พระคัมภีร์แห่งเสรีภาพ

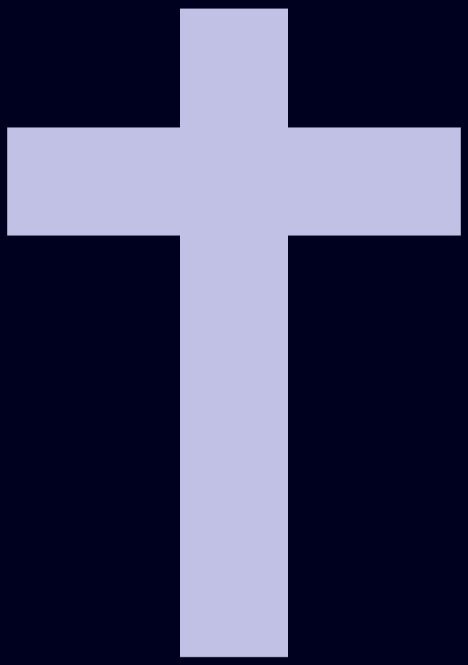

The Holy Bible in Thai, Freedom Bible translation

พระคัมภีร์แห่งเสรีภาพ
The Holy Bible in Thai, Freedom Bible translation

Public Domain

Language: แบบไทย (Thai)

นี่เป็นร่างคำแปล โปรดส่งข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงมาที่ ebible.org+thafb@gmail.com

This is a draft translation. Please send suggestions for improvement to ebible.org+thafb@gmail.com.

2026-10-13

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Oct 2026 from source files dated 13 Oct 2026
95bca55d-4383-5a78-bb15-b9d9d45d4c88

Contents

ปฐมกาล 1
อพยพ 66
เลวีนิติ 119
กันดารวิถี 161
เฉลยธรรมบัญญัติ 219
โยชูวา 270
ผู้วินิจฉัย 304
รูธ 335
1 ซามูเอล 340
2 ซามูเอล 380
1 พงศ์กษัตริย์ 415
2พงศ์กษัตริย์ 454
1 พงศาวดาร 495
2 พงศาวดาร 534
เอสรา 576
เนหะมีย์ 590
เอสเธอร์ 610
โยบ 620
สดุดี 676
สุภาษิต 815
ปัญญาจารย์ 862
เพลงซาโลมอน 873
อิสยาห์ 883
เยเรมีย์ 976
บทคร่ำครวญ 1068
เอเสเคียล 1081
ดาเนียล 1151
โฮเชยา 1171
โยเอล 1187
อาโมส 1194
โอบาดีห์ 1206
โยนาห์ 1208
มีคาห์ 1211
นาฮูม 1221
ฮาบากุก 1224
เศฟันยาห์ 1228
ฮักกัย 1231
เศคาริยาห์ 1233
มาลาคี 1246
มัทธิว 1250
มาระโก 1297
ลูกา 1326
ยอห์น 1376
กิจการ 1414

โรม 1462
1 โครินธ์ 1484
2 โครินธ์ 1505
กาลาเทีย 1519
เอเฟซัส 1527
ฟีลิปปี 1534
โคโลสี 1539
1 เธสะโลนิกา 1544
2 เธสะโลนิกา 1549
1 ทิโมธี 1552
2 ทิโมธี 1558
ทิตัส 1562
ฟิเลโมน 1565
ฮีบรู 1567
ยากอบ 1583
1 เปโตร 1588
2 เปโตร 1594
1 ยอห์น 1598
2 ยอห์น 1603
3 ยอห์น 1604
ยูดา 1605
การเปิดเผย 1607

หนังสือเล่มแรกของโมเสส
ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่า
ปฐมกาล

1 เมื่อแรกเริ่ม พระเจ้า* สร้างฟ้าและแผ่นดิน
2 แผ่นดินยังไร้รูปร่างและว่างเปล่า ความมืดปกคลุมผิวห้วงน้ำลึก
และพระวิญญาณของพระเจ้าลอยอยู่เหนือผิวน้ำ
3 พระเจ้ากล่าวว่า "ให้มีความสว่าง" แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น
4 พระเจ้าเห็นว่าความสว่างนั้นดี แล้วแยกความสว่างออกจากความมืด
5 พระเจ้าเรียกความสว่างว่า "กลางวัน" และเรียกความมืดว่า "กลางคืน" ค่ำลง แล้วเช้าก็มาถึง
นับเป็นวันแรก
6 พระเจ้ากล่าวว่า "ให้มีผืนฟ้าอยู่กลางน้ำ เพื่อแยกน้ำออกจากกัน"
7 พระเจ้าทำผืนฟ้าขึ้น และแยกน้ำที่อยู่ใต้ผืนฟ้าออกจากน้ำที่อยู่เหนือผืนฟ้า แล้วก็เป็นเช่นนั้น
8 พระเจ้าเรียกผืนฟ้านั้นว่า "ท้องฟ้า" ค่ำลง แล้วเช้าก็มาถึง นับเป็นวันที่สอง
9 พระเจ้ากล่าวว่า "ให้น้ำที่อยู่ใต้ท้องฟ้ามารวมกันในที่เดียว และให้พื้นดินแห้งปรากฏขึ้น"
แล้วก็เป็นเช่นนั้น
10 พระเจ้าเรียกพื้นดินแห้งว่า "แผ่นดิน" และเรียกน้ำที่รวมกันว่า "ทะเล" พระเจ้าเห็นว่าดี
11 พระเจ้ากล่าวว่า "ให้หญ้า พืชที่ให้เมล็ด และไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมันพร้อมเมล็ดในผล
งอกขึ้นจากแผ่นดิน" แล้วก็เป็นเช่นนั้น
12 จากแผ่นดินก็งอกขึ้นเป็นหญ้า พืชที่ให้เมล็ดตามชนิดของมัน
และไม้ผลที่ออกผลตามชนิดของมันพร้อมเมล็ดในผล พระเจ้าเห็นว่าดี
13 ค่ำลง แล้วเช้าก็มาถึง นับเป็นวันที่สาม
14 พระเจ้ากล่าวว่า "ให้มีดวงสว่างอยู่บนผืนท้องฟ้าเพื่อแยกกลางวันออกจากกลางคืน
ให้ดวงเหล่านั้นเป็นเครื่องหมายบอกฤดูกาล วัน และปี
15 และให้เป็นดวงสว่างบนผืนท้องฟ้าเพื่อส่องแสงลงมายังแผ่นดิน" แล้วก็เป็นเช่นนั้น
16 พระเจ้าทำดวงสว่างใหญ่สองดวงขึ้น ดวงที่ใหญ่กว่าให้ปกครองกลางวัน
และดวงที่เล็กกว่าให้ปกครองกลางคืน รวมทั้งดวงดาวทั้งหลายด้วย
17 พระเจ้าวางดวงเหล่านั้นไว้บนผืนท้องฟ้าให้ส่องแสงลงมายังแผ่นดิน
18 ให้ปกครองกลางวันและกลางคืน และแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าเห็นว่าดี
19 ค่ำลง แล้วเช้าก็มาถึง นับเป็นวันที่สี่
20 พระเจ้ากล่าวว่า "ให้น้ำเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิต และให้นกบินเหนือแผ่นดินไปตามผืนท้องฟ้า"
21 พระเจ้าสร้างสัตว์ทะเลขนาดใหญ่ สัตว์ที่เคลื่อนไหวอยู่ในน้ำทุกชนิดตามชนิดของมัน
และนกมีปีกทุกชนิดตามชนิดของมัน น้ำก็เต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น พระเจ้าเห็นว่าดี
22 พระเจ้าอวยพรพวกมันว่า "จงออกลูกดกและเพิ่มจำนวนจนเต็มน้ำในทะเล
และให้นกเพิ่มจำนวนบนแผ่นดิน"
23 ค่ำลง แล้วเช้าก็มาถึง นับเป็นวันที่ห้า
24 พระเจ้ากล่าวว่า "ให้แผ่นดินก่อเกิดสิ่งมีชีวิตตามชนิดของมัน ทั้งปศุสัตว์ สัตว์ที่คลานไปตามพื้น
และสัตว์ป่าตามชนิดของมัน" แล้วก็เป็นเช่นนั้น
25 พระเจ้าทำสัตว์ป่าขึ้นตามชนิดของมัน ปศุสัตว์ตามชนิดของมัน
และสัตว์ทุกชนิดที่คลานไปตามพื้นดินตามชนิดของมัน พระเจ้าเห็นว่าดี

---

* **1:1 1:1** คำฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม)

26 พระเจ้ากล่าวว่า "ให้เราสร้างมนุษย์ตามภาพของเรา ให้มีลักษณะคล้ายเรา
แล้วให้พวกเขามีอำนาจเหนือปลาในทะเล นกบนท้องฟ้า ปศุสัตว์ แผ่นดินทั้งหมด
และสัตว์ทุกชนิดที่คลานไปบนแผ่นดิน"
27 พระเจ้าสร้างมนุษย์ตามภาพของพระองค์ พระองค์สร้างมนุษย์ตามภาพของพระเจ้า
และสร้างทั้งชายและหญิง
28 พระเจ้าอวยพรพวกเขา และกล่าวว่า "จงมีลูกดก เพิ่มจำนวนจนเต็มแผ่นดิน
และทำให้แผ่นดินอยู่ใต้อำนาจของพวกเจ้า จงปกครองปลาในทะเล นกบนท้องฟ้า
และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน"
29 พระเจ้ากล่าวว่า "ดูสิ† เรามอบพืชทุกชนิดที่ให้เมล็ดทั่วทั้งแผ่นดินแก่พวกเจ้า
และต้นไม้ทุกต้นที่ออกผลซึ่งมีเมล็ดอยู่ในผล สิ่งเหล่านี้จะเป็นอาหารของพวกเจ้า
30 ส่วนสัตว์ทุกชนิดบนแผ่นดิน นกทุกชนิดบนท้องฟ้า และทุกสิ่งที่คลานไปบนแผ่นดินและมีชีวิต
เราให้พืชเขียวทุกชนิดเป็นอาหาร" แล้วก็เป็นเช่นนั้น
31 พระเจ้ามองดูทุกสิ่งที่พระองค์ทำไว้ และปรากฏว่าทั้งหมดนั้นดีมาก ค่ำลง แล้วเช้าก็มาถึง
นับเป็นวันที่หก

2

1 ฟ้า แผ่นดิน และสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้นก็เสร็จสมบูรณ์
2 เมื่อถึงวันที่เจ็ด พระเจ้าทำงานของพระองค์จนเสร็จ
แล้วในวันนั้นพระองค์ก็หยุดพักจากงานทั้งหมดที่ได้ทำมา
3 พระเจ้าอวยพรวันที่เจ็ดและตั้งวันนั้นไว้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์
เพราะเป็นวันที่พระองค์หยุดพักจากงานสร้างทั้งหมดที่ได้ทำไว้
4 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของฟ้าและแผ่นดินเมื่อครั้งถูกสร้างขึ้น เมื่อพระเจ้ายาห์เวห์*
ทำแผ่นดินและฟ้าขึ้น
5 เวลานั้นยังไม่มีพืชในทุ่งชนิดใดขึ้นบนแผ่นดิน และยังไม่มีพืชพันธุ์ในทุ่งงอกขึ้นมา
เพราะพระเจ้ายาห์เวห์ยังไม่ได้ให้ฝนตกบนแผ่นดิน และยังไม่มีมนุษย์เพาะปลูกดิน
6 แต่มีไอน้ำลอยขึ้นจากแผ่นดินและทำให้ผิวดินทั้งหมดชุ่มชื้น
7 พระเจ้ายาห์เวห์ปั้นมนุษย์จากฝุ่นดิน แล้วเป่าลมหายใจแห่งชีวิตเข้าในจมูกของเขา
มนุษย์จึงกลายเป็นผู้มีชีวิต
8 พระเจ้ายาห์เวห์ปลูกสวนแห่งหนึ่งทางทิศตะวันออกในเอเดน
แล้วให้มนุษย์ที่พระองค์ปั้นไว้มาอยู่ที่นั่น
9 พระเจ้ายาห์เวห์ทำให้ต้นไม้ทุกชนิดงอกขึ้นจากดิน ทั้งที่งดงามน่ามองและให้ผลเป็นอาหารได้
กลางสวนมีต้นไม้แห่งชีวิต และต้นไม้แห่งความรู้เรื่องดีและชั่ว
10 มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนเพื่อรดสวน จากที่นั่นแม่น้ำก็แยกออกเป็นสี่สาย
11 แม่น้ำสายแรกชื่อพิโชน ไหลผ่านทั่วดินแดนฮาวิลาห์ ที่นั่นมีทองคำ
12 ทองคำในดินแดนนั้นเป็นทองคำเนื้อดี ที่นั่นยังมีเบดเดลเลียม† และหินโอนิกซ์
13 แม่น้ำสายที่สองชื่อกิโฮน เป็นสายที่ไหลผ่านทั่วดินแดนคูช
14 แม่น้ำสายที่สามชื่อฮิดเดเคล ไหลผ่านด้านหน้าของอัสซีเรีย ส่วนแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรทีส
15 พระเจ้ายาห์เวห์นำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดน ให้เพาะปลูกและดูแลสวน

---

† **1:29** **1:29** คำว่า "ดูสิ" ตรงนี้มาจากคำฮีบรู "הִנֵּה" ซึ่งมีความหมายว่า มองดู สังเกต พิจารณา เห็น หรือจ้องดู และมักใช้เป็นคำอุทานเรียกความสนใจ * **2:4** **2:4** ในฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับ เมื่อคำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ฮีบรู "יהוה" ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์" † **2:12** **2:12** หรือ ยางไม้หอม

16 พระเจ้ายาห์เวห์สั่งมนุษย์ว่า “เจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนได้ตามต้องการ
17 แต่ห้ามกินผลจากต้นไม้แห่งความรู้เรื่องดีและชั่ว เพราะวันที่เจ้ากินผลจากต้นนั้น เจ้าจะตายแน่”
18 พระเจ้ายาห์เวห์กล่าวว่า “มนุษย์อยู่คนเดียวไม่ดี เราจะสร้างผู้ช่วยที่เหมาะกับเขา‡”
19 พระเจ้ายาห์เวห์ปั้นสัตว์ในทุ่งทุกชนิดและนกบนท้องฟ้าทุกชนิดจากดิน
แล้วพามาหามนุษย์เพื่อดูว่าเขาจะเรียกพวกมันว่าอะไร มนุษย์ตั้งชื่อให้สิ่งมีชีวิตแต่ละตัวว่าอย่างไร
มันก็ได้ชื่อนั้น
20 มนุษย์ตั้งชื่อให้ปศุสัตว์ทั้งหมด นกบนท้องฟ้า และสัตว์ในทุ่งทุกชนิด
แต่ยังไม่พบผู้ช่วยที่เหมาะกับเขา
21 พระเจ้ายาห์เวห์ทำให้มนุษย์หลับสนิท ขณะที่เขาหลับ พระองค์เอากระดูกซี่โครงซี่หนึ่งออก
แล้วปิดรอยนั้นด้วยเนื้อ
22 พระเจ้ายาห์เวห์เอาซี่โครงนั้นมาสร้างเป็นผู้หญิง แล้วพาเธอมาหาชายคนนั้น
23 ชายคนนั้นกล่าวว่า “นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของฉัน และเนื้อจากเนื้อของฉัน เธอจะได้ชื่อว่า
“หญิง” เพราะเธอมาจาก “ชาย” ”
24 เพราะเหตุนี้ ชายคนหนึ่งจะจากพ่อและแม่ไปผูกพันกับภรรยาของเขา
และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน
25 ชายกับภรรยาต่างก็เปลือยกาย แต่ไม่รู้สึกอาย

3

1 งูมีเล่ห์เหลี่ยมกว่าสัตว์ในทุ่งทุกชนิดที่พระเจ้ายาห์เวห์ทำไว้ มันถามหญิงคนนั้นว่า
“พระเจ้าพูดจริงหรือว่า “ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวน”?”
2 หญิงนั้นตอบงูว่า “พวกเรากินผลจากต้นไม้ในสวนได้
3 แต่ผลจากต้นที่อยู่กลางสวน พระเจ้าบอกว่า “อย่ากิน และอย่าแตะต้อง
ไม่อย่างนั้นพวกเจ้าจะตาย” ”
4 งูตอบหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าไม่ตายหรอก
5 พระเจ้ารู้ว่าเมื่อกินผลนั้น ตาของพวกคุณจะเปิดออก แล้วพวกคุณจะเป็นเหมือนพระเจ้า
รู้จักดีและชั่ว”
6 หญิงนั้นเห็นว่าผลจากต้นไม้นั้นน่ากิน ดูสวยงาม และน่าปรารถนาเพราะจะทำให้มีปัญญา
เธอจึงเด็ดผลมากิน แล้วแบ่งให้สามีที่อยู่กับเธอ เขาก็กินด้วย
7 แล้วตาของทั้งสองก็เปิดออก พวกเขารู้ว่าตัวเองเปลือยกาย
จึงเอาใบมะเดื่อมาเย็บเข้าด้วยกันทำเป็นเครื่องนุ่งห่ม
8 เมื่อได้ยินเสียงก้าวเดินของพระเจ้ายาห์เวห์ในสวนยามลมเย็น
ชายกับภรรยาก็ซ่อนตัวจากเบื้องหน้าพระเจ้ายาห์เวห์อยู่ท่ามกลางต้นไม้ในสวน
9 พระเจ้ายาห์เวห์เรียกชายคนนั้นว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”
10 ชายตอบว่า “ได้ยินเสียงของพระองค์ในสวน ก็กลัวเพราะเปลือยกายอยู่ เลยซ่อนตัว”
11 พระเจ้าถามว่า “ใครบอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกาย” เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งห้ามไว้หรือ”
12 ชายตอบว่า “ผู้หญิงที่พระองค์ให้มาอยู่ด้วยเอาผลจากต้นนั้นให้ผม ผมก็เลยกิน”
13 พระเจ้ายาห์เวห์ถามหญิงนั้นว่า “เจ้าทำอะไรลงไป”
หญิงนั้นตอบว่า “งูหลอกฉัน ฉันก็เลยกิน”
14 พระเจ้ายาห์เวห์กล่าวกับงูว่า
“เพราะเจ้าทำเช่นนี้

‡ **2:18 2:18** หรือ ที่เข้ากับเขาได้ หรือ ที่เหมาะสมกับเขา

เจ้าจึงถูกสาปยิ่งกว่าปศุสัตว์ทั้งหมด
และสัตว์ในทุ่งทุกชนิด
เจ้าจะเลื้อยด้วยท้อง
และกินฝุ่นตลอดชีวิต
15 เราจะทำให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน
และให้เชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนางเป็นศัตรูกัน
เขาจะทำให้หัวเจ้าบาดเจ็บ
ส่วนเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาบาดเจ็บ
16 พระองค์กล่าวกับหญิงนั้นว่า
เราจะทำให้ความเจ็บปวดในการคลอดลูกของเจ้าเพิ่มขึ้นอย่างมาก
เจ้าจะคลอดลูกด้วยความเจ็บปวด
เจ้าจะปรารถนาสามีของเจ้า
และเขาจะปกครองเจ้า
17 พระองค์กล่าวกับอาดัมว่า
เจ้าฟังคำภรรยาของเจ้า
และกินผลจากต้นไม้
ซึ่งเราเคยสั่งห้ามไว้ว่า ห้ามกินผลจากต้นนั้น
เพราะเหตุนี้ ดินจึงถูกสาปเพราะเจ้า
เจ้าจะตรากตรำหากินจากดินนี้ตลอดชีวิต
18 ดินจะงอกทั้งหนามและพืชมีหนามขึ้นมาให้เจ้า
และเจ้าจะกินพืชในทุ่ง
19 เจ้าจะกินขนมปังด้วยหยาดเหงื่อบนใบหน้า จนกว่าจะกลับคืนสู่ดิน
เพราะเจ้ามาจากดิน
เจ้าเป็นฝุ่น
และเจ้าจะกลับเป็นฝุ่นอีก
20 ชายคนนั้นตั้งชื่อภรรยาว่าเอวา เพราะเธอจะเป็นแม่ของคนทุกคนที่มีชีวิต
21 พระเจ้ายาห์เวห์ทำเสื้อผ้าจากหนังสัตว์ให้อาดัมและภรรยา แล้วสวมให้พวกเขา
22 พระเจ้ายาห์เวห์กล่าวว่า ดูสิ มนุษย์กลายเป็นเหมือนหนึ่งในพวกเราแล้ว คือรู้จักดีและชั่ว ทีนี้
ถ้าเขายื่นมือไปเอาผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วย แล้วมีชีวิตตลอดไป
23 พระเจ้ายาห์เวห์จึงส่งเขาออกจากสวนเอเดน ให้ไปเพาะปลูกดินที่เขามาจาก
24 พระองค์ขับมนุษย์ออกไป แล้วตั้งเครูบิม* ไว้ทางตะวันออกของสวนเอเดน
พร้อมดาบเพลิงที่หมุนไปได้ทุกทิศ เพื่อเฝ้าทางไปยังต้นไม้แห่งชีวิต

4

1 อาดัมหลับนอนกับ* เอวาภรรยาของเขา เธอตั้งครรภ์† และคลอดคาอิน แล้วกล่าวว่า
ฉันได้ลูกชายคนหนึ่งมาด้วยความช่วยเหลือของพระยาห์เวห์
2 ต่อมาเธอคลอดอาเบล น้องชายของคาอิน อาเบลเลี้ยงแกะ ส่วนคาอินเพาะปลูกบนผืนดิน
3 เมื่อเวลาผ่านไป คาอินนำผลผลิตจากดินมาถวายพระยาห์เวห์
4 อาเบลก็นำลูกแรกเกิดของฝูงแกะ พร้อมส่วนไขมันจากสัตว์เหล่านั้นมาถวาย
พระยาห์เวห์โปรดปรานอาเบลและของถวายของเขา
5 แต่ไม่โปรดปรานคาอินและของถวายของเขา คาอินโกรธมาก สีหน้าก็หม่นลง
6 พระยาห์เวห์ถามคาอินว่า ทำไมเจ้าถึงโกรธ ทำไมสีหน้าถึงหม่นลง

---

* **3:24** เครูบิมเป็นสิ่งมีชีวิตฝ่ายทูตสวรรค์ที่ทรงพลัง เป็นผู้ส่งสารของพระเจ้าที่มีปีก ดู เอเสเคียล 10 * **4:1** ในฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับ ใช้คำว่า รู้จัก; หรือ มีความสัมพันธ์ทางเพศกับ † **4:1** หรือ มีครรภ์

7 ถ้าเจ้าทำดี เจ้าก็จะเงยหน้าได้ไม่ใช่หรือ แต่ถ้าไม่ทำดี บาปก็หมอบซุ่มอยู่ที่ประตู มันปรารถนาเจ้า
แต่เจ้าต้องปกครองมัน
8 คาอินพูดกับอาเบลน้องชายว่า ไปที่ทุ่งกันเถอะ เมื่อทั้งสองอยู่ในทุ่ง
คาอินก็เข้าทำร้ายอาเบลน้องชายและฆ่าเขา
9 พระยาห์เวห์ถามคาอินว่า อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน
เขาตอบว่า ไม่รู้ แล้วผมต้องคอยเฝ้าน้องด้วยหรือ
10 พระยาห์เวห์กล่าวว่า เจ้าทำอะไรลงไป เสียงเลือดของน้องเจ้าร้องมาหาเราจากดิน
11 เจ้าถูกสาปเพราะดินที่อ้าปากรับเลือดน้องของเจ้าจากมือเจ้า
12 นับจากนี้ เมื่อเจ้าเพาะปลูกดิน มันจะไม่ให้ผลแก่เจ้าอย่างเต็มที่อีก
เจ้าจะหลบหนีและเร่ร่อนไปบนแผ่นดิน
13 คาอินกล่าวกับพระยาห์เวห์ว่า โทษนี้หนักเกินกว่าจะรับไหว
14 ดูสิ วันนี้พระองค์ขับผมออกจากผืนดิน ผมจะไม่ได้อยู่ต่อหน้าพระองค์อีก
และจะหลบหนีเร่ร่อนไปบนแผ่นดิน ใครพบผมก็จะฆ่าผม
15 พระยาห์เวห์ตอบว่า เพราะอย่างนั้น ใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะถูกล้างแค้นเจ็ดเท่า
แล้วพระยาห์เวห์ให้เครื่องหมายแก่คาอิน เพื่อไม่ให้ผู้ที่พบเขาทำร้ายเขา
16 คาอินจึงออกไปจากเบื้องหน้าพระยาห์เวห์ และอาศัยอยู่ในดินแดนโนด ทางตะวันออกของเอเดน
17 คาอินหลับนอนกับภรรยาของเขา เธอตั้งครรภ์และคลอดเอโนค คาอินสร้างเมืองขึ้น
และตั้งชื่อเมืองตามชื่อลูกชายว่าเอโนค
18 เอโนคมีลูกชื่ออิราด อิราดเป็นพ่อของเมฮูยาเอล เมฮูยาเอลเป็นพ่อของเมธูชาเอล
และเมธูชาเอลเป็นพ่อของลาเมค
19 ลาเมคมีภรรยาสองคน คนแรกชื่ออาดาห์ คนที่สองชื่อซิลลาห์
20 อาดาห์คลอดยาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่อาศัยในเต็นท์และเลี้ยงสัตว์
21 น้องชายของเขาชื่อยูบาล เป็นต้นตระกูลของคนทั้งหลายที่เล่นพิณและปี่
22 ซิลลาห์ก็คลอดทูบัลคาอิน ช่างตีเครื่องมือมีคมทุกชนิดจากทองสัมฤทธิ์และเหล็ก
น้องสาวของทูบัลคาอินชื่อนาอามาห์
23 ลาเมคกล่าวกับภรรยาของเขาว่า
อาดาห์และซิลลาห์ ฟังเสียงของฉัน
ภรรยาของลาเมค ฟังถ้อยคำของฉัน
ฉันฆ่าชายคนหนึ่งเพราะเขาทำให้ฉันบาดเจ็บ
ฆ่าชายหนุ่มคนหนึ่งเพราะเขาทำให้ฉันฟกช้ำ
24 ถ้าคาอินได้รับการล้างแค้นเจ็ดเท่า
ลาเมคก็จะได้รับถึงเจ็ดสิบเจ็ดเท่า
25 อาดัมหลับนอนกับภรรยาอีกครั้ง เธอคลอดลูกชายและตั้งชื่อว่าเสท โดยกล่าวว่า
พระเจ้าให้ลูกอีกคนแก่ฉันแทนอาเบล เพราะคาอินฆ่าเขา
26 เสทก็มีลูกชายคนหนึ่งและตั้งชื่อว่าเอโนช ตั้งแต่นั้นผู้คนเริ่มร้องเรียกพระนามของพระยาห์เวห์

5

1 หนังสือเล่มนี้บันทึกเรื่องราวความเป็นมาของอาดัม ในวันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์
พระองค์ทำให้เขามีลักษณะคล้ายพระเจ้า
2 พระองค์สร้างพวกเขาเป็นชายและหญิงและอวยพรพวกเขา
ในวันที่สร้างพวกเขาพระองค์เรียกพวกเขาว่าอาดัม*

* **5:2 5:2** คำว่าอาดัมและมนุษย์เขียนด้วยพยัญชนะชุดเดียวกันทุกตัวในภาษาฮีบรูจึงแปลเป็นคำใดคำหนึ่งก็ได้อย่างถูกต้อง

3 เมื่ออาดัมอายุ 130 ปี เขามีลูกชายคนหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายเขาและเป็นภาพเหมือนของเขา
แล้วตั้งชื่อว่าเสท
4 หลังจากมีเสทแล้วอาดัมมีชีวิตอยู่อีก 800 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
5 รวมอายุของอาดัม 930 ปีแล้วเขาก็ตาย
6 เมื่อเสทอายุ 105 ปีเขามีลูกชายชื่อเอโนช
7 หลังจากมีเอโนชแล้วเสทมีชีวิตอยู่อีก 807 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
8 รวมอายุของเสท 912 ปีแล้วเขาก็ตาย
9 เมื่อเอโนชอายุ 90 ปีเขามีลูกชายชื่อเคนัน
10 หลังจากมีเคนันแล้วเอโนชมีชีวิตอยู่อีก 815 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
11 รวมอายุของเอโนช 905 ปีแล้วเขาก็ตาย
12 เมื่อเคนันอายุ 70 ปีเขามีลูกชายชื่อมาหะลาเลล
13 หลังจากมีมาหะลาเลลแล้วเคนันมีชีวิตอยู่อีก 840 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
14 รวมอายุของเคนัน 910 ปีแล้วเขาก็ตาย
15 เมื่อมาหะลาเลลอายุ 65 ปีเขามีลูกชายชื่อยาเรด
16 หลังจากมียาเรดแล้วมาหะลาเลลมีชีวิตอยู่อีก 830 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
17 รวมอายุของมาหะลาเลล 895 ปีแล้วเขาก็ตาย
18 เมื่อยาเรดอายุ 162 ปีเขามีลูกชายชื่อเอโนค
19 หลังจากมีเอโนคแล้วยาเรดมีชีวิตอยู่อีก 800 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
20 รวมอายุของยาเรด 962 ปีแล้วเขาก็ตาย
21 เมื่อเอโนคอายุ 65 ปีเขามีลูกชายชื่อเมธูเสลาห์
22 หลังจากเมธูเสลาห์เกิดเอโนคดำเนินชีวิตกับพระเจ้าเป็นเวลา 300 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
23 รวมอายุของเอโนค 365 ปี
24 เอโนคดำเนินชีวิตกับพระเจ้าแล้วก็ไม่พบเขาอีกเพราะพระเจ้ารับเขาไป
25 เมื่อเมธูเสลาห์อายุ 187 ปีเขามีลูกชายชื่อลาเมค
26 หลังจากมีลาเมคแล้วเมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่อีก 782 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
27 รวมอายุของเมธูเสลาห์ 969 ปีแล้วเขาก็ตาย
28 เมื่อลาเมคอายุ 182 ปีเขามีลูกชายคนหนึ่ง
29 เขาตั้งชื่อลูกว่าโนอาห์ และกล่าวว่า
"ลูกคนนี้จะปลอบโยนพวกเราจากงานและความเหน็ดเหนื่อยที่ต้องตรากตรำทำด้วยสองมือ
เพราะดินที่พระยาห์เวห์สาปไว้"
30 หลังจากมีโนอาห์แล้วลาเมคมีชีวิตอยู่อีก 595 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
31 รวมอายุของลาเมค 777 ปีแล้วเขาก็ตาย
32 เมื่อโนอาห์อายุ 500 ปีเขามีลูกชายคือเชม ฮาม และยาเฟท

6

1 เมื่อมนุษย์เริ่มเพิ่มจำนวนขึ้นบนแผ่นดิน และพวกเขามีลูกสาวเกิดมา
2 บุตรของพระเจ้าเห็นว่าลูกสาวของมนุษย์งดงามจึงเลือกหญิงที่พวกเขาพอใจมาเป็นภรรยา
3 พระยาห์เวห์กล่าวว่า"พระวิญญาณของเราจะไม่ต่อสู้กับมนุษย์ตลอดไปเพราะเขาก็เป็นเนื้อหนัง
ดังนั้นอายุของเขาจะเป็น 120 ปี"

4 ในเวลานั้นมีพวกเนฟิลิม*อยู่บนแผ่นดินและหลังจากนั้นก็ยังมีอยู่ เมื่อบุตรของพระเจ้าเข้าหา
ลูกสาวของมนุษย์และมีลูกกับพวกเธอลูกเหล่านั้นคือผู้เก่งกล้าในสมัยโบราณ เป็นคนที่มีชื่อเสียง
5 พระยาห์เวห์เห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์บนแผ่นดินมีมากและทุกสิ่งที่ใจของมนุษย์คิดขึ้นล้วนชั่ว
ร้ายอยู่เสมอ
6 พระยาห์เวห์เสียใจที่ได้สร้างมนุษย์ขึ้นบนแผ่นดินและพระองค์เจ็บปวดใจ
7 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "เราจะทำลายมนุษย์ที่เราสร้างขึ้นให้หมดไปจากแผ่นดิน ทั้งมนุษย์
สัตว์ทั้งหลาย สัตว์ที่คลานไปตามพื้น และนกบนท้องฟ้า เพราะเราเสียใจที่ได้ทำทั้งหมดนี้ขึ้นมา"
8 แต่โนอาห์ได้รับความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์
9 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมไร้ที่ติในหมู่คนร่วมยุคของเขา
โนอาห์ดำเนินชีวิตกับพระเจ้า
10 โนอาห์มีลูกชายสามคนคือเชม" ฮาม และยาเฟท
11 แผ่นดินเสื่อมทรามต่อหน้าพระเจ้าและเต็มไปด้วยความรุนแรง
12 พระเจ้ามองดูแผ่นดิน และเห็นว่าเสื่อมทราม
เพราะสิ่งมีชีวิตทั้งปวงบนแผ่นดินดำเนินชีวิตอย่างเสื่อมทราม
13 พระเจ้ากล่าวกับโนอาห์ว่า"เราจะทำให้สิ่งมีชีวิตทั้งปวงสิ้นไป
เพราะพวกเขาทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง ดูสิเราจะทำลายทั้งพวกเขาและแผ่นดิน
14 จงสร้างเรือจากไม้โกเฟอร์ ทำห้องต่างๆไว้ในเรือและทาชันทั้งด้านในและด้านนอก
15 จงทำเรือตามขนาดนี้คือยาว 300 คิวบิต†กว้าง 50 คิวบิตและสูง 30 คิวบิต
16 ทำหลังคาให้เรือและทำให้สูงขึ้นไป 1 คิวบิต
ทำประตูไว้ที่ด้านข้างของเรือและทำเรือให้มีชั้นล่างชั้นที่สองและชั้นที่สาม
17 ส่วนเราเองจะให้น้ำท่วมบนแผ่นดินนี้ เพื่อทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่มีลมหายใจแห่งชีวิตใต้ท้องฟ้า
ทุกสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินจะตาย
18 แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเข้าไปในเรือพร้อมกับลูกชายของเจ้า ภรรยาของเจ้า
และภรรยาของลูกชายเจ้า
19 จากสิ่งมีชีวิตทุกชนิด จงนำเข้าเรืออย่างละสองตัวเพื่อให้พวกมันมีชีวิตอยู่กับเจ้า
ให้เป็นตัวผู้และตัวเมีย
20 นกตามชนิดของมันปศุสัตว์ตามชนิดของมันและสัตว์ที่คลานไปตามดินทุกชนิดตามชนิดของมัน
จะมาหาเจ้าอย่างละสองตัวเพื่อรักษาชีวิตไว้
21 จงนำอาหารทุกชนิดที่กินได้มาเก็บไว้กับเจ้าเพื่อเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสำหรับพวกมัน"
22 โนอาห์ทำตามนั้น เขาทำทุกอย่างที่พระเจ้าสั่ง

7

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับโนอาห์ว่า "เจ้ากับทุกคนในครอบครัวจงเข้าไปในเรือ
เพราะเราเห็นว่าเจ้าเป็นคนชอบธรรมในสายตาเราท่ามกลางคนในยุคนี้
2 สัตว์สะอาดทุกชนิดให้เอาไปกับเจ้าอย่างละ 7 คู่ตัวผู้กับตัวเมีย ส่วนสัตว์ที่ไม่สะอาดให้เอาอย่างละ
2 ตัวตัวผู้กับตัวเมีย
3 นกบนท้องฟ้าก็เช่นกัน ให้เอาอย่างละ 7 คู่ ตัวผู้กับตัวเมีย เพื่อให้มีเชื้อสายเหลืออยู่ทั่วแผ่นดิน
4 อีก 7 วัน เราจะให้ฝนตกบนแผ่นดิน 40 วัน 40 คืน
และจะทำลายสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เราทำขึ้นให้หมดไปจากแผ่นดิน"
5 โนอาห์ทำทุกอย่างที่พระยาห์เวห์สั่ง

---

* **6:4 6:4** หรือยักษ์ † **6:15 6:15** หนึ่งคิวบิตคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

6 โนอาห์อายุ 600 ปีเมื่อน้ำท่วมมาบนแผ่นดิน
7 โนอาห์เข้าไปในเรือพร้อมกับลูกชายของเขา ภรรยาของเขา และภรรยาของลูกชาย
เพราะภัยน้ำท่วม
8 ทั้งสัตว์สะอาดสัตว์ไม่สะอาดนกและทุกสิ่งที่คลานไปตามดิน
9 ต่างเข้าไปหาโนอาห์ในเรือเป็นคู่ๆตัวผู้กับตัวเมียตามที่พระเจ้าสั่งโนอาห์
10 เมื่อครบ 7 วันน้ำท่วมก็มาบนแผ่นดิน
11 ในปีที่ 600 ของชีวิตโนอาห์ เดือนที่ 2 วันที่ 17 ของเดือน
วันนั้นตาน้ำทุกสายจากห้วงน้ำลึกอันใหญ่หลวงแตกพุ่งขึ้น และช่องบนท้องฟ้าก็เปิดออก
12 ฝนตกบนแผ่นดิน 40 วัน 40 คืน
13 ในวันเดียวกันนั้น โนอาห์กับเชม ฮาม และยาเฟทลูกชายของเขา
พร้อมภรรยาของโนอาห์และภรรยาทั้งสามของลูกชาย ก็เข้าไปในเรือ
14 ทั้งพวกเขาและสัตว์ทุกชนิดตามชนิดของมัน ปศุสัตว์ทั้งหมดตามชนิดของมัน
สัตว์ทุกชนิดที่คลานไปบนแผ่นดินตามชนิดของมัน และนกทุกชนิดทุกประเภทตามชนิดของมัน
ต่างก็เข้าไปด้วย
15 สิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่มีลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปหาโนอาห์ในเรือเป็นคู่ๆ
16 สิ่งที่เข้าไปนั้นเป็นตัวผู้และตัวเมียจากสิ่งมีชีวิตทุกชนิด ตามที่พระเจ้าสั่งโนอาห์
แล้วพระยาห์เวห์ก็ปิดเขาไว้ข้างใน
17 น้ำท่วมอยู่บนแผ่นดิน 40 วัน น้ำเพิ่มสูงขึ้นยกเรือให้ลอยสูงเหนือแผ่นดิน
18 น้ำสูงขึ้นและเพิ่มมากบนแผ่นดินส่วนเรือก็ลอยอยู่บนผิวน้ำ
19 น้ำสูงขึ้นมากจนภูเขาสูงทุกลูกใต้ท้องฟ้าทั้งหมดถูกน้ำปกคลุม
20 น้ำสูงขึ้นอีก 15 คิวบิต*และภูเขาทั้งหลายก็ถูกน้ำปกคลุม
21 สิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินตายทั้งนกปศุสัตว์สัตว์ต่างๆสัตว์ทุกชนิดที่คลานไปบน
แผ่นดินและมนุษย์ทุกคน
22 ทุกสิ่งบนพื้นดินแห้งที่มีลมหายใจของวิญญาณที่ให้ชีวิตอยู่ในจมูก ต่างก็ตาย
23 สิ่งมีชีวิตทุกอย่างบนแผ่นดินถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ ปศุสัตว์ สัตว์ที่คลานไปตามพื้น
และนกบนท้องฟ้า ทั้งหมดถูกทำลายไปจากแผ่นดิน เหลือเพียงโนอาห์กับผู้ที่อยู่กับเขาในเรือ
24 น้ำท่วมแผ่นดินอยู่ 150 วัน

8

1 พระเจ้าระลึกถึงโนอาห์ รวมทั้งสัตว์ทั้งหมดและปศุสัตว์ทั้งหมดที่อยู่กับเขาในเรือ
พระเจ้าให้ลมพัดผ่านแผ่นดิน แล้วน้ำก็ลดลง
2 ตาน้ำของห้วงน้ำลึกและช่องฟ้าก็ปิดลงส่วนฝนจากท้องฟ้าก็หยุด
3 น้ำค่อย ๆ ลดจากแผ่นดินอย่างต่อเนื่อง เมื่อครบ 150 วัน ระดับน้ำก็ลดลง
4 ในเดือนที่ 7 วันที่ 17 ของเดือนเรือมาพักอยู่บนเทือกเขาอารารัต
5 น้ำลดลงเรื่อยๆจนถึงเดือนที่ 10 ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 10 ยอดภูเขาก็ปรากฏให้เห็น
6 เมื่อผ่านไป 40 วันโนอาห์เปิดหน้าต่างเรือที่เขาทำไว้
7 แล้วปล่อยอีกาออกไป มันบินไปบินกลับจนน้ำบนแผ่นดินแห้งหมด
8 จากนั้นเขาปล่อยนกพิราบออกไป เพื่อดูว่าน้ำลดจากพื้นดินแล้วหรือยัง
9 แต่นกพิราบหาที่ให้เท้าพักไม่ได้จึงบินกลับมาหาเขาที่เรือเพราะน้ำยังปกคลุมผิวแผ่นดินทั้งหมด
โนอาห์ยื่นมือออกไปรับมันและนำกลับเข้ามาในเรือ

---

* **7:20 7:20** หนึ่งคิวบิตคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

10 เขารออีก 7 วันแล้วปล่อยนกพิราบออกจากเรืออีกครั้ง
11 ตอนเย็นนกพิราบกลับมาหาเขา และปรากฏว่ามันคาบใบมะกอกสดที่เพิ่งเด็ดมา
โนอาห์จึงรู้ว่าน้ำลดจากแผ่นดินแล้ว
12 เขารออีก 7 วันแล้วปล่อยนกพิราบออกไปอีก คราวนี้มันไม่กลับมาหาเขาอีก
13 เมื่อโนอาห์อายุ 601 ปี ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 1 น้ำบนแผ่นดินแห้งไป โนอาห์เปิดที่คลุมเรือออก
แล้วมองดูก็เห็นว่าพื้นดินแห้งแล้ว
14 ในวันที่ 27 ของเดือนที่ 2 แผ่นดินก็แห้งสนิท
15 พระเจ้ากล่าวกับโนอาห์ว่า
16 "ออกจากเรือเถอะ ทั้งเจ้า ภรรยาของเจ้า ลูกชายของเจ้า และภรรยาของลูกชายเจ้า
17 จงนำสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่อยู่กับเจ้าออกมาด้วยทั้งนกปศุสัตว์และสัตว์ทุกชนิดที่คลานไปบนแผ่นดิน
เพื่อให้พวกมันแพร่พันธุ์อย่างมากบนแผ่นดินออกลูกดกและเพิ่มจำนวนบนแผ่นดิน"
18 โนอาห์จึงออกจากเรือ พร้อมกับลูกชายของเขา ภรรยาของเขา และภรรยาของลูกชาย
19 สัตว์ทุกชนิด สัตว์ที่คลานไปตามพื้น และนกทุกชนิด คือทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน
ต่างออกจากเรือตามพวกของมัน
20 โนอาห์สร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์แล้วเลือกสัตว์สะอาดทุกชนิดและนกสะอาดทุกชนิดมา
ถวายเป็นเครื่องบูชาเผาบนแท่น
21 พระยาห์เวห์ได้กลิ่นหอมที่น่าพอใจ แล้วคิดในใจว่า
"เพราะความคิดในใจมนุษย์นั้นชั่วร้ายตั้งแต่ยังเยาว์ เราจะไม่สาปดินอีกเพราะมนุษย์
และจะไม่ทำลายสิ่งมีชีวิตทุกอย่างอีกเหมือนที่เราทำมา
22 ตราบใดที่แผ่นดินยังคงอยู่ ฤดูหว่านและฤดูเก็บเกี่ยว ความหนาวและความร้อน
ฤดูร้อนและฤดูหนาว กลางวันและกลางคืนจะไม่หยุด"

9

1 พระเจ้าอวยพรโนอาห์กับลูกชาย และกล่าวกับพวกเขาว่า "จงมีลูกดก เพิ่มจำนวนจนเต็มแผ่นดิน
2 สัตว์ทุกชนิดบนแผ่นดินและนกทุกชนิดบนท้องฟ้าจะกลัวและหวาดหวั่นพวกเจ้า
ทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวบนพื้นดินและปลาทั้งหมดในทะเลอยู่ในอำนาจของพวกเจ้า
3 สิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เคลื่อนไหวจะเป็นอาหารของพวกเจ้า
เรามอบทุกอย่างให้พวกเจ้าเหมือนที่เคยมอบพืชเขียวให้
4 แต่ห้ามกินเนื้อพร้อมเลือดของมัน ซึ่งเป็นชีวิตของมัน
5 เราจะทวงชีวิตคืนเพราะเลือดของพวกเจ้าอย่างแน่นอน เราจะทวงจากสัตว์ทุกตัว
และจากมนุษย์ทุกคน จากพี่น้องของเขาเอง เราจะทวงชีวิตมนุษย์คืน
6 ใครทำให้เลือดมนุษย์หลั่ง มนุษย์ก็จะทำให้เลือดของคนนั้นหลั่งเช่นกัน
เพราะพระเจ้าสร้างมนุษย์ตามภาพของพระองค์
7 ส่วนพวกเจ้าจงมีลูกดกและเพิ่มจำนวน จงเพิ่มจำนวนอย่างมากบนแผ่นดินและทวีขึ้นบนนั้น"
8 พระเจ้ากล่าวกับโนอาห์และลูกชายของเขาว่า
9 "ส่วนเราเอง เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้า และกับลูกหลานของพวกเจ้าที่จะมาภายหลัง
10 รวมทั้งสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่อยู่กับพวกเจ้า คือนก" ปศุสัตว์
และสัตว์ทุกชนิดบนแผ่นดินที่อยู่กับพวกเจ้า ทุกตัวที่ออกจากเรือ คือสัตว์ทุกชนิดบนแผ่นดิน
11 เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าว่าจะไม่มีสิ่งมีชีวิตทั้งปวงถูกทำลายด้วยน้ำท่วมอีกและจะ
ไม่มีน้ำท่วมมาทำลายแผ่นดินอีกเลย"

12 พระเจ้ากล่าวว่า"นี่คือเครื่องหมายของพันธสัญญาที่เราทำระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งมีชีวิต
ทุกชนิดที่อยู่กับพวกเจ้าสำหรับคนทุกรุ่นต่อไป
13 เราตั้งรุ้งของเราไว้ในเมฆและมันจะเป็นเครื่องหมายของพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดิน
14 เมื่อเรานำเมฆมาปกคลุมแผ่นดินและรุ้งปรากฏในเมฆ
15 เราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งอยู่ระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งมีชีวิตทุกชนิด
น้ำจะไม่กลายเป็นน้ำท่วมเพื่อทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งปวงอีก
16 รุ้งจะอยู่ในเมฆ เมื่อเรามองเห็นเราจะระลึกถึงพันธสัญญานิรันดร์ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งมีชีวิตทุก
ชนิดที่อยู่บนแผ่นดิน"
17 พระเจ้ากล่าวกับโนอาห์ว่า"นี่คือเครื่องหมายของพันธสัญญาที่เราตั้งไว้ระหว่างเรากับสิ่งมีชีวิตทั้ง
ปวงที่อยู่บนแผ่นดิน"
18 ลูกชายของโนอาห์ที่ออกจากเรือคือเชม" ฮาม และยาเฟท ฮามเป็นพ่อของคานาอัน
19 ทั้งสามคนนี้เป็นลูกชายของโนอาห์ และผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินสืบเชื้อสายมาจากพวกเขา
20 โนอาห์เริ่มทำไร่ แล้วปลูกองุ่นเป็นสวน
21 เขาดื่มเหล้าองุ่นจนเมาและนอนเปลือยอยู่ในเต็นท์
22 ฮามพ่อของคานาอันเห็นพ่อเปลือยกายอยู่ แล้วออกไปบอกพี่น้องสองคนที่อยู่ข้างนอก
23 เชมกับยาเฟทเอาเสื้อคลุมพาดบนไหล่ของทั้งสอง แล้วเดินถอยหลังเข้าไปคลุมร่างเปลือยของพ่อ
พวกเขาหันหน้าไปทางอื่น จึงไม่เห็นพ่อเปลือยกาย
24 เมื่อโนอาห์หายเมาและรู้ว่าลูกชายคนเล็กทำอะไรกับเขา
25 เขากล่าวว่า
"คานาอันถูกสาป
เขาจะเป็นคนรับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดของพี่น้องของเขา"
26 แล้วโนอาห์กล่าวว่า
"ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของเชมได้รับคำสรรเสริญ
และให้คานาอันเป็นคนรับใช้ของเขา
27 ขอให้พระเจ้าทำให้ยาเฟทแผ่ขยายออกไป
ให้เขาอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเชม
และให้คานาอันเป็นคนรับใช้ของเขา"
28 หลังจากน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตอยู่อีก 350 ปี
29 รวมอายุของโนอาห์ 950 ปีแล้วเขาก็ตาย

10

1 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของลูกชายของโนอาห์คือเชม" ฮาม และยาเฟท
หลังจากน้ำท่วมพวกเขามีลูกชาย
2 ลูกชายของยาเฟทคือโกเมอร์" มาโกก" มาได" ยาวาน" ทูบัล" เมเชค และทีรัส
3 ลูกชายของโกเมอร์คืออัชเคนัส" รีฟัท และโทการ์มาห์
4 ลูกชายของยาวานคือเอลีชาห์" ทารชิช" คิททิม และโดดานิม
5 จากคนเหล่านี้ ชนชาติที่อยู่ตามหมู่เกาะต่าง ๆ แยกย้ายไปอยู่ในดินแดนของตน ตามภาษา ตระกูล
และชาติของตน
6 ลูกชายของฮามคือคูช" มิสราอิม" พูต และคานาอัน
7 ลูกชายของคูชคือเสบา" ฮาวิลาห์" สับทาห์" ราอามาห์ และสับเทคา ลูกชายของราอามาห์คือเชบา
และเดดาน
8 คูชมีลูกชายชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นผู้เก่งกล้าบนแผ่นดิน

9 เขาเป็นนายพรานผู้เก่งกล้าต่อหน้าพระยาห์เวห์
จึงมีคำกล่าวว่า เก่งกล้าเหมือนนิมโรดนายพรานผู้เก่งกล้าต่อหน้าพระยาห์เวห์
10 อาณาจักรแรกของเขาประกอบด้วยบาเบล เอเรค อัคคัด และคัลเนห์ในดินแดนชินาร์
11 จากดินแดนนั้นเขาเข้าไปในอัสซีเรียและสร้างนีนะเวห์ เรโหโบทอีร์ คาลาห์
12 และเรเสน ซึ่งอยู่ระหว่างนีนะเวห์กับเมืองใหญ่คาลาห์
13 มิสราอิมเป็นบรรพบุรุษของลูดิม อานามิม เลฮาบิม นัฟทูฮิม
14 ปัทรุสิม คัสลูฮิม (ซึ่งชาวฟีลิสเตียสืบเชื้อสายมาจากพวกเขา และคัฟโทริม
15 คานาอันมีลูกชายคือไซดอน ซึ่งเป็นลูกหัวปี และเฮท
16 และเป็นบรรพบุรุษของชาวเยบุส ชาวอาโมไรต์ และชาวเกอร์กาช
17 ชาวฮีไวต์ ชาวอาร์ค ชาวซิน
18 ชาวอาร์วัด ชาวเซมาร์ และชาวฮามัท ต่อมาตระกูลต่างๆของชาวคานาอันก็กระจายออกไป
19 เขตแดนของชาวคานาอันเริ่มจากไซดอน ไปทางเกราร์จนถึงกาซา แล้วไปทางโสโดม โกโมราห์
อัดมาห์ และเศโบอิม จนถึงลาชา
20 คนเหล่านี้คือลูกหลานของฮาม ตามตระกูล ภาษา ดินแดน และชาติของพวกเขา
21 เชมพี่ชายของยาเฟทก็มีลูกเช่นกัน เขาเป็นบรรพบุรุษของลูกหลานเอเบอร์ทั้งหมด
22 ลูกชายของเชมคือเอลาม อัสชูร์ อาร์ปัคชัด ลูด และอารัม
23 ลูกชายของอารัมคืออูส ฮูล เกเธอร์ และมาช
24 อาร์ปัคชัดมีลูกชายชื่อเชลาห์และเชลาห์มีลูกชายชื่อเอเบอร์
25 เอเบอร์มีลูกชายสองคน คนหนึ่งชื่อเปเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งออก
พี่น้องของเขาอีกคนชื่อโยกทาน
26 โยกทานเป็นพ่อของอัลโมดัด เชเลฟ ฮาซาร์มาเวท เยราห์
27 ฮาโดรัม อูซาล ดิคลา
28 โอบาล อาบีมาเอล เชบา
29 โอฟีร์ ฮาวิลาห์ และโยบับ ทั้งหมดนี้คือลูกชายของโยกทาน
30 ถิ่นที่อยู่ของพวกเขาแผ่จากเมชาไปทางเซฟาร์จนถึงภูเขาทางตะวันออก
31 คนเหล่านี้คือลูกหลานของเชม ตามตระกูล ภาษา ดินแดน และชาติของพวกเขา
32 ทั้งหมดนี้คือตระกูลของลูกชายโนอาห์ตามเชื้อสายและชาติของพวกเขา
จากคนเหล่านี้ชนชาติต่างๆก็แยกกระจายไปบนแผ่นดินหลังจากน้ำท่วม

11

1 คนทั่วทั้งแผ่นดินพูดภาษาเดียวกัน และใช้ถ้อยคำแบบเดียวกัน
2 เมื่อพวกเขาเดินทางไปทางตะวันออก*พวกเขาพบที่ราบแห่งหนึ่งในดินแดนชินาร์และตั้งถิ่นฐาน
อยู่ที่นั่น
3 พวกเขาพูดกันว่า มาเถอะ เรามาทำอิฐกัน แล้วเผาให้แข็ง พวกเขาใช้อิฐแทนหิน
และใช้ยางมะตอยแทนปูน
4 แล้วพวกเขากล่าวว่า มาเถอะ เรามาสร้างเมืองและหอคอยที่ยอดสูงถึงท้องฟ้ากัน
แล้วสร้างชื่อให้พวกเราเอง จะได้ไม่กระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน
5 พระยาห์เวห์ลงมาดูเมืองและหอคอยที่มนุษย์สร้างขึ้น
6 พระยาห์เวห์กล่าวว่า ดูสิ พวกเขาเป็นชนเดียวกัน และทุกคนใช้ภาษาเดียวกัน
นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของสิ่งที่พวกเขากำลังทำ ต่อจากนี้ ไม่ว่าพวกเขาคิดจะทำอะไร
ก็ไม่มีอะไรขัดขวางพวกเขาได้

* **11:2 11:2** ฉบับเซปตัวจินต์อ่านว่า จากทิศตะวันออก

7 มาเถอะ เราลงไปทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน เพื่อให้พวกเขาไม่เข้าใจคำพูดของกันและกัน
8 พระยาห์เวห์จึงทำให้พวกเขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วแผ่นดิน และพวกเขาก็หยุดสร้างเมือง
9 เมืองนั้นจึงได้ชื่อว่าบาเบล เพราะที่นั่นพระยาห์เวห์ทำให้ภาษาของคนทั้งแผ่นดินสับสน
และจากที่นั่นพระยาห์เวห์ทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน
10 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของเชม เมื่อเชมอายุ 100 ปีเขามีลูกชายชื่ออาร์ปัคชัดหลังจากน้ำท่วม
2 ปี
11 หลังจากมีอาร์ปัคชัดแล้วเชมมีชีวิตอยู่อีก 500 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
12 เมื่ออาร์ปัคชัดอายุ 35 ปีเขามีลูกชายชื่อเชลาห์
13 หลังจากมีเชลาห์แล้วอาร์ปัคชัดมีชีวิตอยู่อีก 403 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
14 เมื่อเชลาห์อายุ 30 ปีเขามีลูกชายชื่อเอเบอร์
15 หลังจากมีเอเบอร์แล้วเชลาห์มีชีวิตอยู่อีก 403 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
16 เมื่อเอเบอร์อายุ 34 ปีเขามีลูกชายชื่อเปเลก
17 หลังจากมีเปเลกแล้วเอเบอร์มีชีวิตอยู่อีก 430 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
18 เมื่อเปเลกอายุ 30 ปีเขามีลูกชายชื่อเรอู
19 หลังจากมีเรอูแล้วเปเลกมีชีวิตอยู่อีก 209 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
20 เมื่อเรอูอายุ 32 ปีเขามีลูกชายชื่อเสรุก
21 หลังจากมีเสรุกแล้วเรอูมีชีวิตอยู่อีก 207 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
22 เมื่อเสรุกอายุ 30 ปีเขามีลูกชายชื่อนาโฮร์
23 หลังจากมีนาโฮร์แล้วเสรุกมีชีวิตอยู่อีก 200 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
24 เมื่อนาโฮร์อายุ 29 ปีเขามีลูกชายชื่อเทราห์
25 หลังจากมีเทราห์แล้วนาโฮร์มีชีวิตอยู่อีก 119 ปีและมีลูกชายลูกสาวอีก
26 เมื่อเทราห์อายุ 70 ปีเขามีลูกชายคืออับราม นาโฮร์ และฮาราน
27 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของเทราห์ เทราห์มีลูกชายคืออับราม นาโฮร์ และฮาราน
ฮารานมีลูกชายชื่อโลท
28 ฮารานตายในดินแดนที่เขาเกิด คืออูร์แห่งชาวเคลเดีย ตอนนั้นเทราห์พ่อของเขายังมีชีวิตอยู่
29 อับรามกับนาโฮร์ต่างก็แต่งงาน ภรรยาของอับรามชื่อซาราย ส่วนภรรยาของนาโฮร์ชื่อมิลคาห์
นางเป็นลูกสาวของฮาราน และฮารานก็เป็นพ่อของอิสคาห์ด้วย
30 ซารายเป็นหมันและไม่มีลูก
31 เทราห์พาอับรามลูกชายของตน พร้อมโลทหลานชายซึ่งเป็นลูกของฮาราน
และซารายลูกสะใภ้ซึ่งเป็นภรรยาของอับราม ออกจากอูร์แห่งชาวเคลเดียเพื่อไปยังดินแดนคานาอัน
พวกเขาเดินทางมาถึงฮาราน และอาศัยอยู่ที่นั่น
32 เทราห์มีอายุ 205 ปีแล้วเขาก็ตายที่ฮาราน

12

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับอับรามว่า ออกจากบ้านเมืองของเจ้า จากญาติพี่น้อง และจากบ้านของพ่อ
แล้วไปยังดินแดนที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น
2 เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรเจ้า และทำให้ชื่อของเจ้ายิ่งใหญ่
และเจ้าเองจะนำพรมาให้ผู้อื่น
3 เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า และจะสาปคนที่ดูหมิ่นเจ้า
ทุกครอบครัวบนแผ่นดินจะได้รับพรผ่านเจ้า

4 อับรามจึงออกเดินทางตามที่พระยาห์เวห์กล่าว โลทไปกับเขาด้วย
ตอนที่อับรามออกจากฮารานเขาอายุ 75 ปี
5 อับรามพาซารายภรรยาของเขา โลทหลานชายของเขา รวมทั้งทรัพย์สินทั้งหมดที่สะสมไว้
และผู้คนทั้งหมดที่ได้มาอยู่กับพวกเขาในฮาราน พวกเขาออกเดินทางไปยังดินแดนคานาอัน
และก็เข้ามาถึงดินแดนคานาอัน
6 อับรามเดินผ่านดินแดนไปถึงเชเคมตรงต้นโอ๊กแห่งโมเรห์
เวลานั้นชาวคานาอันอาศัยอยู่ในดินแดนนั้น
7 พระยาห์เวห์ปรากฏแก่อับรามและกล่าวว่า"เราจะมอบดินแดนนี้ให้ลูกหลานของเจ้า"*
เขาจึงสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์ที่นั่น คือพระองค์ผู้ปรากฏแก่เขา
8 จากที่นั่นเขาเดินทางไปยังภูเขาทางตะวันออกของเบเทล
แล้วกางเต็นท์ระหว่างเบเทลทางตะวันตกกับอัยทางตะวันออก
ที่นั่นเขาสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์† และเรียกหาพระยาห์เวห์โดยเอ่ยพระนามของพระองค์
9 อับรามเดินทางต่อไปเรื่อยๆมุ่งลงทางใต้
10 เกิดความอดอยากในดินแดนนั้น อับรามจึงลงไปอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะคนต่างถิ่น
เพราะความอดอยากรุนแรงมาก
11 เมื่อใกล้จะเข้าอียิปต์เขาพูดกับซารายภรรยาว่า"ฟังนะ ฉันรู้ว่าเธอเป็นผู้หญิงที่สวยมาก
12 เมื่อชาวอียิปต์เห็นเธอ พวกเขาจะพูดว่า "นี่ภรรยาของเขา" แล้วจะฆ่าฉัน แต่ไว้ชีวิตเธอ
13 ช่วยบอกว่าเราเป็นพี่น้องกัน เพื่อพวกเขาจะปฏิบัติดีต่อฉันเพราะเห็นแก่เธอ
และฉันจะรอดชีวิตเพราะเธอ"
14 เมื่ออับรามเข้ามาในอียิปต์ชาวอียิปต์ก็เห็นว่าหญิงคนนี้สวยมาก
15 ขุนนางของฟาโรห์เห็นเธอและกล่าวชมเธอต่อฟาโรห์ หญิงคนนั้นจึงถูกพาเข้าไปในวังของฟาโรห์
16 ฟาโรห์ปฏิบัติดีต่ออับรามเพราะเห็นแก่เธอ
อับรามจึงมีแกะโคลาตัวผู้ทาสชายทาสหญิงลาตัวเมียและอูฐ
17 แต่พระยาห์เวห์นำภัยพิบัติร้ายแรงมาสู่ฟาโรห์และคนในวังเพราะซารายภรรยาของอับราม
18 ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมา แล้วพูดว่า "เจ้าทำอะไรกับเรานี่ ทำไมไม่บอกว่านางเป็นภรรยาของเจ้า
19 ทำไมเจ้าถึงบอกว่า "เราเป็นพี่น้องกัน" จนเรารับนางมาเป็นภรรยา นี่ภรรยาของเจ้า พานางไป
แล้วออกไปเสีย"
20 ฟาโรห์สั่งคนของตนให้พาอับราม ภรรยา และทุกสิ่งที่เขามีออกไป

13

1 อับรามออกจากอียิปต์ขึ้นไปยังดินแดนทางใต้ พร้อมกับภรรยา ทุกสิ่งที่เขามี และโลท
2 อับรามมั่งคั่งมากมีปศุสัตว์เงินและทอง
3 เขาเดินทางจากดินแดนทางใต้เป็นระยะ ๆ จนถึงเบเทล
กลับมายังที่ซึ่งเคยกางเต็นท์ครั้งแรกระหว่างเบเทลกับอัย
4 คือที่ซึ่งเขาเคยสร้างแท่นบูชาไว้ในตอนแรก
ที่นั่นอับรามเรียกหาพระยาห์เวห์โดยเอ่ยพระนามของพระองค์
5 โลทซึ่งเดินทางไปกับอับรามก็มีฝูงแกะฝูงโคและเต็นท์เช่นกัน
6 ดินแดนไม่กว้างพอให้ทั้งสองอาศัยอยู่ด้วยกันเพราะทรัพย์สินของพวกเขามากจนอยู่ร่วมกันไม่ได้
7 คนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลทจึงทะเลาะกัน
เวลานั้นชาวคานาอันและชาวเปริสซีก็อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น

---

* **12:7 12:7** หรือ"เมล็ดพันธุ์" † **12:8 12:8** ในฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับ เมื่อคำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากคำฮีบรู יהוה "ยาห์เวห์" เว้นแต่จะระบุว่ามาจากรูปย่อ יה "ยาห์"

8 อับรามพูดกับโลทว่า "เราเป็นญาติกัน อย่าให้ฉันกับเจ้าทะเลาะกัน
หรือให้คนเลี้ยงสัตว์ของฉันกับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้าทะเลาะกัน
9 ดินแดนทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้าไม่ใช่หรือ แยกจากฉันเถอะ ถ้าเจ้าไปทางซ้ายฉันจะไปทางขวา
ถ้าเจ้าไปทางขวาฉันจะไปทางซ้าย"
10 โลทมองไปก็เห็นที่ราบลุ่มแม่น้ำจอร์แดนทั้งหมดมีน้ำอุดมสมบูรณ์ไปทั่ว
ตอนนั้นพระยาห์เวห์ยังไม่ได้ทำลายโสโดมและโกโมราห์ บริเวณนั้นเหมือนสวนของพระยาห์เวห์
และเหมือนดินแดนอียิปต์ไปจนถึงโซอาร์
11 โลทจึงเลือกที่ราบลุ่มจอร์แดนให้ตนเองแล้วเดินทางไปทางตะวันออก ทั้งสองก็แยกจากกัน
12 อับรามอาศัยอยู่ในดินแดนคานาอัน ส่วนโลทอาศัยอยู่ตามเมืองในที่ราบ
และย้ายเต็นท์ไปตั้งจนใกล้โสโดม
13 คนเมืองโสโดมชั่วร้ายอย่างยิ่งและทำบาปต่อพระยาห์เวห์
14 หลังจากโลทแยกไปแล้ว พระยาห์เวห์กล่าวกับอับรามว่า "จากที่ซึ่งเจ้าอยู่ มองไปทางเหนือ ทางใต้
ทางตะวันออก และทางตะวันตก
15 เพราะดินแดนทั้งหมดที่เจ้ามองเห็นเราจะมอบให้เจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป
16 เราจะทำให้ลูกหลานของเจ้ามากเหมือนฝุ่นบนแผ่นดิน
ถ้าใครนับฝุ่นบนแผ่นดินได้ก็จะนับลูกหลานของเจ้าได้เช่นกัน
17 ลุกขึ้นเดินให้ทั่วดินแดนนี้ ทั้งตามแนวยาวและแนวกว้าง เพราะเราจะมอบดินแดนนี้ให้เจ้า"
18 อับรามจึงย้ายเต็นท์มาอาศัยอยู่ใกล้ต้นโอ๊กของมัมเรซึ่งอยู่ที่เฮโบรนแล้วสร้างแท่นบูชาถวายพระ
ยาห์เวห์ที่นั่น

14

1 ในสมัยของอัมราเฟล กษัตริย์แห่งชินาร์" อาริโอค กษัตริย์แห่งเอลลาซาร์" เคโดร์ลาโอเมอร์
กษัตริย์แห่งเอลาม" และทีดาล กษัตริย์แห่งโกอิม
2 กษัตริย์เหล่านี้ทำสงครามกับเบรา กษัตริย์แห่งโสโดม" บีร์ชา กษัตริย์แห่งโกโมราห์" ชินาบ
กษัตริย์แห่งอัดมาห์" เชเมเบอร์ กษัตริย์แห่งเศโบอิม" และกษัตริย์แห่งเบลา ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าโซอาร์
3 กษัตริย์ทั้งหมดฝ่ายนี้รวมกำลังกันที่หุบเขาซิดดิมซึ่งก็คือทะเลเกลือ
4 พวกเขาอยู่ใต้อำนาจของเคโดร์ลาโอเมอร์มา 12 ปี แต่ในปีที่ 13 ก็กบฏ
5 ในปีที่ 14 เคโดร์ลาโอเมอร์กับกษัตริย์ที่อยู่ฝ่ายเขายกมาและโจมตีชาวเรฟาอิมที่อัชเทโรทคาร์นา
อิมชาวซูซิมที่ฮามและชาวเอมิมที่ชาเวห์คีริยาธาอิม
6 รวมทั้งชาวโฮไรต์ที่ภูเขาเสอีร์ไล่ไปจนถึงเอลปารานซึ่งอยู่ริมถิ่นทุรกันดาร
7 จากนั้นพวกเขาย้อนกลับมาถึงเอนมิชปัทซึ่งก็คือคาเดชและโจมตีดินแดนของชาวอามาเลข
ทั้งหมดรวมทั้งชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ที่ฮาซาโซนทามาร์
8 กษัตริย์แห่งโสโดม โกโมราห์ อัดมาห์ เศโบอิม และเบลา ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าโซอาร์
ยกออกไปตั้งแนวรบในหุบเขาซิดดิม
9 เพื่อต่อสู้กับเคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์แห่งเอลาม" ทีดาล กษัตริย์แห่งโกอิม" อัมราเฟล
กษัตริย์แห่งชินาร์" และอาริโอค กษัตริย์แห่งเอลลาซาร์ เป็นกษัตริย์ 4 องค์ต่อ 5 องค์
10 หุบเขาซิดดิมเต็มไปด้วยบ่อยางมะตอย
กษัตริย์แห่งโสโดมและโกโมราห์พากันหนีและบางคนตกลงไปในบ่อ ส่วนคนที่เหลือหนีขึ้นภูเขา
11 ฝ่ายผู้ชนะกวาดเอาทรัพย์สินทั้งหมดของโสโดมและโกโมราห์พร้อมอาหารทั้งหมดแล้วจากไป
12 พวกเขาจับโลท หลานชายของอับราม ซึ่งอาศัยอยู่ในโสโดมไปด้วย พร้อมกับทรัพย์สินของเขา

13 คนหนึ่งที่หนีรอดมาได้ไปบอกอับรามชาวฮีบรู
ตอนนั้นอับรามอาศัยอยู่ใกล้ต้นโอ๊กของมัมเรชาวอาโมไรต์ มัมเรเป็นพี่น้องกับเอชโคลและอาเนอร์
และทั้งสามเป็นพันธมิตรกับอับราม
14 เมื่ออับรามได้ยินว่าญาติของเขาถูกจับไป เขาก็นำชายที่ผ่านการฝึก 318 คน
ซึ่งเกิดในเรือนของเขา ออกไล่ตามไปจนถึงดาน
15 กลางคืนอับรามแบ่งกำลังออกเป็นกลุ่ม ๆ เขากับคนรับใช้เข้าโจมตีพวกเขา
แล้วไล่ตามไปถึงโฮบาห์ ซึ่งอยู่ทางซ้ายของดามัสกัส
16 เขานำทรัพย์สินทั้งหมดกลับคืนมาและช่วยโลทญาติของเขาพร้อมทรัพย์สินของโลทรวมทั้งพวกผู้
หญิงและคนอื่นๆกลับมาด้วย
17 หลังอับรามกลับจากการสังหารเคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ที่อยู่กับเขากษัตริย์แห่งโสโดมออกมา
ต้อนรับที่หุบเขาชาเวห์ซึ่งก็คือหุบเขาของกษัตริย์
18 เมลคีเซเดคกษัตริย์แห่งซาเลมนำขนมปังและเหล้าองุ่นออกมา เขาเป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด
19 เขาอวยพรอับรามว่า "ขอให้อับรามได้รับพรจากพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ครอบครองฟ้าและแผ่นดิน
20 ขอสรรเสริญพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้มอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือเจ้า"
อับรามมอบหนึ่งในสิบของทุกสิ่งให้เมลคีเซเดค
21 กษัตริย์แห่งโสโดมพูดกับอับรามว่า"คืนผู้คนให้เรา ส่วนทรัพย์สินเจ้าเอาไปเถอะ"
22 อับรามตอบกษัตริย์แห่งโสโดมว่า"ผมได้ยกมือสาบานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ครอบ
ครองฟ้าและแผ่นดินแล้ว
23 ว่าจะไม่เอาแม้แต่เส้นด้ายหรือสายรองเท้าหรือสิ่งใดที่เป็นของท่านเพื่อท่านจะไม่ได้พูดว่า"เรา
ทำให้อับรามร่ำรวย"
24 ผมจะไม่รับอะไรนอกจากสิ่งที่คนหนุ่มได้กินไปแล้วและส่วนของคนที่ไปกับผมคืออาเนอร์ เอชโคล
และมัมเร ให้พวกเขารับส่วนของตนเถอะ"

15

1 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ อับรามได้รับถ้อยคำจากพระยาห์เวห์ในนิมิตว่า "อย่ากลัวเลย อับราม
เราเป็นโล่ของเจ้า และเราเองคือรางวัลอันยิ่งใหญ่ของเจ้า"
2 อับรามตอบว่า "พระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้านาย* พระองค์จะให้อะไรแก่ผม ในเมื่อผมยังไม่มีลูก
และคนที่จะรับมรดกของผมคือเอลีเอเซอร์ชาวดามัสกัส"
3 อับรามพูดต่อว่า "พระองค์ไม่ได้ให้ลูกแก่ผมเลย
และคนที่เกิดในเรือนของผมกลับจะเป็นทายาทของผม"
4 แล้วถ้อยคำจากพระยาห์เวห์ก็มาถึงเขาว่า "คนนี้จะไม่เป็นทายาทของเจ้า
ลูกที่เกิดจากเจ้าเองต่างหากจะเป็นทายาท"
5 พระยาห์เวห์พาเขาออกไปข้างนอก แล้วกล่าวว่า "มองขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วลองนับดาวดู
ถ้าเจ้านับได้" แล้วกล่าวกับอับรามว่า "ลูกหลานของเจ้าจะมากมายอย่างนั้น"
6 อับรามเชื่อพระยาห์เวห์ และพระองค์นับความเชื่อนั้นเป็นความชอบธรรมแก่เขา
7 พระองค์กล่าวกับอับรามว่า"เราคือพระยาห์เวห์ผู้พาเจ้าออกจากอูร์แห่งชาวเคลเดียเพื่อมอบดิน
แดนนี้ให้เจ้าเป็นมรดก"
8 อับรามถามว่า "พระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้านาย ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าดินแดนนี้จะเป็นมรดกของผม"
9 พระองค์กล่าวว่า"นำลูกวัวตัวเมียอายุ 3 ปีแพะตัวเมียอายุ 3 ปีแกะตัวผู้อายุ 3
ปีนกเขาหนึ่งตัวและลูกนกพิราบหนึ่งตัวมาให้เรา"

---

* **15:2 15:2** คำที่แปลว่า "เจ้านาย" คือ "อาโดนาย"

10 อับรามนำสัตว์ทั้งหมดมา แล้วผ่าแต่ละตัวออกเป็นสองซีก วางแต่ละซีกตรงข้ามกัน
แต่ไม่ได้ผ่านก
11 เมื่อนกล่าเหยื่อบินลงมาที่ซากสัตว์อับรามก็ไล่พวกมันไป
12 ขณะดวงอาทิตย์กำลังลับลงอับรามก็หลับสนิท
แล้วความหวาดกลัวกับความมืดมิดอันหนักหน่วงก็ครอบงำเขา
13 พระองค์กล่าวกับอับรามว่า
"รู้ไว้ให้แน่ว่าลูกหลานของเจ้าจะไปอยู่เป็นคนต่างถิ่นในดินแดนที่ไม่ใช่ของพวกเขา
และจะรับใช้คนที่นั่น พวกเขาจะถูกกดขี่อยู่ 400 ปี
14 เราจะพิพากษาชนชาติที่พวกเขารับใช้ด้วย หลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาพร้อมทรัพย์สินมากมาย
15 ส่วนเจ้าจะไปหาบรรพบุรุษของเจ้าอย่างสงบและจะถูกฝังเมื่อมีอายุยืนยาว
16 ในรุ่นที่ 4 ลูกหลานของเจ้าจะกลับมาที่นี่เพราะความชั่วของชาวอาโมไรต์ยังไม่ถึงขีดสุด"
17 เมื่อดวงอาทิตย์ลับลงและมืดแล้ว ปรากฏว่ามีเตาไฟที่ควันโขมง และคบเพลิงที่ลุกเป็นไฟ
ผ่านไประหว่างชิ้นเนื้อเหล่านั้น
18 วันนั้นพระยาห์เวห์ทำพันธสัญญากับอับรามว่า "เราได้มอบดินแดนนี้ให้ลูกหลานของเจ้าตั้งแต่
แม่น้ำแห่งอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติส
19 คือดินแดนของชาวเคไนต์ชาวเคนิสซีชาวคัดโมไนต์
20 ชาวฮิตไทต์ชาวเปริสซีชาวเรฟาอิม
21 ชาวอาโมไรต์ชาวคานาอันชาวเกอร์กาชีและชาวเยบุส"

16

1 ซารายภรรยาของอับรามยังไม่มีลูกให้เขา เธอมีทาสหญิงชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อฮาการ์
2 ซารายพูดกับอับรามว่า "ฟังนะ พระยาห์เวห์ไม่ให้ฉันมีลูก ไปหลับนอนกับทาสหญิงของฉันเถอะ
บางทีฉันอาจจะได้ลูกจากนาง" อับรามก็ฟังซาราย
3 หลังจากอับรามอาศัยอยู่ในดินแดนคานาอันได้ 10
ปีซารายภรรยาของเขาก็พาฮาการ์ทาสหญิงชาวอียิปต์ของตนมายกให้อับรามสามีเป็นภรรยา
4 อับรามหลับนอนกับฮาการ์และเธอก็ตั้งครรภ์
เมื่อรู้ว่าตนตั้งครรภ์เธอก็เริ่มดูแคลนนายหญิงของตน
5 ซารายพูดกับอับรามว่า "เรื่องที่ฉันถูกดูหมิ่นนี้เป็นความผิดของเธอ ฉันยกทาสหญิงให้เธอแล้ว
แต่พอนางรู้ว่าตั้งครรภ์ นางก็ดูแคลนฉัน ขอให้พระยาห์เวห์ตัดสินระหว่างฉันกับเธอ"
6 อับรามตอบซารายว่า "ทาสหญิงของเธอ เธอจะทำกับนางอย่างไรก็ได้ตามที่เห็นว่าดี"
ซารายปฏิบัติต่อฮาการ์อย่างรุนแรง จนเธอหนีไป
7 ทูตของพระยาห์เวห์พบฮาการ์ที่ตาน้ำแห่งหนึ่งในถิ่นทุรกันดาร ข้างทางไปชูร์
8 ทูตนั้นถามว่า "ฮาการ์ทาสหญิงของซารายเจ้ามาจากไหนและจะไปไหน"
เธอตอบว่า "ฉันกำลังหนีจากซารายนายหญิงของฉัน"
9 ทูตของพระยาห์เวห์บอกเธอว่า "กลับไปหานายหญิงของเจ้าและยอมอยู่ใต้อำนาจของนาง"
10 ทูตของพระยาห์เวห์กล่าวอีกว่า "เราจะทำให้ลูกหลานของเจ้าเพิ่มมากอย่างยิ่งจนนับไม่ถ้วน"
11 ทูตของพระยาห์เวห์กล่าวต่อว่า "เจ้ากำลังตั้งครรภ์ และจะคลอดลูกชาย ตั้งชื่อเขาว่าอิชมาเอล
เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินความทุกข์ของเจ้า
12 เขาจะเป็นเหมือนลาป่าท่ามกลางมนุษย์
มือของเขาจะต่อสู้กับทุกคนและมือของทุกคนจะต่อสู้กับเขา
เขาจะอาศัยอยู่อย่างเป็นปฏิปักษ์กับพี่น้องทั้งหมดของเขา"
13 ฮาการ์เรียกพระนามของพระยาห์เวห์ผู้กล่าวกับเธอว่า "พระองค์คือพระเจ้าผู้มองเห็น" เพราะเธอ
พูดว่า "ฉันยังมีชีวิตอยู่จริงหรือหลังจากได้เห็นพระองค์"

14 เพราะเหตุนี้บ่อน้ำนั้นจึงได้ชื่อว่าเบเออร์ลาไฮรอย* บ่อนั้นอยู่ระหว่างคาเดชกับเบเรด
15 ฮาการ์คลอดลูกชายให้อับรามและอับรามตั้งชื่อลูกชายที่ฮาการ์คลอดว่าอิชมาเอล
16 อับรามอายุ 86 ปีตอนที่ฮาการ์คลอดอิชมาเอลให้เขา

17

1 เมื่ออับรามอายุ 99 ปี พระยาห์เวห์ปรากฏแก่เขา และกล่าวว่า "เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
จงดำเนินไปต่อหน้าเรา และเป็นคนไม่มีที่ติ
2 เราจะทำพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และจะให้ลูกหลานของเจ้าทวีจำนวนอย่างยิ่ง"
3 อับรามหมอบลงหน้าจรดดิน พระเจ้ากล่าวกับเขาว่า
4 "ส่วนเราพันธสัญญาของเราอยู่กับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของชนชาติมากมาย
5 ต่อไปเจ้าจะไม่ชื่ออับรามแต่จะชื่ออับราฮัมเพราะเราได้ทำให้เจ้าเป็นบิดาของชนชาติมากมาย
6 เราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานมากอย่างยิ่ง
หลายชนชาติจะเกิดจากเจ้าและกษัตริย์หลายองค์จะสืบเชื้อสายจากเจ้า
7 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและกับลูกหลานของเจ้าหลังจากเจ้าตลอดทุกรุ่น
เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เราจะเป็นพระเจ้าของเจ้าและของลูกหลานที่มาหลังเจ้า
8 เราจะมอบดินแดนคานาอันทั้งหมด ที่เจ้าอาศัยอยู่ชั่วคราวนี้
ให้เจ้าและลูกหลานหลังจากเจ้าเป็นที่ครอบครองตลอดไป และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา"
9 พระเจ้ากล่าวกับอับราฮัมว่า "ส่วนเจ้าต้องรักษาพันธสัญญาของเราทั้งเจ้าและลูกหลานหลังจาก
เจ้าตลอดทุกรุ่น
10 นี่คือพันธสัญญาของเราซึ่งพวกเจ้าต้องรักษาระหว่างเรากับพวกเจ้าและลูกหลานหลังจากพวก
เจ้า ผู้ชายทุกคนในหมู่พวกเจ้าต้องเข้าสุหนัต
11 พวกเจ้าต้องขริบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศ
นี่จะเป็นเครื่องหมายของพันธสัญญาระหว่างเรากับพวกเจ้า
12 ตลอดทุกรุ่น เด็กผู้ชายทุกคนในหมู่พวกเจ้า เมื่ออายุครบ 8 วัน ต้องเข้าสุหนัต ไม่ว่าจะเกิดในเรือน
หรือถูกซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างชาติที่ไม่ใช่ลูกหลานของเจ้า
13 ทั้งคนที่เกิดในเรือนของเจ้าและคนที่เจ้าซื้อมาด้วยเงินต้องเข้าสุหนัต
พันธสัญญาของเราจะอยู่ในเนื้อหนังของพวกเจ้าเป็นพันธสัญญานิรันดร์
14 ผู้ชายที่ไม่เข้าสุหนัต คือไม่ได้ขริบหนังหุ้มปลาย จะถูกตัดขาดจากหมู่ชนของตน
เพราะเขาได้ทำลายพันธสัญญาของเรา"
15 พระเจ้ากล่าวกับอับราฮัมว่า "ส่วนซารายภรรยาของเจ้าต่อไปอย่าเรียกนางว่าซารายแต่ชื่อของ
นางจะเป็นซาราห์
16 เราจะอวยพรนาง ยิ่งกว่านั้น นางจะคลอดลูกชายให้เจ้า เราจะอวยพรนาง
และนางจะเป็นแม่ของหลายชนชาติ กษัตริย์ของหลายชนชาติจะสืบเชื้อสายจากนาง"
17 อับราฮัมหมอบลงหน้าจรดดินแล้วหัวเราะพลางคิดในใจว่า "คนอายุ 100 ปีจะมีลูกได้หรือ
ซาราห์อายุ 90 ปีแล้วจะคลอดลูกได้หรือ"
18 อับราฮัมพูดกับพระเจ้าว่า "ขอให้อิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระองค์เถิด"
19 พระเจ้ากล่าวว่า "ไม่ใช่ ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดลูกชายให้เจ้า ตั้งชื่อเขาว่าอิสอัค*
เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาเป็นพันธสัญญานิรันดร์ สำหรับลูกหลานของเขาหลังจากเขา
20 ส่วนอิชมาเอล เราได้ยินคำของเจ้าแล้ว เราได้อวยพรเขา และจะทำให้เขามีลูกหลานมาก
เพิ่มจำนวนอย่างยิ่ง เขาจะเป็นบิดาของประมุข 12 คน และเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่

---

* **16:14 16:14** เบเออร์ลาไฮรอยหมายถึง "บ่อน้ำของผู้ที่มีชีวิตและมองเห็นฉัน" * **17:19 17:19** อิสอัคหมายถึง "เขาหัวเราะ"

21 แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับอิสอัคซึ่งซาราห์จะคลอดให้เจ้าตามเวลาที่กำหนดในปีหน้า
22 เมื่อพระเจ้ากล่าวกับเขาเสร็จแล้ว ก็ขึ้นไปจากอับราฮัม
23 วันเดียวกันนั้น อับราฮัมพาอิชมาเอลลูกชายของเขา รวมทั้งผู้ชายทุกคนในครัวเรือน
ทั้งคนที่เกิดในเรือน และคนที่ซื้อมาด้วยเงิน มาขริบหนังหุ้มปลาย ตามที่พระเจ้ากล่าวกับเขา
24 อับราฮัมอายุ 99 ปี ตอนที่ขริบหนังหุ้มปลาย
25 อิชมาเอลลูกชายของเขาอายุ 13 ปี ตอนที่ขริบหนังหุ้มปลาย
26 ในวันเดียวกันนั้นอับราฮัมและอิชมาเอลลูกชายของเขาต่างก็เข้าสุหนัต
27 ผู้ชายทุกคนในครัวเรือนของเขาทั้งคนที่เกิดในเรือนและคนที่ซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างชาติต่างก็
เข้าสุหนัตพร้อมกับเขา

18

1 พระยาห์เวห์ปรากฏแก่อับราฮัมที่ต้นโอ๊กของมัมเรขณะเขานั่งอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ในช่วงที่อากาศ
ร้อนจัด
2 เขาเงยหน้ามองและเห็นชายสามคนยืนอยู่ใกล้ๆ
พอเห็นพวกเขาก็วิ่งจากทางเข้าเต็นท์ไปต้อนรับแล้วก้มลงจนถึงพื้น
3 พูดว่า"ท่านถ้าท่านพอใจในตัวผมขออย่าเพิ่งผ่านคนรับใช้คนนี้ไปเลย
4 ขอให้ผมเอาน้ำมาให้สักหน่อยพวกท่านล้างเท้าแล้วพักใต้ต้นไม้นี้เถอะ
5 ผมจะไปเอาขนมปังมาให้กินรองท้องแล้วค่อยเดินทางต่อในเมื่อพวกท่านแวะมาหาคนรับใช้ของ
ท่านแล้ว"
พวกเขาตอบว่า"ดี ทำตามที่เจ้าพูดเถอะ"
6 อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หาซาราห์แล้วบอกว่า"เร็วเข้าเอาแป้งอย่างดีสามเซอาห์*
มานวดแล้วทำเป็นขนมปัง"
7 จากนั้นอับราฮัมวิ่งไปที่ฝูงโคเลือกลูกวัวเนื้อนุ่มตัวดีมาตัวหนึ่งแล้วมอบให้คนรับใช้
คนรับใช้ก็รีบจัดเตรียม
8 อับราฮัมเอาเนยนมและเนื้อลูกวัวที่เตรียมแล้วมาวางต่อหน้าพวกเขา
เขายืนคอยอยู่ใกล้ๆใต้ต้นไม้ขณะพวกเขากิน
9 พวกเขาถามว่า"ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ไหน"
อับราฮัมตอบว่า"อยู่ในเต็นท์"
10 ชายคนหนึ่งกล่าวว่า"ปีหน้าราวเวลานี้เราจะกลับมาหาเจ้าอีกและซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมี
ลูกชาย"
ซาราห์ฟังอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังชายคนนั้น
11 อับราฮัมกับซาราห์แก่มากแล้ว ซาราห์เลยวัยที่จะมีลูก
12 ซาราห์หัวเราะอยู่ในใจและคิดว่า"ฉันแก่ป่านนี้แล้วจะยังมีความสุขแบบนั้นอีกหรือ
สามีของฉันก็แก่แล้วด้วย"
13 พระยาห์เวห์กล่าวกับอับราฮัมว่า"ทำไมซาราห์ถึงหัวเราะและพูดว่า"ฉันแก่แล้วจะมีลูกได้จริง
หรือ"
14 มีอะไรยากเกินไปสำหรับพระยาห์เวห์หรือ
เมื่อถึงเวลาที่กำหนดปีหน้าราวเวลานี้เราจะกลับมาหาเจ้าและซาราห์จะมีลูกชาย"
15 ซาราห์กลัวจึงปฏิเสธว่า"ฉันไม่ได้หัวเราะ"
เขาตอบว่า"ไม่จริง เจ้าหัวเราะ"
16 ชายเหล่านั้นลุกจากที่นั่นแล้วมองไปทางโสโดม อับราฮัมเดินไปส่งพวกเขา
17 พระยาห์เวห์กล่าวว่า"เราจะปิดบังอับราฮัมเรื่องที่เรากำลังจะทำหรือ

* **18:6 18:6** 1 เซอาห์มีปริมาตรประมาณ 7 ลิตรหรือ 1.9 แกลลอนหรือ 0.8 เปก

18 ในเมื่ออับราฮัมจะกลายเป็นชนชาติใหญ่และมีอำนาจอย่างแน่นอนและทุกชนชาติบนแผ่นดินจะ
ได้รับพรผ่านเขา
19 เรารู้จักเขาเพื่อให้เขาสั่งสอนลูกหลานและคนในครัวเรือนที่มาหลังเขาให้รักษาทางของพระ
ยาห์เวห์ด้วยการทำสิ่งที่ชอบธรรมและยุติธรรม
แล้วพระยาห์เวห์จะทำให้สิ่งที่พระองค์กล่าวไว้เกี่ยวกับอับราฮัมสำเร็จ
20 พระยาห์เวห์กล่าวว่าเสียงร้องกล่าวโทษโสโดมและโกโมราห์ดังมากและบาปของพวกเขาหนัก
หนาเหลือเกิน
21 เราจะลงไปดูว่าพวกเขาทำชั่วอย่างที่เสียงร้องที่มาถึงเราบอกจริงหรือไม่ ถ้าไม่ใช่เราก็จะรู้
22 ชายเหล่านั้นจึงหันจากที่นั่นมุ่งไปโสโดมแต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์
23 อับราฮัมเข้าไปใกล้และถามว่าพระองค์จะกวาดคนชอบธรรมไปพร้อมกับคนชั่วร้ายจริงหรือ
24 ถ้าในเมืองมีคนชอบธรรม 50 คนล่ะ
พระองค์จะยังทำลายเมืองและไม่ละเว้นสถานที่นั้นเพราะเห็นแก่คนชอบธรรม 50 คนที่อยู่ในเมืองหรือ
25 ขออย่าให้พระองค์ทำเช่นนั้นเลยคือฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วร้ายจนคนชอบธรรมมีชะตา
เดียวกับคนชั่วร้ายขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลยผู้พิพากษาเหนือทั้งแผ่นดินจะไม่ทำสิ่งที่ยุติธรรมหรือ
26 พระยาห์เวห์ตอบว่าถ้าเราพบคนชอบธรรม 50
คนในเมืองโสโดมเราจะไว้ชีวิตสถานที่ทั้งหมดเพราะเห็นแก่พวกเขา
27 อับราฮัมตอบว่าผมบังอาจพูดกับพระองค์ทั้งที่ผมเป็นเพียงฝุ่นและเถ้าถ่าน
28 ถ้าคนชอบธรรมขาดจาก 50 คนไป 5 คนล่ะ พระองค์จะทำลายทั้งเมืองเพราะขาดไป 5 คนหรือ
พระองค์ตอบว่าถ้าเราพบ 45 คนที่นั่นเราจะไม่ทำลายเมือง
29 อับราฮัมพูดกับพระองค์อีกว่าถ้าพบ 40 คนที่นั่นล่ะ
พระองค์ตอบว่าเพราะเห็นแก่ 40 คนเราจะไม่ทำ
30 อับราฮัมกล่าวว่าขอพระองค์อย่าโกรธเลยผมขอพูดอีก ถ้าพบ 30 คนที่นั่นล่ะ
พระองค์ตอบว่าถ้าเราพบ 30 คนที่นั่นเราจะไม่ทำ
31 เขากล่าวว่าผมบังอาจพูดกับพระองค์อีกครั้ง ถ้าพบ 20 คนที่นั่นล่ะ
พระองค์ตอบว่าเพราะเห็นแก่ 20 คนเราจะไม่ทำลายเมือง
32 เขากล่าวว่าขอพระองค์อย่าโกรธเลยผมจะพูดอีกเพียงครั้งเดียว ถ้าพบ 10 คนที่นั่นล่ะ
พระองค์ตอบว่าเพราะเห็นแก่ 10 คนเราจะไม่ทำลายเมือง
33 เมื่อพระยาห์เวห์สนทนากับอับราฮัมเสร็จแล้วพระองค์ก็จากไปส่วนอับราฮัมกลับไปยังที่ของตน

19

1 ทูตสวรรค์สององค์มาถึงโสโดมตอนเย็น โลทนั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม
เมื่อเห็นพวกเขาเขาก็ลุกไปต้อนรับแล้วก้มหน้าลงถึงพื้น
2 พูดว่าท่านทั้งสองขอเชิญมาพักที่บ้านของคนรับใช้คนนี้สักคืนล้างเท้าแล้วพรุ่งนี้เช้าค่อยเดินทาง
ต่อ
พวกเขาตอบว่าไม่ เราจะค้างคืนที่ถนน
3 แต่โลทรบเร้าหนักเข้าพวกเขาจึงไปกับเขาและเข้าบ้าน
โลทจัดอาหารเลี้ยงและอบขนมปังไร้เชื้อให้แล้วพวกเขาก็กิน
4 ก่อนที่พวกเขาจะเข้านอนชายในเมืองโสโดมทั้งเด็กหนุ่มและคนแก่คือคนจากทุกส่วนของเมืองมา
ล้อมบ้าน
5 พวกเขาร้องเรียกโลทว่าผู้ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ไหนพาออกมาให้พวกเราจะได้หลับนอนกับพวก
เขา
6 โลทออกไปหาพวกเขาทางประตูแล้วปิดประตูไว้ข้างหลัง
7 เขาพูดว่าพี่น้องทั้งหลายขออย่าทำชั่วแบบนี้เลย

8 ผมมีลูกสาวที่ยังเป็นสาวพรหมจารีสองคนผมจะพาพวกเธอออกมาจะทำกับพวกเธออย่างไรก็ได้
ตามที่พวกคุณเห็นสมควรแต่อย่าทำอะไรชายเหล่านี้เลยเพราะพวกเขาเข้ามาพึ่งชายคาบ้านผม
9 พวกเขาตะโกนว่าถอยไปแล้วพูดกันว่าคนนี้มาอยู่เป็นคนต่างถิ่นแท้ๆยังจะตั้งตัวเป็นผู้
พิพากษาอีก ตอนนี้พวกเราจะทำกับเจ้าให้หนักกว่าที่จะทำกับพวกนั้น
พวกเขาเบียดโลทอย่างแรงและเข้าไปใกล้จะพังประตู
10 แต่ชายสองคนนั้นยื่นมือออกมาดึงโลทเข้าบ้านแล้วปิดประตู
11 พวกเขาทำให้ชายที่อยู่หน้าประตูบ้านตาบอดทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่จนทุกคนหาประตูกันจนหมดแรง
12 ชายสองคนถามโลทว่าเจ้ายังมีใครอยู่ที่นี่อีกไหม ลูกเขย ลูกชาย
ลูกสาวหรือใครก็ตามที่เป็นคนของเจ้าในเมืองนี้พาพวกเขาออกไปจากที่นี่
13 เพราะเราจะทำลายที่แห่งนี้
เสียงร้องกล่าวโทษคนที่นี่ดังมากต่อหน้าพระยาห์เวห์จนพระยาห์เวห์ส่งเรามาทำลายเมืองนี้
14 โลทจึงออกไปพูดกับชายที่หมั้นหมายจะแต่งงานกับลูกสาวของเขาว่าลุกขึ้น ออกจากที่นี่เร็ว
พระยาห์เวห์กำลังจะทำลายเมืองนี้
แต่ชายเหล่านั้นคิดว่าโลทล้อเล่น
15 พอรุ่งเช้าทูตสวรรค์ก็เร่งโลทว่าลุกขึ้นพาภรรยากับลูกสาวสองคนที่อยู่ที่นี่ไปเดี๋ยวนี้ไม่อย่างนั้น
เจ้าจะถูกกวาดไปพร้อมกับเมืองนี้เพราะความผิดของมัน
16 แต่โลทยังชักช้าชายสองคนจึงจับมือโลทมือภรรยาของเขาและมือลูกสาวทั้งสองเพราะพระ
ยาห์เวห์เมตตาเขาแล้วพาพวกเขาออกไปไว้นอกเมือง
17 เมื่อพาพวกเขาออกมาแล้วคนหนึ่งพูดว่าหนีเอาชีวิตรอด
อย่าหันกลับไปมองและอย่าหยุดที่ไหนในที่ราบ หนีไปบนภูเขาไม่อย่างนั้นจะถูกกวาดไปด้วย
18 โลทตอบว่าท่านขออย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย
19 ท่านกรุณารับผมผู้เป็นคนรับใช้ไว้ด้วยดีและแสดงความเมตตาต่อผมอย่างมากด้วยการช่วยชีวิต
ผมไว้แต่ผมหนีไปถึงภูเขาไม่ไหวเกรงว่าภัยจะตามทันแล้วผมจะตาย
20 มีเมืองเล็กๆอยู่ใกล้ๆพอจะหนีไปถึง ขอให้ผมหนีไปที่นั่นเถอะ เมืองนั้นเล็กนิดเดียวไม่ใช่หรือ
แล้วผมจะรอดชีวิต
21 เขาตอบว่าเรื่องนี้เราก็ยอมตามคำขอของเจ้าเราจะไม่ทำลายเมืองที่เจ้าพูดถึง
22 รีบหนีไปที่นั่น เพราะเราทำอะไรไม่ได้จนกว่าเจ้าจะไปถึง เพราะเหตุนี้เมืองนั้นจึงได้ชื่อว่าโซอาร์*
23 ดวงอาทิตย์ขึ้นเหนือแผ่นดินแล้วตอนโลทมาถึงโซอาร์
24 แล้วพระยาห์เวห์ให้กำมะถันกับไฟจากพระยาห์เวห์ตกลงมาเหนือโสโดมกับโกโมราห์จากท้องฟ้า
25 พระองค์ทำลายล้างเมืองเหล่านั้นทั้งที่ราบชาวเมืองทั้งหมดและพืชที่งอกจากดิน
26 แต่ภรรยาของโลทซึ่งอยู่ข้างหลังเขาหันกลับไปมองแล้วกลายเป็นเสาเกลือ
27 เช้าตรู่อับราฮัมกลับไปยังที่ที่เขาเคยยืนต่อหน้าพระยาห์เวห์
28 เขามองไปทางโสโดมโกโมราห์และดินแดนทั่วที่ราบก็เห็นควันจากดินแดนนั้นลอยขึ้นเหมือนควัน
จากเตาไฟ
29 เมื่อพระเจ้าทำลายเมืองต่างๆในที่ราบพระเจ้าระลึกถึงอับราฮัมและนำโลทออกจากท่ามกลางการ
ทำลายล้างเมื่อพระองค์ทำลายเมืองที่โลทอาศัยอยู่
30 โลทออกจากโซอาร์ขึ้นไปอยู่บนภูเขาพร้อมลูกสาวสองคนเพราะเขากลัวจะอยู่ในโซอาร์
เขากับลูกสาวทั้งสองอาศัยอยู่ในถ้ำ
31 ลูกสาวคนโตพูดกับน้องว่าพ่อของเราแก่แล้วและไม่มีผู้ชายคนใดในแผ่นดินที่จะมาหลับนอนกับ
เราตามวิถีของคนทั่วโลก
32 มาเถอะเราให้พ่อดื่มเหล้าองุ่นแล้วไปหลับนอนกับพ่อเพื่อจะรักษาสายตระกูลของพ่อไว้

* **19:22 19:22** โซอาร์หมายถึงเล็ก

33 คืนนั้นพวกเธอให้พ่อดื่มเหล้าองุ่นแล้วลูกสาวคนโตเข้าไปหลับนอนกับพ่อ
โลทไม่รู้เลยว่าเธอมานอนเมื่อไรหรือลุกไปเมื่อไร
34 วันต่อมาลูกสาวคนโตพูดกับน้องว่า"เมื่อคืนฉันหลับนอนกับพ่อแล้ว
คืนนี้เราให้พ่อดื่มเหล้าองุ่นอีก เธอเข้าไปหลับนอนกับพ่อเพื่อเราจะรักษาสายตระกูลของพ่อไว้"
35 คืนนั้นพวกเธอให้พ่อดื่มเหล้าองุ่นอีก
ลูกสาวคนเล็กเข้าไปหลับนอนกับพ่อและเขาไม่รู้เลยว่าเธอมานอนเมื่อไรหรือลุกไปเมื่อไร
36 ดังนั้นลูกสาวทั้งสองของโลทจึงตั้งครรภ์กับพ่อของตน
37 ลูกสาวคนโตคลอดลูกชายและตั้งชื่อว่าโมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวโมอับจนถึงทุกวันนี้
38 ลูกสาวคนเล็กก็คลอดลูกชายและตั้งชื่อว่าเบนอัมมี
เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวอัมโมนจนถึงทุกวันนี้

20

1 อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปทางดินแดนตอนใต้และอาศัยอยู่ระหว่างคาเดชกับชูร์
ต่อมาเขาไปพักอาศัยเป็นคนต่างถิ่นที่เกราร์
2 อับราฮัมบอกเรื่องซาราห์ภรรยาว่า"ซาราห์กับผมเป็นพี่น้องกัน"
อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเกราร์จึงส่งคนไปรับซาราห์มา
3 แต่กลางคืนพระเจ้ามาหาอาบีเมเลคในความฝันและกล่าวว่า"เจ้ากำลังจะตายเพราะผู้หญิงที่เจ้ารับมานั้นมีสามีแล้ว"
4 อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าใกล้นางเขาพูดว่า"พระองค์จะฆ่าแม้แต่ชนชาติที่ชอบธรรมหรือ
5 เขาบอกผมเองไม่ใช่หรือว่า"เราเป็นพี่น้องกัน"และนางเองก็พูดว่า"เขากับฉันเป็นพี่น้องกัน"
ผมทำเรื่องนี้ด้วยใจซื่อตรงและมือที่บริสุทธิ์"
6 พระเจ้ากล่าวกับเขาในความฝันว่า"ใช่เรารู้ว่าเจ้าทำเรื่องนี้ด้วยใจซื่อตรงและเราเองก็กันเจ้าไว้ไม่ให้ทำบาปต่อเรา เพราะเหตุนี้เราจึงไม่ยอมให้เจ้าแตะต้องนาง
7 ตอนนี้คืนภรรยาให้ชายคนนั้นเสีย
เพราะเขาเป็นผู้เผยคำของพระเจ้าและเขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิต
แต่ถ้าไม่คืนนางรู้ไว้ให้แน่ว่าเจ้ากับทุกคนที่เป็นของเจ้าจะต้องตาย"
8 อาบีเมเลคตื่นแต่เช้าเรียกคนรับใช้ทั้งหมดมาแล้วเล่าเรื่องทุกอย่างให้ฟัง คนเหล่านั้นกลัวมาก
9 จากนั้นอาบีเมเลคเรียกอับราฮัมมาถามว่า"เจ้าทำอะไรกับพวกเรา
เราทำผิดอะไรต่อเจ้าเจ้าถึงนำบาปใหญ่มาสู่เราและอาณาจักรของเรา เจ้าทำสิ่งที่ไม่ควรทำกับเรา""
10 อาบีเมเลคถามอับราฮัมอีกว่า"เจ้าเห็นอะไรถึงได้ทำแบบนี้"
11 อับราฮัมตอบว่า"ผมคิดว่า"ที่นี่คงไม่มีใครยำเกรงพระเจ้าและพวกเขาจะฆ่าผมเพราะภรรยา"
12 ที่จริงนางก็เป็นพี่น้องกับผม เรามีพ่อคนเดียวกันแต่คนละแม่แล้วนางมาเป็นภรรยาของผม
13 เมื่อพระเจ้าให้ผมต้องเดินทางเร่ร่อนออกจากบ้านพ่อผมบอกเธอว่า"ขอให้เธอช่วยฉันอย่างนี้ ไม่ว่าเราไปที่ไหนให้บอกคนอื่นว่าเราเป็นพี่น้องกัน" "
14 อาบีเมเลคนำแกะ โค ทาสชายและทาสหญิงมามอบให้อับราฮัมและคืนซาราห์ภรรยาให้เขา
15 อาบีเมเลคกล่าวว่า"ดินแดนของเราอยู่ตรงหน้าเจ้า อยากอยู่ที่ไหนก็อยู่เถอะ"
16 อาบีเมเลคพูดกับซาราห์ว่า"เราได้มอบเงิน 1,000 ชิ้นให้อับราฮัมซึ่งเป็นพี่น้องกับเจ้าแล้วเงินนี้จะเป็นสิ่งปิดบังสายตาของทุกคนที่อยู่กับเจ้าและต่อหน้าทุกคนเจ้าก็พ้นข้อกล่าวหา"
17 อับราฮัมอธิษฐานต่อพระเจ้า
พระเจ้าจึงรักษาอาบีเมเลคภรรยาและทาสหญิงของเขาแล้วพวกเธอก็มีลูกได้อีก
18 เพราะพระยาห์เวห์ปิดครรภ์ของผู้หญิงทุกคนในครัวเรือนของอาบีเมเลคจนมีลูกไม่ได้เพราะซาราห์ภรรยาของอับราฮัม

21

1 พระยาห์เวห์มาเยือนซาราห์ตามที่กล่าวไว้และทำตามที่ได้พูดกับเธอไว้
2 ซาราห์ตั้งครรภ์และคลอดลูกชายให้อับราฮัมในวัยชราตามเวลาที่พระเจ้ากำหนดไว้กับเขา
3 อับราฮัมตั้งชื่อลูกชายที่ซาราห์คลอดให้เขาว่าอิสอัค*
4 เมื่ออิสอัคอายุ 8 วันอับราฮัมให้ลูกเข้าสุหนัตตามที่พระเจ้าสั่ง
5 อับราฮัมอายุ 100 ปีตอนอิสอัคลูกชายของเขาเกิด
6 ซาราห์พูดว่า"พระเจ้าทำให้ฉันหัวเราะ ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้จะหัวเราะไปกับฉัน"
7 เธอพูดอีกว่า"ใครจะคิดว่าซาราห์จะได้เลี้ยงลูกด้วยน้ำนมให้อับราฮัม
แต่ฉันก็คลอดลูกชายให้เขาในวัยชรา"
8 เด็กน้อยเติบโตขึ้นและหย่านม วันที่อิสอัคหย่านมอับราฮัมจัดงานเลี้ยงใหญ่
9 ซาราห์เห็นลูกชายของฮาการ์ชาวอียิปต์กำลังเยาะเย้ยอยู่เด็กคนนั้นเป็นลูกที่ฮาการ์คลอดให้อับราฮัม
10 เธอจึงพูดกับอับราฮัมว่า"ไล่ทาสหญิงคนนี้กับลูกของนางออกไป
ลูกของทาสหญิงคนนี้จะมารับมรดกร่วมกับอิสอัคลูกของฉันไม่ได้"
11 เรื่องนี้ทำให้อับราฮัมทุกข์ใจมากเพราะอิชมาเอลก็เป็นลูกของเขา
12 พระเจ้ากล่าวกับอับราฮัมว่า"อย่าทุกข์ใจเรื่องเด็กคนนี้และทาสหญิงของเจ้าฟังทุกอย่างที่ซาราห์บอกเจ้าเพราะลูกหลานที่นับว่าเป็นของเจ้าจะสืบมาทางอิสอัค
13 แต่เราจะทำให้ลูกของทาสหญิงเป็นชนชาติหนึ่งด้วยเพราะเขาก็เป็นลูกของเจ้า"
14 เช้าตรู่อับราฮัมเอาขนมปังกับถุงน้ำให้ฮาการ์วางไว้บนไหล่ของเธอแล้วมอบเด็กให้เธอและส่งเธอไปฮาการ์ออกไปเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เชบา
15 เมื่อน้ำในถุงหมดเธอก็วางเด็กไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง
16 แล้วเดินไปนั่งตรงข้ามห่างออกไปราวระยะยิงธนูเพราะเธอคิดว่า"ฉันทนดูลูกตายไม่ได้"
เธอนั่งอยู่ตรงข้ามแล้วร้องไห้เสียงดัง
17 พระเจ้าได้ยินเสียงของเด็ก
ทูตของพระเจ้าเรียกฮาการ์จากท้องฟ้าว่า"ฮาการ์เป็นอะไรไป อย่ากลัวเลย
พระเจ้าได้ยินเสียงของเด็กจากที่ที่เขาอยู่
18 ลุกขึ้นไปหาเด็กและจับมือเขาไว้ให้มั่นเพราะเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่"
19 พระเจ้าเปิดตาฮาการ์ให้เห็นบ่อน้ำ เธอจึงไปเติมน้ำใส่ถุงแล้วเอาให้เด็กดื่ม
20 พระเจ้าอยู่กับเด็กคนนั้นเขาเติบโตขึ้นอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารและเมื่อเติบโตขึ้นก็กลายเป็นนักธนู
21 เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารปารานและแม่หาภรรยาชาวอียิปต์ให้
22 เวลานั้นอาบีเมเลคกับฟีโคลผู้บัญชาการกองทัพมาพูดกับอับราฮัมว่า"พระเจ้าอยู่กับเจ้าในทุกสิ่งที่เจ้าทำ
23 เพราะฉะนั้นขอให้เจ้าสาบานต่อพระเจ้าที่นี่ว่าจะไม่หลอกลวงเราลูกของเราหรือหลานของเรา
เราเคยแสดงความเมตตาต่อเจ้าอย่างไรเจ้าก็ต้องแสดงเช่นนั้นต่อเราและต่อดินแดนที่เจ้ามาอาศัยเป็นคนต่างถิ่น"
24 อับราฮัมตอบว่า"ผมจะสาบาน"
25 อับราฮัมต่อว่าอาบีเมเลคเรื่องบ่อน้ำที่คนรับใช้ของอาบีเมเลคใช้กำลังยึดไป
26 อาบีเมเลคตอบว่า"เราไม่รู้ว่าใครทำเรื่องนี้ เจ้าก็ไม่เคยบอกและเราเพิ่งได้ยินวันนี้"
27 อับราฮัมนำแกะและโคมามอบให้อาบีเมเลคแล้วทั้งสองทำพันธสัญญากัน

---

* **21:3 21:3** อิสอัคหมายถึง"เขาหัวเราะ"

28 จากนั้นอับราฮัมแยกลูกแกะตัวเมีย 7 ตัวออกจากฝูง
29 อาบีเมเลคถามว่า"ลูกแกะตัวเมีย 7 ตัวที่เจ้าแยกไว้นี้หมายถึงอะไร"
30 อับราฮัมตอบว่า"ขอให้ท่านรับลูกแกะตัวเมีย 7
ตัวนี้จากมือผมเพื่อเป็นพยานว่าผมเป็นคนขุดบ่อนี้"
31 เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่แห่งนั้นว่าเบเออร์เชบา† เพราะทั้งสองสาบานกันที่นั่น
32 ดังนั้นพวกเขาจึงทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เชบาแล้วอาบีเมเลคกับฟีโคลผู้บัญชาการกองทัพก็
กลับไปยังดินแดนของชาวฟีลิสเตีย
33 อับราฮัมปลูกต้นทามาริสก์ที่เบเออร์เชบาและที่นั่นเขาร้องเรียกพระนามของพระยาห์เวห์‡
คือพระเจ้านิรันดร์
34 อับราฮัมอาศัยเป็นคนต่างถิ่นในดินแดนของชาวฟีลิสเตียอยู่หลายวัน

22

1 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระเจ้าทดสอบอับราฮัมและเรียกว่า"อับราฮัม""
อับราฮัมตอบว่า"ผมอยู่นี่"
2 พระเจ้ากล่าวว่า"พาลูกชายของเจ้าลูกคนเดียวของเจ้าคืออิสอัคที่เจ้ารักไปยังดินแดนโมริยาห์แล้ว
ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาเผาบนภูเขาลูกหนึ่งที่เราจะบอกเจ้า"
3 เช้าตรู่อับราฮัมลุกขึ้นใส่อานลาพาคนหนุ่มสองคนกับอิสอัคลูกชายไปด้วย
เขาผ่าฟืนสำหรับเครื่องบูชาเผาแล้วออกเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าบอก
4 วันที่ 3 อับราฮัมมองขึ้นไปและเห็นสถานที่นั้นอยู่ไกลๆ
5 อับราฮัมพูดกับคนหนุ่มสองคนว่า"พวกเจ้าอยู่ที่นี่กับลา
ฉันกับลูกจะไปที่โน่นเพื่อนมัสการแล้วจะกลับมาหาพวกเจ้า"
6 อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องบูชาเผาวางบนอิสอัคลูกชายส่วนตัวเขาถือไฟกับมีด
แล้วทั้งสองเดินไปด้วยกัน
7 อิสอัคพูดกับอับราฮัมพ่อว่า"พ่อครับ"
อับราฮัมตอบว่า"พ่ออยู่นี่ลูก"
อิสอัคถามว่า"ไฟกับฟืนก็อยู่นี่แล้วแต่ลูกแกะสำหรับเครื่องบูชาเผาอยู่ไหน"
8 อับราฮัมตอบว่า"ลูกเอ๋ยพระเจ้าจะจัดหาลูกแกะสำหรับเครื่องบูชาเผาเอง"
แล้วทั้งสองก็เดินไปด้วยกัน
9 เมื่อมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าบอกอับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาจัดฟืนให้เป็นระเบียบมัดอิสอัคลูกชายแล้ววาง
เขาบนแท่นเหนือฟืน
10 อับราฮัมยื่นมือไปหยิบมีดเพื่อจะฆ่าลูกชาย
11 แต่ทูตของพระยาห์เวห์เรียกเขาจากท้องฟ้าว่า"อับราฮัมอับราฮัม""
อับราฮัมตอบว่า"ผมอยู่นี่"
12 ทูตกล่าวว่า"อย่าลงมือกับเด็กและอย่าทำอะไรเขาตอนนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้าเพราะเจ้า
ไม่หวงแม้แต่ลูกชายลูกคนเดียวของเจ้าแต่ยอมมอบเขาให้เรา"
13 อับราฮัมมองขึ้นไปก็เห็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่งอยู่ข้างหลังเขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้อับราฮัมจึงไปจับ
แกะตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาแทนลูกชาย

---

† **21:31** **21:31** เบเออร์เชบาอาจหมายถึง"บ่อแห่งคำสาบาน"หรือ"บ่อแห่งเจ็ด" ‡ **21:33** **21:33** ในฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับ เมื่อคำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากคำฮีบรู"""""ยาห์เวห์" เว้นแต่จะระบุว่ามาจากรูปย่อ"""ยาห์"

14 อับราฮัมตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า"พระยาห์เวห์จะจัดหา"*
จนถึงทุกวันนี้จึงมีคำพูดว่า"บนภูเขาของพระยาห์เวห์พระองค์จะจัดหาให้"
15 ทูตของพระยาห์เวห์เรียกอับราฮัมจากท้องฟ้าเป็นครั้งที่ 2
16 ทูตกล่าวต่อว่า"พระยาห์เวห์กล่าวว่า"เราสาบานด้วยตัวเราเองว่าเพราะเจ้าทำสิ่งนี้และไม่หวงลูกชายลูกคนเดียวของเจ้า
17 เราจะอวยพรเจ้าอย่างมากและจะทำให้ลูกหลานของเจ้าเพิ่มมากเหมือนดาวบนท้องฟ้าและเหมือนเม็ดทรายริมทะเล ลูกหลานของเจ้าจะยึดประตูเมืองของศัตรู
18 ทุกชนชาติบนแผ่นดินจะได้รับพรผ่านลูกหลานของเจ้าเพราะเจ้าเชื่อฟังเสียงของเรา" "
19 อับราฮัมกลับมาหาคนหนุ่มของเขาแล้วพวกเขาก็ลุกเดินทางไปเบเออร์เชบาด้วยกัน
อับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เชบา
20 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้มีคนมาบอกอับราฮัมว่า"มิลคาห์ก็มีลูกให้นาโฮร์ซึ่งเป็นพี่น้องกับท่านแล้ว
21 คืออูสลูกหัวปี บูสซึ่งเป็นพี่น้องกับอูส และเคมูเอลพ่อของอารัม
22 เคเสด ฮาโซ ปิลดาช ยิดลาฟและเบธูเอล"
23 เบธูเอลเป็นพ่อของเรเบคาห์ มิลคาห์คลอดลูกทั้ง 8 คนนี้ให้นาโฮร์ซึ่งเป็นพี่น้องกับอับราฮัม
24 เรอูมาห์อนุภรรยาของนาโฮร์ก็คลอดเทบาห์ กาฮัม ทาฮาชและมาอาคาห์ให้เขา

23

1 ซาราห์มีอายุรวม 127 ปี นี่คือจำนวนปีที่เธอมีชีวิตอยู่
2 ซาราห์เสียชีวิตที่คีริยาทอารบาซึ่งเรียกอีกชื่อว่าเฮโบรนในดินแดนคานาอัน
อับราฮัมมาไว้ทุกข์และร้องไห้ให้ซาราห์
3 จากนั้นอับราฮัมลุกจากศพของภรรยาไปพูดกับชาวเฮทว่า
4 "ผมเป็นคนต่างถิ่นที่มาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกท่านขอให้พวกท่านมอบที่สำหรับฝังศพให้ผมเป็นที่ครอบครองสักแห่งเพื่อผมจะได้นำผู้ตายของผมไปฝังให้ลับจากสายตา"
5 ชาวเฮทตอบอับราฮัมว่า
6 "ท่านฟังพวกเราเถอะ ท่านเป็นประมุขของพระเจ้าท่ามกลางพวกเรา
ฝังผู้ตายของท่านในสุสานที่ดีที่สุดของพวกเราได้เลย
ไม่มีใครในพวกเราจะหวงสุสานไม่ให้ท่านใช้ฝังผู้ตาย"
7 อับราฮัมลุกขึ้นและก้มคำนับชาวเมืองคือชาวเฮท
8 แล้วพูดว่า"ถ้าพวกท่านเห็นชอบให้ผมฝังผู้ตายของผมให้ลับจากสายตาก็ขอฟังผมและช่วยพูดกับเอโฟรนลูกชายของโศหาร์ให้ด้วย
9 ขอให้เขาขายถ้ำมัคเปลาห์ที่เป็นของเขาตรงปลายทุ่งให้ผมให้เขาขายต่อหน้าพวกท่านในราคาเต็มเพื่อผมจะได้มีที่สำหรับฝังศพไว้ครอบครอง"
10 เวลานั้นเอโฟรนนั่งอยู่ท่ามกลางชาวเฮท
เอโฟรนชาวฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้ชาวเฮทและทุกคนที่เข้าประตูเมืองได้ยินว่า
11 "ไม่ต้องท่านฟังผม ผมยกทุ่งให้ท่านและยกถ้ำที่อยู่ในทุ่งให้ด้วย
ต่อหน้าคนในชนของผมผมยกให้ท่าน เชิญฝังผู้ตายของท่านเถอะ"
12 อับราฮัมก้มคำนับต่อหน้าชาวเมือง
13 แล้วพูดกับเอโฟรนให้ชาวเมืองได้ยินว่า"ถ้าอย่างนั้นขอฟังผม ผมจะจ่ายราคาทุ่งให้รับเงินจากผมเถอะแล้วผมจะฝังผู้ตายที่นั่น"

---

* **22:14 22:14** หรือ"พระยาห์เวห์ยิเรห์"หรือ"พระยาห์เวห์ผู้เห็น"

14 เอโฟรนตอบอับราฮัมว่า
15 “ท่านฟังผมที่ดินนี้ราคาเงิน 400 เชเขล*
เงินเท่านี้ระหว่างเราสองคนจะนับว่าอะไรฝังผู้ตายของท่านเถอะ”
16 อับราฮัมตกลงตามคำของเอโฟรนและชั่งเงินให้ตามราคาที่เอโฟรนบอกต่อหน้าชาวเฮทคือเงิน
400 เชเขลตามมาตรฐานที่พ่อค้าใช้กัน
17 ดังนั้นทุ่งของเอโฟรนที่มัคเปลาห์ตรงข้ามมัมเรพร้อมถ้ำในทุ่งและต้นไม้ทุกต้นในทุ่งตลอดทั่วเขต
ของที่ดินจึงตกเป็นของอับราฮัม
18 เป็นที่ครอบครองของเขาต่อหน้าชาวเฮทและทุกคนที่เข้าประตูเมืองของเขา
19 หลังจากนั้นอับราฮัมฝังซาราห์ภรรยาในถ้ำที่ทุ่งมัคเปลาห์ตรงข้ามมัมเรซึ่งก็คือเฮโบรนในดินแดน
คานาอัน
20 ชาวเฮทจึงมอบทุ่งกับถ้ำที่อยู่ในนั้นให้อับราฮัมเป็นที่ครอบครองสำหรับฝังศพ

24

1 อับราฮัมแก่มากแล้วและพระยาห์เวห์อวยพรเขาในทุกเรื่อง
2 อับราฮัมพูดกับคนรับใช้คนอาวุโสที่สุดในเรือนซึ่งดูแลทุกสิ่งที่เขามีว่า“เอามือวางใต้ต้นขาของฉัน
3 ฉันจะให้เจ้าสาบานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งท้องฟ้าและพระเจ้าแห่งแผ่นดินว่าเจ้าจะไม่หา
ภรรยาให้ลูกชายฉันจากลูกสาวชาวคานาอันที่ฉันอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
4 แต่ให้ไปยังบ้านเมืองและญาติพี่น้องของฉันแล้วหาภรรยาให้อิสอัคลูกชายฉันจากที่นั่น”
5 คนรับใช้ถามว่า“ถ้าผู้หญิงไม่ยอมตามผมมาที่ดินแดนนี้ผมต้องพาลูกชายของท่านกลับไปดินแดน
ที่ท่านจากมาหรือ”
6 อับราฮัมตอบว่า“ระวังอย่าพาลูกชายฉันกลับไปที่นั่น
7 พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งท้องฟ้าเป็นผู้พาฉันออกจากบ้านพ่อและดินแดนที่ฉันเกิดพระองค์พูดกับ
ฉันและสาบานว่า“เราจะมอบดินแดนนี้ให้ลูกหลานของเจ้า”พระองค์จะส่งทูตของพระองค์ไปนำหน้า
เจ้าและเจ้าจะหาภรรยาให้ลูกชายฉันจากที่นั่นได้
8 ถ้าผู้หญิงไม่ยอมตามเจ้ามาเจ้าก็พ้นจากคำสาบานนี้ที่ให้ไว้กับฉัน
แต่ห้ามพาลูกชายฉันกลับไปที่นั่น”
9 คนรับใช้จึงวางมือใต้ต้นขาของอับราฮัมนายของตนและสาบานเรื่องนี้กับเขา
10 คนรับใช้เลือกอูฐของนายมา 10 ตัวและเอาของดีนานาชนิดของนายไปด้วย
เขาออกเดินทางไปเมโสโปเตเมียถึงเมืองของนาโฮร์
11 เมื่อถึงนอกเมืองเขาให้อูฐคุกเข่าข้างบ่อน้ำตอนเย็นซึ่งเป็นเวลาที่หญิงสาวออกมาตักน้ำ
12 เขาอธิษฐานว่า“พระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของผมขอให้วันนี้ผมทำภารกิจนี้สำเร็จและ
ขอให้พระองค์แสดงความเมตตาต่อนายของผม
13 ตอนนี้ผมยืนอยู่ข้างตาน้ำและลูกสาวของคนในเมืองกำลังออกมาตักน้ำ
14 ขอให้เป็นอย่างนี้ถ้าผมพูดกับหญิงสาวคนหนึ่งว่า“ช่วยลดเหยือกลงให้ผมดื่มน้ำหน่อย”แล้วเธอ
ตอบว่า“ดื่มสิท่านฉันจะให้อูฐของท่านดื่มด้วย”ก็ขอให้เธอเป็นคนที่พระองค์กำหนดไว้สำหรับอิสอัคคน
รับใช้ของพระองค์แล้วผมจะรู้ว่าพระองค์แสดงความเมตตาต่อนายของผม”
15 ก่อนที่เขาจะพูดจบเรเบคาห์ก็เดินออกมาพร้อมเหยือกบนไหล่
เธอเป็นลูกสาวของเบธูเอลซึ่งเป็นลูกของมิลคาห์กับนาโฮร์ผู้เป็นพี่น้องกับอับราฮัม
16 หญิงสาวสวยมากและยังเป็นสาวพรหมจารีไม่เคยหลับนอนกับชายคนใด
เธอลงไปที่ตาน้ำเติมน้ำใส่เหยือกแล้วเดินขึ้นมา

---

* **23:15 23:15** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัมดังนั้น 400 เชเขลหนักประมาณ 4 กิโลกรัมหรือ 8.8 ปอนด์

17 คนรับใช้วิ่งไปหาและพูดว่า"ขอน้ำจากเหยือกให้ผมดื่มสักหน่อยได้ไหม"
18 เธอตอบว่า"ดื่มสิท่าน"แล้วรีบลดเหยือกลงมาพยุงไว้ในมือให้เขาดื่ม
19 พอเขาดื่มเสร็จเธอพูดว่า"ฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วยจนมันดื่มอิ่ม"
20 เธอรีบเทน้ำจากเหยือกลงรางแล้ววิ่งกลับไปที่บ่อตักน้ำอีกตักให้อูฐทุกตัว
21 ชายคนนั้นยืนมองเธอเงียบๆอย่างตั้งใจเพื่อจะรู้ว่าพระยาห์เวห์ทำให้การเดินทางของเขาสำเร็จหรือไม่
22 เมื่ออูฐดื่มน้ำเสร็จชายคนนั้นหยิบห่วงทองคำหนักครึ่งเชเขล*
และกำไลทองสองวงสำหรับมือของเธอหนักรวม 10 เชเขล
23 แล้วถามว่า"เธอเป็นลูกสาวใคร ช่วยบอกผมหน่อย ที่บ้านพ่อของเธอมีที่ให้พวกเราพักคืนนี้ไหม"
24 เธอตอบว่า"ฉันเป็นลูกสาวของเบธูเอลลูกของมิลคาห์ซึ่งมิลคาห์คลอดให้นาโฮร์"
25 แล้วพูดต่อว่า"ที่บ้านเรามีทั้งฟางและอาหารสัตว์มากพอและมีที่ให้พักด้วย"
26 ชายคนนั้นก้มศีรษะลงและนมัสการพระยาห์เวห์
27 เขากล่าวว่า"ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของผมผู้ไม่ได้ละทิ้งความเมตตาและความซื่อสัตย์ที่มีต่อนายของผม พระยาห์เวห์นำผมมาตามทางจนถึงบ้านของญาตินาย"
28 หญิงสาววิ่งกลับบ้านไปเล่าเรื่องเหล่านี้ให้คนในบ้านแม่ฟัง
29 เรเบคาห์กับลาบันเป็นพี่น้องกันลาบันวิ่งออกไปหาชายคนนั้นที่ตาน้ำ
30 เมื่อลาบันเห็นห่วงทองและกำไลที่มือของเรเบคาห์และได้ยินเธอเล่าว่า"ชายคนนั้นพูดกับฉันแบบนี้"เขาก็ออกมาหาชายคนนั้นซึ่งยังยืนอยู่ข้างอูฐที่ตาน้ำ
31 ลาบันกล่าวว่า"เชิญเข้ามาเถอะผู้ที่พระยาห์เวห์อวยพร จะยืนอยู่ข้างนอกทำไม
ผมเตรียมบ้านและที่สำหรับอูฐไว้แล้ว"
32 ชายคนนั้นเข้าบ้านแล้วปลดของจากอูฐ
เขาเอาฟางกับอาหารมาให้อูฐและเอาน้ำมาล้างเท้าของตนกับคนที่มาด้วย
33 พวกเขายกอาหารมาให้แต่เขาบอกว่า"ผมยังไม่กินจนกว่าจะเล่าธุระที่มาให้ฟัง"
ลาบันตอบว่า"พูดมาเถอะ"
34 เขาเริ่มว่า"ผมเป็นคนรับใช้ของอับราฮัม
35 พระยาห์เวห์อวยพรนายของผมอย่างมากจนเขากลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ให้เขามีฝูงแกะ ฝูงโค เงิน ทอง ทาสชาย ทาสหญิง อูฐและลา
36 ซาราห์ภรรยาของนายคลอดลูกชายให้นายตอนที่เธอแก่แล้วและนายยกทุกสิ่งที่มีให้ลูกคนนี้
37 นายให้ผมสาบานว่า"อย่าหาภรรยาให้ลูกชายฉันจากลูกสาวชาวคานาอันในดินแดนที่ฉันอาศัยอยู่
38 แต่ให้ไปที่บ้านพ่อและญาติของฉันแล้วหาภรรยาให้ลูกชายจากที่นั่น"
39 ผมถามนายว่า"ถ้าผู้หญิงไม่ยอมตามผมมาล่ะ"
40 นายตอบว่า"พระยาห์เวห์ผู้ที่ฉันดำเนินชีวิตอยู่ต่อหน้าพระองค์จะส่งทูตของพระองค์ไปกับเจ้าและทำให้การเดินทางของเจ้าสำเร็จเจ้าจะหาภรรยาให้ลูกชายฉันจากญาติและบ้านพ่อของฉัน
41 เมื่อเจ้าไปถึงญาติของฉันเจ้าก็พ้นจากคำสาบาน
ถ้าพวกเขาไม่ยอมมอบนางให้เจ้าเจ้าก็พ้นจากคำสาบานของฉัน"
42 วันนี้เมื่อมาถึงตาน้ำผมอธิษฐานว่า"พระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของผมถ้าพระองค์จะทำให้การเดินทางที่ผมมานี้สำเร็จ
43 ตอนนี้ผมยืนอยู่ข้างตาน้ำ
ขอให้หญิงสาวที่ออกมาตักน้ำและผมบอกว่า"ขอน้ำจากเหยือกให้ผมดื่มสักหน่อย"

---

* **24:22 24:22** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัมหรือประมาณ 0.35 ออนซ์

44 แล้วเธอตอบว่า"ดื่มสิท่านฉันจะตักให้อูฐของท่านด้วย"ก็ขอให้เธอเป็นผู้หญิงที่พระยาห์เวห์
กำหนดไว้สำหรับลูกชายของนาย"
45 ก่อนผมจะพูดในใจจบเรเบคาห์ก็ออกมาพร้อมเหยือกบนไหล่ เธอลงไปตักน้ำที่ตาน้ำ
ผมบอกว่า"ขอน้ำให้ผมดื่มหน่อย"
46 เธอรีบลดเหยือกจากไหล่แล้วพูดว่า"ดื่มสิท่านฉันจะให้อูฐของท่านดื่มด้วย"ผมจึงดื่มและเธอก็ให้
อูฐดื่มด้วย
47 ผมถามว่า"เธอเป็นลูกสาวใคร"
เธอตอบว่า"ลูกสาวของเบธูเอลลูกชายของนาโฮร์ซึ่งมิลคาห์คลอดให้เขา"
ผมจึงใส่ห่วงทองที่จมูกเธอและสวมกำไลที่มือ
48 แล้วผมก้มศีรษะนมัสการพระยาห์เวห์และสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของผม
ผู้พาผมมาถูกทางจนได้พบลูกสาวของชายผู้เป็นพี่น้องกับนายเพื่อให้เป็นภรรยาของลูกชายนาย
49 ตอนนี้ถ้าพวกท่านจะแสดงความเมตตาและความซื่อสัตย์ต่อนายของผมก็บอกผมถ้าไม่ก็บอก
เพื่อผมจะได้หันไปทางขวาหรือทางซ้าย"
50 ลาบันกับเบธูเอลตอบว่า"เรื่องนี้มาจากพระยาห์เวห์ พวกเราจะพูดว่าดีหรือไม่ดีกับท่านก็ไม่ได้
51 เรเบคาห์อยู่ตรงหน้าท่านแล้ว
พาเธอไปให้เป็นภรรยาลูกชายของนายท่านตามที่พระยาห์เวห์กล่าวเถอะ"
52 เมื่อคนรับใช้ของอับราฮัมได้ยินคำของพวกเขาเขาก็หมอบลงถึงพื้นนมัสการพระยาห์เวห์
53 จากนั้นเขานำเครื่องประดับเงิน
เครื่องประดับทองและเสื้อผ้ามามอบให้เรเบคาห์พร้อมมอบของมีค่าให้ลาบันและแม่ของเธอ
54 ชายคนนั้นกับคนที่มาด้วยกินดื่มและพักค้างคืน
เช้าขึ้นเขาพูดว่า"ขอให้ผมกลับไปหานายของผมเถอะ"
55 ลาบันกับแม่ของเรเบคาห์ตอบว่า"ให้หญิงสาวอยู่กับพวกเราอีกสักหลายวันอย่างน้อย 10
วันแล้วค่อยไป"
56 เขาตอบว่า"อย่ารั้งผมไว้เลยในเมื่อพระยาห์เวห์ทำให้การเดินทางของผมสำเร็จแล้ว
ขอให้ผมกลับไปหานาย"
57 พวกเขาพูดว่า"เรียกหญิงสาวมาถามกัน"
58 พวกเขาเรียกเรเบคาห์มาแล้วถามว่า"เธอจะไปกับชายคนนี้ไหม"
เธอตอบว่า"ไป"
59 พวกเขาจึงส่งเรเบคาห์ซึ่งเป็นพี่น้องกันกับพวกเขาไปพร้อมแม่นมคนรับใช้ของอับราฮัมและคน
ของเขา
60 พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ว่า"เรเบคาห์เราเป็นพี่น้องกันขอให้เธอเป็นแม่ของคนนับพันนับหมื่น
และขอให้ลูกหลานของเธอยึดประตูเมืองของคนที่เกลียดพวกเขา"
61 เรเบคาห์กับหญิงสาวที่ติดตามเธอลุกขึ้นขี่อูฐตามชายคนนั้นไป
คนรับใช้จึงพาเรเบคาห์ออกเดินทาง
62 อิสอัคกลับมาจากทางเบเออร์ลาไฮรอยเพราะเขาอาศัยอยู่ในดินแดนตอนใต้
63 ตอนเย็นอิสอัคออกไปครุ่นคิดอยู่ในทุ่ง เมื่อมองขึ้นไปก็เห็นอูฐกำลังเดินมา
64 เรเบคาห์มองขึ้นไปเห็นอิสอัคก็ลงจากอูฐ
65 เธอถามคนรับใช้ว่า"ผู้ชายที่กำลังเดินในทุ่งมาพบพวกเราคือใคร"
คนรับใช้ตอบว่า"นายของผมเอง"
เรเบคาห์จึงหยิบผ้าคลุมมาคลุมตัว
66 คนรับใช้เล่าให้อิสอัคฟังทุกเรื่องที่เขาทำมา
67 อิสอัคพาเรเบคาห์เข้าไปในเต็นท์ของซาราห์แม่ของเขารับเรเบคาห์เป็นภรรยาและรักเธอ
อิสอัคจึงคลายความโศกหลังจากแม่เสียชีวิต

25

1 อับราฮัมมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์
2 เธอคลอดซิมราน โยกชาน เมดาน มีเดียน อิชบัคและชูอาห์ให้เขา
3 โยกชานเป็นพ่อของเชบาและเดดาน ลูกชายของเดดานคืออัสชูริม เลทูชิมและเลอุมมิม
4 ลูกชายของมีเดียนคือเอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดาและเอลดาอาห์
ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของเคทูราห์
5 อับราฮัมยกทุกสิ่งที่มีให้อิสอัค
6 แต่เขามอบของขวัญให้ลูกชายที่เกิดจากอนุภรรยาและขณะยังมีชีวิตก็ส่งพวกเขาไปให้ห่างจากอิส
อัคลูกชายมุ่งไปทางตะวันออกยังดินแดนตะวันออก
7 อับราฮัมมีอายุรวม 175 ปี
8 อับราฮัมสิ้นใจและเสียชีวิตเมื่อชรามากและอายุยืนจนเต็มอายุแล้วไปรวมอยู่กับชนของตน
9 อิสอัคกับอิชมาเอลลูกชายของเขาฝังพ่อในถ้ำมัคเปลาห์ในทุ่งของเอโฟรนลูกชายของโศหาร์ชาวฮิต
ไทต์ใกล้มัมเร
10 คือทุ่งที่อับราฮัมซื้อจากชาวเฮท อับราฮัมถูกฝังไว้ที่นั่นร่วมกับซาราห์ภรรยา
11 หลังจากอับราฮัมเสียชีวิตพระเจ้าอวยพรอิสอัคลูกชาย อิสอัคอาศัยอยู่ใกล้เบเออร์ลาไฮรอย
12 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของอิชมาเอลลูกชายของอับราฮัมซึ่งฮาการ์ชาวอียิปต์ทาสหญิงของซา
ราห์คลอดให้อับราฮัม
13 นี่คือชื่อลูกชายของอิชมาเอลเรียงตามลำดับการเกิด เนบาโยทลูกหัวปีของอิชมาเอล
จากนั้นเคดาร์ อัดเบเอลและมิบสัม
14 มิชมา ดูมาห์และมัสสา
15 ฮาดัด เทมา เยทูร์ นาฟิชและเคเดมาห์
16 คนเหล่านี้คือลูกชายของอิชมาเอล ชื่อของพวกเขาเป็นชื่อหมู่บ้านและค่ายของตน
พวกเขาเป็นประมุข 12 คนตามชนชาติของตน
17 อิชมาเอลมีอายุรวม 137 ปีเขาสิ้นใจและเสียชีวิตแล้วไปรวมอยู่กับชนของตน
18 ลูกหลานของอิชมาเอลอาศัยตั้งแต่ฮาวิลาห์ไปจนถึงชูร์ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์เมื่อเดินทางไปทางอัส
ซีเรียอิชมาเอลตั้งถิ่นฐานอยู่ตรงข้ามกับญาติทั้งหมดของตน
19 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของอิสอัคลูกชายของอับราฮัม อับราฮัมเป็นพ่อของอิสอัค
20 อิสอัคอายุ 40 ปีเมื่อแต่งงานกับเรเบคาห์ลูกสาวของเบธูเอลชาวซีเรียแห่งปัดดานอารัมเรเบคาห์
กับลาบันชาวซีเรียเป็นพี่น้องกัน
21 อิสอัคอ้อนวอนพระยาห์เวห์เพื่อภรรยาเพราะเธอเป็นหมัน
พระยาห์เวห์รับคำอ้อนวอนของเขาและเรเบคาห์ภรรยาก็ตั้งครรภ์
22 เด็กสองคนดิ้นสู้กันอยู่ในท้องเรเบคาห์จึงพูดว่า"ถ้าเป็นแบบนี้แล้วฉันจะอยู่ไปทำไม"เธอจึงไป
ถามพระยาห์เวห์
23 พระยาห์เวห์กล่าวกับเธอว่า
"ในครรภ์ของเจ้ามีสองชนชาติ
คนสองกลุ่มจะแยกออกจากร่างของเจ้า
คนกลุ่มหนึ่งจะแข็งแรงกว่าอีกกลุ่ม
พี่จะรับใช้น้อง"
24 เมื่อครบกำหนดคลอดปรากฏว่าเธอมีลูกแฝด
25 คนแรกที่คลอดออกมาตัวแดงทั้งตัวและมีขนเหมือนเสื้อคลุมพวกเขาจึงตั้งชื่อว่าเอซาว
26 จากนั้นลูกชายอีกคนก็คลอดตามมามือของเขาจับส้นเท้าของเอซาวไว้จึงได้ชื่อว่ายาโคบอิสอัคอายุ
60 ปีตอนเรเบคาห์คลอดลูกแฝด

27 เด็กทั้งสองโตขึ้น
เอซาวเป็นนายพรานชำนาญใช้ชีวิตกลางทุ่งส่วนยาโคบเป็นคนสงบอาศัยอยู่ตามเต็นท์
28 อิสอัครักเอซาวเพราะเขาได้กินเนื้อที่เอซาวล่ามาส่วนเรเบคาห์รักยาโคบ
29 วันหนึ่งยาโคบกำลังต้มอาหารอยู่เอซาวกลับจากทุ่งมาอย่างหมดแรง
30 เอซาวพูดกับยาโคบว่า"เอาอาหารแดงๆนั่นให้ฉันกินหน่อยฉันหิวจนจะหมดแรงแล้ว"
เพราะเหตุนี้เขาจึงได้ชื่อว่าเอโดม*
31 ยาโคบตอบว่า"ขายสิทธิของลูกคนโตให้ฉันก่อน"
32 เอซาวพูดว่า"ฉันกำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิของลูกคนโตจะมีประโยชน์อะไรกับฉัน"
33 ยาโคบบอกว่า"สาบานกับฉันก่อน"
เอซาวก็สาบานและขายสิทธิของลูกคนโตให้ยาโคบ
34 ยาโคบเอาขนมปังกับแกงถั่วเลนทิลให้เอซาว เขากินดื่มลุกขึ้นแล้วเดินจากไป
เอซาวจึงดูหมิ่นสิทธิของลูกคนโต

26

1 เกิดความอดอยากในดินแดนอีกครั้ง นอกเหนือจากความอดอยากครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม
อิสอัคจึงไปหาอาบีเมเลคกษัตริย์ของชาวฟีลิสเตียที่เกราร์
2 พระยาห์เวห์ปรากฏแก่อิสอัคและกล่าวว่า"อย่าลงไปอียิปต์ให้อาศัยอยู่ในดินแดนที่เราจะบอกเจ้า
3 พักอาศัยเป็นคนต่างถิ่นในดินแดนนี้เราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้าเราจะมอบดินแดนเหล่านี้
ทั้งหมดให้เจ้าและลูกหลานของเจ้าและจะรักษาคำสาบานที่เราให้ไว้กับอับราฮัมพ่อของเจ้า
4 เราจะให้ลูกหลานของเจ้ามากเหมือนดาวบนท้องฟ้าและจะมอบดินแดนเหล่านี้ทั้งหมดให้ลูกหลาน
ของเจ้าทุกชนชาติบนแผ่นดินจะได้รับพรผ่านทางลูกหลานของเจ้า
5 เพราะอับราฮัมเชื่อฟังเสียงของเราและรักษาข้อกำหนดคำสั่งกฎเกณฑ์และกฎหมายของเรา"
6 อิสอัคจึงอาศัยอยู่ที่เกราร์
7 คนในที่นั้นถามอิสอัคเรื่องภรรยาเขาตอบว่า"เราสองคนเป็นพี่น้องกัน"เขาไม่กล้าบอกว่า"นางเป็น
ภรรยาของผม"เพราะคิดว่า"คนที่นี่อาจฆ่าผมเพราะเรเบคาห์นางสวยมาก"
8 เมื่ออิสอัคอยู่ที่นั่นมานานอาบีเมเลคกษัตริย์ของชาวฟีลิสเตียมองออกไปทางหน้าต่างแล้วเห็นอิส
อัคกำลังคลอเคลียกับเรเบคาห์ภรรยาของเขา
9 อาบีเมเลคเรียกอิสอัคมาและพูดว่า"เห็นชัดว่านางเป็นภรรยาของเจ้าแล้วทำไมเจ้าถึงบอกว่า"เรา
เป็นพี่น้องกัน" "
อิสอัคตอบว่า"เพราะผมคิดว่าอาจถูกฆ่าตายเพราะเธอ"
10 อาบีเมเลคพูดว่า"เจ้าทำอะไรกับพวกเรานี่คนใดคนหนึ่งอาจเผลอหลับนอนกับภรรยาของเจ้าแล้ว
เจ้าจะทำให้พวกเรามีความผิด""
11 อาบีเมเลคจึงสั่งประชาชนทั้งหมดว่า"ใครแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหาร
ชีวิต"
12 อิสอัคหว่านพืชในดินแดนนั้นและในปีเดียวกันเก็บเกี่ยวได้ร้อยเท่าของที่หว่านพระยาห์เวห์อวยพร
เขา
13 เขาจึงมั่งคั่งขึ้นเรื่อยๆจนร่ำรวยอย่างยิ่ง
14 เขามีฝูงแกะฝูงแพะฝูงโคและคนในเรือนเป็นจำนวนมากชาวฟีลิสเตียจึงอิจฉาเขา
15 บ่อน้ำทุกบ่อที่คนรับใช้ของอับราฮัมพ่อของเขาเคยขุดไว้ชาวฟีลิสเตียเอาดินถมปิดเสียหมด
16 อาบีเมเลคพูดกับอิสอัคว่า"ไปจากพวกเราเสียเพราะเจ้าแข็งแกร่งกว่าพวกเรามากแล้ว"
17 อิสอัคจึงออกจากที่นั่นไปตั้งค่ายในหุบเขาเกราร์และอาศัยอยู่ที่นั่น

---

* **25:30 25:30** "เอโดม"หมายถึง"แดง"

18 อิสอัคขุดบ่อน้ำที่เคยขุดในสมัยอับราฮัมพ่อของเขาขึ้นใหม่เพราะหลังอับราฮัมตายชาวฟีลิสเตียได้ถมบ่อเหล่านั้นไว้แล้วอิสอัคก็เรียกบ่อตามชื่อเดิมที่พ่อเคยตั้งไว้
19 คนรับใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำที่มีน้ำไหล*
20 คนเลี้ยงสัตว์ของเกราร์ทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคว่า"น้ำนี้เป็นของพวกเรา"อิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อนั้นว่าเอเสก†เพราะพวกเขาโต้แย้งกับเขา
21 พวกเขาขุดอีกบ่อหนึ่งแต่ก็ถูกโต้แย้งเรื่องบ่อนั้นด้วยอิสอัคจึงตั้งชื่อว่าสิตนาห์‡
22 เขาย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่งคราวนี้ไม่มีใครมาโต้แย้งเขาจึงตั้งชื่อว่าเรโหโบท§แล้วกล่าวว่า"ตอนนี้พระยาห์เวห์เปิดที่ให้พวกเราแล้วเราจะเจริญเพิ่มพูนในดินแดนนี้"
23 จากที่นั่นอิสอัคขึ้นไปเบเออร์เชบา
24 คืนนั้นพระยาห์เวห์ปรากฏแก่เขาและกล่าวว่า"เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัมพ่อของเจ้าอย่ากลัวเลยเพราะเราอยู่กับเจ้าเราจะอวยพรเจ้าและทำให้ลูกหลานของเจ้ามากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมคนรับใช้ของเรา"
25 อิสอัคสร้างแท่นบูชาที่นั่นและร้องเรียกพระนามของพระยาห์เวห์แล้วกางเต็นท์อยู่ที่นั่นคนรับใช้ของเขาขุดบ่อน้ำที่นั่น
26 ต่อมาอาบีเมเลคเดินทางจากเกราร์มาหาอิสอัคพร้อมอาหุสซัทเพื่อนของเขาและฟีโคลผู้บัญชาการกองทัพ
27 อิสอัคถามพวกเขาว่า"ทำไมพวกท่านถึงมาหาผมทั้งที่พวกท่านเกลียดผมและไล่ผมออกไป"
28 พวกเขาตอบว่า"พวกเราเห็นชัดว่าพระยาห์เวห์อยู่กับท่านจึงคิดว่าควรมีคำสาบานระหว่างเรากับท่านและทำพันธสัญญากับท่าน
29 ว่าท่านจะไม่ทำร้ายพวกเราเหมือนที่พวกเราไม่เคยแตะต้องท่านและทำแต่สิ่งดีแก่ท่านแล้วส่งท่านไปอย่างสงบตอนนี้ท่านเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์อวยพร"
30 อิสอัคจัดงานเลี้ยงให้พวกเขาแล้วพวกเขาก็กินและดื่ม
31 เช้าตรู่พวกเขาลุกขึ้นและสาบานต่อกันอิสอัคส่งพวกเขากลับไปและพวกเขาจากเขาไปอย่างสงบ
32 วันเดียวกันนั้นคนรับใช้ของอิสอัคมาบอกเรื่องบ่อที่พวกเขาขุดว่า"พวกเราพบน้ำแล้ว"
33 เขาตั้งชื่อบ่อนั้นว่า"ชิบาห์"*ดังนั้นเมืองนั้นจึงมีชื่อว่า"เบเออร์เชบา"†จนถึงทุกวันนี้
34 เมื่อเอซาวอายุ 40
ปีเขาแต่งงานกับยูดิธลูกสาวของเบเอรีชาวฮิตไทต์และบาเสมัทลูกสาวของเอโลนชาวฮิตไทต์
35 ผู้หญิงทั้งสองทำให้อิสอัคกับเรเบคาห์ขมขื่นใจ

27

1 เมื่ออิสอัคแก่ลงดวงตาพร่ามัวจนมองไม่เห็นเขาเรียกเอซาวลูกชายคนโตว่า"ลูก"
เอซาวตอบว่า"ผมอยู่นี่ครับ"
2 อิสอัคพูดว่า"พ่อแก่แล้วไม่รู้ว่าจะตายวันไหน
3 ตอนนี้เอาอาวุธของลูกทั้งซองลูกธนูและคันธนูออกไปล่าสัตว์ในทุ่งมาให้พ่อ
4 ทำอาหารรสอร่อยอย่างที่พ่อชอบแล้วเอามาให้พ่อกินเพื่อพ่อจะได้อวยพรลูกก่อนพ่อจะตาย"
5 เรเบคาห์ได้ยินตอนอิสอัคพูดกับเอซาวลูกชายเอซาวจึงออกไปล่าสัตว์ในทุ่งเพื่อนำกลับมา
6 เรเบคาห์พูดกับยาโคบลูกชายว่า"แม่ได้ยินพ่อพูดกับเอซาวพี่ชายของลูกว่า
7 "เอาเนื้อที่ล่ามาให้พ่อแล้วทำอาหารรสอร่อยให้พ่อกินพ่อจะได้อวยพรลูกต่อหน้าพระยาห์เวห์ก่อนตาย"

---

* **26:19** **26:19** หรือ"น้ำที่มีชีวิต"หรือ"น้ำจืด" † **26:20** **26:20** เอเสกหมายถึง"การโต้แย้ง" ‡ **26:21** **26:21** สิตนาห์หมายถึง"ความเป็นศัตรู" § **26:22** **26:22** เรโหโบทหมายถึง"ที่กว้าง" * **26:33** **26:33** ชิบาห์หมายถึง"คำสาบาน"หรือ"เจ็ด" † **26:33** **26:33** เบเออร์เชบาหมายถึง"บ่อแห่งคำสาบาน"หรือ"บ่อแห่งเจ็ด"

8 เพราะฉะนั้นลูกฟังแม่และทำตามที่แม่สั่ง
9 ไปที่ฝูงสัตว์แล้วเอาลูกแพะดีๆมาสองตัวแม่จะทำอาหารรสอร่อยอย่างที่พ่อชอบ
10 ลูกเอาไปให้พ่อกินเพื่อพ่อจะอวยพรลูกก่อนตาย
11 ยาโคบพูดกับเรเบคาห์แม่ว่า แต่เอซาวพี่ชายของผมมีขนดกส่วนผิวผมเกลี้ยง
12 ถ้าพ่อคลำตัวผมพ่อจะเห็นว่าผมกำลังหลอกท่านแล้วผมจะถูกสาปแทนที่จะได้รับพร
13 แม่ตอบว่า ถ้ามีคำสาปก็ให้ตกที่แม่เถอะลูกแค่ฟังแม่แล้วไปเอาลูกแพะมา
14 ยาโคบจึงไปเอาลูกแพะมาส่งให้แม่แล้วแม่ก็ทำอาหารรสอร่อยอย่างที่พ่อของเขาชอบ
15 เรเบคาห์นำเสื้อผ้าดีๆของเอซาวลูกชายคนโตที่เก็บอยู่ในบ้านมาให้ยาโคบลูกชายคนเล็กสวม
16 แล้วเอาหนังลูกแพะพันที่มือและลำคอส่วนที่เกลี้ยงของยาโคบ
17 จากนั้นเธอส่งอาหารรสอร่อยกับขนมปังที่ทำไว้ให้ยาโคบลูกชาย
18 ยาโคบเข้าไปหาพ่อแล้วเรียก พ่อครับ
อิสอัคตอบว่า พ่ออยู่นี่ลูกเป็นใคร
19 ยาโคบพูดกับพ่อว่า ผมคือเอซาวลูกคนโตของพ่อผมทำตามที่พ่อบอกแล้วลุกขึ้นนั่งกินเนื้อที่ผมล่ามาเถอะแล้วพ่อจะได้อวยพรผม
20 อิสอัคถามลูกว่า ลูกไปหาได้เร็วขนาดนี้ได้อย่างไร
ยาโคบตอบว่า เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพ่อช่วยให้ผมพบเร็ว
21 อิสอัคพูดกับยาโคบว่า เข้ามาใกล้ๆให้พ่อคลำดูลูกว่าลูกเป็นเอซาวจริงหรือไม่
22 ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคพ่อของเขาอิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า เสียงเป็นเสียงของยาโคบแต่มือเป็นมือของเอซาว
23 อิสอัคจำเขาไม่ได้เพราะมือมีขนเหมือนมือของเอซาวพี่ชายจึงอวยพรเขา
24 แล้วถามอีกว่า ลูกเป็นเอซาวจริงๆใช่ไหม
เขาตอบว่า ใช่ครับ
25 อิสอัคพูดว่า เอามาใกล้ๆพ่อจะกินเนื้อที่ลูกล่ามาแล้วพ่อจะอวยพรลูก
ยาโคบนำอาหารมาให้เขาก็กินแล้วนำเหล้าองุ่นมาให้เขาก็ดื่ม
26 อิสอัคพ่อของเขาพูดว่า เข้ามาใกล้ๆแล้วจูบพ่อสิลูก
27 ยาโคบเข้าไปจูบพ่ออิสอัคได้กลิ่นเสื้อผ้าของเขาจึงอวยพรว่า
กลิ่นของลูกพ่อ
เหมือนกลิ่นทุ่งที่พระยาห์เวห์อวยพร
28 ขอพระเจ้าประทานน้ำค้างจากท้องฟ้า
และความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินแก่ลูก
ทั้งธัญพืชและเหล้าองุ่นใหม่อย่างมากมาย
29 ขอให้ชนชาติต่างๆรับใช้ลูก
และประชาชาติต่างๆก้มกราบลูก
จงเป็นนายเหนือพี่น้องของลูก
ให้ลูกชายทั้งหลายของแม่ก้มกราบลูก
ใครสาปลูกขอให้คนนั้นถูกสาป
ใครอวยพรลูกขอให้คนนั้นได้รับพร
30 พออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จและยาโคบเพิ่งออกไปจากพ่อเอซาวพี่ชายก็กลับจากล่าสัตว์
31 เขาทำอาหารรสอร่อยแล้วนำมาให้พ่อพูดว่า พ่อลุกขึ้นกินเนื้อที่ลูกล่ามาเถอะแล้วพ่อจะได้อวยพรลูก
32 อิสอัคพ่อของเขาถามว่า ลูกเป็นใคร

เขาตอบว่า"ผมคือเอซาวลูกชายคนโตของพ่อ"
33 อิสอัคตัวสั่นอย่างรุนแรงแล้วพูดว่า"แล้วคนที่ล่าสัตว์เอามาให้พ่อก่อนลูกมาคือใครพ่อกินของเขาไปหมดและอวยพรเขาแล้วเขาจะได้รับพรแน่นอน"
34 เมื่อเอซาวได้ยินคำของพ่อเขาร้องออกมาดังลั่นด้วยความขมขื่นใจอย่างยิ่งแล้วพูดว่า"พ่ออวยพรผมด้วยอวยพรผมด้วย""
35 อิสอัคตอบว่า"น้องของลูกมาหลอกพ่อและเอาพรของลูกไปแล้ว"
36 เอซาวพูดว่า"เขาชื่อยาโคบก็สมแล้วไม่ใช่หรือเขาเบียดผมออกไปถึงสองครั้งแล้วครั้งแรกเอาสิทธิของลูกคนโตไปคราวนี้เอาพรของผมไปอีก"แล้วถามว่า"พ่อไม่ได้เหลือพรไว้ให้ผมบ้างหรือ"
37 อิสอัคตอบเอซาวว่า"พ่อแต่งตั้งให้เขาเป็นนายของลูกแล้วและให้พี่น้องทั้งหมดของเขาเป็นคนรับใช้ของเขาพ่อเลี้ยงเขาด้วยธัญพืชและเหล้าองุ่นใหม่แล้วพ่อจะทำอะไรให้ลูกได้อีก"
38 เอซาวพูดกับพ่อว่า"พ่อมีพรแค่พรเดียวหรืออวยพรผมด้วยพ่ออวยพรผมด้วย"แล้วเอซาวก็ร้องไห้เสียงดัง
39 อิสอัคพ่อของเขาตอบว่า
"ที่อยู่ของลูกจะมีความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน
และมีน้ำค้างจากท้องฟ้าเบื้องบน
40 ลูกจะดำรงชีวิตด้วยดาบและรับใช้น้องชาย
แต่เมื่อใดที่ลูกดิ้นรนจนหลุดพ้น
ลูกจะสลัดแอกของเขาออกจากคอ"
41 เอซาวเกลียดยาโคบเพราะพรที่พ่อให้ยาโคบเขาคิดในใจว่า"ใกล้ถึงวันที่จะไว้ทุกข์ให้พ่อแล้วหลังจากนั้นฉันจะฆ่ายาโคบน้องชาย"
42 มีคนมาบอกเรเบคาห์ถึงคำพูดของเอซาวลูกชายคนโตเธอจึงเรียกยาโคบลูกชายคนเล็กมาพูดว่า"ฟังนะเอซาวพี่ชายของลูกกำลังปลอบใจตัวเองด้วยความคิดที่จะฆ่าลูก
43 เพราะฉะนั้นลูกฟังแม่ลุกขึ้นหนีไปหาลาบันซึ่งเป็นพี่น้องกับแม่ที่ฮาราน
44 อยู่กับเขาสักสองสามวันจนความโกรธของพี่ลูกสงบลง"
45 จนเขาหายโกรธและลืมสิ่งที่ลูกทำกับเขาแล้วแม่จะส่งคนไปตามลูกกลับมาทำไมแม่จะต้องเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียว"
46 เรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า"ฉันเบื่อชีวิตเพราะผู้หญิงชาวเฮทเหล่านี้ถ้ายาโคบแต่งงานกับผู้หญิงชาวเฮทเหมือนพวกเธอคือผู้หญิงในดินแดนนี้ฉันจะอยู่ไปทำไม"

28

1 อิสอัคเรียกยาโคบมาอวยพรเขาและกำชับว่า"อย่าแต่งงานกับผู้หญิงชาวคานาอัน
2 ไปปัดดานอารัมไปบ้านเบธูเอลพ่อของแม่และหาภรรยาจากลูกสาวของลาบันซึ่งเป็นพี่น้องกับแม่
3 ขอพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อวยพรลูกให้ลูกมีลูกดกเพิ่มจำนวนจนกลายเป็นกลุ่มชนหลายชนชาติ
4 ขอพระองค์มอบพรของอับราฮัมให้ลูกและลูกหลานเพื่อให้ลูกได้ครอบครองดินแดนที่ลูกอาศัยเป็นคนต่างถิ่นซึ่งพระเจ้ามอบให้อับราฮัม"
5 แล้วอิสอัคก็ส่งยาโคบไปยาโคบเดินทางไปปัดดานอารัมหาลาบันลูกชายของเบธูเอลชาวซีเรียซึ่งเป็นพี่น้องกับเรเบคาห์แม่ของยาโคบและเอซาว
6 เอซาวเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบและส่งเขาไปปัดดานอารัมเพื่อหาภรรยาที่นั่นและตอนอวยพรก็กำชับว่า"อย่าแต่งงานกับผู้หญิงชาวคานาอัน"
7 เอซาวเห็นว่ายาโคบเชื่อฟังพ่อแม่และเดินทางไปปัดดานอารัม
8 เอซาวจึงรู้ว่าผู้หญิงชาวคานาอันไม่เป็นที่พอใจของอิสอัคพ่อของเขา

9 เขาจึงไปหาอิชมาเอลและนอกจากภรรยาที่มีอยู่แล้วก็แต่งงานกับมาหะลัทลูกสาวของอิชมาเอล
บุตรของอับราฮัมมาหะลัทเป็นพี่น้องคนหนึ่งของเนบาโยท
10 ยาโคบออกจากเบเออร์เชบามุ่งหน้าไปฮาราน
11 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งเขาพักค้างคืนเพราะดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาหยิบก้อนหินก้อนหนึ่งที่นั่น
มาหนุนศีรษะแล้วนอนหลับในที่นั้น
12 เขาฝันเห็นบันไดตั้งอยู่บนแผ่นดินปลายบันไดสูงถึงท้องฟ้าและมีทูตสวรรค์ของพระเจ้ากำลังขึ้น
ลงอยู่บนบันไดนั้น
13 แล้วพระยาห์เวห์ยืนอยู่เหนือบันไดและกล่าวว่า"เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัมพ่อของ
เจ้าและพระเจ้าของอิสอัคดินแดนที่เจ้านอนอยู่นี้เราจะมอบให้เจ้าและลูกหลานของเจ้า
14 ลูกหลานของเจ้าจะมากเหมือนฝุ่นบนแผ่นดินและจะกระจายออกไปทางตะวันตกตะวันออกเหนือ
และใต้ทุกครอบครัวบนแผ่นดินจะได้รับพรผ่านทางเจ้าและลูกหลานของเจ้า
15 เราอยู่กับเจ้าจะคุ้มครองเจ้าไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหนและจะพาเจ้ากลับมายังดินแดนนี้เราจะไม่ทอดทิ้ง
เจ้าจนกว่าจะทำทุกสิ่งที่เราพูดไว้กับเจ้าให้สำเร็จ"
16 ยาโคบตื่นจากหลับแล้วพูดว่า"พระยาห์เวห์อยู่ในที่นี้จริงๆแต่ฉันไม่รู้เลย"
17 เขารู้สึกเกรงกลัวและพูดว่า"สถานที่นี้น่าเกรงขามจริงๆที่นี่คือบ้านของพระเจ้าและนี่คือประตู
สวรรค์"
18 เช้าตรู่ยาโคบลุกขึ้นหยิบก้อนหินที่ใช้หนุนศีรษะมาตั้งขึ้นเป็นเสาหินแล้วเทน้ำมันลงบนยอดเสาหิน
19 เขาตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าเบเทลแต่เดิมเมืองนั้นชื่อว่าลูส
20 ยาโคบกล่าวคำปฏิญาณว่า"ถ้าพระเจ้าอยู่กับฉันคุ้มครองฉันตลอดทางที่ไปให้ขนมปังกินและ
เสื้อผ้าใส่
21 จนฉันกลับมาถึงบ้านพ่ออย่างปลอดภัยและพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของฉัน
22 ก้อนหินที่ฉันตั้งเป็นเสาหินนี้ก็จะเป็นบ้านของพระเจ้าและทุกสิ่งที่พระองค์ให้ฉันฉันจะถวายหนึ่ง
ในสิบแด่พระองค์อย่างแน่นอน"

29

1 จากนั้นยาโคบเดินทางต่อไปจนถึงดินแดนของชาวตะวันออก
2 เขามองเห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่งกลางทุ่งมีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อเพราะคนเลี้ยงสัตว์ใช้น้ำจากบ่อ
นั้นให้ฝูงแกะดื่มก้อนหินที่ปิดปากบ่อมีขนาดใหญ่
3 เมื่อฝูงแกะทั้งหมดมารวมกันคนเลี้ยงสัตว์จึงกลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อให้น้ำแกะดื่มแล้วกลิ้ง
ก้อนหินกลับมาปิดไว้ตามเดิม
4 ยาโคบถามพวกเขาว่า"พวกท่านมาจากไหน"
พวกเขาตอบว่า"มาจากฮาราน"
5 เขาถามว่า"พวกท่านรู้จักลาบันลูกชายของนาโฮร์ไหม"
พวกเขาตอบว่า"รู้จัก"
6 ยาโคบถามว่า"เขาสบายดีไหม"
พวกเขาตอบว่า"สบายดีนั่นไงราเชลลูกสาวของเขากำลังมากับฝูงแกะ"
7 ยาโคบพูดว่า"ตอนนี้ยังกลางวันอยู่ยังไม่ถึงเวลารวมฝูงสัตว์ให้น้ำแกะดื่มแล้วพาไปกินหญ้าต่อ
เถอะ"
8 พวกเขาตอบว่า"ทำไม่ได้จนกว่าฝูงทั้งหมดจะมารวมกันและมีคนกลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อแล้ว
พวกเราถึงจะให้น้ำแกะดื่มได้"
9 ขณะที่ยาโคบยังพูดกับพวกเขาราเชลก็มาถึงพร้อมฝูงแกะของพ่อเพราะเธอเป็นคนเลี้ยงแกะ

10 เมื่อยาโคบเห็นราเชลลูกสาวของลาบันซึ่งเป็นพี่น้องกับแม่ของเขาและเห็นฝูงแกะของลาบันยาโคบก็เข้าไปกลิ้งก้อนหินออกจากปากบ่อแล้วให้น้ำฝูงแกะของลาบันดื่ม
11 ยาโคบจูบราเชลแล้วร้องไห้ออกมาเสียงดัง
12 เขาบอกราเชลว่าตนเป็นญาติของพ่อเธอและเป็นลูกชายของเรเบคาห์ราเชลจึงวิ่งไปบอกพ่อ
13 เมื่อลาบันได้ข่าวเรื่องยาโคบลูกชายของเรเบคาห์ซึ่งเป็นพี่น้องกับเขาเขาก็วิ่งออกไปรับกอดและจูบยาโคบแล้วพาเข้าบ้านยาโคบเล่าเรื่องทั้งหมดให้ลาบันฟัง
14 ลาบันพูดว่า"เจ้าเป็นเลือดเนื้อของฉันจริงๆ"ยาโคบจึงอยู่กับเขาหนึ่งเดือน
15 ต่อมาลาบันพูดกับยาโคบว่า"ถึงเจ้าเป็นญาติของฉันก็ไม่ควรรับใช้ฉันเปล่าๆบอกมาสิว่าอยากได้ค่าจ้างเท่าไร"
16 ลาบันมีลูกสาวสองคนคนพี่ชื่อเลอาห์คนน้องชื่อราเชล
17 ดวงตาของเลอาห์อ่อนแต่ราเชลมีรูปร่างงดงามและหน้าตาสวย
18 ยาโคบรักราเชลเขาจึงพูดว่า"ผมจะรับใช้ท่านเจ็ดปีเพื่อแลกกับราเชลลูกสาวคนเล็กของท่าน"
19 ลาบันตอบว่า"ยกเธอให้เจ้าก็ดีกว่ายกให้ชายอื่นอยู่กับฉันนี่แหละ"
20 ยาโคบรับใช้เจ็ดปีเพื่อราเชลแต่เพราะรักเธอเจ็ดปีนั้นจึงเหมือนเพียงไม่กี่วันสำหรับเขา
21 จากนั้นยาโคบพูดกับลาบันว่า"ถึงกำหนดแล้วขอให้ราเชลมาเป็นภรรยาของผมผมจะได้หลับนอนกับเธอ"
22 ลาบันจึงเรียกชายทุกคนในที่นั้นมารวมกันและจัดงานเลี้ยง
23 พอตกเย็นเขาพาเลอาห์ลูกสาวเข้าไปหายาโคบแล้วยาโคบก็หลับนอนกับเธอ
24 ลาบันยกศิลปาห์ทาสหญิงของตนให้เลอาห์ลูกสาวเป็นทาสหญิง
25 พอถึงเช้าปรากฏว่าเป็นเลอาห์"ยาโคบจึงพูดกับลาบันว่า"ท่านทำอะไรกับผมนี่ผมรับใช้ท่านเพื่อราเชลไม่ใช่หรือแล้วทำไมถึงหลอกผม"
26 ลาบันตอบว่า"ธรรมเนียมของที่นี่ไม่ให้ยกลูกสาวคนเล็กก่อนลูกสาวคนโต
27 อยู่ให้ครบสัปดาห์แต่งงานของคนนี้ก่อนแล้วฉันจะยกอีกคนให้เจ้าด้วยแลกกับการที่เจ้าจะรับใช้ฉันอีกเจ็ดปี"
28 ยาโคบก็ทำตามและอยู่จนครบสัปดาห์ของเลอาห์แล้วลาบันก็ยกราเชลลูกสาวให้เป็นภรรยาของยาโคบ
29 ลาบันยกบิลฮาห์ทาสหญิงของตนให้ราเชลลูกสาวเป็นทาสหญิง
30 ยาโคบหลับนอนกับราเชลด้วยเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์และรับใช้ลาบันต่ออีกเจ็ดปี
31 พระยาห์เวห์เห็นว่าเลอาห์ถูกเกลียดจึงเปิดครรภ์ของเธอส่วนราเชลเป็นหมัน
32 เลอาห์ตั้งครรภ์และคลอดลูกชายตั้งชื่อว่ารูเบนเพราะเธอพูดว่า"พระยาห์เวห์มองเห็นความทุกข์ของฉันแล้วตอนนี้สามีคงจะรักฉัน"
33 เธอตั้งครรภ์อีกและคลอดลูกชายแล้วพูดว่า"พระยาห์เวห์ได้ยินว่าฉันถูกเกลียดจึงให้ลูกคนนี้แก่ฉันด้วย"เธอตั้งชื่อเขาว่าสิเมโอน
34 เธอตั้งครรภ์อีกและคลอดลูกชายแล้วพูดว่า"ครั้งนี้สามีจะผูกพันกับฉันเพราะฉันคลอดลูกชายให้เขาสามคนแล้ว"เขาจึงได้ชื่อว่าเลวี
35 เธอตั้งครรภ์อีกและคลอดลูกชายแล้วพูดว่า"ครั้งนี้ฉันจะสรรเสริญพระยาห์เวห์"เธอจึงตั้งชื่อเขาว่ายูดาห์แล้วก็หยุดมีลูก

30

1 เมื่อราเชลเห็นว่าตนไม่มีลูกให้ยาโคบเธอก็อิจฉาพี่สาวและพูดกับยาโคบว่า"ให้ฉันมีลูกเสียทีไม่อย่างนั้นฉันจะตาย"

2 ยาโคบโกรธราเชลมากและพูดว่า"ฉันเป็นพระเจ้าแทนพระองค์หรือพระองค์ต่างหากที่ไม่ให้เธอมีลูก"
3 ราเชลพูดว่า"บิลฮาห์ทาสหญิงของฉันอยู่นี่หลับนอนกับเธอเถอะให้เธอคลอดลูกไว้บนตักฉันเพื่อฉันจะได้ถือว่าลูกของเธอเป็นลูกของฉันด้วย"
4 เธอจึงยกบิลฮาห์ทาสหญิงของตนให้ยาโคบเป็นภรรยาและยาโคบก็หลับนอนกับบิลฮาห์
5 บิลฮาห์ตั้งครรภ์และคลอดลูกชายให้ยาโคบ
6 ราเชลพูดว่า"พระเจ้าตัดสินให้ฉันได้รับความเป็นธรรมแล้วพระองค์ได้ยินเสียงของฉันและให้ลูกชายแก่ฉัน"เธอจึงตั้งชื่อเขาว่าดาน
7 บิลฮาห์ทาสหญิงของราเชลตั้งครรภ์อีกและคลอดลูกชายคนที่สองให้ยาโคบ
8 ราเชลพูดว่า"ฉันต่อสู้กับพี่สาวอย่างสุดกำลังและเอาชนะได้"เธอจึงตั้งชื่อเขาว่านัฟทาลี
9 เมื่อเลอาห์เห็นว่าตนหยุดมีลูกแล้วเธอก็ยกศิลปาห์ทาสหญิงของตนให้ยาโคบเป็นภรรยา
10 ศิลปาห์ทาสหญิงของเลอาห์คลอดลูกชายให้ยาโคบ
11 เลอาห์พูดว่า"โชคดีจริงๆ"แล้วตั้งชื่อเขาว่ากาด
12 ศิลปาห์ทาสหญิงของเลอาห์คลอดลูกชายคนที่สองให้ยาโคบ
13 เลอาห์พูดว่า"ฉันมีความสุขจริงๆพวกผู้หญิงจะเรียกฉันว่าคนมีความสุข"เธอจึงตั้งชื่อเขาว่าอาเชอร์
14 ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลีรูเบนออกไปในทุ่งและพบผลแมนเดรกจึงเก็บมาให้เลอาห์แม่ของเขาราเชลพูดกับเลอาห์ว่า"ขอผลแมนเดรกของลูกพี่ให้ฉันบ้าง"
15 เลอาห์ตอบว่า"แย่งสามีฉันไปยังไม่พอหรือจะเอาแมนเดรกของลูกชายฉันไปด้วยหรือ"
ราเชลตอบว่า"งั้นคืนนี้ยาโคบจะนอนกับพี่แลกกับแมนเดรกของลูกพี่"
16 เย็นนั้นยาโคบกลับมาจากทุ่งเลอาห์ออกไปหาเขาและพูดว่า"คืนนี้เธอต้องมานอนกับฉันฉันจ่ายแมนเดรกของลูกชายเพื่อแลกคืนนี้ไว้แล้ว"
คืนนั้นยาโคบจึงนอนกับเธอ
17 พระเจ้าฟังเลอาห์เธอจึงตั้งครรภ์และคลอดลูกชายคนที่ห้าให้ยาโคบ
18 เลอาห์พูดว่า"พระเจ้าให้ค่าตอบแทนแก่ฉันเพราะฉันยกทาสหญิงของฉันให้สามี"เธอจึงตั้งชื่อเขาว่าอิสสาคาร์
19 เลอาห์ตั้งครรภ์อีกและคลอดลูกชายคนที่หกให้ยาโคบ
20 เลอาห์พูดว่า"พระเจ้ามอบของกำนัลอันดีให้ฉันคราวนี้สามีจะอยู่กับฉันเพราะฉันคลอดลูกชายให้เขาหกคนแล้ว"เธอจึงตั้งชื่อเขาว่าเศบูลุน
21 หลังจากนั้นเธอคลอดลูกสาวและตั้งชื่อว่าดีนาห์
22 พระเจ้าระลึกถึงราเชลพระองค์ฟังเธอและเปิดครรภ์ของเธอ
23 ราเชลตั้งครรภ์คลอดลูกชายและพูดว่า"พระเจ้าเอาความอับอายของฉันออกไปแล้ว"
24 เธอตั้งชื่อเขาว่าโยเซฟ*และพูดว่า"ขอพระยาห์เวห์เพิ่มลูกชายอีกคนให้ฉัน"
25 หลังราเชลคลอดโยเซฟยาโคบพูดกับลาบันว่า"ปล่อยผมไปเถอะผมจะกลับบ้านและกลับดินแดนของผม
26 ขอภรรยากับลูกๆของผมคืนให้ผมผมรับใช้ท่านเพื่อพวกเขาแล้วขอให้ผมไปเถอะเพราะท่านรู้ดีว่าผมรับใช้ท่านอย่างไร"
27 ลาบันตอบว่า"ถ้าเจ้ายังเห็นแก่ฉันก็อยู่ต่อเถอะฉันรู้จากการทำนายว่าพระยาห์เวห์อวยพรฉันเพราะเจ้า"
28 แล้วพูดต่อว่า"บอกค่าจ้างที่เจ้าต้องการมาฉันจะให้"

---

* **30:24 30:24** โยเซฟหมายถึง"ขอให้เพิ่ม"

29 ยาโคบตอบว่า"ท่านรู้ว่าผมรับใช้ท่านอย่างไรและปศุสัตว์ของท่านเป็นอย่างไรตอนอยู่กับผม
30 ก่อนผมมาท่านมีอยู่เพียงน้อยนิดแต่ตอนนี้เพิ่มขึ้นมากมายพระยาห์เวห์อวยพรท่านทุกที่ที่ผมไป
แล้วเมื่อไรผมจะได้ดูแลครอบครัวของตัวเองบ้าง"
31 ลาบันถามว่า"ฉันจะให้อะไรเจ้า"
ยาโคบตอบว่า"ไม่ต้องให้อะไรผมหรอกถ้าท่านยอมทำตามนี้ผมจะกลับไปเลี้ยงและดูแลฝูงสัตว์ของ
ท่านต่อ
32 วันนี้ผมจะเดินดูฝูงสัตว์ทั้งหมดของท่านแล้วแยกสัตว์เหล่านี้ออกมาคือแกะทุกตัวที่มีจุดกระหรือ
ด่างแกะดำทุกตัวและแพะทุกตัวที่ด่างหรือมีจุดกระพวกนี้จะเป็นค่าจ้างของผม
33 ต่อไปความซื่อตรงของผมจะเป็นพยานให้ผมเมื่อท่านมาตรวจค่าจ้างของผมแพะตัวใดที่ไม่ด่าง
หรือไม่มีจุดกระและแกะตัวใดที่ไม่ดำถ้าพบอยู่กับผมก็ให้ถือว่าผมขโมยมา"
34 ลาบันตอบว่า"ตกลงให้เป็นอย่างที่เจ้าพูด"
35 วันนั้นลาบันแยกแพะตัวผู้ที่มีลายเป็นแถบและด่างแพะตัวเมียทุกตัวที่มีจุดกระหรือด่างคือทุกตัว
ที่มีสีขาวปนและแกะสีดำทั้งหมดแล้วมอบให้ลูกชายของเขาดูแล
36 เขาให้ฝูงเหล่านั้นอยู่ห่างจากยาโคบเป็นระยะเดินทางสามวันส่วนยาโคบเลี้ยงฝูงที่เหลือของลาบัน
37 ยาโคบเอากิ่งสดจากต้นป็อปลาร์ต้นอัลมอนด์และต้นเพลนมาปอกเปลือกเป็นลายสีขาวให้เห็น
เนื้อไม้สีขาว
38 เขาวางกิ่งที่ปอกแล้วไว้ตรงหน้าฝูงสัตว์ในรางน้ำที่สัตว์มาดื่มฝูงสัตว์ผสมพันธุ์กันเมื่อมาดื่มน้ำ
39 ฝูงสัตว์ตั้งท้องตรงหน้ากิ่งเหล่านั้นแล้วออกลูกเป็นลายแถบมีจุดกระและด่าง
40 ยาโคบแยกลูกแกะออกแล้วหันหน้าฝูงสัตว์ไปทางสัตว์ลายแถบและสัตว์สีดำทั้งหมดในฝูงของลา
บันเขาแยกฝูงของตนไว้ต่างหากไม่ปะปนกับฝูงของลาบัน
41 เมื่อสัตว์ที่แข็งแรงกำลังผสมพันธุ์ยาโคบจะวางกิ่งไว้ตรงหน้าพวกมันในรางน้ำเพื่อให้ผสมติด
ท่ามกลางกิ่งเหล่านั้น
42 แต่เมื่อสัตว์อ่อนแอกำลังผสมพันธุ์เขาจะไม่วางกิ่งไว้ดังนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงเป็นของลาบันส่วน
สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ
43 ยาโคบจึงมั่งคั่งขึ้นอย่างยิ่งมีฝูงสัตว์จำนวนมากทาสหญิงทาสชายอูฐและลา

31

1 ยาโคบได้ยินลูกชายของลาบันพูดกันว่า"ยาโคบเอาทุกอย่างที่เป็นของพ่อเราไปความมั่งคั่งทั้งหมด
นี้เขาได้มาจากของของพ่อเรา"
2 ยาโคบสังเกตว่าสีหน้าของลาบันที่มีต่อเขาไม่เหมือนเดิม
3 พระยาห์เวห์กล่าวกับยาโคบว่า"กลับไปดินแดนของบรรพบุรุษและญาติของเจ้าแล้วเราจะอยู่กับ
เจ้า"
4 ยาโคบจึงส่งคนไปเรียกราเชลกับเลอาห์ออกมาที่ทุ่งซึ่งฝูงสัตว์ของเขาอยู่
5 แล้วพูดกับพวกเธอว่า"ผมเห็นว่าสีหน้าของพ่อพวกเธอที่มีต่อผมไม่เหมือนเดิมแต่พระเจ้าของพ่อ
ผมอยู่กับผม
6 พวกเธอรู้ว่าผมรับใช้พ่อของพวกเธออย่างสุดกำลัง
7 แต่พ่อของพวกเธอหลอกผมและเปลี่ยนค่าจ้างของผมสิบครั้งถึงอย่างนั้นพระเจ้าก็ไม่ยอมให้เขา
ทำร้ายผม
8 ถ้าเขาบอกว่า"สัตว์ที่มีจุดกระจะเป็นค่าจ้างของเจ้า"ฝูงทั้งหมดก็ออกลูกมีจุดกระถ้าเขาบอก
ว่า"สัตว์ที่มีลายแถบจะเป็นค่าจ้างของเจ้า"ฝูงทั้งหมดก็ออกลูกมีลายแถบ
9 พระเจ้าจึงเอาปศุสัตว์จากพ่อของพวกเธอมาให้ผม

10 ตอนฤดูผสมพันธุ์ผมมองขึ้นไปในความฝันและเห็นแพะตัวผู้ที่กำลังขึ้นทับฝูงนั้นมีลายแถบมีจุดกระและลายเทา
11 ทูตของพระเจ้าพูดกับผมในความฝันว่า"ยาโคบ"ผมตอบว่า"ผมอยู่นี่"
12 เขากล่าวว่า"มองดูสิแพะตัวผู้ทุกตัวที่ขึ้นทับฝูงมีลายแถบมีจุดกระและลายเทาเพราะเราเห็นทุกอย่างที่ลาบันทำกับเจ้า
13 เราเป็นพระเจ้าแห่งเบเทลที่ซึ่งเจ้าเจิมเสาหินและกล่าวคำปฏิญาณต่อเราตอนนี้ลุกขึ้นออกจากดินแดนนี้แล้วกลับไปยังดินแดนที่เจ้าเกิด" "
14 ราเชลกับเลอาห์ตอบว่า"พวกเรายังมีส่วนหรือมรดกอะไรเหลืออยู่ในบ้านพ่ออีกหรือ
15 พ่อถือว่าพวกเราเป็นคนต่างถิ่นไม่ใช่หรือเขาขายพวกเราแล้วยังใช้เงินที่ได้จากพวกเราจนหมด
16 ทรัพย์สินทั้งหมดที่พระเจ้าเอามาจากพ่อเป็นของพวกเราและลูกๆเพราะฉะนั้นพระเจ้าบอกเธออย่างไรก็ทำอย่างนั้นเถอะ"
17 ยาโคบจึงลุกขึ้นให้ลูกชายกับภรรยาขึ้นอูฐ
18 แล้วต้อนปศุสัตว์ทั้งหมดและเอาทรัพย์สินทั้งหมดที่สะสมไว้รวมทั้งปศุสัตว์ที่ได้มาในปัดดานอารัมออกเดินทางไปหาอิสอัคพ่อของเขาในดินแดนคานาอัน
19 ตอนนั้นลาบันออกไปตัดขนแกะราเชลจึงขโมยเทราฟิม*ของพ่อ
20 ยาโคบหลอกลาบันชาวซีเรียด้วยการหนีไปโดยไม่บอก
21 เขาหนีไปพร้อมกับทุกสิ่งที่มีข้ามแม่น้ำแล้วมุ่งหน้าไปยังภูเขากิเลอาด
22 สามวันต่อมาลาบันจึงได้รับข่าวว่ายาโคบหนีไปแล้ว
23 เขาพาญาติออกตามยาโคบเป็นระยะเดินทางเจ็ดวันและตามทันที่ภูเขากิเลอาด
24 คืนนั้นพระเจ้ามาหาลาบันชาวซีเรียในความฝันและกล่าวว่า"ระวังอย่าพูดอะไรกับยาโคบไม่ว่าดีหรือร้าย"
25 เมื่อลาบันตามยาโคบทันยาโคบตั้งเต็นท์อยู่บนภูเขาส่วนลาบันกับญาติตั้งค่ายอยู่บนภูเขากิเลอาด
26 ลาบันพูดกับยาโคบว่า"เจ้าทำอะไรลงไปหลอกฉันแล้วพาลูกสาวของฉันหนีไปเหมือนเชลยที่ถูกชิงด้วยดาบ
27 ทำไมถึงหนีไปลับๆและหลอกฉันไม่ยอมบอกกันฉันจะได้ส่งเจ้าไปอย่างรื่นเริงมีเพลงมีรำมะนาและพิณ
28 เจ้าก็ไม่ยอมให้ฉันจูบอำลาลูกชายกับลูกสาวของฉันเจ้าทำเรื่องโง่เขลาจริงๆ
29 ฉันมีอำนาจจะทำร้ายพวกเจ้าได้แต่เมื่อคืนพระเจ้าของพ่อเจ้าเตือนฉันว่า"ระวังอย่าพูดอะไรกับยาโคบไม่ว่าดีหรือร้าย"
30 เอาเถอะเจ้าอยากกลับไปเพราะคิดถึงบ้านพ่อมากแต่ทำไมถึงขโมยเทพเจ้าของฉันไป"
31 ยาโคบตอบลาบันว่า"เพราะผมกลัวผมคิดว่าท่านอาจใช้กำลังแย่งลูกสาวของท่านไปจากผม
32 ถ้าท่านพบเทพเจ้าของท่านอยู่กับใครคนนั้นจะต้องตายต่อหน้าญาติของพวกเราลองตรวจดูว่ามีอะไรของท่านอยู่กับผมแล้วเอากลับไปได้เลย"ยาโคบไม่รู้ว่าราเชลขโมยไป
33 ลาบันเข้าไปค้นในเต็นท์ของยาโคบเต็นท์ของเลอาห์และเต็นท์ของทาสหญิงทั้งสองแต่ไม่พบจากเต็นท์ของเลอาห์เขาจึงเข้าไปในเต็นท์ของราเชล
34 ราเชลเอาเทราฟิมซ่อนไว้ในอานอูฐแล้วนั่งทับอยู่ลาบันคลำค้นทั่วเต็นท์แต่ก็ไม่พบ
35 ราเชลพูดกับพ่อว่า"ท่านอย่าโกรธเลยที่ฉันลุกขึ้นต่อหน้าท่านไม่ได้เพราะฉันกำลังมีประจำเดือน"ลาบันค้นต่อแต่ก็ไม่พบเทราฟิม
36 ยาโคบโกรธและโต้เถียงกับลาบันว่า"ผมทำผิดอะไรมีบาปอะไรท่านถึงไล่ตามผมอย่างดุเดือดขนาดนี้
37 ท่านคลำค้นข้าวของของผมจนทั่วแล้วพบของอะไรที่เป็นของบ้านท่านบ้างเอามาวางตรงนี้ต่อหน้าญาติของผมกับญาติของท่านให้พวกเขาตัดสินระหว่างเราสองคน

---

* **31:19 31:19** เทราฟิมคือรูปเคารพประจำบ้านซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสิทธิในการรับมรดกของทรัพย์สินในครัวเรือน

38 ยี่สิบปีที่ผมอยู่กับท่านแกะตัวเมียกับแพะตัวเมียของท่านไม่เคยแท้งลูกและผมไม่เคยกินแกะตัวผู้
จากฝูงของท่าน
39 สัตว์ที่ถูกฉีกตายผมไม่เคยเอามาให้ท่านผมรับผิดชอบความเสียหายเองถ้ามีอะไรถูกขโมยไม่ว่า
กลางวันหรือกลางคืนท่านก็เรียกเอาคืนจากผม
40 กลางวันความแห้งแล้งแผดเผาผมกลางคืนน้ำค้างแข็งกัดกินจนนอนไม่หลับ
41 ผมอยู่ในบ้านท่านยี่สิบปีรับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อแลกกับลูกสาวสองคนและอีกหกปีเพื่อฝูงสัตว์ของ
ท่านแต่ท่านเปลี่ยนค่าจ้างผมสิบครั้ง
42 ถ้าพระเจ้าของพ่อผมพระเจ้าของอับราฮัมและผู้ที่อิสอัคยำเกรงไม่ได้อยู่กับผมป่านนี้ท่านคงส่งผม
กลับไปมือเปล่าแล้วพระเจ้าเห็นความทุกข์ของผมและงานหนักที่ผมตรากตรำทำด้วยมือของตัวเองจึง
ตำหนิท่านเมื่อคืน
43 ลาบันตอบยาโคบว่าลูกสาวเหล่านี้ก็ลูกสาวฉันเด็กเหล่านี้ก็ลูกของฉันฝูงสัตว์ก็ของฉันทุกอย่างที่
เจ้าเห็นเป็นของฉันแล้ววันนี้ฉันจะทำอะไรกับลูกสาวของฉันหรือกับลูกๆที่พวกเธอคลอดได้เล่า
44 มาเถอะเรามาทำพันธสัญญากันให้พันธสัญญานี้เป็นพยานระหว่างฉันกับเจ้า
45 ยาโคบเอาก้อนหินก้อนหนึ่งมาตั้งขึ้นเป็นเสาหิน
46 แล้วพูดกับญาติว่าช่วยกันเก็บก้อนหินมาพวกเขาจึงเอาหินมากองเป็นกองหินแล้วกินอาหาร
กันข้างกองนั้น
47 ลาบันเรียกกองหินนั้นว่าเยการ์สหดูธา†ส่วนยาโคบเรียกว่ากาเลเอด‡
48 ลาบันพูดว่าวันนี้กองหินนี้เป็นพยานระหว่างฉันกับเจ้าเพราะฉะนั้นจึงเรียกที่นั้นว่ากาเลเอด
49 และมิสปาห์เพราะเขาพูดว่าขอพระยาห์เวห์เฝ้าดูเราสองคนไว้เมื่อเราอยู่ห่างกัน
50 ถ้าเจ้าทำร้ายลูกสาวของฉันหรือแต่งงานกับผู้หญิงอื่นเพิ่มจากลูกสาวของฉันถึงไม่มีใครอยู่กับเรา
จงรู้ไว้ว่าพระเจ้าเป็นพยานระหว่างฉันกับเจ้า
51 ลาบันพูดกับยาโคบอีกว่าดูกองหินนี้และเสาหินที่ฉันตั้งไว้ระหว่างฉันกับเจ้า
52 ขอให้กองหินนี้เป็นพยานและเสาหินนี้เป็นพยานว่าฉันจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้าเพื่อทำร้ายและ
เจ้าก็จะไม่ข้ามกองหินกับเสาหินนี้มาหาฉันเพื่อทำร้ายเช่นกัน
53 ขอให้พระเจ้าของอับราฮัมพระเจ้าของนาโฮร์และพระเจ้าของพ่อของทั้งสองตัดสินระหว่าง
เราแล้วยาโคบก็สาบานโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอัคพ่อของเขายำเกรง
54 ยาโคบถวายเครื่องบูชาบนภูเขาและเรียกญาติมากินอาหารพวกเขากินและพักค้างคืนบนภูเขา
55 เช้าตรู่ลาบันลุกขึ้นจูบลูกชายกับลูกสาวและอวยพรพวกเขาแล้วลาบันก็ออกเดินทางกลับบ้าน

32

1 ยาโคบเดินทางต่อไปและทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาพบเขา
2 เมื่อเห็นพวกเขายาโคบพูดว่านี่คือกองทัพของพระเจ้า เขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่ามาหะนาอิม*
3 ยาโคบส่งผู้ส่งสารล่วงหน้าไปหาเอซาวพี่ชายของเขาที่ดินแดนเสอีร์ในเขตเอโดม
4 เขาสั่งพวกเขาว่าให้บอกเอซาวนายของฉันว่ายาโคบคนรับใช้ของท่านพูดว่าผมไปอาศัยเป็นคน
ต่างถิ่นกับลาบันและอยู่ที่นั่นมาจนถึงตอนนี้
5 ผมมีโคลาฝูงแกะฝูงแพะทาสชายและทาสหญิง
ผมส่งคนมาแจ้งนายของผมเพื่อขอความกรุณาจากท่าน
6 ผู้ส่งสารกลับมาหายาโคบและบอกว่าพวกเราไปถึงเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว
เขากำลังมาพบท่านพร้อมกับชาย 400 คน
7 ยาโคบกลัวมากและทุกข์ใจ เขาแบ่งคนที่อยู่กับเขาพร้อมทั้งฝูงแกะฝูงโคและอูฐออกเป็นสองค่าย

† **31:47** **31:47** “เยการ์สหดูธาหมายถึงกองหินแห่งพยานในภาษาอาราเมค ‡ **31:47** **31:47**
“กาเลเอดหมายถึงกองหินแห่งพยานในภาษาฮีบรู * **32:2** **32:2** “มาหะนาอิมหมายถึงสองค่าย

8 เขาคิดว่า"ถ้าเอซาวเข้าโจมตีค่ายหนึ่งค่ายที่เหลือก็ยังหนีรอดได้"
9 ยาโคบอธิษฐานว่า"พระเจ้าของอับราฮัมบรรพบุรุษของผมพระเจ้าของอิสอัคพ่อของผมพระยาห์เวห์พระองค์เคยบอกผมว่า"กลับไปยังบ้านเมืองและญาติของเจ้าแล้วเราจะทำดีต่อเจ้า"
10 ผมไม่คู่ควรแม้แต่น้อยกับความเมตตาและความซื่อสัตย์ทั้งหมดที่พระองค์แสดงต่อผมคนรับใช้ของพระองค์ตอนที่ผมข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้มาผมมีเพียงไม้เท้าอันเดียวแต่ตอนนี้ผมกลายเป็นสองค่ายแล้ว
11 ช่วยผมให้พ้นจากมือของเอซาวพี่ชายด้วยผมกลัวว่าเขาจะมาทำร้ายผมรวมทั้งบรรดาแม่พร้อมลูกๆ
12 พระองค์เคยบอกว่า"เราจะทำดีต่อเจ้าอย่างแน่นอนและจะทำให้ลูกหลานของเจ้ามากเหมือนเม็ดทรายในทะเลซึ่งมากจนนับไม่ถ้วน" "
13 ยาโคบพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้นแล้วเลือกของที่มีอยู่มาเป็นของขวัญสำหรับเอซาวพี่ชาย
14 คือแพะตัวเมีย 200 ตัวแพะตัวผู้ 20 ตัวแกะตัวเมีย 200 ตัวและแกะตัวผู้ 20 ตัว
15 อูฐตัวเมียที่ให้นม 30 ตัวพร้อมลูกของมัน โคตัวเมีย 40 ตัวโคตัวผู้ 10 ตัวลาตัวเมีย 20 ตัวและลูกลา 10 ตัว
16 เขามอบสัตว์แต่ละฝูงให้คนรับใช้ดูแลแยกกันแล้วบอกว่า"เดินล่วงหน้าฉันไปและเว้นระยะระหว่างฝูงแต่ละฝูง"
17 ยาโคบสั่งคนที่นำหน้าว่า"เมื่อเอซาวพี่ชายของฉันพบเจ้าและถามว่า"เจ้าเป็นคนของใครจะไปไหนและสัตว์ที่อยู่ข้างหน้าเจ้าเป็นของใคร"
18 ให้ตอบว่า"เป็นของยาโคบคนรับใช้ของท่าน นี่คือของขวัญที่ส่งมาให้เอซาวนายของผมและยาโคบเองก็ตามมาข้างหลังพวกเรา" "
19 เขาสั่งคนที่ดูแลฝูงที่สองฝูงที่สามและทุกฝูงที่ตามมาแบบเดียวกันว่า"เมื่อเจอเอซาวให้พูดกับเขาอย่างนี้
20 และให้บอกด้วยว่า"ยาโคบคนรับใช้ของท่านตามมาข้างหลังพวกเรา" "เพราะยาโคบคิดว่า"ฉันจะใช้ของขวัญที่ส่งล่วงหน้าไปเพื่อระงับความโกรธของเขาแล้วค่อยไปพบหน้าเขาบางทีเขาอาจยอมรับฉัน"
21 ของขวัญจึงล่วงหน้าเขาไปส่วนยาโคบพักอยู่ในค่ายคืนนั้น
22 คืนนั้นเขาลุกขึ้นพาภรรยาสองคนทาสหญิงสองคนและลูกชาย 11 คนข้ามจุดลุยของแม่น้ำยับบอก
23 เขาส่งพวกเขาข้ามลำธารไปพร้อมกับทุกสิ่งที่มี
24 ยาโคบเหลืออยู่คนเดียวแล้วชายคนหนึ่งมาปล้ำกับเขาจนฟ้าสาง
25 เมื่อชายคนนั้นเห็นว่าเอาชนะยาโคบไม่ได้เขาก็แตะที่ข้อต่อสะโพกของยาโคบจนสะโพกเคล็ดขณะที่ทั้งสองกำลังปล้ำกัน
26 ชายคนนั้นพูดว่า"ปล่อยฉันไปฟ้าสางแล้ว"
ยาโคบตอบว่า"ผมจะไม่ปล่อยท่านไปถ้าท่านไม่อวยพรผม"
27 ชายคนนั้นถามว่า"เจ้าชื่ออะไร"
ยาโคบตอบว่า"ยาโคบ"
28 เขาพูดว่า"ต่อไปเจ้าจะไม่ชื่อยาโคบแต่จะชื่ออิสราเอลเพราะเจ้าได้ต่อสู้กับพระเจ้าและกับมนุษย์และเอาชนะได้"
29 ยาโคบถามว่า"ช่วยบอกชื่อของท่านให้ผมรู้เถอะ"
ชายคนนั้นตอบว่า"ทำไมเจ้าถึงถามชื่อของฉัน" แล้วเขาก็อวยพรยาโคบที่นั่น
30 ยาโคบตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าเปนีเอล†
เพราะเขาพูดว่า"ผมได้เห็นพระเจ้าซึ่งหน้าแต่ชีวิตผมยังรอดอยู่"

† **32:30 32:30** "เปนีเอล"หมายถึง"พระพักตร์ของพระเจ้า"

31 เมื่อยาโคบผ่านเปนีเอลดวงอาทิตย์ก็ขึ้น เขาเดินกะเผลกเพราะสะโพกที่บาดเจ็บ
32 เพราะเหตุนี้จนถึงทุกวันนี้ชาวอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ข้อต่อสะโพกซึ่งอยู่ตรงเบ้าสะโพกเพราะชายคนนั้นแตะตรงข้อต่อสะโพกของยาโคบที่เส้นเอ็นนั้น

33

1 ยาโคบเงยหน้ามองไปก็เห็นเอซาวกำลังมาพร้อมชาย 400 คน
เขาจึงแบ่งลูกๆให้อยู่กับเลอาห์ราเชลและทาสหญิงสองคน
2 เขาให้ทาสหญิงกับลูกของพวกเธออยู่ข้างหน้าเลอาห์กับลูกอยู่ถัดมาส่วนราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด
3 ยาโคบเดินล่วงหน้าทุกคนไปและก้มลงถึงพื้นเจ็ดครั้งระหว่างที่เข้าไปใกล้พี่ชาย
4 เอซาววิ่งมาพบเขาโผเข้ากอดโอบคอเขาจูบเขาแล้วทั้งสองก็ร้องไห้
5 เอซาวเงยหน้าเห็นพวกผู้หญิงกับเด็กๆจึงถามว่า"คนเหล่านี้ที่มากับเจ้าเป็นใคร"
ยาโคบตอบว่า"นี่คือลูกๆที่พระเจ้ากรุณาให้แก่ผมคนรับใช้ของท่าน"
6 จากนั้นทาสหญิงสองคนกับลูกๆเข้ามาใกล้แล้วก้มลง
7 เลอาห์กับลูกๆก็เข้ามาใกล้และก้มลง หลังจากนั้นโยเซฟกับราเชลเข้ามาใกล้และก้มลง
8 เอซาวถามว่า"คนกับฝูงสัตว์ทั้งหมดที่ฉันพบระหว่างทางนั่นหมายความว่าอย่างไร"
ยาโคบตอบว่า"เพื่อขอความกรุณาจากนายของผม"
9 เอซาวพูดว่า"ฉันมีมากพอแล้วน้องชาย ของของเจ้าก็เก็บไว้เถอะ"
10 ยาโคบตอบว่า"อย่าเลยถ้าท่านกรุณาผมก็ขอให้รับของขวัญที่ผมนำมาให้เพราะการได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนได้เห็นพระเจ้าซึ่งหน้าและท่านก็ต้อนรับผมด้วยดี
11 ขอรับของขวัญที่ผมนำมาให้ท่านด้วยเพราะพระเจ้ากรุณาผมและผมก็มีทุกอย่างเพียงพอแล้ว"
ยาโคบรบเร้าจนเอซาวยอมรับ
12 เอซาวพูดว่า"เราออกเดินทางกันเถอะ ฉันจะเดินนำเจ้า"
13 ยาโคบตอบว่า"นายของผมก็รู้ว่าเด็กๆยังเล็กและฝูงแกะฝูงโคที่มากับผมกำลังให้นมลูก
ถ้าเร่งพวกมันมากไปแม้เพียงวันเดียวสัตว์ทั้งฝูงก็อาจตายได้
14 ขอให้นายของผมเดินล่วงหน้าคนรับใช้ไปก่อนส่วนผมจะค่อยๆเดินตามกำลังของปศุสัตว์ที่อยู่ข้างหน้าและตามกำลังของเด็กๆจนไปถึงนายของผมที่เสอีร์"
15 เอซาวพูดว่า"อย่างนั้นให้ฉันทิ้งคนของฉันไว้กับเจ้าบางคน"
ยาโคบตอบว่า"ไม่ต้องหรอกขอเพียงนายของผมยังกรุณาผมก็พอ"
16 วันนั้นเอซาวจึงเดินทางกลับไปเสอีร์
17 ยาโคบเดินทางไปสุคโคทสร้างบ้านให้ตนเองและทำเพิงให้ปศุสัตว์
เพราะเหตุนี้สถานที่นั้นจึงได้ชื่อว่าสุคโคท*
18 เมื่อกลับจากปัดดานอารัมยาโคบมาถึงเมืองเชเคมในดินแดนคานาอันโดยสวัสดิภาพแล้วตั้งค่ายอยู่หน้าเมือง
19 เขาซื้อที่ดินแปลงที่กางเต็นท์จากลูกหลานของฮาโมร์พ่อของเชเคมด้วยเงิน 100 ชิ้น
20 เขาสร้างแท่นบูชาที่นั่นและเรียกว่าเอลเอโลเฮอิสราเอล†

34

1 ดีนาห์ลูกสาวของเลอาห์ซึ่งเลอาห์คลอดให้ยาโคบออกไปพบพวกผู้หญิงในดินแดนนั้น
2 เชเคมลูกชายของฮาโมร์ชาวฮีไวต์ผู้ปกครองดินแดนเห็นเธอ
เขาจับตัวเธอไปหลับนอนกับเธอและย่ำยีเธอ

---

* **33:17 33:17** "สุคโคท"หมายถึง"ที่พักหรือเพิง" † **33:20 33:20** "เอลเอโลเฮอิสราเอล"หมายถึง"พระเจ้าพระเจ้าของอิสราเอล"หรือ"พระเจ้าของอิสร

3 ใจของเขาผูกพันอยู่กับดีนาห์ลูกสาวของยาโคบ เขารักหญิงสาวและพูดกับเธออย่างอ่อนโยน
4 เชเคมพูดกับฮาโมร์พ่อของตนว่า"ไปขอหญิงสาวคนนี้มาเป็นภรรยาให้ผม"
5 ยาโคบได้ยินว่าเชเคมทำให้ดีนาห์ลูกสาวของเขาแปดเปื้อนตอนนั้นลูกชายของยาโคบอยู่กับปศุสัตว์ในทุ่งยาโคบจึงยังไม่พูดอะไรจนพวกเขากลับมา
6 ฮาโมร์พ่อของเชเคมออกไปหายาโคบเพื่อพูดคุยกัน
7 ลูกชายของยาโคบกลับจากทุ่งเมื่อได้ยินเรื่อง พวกเขาเสียใจและโกรธมากเพราะเชเคมทำเรื่องน่าอับยศในอิสราเอลด้วยการหลับนอนกับลูกสาวของยาโคบซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ
8 ฮาโมร์พูดกับพวกเขาว่า"เชเคมลูกชายของผมปรารถนาลูกสาวของพวกท่านมากขอยกเธอให้เขาเป็นภรรยา
9 ให้พวกเราแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กัน
ยกลูกสาวของพวกท่านให้พวกเราและรับลูกสาวของพวกเราไปเป็นภรรยา
10 พวกท่านมาอาศัยอยู่กับพวกเราได้ดินแดนนี้พร้อมสำหรับพวกท่านจะอยู่ค้าขายและมีทรัพย์สินที่นี่ก็ได้"
11 เชเคมพูดกับพ่อและพี่น้องของดีนาห์ว่า"ขอให้พวกท่านกรุณาผมพวกท่านจะเรียกร้องอะไรจากผมผมก็จะให้
12 จะเรียกสินสอดและของขวัญมากเท่าไรก็ได้ผมจะให้ตามที่พวกท่านขอ
ขอเพียงยกหญิงสาวให้ผมเป็นภรรยา"
13 ลูกชายของยาโคบตอบเชเคมกับฮาโมร์พ่อของเขาด้วยอุบายเพราะเชเคมทำให้ดีนาห์น้องสาวของพวกเขาแปดเปื้อน
14 พวกเขาพูดว่า"พวกเราทำอย่างนี้ไม่ได้จะยกน้องสาวให้ชายที่ยังไม่ได้เข้าสุหนัตไม่ได้เพราะนั่นเป็นเรื่องน่าอับอายสำหรับพวกเรา
15 พวกเราจะยอมตกลงกับพวกท่านได้ก็ต่อเมื่อพวกท่านเป็นเหมือนพวกเราคือผู้ชายทุกคนในหมู่พวกท่านเข้าสุหนัต
16 แล้วพวกเราจะยกลูกสาวให้พวกท่านและรับลูกสาวของพวกท่านมา
พวกเราจะอยู่ด้วยกันและจะกลายเป็นชนชาติเดียวกัน
17 แต่ถ้าพวกท่านไม่ฟังและไม่เข้าสุหนัตพวกเราจะพาน้องสาว* ของพวกเราไปแล้วจากที่นี่"
18 คำพูดของพวกเขาเป็นที่พอใจของฮาโมร์และเชเคมลูกชายของฮาโมร์
19 ชายหนุ่มรีบทำตามทันทีเพราะเขารักลูกสาวของยาโคบมากและเขาเป็นคนที่ได้รับเกียรติมากที่สุดในบ้านของพ่อ
20 ฮาโมร์กับเชเคมลูกชายไปที่ประตูเมืองแล้วพูดกับผู้ชายในเมืองว่า
21 "คนเหล่านี้มาดีกับพวกเรา
ให้พวกเขาอาศัยและค้าขายในดินแดนนี้เถอะเพราะดินแดนกว้างพอสำหรับพวกเขา
พวกเราจะรับลูกสาวของพวกเขามาเป็นภรรยาและยกลูกสาวของพวกเราให้พวกเขา
22 แต่คนเหล่านี้จะยอมอยู่กับพวกเราและกลายเป็นชนชาติเดียวกันก็ต่อเมื่อผู้ชายทุกคนในหมู่พวกเราเข้าสุหนัตเหมือนพวกเขา
23 แล้วปศุสัตว์ทรัพย์สินและสัตว์ทั้งหมดของพวกเขาจะไม่กลายเป็นของพวกเราหรือ
ขอเพียงเรายอมตกลงพวกเขาก็จะอยู่กับพวกเรา"
24 ทุกคนที่ออกไปทางประตูเมืองเชื่อฟังฮาโมร์กับเชเคมลูกชาย
ผู้ชายทุกคนที่ออกทางประตูเมืองจึงเข้าสุหนัต

---

* **34:17 34:17** ภาษาฮีบรูมีคำว่า"ลูกสาว"ตามตัวอักษร

25 วันที่ 3 ขณะที่พวกผู้ชายยังเจ็บแผลสิเมโอนกับเลวีลูกชายสองคนของยาโคบซึ่งเป็นพี่ชายของดีนาห์ต่างถือดาบเข้าโจมตีเมืองที่ไม่ทันระวังตัวและฆ่าผู้ชายทุกคน
26 พวกเขาฆ่าฮาโมร์กับเชเคมลูกชายด้วยคมดาบแล้วพาดีนาห์ออกจากบ้านของเชเคมและจากไป
27 ลูกชายของยาโคบเข้าไปท่ามกลางคนที่ถูกฆ่าแล้วปล้นเมืองเพราะคนในเมืองทำให้น้องสาวของพวกเขาแปดเปื้อน
28 พวกเขาเอาฝูงแกะฝูงโคลารวมทั้งทุกสิ่งที่อยู่ในเมืองและในทุ่ง
29 เอาทรัพย์สินทั้งหมดจับเด็กๆกับภรรยาของชาวเมืองไปเป็นเชลยและปล้นทุกสิ่งที่อยู่ในบ้าน
30 ยาโคบพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า"พวกเจ้าทำให้พ่อเดือดร้อนและทำให้พ่อเป็นที่เกลียดชังของชาวแผ่นดินนี้ทั้งชาวคานาอันและชาวเปริสซีพวกเรามีกันน้อยถ้าพวกเขารวมตัวมาโจมตีพ่อกับครอบครัวก็จะถูกทำลายหมด"
31 พวกเขาตอบว่า"เขาควรทำกับน้องสาวของพวกเราเหมือนเป็นหญิงโสเภณีหรือ"

35

1 พระเจ้ากล่าวกับยาโคบว่า"ลุกขึ้นไปเบเทลและอาศัยอยู่ที่นั่นสร้างแท่นบูชาให้พระเจ้าผู้ปรากฏแก่เจ้าตอนที่เจ้าหนีเอซาวพี่ชาย"
2 ยาโคบจึงพูดกับคนในครัวเรือนและทุกคนที่อยู่กับเขาว่า"เอาเทพเจ้าต่างชาติที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าออกไปชำระตัวให้สะอาดและเปลี่ยนเสื้อผ้า
3 พวกเราไปเบเทลกันเถอะที่นั่นฉันจะสร้างแท่นบูชาให้พระเจ้าผู้ตอบฉันในวันที่ฉันทุกข์ยากและอยู่กับฉันตลอดทางที่เดินทาง"
4 พวกเขามอบเทพเจ้าต่างชาติทั้งหมดที่มีอยู่กับตนและต่างหูที่สวมอยู่ให้ยาโคบยาโคบเอาไปซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กใกล้เชเคม
5 พวกเขาออกเดินทางและความหวาดผวาอันเนื่องจากพระเจ้าปกคลุมเมืองต่างๆรอบข้างจนไม่มีใครไล่ตามลูกชายของยาโคบ
6 ยาโคบกับทุกคนที่อยู่ด้วยมาถึงลูสซึ่งก็คือเบเทลในดินแดนคานาอัน
7 เขาสร้างแท่นบูชาที่นั่นและตั้งชื่อสถานที่ว่าเอลเบธเอลเพราะพระเจ้าปรากฏแก่เขาที่นั่นตอนที่เขาหนีพี่ชาย
8 เดโบราห์แม่นมของเรเบคาห์เสียชีวิตและถูกฝังใต้เบเทลใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง
ต้นนั้นจึงได้ชื่อว่าอัลโลนบาคูท
9 พระเจ้าปรากฏแก่ยาโคบอีกครั้งหลังจากเขากลับจากปัดดานอารัมและอวยพรเขา
10 พระเจ้ากล่าวกับเขาว่า"เจ้าชื่อยาโคบแต่ต่อไปจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบอีกชื่อของเจ้าจะเป็นอิสราเอล"พระองค์จึงตั้งชื่อเขาว่าอิสราเอล
11 พระเจ้ากล่าวกับเขาว่า"เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์จงมีลูกดกและเพิ่มจำนวนชนชาติหนึ่งและหมู่ชนจากหลายชาติจะเกิดจากเจ้าและกษัตริย์หลายองค์จะสืบเชื้อสายจากเจ้า
12 ดินแดนที่เรามอบให้อับราฮัมและอิสอัคเราจะมอบให้เจ้าและจะมอบดินแดนนี้ให้ลูกหลานของเจ้าหลังจากเจ้า"
13 พระเจ้าขึ้นไปจากยาโคบในที่ที่พระองค์กล่าวกับเขา
14 ยาโคบตั้งเสาหินไว้ตรงที่พระเจ้ากล่าวกับเขาเขาเทเครื่องดื่มถวายบูชาลงบนเสาแล้วเทน้ำมันลงบนนั้น
15 ยาโคบเรียกสถานที่ที่พระเจ้ากล่าวกับเขาว่าเบเทล
16 พวกเขาเดินทางออกจากเบเทล
เมื่อยังเหลือระยะทางอีกช่วงหนึ่งก่อนถึงเอฟราธราเชลก็เจ็บท้องคลอดและเจ็บหนักมาก
17 ขณะที่ราเชลเจ็บท้องอย่างหนักหมอตำแยพูดว่า"อย่ากลัวเลยคราวนี้เธอจะได้ลูกชายอีกคน"

18 ขณะที่ชีวิตกำลังพรากจากราเชลเธอตั้งชื่อลูกว่าเบนโอนี*
แต่พ่อของเด็กตั้งชื่อว่าเบนยามิน†แล้วราเชลก็สิ้นใจ
19 ราเชลเสียชีวิตและถูกฝังอยู่ริมทางไปเอฟราธซึ่งเรียกอีกชื่อว่าเบธเลเฮม
20 ยาโคบตั้งเสาหินไว้ที่หลุมศพของเธอ เสานั้นคือเสาที่หลุมศพของราเชลจนถึงทุกวันนี้
21 อิสราเอลเดินทางต่อแล้วกางเต็นท์เลยหอคอยเอเดอร์ไป
22 ขณะอิสราเอลอาศัยอยู่ในดินแดนนั้นรูเบนไปหลับนอนกับบิลฮาห์อนุภรรยาของพ่อและอิสราเอล
ก็ได้ยินเรื่องนี้
ยาโคบมีลูกชาย 12 คน
23 ลูกชายของเลอาห์คือรูเบนลูกชายคนโตของยาโคบสิเมโอนเลวียูดาห์อิสสาคาร์และเศบูลุน
24 ลูกชายของราเชลคือโยเซฟและเบนยามิน
25 ลูกชายของบิลฮาห์ทาสหญิงของราเชลคือดานและนัฟทาลี
26 ลูกชายของศิลปาห์ทาสหญิงของเลอาห์คือกาดและอาเชอร์
คนเหล่านี้คือลูกชายของยาโคบซึ่งเกิดให้เขาในปัดดานอารัม
27 ยาโคบมาหาอิสอัคพ่อของเขาที่มัมเรในคีริยาทอารบาซึ่งก็คือเฮโบรนที่ซึ่งอับราฮัมและอิสอัคเคย
อาศัยเป็นคนต่างถิ่น
28 อิสอัคมีอายุรวม 180 ปี
29 อิสอัคสิ้นใจและเสียชีวิตแล้วไปรวมอยู่กับชนของตน เขาชราและมีชีวิตยืนยาวเต็มอายุ
เอซาวกับยาโคบลูกชายของเขาช่วยกันฝังพ่อ

36

1 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของเอซาวซึ่งก็คือเอโดม
2 เอซาวแต่งงานกับผู้หญิงชาวคานาอันคืออาดาห์ลูกสาวของเอโลนชาวฮิตไทต์และโอโฮลีบามาห์
ลูกสาวของอานาห์ซึ่งเป็นลูกสาวของซิเบโอนชาวฮีไวต์
3 รวมทั้งบาเสมัทลูกสาวของอิชมาเอลซึ่งเป็นพี่น้องกับเนบาโยท
4 อาดาห์คลอดเอลีฟัสให้เอซาว บาเสมัทคลอดเรอูเอล
5 โอโฮลีบามาห์คลอดเยอูชยาลามและโคราห์
คนเหล่านี้คือลูกชายของเอซาวที่เกิดให้เขาในดินแดนคานาอัน
6 เอซาวพาภรรยาลูกชายลูกสาวและทุกคนในครัวเรือนพร้อมปศุสัตว์สัตว์ทั้งหมดและทรัพย์สิน
ทั้งหมดที่สะสมได้ในดินแดนคานาอันแล้วย้ายไปอยู่ดินแดนอื่นห่างจากยาโคบน้องชาย
7 เพราะทรัพย์สินของทั้งสองมากเกินกว่าจะอยู่ด้วยกันได้และดินแดนที่พวกเขาอาศัยเป็นคนต่างถิ่น
ก็เลี้ยงพวกเขาไม่ไหวเพราะมีปศุสัตว์มาก
8 เอซาวอาศัยอยู่ในแถบภูเขาเสอีร์ เอซาวก็คือเอโดม
9 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของเอซาวบรรพบุรุษของชาวเอโดมในแถบภูเขาเสอีร์
10 ชื่อลูกชายของเอซาวมีดังนี้เอลีฟัสลูกชายของอาดาห์ภรรยาของเอซาวและเรอูเอลลูกชายของบา
เสมัทภรรยาของเอซาว
11 ลูกชายของเอลีฟัสคือเทมานโอมาร์เศโฟกาทามและเคนัส
12 ทิมนาเป็นอนุภรรยาของเอลีฟัสลูกชายของเอซาวและคลอดอามาเลขให้เอลีฟัสคนเหล่านี้คือลูก
หลานของอาดาห์ภรรยาของเอซาว
13 ลูกชายของเรอูเอลคือนาหัทเศราห์ชัมมาห์และมิซซาห์
คนเหล่านี้คือลูกหลานของบาเสมัทภรรยาของเอซาว

---

* **35:18** **35:18** “เบนโอนี”หมายถึง”ลูกชายแห่งความทุกข์ของฉัน” † **35:18** **35:18** “เบนยามิน”หมายถึง”ลูกชายแห่งมือขวาของฉัน”

14 ลูกชายของโอโฮลีบามาห์ภรรยาของเอซาวซึ่งเป็นลูกสาวของอานาห์ลูกสาวของซิเบโอนคือเยอูช
ยาลามและโคราห์ซึ่งเธอคลอดให้เอซาว
15 หัวหน้าเผ่าที่สืบจากลูกชายของเอซาวมีดังนี้จากลูกชายของเอลีฟัสลูกหัวปีของเอซาวมีหัวหน้า
เผ่าเทมานหัวหน้าเผ่าโอมาร์หัวหน้าเผ่าเศโฟและหัวหน้าเผ่าเคนัส
16 หัวหน้าเผ่าโคราห์หัวหน้าเผ่ากาทามและหัวหน้าเผ่าอามาเลข
คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าที่สืบจากเอลีฟัสในดินแดนเอโดมและเป็นลูกหลานของอาดาห์
17 จากลูกชายของเรอูเอลลูกชายของเอซาวมีหัวหน้าเผ่านาหัทหัวหน้าเผ่าเศราห์หัวหน้าเผ่าชัมมาห์
และหัวหน้าเผ่ามิซซาห์ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าที่สืบจากเรอูเอลในดินแดนเอโดมและเป็นลูกหลาน
ของบาเสมัทภรรยาของเอซาว
18 จากลูกชายของโอโฮลีบามาห์ภรรยาของเอซาวมีหัวหน้าเผ่าเยอูชหัวหน้าเผ่ายาลามและหัวหน้า
เผ่าโคราห์ คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าที่สืบจากโอโฮลีบามาห์ลูกสาวของอานาห์ภรรยาของเอซาว
19 คนเหล่านี้คือลูกชายของเอซาวซึ่งก็คือเอโดมและเป็นหัวหน้าเผ่าของพวกเขา
20 ลูกชายของเสอีร์ชาวโฮไรต์ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนนั้นคือโลทานโชบาลซิเบโอนอานาห์
21 ดิโชนเอเซอร์และดิชาน คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าของชาวโฮไรต์ซึ่งสืบจากเสอีร์ในดินแดนเอโดม
22 ลูกของโลทานคือโฮรีและเฮมานส่วนทิมนาเป็นพี่น้องกับโลทาน
23 ลูกของโชบาลคืออัลวานมานาหัทเอบาลเชโฟและโอนัม
24 ลูกของซิเบโอนคืออายาห์และอานาห์
อานาห์คนนี้เป็นผู้พบน้ำพุร้อนในถิ่นทุรกันดารขณะเลี้ยงลาของซิเบโอนพ่อของเขา
25 ลูกของอานาห์คือดิโชนและโอโฮลีบามาห์ลูกสาวของอานาห์
26 ลูกของดิโชนคือเฮมดานเอชบานอิทรานและเคราน
27 ลูกของเอเซอร์คือบิลฮานซาอาวานและอาคาน
28 ลูกของดิชานคืออูสและอาราน
29 หัวหน้าเผ่าของชาวโฮไรต์คือหัวหน้าเผ่าโลทานหัวหน้าเผ่าโชบาลหัวหน้าเผ่าซิเบโอนหัวหน้าเผ่าอา
นาห์
30 หัวหน้าเผ่าดิโชนหัวหน้าเผ่าเอเซอร์และหัวหน้าเผ่าดิชาน
คนเหล่านี้คือหัวหน้าเผ่าของชาวโฮไรต์แบ่งตามกลุ่มของพวกเขาในดินแดนเสอีร์
31 ต่อไปนี้คือกษัตริย์ที่ปกครองในดินแดนเอโดมก่อนจะมีกษัตริย์องค์ใดปกครองชาวอิสราเอล
32 เบลาลูกชายของเบโอร์เป็นกษัตริย์ในเอโดม เมืองของเขาชื่อดินฮาบาห์
33 เมื่อเบลาเสียชีวิตโยบับลูกชายของเศราห์จากโบสราห์ขึ้นปกครองแทน
34 เมื่อโยบับเสียชีวิตฮูชามจากดินแดนของชาวเทมานขึ้นปกครองแทน
35 เมื่อฮูชามเสียชีวิตฮาดัดลูกชายของเบดัดผู้เคยโจมตีมีเดียนในทุ่งโมอับขึ้นปกครองแทน
เมืองของเขาชื่ออาวิท
36 เมื่อฮาดัดเสียชีวิตซัมลาห์จากมัสเรคาห์ขึ้นปกครองแทน
37 เมื่อซัมลาห์เสียชีวิตชาอูลจากเรโหโบทริมแม่น้ำขึ้นปกครองแทน
38 เมื่อชาอูลเสียชีวิตบาอัลฮานันลูกชายของอัคโบร์ขึ้นปกครองแทน
39 เมื่อบาอัลฮานันลูกชายของอัคโบร์เสียชีวิตฮาดาร์ขึ้นปกครองแทน เมืองของเขาชื่อพาอู
ภรรยาของเขาชื่อเมเฮทาเบลลูกสาวของมัทเรดซึ่งเป็นลูกสาวของเมซาฮับ
40 ชื่อหัวหน้าเผ่าที่สืบจากเอซาวแบ่งตามครอบครัวสถานที่และชื่อมีดังนี้หัวหน้าเผ่าทิมนาหัวหน้า
เผ่าอัลวาห์หัวหน้าเผ่าเยเทธ
41 หัวหน้าเผ่าโอโฮลีบามาห์หัวหน้าเผ่าเอลาห์หัวหน้าเผ่าปีโนน
42 หัวหน้าเผ่าเคนัสหัวหน้าเผ่าเทมานหัวหน้าเผ่ามิบซาร์

43 หัวหน้าเผ่ามักดีเอลและหัวหน้าเผ่าอีราม
คนเหล่านี้คือหัวหน้าเผ่าของเอโดมแบ่งตามถิ่นที่อยู่ในดินแดนที่พวกเขาครอบครอง
นี่คือเอซาวบรรพบุรุษของชาวเอโดม

37

1 ยาโคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พ่อของเขาเคยพำนัก คือแผ่นดินคานาอัน
2 นี่คือเรื่องราวความเป็นมาของยาโคบ ตอนนั้นโยเซฟอายุ 17 ปี กำลังเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย
เขายังเป็นเด็กหนุ่ม อยู่กับบุตรชายของบิลฮาห์และศิลปาห์ ภรรยาของพ่อ
โยเซฟเอาเรื่องไม่ดีของพวกเขาไปบอกพ่อ
3 อิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าลูกคนอื่นๆ เพราะโยเซฟเป็นลูกที่เกิดเมื่อเขาแก่แล้ว
เขาจึงทำเสื้อหลากสีให้โยเซฟ
4 เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าพ่อรักโยเซฟมากกว่าพวกเขาทุกคน
พวกเขาก็เกลียดโยเซฟจนไม่ยอมพูดดีกับเขาเลย
5 โยเซฟฝันเรื่องหนึ่งแล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกเขาก็ยิ่งเกลียดเขามากขึ้น
6 โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า "ช่วยฟังความฝันที่ผมฝันมาหน่อย
7 พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวกันอยู่ในทุ่ง อยู่ๆ ฟ่อนของผมก็ตั้งขึ้นตรง
แล้วฟ่อนของพวกพี่ก็มาล้อมฟ่อนของผมและก้มกราบ"
8 พวกพี่ชายถามว่า "จะขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเราจริงๆ หรือ" จะมีอำนาจเหนือพวกเราจริงๆ
หรือ" พวกเขาจึงยิ่งเกลียดโยเซฟเพราะความฝันและคำพูดของเขา
9 ต่อมาโยเซฟฝันอีกเรื่องหนึ่ง เขาเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า "ผมฝันอีกแล้ว ในฝันนั้นดวงอาทิตย์
ดวงจันทร์ และดาว 11 ดวงก้มกราบผม"
10 เมื่อโยเซฟเล่าความฝันนี้ให้พ่อกับพวกพี่ชายฟัง พ่อก็ตำหนิเขาว่า "ความฝันอะไรของลูก" พ่อ
แม่ และพี่น้องของลูกจะต้องมาก้มกราบลูกถึงพื้นจริงๆ หรือ"
11 พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ แต่พ่อเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ
12 ต่อมาพวกพี่ชายของโยเซฟไปเลี้ยงฝูงสัตว์ของพ่อที่เชเคม
13 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "พี่ๆ ของลูกกำลังเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่เชเคมไม่ใช่หรือ" มานี่สิ
พ่อจะส่งลูกไปหาพวกเขา" โยเซฟตอบว่า "ผมอยู่นี่ครับ"
14 พ่อจึงบอกว่า "ไปดูว่าพวกพี่ๆ สบายดีไหม ฝูงสัตว์เป็นอย่างไร แล้วกลับมาบอกพ่อ"
เขาจึงส่งโยเซฟออกจากหุบเขาเฮโบรน และโยเซฟก็มาถึงเชเคม
15 มีชายคนหนึ่งพบโยเซฟกำลังเดินหลงอยู่ในทุ่ง จึงถามว่า "กำลังหาอะไรอยู่"
16 โยเซฟตอบว่า "ผมกำลังหาพวกพี่ชาย ช่วยบอกหน่อยว่าพวกเขาเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหน"
17 ชายคนนั้นตอบว่า "พวกเขาไปจากที่นี่แล้ว เพราะฉันได้ยินพวกเขาพูดว่า "ไปโดธานกันเถอะ" "
โยเซฟจึงตามพวกพี่ชายไป และพบพวกเขาที่โดธาน
18 พวกเขาเห็นโยเซฟมาแต่ไกล ก่อนที่เขาจะเข้ามาใกล้ พวกเขาก็วางแผนกันจะฆ่าเขา
19 พวกเขาพูดกันว่า "นั่นไง นักฝันมาแล้ว
20 มาเถอะ ฆ่าเขาแล้วโยนลงบ่อสักบ่อ จากนั้นเราจะบอกว่าสัตว์ร้ายกินเขาไป
แล้วคอยดูกันว่าความฝันของเขาจะเป็นอย่างไร"
21 รูเบนได้ยินดังนั้นก็ช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกเขา โดยพูดว่า "อย่าฆ่าเขาเลย"
22 แล้วรูเบนพูดต่อว่า "อย่าหลั่งเลือดเลย โยนเขาลงบ่อนี้ในถิ่นกันดารก็พอ
แต่อย่าลงมือทำร้ายเขา" รูเบนพูดอย่างนี้เพราะตั้งใจจะช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกเขา
แล้วพากลับไปหาพ่อ
23 เมื่อโยเซฟมาถึง พวกพี่ชายก็ถอดเสื้อหลากสีที่เขาสวมอยู่

24 แล้วจับเขาโยนลงบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่า ไม่มีน้ำอยู่เลย
25 จากนั้นพวกเขาก็นั่งลงกินอาหาร เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง
ก็เห็นกองคาราวานชาวอิชมาเอลกำลังมาจากกิเลอาด อูฐของพวกเขาบรรทุกเครื่องเทศ ยางหอม
และมดยอบ เพื่อนำลงไปอียิปต์
26 ยูดาห์พูดกับพวกพี่น้องว่า "ถ้าเราฆ่าน้องชายของเราแล้วปิดบังเรื่องเลือดของเขา เราจะได้อะไร"
27 ขายเขาให้ชาวอิชมาเอลกันเถอะ อย่าลงมือทำร้ายเขาเลย เพราะเขาเป็นน้องของเรา
เป็นเลือดเนื้อของเราเอง" พวกพี่น้องก็ฟังยูดาห์
28 เมื่อพ่อค้าชาวมีเดียนผ่านมา พ่อค้าเหล่านั้นดึงโยเซฟขึ้นจากบ่อ
แล้วขายเขาให้ชาวอิชมาเอลแลกกับเงิน 20 ชิ้น จากนั้นพวกพ่อค้าก็พาโยเซฟลงไปอียิปต์
29 เมื่อรูเบนกลับมาที่บ่อและเห็นว่าโยเซฟไม่อยู่แล้ว เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตัวเอง
30 แล้วกลับไปหาพวกพี่น้องพูดว่า "เด็กคนนั้นไม่อยู่แล้ว ทีนี้ฉันจะทำอย่างไร"
31 พวกเขาจึงเอาเสื้อของโยเซฟมา ฆ่าแพะตัวผู้ตัวหนึ่ง แล้วเอาเสื้อจุ่มลงในเลือด
32 จากนั้นพวกเขานำเสื้อหลากสีนั้นไปให้พ่อแล้วพูดว่า "พวกเราเจอเสื้อนี้
ช่วยดูให้ดีว่าใช่เสื้อของลูกชายพ่อหรือไม่"
33 ยาโคบจำเสื้อนั้นได้และพูดว่า "นี่เป็นเสื้อของลูกฉัน สัตว์ร้ายกินเขาไปแล้ว โยเซฟถูกฉีกเป็นชิ้นๆ
แน่นอน"
34 ยาโคบฉีกเสื้อผ้าของตน เอาผ้ากระสอบคาดเอว และไว้ทุกข์ให้ลูกอยู่หลายวัน
35 ลูกชายลูกสาวทุกคนมาปลอบเขา แต่เขาไม่ยอมให้ใครปลอบ เขาพูดว่า "ฉันจะลงไปยังเชโอล*
หาลูกของฉันทั้งที่ยังโศกเศร้าอยู่อย่างนี้" พ่อของโยเซฟร้องไห้อาลัยเขา
36 ส่วนชาวมีเดียนขายโยเซฟในอียิปต์ให้โปทิฟาร์ เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของฟาโรห์
ซึ่งเป็นหัวหน้าองครักษ์

38

1 ในช่วงเวลานั้น ยูดาห์ออกจากพวกพี่น้อง ลงไปหาชาวอดุลลัมคนหนึ่งชื่อฮีราห์
2 ที่นั่นยูดาห์เห็นบุตรสาวของชายชาวคานาอันคนหนึ่งชื่อชูอา
เขารับเธอเป็นภรรยาและร่วมหลับนอนกับเธอ
3 เธอตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ยูดาห์ตั้งชื่อเขาว่าเออร์
4 เธอตั้งครรภ์อีกและคลอดบุตรชาย แล้วตั้งชื่อเขาว่าโอนัน
5 ต่อมาเธอคลอดบุตรชายอีกคนและตั้งชื่อว่าเชลาห์ ตอนที่เธอคลอดเขา ยูดาห์อยู่ที่เคซิบ
6 ยูดาห์หาภรรยาให้เออร์บุตรชายคนโตของเขา หญิงนั้นชื่อทามาร์
7 แต่เออร์บุตรคนโตของยูดาห์ทำชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงฆ่าเขา
8 ยูดาห์จึงพูดกับโอนันว่า "ไปร่วมหลับนอนกับภรรยาของพี่ชาย ทำหน้าที่ของน้องชาย
และมีลูกกับเธอเพื่อสืบเชื้อสายให้พี่ชายของเจ้า"
9 โอนันรู้ว่าลูกที่เกิดมาจะไม่ถือเป็นเชื้อสายของตน ดังนั้นเมื่อเขาร่วมหลับนอนกับภรรยาของพี่ชาย
เขาก็ปล่อยน้ำเชื้อลงบนพื้น เพื่อไม่ให้มีลูกสืบเชื้อสายให้พี่ชาย
10 สิ่งที่โอนันทำเป็นความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงฆ่าเขาด้วย
11 ยูดาห์จึงพูดกับทามาร์ลูกสะใภ้ว่า "อยู่เป็นม่ายที่บ้านพ่อของเธอไปก่อน จนเชลาห์ลูกชายฉันโต"
เพราะเขาคิดว่า "ไม่อย่างนั้นเชลาห์อาจตายเหมือนพี่ๆ ของเขาอีก"
ทามาร์จึงกลับไปอยู่บ้านพ่อของเธอ

---

* **37:35 37:35** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

12 เมื่อเวลาผ่านไปนาน ภรรยาของยูดาห์ซึ่งเป็นลูกสาวชูอาก็ตาย พอยูดาห์คลายความโศกแล้ว
เขากับฮีราห์เพื่อนชาวอดุลลัมก็ขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของเขาที่ทิมนาห์
13 มีคนมาบอกทามาร์ว่า "พ่อสามีของเธอกำลังขึ้นไปทิมนาห์เพื่อตัดขนแกะ"
14 ทามาร์จึงถอดชุดหญิงม่ายออก ใช้ผ้าคลุมหน้าและห่อตัวไว้
แล้วนั่งอยู่ตรงทางเข้าเอนาอิมซึ่งอยู่บนทางไปทิมนาห์ เพราะเธอเห็นว่าเชลาห์โตแล้ว
แต่ยูดาห์ก็ยังไม่ได้ยกเธอให้เขาเป็นภรรยา
15 เมื่อยูดาห์เห็นเธอ เขาคิดว่าเธอเป็นหญิงโสเภณี เพราะเธอคลุมหน้าไว้
16 ยูดาห์จึงแวะเข้าไปหาเธอข้างทางและพูดว่า "มานี่สิ ฉันขอหลับนอนกับเธอ"
เพราะเขาไม่รู้ว่าเธอเป็นลูกสะใภ้
เธอถามว่า "คุณจะให้อะไรฉัน ถ้าจะมาหลับนอนกับฉัน"
17 ยูดาห์ตอบว่า "ฉันจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เธอหนึ่งตัว"
เธอถามว่า "ระหว่างที่ยังไม่ส่งมา คุณจะให้อะไรฉันไว้เป็นของประกัน"
18 เขาถามว่า "จะให้ฉันวางอะไรเป็นของประกัน"
เธอตอบว่า "ตราประทับ เชือกของคุณ และไม้เท้าที่ถืออยู่"
ยูดาห์จึงมอบของเหล่านั้นให้เธอ แล้วร่วมหลับนอนกับเธอ และเธอก็ตั้งครรภ์กับเขา
19 จากนั้นเธอลุกขึ้นกลับไป ถอดผ้าคลุมหน้าออก แล้วสวมชุดหญิงม่ายตามเดิม
20 ยูดาห์ฝากลูกแพะไปกับฮีราห์เพื่อนชาวอดุลลัม เพื่อเอาของประกันคืนจากหญิงคนนั้น
แต่ฮีราห์หาเธอไม่พบ
21 เขาจึงถามคนแถวนั้นว่า "หญิงโสเภณีที่อยู่ข้างทางตรงเอนาอิมอยู่ไหน"
พวกเขาตอบว่า "ที่นี่ไม่มีหญิงโสเภณีหรอก"
22 ฮีราห์กลับไปหายูดาห์และบอกว่า "ฉันหาเธอไม่พบ คนที่นั่นก็บอกว่า
"ที่นี่ไม่มีหญิงโสเภณีหรอก" "
23 ยูดาห์ตอบว่า "ปล่อยให้เธอเก็บของพวกนั้นไว้เถอะ จะได้ไม่เป็นที่อับอาย ฉันส่งลูกแพะไปแล้ว
แต่ก็หาเธอไม่พบ"
24 ประมาณ 3 เดือนต่อมา มีคนมาบอกยูดาห์ว่า "ทามาร์ลูกสะใภ้ของคุณทำตัวเป็นโสเภณี
และตอนนี้ก็ตั้งท้องจากการทำอย่างนั้นด้วย"
ยูดาห์พูดว่า "เอาตัวเธอออกมา เผาเธอเสีย"
25 ขณะที่ทามาร์ถูกนำตัวออกมา เธอส่งไปบอกพ่อสามีว่า
"ฉันตั้งท้องกับผู้ชายที่เป็นเจ้าของของเหล่านี้" แล้วพูดอีกว่า "ช่วยดูให้ดีว่านี่เป็นของใคร"ตราประทับ
เชือก และไม้เท้า"
26 ยูดาห์จำของเหล่านั้นได้และพูดว่า "เธอเป็นฝ่ายถูกมากกว่าฉัน
เพราะฉันไม่ได้ยกเธอให้เชลาห์ลูกชายของฉัน"
หลังจากนั้นเขาไม่ได้ร่วมหลับนอนกับเธออีก
27 เมื่อถึงเวลาคลอด ปรากฏว่ามีลูกแฝดอยู่ในครรภ์
28 ระหว่างที่เธอกำลังคลอด เด็กคนหนึ่งยื่นมือออกมา
หมอตำแยจึงเอาด้ายสีแดงสดผูกที่มือเด็กแล้วพูดว่า "คนนี้ออกมาก่อน"
29 แต่เด็กคนนั้นดึงมือกลับเข้าไป แล้วเด็กอีกคนก็คลอดออกมาก่อน หมอตำแยจึงพูดว่า
"ทำไมเจ้าถึงแหวกออกมาอย่างนี้" เพราะเหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่าเปเรศ*
30 หลังจากนั้นเด็กที่มีด้ายสีแดงสดผูกอยู่ที่มือก็คลอดออกมา และตั้งชื่อเขาว่าเศราห์†

* **38:29 38:29** เปเรศ หมายถึง "การแหวกออก" † **38:30 38:30** เศราห์ หมายถึง "สีแดงสด" หรือ "ความสว่าง"

39

1 โยเซฟถูกพาลงไปอียิปต์ โปทิฟาร์ชาวอียิปต์ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของฟาโรห์และหัวหน้าองครักษ์
ซื้อโยเซฟมาจากชาวอิชมาเอลที่พาเขาลงมาที่นั่น
2 พระยาห์เวห์อยู่กับโยเซฟ เขาจึงประสบความสำเร็จ และอาศัยอยู่ในบ้านของนายชาวอียิปต์
3 นายของเขาเห็นว่าพระยาห์เวห์อยู่กับโยเซฟ และพระยาห์เวห์ทำให้ทุกอย่างที่โยเซฟทำสำเร็จ
4 โยเซฟเป็นที่ชื่นชอบของนายและคอยรับใช้เขา โปทิฟาร์จึงตั้งโยเซฟให้ดูแลบ้าน
และมอบทุกอย่างที่มีให้อยู่ในความรับผิดชอบของโยเซฟ
5 ตั้งแต่โปทิฟาร์ให้โยเซฟดูแลบ้านและทุกอย่างที่มี
พระยาห์เวห์ก็อวยพรบ้านของชาวอียิปต์คนนั้นเพราะโยเซฟ พระยาห์เวห์อวยพรทุกสิ่งที่เขามี
ทั้งในบ้านและในทุ่ง
6 โปทิฟาร์จึงปล่อยให้ทุกอย่างอยู่ในความดูแลของโยเซฟ
และไม่ต้องกังวลเรื่องอะไรอีกนอกจากอาหารที่ตัวเองกิน
โยเซฟรูปร่างดีและหน้าตาหล่อเหลา
7 หลังจากนั้น ภรรยาของนายจับจ้องโยเซฟ แล้วพูดว่า "มานอนกับฉันสิ"
8 แต่โยเซฟปฏิเสธและพูดกับภรรยาของนายว่า "นายของผมไม่ต้องคอยดูแลอะไรในบ้านเอง
เพราะเขามอบทุกอย่างที่มีให้ผมรับผิดชอบ
9 ในบ้านนี้ไม่มีใครมีอำนาจมากกว่าผม และเขาไม่ได้กันอะไรไว้จากผมเลยนอกจากคุณ
เพราะคุณเป็นภรรยาของเขา แล้วผมจะทำความชั่วร้ายขนาดนี้และทำบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร""
10 แม้เธอจะพูดกับโยเซฟอย่างนี้ทุกวัน เขาก็ไม่ยอมทำตาม ไม่ยอมนอนกับเธอ หรือแม้แต่อยู่กับเธอ
11 วันหนึ่งโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำงาน และคนในบ้านไม่มีใครอยู่ข้างในเลย
12 เธอคว้าเสื้อของโยเซฟไว้แล้วพูดว่า "มานอนกับฉัน""
แต่โยเซฟทิ้งเสื้อไว้ในมือเธอแล้ววิ่งออกไปข้างนอก
13 เมื่อเธอเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อไว้ในมือแล้ววิ่งออกไป
14 เธอก็เรียกผู้ชายในบ้านมาพูดว่า
"เจ้านายของพวกคุณพาชาวฮีบรูคนนี้เข้ามาอยู่กับเราเพื่อให้มาหยามพวกเรา เขาเข้ามาจะนอนกับฉัน
ฉันก็ร้องเสียงดัง
15 พอเขาได้ยินฉันร้องตะโกน เขาก็ทิ้งเสื้อไว้ข้างๆ ฉันแล้ววิ่งออกไปข้างนอก"
16 เธอเก็บเสื้อของโยเซฟไว้ข้างตัวจนสามีกลับมาบ้าน
17 แล้วเล่าเรื่องแบบเดียวกันให้สามีฟังว่า
"คนรับใช้ชาวฮีบรูที่คุณพาเข้ามาอยู่กับเราเข้ามาหยามฉัน
18 พอฉันร้องตะโกน เขาก็ทิ้งเสื้อไว้ข้างๆ ฉันแล้ววิ่งออกไปข้างนอก"
19 เมื่อนายของโยเซฟได้ยินภรรยาพูดว่า "คนรับใช้ของคุณทำกับฉันอย่างนี้" เขาก็โกรธจัด
20 นายของโยเซฟจับเขาไปขังในเรือนจำซึ่งใช้คุมขังนักโทษของกษัตริย์ โยเซฟจึงถูกขังอยู่ที่นั่น
21 แต่พระยาห์เวห์ยังอยู่กับโยเซฟ แสดงความเมตตาต่อเขา และทำให้ผู้คุมเรือนจำเอ็นดูเขา
22 ผู้คุมเรือนจำมอบนักโทษทั้งหมดในเรือนจำให้โยเซฟดูแล
และทุกอย่างที่พวกเขาทำที่นั่นอยู่ในความรับผิดชอบของโยเซฟ
23 ผู้คุมเรือนจำไม่ต้องตรวจตราอะไรที่อยู่ในความดูแลของโยเซฟ เพราะพระยาห์เวห์อยู่กับเขา
และพระยาห์เวห์ทำให้ทุกสิ่งที่เขาทำสำเร็จ

40

1 หลังจากนั้น ผู้ดูแลเครื่องดื่มของกษัตริย์อียิปต์กับคนทำขนมปังได้ทำความผิดต่อเจ้านายของตน
คือกษัตริย์อียิปต์
2 ฟาโรห์โกรธเจ้าหน้าที่ทั้งสอง คือหัวหน้าคนถือถ้วยและหัวหน้าคนทำขนมปัง
3 จึงขังทั้งสองไว้ในบ้านของหัวหน้าองครักษ์ ในเรือนจำเดียวกับที่โยเซฟถูกขังอยู่
4 หัวหน้าองครักษ์มอบหมายให้โยเซฟดูแลทั้งสอง และพวกเขาอยู่ในเรือนจำเป็นเวลาหลายวัน
5 คืนหนึ่งทั้งสองคนฝัน ต่างคนต่างฝันกันคนละเรื่อง และแต่ละความฝันก็มีความหมายของมันเอง
คนทั้งสองคือคนถือถ้วยกับคนทำขนมปังของกษัตริย์อียิปต์ซึ่งถูกขังอยู่ในเรือนจำ
6 ตอนเช้าโยเซฟเข้าไปหาทั้งสองและเห็นว่าพวกเขาหน้าตาเศร้าหมอง
7 เขาจึงถามเจ้าหน้าที่ของฟาโรห์ที่ถูกคุมขังอยู่กับเขาในบ้านของนายว่า
"ทำไมวันนี้พวกคุณดูเศร้านัก"
8 ทั้งสองตอบว่า "พวกเราฝัน แต่ไม่มีใครแปลความฝันให้ได้"
โยเซฟตอบว่า "การแปลความฝันเป็นเรื่องของพระเจ้าไม่ใช่หรือ" เล่าให้ผมฟังสิ"
9 หัวหน้าคนถือถ้วยจึงเล่าความฝันให้โยเซฟฟังว่า "ในฝันของผม มีเถาองุ่นอยู่ตรงหน้า
10 เถานั้นมี 3 กิ่ง ดูเหมือนกำลังผลิยอด แล้วก็ออกดอก จากนั้นพวงองุ่นก็สุก
11 ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือผม ผมเก็บองุ่นมาบีบลงในถ้วยของฟาโรห์ แล้วส่งถ้วยให้ฟาโรห์"
12 โยเซฟบอกว่า "ความหมายของความฝันคือ 3 กิ่งนั้นหมายถึง 3 วัน
13 ภายใน 3 วัน ฟาโรห์จะยกศีรษะของคุณขึ้น คือคืนตำแหน่งเดิมให้
คุณจะส่งถ้วยให้ฟาโรห์เหมือนที่เคยทำตอนเป็นคนถือถ้วย
14 แต่เมื่อคุณได้ดีแล้ว ช่วยนึกถึงผมด้วย เมตตาผม ช่วยพูดเรื่องผมกับฟาโรห์
และพาผมออกจากที่นี่
15 เพราะผมถูกลักพาตัวมาจากดินแดนของชาวฮีบรู
และที่นี่ผมก็ไม่ได้ทำอะไรผิดถึงขั้นต้องถูกขังในคุกใต้ดินนี้"
16 เมื่อหัวหน้าคนทำขนมปังเห็นว่าคำแปลความฝันนั้นเป็นผลดี เขาจึงพูดกับโยเซฟว่า
"ในฝันของผมก็เหมือนกัน มีตะกร้าขนมปังขาว 3 ใบอยู่บนหัวผม
17 ในตะกร้าใบบนสุดมีอาหารอบทุกชนิดสำหรับฟาโรห์ แต่นกมากินอาหารจากตะกร้าบนหัวผม"
18 โยเซฟตอบว่า "ความหมายคือ ตะกร้า 3 ใบนั้นหมายถึง 3 วัน
19 ภายใน 3 วัน ฟาโรห์จะยกศีรษะของคุณออกจากตัว แล้วแขวนคุณไว้บนต้นไม้
และนกจะมากินเนื้อจากตัวคุณ"
20 วันที่ 3 เป็นวันเกิดของฟาโรห์ เขาจัดงานเลี้ยงให้คนรับใช้ทั้งหมด
และฟาโรห์ก็ยกศีรษะของทั้งหัวหน้าคนถือถ้วยและหัวหน้าคนทำขนมปังขึ้นในหมู่คนรับใช้
21 ฟาโรห์คืนตำแหน่งหัวหน้าคนถือถ้วยให้เขา และเขาก็ส่งถ้วยให้ฟาโรห์อีกครั้ง
22 แต่ฟาโรห์แขวนหัวหน้าคนทำขนมปังไว้ ตามที่โยเซฟแปลความฝันให้ทั้งสอง
23 ถึงอย่างนั้น หัวหน้าคนถือถ้วยก็ไม่ได้นึกถึงโยเซฟ เขากลับลืมโยเซฟไป

41

1 เมื่อครบ 2 ปีเต็ม ฟาโรห์ฝันว่ากำลังยืนอยู่ริมแม่น้ำ
2 แล้วมีวัว 7 ตัวขึ้นมาจากแม่น้ำ ตัวอ้วนพีและดูสมบูรณ์ พวกมันกินหญ้าอยู่ริมน้ำ
3 จากนั้นมีวัวอีก 7 ตัวขึ้นจากแม่น้ำตามมา รูปร่างน่าเกลียดและผอมโซ
พวกมันมายืนข้างวัวชุดแรกตรงริมแม่น้ำ
4 วัวที่น่าเกลียดและผอมโซกินวัวอ้วนพีทั้ง 7 ตัวเข้าไป แล้วฟาโรห์ก็ตื่น
5 ฟาโรห์หลับต่อและฝันเป็นครั้งที่ 2 มีรวงธัญพืช 7 รวงงอกขึ้นจากก้านเดียว สมบูรณ์และงาม

6 จากนั้นมีรวงธัญพืชอีก 7 รวงงอกตามมา ลีบและถูกลมตะวันออกพัดจนแห้ง
7 รวงที่ลีบกลืนรวงที่อวบเต็มทั้ง 7 รวงเข้าไป ฟาโรห์ตื่นขึ้น และพบว่าเป็นความฝัน
8 พอเช้า ใจของฟาโรห์กระวนกระวาย เขาจึงเรียกนักเวทและนักปราชญ์ทั้งหมดของอียิปต์มา
ฟาโรห์เล่าความฝันให้พวกเขาฟัง แต่ไม่มีใครแปลความฝันให้ฟาโรห์ได้
9 หัวหน้าคนถือถ้วยจึงพูดกับฟาโรห์ว่า "วันนี้ผมนึกถึงความผิดของตัวเองขึ้นมาได้
10 ตอนนั้นท่านโกรธคนรับใช้ของท่าน
และขังผมไว้ในบ้านของหัวหน้าองครักษ์พร้อมกับหัวหน้าคนทำขนมปัง
11 คืนหนึ่งผมกับเขาต่างก็ฝัน และความฝันของแต่ละคนก็มีความหมายเฉพาะของมัน
12 ที่นั่นมีชายหนุ่มชาวฮีบรูคนหนึ่ง เป็นคนรับใช้ของหัวหน้าองครักษ์ เราเล่าความฝันให้เขาฟัง
เขาก็แปลความฝันให้เราแต่ละคนตามความฝันของเรา
13 แล้วทุกอย่างก็เกิดขึ้นตามที่เขาแปลไว้ ท่านคืนตำแหน่งให้ผม และแขวนอีกคนไว้"
14 ฟาโรห์จึงส่งคนไปเรียกโยเซฟ พวกเขารีบพาเขาออกจากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวดเครา
เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วมาหาฟาโรห์
15 ฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า "เราฝันเรื่องหนึ่ง แต่ไม่มีใครแปลได้
เราได้ยินมาว่าเจ้าพอฟังความฝันก็แปลความหมายได้"
16 โยเซฟตอบฟาโรห์ว่า "เรื่องนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผม
พระเจ้าจะเป็นผู้ให้คำตอบที่ทำให้ท่านคลายกังวล"
17 ฟาโรห์จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า "ในฝัน เรากำลังยืนอยู่ริมแม่น้ำ
18 มีวัว 7 ตัวขึ้นมาจากแม่น้ำ ตัวอ้วนพีและดูสมบูรณ์ แล้วกินหญ้าอยู่ริมน้ำ
19 ต่อมาก็มีวัวอีก 7 ตัวขึ้นมาตามหลัง สภาพแย่ น่าเกลียดมาก
และผอมโซอย่างที่เราไม่เคยเห็นวัวน่าเกลียดอย่างนี้เลยทั่วอียิปต์
20 วัวผอมและน่าเกลียดกินวัวอ้วน 7 ตัวแรกเข้าไป
21 แต่เมื่อกินเข้าไปแล้วก็ดูไม่ออกเลยว่าพวกมันกินอะไรไป เพราะยังน่าเกลียดเหมือนเดิม
แล้วเราก็ตื่น
22 จากนั้นในฝัน เราเห็นรวงธัญพืช 7 รวงงอกขึ้นจากก้านเดียว เต็มเมล็ดและงาม
23 แล้วมีรวงธัญพืชอีก 7 รวงงอกตามมา เหี่ยว ลีบ และถูกลมตะวันออกพัดจนแห้ง
24 รวงที่ลีบกลืนรวงที่ดีทั้ง 7 รวงเข้าไป เราเล่าเรื่องนี้ให้นักเวทฟัง แต่ไม่มีใครอธิบายให้เราได้"
25 โยเซฟพูดกับฟาโรห์ว่า "ความฝันของท่านเป็นเรื่องเดียวกัน
พระเจ้าได้บอกท่านแล้วว่าพระองค์กำลังจะทำอะไร
26 วัวดี 7 ตัวหมายถึง 7 ปี และรวงธัญพืชดี 7 รวงก็หมายถึง 7 ปี ความฝันทั้งสองเป็นเรื่องเดียวกัน
27 วัวผอมและน่าเกลียด 7 ตัวที่ขึ้นมาตามหลังหมายถึง 7 ปี ส่วนรวงธัญพืชลีบ 7
รวงที่ถูกลมตะวันออกพัดก็เช่นกัน ทั้งหมดหมายถึงความอดอยาก 7 ปี
28 นี่คือสิ่งที่ผมบอกท่าน พระเจ้าได้แสดงให้ท่านเห็นแล้วว่าพระองค์กำลังจะทำอะไร
29 กำลังจะมี 7 ปีที่อุดมสมบูรณ์อย่างยิ่งทั่วแผ่นดินอียิปต์
30 หลังจากนั้นจะเกิดความอดอยาก 7 ปี จนความอุดมสมบูรณ์ที่เคยมีก็จะเลือนหายไปจากอียิปต์
ความอดอยากจะกลืนกินแผ่นดิน
31 ความอุดมสมบูรณ์ก่อนหน้านั้นจะไม่เหลือร่องรอยในแผ่นดิน
เพราะความอดอยากที่ตามมาจะรุนแรงมาก
32 ที่ท่านฝันซ้ำสองครั้งก็เพราะพระเจ้าได้กำหนดเรื่องนี้ไว้อย่างแน่นอน
และพระเจ้าจะทำให้เกิดขึ้นในไม่ช้า
33 "ดังนั้น ท่านควรหาคนที่รอบคอบและมีปัญญา แล้วตั้งเขาให้ดูแลแผ่นดินอียิปต์

34 ท่านควรแต่งตั้งผู้กำกับดูแลทั่วแผ่นดิน และเก็บหนึ่งในห้าของผลผลิตในช่วง 7
ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์
35 ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารทั้งหมดจากปีที่อุดมสมบูรณ์ซึ่งกำลังมาถึง
เก็บธัญพืชไว้ในเมืองต่างๆ ภายใต้อำนาจของฟาโรห์ และรักษาไว้เป็นอาหาร
36 อาหารนี้จะเป็นเสบียงสำรองสำหรับแผ่นดินในช่วง 7 ปีแห่งความอดอยากที่จะเกิดในอียิปต์
เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเพราะความอดอยาก
37 ข้อเสนอนี้เป็นที่พอใจของฟาโรห์และคนรับใช้ทั้งหมดของเขา
38 ฟาโรห์พูดกับคนรับใช้ว่า เราจะหาคนอย่างนี้ได้อีกหรือ
คนที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในตัว
39 แล้วฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า เพราะพระเจ้าเปิดเผยเรื่องทั้งหมดนี้ให้เจ้ารู้
ก็ไม่มีใครรอบคอบและมีปัญญาเท่าเจ้า
40 เจ้าจะเป็นผู้ดูแลบ้านของเรา ประชาชนทั้งหมดของเราจะทำตามคำสั่งของเจ้า
มีเพียงเราในฐานะผู้ครองบัลลังก์เท่านั้นที่อยู่เหนือกว่าเจ้า
41 ฟาโรห์พูดกับโยเซฟต่อว่า เราแต่งตั้งเจ้าให้ดูแลทั่วแผ่นดินอียิปต์แล้ว
42 ฟาโรห์ถอดแหวนตราประทับจากมือของตน สวมให้โยเซฟ ให้เขาสวมเสื้อผ้าลินินเนื้อละเอียด
และคล้องสร้อยทองที่คอ
43 ฟาโรห์ให้โยเซฟนั่งรถม้าคันที่สองของตน มีคนร้องนำหน้าเขาว่า คุกเข่าลง
ฟาโรห์จึงตั้งโยเซฟให้ดูแลทั่วแผ่นดินอียิปต์
44 ฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า เราเป็นฟาโรห์ ถ้าไม่มีเจ้า
จะไม่มีใครยกมือหรือยกเท้าได้ทั่วแผ่นดินอียิปต์
45 ฟาโรห์ตั้งชื่อโยเซฟว่าศาเฟนาท-ปาเนอาห์ และยกอาเสนัทบุตรสาวของโปทิเฟรา
นักบวชแห่งโอน ให้เป็นภรรยาของเขา โยเซฟจึงออกไปทั่วแผ่นดินอียิปต์
46 โยเซฟอายุ 30 ปีเมื่อมายืนต่อหน้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
จากนั้นเขาออกจากที่ที่ฟาโรห์อยู่และเดินทางไปทั่วแผ่นดินอียิปต์
47 ในช่วง 7 ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ แผ่นดินให้ผลผลิตอย่างเหลือเฟือ
48 โยเซฟรวบรวมอาหารที่ได้มาตลอด 7 ปีนั้นในแผ่นดินอียิปต์ แล้วเก็บไว้ตามเมืองต่างๆ
โดยเก็บผลผลิตจากทุ่งรอบเมืองแต่ละแห่งไว้ในเมืองนั้น
49 โยเซฟสะสมธัญพืชไว้มากมายเหมือนเม็ดทรายริมทะเล จนในที่สุดเลิกนับ
เพราะมีมากจนนับไม่ถ้วน
50 ก่อนปีแห่งความอดอยากมาถึง โยเซฟมีบุตรชายสองคน ซึ่งอาเสนัทบุตรสาวของโปทิเฟรา
นักบวชแห่งโอน คลอดให้เขา
51 โยเซฟตั้งชื่อบุตรคนโตว่ามนัสเสห์* เพราะเขาพูดว่า
พระเจ้าทำให้ผมลืมความลำบากทั้งหมดและบ้านของพ่อ
52 เขาตั้งชื่อบุตรคนที่สองว่าเอฟราอิม† เพราะเขาพูดว่า
พระเจ้าทำให้ผมงอกงามในแผ่นดินที่ผมต้องทุกข์ยาก
53 7 ปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินอียิปต์สิ้นสุดลง
54 แล้ว 7 ปีแห่งความอดอยากก็เริ่มขึ้นตามที่โยเซฟบอกไว้ ทุกดินแดนเกิดความอดอยาก
แต่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ยังมีอาหารกิน
55 เมื่อคนทั่วอียิปต์เริ่มอดอยาก พวกเขาร้องขออาหารจากฟาโรห์ ฟาโรห์จึงบอกชาวอียิปต์ทุกคนว่า
ไปหาโยเซฟ แล้วทำตามที่เขาบอก

---

* **41:51** **41:51** “มนัสเสห์ ฟังคล้ายคำฮีบรูที่หมายถึง ลืม † **41:52** **41:52** “เอฟราอิม ฟังคล้ายคำฮีบรูที่หมายถึง เกิดผลสองเท่า

56 ความอดอยากแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดิน โยเซฟจึงเปิดคลังอาหารทั้งหมดออกขายให้ชาวอียิปต์
ความอดอยากในอียิปต์รุนแรงมาก
57 ผู้คนจากทุกประเทศมายังอียิปต์เพื่อซื้อธัญพืชจากโยเซฟ
เพราะความอดอยากรุนแรงไปทั่วแผ่นดิน

42

1 ยาโคบรู้ว่าที่อียิปต์มีข้าว จึงพูดกับลูกชายว่า "จะมัวมองหน้ากันอยู่ทำไม"
2 เขาพูดต่อว่า "พ่อได้ยินว่าที่อียิปต์มีข้าว ลงไปที่นั่นแล้วซื้อมาให้พวกเรา
จะได้มีชีวิตอยู่และไม่ตาย"
3 พี่ชายทั้ง 10 คนของโยเซฟจึงลงไปอียิปต์เพื่อซื้อข้าว
4 แต่ยาโคบไม่ได้ส่งเบนยามินน้องชายของโยเซฟไปกับพวกพี่ เพราะเขาคิดว่า
"เดี๋ยวจะเกิดอันตรายกับเขา"
5 บุตรชายของอิสราเอลจึงมากับคนอื่นๆ ที่มาซื้อข้าว
เพราะแผ่นดินคานาอันก็เกิดความอดอยากเช่นกัน
6 ตอนนั้นโยเซฟเป็นผู้ปกครองแผ่นดินและเป็นคนขายข้าวให้ประชาชนทั่วแผ่นดิน
พวกพี่ชายของโยเซฟมาถึงและก้มกราบเขาจนหน้าจรดพื้น
7 เมื่อโยเซฟเห็นพวกพี่ เขาก็จำได้ แต่ทำเป็นไม่รู้จักและพูดกับพวกเขาอย่างแข็งกร้าวว่า
"พวกคุณมาจากไหน"

พวกเขาตอบว่า "มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร"
8 โยเซฟจำพวกพี่ได้ แต่พวกเขาจำโยเซฟไม่ได้
9 โยเซฟนึกถึงความฝันที่เคยฝันเกี่ยวกับพวกเขา จึงพูดว่า "พวกคุณเป็นสายลับ"
มาสอดแนมจุดที่แผ่นดินนี้ไม่มีการป้องกัน"
10 พวกเขาตอบว่า "ไม่ใช่ครับ นายท่าน พวกผมซึ่งเป็นคนรับใช้ของท่านมาเพื่อซื้ออาหาร
11 พวกเราทุกคนเป็นลูกของพ่อคนเดียวกัน เป็นคนซื่อสัตย์ คนรับใช้ของท่านไม่ใช่สายลับ"
12 โยเซฟพูดว่า "ไม่จริง พวกคุณมาสอดแนมจุดที่แผ่นดินนี้ไม่มีการป้องกัน"
13 พวกเขาตอบว่า "พวกผมซึ่งเป็นคนรับใช้ของท่านมีพี่น้องทั้งหมด 12 คน
เป็นลูกของชายคนเดียวกันในแผ่นดินคานาอัน คนเล็กอยู่กับพ่อของเราวันนี้ ส่วนอีกคนไม่อยู่แล้ว"
14 โยเซฟพูดว่า "ก็อย่างที่ผมบอกนั่นแหละ พวกคุณเป็นสายลับ"
15 ผมจะทดสอบพวกคุณอย่างนี้ ขอสาบานด้วยชีวิตของฟาโรห์ว่า พวกคุณจะออกจากที่นี่ไม่ได้
จนกว่าน้องคนเล็กของพวกคุณจะมาที่นี่
16 ส่งคนหนึ่งกลับไปพาน้องมา ส่วนที่เหลือจะถูกคุมตัวไว้
เพื่อพิสูจน์ว่าที่พวกคุณพูดนั้นเป็นความจริงหรือไม่ ถ้าไม่จริง
ขอสาบานด้วยชีวิตของฟาโรห์ว่าพวกคุณเป็นสายลับแน่"
17 แล้วโยเซฟก็ขังพวกเขาไว้ด้วยกัน 3 วัน
18 วันที่ 3 โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า "ทำตามนี้ พวกคุณจะได้มีชีวิตอยู่ เพราะผมเกรงกลัวพระเจ้า
19 ถ้าพวกคุณเป็นคนซื่อสัตย์ ให้พี่น้องคนหนึ่งถูกขังไว้ในที่คุมขังนี้
ส่วนที่เหลือเอาข้าวกลับไปให้ครอบครัวที่กำลังอดอยาก
20 แล้วพาน้องคนเล็กมาหาผม คำพูดของพวกคุณจะได้พิสูจน์ว่าเป็นจริง และพวกคุณจะไม่ตาย"
พวกเขาก็ตกลงทำตาม
21 แล้วพูดกันว่า "เราผิดจริงๆ เรื่องน้องของเรา เราเห็นว่าเขาทรมานแค่ไหนตอนที่อ้อนวอนเรา
แต่เราไม่ยอมฟัง เพราะอย่างนี้ความทุกข์นี้ถึงเกิดกับเรา"

22 รูเบนตอบว่า "ฉันบอกพวกนายแล้วไม่ใช่หรือว่า "อย่าทำบาปต่อเด็กคนนั้น" แต่พวกนายไม่ฟัง
ตอนนี้เราจึงต้องรับผิดเรื่องเลือดของเขา"
23 พวกเขาไม่รู้ว่าโยเซฟเข้าใจ เพราะมีล่ามคอยแปลอยู่ระหว่างเขากับพวกเขา
24 โยเซฟหันหน้าหนีไปร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับพวกเขา
จากนั้นจับสิเมโอนแยกออกมาและมัดไว้ต่อหน้าทุกคน
25 โยเซฟสั่งให้คนเอาข้าวใส่ถุงของพวกเขาให้เต็ม คืนเงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบ
และเตรียมเสบียงให้ระหว่างทาง พวกคนรับใช้ก็ทำตาม
26 พวกเขาบรรทุกข้าวขึ้นหลังลาแล้วออกเดินทาง
27 ที่พักระหว่างทาง คนหนึ่งเปิดกระสอบจะเอาอาหารให้ลา แล้วเห็นเงินของตนอยู่ตรงปากกระสอบ
28 เขาพูดกับพวกพี่น้องว่า "เงินของฉันถูกคืนมา" นี่ไง อยู่ในกระสอบของฉัน"" พวกเขาใจเสีย
ตัวสั่นหันมามองกันแล้วพูดว่า "พระเจ้าทำอะไรกับพวกเราอย่างนี้""
29 เมื่อกลับมาหายาโคบพ่อของตนที่แผ่นดินคานาอัน พวกเขาก็เล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้ฟังว่า
30 "ชายที่เป็นเจ้านายของแผ่นดินพูดกับพวกเราอย่างแข็งกร้าว
และกล่าวหาว่าพวกเราเป็นสายลับมาสอดแนมประเทศ
31 พวกเราบอกเขาว่า "พวกเราเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่ใช่สายลับ
32 พวกเรามีพี่น้อง 12 คน เป็นลูกของพ่อคนเดียวกัน คนหนึ่งไม่อยู่แล้ว
และคนเล็กอยู่กับพ่อของเราที่แผ่นดินคานาอันในวันนี้"
33 แล้วชายผู้เป็นเจ้านายของแผ่นดินบอกว่า "ผมจะรู้ว่าพวกคุณเป็นคนซื่อสัตย์หรือไม่ด้วยวิธีนี้
ทิ้งพี่น้องคนหนึ่งไว้กับผม แล้วเอาข้าวกลับไปให้ครอบครัวที่กำลังอดอยากและเดินทางกลับไป
34 จากนั้นพาน้องคนเล็กมาหาผม ผมจะได้รู้ว่าพวกคุณไม่ใช่สายลับแต่เป็นคนซื่อสัตย์
แล้วผมจะคืนพี่น้องของพวกคุณให้ และพวกคุณจะค้าขายในแผ่นดินนี้ได้" "
35 เมื่อพวกเขาเทของออกจากกระสอบ ก็พบว่าห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน
พอพวกเขากับพ่อเห็นห่อเงินเหล่านั้นก็ตกใจกลัว
36 ยาโคบพ่อของพวกเขาพูดว่า "พวกลูกทำให้พ่อต้องเสียลูกไปทีละคน" โยเซฟก็ไม่อยู่แล้ว
สิเมโอนก็ไม่อยู่ แล้วตอนนี้ยังจะเอาเบนยามินไปอีก ทุกอย่างกลับมาตกอยู่ที่พ่อหมด"
37 รูเบนพูดกับพ่อว่า "ถ้าผมไม่พาเขากลับมาหาพ่อ ก็ฆ่าลูกชายสองคนของผมเสีย
พ่อฝากเขาไว้กับผมได้ ผมจะพาเขากลับมาแน่นอน"
38 แต่ยาโคบตอบว่า "ลูกคนนี้ของพ่อจะไม่ลงไปกับพวกลูก พี่ชายของเขาตายแล้ว
และเขาเหลืออยู่เพียงคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายกับเขาระหว่างทาง
พวกลูกจะทำให้พ่อที่ผมหงอกแล้วต้องลงไปยังเชโอลด้วยความโศกเศร้า"*

43

1 ความอดอยากในแผ่นดินรุนแรงมาก
2 เมื่อพวกเขากินข้าวที่นำมาจากอียิปต์หมดแล้ว พ่อก็บอกว่า
"กลับไปซื้ออาหารมาให้พวกเราอีกหน่อย"
3 ยูดาห์ตอบว่า "ชายคนนั้นกำชับพวกเราอย่างหนักว่า "ถ้าน้องของพวกคุณไม่ได้มาด้วย
ก็อย่ามาให้ผมเห็นหน้าอีก"
4 ถ้าพ่อส่งน้องไปกับพวกเรา พวกเราก็จะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ
5 แต่ถ้าพ่อไม่ส่งเขาไป พวกเราก็ไม่ลงไป เพราะชายคนนั้นพูดไว้ว่า
"ถ้าน้องของพวกคุณไม่ได้มาด้วย ก็อย่ามาให้ผมเห็นหน้าอีก" "
6 อิสราเอลพูดว่า "ทำไมพวกลูกต้องทำให้พ่อลำบากด้วยการบอกเขาว่ายังมีน้องอีกคน""

* **42:38 42:38** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

7 พวกเขาตอบว่า "ชายคนนั้นถามเรื่องพวกเราและครอบครัวโดยตรงว่า
"พ่อของพวกคุณยังมีชีวิตอยู่ไหม" ยังมีน้องอีกหรือเปล่า"" พวกเราก็ตอบตามที่เขาถาม
จะไปรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะสั่งว่า "พาน้องลงมาด้วย"?"
8 ยูดาห์พูดกับอิสราเอลพ่อของตนว่า "ส่งเด็กไปกับผมเถอะ พวกเราจะได้ลุกขึ้นเดินทาง
จะได้มีชีวิตอยู่และไม่ตาย ทั้งพวกเรา พ่อ และเด็กๆ ของเราด้วย
9 ผมจะรับผิดชอบเขาเอง พ่อจะเรียกเขาคืนจากผมได้ ถ้าผมไม่พาเขากลับมายืนต่อหน้าพ่อ
ก็ให้ผมรับผิดเรื่องนี้ไปตลอดชีวิต
10 ถ้าเราไม่มัวชักช้า ป่านนี้คงไปกลับมาได้สองรอบแล้ว"
11 อิสราเอลพ่อของพวกเขาจึงพูดว่า "ถ้าจำเป็นต้องเป็นอย่างนี้ ก็ทำตามนี้
เอาของดีที่สุดจากแผ่นดินใส่ถุงไปเป็นของฝากให้ชายคนนั้น มียางหอม น้ำผึ้ง เครื่องเทศ มดยอบ ถั่ว
และอัลมอนด์อย่างละเล็กน้อย
12 เอาเงินไปสองเท่าด้วย และนำเงินที่ถูกคืนมาไว้ตรงปากกระสอบกลับไปด้วย
บางทีอาจเป็นความผิดพลาด
13 พาน้องของพวกลูกไปด้วย ลุกขึ้นกลับไปหาชายคนนั้น
14 ขอพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทำให้ชายคนนั้นเมตตาพวกลูก
เพื่อเขาจะปล่อยพี่น้องอีกคนกับเบนยามินกลับมา ถ้าพ่อต้องสูญเสียลูก ก็จำต้องสูญเสีย"
15 พวกเขาจึงเอาของฝาก เงิน 2 เท่า และเบนยามินไปด้วย
แล้วเดินทางลงไปอียิปต์และไปยืนต่อหน้าโยเซฟ
16 เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพวกเขา เขาพูดกับผู้ดูแลบ้านว่า "พาคนพวกนี้เข้าไปในบ้าน
ฆ่าสัตว์และเตรียมอาหารไว้ เพราะพวกเขาจะกินข้าวกับผมตอนเที่ยง"
17 ชายคนนั้นทำตามที่โยเซฟสั่ง และพาพวกเขาเข้าไปในบ้านของโยเซฟ
18 พวกเขากลัวเพราะถูกพาเข้าไปในบ้านของโยเซฟ จึงพูดกันว่า
"เขาพาเราเข้ามาเพราะเงินที่ถูกคืนไว้ในกระสอบครั้งก่อนแน่ เขาคงจะหาเรื่องเรา จู่โจมเรา
แล้วจับเราเป็นทาสพร้อมยึดลาของเรา"
19 พวกเขาจึงเข้าไปหาผู้ดูแลบ้านของโยเซฟ และพูดกับเขาตรงประตูบ้านว่า
20 "นายท่านครับ ครั้งก่อนพวกเราลงมาซื้ออาหารจริงๆ
21 แต่เมื่อถึงที่พักระหว่างทางและเปิดกระสอบ
ก็พบว่าเงินของแต่ละคนอยู่ตรงปากกระสอบครบตามน้ำหนัก พวกเราจึงนำเงินนั้นกลับมาด้วย
22 และพวกเราก็นำเงินอีกส่วนมาซื้ออาหาร
พวกเราไม่รู้ว่าใครเอาเงินของเราใส่กลับเข้าไปในกระสอบ"
23 เขาตอบว่า "สบายใจได้ อย่ากลัวเลย พระเจ้าของพวกคุณ พระเจ้าของพ่อพวกคุณ
ให้ทรัพย์แก่พวกคุณไว้ในกระสอบเอง เงินของพวกคุณผมได้รับแล้ว"
แล้วเขาก็พาสิเมโอนออกมาหาพวกเขา
24 ชายคนนั้นพาพวกเขาเข้าไปในบ้านของโยเซฟ เอาน้ำมาให้ล้างเท้า และเอาอาหารให้ลา
25 พวกเขาเตรียมของฝากไว้รอโยเซฟมาตอนเที่ยง เพราะได้ยินว่าจะกินอาหารกันที่นั่น
26 เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน พวกเขาก็นำของฝากเข้าไปให้และก้มกราบเขาจนถึงพื้น
27 โยเซฟถามสารทุกข์สุกดิบ แล้วถามว่า "พ่อชราที่พวกคุณพูดถึงสบายดีไหม" ยังมีชีวิตอยู่หรือ""
28 พวกเขาตอบว่า "พ่อของพวกเรา คนรับใช้ของท่าน สบายดีและยังมีชีวิตอยู่"
แล้วพวกเขาก็ก้มกราบอีกครั้ง
29 โยเซฟเงยหน้าขึ้นเห็นเบนยามินน้องชายร่วมมารดา จึงถามว่า
"นี่คือน้องคนเล็กที่พวกคุณพูดถึงใช่ไหม"" แล้วพูดกับเบนยามินว่า "ขอพระเจ้าเมตตาเจ้า ลูกเอ๋ย"
30 โยเซฟรีบออกไป เพราะใจเอ่อล้นด้วยความรักต่อน้องจนอยากร้องไห้
เขาเข้าไปในห้องส่วนตัวและร้องไห้ที่นั่น

31 จากนั้นล้างหน้าแล้วออกมา ข่มอารมณ์ไว้และสั่งว่า "ยกอาหารมาได้"
32 คนรับใช้จัดอาหารให้โยเซฟต่างหาก ให้พวกพี่น้องต่างหาก และให้ชาวอียิปต์ที่กินกับเขาต่างหาก
เพราะชาวอียิปต์ถือว่าการกินอาหารร่วมกับชาวฮีบรูเป็นสิ่งน่ารังเกียจ
33 พวกพี่น้องนั่งต่อหน้าโยเซฟเรียงจากคนโตตามสิทธิของคนโตไปจนถึงคนเล็กตามอายุ
พวกเขามองหน้ากันด้วยความประหลาดใจ
34 โยเซฟส่งอาหารจากโต๊ะของตนให้พวกเขา แต่ส่วนของเบนยามินมากกว่าของคนอื่นถึง 5 เท่า
พวกเขาดื่มกินกับโยเซฟอย่างรื่นเริง

44

1 โยเซฟสั่งผู้ดูแลบ้านว่า "เอาอาหารใส่กระสอบของคนพวกนี้ให้เต็มเท่าที่พวกเขาจะแบกไปได้
แล้วใส่เงินของแต่ละคนไว้ตรงปากกระสอบ
2 และเอาถ้วยของผม คือถ้วยเงิน ใส่ไว้ตรงปากกระสอบของคนเล็กพร้อมกับเงินค่าข้าวของเขา"
ผู้ดูแลก็ทำตามที่โยเซฟสั่ง
3 พอฟ้าสาง พวกเขาก็ถูกส่งออกไปพร้อมกับลา
4 เมื่อพ้นเมืองไปได้ไม่ไกล โยเซฟพูดกับผู้ดูแลบ้านว่า "ลุกขึ้นตามคนพวกนั้นไป
พอตามทันให้ถามว่า "ทำไมพวกคุณตอบแทนความดีด้วยความชั่ว"
5 นี่ไม่ใช่ถ้วยที่นายของผมใช้ดื่มและใช้ทำนายหรอกหรือ" พวกคุณทำชั่วเสียแล้ว" "
6 ผู้ดูแลตามทันและพูดตามนั้น
7 พวกเขาตอบว่า "ทำไมนายท่านถึงพูดอย่างนี้" คนรับใช้ของท่านไม่มีทางทำเรื่องแบบนั้น"
8 เงินที่เราพบตรงปากกระสอบ พวกเรายังนำกลับมาคืนท่านจากแผ่นดินคานาอัน
แล้วพวกเราจะขโมยเงินหรือทองจากบ้านนายของท่านได้อย่างไร"
9 ถ้าพบถ้วยอยู่กับคนรับใช้ของท่านคนไหน ให้คนนั้นตายไปเลย
และพวกเราที่เหลือก็จะเป็นทาสของนายท่านด้วย"
10 ผู้ดูแลตอบว่า "เอาอย่างที่พวกคุณพูดก็ได้ แต่คนที่พบถ้วยอยู่กับเขาเท่านั้นจะเป็นทาสของผม
ส่วนคนอื่นไม่มีความผิด"
11 แต่ละคนรีบยกกระสอบลงวางกับพื้นแล้วเปิดออก
12 ผู้ดูแลค้นตั้งแต่คนโตไปจนถึงคนเล็ก และพบถ้วยอยู่ในกระสอบของเบนยามิน
13 พวกเขาจึงฉีกเสื้อผ้าของตน ต่างคนต่างยกของขึ้นหลังลา แล้วกลับเข้าเมือง
14 ยูดาห์กับพวกพี่น้องกลับมาถึงบ้านของโยเซฟ ขณะที่โยเซฟยังอยู่ที่นั่น
แล้วทุกคนก็หมอบลงกับพื้นต่อหน้าเขา
15 โยเซฟพูดว่า "พวกคุณทำอะไรลงไป" ไม่รู้หรือว่าคนอย่างผมย่อมทำนายเรื่องแบบนี้ได้""
16 ยูดาห์ตอบว่า "พวกเราจะบอกอะไรนายท่านได้" จะพูดอะไรได้อีก"
จะพิสูจน์ว่าตัวเองบริสุทธิ์ได้อย่างไร" พระเจ้าเปิดโปงความชั่วของพวกคนรับใช้ของท่านแล้ว
ตอนนี้พวกเราทุกคนเป็นทาสของนายท่าน ทั้งพวกเราและคนที่พบถ้วยอยู่กับเขา"
17 โยเซฟตอบว่า "ผมไม่มีทางทำอย่างนั้น คนที่พบถ้วยอยู่กับเขาเท่านั้นจะเป็นทาสของผม
ส่วนพวกคุณกลับไปหาพ่ออย่างสบายใจได้"
18 ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้และพูดว่า "นายท่านครับ ขอให้คนรับใช้คนนี้พูดกับท่านสักคำ
โปรดอย่าโกรธผมเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์
19 นายท่านเคยถามพวกคนรับใช้ว่า "พวกคุณมีพ่อหรือน้องชายไหม""
20 พวกเราตอบนายท่านว่า "เรามีพ่อคนหนึ่งซึ่งชราแล้ว และมีลูกที่เกิดเมื่อเขาแก่ เป็นคนเล็ก
พี่ชายร่วมมารดาของเขาตายแล้ว เขาจึงเหลือเป็นลูกของแม่เพียงคนเดียว และพ่อรักเขามาก"
21 แล้วท่านบอกพวกคนรับใช้ว่า "พาเขาลงมาหาผม ผมจะได้เห็นเขากับตา"

22 พวกเราตอบนายท่านว่า "เด็กคนนั้นจากพ่อมาไม่ได้ ถ้าเขาจากมา พ่อคงตาย"
23 แต่ท่านบอกพวกคนรับใช้ว่า "ถ้าน้องคนเล็กไม่ได้ลงมากับพวกคุณ ก็อย่ามาให้ผมเห็นหน้าอีก"
24 เมื่อพวกเรากลับขึ้นไปหาพ่อของผมซึ่งเป็นคนรับใช้ของท่าน เราก็เล่าคำของนายท่านให้พ่อฟัง
25 ต่อมาพ่อบอกว่า "กลับไปซื้ออาหารให้พวกเราอีกหน่อย"
26 พวกเราตอบว่า "เราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องคนเล็กไปด้วยเราถึงจะลงไป
เพราะเราจะไปพบชายคนนั้นไม่ได้ถ้าน้องคนเล็กไม่ได้ไปด้วย"
27 พ่อของผมซึ่งเป็นคนรับใช้ของท่านจึงพูดว่า "พวกลูกรู้ว่าภรรยาของพ่อให้ลูกชายพ่อสองคน
28 คนหนึ่งจากพ่อไปแล้ว พ่อคิดว่า "เขาคงถูกฉีกเป็นชิ้นๆ แน่" และพ่อก็ไม่ได้เห็นเขาอีกเลยจนวันนี้
29 ถ้าพวกลูกเอาคนนี้ไปจากพ่ออีก แล้วเกิดอันตรายกับเขา
พวกลูกจะทำให้พ่อที่ผมหงอกแล้วต้องลงไปยังเชโอลด้วยความโศกเศร้า"*
30 ดังนั้นถ้าผมกลับไปหาพ่อซึ่งเป็นคนรับใช้ของท่านโดยไม่มีเด็กคนนี้ไปด้วย
ทั้งที่ชีวิตของพ่อผูกพันอยู่กับชีวิตของเด็ก
31 เมื่อพ่อเห็นว่าเด็กไม่อยู่ พ่อก็จะตาย
พวกคนรับใช้ของท่านจะเป็นผู้ทำให้พ่อของเราที่ผมหงอกแล้วต้องลงไปยังเชโอลด้วยความโศกเศร้า†
32 เพราะผมรับผิดชอบเด็กคนนี้ไว้กับพ่อ โดยพูดว่า "ถ้าผมไม่พาเขากลับมาหาพ่อ
ผมจะยอมรับผิดต่อพ่อตลอดชีวิต"
33 เพราะฉะนั้น ขอให้ผมซึ่งเป็นคนรับใช้ของท่านอยู่เป็นทาสของนายท่านแทนเด็กคนนี้
และปล่อยให้เด็กกลับไปกับพวกพี่ชายเถอะ
34 ผมจะกลับไปหาพ่อได้อย่างไรถ้าเด็กไม่ได้ไปด้วย" ผมทนเห็นความทุกข์ที่จะเกิดกับพ่อไม่ได้"

45

1 โยเซฟกลั้นอารมณ์ไว้ต่อหน้าคนที่ยืนอยู่รอบตัวไม่ไหวอีกแล้ว จึงร้องสั่งว่า
"ให้ทุกคนออกไปจากที่นี่"" ไม่มีคนอื่นอยู่กับเขาเมื่อโยเซฟเปิดเผยตัวกับพวกพี่ชาย
2 เขาร้องไห้เสียงดังจนชาวอียิปต์ได้ยิน และคนในสำนักของฟาโรห์ก็ได้ยินด้วย
3 โยเซฟพูดกับพวกพี่ชายว่า "ผมคือโยเซฟ" พ่อยังมีชีวิตอยู่ไหม""
พวกพี่ชายตอบอะไรไม่ได้ เพราะตกตะลึงกลัวเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา
4 โยเซฟจึงพูดว่า "พวกพี่เข้ามาใกล้ผมหน่อย"
พวกเขาเข้ามาใกล้ แล้วโยเซฟพูดว่า "ผมคือโยเซฟ น้องชายที่พวกพี่ขายมาอียิปต์
5 ตอนนี้อย่าเสียใจหรือโกรธตัวเองที่ขายผมมาที่นี่เลย
เพราะพระเจ้าส่งผมมาก่อนพวกพี่เพื่อรักษาชีวิตคนไว้
6 ความอดอยากเกิดขึ้นในแผ่นดินนี้มา 2 ปีแล้ว และยังเหลืออีก 5 ปีที่ไม่มีการไถหรือเก็บเกี่ยว
7 พระเจ้าส่งผมมาก่อนพวกพี่ เพื่อให้พวกพี่เหลือรอดอยู่ในแผ่นดิน
และรักษาชีวิตพวกพี่ไว้ด้วยการช่วยให้พ้นภัยครั้งใหญ่
8 เพราะฉะนั้นคนที่ส่งผมมาที่นี่ไม่ใช่พวกพี่ แต่เป็นพระเจ้า
พระองค์ทำให้ผมเป็นเหมือนพ่อของฟาโรห์ เป็นเจ้านายเหนือทุกคนในสำนักของฟาโรห์
และเป็นผู้ปกครองทั่วแผ่นดินอียิปต์
9 รีบกลับขึ้นไปหาพ่อ แล้วบอกว่า "โยเซฟลูกของพ่อพูดอย่างนี้ว่า
"พระเจ้าทำให้ผมเป็นเจ้านายทั่วอียิปต์แล้ว ลงมาหาผมเถอะ อย่าช้าเลย
10 พ่อจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน ใกล้กับผม ทั้งพ่อ ลูกหลาน ฝูงแกะ ฝูงโค และทุกอย่างที่พ่อมี
11 ผมจะเลี้ยงดูพ่อที่นั่น เพราะยังเหลือความอดอยากอีก 5 ปี ไม่อย่างนั้นพ่อ ครอบครัว
และทุกอย่างที่พ่อมีจะหมดตัว" "

---

* **44:29 44:29** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย † **44:31 44:31** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

12 พวกพี่เห็นอยู่กับตา และเบนยามินน้องของผมก็เห็น ว่าผมกำลังพูดกับพวกพี่ด้วยปากของผมเอง
13 พวกพี่ต้องเล่าให้พ่อฟังถึงเกียรติทั้งหมดที่ผมมีในอียิปต์และทุกสิ่งที่พวกพี่ได้เห็น
แล้วรีบพาพ่อลงมาที่นี่
14 โยเซฟโผเข้ากอดคอเบนยามินน้องชายและร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอเขาร้องไห้
15 โยเซฟจูบพวกพี่ชายทุกคนและร้องไห้กับพวกเขา หลังจากนั้นพวกพี่จึงเริ่มพูดคุยกับเขา
16 เมื่อข่าวว่า พี่น้องของโยเซฟมาแล้ว ไปถึงสำนักของฟาโรห์ ฟาโรห์กับคนรับใช้ต่างก็พอใจ
17 ฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า บอกพวกพี่น้องของเจ้าว่า ทำอย่างนี้ บรรทุกของขึ้นสัตว์ของพวกเจ้า
แล้วเดินทางกลับไปแผ่นดินคานาอัน
18 พาพ่อและครอบครัวของพวกเจ้ามาหาเรา เราจะให้สิ่งดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์แก่พวกเจ้า
และพวกเจ้าจะได้กินส่วนที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของแผ่นดิน
19 เจ้าจงบอกพวกเขาตามคำสั่งนี้ด้วยว่า เอาเกวียนจากแผ่นดินอียิปต์ไปรับเด็กๆ ภรรยา
และพ่อของพวกเจ้า แล้วกลับมา
20 ไม่ต้องเสียดายข้าวของที่ทิ้งไว้ เพราะสิ่งดีที่สุดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะเป็นของพวกเจ้า
21 บุตรชายของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟให้เกวียนแก่พวกเขาตามคำสั่งของฟาโรห์
และให้เสบียงสำหรับเดินทาง
22 เขาให้เสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนแก่แต่ละคน แต่ให้เบนยามินเงิน 300 ชิ้นกับเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยน 5
ชุด
23 ส่วนของที่ส่งให้พ่อมีลา 10 ตัวบรรทุกของดีจากอียิปต์ และลาตัวเมีย 10 ตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง
และเสบียงสำหรับพ่อระหว่างทาง
24 แล้วโยเซฟส่งพวกพี่ชายกลับไป ก่อนออกเดินทางเขาบอกว่า อย่าทะเลาะกันระหว่างทางนะ
25 พวกเขาออกจากอียิปต์กลับขึ้นไปยังแผ่นดินคานาอันหายาโคบพ่อของตน
26 แล้วบอกว่า โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ และเขาเป็นผู้ปกครองทั่วแผ่นดินอียิปต์
ยาโคบใจหายจนแทบหมดแรง เพราะไม่เชื่อพวกเขา
27 แต่เมื่อพวกเขาเล่าคำทุกอย่างที่โยเซฟฝากมา และยาโคบเห็นเกวียนที่โยเซฟส่งมารับ
ใจของยาโคบพ่อของพวกเขาก็กลับฟื้นขึ้น
28 อิสราเอลพูดว่า พอแล้ว โยเซฟลูกของฉันยังมีชีวิตอยู่ ฉันจะไปหาเขาให้เห็นกับตาก่อนตาย

46

1 อิสราเอลออกเดินทางพร้อมกับทุกสิ่งที่มี มาถึงเบเออร์เชบา
และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสอัคพ่อของเขา
2 พระเจ้าพูดกับอิสราเอลในนิมิตกลางคืนว่า ยาโคบ ยาโคบ
เขาตอบว่า ผมอยู่นี่
3 พระเจ้าพูดว่า เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของพ่อเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปอียิปต์
เพราะที่นั่นเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่
4 เราจะลงไปอียิปต์กับเจ้า และเราจะพาเจ้ากลับขึ้นมาอีกแน่นอน โยเซฟจะเป็นคนปิดตาให้เจ้า
5 ยาโคบจึงออกจากเบเออร์เชบา บุตรชายของอิสราเอลพายาโคบพ่อของตน เด็กๆ
และภรรยาขึ้นเกวียนที่ฟาโรห์ส่งมาให้
6 พวกเขานำฝูงสัตว์และทรัพย์สินที่ได้มาในแผ่นดินคานาอันไปด้วย
ยาโคบกับลูกหลานทั้งหมดจึงเข้าไปในอียิปต์
7 เขาพาบุตรชาย หลานชาย บุตรสาว และหลานสาว
ตลอดจนลูกหลานทั้งหมดเข้าไปในอียิปต์ด้วยกัน
8 ต่อไปนี้เป็นชื่อคนในครอบครัวอิสราเอลที่เข้าอียิปต์ คือยาโคบและบุตรชายของเขา
รูเบนบุตรหัวปีของยาโคบ

9 บุตรชายของรูเบน ได้แก่ ฮาโนค ปัลลู เฮสโรน และคาร์มี
10 บุตรชายของสิเมโอน ได้แก่ เยมูเอล ยามีน โอฮัด ยาคีน โศหาร์
และชาอูลซึ่งเป็นบุตรของหญิงชาวคานาอัน
11 บุตรชายของเลวี ได้แก่ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี
12 บุตรชายของยูดาห์ ได้แก่ เออร์ โอนัน เชลาห์ เปเรศ และเศราห์
แต่เออร์กับโอนันตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศ ได้แก่ เฮสโรนและฮามูล
13 บุตรชายของอิสสาคาร์ ได้แก่ โทลา ปูวาห์ โยบ และชิมโรน
14 บุตรชายของเศบูลุน ได้แก่ เสเรด เอโลน และยาห์เลเอล
15 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเลอาห์ซึ่งเธอให้กำเนิดแก่ยาโคบที่ปัดดานอารัม
รวมทั้งดีนาห์บุตรสาวของเขา ลูกหลานชายหญิงของยาโคบกลุ่มนี้รวมทั้งหมด 33 คน
16 บุตรชายของกาด ได้แก่ ศิฟิโอน ฮักกี ชูนี เอสโบน เอรี อาโรดี และอาเรลี
17 บุตรชายของอาเชอร์ ได้แก่ อิมนาห์ อิชวาห์ อิชวี เบรีอาห์ และเสราห์น้องสาวของพวกเขา
บุตรชายของเบรีอาห์ ได้แก่ เฮเบอร์และมัลคีเอล
18 คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของศิลปาห์ ซึ่งลาบันยกให้เลอาห์บุตรสาวของตน
และศิลปาห์ให้กำเนิดลูกหลานเหล่านี้แก่ยาโคบ รวม 16 คน
19 บุตรชายของราเชลภรรยาของยาโคบ ได้แก่ โยเซฟและเบนยามิน
20 มนัสเสห์และเอฟราอิมเกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ อาเสนัทบุตรสาวของโปทิเฟรา
นักบวชแห่งโอน เป็นผู้ให้กำเนิดทั้งสอง
21 บุตรชายของเบนยามิน ได้แก่ เบลา เบเคอร์ อัชเบล เกรา นาอามาน เอฮี โรช มุปปิม ฮุปปิม
และอาร์ด
22 คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ รวมทั้งหมด 14 คน
23 บุตรชายของดาน คือฮูชิม
24 บุตรชายของนัฟทาลี ได้แก่ ยาห์เซเอล กูนี เยเซอร์ และชิลเลม
25 คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของบิลฮาห์ ซึ่งลาบันยกให้ราเชลบุตรสาวของตน
และบิลฮาห์ให้กำเนิดลูกหลานเหล่านี้แก่ยาโคบ รวมทั้งหมด 7 คน
26 คนทั้งหมดที่เข้าอียิปต์พร้อมยาโคบ ซึ่งเป็นลูกหลานโดยตรงของเขา
ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีทั้งหมด 66 คน
27 ส่วนบุตรชายของโยเซฟที่เกิดในอียิปต์มี 2 คน
ดังนั้นคนทั้งหมดในครอบครัวของยาโคบที่เข้าอียิปต์จึงมี 70 คน
28 ยาโคบส่งยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อเตรียมทางไปโกเชน แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน
29 โยเซฟเตรียมรถม้าแล้วขึ้นไปพบอิสราเอลพ่อของตนที่โกเชน เมื่อได้พบพ่อ
เขาก็โผกอดคอและร้องไห้อยู่นาน
30 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “ตอนนี้พ่อจะตายก็ไม่เป็นไร
เพราะได้เห็นหน้าลูกแล้วและรู้ว่าลูกยังมีชีวิตอยู่”
31 โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องและคนในครอบครัวของพ่อว่า “ผมจะขึ้นไปบอกฟาโรห์ว่า
“พี่น้องและครอบครัวของพ่อผมซึ่งเคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันมาหาผมแล้ว
32 คนเหล่านี้เป็นคนเลี้ยงแกะและเลี้ยงฝูงสัตว์เป็นอาชีพ พวกเขานำฝูงแกะ ฝูงโค
และทุกอย่างที่มีมาด้วย”
33 เมื่อฟาโรห์เรียกพวกคุณเข้าไปและถามว่า “พวกคุณทำอาชีพอะไร”

34 ให้ตอบว่า "พวกผมซึ่งเป็นคนรับใช้ของท่านเลี้ยงฝูงสัตว์มาตั้งแต่หนุ่มจนถึงวันนี้
ทั้งพวกผมและบรรพบุรุษของเรา" พวกคุณจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน
เพราะชาวอียิปต์รังเกียจคนเลี้ยงแกะทุกคน"

47

1 โยเซฟเข้าไปบอกฟาโรห์ว่า "พ่อกับพวกพี่น้องของผม พร้อมฝูงแกะ ฝูงโค และทุกอย่างที่มี
เดินทางมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ตอนนี้พวกเขาอยู่ในแผ่นดินโกเชน"
2 โยเซฟเลือกพี่น้องมา 5 คนและพาเข้าเฝ้าฟาโรห์
3 ฟาโรห์ถามพวกเขาว่า "พวกเจ้าทำอาชีพอะไร""
พวกเขาตอบฟาโรห์ว่า "พวกผมซึ่งเป็นคนรับใช้ของท่านเป็นคนเลี้ยงแกะ
ทั้งพวกผมและบรรพบุรุษของเรา"
4 พวกเขาพูดต่อว่า "พวกผมมาพำนักเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินนี้
เพราะที่แผ่นดินคานาอันความอดอยากรุนแรงจนไม่มีทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของพวกผม
ขออนุญาตให้คนรับใช้ของท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน"
5 ฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า "พ่อกับพวกพี่น้องของเจ้ามาหาเจ้าแล้ว
6 แผ่นดินอียิปต์อยู่ตรงหน้าเจ้า ให้พ่อกับพี่น้องของเจ้าอาศัยอยู่ในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดิน
ให้อยู่ที่โกเชน และถ้าเจ้ารู้ว่าใครในพวกเขามีความสามารถ ก็แต่งตั้งให้ดูแลฝูงสัตว์ของเรา"
7 โยเซฟพายาโคบพ่อของตนเข้ามายืนต่อหน้าฟาโรห์ และยาโคบก็อวยพรฟาโรห์
8 ฟาโรห์ถามยาโคบว่า "ท่านอายุเท่าไร""
9 ยาโคบตอบฟาโรห์ว่า "ผมพำนักเป็นคนต่างถิ่นมา 130 ปี ชีวิตของผมทั้งสั้นและลำบาก
ยังไม่ยืนยาวเท่าชีวิตของบรรพบุรุษตอนที่พวกเขาพำนักเป็นคนต่างถิ่น"
10 แล้วยาโคบอวยพรฟาโรห์อีกครั้งก่อนออกไปจากที่ที่ฟาโรห์อยู่
11 โยเซฟจัดที่อยู่ให้พ่อกับพวกพี่น้อง และให้พวกเขาถือครองที่ดินส่วนที่ดีที่สุดของอียิปต์
คือแผ่นดินราเมเสส ตามที่ฟาโรห์สั่ง
12 โยเซฟจัดหาอาหารให้พ่อ พวกพี่น้อง และทุกคนในครอบครัวของพ่อ
ตามจำนวนเด็กในแต่ละครอบครัว
13 ตอนนั้นไม่มีอาหารเหลืออยู่ทั่วแผ่นดิน เพราะความอดอยากรุนแรงมาก
ทั้งแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันอ่อนระโหยเพราะความอดอยาก
14 โยเซฟเก็บเงินทั้งหมดที่มีอยู่ในอียิปต์และคานาอันจากการขายข้าว
แล้วนำเงินนั้นเข้าไปไว้ในสำนักของฟาโรห์
15 เมื่อเงินในอียิปต์และคานาอันหมด ชาวอียิปต์ทุกคนก็มาหาโยเซฟและพูดว่า
"ขออาหารให้พวกเราด้วย ทำไมพวกเราต้องตายต่อหน้าท่านในเมื่อเงินของเราหมดแล้ว""
16 โยเซฟตอบว่า "ถ้าเงินหมดแล้ว ก็เอาฝูงสัตว์ของพวกคุณมา ผมจะให้อาหารแลกกับฝูงสัตว์"
17 พวกเขาจึงนำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟให้อาหารแลกกับม้า ฝูงแกะ ฝูงโค และลา
ปีนั้นเขาเลี้ยงดูพวกเขาด้วยอาหารโดยรับฝูงสัตว์ทั้งหมดเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน
18 เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลง ปีถัดมาพวกเขาก็มาหาโยเซฟอีกและพูดว่า
"พวกเราจะไม่ปิดบังนายท่านว่าเงินหมดแล้ว และฝูงสัตว์ทั้งหมดก็เป็นของนายท่าน
ตอนนี้ต่อหน้านายท่าน พวกเราไม่เหลืออะไรนอกจากตัวพวกเราเองกับที่ดิน
19 ทำไมทั้งพวกเราและที่ดินต้องพินาศต่อหน้าท่าน" ซื้อพวกเรากับที่ดินของเราแลกกับอาหารเถอะ
พวกเราจะรับใช้ฟาโรห์ และที่ดินของเราจะเป็นของฟาโรห์ ขอเมล็ดพันธุ์ให้พวกเราด้วย
พวกเราจะได้มีชีวิตอยู่ไม่ตาย และแผ่นดินจะไม่รกร้าง"

20 โยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ไว้ให้ฟาโรห์ เพราะชาวอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตน
เนื่องจากความอดอยากหนักหน่วงมาก แผ่นดินทั้งหมดจึงตกเป็นของฟาโรห์
21 ส่วนประชาชน โยเซฟย้ายพวกเขาเข้าไปอยู่ตามเมืองต่างๆ
ตั้งแต่ชายแดนอียิปต์ด้านหนึ่งไปจนถึงอีกด้านหนึ่ง
22 มีเพียงที่ดินของพวกนักบวชเท่านั้นที่โยเซฟไม่ได้ซื้อ
เพราะนักบวชได้รับส่วนแบ่งจากฟาโรห์และกินส่วนที่ฟาโรห์จัดให้ พวกเขาจึงไม่ต้องขายที่ดิน
23 โยเซฟพูดกับประชาชนว่า "วันนี้ผมซื้อทั้งตัวพวกคุณและที่ดินของพวกคุณไว้ให้ฟาโรห์แล้ว
นี่คือเมล็ดพันธุ์สำหรับพวกคุณ เอาไปหว่านในแผ่นดิน
24 เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยว ให้หนึ่งในห้าของผลผลิตแก่ฟาโรห์ ส่วนอีกสี่ส่วนเป็นของพวกคุณ
ใช้เป็นเมล็ดพันธุ์สำหรับไร่นา เป็นอาหารของพวกคุณ คนในครอบครัว และเด็กๆ"
25 พวกเขาตอบว่า "ท่านช่วยชีวิตพวกเราไว้ ขอเพียงนายท่านยังเมตตาพวกเรา
แล้วพวกเราจะเป็นคนรับใช้ของฟาโรห์"
26 โยเซฟจึงกำหนดเป็นกฎสำหรับที่ดินในอียิปต์ซึ่งยังใช้มาจนถึงทุกวันนี้
ว่าหนึ่งในห้าต้องเป็นของฟาโรห์ มีเพียงที่ดินของพวกนักบวชเท่านั้นที่ไม่ได้ตกเป็นของฟาโรห์
27 อิสราเอลอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ที่โกเชน พวกเขามีที่ดินถือครอง มีลูกหลาน
และทวีจำนวนอย่างมาก
28 ยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์ 17 ปี รวมอายุทั้งหมดของเขา 147 ปี
29 เมื่อใกล้ถึงเวลาที่อิสราเอลจะตาย เขาเรียกโยเซฟลูกชายมาพูดว่า "ถ้าลูกยังเห็นแก่พ่อ
ขอวางมือไว้ใต้ต้นขาของพ่อ และแสดงความเมตตาและความซื่อสัตย์ต่อพ่อ อย่าฝังพ่อในอียิปต์
30 เมื่อพ่อไปหลับอยู่กับบรรพบุรุษแล้ว ให้พาพ่อออกจากอียิปต์ไปฝังในที่ฝังศพของพวกเขา"
โยเซฟตอบว่า "ผมจะทำตามที่พ่อบอก"
31 อิสราเอลพูดว่า "สาบานกับพ่อสิ" โยเซฟก็สาบาน แล้วอิสราเอลก็ก้มตัวลงที่หัวเตียง

48

1 หลังจากนั้นมีคนมาบอกโยเซฟว่า "พ่อของท่านป่วย"
โยเซฟจึงพามนัสเสห์กับเอฟราอิมลูกชายทั้งสองไปด้วย
2 มีคนบอกยาโคบว่า "โยเซฟลูกของท่านมาหา" อิสราเอลจึงรวบรวมกำลังและลุกขึ้นนั่งบนเตียง
3 ยาโคบพูดกับโยเซฟว่า "พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ปรากฏแก่พ่อที่ลูสในแผ่นดินคานาอันและอวยพรพ่อ
4 พระองค์พูดกับพ่อว่า "เราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานและทวีจำนวนมาก
เราจะทำให้เจ้ากลายเป็นประชากรหลายกลุ่ม
และจะมอบแผ่นดินนี้ให้ลูกหลานของเจ้าหลังจากเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป"
5 ตอนนี้ลูกชายสองคนของลูกซึ่งเกิดในอียิปต์ก่อนพ่อมาหาลูกที่นี่ เป็นของพ่อ
เอฟราอิมกับมนัสเสห์จะเป็นของพ่อเหมือนรูเบนกับสิเมโอน
6 ส่วนลูกที่เกิดแก่ลูกหลังจากสองคนนี้จะเป็นของลูก และเมื่อแบ่งมรดก
พวกเขาจะนับตามชื่อของพี่ชายของตน
7 ส่วนพ่อ เมื่อกลับมาจากปัดดาน ราเชลตายระหว่างที่อยู่กับพ่อในแผ่นดินคานาอันบนทาง
ตอนนั้นยังอยู่ห่างจากเอฟราธพอสมควร พ่อฝังเธอไว้ตรงทางไปเอฟราธ ซึ่งก็คือเบธเลเฮม"
8 อิสราเอลเห็นลูกชายของโยเซฟจึงถามว่า "สองคนนี้คือใคร"
9 โยเซฟตอบพ่อว่า "เป็นลูกชายของผมที่พระเจ้าให้ผมที่นี่"
อิสราเอลพูดว่า "พาพวกเขามาใกล้พ่อหน่อย พ่อจะอวยพรให้"
10 ตอนนั้นตาของอิสราเอลพร่ามัวเพราะชรา มองเห็นไม่ชัด โยเซฟจึงพาเด็กทั้งสองเข้าไปใกล้
เขาจูบและกอดเด็กๆ

11 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "พ่อไม่คิดว่าจะได้เห็นหน้าลูกอีกแล้ว
แต่พระเจ้ากลับให้พ่อเห็นแม้กระทั่งลูกหลานของลูกด้วย"
12 โยเซฟพาเด็กทั้งสองออกมาจากระหว่างเข่าของอิสราเอล แล้วก้มกราบจนหน้าจรดพื้น
13 โยเซฟจับเด็กทั้งสองไว้ เอฟราอิมอยู่ทางขวามือของโยเซฟตรงกับมือซ้ายของอิสราเอล
ส่วนมนัสเสห์อยู่ทางซ้ายมือของโยเซฟตรงกับมือขวาของอิสราเอล แล้วพาเข้าไปใกล้
14 แต่อิสราเอลเหยียดมือขวาไปวางบนศีรษะของเอฟราอิมซึ่งเป็นคนเล็ก
และวางมือซ้ายบนศีรษะของมนัสเสห์ เขาวางมือไขว้กันอย่างตั้งใจ แม้มนัสเสห์จะเป็นบุตรหัวปี
15 แล้วอิสราเอลอวยพรโยเซฟว่า
"พระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบรรพบุรุษของพ่อดำเนินชีวิตอยู่ต่อหน้าพระองค์
พระเจ้าผู้เลี้ยงดูพ่อมาตลอดชีวิตจนถึงวันนี้
16 ทูตสวรรค์ผู้ช่วยพ่อให้รอดพ้นจากเหตุร้ายทุกอย่าง ขอให้อวยพรเด็กทั้งสอง
ขอให้ชื่อของพ่อสืบอยู่ในพวกเขา
พร้อมกับชื่อของอับราฮัมและอิสอัคบรรพบุรุษของพ่อ
ขอให้พวกเขาทวีจำนวนอย่างมากมายในแผ่นดิน"
17 เมื่อโยเซฟเห็นว่าพ่อวางมือขวาบนศีรษะของเอฟราอิม เขาก็ไม่พอใจ
จึงจับมือพ่อเพื่อย้ายจากศีรษะของเอฟราอิมไปวางบนศีรษะของมนัสเสห์
18 โยเซฟพูดกับพ่อว่า "ไม่ใช่อย่างนั้นครับพ่อ คนนี้ต่างหากเป็นบุตรหัวปี
วางมือขวาบนศีรษะเขาเถอะ"
19 แต่พ่อปฏิเสธและพูดว่า "พ่อรู้ ลูกเอ๋ย พ่อรู้ เขาจะกลายเป็นชนชาติหนึ่งและจะยิ่งใหญ่ด้วย
แต่น้องของเขาจะยิ่งใหญ่กว่า และลูกหลานของน้องจะกลายเป็นประชาชาติมากมาย"
20 วันนั้นเขาอวยพรเด็กทั้งสองว่า "คนอิสราเอลจะใช้ชื่อของพวกเจ้าเวลาอวยพรว่า
'ขอพระเจ้าทำให้เจ้าเป็นเหมือนเอฟราอิมและมนัสเสห์'" อิสราเอลจึงวางเอฟราอิมไว้ก่อนมนัสเสห์
21 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "พ่อกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะอยู่กับลูก
และจะพากลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษ
22 และพ่อให้ส่วนแบ่งแก่ลูกมากกว่าพี่น้องอีกหนึ่งส่วน
เป็นส่วนที่พ่อชิงมาจากมือชาวอาโมไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อ"

49

1 ยาโคบเรียกบุตรชายมาพร้อมกันแล้วพูดว่า "มารวมกัน
พ่อจะบอกสิ่งที่จะเกิดกับพวกลูกในวันข้างหน้า
2 มารวมตัวกันและฟัง บุตรชายของยาโคบเอ๋ย
ฟังอิสราเอล พ่อของพวกเจ้า

3 "รูเบน ลูกคือบุตรหัวปีของพ่อ เป็นกำลังของพ่อ เป็นผลแรกแห่งเรี่ยวแรง
เด่นในศักดิ์ศรี เด่นในพลัง
4 แต่ลูกพลุ่งพล่านเหมือนน้ำ จึงจะไม่เด่นเหนือใคร
เพราะลูกขึ้นไปบนเตียงของพ่อ
แล้วทำให้มันแปดเปื้อน เขาขึ้นไปบนที่นอนของพ่อ

5 "สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน
ดาบของพวกเขาเป็นอาวุธแห่งความรุนแรง
6 ใจของพ่อเอ๋ย อย่าเข้าไปร่วมแผนของพวกเขา
เกียรติของพ่อเอ๋ย อย่าเข้าไปร่วมชุมนุมกับพวกเขา

เพราะเมื่อโกรธ พวกเขาฆ่าคน
และตามใจตนเองก็ฟันเอ็นขาวัว
7 ขอให้ความโกรธของพวกเขาถูกสาป เพราะมันรุนแรง
และความเดือดดาลของพวกเขา เพราะมันโหดเหี้ยม
พ่อจะแบ่งพวกเขาให้กระจายอยู่ทั่วยาโคบ
และทำให้พวกเขากระจัดกระจายในอิสราเอล

8 ยูดาห์ พี่น้องของลูกจะสรรเสริญลูก
มือของลูกจะอยู่บนคอศัตรู
บุตรชายของพ่อจะก้มกราบลูก
9 ยูดาห์เป็นลูกสิงโต
ลูกเอ๋ย เจ้ากลับขึ้นมาจากเหยื่อแล้ว
เขาหมอบลง นอนหมอบเหมือนสิงโต
เหมือนสิงโตตัวเมีย
ใครจะกล้าปลุกเขา
10 คทาจะไม่พรากจากยูดาห์
และไม้เท้าผู้ปกครองจะไม่หายไปจากระหว่างเท้าของเขา
จนกว่าผู้ที่คทานั้นเป็นของจะมา
ประชาชนทั้งหลายจะเชื่อฟังเขา
11 เขาผูกลูกลาไว้กับเถาองุ่น
ผูกลูกลาของตนไว้กับเถาองุ่นชั้นดี
เขาซักเสื้อผ้าในเหล้าองุ่น
ซักเสื้อคลุมในเลือดของผลองุ่น
12 ดวงตาของเขาแดงก่ำด้วยเหล้าองุ่น
ฟันขาวด้วยน้ำนม

13 เศบูลุนจะอาศัยอยู่ริมทะเลตรงที่เรือเทียบท่า
เขาจะเป็นท่าเรือสำหรับเรือทั้งหลาย
เขตแดนของเขาจะไปถึงไซดอน

14 อิสสาคาร์เป็นลาที่มีกำลัง
นอนหมอบอยู่ระหว่างห่อสัมภาระ
15 เขาเห็นว่าที่พักนั้นดี
และแผ่นดินนั้นน่าอยู่
เขาจึงก้มบ่ารับภาระ
และกลายเป็นคนรับใช้ที่ถูกเกณฑ์แรงงาน

16 ดานจะตัดสินประชาชนของตน
ในฐานะหนึ่งในเผ่าของอิสราเอล
17 ดานจะเป็นงูอยู่บนทาง
เป็นงูพิษอยู่ข้างทาง
คอยกัดส้นเท้าม้า
จนคนขี่หงายหลังลง
18 พระยาห์เวห์ ผมเฝ้ารอความรอดจากพระองค์

19 กองปล้นจะรุมกาด
แต่เขาจะไล่กวดส้นเท้าพวกมัน

20 อาหารของอาเชอร์จะอุดมสมบูรณ์
เขาจะจัดอาหารเลิศรสที่คู่ควรกับกษัตริย์

21 นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ถูกปล่อยเป็นอิสระ
มันให้กำเนิดลูกกวางงดงาม

22 โยเซฟเป็นเถาองุ่นที่เกิดผลดก
เป็นเถาที่เกิดผลดกอยู่ข้างน้ำพุ
กิ่งก้านของเขาเลื้อยข้ามกำแพง
23 พวกนักธนูรุมรังควานเขาอย่างหนัก
ยิงใส่และตามข่มเหงเขา
24 แต่คันธนูของเขายังคงมั่นคง
แขนและมือของเขาแข็งแรงขึ้น
ด้วยมือของผู้ทรงฤทธิ์แห่งยาโคบ
(จากพระองค์นั้นมาผู้เลี้ยงแกะ ศิลาแห่งอิสราเอล
25 โดยพระเจ้าของพ่อ ผู้จะช่วยลูก
โดยองค์ผู้ทรงฤทธิ์ ผู้จะอวยพรลูก
ด้วยพรจากฟ้าสวรรค์เบื้องบน
พรจากห้วงน้ำลึกที่อยู่เบื้องล่าง
พรแห่งเต้านมและครรภ์
26 พรของพ่อยิ่งกว่าพรของบรรพบุรุษของพ่อ
สูงล้ำเหนือขอบเขตของเนินเขาโบราณ
พรเหล่านี้จะอยู่บนศีรษะของโยเซฟ
บนกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกออกจากพวกพี่น้อง

27 เบนยามินเป็นหมาป่าที่หิวกระหาย
ตอนเช้าเขาจะกินเหยื่อ
ตอนเย็นเขาจะแบ่งของที่ปล้นมา
28 ทั้งหมดนี้คือ 12 เผ่าของอิสราเอล และนี่คือสิ่งที่พ่อพูดกับพวกเขาเมื่ออวยพร
เขาอวยพรแต่ละคนตามพรของแต่ละคน
29 แล้วเขากำชับพวกเขาว่า พ่อกำลังจะไปรวมอยู่กับชนของพ่อ
จงฝังพ่อไว้กับบรรพบุรุษในถ้ำที่อยู่ในทุ่งของเอโฟรนชาวฮิตไทต์
30 คือถ้ำในทุ่งมัคเปลาห์ซึ่งอยู่ตรงหน้ามัมเร ในแผ่นดินคานาอัน
อับราฮัมซื้อทุ่งกับถ้ำนั้นจากเอโฟรนชาวฮิตไทต์ไว้เป็นที่ฝังศพ
31 ที่นั่นพวกเขาฝังอับราฮัมกับซาราห์ภรรยาของเขา ที่นั่นฝังอิสอัคกับเรเบคาห์ภรรยาของเขา
และพ่อก็ฝังเลอาห์ไว้ที่นั่น
32 ทุ่งกับถ้ำที่อยู่ในนั้นซื้อมาจากลูกหลานของเฮท
33 เมื่อยาโคบกำชับบุตรชายเสร็จแล้ว เขาก็หดเท้าขึ้นบนเตียง สิ้นลมหายใจ
และไปรวมอยู่กับชนของตน

50

1 โยเซฟโน้มตัวลงแนบใบหน้าพ่อ ร้องไห้และจูบพ่อ
2 โยเซฟสั่งพวกแพทย์ซึ่งเป็นคนรับใช้ของตนให้ดองศพพ่อ พวกแพทย์จึงดองศพอิสราเอล
3 การดองศพใช้เวลา 40 วัน เพราะต้องใช้เวลานานเท่านั้น ชาวอียิปต์ไว้ทุกข์ให้อิสราเอล 70 วัน
4 เมื่อวันไว้ทุกข์ผ่านไป โยเซฟพูดกับคนในสำนักของฟาโรห์ว่า "ถ้าพวกคุณเห็นแก่ผม
ช่วยพูดกับฟาโรห์ให้ทีว่า
5 'พ่อให้ผมสาบานไว้ว่า 'พ่อกำลังจะตาย
ให้ฝังพ่อในหลุมฝังศพที่พ่อขุดไว้สำหรับตัวเองในแผ่นดินคานาอัน'
เพราะฉะนั้นขออนุญาตให้ผมขึ้นไปฝังพ่อ แล้วผมจะกลับมา' "
6 ฟาโรห์ตอบว่า "ขึ้นไปฝังพ่อของเจ้าเถอะ ตามที่พ่อให้เจ้าสาบานไว้"
7 โยเซฟจึงขึ้นไปฝังพ่อ คนรับใช้ของฟาโรห์ทั้งหมด ผู้อาวุโสในสำนักของฟาโรห์
และผู้อาวุโสทั่วแผ่นดินอียิปต์ก็ไปกับเขา
8 รวมทั้งทุกคนในครอบครัวของโยเซฟ พวกพี่น้อง และครอบครัวของพ่อ เหลือไว้ที่โกเชนเพียงเด็กๆ
ฝูงแกะ และฝูงโค
9 มีทั้งรถม้าและทหารม้าเดินทางไปกับเขา เป็นขบวนใหญ่มาก
10 เมื่อมาถึงลานนวดข้าวของอาทัดซึ่งอยู่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน
พวกเขาร้องคร่ำครวญกันอย่างหนักและโศกเศร้ายิ่ง โยเซฟไว้ทุกข์ให้พ่อ 7 วัน
11 เมื่อชาวคานาอันที่อยู่ในแผ่นดินเห็นการไว้ทุกข์ที่ลานนวดข้าวของอาทัด พวกเขาพูดว่า
"ชาวอียิปต์กำลังไว้ทุกข์กันอย่างหนัก" เพราะเหตุนี้จึงเรียกสถานที่นั้นว่าอาเบลมิสราอิม
ซึ่งอยู่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน
12 บุตรชายของยาโคบทำตามที่พ่อสั่งทุกอย่าง
13 พวกเขานำศพพ่อเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน และฝังไว้ในถ้ำที่ทุ่งมัคเปลาห์ใกล้มัมเร
ซึ่งอับราฮัมซื้อพร้อมกับทุ่งจากเอโฟรนชาวฮิตไทต์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับฝังศพ
14 หลังจากฝังพ่อแล้ว โยเซฟก็กลับอียิปต์พร้อมพวกพี่น้องและทุกคนที่ขึ้นไปฝังพ่อกับเขา
15 เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าพ่อตายแล้ว พวกเขาพูดกันว่า "ถ้าโยเซฟยังเกลียดพวกเราอยู่
เขาอาจจะเอาคืนพวกเราเต็มที่สำหรับความชั่วทั้งหมดที่เราทำกับเขา"
16 พวกเขาจึงส่งข้อความไปหาโยเซฟว่า "ก่อนตายพ่อสั่งไว้ว่า
17 'ให้บอกโยเซฟว่า 'โปรดยกโทษให้พวกพี่น้องที่ล่วงเกินและทำบาป
เพราะพวกเขาทำชั่วต่อเจ้า' "
ตอนนี้โปรดยกโทษให้พวกเราซึ่งเป็นคนรับใช้ของพระเจ้าของพ่อคุณที่ล่วงเกินด้วย"
เมื่อได้ยินดังนั้นโยเซฟก็ร้องไห้
18 แล้วพวกพี่ชายก็ไปหาโยเซฟ หมอบลงต่อหน้าเขาและพูดว่า "พวกเราเป็นคนรับใช้ของนายท่าน"
19 โยเซฟตอบว่า "อย่ากลัวเลย ผมจะไปแทนพระเจ้าได้อย่างไร"
20 พวกพี่คิดร้ายต่อผม แต่พระเจ้าตั้งใจให้เรื่องนั้นเกิดผลดี
เพื่อช่วยให้คนจำนวนมากมีชีวิตรอดอย่างที่เป็นอยู่ในวันนี้
21 เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัว ผมจะเลี้ยงดูพวกพี่กับลูกๆ เอง"
โยเซฟปลอบพวกเขาและพูดอย่างอ่อนโยน
22 โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์พร้อมกับครอบครัวของพ่อ เขามีอายุ 110 ปี
23 โยเซฟได้เห็นลูกหลานของเอฟราอิมถึงรุ่นที่ 3 และลูกๆ
ของมาคีร์บุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดบนเข่าของโยเซฟด้วย

24 โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องว่า "ผมกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะมาดูแลพวกคุณอย่างแน่นอน
และจะพาพวกคุณออกจากแผ่นดินนี้ขึ้นไปยังแผ่นดินที่พระองค์สาบานว่าจะให้แก่อับราฮัม อิสอัค
และยาโคบ"
25 โยเซฟให้บุตรหลานของอิสราเอลสาบานว่า "พระเจ้าจะมาดูแลพวกคุณอย่างแน่นอน
แล้วพวกคุณต้องนำกระดูกของผมขึ้นไปจากที่นี่"
26 โยเซฟตายเมื่ออายุ 110 ปี พวกเขาดองศพเขาและใส่ไว้ในโลงศพที่อียิปต์

หนังสือเล่มที่สองของโมเสส
ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่า
อพยพ

1 ต่อไปนี้คือชื่อของลูกชายอิสราเอลที่เดินทางมาอียิปต์
แต่ละคนมากับครอบครัวของตนพร้อมกับยาโคบ
2 รูเบน สิเมโอน เลวี และยูดาห์
3 อิสสาคาร์ เศบูลุน และเบนยามิน
4 ดานกับนัฟทาลี กาดกับอาเชอร์
5 ผู้ที่สืบเชื้อสายโดยตรงจากยาโคบมีทั้งหมด 70 คน ส่วนโยเซฟอยู่ในอียิปต์ก่อนแล้ว
6 ต่อมาโยเซฟกับพี่น้องทั้งหมดของเขาและคนทั้งรุ่นนั้นก็ตายไป
7 แต่ชาวอิสราเอลมีลูกดก เพิ่มพูนอย่างมาก ทวีจำนวนขึ้น และแข็งแกร่งยิ่งนัก
จนแผ่นดินเต็มไปด้วยพวกเขา
8 ต่อมามีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นปกครองอียิปต์ ซึ่งไม่รู้จักโยเซฟ
9 เขาพูดกับประชาชนของตนว่า "ดูสิ* คนอิสราเอลมีจำนวนมากกว่าเราและแข็งแกร่งกว่าเรา
10 มาเถอะ เราต้องหาวิธีจัดการกับพวกเขาอย่างแยบยล ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะยิ่งทวีจำนวน
และถ้าเกิดสงครามขึ้น พวกเขาอาจเข้ากับศัตรูของเรา ต่อสู้กับเรา แล้วหนีออกจากแผ่นดินนี้ไป"
11 ชาวอียิปต์จึงตั้งผู้คุมแรงงานมาควบคุมพวกเขา เพื่อกดขี่พวกเขาด้วยงานหนัก
ชาวอิสราเอลสร้างเมืองคลังเสบียงให้ฟาโรห์ คือปิธอมและราอัมเสส
12 แต่ยิ่งถูกกดขี่ พวกเขาก็ยิ่งทวีจำนวนและแผ่ขยายออกไป
ชาวอียิปต์จึงเริ่มหวาดกลัวชาวอิสราเอล
13 ชาวอียิปต์บังคับชาวอิสราเอลให้ทำงานอย่างโหดร้าย
14 ทำให้ชีวิตของพวกเขาขมขื่นด้วยงานทาสหนัก ทั้งงานปูน งานทำอิฐ และงานทุกชนิดในทุ่งนา
งานทั้งหมดที่ชาวอียิปต์บังคับให้พวกเขาทำนั้นล้วนโหดร้าย
15 กษัตริย์อียิปต์พูดกับหญิงทำคลอดชาวฮีบรูสองคน คนหนึ่งชื่อชิฟราห์ อีกคนชื่อปูอาห์
16 เขาสั่งว่า "เวลาพวกเจ้าไปทำคลอดให้หญิงฮีบรู แล้วเห็นเด็กบนที่นั่งคลอด
ถ้าเป็นลูกชายให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นลูกสาวก็ให้มีชีวิตอยู่"
17 แต่หญิงทำคลอดเกรงกลัวพระเจ้า† พวกเธอจึงไม่ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่ง
แต่ปล่อยให้เด็กชายมีชีวิตอยู่
18 กษัตริย์อียิปต์จึงเรียกหญิงทำคลอดมาถามว่า "ทำไมพวกเจ้าถึงทำอย่างนี้
ทำไมถึงปล่อยให้เด็กชายมีชีวิตอยู่""
19 พวกเธอตอบฟาโรห์ว่า "เพราะหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์
พวกเธอแข็งแรงและคลอดลูกก่อนที่หญิงทำคลอดจะไปถึง"
20 พระเจ้าจึงดีต่อหญิงทำคลอดเหล่านั้น ส่วนประชาชนก็ทวีจำนวนและแข็งแกร่งขึ้นอย่างมาก
21 และเพราะหญิงทำคลอดเกรงกลัวพระเจ้า พระองค์จึงให้พวกเธอมีครอบครัวของตนเอง
22 แล้วฟาโรห์สั่งประชาชนทั้งหมดของเขาว่า "เด็กชายทุกคนที่เกิดมาให้โยนลงแม่น้ำ
แต่เด็กหญิงทุกคนให้ไว้ชีวิต"

---

* **1:9 1:9** คำว่า "ดูสิ" มาจาก "הִנֵּה" มีความหมายว่า มอง ดูให้ดี สังเกต ดู หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน † **1:17 1:17** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม)

2

1 ชายคนหนึ่งจากตระกูลเลวีไปแต่งงานกับหญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกหลานของเลวี
2 หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดลูกชาย เมื่อเห็นว่าเด็กงดงามดี เธอก็ซ่อนเขาไว้ 3 เดือน
3 เมื่อซ่อนต่อไปไม่ไหว เธอเอาตะกร้าที่สานจากต้นกกมาทาด้วยยางมะตอยและชัน
แล้ววางเด็กลงในตะกร้าและนำไปวางไว้ในกออ้อริมแม่น้ำ
4 พี่สาวของเด็กยืนอยู่ห่าง ๆ เพื่อดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขา
5 ลูกสาวของฟาโรห์ลงมาอาบน้ำที่แม่น้ำ ขณะที่หญิงรับใช้ของเธอเดินอยู่ริมแม่น้ำ
ลูกสาวฟาโรห์เห็นตะกร้าอยู่ในกออ้อ จึงส่งสาวใช้ไปเอามา
6 เมื่อเปิดตะกร้า เธอก็เห็นเด็ก และตอนนั้นเองเด็กทารกกำลังร้องไห้ เธอสงสารเขาและพูดว่า
"นี่เป็นลูกของชาวฮีบรูคนหนึ่ง"
7 พี่สาวของเด็กจึงถามลูกสาวฟาโรห์ว่า "จะให้ไปตามแม่นมชาวฮีบรูมาเลี้ยงเด็กคนนี้ให้ไหม"
8 ลูกสาวฟาโรห์ตอบว่า "ไปสิ"
หญิงสาวคนนั้นจึงไปเรียกแม่ของเด็กมา
9 ลูกสาวฟาโรห์บอกเธอว่า "เอาเด็กคนนี้ไปเลี้ยงให้ฉัน และให้นมเขาด้วย แล้วฉันจะจ่ายค่าจ้างให้"
หญิงคนนั้นจึงรับเด็กไปเลี้ยง
หญิงนั้นจึงรับเด็กไปเลี้ยงและให้นม
10 เมื่อเด็กโตขึ้น แม่ของเด็กก็พาเขามาหาลูกสาวฟาโรห์ และเขาก็ได้เป็นลูกของเธอ
ลูกสาวฟาโรห์ตั้งชื่อเขาว่าโมเสส* เพราะเธอบอกว่า "ฉันดึงเขาขึ้นมาจากน้ำ"
11 หลายปีต่อมา เมื่อโมเสสโตเป็นผู้ใหญ่
เขาออกไปหาพี่น้องร่วมชาติและเห็นภาระงานหนักของพวกเขา
เขาเห็นชาวอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีชาวฮีบรู ซึ่งเป็นคนร่วมชาติของเขา
12 โมเสสมองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่ เขาก็ฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นแล้วฝังไว้ในทราย
13 วันรุ่งขึ้นเขาออกไปอีก และเห็นชายฮีบรูสองคนกำลังต่อสู้กัน เขาจึงถามคนที่เป็นฝ่ายผิดว่า
"ทำไมถึงตีคนร่วมชาติของตัวเอง"
14 ชายคนนั้นตอบว่า "ใครตั้งนายให้เป็นผู้ปกครองและผู้ตัดสินพวกเรา"
คิดจะฆ่าฉันเหมือนที่ฆ่าชาวอียิปต์คนนั้นหรือ" โมเสสก็กลัวและคิดว่า "เรื่องนี้คงรู้กันแล้วแน่ ๆ"
โมเสสจึงกลัวและคิดว่า "เรื่องนี้รู้กันแล้วแน่ ๆ"
15 เมื่อฟาโรห์ได้ยินเรื่องนี้ก็พยายามจะฆ่าโมเสส แต่โมเสสหนีจากฟาโรห์ไปอยู่ในแผ่นดินมีเดียน
แล้วเขาก็นั่งลงข้างบ่อน้ำแห่งหนึ่ง
16 นักบวชแห่งมีเดียนมีลูกสาว 7 คน พวกเธอมาตักน้ำใส่รางจนเต็มเพื่อให้ฝูงสัตว์ของพ่อกินน้ำ
17 แต่พวกคนเลี้ยงแกะเข้ามาไล่พวกเธอ โมเสสจึงลุกขึ้นช่วยและตักน้ำให้ฝูงสัตว์ที่พวกเธอดูแล
18 เมื่อกลับไปหาเรอูเอลผู้เป็นพ่อ เขาถามว่า "ทำไมวันนี้กลับมาเร็วนัก"
19 พวกเธอตอบว่า "ชายอียิปต์คนหนึ่งช่วยเราให้พ้นจากพวกคนเลี้ยงแกะ
ทั้งยังตักน้ำให้เราและให้ฝูงสัตว์กินน้ำด้วย"
20 เขาจึงถามลูกสาวว่า "แล้วเขาอยู่ไหน" ทำไมถึงทิ้งชายคนนั้นไว้" ไปเรียกเขามากินอาหารสิ"
21 โมเสสตกลงที่จะอยู่กับชายคนนั้น และเรอูเอลก็ยกซิปโปราห์ลูกสาวให้โมเสส
22 เธอคลอดลูกชาย โมเสสตั้งชื่อเขาว่าเกอร์โชม† เพราะเขาพูดว่า
"ผมมาอยู่เป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินต่างแดน"

---

* **2:10 2:10** ชื่อ "โมเสส" ฟังคล้ายคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "ดึงออกมา" † **2:22 2:22** ชื่อ "เกอร์โชม" ฟังคล้ายคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "คนต่างถิ่นที่นั่น"

23 หลายปีผ่านไป กษัตริย์อียิปต์ก็ตาย
ชาวอิสราเอลถอนใจเพราะการเป็นทาสและร้องขอความช่วยเหลือ
เสียงร้องของพวกเขาเพราะการเป็นทาสขึ้นไปถึงพระเจ้า
24 พระเจ้าได้ยินเสียงคร่ำครวญของพวกเขา
และพระองค์ระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
25 พระเจ้ามองเห็นชาวอิสราเอล และพระองค์ก็รับรู้

3

1 เวลานั้นโมเสสกำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของเยโธรพ่อตาของเขา ซึ่งเป็นนักบวชแห่งมีเดียน
เขาพาฝูงสัตว์ไปยังอีกฟากของถิ่นทุรกันดาร จนมาถึงภูเขาของพระเจ้าที่โฮเรบ
2 ทูตของพระยาห์เวห์* ปรากฏแก่เขาท่ามกลางเปลวไฟที่ลุกอยู่กลางพุ่มไม้ โมเสสมองดู
เห็นพุ่มไม้นั้นลุกเป็นไฟแต่ไม่ถูกไฟเผาผลาญ
3 โมเสสพูดว่า "ผมจะเข้าไปดูภาพน่าพิศวงนี้ ว่าทำไมพุ่มไม้ถึงไม่ถูกไฟเผาผลาญ"
4 เมื่อพระยาห์เวห์เห็นว่าโมเสสเดินเข้าไปดู พระเจ้าก็เรียกเขาจากกลางพุ่มไม้ว่า "โมเสส"
โมเสส""
เขาตอบว่า "ผมอยู่นี่"
5 พระองค์ตรัสว่า "อย่าเข้ามาใกล้ ถอดรองเท้าออก เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นพื้นดินศักดิ์สิทธิ์"
6 แล้วพระองค์ตรัสต่อไปว่า "เราเป็นพระเจ้าของพ่อเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค
และพระเจ้าของยาโคบ" โมเสสก็ปิดหน้า เพราะกลัวที่จะมองพระเจ้า
โมเสสปิดหน้า เพราะกลัวที่จะมองพระเจ้า
7 พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราเห็นความทุกข์ของประชาชนของเราที่อยู่ในอียิปต์อย่างแน่นอน
เราได้ยินเสียงร้องของพวกเขาเพราะผู้คุมแรงงาน และเรารู้ถึงความเจ็บปวดของพวกเขา
8 เราจึงลงมาเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์
และพาพวกเขาขึ้นจากแผ่นดินนั้นไปยังแผ่นดินที่ดีและกว้างใหญ่
เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นที่อยู่ของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์
ชาวเปริสไซต์ ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส
9 ตอนนี้เสียงร้องของชาวอิสราเอลมาถึงเราแล้ว
และเราได้เห็นแล้วว่าชาวอียิปต์กดขี่พวกเขาอย่างไร
10 มาเถอะ เราจะส่งเจ้าไปหาฟาโรห์ เพื่อให้เจ้าพาประชาชนของเรา คือชาวอิสราเอล
ออกจากอียิปต์"
11 โมเสสถามพระเจ้าว่า "ผมเป็นใครถึงจะไปหาฟาโรห์ และพาชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ได้""
12 พระองค์ตอบว่า "เราจะอยู่กับเจ้าอย่างแน่นอน
และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราเป็นผู้ส่งเจ้าไป เมื่อเจ้าพาประชาชนออกจากอียิปต์แล้ว
พวกเจ้าจะรับใช้พระเจ้าบนภูเขานี้"
13 โมเสสถามพระเจ้าว่า "เมื่อผมไปหาชาวอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า
"พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกคุณส่งผมมาหาพวกคุณ" แล้วพวกเขาถามว่า "พระองค์ชื่ออะไร""
ผมควรตอบว่าอย่างไร""
14 พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "เราเป็นผู้ที่เราเป็น" แล้วตรัสว่า "จงบอกชาวอิสราเอลว่า "เราเป็น"
ส่งผมมาหาพวกคุณ"

---

* **3:2 3:2** ในฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับ เมื่อคำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด
คำนั้นถ่ายทอดพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์" ฉบับไทยนี้ถ่ายทอดพระนามดังกล่าวว่า
"พระยาห์เวห์"

15 พระเจ้าตรัสกับโมเสสอีกว่า "จงบอกชาวอิสราเอลว่า "พระยาห์เวห์†
พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกคุณ พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ
ส่งผมมาหาพวกคุณ" นี่คือชื่อของเราตลอดไป และคนทุกชั่วอายุจะระลึกถึงเราด้วยชื่อนี้
16 ไปเรียกบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลมารวมกัน แล้วบอกพวกเขาว่า "พระยาห์เวห์
พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกคุณ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ปรากฏแก่ผมและตรัสว่า
"เราได้มาดูแลพวกเจ้าอย่างแน่นอน และได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเจ้าในอียิปต์
17 เราบอกแล้วว่า เราจะพาพวกเจ้าขึ้นจากความทุกข์ในอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน
ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวเปริสไซต์ ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส
เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์" "
18 พวกเขาจะฟังเจ้า จากนั้นเจ้าและบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลจะไปหากษัตริย์อียิปต์
และบอกเขาว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู ได้มาพบกับพวกเรา
โปรดอนุญาตให้พวกเราเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นระยะทาง 3 วัน
เพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา"
19 เรารู้ว่ากษัตริย์อียิปต์จะไม่ยอมให้พวกเจ้าไป แม้จะเผชิญมืออันทรงพลัง
20 เราจึงจะยื่นมือออกและโจมตีอียิปต์ด้วยสิ่งอัศจรรย์ทั้งหมดที่เราจะทำท่ามกลางพวกเขา
หลังจากนั้นกษัตริย์จะยอมให้พวกเจ้าไป
21 เราจะทำให้ประชาชนกลุ่มนี้ได้รับความเอ็นดูจากชาวอียิปต์ และเมื่อพวกเจ้าออกไป
พวกเจ้าจะไม่ไปมือเปล่า
22 ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงิน เครื่องทอง และเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านและจากหญิงที่มาหาเธอที่บ้าน
แล้วพวกเจ้าจะนำสิ่งเหล่านั้นมาให้ลูกชายลูกสาวสวมใส่ พวกเจ้าจะริบทรัพย์ของชาวอียิปต์"

4

1 โมเสสตอบว่า "แต่ดูสิ พวกเขาจะไม่เชื่อผมและไม่ฟังผม พวกเขาจะพูดว่า
"พระยาห์เวห์ไม่ได้ปรากฏแก่คุณหรอก" "
2 พระยาห์เวห์ถามเขาว่า "อะไรอยู่ในมือเจ้า""
เขาตอบว่า "ไม้เท้า"
3 พระองค์ตรัสว่า "โยนลงพื้น"
เขาโยนไม้เท้าลงพื้น มันก็กลายเป็นงู โมเสสจึงวิ่งหนี
4 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ยื่นมือไปจับหางมัน"
โมเสสยื่นมือไปจับ งูก็กลับเป็นไม้เท้าในมือเขา
5 พระองค์ตรัสว่า "ทำอย่างนี้เพื่อให้พวกเขาเชื่อว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา
พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ปรากฏแก่เจ้า"
6 พระยาห์เวห์ตรัสอีกว่า "เอามือสอดเข้าไปในเสื้อคลุมตรงอก" โมเสสก็สอดมือเข้าไป พอดึงออกมา
มือของเขาเป็นโรคเรื้อนขาวเหมือนหิมะ
เขาสอดมือเข้าไปในเสื้อคลุม พอดึงออกมา มือของเขาก็เป็นโรคเรื้อน ขาวเหมือนหิมะ
7 พระองค์ตรัสว่า "สอดมือเข้าไปในเสื้อคลุมอีกครั้ง"
เขาสอดมือเข้าไปอีก พอดึงออกจากเสื้อคลุม มือก็กลับเป็นเหมือนเนื้อส่วนอื่นของร่างกาย
8 "ถ้าพวกเขาไม่เชื่อเจ้าและไม่ยอมฟังสิ่งที่หมายสำคัญแรกบอก
พวกเขาก็จะเชื่อสิ่งที่หมายสำคัญหลังบอก

† **3:15 3:15** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับพิมพ์คำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากพระนามภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่จะมีหมายเหตุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์ ฉบับไทยนี้ถ่ายทอดพระนามดังกล่าวว่า "พระยาห์เวห์"

9 แต่ถ้าพวกเขายังไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองอย่างนี้และไม่ฟังเจ้า
ให้เจ้าตักน้ำจากแม่น้ำมาเทลงบนพื้นดินแห้ง น้ำที่ตักจากแม่น้ำจะกลายเป็นเลือดบนพื้นดินแห้ง
10 โมเสสพูดกับพระยาห์เวห์ว่า พระองค์ผู้เป็นเจ้านาย* ผมไม่เคยเป็นคนพูดคล่อง
ทั้งเมื่อก่อนและตอนนี้ แม้พระองค์จะตรัสกับผมผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว
ผมก็ยังพูดติดขัดและไม่คล่องปาก
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า ใครสร้างปากมนุษย์ ใครทำให้คนเป็นใบ้หรือหูหนวก
มองเห็นหรือตาบอด ไม่ใช่เราหรือ คือพระยาห์เวห์
12 เพราะฉะนั้นไปเถอะ เราจะอยู่กับเจ้าเมื่อเจ้าพูด และจะสอนเจ้าว่าควรพูดอะไร
13 โมเสสตอบว่า พระองค์ผู้เป็นเจ้านาย ได้โปรดส่งคนอื่นไปเถอะ
14 พระยาห์เวห์จึงโกรธโมเสส และตรัสว่า แล้วอาโรน คนเลวีซึ่งเป็นพี่น้องของเจ้าล่ะ
เรารู้ว่าเขาพูดเก่ง ดูสิ เขากำลังออกมาพบเจ้า เมื่อเห็นเจ้าเขาจะดีใจจากใจจริง
15 เจ้าจงพูดกับเขาและบอกเขาว่าต้องพูดอะไร เราจะอยู่กับทั้งเจ้ากับเขาเมื่อพวกเจ้าพูด
และจะสอนพวกเจ้าว่าควรทำอะไร
16 เขาจะพูดกับประชาชนแทนเจ้า เป็นเหมือนปากของเจ้า ส่วนเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้าสำหรับเขา
17 จงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือ เพราะเจ้าจะใช้มันทำหมายสำคัญต่าง ๆ
18 โมเสสกลับไปหาเยโธรพ่อตาและพูดว่า ขอให้ผมกลับไปหาพี่น้องร่วมชาติที่อียิปต์
เพื่อดูว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่
เยโธรตอบโมเสสว่า ไปโดยสวัสดิภาพเถอะ
19 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในมีเดียนว่า กลับไปอียิปต์เถอะ
เพราะคนทั้งหมดที่ต้องการเอาชีวิตเจ้านั้นตายแล้ว
20 โมเสสจึงให้ภรรยาและบรรดาลูกชายขึ้นลา แล้วเดินทางกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์
พร้อมถือไม้เท้าของพระเจ้าไว้ในมือ
21 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า เมื่อเจ้ากลับไปอียิปต์
จงทำสิ่งอัศจรรย์ทั้งหมดที่เราให้ไว้ในมือของเจ้าต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ใจของเขาแข็งกระด้าง
เขาจึงจะไม่ยอมปล่อยประชาชนไป
22 เจ้าจงบอกฟาโรห์ว่า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ อิสราเอลเป็นลูกชายของเรา เป็นลูกคนโตของเรา
23 เราบอกเจ้าแล้วว่า ปล่อยลูกของเราไป เพื่อเขาจะได้รับใช้เรา แต่เจ้าปฏิเสธไม่ยอมปล่อยเขาไป
ดูสิ เราจะฆ่าลูกชายคนโตของเจ้า
24 ระหว่างทาง ที่ที่พักแรมแห่งหนึ่ง พระยาห์เวห์มาพบโมเสสและหมายจะฆ่าเขา
25 ซิปโปราห์จึงเอาหินเหล็กไฟมาตัดหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของลูกชาย
แล้วโยนหนังส่วนนั้นลงตรงเท้า พลางพูดว่า คุณเป็นเจ้าบ่าวแห่งเลือดของฉันจริง ๆ
26 พระองค์จึงปล่อยเขาไป ตอนนั้นเธอจึงพูดว่า เจ้าบ่าวแห่งเลือด เนื่องจากการเข้าสุหนัต
27 พระยาห์เวห์ตรัสกับอาโรนว่า ไปพบโมเสสในถิ่นทุรกันดาร
เขาจึงไปพบโมเสสที่ภูเขาของพระเจ้า แล้วจูบเขา
28 โมเสสเล่าให้อาโรนฟังทุกถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ตรัสเมื่อส่งเขามา
และหมายสำคัญทั้งหมดที่พระองค์สั่งให้เขาทำ
29 โมเสสกับอาโรนไปเรียกผู้อาวุโสทั้งหมดของชาวอิสราเอลมารวมกัน
30 อาโรนเล่าทุกถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส และทำหมายสำคัญต่อหน้าประชาชน
31 ประชาชนก็เชื่อ เมื่อได้ยินว่าพระยาห์เวห์ได้มาดูแลชาวอิสราเอลและได้เห็นความทุกข์ของพวกเขา
พวกเขาก็ก้มศีรษะลงนมัสการ

---

* **4:10 4:10** คำที่แปลว่า พระองค์ผู้เป็นเจ้านาย คือ อาโดนาย

5

1 หลังจากนั้นโมเสสกับอาโรนเข้าไปหาฟาโรห์และพูดว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล
ตรัสดังนี้ "ปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะไปฉลองเทศกาลแด่เราในถิ่นทุรกันดาร" "
2 ฟาโรห์ตอบว่า "พระยาห์เวห์เป็นใคร เราถึงต้องฟังเขาและปล่อยอิสราเอลไป"
เราไม่รู้จักพระยาห์เวห์ และเราจะไม่ปล่อยอิสราเอลไปด้วย"
3 ทั้งสองตอบว่า "พระเจ้าของชาวฮีบรูได้มาพบกับพวกเรา
โปรดให้พวกเราเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นระยะทาง 3 วัน
เพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
ไม่เช่นนั้นพระองค์อาจมาทำร้ายพวกเราด้วยโรคระบาดหรือด้วยดาบ"
4 กษัตริย์อียิปต์พูดกับพวกเขาว่า "โมเสส อาโรน
ทำไมพวกเจ้าถึงดึงประชาชนออกจากงานของพวกเขา" กลับไปทำงานหนักของพวกเจ้าเสีย""
5 ฟาโรห์พูดต่อว่า "ดูสิ ตอนนี้คนในแผ่นดินมีมากมาย
แล้วพวกเจ้ากลับทำให้พวกเขาหยุดจากงานหนัก"
6 วันนั้นเองฟาโรห์สั่งผู้คุมแรงงานและหัวหน้าคนงานของประชาชนว่า
7 "ต่อไปนี้อย่าเอาฟางไปให้ประชาชนทำอิฐเหมือนแต่ก่อน ให้พวกเขาออกไปหาฟางเอง
8 จงกำหนดให้พวกเขาทำอิฐจำนวนเท่าเดิมเหมือนเมื่อก่อน ห้ามลดลงแม้แต่น้อย
เพราะพวกเขาขี้เกียจ ถึงได้ร้องว่า "ให้พวกเราไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกเราเถอะ"
9 จงเพิ่มงานให้หนักขึ้น ให้พวกเขายุ่งอยู่กับงาน จะได้ไม่สนใจคำโกหกเหล่านั้น"
10 ผู้คุมแรงงานกับหัวหน้าคนงานจึงออกไปบอกประชาชนว่า "ฟาโรห์สั่งว่า
"เราจะไม่ให้ฟางพวกเจ้าอีก
11 พวกเจ้าไปหาฟางเอง ที่ไหนหาได้ก็เอามา แต่ปริมาณงานของพวกเจ้าจะไม่ลดลงเลย" "
12 ประชาชนจึงกระจายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอซังมาใช้แทนฟาง
13 ผู้คุมแรงงานเร่งรัดพวกเขาว่า "ทำงานให้ครบจำนวนที่กำหนดในแต่ละวันเหมือนตอนที่มีฟาง""
14 หัวหน้าคนงานชาวอิสราเอลที่ผู้คุมแรงงานของฟาโรห์ตั้งไว้เหนือคนงานถูกเฆี่ยน และถูกถามว่า
"ทำไมเมื่อวานกับวันนี้พวกเจ้าทำอิฐไม่ครบจำนวนที่กำหนดเหมือนแต่ก่อน""
15 หัวหน้าคนงานชาวอิสราเอลจึงเข้าไปหาฟาโรห์และร้องว่า
"ทำไมท่านถึงทำกับคนรับใช้ของท่านอย่างนี้"
16 ไม่มีใครให้ฟางพวกเรา แต่กลับสั่งว่า "ทำอิฐ"" แล้วตอนนี้คนรับใช้ของท่านยังถูกเฆี่ยนอีก
ทั้งที่ความผิดอยู่ที่คนของท่านเอง"
17 แต่ฟาโรห์ตอบว่า "พวกเจ้าขี้เกียจ" ขี้เกียจ" ถึงได้พูดว่า
"ให้พวกเราไปถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์เถอะ"
18 กลับไปทำงานเดี๋ยวนี้ จะไม่มีฟางให้พวกเจ้า แต่พวกเจ้าต้องส่งอิฐให้ครบเท่าเดิม""
19 หัวหน้าคนงานชาวอิสราเอลรู้ว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย เมื่อได้รับคำสั่งว่า
"ห้ามลดจำนวนอิฐที่กำหนดไว้ในแต่ละวันแม้แต่น้อย"
20 เมื่อออกจากฟาโรห์ พวกเขาพบโมเสสกับอาโรนยืนรออยู่ระหว่างทาง
21 พวกเขาพูดกับทั้งสองว่า "ขอให้พระยาห์เวห์มองดูและตัดสินพวกคุณเถอะ
เพราะพวกคุณทำให้พวกเราน่ารังเกียจในสายตาฟาโรห์และคนรับใช้ของเขาราวกับกลิ่นเหม็น
เท่ากับเอาดาบใส่มือพวกเขาให้มาฆ่าพวกเรา""
22 โมเสสกลับไปหาพระยาห์เวห์และพูดว่า "พระองค์ผู้เป็นเจ้านาย
ทำไมพระองค์ถึงนำความเดือดร้อนมาให้ประชาชนนี้" แล้วทำไมถึงส่งผมมา"

23 ตั้งแต่ผมไปหาฟาโรห์เพื่อพูดในพระนามของพระองค์ เขาก็ทำให้ประชาชนนี้เดือดร้อน
แต่พระองค์ยังไม่ได้ช่วยประชาชนของพระองค์ให้พ้นเลย

6

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ตอนนี้เจ้าจะได้เห็นว่าเราจะทำอะไรกับฟาโรห์
เพราะด้วยอำนาจของมืออันทรงพลัง ฟาโรห์จะปล่อยพวกเขาไป และด้วยอำนาจของมืออันทรงพลัง
เขาจะขับพวกเขาออกจากแผ่นดินของตน
2 พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า เราคือพระยาห์เวห์
3 เราเคยปรากฏแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบในฐานะพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
แต่พวกเขาไม่ได้รู้จักเราด้วยนามพระยาห์เวห์*
4 เรายังได้ตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเขา ว่าจะยกแผ่นดินคานาอันให้พวกเขา
คือแผ่นดินที่พวกเขาเดินทางไปมาและอาศัยอยู่เป็นคนต่างถิ่น
5 และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชาวอิสราเอล ซึ่งชาวอียิปต์ยังคงกดขี่ไว้เป็นทาส
และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา
6 เพราะฉะนั้นจงบอกชาวอิสราเอลว่า เราคือพระยาห์เวห์
เราจะพาพวกเจ้าออกจากงานหนักที่ชาวอียิปต์บังคับให้ทำ
เราจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากการเป็นทาสของพวกเขา
และเราจะไถ่พวกเจ้าให้เป็นอิสระด้วยแขนที่เหยียดออกและด้วยการพิพากษาอันยิ่งใหญ่
7 เราจะรับพวกเจ้ามาเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
ผู้พาพวกเจ้าออกจากงานหนักที่ชาวอียิปต์บังคับให้ทำ
8 เราจะพาพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เราสาบานว่าจะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
และเราจะมอบแผ่นดินนั้นให้พวกเจ้าเป็นมรดก เราคือพระยาห์เวห์
9 โมเสสบอกเรื่องนี้แก่ชาวอิสราเอล แต่พวกเขาไม่ฟังโมเสส
เพราะหมดกำลังใจและถูกกดขี่เป็นทาสอย่างโหดร้าย
10 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
11 เข้าไปพูดกับฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ ให้เขาปล่อยชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินของเขา
12 โมเสสพูดต่อหน้าพระยาห์เวห์ว่า ดูสิ แม้แต่ชาวอิสราเอลยังไม่ฟังผม
แล้วฟาโรห์จะฟังผมได้อย่างไร ในเมื่อริมฝีปากของผมไม่ได้เข้าสุหนัต
13 พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสและอาโรน
และสั่งพวกเขาเกี่ยวกับชาวอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์
ให้พาชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์
14 ต่อไปนี้คือหัวหน้าตระกูลของพวกเขา ลูกชายของรูเบนลูกคนโตของอิสราเอล ได้แก่ ฮาโนค ปัลลู
เฮสโรน และคาร์มี คนเหล่านี้เป็นต้นตระกูลต่าง ๆ ของรูเบน
15 ลูกชายของสิเมโอน ได้แก่ เยมูเอล ยามีน โอหาด ยาคีน โศหาร์
และเชาโลซึ่งเป็นลูกของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นต้นตระกูลต่าง ๆ ของสิเมโอน
16 ต่อไปนี้คือชื่อของลูกชายเลวีตามลำดับรุ่น ได้แก่ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี เลวีมีอายุ 137 ปี
17 ลูกชายของเกอร์โชน ได้แก่ ลิบนีและชิเมอี แยกตามตระกูลของพวกเขา
18 ลูกชายของโคฮาท ได้แก่ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล โคฮาทมีอายุ 133 ปี
19 ลูกชายของเมรารี ได้แก่ มาห์ลีและมูชี คนเหล่านี้เป็นต้นตระกูลต่าง ๆ ของชาวเลวีตามลำดับรุ่น

* **6:3** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับพิมพ์คำที่หมายถึง องค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากพระนามภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่จะมีหมายเหตุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์ ฉบับไทยนี้ถ่ายทอดพระนามดังกล่าวว่า พระยาห์เวห์

20 อัมรามแต่งงานกับโยเคเบดซึ่งเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของพ่อเขา
และเธอคลอดอาโรนกับโมเสสให้อัมราม อัมรามมีอายุ 137 ปี
21 ลูกชายของอิสฮาร์ ได้แก่ โคราห์ เนเฟก และศิครี
22 ลูกชายของอุสซีเอล ได้แก่ มิชาเอล เอลซาฟาน และสิธรี
23 อาโรนแต่งงานกับเอลีเชบา ลูกสาวของอัมมีนาดับและเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของนาห์โชน
เธอคลอดนาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ให้อาโรน
24 ลูกชายของโคราห์ ได้แก่ อัสซีร์ เอลคานาห์ และอาบียาสาฟ
คนเหล่านี้เป็นต้นตระกูลของชาวโคราห์
25 เอเลอาซาร์ลูกชายของอาโรนแต่งงานกับลูกสาวคนหนึ่งของปูทีเอล และเธอคลอดฟีเนหัสให้เขา
คนเหล่านี้คือหัวหน้าตระกูลของชาวเลวีตามตระกูลต่าง ๆ ของพวกเขา
26 อาโรนกับโมเสสคู่นี้เองคือผู้ที่พระยาห์เวห์ตรัสว่า
"จงพาชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามกองทัพของพวกเขา"
27 คนทั้งสองนี้เองที่พูดกับฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ เพื่อพาชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์
คือโมเสสกับอาโรนคู่นี้เอง
28 ในวันที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์
29 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราคือพระยาห์เวห์
จงบอกฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ทุกอย่างที่เราบอกเจ้า"
30 โมเสสพูดต่อหน้าพระยาห์เวห์ว่า "ดูสิ ริมฝีปากของผมไม่ได้เข้าสุหนัต
แล้วฟาโรห์จะฟังผมได้อย่างไร""

7

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูสิ เราให้เจ้าเป็นเหมือนพระเจ้าต่อฟาโรห์
และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้เผยคำของเจ้า
2 เจ้าต้องพูดทุกอย่างที่เราสั่ง
ส่วนอาโรนพี่ชายของเจ้าจะพูดกับฟาโรห์ให้ปล่อยชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินของเขา
3 แต่เราจะทำให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้าง
และจะเพิ่มหมายสำคัญและสิ่งอัศจรรย์ของเราให้มากมายในแผ่นดินอียิปต์
4 ฟาโรห์จะไม่ฟังพวกเจ้า เราจึงจะเหยียดมือออกเหนืออียิปต์ และจะพากองทัพของเรา
คือประชาชนของเรา ชาวอิสราเอล ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาครั้งใหญ่หลายครั้ง
5 เมื่อเราเหยียดมือออกเหนืออียิปต์และพาชาวอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางพวกเขา
ชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์"
6 โมเสสกับอาโรนก็ทำเช่นนั้น พวกเขาทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งทุกอย่าง
7 ตอนที่พวกเขาไปพูดกับฟาโรห์ โมเสสอายุ 80 ปี และอาโรนอายุ 83 ปี
8 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
9 "เมื่อฟาโรห์พูดกับพวกเจ้าว่า "ทำสิ่งอัศจรรย์ให้ดูสิ" เจ้าจงบอกอาโรนว่า
"เอาไม้เท้าของเจ้าโยนลงต่อหน้าฟาโรห์ แล้วมันจะกลายเป็นงู" "
10 โมเสสกับอาโรนจึงเข้าเฝ้าฟาโรห์และทำตามที่พระยาห์เวห์สั่ง
อาโรนโยนไม้เท้าลงต่อหน้าฟาโรห์และข้ารับใช้ของเขา แล้วไม้เท้าก็กลายเป็นงู
11 ฟาโรห์จึงเรียกพวกนักปราชญ์และพ่อมดมา
บรรดานักเวทมนตร์ของอียิปต์ก็ใช้วิชาอาคมทำอย่างเดียวกัน
12 แต่ละคนโยนไม้เท้าของตนลง แล้วไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู
แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขา

13 ถึงอย่างนั้น ใจของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง เขาไม่ยอมฟังโมเสสกับอาโรน
ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้
14 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ใจของฟาโรห์ดื้อดึง เขาไม่ยอมปล่อยประชาชนไป
15 พรุ่งนี้เช้าไปหาฟาโรห์ เขาจะออกไปที่แม่น้ำ จงยืนรอพบเขาริมฝั่งแม่น้ำ
และถือไม้เท้าที่เคยกลายเป็นงูไปด้วย
16 แล้วบอกเขาว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู ส่งผมมาบอกท่านว่า
"ปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะรับใช้เราในถิ่นทุรกันดาร"
แต่จนถึงตอนนี้ท่านก็ยังไม่ยอมฟัง
17 พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ด้วยสิ่งที่จะเกิดขึ้นนี้ ท่านจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ ดูสิ
เราจะใช้ไม้เท้าในมือฟาดน้ำในแม่น้ำ แล้วน้ำจะกลายเป็นเลือด
18 ปลาในแม่น้ำจะตาย แม่น้ำจะเหม็นจนชาวอียิปต์รังเกียจที่จะดื่มน้ำจากแม่น้ำนั้น" ๆ ๆ
19 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "บอกอาโรนว่า "ถือไม้เท้าของเจ้า
แล้วเหยียดมือออกเหนือแหล่งน้ำทั้งหลายของอียิปต์ ทั้งแม่น้ำ ลำธาร บึง และสระน้ำทั้งหมด
ให้น้ำเหล่านั้นกลายเป็นเลือด จะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ แม้แต่ในภาชนะไม้และภาชนะหิน" ๆ
20 โมเสสกับอาโรนก็ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่ง
อาโรนยกไม้เท้าขึ้นฟาดน้ำในแม่น้ำต่อหน้าฟาโรห์และข้ารับใช้ของเขา
น้ำทั้งหมดในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือด
21 ปลาในแม่น้ำตาย แม่น้ำเหม็น ชาวอียิปต์ดื่มน้ำจากแม่น้ำไม่ได้ และมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์
22 พวกนักเวทมนตร์ของอียิปต์ก็ใช้วิชาอาคมทำอย่างเดียวกัน ใจของฟาโรห์จึงแข็งกระด้าง
และเขาไม่ยอมฟังโมเสสกับอาโรน ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้
23 ฟาโรห์หันกลับเข้าวัง และไม่ใส่ใจเรื่องนี้แม้แต่น้อย
24 ชาวอียิปต์ทุกคนขุดหาน้ำดื่มตามบริเวณรอบแม่น้ำ เพราะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้
25 แล้ว 7 วันก็ผ่านไปหลังจากพระยาห์เวห์ฟาดแม่น้ำ

8

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปหาฟาโรห์แล้วบอกเขาว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า
"ปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะรับใช้เรา
2 ถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป เราจะให้กบระบาดทั่วดินแดนของเจ้า
3 แม่น้ำจะเต็มไปด้วยกบ กบจะขึ้นมาเข้าบ้าน ห้องนอน และขึ้นไปบนเตียงของเจ้า
เข้าไปในบ้านของข้ารับใช้และประชาชนของเจ้า เข้าไปในเตาอบและอ่างนวดแป้ง
4 กบจะขึ้นมาเกาะทั้งตัวเจ้า ประชาชนของเจ้า และข้ารับใช้ทั้งหมดของเจ้า" ๆ ๆ
5 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "บอกอาโรนว่า "ถือไม้เท้าแล้วเหยียดมือออกเหนือแม่น้ำ ลำธาร
และบึงทั้งหลาย ให้กบขึ้นมาปกคลุมแผ่นดินอียิปต์" ๆ
6 อาโรนเหยียดมือออกเหนือแหล่งน้ำของอียิปต์ กบก็ขึ้นมาปกคลุมแผ่นดินอียิปต์
7 พวกนักเวทมนตร์ก็ใช้วิชาอาคมทำอย่างเดียวกัน ทำให้กบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์
8 ฟาโรห์จึงเรียกโมเสสกับอาโรนมา แล้วพูดว่า
"ขอร้องพระยาห์เวห์ให้เอากบไปจากเราและประชาชนของเรา
แล้วเราจะปล่อยประชาชนไปถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์"
9 โมเสสตอบฟาโรห์ว่า "ผมให้ท่านเป็นผู้กำหนดเวลาเองว่าต้องการให้ผมอธิษฐานเผื่อท่าน ข้ารับใช้
และประชาชนของท่านเมื่อไร เพื่อให้กบหมดไปจากท่านและบ้านเรือนของท่าน
เหลืออยู่แต่ในแม่น้ำเท่านั้น"
10 ฟาโรห์ตอบว่า "พรุ่งนี้"
โมเสสจึงพูดว่า "จะเป็นไปตามที่ท่านขอ
เพื่อท่านจะได้รู้ว่าไม่มีใครเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
11 กบจะไปจากท่าน บ้านเรือน ข้ารับใช้ และประชาชนของท่าน เหลืออยู่แต่ในแม่น้ำเท่านั้น"

12 โมเสสกับอาโรนออกจากฟาโรห์
แล้วโมเสสร้องทูลพระยาห์เวห์เรื่องกบที่พระองค์ส่งมาทำให้ฟาโรห์เดือดร้อน
13 พระยาห์เวห์ก็ทำตามคำขอของโมเสส กบตายหมดจากบ้าน ลานบ้าน และทุ่งนา
14 ผู้คนกวาดกบมากองรวมกันเป็นกอง ๆ จนแผ่นดินส่งกลิ่นเหม็น
15 แต่เมื่อฟาโรห์เห็นว่ามีช่วงให้หายใจได้
เขาก็ทำให้ใจของตนแข็งกระด้างและไม่ยอมฟังโมเสสกับอาโรน ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้
16 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "บอกอาโรนว่า 'เหยียดไม้เท้าออกแล้วตีฝุ่นบนพื้นดิน
ให้ฝุ่นกลายเป็นเหาทั่วแผ่นดินอียิปต์' "
17 พวกเขาก็ทำตามนั้น อาโรนถือไม้เท้าเหยียดมือออกตีฝุ่นบนพื้นดิน เหาก็ขึ้นทั้งบนคนและสัตว์
ฝุ่นทั่วแผ่นดินอียิปต์กลายเป็นเหา
18 พวกนักเวทมนตร์พยายามใช้วิชาอาคมทำให้เกิดเหา แต่ทำไม่ได้ เหายังคงอยู่ทั้งบนคนและสัตว์
19 พวกนักเวทมนตร์จึงพูดกับฟาโรห์ว่า "นี่คือนิ้วมือของพระเจ้า" แต่ใจของฟาโรห์ยังแข็งกระด้าง
เขาไม่ยอมฟังโมเสสกับอาโรน ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้
20 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงลุกแต่เช้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์ ตอนที่เขาออกมาที่แม่น้ำ
แล้วบอกเขาว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า 'ปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะรับใช้เรา
21 ถ้าเจ้าไม่ปล่อยประชาชนของเราไป เราจะส่งฝูงแมลงวันมารุมเจ้า ข้ารับใช้ ประชาชน
และบ้านเรือนของเจ้า บ้านของชาวอียิปต์จะเต็มไปด้วยฝูงแมลงวัน
แม้แต่พื้นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่ก็เช่นกัน
22 แต่ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินโกเชนที่ประชาชนของเราอาศัยอยู่ออกต่างหาก
จะไม่มีฝูงแมลงวันอยู่ที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ทั่วทั้งแผ่นดินโลก
23 เราจะแยกประชาชนของเราออกจากประชาชนของเจ้า หมายสำคัญนี้จะเกิดขึ้นพรุ่งนี้' "
24 พระยาห์เวห์ก็ทำตามนั้น
ฝูงแมลงวันจำนวนมหาศาลเข้ามาในวังของฟาโรห์และบ้านของข้ารับใช้ของเขา
แผ่นดินอียิปต์เสียหายยับเยินเพราะฝูงแมลงวัน
25 ฟาโรห์เรียกโมเสสกับอาโรนมาแล้วพูดว่า
"ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกเจ้าในแผ่นดินนี้เถอะ"
26 โมเสสตอบว่า "ทำอย่างนั้นไม่ได้
เพราะสิ่งที่เราจะถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเป็นสิ่งที่ชาวอียิปต์รังเกียจ
ถ้าเราถวายสิ่งที่พวกเขารังเกียจต่อหน้าต่อตา พวกเขาจะไม่เอาหินขว้างเราหรือ"
27 เราจะเดินทางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นระยะทาง 3 วัน
แล้วถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ตามที่พระองค์จะสั่งเรา"
28 ฟาโรห์ตอบว่า
"เราจะปล่อยพวกเจ้าไปถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าในถิ่นทุรกันดาร
แต่อย่าไปไกลนัก ช่วยอธิษฐานเผื่อเราด้วย"
29 โมเสสตอบว่า "เมื่อผมออกไปจากท่านแล้ว ผมจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
พรุ่งนี้ฝูงแมลงวันจะไปจากฟาโรห์ ข้ารับใช้ และประชาชนของท่าน
แต่ขอฟาโรห์อย่าหลอกลวงอีกด้วยการไม่ยอมปล่อยประชาชนไปถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์"
30 โมเสสออกจากฟาโรห์แล้วอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
31 พระยาห์เวห์ก็ทำตามคำขอของโมเสส พระองค์เอาฝูงแมลงวันไปจากฟาโรห์ ข้ารับใช้
และประชาชนของเขาจนไม่เหลือแม้แต่ตัวเดียว
32 แต่ครั้งนี้ฟาโรห์ก็ทำให้ใจของตนแข็งกระด้างอีก และไม่ยอมปล่อยประชาชนไป

9

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปหาฟาโรห์แล้วบอกเขาว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู
ตรัสดังนี้ว่า "ปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะรับใช้เรา
2 ถ้าเจ้ายังปฏิเสธ ไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป และยังกักพวกเขาไว้
3 ดูสิ มือของพระยาห์เวห์จะนำโรคระบาดร้ายแรงมาสู่ฝูงสัตว์ของเจ้าที่อยู่ในทุ่ง ทั้งม้า ลา อูฐ ฝูงวัว
และฝูงแพะแกะ
4 แต่พระยาห์เวห์จะแยกฝูงสัตว์ของอิสราเอลออกจากฝูงสัตว์ของอียิปต์
และสัตว์ของชาวอิสราเอลจะไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว" "
5 พระยาห์เวห์กำหนดเวลาไว้แล้วตรัสว่า "พรุ่งนี้พระยาห์เวห์จะทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน"
6 วันรุ่งขึ้นพระยาห์เวห์ก็ทำตามนั้น สัตว์เลี้ยงของชาวอียิปต์ตายหมด
แต่สัตว์เลี้ยงของชาวอิสราเอลไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว
7 ฟาโรห์ส่งคนไปตรวจดู ก็พบว่าสัตว์เลี้ยงของชาวอิสราเอลไม่ตายเลยแม้แต่ตัวเดียว ถึงอย่างนั้น
ใจฟาโรห์ก็ยังดื้อดึง และเขาไม่ยอมปล่อยประชาชนไป
8 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "ตักขี้เถ้าจากเตาเผามาคนละกำมือ
แล้วให้โมเสสโปรยขึ้นไปบนท้องฟ้าต่อหน้าฟาโรห์
9 ขี้เถ้าจะกลายเป็นฝุ่นละเอียดกระจายไปทั่วแผ่นดินอียิปต์
ทำให้เกิดฝีและตุ่มพุพองทั้งบนคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์"
10 ทั้งสองจึงเอาขี้เถ้าจากเตาเผาไปยืนต่อหน้าฟาโรห์ โมเสสโปรยขี้เถ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า
แล้วก็เกิดฝีและตุ่มพุพองทั้งบนคนและสัตว์
11 พวกนักเวทมนตร์ไม่อาจยืนต่อหน้าโมเสสได้เพราะทั้งพวกเขาและชาวอียิปต์ทุกคนต่างเป็นฝี
12 แต่พระยาห์เวห์ทำให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้าง เขาจึงไม่ยอมฟังโมเสสกับอาโรน
ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้
13 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "พรุ่งนี้เช้าให้ลุกแต่เช้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์ แล้วบอกเขาว่า
"พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู ตรัสดังนี้ว่า "ปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะรับใช้เรา
14 เพราะครั้งนี้เราจะส่งภัยพิบัติทั้งหมดของเรามาลงที่ใจเจ้า ลงที่เหล่าขุนนาง
และลงที่ประชาชนของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าไม่มีใครเหมือนเราทั่วทั้งแผ่นดิน
15 ที่จริงเราสามารถเหยียดมือออกโจมตีเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยโรคระบาด
จนพวกเจ้าพินาศสิ้นไปจากแผ่นดินได้แล้ว
16 แต่ที่เรายังให้เจ้าดำรงอยู่มาจนถึงตอนนี้ ก็เพื่อแสดงฤทธิ์อำนาจของเราให้เจ้าเห็น
และเพื่อชื่อของเราจะประกาศไปทั่วโลก
17 แต่เจ้ายังยกตัวขึ้นต่อต้านประชาชนของเรา ไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป
18 ดูสิ พรุ่งนี้เวลาประมาณนี้ เราจะให้ลูกเห็บรุนแรงมากตกลงมา
อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นในอียิปต์ตั้งแต่มีแผ่นดินอียิปต์มาจนถึงวันนี้
19 เพราะฉะนั้น ตอนนี้จงสั่งให้นำฝูงสัตว์และทุกสิ่งที่อยู่ในทุ่งของเจ้าเข้าไปอยู่ในที่กำบัง
ลูกเห็บจะตกลงมาใส่คนและสัตว์ทุกตัวที่ยังอยู่กลางทุ่งและไม่ได้ถูกนำเข้าบ้าน พวกเขาจะตาย" "
20 ข้ารับใช้ของฟาโรห์คนใดเกรงกลัวถ้อยคำของพระยาห์เวห์
ก็รีบให้คนรับใช้กับฝูงสัตว์ของตนหนีเข้าไปอยู่ในบ้าน
21 แต่คนที่ไม่ใส่ใจถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็ปล่อยคนรับใช้และฝูงสัตว์ไว้กลางทุ่ง
22 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "เหยียดมือขึ้นไปทางท้องฟ้า ให้ลูกเห็บตกทั่วแผ่นดินอียิปต์
ลงบนคน สัตว์ และพืชทุกชนิดในทุ่งทั่วแผ่นดินอียิปต์"
23 โมเสสจึงเหยียดไม้เท้าขึ้นไปทางท้องฟ้า พระยาห์เวห์ส่งเสียงฟ้าร้องและลูกเห็บลงมา
มีสายฟ้าฟาดลงสู่พื้นดิน และพระยาห์เวห์ให้ลูกเห็บตกเหนือแผ่นดินอียิปต์

24 ลูกเห็บตกหนักมาก มีสายฟ้าแลบปะปนอยู่กับลูกเห็บ
รุนแรงอย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ตั้งแต่มีอียิปต์มา
25 ลูกเห็บทำลายทุกสิ่งที่อยู่กลางทุ่งทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งคนและสัตว์ ทำลายพืชทุกชนิดในทุ่ง
และหักต้นไม้ทุกต้น
26 มีเพียงแผ่นดินโกเชนซึ่งชาวอิสราเอลอาศัยอยู่เท่านั้นที่ไม่มีลูกเห็บ
27 ฟาโรห์ส่งคนไปเรียกโมเสสกับอาโรนมา แล้วพูดว่า "คราวนี้เราทำบาปแล้ว
พระยาห์เวห์เป็นฝ่ายชอบธรรม ส่วนเรากับประชาชนของเราต่างทำชั่ว
28 อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เถอะ เสียงฟ้าร้องกึกก้องกับลูกเห็บนี้มากพอแล้ว เราจะปล่อยพวกเจ้าไป
และพวกเจ้าจะไม่ต้องอยู่ที่นี่ต่อไป"
29 โมเสสตอบว่า "ทันทีที่ผมออกจากเมือง ผมจะกางมือทั้งสองออกอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
เสียงฟ้าร้องจะหยุด และจะไม่มีลูกเห็บอีก เพื่อท่านจะได้รู้ว่าแผ่นดินโลกเป็นของพระยาห์เวห์
30 แต่ผมรู้ว่าท่านกับข้ารับใช้ของท่านยังไม่เกรงกลัวพระยาห์เวห์พระเจ้า"
31 ต้นลินินและข้าวบาร์เลย์ถูกทำลาย เพราะข้าวบาร์เลย์ออกรวงแล้ว และต้นลินินกำลังออกดอก
32 แต่ข้าวสาลีและข้าวสเปลต์ไม่ถูกทำลาย เพราะยังไม่โตเต็มที่
33 โมเสสออกจากฟาโรห์ไปนอกเมืองแล้วกางมือออกอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บก็หยุด และฝนไม่ตกลงบนแผ่นดินอีก
34 เมื่อฟาโรห์เห็นว่าฝน ลูกเห็บ และเสียงฟ้าร้องหยุดแล้ว เขาก็ยิ่งทำบาปหนักขึ้น
ทั้งเขาและข้ารับใช้ของเขาต่างทำให้ใจของตนแข็งกระด้าง
35 ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เขาไม่ยอมปล่อยชาวอิสราเอลไป
ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสผ่านโมเสสไว้

10

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปหาฟาโรห์
เพราะเราได้ทำให้ใจเขาและใจข้ารับใช้ของเขาแข็งกระด้าง
เพื่อเราจะได้สำแดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราท่ามกลางพวกเขา
2 และเพื่อเจ้าจะได้เล่าให้ลูกกับหลานฟังว่าเราได้ทำอะไรกับอียิปต์
และเล่าถึงหมายสำคัญที่เราทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์"
3 โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปหาฟาโรห์และพูดว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู ตรัสดังนี้ว่า
'เจ้าจะไม่ยอมถ่อมตัวต่อหน้าเราไปอีกนานเท่าไร' ปล่อยประชาชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะรับใช้เรา
4 ถ้าเจ้ายังไม่ยอมปล่อยประชาชนของเราไป พรุ่งนี้เราจะนำฝูงตั๊กแตนเข้ามาในดินแดนของเจ้า
5 มันจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนมองไม่เห็นพื้นดิน และจะกินสิ่งที่เหลือรอดจากลูกเห็บ
รวมทั้งต้นไม้ทุกต้นที่งอกอยู่ในทุ่งของเจ้า
6 บ้านของเจ้า บ้านของข้ารับใช้ทั้งหมดของเจ้า และบ้านของชาวอียิปต์ทุกคนจะเต็มไปด้วยตั๊กแตน
อย่างที่บรรพบุรุษของเจ้า ทั้งรุ่นพ่อและรุ่นก่อนหน้านั้น
ไม่เคยเห็นมาตั้งแต่พวกเขาอยู่บนแผ่นดินจนถึงวันนี้' " แล้วโมเสสก็หันหลังออกจากฟาโรห์
7 ข้ารับใช้ของฟาโรห์พูดกับเขาว่า "ชายคนนี้จะเป็นบ่วงดักพวกเราไปถึงเมื่อไร
ปล่อยพวกผู้ชายไปเถอะ ให้พวกเขารับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
ท่านยังไม่รู้หรือว่าอียิปต์พินาศหมดแล้ว"
8 โมเสสกับอาโรนจึงถูกนำกลับมาหาฟาโรห์อีกครั้ง ฟาโรห์พูดกับพวกเขาว่า "ไปเถอะ
ไปรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า แต่ใครบ้างจะไป"

9 โมเสสตอบว่า “เราจะไปทั้งคนหนุ่มคนแก่ ทั้งลูกชายลูกสาว รวมทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเรา
เพราะเราต้องฉลองเทศกาลแด่พระยาห์เวห์”
10 ฟาโรห์พูดว่า “ขอให้พระยาห์เวห์อยู่กับพวกเจ้าเถอะ ถ้าเราจะยอมปล่อยพวกเจ้าไปพร้อมกับเด็ก
ๆ ดูสิ ความชั่วร้ายอยู่ตรงหน้าพวกเจ้าอย่างเห็นได้ชัด
11 ไม่ได้ พวกผู้ชายเท่านั้นไปได้ ไปรับใช้พระยาห์เวห์เสีย เพราะนั่นคือสิ่งที่พวกเจ้าต้องการ”
แล้วพวกเขาก็ถูกไล่ออกไปจากฟาโรห์
12 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เหยียดมือออกเหนือแผ่นดินอียิปต์เรียกฝูงตั๊กแตน
ให้มันขึ้นมาทั่วแผ่นดินอียิปต์และกินพืชทุกชนิดในแผ่นดิน รวมทั้งทุกอย่างที่ลูกเห็บเหลือไว้”
13 โมเสสจึงเหยียดไม้เท้าออกเหนือแผ่นดินอียิปต์
พระยาห์เวห์ให้ลมตะวันออกพัดเหนือแผ่นดินตลอดวันและตลอดคืน พอรุ่งเช้า
ลมตะวันออกก็พาฝูงตั๊กแตนมา
14 ฝูงตั๊กแตนขึ้นมาปกคลุมทั่วแผ่นดินอียิปต์และเกาะอยู่ทั่วเขตแดนอียิปต์
เป็นฝูงใหญ่รุนแรงอย่างยิ่ง ไม่เคยมีฝูงตั๊กแตนอย่างนี้มาก่อน และจะไม่มีอีกเลย
15 มันปกคลุมผิวพื้นดินจนแผ่นดินมืดไป และกินพืชทุกชนิดกับผลไม้ทุกอย่างที่ลูกเห็บเหลือไว้
ทั่วแผ่นดินอียิปต์ไม่เหลืออะไรเขียวอยู่เลย ไม่ว่าบนต้นไม้หรือในทุ่ง
16 ฟาโรห์รีบเรียกโมเสสกับอาโรนมาแล้วพูดว่า
“เราทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าและต่อพวกเจ้าแล้ว
17 ตอนนี้โปรดยกโทษบาปของเราอีกสักครั้ง
และช่วยอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าให้เอาความตายนี้ไปจากเราด้วย”
18 โมเสสออกจากฟาโรห์แล้วอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
19 พระยาห์เวห์ให้ลมตะวันตกที่แรงจัดพัดมา ลมนั้นพัดฝูงตั๊กแตนไปลงในทะเลแดง*
จนไม่เหลือตั๊กแตนแม้แต่ตัวเดียวในเขตแดนอียิปต์
20 แต่พระยาห์เวห์ทำให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้าง เขาจึงไม่ยอมปล่อยชาวอิสราเอลไป
21 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เหยียดมือขึ้นไปทางท้องฟ้า ให้ความมืดปกคลุมแผ่นดินอียิปต์
เป็นความมืดทึบจนแทบสัมผัสได้”
22 โมเสสเหยียดมือขึ้นไปทางท้องฟ้า ความมืดทึบก็ปกคลุมทั่วแผ่นดินอียิปต์เป็นเวลา 3 วัน
23 ตลอด 3 วันนั้น ไม่มีใครมองเห็นกัน และไม่มีใครลุกไปไหนจากที่ของตน
แต่ชาวอิสราเอลทุกคนมีแสงสว่างในที่อยู่อาศัยของตน
24 ฟาโรห์เรียกโมเสสมาแล้วพูดว่า “ไปเถอะ ไปรับใช้พระยาห์เวห์
ฝูงแพะแกะกับฝูงวัวของพวกเจ้าเท่านั้นต้องอยู่ที่นี่ แต่พาเด็ก ๆ ไปด้วยได้”
25 โมเสสตอบว่า “ท่านต้องมอบเครื่องบูชาและเครื่องบูชาเผาทั้งตัวให้เราด้วย
เพื่อเราจะถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
26 ฝูงสัตว์ของเราก็ต้องไปกับเราด้วย จะไม่เหลือแม้แต่กีบเดียว
เพราะเราต้องนำสัตว์บางส่วนไปใช้ในการรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และจนกว่าจะไปถึงที่นั่น
เราก็ยังไม่รู้ว่าจะใช้อะไรรับใช้พระยาห์เวห์”
27 แต่พระยาห์เวห์ทำให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้าง เขาจึงไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป
28 ฟาโรห์พูดกับโมเสสว่า “ไปให้พ้นหน้าเรา ระวังอย่ามาให้เราเห็นหน้าอีก
เพราะวันที่เจ้าเห็นหน้าเรา เจ้าจะต้องตาย”
29 โมเสสตอบว่า “ท่านพูดถูกแล้ว ผมจะไม่มาเห็นหน้าท่านอีก”

---

* **10:19** **10:19** “ทะเลแดง” เป็นคำแปลของคำฮีบรู “ยัม ซูฟ” ซึ่งถ้าแปลตรงกว่านี้อาจเป็น “ทะเลแห่งต้นกก” หรือ “ทะเลแห่งธูปฤาษี” คำนี้หมายถึงแหล่งน้ำที่ปัจจุบันเรียกว่าทะเลแดง หรืออาจหมายถึงแหล่งน้ำแห่งหนึ่งที่เชื่อมต่อกับทะเลแดงหรืออยู่ใกล้เคียง

11

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราจะนำภัยพิบัติอีกเพียงครั้งเดียวมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์
หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไป และเมื่อเขาปล่อย เขาจะขับพวกเจ้าออกไปทั้งหมดอย่างแน่นอน
2 ตอนนี้จงบอกประชาชนให้ผู้ชายแต่ละคนขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน
และให้ผู้หญิงแต่ละคนขอจากเพื่อนบ้านของตนด้วย"
3 พระยาห์เวห์ทำให้ชาวอิสราเอลได้รับความเอ็นดูจากชาวอียิปต์
และโมเสสเองก็เป็นคนสำคัญมากในแผ่นดินอียิปต์ ทั้งในสายตาข้ารับใช้ของฟาโรห์และประชาชน
4 โมเสสพูดว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า "ประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์
5 ลูกคนโตทุกคนในแผ่นดินอียิปต์จะตาย ตั้งแต่ลูกคนโตของฟาโรห์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์
ไปจนถึงลูกคนโตของทาสหญิงที่อยู่หลังหินโม่ รวมทั้งลูกตัวแรกของสัตว์ทุกชนิด
6 จะมีเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนและจะไม่มีอีกเลย
7 แต่ต่อชาวอิสราเอล ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ แม้แต่สุนัขสักตัวก็จะไม่เห่าหรือแม้แต่ขยับลิ้น
เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์แยกชาวอียิปต์ออกจากอิสราเอล
8 แล้วข้ารับใช้ของท่านทุกคนจะลงมาหาผม ก้มกราบแล้วพูดว่า "ออกไปเถอะ
ทั้งท่านและประชาชนทั้งหมดที่ติดตามท่าน" หลังจากนั้นผมจะออกไป" "
แล้วโมเสสก็ออกจากฟาโรห์ด้วยความโกรธจัด
9 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ฟาโรห์จะไม่ฟังพวกเจ้า
เพื่อสิ่งอัศจรรย์ของเราจะเพิ่มมากขึ้นในแผ่นดินอียิปต์"
10 โมเสสกับอาโรนทำสิ่งอัศจรรย์ทั้งหมดนี้ต่อหน้าฟาโรห์ แต่พระยาห์เวห์ทำให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้าง
เขาจึงไม่ยอมปล่อยชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินของเขา

12

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในแผ่นดินอียิปต์ว่า
2 "เดือนนี้จะเป็นเดือนเริ่มต้นของพวกเจ้า ให้ถือเป็นเดือนแรกของปี
3 จงบอกชุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า "ในวันที่ 10 ของเดือนนี้
ให้แต่ละครัวเรือนในตระกูลเลือกลูกแกะ 1 ตัว ครัวเรือนละ 1 ตัว
4 ถ้าครอบครัวไหนมีคนน้อยเกินกว่าจะกินลูกแกะทั้งตัว
ให้ครอบครัวนั้นรวมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกัน เลือกหนึ่งตัวตามจำนวนคน
และคำนวณตามปริมาณที่แต่ละคนกินได้
5 สัตว์ที่เลือกต้องไม่มีตำหนิ เป็นตัวผู้อายุ 1 ปี จะเลือกเป็นลูกแกะหรือลูกแพะก็ได้
6 จงเก็บมันไว้จนถึงวันที่ 14 ของเดือนนั้น แล้วชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะฆ่ามันในเวลาเย็น
7 ให้เอาเลือดบางส่วนทาที่เสาประตูทั้งสองข้างและคานประตูด้านบนของบ้านที่กินเนื้อนั้น
8 คืนนั้นให้กินเนื้อซึ่งย่างด้วยไฟพร้อมขนมปังไร้เชื้อและผักรสขม
9 อย่ากินดิบหรือเอาไปต้มในน้ำ ต้องย่างด้วยไฟทั้งหัว ขา และเครื่องใน
10 อย่าเหลือไว้ถึงเช้า ถ้ามีอะไรเหลือถึงเช้าให้เผาเสีย
11 ให้กินแบบนี้ คือคาดเข็มขัดไว้ที่เอว สวมรองเท้า ถือไม้เท้าไว้ในมือ และรีบกิน
นี่คือพิธีปัสกาของพระยาห์เวห์
12 เพราะคืนนั้นเราจะผ่านไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจะประหารลูกคนโตทุกคนในแผ่นดินอียิปต์
ทั้งคนและสัตว์ เราจะพิพากษาเทพเจ้าทั้งหมดของอียิปต์ เราคือพระยาห์เวห์
13 เลือดบนบ้านที่พวกเจ้าอยู่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกเจ้า เมื่อเราเห็นเลือด
เราจะผ่านเลยพวกเจ้าไป และเมื่อเราโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ภัยพิบัติที่จะทำลายจะไม่เกิดกับพวกเจ้า
14 วันนี้จะเป็นวันที่พวกเจ้าระลึกถึง จงฉลองวันนี้เป็นเทศกาลถวายแด่พระยาห์เวห์
พวกเจ้าต้องถือเทศกาลนี้ตลอดทุกชั่วอายุเป็นข้อกำหนดถาวร

15 พวกเจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลา 7 วัน ตั้งแต่วันแรกให้เอาเชื้อแป้งออกจากบ้าน
เพราะใครกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่ 7 คนนั้นจะถูกตัดออกจากอิสราเอล
16 ในวันแรกและวันที่ 7 ให้มีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ ห้ามทำงานใด ๆ ในวันเหล่านั้น
นอกจากเตรียมอาหารที่แต่ละคนต้องกินเท่านั้น
17 จงถือเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนี้เองเราได้นำกองทัพของพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
พวกเจ้าจึงต้องถือวันนี้ตลอดทุกชั่วอายุเป็นข้อกำหนดถาวร
18 ในเดือนแรก ตั้งแต่เย็นวันที่ 14 จนถึงเย็นวันที่ 21 ของเดือน พวกเจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อ
19 ตลอด 7 วันต้องไม่พบเชื้อแป้งในบ้านของพวกเจ้า เพราะใครกินสิ่งที่มีเชื้อ
คนนั้นจะถูกตัดออกจากชุมชนอิสราเอล ไม่ว่าจะเป็นคนต่างชาติหรือคนที่เกิดในแผ่นดิน
20 พวกเจ้าอย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อ ไม่ว่าพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ให้กินขนมปังไร้เชื้อ

21 โมเสสเรียกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลมาแล้วพูดว่า
ไปเลือกลูกแกะตามครอบครัวของพวกคุณ แล้วฆ่าสัตว์สำหรับพิธีปัสกา
22 เอากิ่งหุสบหนึ่งกำจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง
แล้วใช้เลือดนั้นแต้มคานประตูด้านบนกับเสาประตูทั้งสองข้าง ไม่มีใครออกจากประตูบ้านจนถึงเช้า
23 เพราะพระยาห์เวห์จะผ่านไปประหารชาวอียิปต์
เมื่อพระองค์เห็นเลือดบนคานประตูด้านบนและเสาประตูทั้งสองข้าง
พระยาห์เวห์จะผ่านเลยประตูนั้นไป
และจะไม่ยอมให้ผู้ทำลายเข้าไปในบ้านของพวกคุณเพื่อประหารพวกคุณ
24 พวกคุณและลูก ๆ ต้องปฏิบัติตามเรื่องนี้เป็นข้อกำหนดตลอดไป
25 เมื่อพวกคุณเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์จะประทานให้ตามที่พระองค์สัญญาไว้แล้ว
ก็จงถือพิธีนี้ต่อไป
26 เมื่อลูก ๆ ถามพวกคุณว่า พิธีนี้หมายความว่าอย่างไร
27 ให้ตอบว่า นี่คือเครื่องบูชาปัสกาของพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ผ่านเลยบ้านของชาวอิสราเอลในอียิปต์ไป ตอนที่พระองค์ประหารชาวอียิปต์
แต่ละเว้นบ้านของพวกเราไว้

ประชาชนจึงก้มศีรษะลงนมัสการ
28 ชาวอิสราเอลก็ไปทำเช่นนั้น พวกเขาทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสและอาโรนทุกอย่าง

29 เวลาเที่ยงคืน พระยาห์เวห์ประหารลูกคนโตทุกคนในแผ่นดินอียิปต์
ตั้งแต่ลูกคนโตของฟาโรห์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ไปจนถึงลูกคนโตของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิน
รวมทั้งลูกตัวแรกของสัตว์ทั้งหมด
30 ฟาโรห์ลุกขึ้นกลางดึกพร้อมกับข้ารับใช้ทั้งหมดและชาวอียิปต์ทุกคน
เกิดเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังทั่วอียิปต์ เพราะไม่มีบ้านไหนที่ไม่มีคนตาย
31 ฟาโรห์เรียกโมเสสกับอาโรนมากลางดึกแล้วพูดว่า ลุกขึ้น
ออกไปจากท่ามกลางประชาชนของเรา ทั้งพวกเจ้าและชาวอิสราเอล ไปเสีย
ไปรับใช้พระยาห์เวห์อย่างที่พวกเจ้าพูดไว้
32 เอาทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวของพวกเจ้าไปด้วยอย่างที่พวกเจ้าพูดไว้ แล้วไปให้พ้น
และช่วยอวยพรเราด้วย
33 ชาวอียิปต์เร่งให้ประชาชนออกจากแผ่นดินโดยเร็ว เพราะพูดกันว่า พวกเราตายกันหมดแน่
34 ประชาชนจึงยกแป้งที่ยังไม่ขึ้นฟูไปทั้งอ่างนวดแป้ง โดยห่ออ่างไว้ในเสื้อผ้าแล้วแบกขึ้นบ่า
35 ชาวอิสราเอลทำตามที่โมเสสบอก พวกเขาขอเครื่องเงิน เครื่องทอง และเสื้อผ้าจากชาวอียิปต์

36 พระยาห์เวห์ทำให้ชาวอิสราเอลได้รับความเอ็นดูจากชาวอียิปต์ ชาวอียิปต์จึงให้สิ่งที่พวกเขาขอ
ชาวอิสราเอลจึงกวาดเอาทรัพย์สินของชาวอียิปต์ไป
37 ชาวอิสราเอลเดินทางจากราเมเสสไปสุคคท มีผู้ชายที่เดินเท้าประมาณ 600,000 คน ไม่นับเด็ก
38 ยังมีฝูงชนหลากหลายกลุ่มจำนวนมากร่วมเดินทางไปกับพวกเขา พร้อมฝูงแพะแกะ ฝูงวัว
และสัตว์เลี้ยงจำนวนมาก
39 พวกเขาเอาแป้งที่นำออกมาจากอียิปต์มาอบเป็นแผ่นขนมปังไร้เชื้อ เพราะแป้งยังไม่ขึ้นฟู
เนื่องจากพวกเขาถูกเร่งให้ออกจากอียิปต์จนรอไม่ได้ และไม่ได้เตรียมเสบียงไว้สำหรับตัวเอง
40 ชาวอิสราเอลพำนักอยู่ในอียิปต์เป็นเวลา 430 ปี
41 เมื่อครบ 430 ปีพอดี ในวันนั้นเอง กองทัพทั้งหมดของพระยาห์เวห์ก็ออกจากแผ่นดินอียิปต์
42 คืนนั้นเป็นคืนที่ต้องเฝ้าระลึกถึงพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์พาพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
นี่คือคืนของพระยาห์เวห์ที่ชาวอิสราเอลทุกชั่วอายุต้องเฝ้าระลึกถึง
43 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "นี่คือข้อกำหนดสำหรับพิธีปัสกา
คนต่างชาติห้ามกินอาหารพิธีนี้
44 แต่ทาสชายที่ซื้อมา เมื่อให้เขาเข้าสุหนัตแล้วจึงกินได้
45 คนต่างชาติและลูกจ้างห้ามกิน
46 ต้องกินในบ้านหลังเดียว ห้ามนำเนื้อออกนอกบ้าน และห้ามหักกระดูกของมันแม้แต่ชิ้นเดียว
47 ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดต้องถือพิธีนี้
48 ถ้ามีคนต่างถิ่นมาพำนักอยู่กับพวกเจ้าและต้องการถือพิธีปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์
ทุกคนในบ้านของเขาที่เป็นเพศชายต้องเข้าสุหนัตก่อน แล้วเขาจึงเข้าร่วมพิธีได้
เขาจะเป็นเหมือนคนที่เกิดในแผ่นดิน แต่คนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตห้ามกินอาหารพิธีนี้
49 กฎเดียวกันใช้กับคนพื้นเมืองและคนต่างถิ่นที่มาพำนักอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า"
50 ชาวอิสราเอลทุกคนก็ทำเช่นนั้น พวกเขาทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสและอาโรน
51 ในวันนั้นเอง พระยาห์เวห์นำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์เป็นกองทัพต่าง ๆ

13

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงถวายลูกแรกจากครรภ์ทุกคนและทุกตัวในหมู่ชาวอิสราเอลไว้เป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์
เพราะทั้งหมดเป็นของเรา"
3 โมเสสพูดกับประชาชนว่า "จงระลึกถึงวันนี้ วันที่พวกคุณออกจากอียิปต์ จากที่ที่พวกคุณเป็นทาส
เพราะพระยาห์เวห์พาพวกคุณออกจากที่นี่ด้วยมืออันทรงพลัง อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อ
4 วันนี้พวกคุณออกมาในเดือนอาบีบ
5 เมื่อพระยาห์เวห์พาพวกคุณเข้าไปในแผ่นดินของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวฮีไวต์
และชาวเยบุส ซึ่งพระองค์สาบานกับบรรพบุรุษของพวกคุณว่าจะยกให้
เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ พวกคุณต้องถือพิธีนี้ในเดือนนี้
6 พวกคุณต้องกินขนมปังไร้เชื้อ 7 วัน และวันที่ 7 ให้จัดเทศกาลถวายแด่พระยาห์เวห์
7 ตลอดทั้ง 7 วันให้กินขนมปังไร้เชื้อ ห้ามมีขนมปังที่มีเชื้อให้เห็นอยู่กับพวกคุณ
และห้ามมีเชื้อแป้งอยู่ในเขตแดนทั้งหมดของพวกคุณ
8 ในวันนั้นให้บอกลูกของคุณว่า
"ที่เราทำอย่างนี้ก็เพราะสิ่งที่พระยาห์เวห์ทำเพื่อฉันเมื่อฉันออกจากอียิปต์"

9 พิธีนี้จะเป็นเครื่องหมายบนมือและเป็นสิ่งเตือนใจระหว่างดวงตาของคุณ
เพื่อให้คำสอนของพระยาห์เวห์อยู่ในปากของคุณ
เพราะพระยาห์เวห์พาคุณออกจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงพลัง
10 เพราะฉะนั้นพวกคุณต้องรักษาข้อกำหนดนี้ตามเวลาที่กำหนดทุกปี
11 เมื่อพระยาห์เวห์พาพวกคุณเข้าไปในแผ่นดินของชาวคานาอันตามที่พระองค์สาบานไว้กับพวกคุณและบรรพบุรุษของพวกคุณ และมอบแผ่นดินนั้นให้พวกคุณแล้ว
12 พวกคุณต้องแยกลูกแรกจากครรภ์ทุกคนและทุกตัวไว้ถวายแด่พระยาห์เวห์
รวมทั้งลูกตัวแรกที่เกิดจากสัตว์ของพวกคุณ ตัวผู้ทั้งหมดเป็นของพระยาห์เวห์
13 ลูกลาตัวแรกทุกตัวให้ไถ่ด้วยลูกแกะหนึ่งตัว ถ้าไม่ไถ่ก็ต้องหักคอมัน
ส่วนลูกคนโตของพวกคุณทุกคนต้องไถ่
14 ต่อไปเมื่อลูกของคุณถามว่า "นี่คืออะไร" ให้ตอบว่า "พระยาห์เวห์พาพวกเราออกจากอียิปต์
จากที่ที่พวกเราเป็นทาส ด้วยมืออันทรงพลัง
15 เมื่อฟาโรห์ดื้อดึงไม่ยอมปล่อยพวกเราไป พระยาห์เวห์ประหารลูกคนโตทุกคนในแผ่นดินอียิปต์
ทั้งลูกคนโตของคนและลูกตัวแรกของสัตว์
เพราะฉะนั้นฉันจึงถวายลูกแรกจากครรภ์ที่เป็นตัวผู้ทุกตัวเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์
แต่ลูกคนโตทุกคนของฉัน ฉันไถ่ไว้"
16 เรื่องนี้จะเป็นเครื่องหมายบนมือและเป็นสัญลักษณ์ระหว่างดวงตาของคุณ
เพราะพระยาห์เวห์พาพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงพลัง"
17 เมื่อฟาโรห์ปล่อยประชาชนไป พระเจ้าไม่ได้นำพวกเขาไปตามทางผ่านแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย
แม้ทางนั้นจะใกล้กว่า เพราะพระเจ้าตรัสว่า
"เกรงว่าเมื่อประชาชนเห็นสงครามแล้วจะเปลี่ยนใจกลับไปอียิปต์"
18 พระเจ้าจึงนำประชาชนอ้อมไปตามทางถิ่นทุรกันดารทางทะเลแดง
และชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์พร้อมอาวุธ
19 โมเสสนำกระดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟเคยให้ชาวอิสราเอลสาบานไว้ว่า
"พระเจ้าจะมาดูแลพวกคุณอย่างแน่นอน แล้วพวกคุณต้องนำกระดูกของผมจากที่นี่ขึ้นไปด้วย"
20 พวกเขาออกเดินทางจากสุคคท แล้วตั้งค่ายที่เอธาม ริมถิ่นทุรกันดาร
21 พระยาห์เวห์นำหน้าพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆเพื่อชี้ทาง
และในเวลากลางคืนด้วยเสาไฟเพื่อให้แสงสว่าง ทำให้พวกเขาเดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน
22 เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาไฟในเวลากลางคืนไม่เคยเคลื่อนจากหน้าประชาชน

14

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงบอกชาวอิสราเอลให้ย้อนกลับไปและตั้งค่ายตรงหน้าปีหะฮีโรท ระหว่างมิกดลกับทะเล
ตรงข้ามบาอัลเซโฟน ให้พวกเขาตั้งค่ายริมทะเลตรงข้ามสถานที่นั้น
3 ฟาโรห์จะพูดถึงชาวอิสราเอลว่า "พวกเขาติดอยู่ในแผ่นดิน ถิ่นทุรกันดารปิดทางพวกเขาไว้แล้ว"
4 เราจะทำให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้าง เขาจะไล่ตามพวกเขา
แล้วสิ่งที่เราทำต่อฟาโรห์และกองทัพทั้งหมดของเขาจะทำให้เกียรติของเราปรากฏ
ชาวอียิปต์จะได้รู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์" ชาวอิสราเอลก็ทำตามนั้น
5 เมื่อกษัตริย์อียิปต์ได้รับข่าวว่าประชาชนหนีไปแล้ว
ใจของฟาโรห์กับข้ารับใช้ที่มีต่อประชาชนก็เปลี่ยนไป พวกเขาพูดว่า "เราทำอะไรลงไปนี่
ถึงปล่อยอิสราเอลไปไม่ให้รับใช้เราแล้ว"
6 ฟาโรห์จึงเตรียมรถศึกและนำกองทัพไปด้วย
7 เขานำรถศึกที่คัดไว้ 600 คัน พร้อมรถศึกทั้งหมดของอียิปต์ และมีนายกองควบคุมรถทุกคัน

8 พระยาห์เวห์ทำให้ใจของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์แข็งกระด้าง เขาจึงไล่ตามชาวอิสราเอล
ขณะที่ชาวอิสราเอลออกไปอย่างองอาจ*
9 ชาวอียิปต์ไล่ตามพวกเขา ทั้งม้า รถศึก ทหารม้า และกองทัพทั้งหมดของฟาโรห์
จนตามทันขณะที่พวกเขาตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ข้างปีหะฮีโรท ตรงหน้าบาอัลเซโฟน
10 เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชาวอิสราเอลเงยหน้าขึ้นและเห็นว่าชาวอียิปต์กำลังเดินทัพไล่ตามมา
พวกเขาก็กลัวอย่างมาก จึงร้องทูลพระยาห์เวห์
11 พวกเขาพูดกับโมเสสว่า "ในอียิปต์ไม่มีหลุมฝังศพหรืออย่างไร
คุณถึงพาพวกเราออกมาตายในถิ่นทุรกันดาร" ทำไมถึงทำกับพวกเราแบบนี้
พาเราออกจากอียิปต์มา"
12 พวกเราไม่ได้บอกคุณตอนอยู่ในอียิปต์หรือว่า "ปล่อยพวกเราไว้เถอะ
ให้เรารับใช้ชาวอียิปต์ต่อไป"? รับใช้ชาวอียิปต์ยังดีกว่ามาตายในถิ่นทุรกันดาร"
13 โมเสสพูดกับประชาชนว่า "อย่ากลัว
จงยืนมั่นคงแล้วดูว่าพระยาห์เวห์จะช่วยพวกคุณให้รอดอย่างไรในวันนี้
เพราะชาวอียิปต์ที่พวกคุณเห็นวันนี้ คุณจะไม่ได้เห็นพวกเขาอีกเลย
14 พระยาห์เวห์จะต่อสู้เพื่อพวกคุณ ส่วนพวกคุณจงอยู่นิ่ง ๆ"
15 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ทำไมเจ้าร้องหาเรา" จงบอกชาวอิสราเอลให้เดินหน้าต่อไป
16 ยกไม้เท้าของเจ้าขึ้น แล้วเหยียดมือออกเหนือทะเลให้ทะเลแยกออก
ชาวอิสราเอลจะเดินผ่านกลางทะเลไปบนพื้นแห้ง
17 ดูสิ เราเองจะทำให้ใจของชาวอียิปต์แข็งกระด้าง แล้วพวกเขาจะตามลงไป สิ่งที่เราทำต่อฟาโรห์
ต่อกองทัพทั้งหมด ต่อรถศึก และต่อทหารม้าของเขาจะทำให้เกียรติของเราปรากฏ
18 เมื่อสิ่งที่เราทำต่อฟาโรห์ ต่อรถศึก และต่อทหารม้าของเขาทำให้เกียรติของเราปรากฏ
ชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์"
19 ทูตของพระเจ้าที่เคยนำหน้าค่ายอิสราเอลก็เคลื่อนจากด้านหน้าไปอยู่ด้านหลัง
และเสาเมฆก็เคลื่อนจากหน้าพวกเขาไปตั้งอยู่ข้างหลัง
20 เสาเมฆนั้นมาอยู่ระหว่างค่ายอียิปต์กับค่ายอิสราเอล ที่นั่นมีทั้งเมฆและความมืด
แต่เสานั้นก็ให้แสงสว่างในเวลากลางคืน ทั้งสองฝ่ายจึงไม่เข้าใกล้กันตลอดคืนนั้น
21 โมเสสเหยียดมือออกเหนือทะเล
พระยาห์เวห์ใช้ลมตะวันออกแรงกล้าพัดทะเลให้ถอยกลับตลอดทั้งคืน
ทำให้ทะเลกลายเป็นพื้นแห้งและน้ำแยกออกจากกัน
22 ชาวอิสราเอลจึงเดินเข้าไปกลางทะเลบนพื้นแห้ง โดยมีน้ำตั้งเป็นกำแพงอยู่ทางขวาและทางซ้าย
23 ชาวอียิปต์ไล่ตามเข้าไปกลางทะเล ทั้งม้าของฟาโรห์ รถศึก และทหารม้าทั้งหมด
24 พอถึงยามใกล้รุ่ง พระยาห์เวห์มองจากเสาไฟและเสาเมฆลงมายังกองทัพอียิปต์
แล้วทำให้กองทัพอียิปต์สับสนอลหม่าน
25 พระองค์ทำให้ล้อรถศึกหลุด จนพวกเขาขับไปอย่างลำบาก ชาวอียิปต์จึงพูดว่า
"หนีจากอิสราเอลกันเถอะ เพราะพระยาห์เวห์กำลังรบเพื่ออิสราเอลและต่อสู้กับชาวอียิปต์""
26 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเหยียดมือออกเหนือทะเล ให้น้ำกลับมาท่วมชาวอียิปต์ รถศึก
และทหารม้าของพวกเขา"
27 โมเสสเหยียดมือออกเหนือทะเล พอรุ่งเช้าทะเลก็ไหลกลับคืนสู่สภาพเดิม ชาวอียิปต์พยายามหนี
แต่น้ำไหลสวนพวกเขามา พระยาห์เวห์เหวี่ยงชาวอียิปต์ลงกลางทะเล
28 น้ำกลับมาท่วมรถศึก ทหารม้า และกองทัพทั้งหมดของฟาโรห์ที่ตามชาวอิสราเอลลงไปในทะเล
ไม่มีใครเหลือรอดแม้แต่คนเดียว
29 แต่ชาวอิสราเอลเดินบนพื้นแห้งกลางทะเล โดยมีน้ำเป็นกำแพงอยู่ทางขวาและทางซ้าย

---

* **14:8 14:8** หรือ "อย่างท้าทาย"

30 วันนั้นพระยาห์เวห์ช่วยอิสราเอลให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์
และอิสราเอลเห็นศพชาวอียิปต์อยู่ริมทะเล
31 เมื่ออิสราเอลเห็นการกระทำอันยิ่งใหญ่ที่พระยาห์เวห์กระทำต่อชาวอียิปต์
ประชาชนก็เกรงกลัวพระยาห์เวห์ วางใจในพระยาห์เวห์ และเชื่อถือโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

15

1 แล้วโมเสสกับชาวอิสราเอลร้องเพลงนี้แด่พระยาห์เวห์* ว่า
"ฉันจะร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์มีชัยอย่างยิ่งใหญ่
พระองค์เหวี่ยงม้ากับคนขี่ลงทะเล
2 พระยาห์เวห์† คือกำลังของฉัน คือบทเพลงของฉัน
พระองค์ได้ช่วยฉันให้รอด
พระองค์คือพระเจ้าของฉัน ฉันจะสรรเสริญพระองค์
เป็นพระเจ้าของพ่อฉัน ฉันจะยกย่องพระองค์
3 พระยาห์เวห์เป็นนักรบ
พระยาห์เวห์‡ คือพระนามของพระองค์
4 พระองค์โยนรถศึกกับกองทัพของฟาโรห์ลงทะเล
นายกองที่คัดไว้ของเขาจมลงในทะเลแดง
5 ห้วงน้ำลึกปกคลุมพวกเขา
พวกเขาจมลงสู่ส่วนลึกเหมือนก้อนหิน
6 มือขวาของพระองค์ พระยาห์เวห์ เกรียงไกรด้วยฤทธิ์อำนาจ
มือขวาของพระองค์ พระยาห์เวห์ บดขยี้ศัตรู
7 ด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์คว่ำผู้ที่ลุกขึ้นต่อต้าน
พระองค์ปล่อยความโกรธออกมา เผาผลาญพวกเขาเหมือนฟาง
8 ด้วยลมแรงที่พุ่งออกจากจมูกของพระองค์ น้ำก็พูนขึ้นเป็นกอง
กระแสน้ำตั้งขึ้นเป็นกอง
ห้วงน้ำลึกจับตัวแน่นอยู่กลางทะเล
9 ศัตรูพูดว่า 'ฉันจะไล่ตาม ฉันจะตามให้ทัน ฉันจะแบ่งของที่ยึดมา
ฉันจะจัดการพวกเขาให้สาแก่ใจ
ฉันจะชักดาบ มือของฉันจะทำลายพวกเขา'
10 พระองค์เป่าลมของพระองค์
ทะเลก็ปกคลุมพวกเขา
พวกเขาจมเหมือนตะกั่วในสายน้ำมหาศาล
11 ในหมู่เทพเจ้า มีใครเหมือนพระองค์ พระยาห์เวห์'
มีใครเหมือนพระองค์ ผู้รุ่งโรจน์ด้วยความศักดิ์สิทธิ์
น่าเกรงขาม สมควรแก่คำสรรเสริญ และทำสิ่งอัศจรรย์'
12 พระองค์เหยียดมือขวาออก
แผ่นดินก็กลืนพวกเขา
13 ด้วยความรักมั่นคงของพระองค์ พระองค์นำประชาชนที่ไถ่ไว้
ด้วยกำลังของพระองค์ นำพวกเขาไปยังที่พำนักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
14 ชนชาติต่าง ๆ ได้ยินแล้ว
พวกเขาหวาดสั่น
ความเจ็บปวดบีบรัดชาวฟีลิสเตีย
15 หัวหน้าแห่งเอโดมตกตะลึง

---

* **15:1 15:1** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับพิมพ์คำที่หมายถึง 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' หรือ 'พระเจ้า' ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่จะระบุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์ † **15:2 15:2** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ ‡ **15:3 15:3** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับพิมพ์คำที่หมายถึง 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' หรือ 'พระเจ้า' ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่จะระบุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์

เหล่าผู้มีอำนาจแห่งโมอับสั่นกลัว
ชาวคานาอันทุกคนใจละลาย
16 ความหวาดกลัวและความสะพรึงเข้าครอบงำพวกเขา
ด้วยอำนาจอันยิ่งใหญ่ของแขนพระองค์ พวกเขานิ่งเหมือนก้อนหิน
จนประชาชนของพระองค์ผ่านไป พระยาห์เวห์
จนประชาชนที่พระองค์ซื้อไว้ผ่านไป
17 พระองค์จะพาพวกเขาเข้าไปและปลูกไว้บนภูเขาที่เป็นมรดกของพระองค์
สถานที่ที่พระองค์ พระยาห์เวห์ สร้างไว้ให้เป็นที่พำนัก
สถานศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์ผู้เป็นเจ้านายสร้างขึ้นด้วยมือของพระองค์
18 พระยาห์เวห์จะปกครองตลอดไปเป็นนิตย์
19 เพราะม้าของฟาโรห์พร้อมรถศึกและทหารม้าลงไปในทะเล
พระยาห์เวห์นำน้ำทะเลกลับมาท่วมพวกเขา แต่ชาวอิสราเอลเดินบนพื้นแห้งกลางทะเล
20 มิเรียม หญิงผู้เผยคำของพระเจ้า ซึ่งเป็นพี่น้องกับอาโรน ถือกลองแทมบูรีนไว้ในมือ
และผู้หญิงทุกคนก็ออกตามเธอไปพร้อมกลองแทมบูรีนและเต้นรำ
21 มิเรียมร้องตอบพวกเธอว่า
จงร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์มีชัยอย่างยิ่งใหญ่
พระองค์เหวี่ยงม้ากับคนขี่ลงทะเล
22 โมเสสนำอิสราเอลออกเดินทางต่อจากทะเลแดง พวกเขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดารชูร์ เดินอยู่ 3
วันในถิ่นทุรกันดารโดยไม่พบน้ำ
23 เมื่อมาถึงมาราห์ พวกเขาดื่มน้ำที่นั่นไม่ได้เพราะน้ำขม จึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาราห์§
24 ประชาชนบ่นต่อว่าโมเสสว่า พวกเราจะดื่มอะไร
25 โมเสสจึงร้องทูลพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ชี้ต้นไม้ต้นหนึ่งให้เขาเห็น เขาโยนมันลงในน้ำ
แล้วน้ำก็หายขม ที่นั่นพระองค์ตั้งข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ให้พวกเขา และทดสอบพวกเขาที่นั่น
26 พระองค์ตรัสว่า ถ้าพวกเจ้าตั้งใจฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระองค์ ใส่ใจคำสั่งของพระองค์
และรักษาข้อกำหนดทั้งหมดของพระองค์ เราจะไม่ให้พวกเจ้าต้องเป็นโรคใด ๆ
อย่างที่เราเคยให้เกิดกับชาวอียิปต์ เพราะเราคือพระยาห์เวห์ผู้รักษาพวกเจ้า
27 แล้วพวกเขามาถึงเอลิม ที่นั่นมีตาน้ำ 12 แห่งและต้นอินทผลัม 70 ต้น
พวกเขาจึงตั้งค่ายอยู่ข้างแหล่งน้ำ

16

1 พวกเขาออกเดินทางจากเอลิม และชุมชนทั้งหมดของชาวอิสราเอลมาถึงถิ่นทุรกันดารสิน
ซึ่งอยู่ระหว่างเอลิมกับซีนาย ในวันที่ 15 ของเดือนที่ 2 หลังจากออกจากแผ่นดินอียิปต์
2 ชุมชนทั้งหมดของชาวอิสราเอลบ่นต่อว่าโมเสสกับอาโรนในถิ่นทุรกันดาร
3 ชาวอิสราเอลพูดกับทั้งสองว่า ถ้าพวกเราตายด้วยมือของพระยาห์เวห์ตั้งแต่อยู่ในอียิปต์ก็คงดี
ตอนนั้นพวกเรานั่งอยู่ข้างหม้อต้มเนื้อและกินขนมปังจนอิ่ม
แต่พวกคุณกลับพาเรามาถิ่นทุรกันดารนี้เพื่อให้คนทั้งชุมชนอดตาย
4 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูสิ เราจะทำให้ขนมปังตกจากฟ้าเหมือนฝนให้พวกเจ้า
ประชาชนจะออกไปเก็บส่วนที่ต้องใช้ในแต่ละวันทุกวัน
เพื่อเราจะทดสอบว่าพวกเขาจะดำเนินตามคำสอนของเราหรือไม่
5 ในวันที่ 6 เมื่อพวกเขาเตรียมสิ่งที่เก็บมา จะมีปริมาณเป็น 2 เท่าของที่เก็บในแต่ละวัน

§ **15:23 15:23** มาราห์ แปลว่า ขม

6 โมเสสกับอาโรนพูดกับชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า “พอถึงเย็น
พวกคุณจะรู้ว่าพระยาห์เวห์เป็นผู้พาพวกคุณออกจากแผ่นดินอียิปต์
7 และในตอนเช้าพวกคุณจะได้เห็นความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ได้ยินที่พวกคุณบ่นต่อว่าพระยาห์เวห์ พวกเราเป็นใครกัน พวกคุณถึงมาบ่นต่อว่าเรา”
8 โมเสสพูดต่อว่า “พระยาห์เวห์จะประทานเนื้อให้พวกคุณกินในตอนเย็น
และขนมปังให้กินจนอิ่มในตอนเช้า เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินที่พวกคุณบ่นต่อว่าพระองค์
แล้วพวกเราเป็นใครกัน” พวกคุณไม่ได้บ่นต่อว่าเรา แต่บ่นต่อว่าพระยาห์เวห์”
9 โมเสสพูดกับอาโรนว่า “จงบอกชุมชนทั้งหมดของชาวอิสราเอลว่า “เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์เถอะ
เพราะพระองค์ได้ยินที่พวกคุณบ่นแล้ว” ”
10 ขณะที่อาโรนพูดกับชุมชนทั้งหมดของชาวอิสราเอล พวกเขามองไปทางถิ่นทุรกันดาร
และเห็นความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ปรากฏอยู่ในเมฆ
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
12 “เราได้ยินเสียงบ่นของชาวอิสราเอลแล้ว จงบอกพวกเขาว่า “ตอนเย็นพวกเจ้าจะได้กินเนื้อ
และตอนเช้าจะได้กินขนมปังจนอิ่ม แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า” ”
13 เย็นวันนั้นฝูงนกคุ่มบินมาปกคลุมค่าย และตอนเช้ามีน้ำค้างอยู่รอบค่าย
14 เมื่อน้ำค้างระเหยไป ก็มีสิ่งเล็กกลม ๆ อยู่ทั่วพื้นถิ่นทุรกันดาร
เล็กเหมือนเกล็ดน้ำค้างแข็งบนพื้นดิน
15 เมื่อชาวอิสราเอลเห็นก็ถามกันว่า “นี่อะไร” เพราะพวกเขาไม่รู้ว่ามันคืออะไร
โมเสสพูดกับพวกเขาว่า “นี่คือขนมปังที่พระยาห์เวห์ประทานให้พวกคุณกิน
16 พระยาห์เวห์สั่งไว้ว่า “แต่ละคนจงเก็บตามปริมาณที่กิน คนละ 1 โอเมอร์*
ตามจำนวนคนของพวกคุณ แต่ละคนจงเก็บให้ทุกคนที่อยู่ในเต็นท์ของตน” ”
17 ชาวอิสราเอลก็ทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย
18 เมื่อพวกเขาตวงด้วยโอเมอร์ คนที่เก็บมากก็ไม่เหลือ ส่วนคนที่เก็บน้อยก็ไม่ขาด
แต่ละคนเก็บได้พอดีกับที่ตนกิน
19 โมเสสพูดกับพวกเขาว่า “อย่าให้ใครเหลือไว้ถึงเช้า”
20 แต่บางคนไม่ฟังโมเสสและเก็บไว้ถึงเช้า มันก็มีหนอนขึ้นและส่งกลิ่นเหม็น โมเสสจึงโกรธพวกเขา
21 ทุกเช้าพวกเขาเก็บตามปริมาณที่แต่ละคนกิน พอแดดร้อนมันก็ละลาย
22 วันที่ 6 พวกเขาเก็บขนมปังเป็น 2 เท่า คือคนละ 2 โอเมอร์ ผู้นำทั้งหมดของชุมชนจึงมาบอกโมเสส
23 โมเสสพูดกับพวกเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ว่า “พรุ่งนี้เป็นวันพักอย่างเต็มที่
เป็นวันสะบาโตอันศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์ สิ่งไหนจะอบก็อบ สิ่งไหนจะต้มก็ต้ม
ส่วนที่เหลือทั้งหมดให้เก็บไว้จนถึงเช้า” ”
24 พวกเขาจึงเก็บไว้ถึงเช้าตามที่โมเสสสั่ง มันไม่เหม็นและไม่มีหนอนขึ้น
25 โมเสสพูดว่า “วันนี้จงกินสิ่งที่เก็บไว้ เพราะวันนี้เป็นวันสะบาโตถวายแด่พระยาห์เวห์
วันนี้พวกคุณจะไม่พบมันในทุ่ง
26 เก็บได้ 6 วัน แต่วันที่ 7 เป็นวันสะบาโต วันนั้นจะไม่มี”
27 พอถึงวันที่ 7 มีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่พบอะไร
28 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
“พวกเจ้าจะไม่ยอมรักษาคำสั่งและคำสอนของเราไปอีกนานแค่ไหน”
29 ดูสิ เพราะพระยาห์เวห์ประทานวันสะบาโตให้พวกเจ้า พระองค์จึงประทานขนมปังสำหรับ 2
วันในวันที่ 6 ทุกคนจงอยู่ในที่ของตน อย่าให้ใครออกจากที่ของตนในวันที่ 7”
30 ประชาชนจึงพักในวันที่ 7

---

* **16:16 16:16** 1 โอเมอร์ มีประมาณ 2.2 ลิตร หรือประมาณ 2.3 ควอร์ต

31 ชนชาติอิสราเอลเรียกสิ่งนั้นว่า "มานา"† มันคล้ายเมล็ดผักชี สีขาว
และมีรสเหมือนขนมแผ่นผสมน้ำผึ้ง
32 โมเสสพูดว่า "พระยาห์เวห์สั่งว่า "ให้เก็บมานาเต็ม 1 โอเมอร์ไว้ตลอดทุกชั่วอายุ
เพื่อพวกเขาจะได้เห็นขนมปังที่เราใช้เลี้ยงพวกเจ้าในถิ่นทุรกันดาร
ตอนที่เราพาพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์" "
33 โมเสสพูดกับอาโรนว่า "เอาภาชนะใบหนึ่งมา ใส่มานาให้เต็ม 1 โอเมอร์
แล้ววางไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เก็บไว้ตลอดทุกชั่วอายุ"
34 อาโรนจึงทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส เขาวางภาชนะนั้นไว้ต่อหน้าคำพยาน เพื่อเก็บรักษาไว้
35 ชาวอิสราเอลกินมานาเป็นเวลา 40 ปี จนมาถึงแผ่นดินที่มีคนอาศัยอยู่
พวกเขากินมานาจนมาถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน
36 1 โอเมอร์ เท่ากับหนึ่งในสิบของ 1 เอฟาห์‡

17

1 ชุมชนทั้งหมดของชาวอิสราเอลออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารสินต่อไปเป็นช่วง ๆ
ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ แล้วตั้งค่ายที่เรฟีดิม แต่ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม
2 ประชาชนจึงทะเลาะกับโมเสสและพูดว่า "เอาน้ำมาให้พวกเราดื่ม"
โมเสสตอบว่า "ทำไมพวกคุณทะเลาะกับผม" ทำไมถึงทดสอบพระยาห์เวห์""
3 ที่นั่นประชาชนกระหายน้ำอย่างมาก จึงบ่นต่อว่าโมเสสว่า "ทำไมคุณพาพวกเราขึ้นมาจากอียิปต์
จะให้ทั้งพวกเรา ลูก ๆ และฝูงสัตว์ตายเพราะกระหายน้ำหรือ""
4 โมเสสร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า "ผมจะทำอย่างไรกับประชาชนพวกนี้ดี"
อีกนิดเดียวพวกเขาก็จะเอาหินขว้างผมแล้ว"
5 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเดินนำหน้าประชาชนไป และพาผู้อาวุโสของอิสราเอลไปด้วย
เอาไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำไนล์ถือไปด้วย
6 ดูสิ เราจะยืนอยู่ตรงหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่โฮเรบ จงตีศิลาแล้วน้ำจะไหลออกมาให้ประชาชนดื่ม"
โมเสสก็ทำเช่นนั้นต่อหน้าผู้อาวุโสของอิสราเอล
7 เขาเรียกสถานที่นั้นว่า "มัสสาห์"* และ "เมรีบาห์"† เพราะชาวอิสราเอลทะเลาะวิวาท
และเพราะพวกเขาทดสอบพระยาห์เวห์ด้วยการถามว่า "พระยาห์เวห์อยู่กับพวกเราหรือไม่""
8 แล้วชาวอามาเลขมารบกับอิสราเอลที่เรฟีดิม
9 โมเสสพูดกับโยชูวาว่า "เลือกผู้ชายจากพวกเราจำนวนหนึ่งแล้วออกไปรบกับอามาเลข
พรุ่งนี้ผมจะยืนบนยอดเขา ถือไม้เท้าของพระเจ้าไว้ในมือ"
10 โยชูวาทำตามที่โมเสสบอกและออกไปรบกับอามาเลข ส่วนโมเสส อาโรน
และเฮอร์ขึ้นไปบนยอดเขา
11 เมื่อโมเสสยกมือขึ้น ฝ่ายอิสราเอลก็ได้เปรียบ แต่เมื่อเขาลดมือลง ฝ่ายอามาเลขก็ได้เปรียบ
12 เมื่อมือของโมเสสหนักจนยกไม่ไหว พวกเขาจึงเอาหินก้อนหนึ่งมารองให้เขานั่ง
แล้วอาโรนกับเฮอร์ช่วยกันยกมือทั้งสองของเขาไว้คนละข้าง
มือของโมเสสจึงมั่นคงอยู่จนดวงอาทิตย์ตก
13 โยชูวาจึงเอาชนะอามาเลขกับประชาชนของเขาด้วยคมดาบ
14 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเขียนเรื่องนี้ไว้ในหนังสือเป็นที่ระลึก
และย้ำเรื่องนี้ให้โยชูวาฟังว่า เราจะลบความทรงจำเกี่ยวกับอามาเลขออกจากใต้ฟ้าให้สิ้น"
15 โมเสสสร้างแท่นบูชาและตั้งชื่อว่า "พระยาห์เวห์คือธงของเรา"‡

---

† **16:31 16:31** "มานา" แปลว่า "นี่อะไร"" ‡ **16:36 16:36** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล * **17:7 17:7** มัสสาห์ แปลว่า "การทดสอบ" † **17:7 17:7** เมรีบาห์ แปลว่า "การทะเลาะ" ‡ **17:15 17:15** หรือ "พระยาห์เวห์นิสสี" เมื่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับพิมพ์คำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่จะระบุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์

16 เขาพูดว่า "พระยาห์เวห์§ สาบานว่า "พระยาห์เวห์*
จะทำสงครามกับอามาเลขจากชั่วอายุหนึ่งถึงอีกชั่วอายุหนึ่ง" "

18

1 เยโธร นักบวชแห่งมีเดียนและพ่อตาของโมเสส
ได้ยินเรื่องทั้งหมดที่พระเจ้าทำเพื่อโมเสสและอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชนของพระองค์
รวมทั้งที่พระยาห์เวห์พาอิสราเอลออกจากอียิปต์
2 เยโธรพ่อตาของโมเสสรับซิปโปราห์ภรรยาของโมเสสกลับมา หลังจากโมเสสส่งเธอกลับไป
3 พร้อมลูกชาย 2 คน ลูกคนหนึ่งชื่อเกอร์โชม* เพราะเขาพูดว่า
"ผมมาอยู่เป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินต่างแดน"
4 อีกคนชื่อเอลีเอเซอร์† เพราะเขาพูดว่า
"พระเจ้าของพ่อผมช่วยผมและช่วยให้พ้นจากดาบของฟาโรห์"
5 เยโธรพ่อตาของโมเสส พาลูกชายกับภรรยาของโมเสสมาหาเขาในถิ่นทุรกันดาร
ซึ่งโมเสสตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า
6 เยโธรพูดกับโมเสสว่า "ผม เยโธรพ่อตาของคุณ มาหาคุณแล้ว
พร้อมภรรยาของคุณและลูกชายทั้ง 2 คนของเธอ"
7 โมเสสออกไปต้อนรับพ่อตา ก้มลงคำนับและจูบเขา ทั้งสองถามไถ่ทุกข์สุขกัน แล้วเข้าไปในเต็นท์
8 โมเสสเล่าให้พ่อตาฟังทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทำกับฟาโรห์และชาวอียิปต์เพื่ออิสราเอล
รวมทั้งความยากลำบากทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างทาง และวิธีที่พระยาห์เวห์ช่วยพวกเขาให้พ้นภัย
9 เยโธรดีใจกับสิ่งดีทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ทำให้อิสราเอล
โดยช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์
10 เยโธรพูดว่า "สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
พระองค์ช่วยพวกคุณให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์และจากมือของฟาโรห์
ช่วยประชาชนให้พ้นจากอำนาจของชาวอียิปต์
11 ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่กว่าเทพเจ้าทั้งหมด
จากสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อชาวอียิปต์ปฏิบัติต่อประชาชนอย่างหยิ่งยโส"
12 แล้วเยโธรพ่อตาของโมเสสนำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาอื่น ๆ มาถวายแด่พระเจ้า
อาโรนกับผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลก็มากินอาหารร่วมกับพ่อตาของโมเสสต่อหน้าพระเจ้า
13 วันรุ่งขึ้นโมเสสนั่งตัดสินเรื่องของประชาชน และประชาชนยืนอยู่รอบเขาตั้งแต่เช้าจนเย็น
14 เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นทุกอย่างที่เขาทำเพื่อประชาชน ก็ถามว่า
"นี่คุณกำลังทำอะไรกับประชาชน" ทำไมคุณนั่งอยู่คนเดียว
ส่วนประชาชนทั้งหมดต้องยืนรออยู่รอบคุณตั้งแต่เช้าจนเย็น""
15 โมเสสตอบพ่อตาว่า "เพราะประชาชนมาหาผมเพื่อถามพระเจ้า
16 เมื่อพวกเขามีเรื่องพิพาทก็มาหาผม ผมตัดสินระหว่างคนหนึ่งกับอีกคนหนึ่ง
และบอกให้พวกเขารู้ข้อกำหนดกับคำสอนของพระเจ้า"
17 พ่อตาของโมเสสพูดว่า "วิธีที่คุณทำอยู่นี้ไม่ดี
18 ทั้งคุณและประชาชนที่อยู่กับคุณจะเหนื่อยจนหมดแรงแน่ งานนี้หนักเกินไปสำหรับคุณ
คุณทำคนเดียวไม่ไหว

---

§ **17:16 17:16** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ * **17:16 17:16** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับพิมพ์คำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่จะระบุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์ * **18:3 18:3** "เกอร์โชม" ฟังคล้ายคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "คนต่างถิ่นที่นั่น" † **18:4 18:4** เอลีเอเซอร์ แปลว่า "พระเจ้าคือผู้ช่วยของฉัน"

19 ฟังผมนะ ผมมีคำแนะนำให้คุณ และขอให้พระเจ้าอยู่กับคุณ
คุณจงเป็นตัวแทนของประชาชนต่อหน้าพระเจ้า และนำเรื่องของพวกเขาไปทูลพระองค์
20 สอนพวกเขาให้รู้ข้อกำหนดและคำสอน บอกให้รู้ว่าควรดำเนินชีวิตอย่างไรและต้องทำอะไร
21 นอกจากนี้ให้เลือกคนที่มีความสามารถจากประชาชนทั้งหมด เป็นคนที่เกรงกลัวพระเจ้า ซื่อสัตย์
และเกลียดผลประโยชน์ที่ได้มาโดยมิชอบ แล้วตั้งคนเหล่านี้ให้ดูแลประชาชน เป็นหัวหน้ากลุ่มละ
1,000 คน 100 คน 50 คน และ 10 คน
22 ให้พวกเขาตัดสินเรื่องของประชาชนอยู่เสมอ เรื่องสำคัญทุกเรื่องให้นำมาหาคุณ แต่เรื่องเล็ก ๆ
ให้พวกเขาเป็นผู้ตัดสินเอง แบบนี้งานของคุณจะเบาลง และพวกเขาจะช่วยคุณแบกภาระ
23 ถ้าคุณทำอย่างนี้และพระเจ้าสั่งให้ทำ คุณก็จะรับภาระนี้ไหว
และประชาชนทั้งหมดจะกลับไปยังที่ของตนอย่างสงบ
24 โมเสสฟังคำของพ่อตาและทำตามทุกอย่างที่เขาแนะนำ
25 โมเสสเลือกคนที่มีความสามารถจากอิสราเอลทั้งหมด แล้วตั้งให้เป็นหัวหน้าประชาชน
เป็นหัวหน้ากลุ่มละ 1,000 คน 100 คน 50 คน และ 10 คน
26 พวกเขาตัดสินเรื่องของประชาชนอยู่เสมอ เรื่องยากก็นำมาหาโมเสส แต่เรื่องเล็ก ๆ
พวกเขาเป็นผู้ตัดสินเอง
27 แล้วโมเสสก็ส่งพ่อตากลับ เขาจึงเดินทางกลับไปยังแผ่นดินของตน

19

1 ในเดือนที่ 3 หลังจากชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์
ในวันเดียวกันนั้นพวกเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย
2 พวกเขาออกจากเรฟีดิมมาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย แล้วตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้น
อิสราเอลตั้งค่ายอยู่หน้าภูเขา
3 โมเสสขึ้นไปหาพระเจ้า พระยาห์เวห์เรียกเขาจากภูเขาว่า
จงบอกวงศ์วานยาโคบและชาวอิสราเอลดังนี้
4 พวกเจ้าได้เห็นแล้วว่าเราทำอะไรกับชาวอียิปต์ และเราโอบอุ้มพวกเจ้าไว้บนปีกนกอินทรี
พามาหาเราเองอย่างไร
5 บัดนี้ ถ้าพวกเจ้าฟังเสียงเราอย่างแท้จริงและรักษาพันธสัญญาของเรา
พวกเจ้าจะเป็นสมบัติล้ำค่าของเราท่ามกลางชนชาติทั้งปวง เพราะทั่วทั้งแผ่นดินโลกเป็นของเรา
6 และพวกเจ้าจะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิตและเป็นชนชาติศักดิ์สิทธิ์สำหรับเรา
นี่คือถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกชาวอิสราเอล
7 โมเสสจึงไปเรียกผู้อาวุโสของประชาชนมา แล้วบอกถ้อยคำทั้งหมดที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้
8 ประชาชนทั้งหมดตอบพร้อมกันว่า ทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส พวกเราจะทำ
โมเสสจึงนำคำตอบของประชาชนไปบอกพระยาห์เวห์
9 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูสิ เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ
เพื่อประชาชนจะได้ยินเมื่อเราพูดกับเจ้า และจะเชื่อเจ้าเสมอไป
แล้วโมเสสบอกถ้อยคำของประชาชนต่อพระยาห์เวห์
10 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงไปหาประชาชน ชำระพวกเขาให้ศักดิ์สิทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้
แล้วให้พวกเขาซักเสื้อผ้า
11 และเตรียมพร้อมสำหรับวันที่ 3 เพราะในวันที่ 3
พระยาห์เวห์จะลงมาบนภูเขาซีนายให้ประชาชนทั้งหมดเห็น

12 เจ้าต้องกำหนดเขตห้ามประชาชนเข้าโดยรอบภูเขา แล้วบอกว่า
"ระวังอย่าขึ้นไปบนภูเขาหรือแตะต้องขอบเขตของมัน
ใครก็ตามหรือสัตว์ตัวใดที่แตะต้องภูเขาจะต้องตายอย่างแน่นอน
13 ห้ามใช้มือแตะตัวนั้น แต่ต้องเอาหินขว้างหรือยิงให้ทะลุจนตาย
ไม่ว่าจะเป็นสัตว์หรือคนก็ห้ามไว้ชีวิต" เมื่อเสียงแตรดังยาว พวกเขาจึงจะขึ้นมาที่ภูเขาได้"
14 โมเสสลงจากภูเขามาหาประชาชน ชำระพวกเขาให้ศักดิ์สิทธิ์ และพวกเขาก็ซักเสื้อผ้า
15 เขาบอกประชาชนว่า "เตรียมตัวให้พร้อมภายในวันที่ 3 และอย่ามีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง"
16 เช้าวันที่ 3 มีเสียงฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และเมฆหนาทึบบนภูเขา เสียงแตรดังสนั่นมาก
จนประชาชนทุกคนในค่ายตัวสั่น
17 โมเสสพาประชาชนออกจากค่ายไปพบพระเจ้า พวกเขายืนอยู่ตรงเชิงภูเขา
18 ภูเขาซีนายทั้งลูกมีควัน เพราะพระยาห์เวห์ลงมาเหนือภูเขาด้วยไฟ
ควันลอยขึ้นเหมือนควันจากเตาเผา และภูเขาทั้งลูกสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง
19 เสียงแตรดังขึ้นเรื่อย ๆ โมเสสพูด และพระเจ้าตอบเขาด้วยเสียง
20 พระยาห์เวห์ลงมาบนยอดภูเขาซีนาย แล้วเรียกโมเสสขึ้นไปบนยอดภูเขา โมเสสก็ขึ้นไป
21 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ลงไปเตือนประชาชน
อย่าให้พวกเขาฝ่าเข้ามาหาพระยาห์เวห์เพื่อมองดู มิฉะนั้นหลายคนจะต้องตาย
22 แม้แต่พวกปุโรหิตที่เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์ก็ต้องชำระตัวให้ศักดิ์สิทธิ์
มิฉะนั้นพระยาห์เวห์จะลงโทษพวกเขาอย่างฉับพลัน"
23 โมเสสพูดกับพระยาห์เวห์ว่า "ประชาชนขึ้นมาบนภูเขาซีนายไม่ได้
เพราะพระองค์เตือนพวกเราไว้แล้วว่า "จงกำหนดเขตรอบภูเขาและทำให้ภูเขานั้นเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์" "
24 พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "ลงไป" แล้วพาอาโรนขึ้นมากับเจ้า
แต่อย่าให้พวกปุโรหิตกับประชาชนฝ่าเข้ามาเพื่อขึ้นมาหาพระยาห์เวห์
มิฉะนั้นพระองค์จะลงโทษพวกเขาอย่างฉับพลัน"
25 โมเสสจึงลงไปหาประชาชนและบอกพวกเขา

20

1 พระเจ้า* ตรัสถ้อยคำทั้งหมดนี้ว่า
2 "เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้พาเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากที่ที่เจ้าเป็นทาส
3 "อย่ามีพระอื่นใดนอกจากเรา
4 "อย่าทำรูปเคารพหรือรูปเหมือนของสิ่งใดที่อยู่บนฟ้าเบื้องบน บนแผ่นดินเบื้องล่าง
หรือในน้ำใต้แผ่นดิน
5 อย่ากราบลงต่อสิ่งเหล่านั้นหรือรับใช้มัน เพราะเรา พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
เป็นพระเจ้าผู้หวงแหนความภักดีของเจ้า
เราลงโทษความผิดของบรรพบุรุษที่เกลียดเราไปถึงลูกหลานรุ่นที่ 3 และ 4
6 แต่เราแสดงความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักเราและรักษาคำสั่งของเราเป็นพัน ๆ คน
7 "อย่าใช้พระนามของพระยาห์เวห์† พระเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร‡
เพราะพระยาห์เวห์จะถือว่าคนที่ใช้พระนามของพระองค์อย่างไม่สมควรมีความผิด
8 "จงระลึกถึงวันสะบาโตและรักษาวันนั้นให้ศักดิ์สิทธิ์

---

* **20:1** **20:1** หลังคำว่า "พระเจ้า" ภาษาฮีบรูมีตัวอักษร 2 ตัวคือ "อาเลฟ ทาฟ" (อักษรตัวแรกและตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรู) ไม่ได้ใช้เป็นคำ แต่เป็นเครื่องหมายทางไวยากรณ์ † **20:7** **20:7** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับพิมพ์คำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากภาษาฮีบรู יהוה คือ ยาห์เวห์ ยกเว้นเมื่อมีหมายเหตุระบุว่าเป็นรูปย่อ יה คือ ยาห์ ‡ **20:7** **20:7** หรือ อย่าเอ่ยพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ความหมาย

9 เจ้าต้องทำงาน 6 วัน และทำงานทั้งหมดของเจ้าให้เสร็จ
10 แต่วันที่ 7 เป็นวันสะบาโตถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นห้ามทำงานใด ๆ ไม่ว่าเจ้า
ลูกชาย ลูกสาว ทาสชาย ทาสหญิง สัตว์เลี้ยง หรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ภายในประตูเมืองของเจ้า
11 เพราะใน 6 วันพระยาห์เวห์สร้างฟ้า แผ่นดิน ทะเล และทุกสิ่งในนั้น แล้วพักในวันที่ 7
เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์จึงอวยพรวันสะบาโตและทำให้วันนั้นศักดิ์สิทธิ์
12 จงให้เกียรติพ่อและแม่ของเจ้า
เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้
13 อย่าฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา
14 อย่าล่วงประเวณี
15 อย่าขโมย
16 อย่าเป็นพยานเท็จปรักปรำผู้อื่น
17 อย่าโลภอยากได้บ้านของผู้อื่น อย่าโลภอยากได้ภรรยาของเขา ทาสชาย ทาสหญิง วัว ลา
หรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นของเขา
18 ประชาชนทั้งหมดได้ยินเสียงฟ้าร้อง เห็นฟ้าแลบ ได้ยินเสียงแตร และเห็นภูเขามีควัน
เมื่อเห็นเช่นนั้นพวกเขาก็ตัวสั่นและยืนอยู่ห่าง ๆ
19 พวกเขาพูดกับโมเสสว่า ท่านพูดกับพวกเราเถอะ แล้วพวกเราจะฟัง
แต่อย่าให้พระเจ้าพูดกับพวกเราเลย ไม่อย่างนั้นพวกเราจะตาย
20 โมเสสบอกประชาชนว่า อย่ากลัวเลย พระเจ้ามาเพื่อทดสอบพวกคุณ
และเพื่อให้พวกคุณเกรงกลัวพระองค์อยู่เสมอ จะได้ไม่ทำบาป
21 ประชาชนยังคงยืนอยู่ห่าง ๆ ส่วนโมเสสเข้าไปใกล้ความมืดทึบที่พระเจ้าอยู่
22 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงบอกชาวอิสราเอลว่า
พวกเจ้าได้เห็นด้วยตาตัวเองแล้วว่าเราได้พูดกับพวกเจ้าจากฟ้า
23 อย่าทำเทพเจ้าเงินหรือเทพเจ้าทองไว้เคียงข้างเราอย่างเด็ดขาด
24 จงทำแท่นบูชาดินสำหรับเรา แล้วถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาเพื่อสันติของพวกเจ้า
ทั้งแกะและวัวบนแท่นนั้น ในทุกแห่งที่เราจะให้พวกเจ้าระลึกถึงชื่อของเรา
เราจะมาหาพวกเจ้าและอวยพรพวกเจ้า
25 ถ้าพวกเจ้าทำแท่นบูชาหินสำหรับเรา อย่าสร้างด้วยหินที่ตัดแต่งแล้ว
เพราะถ้าใช้เครื่องมือกับหินเหล่านั้น พวกเจ้าจะทำให้แท่นนั้นแปดเปื้อน
26 และอย่าขึ้นแท่นบูชาของเราด้วยบันได
เพื่อไม่ให้ส่วนลับของร่างกายพวกเจ้าถูกเปิดเผยเมื่อขึ้นไปบนแท่นนั้น

21

1 ต่อไปนี้คือข้อกำหนดที่เจ้าต้องบอกพวกเขา
2 ถ้าเจ้าซื้อทาสชาวฮีบรู เขาต้องรับใช้ 6 ปี และในปีที่ 7 เขาจะออกไปเป็นอิสระโดยไม่ต้องจ่ายอะไร
3 ถ้าเขาเข้ามาคนเดียว เขาก็ออกไปคนเดียว ถ้าเขามีภรรยาอยู่แล้ว ภรรยาก็ออกไปพร้อมเขา
4 ถ้านายของเขาหาภรรยาให้ และนางมีลูกชายหรือลูกสาวกับเขา ภรรยาและลูก ๆ จะเป็นของนาย
ส่วนตัวเขาจะออกไปคนเดียว
5 แต่ถ้าทาสคนนั้นยืนยันว่า ผมรักนาย รักภรรยาและลูก ๆ ของผม ผมไม่อยากออกไปเป็นอิสระ
6 นายต้องพาเขาไปหาพระเจ้า แล้วพาไปที่ประตูหรือวงกบประตู
จากนั้นนายจะใช้เหล็กแหลมเจาะหูเขา และเขาจะรับใช้นายตลอดไป
7 ถ้าชายคนหนึ่งขายลูกสาวให้เป็นทาสหญิง นางจะไม่ได้ออกไปเป็นอิสระเหมือนทาสชาย

8 ถ้านางไม่เป็นที่พอใจของนายซึ่งรับนางไว้เป็นภรรยา เขาต้องยอมให้นางถูกไถ่ตัว
เขาไม่มีสิทธิ์ขายนางให้ชนต่างชาติ เพราะเขาได้ปฏิบัติต่อนางอย่างไม่ซื่อสัตย์
9 ถ้าเขายกนางให้แต่งงานกับลูกชายของตน เขาต้องปฏิบัติต่อนางเหมือนลูกสาว
10 ถ้าเขารับภรรยาอีกคน เขาต้องไม่ลดอาหาร เสื้อผ้า หรือสิทธิในฐานะภรรยาของนาง
11 ถ้าเขาไม่ทำ 3 อย่างนี้ให้นาง นางออกไปเป็นอิสระได้โดยไม่ต้องจ่ายเงิน
12 ใครตีคนอื่นจนตาย คนนั้นต้องถูกประหารอย่างแน่นอน
13 แต่ถ้าไม่ได้ตั้งใจและพระเจ้าปล่อยให้เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น เราจะกำหนดสถานที่ให้เขาหนีไปได้
14 แต่ถ้าชายคนหนึ่งวางแผนแล้วจงใจฆ่าผู้อื่น
เจ้าต้องเอาตัวเขาออกมาจากแท่นบูชาของเราเพื่อให้เขาตาย
15 ใครทำร้ายพ่อหรือแม่ ต้องถูกประหารอย่างแน่นอน
16 ใครลักพาตัวคนไปขาย หรือพบว่าคนที่ถูกลักพาตัวยังอยู่ในมือเขา
คนนั้นต้องถูกประหารอย่างแน่นอน
17 ใครสาปแช่งพ่อหรือแม่ ต้องถูกประหารอย่างแน่นอน
18 ถ้าผู้ชายทะเลาะกัน แล้วคนหนึ่งเอาหินหรือกำปั้นตีอีกคนจนบาดเจ็บแต่ไม่ตาย
ต้องนอนอยู่บนเตียง
19 ถ้าต่อมาเขาลุกขึ้นและใช้ไม้เท้าเดินไปมาได้ คนที่ตีเขาไม่ต้องรับโทษเพราะการตีครั้งนั้น
เพียงแต่ต้องชดใช้เวลาที่เสียงานและค่ารักษาจนเขาหายดี
20 ถ้าชายคนหนึ่งใช้ไม้ตีทาสชายหรือทาสหญิงของตนจนตายคามือ
เขาต้องถูกลงโทษอย่างแน่นอน
21 แต่ถ้าทาสนั้นลุกขึ้นได้หลังจาก 1 หรือ 2 วัน นายไม่ต้องถูกลงโทษ
เพราะทาสเป็นทรัพย์สินของเขา
22 ถ้าผู้ชายต่อสู้กันแล้วไปทำร้ายหญิงตั้งครรภ์จนคลอดก่อนกำหนด แต่ไม่มีอันตรายอื่น
คนที่ทำต้องเสียค่าปรับตามที่สามีของหญิงนั้นเรียกร้องและผู้ตัดสินเห็นสมควร
23 แต่ถ้ามีอันตรายตามมา เจ้าต้องให้ชีวิตแทนชีวิต
24 ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า
25 แผลไฟไหม้แทนแผลไฟไหม้ บาดแผลแทนบาดแผล และรอยฟกช้ำแทนรอยฟกช้ำ
26 ถ้าชายคนหนึ่งตีตาทาสชายหรือทาสหญิงจนตานั้นเสีย
เขาต้องปล่อยทาสคนนั้นเป็นอิสระเพื่อชดเชยตาข้างนั้น
27 ถ้าเขาตีฟันทาสชายหรือทาสหญิงจนฟันหลุด
เขาต้องปล่อยทาสคนนั้นเป็นอิสระเพื่อชดเชยฟันซี่นั้น
28 ถ้าวัวขวิดผู้ชายหรือผู้หญิงจนตาย ต้องเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตาย และห้ามกินเนื้อของมัน
แต่เจ้าของวัวไม่ต้องรับผิด
29 แต่ถ้าวัวตัวนั้นเคยมีนิสัยขวิดคนมาก่อน และมีคนเตือนเจ้าของแล้วแต่เขาไม่กักมันไว้
จนมันฆ่าผู้ชายหรือผู้หญิง วัวนั้นต้องถูกเอาหินขว้างให้ตาย และเจ้าของก็ต้องถูกประหารด้วย
30 ถ้ามีการกำหนดค่าไถ่ชีวิตให้เขา เขาต้องจ่ายตามจำนวนที่กำหนดเพื่อไถ่ชีวิตตนเอง
31 ถ้าวัวขวิดลูกชายหรือลูกสาว ก็ให้ใช้คำตัดสินเดียวกันนี้กับเจ้าของ
32 ถ้าวัวขวิดทาสชายหรือทาสหญิง เจ้าของวัวต้องจ่ายเงิน 30 เชเขล* ให้แก่นายของทาส
และต้องเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตาย
33 ถ้าชายคนหนึ่งเปิดหลุมไว้ หรือขุดหลุมแล้วไม่ปิด และมีวัวหรือลาตกลงไป
34 เจ้าของหลุมต้องชดใช้ เขาต้องจ่ายเงินให้เจ้าของสัตว์ และสัตว์ที่ตายจะเป็นของเขา

---

* **21:32 21:32** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 30 เชเขลหนักประมาณ 300 กรัม หรือประมาณ 10.6 ออนซ์

35 ถ้าวัวของชายคนหนึ่งทำร้ายวัวของอีกคนจนตาย ให้ทั้งสองขายวัวที่ยังมีชีวิตแล้วแบ่งเงินกัน
และแบ่งซากวัวที่ตายด้วย
36 แต่ถ้ารู้กันอยู่แล้วว่าวัวนั้นเคยมีนิสัยขวิดมาก่อน และเจ้าของไม่กักมันไว้ เขาต้องชดใช้วัวเป็นวัว
และซากวัวที่ตายจะเป็นของเขา

22

1 ถ้าชายคนหนึ่งขโมยวัวหรือแกะ แล้วฆ่าหรือขาย เขาต้องชดใช้วัว 5 ตัวแทนวัว 1 ตัว และแกะ 4
ตัวแทนแกะ 1 ตัว
2 ถ้าพบขโมยกำลังงัดแงะเข้าบ้านและมีคนตีเขาจนตาย ผู้ที่ตีเขาไม่ต้องรับผิดในความตายของเขา
3 แต่ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ผู้ที่ฆ่าเขาต้องรับผิดในความตายของเขา ขโมยต้องชดใช้
ถ้าไม่มีอะไรจะชดใช้ ให้ขายตัวเขาเพื่อชำระค่าของที่ขโมย
4 ถ้าพบของที่ขโมยอยู่ในมือเขาและยังมีชีวิต ไม่ว่าจะเป็นวัว ลา หรือแกะ เขาต้องชดใช้เป็น 2 เท่า
5 ถ้าชายคนหนึ่งปล่อยสัตว์ของตนไปกินหญ้า แล้วมันไปกินพืชในไร่หรือสวนองุ่นของคนอื่น
เขาต้องชดใช้จากผลผลิตที่ดีที่สุดในไร่และสวนองุ่นของตน
6 ถ้าเกิดไฟไหม้แล้วลามไปติดพุ่มหนาม จนเผากองข้าว ต้นข้าวที่ยังอยู่ในนา หรือทั้งไร่
คนที่จุดไฟต้องชดใช้ความเสียหายอย่างแน่นอน
7 ถ้าชายคนหนึ่งมอบเงินหรือสิ่งของให้ผู้อื่นเก็บรักษา แล้วของนั้นถูกขโมยจากบ้าน ถ้าจับขโมยได้
ขโมยต้องชดใช้เป็น 2 เท่า
8 ถ้าจับขโมยไม่ได้ เจ้าของบ้านต้องเข้าไปใกล้พระเจ้า
เพื่อให้รู้ว่าเขาได้ยื่นมือไปเอาทรัพย์ของผู้อื่นหรือไม่
9 ในคดีเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นวัว ลา แกะ เสื้อผ้า
หรือของที่สูญหายซึ่งมีคนอ้างว่า นี่เป็นของผม ให้ทั้งสองฝ่ายนำคดีมาหาพระเจ้า
ผู้ที่พระเจ้าตัดสินว่าผิดต้องชดใช้ให้อีกฝ่ายเป็น 2 เท่า
10 ถ้าชายคนหนึ่งฝากลา วัว แกะ หรือสัตว์ชนิดใดไว้กับผู้อื่น แล้วสัตว์นั้นตาย บาดเจ็บ
หรือถูกต้อนหายไปโดยไม่มีใครเห็น
11 ให้ทั้งสองฝ่ายสาบานต่อพระยาห์เวห์ว่าผู้รับฝากไม่ได้ยื่นมือไปเอาทรัพย์ของเจ้าของ
เจ้าของต้องยอมรับคำสาบานนั้น และผู้รับฝากไม่ต้องชดใช้
12 แต่ถ้าสัตว์ถูกขโมยไปจากเขา คนที่ขโมยต้องชดใช้ให้เจ้าของ
13 ถ้าสัตว์นั้นถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ ให้เขานำซากมาเป็นหลักฐาน และไม่ต้องชดใช้สัตว์ที่ถูกฉีก
14 ถ้าชายคนหนึ่งยืมของจากผู้อื่น แล้วของนั้นเสียหาย หรือถ้าเป็นสัตว์แล้วมันบาดเจ็บหรือตาย
ขณะที่เจ้าของไม่ได้อยู่ด้วย เขาต้องชดใช้อย่างแน่นอน
15 ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย เขาไม่ต้องชดใช้ ถ้าเป็นของที่เช่ามา ความเสี่ยงนั้นรวมอยู่ในค่าเช่าแล้ว
16 ถ้าชายคนหนึ่งเกลี้ยกล่อมหญิงสาวพรหมจารีที่ยังไม่ได้หมั้นหมาย แล้วนอนกับนาง
เขาต้องจ่ายค่าสินสอดและรับนางเป็นภรรยาอย่างแน่นอน
17 ถ้าพ่อของนางไม่ยอมยกนางให้เขาอย่างเด็ดขาด
เขายังต้องจ่ายเงินเท่ากับค่าสินสอดสำหรับหญิงสาวพรหมจารี
18 อย่าปล่อยให้หญิงผู้ใช้เวทมนตร์มีชีวิตอยู่
19 ใครมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ ต้องถูกประหารอย่างแน่นอน
20 ใครถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าอื่น นอกจากพระยาห์เวห์เพียงพระองค์เดียว ต้องถูกทำลายสิ้น
21 อย่าทำร้ายหรือกดขี่คนต่างถิ่น เพราะพวกเจ้าเองเคยเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินอียิปต์
22 อย่าเอาเปรียบหญิงม่ายหรือเด็กกำพร้าพ่อคนใด

23 ถ้าพวกเจ้ารังแกพวกเขา แล้วพวกเขาร้องหาความช่วยเหลือจากเรา
เราจะได้ยินเสียงร้องของพวกเขาอย่างแน่นอน
24 ความโกรธของเราจะลุกเป็นไฟ เราจะฆ่าพวกเจ้าด้วยดาบ แล้วภรรยาของพวกเจ้าจะเป็นม่าย
และลูก ๆ ของพวกเจ้าจะกำพร้าพ่อ
25 ถ้าพวกเจ้าให้คนยากจนในประชาชนของเราที่อยู่กับพวกเจ้ายืมเงิน
อย่าทำตัวเป็นเจ้าหนี้ที่บีบคั้นเขา และอย่าเรียกดอกเบี้ยจากเขา
26 ถ้าพวกเจ้าเอาเสื้อคลุมของผู้อื่นไว้เป็นประกัน ต้องคืนให้เขาก่อนดวงอาทิตย์ตก
27 เพราะนั่นเป็นสิ่งเดียวที่ใช้คลุมตัว เป็นเสื้อผ้าที่ห่มกาย แล้วเขาจะเอาอะไรห่มนอน
เมื่อเขาร้องหาเรา เราจะฟัง เพราะเราเปี่ยมด้วยความเมตตา
28 อย่าลบหลู่พระเจ้า และอย่าสาปแช่งผู้ปกครองประชาชนของเจ้า
29 อย่าชักช้าที่จะถวายผลเก็บเกี่ยวและน้ำที่ได้จากเครื่องคั้นของเจ้า
เจ้าต้องยกลูกคนโตของเจ้าให้เรา
30 จงทำเช่นเดียวกันกับวัวและแกะของเจ้า ให้ลูกสัตว์อยู่กับแม่ 7 วัน แล้วในวันที่ 8 จงยกมันให้เรา
31 พวกเจ้าต้องเป็นคนศักดิ์สิทธิ์สำหรับเรา เพราะฉะนั้นอย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกสัตว์ป่าฉีกในทุ่ง
จงโยนให้สุนัขกิน

23

1 อย่าแพร่ข่าวเท็จ และอย่าร่วมมือกับคนชั่วเป็นพยานมุ่งร้าย
2 อย่าตามฝูงชนไปทำชั่ว และอย่าให้การในศาลเข้าข้างคนส่วนมากจนบิดเบือนความยุติธรรม
3 อย่าลำเอียงเข้าข้างคนยากจนในคดีของเขา
4 ถ้าพบวัวหรือลาของศัตรูหลงทาง เจ้าต้องพากลับไปคืนเขาอย่างแน่นอน
5 ถ้าเห็นลาของคนที่เกลียดเจ้าล้มอยู่ใต้ของที่บรรทุก อย่าปล่อยเขาไว้
เจ้าต้องช่วยเขาพยุงมันขึ้นอย่างแน่นอน
6 อย่าบิดเบือนความยุติธรรมของคนยากจนในคดีของเขา
7 จงอยู่ให้ห่างจากข้อกล่าวหาเท็จ และอย่าฆ่าคนบริสุทธิ์หรือคนชอบธรรม
เพราะเราจะไม่ประกาศคนชั่วว่าไม่มีความผิด
8 อย่ารับสินบน เพราะสินบนทำให้คนที่มองเห็นกลับตาบอด
และทำให้คำของคนชอบธรรมบิดเบือนไป
9 อย่ากดขี่คนต่างถิ่น เพราะพวกเจ้ารู้ดีถึงหัวอกของคนต่างถิ่น
เนื่องจากพวกเจ้าเคยเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินอียิปต์
10 เจ้าต้องหว่านพืชในแผ่นดินของเจ้าและเก็บผลผลิตเป็นเวลา 6 ปี
11 แต่ในปีที่ 7 จงปล่อยให้แผ่นดินพักและรกร้าง เพื่อคนยากจนในหมู่ประชาชนของเจ้าจะได้กิน
และสิ่งที่พวกเขาเหลือไว้ก็ให้สัตว์ป่ากิน จงทำเช่นเดียวกันกับสวนองุ่นและสวนมะกอกของเจ้า
12 เจ้าต้องทำงาน 6 วัน แต่ในวันที่ 7 จงพัก เพื่อวัวและลาของเจ้าจะได้พัก
ลูกของคนรับใช้และคนต่างถิ่นก็จะได้พักหายเหนื่อย
13 จงระวังและทำทุกสิ่งที่เราบอกพวกเจ้า อย่าเอ่ยชื่อเทพเจ้าอื่น
แม้แต่ชื่อของพวกมันก็อย่าให้ได้ยินจากปากพวกเจ้า
14 พวกเจ้าต้องจัดเทศกาลถวายแก่เรา 3 ครั้งต่อปี
15 จงถือเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ กินขนมปังไร้เชื้อ 7 วันตามที่เราสั่งไว้
ตามเวลาที่กำหนดในเดือนอาบีบ เพราะในเดือนนั้นพวกเจ้าออกจากอียิปต์
และอย่าให้ใครมาปรากฏต่อหน้าเรามือเปล่า
16 จงถือเทศกาลเก็บเกี่ยว ซึ่งเป็นผลแรกจากงานที่พวกเจ้าหว่านลงในนา
และเทศกาลรวบรวมผลผลิตตอนสิ้นปี เมื่อพวกเจ้าเก็บผลจากงานในไร่นา

17 ปีละ 3 ครั้ง ผู้ชายทุกคนของเจ้าต้องมาปรากฏต่อหน้าพระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้านาย

18 อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเราพร้อมกับขนมปังที่มีเชื้อ
และอย่าปล่อยไขมันจากเครื่องบูชาในเทศกาลของเราไว้ตลอดคืนจนถึงเช้า

19 จงนำส่วนแรกจากผลผลิตแรกของแผ่นดินของเจ้ามายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
อย่าต้มลูกแพะในน้ำนมแม่ของมัน

20 ดูสิ เราจะส่งทูตไปข้างหน้าพวกเจ้า
เพื่อคุ้มครองพวกเจ้าระหว่างทางและพาไปยังสถานที่ที่เราเตรียมไว้

21 จงใส่ใจเขาและฟังเสียงของเขา อย่าขัดขืนเขา เพราะเขาจะไม่ยกโทษการไม่เชื่อฟังของพวกเจ้า
เนื่องจากชื่อของเราอยู่ในเขา

22 แต่ถ้าพวกเจ้าฟังเสียงของเขาอย่างแท้จริงและทำทุกสิ่งที่เราพูด
เราจะเป็นศัตรูกับศัตรูของพวกเจ้า และเป็นคู่ปรปักษ์กับคู่ปรปักษ์ของพวกเจ้า

23 เพราะทูตของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และพาเข้าไปหาชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปริสไซต์
ชาวคานาอัน ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส แล้วเราจะทำลายพวกเขา

24 อย่ากราบลงต่อเทพเจ้าของพวกเขา อย่ารับใช้เทพเหล่านั้นหรือทำตามธรรมเนียมของพวกเขา
แต่จงโค่นเทพเจ้าเหล่านั้นลงให้หมดและทุบเสาหินของพวกเขาให้แตก

25 พวกเจ้าต้องรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า พระองค์จะอวยพรอาหารและน้ำของพวกเจ้า
และเราจะขจัดโรคภัยออกจากท่ามกลางพวกเจ้า

26 ในแผ่นดินของพวกเจ้าจะไม่มีหญิงแท้งลูกหรือเป็นหมัน
เราจะให้พวกเจ้ามีอายุครบตามจำนวนวัน

27 เราจะส่งความน่าสะพรึงกลัวของเราไปข้างหน้าพวกเจ้า ทำให้ชนทุกกลุ่มที่พวกเจ้าไปถึงสับสน
และทำให้ศัตรูทั้งหมดหันหลังหนีจากพวกเจ้า

28 เราจะส่งแตนไปข้างหน้าพวกเจ้า เพื่อขับชาวฮีไวต์ ชาวคานาอัน
และชาวฮิตไทต์ออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า

29 เราจะไม่ขับพวกเขาออกไปให้หมดภายในปีเดียว
มิฉะนั้นแผ่นดินจะรกร้างและสัตว์ป่าจะเพิ่มจำนวนขึ้นจนเป็นภัยต่อพวกเจ้า

30 เราจะค่อย ๆ ขับพวกเขาออกไปทีละน้อย
จนพวกเจ้าเพิ่มจำนวนมากขึ้นและรับแผ่นดินนั้นเป็นมรดก

31 เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าตั้งแต่ทะเลแดงไปจนถึงทะเลของชาวฟีลิสเตีย
และจากถิ่นทุรกันดารไปจนถึงแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวแผ่นดินนั้นไว้ในมือพวกเจ้า
และพวกเจ้าจะขับพวกเขาออกไปให้พ้นหน้า

32 อย่าทำพันธสัญญากับพวกเขาหรือกับเทพเจ้าของพวกเขา

33 อย่าให้พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเจ้า มิฉะนั้นพวกเขาจะทำให้พวกเจ้าทำบาปต่อเรา
เพราะถ้าพวกเจ้ารับใช้เทพเจ้าของพวกเขา เรื่องนั้นจะกลายเป็นบ่วงดักสำหรับพวกเจ้าอย่างแน่นอน

24

1 พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า จงขึ้นมาหาพระยาห์เวห์ เจ้า อาโรน นาดับ อาบีฮู
และผู้อาวุโสของอิสราเอล 70 คน แล้วกราบนมัสการจากระยะไกล

2 ให้โมเสสเพียงคนเดียวเข้ามาใกล้พระยาห์เวห์ ส่วนคนอื่นห้ามเข้ามาใกล้
และประชาชนห้ามขึ้นมากับเขา

3 โมเสสกลับมาบอกประชาชนถึงถ้อยคำทั้งหมดของพระยาห์เวห์และข้อกำหนดทั้งหมด
ประชาชนทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ทุกถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ตรัส พวกเราจะทำ

4 โมเสสเขียนถ้อยคำทั้งหมดของพระยาห์เวห์ไว้ แล้วเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นเขาสร้างแท่นบูชาที่เชิงภูเขา
และตั้งเสาหิน 12 ต้นแทน 12 เผ่าของอิสราเอล
5 เขาส่งชายหนุ่มชาวอิสราเอลไปถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
และถวายวัวเป็นเครื่องบูชาเพื่อสันติแด่พระยาห์เวห์
6 โมเสสเอาเลือดครึ่งหนึ่งใส่อ่าง อีกครึ่งหนึ่งพรมลงบนแท่นบูชา
7 เขาหยิบหนังสือพันธสัญญามาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขากล่าวว่า "ทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส
พวกเราจะทำและจะเชื่อฟัง"
8 โมเสสเอาเลือดพรมบนประชาชน แล้วพูดว่า "ดูสิ
นี่คือเลือดแห่งพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ทำกับพวกคุณตามถ้อยคำทั้งหมดนี้"
9 จากนั้นโมเสส อาโรน นาดับ อาบีฮู และผู้อาวุโสของอิสราเอล 70 คนก็ขึ้นไป
10 พวกเขาเห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล ใต้เท้าของพระองค์มีสิ่งที่ดูเหมือนพื้นปูด้วยหินไพลิน*
ใสราวกับท้องฟ้า
11 พระองค์ไม่ได้ยื่นมือทำร้ายเหล่าผู้นำของชาวอิสราเอล พวกเขาเห็นพระเจ้า แล้วกินและดื่ม
12 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ขึ้นมาหาเราบนภูเขาและอยู่ที่นี่
เราจะให้แผ่นศิลาซึ่งมีคำสอนและคำสั่งที่เราเขียนไว้ เพื่อเจ้าจะได้สอนพวกเขา"
13 โมเสสลุกขึ้นพร้อมโยชูวาคนรับใช้ของเขา แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า
14 เขาบอกผู้อาวุโสว่า "รอพวกเราอยู่ที่นี่จนกว่าพวกเราจะกลับมา ดูสิ
อาโรนกับเฮอร์อยู่กับพวกท่าน ใครมีเรื่องพิพาทก็ไปหาพวกเขาได้"
15 โมเสสขึ้นไปบนภูเขา แล้วเมฆก็ปกคลุมภูเขา
16 ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ปกอยู่บนภูเขาซีนาย และเมฆปกคลุมภูเขาอยู่ 6 วัน ในวันที่ 7
พระองค์เรียกโมเสสจากกลางเมฆ
17 ในสายตาชาวอิสราเอล ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์บนยอดภูเขาดูเหมือนไฟเผาผลาญ
18 โมเสสเข้าไปในกลางเมฆและขึ้นไปบนภูเขา เขาอยู่บนภูเขา 40 วัน 40 คืน

25

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงบอกชาวอิสราเอลให้นำของถวายมาให้เรา เจ้าจงรับของถวายของเราจากทุกคนที่เต็มใจถวาย
3 ของถวายที่เจ้าจะรับจากพวกเขามีดังนี้ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์
4 ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียด และขนแพะ
5 หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังพะยูน* และไม้กระถิน
6 น้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องเทศสำหรับน้ำมันชโลม และสำหรับเครื่องหอม
7 หินโอนิกซ์ และอัญมณีสำหรับฝังบนเอโฟดกับแผ่นอก
8 ให้พวกเขาสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์สำหรับเรา เพื่อเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา
9 เจ้าต้องสร้างทุกอย่างตามแบบที่เราแสดงให้เจ้าเห็น
ทั้งแบบของพลับพลาและแบบของเครื่องใช้ทั้งหมด
10 "ให้พวกเขาทำหีบจากไม้กระถิน ยาว 2 ศอกครึ่ง† กว้าง 1 ศอกครึ่ง และสูง 1 ศอกครึ่ง
11 หุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก และทำขอบทองรอบหีบ
12 หล่อห่วงทอง 4 ห่วงติดไว้ที่ขาทั้ง 4 ของหีบ ด้านหนึ่ง 2 ห่วง อีกด้านหนึ่ง 2 ห่วง
13 ทำคานหามจากไม้กระถินแล้วหุ้มด้วยทองคำ
14 สอดคานหามเข้าในห่วงที่ด้านข้างของหีบเพื่อใช้หามหีบ

* **24:10** **24:10** หรือ ลาพิสลาซูลี * **25:5** **25:5** หรือ หนังเนื้อละเอียด † **25:10** **25:10** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

15 คานหามต้องเสียบค้างไว้ในห่วงของหีบ ห้ามถอดออก
16 ให้นำพันธสัญญาที่เราจะให้เจ้าใส่ไว้ในหีบ
17 ทำฝาปิดแห่งพระเมตตาจากทองคำบริสุทธิ์ ยาว 2 ศอกครึ่ง กว้าง 1 ศอกครึ่ง
18 ทำเครูบ 2 ตนจากทองคำตีขึ้นรูปไว้ที่ปลายทั้งสองของฝาปิดแห่งพระเมตตา
19 ทำเครูบตนหนึ่งที่ปลายด้านหนึ่ง และอีกตนที่ปลายอีกด้านหนึ่ง
ให้เครูบทั้งสองเป็นเนื้อเดียวกับฝาปิดแห่งพระเมตตาที่ปลายทั้งสอง
20 ให้เครูบกางปีกขึ้นด้านบน ปีกของมันคลุมเหนือฝาปิดแห่งพระเมตตา ทั้งสองหันหน้าเข้าหากัน
โดยหันหน้ามาทางฝาปิดแห่งพระเมตตา
21 วางฝาปิดแห่งพระเมตตาไว้บนหีบ และใส่พันธสัญญาที่เราจะให้เจ้าไว้ในหีบ
22 เราจะพบเจ้าที่นั่น และจะพูดกับเจ้าจากเหนือฝาปิดแห่งพระเมตตา
ระหว่างเครูบทั้งสองที่อยู่บนหีบพันธสัญญา เราจะบอกเจ้าทุกสิ่งที่เราสั่งสำหรับชาวอิสราเอล
23 จงทำโต๊ะจากไม้กระถิน ยาว 2 ศอก กว้าง 1 ศอก และสูง 1 ศอกครึ่ง
24 หุ้มโต๊ะด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำขอบทองรอบโต๊ะ
25 ทำกรอบกว้าง 1 ฝ่ามือรอบโต๊ะ และทำขอบทองรอบกรอบนั้น
26 ทำห่วงทอง 4 ห่วง ติดไว้ที่มุมทั้ง 4 ตรงขาโต๊ะ
27 ห่วงต้องอยู่ใกล้กรอบ เพื่อเป็นที่สอดคานหามโต๊ะ
28 ทำคานหามจากไม้กระถิน หุ้มด้วยทองคำ ใช้สำหรับหามโต๊ะ
29 ทำจาน ช้อน ทัพพี และชามสำหรับเทเครื่องดื่มบูชา ทั้งหมดทำจากทองคำบริสุทธิ์
30 วางขนมปังสำหรับถวายต่อหน้าเราไว้บนโต๊ะเสมอ
31 จงทำเชิงตะเกียงจากทองคำบริสุทธิ์โดยตีขึ้นรูป ให้ฐาน ก้านกลาง ถ้วย ดอกตูม
และดอกของมันเป็นเนื้อเดียวกัน
32 ให้มีกิ่ง 6 กิ่งยื่นออกจากด้านข้าง กิ่ง 3 กิ่งจากด้านหนึ่ง และอีก 3 กิ่งจากอีกด้านหนึ่ง
33 ที่กิ่งหนึ่งให้มีถ้วย 3 ถ้วยรูปดอกอัลมอนด์ พร้อมดอกตูมและดอก และที่อีกกิ่งหนึ่งก็มีถ้วย 3
ถ้วยรูปดอกอัลมอนด์ พร้อมดอกตูมและดอก ทำเช่นนี้กับกิ่งทั้ง 6 ที่ยื่นออกจากเชิงตะเกียง
34 ที่ก้านกลางของเชิงตะเกียงให้มีถ้วย 4 ถ้วยรูปดอกอัลมอนด์ พร้อมดอกตูมและดอก
35 ให้มีดอกตูมหนึ่งอยู่ใต้กิ่งคู่แรก ดอกตูมหนึ่งใต้กิ่งคู่ที่สอง และดอกตูมหนึ่งใต้กิ่งคู่ที่สาม
สำหรับกิ่งทั้ง 6 ที่ยื่นออกจากเชิงตะเกียง
36 ดอกตูมและกิ่งทั้งหมดต้องเป็นเนื้อเดียวกับเชิงตะเกียง
ทั้งหมดตีขึ้นรูปจากทองคำบริสุทธิ์ชิ้นเดียว
37 ทำตะเกียง 7 ดวงสำหรับเชิงนั้น และตั้งตะเกียงให้ส่องแสงไปยังพื้นที่ด้านหน้า
38 คีมตัดไส้ตะเกียงและถาดรองต้องทำจากทองคำบริสุทธิ์
39 เชิงตะเกียงพร้อมเครื่องใช้ทั้งหมดต้องทำจากทองคำบริสุทธิ์ 1 ตะลันต์‡
40 จงระวังทำทุกอย่างตามแบบที่แสดงให้เจ้าเห็นบนภูเขา

26

1 จงทำพลับพลาจากม่าน 10 ผืน ใช้ผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้ม
ทำลวดลายเครูบด้วยฝีมือช่างผู้ชำนาญ
2 ม่านแต่ละผืนยาว 28 ศอก* และกว้าง 4 ศอก ม่านทุกผืนต้องมีขนาดเท่ากัน
3 ต่อม่าน 5 ผืนเข้าด้วยกันเป็นชุดหนึ่ง และอีก 5 ผืนเข้าด้วยกันเป็นอีกชุดหนึ่ง

---

‡ **25:39** **25:39** 1 ตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ * **26:2** **26:2** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

4 ทำห่วงด้ายสีน้ำเงินที่ขอบม่านผืนสุดท้ายของชุดแรก
และทำเช่นเดียวกันที่ขอบม่านผืนสุดท้ายของชุดที่สอง
5 ทำห่วง 50 ห่วงที่ขอบม่านชุดแรก และ 50 ห่วงที่ขอบม่านชุดที่สอง ให้ห่วงตรงกัน
6 ทำตะขอทอง 50 ตัว แล้วใช้ตะขอเกี่ยวม่านทั้งสองชุดเข้าด้วยกัน เพื่อให้พลับพลาเป็นหนึ่งเดียว
7 ทำม่านขนแพะ 11 ผืนเป็นผ้าคลุมเหนือพลับพลา
8 ม่านแต่ละผืนยาว 30 ศอก กว้าง 4 ศอก ทั้ง 11 ผืนต้องมีขนาดเท่ากัน
9 ต่อม่าน 5 ผืนเป็นชุดหนึ่ง และ 6 ผืนเป็นอีกชุดหนึ่ง แล้วพับม่านผืนที่ 6 ทบไว้ด้านหน้าของเต็นท์
10 ทำห่วง 50 ห่วงที่ขอบม่านผืนสุดท้ายของชุดแรก และ 50 ห่วงที่ขอบม่านผืนสุดท้ายของชุดที่สอง
11 ทำตะขอทองสัมฤทธิ์ 50 ตัว สอดตะขอเข้าห่วงแล้วเกี่ยวเต็นท์เข้าด้วยกันให้เป็นหนึ่งเดียว
12 ส่วนม่านของเต็นท์ที่เหลือห้อยเกินอยู่ คือครึ่งผืนที่เหลือ ให้ห้อยคลุมด้านหลังของพลับพลา
13 ส่วนที่เหลือจากความยาวของม่านเต็นท์ ด้านละ 1 ศอก
ให้ห้อยลงคลุมด้านข้างของพลับพลาทั้งสองด้าน
14 ทำผ้าคลุมเต็นท์จากหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และคลุมชั้นนอกด้วยหนังพะยูน
15 ทำแผ่นไม้ตั้งสำหรับพลับพลาจากไม้กระถิน
16 แผ่นหนึ่งยาว 10 ศอก กว้าง 1 ศอกครึ่ง
17 แต่ละแผ่นมีเดือย 2 เดือยวางคู่กัน จงทำเช่นนี้กับแผ่นไม้ทุกแผ่นของพลับพลา
18 ทำแผ่นไม้ 20 แผ่นสำหรับทิศใต้ของพลับพลา
19 ทำฐานเงิน 40 ฐานรองใต้แผ่นไม้ 20 แผ่น แผ่นละ 2 ฐานสำหรับเดือย 2 เดือย
20 ด้านที่สองของพลับพลา คือทิศเหนือ ให้มีแผ่นไม้ 20 แผ่น
21 และฐานเงิน 40 ฐาน แผ่นละ 2 ฐาน
22 ด้านท้ายของพลับพลาทางทิศตะวันตก ให้ทำแผ่นไม้ 6 แผ่น
23 และทำแผ่นไม้อีก 2 แผ่นสำหรับมุมทั้งสองด้านท้ายของพลับพลา
24 แผ่นมุมทั้งสองให้ประกบกันแน่นตั้งแต่ด้านล่างถึงด้านบน และยึดรวมกันที่ห่วงด้านบน
ทำเช่นเดียวกันทั้งสองมุม
25 จึงมีแผ่นไม้ทั้งหมด 8 แผ่น กับฐานเงิน 16 ฐาน แผ่นละ 2 ฐาน
26 ทำคานขวางจากไม้กระถิน ด้านหนึ่งของพลับพลา 5 คานขวาง
27 อีกด้านหนึ่ง 5 คานขวาง และด้านท้ายทางทิศตะวันตก 5 คานขวาง
28 คานขวางตรงกลางที่อยู่กึ่งกลางแผ่นไม้ต้องสอดยาวจากปลายด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่ง
29 หุ้มแผ่นไม้ด้วยทองคำ ทำห่วงทองสำหรับสอดคานขวาง และหุ้มคานขวางด้วยทองคำ
30 ตั้งพลับพลาตามแบบที่แสดงให้เจ้าเห็นบนภูเขา
31 ทำม่านกั้นจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
ทำลวดลายเครูบด้วยฝีมือช่างผู้ชำนาญ
32 แขวนม่านบนเสาไม้กระถิน 4 ต้นที่หุ้มทองคำ มีตะขอทอง และตั้งบนฐานเงิน 4 ฐาน
33 แขวนม่านกั้นไว้ใต้ตะขอเกี่ยวม่าน แล้วนำหีบพันธสัญญาเข้าไปไว้ด้านในม่าน
ม่านนี้จะแบ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ออกจากที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
34 วางฝาปิดแห่งพระเมตตาไว้บนหีบพันธสัญญาในที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
35 ตั้งโต๊ะไว้ด้านนอกม่าน และตั้งเชิงตะเกียงตรงข้ามโต๊ะทางทิศใต้ของพลับพลา
ส่วนโต๊ะให้ตั้งทางทิศเหนือ
36 ทำม่านบังทางเข้าเต็นท์จากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
เป็นฝีมือช่างปัก
37 ทำเสาไม้กระถิน 5 ต้นสำหรับม่าน หุ้มด้วยทองคำ ตะขอเป็นทองคำ และหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ 5
ฐานสำหรับเสาเหล่านั้น

27

1 จงทำแท่นบูชาจากไม้กระถิน ยาว 5 ศอก* กว้าง 5 ศอก ให้เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูง 3 ศอก†
2 ทำเชิงงอนที่มุมทั้ง 4 ให้เป็นเนื้อเดียวกับแท่น แล้วหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์
3 ทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว อ่าง ส้อมเกี่ยวเนื้อ และกระถางไฟ เครื่องใช้ทั้งหมดทำจากทองสัมฤทธิ์
4 ทำตะแกรงเป็นตาข่ายทองสัมฤทธิ์ และทำห่วงทองสัมฤทธิ์ 4 ห่วงติดไว้ที่มุมทั้ง 4 ของตะแกรง
5 วางตะแกรงไว้ใต้ขอบแท่นด้านล่าง ให้ตะแกรงอยู่สูงถึงครึ่งหนึ่งของแท่น
6 ทำคานหามแท่นบูชาจากไม้กระถิน แล้วหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์
7 สอดคานเข้าในห่วง ให้คานอยู่สองข้างของแท่นเวลาหาม
8 ทำแท่นให้กลวงด้วยแผ่นไม้ ต้องทำตามแบบที่แสดงให้เจ้าเห็นบนภูเขา
9 จงทำลานรอบพลับพลา ทางทิศใต้ให้มีผ้าม่านลานจากผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียวยาว 100 ศอก
10 มีเสา 20 ต้นกับฐาน 20 ฐานทำจากทองสัมฤทธิ์ ตะขอและแถบรัดเสาทำจากเงิน
11 ทางทิศเหนือก็เช่นเดียวกัน ให้มีผ้าม่านยาว 100 ศอก เสา 20 ต้น ฐานทองสัมฤทธิ์ 20 ฐาน
ตะขอและแถบรัดเสาทำจากเงิน
12 ทางทิศตะวันตกของลานให้มีผ้าม่านกว้าง 50 ศอก เสา 10 ต้น และฐาน 10 ฐาน
13 ทางทิศตะวันออกของลานกว้าง 50 ศอก
14 ด้านหนึ่งของทางเข้ามีผ้าม่านยาว 15 ศอก เสา 3 ต้น และฐาน 3 ฐาน
15 อีกด้านหนึ่งก็มีผ้าม่านยาว 15 ศอก เสา 3 ต้น และฐาน 3 ฐาน
16 ทางเข้าลานให้มีม่านยาว 20 ศอก ทำจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว เป็นฝีมือช่างปัก มีเสา 4 ต้นและฐาน 4 ฐาน
17 เสาทั้งหมดรอบลานให้มีแถบรัดเงิน ตะขอเงิน และฐานทองสัมฤทธิ์
18 ลานยาว 100 ศอก กว้าง 50 ศอกเท่ากันตลอด และสูง 5 ศอก
ผ้าม่านทำจากผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว ฐานทำจากทองสัมฤทธิ์
19 เครื่องใช้ทุกชิ้นของพลับพลาสำหรับงานทุกอย่าง รวมทั้งหมุดของพลับพลาและหมุดของลาน
ต้องทำจากทองสัมฤทธิ์
20 จงสั่งชาวอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์ที่คั้นแล้วมาให้เจ้าใช้จุดตะเกียง
เพื่อให้ตะเกียงติดอยู่เสมอ
21 ในเต็นท์นัดพบ ด้านนอกม่านที่อยู่หน้าพันธสัญญา
อาโรนกับลูกชายต้องดูแลตะเกียงต่อหน้าพระยาห์เวห์ตั้งแต่เย็นถึงเช้า
นี่เป็นข้อกำหนดถาวรสำหรับชาวอิสราเอลตลอดทุกชั่วอายุ

28

1 เรียกอาโรนพี่ชายของเจ้ากับลูกชายของเขา คือ นาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่ออาโรนจะรับใช้เราในฐานะปุโรหิต
2 จงทำเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์ให้อาโรนพี่ชายของเจ้า เพื่อเกียรติและความงดงาม
3 จงพูดกับทุกคนที่มีฝีมือ ซึ่งเราให้พวกเขาเปี่ยมด้วยจิตแห่งสติปัญญา
ให้พวกเขาทำเครื่องแต่งกายของอาโรนเพื่อแยกเขาไว้ให้รับใช้เราในฐานะปุโรหิต
4 เครื่องแต่งกายที่ต้องทำมีดังนี้ แผ่นอก เอโฟด เสื้อคลุม เสื้อยาวเข้ารูป ผ้าโพกศีรษะ
และสายคาดเอว พวกเขาต้องทำเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์ให้อาโรนพี่ชายของเจ้าและลูกชายของเขา
เพื่อให้เขารับใช้เราในฐานะปุโรหิต

---

* **27:1** **27:1** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร † **27:1** **27:1** แท่นบูชาจะมีขนาดประมาณ 2.3×□□□×□□□ เมตร หรือประมาณ 7½×□½×□½ ฟุต

5 ให้ใช้ทองคำ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด
6 ให้ทำเอโฟดจากทองคำ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
ด้วยฝีมือช่างผู้ชำนาญ
7 ให้มีสายบ่าทั้งสองข้างต่อเข้ากับปลายทั้งสองของเอโฟด เพื่อยึดเข้าด้วยกัน
8 สายคาดที่ทออย่างประณีตซึ่งติดอยู่กับเอโฟดต้องเป็นงานแบบเดียวกันและเป็นชิ้นเดียวกับเอโฟด
ทำจากทองคำ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
9 จงเอาหินโอนิกซ์ 2 ก้อน แล้วสลักชื่อของลูกหลานอิสราเอลลงบนหิน
10 สลัก 6 ชื่อบนก้อนหนึ่ง และอีก 6 ชื่อที่เหลือบนอีกก้อนหนึ่ง ตามลำดับการเกิด
11 ให้ช่างแกะสลักหินสลักชื่อของลูกหลานอิสราเอลบนหินทั้งสองเหมือนสลักตราประทับ
แล้วฝังหินไว้ในกรอบทอง
12 นำหินทั้งสองติดไว้บนสายบ่าของเอโฟด ให้เป็นหินที่ระลึกถึงชาวอิสราเอล
อาโรนจะนำชื่อของพวกเขาไว้บนบ่าทั้งสองต่อหน้าพระยาห์เวห์เพื่อเป็นที่ระลึก
13 จงทำกรอบทอง
14 และทำโซ่ทองคำบริสุทธิ์ 2 เส้น ถักเป็นเกลียวเหมือนเชือก แล้วติดโซ่ถักไว้กับกรอบ
15 จงทำแผ่นอกสำหรับการตัดสินด้วยฝีมือช่างผู้ชำนาญ ทำเหมือนงานเอโฟด ใช้ทองคำ
ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
16 ให้เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับสองชั้น ยาว 1 คืบ* และกว้าง 1 คืบ
17 ฝังอัญมณีบนแผ่นอกเป็น 4 แถว แถวแรกเป็นพลอยทับทิม บุษราคัม และเบริล
18 แถวที่สองเป็นเทอร์ควอยซ์ ไพลิน† และมรกต
19 แถวที่สามเป็นไฮยาซินธ์ อาเกต และอเมทิสต์
20 แถวที่สี่เป็นไครโซไลต์ โอนิกซ์ และแจสเปอร์ ให้อัญมณีทุกก้อนฝังอยู่ในกรอบทอง
21 อัญมณีทั้ง 12 ก้อนแทนชื่อของลูกหลานอิสราเอล
แต่ละก้อนสลักชื่อเหมือนตราประทับตามชื่อของแต่ละเผ่า รวม 12 เผ่า
22 ทำโซ่ถักจากทองคำบริสุทธิ์สำหรับแผ่นอก ให้เหมือนเชือกถัก
23 ทำห่วงทอง 2 ห่วงติดไว้ที่ปลายทั้งสองของแผ่นอก
24 สอดโซ่ทองถักทั้งสองเส้นเข้าห่วงที่ปลายแผ่นอก
25 ปลายอีกด้านของโซ่ทั้งสองให้ติดกับกรอบทั้งสอง แล้วติดกรอบไว้ด้านหน้าของสายบ่าเอโฟด
26 ทำห่วงทองอีก 2 ห่วง ติดที่ปลายล่างทั้งสองของแผ่นอก ทางด้านในที่อยู่ชิดกับเอโฟด
27 ทำห่วงทองอีก 2 ห่วงติดที่สายบ่าเอโฟดด้านล่างตรงด้านหน้า ใกล้จุดต่อ
เหนือสายคาดที่ทออย่างประณีตของเอโฟด
28 ใช้เชือกสีน้ำเงินผูกห่วงของแผ่นอกเข้ากับห่วงของเอโฟด
เพื่อให้แผ่นอกอยู่เหนือสายคาดของเอโฟดและไม่แกว่งออกจากเอโฟด
29 เมื่ออาโรนเข้าไปในที่ศักดิ์สิทธิ์ เขาจะสวมแผ่นอกสำหรับการตัดสินไว้แนบหัวใจ
โดยมีชื่อของลูกหลานอิสราเอลอยู่บนนั้น เพื่อเป็นที่ระลึกต่อหน้าพระยาห์เวห์เสมอ
30 จงใส่อูริมและทูมมิมไว้ในแผ่นอกสำหรับการตัดสิน
ให้สิ่งเหล่านี้อยู่แนบหัวใจของอาโรนเมื่อเขาเข้าไปต่อหน้าพระยาห์เวห์
อาโรนจึงจะแบกรับการตัดสินของชาวอิสราเอลไว้แนบหัวใจต่อหน้าพระยาห์เวห์เสมอ
31 จงทำเสื้อคลุมของเอโฟดทั้งตัวด้วยผ้าสีน้ำเงิน
32 ตรงกลางให้มีช่องสำหรับสวมศีรษะ ขอบช่องนั้นให้ทอเสริมโดยรอบเหมือนช่องคอของเสื้อเกราะ
เพื่อไม่ให้ขาด
33 ทำรูปผลทับทิมจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้มติดรอบชายเสื้อ
และติดกระดิ่งทองสลับอยู่ระหว่างรูปผลทับทิมโดยรอบ

---

* **28:16 28:16** 1 คืบคือระยะจากปลายนิ้วหัวแม่มือถึงปลายนิ้วก้อยเมื่อกางมือออก ประมาณครึ่งศอก หรือ 9 นิ้ว หรือ 22.8 เซนติเมตร
† **28:18 28:18** หรือ ลาพิสลาซูลี

34 กระดิ่งทองหนึ่งใบสลับกับผลทับทิมหนึ่งลูก กระดิ่งหนึ่งใบสลับกับผลทับทิมหนึ่งลูก
รอบชายเสื้อคลุม
35 อาโรนต้องสวมเสื้อนี้เมื่อทำหน้าที่
เสียงกระดิ่งจะดังเมื่อเขาเข้าไปในที่ศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าพระยาห์เวห์และเมื่อออกมา เพื่อเขาจะไม่ตาย
36 จงทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์และสลักเหมือนตราประทับว่า ศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
37 ผูกแผ่นนั้นด้วยเชือกสีน้ำเงินไว้บนสายคาดเอว ให้ติดอยู่ด้านหน้าของสายคาดเอว
38 แผ่นนั้นจะอยู่บนหน้าผากของอาโรน
อาโรนจะรับความผิดที่เกี่ยวกับของศักดิ์สิทธิ์ซึ่งชาวอิสราเอลถวายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด
แผ่นนั้นต้องอยู่บนหน้าผากของเขาเสมอ เพื่อของถวายเหล่านั้นจะเป็นที่ยอมรับต่อหน้าพระยาห์เวห์
39 จงทอเสื้อยาวจากผ้าป่านเนื้อละเอียด ทำผ้าโพกศีรษะจากผ้าป่านเนื้อละเอียด
และทำสายคาดเอวด้วยฝีมือช่างปัก
40 จงทำเสื้อยาว สายคาดเอว และผ้าคาดศีรษะให้ลูกชายของอาโรน เพื่อเกียรติและความงดงาม
41 จงให้ทั้งอาโรนพี่ชายของเจ้าและลูกชายของเขาสวมเครื่องแต่งกายเหล่านี้ แล้วชโลม แต่งตั้ง
และทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้พวกเขารับใช้เราในฐานะปุโรหิต
42 จงทำกางเกงผ้าป่านให้พวกเขาเพื่อปกปิดส่วนลับของร่างกาย ตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา
43 อาโรนและลูกชายต้องสวมกางเกงนี้เมื่อเข้าไปในเต็นท์นัดพบ
หรือเมื่อเข้าใกล้แท่นบูชาเพื่อทำหน้าที่ในที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องรับความผิดและตาย
นี่เป็นข้อกำหนดถาวรสำหรับอาโรนและลูกหลานของเขา

29

1 นี่คือสิ่งที่เจ้าต้องทำเพื่อทำให้อาโรนกับลูกชายศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้พวกเขารับใช้เราในฐานะปุโรหิต
จงเอาวัวหนุ่ม 1 ตัวและแกะตัวผู้ 2 ตัวที่ไม่มีตำหนิ
2 ขนมปังไร้เชื้อ ขนมแผ่นไร้เชื้อผสมน้ำมัน และแผ่นบางไร้เชื้อทาน้ำมัน
ทั้งหมดทำจากแป้งสาลีเนื้อละเอียด
3 ใส่ขนมทั้งหมดไว้ในตะกร้าใบเดียว แล้วนำตะกร้าพร้อมวัวและแกะตัวผู้ 2 ตัวมาด้วย
4 พาอาโรนกับลูกชายมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ แล้วล้างร่างกายของพวกเขาด้วยน้ำ
5 นำเครื่องแต่งกายมาสวมให้อาโรน คือเสื้อยาว เสื้อคลุมของเอโฟด เอโฟด และแผ่นอก
แล้วคาดสายคาดที่ทออย่างประณีตของเอโฟดให้เขา
6 สวมผ้าโพกศีรษะให้เขา แล้วติดมงกุฎศักดิ์สิทธิ์ไว้บนผ้าโพกศีรษะ
7 จากนั้นเอาน้ำมันชโลมเทลงบนศีรษะและชโลมเขา
8 พาลูกชายของเขาเข้ามา แล้วสวมเสื้อยาวให้พวกเขา
9 คาดสายคาดเอวให้อาโรนกับลูกชาย และผูกผ้าคาดศีรษะให้พวกเขา
หน้าที่ปุโรหิตจะเป็นของพวกเขาตามข้อกำหนดถาวร เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนกับลูกชายให้รับหน้าที่นี้
10 จงนำวัวมาที่หน้าเต็นท์นัดพบ แล้วให้อาโรนกับลูกชายวางมือบนหัววัว
11 ฆ่าวัวต่อหน้าพระยาห์เวห์ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ
12 เอาเลือดวัวบางส่วนใช้นิ้วแตะที่เชิงงอนของแท่นบูชา แล้วเทเลือดที่เหลือทั้งหมดลงที่ฐานแท่น
13 เอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน เยื่อที่หุ้มตับ ไตทั้งสอง และไขมันที่หุ้มไต เผาบนแท่นบูชา
14 แต่เนื้อ หนัง และมูลของวัว ให้เผาไฟนอกค่าย นี่เป็นเครื่องบูชาสำหรับบาป
15 จากนั้นเอาแกะตัวผู้ตัวหนึ่ง ให้อาโรนกับลูกชายวางมือบนหัวแกะ
16 ฆ่าแกะ แล้วเอาเลือดพรมรอบแท่นบูชา
17 ชำแหละแกะเป็นชิ้น ๆ ล้างเครื่องในและขา แล้ววางรวมกับชิ้นเนื้อและหัว

18 เผาแกะทั้งตัวบนแท่นบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์
เป็นกลิ่นหอมที่พระองค์พอใจ เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
19 เอาแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่ง แล้วให้อาโรนกับลูกชายวางมือบนหัวแกะ
20 ฆ่าแกะ แล้วเอาเลือดบางส่วนแตะที่ปลายหูขวาของอาโรนและลูกชาย ที่นิ้วหัวแม่มือขวา
และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของพวกเขา แล้วเอาเลือดพรมรอบแท่นบูชา
21 เอาเลือดที่อยู่บนแท่นบูชากับน้ำมันชโลมพรมบนอาโรน เครื่องแต่งกายของเขา ลูกชาย
และเครื่องแต่งกายของลูกชาย แล้วอาโรน เครื่องแต่งกายของเขา ลูกชาย
และเครื่องแต่งกายของลูกชายจะศักดิ์สิทธิ์
22 เอาไขมันของแกะ หางที่มีไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน เยื่อที่หุ้มตับ ไตทั้งสองกับไขมันที่หุ้ม
และขาขวา เพราะนี่คือแกะสำหรับพิธีแต่งตั้ง
23 เอาขนมปัง 1 ก้อน ขนมแผ่นผสมน้ำมัน 1 แผ่น และแผ่นบาง 1 แผ่น
จากตะกร้าขนมปังไร้เชื้อที่อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์
24 วางทั้งหมดนี้ลงในมือของอาโรนและลูกชาย
แล้วให้พวกเขาโบกทั้งหมดถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นของถวายโบก
25 จากนั้นรับของเหล่านั้นจากมือของพวกเขาแล้วเผาบนแท่นบูชาพร้อมเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
เป็นกลิ่นหอมต่อหน้าพระยาห์เวห์ เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
26 เอาอกของแกะสำหรับพิธีแต่งตั้งอาโรนมาโบกถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นของถวายโบก
แล้วส่วนนั้นจะเป็นของเจ้า
27 จงทำให้อกที่โบกถวายและขาที่ถวายเป็นของยกขึ้นจากแกะสำหรับพิธีแต่งตั้งเป็นของศักดิ์สิทธิ์
ทั้งส่วนของอาโรนและส่วนของลูกชาย
28 ส่วนเหล่านี้จะเป็นส่วนของอาโรนและลูกชายจากชาวอิสราเอลตลอดไป เพราะเป็นของถวายโบก
ชาวอิสราเอลจะนำส่วนนี้จากเครื่องบูชาเพื่อสันติของพวกเขามาเป็นของถวายโบกแด่พระยาห์เวห์
29 เครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์ของอาโรนให้ตกทอดแก่ลูกชายของเขา
เพื่อพวกเขาจะสวมเมื่อได้รับการชโลมและแต่งตั้ง
30 ลูกชายที่เป็นปุโรหิตต่อจากเขาต้องสวมเครื่องแต่งกายนี้ 7 วัน
เมื่อเข้ามาในเต็นท์นัดพบเพื่อทำหน้าที่ในที่ศักดิ์สิทธิ์
31 เอาเนื้อแกะสำหรับพิธีแต่งตั้งไปต้มในที่ศักดิ์สิทธิ์
32 อาโรนกับลูกชายต้องกินเนื้อแกะและขนมปังในตะกร้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
33 พวกเขาต้องกินสิ่งที่ใช้ทำพิธีชดใช้เพื่อแต่งตั้งและทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์ แต่คนอื่นห้ามกิน
เพราะสิ่งเหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์
34 ถ้าเนื้อจากพิธีแต่งตั้งหรือขนมปังเหลือถึงเช้า ให้เผาส่วนที่เหลือด้วยไฟ ห้ามกิน
เพราะเป็นของศักดิ์สิทธิ์
35 จงทำกับอาโรนและลูกชายตามทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้า เจ้าต้องใช้เวลา 7 วันในการแต่งตั้งพวกเขา
36 ทุกวันให้ถวายวัวเป็นเครื่องบูชาสำหรับบาปเพื่อทำพิธีชดใช้
จงชำระแท่นบูชาเมื่อเจ้าทำพิธีชดใช้ให้แท่น แล้วชโลมแท่นเพื่อทำให้ศักดิ์สิทธิ์
37 ทำพิธีชดใช้ให้แท่นบูชาและทำให้แท่นศักดิ์สิทธิ์ตลอด 7 วัน แล้วแท่นนั้นจะศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
ทุกสิ่งที่แตะต้องแท่นจะศักดิ์สิทธิ์
38 ต่อไปนี้คือสิ่งที่เจ้าต้องถวายบนแท่นบูชา ลูกแกะอายุ 1 ปี วันละ 2 ตัวทุกวันอย่างต่อเนื่อง
39 ถวายตัวหนึ่งตอนเช้า และอีกตัวหนึ่งตอนเย็น
40 พร้อมลูกแกะตัวแรก ให้ถวายแป้งเนื้อละเอียด 1 ใน 10 เอฟาห์* ผสมกับน้ำมันคั้น 1 ใน 4 ฮิน†

* **29:40 29:40** 1 เอฟาห์มีประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุชเชล † **29:40 29:40** 1 ฮินมีประมาณ 6.5 ลิตร หรือ 1.7 แกลลอน ดังนั้น 1 ใน 4 ฮินมีประมาณ 1.6 ลิตร

และไวน์ 1 ใน 4 ฮินเป็นเครื่องดื่มบูชา
41 ถวายลูกแกะอีกตัวตอนเย็น พร้อมเครื่องบูชาธัญพืชและเครื่องดื่มบูชาแบบเดียวกับตอนเช้า
เป็นกลิ่นหอมที่พระองค์พอใจ เป็นเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
42 นี่จะเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวที่ถวายอย่างต่อเนื่องตลอดทุกชั่วอายุของพวกเจ้า
ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่นั่นเราจะพบพวกเจ้าและพูดกับพวกเจ้า
43 ที่นั่นเราจะพบชาวอิสราเอล และสถานที่นั้นจะศักดิ์สิทธิ์ด้วยความรุ่งโรจน์ของเรา
44 เราจะทำให้เต็นท์นัดพบและแท่นบูชาศักดิ์สิทธิ์ และจะทำให้อาโรนกับลูกชายศักดิ์สิทธิ์
เพื่อให้พวกเขารับใช้เราในฐานะปุโรหิต
45 เราจะอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
46 พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
ผู้พาพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

30

1 จงทำแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมจากไม้กระถิน
2 ยาว 1 ศอก* กว้าง 1 ศอก เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูง 2 ศอก เชิงงอนต้องเป็นเนื้อเดียวกับแท่น
3 หุ้มด้านบน ด้านข้างโดยรอบ และเชิงงอนด้วยทองคำบริสุทธิ์ แล้วทำขอบทองรอบแท่น
4 ทำห่วงทอง 2 ห่วงไว้ใต้ขอบทอง ติดที่ด้านข้างทั้งสอง เพื่อเป็นที่สอดคานหาม
5 ทำคานหามจากไม้กระถินแล้วหุ้มด้วยทองคำ
6 ตั้งแท่นไว้หน้าม่านซึ่งอยู่ข้างหีบพันธสัญญา ตรงหน้าฝาปิดแห่งพระเมตตาซึ่งอยู่เหนือพันธสัญญา
ที่ที่เราจะพบเจ้า
7 ทุกเช้าอาโรนต้องเผาเครื่องหอมจากเครื่องเทศหอมบนแท่น
เมื่อเขาดูแลตะเกียงก็ให้เผาเครื่องหอม
8 เมื่ออาโรนจุดตะเกียงตอนเย็นก็ให้เผาเครื่องหอม
เป็นเครื่องหอมที่ถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ตลอดไปทุกชั่วอายุของพวกเจ้า
9 ห้ามถวายเครื่องหอมชนิดอื่นบนแท่นนี้ ห้ามถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวหรือเครื่องบูชาธัญพืช
และห้ามเทเครื่องดื่มบูชาบนแท่น
10 ปีละครั้งอาโรนต้องทำพิธีชดใช้ที่เชิงงอนของแท่น
โดยใช้เลือดจากเครื่องบูชาสำหรับบาปที่ใช้ทำพิธีชดใช้ เขาต้องทำเช่นนี้ปีละครั้งตลอดทุกชั่วอายุ
แท่นนี้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดแด่พระยาห์เวห์
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
12 เมื่อเจ้าสำรวจจำนวนชาวอิสราเอล
แต่ละคนที่ถูกนับต้องถวายค่าไถ่ชีวิตของตนแด่พระยาห์เวห์ในเวลาที่นับ
เพื่อจะไม่มีภัยพิบัติเกิดขึ้นท่ามกลางพวกเขาเมื่อเจ้าสำรวจ
13 ทุกคนที่ถูกนับต้องถวายครึ่งเชเขลตามเชเขลของสถานศักดิ์สิทธิ์† โดย 1 เชเขลมี 20 เกราห์‡
ครึ่งเชเขลนี้เป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์
14 ทุกคนที่ถูกนับตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไปต้องถวายของถวายแด่พระยาห์เวห์
15 เมื่อถวายของถวายของพระยาห์เวห์เพื่อทำพิธีชดใช้สำหรับชีวิตของพวกเจ้า
คนรวยห้ามถวายเกินและคนจนห้ามถวายน้อยกว่าครึ่งเชเขล§

---

* **30:2 30:2** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร † **30:13 30:13** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ‡ **30:13 30:13** 1 เกราห์หนักประมาณ 0.5 กรัม หรือประมาณ 7.7 เกรน § **30:15 30:15** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

16 เจ้าจงรับเงินสำหรับพิธีชดใช้จากชาวอิสราเอล แล้วใช้สำหรับงานของเต็นท์นัดพบ
เงินนี้จะเป็นสิ่งที่ระลึกสำหรับชาวอิสราเอลต่อหน้าพระยาห์เวห์
และใช้ทำพิธีชดใช้สำหรับชีวิตของพวกเจ้า
17 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
18 จงทำอ่างทองสัมฤทธิ์พร้อมฐานทองสัมฤทธิ์สำหรับชำระล้าง
วางอ่างระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในอ่าง
19 อาโรนกับลูกชายต้องล้างมือและเท้าด้วยน้ำในอ่างนี้
20 เมื่อพวกเขาเข้าเต็นท์นัดพบต้องล้างด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย
และเมื่อเข้าใกล้แท่นบูชาเพื่อทำหน้าที่และถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ก็เช่นกัน
21 พวกเขาต้องล้างมือและเท้าเพื่อจะไม่ตาย
นี่เป็นข้อกำหนดถาวรสำหรับอาโรนและลูกหลานของเขาตลอดทุกชั่วอายุ
22 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า
23 จงเอาเครื่องเทศชั้นดี คือ มดยอบเหลว 500 เชเขล* อบเชยหอมครึ่งหนึ่งของจำนวนนั้น คือ 250 เชเขล และอ้อยหอม 250 เชเขล
24 อบเชยเทศ 500 เชเขลตามเชเขลของสถานศักดิ์สิทธิ์ และน้ำมันมะกอก 1 ฮิน†
25 นำสิ่งเหล่านี้มาผสมน้ำมันชโลมศักดิ์สิทธิ์ตามฝีมือช่างปรุงน้ำหอม ให้เป็นน้ำมันชโลมศักดิ์สิทธิ์
26 ใช้น้ำมันนี้ชโลมเต็นท์นัดพบ หีบพันธสัญญา
27 โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมด เชิงตะเกียงกับอุปกรณ์ทั้งหมด แท่นเผาเครื่องหอม
28 แท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องใช้ทั้งหมด และอ่างพร้อมฐาน
29 จงทำสิ่งเหล่านี้ให้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ทุกสิ่งที่แตะต้องจะศักดิ์สิทธิ์
30 ชโลมอาโรนกับลูกชายและทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้พวกเขารับใช้เราในฐานะปุโรหิต
31 จงบอกชาวอิสราเอลว่า นี่จะเป็นน้ำมันชโลมศักดิ์สิทธิ์สำหรับเราตลอดทุกชั่วอายุของพวกเจ้า
32 ห้ามเทน้ำมันนี้บนร่างกายคน และห้ามทำสิ่งที่มีส่วนผสมเหมือนกัน น้ำมันนี้ศักดิ์สิทธิ์
และพวกเจ้าต้องถือว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์
33 ใครทำน้ำมันที่มีส่วนผสมเหมือนกัน หรือใช้น้ำมันนี้กับคนอื่น
คนนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของตน
34 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงเอาเครื่องเทศหอม คือ ยางไม้หอม ออนิคา และกัลบานัม
ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ โดยใช้แต่ละอย่างในปริมาณเท่ากัน
35 ทำเป็นเครื่องหอมตามฝีมือช่างปรุงน้ำหอม ผสมเกลือ ให้บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์
36 บดบางส่วนให้ละเอียดมาก แล้วนำไปวางไว้หน้าพันธสัญญาในเต็นท์นัดพบ ที่ที่เราจะพบเจ้า
เครื่องหอมนี้ต้องเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่สุดสำหรับพวกเจ้า
37 ห้ามทำเครื่องหอมที่มีส่วนผสมแบบนี้ไว้ใช้เอง จงถือว่าเครื่องหอมนี้ศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
38 ใครทำเครื่องหอมแบบนี้ไว้สูดดมกลิ่น คนนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของตน

31

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 ดูสิ เราได้เจาะจงเรียกเบซาเลล บุตรอูรี บุตรเฮอร์ จากเผ่ายูดาห์
3 เราให้เขาเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า พร้อมด้วยสติปัญญา ความเข้าใจ ความรู้
และฝีมือทุกชนิด
4 เพื่อคิดออกแบบงานอย่างชำนาญ และทำงานทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์
5 เจียระไนอัญมณีสำหรับฝัง แกะสลักไม้ และทำงานฝีมือทุกชนิด

---

* **30:23 30:23** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 500 เชเขลหนักประมาณ 5 กิโลกรัม หรือประมาณ 11 ปอนด์ † **30:24 30:24** 1 ฮินมีประมาณ 6.5 ลิตร หรือ 1.7 แกลลอน

6 และดูสิ เราแต่งตั้งโอโฮลีอับ บุตรอาหิสามัค จากเผ่าดาน ให้ทำงานร่วมกับเขา
เราได้ให้สติปัญญาแก่ทุกคนที่มีปัญญาและฝีมือ เพื่อให้พวกเขาทำทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้า
7 คือเต็นท์นัดพบ หีบพันธสัญญา ฝาปิดแห่งพระเมตตาซึ่งอยู่บนหีบ และเครื่องใช้ทั้งหมดของเต็นท์
8 โต๊ะกับเครื่องใช้ เชิงตะเกียงทองคำบริสุทธิ์กับอุปกรณ์ทั้งหมด แท่นเผาเครื่องหอม
9 แท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องใช้ทั้งหมด และอ่างพร้อมฐาน
10 เครื่องแต่งกายที่ทออย่างประณีต คือเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์ของอาโรนปุโรหิต
และเครื่องแต่งกายของลูกชายสำหรับทำหน้าที่ปุโรหิต
11 น้ำมันชโลมและเครื่องหอมจากเครื่องเทศหอมสำหรับที่ศักดิ์สิทธิ์
พวกเขาต้องทำทุกอย่างตามที่เราสั่งเจ้า"

12 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
13 "จงบอกชาวอิสราเอลว่า "พวกเจ้าต้องรักษาวันสะบาโตของเราอย่างแน่นอน
เพราะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับพวกเจ้าตลอดทุกชั่วอายุ
เพื่อพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเจ้าศักดิ์สิทธิ์
14 เพราะฉะนั้นจงรักษาวันสะบาโต เพราะเป็นวันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า
ใครละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของวันนั้นต้องถูกประหารอย่างแน่นอน
และใครทำงานในวันนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของตน
15 ทำงานได้ 6 วัน แต่วันที่ 7 เป็นวันสะบาโต เป็นวันพักอย่างเต็มที่และศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
ใครทำงานในวันสะบาโตต้องถูกประหารอย่างแน่นอน
16 ชาวอิสราเอลจึงต้องรักษาวันสะบาโตและถือวันสะบาโตตลอดทุกชั่วอายุ เป็นพันธสัญญาถาวร
17 วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชาวอิสราเอลตลอดไป
เพราะพระยาห์เวห์สร้างฟ้าและแผ่นดินใน 6 วัน และในวันที่ 7 พระองค์พักและสดชื่นขึ้น" "

18 เมื่อพระองค์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์มอบแผ่นศิลาพันธสัญญา 2
แผ่นแก่โมเสส เป็นแผ่นศิลาที่เขียนด้วยนิ้วมือของพระเจ้า

32

1 เมื่อประชาชนเห็นว่าโมเสสยังไม่ลงมาจากภูเขา พวกเขาก็พากันมาหาอาโรนและพูดว่า "มาเถอะ
ทำเหล่าเทพเจ้าให้พวกเราเพื่อนำทางพวกเรา เพราะโมเสสคนนี้
คนที่พาพวกเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา"

2 อาโรนบอกพวกเขาว่า "ถอดห่วงทองที่หูของภรรยา ลูกชาย และลูกสาวของพวกคุณ
แล้วเอามาให้ผม"

3 ประชาชนทุกคนจึงถอดห่วงทองที่หูของตนแล้วนำมาให้อาโรน
4 อาโรนรับทองจากมือพวกเขา แล้วใช้เครื่องมือแกะสลักแต่งทองนั้นเป็นรูปลูกวัวหล่อ
พวกเขาจึงพูดว่า "อิสราเอลเอ๋ย
นี่คือเหล่าเทพเจ้าของพวกคุณที่พาพวกคุณออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"

5 เมื่ออาโรนเห็นอย่างนั้น เขาก็สร้างแท่นบูชาไว้หน้ารูปลูกวัว แล้วประกาศว่า
"พรุ่งนี้จะมีเทศกาลแด่พระยาห์เวห์"

6 เช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาลุกขึ้นแต่เช้า ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและนำเครื่องบูชาเพื่อสันติมาถวาย
จากนั้นประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วลุกขึ้นสนุกสนานกัน

7 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ลงไปเถอะ เพราะประชาชนของเจ้า
ซึ่งเจ้าพาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ทำตัวเสื่อมทรามแล้ว

8 พวกเขาหันออกจากทางที่เราสั่งอย่างรวดเร็ว พวกเขาทำรูปลูกวัวหล่อขึ้นมา กราบไหว้มัน
ถวายเครื่องบูชาแก่มัน และพูดว่า "อิสราเอลเอ๋ย
นี่คือเหล่าเทพเจ้าของพวกเจ้าที่พาพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"
9 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า "เราเห็นประชาชนพวกนี้แล้ว ดูสิ พวกเขาเป็นคนหัวแข็ง
10 ตอนนี้อย่าขวางเราเลย ให้ความโกรธของเราเดือดพล่านต่อพวกเขาและเผาผลาญพวกเขาเสีย
แล้วเราจะทำให้เจ้ากลายเป็นชนชาติใหญ่"
11 แต่โมเสสอ้อนวอนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาว่า "พระยาห์เวห์
ทำไมความโกรธของพระองค์จึงเดือดพล่านต่อประชาชนของพระองค์
ซึ่งพระองค์พาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่และมืออันทรงพลัง"
12 ทำไมต้องให้ชาวอียิปต์พูดว่า "พระองค์พาพวกเขาออกมาเพราะคิดร้าย
เพื่อฆ่าพวกเขาบนภูเขาและกำจัดพวกเขาให้หมดไปจากพื้นโลก"?
ขอพระองค์คลายความโกรธอันรุนแรง และงดทำสิ่งร้ายต่อประชาชนของพระองค์เถิด
13 โปรดระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์
ซึ่งพระองค์สาบานด้วยพระองค์เองและตรัสกับพวกเขาว่า "เราจะทำให้ลูกหลาน*
ของพวกเจ้ามีจำนวนมากเหมือนดาวบนท้องฟ้า
และเราจะมอบแผ่นดินทั้งหมดที่เราพูดถึงนี้ให้แก่เชื้อสายของพวกเจ้า
พวกเขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นมรดกตลอดไป"
14 พระยาห์เวห์จึงงดทำสิ่งร้ายที่พระองค์ตรัสว่าจะทำกับประชาชนของพระองค์
15 โมเสสหันกลับลงจากภูเขาโดยถือแผ่นศิลาพันธสัญญา 2 แผ่นไว้ในมือ
แผ่นศิลานั้นมีข้อความเขียนอยู่ทั้ง 2 ด้าน ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง
16 แผ่นศิลานั้นเป็นผลงานของพระเจ้า
และลายอักษรที่สลักอยู่บนแผ่นศิลาก็เป็นลายเขียนของพระเจ้า
17 เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงประชาชนร้องตะโกน เขาพูดกับโมเสสว่า "มีเสียงสงครามอยู่ในค่าย"
18 โมเสสตอบว่า "นั่นไม่ใช่เสียงร้องของฝ่ายชนะ และไม่ใช่เสียงร้องของฝ่ายแพ้
แต่เป็นเสียงร้องเพลงที่ผมได้ยิน"
19 พอเข้าใกล้ค่าย โมเสสก็เห็นรูปลูกวัวกับการเต้นรำ ความโกรธของเขาจึงเดือดพล่าน
เขาโยนแผ่นศิลาจากมือลงแตกที่เชิงภูเขา
20 เขาเอารูปลูกวัวที่พวกเขาทำมาเผาไฟ บดจนเป็นผง โปรยลงในน้ำ แล้วให้ชาวอิสราเอลดื่มน้ำนั้น
21 โมเสสถามอาโรนว่า "ประชาชนพวกนี้ทำอะไรกับคุณ คุณถึงนำบาปใหญ่หลวงมาสู่พวกเขา""
22 อาโรนตอบว่า "นายท่าน อย่าโกรธเลย ท่านก็รู้ว่าประชาชนพวกนี้มุ่งแต่ทำชั่ว
23 พวกเขาบอกผมว่า "ทำเหล่าเทพเจ้าให้พวกเราเพื่อนำทางพวกเราเถอะ เพราะโมเสสคนนี้
คนที่พาพวกเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา"
24 ผมจึงบอกพวกเขาว่า "ใครมีทองก็ถอดออกมา" พวกเขาก็เอาทองมาให้ผม
ผมโยนมันเข้าไปในไฟ แล้วลูกวัวตัวนี้ก็ออกมา"
25 เมื่อโมเสสเห็นว่าประชาชนกำลังเตลิด เพราะอาโรนปล่อยปละจนคุมกันไม่อยู่
และทำให้ศัตรูเยาะเย้ยพวกเขา
26 โมเสสจึงยืนอยู่ที่ประตูค่ายและร้องว่า "ใครอยู่ฝ่ายพระยาห์เวห์ ให้มาหาผม""
คนเผ่าเลวีทั้งหมดก็มารวมตัวกันรอบเขา
27 โมเสสบอกพวกเขาว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า
"ทุกคนจงคาดดาบไว้ที่เอว เดินไปมาจากประตูหนึ่งถึงอีกประตูหนึ่งทั่วค่าย แล้วแต่ละคนจงฆ่าพี่น้อง
เพื่อน และคนข้างเคียงของตน"

* **32:13 32:13** หรือ เชื้อสาย

28 ลูกหลานของเลวีก็ทำตามคำของโมเสส วันนั้นมีประชาชนล้มตายประมาณ 3,000 คน
29 โมเสสพูดว่า "วันนี้พวกคุณจงถวายตัวแด่พระยาห์เวห์
เพราะแต่ละคนอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับลูกชายและพี่น้องของตน
เพื่อวันนี้พระองค์จะประทานพรแก่พวกคุณ"
30 วันรุ่งขึ้นโมเสสบอกประชาชนว่า "พวกคุณทำบาปใหญ่หลวง ตอนนี้ผมจะขึ้นไปหาพระยาห์เวห์
บางทีผมอาจทำการชดใช้บาปของพวกคุณได้"
31 โมเสสกลับไปหาพระยาห์เวห์และพูดว่า "โอ ประชาชนพวกนี้ทำบาปใหญ่หลวง
พวกเขาทำเหล่าเทพเจ้าทองคำขึ้นมาเป็นของตน
32 ตอนนี้ ถ้าพระองค์ยอม โปรดให้อภัยบาปของพวกเขาเถิด แต่ถ้าไม่
โปรดลบชื่อผมออกจากหนังสือที่พระองค์เขียนไว้"
33 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "คนที่ทำบาปต่อเรา เราจะลบชื่อคนนั้นออกจากหนังสือของเรา
34 ตอนนี้ไปเถอะ นำประชาชนไปยังสถานที่ที่เราเคยบอกเจ้าไว้ ดูสิ ทูตของเราจะนำหน้าพวกเจ้าไป
แต่เมื่อถึงวันที่เราลงโทษ เราจะลงโทษพวกเขาเพราะบาปของพวกเขา"
35 แล้วพระยาห์เวห์ก็ฟาดประชาชน เพราะสิ่งที่พวกเขาทำกับรูปลูกวัวซึ่งอาโรนสร้างขึ้น

33

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ออกเดินทางจากที่นี่ไปเถอะ
เจ้ากับประชาชนที่เจ้าพาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จงขึ้นไปยังแผ่นดินที่เราสาบานไว้กับอับราฮัม
อิสอัค และยาโคบว่า "เราจะมอบแผ่นดินนั้นให้แก่เชื้อสายของเจ้า"
2 เราจะส่งทูตไปนำหน้าพวกเจ้า และเราจะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปริสไซต์
ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุสออกไป
3 จงขึ้นไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปอยู่กับพวกเจ้า
เพราะพวกเจ้าเป็นคนหัวแข็ง เกรงว่าเราจะเผาผลาญพวกเจ้าระหว่างทาง"
4 เมื่อประชาชนได้ยินข่าวร้ายนี้ พวกเขาก็ไว้ทุกข์ และไม่มีใครสวมเครื่องประดับ
5 พระยาห์เวห์เคยตรัสกับโมเสสว่า "จงบอกชาวอิสราเอลว่า "พวกเจ้าเป็นคนหัวแข็ง
ถ้าเราขึ้นไปอยู่กับพวกเจ้าแม้เพียงชั่วขณะ เราก็จะเผาผลาญพวกเจ้าเสีย
เพราะฉะนั้นตอนนี้จงถอดเครื่องประดับออก แล้วเราจะดูว่าจะทำอย่างไรกับพวกเจ้า" "
6 ชาวอิสราเอลจึงถอดเครื่องประดับของตนนับจากภูเขาโฮเรบเป็นต้นมา
7 โมเสสเคยเอาเต็นท์ไปตั้งไว้นอกค่าย ห่างจากค่ายมาก และเรียกเต็นท์นั้นว่า "เต็นท์นัดพบ"
ใครก็ตามที่แสวงหาพระยาห์เวห์ก็ออกไปยังเต็นท์นัดพบซึ่งอยู่นอกค่าย
8 ทุกครั้งที่โมเสสออกไปยังเต็นท์ ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นยืนที่ประตูเต็นท์ของตน
และมองตามโมเสสจนเขาเข้าไปในเต็นท์
9 เมื่อโมเสสเข้าไปในเต็นท์ เสาเมฆก็ลงมาตั้งอยู่ที่ประตูเต็นท์ และพระยาห์เวห์ก็ตรัสกับโมเสส
10 เมื่อประชาชนทุกคนเห็นเสาเมฆตั้งอยู่ที่ประตูเต็นท์
พวกเขาก็ลุกขึ้นนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสหน้าต่อหน้า เหมือนคนพูดกับเพื่อนของตน แล้วโมเสสก็กลับเข้าค่าย
แต่โยชูวาผู้รับใช้ของเขา บุตรของนูน ซึ่งยังเป็นหนุ่ม ไม่ได้ออกจากเต็นท์
12 โมเสสพูดกับพระยาห์เวห์ว่า "ดูสิ พระองค์บอกผมว่า "จงนำประชาชนพวกนี้ขึ้นไป"
แต่พระองค์ยังไม่ได้บอกเลยว่าจะส่งใครไปกับผม ทั้งที่พระองค์เคยตรัสว่า "เรารู้จักเจ้าถึงชื่อ
และเจ้าเป็นที่พอใจของเรา"

13 เพราะฉะนั้น ถ้าผมเป็นที่พอใจของพระองค์ ตอนนี้โปรดให้ผมรู้จักทางของพระองค์
เพื่อผมจะได้รู้จักพระองค์และยังคงเป็นที่พอใจของพระองค์
และโปรดระลึกด้วยว่าชนชาตินี้เป็นประชาชนของพระองค์"
14 พระองค์ตรัสว่า "ตัวเราเองจะไปกับเจ้า และเราจะให้เจ้าได้พัก"
15 โมเสสตอบพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์ไม่ไปกับผม ก็อย่าพาพวกเราออกจากที่นี่เลย
16 เพราะจะมีอะไรแสดงให้คนอื่นรู้ว่าผมและประชาชนของพระองค์เป็นที่พอใจของพระองค์
ถ้าไม่ใช่เพราะพระองค์ไปกับพวกเรา"
นั่นแหละจะทำให้ผมกับประชาชนของพระองค์แยกออกจากชนชาติทั้งปวงบนพื้นโลก"
17 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "สิ่งที่เจ้าขอนี้เราก็จะทำ เพราะเจ้าเป็นที่พอใจของเรา
และเรารู้จักเจ้าถึงชื่อ"
18 โมเสสพูดว่า "โปรดให้ผมเห็นความรุ่งโรจน์ของพระองค์เถิด"
19 พระองค์ตรัสว่า "เราจะให้ความดีงามทั้งหมดของเราผ่านไปต่อหน้าเจ้า
และจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ต่อหน้าเจ้า เราจะกรุณาผู้ที่เราจะกรุณา
และจะเมตตาผู้ที่เราจะเมตตา"
20 พระองค์ตรัสอีกว่า "เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์จะเห็นเราแล้วมีชีวิตอยู่ไม่ได้"
21 พระยาห์เวห์ตรัสอีกว่า "ดูสิ มีที่แห่งหนึ่งอยู่ข้างเรา เจ้าจงยืนบนก้อนหินนั้น
22 เมื่อความรุ่งโรจน์ของเราผ่านไป เราจะให้เจ้าอยู่ในซอกหิน
และจะใช้มือของเราปิดเจ้าไว้จนกว่าเราจะผ่านไป
23 แล้วเราจะเอามือออก เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราจะไม่มีใครเห็น"

34

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงสกัดแผ่นศิลา 2 แผ่นให้เหมือนแผ่นแรก
เราจะเขียนถ้อยคำที่อยู่บนแผ่นแรกซึ่งเจ้าทำแตกลงบนแผ่นศิลาเหล่านี้
2 เตรียมตัวให้พร้อมก่อนรุ่งเช้า แล้วตอนเช้าขึ้นมาบนภูเขาซีนาย มายืนต่อหน้าเราบนยอดภูเขา
3 อย่าให้ใครขึ้นมากับเจ้า และอย่าให้มีใครปรากฏตัวอยู่ที่ใดบนภูเขา
แม้แต่ฝูงแกะหรือฝูงวัวก็ห้ามกินหญ้าหน้าภูเขานั้น"
4 โมเสสจึงสกัดแผ่นศิลา 2 แผ่นให้เหมือนแผ่นแรก แล้วลุกขึ้นแต่เช้า
ขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามที่พระยาห์เวห์สั่ง โดยถือแผ่นศิลา 2 แผ่นไว้ในมือ
5 พระยาห์เวห์ลงมาในเมฆ ยืนอยู่กับเขาที่นั่น และประกาศพระนามของพระยาห์เวห์*
6 พระยาห์เวห์ผ่านไปตรงหน้าเขาและประกาศว่า "พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์
พระเจ้าผู้เมตตาและกรุณา ไม่โกรธง่าย เปี่ยมด้วยความรักมั่นคงและความจริง
7 ผู้รักษาความรักมั่นคงไว้แก่คนเป็นพัน ๆ ผู้ให้อภัยความผิด การไม่เชื่อฟัง และบาป
แต่จะไม่ปล่อยคนผิดให้พ้นผิดอย่างเด็ดขาด
และจะลงโทษความผิดของบรรพบุรุษไปถึงลูกหลานและเหลน ถึงรุ่นที่ 3 และ 4"
8 โมเสสรีบก้มศีรษะลงสู่พื้นและนมัสการ
9 เขาพูดว่า "พระองค์ผู้เป็นเจ้านาย ถ้าผมเป็นที่พอใจของพระองค์ โปรดไปอยู่กลางพวกเราด้วยเถิด
แม้ประชาชนพวกนี้จะหัวแข็ง โปรดยกโทษความผิดและบาปของพวกเรา
และรับพวกเราไว้เป็นมรดกของพระองค์"
10 พระองค์ตรัสว่า "ดูสิ เรากำลังทำพันธสัญญา ต่อหน้าประชาชนทั้งหมดของเจ้า
เราจะทำสิ่งอัศจรรย์อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดินโลกหรือในชนชาติใด

---

* **34:5 34:5** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นต้นฉบับพิมพ์คำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ ยกเว้นที่มีหมายเหตุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์

และประชาชนทั้งหมดที่เจ้าอยู่ท่ามกลางจะได้เห็นกิจการของพระยาห์เวห์
เพราะสิ่งที่เราจะทำกับเจ้านั้นน่าเกรงขาม
11 จงทำตามสิ่งที่เราสั่งเจ้าในวันนี้ ดูสิ เราจะขับไล่ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์
ชาวเปริสไซต์ ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุสออกไปต่อหน้าเจ้า
12 จงระวัง อย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินที่เจ้ากำลังจะเข้าไปอยู่
เกรงว่าพันธสัญญานั้นจะกลายเป็นบ่วงดักสำหรับพวกเจ้า
13 แต่เจ้าต้องรื้อแท่นบูชาของพวกเขา ทุบเสาหินของพวกเขาให้แตก
และโค่นเสาอาเชราห์ของพวกเขาลง
14 เพราะเจ้าต้องไม่นมัสการเทพเจ้าอื่นใด พระยาห์เวห์ ผู้มีนามว่า ผู้หวงแหน
เป็นพระเจ้าผู้หวงแหนความภักดีของเจ้า
15 อย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนั้น
เกรงว่าพวกเขาจะไปเป็นชู้กับเทพเจ้าของตนและถวายเครื่องบูชาแก่เทพเจ้าเหล่านั้น
แล้วมีคนเชิญเจ้าไปกินเครื่องบูชาของเขา
16 แล้วเจ้ารับลูกสาวของพวกเขามาให้ลูกชายของเจ้า
แล้วลูกสาวเหล่านั้นไปเป็นชู้กับเทพเจ้าของตน
และทำให้ลูกชายของเจ้าไปเป็นชู้กับเทพเจ้าเหล่านั้นด้วย
17 อย่าทำรูปเคารพหล่อขึ้นสำหรับพวกเจ้า
18 จงรักษาเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เจ้าต้องกินขนมปังไร้เชื้อ 7 วันตามที่เราสั่งเจ้า
ในเวลาที่กำหนดไว้ในเดือนอาบีบ เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบีบ
19 ลูกแรกจากครรภ์ทุกคนและทุกตัวเป็นของเรา รวมทั้งลูกตัวแรกของฝูงสัตว์ของเจ้าที่เป็นตัวผู้
ทั้งวัวและแกะ
20 เจ้าต้องไถ่ลูกลาตัวแรกด้วยลูกแกะ ถ้าไม่ไถ่ก็ต้องหักคอมัน
เจ้าต้องไถ่ลูกชายคนโตทั้งหมดของเจ้า และไม่มีใครมาปรากฏต่อหน้าเราโดยมือเปล่า
21 เจ้าต้องทำงาน 6 วัน แต่วันที่ 7 ต้องพัก แม้ในฤดูไถนาและฤดูเก็บเกี่ยวเจ้าก็ต้องพัก
22 จงถือเทศกาลสัปดาห์ด้วยผลแรกจากการเก็บเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเก็บเกี่ยวเมื่อสิ้นปี
23 ปีละ 3 ครั้ง ผู้ชายทุกคนของเจ้าต้องมาปรากฏต่อหน้าพระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้านาย
พระเจ้าแห่งอิสราเอล
24 เพราะเราจะขับไล่ชนชาติต่าง ๆ ออกไปต่อหน้าเจ้าและขยายเขตแดนของเจ้า
เมื่อเจ้าขึ้นไปปรากฏต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ปีละ 3 ครั้ง
จะไม่มีใครคิดอยากได้แผ่นดินของเจ้า
25 อย่าถวายเลือดของเครื่องบูชาของเราพร้อมกับขนมปังที่มีเชื้อ
และอย่าเหลือเครื่องบูชาของเทศกาลปัสกาไว้จนถึงเช้า
26 จงนำส่วนแรกจากผลผลิตแรกของแผ่นดินของเจ้ามายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
เจ้า
อย่าต้มลูกแพะในน้ำนมของแม่มัน
27 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงเขียนถ้อยคำเหล่านี้ไว้
เพราะเราทำพันธสัญญากับเจ้าและกับอิสราเอลตามถ้อยคำเหล่านี้
28 เขาอยู่กับพระยาห์เวห์ที่นั่น 40 วัน 40 คืน โดยไม่กินขนมปังและไม่ดื่มน้ำ
เขาเขียนถ้อยคำแห่งพันธสัญญา คือคำสั่ง 10 ประการ ลงบนแผ่นศิลา
29 เมื่อโมเสสลงมาจากภูเขาซีนาย เขาถือแผ่นศิลาพันธสัญญา 2 แผ่นไว้ในมือ
โมเสสไม่รู้เลยว่าผิวหน้าของเขาเปล่งแสงเพราะเขาได้พูดกับพระยาห์เวห์

30 เมื่ออาโรนและชาวอิสราเอลทุกคนเห็นโมเสส ก็เห็นว่าผิวหน้าของเขาเปล่งแสง
พวกเขาจึงกลัวไม่กล้าเข้าใกล้
31 โมเสสเรียกพวกเขา อาโรนและผู้นำทั้งหมดของชุมชนจึงกลับมาหาเขา
แล้วโมเสสก็พูดกับพวกเขา
32 หลังจากนั้นชาวอิสราเอลทุกคนก็เข้ามาใกล้
และโมเสสบอกคำสั่งทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาบนภูเขาซีนายแก่พวกเขา
33 เมื่อโมเสสพูดกับพวกเขาเสร็จ เขาก็เอาผ้าคลุมหน้าปิดไว้
34 แต่เมื่อโมเสสเข้าไปต่อหน้าพระยาห์เวห์เพื่อพูดกับพระองค์
เขาจะเอาผ้าคลุมหน้าออกจนกว่าจะออกมา แล้วเมื่อออกมาก็จะบอกชาวอิสราเอลถึงสิ่งที่ได้รับคำสั่ง
35 ชาวอิสราเอลเห็นว่าผิวหน้าของโมเสสเปล่งแสง โมเสสจึงเอาผ้าคลุมหน้าปิดไว้อีก
จนกว่าเขาจะเข้าไปพูดกับพระยาห์เวห์

35

1 โมเสสเรียกชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดมารวมกัน แล้วพูดกับพวกเขาว่า
นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งให้พวกคุณทำ
2 ให้ทำงาน 6 วัน แต่วันที่ 7 ต้องเป็นวันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า เป็นวันสะบาโต
เป็นวันพักอย่างเต็มที่แด่พระยาห์เวห์ ใครทำงานในวันนั้นต้องถูกประหารชีวิต
3 ในวันสะบาโตห้ามก่อไฟในที่อยู่อาศัยของพวกเจ้าทุกแห่ง
4 โมเสสพูดกับชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า พระยาห์เวห์สั่งดังนี้
5 จงนำของถวายจากหมู่พวกเจ้ามาถวายแด่พระยาห์เวห์ ใครเต็มใจก็ให้นำมาถวายแด่พระยาห์เวห์
ได้แก่ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์
6 ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียด และขนแพะ
7 หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังพะยูน และไม้กระถิน
8 น้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องเทศสำหรับน้ำมันชโลมและเครื่องหอม
9 หินโอนิกซ์ และอัญมณีสำหรับฝังบนเอโฟดกับแผ่นอก
10 ขอให้ทุกคนในหมู่พวกเจ้าที่มีฝีมือและสติปัญญามาช่วยกันทำทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งไว้
11 คือพลับพลา ผ้าคลุมด้านนอก หลังคา ขอเกี่ยว แผ่นไม้ คานขวาง เสา และฐาน
12 หีบกับคานหาม ฝาปิดแห่งพระเมตตา และม่านกั้น
13 โต๊ะกับคานหาม เครื่องใช้ทั้งหมดของโต๊ะ และขนมปังตั้งถวาย
14 เชิงตะเกียงสำหรับให้แสงสว่าง พร้อมเครื่องใช้ ตะเกียง และน้ำมันสำหรับตะเกียง
15 แท่นเผาเครื่องหอมกับคานหาม น้ำมันชโลม เครื่องหอม และม่านบังประตูทางเข้าพลับพลา
16 แท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว พร้อมตะแกรงทองสัมฤทธิ์ คานหาม และเครื่องใช้ทั้งหมด อ่างกับฐาน
17 ผ้าม่านล้อมลาน เสา ฐาน และม่านบังประตูลาน
18 หมุดของพลับพลา หมุดของลาน และเชือกต่าง ๆ
19 เครื่องแต่งกายที่ทออย่างประณีตสำหรับรับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์
คือเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต
และเสื้อผ้าสำหรับลูกชายของเขาเพื่อทำหน้าที่ปุโรหิต
20 แล้วชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายออกไปจากที่ชุมนุมกับโมเสส
21 ทุกคนที่เกิดใจอยากมีส่วนร่วม และทุกคนที่เต็มใจก็เข้ามา
นำของถวายแด่พระยาห์เวห์สำหรับงานสร้างเต็นท์นัดพบ งานรับใช้ทุกอย่าง
และเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์

22 ทั้งชายและหญิง ทุกคนที่เต็มใจนำเข็มกลัด ห่วงต่างหู แหวนตรา กำไลแขน
และเครื่องประดับทองทุกชนิดมา ทุกคนที่ถวายทองก็ถวายแด่พระยาห์เวห์
23 ทุกคนที่มีด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง
หรือหนังพะยูน ก็นำมา
24 ทุกคนที่ถวายเงินหรือทองสัมฤทธิ์ก็นำของถวายแด่พระยาห์เวห์มา
และทุกคนที่มีไม้กระถินซึ่งใช้กับงานรับใช้ใด ๆ ก็นำมา
25 หญิงทุกคนที่มีฝีมือปั่นด้ายด้วยมือ แล้วนำด้ายที่ปั่นมา ได้แก่ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าป่านเนื้อละเอียด
26 หญิงทุกคนที่มีฝีมือและเกิดใจอยากร่วมทำก็ปั่นขนแพะ
27 บรรดาผู้นำก็นำหินโอนิกซ์และอัญมณีสำหรับฝังบนเอโฟดกับแผ่นอกมา
28 พร้อมทั้งเครื่องเทศและน้ำมันสำหรับตะเกียง สำหรับน้ำมันชโลม และสำหรับเครื่องหอม
29 ชาวอิสราเอลทั้งชายและหญิงที่เต็มใจ ต่างก็นำของมาถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยความสมัครใจ
เพื่องานทุกอย่างที่พระยาห์เวห์สั่งผ่านโมเสสให้ทำ

30 โมเสสพูดกับชาวอิสราเอลว่า "ดูสิ พระยาห์เวห์เจาะจงเรียกเบซาเลล บุตรชายของอูรี
หลานของเฮอร์ จากเผ่ายูดาห์
31 พระองค์ประทานพระวิญญาณของพระเจ้าแก่เขาอย่างเต็มเปี่ยม พร้อมด้วยสติปัญญา
ความเข้าใจ ความรู้ และฝีมือทุกชนิด
32 ให้คิดออกแบบงานอย่างชำนาญ ทำงานทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์
33 เจียระไนอัญมณีเพื่อฝัง และแกะสลักไม้ ตลอดจนทำงานฝีมือทุกชนิด
34 พระองค์ยังให้ทั้งเบซาเลลและโอโฮลีอับ บุตรชายของอาหิสะมัค จากเผ่าดาน
มีความสามารถในการสอน
35 พระองค์ให้ทั้งสองมีสติปัญญาและฝีมือสำหรับทำงานทุกชนิด ทั้งงานช่างแกะสลัก งานช่างฝีมือ
งานปักด้วยด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด งานทอ และงานฝีมือทุกอย่าง
รวมทั้งการออกแบบอย่างชำนาญ

36

1 "เบซาเลลกับโอโฮลีอับ รวมทั้งทุกคนที่มีฝีมือและสติปัญญา
ซึ่งพระยาห์เวห์ประทานสติปัญญาและความเข้าใจให้รู้วิธีทำงานรับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์
จะร่วมกันทำงานทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์สั่งไว้"

2 โมเสสเรียกเบซาเลล โอโฮลีอับ และทุกคนที่มีฝีมือและสติปัญญา
ซึ่งพระยาห์เวห์ประทานสติปัญญาไว้ในใจ รวมทั้งทุกคนที่เกิดใจอยากมาร่วมทำงานนั้น
3 พวกเขารับของถวายทั้งหมดจากโมเสส
ซึ่งชาวอิสราเอลนำมาสำหรับงานรับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์เพื่อใช้ทำงานนั้น
และประชาชนยังคงนำของถวายด้วยความสมัครใจมาให้โมเสสทุกเช้า
4 ช่างฝีมือทุกคนที่ทำงานในสถานศักดิ์สิทธิ์ต่างวางมือจากงานที่กำลังทำอยู่แล้วเข้ามา
5 แล้วมาบอกโมเสสว่า "ประชาชนนำของมามากเกินพอสำหรับงานที่พระยาห์เวห์สั่งให้ทำแล้ว"
6 โมเสสจึงออกคำสั่ง และให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า
"อย่าให้ชายหรือหญิงคนใดทำสิ่งของมาถวายสำหรับสถานศักดิ์สิทธิ์อีก" ประชาชนจึงหยุดนำของมา
7 เพราะวัสดุที่มีอยู่เพียงพอสำหรับทำงานทั้งหมด และยังมีเหลืออีกมาก

8 บรรดาผู้มีฝีมือและสติปัญญาที่ทำงานสร้างพลับพลาทำม่าน 10
ผืนจากผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้ม
พร้อมลายเครูบซึ่งเป็นฝีมือช่างผู้ชำนาญ
9 ม่านแต่ละผืนยาว 28 ศอก* และกว้าง 4 ศอก ม่านทุกผืนมีขนาดเท่ากัน
10 เขาต่อม่าน 5 ผืนเข้าด้วยกัน และต่ออีก 5 ผืนเข้าด้วยกัน
11 เขาทำห่วงด้ายสีน้ำเงินตามริมม่านผืนสุดท้ายของชุดหนึ่ง
และทำเช่นเดียวกันที่ริมม่านผืนสุดท้ายของอีกชุดหนึ่ง
12 เขาทำห่วง 50 ห่วงที่ม่านชุดหนึ่ง และ 50 ห่วงที่ริมม่านของอีกชุดหนึ่ง โดยให้ห่วงตรงกัน
13 เขาทำตะขอทอง 50 ตัว แล้วใช้ตะขอเกี่ยวม่านทั้งสองชุดเข้าด้วยกัน พลับพลาจึงเป็นหนึ่งเดียว
14 เขาทำม่านขนแพะเป็นผ้าคลุมเหนือพลับพลา รวม 11 ผืน
15 ม่านแต่ละผืนยาว 30 ศอก และกว้าง 4 ศอก ม่านทั้ง 11 ผืนมีขนาดเท่ากัน
16 เขาต่อม่าน 5 ผืนเป็นชุดหนึ่ง และอีก 6 ผืนเป็นอีกชุดหนึ่ง
17 เขาทำห่วง 50 ห่วงที่ริมม่านผืนสุดท้ายของชุดหนึ่ง และทำห่วง 50
ห่วงที่ริมม่านผืนสุดท้ายของอีกชุดหนึ่ง
18 เขาทำตะขอทองสัมฤทธิ์ 50 ตัว เพื่อเชื่อมเต็นท์เข้าด้วยกันให้เป็นหนึ่งเดียว
19 เขาทำผ้าคลุมเต็นท์จากหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และมีผ้าคลุมหนังพะยูนอยู่ชั้นบน
20 เขาทำแผ่นไม้สำหรับพลับพลาจากไม้กระถิน ตั้งขึ้นในแนวดิ่ง
21 แผ่นไม้แต่ละแผ่นยาว 10 ศอก กว้าง 1 ศอกครึ่ง
22 แต่ละแผ่นมีเดือย 2 เดือยวางคู่กัน เขาทำแผ่นไม้ทั้งหมดของพลับพลาแบบนี้
23 สำหรับทิศใต้ของพลับพลา เขาทำแผ่นไม้ 20 แผ่น
24 และทำฐานเงิน 40 ฐานไว้ใต้แผ่นไม้ 20 แผ่น แผ่นละ 2 ฐานสำหรับเดือย 2 เดือย
25 สำหรับด้านที่ 2 ของพลับพลา คือทิศเหนือ เขาทำแผ่นไม้ 20 แผ่น
26 กับฐานเงิน 40 ฐาน แผ่นละ 2 ฐาน
27 สำหรับด้านท้ายพลับพลาทางทิศตะวันตก เขาทำแผ่นไม้ 6 แผ่น
28 และทำแผ่นไม้ 2 แผ่นสำหรับมุมทั้ง 2 ด้านที่ท้ายพลับพลา
29 แผ่นมุมทั้งสองให้ประกบกันแน่นตั้งแต่ด้านล่างถึงด้านบน และยึดรวมกันที่ห่วงด้านบน
เขาทำเช่นเดียวกันทั้ง 2 มุม
30 รวมเป็นแผ่นไม้ 8 แผ่น กับฐานเงิน 16 ฐาน แผ่นละ 2 ฐาน
31 เขาทำคานขวางจากไม้กระถิน 5 คานสำหรับแผ่นไม้ด้านหนึ่งของพลับพลา
32 5 คานขวางสำหรับแผ่นไม้ด้านอีกด้านหนึ่ง และ 5
คานขวางสำหรับแผ่นไม้ด้านท้ายพลับพลาทางทิศตะวันตก
33 เขาทำคานขวางตรงกลางให้พาดผ่านกลางแนวแผ่นไม้จากปลายด้านหนึ่งไปถึงอีกด้านหนึ่ง
34 เขาหุ้มแผ่นไม้ด้วยทองคำ ทำห่วงทองสำหรับสอดคานขวาง และหุ้มคานขวางด้วยทองคำ
35 เขาทำม่านกั้นจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
มีลายเครูบซึ่งเป็นฝีมือช่างผู้ชำนาญ
36 เขาทำเสาไม้กระถิน 4 ต้นสำหรับม่านนั้น หุ้มเสาด้วยทองคำ ตะขอเกี่ยวทำจากทองคำ
และหล่อฐานเงิน 4 ฐานสำหรับเสาเหล่านั้น
37 เขาทำม่านบังประตูเต็นท์จากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
เป็นฝีมือช่างปัก
38 เขาทำเสา 5 ต้นพร้อมตะขอเกี่ยว หุ้มหัวเสาและแถบรัดด้วยทองคำ ส่วนฐาน 5
ฐานทำจากทองสัมฤทธิ์

---

* **36:9 36:9** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

37

1 เบซาเลลทำหีบจากไม้กระถิน ยาว 2 ศอกครึ่ง* กว้าง 1 ศอกครึ่ง และสูง 1 ศอกครึ่ง
2 เขาหุ้มหีบด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก และทำขอบทองรอบหีบ
3 เขาหล่อห่วงทอง 4 ห่วงติดไว้ที่ขาทั้ง 4 ของหีบ ด้านหนึ่ง 2 ห่วง และอีกด้านหนึ่ง 2 ห่วง
4 เขาทำคานหามจากไม้กระถินแล้วหุ้มด้วยทองคำ
5 เขาสอดคานหามเข้าในห่วงที่ด้านข้างของหีบเพื่อใช้หามหีบ
6 เขาทำฝาปิดแห่งพระเมตตาจากทองคำบริสุทธิ์ ยาว 2 ศอกครึ่ง และกว้าง 1 ศอกครึ่ง
7 เขาทำเครูบทองคำ 2 ตน โดยตีขึ้นรูปไว้ที่ปลายทั้ง 2 ของฝาปิดแห่งพระเมตตา
8 เครูบตนหนึ่งอยู่ที่ปลายด้านหนึ่ง อีกตนหนึ่งอยู่ที่ปลายอีกด้านหนึ่ง เขาทำเครูบทั้ง 2 ให้เป็นเนื้อเดียวกับฝาปิดแห่งพระเมตตาที่ปลายทั้งสอง
9 เครูบกางปีกขึ้นเหนือฝาปิดแห่งพระเมตตา ใช้ปีกปกคลุมฝาปิดนั้น และหันหน้าเข้าหากัน ใบหน้าของเครูบทั้งสองหันไปทางฝาปิดแห่งพระเมตตา
10 เขาทำโต๊ะจากไม้กระถิน ยาว 2 ศอก กว้าง 1 ศอก และสูง 1 ศอกครึ่ง
11 เขาหุ้มโต๊ะด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำขอบทองรอบโต๊ะ
12 เขาทำกรอบกว้าง 1 ฝ่ามือรอบโต๊ะ และทำขอบทองรอบกรอบนั้น
13 เขาหล่อห่วงทอง 4 ห่วง แล้วติดห่วงไว้ที่มุมทั้ง 4 ตรงขาทั้ง 4 ของโต๊ะ
14 ห่วงอยู่ใกล้ขอบโต๊ะ ใช้สำหรับสอดคานหามโต๊ะ
15 เขาทำคานหามจากไม้กระถิน หุ้มด้วยทองคำ เพื่อใช้หามโต๊ะ
16 เขาทำเครื่องใช้บนโต๊ะ ได้แก่ จาน ช้อน ชาม และเหยือกสำหรับรินของถวาย ทั้งหมดทำจากทองคำบริสุทธิ์
17 เขาทำเชิงตะเกียงจากทองคำบริสุทธิ์ โดยตีขึ้นรูป ฐาน ก้านกลาง ถ้วย ดอกตูม และดอกของเชิงตะเกียงเป็นเนื้อเดียวกัน
18 มีกิ่ง 6 กิ่งยื่นออกจากด้านข้าง กิ่ง 3 กิ่งออกจากด้านหนึ่ง และอีก 3 กิ่งออกจากอีกด้านหนึ่ง
19 กิ่งหนึ่งมีถ้วยรูปดอกอัลมอนด์ 3 ถ้วย พร้อมดอกตูมและดอก อีกกิ่งหนึ่งก็มีถ้วยรูปดอกอัลมอนด์ 3 ถ้วย พร้อมดอกตูมและดอก เป็นแบบนี้สำหรับกิ่งทั้ง 6 ที่ยื่นออกจากเชิงตะเกียง
20 ที่ก้านกลางของเชิงตะเกียงมีถ้วยรูปดอกอัลมอนด์ 4 ถ้วย พร้อมดอกตูมและดอก
21 มีดอกตูมหนึ่งดอกอยู่ใต้กิ่งคู่แรก ดอกตูมหนึ่งดอกอยู่ใต้กิ่งคู่ที่ 2 และอีกดอกหนึ่งอยู่ใต้กิ่งคู่ที่ 3 สำหรับกิ่งทั้ง 6 ที่ยื่นออกจากเชิงตะเกียง
22 ดอกตูมและกิ่งทั้งหมดเป็นเนื้อเดียวกับเชิงตะเกียง ทั้งหมดตีขึ้นรูปจากทองคำบริสุทธิ์ชิ้นเดียว
23 เขาทำตะเกียง 7 ดวง พร้อมคีมตัดไส้ตะเกียงและถาดรองไส้ตะเกียงจากทองคำบริสุทธิ์
24 เขาใช้ทองคำบริสุทธิ์ 1 ตะลันต์† ทำเชิงตะเกียงพร้อมเครื่องใช้ทั้งหมด
25 เขาทำแท่นเผาเครื่องหอมจากไม้กระถิน เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ยาว 1 ศอก กว้าง 1 ศอก สูง 2 ศอก เชิงงอนทั้งหลายเป็นเนื้อเดียวกับแท่น
26 เขาหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบน ด้านข้างโดยรอบ และเชิงงอน แล้วทำขอบทองรอบแท่น
27 เขาทำห่วงทอง 2 ห่วงไว้ใต้ขอบทอง ติดที่ด้านข้างทั้ง 2 ด้าน เพื่อใช้สอดคานสำหรับหามแท่น
28 เขาทำคานจากไม้กระถินแล้วหุ้มด้วยทองคำ
29 เขาทำน้ำมันชโลมศักดิ์สิทธิ์และเครื่องหอมบริสุทธิ์จากเครื่องเทศหอม ตามฝีมือช่างปรุงน้ำหอม

---

* **37:1 37:1** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร † **37:24 37:24** 1 ตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์

38

1 เขาทำแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวจากไม้กระถิน เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ยาว 5 ศอก* กว้าง 5 ศอก
และสูง 3 ศอก
2 เขาทำเชิงงอนที่มุมทั้ง 4 ให้เป็นเนื้อเดียวกับแท่น แล้วหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์
3 เขาทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น ได้แก่ หม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว อ่าง ส้อมเกี่ยวเนื้อ และกระถางไฟ
ทั้งหมดทำจากทองสัมฤทธิ์
4 เขาทำตะแกรงเป็นตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับแท่น
วางไว้ใต้ขอบแท่นจนถึงกึ่งกลางความสูงของแท่น
5 เขาหล่อห่วง 4 ห่วงไว้ที่มุมทั้ง 4 ของตะแกรงทองสัมฤทธิ์ สำหรับสอดคานหาม
6 เขาทำคานหามจากไม้กระถินแล้วหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์
7 เขาสอดคานเข้าในห่วงที่ด้านข้างของแท่นเพื่อใช้หาม และทำแท่นเป็นโพรงกลวงด้วยแผ่นไม้
8 เขาทำอ่างทองสัมฤทธิ์กับฐานทองสัมฤทธิ์จากกระจกของหญิงที่รับใช้อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
9 เขาทำลานรอบพลับพลา ทางทิศใต้มีผ้าม่านล้อมลานทำจากผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว ยาว 100
ศอก
10 มีเสา 20 ต้น และฐานทองสัมฤทธิ์ 20 ฐาน ตะขอเกี่ยวกับแถบรัดของเสาทำจากเงิน
11 ทางทิศเหนือยาว 100 ศอก มีเสา 20 ต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ 20 ฐาน
ตะขอเกี่ยวกับแถบรัดของเสาทำจากเงิน
12 ทางทิศตะวันตกมีผ้าม่านยาว 50 ศอก มีเสา 10 ต้นและฐาน 10 ฐาน
ตะขอเกี่ยวกับแถบรัดของเสาทำจากเงิน
13 ทางทิศตะวันออกยาว 50 ศอก
14 ผ้าม่านด้านหนึ่งของประตูลานยาว 15 ศอก มีเสา 3 ต้นและฐาน 3 ฐาน
15 อีกด้านหนึ่งก็เช่นเดียวกัน ทั้งสองข้างของประตูลานมีผ้าม่านยาวข้างละ 15 ศอก มีเสา 3
ต้นและฐาน 3 ฐาน
16 ผ้าม่านทั้งหมดที่ล้อมรอบลานทำจากผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
17 ฐานของเสาทำจากทองสัมฤทธิ์ ตะขอเกี่ยวและแถบรัดของเสาทำจากเงิน หัวเสาหุ้มด้วยเงิน
และเสาทุกต้นรอบลานมีแถบเงินรัด
18 ม่านบังประตูลานเป็นฝีมือช่างปัก ทำจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว ยาว 20 ศอก สูง 5 ศอก เท่ากับความสูงของผ้าม่านล้อมลาน
19 มีเสา 4 ต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์ 4 ฐาน ตะขอเกี่ยวทำจากเงิน หัวเสาหุ้มด้วยเงิน
และแถบรัดทำจากเงิน
20 หมุดทั้งหมดของพลับพลาและหมุดทั้งหมดรอบลานทำจากทองสัมฤทธิ์
21 ต่อไปนี้คือจำนวนวัสดุที่ใช้สำหรับพลับพลา คือพลับพลาแห่งคำพยาน
ซึ่งนับตามคำสั่งของโมเสสสำหรับงานรับใช้ของคนเลวี โดยมีอิธามาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิต
เป็นผู้ดูแล
22 เบซาเลล บุตรชายของอูรี หลานของเฮอร์ จากเผ่ายูดาห์ ทำทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
23 โอโฮลีอับ บุตรชายของอาหิสะมัค จากเผ่าดาน ทำงานร่วมกับเขา โอโฮลีอับเป็นช่างแกะสลัก
ช่างฝีมือ และช่างปักด้วยด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด
24 ทองคำทั้งหมดที่ใช้กับงานทุกอย่างในสถานศักดิ์สิทธิ์ คือทองคำจากของถวาย มีจำนวน 29
ตะลันต์† กับ 730 เชเขล ตามเชเขล‡ ของสถานศักดิ์สิทธิ์

---

* **38:1 38:1** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร † **38:24 38:24** 1 ตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ‡ **38:24 38:24** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.32 ทรอยออนซ์

25 เงินจากคนในชุมชนที่ถูกนับมีจำนวน 100 ตะลันต์§ กับ 1,775 เชเขล*
ตามเชเขลของสถานศักดิ์สิทธิ์
26 คือคนละ 1 เบกา† เท่ากับครึ่งเชเขลตามเชเขล‡ ของสถานศักดิ์สิทธิ์
สำหรับทุกคนที่รวมอยู่ในการนับตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป รวมผู้ชาย 603,550 คน
27 เงิน 100 ตะลันต์§ ใช้หล่อฐานของสถานศักดิ์สิทธิ์และฐานของม่านกั้น รวม 100 ฐาน
ใช้เงินฐานละ 1 ตะลันต์
28 จากเงิน 1,775 เชเขล* เขาทำตะขอเกี่ยวสำหรับเสา หุ้มหัวเสา และทำแถบรัดเสา
29 ทองสัมฤทธิ์จากของถวายมีจำนวน 70 ตะลันต์† กับ 2,400 เชเขล‡
30 เขาใช้ทองสัมฤทธิ์นี้ทำฐานที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ แท่นทองสัมฤทธิ์ ตะแกรงทองสัมฤทธิ์ของแท่น
และเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น
31 รวมทั้งฐานรอบลาน ฐานที่ประตูลาน หมุดทั้งหมดของพลับพลา และหมุดทั้งหมดรอบลาน

39

1 พวกเขาใช้ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง
และสีแดงเข้มทำเครื่องแต่งกายที่ทออย่างประณีตสำหรับรับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์
และทำเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์สำหรับอาโรน ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
2 เขาทำเอโฟดจากทองคำ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
3 พวกเขาตีทองคำให้เป็นแผ่นบาง แล้วตัดเป็นเส้น เพื่อทอรวมกับด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าป่านเนื้อละเอียด เป็นฝีมือช่างผู้ชำนาญ
4 พวกเขาทำสายบ่า 2 ข้างติดกับเอโฟด โดยเชื่อมเข้ากับปลายทั้ง 2 ด้าน
5 สายคาดที่ทออย่างประณีตซึ่งอยู่บนเอโฟดและใช้คาดเอโฟดนั้น
ทำเป็นชิ้นเดียวกันและใช้วัสดุแบบเดียวกัน คือทองคำ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
6 พวกเขาเจียระไนหินโอนิกซ์ ฝังไว้ในกรอบทอง
และสลักชื่อชาวอิสราเอลลงบนหินเหมือนการแกะตราประทับ
7 เขาติดหินเหล่านั้นไว้บนสายบ่าของเอโฟด ให้เป็นหินที่ระลึกถึงชาวอิสราเอล
ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
8 เขาทำแผ่นอก เป็นฝีมือช่างผู้ชำนาญ แบบเดียวกับเอโฟด ใช้ทองคำ ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
9 แผ่นอกเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ทำเป็นสองชั้น ยาว 1 คืบ* และกว้าง 1 คืบ
10 พวกเขาฝังอัญมณีบนแผ่นอกเป็น 4 แถว แถวแรกมีพลอยทับทิม บุษราคัม และเบริล
11 แถวที่ 2 มีเทอร์ควอยซ์ ไพลิน† และมรกต
12 แถวที่ 3 มีไฮยาซินธ์ อาเกต และอเมทิสต์
13 แถวที่ 4 มีไครโซไลต์ โอนิกซ์ และแจสเปอร์ อัญมณีทั้งหมดฝังอยู่ในกรอบทอง
14 มีอัญมณี 12 เม็ดตามชื่อชาวอิสราเอล แต่ละเม็ดสลักชื่อหนึ่งชื่อเหมือนตราประทับ สำหรับ 12
เผ่า
15 พวกเขาทำโซ่ถักจากทองคำบริสุทธิ์สำหรับแผ่นอก ให้เหมือนเชือกถัก
16 พวกเขาทำกรอบทอง 2 อันกับห่วงทอง 2 ห่วง แล้วติดห่วงทั้ง 2 ไว้ที่ปลายทั้ง 2 ของแผ่นอก

---

§ **38:25 38:25** 1 ตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ * **38:25 38:25** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ † **38:26 38:26** 1 เบกาหนักประมาณ 5 กรัม หรือประมาณ 0.175 ออนซ์ ‡ **38:26 38:26** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ § **38:27 38:27** 1 ตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ * **38:28 38:28** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 1,775 เชเขลจึงหนักประมาณ 17.75 กิโลกรัม หรือประมาณ 39 ปอนด์ † **38:29 38:29** 1 ตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ ‡ **38:29 38:29** 70 ตะลันต์ + 2,400 เชเขล หนักประมาณ 2,124 กิโลกรัม หรือ 2.124 เมตริกตัน * **39:9 39:9** 1 คืบคือระยะจากปลายนิ้วหัวแม่มือถึงปลายนิ้วก้อยของผู้ชายเมื่อกางมือออก หรือประมาณครึ่งศอก คือ 9 นิ้ว หรือ 22.8 เซนติเมตร † **39:11 39:11** หรือ ลาพิสลาซูลี

17 จากนั้นใส่โซ่ทองคำถักทั้ง 2 เส้นเข้าในห่วงที่ปลายแผ่นอก
18 ปลายอีกด้านของโซ่ทองคำถักทั้ง 2 เส้นติดเข้ากับกรอบทองทั้ง 2
แล้วติดกรอบนั้นไว้ด้านหน้าของสายบ่าเอโฟด
19 พวกเขาทำห่วงทองอีก 2 ห่วง ติดไว้ที่ปลายทั้ง 2 ของแผ่นอกตรงขอบด้านในซึ่งหันเข้าหาเอโฟด
20 แล้วทำห่วงทองอีก 2 ห่วง ติดไว้ที่สายบ่าทั้ง 2 ของเอโฟดด้านล่างทางด้านหน้า ใกล้รอยต่อ
เหนือสายคาดที่ทออย่างประณีตของเอโฟด
21 พวกเขาใช้เชือกสีน้ำเงินผูกห่วงของแผ่นอกเข้ากับห่วงของเอโฟด
เพื่อให้แผ่นอกอยู่เหนือสายคาดที่ทออย่างประณีตและไม่หลุดออกจากเอโฟด
ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
22 เขาทำเสื้อคลุมของเอโฟดด้วยงานทอ ใช้ด้ายสีน้ำเงินทั้งหมด
23 ช่องคอเสื้ออยู่ตรงกลางเหมือนช่องคอของเสื้อเกราะ มีขอบเย็บรอบช่องเพื่อไม่ให้ขาด
24 พวกเขาทำรูปผลทับทิมจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
ติดรอบชายเสื้อคลุม
25 พวกเขาทำกระดิ่งจากทองคำบริสุทธิ์ แล้วติดกระดิ่งสลับกับผลทับทิมรอบชายเสื้อคลุม
26 กระดิ่งหนึ่งใบสลับกับผลทับทิมหนึ่งลูก กระดิ่งหนึ่งใบสลับกับผลทับทิมหนึ่งลูก
รอบชายเสื้อคลุมที่ใช้ขณะรับใช้ ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
27 พวกเขาทำเสื้อยาวจากผ้าป่านเนื้อละเอียดด้วยงานทอ สำหรับอาโรนและลูกชายของเขา
28 ทำผ้าโพกศีรษะจากผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าคาดศีรษะจากผ้าป่านเนื้อละเอียด
และกางเกงจากผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว
29 ทำสายคาดเอวจากผ้าป่านเนื้อละเอียดตีเกลียว ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้ม
เป็นฝีมือช่างปัก ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
30 พวกเขาทำแผ่นทองของมงกุฎศักดิ์สิทธิ์จากทองคำบริสุทธิ์
และสลักข้อความลงบนแผ่นนั้นเหมือนสลักตราประทับว่า "ศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์"
31 แล้วผูกเชือกสีน้ำเงินไว้กับแผ่นทองเพื่อยึดแผ่นนั้นไว้ที่ส่วนบนของผ้าโพกศีรษะ
ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
32 ดังนั้นงานทั้งหมดของพลับพลาแห่งเต็นท์นัดพบจึงเสร็จสมบูรณ์
ชาวอิสราเอลทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส พวกเขาทำตามนั้นทุกประการ
33 พวกเขานำพลับพลามาให้โมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องประกอบทั้งหมด คือขอเกี่ยว แผ่นไม้
คานขวาง เสา และฐาน
34 ผ้าคลุมจากหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง ผ้าคลุมจากหนังพะยูน และม่านกั้น
35 หีบพันธสัญญากับคานหาม และฝาปิดแห่งพระเมตตา
36 โต๊ะ เครื่องใช้ทั้งหมด และขนมปังตั้งถวาย
37 เชิงตะเกียงทองคำบริสุทธิ์กับตะเกียงซึ่งจัดเตรียมไว้ เครื่องใช้ทั้งหมด และน้ำมันสำหรับตะเกียง
38 แท่นทองคำ น้ำมันชโลม เครื่องหอม และม่านบังประตูเต็นท์
39 แท่นทองสัมฤทธิ์กับตะแกรงทองสัมฤทธิ์ คานหาม และเครื่องใช้ทั้งหมด อ่างกับฐาน
40 ผ้าม่านล้อมลาน เสา ฐาน ม่านบังประตูลาน เชือก หมุด
และเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับงานรับใช้ในพลับพลาแห่งเต็นท์นัดพบ
41 เครื่องแต่งกายที่ทออย่างประณีตสำหรับรับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์
เครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเสื้อผ้าของลูกชายเขาสำหรับทำหน้าที่ปุโรหิต
42 ชาวอิสราเอลทำงานทั้งหมดตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
43 โมเสสตรวจดูงานทั้งหมด ก็เห็นว่าพวกเขาทำเสร็จแล้วตามที่พระยาห์เวห์สั่ง
พวกเขาทำตามนั้นทุกประการ แล้วโมเสสก็อวยพรพวกเขา

40

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 ในวันที่ 1 ของเดือนแรก เจ้าต้องตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์นัดพบขึ้น
3 ให้นำหีบพันธสัญญาเข้าไปไว้ข้างใน และใช้ม่านกั้นบังหีบไว้
4 ให้นำโต๊ะเข้าไปและจัดสิ่งของบนโต๊ะให้เรียบร้อย แล้วนำเชิงตะเกียงเข้าไปและจุดตะเกียง
5 ตั้งแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมไว้หน้าหีบพันธสัญญา และติดม่านบังประตูทางเข้าพลับพลา
6 ตั้งแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวไว้หน้าทางเข้าพลับพลาแห่งเต็นท์นัดพบ
7 ตั้งอ่างไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในอ่าง
8 ตั้งลานล้อมรอบ และแขวนม่านบังประตูลาน
9 เอาน้ำมันชโลมมาชโลมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ข้างใน
ทำให้พลับพลาและเครื่องใช้ทั้งหมดศักดิ์สิทธิ์ แล้วสิ่งเหล่านั้นจะศักดิ์สิทธิ์
10 ชโลมแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวพร้อมเครื่องใช้ทั้งหมด แล้วทำให้แท่นศักดิ์สิทธิ์
แท่นนั้นจะศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
11 ชโลมอ่างกับฐาน แล้วทำให้ศักดิ์สิทธิ์
12 พาอาโรนกับลูกชายมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ แล้วล้างร่างกายของพวกเขาด้วยน้ำ
13 สวมเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์ให้อาโรน ชโลมเขาและทำให้เขาศักดิ์สิทธิ์
เพื่อให้เขารับใช้เราในฐานะปุโรหิต
14 พาลูกชายของเขาเข้ามา แล้วสวมเสื้อยาวให้พวกเขา
15 ชโลมพวกเขาเหมือนที่เจ้าชโลมบิดาของพวกเขา เพื่อให้พวกเขารับใช้เราในฐานะปุโรหิต
การชโลมนี้จะทำให้หน้าที่ปุโรหิตของพวกเขาดำรงสืบต่อไปทุกชั่วอายุคน
16 โมเสสทำตามนั้น เขาทำทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขา
17 ในเดือนแรกของปีที่ 2 วันที่ 1 ของเดือน พลับพลาถูกตั้งขึ้น
18 โมเสสตั้งพลับพลาขึ้น วางฐาน ตั้งแผ่นไม้ สอดคานขวาง และตั้งเสา
19 เขากางผ้าคลุมเหนือเต็นท์ แล้ววางหลังคาของพลับพลาไว้ด้านบน ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
20 เขานำพันธสัญญาใส่ไว้ในหีบ ติดคานหามเข้ากับหีบ และวางฝาปิดแห่งพระเมตตาไว้เหนือหีบ
21 เขานำหีบเข้าไปในพลับพลา ตั้งม่านกั้น แล้วใช้ม่านนั้นบังหีบพันธสัญญา
ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
22 เขาตั้งโต๊ะไว้ในเต็นท์นัดพบ ทางทิศเหนือของพลับพลา นอกม่านกั้น
23 เขาจัดขนมปังบนโต๊ะต่อหน้าพระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
24 เขาตั้งเชิงตะเกียงไว้ในเต็นท์นัดพบ ตรงข้ามโต๊ะทางทิศใต้ของพลับพลา
25 แล้วจุดตะเกียงต่อหน้าพระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
26 เขาตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์นัดพบ หน้าม่านกั้น
27 และเผาเครื่องหอมจากเครื่องเทศหอมบนแท่น ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
28 เขาติดม่านบังประตูทางเข้าพลับพลา
29 เขาตั้งแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวไว้ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งเต็นท์นัดพบ
แล้วถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาธัญพืชบนแท่น ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
30 เขาตั้งอ่างไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา และใส่น้ำไว้สำหรับล้าง
31 โมเสส อาโรน และลูกชายของอาโรนล้างมือและเท้าที่อ่างนั้น
32 เมื่อพวกเขาเข้าไปในเต็นท์นัดพบหรือเข้าใกล้แท่นบูชา พวกเขาก็ล้าง ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสส
33 เขาตั้งลานล้อมรอบพลับพลากับแท่นบูชา และติดม่านบังประตูลาน แล้วโมเสสก็ทำงานเสร็จ
34 แล้วเมฆก็ปกคลุมเต็นท์นัดพบ และความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เต็มไปทั่วพลับพลา

35 โมเสสไม่สามารถเข้าไปในเต็นท์นัดพบได้ เพราะเมฆปกอยู่เหนือเต็นท์
และความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เต็มไปทั่วพลับพลา
36 ทุกครั้งที่เมฆลอยขึ้นจากเหนือพลับพลา ชาวอิสราเอลก็ออกเดินทางต่อ
37 แต่ถ้าเมฆยังไม่ลอยขึ้น พวกเขาก็ไม่ออกเดินทางจนกว่าจะถึงวันที่เมฆลอยขึ้น
38 เพราะในเวลากลางวัน เมฆของพระยาห์เวห์อยู่เหนือพลับพลา และในเวลากลางคืนมีไฟอยู่ในเมฆ
ชาวอิสราเอลทั้งปวงมองเห็นได้ตลอดการเดินทางของพวกเขา

หนังสือเล่มที่สามของโมเสส
ซึ่งเรียกกันทั่วไปว่า
เลวีนิติ

1 พระยาห์เวห์* เรียกโมเสส และกล่าวกับเขาจากเต็นท์นัดพบว่า
2 "จงพูดกับชาวอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า "เมื่อคนใดในพวกเจ้านำของถวายมาแด่พระยาห์เวห์
ถ้าเป็นสัตว์ ให้ถวายจากฝูงโคหรือฝูงแกะและแพะ
3 " "ถ้าของถวายของเขาเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวจากฝูงโค ให้เขาถวายโคตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ
และนำมาถวายที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ เพื่อให้พระยาห์เวห์ยอมรับเขา
4 ให้เขาวางมือบนศีรษะของสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว แล้วสัตว์นั้นจะเป็นที่ยอมรับ
เพื่อใช้ประกอบพิธีลบล้างให้เขา
5 ให้เขาฆ่าโคตัวผู้นั้นต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วบุตรชายของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะนำเลือดมาถวาย
และประพรมเลือดรอบแท่นบูชาที่อยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ
6 ให้เขาถลกหนังสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว แล้วตัดเป็นชิ้น ๆ
7 บุตรชายของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะก่อไฟบนแท่นบูชา และเรียงฟืนบนไฟ
8 แล้วบุตรชายของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะเรียงชิ้นเนื้อ ศีรษะ
และไขมันไว้บนฟืนที่อยู่เหนือไฟบนแท่นบูชา
9 แต่ให้ผู้ถวายล้างเครื่องในและขาของสัตว์ด้วยน้ำ แล้วปุโรหิตจะเผาทั้งหมดบนแท่นบูชา
เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟ มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
10 " "ถ้าของถวายของเขาเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวจากฝูงแกะหรือแพะ
ให้เขาถวายสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ
11 ให้เขาฆ่าสัตว์นั้นที่ด้านเหนือของแท่นบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์
แล้วบุตรชายของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะประพรมเลือดของมันรอบแท่นบูชา
12 ให้เขาตัดสัตว์เป็นชิ้น ๆ พร้อมกับศีรษะและไขมัน
แล้วปุโรหิตจะเรียงสิ่งเหล่านี้บนฟืนที่อยู่เหนือไฟบนแท่นบูชา
13 แต่ให้ผู้ถวายล้างเครื่องในและขาของสัตว์ด้วยน้ำ
ปุโรหิตจะนำทั้งหมดมาถวายและเผาบนแท่นบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟ มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
14 " "ถ้าของถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวจากนก
ให้เขาถวายนกเขาหรือลูกนกพิราบ
15 ปุโรหิตจะนำนกนั้นมาที่แท่นบูชา บิดหัวออก แล้วเผาหัวบนแท่นบูชา
ส่วนเลือดให้ปล่อยไหลลงข้างแท่นบูชา
16 เขาจะเอากระเพาะพักและขนออก แล้วทิ้งไว้ข้างแท่นบูชาด้านตะวันออก ตรงที่ทิ้งเถ้า
17 เขาจะฉีกนกออกตรงปีก แต่ไม่ให้แยกขาดจากกัน
แล้วปุโรหิตจะเผานกบนแท่นบูชาเหนือฟืนที่อยู่บนไฟ นี่เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟ มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์

---

* **1:1** **1:1** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ ฉบับเวิลด์อิงลิชไบเบิล เมื่อคำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นเป็นคำแปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ฮีบรู יהוה) ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

2

1 “เมื่อคนใดถวายเครื่องบูชาจากธัญพืชแด่พระยาห์เวห์
ของถวายของเขาต้องเป็นแป้งเนื้อละเอียด ให้เขาเทน้ำมันลงบนแป้งและใส่กำยานลงไป
2 แล้วนำไปให้บุตรชายของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต
ปุโรหิตจะหยิบแป้งเนื้อละเอียดพร้อมน้ำมันหนึ่งกำมือ รวมทั้งกำยานทั้งหมด
แล้วเผาส่วนที่เป็นเครื่องรำลึกนั้นบนแท่นบูชา เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟ
มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
3 ส่วนที่เหลือจากเครื่องบูชาจากธัญพืชเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา
เป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่งจากของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
4 “เมื่อเจ้าถวายเครื่องบูชาจากธัญพืชที่อบในเตา
ให้เป็นขนมก้อนจากแป้งเนื้อละเอียดที่ไม่ใส่ยีสต์และผสมน้ำมัน
หรือแผ่นแป้งบางที่ไม่ใส่ยีสต์และทาน้ำมัน
5 ถ้าของถวายของเจ้าเป็นเครื่องบูชาจากธัญพืชที่ทำบนกระทะแบน
ให้ใช้แป้งเนื้อละเอียดที่ไม่ใส่ยีสต์ผสมน้ำมัน
6 ให้ตัดเป็นชิ้น ๆ แล้วเทน้ำมันลงบนมัน นี่เป็นเครื่องบูชาจากธัญพืช
7 ถ้าของถวายของเจ้าเป็นเครื่องบูชาจากธัญพืชที่ทำในกระทะ ให้ทำจากแป้งเนื้อละเอียดกับน้ำมัน
8 เจ้าต้องนำเครื่องบูชาจากธัญพืชที่ทำด้วยวิธีเหล่านี้มาถวายแด่พระยาห์เวห์ ให้นำไปให้ปุโรหิต
แล้วปุโรหิตจะนำไปที่แท่นบูชา
9 ปุโรหิตจะเอาส่วนที่เป็นเครื่องรำลึกจากเครื่องบูชาจากธัญพืชมาเผาบนแท่นบูชา
เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟ มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
10 ส่วนที่เหลือจากเครื่องบูชาจากธัญพืชเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา
เป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่งจากของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
11 “เครื่องบูชาจากธัญพืชทุกอย่างที่พวกเจ้าถวายแด่พระยาห์เวห์ ห้ามทำด้วยยีสต์
เพราะพวกเจ้าต้องไม่เผายีสต์หรือน้ำผึ้งเป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
12 พวกเจ้าถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์ได้ในฐานะของถวายจากผลผลิตแรก
แต่ห้ามนำขึ้นเผาบนแท่นบูชาให้เป็นกลิ่นหอม
13 เครื่องบูชาจากธัญพืชทุกอย่างของเจ้าต้องปรุงด้วยเกลือ
อย่าให้เครื่องบูชาจากธัญพืชของเจ้าขาดเกลือแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าของเจ้า*
เจ้าต้องถวายเกลือพร้อมกับของถวายทุกอย่างของเจ้า
14 “ถ้าเจ้าถวายเครื่องบูชาจากธัญพืชซึ่งเป็นผลผลิตแรกแด่พระยาห์เวห์
ให้ใช้รวงธัญพืชสดคั่วไฟแล้วบด เป็นเครื่องบูชาจากธัญพืชจากผลผลิตแรกของเจ้า
15 ให้ใส่น้ำมันลงไปและวางกำยานไว้บนมัน นี่เป็นเครื่องบูชาจากธัญพืช
16 ปุโรหิตจะเผาเมล็ดข้าวบดบางส่วนกับน้ำมันบางส่วน พร้อมทั้งกำยานทั้งหมด
เป็นส่วนที่เป็นเครื่องรำลึก เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์

3

1 “ถ้าของถวายของเขาเป็นเครื่องบูชาสันติสุขจากฝูงโค ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย
ให้เขาถวายสัตว์ที่ไม่มีตำหนิต่อหน้าพระยาห์เวห์
2 ให้เขาวางมือบนศีรษะของสัตว์ที่ถวาย แล้วฆ่ามันที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
บุตรชายของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิตจะประพรมเลือดรอบแท่นบูชา

---

* **2:13 2:13** คำฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” (เอโลฮิม)

3 จากเครื่องบูชาสันติสุขนั้น เขาจะถวายส่วนหนึ่งเป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
ได้แก่ไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน
4 ไตทั้งสองข้างกับไขมันที่ติดอยู่บริเวณเอว และส่วนที่หุ้มตับ ให้เขาเอาออกพร้อมกับไต
5 บุตรชายของอาโรนจะเผาส่วนเหล่านี้บนแท่นบูชา เหนือเครื่องบูชาเผาทั้งตัวที่วางบนฟืนเหนือไฟ
นี่เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟ มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
6 ถ้าของถวายของเขาสำหรับเครื่องบูชาสันติสุขแด่พระยาห์เวห์มาจากฝูงแกะหรือแพะ
ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้หรือตัวเมีย ให้เขาถวายสัตว์ที่ไม่มีตำหนิ
7 ถ้าเขาถวายลูกแกะเป็นของถวาย ให้เขานำมันมาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์
8 วางมือบนศีรษะของสัตว์ที่ถวาย แล้วฆ่ามันที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
บุตรชายของอาโรนจะประพรมเลือดของมันรอบแท่นบูชา
9 จากเครื่องบูชาสันติสุขนั้น เขาจะถวายส่วนหนึ่งเป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
ได้แก่ไขมันของมัน คือไขมันหางทั้งหมดซึ่งให้ตัดออกชิดกระดูกสันหลัง
ไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน
10 ไตทั้งสองข้างกับไขมันที่ติดอยู่บริเวณเอว และส่วนที่หุ้มตับ ให้เขาเอาออกพร้อมกับไต
11 ปุโรหิตจะเผาส่วนเหล่านี้บนแท่นบูชา เป็นอาหารจากของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
12 ถ้าของถวายของเขาเป็นแพะ ให้เขานำมาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์
13 ให้เขาวางมือบนศีรษะของแพะ แล้วฆ่ามันที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
บุตรชายของอาโรนจะประพรมเลือดของมันรอบแท่นบูชา
14 จากแพะนั้น เขาจะถวายเป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
ได้แก่ไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน
15 ไตทั้งสองข้างกับไขมันที่ติดอยู่บริเวณเอว และส่วนที่หุ้มตับ ให้เขาเอาออกพร้อมกับไต
16 ปุโรหิตจะเผาส่วนเหล่านี้บนแท่นบูชา เป็นอาหารจากของถวายที่เผาด้วยไฟ
มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์ ไขมันทั้งหมดเป็นของพระยาห์เวห์
17 นี่เป็นกฎถาวรสำหรับพวกเจ้าตลอดทุกชั่วอายุ ไม่ว่าพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ใด
พวกเจ้าต้องไม่กินไขมันหรือเลือดเลย

4

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
2 จงพูดกับชาวอิสราเอลว่า ถ้าคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา
คือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่พระยาห์เวห์บัญชาไม่ให้ทำ
3 ถ้าปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมทำบาปจนทำให้ประชาชนมีความผิด
ให้เขาถวายโคหนุ่มตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาบาปที่เขาได้ทำ
4 ให้เขานำโคตัวนั้นมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบต่อหน้าพระยาห์เวห์ วางมือบนศีรษะของโค
แล้วฆ่าโคต่อหน้าพระยาห์เวห์
5 ปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมจะเอาเลือดโคบางส่วนเข้าไปในเต็นท์นัดพบ
6 ปุโรหิตจะจุ่มนิ้วลงในเลือด แล้วประพรมเลือดเจ็ดครั้งต่อหน้าพระยาห์เวห์
ที่หน้าม่านของสถานศักดิ์สิทธิ์
7 ปุโรหิตจะเอาเลือดบางส่วนทาที่เขางอนของแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมกลิ่นหอม
ซึ่งตั้งอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในเต็นท์นัดพบ
ส่วนเลือดโคที่เหลือทั้งหมดให้เทที่ฐานของแท่นบูชาเครื่องบูชาเผาทั้งตัว ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ

8 เขาจะเอาไขมันทั้งหมดของโคที่เป็นเครื่องบูชาบาปออก
ได้แก่ไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน
9 ไตทั้งสองข้างกับไขมันที่ติดอยู่บริเวณเอว และส่วนที่หุ้มตับ ให้เขาเอาออกพร้อมกับไต
10 เช่นเดียวกับที่เอาส่วนเหล่านี้ออกจากโคของเครื่องบูชาสันติสุข
แล้วปุโรหิตจะเผาส่วนเหล่านั้นบนแท่นบูชาเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
11 ส่วนหนังโค เนื้อทั้งหมด ศีรษะ ขา เครื่องใน และมูลของมัน
12 คือส่วนที่เหลือทั้งหมดของโค ให้เขานำออกไปนอกค่ายยังสถานที่ที่สะอาดตามพิธี ซึ่งเป็นที่เทเถ้า
แล้วเผามันบนฟืนด้วยไฟ ให้เผาตรงที่เทเถ้านั้น

13 ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดทำบาปโดยที่เรื่องนั้นถูกปิดบังจากที่ประชุม
คือพวกเขาทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่พระยาห์เวห์บัญชาไม่ให้ทำ และมีความผิด
14 เมื่อบาปที่พวกเขาทำนั้นเป็นที่รู้กัน ที่ประชุมต้องถวายโคหนุ่มตัวผู้เป็นเครื่องบูชาบาป
และนำมันมาหน้าเต็นท์นัดพบ
15 บรรดาผู้อาวุโสของชุมนุมชนจะวางมือของตนบนศีรษะโคต่อหน้าพระยาห์เวห์
แล้วให้ฆ่าโคนั้นต่อหน้าพระยาห์เวห์
16 ปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมจะนำเลือดโคบางส่วนเข้าไปในเต็นท์นัดพบ
17 ปุโรหิตจะจุ่มนิ้วลงในเลือดและประพรมเจ็ดครั้งต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่หน้าม่าน
18 ปุโรหิตจะเอาเลือดบางส่วนทาที่เชิงงอนของแท่นซึ่งอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในเต็นท์นัดพบ
ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดให้เทที่ฐานของแท่นบูชาเครื่องบูชาเผาทั้งตัว ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ
19 ปุโรหิตจะเอาไขมันทั้งหมดของโคออกแล้วเผาบนแท่นบูชา
20 เขาจะทำกับโคตัวนี้เหมือนที่ทำกับโคที่เป็นเครื่องบูชาบาปตัวแรก
ปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้พวกเขา แล้วพวกเขาจะได้รับการอภัย
21 เขาจะนำโคออกไปนอกค่ายและเผามันเหมือนที่เผาโคตัวแรก นี่เป็นเครื่องบูชาบาปของที่ประชุม

22 เมื่อผู้นำคนหนึ่งทำบาปโดยไม่เจตนา
คือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาบัญชาไม่ให้ทำ และเขามีความผิด
23 เมื่อเขารู้ว่าตนได้ทำบาป ให้เขานำแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิมาเป็นของถวาย
24 ให้เขาวางมือบนศีรษะแพะ
แล้วฆ่ามันในที่ที่ใช้ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวต่อหน้าพระยาห์เวห์ นี่เป็นเครื่องบูชาบาป
25 ปุโรหิตจะใช้นิ้วเอาเลือดของเครื่องบูชาบาปบางส่วนไปทาที่เชิงงอนของแท่นบูชาเครื่องบูชาเผา
ทั้งตัว แล้วเทเลือดที่เหลือที่ฐานของแท่นบูชาเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
26 เขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่นบูชาเหมือนไขมันของเครื่องบูชาสันติสุข
ปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้เขาเพราะบาปของเขา แล้วเขาจะได้รับการอภัย

27 ถ้าคนทั่วไปคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา คือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่พระยาห์เวห์บัญชาไม่ให้ทำ
และเขามีความผิด
28 เมื่อเขารู้ว่าตนได้ทำบาป ให้เขานำแพะตัวเมียที่ไม่มีตำหนิมาเป็นของถวายเพราะบาปที่เขาทำ
29 ให้เขาวางมือบนศีรษะของสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาบาป
แล้วฆ่าสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาบาปนั้นในที่ที่ใช้ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
30 ปุโรหิตจะใช้นิ้วเอาเลือดของมันบางส่วนไปทาที่เชิงงอนของแท่นบูชาเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
แล้วเทเลือดที่เหลือทั้งหมดที่ฐานแท่นบูชา

31 เขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเหมือนที่เอาไขมันออกจากเครื่องบูชาสันติสุข
แล้วปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่นบูชา มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
ปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้เขา แล้วเขาจะได้รับการอภัย
32 ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาบาป ให้เขานำลูกแกะตัวเมียที่ไม่มีตำหนิ
33 ให้เขาวางมือบนศีรษะของสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาบาป
แล้วฆ่ามันเป็นเครื่องบูชาบาปในที่ที่ใช้ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
34 ปุโรหิตจะใช้นิ้วเอาเลือดของเครื่องบูชาบาปบางส่วนไปทาที่เชิงงอนของแท่นบูชาเครื่องบูชาเผาทั้งตัว แล้วเทเลือดที่เหลือทั้งหมดที่ฐานแท่นบูชา
35 เขาจะเอาไขมันทั้งหมดออก เหมือนที่เอาไขมันลูกแกะออกจากเครื่องบูชาสันติสุข
ปุโรหิตจะเผาไขมันเหล่านั้นบนแท่นบูชาเหนือของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
ปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้เขาเพราะบาปที่เขาทำ แล้วเขาจะได้รับการอภัย

5

1 ถ้าคนใดทำบาปเพราะเขาได้ยินคำประกาศเรียกผู้รู้เห็นให้เป็นพยาน
และเขาเองเป็นพยานรู้เห็นเหตุการณ์ ไม่ว่าจะได้เห็นหรือได้รู้เรื่อง แต่ไม่ยอมบอก
เขาต้องรับผลแห่งความผิดของตน
2 หรือถ้าคนใดแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาดตามพิธี ไม่ว่าจะเป็นซากสัตว์ป่าที่ไม่สะอาดตามพิธี
ซากสัตว์เลี้ยงที่ไม่สะอาดตามพิธี หรือซากสัตว์เลื้อยคลานที่ไม่สะอาดตามพิธี โดยที่เขาไม่รู้ตัว
เขาก็กลายเป็นผู้ไม่สะอาดตามพิธีและมีความผิด
3 หรือถ้าเขาแตะต้องสิ่งที่ทำให้คนไม่สะอาดตามพิธี ไม่ว่าจะเป็นความไม่สะอาดชนิดใด
โดยที่เขาไม่รู้ตัว เมื่อเขารู้เรื่องนั้นแล้ว เขาก็มีความผิด
4 หรือถ้าคนใดพูดคำสาบานโดยไม่ยั้งคิดว่าจะทำชั่วหรือทำดี ไม่ว่าเขาจะผลีผลามสาบานเรื่องใด
โดยที่เขาไม่รู้ตัว เมื่อเขารู้เรื่องนั้นแล้ว เขาก็มีความผิดในเรื่องหนึ่งเรื่องใดเหล่านี้
5 เมื่อเขามีความผิดในเรื่องหนึ่งเรื่องใดเหล่านี้ เขาต้องสารภาพบาปที่ตนได้ทำ
6 และนำเครื่องบูชาชดใช้ความผิดมาถวายแด่พระยาห์เวห์เพราะบาปที่เขาทำ
คือสัตว์ตัวเมียจากฝูงแกะหรือแพะ จะเป็นลูกแกะหรือแพะก็ได้ เป็นเครื่องบูชาบาป
แล้วปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้เขาเพราะบาปของเขา
7 ถ้าเขาไม่มีฐานะพอจะถวายลูกแกะ ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือลูกนกพิราบสองตัวมาถวายแด่
พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิดเพราะบาปที่เขาทำ ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาบาป
อีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
8 ให้เขานำนกเหล่านั้นไปให้ปุโรหิต ปุโรหิตจะถวายตัวที่เป็นเครื่องบูชาบาปก่อน
โดยบิดคอนกแต่ไม่ให้หัวขาดออกจากตัว
9 ปุโรหิตจะประพรมเลือดของเครื่องบูชาบาปบางส่วนที่ข้างแท่นบูชา
ส่วนเลือดที่เหลือให้ปล่อยไหลลงที่ฐานแท่นบูชา นี่เป็นเครื่องบูชาบาป
10 จากนั้นเขาจะถวายตัวที่สองเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวตามข้อกำหนด
ปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้เขาเพราะบาปที่เขาทำ แล้วเขาจะได้รับการอภัย
11 แต่ถ้าเขาไม่มีฐานะพอแม้จะถวายนกเขาสองตัวหรือลูกนกพิราบสองตัว
ให้เขานำแป้งเนื้อละเอียดหนึ่งในสิบเอฟาห์* มาเป็นของถวายเพราะบาปที่เขาทำ เป็นเครื่องบูชาบาป
ห้ามใส่น้ำมันหรือกำยานลงไป เพราะเป็นเครื่องบูชาบาป

---

* **5:11 5:11** 1 เอฟาห์มีประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล

12 ให้เขานำแป้งนั้นไปให้ปุโรหิต ปุโรหิตจะหยิบหนึ่งกำมือเป็นส่วนที่เป็นเครื่องรำลึก
แล้วเผาบนแท่นบูชาเหนือของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นเครื่องบูชาบาป
13 ปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้เขาเพราะบาปที่เขาทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดเหล่านี้
แล้วเขาจะได้รับการอภัย ส่วนที่เหลือเป็นของปุโรหิตเช่นเดียวกับเครื่องบูชาจากธัญพืช

14 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
15 ถ้าคนใดละเมิดและทำบาปโดยไม่เจตนาในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์
ให้เขานำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูงมาถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
แกะนั้นต้องมีมูลค่าเป็นเงินเชเขลตามที่เจ้าประเมิน โดยใช้มาตราเชเขล† ของสถานศักดิ์สิทธิ์
เพื่อเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
16 เขาต้องชดใช้สิ่งที่ตนทำผิดต่อของศักดิ์สิทธิ์นั้นเต็มจำนวน
และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าแล้วมอบให้ปุโรหิต
ปุโรหิตจะใช้แกะตัวผู้สำหรับเครื่องบูชาชดใช้ความผิดประกอบพิธีลบล้างให้เขา
แล้วเขาจะได้รับการอภัย
17 ถ้าคนใดทำบาป คือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่พระยาห์เวห์บัญชาไม่ให้ทำ แม้เขาไม่รู้ตัว
เขาก็ยังมีความผิดและต้องรับผลแห่งความผิดของตน
18 ให้เขานำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูงซึ่งมีมูลค่าตามที่เจ้าประเมิน
ไปให้ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
ปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้เขาในเรื่องที่เขาทำบาปโดยไม่รู้ตัว แล้วเขาจะได้รับการอภัย
19 นี่เป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด เขามีความผิดต่อพระยาห์เวห์อย่างแน่นอน

6

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
2 ถ้าคนใดทำบาปและละเมิดต่อพระยาห์เวห์ โดยหลอกลวงเพื่อนบ้านในเรื่องของที่ฝากไว้
เรื่องสิ่งที่ตกลงกันไว้ เรื่องการปล้น หรือโดยข่มเหงเพื่อนบ้าน
3 หรือพบของหายแล้วโกหกเรื่องนั้น หรือสาบานเท็จ
ไม่ว่าจะเป็นการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดที่ทำให้คนทำบาป
4 เมื่อเขาทำบาปและมีความผิด เขาต้องคืนของที่ปล้นมา ของที่ได้มาจากการข่มเหง
ของที่มีผู้ฝากไว้กับเขา หรือของหายที่เขาพบ
5 หรือสิ่งใดที่เขาสาบานเท็จเกี่ยวกับมัน เขาต้องคืนเต็มจำนวนและเพิ่มอีกหนึ่งในห้า
แล้วมอบคืนแก่เจ้าของในวันที่พบว่าเขามีความผิด
6 แล้วให้นำเครื่องบูชาชดใช้ความผิดมาถวายแด่พระยาห์เวห์
คือแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูงซึ่งมีมูลค่าตามที่เจ้าประเมิน
นำมาให้ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
7 ปุโรหิตจะประกอบพิธีลบล้างให้เขาต่อหน้าพระยาห์เวห์
แล้วเขาจะได้รับการอภัยสำหรับการกระทำใด ๆ ที่ทำให้เขามีความผิด

8 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
9 จงสั่งอาโรนกับบุตรชายของเขาว่า นี่คือกฎเกี่ยวกับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
ให้เครื่องบูชาเผาทั้งตัวอยู่บนเตาไฟบนแท่นบูชาตลอดคืนจนถึงเช้า และให้ไฟบนแท่นบูชาลุกอยู่เสมอ
10 ปุโรหิตจะสวมเสื้อลินินและกางเกงลินิน
แล้วเก็บเถ้าจากเครื่องบูชาเผาทั้งตัวที่ไฟเผาไหม้บนแท่นบูชาไปวางไว้ข้างแท่นบูชา

† **5:15 5:15** 1 เชเขลมีประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

11 จากนั้นให้เขาถอดเสื้อผ้าชุดนั้น เปลี่ยนเป็นชุดอื่น
แล้วนำเถ้าออกไปนอกค่ายยังสถานที่ที่สะอาดตามพิธี
12 ไฟบนแท่นบูชาต้องลุกอยู่เสมอ ห้ามดับ ทุกเช้าปุโรหิตจะเติมฟืน
แล้วเรียงเครื่องบูชาเผาทั้งตัวบนไฟ และเผาไขมันของเครื่องบูชาสันติสุขบนแท่นนั้น
13 ให้ไฟลุกบนแท่นบูชาอยู่ตลอด ห้ามดับ

14 นี่คือกฎเกี่ยวกับเครื่องบูชาจากธัญพืช บุตรชายของอาโรนจะนำมาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์
ที่หน้าแท่นบูชา
15 ปุโรหิตคนหนึ่งจะหยิบแป้งเนื้อละเอียดจากเครื่องบูชาจากธัญพืชหนึ่งกำมือ
พร้อมน้ำมันและกำยานทั้งหมดที่อยู่บนเครื่องบูชาจากธัญพืช
แล้วเผาบนแท่นบูชาเป็นส่วนที่เป็นเครื่องรำลึก มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
16 ส่วนที่เหลือให้อาโรนและบุตรชายของเขากิน ส่วนนี้ต้องไม่ใส่ยีสต์ และต้องกินในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
คือในลานของเต็นท์นัดพบ
17 ห้ามอบด้วยยีสต์ เราได้มอบส่วนนี้ให้พวกเขาเป็นส่วนแบ่งจากของถวายที่เผาด้วยไฟของเรา
สิ่งนี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง เช่นเดียวกับเครื่องบูชาบาปและเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
18 ผู้ชายทุกคนในบรรดาลูกหลานของอาโรนกินได้
นี่เป็นส่วนแบ่งของพวกเขาจากของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ตลอดทุกชั่วอายุ
ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านี้จะถือว่าอยู่ในสถานะศักดิ์สิทธิ์

19 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
20 นี่คือของถวายของอาโรนและบุตรชายของเขาที่ต้องถวายแด่พระยาห์เวห์ในวันที่เขาได้รับการ
เจิม คือแป้งเนื้อละเอียดหนึ่งในสิบเอฟาห์* เป็นเครื่องบูชาจากธัญพืชประจำ ครึ่งหนึ่งถวายตอนเช้า
อีกครึ่งหนึ่งตอนเย็น
21 ให้ทำด้วยน้ำมันบนกระทะแบน เมื่อแป้งชุ่มน้ำมันแล้วให้นำมาถวาย
และถวายเครื่องบูชาจากธัญพืชเป็นชิ้นที่อบสุกแล้ว มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
22 ปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมซึ่งสืบตำแหน่งจากเขาในหมู่บุตรชายจะเป็นผู้ถวาย
ตามกฎถาวรให้เผาทั้งหมดถวายแด่พระยาห์เวห์
23 เครื่องบูชาจากธัญพืชทุกอย่างของปุโรหิตต้องเผาทั้งหมด ห้ามกิน

24 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
25 จงพูดกับอาโรนและบุตรชายของเขาว่า นี่คือกฎเกี่ยวกับเครื่องบูชาบาป
ให้ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาบาปต่อหน้าพระยาห์เวห์ในที่เดียวกับที่ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
สิ่งนี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง
26 ปุโรหิตผู้ถวายสัตว์นั้นสำหรับบาปจะกินเนื้อของมัน ต้องกินในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
ในลานของเต็นท์นัดพบ
27 สิ่งใดที่แตะเนื้อของมันจะถือว่าอยู่ในสถานะศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเลือดของมันประพรมถูกเสื้อผ้า
ต้องซักตรงส่วนที่ถูกเลือดในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
28 แต่ภาชนะดินที่ใช้ต้มเนื้อนั้นต้องทุบแตก ถ้าต้มในภาชนะทองสัมฤทธิ์ ต้องขัดและล้างด้วยน้ำ
29 ผู้ชายทุกคนในหมู่ปุโรหิตกินได้ สิ่งนี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง
30 ห้ามกินเครื่องบูชาบาปชนิดใดที่นำเลือดบางส่วนเข้าไปในเต็นท์นัดพบเพื่อประกอบพิธีลบล้างใน
บริเวณศักดิ์สิทธิ์ ต้องเผาด้วยไฟ

---

* **6:20 6:20** 1 เอฟาห์มีประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล

7

1 □ □นี่คือกฎเกี่ยวกับเครื่องบูชาชดใช้ความผิด สิ่งนี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง
2 ให้ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาชดใช้ความผิดในที่เดียวกับที่ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
แล้วปุโรหิตจะประพรมเลือดของมันรอบแท่นบูชา
3 ให้ถวายไขมันทั้งหมดของมัน ได้แก่ไขมันหาง และไขมันที่หุ้มเครื่องใน
4 ไตทั้งสองข้างกับไขมันที่ติดอยู่บริเวณเอว และส่วนที่หุ้มตับ ให้เอาออกพร้อมกับไต
5 แล้วปุโรหิตจะเผาส่วนเหล่านี้บนแท่นบูชา เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
นี่เป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
6 ผู้ชายทุกคนในหมู่ปุโรหิตกินได้ ต้องกินในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ สิ่งนี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง
7 □ □เครื่องบูชาบาปกับเครื่องบูชาชดใช้ความผิดใช้กฎเดียวกัน
ปุโรหิตผู้ประกอบพิธีลบล้างด้วยเครื่องบูชานั้นจะได้เครื่องบูชานั้นเป็นส่วนของตน
8 ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวของคนใด
จะได้หนังของสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวที่ตนถวายเป็นของตน
9 เครื่องบูชาจากธัญพืชทุกอย่างที่อบในเตา รวมทั้งที่ทำในกระทะหรือบนกระทะแบน
เป็นของปุโรหิตผู้ถวาย
10 แต่เครื่องบูชาจากธัญพืชทุกอย่าง ไม่ว่าจะผสมน้ำมันหรือแห้ง
เป็นของบุตรชายของอาโรนทุกคนโดยแบ่งกันอย่างเท่าเทียม
11 □ □นี่คือกฎเกี่ยวกับเครื่องบูชาสันติสุขที่คนหนึ่งจะถวายแด่พระยาห์เวห์
12 ถ้าเขาถวายเพื่อขอบคุณ
ให้ถวายพร้อมกับสัตวบูชาเพื่อขอบคุณนั้นทั้งขนมก้อนไม่ใส่ยีสต์ผสมน้ำมัน
แผ่นแป้งบางไม่ใส่ยีสต์ทาน้ำมัน และขนมก้อนที่ผสมน้ำมัน
13 พร้อมกับเครื่องบูชาสันติสุขเพื่อขอบคุณนั้น เขาต้องถวายขนมปังที่ใส่ยีสต์เป็นของถวายด้วย
14 จากขนมแต่ละชนิด ให้เขาถวายหนึ่งชิ้นเป็นของถวายที่ยกถวายแด่พระยาห์เวห์
ของชิ้นนั้นจะเป็นของปุโรหิตผู้ประพรมเลือดของเครื่องบูชาสันติสุข
15 เนื้อของเครื่องบูชาสันติสุขเพื่อขอบคุณต้องกินในวันที่ถวาย ห้ามเหลือไว้จนถึงเช้า
16 □ □แต่ถ้าสัตวบูชาที่เขาถวายเป็นเครื่องบูชาตามคำปฏิญาณหรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร
ให้กินในวันที่เขาถวายสัตวบูชานั้น ส่วนที่เหลือกินได้ในวันรุ่งขึ้น
17 แต่เนื้อสัตวบูชาที่เหลือถึงวันที่สามต้องเผาด้วยไฟ
18 ถ้ามีใครกินเนื้อของเครื่องบูชาสันติสุขในวันที่สาม เครื่องบูชานั้นจะไม่เป็นที่ยอมรับ
และจะไม่นับให้ผู้ถวายว่าได้ถวายเครื่องบูชานั้น มันจะเป็นสิ่งน่ารังเกียจ
และผู้ที่กินเนื้อนั้นต้องรับผลแห่งความผิดของตน
19 □ □เนื้อที่แตะต้องสิ่งใดที่ไม่สะอาดตามพิธี ห้ามกิน ต้องเผาด้วยไฟ ส่วนเนื้ออื่น ๆ
ทุกคนที่สะอาดตามพิธีกินได้
20 แต่ผู้ใดกินเนื้อของเครื่องบูชาสันติสุขซึ่งเป็นของพระยาห์เวห์ทั้งที่ตนอยู่ในภาวะไม่สะอาดตามพิธี
ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
21 เมื่อคนใดแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาดตามพิธี ไม่ว่าจะเป็นความไม่สะอาดของคน
สัตว์ที่ไม่สะอาดตามพิธี หรือสิ่งน่ารังเกียจที่ไม่สะอาดตามพิธี
แล้วมากินเนื้อของเครื่องบูชาสันติสุขซึ่งเป็นของพระยาห์เวห์ ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของตน□ □
22 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
23 □จงพูดกับชาวอิสราเอลว่า □พวกเจ้าต้องไม่กินไขมันของโค แกะ หรือแพะ

24 ไขมันของสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์อื่นขย้ำตายอาจนำไปใช้เพื่อประโยชน์อย่างอื่นได้
แต่ห้ามกินโดยเด็ดขาด
25 เพราะผู้ใดกินไขมันของสัตว์ที่คนนำมาถวายเป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
26 ไม่ว่าพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ใด พวกเจ้าต้องไม่กินเลือดใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นเลือดนกหรือเลือดสัตว์
27 ผู้ใดกินเลือด ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
28 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
29 จงพูดกับชาวอิสราเอลว่า ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาสันติสุขแด่พระยาห์เวห์
ต้องนำส่วนที่จะถวายแด่พระยาห์เวห์มาจากเครื่องบูชาสันติสุขของตนเอง
30 ให้เขานำของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์มาด้วยมือของตนเอง
โดยนำไขมันมาพร้อมกับเนื้ออก เพื่อโบกเนื้ออกนั้นถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นของถวายที่โบกถวาย
31 ปุโรหิตจะเผาไขมันบนแท่นบูชา ส่วนอกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา
32 พวกเจ้าต้องมอบโคนขาขวาจากเครื่องบูชาสันติสุขของพวกเจ้าให้ปุโรหิตเป็นของถวายที่ยกถวาย
33 บุตรชายของอาโรนผู้ถวายเลือดและไขมันของเครื่องบูชาสันติสุข จะได้โคนขาขวาเป็นส่วนของตน
34 เพราะเราได้นำเนื้ออกที่เป็นของถวายที่โบกถวายและโคนขาที่เป็นของถวายที่ยกถวายจากชาว
อิสราเอล จากเครื่องบูชาสันติสุขของพวกเขา
แล้วมอบให้อาโรนปุโรหิตกับบุตรชายของเขาเป็นส่วนแบ่งถาวรจากชาวอิสราเอล
35 นี่คือส่วนที่ถวายแยกไว้สำหรับอาโรนและบุตรชายของเขาจากของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระ
ยาห์เวห์ ตั้งแต่วันที่อาโรนและบุตรชายของเขาถูกนำมาถวายเพื่อรับใช้พระยาห์เวห์ในหน้าที่ปุโรหิต
36 พระยาห์เวห์บัญชาให้ชาวอิสราเอลมอบส่วนนี้แก่พวกเขาในวันที่พวกเขาได้รับการเจิม
เป็นส่วนแบ่งของพวกเขาตลอดทุกชั่วอายุ
37 นี่คือกฎเกี่ยวกับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชาจากธัญพืช เครื่องบูชาบาป
เครื่องบูชาชดใช้ความผิด พิธีแต่งตั้งปุโรหิต และเครื่องบูชาสันติสุข
38 ซึ่งพระยาห์เวห์บัญชาโมเสสบนภูเขาซีนายในวันที่พระยาห์เวห์บัญชาชาวอิสราเอลให้นำของถวาย
มาแด่พระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย

8

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
2 จงพาอาโรนกับบุตรชายของเขามา พร้อมด้วยเครื่องแต่งกาย น้ำมันเจิม
โคตัวผู้ที่จะใช้เป็นเครื่องบูชาบาป แกะตัวผู้สองตัว และตะกร้าขนมปังที่ไม่ใส่ยีสต์
3 แล้วเรียกชุมนุมชนทั้งหมดมารวมกันที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
4 โมเสสทำตามที่พระยาห์เวห์บัญชา ชุมนุมชนจึงมารวมกันที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
5 โมเสสกล่าวกับชุมนุมชนว่า นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์บัญชาให้ทำ
6 โมเสสพาอาโรนกับบุตรชายของเขาเข้ามา แล้วล้างตัวพวกเขาด้วยน้ำ
7 โมเสสสวมเสื้อยาวให้อาโรน คาดสายรัดเอวให้เขา สวมเสื้อคลุมและเอโฟดให้เขา
แล้วใช้สายคาดที่ทออย่างประณีตของเอโฟดรัดและยึดไว้กับตัวเขา
8 โมเสสสวมทับทรวงให้อาโรน แล้วใส่อูริมและทูมมิมไว้ในทับทรวง
9 เขาโพกผ้าให้อาโรน แล้วติดแผ่นทองคำซึ่งเป็นมงกุฎศักดิ์สิทธิ์ไว้ด้านหน้าผ้าโพก
ตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส
10 โมเสสเอาน้ำมันเจิมมาเจิมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น แล้วทำให้สิ่งเหล่านั้นศักดิ์สิทธิ์

11 เขาประพรมน้ำมันบนแท่นบูชาเจ็ดครั้ง และเจิมแท่นบูชากับภาชนะทั้งหมด อ่างล้างและฐานอ่าง
เพื่อทำให้สิ่งเหล่านั้นศักดิ์สิทธิ์
12 เขาเทน้ำมันเจิมส่วนหนึ่งลงบนศีรษะของอาโรน และเจิมเขาเพื่อทำให้เขาศักดิ์สิทธิ์
13 โมเสสพาบุตรชายของอาโรนเข้ามา สวมเสื้อยาวให้พวกเขา คาดสายรัดเอว
และสวมผ้าคาดศีรษะให้ ตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส
14 โมเสสนำโคตัวผู้ที่เป็นเครื่องบูชาบาปเข้ามา อาโรนกับบุตรชายของเขาวางมือบนศีรษะโคตัวนั้น
15 โมเสสฆ่าโค แล้วเอาเลือดใช้นิ้วทาที่เชิงงอนของแท่นบูชาโดยรอบเพื่อชำระแท่นบูชา
เขาเทเลือดที่เหลือลงที่ฐานแท่นบูชา และทำให้แท่นบูชาศักดิ์สิทธิ์
เพื่อประกอบพิธีลบล้างสำหรับแท่นบูชา
16 โมเสสเอาไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน ส่วนที่หุ้มตับ ไตทั้งสองข้างกับไขมันของมัน
แล้วเผาบนแท่นบูชา
17 ส่วนโคที่เหลือ ทั้งหนัง เนื้อ และมูล โมเสสเผาด้วยไฟนอกค่าย ตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส
18 โมเสสนำแกะตัวผู้สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเข้ามา
อาโรนกับบุตรชายของเขาวางมือบนศีรษะแกะ
19 โมเสสฆ่าแกะ แล้วประพรมเลือดรอบแท่นบูชา
20 โมเสสหั่นแกะเป็นชิ้น ๆ แล้วเผาศีรษะ ชิ้นเนื้อ และไขมัน
21 โมเสสล้างเครื่องในและขาด้วยน้ำ แล้วเผาแกะทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์ เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
ตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส
22 จากนั้นโมเสสนำแกะตัวผู้ตัวที่สองเข้ามา คือแกะสำหรับพิธีแต่งตั้งปุโรหิต
อาโรนกับบุตรชายของเขาวางมือบนศีรษะแกะ
23 โมเสสฆ่าแกะ แล้วเอาเลือดส่วนหนึ่งทาที่ติ่งหูขวาของอาโรน นิ้วหัวแม่มือขวา
และนิ้วหัวแม่เท้าขวา
24 โมเสสพาบุตรชายของอาโรนเข้ามา แล้วเอาเลือดส่วนหนึ่งทาที่ติ่งหูขวา นิ้วหัวแม่มือขวา
และนิ้วหัวแม่เท้าขวาของแต่ละคน จากนั้นโมเสสประพรมเลือดรอบแท่นบูชา
25 เขาเอาไขมัน ไขมันหาง ไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน ส่วนที่หุ้มตับ
ไตทั้งสองข้างกับไขมันของมัน และโคนขาขวา
26 จากตะกร้าขนมปังไม่ใส่ยีสต์ซึ่งอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เขาหยิบขนมก้อนไม่ใส่ยีสต์หนึ่งก้อน
ขนมก้อนผสมน้ำมันหนึ่งก้อน และแผ่นแป้งบางหนึ่งแผ่น วางทั้งหมดไว้บนไขมันและโคนขาขวา
27 โมเสสวางสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไว้ในมือของอาโรนและบุตรชายของเขา
แล้วโบกสิ่งเหล่านั้นถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นของถวายที่โบกถวาย
28 โมเสสรับสิ่งเหล่านั้นกลับจากมือของพวกเขา แล้วเผาบนแท่นบูชาเหนือเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายสำหรับพิธีแต่งตั้งปุโรหิต มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
29 โมเสสเอาเนื้ออกมาโบกถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นของถวายที่โบกถวาย
อกนั้นเป็นส่วนของโมเสสจากแกะสำหรับพิธีแต่งตั้งปุโรหิต ตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส
30 โมเสสเอาน้ำมันเจิมส่วนหนึ่งกับเลือดส่วนหนึ่งจากแท่นบูชามาประพรมบนอาโรน เสื้อผ้าของเขา
บุตรชายของเขา และเสื้อผ้าของบุตรชาย แล้วทำให้อาโรน เสื้อผ้าของเขา บุตรชายของเขา
และเสื้อผ้าของบุตรชายศักดิ์สิทธิ์
31 โมเสสกล่าวกับอาโรนและบุตรชายว่า จงต้มเนื้อที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

แล้วกินเนื้อกับขนมปังจากตะกร้าสำหรับพิธีแต่งตั้งปุโรหิตที่นั่น ตามที่ข้าสั่งไว้ว่า
"อาโรนกับบุตรชายของเขาต้องกินสิ่งเหล่านี้"
32 เนื้อและขนมปังที่เหลือให้เผาด้วยไฟ
33 พวกเจ้าต้องไม่ออกไปจากบริเวณทางเข้าเต็นท์นัดพบเป็นเวลาเจ็ดวัน
จนกว่าวันแห่งพิธีแต่งตั้งของพวกเจ้าจะครบกำหนด เพราะเขาจะทำพิธีแต่งตั้งพวกเจ้าตลอดเจ็ดวัน
34 สิ่งที่ทำในวันนี้ พระยาห์เวห์บัญชาให้ทำเพื่อประกอบพิธีลบล้างให้พวกเจ้า
35 พวกเจ้าต้องอยู่บริเวณทางเข้าเต็นท์นัดพบทั้งกลางวันและกลางคืนเป็นเวลาเจ็ดวัน
และรักษาสิ่งที่พระยาห์เวห์กำชับไว้ มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย เพราะข้าได้รับคำบัญชาเช่นนี้"
36 อาโรนกับบุตรชายของเขาทำทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์บัญชาผ่านทางโมเสส

9

1 ในวันที่แปด โมเสสเรียกอาโรน บุตรชายของเขา และบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลมา
2 เขากล่าวกับอาโรนว่า "จงเอาลูกโคตัวผู้จากฝูงมาเป็นเครื่องบูชาบาป
และแกะตัวผู้มาเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว ทั้งสองต้องไม่มีตำหนิ แล้วนำมาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์
3 และจงบอกชาวอิสราเอลว่า "จงเอาแพะตัวผู้มาเป็นเครื่องบูชาบาป
และเอาลูกโคหนึ่งตัวกับลูกแกะหนึ่งตัว ทั้งสองอายุหนึ่งปีและไม่มีตำหนิ มาเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
4 พร้อมทั้งโคตัวผู้หนึ่งตัวกับแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาสันติสุขเพื่อถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์
และเครื่องบูชาจากธัญพืชผสมน้ำมัน เพราะวันนี้พระยาห์เวห์จะปรากฏแก่พวกเจ้า" "
5 พวกเขานำสิ่งที่โมเสสบัญชามาไว้หน้าเต็นท์นัดพบ
ชุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้และยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์
6 โมเสสกล่าวว่า "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์บัญชาให้พวกเจ้าทำ
แล้วความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์จะปรากฏแก่พวกเจ้า"
7 โมเสสกล่าวกับอาโรนว่า "จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา
ถวายเครื่องบูชาบาปและเครื่องบูชาเผาทั้งตัวของเจ้า
และประกอบพิธีลบล้างให้ตัวเจ้าเองและให้ประชาชน จากนั้นจงถวายของถวายของประชาชน
และประกอบพิธีลบล้างให้พวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์บัญชา"
8 อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชา และฆ่าลูกโคที่เป็นเครื่องบูชาบาปของตน
9 บุตรชายของอาโรนนำเลือดมาให้เขา อาโรนจุ่มนิ้วลงในเลือด ทาที่เชิงงอนของแท่นบูชา
แล้วเทเลือดที่เหลือลงที่ฐานแท่นบูชา
10 ส่วนไขมัน ไต และส่วนที่หุ้มตับของเครื่องบูชาบาป อาโรนเผาบนแท่นบูชา
ตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส
11 ส่วนเนื้อและหนัง อาโรนเผาด้วยไฟนอกค่าย
12 จากนั้นอาโรนฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว บุตรชายของเขาส่งเลือดให้
และอาโรนประพรมเลือดรอบแท่นบูชา
13 พวกเขาส่งชิ้นส่วนของเครื่องบูชาเผาทั้งตัวให้อาโรนทีละชิ้นพร้อมกับศีรษะ
แล้วเขาเผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นบูชา
14 อาโรนล้างเครื่องในและขา แล้วเผาสิ่งเหล่านั้นบนเครื่องบูชาเผาทั้งตัวบนแท่นบูชา
15 ต่อมาเขานำของถวายของประชาชนมา เอาแพะที่เป็นเครื่องบูชาบาปของประชาชนมาฆ่า
และถวายเป็นเครื่องบูชาบาปเหมือนตัวแรก
16 เขานำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวมาถวายตามข้อกำหนด

17 เขานำเครื่องบูชาจากธัญพืชมาถวาย หยิบมาเต็มกำมือแล้วเผาบนแท่นบูชา
นอกเหนือจากเครื่องบูชาเผาทั้งตัวในตอนเช้า
18 จากนั้นอาโรนฆ่าโคตัวผู้กับแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาสันติสุขของประชาชน
บุตรชายของอาโรนส่งเลือดให้เขา แล้วอาโรนประพรมเลือดรอบแท่นบูชา
19 ส่วนไขมันของโคและแกะ ได้แก่ ไขมันหาง ไขมันที่หุ้มเครื่องใน ไต และส่วนที่หุ้มตับ
20 พวกเขาวางไขมันเหล่านั้นไว้บนอก แล้วอาโรนเผาไขมันบนแท่นบูชา
21 อาโรนโบกเนื้ออกและโคนขาขวาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นของถวายที่โบกถวาย
ตามที่โมเสสบัญชา
22 อาโรนยกมือขึ้นไปทางประชาชนและอวยพรพวกเขา เมื่อถวายเครื่องบูชาบาป
เครื่องบูชาเผาทั้งตัว และเครื่องบูชาสันติสุขเสร็จแล้ว เขาก็ลงมา
23 โมเสสกับอาโรนเข้าไปในเต็นท์นัดพบ แล้วออกมาอวยพรประชาชน
ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏแก่ประชาชนทั้งหมด
24 มีไฟออกมาจากเบื้องหน้าพระยาห์เวห์ เผาผลาญเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและไขมันบนแท่นบูชา
เมื่อประชาชนทั้งหมดเห็นก็ร้องเสียงดัง และซบหน้าลงกับพื้น

10

1 นาดับกับอาบีฮู บุตรชายของอาโรน ต่างคนต่างเอากระถางไฟของตนมา
ใส่ไฟลงไปและวางเครื่องหอมบนไฟ แล้วถวายไฟแปลกปลอมต่อหน้าพระยาห์เวห์
ซึ่งพระองค์ไม่ได้บัญชาให้พวกเขาถวาย
2 มีไฟออกมาจากเบื้องหน้าพระยาห์เวห์และเผาผลาญทั้งสองคน พวกเขาจึงตายต่อหน้าพระยาห์เวห์
3 โมเสสกล่าวกับอาโรนว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ว่า
‘ในหมู่ผู้ที่เข้ามาใกล้เรา เราจะแสดงให้เห็นว่าเราศักดิ์สิทธิ์
และต่อหน้าประชาชนทั้งหมด เราจะได้รับเกียรติ’ ”
อาโรนนิ่งเงียบ
4 โมเสสเรียกมิชาเอลกับเอลซาฟาน บุตรชายของอุสซีเอลซึ่งเป็นลุงของอาโรน
แล้วกล่าวกับพวกเขาว่า “เข้ามาเถิด จงนำพี่น้องของพวกเจ้าออกจากหน้าสถานศักดิ์สิทธิ์ไปนอกค่าย”
5 ทั้งสองจึงเข้ามา และหามร่างของพวกเขาซึ่งยังสวมเสื้อยาวอยู่ออกไปนอกค่าย ตามที่โมเสสบอก
6 โมเสสกล่าวกับอาโรน รวมทั้งเอเลอาซาร์และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนว่า
“อย่าปล่อยผมเผ้าให้กระเซิง และอย่าฉีกเสื้อผ้า มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย
และพระยาห์เวห์จะโกรธชุมนุมชนทั้งหมด แต่ให้พี่น้องของพวกเจ้า คือชนอิสราเอลทั้งปวง
ไว้ทุกข์เพราะการเผาผลาญที่พระยาห์เวห์ให้เกิดขึ้น
7 พวกเจ้าต้องไม่ออกไปจากบริเวณทางเข้าเต็นท์นัดพบ มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย
เพราะน้ำมันเจิมของพระยาห์เวห์อยู่บนตัวพวกเจ้า” พวกเขาทำตามคำของโมเสส
8 แล้วพระยาห์เวห์กล่าวกับอาโรนว่า
9 “เจ้าและบุตรชายของเจ้าต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมึนเมาเมื่อจะเข้าเต็นท์นัดพบ
มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย นี่เป็นกฎถาวรตลอดทุกชั่วอายุของพวกเจ้า
10 พวกเจ้าต้องแยกแยะระหว่างสิ่งศักดิ์สิทธิ์กับสิ่งสามัญ
และระหว่างสิ่งที่ไม่สะอาดตามพิธีกับสิ่งที่สะอาดตามพิธี
11 และพวกเจ้าต้องสอนชาวอิสราเอลถึงกฎเกณฑ์ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ตรัสแก่พวกเขาผ่านทาง
โมเสส”

12 โมเสสกล่าวกับอาโรน และกับเอเลอาซาร์และอิธามาร์บุตรชายที่เหลืออยู่ของเขาว่า
"จงเอาเครื่องบูชาจากธัญพืชที่เหลือจากของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์มากินข้างแท่นบูชา
ส่วนนี้ต้องไม่ใส่ยีสต์ เพราะสิ่งนี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง
13 พวกเจ้าต้องกินในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะนี่เป็นส่วนแบ่งของเจ้าและของบุตรชายของเจ้า
จากของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ เพราะข้าได้รับคำบัญชาเช่นนี้
14 ส่วนเนื้ออกที่เป็นของถวายที่โบกถวายและโคนขาที่เป็นของถวายที่ยกถวาย ให้เจ้า บุตรชาย
และบุตรสาวที่อยู่กับเจ้ากินในสถานที่ที่สะอาดตามพิธี
เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกมอบให้เป็นส่วนแบ่งของเจ้าและบุตรชายของเจ้า
จากเครื่องบูชาสันติสุขของชาวอิสราเอล
15 พวกเขาต้องนำโคนขาที่เป็นของถวายที่ยกถวายและเนื้ออกที่เป็นของถวายที่โบกถวายมาพร้อม
กับไขมันซึ่งเป็นของถวายที่เผาด้วยไฟ เพื่อโบกถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นของถวายที่โบกถวาย
สิ่งเหล่านี้จะเป็นส่วนแบ่งถาวรของเจ้าและของบุตรชายที่อยู่กับเจ้า ตามที่พระยาห์เวห์บัญชา"
16 โมเสสสอบถามอย่างละเอียดถึงแพะที่เป็นเครื่องบูชาบาป แล้วปรากฏว่า*
แพะตัวนั้นถูกเผาไปแล้ว โมเสสจึงโกรธเอเลอาซาร์กับอิธามาร์ บุตรชายของอาโรนที่เหลืออยู่
และถามว่า
17 "ทำไมพวกเจ้าจึงไม่กินเครื่องบูชาบาปในบริเวณสถานศักดิ์สิทธิ์ ทั้งที่มันศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง
และพระองค์มอบให้พวกเจ้าเพื่อแบกรับความผิดของชุมนุมชน
และประกอบพิธีลบล้างให้พวกเขาต่อหน้าพระยาห์เวห์
18 เลือดของมันไม่ได้ถูกนำเข้าไปในส่วนภายในของสถานศักดิ์สิทธิ์
พวกเจ้าต้องกินมันในสถานศักดิ์สิทธิ์ตามที่ข้าบัญชาไว้"
19 อาโรนกล่าวกับโมเสสว่า
"วันนี้พวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาบาปและเครื่องบูชาเผาทั้งตัวต่อหน้าพระยาห์เวห์แล้ว
แต่เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับข้า ถ้าวันนี้ข้ากินเครื่องบูชาบาป
เรื่องนั้นจะเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์หรือ"
20 เมื่อโมเสสได้ยินเช่นนั้น เขาก็ยอมรับคำตอบของอาโรน

11

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2 "จงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า "ในบรรดาสัตว์ทั้งหมดบนแผ่นดิน พวกเจ้ากินสัตว์ต่อไปนี้ได้
3 สัตว์ใดที่มีกีบแยกออกเป็นสองซีกและเคี้ยวเอื้อง พวกเจ้ากินสัตว์นั้นได้
4 " "แต่ในบรรดาสัตว์ที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบแยก พวกเจ้าห้ามกินสัตว์เหล่านี้ คืออูฐ
เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่กีบไม่แยก จึงไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
5 ไฮแรกซ์* เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่กีบไม่แยก จึงไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
6 กระต่ายป่า เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่กีบไม่แยก จึงไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
7 หมู เพราะมันมีกีบแยกออกเป็นสองซีก แต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
8 พวกเจ้าห้ามกินเนื้อของพวกมันและห้ามแตะต้องซากของพวกมัน
เพราะพวกมันไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
9 " "ในบรรดาสัตว์ที่อยู่ในน้ำ พวกเจ้ากินสัตว์ที่มีครีบและเกล็ดได้ ไม่ว่าจะอยู่ในทะเลหรือแม่น้ำ
10 แต่สัตว์ทุกชนิดในทะเลและแม่น้ำที่ไม่มีครีบและเกล็ด
ทั้งสัตว์ที่เคลื่อนไหวอยู่ในน้ำและสิ่งมีชีวิตทุกชนิดในน้ำ เป็นสิ่งน่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า
11 พวกเจ้าต้องรังเกียจพวกมัน ห้ามกินเนื้อของพวกมัน และต้องรังเกียจซากของพวกมัน

---

* **10:16 10:16** คำที่แปลว่า "ปรากฏว่า" มาจากคำฮีบรู "הִנֵּה" หมายถึง ดู สังเกต จับตาดู เห็น หรือเพ่งมอง และมักใช้เป็นคำอุทาน
* **11:5 11:5** หรือ "แบดเจอร์หิน" หรือ "โคนี"

12 สัตว์น้ำทุกชนิดที่ไม่มีครีบและเกล็ดเป็นสิ่งน่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า

13 ในบรรดานก พวกเจ้าต้องรังเกียจนกเหล่านี้และห้ามกิน เพราะเป็นสิ่งน่ารังเกียจ ได้แก่
นกอินทรี แร้ง แร้งดำ
14 เหยี่ยวแดง เหยี่ยวดำทุกชนิด
15 กาทุกชนิด
16 นกเค้าแมวมีเขา นกเค้าแมวเสียงแหลม นางนวล เหยี่ยวทุกชนิด
17 นกเค้าแมวเล็ก นกกาน้ำ นกเค้าแมวใหญ่
18 นกเค้าแมวขาว นกเค้าแมวทะเลทราย นกออสเปรย์
19 นกกระสา นกกระสาทุกชนิด นกกะรางหัวขวาน และค้างคาว

20 แมลงมีปีกทุกชนิดที่เคลื่อนที่ด้วยสี่ขาเป็นสิ่งน่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า
21 แต่ในบรรดาสัตว์มีปีกที่คลานและเคลื่อนที่ด้วยสี่ขา
พวกเจ้ากินชนิดที่มีขาเป็นข้อยาวสำหรับกระโดดบนพื้นดินได้
22 พวกเจ้ากินสัตว์เหล่านี้ได้ ได้แก่ ตั๊กแตนฝูงทุกชนิด ตั๊กแตนใบไม้ทุกชนิด จิ้งหรีดทุกชนิด
และตั๊กแตนทุกชนิด
23 แต่สัตว์มีปีกที่คลานชนิดอื่นทุกชนิดซึ่งมีสี่ขาเป็นสิ่งน่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า
24 สัตว์เหล่านี้จะทำให้พวกเจ้าไม่สะอาดตามพิธี
ผู้ใดแตะต้องซากของมันจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
25 ผู้ใดแบกส่วนใดส่วนหนึ่งของซากมัน ต้องซักเสื้อผ้าและจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น

26 สัตว์ทุกชนิดที่มีกีบแต่กีบไม่แยกออกเป็นสองซีกอย่างสมบูรณ์ หรือไม่เคี้ยวเอื้อง
เป็นสัตว์ไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า ผู้ใดแตะต้องสัตว์เหล่านี้จะไม่สะอาดตามพิธี
27 ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทั้งหมด สัตว์ที่เดินด้วยอุ้งเท้าไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
ผู้ใดแตะต้องซากของมันจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
28 ผู้ใดแบกซากของมันต้องซักเสื้อผ้า และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
สัตว์เหล่านี้ไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า

29 ในบรรดาสัตว์ที่คลานไปตามพื้นดิน สัตว์เหล่านี้ไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า ได้แก่
พังพอน หนู และกิ้งก่าขนาดใหญ่ทุกชนิด
30 ตุ๊กแก ตะกวด จิ้งจก จิ้งเหลน และกิ้งก่าเปลี่ยนสี
31 สัตว์เหล่านี้ไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้าในบรรดาสัตว์ทุกชนิดที่คลาน
ผู้ใดแตะต้องมันเมื่อมันตายแล้วจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
32 เมื่อสัตว์เหล่านี้ตายแล้วและตกลงบนสิ่งใด สิ่งนั้นจะไม่สะอาดตามพิธี ไม่ว่าจะเป็นภาชนะไม้
เสื้อผ้า หนัง กระสอบ หรือภาชนะใด ๆ ที่ใช้ในงาน ต้องนำสิ่งนั้นแช่น้ำ
และมันจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดตามพิธี
33 ถ้าสัตว์เหล่านี้ตัวใดตกลงในภาชนะดินเผา ทุกสิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นจะไม่สะอาดตามพิธี
และพวกเจ้าต้องทุบภาชนะนั้นให้แตก
34 อาหารที่กินได้ทุกชนิดซึ่งถูกน้ำในภาชนะนั้นจะไม่สะอาดตามพิธี
และเครื่องดื่มทุกชนิดในภาชนะนั้นก็จะไม่สะอาดตามพิธี
35 สิ่งใดที่มีส่วนของซากสัตว์เหล่านี้ตกใส่จะไม่สะอาดตามพิธี ไม่ว่าจะเป็นเตาอบหรือเตาตั้งหม้อ
ต้องทุบให้แตก สิ่งเหล่านี้ไม่สะอาดตามพิธี และจะไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
36 แต่น้ำพุหรือบ่อเก็บน้ำยังคงสะอาดตามพิธี
ส่วนสิ่งใดที่แตะต้องซากสัตว์เหล่านั้นจะไม่สะอาดตามพิธี
37 ถ้าส่วนหนึ่งของซากตกลงบนเมล็ดพันธุ์ที่เตรียมไว้หว่าน เมล็ดนั้นยังสะอาดตามพิธี

38 แต่ถ้ามีน้ำอยู่บนเมล็ดนั้น แล้วส่วนหนึ่งของซากตกลงบนเมล็ด
เมล็ดนั้นจะไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
39 ถ้าสัตว์ชนิดที่พวกเจ้ากินได้ตาย
ผู้ใดแตะต้องซากของมันจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
40 ผู้ใดกินซากของมันต้องซักเสื้อผ้า และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
ผู้ใดแบกซากของมันก็ต้องซักเสื้อผ้า และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
41 สัตว์ทุกชนิดที่คลานไปตามพื้นดินเป็นสิ่งน่ารังเกียจ ห้ามกิน
42 สัตว์ทุกชนิดที่คลานไปตามพื้นดิน ไม่ว่าจะเลื้อยด้วยท้อง เดินด้วยสี่ขา หรือมีหลายขา
พวกเจ้าห้ามกิน เพราะเป็นสิ่งน่ารังเกียจ
43 อย่าทำให้ตัวพวกเจ้าเป็นสิ่งน่ารังเกียจเพราะสัตว์ที่คลานชนิดใด ๆ
อย่าทำให้ตัวพวกเจ้าไม่สะอาดตามพิธีเพราะพวกมัน จนพวกเจ้ากลายเป็นมลทินเพราะพวกมัน
44 เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า จงแยกตัวไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์และจงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์
เพราะเราศักดิ์สิทธิ์ พวกเจ้าห้ามทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยสัตว์ที่คลานชนิดใด ๆ
ซึ่งเคลื่อนที่บนแผ่นดิน
45 เพราะเราคือพระยาห์เวห์ผู้ได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
ดังนั้นพวกเจ้าต้องเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเราศักดิ์สิทธิ์
46 นี่คือกฎเรื่องสัตว์ นก สิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวอยู่ในน้ำ
และสัตว์ทุกชนิดที่คลานไปตามพื้นดิน
47 เพื่อแยกแยะระหว่างสิ่งที่ไม่สะอาดตามพิธีกับสิ่งที่สะอาดตามพิธี
และระหว่างสัตว์ที่กินได้กับสัตว์ที่กินไม่ได้

12

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 จงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า ถ้าหญิงคนหนึ่งตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย
หญิงนั้นจะไม่สะอาดตามพิธีเจ็ดวัน เช่นเดียวกับช่วงที่มีประจำเดือน
3 ในวันที่แปด ต้องทำพิธีเข้าสุหนัตที่หนังหุ้มปลายของเด็กชาย
4 หญิงนั้นต้องอยู่ในช่วงชำระจากเลือดหลังคลอดต่อไปอีกสามสิบสามวัน
ห้ามแตะต้องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ และห้ามเข้าไปในสถานบริสุทธิ์จนกว่าจะครบกำหนดการชำระของนาง
5 แต่ถ้าคลอดบุตรหญิง หญิงนั้นจะไม่สะอาดตามพิธีสองสัปดาห์ เช่นเดียวกับช่วงมีประจำเดือน
และต้องอยู่ในช่วงชำระจากเลือดหลังคลอดต่อไปอีกหกสิบหกวัน
6 เมื่อครบกำหนดการชำระของนาง ไม่ว่าจะคลอดบุตรชายหรือบุตรหญิง
นางต้องนำลูกแกะอายุหนึ่งปีหนึ่งตัวสำหรับเครื่องเผาบูชา
และลูกนกพิราบหรือนกเขาหนึ่งตัวสำหรับเครื่องบูชาบาป ไปให้ปุโรหิตที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
7 ปุโรหิตต้องถวายสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าพระยาห์เวห์และประกอบพิธีลบล้างให้แก่นาง
แล้วนางจะสะอาดจากภาวะเลือดไหลหลังคลอด
นี่คือกฎสำหรับหญิงที่คลอดบุตร ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง
8 ถ้านางไม่มีกำลังพอจะหาลูกแกะ ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือลูกนกพิราบสองตัว
ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาบาป ปุโรหิตต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่นาง
แล้วนางจะสะอาดตามพิธี

13

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า

2 ถ้าผิวหนังตามร่างกายของชายคนใดมีรอยบวม สะเก็ด หรือรอยด่างขาว
และรอยนั้นกลายเป็นรอยโรคเรื้อนบนผิวหนัง เขาต้องถูกพาไปหาอาโรนปุโรหิต
หรือบุตรชายคนหนึ่งของอาโรนซึ่งเป็นปุโรหิต
3 ปุโรหิตต้องตรวจรอยโรคบนผิวหนัง ถ้าขนตรงรอยโรคเปลี่ยนเป็นสีขาว
และรอยโรคดูเหมือนลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ นั่นคือรอยโรคเรื้อน
ปุโรหิตต้องตรวจเขาและประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธี
4 แต่ถ้ารอยด่างบนผิวหนังเป็นสีขาว รอยนั้นดูไม่ลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ
และขนตรงรอยยังไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ปุโรหิตต้องแยกผู้ที่มีรอยโรคนั้นไว้เจ็ดวัน
5 ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้าปุโรหิตเห็นว่ารอยโรคยังคงเดิมและไม่ลุกลามบนผิวหนัง
ปุโรหิตต้องแยกเขาไว้อีกเจ็ดวัน
6 ในวันที่เจ็ดครั้งที่สอง ปุโรหิตต้องตรวจเขาอีก ถ้ารอยโรคจางลงและไม่ลุกลามบนผิวหนัง
ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาดตามพิธี รอยนั้นเป็นเพียงสะเก็ด เขาต้องซักเสื้อผ้า
แล้วจึงจะสะอาดตามพิธี
7 แต่ถ้าสะเก็ดนั้นลุกลามบนผิวหนัง หลังจากเขาไปให้ปุโรหิตตรวจเพื่อการชำระตัวแล้ว
เขาต้องไปให้ปุโรหิตตรวจอีกครั้ง
8 ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้าสะเก็ดลุกลามบนผิวหนัง ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธี
นั่นคือโรคเรื้อน
9 ถ้าชายคนหนึ่งมีรอยโรคเรื้อน เขาต้องถูกพาไปหาปุโรหิต
10 ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้ามีรอยบวมสีขาวบนผิวหนัง ขนตรงบริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว
และมีเนื้อสดอยู่ในรอยบวม
11 นั่นคือโรคเรื้อนเรื้อรังบนผิวหนังของเขา ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธี
ไม่ต้องแยกเขาไว้ เพราะเขาไม่สะอาดตามพิธีอยู่แล้ว
12 ถ้าโรคเรื้อนลุกลามไปทั่วผิวหนังและปกคลุมผิวหนังของผู้มีรอยโรคตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
เท่าที่ปุโรหิตมองเห็น
13 ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้าโรคเรื้อนปกคลุมเนื้อของเขาทั้งหมด
ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาดจากรอยโรคนั้น เพราะทั้งหมดเปลี่ยนเป็นสีขาว เขาจึงสะอาดตามพิธี
14 แต่เมื่อใดที่มีเนื้อสดปรากฏขึ้น เขาจะไม่สะอาดตามพิธี
15 ปุโรหิตต้องตรวจเนื้อสดนั้นและประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธี เนื้อสดนั้นไม่สะอาดตามพิธี
นั่นคือโรคเรื้อน
16 แต่ถ้าเนื้อสดนั้นกลับเปลี่ยนเป็นสีขาว เขาต้องไปหาปุโรหิต
17 ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้ารอยโรคเปลี่ยนเป็นสีขาว
ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาดจากรอยโรคนั้น เขาสะอาดตามพิธี
18 ถ้าผิวหนังของคนคนหนึ่งเคยเป็นฝีและฝีนั้นหายแล้ว
19 แต่ตรงบริเวณที่เคยเป็นฝีมีรอยบวมสีขาวหรือรอยด่างสีขาวอมแดง
เขาต้องนำรอยนั้นไปให้ปุโรหิตตรวจ
20 ปุโรหิตต้องตรวจ ถ้ารอยนั้นดูเหมือนลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ และขนตรงรอยเปลี่ยนเป็นสีขาว
ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธี นั่นคือรอยโรคเรื้อนที่ปะทุขึ้นตรงบริเวณฝี
21 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจแล้วพบว่าไม่มีขนสีขาวในรอยนั้น รอยไม่ลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ และสีจางลง
ปุโรหิตต้องแยกเขาไว้เจ็ดวัน
22 ถ้ารอยนั้นลุกลามบนผิวหนัง ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธี นั่นคือรอยโรค

23 แต่ถ้ารอยด่างยังอยู่ที่เดิมและไม่ลุกลาม รอยนั้นเป็นแผลเป็นจากฝี
ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาดตามพิธี
24 หรือถ้าผิวหนังของคนคนหนึ่งมีแผลไฟไหม้
และเนื้อสดตรงแผลไหม้กลายเป็นรอยด่างสีขาวอมแดงหรือสีขาว
25 ปุโรหิตต้องตรวจ ถ้าขนตรงรอยด่างเปลี่ยนเป็นสีขาว และรอยนั้นดูเหมือนลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ
นั่นคือโรคเรื้อนที่ปะทุขึ้นในแผลไหม้ ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธี นั่นคือรอยโรคเรื้อน
26 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจแล้วพบว่าไม่มีขนสีขาวในรอยด่าง รอยนั้นไม่ลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ
และสีจางลง ปุโรหิตต้องแยกเขาไว้เจ็ดวัน
27 ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้ารอยนั้นลุกลามบนผิวหนัง
ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธี นั่นคือรอยโรคเรื้อน
28 แต่ถ้ารอยด่างยังอยู่ที่เดิม ไม่ลุกลามบนผิวหนัง และสีจางลง นั่นคือรอยบวมจากแผลไหม้
ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาดตามพิธี เพราะเป็นเพียงแผลเป็นจากแผลไหม้
29 ถ้าชายหรือหญิงมีรอยโรคที่ศีรษะหรือบริเวณเครา
30 ปุโรหิตต้องตรวจรอยโรคนั้น ถ้ารอยดูเหมือนลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ
และมีขนสีเหลืองบางอยู่ในรอย ปุโรหิตต้องประกาศว่าผู้นั้นไม่สะอาดตามพิธี นั่นคือโรคคัน
ซึ่งเป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือบริเวณเครา
31 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจรอยโรคคันแล้วเห็นว่ารอยนั้นไม่ลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ
และไม่มีขนสีดำอยู่ในรอย ปุโรหิตต้องแยกผู้ที่มีรอยโรคคันนั้นไว้เจ็ดวัน
32 ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องตรวจรอยโรค ถ้าโรคคันไม่ลุกลาม ไม่มีขนสีเหลืองอยู่ในรอย
และรอยโรคคันดูไม่ลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ
33 ให้ผู้นั้นโกนผมหรือขนออก แต่ห้ามโกนบริเวณรอยโรคคัน
แล้วปุโรหิตต้องแยกผู้ที่มีรอยโรคคันนั้นไว้อีกเจ็ดวัน
34 ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องตรวจรอยโรคคัน
ถ้ารอยนั้นไม่ลุกลามบนผิวหนังและดูไม่ลึกกว่าผิวหนังโดยรอบ
ปุโรหิตต้องประกาศว่าผู้นั้นสะอาดตามพิธี ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้า แล้วจึงจะสะอาดตามพิธี
35 แต่ถ้าโรคคันลุกลามบนผิวหนังหลังจากผู้นั้นได้รับการประกาศว่าสะอาดตามพิธีแล้ว
36 ปุโรหิตต้องตรวจเขา ถ้าโรคคันลุกลามบนผิวหนัง ปุโรหิตไม่ต้องตรวจหาขนสีเหลืองอีก
ผู้นั้นไม่สะอาดตามพิธี
37 แต่ถ้าปุโรหิตเห็นว่าโรคคันหยุดลุกลามและมีขนสีดำงอกขึ้นในรอย แสดงว่าโรคคันหายแล้ว
ผู้นั้นสะอาดตามพิธี ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาสะอาดตามพิธี
38 ถ้าชายหรือหญิงมีรอยด่างบนผิวหนังตามร่างกาย เป็นรอยด่างสีขาว
39 ปุโรหิตต้องตรวจ ถ้ารอยด่างบนผิวหนังเป็นสีขาวหม่น
นั่นเป็นผื่นที่ไม่เป็นอันตรายซึ่งเกิดขึ้นบนผิวหนัง ผู้นั้นสะอาดตามพิธี
40 ถ้าผมของชายคนหนึ่งร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่ยังสะอาดตามพิธี
41 ถ้าผมร่วงจากด้านหน้าของศีรษะ เขามีหน้าผากล้าน แต่ยังสะอาดตามพิธี
42 แต่ถ้ามีรอยโรคสีขาวอมแดงบนบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้าน
นั่นคือโรคเรื้อนที่ปะทุขึ้นบนบริเวณนั้น
43 ปุโรหิตต้องตรวจเขา
ถ้าปุโรหิตเห็นว่ารอยบวมของรอยโรคนั้นมีสีขาวอมแดงบนบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้าน
คล้ายรอยโรคเรื้อนบนผิวหนังตามร่างกาย

44 ชายคนนั้นเป็นโรคเรื้อนและไม่สะอาดตามพิธี
ปุโรหิตต้องประกาศว่าเขาไม่สะอาดตามพิธีอย่างแน่นอน เพราะรอยโรคอยู่ที่ศีรษะ
45 ผู้ที่เป็นโรคเรื้อนและมีรอยโรคนั้นต้องสวมเสื้อผ้าที่ฉีกขาด ปล่อยผมบนศีรษะให้ยุ่ง
ปิดริมฝีปากบน และร้องว่า ไม่สะอาดตามพิธี ไม่สะอาดตามพิธี
46 ตลอดเวลาที่เขายังมีรอยโรค เขาจะไม่สะอาดตามพิธี เขาไม่สะอาดตามพิธี ต้องอยู่ตามลำพัง
และที่พักของเขาต้องอยู่นอกค่าย
47 ส่วนเสื้อผ้าที่มีรอยโรคคล้ายโรคเรื้อน ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าขนแกะหรือผ้าลินิน
48 ไม่ว่าจะเกิดที่ด้ายยืนหรือด้ายพุ่ง* ของผ้าลินินหรือขนแกะ หรือเกิดที่หนังหรือสิ่งใด ๆ
ที่ทำจากหนัง
49 ถ้ารอยโรคมีสีเขียวหรือสีแดงบนเสื้อผ้า หนัง ด้ายยืน ด้ายพุ่ง หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำจากหนัง
นั่นเป็นรอยโรคคล้ายโรคเรื้อน และต้องนำไปให้ปุโรหิตตรวจ
50 ปุโรหิตต้องตรวจรอยโรคและแยกสิ่งที่มีรอยโรคนั้นไว้เจ็ดวัน
51 ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องตรวจรอยโรค ถ้ารอยลุกลามในเสื้อผ้า ด้ายยืน ด้ายพุ่ง หนัง หรือสิ่งใด ๆ
ที่ทำจากหนังไม่ว่าจะใช้ทำอะไร รอยนั้นเป็นราที่กัดกิน สิ่งนั้นไม่สะอาดตามพิธี
52 เขาต้องเผาเสื้อผ้า ด้ายยืนหรือด้ายพุ่งที่เป็นขนแกะหรือผ้าลินิน หรือสิ่งใด ๆ
ที่ทำจากหนังซึ่งมีรอยโรคนั้น เพราะเป็นราที่กัดกิน ต้องเผาสิ่งนั้นด้วยไฟ
53 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจแล้วเห็นว่ารอยโรคไม่ลุกลามในเสื้อผ้า ด้ายยืน ด้ายพุ่ง หรือสิ่งใด ๆ
ที่ทำจากหนัง
54 ปุโรหิตต้องสั่งให้ซักสิ่งที่มีรอยโรคนั้น แล้วแยกไว้อีกเจ็ดวัน
55 หลังจากซักแล้ว ปุโรหิตต้องตรวจรอยโรค ถ้าสีของรอยไม่เปลี่ยนและรอยไม่ลุกลาม
สิ่งนั้นก็ยังไม่สะอาดตามพิธี ต้องเผาด้วยไฟ เพราะเป็นราที่กัดกินเนื้อวัสดุ
ไม่ว่าจะอยู่ด้านในหรือด้านนอก
56 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจแล้วเห็นว่ารอยโรคจางลงหลังจากซัก
เขาต้องฉีกส่วนที่มีรอยนั้นออกจากเสื้อผ้า หนัง ด้ายยืน หรือด้ายพุ่ง
57 ถ้ารอยนั้นปรากฏขึ้นอีกในเสื้อผ้า ด้ายยืน ด้ายพุ่ง หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำจากหนัง
แสดงว่ารอยกำลังลุกลาม พวกเจ้าต้องเผาสิ่งที่มีรอยนั้นด้วยไฟ
58 ส่วนเสื้อผ้า ด้ายยืน ด้ายพุ่ง หรือสิ่งใด ๆ ที่ทำจากหนังซึ่งพวกเจ้าซักแล้ว
ถ้ารอยโรคหายไปจากสิ่งนั้น ต้องซักอีกเป็นครั้งที่สอง แล้วสิ่งนั้นจะสะอาดตามพิธี
59 นี่คือกฎเรื่องรอยราในเสื้อผ้าขนแกะหรือผ้าลินิน ไม่ว่าจะอยู่ที่ด้ายยืน ด้ายพุ่ง หรือสิ่งใด ๆ
ที่ทำจากหนัง เพื่อประกาศว่าสิ่งนั้นสะอาดตามพิธีหรือไม่สะอาดตามพิธี

14

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 นี่คือกฎสำหรับผู้เป็นโรคเรื้อนในวันที่เขารับการชำระ เขาต้องถูกพาไปหาปุโรหิต
3 และปุโรหิตต้องออกไปนอกค่ายเพื่อตรวจเขา ถ้ารอยโรคเรื้อนของผู้นั้นหายแล้ว
4 ปุโรหิตต้องสั่งให้นำของต่อไปนี้มาให้ผู้ที่จะรับการชำระ คือ นกสะอาดตามพิธีที่ยังมีชีวิตสองตัว
ไม้ซีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ
5 ปุโรหิตต้องสั่งให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินเผาเหนือน้ำไหล
6 ส่วนนกที่ยังมีชีวิต ปุโรหิตต้องนำนกนั้นพร้อมไม้ซีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ
จุ่มลงในเลือดของนกที่ฆ่าเหนือน้ำไหล

* **13:48 13:48** ด้ายยืนและด้ายพุ่งคือเส้นด้ายแนวตั้งและแนวนอนในผ้าทอ

7 แล้วประพรมผู้ที่จะรับการชำระจากโรคเรื้อนเจ็ดครั้ง ประกาศว่าเขาสะอาดตามพิธี
และปล่อยนกที่ยังมีชีวิตไปในทุ่งโล่ง
8 ผู้ที่จะรับการชำระต้องซักเสื้อผ้า โกนผมหรือขนทั้งหมด และอาบน้ำ แล้วเขาจะสะอาดตามพิธี
หลังจากนั้นเขาเข้าไปในค่ายได้ แต่ต้องพักอยู่นอกเต็นท์ของตนเจ็ดวัน
9 ในวันที่เจ็ด เขาต้องโกนผมหรือขนทั้งหมด ทั้งผมบนศีรษะ เครา และคิ้ว ต้องโกนออกทั้งหมด
แล้วซักเสื้อผ้าและอาบร่างกายด้วยน้ำ จากนั้นเขาจะสะอาดตามพิธี
10 ในวันที่แปด เขาต้องนำลูกแกะตัวผู้สองตัวที่ไม่มีตำหนิ
ลูกแกะตัวเมียอายุหนึ่งปีหนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิ แป้งละเอียดสามในสิบเอฟาห์*
คลุกน้ำมันสำหรับเครื่องบูชาจากธัญพืช และน้ำมันหนึ่งล็อก†
11 ปุโรหิตผู้ทำการชำระต้องนำชายที่จะรับการชำระพร้อมสิ่งของเหล่านั้นมาไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์
ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
12 ปุโรหิตต้องนำลูกแกะตัวผู้หนึ่งตัวมาถวายเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิดพร้อมน้ำมันหนึ่งล็อก
แล้วโบกทั้งสองสิ่งถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายแบบโบก
13 เขาต้องฆ่าลูกแกะตัวผู้นั้นตรงสถานที่ที่ใช้ฆ่าเครื่องบูชาบาปและเครื่องเผาบูชาในบริเวณสถาน
บริสุทธิ์ เพราะเครื่องบูชาชดใช้ความผิดเป็นของปุโรหิตเช่นเดียวกับเครื่องบูชาบาป
เครื่องบูชานี้ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง
14 ปุโรหิตต้องนำเลือดบางส่วนจากเครื่องบูชาชดใช้ความผิดมาแตะที่ติ่งหูขวาของผู้ที่จะรับการชำระ
ที่นิ้วหัวแม่มือขวา และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา
15 ปุโรหิตต้องเทน้ำมันบางส่วนจากหนึ่งล็อกลงบนฝ่ามือซ้ายของตน
16 ปุโรหิตต้องใช้นิ้วมือขวาจุ่มน้ำมันที่อยู่ในฝ่ามือซ้าย
แล้วใช้นิ้วประพรมน้ำมันเจ็ดครั้งต่อหน้าพระยาห์เวห์
17 น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือ ปุโรหิตต้องแตะบางส่วนที่ติ่งหูขวาของผู้ที่จะรับการชำระ ที่นิ้วหัวแม่มือขวา
และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา ทับตรงบริเวณที่มีเลือดของเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
18 ส่วนน้ำมันที่เหลือในมือของปุโรหิต เขาต้องเทลงบนศีรษะของผู้ที่จะรับการชำระ
แล้วปุโรหิตต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่เขาต่อหน้าพระยาห์เวห์
19 ปุโรหิตต้องถวายเครื่องบูชาบาปและประกอบพิธีลบล้างให้แก่ผู้ที่จะรับการชำระเพราะภาวะไม่
สะอาดตามพิธีของเขา หลังจากนั้นปุโรหิตต้องฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา
20 แล้วปุโรหิตต้องถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากธัญพืชบนแท่นบูชา
ปุโรหิตต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่เขา แล้วเขาจะสะอาดตามพิธี
21 แต่ถ้าเขายากจนและไม่มีกำลังพอจะถวายทั้งหมดนี้
เขาต้องนำลูกแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
ซึ่งต้องโบกถวายเพื่อประกอบพิธีลบล้างให้แก่เขา พร้อมแป้งละเอียดหนึ่งในสิบเอฟาห์‡
คลุกน้ำมันสำหรับเครื่องบูชาจากธัญพืช และน้ำมันหนึ่งล็อก§
22 และนกเขาสองตัวหรือลูกนกพิราบสองตัวตามกำลังที่เขาหาได้ ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาบาป
อีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
23 ในวันที่แปด เขาต้องนำสิ่งเหล่านี้ไปให้ปุโรหิตที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ต่อหน้าพระยาห์เวห์
เพื่อรับการชำระ

---

* **14:10 14:10** 1 เอฟาห์ประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล † **14:10 14:10** ล็อกเป็นหน่วยตวงของเหลว ประมาณ 300 มิลลิลิตร หรือ 10 ออนซ์ ‡ **14:21 14:21** 1 เอฟาห์ประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล § **14:21 14:21** ล็อกเป็นหน่วยตวงของเหลว ประมาณ 300 มิลลิลิตร หรือ 10 ออนซ์

24 ปุโรหิตต้องนำลูกแกะสำหรับเครื่องบูชาชดใช้ความผิดและน้ำมันหนึ่งล็อกมา
แล้วโบกทั้งสองสิ่งถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายแบบโบก
25 เขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
ปุโรหิตต้องนำเลือดบางส่วนของเครื่องบูชาชดใช้ความผิดมาแตะที่ติ่งหูขวาของผู้ที่จะรับการชำระ
ที่นิ้วหัวแม่มือขวา และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา
26 ปุโรหิตต้องเทน้ำมันบางส่วนลงบนฝ่ามือซ้ายของตน
27 แล้วใช้นิ้วมือขวาประพรมน้ำมันที่อยู่ในฝ่ามือซ้ายเจ็ดครั้งต่อหน้าพระยาห์เวห์
28 ปุโรหิตต้องแตะน้ำมันบางส่วนที่อยู่ในมือที่ติ่งหูขวาของผู้ที่จะรับการชำระ ที่นิ้วหัวแม่มือขวา
และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา ตรงบริเวณที่มีเลือดของเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
29 น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของปุโรหิต เขาต้องเทลงบนศีรษะของผู้ที่จะรับการชำระ
เพื่อประกอบพิธีลบล้างให้แก่เขาต่อหน้าพระยาห์เวห์
30 จากนั้นเขาต้องถวายนกเขาหรือลูกนกพิราบตัวหนึ่งตามกำลังที่เขาหาได้
31 คือถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาบาป และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
พร้อมเครื่องบูชาจากธัญพืช
ปุโรหิตต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่ผู้ที่จะรับการชำระต่อหน้าพระยาห์เวห์
32 นี่คือกฎสำหรับผู้มีรอยโรคเรื้อนซึ่งไม่มีกำลังพอจะหาสิ่งที่ต้องถวายเพื่อการชำระของตน
33 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
34 เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรามอบให้พวกเจ้าเป็นที่ครอบครอง
และเราให้ราที่ลุกลามเกิดขึ้นในบ้านหลังหนึ่งในแผ่นดินที่พวกเจ้าครอบครอง
35 เจ้าของบ้านต้องไปบอกปุโรหิตว่า ดูเหมือนบ้านของข้าพเจ้าจะมีรอยโรคบางอย่าง
36 ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปตรวจรอยโรค เขาต้องสั่งให้ขนของทุกอย่างออกจากบ้าน
เพื่อไม่ให้สิ่งของในบ้านกลายเป็นสิ่งไม่สะอาดตามพิธี หลังจากนั้นปุโรหิตจึงเข้าไปตรวจบ้าน
37 เขาต้องตรวจรอยโรค ถ้ารอยบนผนังบ้านเป็นแอ่งลายสีเขียวหรือสีแดง
และดูเหมือนลึกเข้าไปในผนัง
38 ปุโรหิตต้องออกจากบ้านไปที่ประตูบ้านและปิดบ้านไว้เจ็ดวัน
39 ในวันที่เจ็ด ปุโรหิตต้องกลับมาตรวจ ถ้ารอยโรคลุกลามบนผนังบ้าน
40 ปุโรหิตต้องสั่งให้เอาก้อนหินที่มีรอยโรคออก แล้วนำไปทิ้งในที่ไม่สะอาดตามพิธีนอกเมือง
41 เขาต้องสั่งให้ขูดผนังด้านในบ้านทั่วทั้งหลัง
แล้วนำปูนที่ขูดออกไปทิ้งในที่ไม่สะอาดตามพิธีนอกเมือง
42 จากนั้นให้นำหินก้อนอื่นมาใส่แทนก้อนเดิม และใช้ปูนใหม่ฉาบบ้าน
43 ถ้ารอยโรคกลับมาและปะทุขึ้นในบ้านอีก หลังจากเอาหินออก ขูดบ้าน และฉาบใหม่แล้ว
44 ปุโรหิตต้องเข้าไปตรวจ ถ้ารอยโรคลุกลามในบ้าน นั่นเป็นราที่กัดกินในบ้าน
บ้านนั้นไม่สะอาดตามพิธี
45 ต้องรื้อบ้านนั้นลง ทั้งก้อนหิน ไม้ และปูนทั้งหมด แล้วขนออกไปทิ้งในที่ไม่สะอาดตามพิธีนอกเมือง
46 ผู้ใดเข้าไปในบ้านระหว่างที่บ้านถูกปิดไว้ จะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
47 ผู้ใดนอนในบ้านนั้นต้องซักเสื้อผ้า และผู้ใดกินอาหารในบ้านนั้นก็ต้องซักเสื้อผ้า
48 แต่ถ้าปุโรหิตเข้าไปตรวจแล้วเห็นว่ารอยโรคไม่ได้ลุกลามในบ้านหลังจากฉาบใหม่
ปุโรหิตต้องประกาศว่าบ้านนั้นสะอาดตามพิธี เพราะรอยโรคหายแล้ว
49 เพื่อชำระบ้าน เขาต้องนำนกสองตัว ไม้ซีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ
50 แล้วฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินเผาเหนือน้ำไหล

51 เขาต้องนำไม้ซีดาร์ ต้นหุสบ ด้ายสีแดง และนกที่ยังมีชีวิต
จุ่มลงในเลือดของนกที่ถูกฆ่าและในน้ำไหล แล้วประพรมบ้านเจ็ดครั้ง
52 เขาต้องชำระบ้านด้วยเลือดของนก น้ำไหล นกที่ยังมีชีวิต ไม้ซีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง
53 แล้วปล่อยนกที่ยังมีชีวิตออกไปนอกเมืองในทุ่งโล่ง
ดังนั้นเขาต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่บ้านหลังนั้น แล้วบ้านจะสะอาดตามพิธี
54 นี่คือกฎสำหรับรอยโรคเรื้อนทุกชนิดและโรคคัน
55 สำหรับราที่กัดกินในเสื้อผ้าและในบ้าน
56 สำหรับรอยบวม สะเก็ด และรอยด่าง
57 เพื่อสอนว่าเมื่อใดสิ่งหนึ่งไม่สะอาดตามพิธีและเมื่อใดสะอาดตามพิธี
นี่คือกฎเรื่องโรคเรื้อน

15

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2 จงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า เมื่อชายคนใดมีของเหลวไหลออกจากร่างกาย
เขาไม่สะอาดตามพิธีเพราะของเหลวที่ไหลออกนั้น
3 นี่คือภาวะไม่สะอาดตามพิธีของเขาเนื่องจากของเหลวที่ไหลออก
ไม่ว่าของเหลวนั้นจะไหลออกจากร่างกาย หรือร่างกายจะกักของเหลวนั้นไว้
เขาก็อยู่ในภาวะไม่สะอาดตามพิธี
4 เตียงทุกหลังที่ชายผู้มีของเหลวไหลออกนอนจะไม่สะอาดตามพิธี
และทุกสิ่งที่เขานั่งจะไม่สะอาดตามพิธี
5 ผู้ใดแตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำ และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
6 ผู้ใดนั่งบนสิ่งที่ชายผู้มีของเหลวไหลออกเคยนั่ง ต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำ
และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
7 ผู้ใดแตะต้องร่างกายของชายผู้มีของเหลวไหลออก ต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำ
และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
8 ถ้าชายผู้มีของเหลวไหลออกถ่มน้ำลายใส่คนที่สะอาดตามพิธี
คนที่ถูกถ่มน้ำลายใส่ต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำ และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
9 อานทุกชนิดที่ชายผู้มีของเหลวไหลออกนั่งขี่จะไม่สะอาดตามพิธี
10 ผู้ใดแตะต้องสิ่งใดที่อยู่ใต้ตัวเขาจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
ผู้ใดแบกสิ่งเหล่านั้นต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำ และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
11 ถ้าชายผู้มีของเหลวไหลออกยังไม่ได้ล้างมือด้วยน้ำแล้วไปแตะต้องผู้ใด ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้า
อาบน้ำ และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
12 ภาชนะดินเผาที่ชายผู้มีของเหลวไหลออกแตะต้องต้องทุบให้แตก
ส่วนภาชนะไม้ทุกชนิดต้องล้างด้วยน้ำ
13 เมื่อชายผู้มีของเหลวไหลออกพ้นจากอาการนั้นแล้ว เขาต้องนับเจ็ดวันเพื่อการชำระของตน
ซักเสื้อผ้า อาบร่างกายด้วยน้ำไหล แล้วเขาจะสะอาดตามพิธี
14 ในวันที่แปด เขาต้องนำนกเขาสองตัวหรือลูกนกพิราบสองตัว
มาต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ แล้วมอบให้ปุโรหิต
15 ปุโรหิตต้องถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาบาป และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
ปุโรหิตต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่เขาต่อหน้าพระยาห์เวห์เพราะของเหลวที่ไหลออกนั้น
16 ถ้าชายคนใดมีการหลั่งน้ำอสุจิ เขาต้องอาบร่างกายทั้งหมดด้วยน้ำ
และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น

17 เสื้อผ้าทุกชิ้นและหนังทุกผืนที่มีน้ำอสุจิติดอยู่ต้องซักด้วยน้ำ
และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
18 ถ้าชายร่วมหลับนอนกับหญิงและมีการหลั่งน้ำอสุจิ ทั้งสองต้องอาบน้ำ
และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
19 ถ้าหญิงคนหนึ่งมีของเหลวไหลออก และของเหลวจากร่างกายของนางเป็นเลือด
นางจะอยู่ในภาวะไม่สะอาดตามพิธีจากประจำเดือนเจ็ดวัน
ผู้ใดแตะต้องนางจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
20 ทุกสิ่งที่นางนอนทับในช่วงที่มีประจำเดือนจะไม่สะอาดตามพิธี
และทุกสิ่งที่นางนั่งทับก็จะไม่สะอาดตามพิธี
21 ผู้ใดแตะต้องเตียงของนางต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำ และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
22 ผู้ใดแตะต้องสิ่งใดที่นางนั่งทับ ต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำ และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
23 ถ้าสิ่งนั้นอยู่บนเตียงหรือบนสิ่งที่นางนั่ง เมื่อผู้ใดแตะต้องสิ่งนั้น
เขาจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
24 ถ้าชายคนใดร่วมหลับนอนกับนาง และเลือดประจำเดือนของนางติดตัวเขา
เขาจะไม่สะอาดตามพิธีเจ็ดวัน และเตียงทุกหลังที่เขานอนจะไม่สะอาดตามพิธี
25 ถ้าหญิงคนหนึ่งมีเลือดไหลหลายวันนอกช่วงประจำเดือน
หรือมีเลือดไหลต่อเนื่องเลยช่วงประจำเดือน ตลอดเวลาที่เลือดซึ่งทำให้นางไม่สะอาดตามพิธีไหลอยู่
นางจะอยู่ในภาวะเดียวกับช่วงมีประจำเดือน นางไม่สะอาดตามพิธี
26 เตียงทุกหลังที่นางนอนตลอดช่วงที่เลือดไหล จะเป็นเหมือนเตียงในช่วงประจำเดือนของนาง
และทุกสิ่งที่นางนั่งจะไม่สะอาดตามพิธี เช่นเดียวกับความไม่สะอาดตามพิธีในช่วงประจำเดือน
27 ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้นจะไม่สะอาดตามพิธี ต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำ
และจะไม่สะอาดตามพิธีไปจนถึงเวลาเย็น
28 แต่ถ้านางพ้นจากอาการเลือดไหลแล้ว นางต้องนับอีกเจ็ดวัน หลังจากนั้นจึงจะสะอาดตามพิธี
29 ในวันที่แปด นางต้องนำนกเขาสองตัวหรือลูกนกพิราบสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
30 ปุโรหิตต้องถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาบาป และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
แล้วปุโรหิตต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่นางต่อหน้าพระยาห์เวห์
เพราะภาวะไม่สะอาดตามพิธีจากเลือดที่ไหลออกนั้น
31 ดังนั้น พวกเจ้าต้องแยกชาวอิสราเอลให้พ้นจากภาวะไม่สะอาดตามพิธีของพวกเขา
เพื่อพวกเขาจะไม่ตายในภาวะไม่สะอาดตามพิธี
เมื่อพวกเขาทำให้พลับพลาของเราซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขาเป็นมลทิน
32 นี่คือกฎสำหรับชายที่มีของเหลวไหลออก
และสำหรับผู้ที่มีการหลั่งน้ำอสุจิจนทำให้เขาไม่สะอาดตามพิธี
33 สำหรับหญิงที่มีประจำเดือน สำหรับชายหรือหญิงที่มีของเหลวไหลออก
และสำหรับชายที่ร่วมหลับนอนกับหญิงที่ไม่สะอาดตามพิธี

16

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสหลังจากบุตรชายสองคนของอาโรนเข้ามาใกล้ต่อหน้าพระยาห์เวห์และ
เสียชีวิต
2 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงบอกอาโรนพี่ชายของเจ้าว่า
อย่าเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่สุดหลังม่าน ต่อหน้าฝาปิดหีบแห่งพระกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบ ได้ตามใจ
มิฉะนั้นเขาจะตาย เพราะเราจะปรากฏในเมฆเหนือฝาปิดหีบแห่งพระกรุณา

3 อาโรนต้องเข้าไปในสถานบริสุทธิ์พร้อมวัวหนุ่มหนึ่งตัวสำหรับเครื่องบูชาบาป
และแกะผู้หนึ่งตัวสำหรับเครื่องเผาบูชา
4 เขาต้องสวมเสื้อผ้าลินินศักดิ์สิทธิ์ สวมกางเกงลินินไว้กับตัว คาดผ้าคาดเอวลินิน
และสวมผ้าโพกศีรษะลินิน สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์
เขาต้องอาบน้ำชำระร่างกายแล้วจึงสวมเครื่องแต่งกายเหล่านี้
5 เขาต้องรับแพะตัวผู้สองตัวจากชุมนุมของชาวอิสราเอลสำหรับเครื่องบูชาบาป
และแกะผู้หนึ่งตัวสำหรับเครื่องเผาบูชา
6 อาโรนต้องถวายวัวสำหรับเครื่องบูชาบาปซึ่งเป็นของเขาเอง
และประกอบพิธีลบล้างให้แก่ตนเองและครอบครัวของเขา
7 เขาต้องนำแพะสองตัวมาตั้งไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
8 อาโรนต้องจับสลากสำหรับแพะสองตัว สลากหนึ่งสำหรับพระยาห์เวห์
และอีกสลากหนึ่งสำหรับแพะสำหรับปล่อยไป
9 อาโรนต้องนำแพะตัวที่สลากสำหรับพระยาห์เวห์ตกแก่ตัวมันมาถวาย
และถวายมันเป็นเครื่องบูชาบาป
10 ส่วนแพะตัวที่สลากสำหรับแพะสำหรับปล่อยไปตกแก่ตัวมัน
ต้องนำมาถวายทั้งเป็นต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อประกอบพิธีลบล้างให้แก่มัน
แล้วส่งมันออกไปในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะสำหรับปล่อยไป
11 อาโรนต้องนำวัวสำหรับเครื่องบูชาบาปซึ่งเป็นของเขาเองมาถวาย
และประกอบพิธีลบล้างให้แก่ตนเองและครอบครัว จากนั้นเขาต้องฆ่าวัวสำหรับเครื่องบูชาบาปของตน
12 เขาต้องนำกระถางไฟที่เต็มด้วยถ่านไฟจากแท่นบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์
พร้อมเครื่องหอมกลิ่นหอมที่บดละเอียดสองกำมือ เข้าไปหลังม่าน
13 เขาต้องใส่เครื่องหอมลงบนไฟต่อหน้าพระยาห์เวห์
เพื่อให้เมฆจากเครื่องหอมคลุมฝาปิดหีบแห่งพระกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพันธสัญญา แล้วเขาจะไม่ตาย
14 เขาต้องเอาเลือดวัวบางส่วนใช้นิ้วประพรมบนฝาปิดหีบแห่งพระกรุณาทางด้านตะวันออก
และใช้นิ้วประพรมเลือดบางส่วนต่อหน้าฝาปิดหีบแห่งพระกรุณาเจ็ดครั้ง
15 จากนั้นเขาต้องฆ่าแพะสำหรับเครื่องบูชาบาปของประชาชน นำเลือดของมันเข้าไปหลังม่าน
และทำกับเลือดนั้นเหมือนที่ทำกับเลือดวัว
คือประพรมบนฝาปิดหีบแห่งพระกรุณาและต่อหน้าฝาปิดนั้น
16 เขาต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่สถานศักดิ์สิทธิ์ เพราะภาวะไม่สะอาดตามพิธีของชาวอิสราเอล
รวมทั้งการล่วงละเมิดและบาปทั้งหมดของพวกเขา
เขาต้องทำอย่างเดียวกันกับเต็นท์นัดพบซึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางพวกเขา
ในท่ามกลางภาวะไม่สะอาดตามพิธีของพวกเขา
17 ห้ามมีผู้ใดอยู่ในเต็นท์นัดพบตั้งแต่เวลาที่เขาเข้าไปประกอบพิธีลบล้างในสถานศักดิ์สิทธิ์จนกว่า
เขาจะออกมา หลังจากประกอบพิธีลบล้างให้แก่ตนเอง ครอบครัว และชุมนุมอิสราเอลทั้งหมดแล้ว
18 แล้วเขาต้องออกไปยังแท่นบูชาซึ่งอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์และประกอบพิธีลบล้างให้แก่แท่นนั้น
เขาต้องเอาเลือดวัวและเลือดแพะบางส่วนทารอบเชิงงอนของแท่นบูชา
19 แล้วใช้นิ้วประพรมเลือดบนแท่นเจ็ดครั้ง
เพื่อชำระแท่นให้สะอาดและแยกไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์จากภาวะไม่สะอาดตามพิธีของชาวอิสราเอล
20 เมื่อเขาประกอบพิธีลบล้างให้แก่สถานศักดิ์สิทธิ์ เต็นท์นัดพบ และแท่นบูชาเสร็จแล้ว
เขาต้องนำแพะที่ยังมีชีวิตมาถวาย
21 อาโรนต้องวางมือทั้งสองข้างบนศีรษะแพะที่ยังมีชีวิต
และสารภาพเหนือแพะนั้นถึงความชั่วช้าทั้งหมดของชาวอิสราเอล การล่วงละเมิดทั้งหมด

และบาปทั้งหมดของพวกเขา เขาต้องวางสิ่งเหล่านั้นไว้บนศีรษะแพะ
แล้วให้ชายที่เตรียมพร้อมนำแพะออกไปในถิ่นทุรกันดาร
22 แพะนั้นจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดของพวกเขาไปยังดินแดนเปลี่ยว
แล้วชายคนนั้นต้องปล่อยแพะในถิ่นทุรกันดาร
23 อาโรนต้องเข้าไปในเต็นท์นัดพบ ถอดเครื่องแต่งกายลินินที่สวมเมื่อเข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์
และทิ้งไว้ที่นั่น
24 แล้วเขาต้องอาบน้ำชำระร่างกายในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ สวมเครื่องแต่งกายของตน
ออกมาและถวายเครื่องเผาบูชาของตนกับเครื่องเผาบูชาของประชาชน
และประกอบพิธีลบล้างให้แก่ตนเองและประชาชน
25 เขาต้องเผาไขมันของเครื่องบูชาบาปบนแท่นบูชา
26 ผู้ที่ปล่อยแพะสำหรับปล่อยไปต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำชำระร่างกาย
หลังจากนั้นจึงเข้าไปในค่ายได้
27 วัวสำหรับเครื่องบูชาบาปและแพะสำหรับเครื่องบูชาบาป
ซึ่งเลือดของมันถูกนำเข้าไปประกอบพิธีลบล้างในสถานศักดิ์สิทธิ์ ต้องนำออกไปนอกค่าย แล้วเผาหนัง
เนื้อ และมูลของมันด้วยไฟ
28 ผู้ที่เผาสิ่งเหล่านั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำชำระร่างกาย หลังจากนั้นจึงเข้าไปในค่ายได้
29 นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเจ้า ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด
พวกเจ้าต้องข่มใจตนเองและห้ามทำงานใด ๆ
ทั้งคนที่เกิดในแผ่นดินและคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
30 เพราะในวันนี้จะมีการประกอบพิธีลบล้างให้แก่พวกเจ้า เพื่อชำระพวกเจ้า
พวกเจ้าจะสะอาดจากบาปทั้งหมดต่อหน้าพระยาห์เวห์
31 วันนั้นเป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพักอย่างเคร่งครัดสำหรับพวกเจ้า
และพวกเจ้าต้องข่มใจตนเอง นี่เป็นกฎเกณฑ์ถาวร
32 ปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมและได้รับการแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิตแทนบิดาต้องประกอบพิธีลบล้าง
และสวมเครื่องแต่งกายลินิน คือเครื่องแต่งกายศักดิ์สิทธิ์
33 เขาต้องประกอบพิธีลบล้างให้แก่สถานบริสุทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์
ประกอบพิธีลบล้างให้แก่เต็นท์นัดพบและแท่นบูชา
และประกอบพิธีลบล้างให้แก่ปุโรหิตกับประชาชนทั้งหมดในชุมนุม
34 นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเจ้า ให้ประกอบพิธีลบล้างให้แก่ชาวอิสราเอลปีละครั้ง
เพราะบาปทั้งหมดของพวกเขา
ทุกอย่างก็เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส

17

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 จงกล่าวแก่อาโรน บุตรชายของเขา และชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์บัญชา
3 ชายคนใดในวงศ์วานอิสราเอลที่ฆ่าวัว แกะ หรือแพะในค่าย หรือฆ่านอกค่าย
4 แต่ไม่ได้นำมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบเพื่อถวายเป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์ต่อหน้าพลับพลาของ
พระยาห์เวห์ ให้ถือว่าชายคนนั้นมีความผิดเรื่องเลือด เขาได้หลั่งเลือด
ชายคนนั้นต้องถูกตัดขาดจากประชาชนของตน
5 ทั้งนี้เพื่อให้ชาวอิสราเอลนำสัตว์ที่พวกเขาเคยฆ่าถวายในทุ่งโล่งมาถวายพระยาห์เวห์ที่ทางเข้า
เต็นท์นัดพบ โดยนำมาหาปุโรหิต แล้วฆ่าถวายเป็นเครื่องบูชาสันติสุขแด่พระยาห์เวห์

6 ปุโรหิตต้องประพรมเลือดบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
และเผาไขมันให้มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
7 พวกเขาต้องไม่ฆ่าเครื่องบูชาถวายแก่รูปเคารพที่มีรูปร่างเป็นแพะอีก ซึ่งพวกเขาเล่นชู้ตามอยู่
นี่จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรสำหรับพวกเขาตลอดทุกชั่วอายุ
8 เจ้าต้องกล่าวแก่พวกเขาว่า ชายคนใดในวงศ์วานอิสราเอล
หรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา ที่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชา
9 แต่ไม่นำมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบเพื่อฆ่าถวายแด่พระยาห์เวห์
ชายคนนั้นต้องถูกตัดขาดจากประชาชนของตน
10 ชายคนใดในวงศ์วานอิสราเอล หรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
ที่กินเลือดชนิดใดก็ตาม เราจะต่อต้านคนที่กินเลือดนั้น และจะตัดเขาออกจากประชาชนของเขา
11 เพราะชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด
เราได้มอบเลือดนั้นให้พวกเจ้าบนแท่นบูชาเพื่อประกอบพิธีลบล้างให้แก่ชีวิตของพวกเจ้า
เพราะเลือดประกอบพิธีลบล้างได้เนื่องจากชีวิตที่อยู่ในเลือด
12 เพราะฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า ไม่มีผู้ใดในพวกเจ้ากินเลือดได้
และคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าก็กินเลือดไม่ได้
13 ชายคนใดในชาวอิสราเอล หรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
ที่ออกล่าสัตว์หรือจับนกที่กินได้ ต้องเทเลือดของมันออกแล้วเอาดินกลบ
14 เพราะชีวิตของเนื้อหนังทุกชนิดอยู่กับเลือดของมัน ดังนั้นเราจึงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า
พวกเจ้าห้ามกินเลือดของเนื้อหนังชนิดใด เพราะชีวิตของเนื้อหนังทุกชนิดคือเลือดของมัน
ผู้ใดกินเลือดต้องถูกตัดขาด
15 ทุกคนที่กินสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์อื่นฉีก ไม่ว่าจะเป็นคนที่เกิดในแผ่นดินหรือคนต่างถิ่น
ต้องซักเสื้อผ้า อาบน้ำชำระร่างกาย และจะไม่สะอาดตามพิธีจนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดตามพิธี
16 แต่ถ้าเขาไม่ซักเสื้อผ้าหรือไม่อาบน้ำชำระร่างกาย เขาต้องรับความผิดของตน

18

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 จงกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
3 พวกเจ้าห้ามทำตามสิ่งที่คนในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพวกเจ้าเคยอาศัยอยู่ทำ
และห้ามทำตามสิ่งที่คนในแผ่นดินคานาอันซึ่งเรากำลังนำพวกเจ้าเข้าไปทำ
พวกเจ้าห้ามดำเนินตามกฎเกณฑ์ของพวกเขา
4 พวกเจ้าต้องปฏิบัติตามข้อบัญญัติของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และดำเนินตามกฎเหล่านั้น
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
5 ดังนั้นพวกเจ้าต้องรักษากฎเกณฑ์และข้อบัญญัติของเรา ผู้ใดปฏิบัติตามก็จะมีชีวิตโดยสิ่งเหล่านั้น
เราคือพระยาห์เวห์
6 ห้ามผู้ใดในพวกเจ้าเข้าใกล้ญาติสนิทเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับเขาหรือเธอ เราคือพระยาห์เวห์
7 ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับบิดาหรือมารดาของเจ้า นางเป็นมารดาของเจ้า
เจ้าอย่ามีเพศสัมพันธ์กับนาง
8 ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของบิดา เพราะการทำเช่นนั้นเป็นการล่วงเกินบิดาของเจ้า
9 ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า
ไม่ว่าจะเป็นบุตรสาวของบิดาหรือบุตรสาวของมารดา และไม่ว่าจะเกิดในบ้านหรือเกิดนอกบ้าน
10 ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับบุตรสาวของบุตรชาย หรือบุตรสาวของบุตรสาวของเจ้า
เพราะพวกนางเป็นสายเลือดของเจ้าเอง
11 ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับบุตรสาวของภรรยาบิดาซึ่งเกิดจากบิดาของเจ้า
เพราะนางเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า

12 □ □ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของบิดา เพราะนางเป็นญาติสนิทของบิดา
13 □ □ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของมารดา เพราะนางเป็นญาติสนิทของมารดา
14 □ □ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของลุงหรืออาฝ่ายบิดาของเจ้า เพราะนางมีศักดิ์เป็นป้าของเจ้า
15 □ □ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับลูกสะใภ้ของเจ้า นางเป็นภรรยาของบุตรชายเจ้า
เจ้าอย่ามีเพศสัมพันธ์กับนาง
16 □ □ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของพี่ชายหรือน้องชาย
เพราะการทำเช่นนั้นเป็นการล่วงเกินพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า
17 □ □ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับหญิงคนหนึ่งและบุตรสาวของนาง
ห้ามรับบุตรสาวของบุตรชายหรือบุตรสาวของบุตรสาวของนางมาเพื่อมีเพศสัมพันธ์
เพราะพวกนางเป็นญาติสนิทกัน นั่นเป็นความชั่วร้าย
18 □ □ห้ามรับพี่สาวหรือน้องสาวของภรรยามาเป็นภรรยาอีกคนเพื่อให้ทั้งสองเป็นคู่แข่งกัน
และห้ามมีเพศสัมพันธ์กับนางในขณะที่พี่สาวหรือน้องสาวของนางยังมีชีวิตอยู่
19 □ □ห้ามเข้าใกล้หญิงเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับนางในช่วงที่นางไม่สะอาดตามพิธีเพราะมีประจำเดือน
20 □ □ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของเพื่อนบ้าน จนทำให้ตนเป็นมลทินกับนาง
21 □ □ห้ามมอบบุตรคนใดของเจ้าเป็นเครื่องบูชาแก่โมเลค
และห้ามทำให้นามของพระเจ้าของเจ้าเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์ เราคือพระยาห์เวห์*
22 □ □ห้ามชายร่วมหลับนอนกับชายเหมือนร่วมหลับนอนกับหญิง การกระทำนี้เป็นสิ่งน่ารังเกียจ
23 □ □ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ใด ๆ จนทำให้ตนเป็นมลทินด้วยสัตว์นั้น
หญิงคนใดก็ห้ามยอมตัวให้สัตว์ร่วมเพศกับตน นี่เป็นการวิปริต
24 □ □อย่าทำให้ตนเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้
เพราะชนชาติที่เรากำลังขับไล่ออกไปต่อหน้าพวกเจ้าได้ทำให้ตนเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
25 แผ่นดินก็เป็นมลทิน เราจึงลงโทษความชั่วช้าของแผ่นดินนั้น
และแผ่นดินก็สำรอกผู้อาศัยออกมา
26 เพราะฉะนั้นพวกเจ้าต้องรักษากฎเกณฑ์และข้อบัญญัติของเรา และห้ามทำสิ่งน่ารังเกียจเหล่านี้
ไม่ว่าจะเป็นคนที่เกิดในแผ่นดินหรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
27 เพราะคนในแผ่นดินที่อยู่ก่อนพวกเจ้าได้ทำสิ่งน่ารังเกียจเหล่านี้ทั้งหมด และแผ่นดินก็เป็นมลทิน
28 มิฉะนั้นเมื่อพวกเจ้าทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน
แผ่นดินจะสำรอกพวกเจ้าออกมาเหมือนที่สำรอกชนชาติที่อยู่ก่อนพวกเจ้า
29 □ □ผู้ใดทำสิ่งน่ารังเกียจเหล่านี้ คนที่ทำต้องถูกตัดขาดจากประชาชนของตน
30 ดังนั้นพวกเจ้าต้องรักษาข้อกำหนดของเรา
โดยไม่ปฏิบัติตามขนบที่น่ารังเกียจเหล่านี้ซึ่งคนก่อนหน้าพวกเจ้าเคยปฏิบัติ
และอย่าทำให้ตนเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า□ □

19

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 □จงกล่าวแก่ชุมนุมทั้งหมดของชาวอิสราเอลว่า □พวกเจ้าต้องเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์
เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า เราศักดิ์สิทธิ์
3 □ □พวกเจ้าแต่ละคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน และต้องรักษาวันสะบาโตของเรา
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
4 □ □อย่าหันไปหารูปเคารพ และอย่าสร้างเทพเจ้าที่หล่อด้วยโลหะไว้สำหรับตน
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

---

* **18:21** **18:21** เมื่อคำภาษาอังกฤษที่หมายถึง □องค์พระผู้เป็นเจ้า□ หรือ □พระเจ้า□ เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากคำฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่มีหมายเหตุระบุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์

5 □ □เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องบูชาสันติสุขแด่พระยาห์เวห์
จงถวายในลักษณะที่พวกเจ้าจะได้รับการยอมรับ
6 ต้องกินเครื่องบูชานั้นในวันที่ถวายและในวันรุ่งขึ้น ถ้ามีส่วนใดเหลือถึงวันที่สาม ต้องเผาด้วยไฟ
7 ถ้ากินในวันที่สาม สิ่งนั้นเป็นสิ่งน่ารังเกียจ และจะไม่ได้รับการยอมรับ
8 ผู้ที่กินต้องรับความผิดของตน
เพราะเขาทำให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์เสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
คนนั้นต้องถูกตัดขาดจากประชาชนของตน
9 □ □เมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวผลผลิตในแผ่นดินของเจ้า อย่าเก็บเกี่ยวจนหมดถึงขอบแปลง
และอย่าเก็บสิ่งที่ตกหล่นจากการเก็บเกี่ยว
10 อย่าเก็บผลองุ่นในสวนจนหมด และอย่าเก็บผลองุ่นที่ตกในสวน
จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างถิ่น เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
11 □ □พวกเจ้าห้ามขโมย
□ □พวกเจ้าห้ามโกหก
□ □พวกเจ้าห้ามหลอกลวงกัน
12 □ □พวกเจ้าห้ามสาบานเท็จโดยอ้างนามของเรา
ซึ่งเป็นการทำให้นามของพระเจ้าของเจ้าเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์ เราคือพระยาห์เวห์*
13 □ □อย่าข่มเหงเพื่อนบ้านและอย่าปล้นเขา
□ □อย่าเก็บค่าจ้างของลูกจ้างไว้กับเจ้าข้ามคืนจนถึงเช้า
14 □ □อย่าแช่งคนหูหนวก และอย่าวางสิ่งกีดขวางตรงหน้าคนตาบอดจนเขาสะดุด
แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระยาห์เวห์
15 □ □พวกเจ้าห้ามทำความอยุติธรรมในการพิพากษา อย่าลำเอียงเข้าข้างคนยากจน
และอย่าเห็นแก่หน้าคนใหญ่คนโต แต่จงตัดสินเพื่อนบ้านอย่างยุติธรรม
16 □ □อย่าเที่ยวใส่ร้ายคนในประชาชนของเจ้า
□ □อย่าทำสิ่งที่เป็นอันตรายต่อชีวิต† ของเพื่อนบ้าน เราคือพระยาห์เวห์
17 □ □อย่าเกลียดพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ จงตักเตือนเพื่อนบ้านอย่างตรงไปตรงมา
เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับบาปเพราะเขา
18 □ □อย่าแก้แค้นและอย่าผูกใจเจ็บต่อคนในประชาชนของเจ้า แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง
เราคือพระยาห์เวห์
19 □ □พวกเจ้าต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา
□ □ห้ามผสมพันธุ์สัตว์ต่างชนิดกัน
□ □ห้ามหว่านเมล็ดพืชสองชนิดในแปลงเดียวกัน
□ □ห้ามสวมเสื้อผ้าที่ทำจากวัสดุสองชนิด
20 □ □ถ้าชายคนใดร่วมหลับนอนกับหญิงที่เป็นทาสและหมั้นหมายกับชายอื่น
แต่ยังไม่ได้รับการไถ่หรือปล่อยให้เป็นอิสระ ทั้งสองต้องถูกลงโทษ แต่ไม่ต้องถูกประหารชีวิต
เพราะนางยังไม่ได้เป็นอิสระ
21 ชายนั้นต้องนำแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิดมาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
22 ปุโรหิตต้องใช้แกะผู้สำหรับเครื่องบูชาชดใช้ความผิดประกอบพิธีลบล้างให้แก่เขาต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพราะบาปที่เขาทำ แล้วบาปที่เขาทำจะได้รับการอภัย
23 □ □เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้สำหรับกินผลทุกชนิด
ให้ถือว่าผลของมันต้องห้าม‡ เป็นเวลาสามปี ผลนั้นต้องห้ามสำหรับพวกเจ้าและห้ามกิน
24 แต่ในปีที่สี่ ผลทั้งหมดจะเป็นของศักดิ์สิทธิ์สำหรับถวายคำสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์

---

* **19:12** **19:12** เมื่อคำภาษาอังกฤษที่หมายถึง □องค์พระผู้เป็นเจ้า□ หรือ □พระเจ้า□ เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากคำฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่มีหมายเหตุระบุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์ † **19:16** **19:16** ตามตัวอักษรว่า □เลือด□ ‡ **19:23** **19:23** ตามตัวอักษรว่า □ไม่ได้เข้าสุหนัต□

25 ในปีที่ห้า พวกเจ้าจึงกินผลของมันได้ เพื่อให้ต้นไม้ออกผลเพิ่มพูนแก่พวกเจ้า
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
26 พวกเจ้าห้ามกินเนื้อที่ยังมีเลือดอยู่ ห้ามทำนายโชคชะตาและห้ามทำไสยศาสตร์
27 พวกเจ้าห้ามตัดผมบริเวณข้างศีรษะ และห้ามเล็มขอบเครา
28 พวกเจ้าห้ามกรีดเนื้อของตนเพื่อไว้ทุกข์ให้คนตาย และห้ามสักเครื่องหมายใดบนตัว
เราคือพระยาห์เวห์
29 อย่าทำให้บุตรสาวของเจ้าเสื่อมเกียรติด้วยการให้นางเป็นโสเภณี
มิฉะนั้นแผ่นดินจะตกอยู่ในการโสเภณีและเต็มไปด้วยความชั่วร้าย
30 พวกเจ้าต้องรักษาวันสะบาโตของเรา และยำเกรงสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระยาห์เวห์
31 อย่าหันไปหาคนทรงผีหรือหมอผี
และอย่าไปหาพวกเขาเพื่อไม่ให้ตัวเองเป็นมลทินเพราะพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
32 เมื่อพบผู้มีผมหงอก จงลุกขึ้นยืนและให้เกียรติผู้สูงอายุ และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
เราคือพระยาห์เวห์
33 ถ้าคนต่างถิ่นมาอาศัยอยู่กับพวกเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อย่าข่มเหงเขา
34 คนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่กับพวกเจ้าต้องเป็นเหมือนคนที่เกิดในแผ่นดินสำหรับพวกเจ้า
จงรักเขาเหมือนรักตนเอง เพราะพวกเจ้าเคยเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินอียิปต์
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
35 พวกเจ้าห้ามทำความอยุติธรรมในการตัดสินเรื่องการวัดความยาว น้ำหนัก หรือปริมาตร
36 พวกเจ้าต้องมีตาชั่งที่ยุติธรรม ลูกตุ้มน้ำหนักที่ยุติธรรม เอฟาห์ที่ยุติธรรม§ และฮินที่ยุติธรรม*
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ได้นำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
37 พวกเจ้าต้องรักษากฎเกณฑ์และข้อบัญญัติทั้งหมดของเรา และปฏิบัติตาม
เราคือพระยาห์เวห์

20

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 เจ้าต้องกล่าวแก่ชาวอิสราเอลอีกว่า ผู้ใดในชาวอิสราเอล หรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล
มอบบุตรคนใดของตน* แก่โมเลค ผู้นั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
ประชาชนในแผ่นดินต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย
3 เราจะต่อต้านคนผู้นั้นและตัดเขาออกจากประชาชนของเขา เพราะเขามอบบุตรของตนแก่โมเลค
ทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินและทำให้นามศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
4 ถ้าประชาชนในแผ่นดินทำเป็นไม่เห็นเมื่อคนนั้นมอบบุตรของตนแก่โมเลค และไม่ประหารเขา
5 เราจะต่อต้านชายคนนั้นและครอบครัวของเขา
เราจะตัดเขาและทุกคนที่ตามเขาไปเล่นชู้กับโมเลคออกจากประชาชนของตน
6 คนที่หันไปหาคนทรงผีหรือหมอผีและไปเล่นชู้ตามพวกเขา
เราจะต่อต้านคนนั้นและตัดเขาออกจากประชาชนของเขา
7 ดังนั้นจงแยกตัวไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์และจงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์
เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
8 พวกเจ้าต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและปฏิบัติตาม เราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเจ้าศักดิ์สิทธิ์
9 ผู้ใดแช่งบิดาหรือมารดาของตนต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
เขาได้แช่งบิดาหรือมารดาของตน ความผิดที่ทำให้เขาต้องตายตกอยู่กับเขาเอง
10 ชายที่ล่วงประเวณีกับภรรยาของชายอื่น คือภรรยาของเพื่อนบ้าน
ทั้งชายชู้และหญิงชู้ต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน

---

§ **19:36 19:36** 1 เอฟาห์ประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล * **19:36 19:36** 1 ฮินประมาณ 6.5 ลิตร หรือ 1.7 แกลลอน
* **20:2 20:2** หรือ เชื้อสาย

11 ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของบิดาได้ล่วงเกินบิดาของตน
ทั้งสองต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน ความผิดที่ทำให้พวกเขาต้องตายตกอยู่กับพวกเขาเอง
12 ถ้าชายใดมีเพศสัมพันธ์กับลูกสะใภ้ ทั้งสองต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
พวกเขาได้ทำสิ่งวิปริต ความผิดที่ทำให้พวกเขาต้องตายตกอยู่กับพวกเขาเอง
13 ถ้าชายใดร่วมหลับนอนกับชายเหมือนร่วมหลับนอนกับหญิง ทั้งสองได้ทำสิ่งน่ารังเกียจ
พวกเขาต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน ความผิดที่ทำให้พวกเขาต้องตายตกอยู่กับพวกเขาเอง
14 ถ้าชายใดรับหญิงคนหนึ่งกับมารดาของนางเป็นภรรยา นั่นเป็นความชั่วร้าย
ต้องเผาเขาและหญิงทั้งสองด้วยไฟ เพื่อไม่ให้มีความชั่วร้ายอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
15 ถ้าชายใดร่วมหลับนอนกับสัตว์ เขาต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
และพวกเจ้าต้องฆ่าสัตว์นั้นด้วย
16 ถ้าหญิงใดเข้าใกล้สัตว์เพื่อร่วมหลับนอนกับมัน พวกเจ้าต้องฆ่าหญิงนั้นและสัตว์นั้น
ทั้งสองต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน ความผิดที่ทำให้พวกเขาต้องตายตกอยู่กับพวกเขาเอง
17 ถ้าชายใดมีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของตน
ไม่ว่าจะเป็นบุตรสาวของบิดาหรือบุตรสาวของมารดา นั่นเป็นเรื่องน่าอับอาย
ทั้งสองต้องถูกตัดขาดต่อหน้าคนในชนชาติของตน เขาได้ล่วงเกินพี่สาวหรือน้องสาวของตน
และต้องรับความผิดของตน
18 ถ้าชายใดร่วมหลับนอนกับหญิงที่มีประจำเดือน เขาได้เปิดเผยทางที่เลือดของนางไหลออก
และนางก็เปิดเผยทางที่เลือดของตนไหลออก ทั้งสองต้องถูกตัดขาดจากประชาชนของตน
19 ห้ามมีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของมารดา หรือพี่สาวหรือน้องสาวของบิดา
เพราะผู้ที่ทำเช่นนั้นได้ล่วงเกินญาติสนิทของตน ทั้งสองต้องรับความผิดของตน
20 ถ้าชายใดร่วมหลับนอนกับภรรยาของลุงหรืออา เขาได้ล่วงเกินลุงหรืออาของตน
ทั้งสองต้องรับบาปของตน และจะตายโดยไม่มีบุตร
21 ถ้าชายใดรับภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายมาเป็นภรรยา นั่นเป็นมลทิน
เขาได้ล่วงเกินพี่ชายหรือน้องชายของตน ทั้งสองจะไม่มีบุตร
22 ดังนั้นพวกเจ้าต้องรักษากฎเกณฑ์และข้อบัญญัติทั้งหมดของเราและปฏิบัติตาม
เพื่อแผ่นดินที่เรากำลังนำพวกเจ้าเข้าไปอาศัยจะไม่สำรอกพวกเจ้าออกมา
23 พวกเจ้าห้ามดำเนินตามขนบของชนชาติที่เรากำลังขับไล่ออกไปต่อหน้าพวกเจ้า
เพราะพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เราจึงรังเกียจพวกเขา
24 แต่เราได้กล่าวแก่พวกเจ้าว่า พวกเจ้าจะได้รับแผ่นดินของพวกเขาเป็นมรดก
และเราจะมอบให้พวกเจ้าครอบครอง เป็นแผ่นดินที่น้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ได้แยกพวกเจ้าออกจากชนชาติต่าง ๆ
25 ดังนั้นพวกเจ้าต้องแยกแยะระหว่างสัตว์ที่สะอาดตามพิธีกับสัตว์ที่ไม่สะอาดตามพิธี
และระหว่างนกที่ไม่สะอาดตามพิธีกับนกที่สะอาดตามพิธี อย่าทำให้ตนเป็นที่น่ารังเกียจด้วยสัตว์ นก
หรือสิ่งใดที่คลานอยู่บนพื้นดิน ซึ่งเราได้แยกไว้เป็นสิ่งไม่สะอาดตามพิธีสำหรับพวกเจ้า
26 พวกเจ้าต้องเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระยาห์เวห์ เราศักดิ์สิทธิ์
และได้แยกพวกเจ้าออกจากชนชาติต่าง ๆ เพื่อให้พวกเจ้าเป็นของเรา
27 ชายหรือหญิงที่เป็นคนทรงผีหรือหมอผีต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
ต้องเอาหินขว้างพวกเขาให้ตาย ความผิดที่ทำให้พวกเขาต้องตายตกอยู่กับพวกเขาเอง

21

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงกล่าวแก่ปุโรหิตผู้เป็นบุตรชายของอาโรนว่า
ปุโรหิตต้องไม่ทำให้ตนไม่สะอาดตามพิธีเพราะศพท่ามกลางประชาชนของตน

2 เว้นแต่เป็นญาติสนิท คือมารดา บิดา บุตรชาย บุตรสาว หรือพี่ชายหรือน้องชาย
3 รวมทั้งพี่สาวหรือน้องสาวที่เป็นหญิงพรหมจารีซึ่งเป็นญาติใกล้ชิดของเขาและยังไม่มีสามี
เขาทำให้ตนไม่สะอาดตามพิธีเพราะนางได้
4 เขาต้องไม่ทำให้ตนไม่สะอาดตามพิธีในฐานะผู้มีฐานะสำคัญท่ามกลางประชาชนของตน
จนทำให้ตนเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์

5 พวกเขาห้ามโกนศีรษะ ห้ามโกนขอบเครา และห้ามกรีดเนื้อของตน
6 พวกเขาต้องเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระเจ้าของตน
และห้ามทำให้นามของพระเจ้าของตนเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
เพราะพวกเขาถวายของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ คืออาหารของพระเจ้าของตน
ดังนั้นพวกเขาต้องเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

7 พวกเขาห้ามแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่เสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
ปุโรหิตห้ามแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามี เพราะเขาเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระเจ้าของตน
8 ดังนั้นเจ้าต้องแยกเขาไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาถวายอาหารของพระเจ้าของเจ้า
เขาต้องเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเจ้าศักดิ์สิทธิ์ เราศักดิ์สิทธิ์

9 ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตคนใดทำให้ตนเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์ด้วยการเป็นโสเภณี
นางทำให้บิดาของตนเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์ด้วย นางต้องถูกเผาด้วยไฟ

10 ผู้ที่เป็นมหาปุโรหิตท่ามกลางพี่น้อง
ซึ่งได้รับการเทน้ำมันเจิมบนศีรษะและได้รับการแต่งตั้งให้สวมเครื่องแต่งกาย
ต้องไม่ปล่อยผมให้สยายและต้องไม่ฉีกเสื้อผ้า
11 เขาต้องไม่เข้าไปใกล้ศพใด ๆ
และต้องไม่ทำให้ตนไม่สะอาดตามพิธีแม้เพราะบิดาหรือมารดาของตน
12 เขาต้องไม่ออกจากสถานบริสุทธิ์
และต้องไม่ทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าของตนเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
เพราะน้ำมันเจิมของพระเจ้าของเขาซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการถวายตัวอยู่บนเขา เราคือพระยาห์เวห์

13 เขาต้องแต่งงานกับหญิงพรหมจารี
14 เขาห้ามแต่งงานกับหญิงม่าย หญิงที่หย่าร้าง หญิงที่เสื่อมจากความบริสุทธิ์ หรือหญิงโสเภณี
เขาต้องแต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากประชาชนของตน
15 เขาต้องไม่ทำให้เชื้อสายของตนท่ามกลางประชาชนเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
เพราะเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้เขาศักดิ์สิทธิ์

16 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
17 จงกล่าวแก่อาโรนว่า ตลอดทุกชั่วอายุ
ลูกหลานคนใดของเจ้าที่มีตำหนิทางร่างกายห้ามเข้าใกล้เพื่อถวายอาหารของพระเจ้าของเขา
18 ผู้ใดมีตำหนิห้ามเข้าใกล้ ไม่ว่าจะเป็นคนตาบอด คนขาเป๋ ผู้มีจมูกแบน หรือผู้มีอวัยวะส่วนใดผิดรูป
19 หรือผู้ที่เท้าบาดเจ็บหรือมือบาดเจ็บ
20 หรือผู้ที่หลังค่อม ผู้มีรูปร่างแคระ ผู้มีความผิดปกติที่ตา ผู้เป็นโรคคันหรือมีสะเก็ด
หรือผู้ที่อัณฑะบาดเจ็บ
21 ลูกหลานของอาโรนปุโรหิตคนใดที่มีตำหนิห้ามเข้าใกล้เพื่อถวายของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระ
ยาห์เวห์ เพราะเขามีตำหนิ เขาจึงห้ามเข้าใกล้เพื่อถวายอาหารของพระเจ้าของเขา
22 เขากินอาหารของพระเจ้าของเขาได้ ทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและสิ่งศักดิ์สิทธิ์

23 แต่เขาห้ามเข้าใกล้ม่านหรือแท่นบูชา เพราะเขามีตำหนิ
เพื่อไม่ให้เขาทำให้สถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของเราเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
เพราะเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้สถานเหล่านั้นศักดิ์สิทธิ์
24 โมเสสจึงกล่าวเรื่องนี้แก่อาโรน บุตรชายของเขา และชาวอิสราเอลทั้งหมด

22

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 จงบอกอาโรนและบุตรชายของเขาให้แยกตัวออกจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชาวอิสราเอลซึ่งพวกเขา
แยกไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเรา เพื่อไม่ให้พวกเขาทำให้นามศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
เราคือพระยาห์เวห์*
3 จงบอกพวกเขาว่า ตลอดทุกชั่วอายุ
ถ้าลูกหลานคนใดของพวกเจ้าเข้าใกล้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวอิสราเอลแยกไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
ขณะที่ยังมีภาวะไม่สะอาดตามพิธีติดตัวอยู่ คนนั้นต้องถูกตัดขาดจากการอยู่ต่อหน้าเรา
เราคือพระยาห์เวห์
4 ลูกหลานของอาโรนคนใดเป็นโรคเรื้อนหรือมีของเหลวไหลออก
ห้ามกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์จนกว่าจะสะอาดตามพิธี ผู้ใดแตะสิ่งที่ไม่สะอาดตามพิธีเพราะศพ
หรือแตะชายที่มีน้ำอสุจิหลั่งออก
5 หรือแตะสัตว์ที่คลานซึ่งทำให้เขาไม่สะอาดตามพิธี หรือแตะคนที่ทำให้เขาไม่สะอาดตามพิธี
ไม่ว่าคนนั้นจะมีภาวะไม่สะอาดแบบใด
6 ผู้ที่แตะสิ่งใดเช่นนี้จะไม่สะอาดตามพิธีจนถึงเวลาเย็น
และห้ามกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์จนกว่าจะอาบน้ำชำระร่างกาย
7 เมื่อดวงอาทิตย์ตก เขาจะสะอาดตามพิธี หลังจากนั้นเขากินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้
เพราะเป็นอาหารของเขา
8 เขาห้ามกินสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์อื่นฉีกจนทำให้ตนเป็นมลทิน เราคือพระยาห์เวห์
9 พวกเขาต้องรักษาข้อกำหนดของเรา
มิฉะนั้นจะต้องรับบาปเพราะเรื่องนั้นและตายเพราะทำให้สิ่งนั้นเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
เราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์
10 คนนอกห้ามกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่มาอาศัยกับปุโรหิตหรือคนรับจ้างก็ห้ามกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์
11 แต่ถ้าปุโรหิตซื้อทาสด้วยเงินของตน ทาสนั้นกินได้
และผู้ที่เกิดในบ้านของปุโรหิตก็กินอาหารของเขาได้
12 ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตแต่งงานกับคนนอก นางห้ามกินของถวายที่ยกถวายจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์
13 แต่ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตเป็นม่ายหรือหย่าร้าง ไม่มีบุตร
และกลับมาอยู่บ้านบิดาเหมือนเมื่อยังสาว นางกินอาหารของบิดาได้ แต่คนนอกห้ามกินสิ่งนั้น
14 ถ้าชายคนใดกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์โดยไม่ตั้งใจ เขาต้องเพิ่มหนึ่งในห้าของมูลค่าสิ่งนั้น
แล้วมอบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ปุโรหิต
15 ปุโรหิตต้องไม่ทำให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชาวอิสราเอลซึ่งพวกเขาถวายแด่พระยาห์เวห์เสื่อมจากความ
ศักดิ์สิทธิ์
16 และต้องไม่ปล่อยให้ชาวอิสราเอลกินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของตนจนต้องแบกรับความผิดที่ก่อให้เกิดความ
ผิดต้องชดใช้ เพราะเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์
17 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า

---

* **22:2 22:2** เมื่อคำภาษาอังกฤษที่หมายถึง องค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากคำฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่มีหมายเหตุระบุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์

18 จงกล่าวแก่อาโรน บุตรชายของเขา และชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า
ผู้ใดในวงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างชาติที่อยู่ในอิสราเอลนำของถวายมาถวาย
ไม่ว่าจะเป็นของถวายตามคำปฏิญาณหรือของถวายด้วยความสมัครใจ
ซึ่งเขาถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องเผาบูชา
19 เพื่อให้พวกเจ้าได้รับการยอมรับ ต้องถวายสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากโค แกะ หรือแพะ
20 ห้ามถวายสัตว์ที่มีตำหนิ เพราะสัตว์นั้นจะไม่ได้รับการยอมรับแทนพวกเจ้า
21 ผู้ใดถวายเครื่องบูชาสันติสุขแด่พระยาห์เวห์เพื่อทำตามคำปฏิญาณ
หรือถวายด้วยความสมัครใจจากฝูงโคหรือฝูงแกะและแพะ สัตว์นั้นต้องสมบูรณ์จึงจะได้รับการยอมรับ
และต้องไม่มีตำหนิ
22 ห้ามถวายสัตว์ที่ตาบอด บาดเจ็บ พิการ มีหูด มีแผลมีหนอง
หรือมีแผลน้ำเหลืองไหลแด่พระยาห์เวห์
และห้ามใช้สัตว์เหล่านั้นเป็นของถวายที่เผาด้วยไฟบนแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์
23 ส่วนวัวหรือแกะที่มีอวัยวะผิดรูปหรือขาดส่วนใด พวกเจ้าถวายเป็นของถวายด้วยความสมัครใจได้
แต่จะไม่ได้รับการยอมรับสำหรับคำปฏิญาณ
24 พวกเจ้าห้ามถวายสัตว์ที่อัณฑะฟกช้ำ บด แตก หรือถูกตัดแด่พระยาห์เวห์
และห้ามทำเช่นนี้ในแผ่นดินของพวกเจ้า
25 พวกเจ้าห้ามรับสัตว์เหล่านี้จากมือคนต่างชาติมาถวายเป็นอาหารของพระเจ้าของพวกเจ้า
เพราะสัตว์เหล่านั้นมีความเสียหายอยู่ในตัวและมีตำหนิ จึงจะไม่ได้รับการยอมรับแทนพวกเจ้า
26 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
27 เมื่อวัว แกะ หรือแพะเกิดมา ให้มันอยู่กับแม่เจ็ดวัน ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป
มันจะได้รับการยอมรับสำหรับถวายเป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
28 ไม่ว่าจะเป็นแม่โคหรือแม่แกะ พวกเจ้าห้ามฆ่าแม่กับลูกในวันเดียวกัน
29 เมื่อพวกเจ้าฆ่าเครื่องบูชาแห่งการขอบพระคุณถวายแด่พระยาห์เวห์
จงถวายในลักษณะที่พวกเจ้าจะได้รับการยอมรับ
30 ต้องกินในวันเดียวกัน ห้ามเหลือส่วนใดไว้จนถึงเช้า เราคือพระยาห์เวห์
31 ดังนั้นพวกเจ้าต้องรักษาบัญญัติของเราและปฏิบัติตาม เราคือพระยาห์เวห์
32 พวกเจ้าห้ามทำให้นามศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมจากความศักดิ์สิทธิ์
แต่พวกเจ้าต้องยกย่องว่าเราศักดิ์สิทธิ์ท่ามกลางชาวอิสราเอล เราคือพระยาห์เวห์†
ผู้ทำให้พวกเจ้าศักดิ์สิทธิ์
33 ผู้ได้นำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า เราคือพระยาห์เวห์

23

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
2 จงพูดกับชาวอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า เทศกาลตามกำหนดของพระยาห์เวห์
ซึ่งพวกเจ้าต้องประกาศให้เป็นการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ มีดังต่อไปนี้ นี่คือเทศกาลตามกำหนดของเรา
3 จงทำงานหกวัน แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพักอย่างเคร่งครัด
เป็นวันชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ พวกเจ้าห้ามทำงานทุกชนิด
วันนั้นเป็นสะบาโตถวายแด่พระยาห์เวห์ในทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่
4 ต่อไปนี้คือเทศกาลตามกำหนดของพระยาห์เวห์
เป็นการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ซึ่งพวกเจ้าต้องประกาศตามเวลาที่กำหนด

---

† **22:32 22:32** เมื่อคำภาษาอังกฤษที่หมายถึง องค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากคำฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่มีหมายเหตุระบุว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์

5 วันที่สิบสี่ของเดือนแรก ตอนเย็น เป็นเทศกาลปัสกาของพระยาห์เวห์
6 วันที่สิบห้าของเดือนเดียวกันเป็นเทศกาลขนมปังไม่ใส่ยีสต์ถวายแด่พระยาห์เวห์
พวกเจ้าต้องกินขนมปังไม่ใส่ยีสต์เจ็ดวัน
7 ในวันแรกพวกเจ้าต้องมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ และห้ามทำงานตามปกติ
8 ตลอดเจ็ดวันพวกเจ้าต้องถวายของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
และในวันที่เจ็ดให้มีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ พวกเจ้าห้ามทำงานตามปกติ
9 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
10 จงพูดกับชาวอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เราจะมอบให้
และเก็บเกี่ยวผลผลิตของแผ่นดินนั้นแล้ว จงนำฟ่อนรวงแรกจากผลเก็บเกี่ยวของพวกเจ้ามาให้ปุโรหิต
11 ปุโรหิตจะโบกฟ่อนนั้นถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อให้พวกเจ้าเป็นที่ยอมรับ
เขาต้องโบกถวายในวันถัดจากวันสะบาโต
12 ในวันที่พวกเจ้าโบกฟ่อนนั้นถวาย
จงถวายลูกแกะตัวผู้ไม่มีตำหนิอายุหนึ่งปีเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์
13 เครื่องบูชาจากธัญพืชที่ถวายพร้อมกันต้องเป็นแป้งเนื้อละเอียดสองในสิบเอฟาห์* ผสมน้ำมัน
เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
และเครื่องดื่มถวายที่ถวายพร้อมกันต้องเป็นเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่ฮิน†
14 พวกเจ้าห้ามกินขนมปัง ธัญพืชคั่ว หรือธัญพืชสด
จนกว่าจะถึงวันนั้นและได้นำของถวายมาถวายแด่พระเจ้าของพวกเจ้าแล้ว
นี่เป็นกฎถาวรตลอดทุกชั่วอายุของพวกเจ้าในทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่
15 พวกเจ้าต้องนับตั้งแต่วันถัดจากวันสะบาโต คือวันที่นำฟ่อนของถวายที่โบกถวายมา
ให้ครบเจ็ดสะบาโต
16 แล้วนับต่อไปจนถึงวันถัดจากสะบาโตที่เจ็ด รวมเป็นห้าสิบวัน
จากนั้นจงถวายเครื่องบูชาจากธัญพืชชุดใหม่แด่พระยาห์เวห์
17 พวกเจ้าต้องนำขนมปังสองก้อนจากที่อยู่อาศัยมาเป็นของถวายที่โบกถวาย
ขนมปังนั้นทำจากแป้งเนื้อละเอียดสองในสิบเอฟาห์‡ และอบโดยใส่ยีสต์
เพื่อเป็นผลผลิตแรกถวายแด่พระยาห์เวห์
18 พร้อมกับขนมปังนั้น พวกเจ้าต้องนำลูกแกะไม่มีตำหนิอายุหนึ่งปีเจ็ดตัว โคหนุ่มหนึ่งตัว
และแกะตัวผู้สองตัวมาถวาย ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์
พร้อมกับเครื่องบูชาจากธัญพืชและเครื่องดื่มถวาย เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟ
มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
19 จงถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาบาป
และลูกแกะตัวผู้สองตัวอายุหนึ่งปีเป็นเครื่องบูชาสันติสุข
20 ปุโรหิตจะโบกขนมปังจากผลผลิตแรกพร้อมกับลูกแกะสองตัว
เป็นของถวายที่โบกถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์
สิ่งเหล่านี้จะเป็นของศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์สำหรับปุโรหิต
21 ในวันเดียวกันนั้น พวกเจ้าต้องประกาศให้มีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ และห้ามทำงานตามปกติ
นี่เป็นกฎถาวรในทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่ตลอดทุกชั่วอายุของพวกเจ้า
22 เมื่อพวกเจ้าเก็บเกี่ยวผลผลิตจากแผ่นดิน อย่าเก็บเกี่ยวจนหมดถึงขอบแปลง
และอย่าเก็บสิ่งที่ตกหล่นจากการเก็บเกี่ยว จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างถิ่น
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
23 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า

---

* **23:13 23:13** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล † **23:13 23:13** 1 ฮิน มีประมาณ 6.5 ลิตร หรือ 1.7 แกลลอน
‡ **23:17 23:17** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล

24 จงพูดกับชาวอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด พวกเจ้าต้องหยุดพักอย่างเคร่งครัด
เป็นวันระลึกด้วยเสียงแตร และเป็นการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์
25 พวกเจ้าห้ามทำงานตามปกติ และต้องถวายของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
26 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
27 วันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันแห่งการลบล้าง พวกเจ้าต้องมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์
ต้องข่มใจตนเอง และถวายของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
28 ในวันนั้นพวกเจ้าห้ามทำงานทุกชนิด เพราะเป็นวันแห่งการลบล้าง
เพื่อประกอบพิธีลบล้างให้พวกเจ้าต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
29 ผู้ใดไม่ข่มใจตนเองในวันนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
30 ผู้ใดทำงานชนิดใดในวันนั้น เราจะทำลายคนนั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา
31 พวกเจ้าห้ามทำงานทุกชนิด
นี่เป็นกฎถาวรตลอดทุกชั่วอายุของพวกเจ้าในทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่
32 วันนั้นเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักอย่างเคร่งครัดสำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าต้องข่มใจตนเอง
ตั้งแต่ตอนเย็นของวันที่เก้าไปจนถึงตอนเย็นของวันถัดไป พวกเจ้าต้องรักษาสะบาโตของพวกเจ้า
33 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
34 จงพูดกับชาวอิสราเอลว่า วันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเป็นเทศกาลเพิงพัก§
ถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน
35 วันแรกให้มีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ พวกเจ้าห้ามทำงานตามปกติ
36 ตลอดเจ็ดวันพวกเจ้าต้องถวายของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
วันที่แปดให้มีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ และพวกเจ้าต้องถวายของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
วันนั้นเป็นการประชุมพิเศษอย่างเคร่งครัด พวกเจ้าห้ามทำงานตามปกติ
37 เหล่านี้คือเทศกาลตามกำหนดของพระยาห์เวห์
ซึ่งพวกเจ้าต้องประกาศให้เป็นการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เพื่อถวายของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
ได้แก่ เครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชาจากธัญพืช เครื่องบูชา และเครื่องดื่มถวาย
แต่ละอย่างตามวันที่กำหนด
38 ทั้งหมดนี้นอกเหนือจากวันสะบาโตของพระยาห์เวห์ ของถวายของพวกเจ้า
ของถวายตามคำปฏิญาณทุกอย่าง และของถวายด้วยใจสมัครทุกอย่างที่พวกเจ้าถวายแด่พระยาห์เวห์
39 ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด เมื่อพวกเจ้าเก็บผลผลิตจากแผ่นดินแล้ว
จงฉลองเทศกาลของพระยาห์เวห์เจ็ดวัน วันแรกให้หยุดพักอย่างเคร่งครัด
และวันที่แปดให้หยุดพักอย่างเคร่งครัด
40 ในวันแรก พวกเจ้าต้องนำผลจากต้นไม้ที่งดงาม กิ่งอินทผลัม กิ่งไม้ใบดก
และกิ่งต้นหลิวริมลำธารมา และจงชื่นชมยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าเป็นเวลาเจ็ดวัน
41 พวกเจ้าต้องฉลองเทศกาลนี้ถวายแด่พระยาห์เวห์ปีละเจ็ดวัน
นี่เป็นกฎถาวรตลอดทุกชั่วอายุของพวกเจ้า จงฉลองในเดือนที่เจ็ด
42 พวกเจ้าต้องอาศัยในที่พักชั่วคราว* เจ็ดวัน
ชาวอิสราเอลที่เกิดในแผ่นดินทุกคนต้องอาศัยในที่พักชั่วคราว†
43 เพื่อคนรุ่นหลังของพวกเจ้าจะได้รู้ว่า เราให้ชาวอิสราเอลอาศัยในที่พักชั่วคราว‡
เมื่อเรานำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
44 โมเสสจึงประกาศเทศกาลตามกำหนดของพระยาห์เวห์แก่ชาวอิสราเอล

24

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า

§ **23:34 23:34** หรือ เทศกาลเต็นท์ หรือ สุคคท * **23:42 23:42** หรือ เพิงพัก † **23:42 23:42** หรือ เพิงพัก ‡ **23:43 23:43** หรือ เพิงพัก

2 จงสั่งชาวอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์ที่ได้จากการตำสำหรับจุดตะเกียงมาให้เจ้า
เพื่อให้ตะเกียงติดอยู่เสมอ
3 อาโรนต้องดูแลตะเกียงไว้นอกม่านแห่งคำพยานในเต็นท์นัดพบ
ตั้งแต่เย็นจนถึงเช้าต่อหน้าพระยาห์เวห์อยู่เสมอ นี่เป็นกฎถาวรตลอดทุกชั่วอายุของพวกเจ้า
4 เขาต้องดูแลตะเกียงบนเชิงตะเกียงทองคำบริสุทธิ์ต่อหน้าพระยาห์เวห์อยู่เสมอ
5 เจ้าต้องนำแป้งเนื้อละเอียดมาอบเป็นขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งสองในสิบเอฟาห์*
6 จงจัดขนมปังเป็นสองแถว แถวละหกก้อน บนโต๊ะทองคำบริสุทธิ์ต่อหน้าพระยาห์เวห์
7 จงวางกำยานบริสุทธิ์บนแต่ละแถว เพื่อให้เป็นส่วนรำลึกสำหรับขนมปัง
เป็นของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
8 ทุกวันสะบาโต เขาต้องจัดขนมปังไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์อยู่เสมอ
เป็นพันธสัญญาถาวรแทนชาวอิสราเอล
9 ขนมปังเหล่านั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา พวกเขาต้องกินในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
เพราะเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่งสำหรับเขาจากของถวายที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์ ตามกฎถาวร
10 มีชายคนหนึ่งซึ่งมารดาเป็นหญิงชาวอิสราเอลและบิดาเป็นชาวอียิปต์
ออกมาอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล แล้วเขากับชายชาวอิสราเอลคนหนึ่งทะเลาะกันในค่าย
11 บุตรชายของหญิงชาวอิสราเอลคนนั้นลบหลู่พระนามและกล่าวคำสาป
พวกเขาจึงพาตัวเขามาหาโมเสส มารดาของเขาชื่อเชโลมิท เป็นบุตรสาวของดิบรี จากเผ่าดาน
12 พวกเขาควบคุมตัวเขาไว้จนกว่าจะมีการแจ้งให้พวกเขาทราบว่าพระยาห์เวห์ประสงค์ให้ทำอย่างไร
13 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
14 จงพาคนที่กล่าวคำสาปออกไปนอกค่าย ให้ทุกคนที่ได้ยินเขาวางมือบนศีรษะของเขา
แล้วให้ชุมนุมทั้งหมดเอาหินขว้างเขา
15 แล้วจงพูดกับชาวอิสราเอลว่า ผู้ใดสาปแช่งพระเจ้าของตน ผู้นั้นต้องรับโทษบาปของตน
16 ผู้ใดลบหลู่พระนามของพระยาห์เวห์ต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
ชุมนุมทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขา ไม่ว่าจะเป็นคนต่างถิ่นหรือคนพื้นเมือง
เมื่อเขาลบหลู่พระนามก็ต้องถูกประหารชีวิต
17 ผู้ใดตีคนจนตายต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
18 ผู้ใดตีสัตว์จนตายต้องชดใช้ หนึ่งชีวิตแทนหนึ่งชีวิต
19 ถ้าผู้ใดทำร้ายเพื่อนบ้าน จงทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำไว้
20 กระดูกหักแทนกระดูกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขาทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บอย่างไร
ก็ให้ทำแก่เขาอย่างนั้น
21 ผู้ใดฆ่าสัตว์ต้องชดใช้ และผู้ใดฆ่าคนต้องถูกประหารชีวิต
22 พวกเจ้าต้องใช้กฎหมายเดียวกันทั้งกับคนต่างถิ่นและคนพื้นเมือง
เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
23 โมเสสพูดกับชาวอิสราเอล แล้วพวกเขาพาคนที่กล่าวคำสาปออกไปนอกค่ายและเอาหินขว้างเขา
ชาวอิสราเอลทำตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส

25

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสบนภูเขาซีนายว่า
2 จงพูดกับชาวอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เราจะมอบให้
แผ่นดินนั้นต้องหยุดพักเป็นสะบาโตถวายแด่พระยาห์เวห์

* **24:5 24:5** 1 เอฟาห์ มีประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล

3 พวกเจ้าจงหว่านพืชในที่เพาะปลูกและตัดแต่งสวนองุ่นเป็นเวลาหกปี แล้วเก็บผลผลิต
4 แต่ในปีที่เจ็ด แผ่นดินต้องมีสะบาโตแห่งการหยุดพักอย่างเคร่งครัด
เป็นสะบาโตถวายแด่พระยาห์เวห์ พวกเจ้าห้ามหว่านพืชในที่เพาะปลูกและห้ามตัดแต่งสวนองุ่น
5 พืชที่งอกขึ้นเองจากผลเก็บเกี่ยวของพวกเจ้าห้ามเกี่ยว และองุ่นจากเถาที่ไม่ได้ตัดแต่งห้ามเก็บ
ปีนั้นเป็นปีแห่งการหยุดพักอย่างเคร่งครัดสำหรับแผ่นดิน
6 ผลผลิตในปีสะบาโตของแผ่นดินจะเป็นอาหารสำหรับพวกเจ้า ทั้งตัวเจ้า ผู้รับใช้ชาย ผู้รับใช้หญิง
ลูกจ้าง และคนต่างถิ่นที่พำนักอยู่กับเจ้า
7 ทั้งฝูงสัตว์ของเจ้าและสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินก็จะกินผลผลิตทั้งหมดของแผ่นดินนั้นได้
8 พวกเจ้าต้องนับสะบาโตของปีเจ็ดครั้ง คือเจ็ดคูณเจ็ดปี รวมเป็นสี่สิบเก้าปี
9 แล้วในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด จงเป่าแตรเสียงดัง ในวันแห่งการลบล้าง
พวกเจ้าต้องเป่าแตรไปทั่วแผ่นดินของพวกเจ้า
10 พวกเจ้าต้องทำให้ปีที่ห้าสิบเป็นปีศักดิ์สิทธิ์ และประกาศอิสรภาพทั่วแผ่นดินแก่ผู้อาศัยทุกคน
ปีนั้นเป็นปีจูบิลีสำหรับพวกเจ้า แต่ละคนต้องกลับไปยังที่ดินของตน
และแต่ละคนต้องกลับไปหาครอบครัวของตน
11 ปีที่ห้าสิบนั้นเป็นปีจูบิลีสำหรับพวกเจ้า พวกเจ้าห้ามหว่าน ห้ามเกี่ยวพืชที่งอกขึ้นเอง
และห้ามเก็บองุ่นจากเถาที่ไม่ได้ตัดแต่ง
12 เพราะเป็นปีจูบิลีและเป็นปีศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า
พวกเจ้ากินผลผลิตที่งอกขึ้นเองจากที่เพาะปลูกได้
13 ในปีจูบิลีนี้ แต่ละคนต้องกลับไปยังที่ดินของตน
14 ถ้าพวกเจ้าขายสิ่งใดให้เพื่อนบ้าน หรือซื้อสิ่งใดจากเพื่อนบ้าน อย่าเอาเปรียบกัน
15 ให้เจ้าซื้อจากเพื่อนบ้านโดยคิดตามจำนวนปีที่เหลือจนถึงปีจูบิลี
และให้เขาขายแก่เจ้าโดยคิดตามจำนวนปีที่ยังเก็บเกี่ยวผลผลิตได้
16 ถ้ายังเหลือปีเก็บเกี่ยวมากก็เพิ่มราคา ถ้าเหลือไม่กี่ปีก็ลดราคา
เพราะสิ่งที่เขาขายให้เจ้าคือจำนวนฤดูเก็บเกี่ยวที่เหลืออยู่
17 พวกเจ้าอย่าเอาเปรียบกัน แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
18 ดังนั้นจงปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของเรา รักษาข้อกำหนดของเราและทำตาม
แล้วพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างปลอดภัย
19 แผ่นดินจะให้ผลผลิต พวกเจ้าจะกินจนอิ่มและอาศัยอยู่ในนั้นอย่างปลอดภัย
20 ถ้าพวกเจ้าถามว่า ในปีที่เจ็ดเราจะกินอะไร ในเมื่อเราไม่ได้หว่านและไม่ได้เก็บผลผลิตของเรา
21 เราจะบัญชาให้พรของเรามาถึงพวกเจ้าในปีที่หก และแผ่นดินจะให้ผลผลิตพอสำหรับสามปี
22 พวกเจ้าจะหว่านในปีที่แปด แต่ยังคงกินผลผลิตเก่าที่เก็บไว้จนถึงปีที่เก้า
จนกว่าผลผลิตใหม่จะออก พวกเจ้าจะกินของเก่าที่เก็บไว้
23 ห้ามขายที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ถาวร เพราะแผ่นดินเป็นของเรา
และพวกเจ้าเป็นเพียงคนต่างถิ่นและผู้พำนักชั่วคราวอยู่กับเรา
24 ในแผ่นดินทั้งหมดที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเจ้า ต้องเปิดสิทธิให้ไถ่คืนที่ดินได้
25 ถ้าพี่น้องของเจ้าคนหนึ่งยากจนลงและต้องขายที่ดินบางส่วนของตน
ญาติใกล้ชิดที่สุดของเขาต้องมาไถ่คืนสิ่งที่พี่น้องของเขาขายไป
26 ถ้าคนนั้นไม่มีผู้ใดมาไถ่คืน แต่ภายหลังเขามีฐานะดีขึ้นและมีเงินพอจะไถ่คืน
27 เขาต้องคำนวณจำนวนปีนับจากวันที่ขาย หักมูลค่าตามปีที่ผ่านไป
แล้วคืนส่วนที่เหลือให้คนที่ซื้อไว้ จากนั้นเขาจึงกลับไปครอบครองที่ดินของตนได้

28 แต่ถ้าเขาไม่มีเงินพอจะไถ่คืน สิ่งที่ขายไปจะอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีจูบิลี เมื่อถึงปีจูบิลี
ที่ดินนั้นจะถูกปล่อยคืน และเขาจะกลับไปครอบครองที่ดินของตน
29 ถ้าผู้ใดขายบ้านพักอาศัยในเมืองที่มีกำแพง
เขามีสิทธิไถ่คืนได้ภายในหนึ่งปีเต็มนับจากวันที่ขาย ตลอดหนึ่งปีนั้นเขามีสิทธิไถ่คืน
30 ถ้าไม่ไถ่คืนภายในหนึ่งปีเต็ม
บ้านในเมืองที่มีกำแพงนั้นจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของผู้ซื้อและลูกหลานของเขาตลอดทุกชั่วอายุ
และจะไม่ถูกปล่อยคืนในปีจูบิลี
31 แต่บ้านในหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพงล้อมรอบให้นับรวมกับที่เพาะปลูกในชนบท
บ้านเหล่านั้นไถ่คืนได้และต้องถูกปล่อยคืนในปีจูบิลี
32 ส่วนเมืองของคนเลวี คนเลวีมีสิทธิไถ่คืนบ้านในเมืองที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตนได้ทุกเมื่อ
33 ถ้าคนเลวีขายบ้านในเมืองที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน เขายังมีสิทธิไถ่บ้านนั้นคืน
และบ้านนั้นต้องถูกปล่อยคืนในปีจูบิลี
เพราะบ้านในเมืองของคนเลวีเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขาท่ามกลางชาวอิสราเอล
34 แต่ทุ่งหญ้ารอบเมืองของพวกเขาห้ามขาย เพราะเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของพวกเขา
35 ถ้าพี่น้องของเจ้าคนหนึ่งยากจนลงและไม่สามารถเลี้ยงตัวเองได้เมื่ออยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
เจ้าต้องช่วยพยุงเขาไว้ ให้เขาอาศัยอยู่กับเจ้าเหมือนคนต่างถิ่นและผู้พำนักชั่วคราว
36 อย่าเรียกดอกเบี้ยหรือหากำไรจากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
เพื่อพี่น้องของเจ้าจะมีชีวิตอยู่กับเจ้าได้
37 อย่าให้เขายืมเงินโดยคิดดอกเบี้ย และอย่าให้อาหารแก่เขาเพื่อเอากำไร
38 เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้พาพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
เพื่อมอบแผ่นดินคานาอันให้พวกเจ้าและเพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
39 ถ้าพี่น้องของเจ้าคนหนึ่งยากจนลงเมื่ออยู่กับเจ้า และขายตัวเองให้เจ้า
อย่าให้เขาทำงานรับใช้ในฐานะทาส
40 เขาต้องอยู่กับเจ้าในฐานะลูกจ้างและผู้พำนักชั่วคราว และรับใช้เจ้าไปจนถึงปีจูบิลี
41 แล้วเขากับลูก ๆ จะออกไปจากเจ้า
กลับไปหาครอบครัวของตนและกลับไปยังกรรมสิทธิ์ของบรรพบุรุษ
42 เพราะพวกเขาเป็นผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเรานำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ห้ามขายพวกเขาเยี่ยงทาส
43 อย่าปกครองเขาอย่างโหดร้าย แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
44 ส่วนทาสชายและทาสหญิงที่พวกเจ้าอาจมีนั้น พวกเจ้าซื้อทาสชายและหญิงจากชนชาติต่าง ๆ
ที่อยู่รอบพวกเจ้าได้
45 พวกเจ้ายังซื้อจากลูกหลานของคนต่างถิ่นที่พำนักอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าได้
รวมทั้งจากครอบครัวของพวกเขาที่อยู่กับพวกเจ้าและเกิดในแผ่นดินของพวกเจ้า
คนเหล่านั้นจะเป็นทรัพย์สินของพวกเจ้า
46 พวกเจ้ามอบพวกเขาเป็นมรดกแก่ลูกหลานของพวกเจ้าภายหลังได้ ให้ถือครองเป็นทรัพย์สิน
พวกเจ้าใช้คนเหล่านั้นเป็นทาสได้ตลอดไป แต่ในหมู่พี่น้องชาวอิสราเอล
พวกเจ้าห้ามปกครองกันอย่างโหดร้าย
47 ถ้าคนต่างถิ่นหรือผู้พำนักชั่วคราวที่อยู่กับเจ้ามั่งคั่งขึ้น
ขณะที่พี่น้องของเจ้าที่ยากจนลงขายตัวเองให้คนต่างถิ่นหรือผู้พำนักอยู่กับเจ้า
หรือขายตัวให้สมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวของคนต่างถิ่น
48 หลังจากขายตัวแล้ว เขายังมีสิทธิได้รับการไถ่คืน พี่น้องคนหนึ่งของเขาอาจไถ่เขาคืนได้

49 หรือลุงของเขา บุตรชายของลุง หรือญาติใกล้ชิดคนใดในครอบครัวอาจไถ่เขาคืน
หรือถ้าเขามีฐานะดีขึ้น เขาอาจไถ่ตัวเองคืนได้
50 เขาต้องคำนวณกับผู้ซื้อ ตั้งแต่ปีที่ขายตัวจนถึงปีจูบิลี ราคาที่ขายตัวต้องคิดตามจำนวนปี
โดยให้ถือเวลาที่เขารับใช้อยู่กับผู้ซื้อเหมือนเวลาของลูกจ้าง
51 ถ้ายังเหลืออีกหลายปี เขาต้องคืนเงินค่าไถ่ตามจำนวนปีที่เหลือ โดยคิดจากเงินที่ผู้ซื้อจ่ายซื้อเขา
52 ถ้าเหลืออีกไม่กี่ปีกว่าจะถึงปีจูบิลี เขาต้องคำนวณตามจำนวนปีที่เหลือ
และคืนค่าไถ่ตามจำนวนปีที่ต้องรับใช้
53 เขาต้องอยู่กับผู้ซื้อนั้นเหมือนลูกจ้างที่จ้างกันปีต่อปี
ผู้ซื้อต้องไม่ปกครองเขาอย่างโหดร้ายต่อหน้าพวกเจ้า
54 ถ้าเขาไม่ได้รับการไถ่คืนด้วยวิธีเหล่านี้ เขากับลูก ๆ ต้องได้รับการปล่อยตัวในปีจูบิลี
55 เพราะชาวอิสราเอลเป็นผู้รับใช้ของเรา
พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเรานำออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

26

1 พวกเจ้าห้ามสร้างรูปเคารพสำหรับตน ห้ามตั้งรูปแกะสลักหรือเสาหิน
และห้ามตั้งศิลาสลักลวดลายไว้ในแผ่นดินของพวกเจ้าเพื่อกราบไหว้
เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
2 พวกเจ้าต้องรักษาวันสะบาโตของเรา และเคารพยำเกรงสถานศักดิ์สิทธิ์ของเรา
เราคือพระยาห์เวห์
3 ถ้าพวกเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา รักษาพระบัญญัติของเราและปฏิบัติตาม
4 เราจะให้ฝนตกตามฤดูกาล แผ่นดินจะให้ผลผลิต และต้นไม้ในทุ่งจะออกผล
5 ฤดูนวดข้าวของพวกเจ้าจะต่อเนื่องไปจนถึงฤดูเก็บองุ่น
และฤดูเก็บองุ่นจะต่อเนื่องไปจนถึงฤดูหว่านเมล็ด พวกเจ้าจะมีอาหารกินจนอิ่ม
และอาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างปลอดภัย
6 เราจะให้มีสันติสุขในแผ่นดิน พวกเจ้าจะนอนลงโดยไม่มีใครทำให้หวาดกลัว
เราจะกำจัดสัตว์ร้ายออกจากแผ่นดิน และจะไม่มีดาบผ่านเข้ามาในแผ่นดินของพวกเจ้า
7 พวกเจ้าจะไล่ตามศัตรู และพวกเขาจะล้มลงต่อหน้าพวกเจ้าด้วยคมดาบ
8 พวกเจ้าห้าคนจะไล่ตามหนึ่งร้อยคน และหนึ่งร้อยคนจะไล่ตามหนึ่งหมื่นคน
ศัตรูของพวกเจ้าจะล้มลงต่อหน้าพวกเจ้าด้วยคมดาบ
9 เราจะหันมาเอาใจใส่พวกเจ้า ทำให้พวกเจ้ามีลูกหลานมากมายและเพิ่มจำนวนขึ้น
และเราจะทำให้พันธสัญญาของเรากับพวกเจ้ามั่นคง
10 พวกเจ้าจะกินเสบียงเก่าที่เก็บไว้นาน และต้องขนของเก่าออกเพื่อให้มีที่สำหรับของใหม่
11 เราจะตั้งเต็นท์ของเราไว้ท่ามกลางพวกเจ้า และเราจะไม่รังเกียจพวกเจ้า
12 เราจะดำเนินอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
และพวกเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา
13 เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
ผู้ได้นำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อไม่ให้พวกเจ้าเป็นทาสของพวกเขา
เราหักคานแอกของพวกเจ้าและทำให้พวกเจ้าเดินตัวตรงได้
14 แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังเรา และไม่ปฏิบัติตามพระบัญญัติเหล่านี้ทั้งหมด
15 ถ้าพวกเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา รังเกียจข้อกำหนดของเรา
ไม่ยอมทำตามพระบัญญัติทั้งหมดของเรา และละเมิดพันธสัญญาของเรา

16 เราก็จะทำเช่นนี้กับพวกเจ้า เราจะให้ความหวาดผวาเกิดแก่พวกเจ้า
ทั้งโรคผอมแห้งและไข้ซึ่งทำให้ดวงตาหม่นมัวและชีวิตอ่อนแรง
พวกเจ้าจะหว่านเมล็ดไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะศัตรูจะกินผลผลิตของพวกเจ้า
17 เราจะต่อต้านพวกเจ้า และพวกเจ้าจะพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู
คนที่เกลียดพวกเจ้าจะปกครองพวกเจ้า และพวกเจ้าจะหนีทั้งที่ไม่มีใครไล่ตาม
18 ถ้าแม้เกิดสิ่งเหล่านี้แล้วพวกเจ้ายังไม่ฟังเรา
เราจะลงโทษพวกเจ้าหนักขึ้นเจ็ดเท่าเพราะบาปของพวกเจ้า
19 เราจะทำลายความเย่อหยิ่งในกำลังของพวกเจ้า
เราจะทำให้ท้องฟ้าเหนือพวกเจ้าแข็งเหมือนเหล็ก และพื้นดินแข็งเหมือนทองสัมฤทธิ์
20 พละกำลังของพวกเจ้าจะสูญเปล่า เพราะแผ่นดินจะไม่ให้ผลผลิต
และต้นไม้ในแผ่นดินจะไม่ออกผล
21 ถ้าพวกเจ้ายังดำเนินสวนทางกับเราและไม่ยอมฟังเรา
เราจะเพิ่มภัยพิบัติแก่พวกเจ้าอีกเจ็ดเท่าตามบาปของพวกเจ้า
22 เราจะส่งสัตว์ป่ามาท่ามกลางพวกเจ้า มันจะพรากลูกหลานของพวกเจ้า
ทำลายสัตว์เลี้ยงของพวกเจ้า และทำให้พวกเจ้าลดจำนวนลง จนถนนหนทางของพวกเจ้าร้างเปล่า
23 ถ้าแม้เกิดสิ่งเหล่านี้แล้วพวกเจ้ายังไม่ยอมกลับมาหาเรา แต่ยังดำเนินสวนทางกับเรา
24 เราก็จะดำเนินสวนทางกับพวกเจ้าด้วย
และเราจะลงโทษพวกเจ้าเพราะบาปของพวกเจ้าอีกเจ็ดเท่า
25 เราจะนำดาบแห่งการแก้แค้นตามพันธสัญญามาเหนือพวกเจ้า
พวกเจ้าจะไปรวมกันอยู่ในเมืองต่าง ๆ แล้วเราจะส่งโรคระบาดเข้าไปท่ามกลางพวกเจ้า
และพวกเจ้าจะถูกมอบไว้ในมือของศัตรู
26 เมื่อเราตัดเสบียงอาหารที่พวกเจ้าพึ่งพา ผู้หญิงสิบคนจะอบขนมปังในเตาอบเพียงเตาเดียว
และนำขนมปังมาแบ่งให้พวกเจ้าตามน้ำหนัก พวกเจ้าจะกินแต่ไม่อิ่ม
27 ถ้าแม้เป็นเช่นนี้แล้วพวกเจ้ายังไม่ฟังเรา แต่ยังดำเนินสวนทางกับเรา
28 เราก็จะดำเนินสวนทางกับพวกเจ้าด้วยความโกรธ
และเราจะลงโทษพวกเจ้าเพราะบาปของพวกเจ้าอีกเจ็ดเท่า
29 พวกเจ้าจะกินเนื้อของบุตรชายของตน และกินเนื้อของบุตรสาวของตน
30 เราจะทำลายสถานบูชาบนที่สูงของพวกเจ้า รื้อแท่นเผาเครื่องหอมของพวกเจ้า
และโยนซากศพของพวกเจ้าทับซากรูปเคารพของพวกเจ้า เราจะรังเกียจพวกเจ้า
31 เราจะทำให้เมืองต่าง ๆ ของพวกเจ้าร้างเปล่า
และทำให้สถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเจ้ากลายเป็นที่รกร้าง
เราจะไม่พอใจกับกลิ่นหอมจากของถวายของพวกเจ้า
32 เราจะทำให้แผ่นดินร้างเปล่า จนศัตรูของพวกเจ้าที่เข้ามาอาศัยอยู่ต่างตกตะลึง
33 เราจะทำให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ และจะชักดาบไล่ตามพวกเจ้า
แผ่นดินของพวกเจ้าจะร้างเปล่า และเมืองต่าง ๆ จะกลายเป็นซาก
34 เมื่อนั้นแผ่นดินจะได้พักตามปีสะบาโตของมันตลอดเวลาที่ร้างเปล่า
ขณะที่พวกเจ้าอยู่ในแผ่นดินของศัตรู เมื่อนั้นแผ่นดินจะได้หยุดพักตามปีสะบาโตของมัน
35 ตลอดเวลาที่แผ่นดินร้างเปล่า
มันจะได้พักอย่างที่ไม่ได้พักในปีสะบาโตทั้งหลายเมื่อพวกเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
36 ส่วนคนของพวกเจ้าที่ยังเหลืออยู่ เราจะทำให้ใจของพวกเขาหวาดหวั่นในแผ่นดินของศัตรู
แม้แต่เสียงใบไม้ที่ลมพัดก็จะทำให้พวกเขาหนี พวกเขาจะหนีเหมือนหนีคมดาบ
และจะล้มลงทั้งที่ไม่มีใครไล่ตาม
37 พวกเขาจะสะดุดล้มทับกันเหมือนกำลังหนีคมดาบ ทั้งที่ไม่มีใครไล่ตาม
และพวกเจ้าจะไม่มีกำลังยืนหยัดต่อหน้าศัตรู

38 พวกเจ้าจะพินาศท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ และแผ่นดินของศัตรูจะกลืนกินพวกเจ้า
39 คนของพวกเจ้าที่ยังเหลืออยู่จะค่อย ๆ สิ้นแรงเพราะความชั่วช้าของตนในแผ่นดินของศัตรู
และจะค่อย ๆ สิ้นแรงเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของพวกเขาด้วย
40 แต่ถ้าพวกเขาสารภาพความชั่วช้าของตนและความชั่วช้าของบรรพบุรุษ
รวมทั้งการล่วงละเมิดที่พวกเขาได้ล่วงละเมิดต่อเรา และสารภาพว่าพวกเขาดำเนินสวนทางกับเรา
41 และเราก็ดำเนินสวนทางกับพวกเขาและนำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของศัตรู
ถ้าในเวลานั้นจิตใจที่ไม่ได้เข้าสุหนัตของพวกเขาถ่อมลง
และพวกเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของตน
42 เราก็จะระลึกถึงพันธสัญญาที่ทำไว้กับยาโคบ พันธสัญญาที่ทำไว้กับอิสอัค
และพันธสัญญาที่ทำไว้กับอับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น
43 แผ่นดินจะถูกพวกเขาทิ้งไว้ และจะได้พักตามปีสะบาโตของมันขณะที่ร้างเปล่าโดยไม่มีพวกเขา
ส่วนพวกเขาจะยอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของตน
เนื่องจากพวกเขาปฏิเสธข้อกำหนดของเราและรังเกียจกฎเกณฑ์ของเรา
44 ถึงกระนั้น เมื่อพวกเขาอยู่ในแผ่นดินของศัตรู เราจะไม่ปฏิเสธหรือรังเกียจพวกเขาจนทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นและละเมิดพันธสัญญาของเรากับพวกเขา เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
45 เพื่อเห็นแก่พวกเขา เราจะระลึกถึงพันธสัญญาที่ทำไว้กับบรรพบุรุษ
ซึ่งเรานำออกจากแผ่นดินอียิปต์ต่อหน้าชนชาติต่าง ๆ เพื่อเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
เราคือพระยาห์เวห์
46 นี่คือกฎเกณฑ์ ข้อกำหนด และกฎหมายที่พระยาห์เวห์กำหนดไว้ระหว่างพระองค์กับชาวอิสราเอล
ณ ภูเขาซีนาย โดยผ่านโมเสส

27

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับโมเสสว่า
2 จงพูดกับชาวอิสราเอลและบอกพวกเขาว่า เมื่อผู้ใดปฏิญาณถวายบุคคลผู้หนึ่งแด่พระยาห์เวห์
โดยกำหนดมูลค่าตามการประเมินของเจ้า
3 ถ้าเป็นชายอายุตั้งแต่ยี่สิบปีถึงหกสิบปี เจ้าต้องประเมินมูลค่าไว้ที่เงินห้าสิบเชเขล
ตามมาตรฐานเชเขล* ของสถานศักดิ์สิทธิ์
4 ถ้าเป็นหญิง ให้ประเมินมูลค่าไว้ที่สามสิบเชเขล
5 ถ้าบุคคลนั้นมีอายุตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี ให้ประเมินชายไว้ที่ยี่สิบเชเขล และหญิงไว้ที่สิบเชเขล
6 ถ้าบุคคลนั้นมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนถึงห้าปี ให้ประเมินเด็กชายไว้ที่เงินห้าเชเขล
และเด็กหญิงไว้ที่เงินสามเชเขล
7 ถ้าบุคคลนั้นมีอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้ประเมินชายไว้ที่สิบห้าเชเขล และหญิงไว้ที่สิบเชเขล
8 แต่ถ้าผู้นั้นยากจนจนจ่ายตามมูลค่าที่เจ้าประเมินไว้ไม่ได้ ให้พาเขามายืนต่อหน้าปุโรหิต
แล้วปุโรหิตจะกำหนดมูลค่าให้ตามกำลังที่ผู้นั้นสามารถจ่ายได้
9 ถ้าเป็นสัตว์ชนิดที่ใช้เป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์
สัตว์ทุกตัวที่ผู้ใดถวายแด่พระยาห์เวห์จะกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์
10 เขาห้ามเปลี่ยนหรือแลกสัตว์นั้น ไม่ว่าจะเอาตัวที่ดีแลกตัวที่ไม่ดี หรือตัวที่ไม่ดีแลกตัวที่ดี
ถ้าเขาแลกสัตว์ตัวหนึ่งกับอีกตัวหนึ่ง ทั้งตัวเดิมและตัวที่นำมาแลกจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์
11 ถ้าเป็นสัตว์ที่ไม่สะอาดตามพิธี ซึ่งไม่ใช้เป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์
ให้เขานำสัตว์นั้นมายืนต่อหน้าปุโรหิต

---

* **27:3 27:3** เชเขลหนึ่งหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

12 ปุโรหิตจะประเมินมูลค่าของมันตามสภาพว่าดีหรือไม่ดี ปุโรหิตประเมินไว้เท่าใด
ก็ให้เป็นไปตามนั้น
13 แต่ถ้าเจ้าของต้องการไถ่สัตว์นั้นคืน เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของมูลค่าที่ประเมินไว้
14 เมื่อผู้ใดอุทิศบ้านของตนให้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
ปุโรหิตจะประเมินมูลค่าบ้านตามสภาพว่าดีหรือไม่ดี ปุโรหิตประเมินไว้เท่าใด ก็ให้เป็นไปตามนั้น
15 ถ้าผู้ที่อุทิศบ้านต้องการไถ่บ้านคืน เขาต้องเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของมูลค่าที่เจ้าประเมินไว้
แล้วบ้านนั้นจะกลับเป็นของเขา
16 ถ้าผู้ใดอุทิศที่เพาะปลูกบางส่วนซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของตนแด่พระยาห์เวห์
ให้ประเมินมูลค่าตามปริมาณเมล็ดพันธุ์ที่ใช้หว่าน พื้นที่ที่ใช้เมล็ดข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์† หว่าน
ให้ประเมินไว้ที่เงินห้าสิบเชเขล‡
17 ถ้าเขาอุทิศที่เพาะปลูกของตนตั้งแต่ปีจูบิลี ก็ให้คงมูลค่าตามที่เจ้าประเมินไว้
18 แต่ถ้าเขาอุทิศที่เพาะปลูกหลังปีจูบิลี ปุโรหิตต้องคำนวณมูลค่าให้ตามจำนวนปีที่เหลือจนถึงปีจูบิลี
และหักลดจากมูลค่าที่เจ้าประเมินไว้
19 ถ้าผู้ที่อุทิศที่เพาะปลูกต้องการไถ่ที่เพาะปลูกคืน
เขาต้องเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของมูลค่าที่เจ้าประเมินไว้ แล้วที่เพาะปลูกนั้นจะคงเป็นของเขา
20 แต่ถ้าเขาไม่ไถ่ที่เพาะปลูกคืน หรือถ้าเขาขายที่เพาะปลูกนั้นให้ผู้อื่นแล้ว จะไถ่คืนอีกไม่ได้
21 เมื่อที่เพาะปลูกนั้นถูกปล่อยคืนในปีจูบิลี จะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
เหมือนที่เพาะปลูกที่ถวายขาด และจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของปุโรหิต
22 ถ้าผู้ใดอุทิศที่เพาะปลูกที่ตนซื้อมาแด่พระยาห์เวห์
ซึ่งไม่ใช่ที่เพาะปลูกที่เป็นกรรมสิทธิ์เดิมของตน
23 ปุโรหิตต้องคำนวณมูลค่าที่เจ้าประเมินไว้ตามจำนวนปีจนถึงปีจูบิลี
และในวันนั้นเขาต้องจ่ายเงินตามมูลค่าที่เจ้าประเมินไว้ เป็นของศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
24 ในปีจูบิลี ที่เพาะปลูกนั้นต้องกลับคืนไปยังผู้ที่เขาซื้อมา คือผู้ที่มีกรรมสิทธิ์เดิมในที่ดินนั้น
25 การประเมินมูลค่าทั้งหมดของพวกเจ้าต้องใช้เชเขลตามมาตรฐานของสถานศักดิ์สิทธิ์
หนึ่งเชเขลเท่ากับยี่สิบเกราห์§*
26 แต่สัตว์หัวปีซึ่งเป็นของพระยาห์เวห์อยู่แล้วเพราะเป็นสัตว์หัวปี ไม่ว่าจากฝูงวัวหรือฝูงแกะ
ห้ามผู้ใดอุทิศถวายอีก เพราะเป็นของพระยาห์เวห์
27 ถ้าเป็นสัตว์ที่ไม่สะอาดตามพิธี เขาต้องไถ่คืนตามมูลค่าที่เจ้าประเมินไว้และเพิ่มอีกหนึ่งในห้า
แต่ถ้าไม่ไถ่คืน ก็ให้ขายตามมูลค่าที่เจ้าประเมินไว้
28 อย่างไรก็ตาม สิ่งใดที่ผู้ใดถวายขาดแด่พระยาห์เวห์จากสิ่งที่ตนมี ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์
หรือที่เพาะปลูกที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตน ห้ามขายหรือไถ่คืน
สิ่งที่ถวายขาดทุกอย่างเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่งแด่พระยาห์เวห์
29 ผู้ใดในหมู่มนุษย์ที่ถูกกำหนดให้ทำลายอย่างเด็ดขาด จะไถ่ตัวคืนไม่ได้
ต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
30 หนึ่งในสิบของผลผลิตทั้งหมดจากแผ่นดิน ไม่ว่าจะเป็นเมล็ดพืชจากแผ่นดินหรือผลจากต้นไม้
เป็นของพระยาห์เวห์ และเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
31 ถ้าผู้ใดต้องการไถ่ส่วนใดจากหนึ่งในสิบของตนคืน เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้า

---

† **27:16 27:16** 1 โฮเมอร์มีประมาณ 220 ลิตร หรือ 6 บุเชล ‡ **27:16 27:16** เชเขลหนึ่งหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ § **27:25 27:25** หนึ่งเกราห์หนักประมาณ 0.5 กรัม หรือประมาณ 7.7 เกรน * **27:25 27:25** เชเขลหนึ่งหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

32 หนึ่งในสิบจากฝูงวัวหรือฝูงแกะ ทุกตัวที่นับโดยให้ผ่านใต้ไม้เท้า
ตัวที่สิบจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์
33 เขาห้ามตรวจเลือกว่าตัวไหนดีหรือไม่ดี และห้ามแลกเปลี่ยน แต่ถ้าเขาแลกเปลี่ยน
ทั้งตัวเดิมและตัวที่นำมาแลกจะเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และไถ่คืนไม่ได้
34 นี่คือพระบัญญัติที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสสสำหรับชาวอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย

หนังสือเล่มที่สี่ของโมเสส
ซึ่งโดยทั่วไปเรียกว่า
กันดารวิถี

1 ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 2 ปีที่ 2 หลังจากชาวอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์ พระยาห์เวห์*
ตรัสกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนาย ภายในเต็นท์นัดพบว่า
2 "จงทำสำมะโนชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด แยกตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายทุกคนทีละคน
3 ตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนในอิสราเอลที่ออกรบได้ เจ้ากับอาโรนจงนับพวกเขาแยกตามกอง
4 ให้ชายจากแต่ละเผ่ามาช่วยพวกเจ้า เผ่าละ 1 คน
แต่ละคนต้องเป็นหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาของตน
5 ต่อไปนี้เป็นชื่อของชายที่จะมาช่วยพวกเจ้า
จากเผ่ารูเบน เอลีซูร์บุตรเชเดอูร์
6 จากเผ่าสิเมโอน เชลูมิเอลบุตรศูริชัดได
7 จากเผ่ายูดาห์ นาห์โชนบุตรอัมมีนาดับ
8 จากเผ่าอิสสาคาร์ เนธันเอลบุตรศูอาร์
9 จากเผ่าเศบูลุน เอลีอับบุตรเฮโลน
10 จากลูกหลานของโยเซฟ คือจากเผ่าเอฟราอิม เอลีชามาบุตรอัมมีฮูด และจากเผ่ามนัสเสห์
กามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์
11 จากเผ่าเบนยามิน อาบีดันบุตรกิเดโอนี
12 จากเผ่าดาน อาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัดได
13 จากเผ่าอาเชอร์ ปากีเอลบุตรโอคราน
14 จากเผ่ากาด เอลียาสาฟบุตรเดอูเอล
15 จากเผ่านัฟทาลี อาหิราบุตรเอนัน"
16 คนเหล่านี้เป็นผู้ที่ชุมนุมชนเรียกมา เป็นหัวหน้า† ของเผ่าบรรพบุรุษของตน
และเป็นหัวหน้ากลุ่มพันคนของอิสราเอล
17 โมเสสกับอาโรนจึงพาชายตามรายชื่อเหล่านี้มา
18 แล้วเรียกชุมนุมชนทั้งหมดมารวมกันในวันที่ 1 ของเดือนที่ 2
แต่ละคนแจ้งเชื้อสายของตนตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดา โดยนับรายชื่อทีละคนตั้งแต่อายุ
20 ปีขึ้นไป
19 โมเสสนับจำนวนพวกเขาในถิ่นทุรกันดารซีนายตามที่พระยาห์เวห์บัญชา
20 ลูกหลานของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายทุกคนทีละคน ตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
21 ผู้ที่นับได้จากเผ่ารูเบนมี 46,500 คน
22 ลูกหลานของสิเมโอน แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายทุกคนทีละคน ตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
23 ผู้ที่นับได้จากเผ่าสิเมโอนมี 59,300 คน

---

* **1:1** **1:1** ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับเวิลด์อิงลิชไบเบิล เมื่อคำภาษาอังกฤษที่แปลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" พิมพ์ด้วยอักษรตัวใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์" † **1:16** **1:16** หรือ หัวหน้าคณะ หรือ ผู้นำ

24 ลูกหลานของกาด แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
25 ผู้ที่นับได้จากเผ่ากาดมี 45,650 คน
26 ลูกหลานของยูดาห์ แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
27 ผู้ที่นับได้จากเผ่ายูดาห์มี 74,600 คน
28 ลูกหลานของอิสสาคาร์ แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
29 ผู้ที่นับได้จากเผ่าอิสสาคาร์มี 54,400 คน
30 ลูกหลานของเศบูลุน แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
31 ผู้ที่นับได้จากเผ่าเศบูลุนมี 57,400 คน
32 ในบรรดาลูกหลานของโยเซฟ ลูกหลานของเอฟราอิม แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล
และวงศ์วานฝ่ายบิดา โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
33 ผู้ที่นับได้จากเผ่าเอฟราอิมมี 40,500 คน
34 ลูกหลานของมนัสเสห์ แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
35 ผู้ที่นับได้จากเผ่ามนัสเสห์มี 32,200 คน
36 ลูกหลานของเบนยามิน แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
37 ผู้ที่นับได้จากเผ่าเบนยามินมี 35,400 คน
38 ลูกหลานของดาน แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
39 ผู้ที่นับได้จากเผ่าดานมี 62,700 คน
40 ลูกหลานของอาเชอร์ แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
41 ผู้ที่นับได้จากเผ่าอาเชอร์มี 41,500 คน
42 ลูกหลานของนัฟทาลี แยกตามลำดับเชื้อสาย ตระกูล และวงศ์วานฝ่ายบิดา
โดยนับรายชื่อผู้ชายตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ทุกคนที่ออกรบได้
43 ผู้ที่นับได้จากเผ่านัฟทาลีมี 53,400 คน
44 คนเหล่านี้คือผู้ที่โมเสสกับอาโรนและผู้นำอิสราเอล 12 คนได้นับไว้
ผู้นำแต่ละคนเป็นตัวแทนวงศ์วานฝ่ายบิดาของตน
45 ดังนั้น ชาวอิสราเอลทุกคนที่นับตามวงศ์วานฝ่ายบิดา ตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป และออกรบได้
46 มีจำนวนทั้งสิ้น 603,550 คน
47 แต่การนับครั้งนี้ไม่รวมชาวเลวีตามเผ่าบรรพบุรุษของตน
48 เพราะพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
49 ส่วนเผ่าเลวีนั้น อย่านับและอย่าทำสำมะโนพวกเขารวมกับชาวอิสราเอล

50 แต่จงแต่งตั้งชาวเลวีให้ดูแลพลับพลาแห่งพระโอวาท เครื่องใช้ทั้งหมด
และทุกสิ่งที่เป็นของพลับพลา พวกเขาต้องหามพลับพลากับเครื่องใช้ทั้งหมด ดูแลรับผิดชอบ
และตั้งค่ายล้อมรอบพลับพลา
51 เมื่อจะย้ายพลับพลา ชาวเลวีต้องรื้อพลับพลาลง และเมื่อต้องตั้งพลับพลา ชาวเลวีต้องตั้งขึ้น
คนนอกที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกประหารชีวิต
52 ชาวอิสราเอลต้องตั้งเต็นท์ของตน แต่ละคนตามค่ายและตามธงประจำกองของตน
53 แต่ชาวเลวีต้องตั้งค่ายล้อมรอบพลับพลาแห่งพระโอวาท
เพื่อชุมนุมชนอิสราเอลจะไม่ต้องเผชิญความโกรธของพระยาห์เวห์
ชาวเลวีต้องรับผิดชอบดูแลพลับพลาแห่งพระโอวาท
54 ชาวอิสราเอลก็ทำตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส

2

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2 ชาวอิสราเอลต้องตั้งค่าย แต่ละคนตามธงประจำกองของตน
และตามธงสัญลักษณ์ของวงศ์วานฝ่ายบิดา
พวกเขาต้องตั้งค่ายล้อมรอบเต็นท์นัดพบโดยอยู่ห่างออกไป
3 ด้านตะวันออก คือด้านดวงอาทิตย์ขึ้น ให้ผู้ที่อยู่ใต้ธงประจำค่ายยูดาห์ตั้งค่ายตามกองของตน
ผู้นำของเผ่ายูดาห์คือนาห์โชนบุตรอัมมีนาดับ
4 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 74,600 คน
5 เผ่าอิสสาคาร์ต้องตั้งค่ายถัดจากเขา ผู้นำของเผ่าอิสสาคาร์คือเนธันเอลบุตรศูอาร์
6 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 54,400 คน
7 ส่วนเผ่าเศบูลุน ผู้นำของเผ่าเศบูลุนคือเอลีอับบุตรเฮโลน
8 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 57,400 คน
9 ผู้ที่นับไว้ทั้งหมดในค่ายยูดาห์มี 186,400 คน แยกตามกองของตน
พวกเขาต้องออกเดินทางเป็นพวกแรก
10 ทางด้านใต้ ให้ผู้ที่อยู่ใต้ธงประจำค่ายรูเบนตั้งค่ายตามกองของตน
ผู้นำของเผ่ารูเบนคือเอลีซูร์บุตรเชเดอูร์
11 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 46,500 คน
12 เผ่าสิเมโอนต้องตั้งค่ายถัดจากเขา ผู้นำของเผ่าสิเมโอนคือเชลูมิเอลบุตรศูริชัดได
13 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 59,300 คน
14 ส่วนเผ่ากาด ผู้นำของเผ่ากาดคือเอลียาสาฟบุตรเรอูเอล
15 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 45,650 คน
16 ผู้ที่นับไว้ทั้งหมดในค่ายรูเบนมี 151,450 คน แยกตามกองทัพของตน
พวกเขาต้องออกเดินทางเป็นพวกที่สอง
17 จากนั้นให้เต็นท์นัดพบออกเดินทาง โดยมีค่ายของชาวเลวีอยู่ตรงกลางระหว่างค่ายต่าง ๆ
พวกเขาตั้งค่ายอย่างไร ก็ให้ออกเดินทางอย่างนั้น แต่ละคนอยู่ในตำแหน่งของตนตามธงประจำกอง
18 ทางด้านตะวันตก ให้ผู้ที่อยู่ใต้ธงประจำค่ายเอฟราอิมตั้งค่ายตามกองของตน
ผู้นำของเผ่าเอฟราอิมคือเอลีชามาบุตรอัมมีฮูด
19 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 40,500 คน
20 เผ่ามนัสเสห์ต้องตั้งค่ายถัดจากเขา ผู้นำของเผ่ามนัสเสห์คือกามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์
21 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 32,200 คน

22 ส่วนเผ่าเบนยามิน ผู้นำของเผ่าเบนยามินคืออาบีดันบุตรกิเดโอนี
23 กองทัพของเขามีผู้ที่นับไว้ 35,400 คน
24 ผู้ที่นับไว้ทั้งหมดในค่ายเอฟราอิมมี 108,100 คน แยกตามกองของตน
พวกเขาต้องออกเดินทางเป็นพวกที่สาม
25 ทางด้านเหนือ ให้ผู้ที่อยู่ใต้ธงประจำค่ายดานตั้งค่ายตามกองของตน
ผู้นำของเผ่าดานคืออาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัดได
26 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 62,700 คน
27 เผ่าอาเชอร์ต้องตั้งค่ายถัดจากเขา ผู้นำของเผ่าอาเชอร์คือปากีเอลบุตรโอคราน
28 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 41,500 คน
29 ส่วนเผ่านัฟทาลี ผู้นำของเผ่านัฟทาลีคืออาหิราบุตรเอนัน
30 กองของเขามีผู้ที่นับไว้ 53,400 คน
31 ผู้ที่นับไว้ทั้งหมดในค่ายดานมี 157,600 คน
พวกเขาต้องออกเดินทางเป็นพวกสุดท้ายตามธงประจำกองของตน
32 คนเหล่านี้คือชาวอิสราเอลที่นับไว้ตามวงศ์วานฝ่ายบิดา ผู้ที่นับไว้ทั้งหมดในค่ายต่าง ๆ
แยกตามกองทัพ มี 603,550 คน
33 แต่การนับครั้งนี้ไม่รวมชาวเลวี ตามที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส
34 ชาวอิสราเอลก็ทำตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส
พวกเขาตั้งค่ายตามธงประจำกองและออกเดินทางตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดาของตน

3

1 ต่อไปนี้เป็นบันทึกลำดับเชื้อสายของอาโรนและโมเสส
ในเวลาที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนาย
2 บุตรชายของอาโรนมีชื่อดังนี้ นาดับบุตรหัวปี อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
3 คนเหล่านี้คือบุตรชายของอาโรน ซึ่งได้รับการเจิมและแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิต
4 แต่นาดับกับอาบีฮูเสียชีวิตต่อหน้าพระยาห์เวห์
เมื่อพวกเขานำไฟที่ไม่ได้รับอนุญาตมาถวายต่อพระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย ทั้งสองไม่มีบุตร
ส่วนเอเลอาซาร์กับอิธามาร์ทำหน้าที่ปุโรหิตต่อหน้าอาโรนบิดาของตน
5 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
6 จงนำเผ่าเลวีเข้ามา และให้พวกเขายืนต่อหน้าอาโรนปุโรหิตเพื่อช่วยงานเขา
7 พวกเขาต้องรับผิดชอบหน้าที่ที่อาโรนมอบหมาย
และหน้าที่ของชุมนุมชนทั้งหมดต่อหน้าเต็นท์นัดพบ เพื่อทำงานรับใช้เกี่ยวกับพลับพลา
8 พวกเขาต้องดูแลเครื่องใช้ทั้งหมดของเต็นท์นัดพบ
และทำหน้าที่แทนชาวอิสราเอลในการรับใช้เกี่ยวกับพลับพลา
9 เจ้าจงมอบชาวเลวีทั้งหมดให้อาโรนกับบุตรชายของเขา เพื่อให้พวกเขาทำหน้าที่แทนชาวอิสราเอล
10 เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนกับบุตรชายของเขาให้รับผิดชอบหน้าที่ปุโรหิต
แต่คนนอกที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกประหารชีวิต
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
12 จงดู* เราได้นำชาวเลวีออกมาจากท่ามกลางชาวอิสราเอล
ให้มาแทนบุตรหัวปีทุกคนที่คลอดออกมาเป็นคนแรกในหมู่ชาวอิสราเอล ดังนั้นชาวเลวีจึงเป็นของเรา

* **3:12 3:12** “จงดู แปลจากคำว่า הִנֵּה หมายถึง มองดู เอาใจใส่ สังเกต ดู หรือเพ่งมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

13 เพราะบุตรหัวปีทั้งหมดเป็นของเรา ในวันที่เราประหารบุตรหัวปีทั้งหมดในดินแดนอียิปต์
เราได้แยกบุตรหัวปีทั้งหมดในอิสราเอลไว้เป็นของบริสุทธิ์สำหรับเรา ทั้งมนุษย์และสัตว์
พวกเขาต้องเป็นของเรา เราคือพระยาห์เวห์
14 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนายว่า
15 จงนับลูกหลานของเลวีตามวงศ์วานฝ่ายบิดาและตามตระกูล จงนับผู้ชายทุกคนตั้งแต่อายุ 1
เดือนขึ้นไป
16 โมเสสนับพวกเขาตามถ้อยคำและพระบัญชาของพระยาห์เวห์
17 บุตรชายของเลวีมีชื่อดังนี้ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี
18 บุตรชายของเกอร์โชนแยกตามตระกูลมีชื่อดังนี้ ลิบนีและชิเมอี
19 บุตรชายของโคฮาทแยกตามตระกูล ได้แก่ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
20 บุตรชายของเมรารีแยกตามตระกูล ได้แก่ มาห์ลีและมูชี
คนเหล่านี้คือตระกูลของชาวเลวี แยกตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
21 จากเกอร์โชนมีตระกูลลิบนีและตระกูลชิเมอี คนเหล่านี้คือตระกูลของชาวเกอร์โชน
22 ผู้ชายที่นับได้ตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไปมี 7,500 คน
23 ตระกูลของชาวเกอร์โชนต้องตั้งค่ายด้านหลังพลับพลาไปทางตะวันตก
24 เอลียาสาฟบุตรลาเอลเป็นหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาของชาวเกอร์โชน
25 หน้าที่ของบุตรชายเกอร์โชนในเต็นท์นัดพบคือดูแลพลับพลา ตัวเต็นท์ ผ้าคลุมเต็นท์
ม่านกั้นทางเข้าเต็นท์นัดพบ
26 ผ้าล้อมลาน ม่านกั้นประตูลานซึ่งล้อมรอบพลับพลาและแท่นบูชา
รวมทั้งเชือกทั้งหมดและงานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
27 จากโคฮาทมีตระกูลอัมราม ตระกูลอิสฮาร์ ตระกูลเฮโบรน และตระกูลอุสซีเอล
คนเหล่านี้คือตระกูลของชาวโคฮาท
28 ผู้ชายที่นับได้ตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไปมี 8,600 คน พวกเขารับผิดชอบดูแลสถานบริสุทธิ์
29 ตระกูลของบุตรชายโคฮาทต้องตั้งค่ายทางด้านใต้ของพลับพลา
30 เอลีซาฟานบุตรอุสซีเอลเป็นหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาของตระกูลชาวโคฮาท
31 หน้าที่ของพวกเขาคือดูแลหีบ โต๊ะ เชิงประทีป แท่นบูชาทั้งหลาย
เครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์สำหรับงานรับใช้ ม่านกั้น และงานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
32 เอเลอาซาร์บุตรอาโรนปุโรหิตเป็นหัวหน้าเหนือบรรดาหัวหน้าชาวเลวี
และกำกับดูแลผู้ที่รับผิดชอบสถานบริสุทธิ์
33 จากเมรารีมีตระกูลมาห์ลีและตระกูลมูชี คนเหล่านี้คือตระกูลของเมรารี
34 ผู้ชายที่นับได้ตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไปมี 6,200 คน†
35 ศูรีเอลบุตรอาบีฮาอิลเป็นหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาของตระกูลเมรารี
พวกเขาต้องตั้งค่ายทางด้านเหนือของพลับพลา
36 หน้าที่ที่กำหนดให้บุตรชายเมรารีคือดูแลแผ่นไม้ของพลับพลา คานขวาง เสา ฐานรอง
เครื่องใช้ทั้งหมด และงานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
37 รวมทั้งเสารอบลาน ฐานรอง หมุด และเชือก

† **3:34 3:34** + 22,000 เป็นผลรวมที่ปัดให้เหลือเลขนัยสำคัญ 2 หลัก ผลรวมของชาวเกอร์โชน ชาวโคฮาท และชาวเมรารีที่ให้ไว้ข้างต้นคือ 22,300 แต่ข้อความฮีบรูดั้งเดิมให้จำนวนที่ปัดเป็นเลขนัยสำคัญ 2 หลัก ไม่ใช่ 3 หลัก

38 โมเสส อาโรน และบุตรชายของอาโรนต้องตั้งค่ายทางตะวันออกหน้าพลับพลา
คือหน้าเต็นท์นัดพบด้านดวงอาทิตย์ขึ้น พวกเขารับผิดชอบดูแลสถานบริสุทธิ์แทนชาวอิสราเอล
คนนอกที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกประหารชีวิต
39 ชาวเลวีทั้งหมดที่โมเสสกับอาโรนนับตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ แยกตามตระกูล
คือผู้ชายทุกคนตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไป มี 22,000 คน
40 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนับบุตรชายหัวปีของชาวอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่อายุ 1
เดือนขึ้นไป โดยจดรายชื่อและนับจำนวน
41 จงนำชาวเลวีมาเป็นของเราแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของชาวอิสราเอล
และนำฝูงสัตว์ของชาวเลวีมาแทนสัตว์หัวปีทั้งหมดของชาวอิสราเอล เราคือพระยาห์เวห์"
42 โมเสสนับบุตรหัวปีทั้งหมดของชาวอิสราเอลตามที่พระยาห์เวห์บัญชาเขา
43 บุตรชายหัวปีที่ขึ้นทะเบียนรายชื่อ ตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไป มี 22,273 คน
44 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
45 "จงนำชาวเลวีมาแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของชาวอิสราเอล
และนำฝูงสัตว์ของชาวเลวีมาแทนฝูงสัตว์ของพวกเขา ชาวเลวีต้องเป็นของเรา เราคือพระยาห์เวห์
46 สำหรับการไถ่บุตรหัวปีของชาวอิสราเอลจำนวน 273 คนที่เกินจำนวนชาวเลวี
47 เจ้าจงเก็บคนละ 5 เชเขลตามมาตราเชเขล‡ ของสถานบริสุทธิ์ (1 เชเขลเท่ากับ 20 เกราห์§)
48 และจงมอบเงินค่าไถ่คนที่เหลือเหล่านั้นให้อาโรนกับบุตรชายของเขา"
49 โมเสสเก็บเงินค่าไถ่จากบุตรหัวปีที่เกินจำนวนผู้ที่ชาวเลวีไถ่ไว้
50 เขาเก็บเงินจากบุตรหัวปีของชาวอิสราเอลได้ 1,365 เชเขล* ตามมาตราเชเขลของสถานบริสุทธิ์
51 แล้วโมเสสมอบเงินค่าไถ่ให้อาโรนกับบุตรชายของเขา ตามถ้อยคำของพระยาห์เวห์
ดังที่พระยาห์เวห์บัญชาโมเสส

4

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2 "จงทำสำมะโนบุตรชายของโคฮาทจากบรรดาบุตรชายของเลวี
แยกตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
3 จงนับผู้ที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปจนถึง 50 ปี ทุกคนที่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่เพื่อทำงานในเต็นท์นัดพบ
4 "งานของบุตรชายโคฮาทในเต็นท์นัดพบเกี่ยวข้องกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
5 เมื่อค่ายจะออกเดินทาง อาโรนกับบุตรชายต้องเข้าไป ปลดม่านกั้นลง
แล้วใช้ม่านนั้นคลุมหีบแห่งพระโอวาท
6 จากนั้นใช้หนังแมวน้ำคลุมทับ กางผ้าสีน้ำเงินคลุมอีกชั้นหนึ่ง แล้วสอดคานหามเข้าที่
7 "ให้พวกเขากางผ้าสีน้ำเงินบนโต๊ะสำหรับขนมปังตั้งถวาย และวางจาน ช้อน อ่าง
และเหยือกสำหรับเทเครื่องดื่มบูชาไว้บนนั้น ส่วนขนมปังที่ตั้งถวายเป็นประจำก็ให้คงอยู่บนโต๊ะ
8 ให้กางผ้าสีแดงเข้มคลุมสิ่งเหล่านั้น แล้วใช้หนังแมวน้ำคลุมทับ จากนั้นสอดคานหามเข้าที่
9 "ให้พวกเขาใช้ผ้าสีน้ำเงินคลุมเชิงประทีปสำหรับให้แสงสว่าง พร้อมทั้งตะเกียง
กรรไกรตัดไส้ตะเกียง ถาดรองเศษไส้ตะเกียง และภาชนะใส่น้ำมันทั้งหมดที่ใช้กับเชิงประทีป
10 แล้วห่อเชิงประทีปกับเครื่องใช้ทั้งหมดด้วยหนังแมวน้ำ และวางไว้บนโครงหาม
11 "ให้พวกเขากางผ้าสีน้ำเงินบนแท่นบูชาทองคำ ใช้หนังแมวน้ำคลุมทับ แล้วสอดคานหามเข้าที่

---

‡ **3:47 3:47** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ § **3:47 3:47** 1 เกราห์หนักประมาณ 0.5 กรัม หรือประมาณ 7.7 เกรน * **3:50 3:50** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 1,365 เชเขลจึงหนักประมาณ 13.65 กิโลกรัม หรือประมาณ 30 ปอนด์

12 ให้พวกเขานำเครื่องใช้ทุกชิ้นที่ใช้ทำงานรับใช้ในสถานบริสุทธิ์มาวางในผ้าสีน้ำเงิน
ใช้หนังแมวน้ำคลุม แล้ววางไว้บนโครงหาม
13 ให้พวกเขาตักขี้เถ้าออกจากแท่นบูชา แล้วกางผ้าสีม่วงคลุมแท่นนั้น
14 ให้วางเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับงานที่แท่นบูชาไว้บนนั้น ได้แก่ กระถางไฟ ส้อมเกี่ยวเนื้อ พลั่ว
และอ่าง คือเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นบูชา แล้วใช้หนังแมวน้ำคลุมทับและสอดคานหามเข้าที่
15 เมื่อค่ายจะออกเดินทาง และอาโรนกับบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์กับเครื่องใช้ทั้งหมดเสร็จแล้ว
บุตรชายโคฮาทจึงเข้ามาแบกหามสิ่งเหล่านั้นได้ แต่พวกเขาห้ามแตะต้องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มิฉะนั้นจะตาย
บุตรชายโคฮาทต้องหามสิ่งของเหล่านี้ซึ่งเป็นของเต็นท์นัดพบ
16 เอเลอาซาร์บุตรอาโรนปุโรหิตมีหน้าที่ดูแลน้ำมันสำหรับให้แสงสว่าง เครื่องหอมสำหรับเผา
เครื่องธัญบูชาประจำ และน้ำมันเจิม รวมทั้งกำกับดูแลพลับพลาทั้งหมด ทุกสิ่งภายใน สถานบริสุทธิ์
และเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์
17 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
18 อย่าทำให้กลุ่มตระกูลในเผ่าโคฮาทสูญสิ้นไปจากท่ามกลางชาวเลวี
19 แต่จงทำดังนี้เพื่อให้พวกเขามีชีวิตและไม่ตายเมื่อเข้าใกล้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
อาโรนกับบุตรชายต้องเข้าไปและมอบหมายงานรับใช้กับสิ่งที่แต่ละคนต้องแบกหาม
20 แต่พวกเขาห้ามเข้าไปดูสิ่งศักดิ์สิทธิ์แม้ชั่วขณะ มิฉะนั้นจะตาย
21 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
22 จงทำสำมะโนบุตรชายของเกอร์โชนด้วย แยกตามวงศ์วานฝ่ายบิดาและตามตระกูล
23 จงนับผู้ที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปจนถึง 50 ปี ทุกคนที่เข้าประจำงานรับใช้เพื่อทำงานในเต็นท์นัดพบ
24 นี่คืองานของตระกูลชาวเกอร์โชน ทั้งงานรับใช้และงานแบกหาม
25 พวกเขาต้องหามม่านของพลับพลา ตัวเต็นท์นัดพบ ผ้าคลุมเต็นท์ หนังแมวน้ำที่คลุมอยู่ด้านบน
และม่านกั้นทางเข้าเต็นท์นัดพบ
26 รวมทั้งผ้าล้อมลาน ม่านกั้นประตูลานซึ่งล้อมรอบพลับพลาและแท่นบูชา เชือก
เครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับงานรับใช้ และงานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง พวกเขาต้องทำงานรับใช้ในหน้าที่เหล่านี้
27 งานทั้งหมดของบุตรชายเกอร์โชน ทั้งงานแบกหามและงานรับใช้
ต้องเป็นไปตามคำสั่งของอาโรนกับบุตรชายของเขา
และเจ้าต้องมอบหมายสิ่งที่พวกเขารับผิดชอบให้ชัดเจน
28 นี่คืองานของตระกูลบุตรชายเกอร์โชนในเต็นท์นัดพบ
หน้าที่ของพวกเขาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของอิธามาร์บุตรอาโรนปุโรหิต
29 ส่วนบุตรชายของเมรารี เจ้าจงนับพวกเขาแยกตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
30 จงนับผู้ที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปจนถึง 50 ปี ทุกคนที่เข้ามาปฏิบัติหน้าที่เพื่อทำงานในเต็นท์นัดพบ
31 สิ่งที่พวกเขามีหน้าที่แบกหามสำหรับงานทั้งหมดในเต็นท์นัดพบ ได้แก่ แผ่นไม้ของพลับพลา
คานขวาง เสา และฐานรอง
32 รวมทั้งเสารอบลาน ฐานรอง หมุด เชือก เครื่องใช้ทั้งหมด และงานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง
เจ้าต้องมอบหมายเครื่องใช้ที่พวกเขาต้องแบกหามให้แต่ละคนโดยระบุชื่อ
33 นี่คืองานของตระกูลบุตรชายเมรารีสำหรับงานทั้งหมดในเต็นท์นัดพบ
ภายใต้การกำกับดูแลของอิธามาร์บุตรอาโรนปุโรหิต
34 โมเสส อาโรน
และผู้นำชุมนุมชนได้นับบุตรชายของโคฮาทแยกตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
35 ตั้งแต่อายุ 30 ปีขึ้นไปจนถึง 50 ปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติหน้าที่ทำงานในเต็นท์นัดพบ

36 ผู้ที่นับได้แยกตามตระกูลมี 2,750 คน
37 คนเหล่านี้คือผู้ที่นับได้จากตระกูลชาวโคฮาท ทุกคนที่รับใช้ในเต็นท์นัดพบ
ซึ่งโมเสสกับอาโรนนับตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ซึ่งมาทางโมเสส
38 ผู้ที่นับได้จากบุตรชายของเกอร์โชน แยกตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
39 ตั้งแต่อายุ 30 ปีขึ้นไปจนถึง 50 ปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติหน้าที่ทำงานในเต็นท์นัดพบ
40 ผู้ที่นับได้แยกตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดามี 2,630 คน
41 คนเหล่านี้คือผู้ที่นับได้จากตระกูลบุตรชายเกอร์โชน ทุกคนที่รับใช้ในเต็นท์นัดพบ
ซึ่งโมเสสกับอาโรนนับตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
42 ผู้ที่นับได้จากตระกูลบุตรชายเมรารี แยกตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
43 ตั้งแต่อายุ 30 ปีขึ้นไปจนถึง 50 ปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติหน้าที่ทำงานในเต็นท์นัดพบ
44 ผู้ที่นับได้แยกตามตระกูลมี 3,200 คน
45 คนเหล่านี้คือผู้ที่นับได้จากตระกูลบุตรชายเมรารี
ซึ่งโมเสสกับอาโรนนับตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ซึ่งมาทางโมเสส
46 ชาวเลวีทั้งหมดที่โมเสส อาโรน และผู้นำอิสราเอลนับ แยกตามตระกูลและตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
47 ตั้งแต่อายุ 30 ปีขึ้นไปจนถึง 50 ปี ทุกคนที่เข้ามาทำงานรับใช้และงานแบกหามในเต็นท์นัดพบ
48 ผู้ที่นับได้มี 8,580 คน
49 โมเสสนับพวกเขาตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
โดยมอบหมายแต่ละคนตามงานรับใช้และสิ่งที่ต้องแบกหาม
โมเสสจึงนับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์บัญชา

5

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงสั่งชาวอิสราเอลให้นำผู้เป็นโรคเรื้อนทุกคน ผู้มีสิ่งไหลออกจากร่างกายทุกคน
และทุกคนที่มีมลทินเพราะศพ ออกไปนอกค่าย
3 เจ้าต้องนำทั้งชายและหญิงออกไปนอกค่าย เพื่อไม่ให้พวกเขาทำให้ค่ายของตนเป็นมลทิน
เพราะเราอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา"
4 ชาวอิสราเอลก็ทำเช่นนั้น โดยนำคนเหล่านั้นออกไปนอกค่าย
ชาวอิสราเอลทำตามที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส
5 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
6 "จงบอกชาวอิสราเอลว่า "เมื่อชายหรือหญิงคนใดทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่มนุษย์อาจทำ
และเป็นการล่วงผิดต่อพระยาห์เวห์ และคนนั้นมีความผิด
7 เขาต้องสารภาพบาปที่ตนได้ทำ และชดใช้ความผิดนั้นเต็มจำนวน ทั้งเพิ่มอีก 1 ใน 5
แล้วมอบให้แก่ผู้ที่เขาได้ทำผิดต่อ
8 แต่ถ้าผู้นั้นไม่มีญาติที่จะรับสิ่งชดใช้ความผิด
สิ่งชดใช้ความผิดซึ่งถวายแด่พระยาห์เวห์จะตกเป็นของปุโรหิต
นอกเหนือจากแกะตัวผู้สำหรับพิธีลบมลทินบาป ซึ่งใช้ทำพิธีลบมลทินบาปให้แก่ผู้ทำผิด
9 ของถวายที่ยกถวายทุกอย่างจากสิ่งบริสุทธิ์ทั้งปวงของชาวอิสราเอล
ซึ่งพวกเขานำมามอบแก่ปุโรหิต จะตกเป็นของปุโรหิต
10 สิ่งบริสุทธิ์ของแต่ละคนยังคงเป็นของคนนั้น แต่สิ่งใดที่ใครมอบแก่ปุโรหิต
สิ่งนั้นจะเป็นของปุโรหิต" "
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า

12 จงบอกชาวอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของชายคนใดหลงผิดและไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา
13 โดยมีชายอื่นร่วมหลับนอนกับนาง แต่เรื่องนี้พ้นสายตาสามีและถูกปิดบังไว้
นางมีมลทินโดยไม่มีพยานกล่าวโทษ และไม่มีใครจับได้ขณะกระทำ
14 ถ้าความหึงหวงเกิดขึ้นในใจสามี ทำให้เขาหึงหวงภรรยาที่มีมลทิน
หรือถ้าความหึงหวงเกิดขึ้นในใจเขา ทำให้เขาหึงหวงภรรยาทั้งที่นางไม่มีมลทิน
15 ชายนั้นต้องพาภรรยามาหาปุโรหิต และนำเครื่องถวายสำหรับนางมาด้วย คือแป้งข้าวบาร์เลย์ 1
ใน 10 เอฟาห์* เขาต้องไม่เทน้ำมันหรือใส่กำยานลงบนแป้งนั้น
เพราะเป็นเครื่องธัญบูชาเนื่องจากความหึงหวง เป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับเตือนความจำ
เพื่อให้ระลึกถึงความผิด
16 ปุโรหิตต้องพานางเข้ามาใกล้และให้ยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์
17 ปุโรหิตต้องตักน้ำบริสุทธิ์ใส่ภาชนะดิน แล้วเอาฝุ่นจากพื้นพลับพลาใส่ลงในน้ำนั้น
18 ปุโรหิตต้องให้นางยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ปล่อยผมของนางให้สยาย
และวางเครื่องธัญบูชาสำหรับเตือนความจำไว้ในมือนาง ซึ่งก็คือเครื่องธัญบูชาเนื่องจากความหึงหวง
ส่วนในมือปุโรหิตให้ถือน้ำขมที่ก่อคำสาป
19 จากนั้นปุโรหิตต้องให้นางกล่าวคำสาบาน และบอกนางว่า ถ้าไม่มีชายอื่นมาร่วมหลับนอนกับเจ้า
และถ้าเจ้าไม่ได้หลงไปทำสิ่งที่เป็นมลทินขณะอยู่ใต้อำนาจสามี
น้ำขมที่ก่อคำสาปนี้ก็จะไม่ทำอันตรายเจ้า
20 แต่ถ้าเจ้าหลงผิดขณะอยู่ใต้อำนาจสามี มีมลทิน
และมีชายอื่นนอกจากสามีมาร่วมหลับนอนกับเจ้า
21 แล้วปุโรหิตต้องให้นางสาบานด้วยคำสาป และบอกนางว่า
ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้เจ้าเป็นคำสาปและคำกล่าวในคำสาบานท่ามกลางประชาชนของเจ้า
เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำให้ต้นขาของเจ้าลีบและท้องของเจ้าบวม
22 ขอให้น้ำที่ก่อคำสาปนี้เข้าไปในท้อง ทำให้ท้องของเจ้าบวมและต้นขาของเจ้าลีบ
แล้วนางต้องตอบว่า อาเมน อาเมน
23 ปุโรหิตต้องเขียนคำสาปเหล่านี้ลงในม้วนหนังสือ แล้วล้างข้อความนั้นลงในน้ำขม
24 เขาต้องให้นางดื่มน้ำขมที่ก่อคำสาป
และน้ำที่ก่อคำสาปจะเข้าไปในตัวนางและก่อให้เกิดความขมขื่น
25 ปุโรหิตต้องรับเครื่องธัญบูชาเนื่องจากความหึงหวงจากมือนาง
แล้วโบกเครื่องธัญบูชานั้นถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ และนำไปยังแท่นบูชา
26 ปุโรหิตต้องหยิบเครื่องธัญบูชาหนึ่งกำมือเป็นส่วนสำหรับเตือนความจำ และเผาบนแท่นบูชา
หลังจากนั้นจึงให้นางดื่มน้ำ
27 เมื่อเขาให้นางดื่มน้ำแล้ว หากนางมีมลทินและล่วงผิดต่อสามี
น้ำที่ก่อคำสาปจะเข้าไปในตัวนางและก่อให้เกิดความขมขื่น ท้องของนางจะบวมและต้นขาจะลีบ
นางจะกลายเป็นคำสาปท่ามกลางประชาชนของนาง
28 แต่ถ้านางไม่ได้ทำให้ตนเป็นมลทินและยังสะอาดตามพิธี
นางจะพ้นจากผลร้ายนั้นและตั้งครรภ์มีลูกได้†

29 นี่คือกฎหมายเรื่องความหึงหวง เมื่อภรรยาซึ่งอยู่ใต้อำนาจสามีหลงผิดและทำให้ตนเป็นมลทิน
30 หรือเมื่อความรู้สึกหึงหวงเกิดขึ้นในตัวชายคนหนึ่ง ทำให้เขาหึงหวงภรรยา
เขาต้องให้นางยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และปุโรหิตต้องปฏิบัติต่อนางตามกฎหมายนี้ทุกประการ
31 ชายนั้นจะพ้นจากความผิด แต่นางต้องรับโทษความผิดของตน

---

* **5:15 5:15** 1 เอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2 ใน 3 บุเชล † **5:28 5:28** หรือ เชื้อสาย

6

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 “จงบอกชาวอิสราเอลว่า ‘เมื่อชายหรือหญิงคนใดปฏิญาณเป็นพิเศษ คือปฏิญาณเป็นนาศีร์
เพื่อแยกตัวถวายแด่พระยาห์เวห์
3 เขาต้องงดเหล้าองุ่นและเครื่องดื่มมึนเมา
ต้องไม่ดื่มน้ำส้มสายชูจากเหล้าองุ่นหรือน้ำส้มสายชูจากเครื่องดื่มหมัก ไม่ดื่มน้ำองุ่น
และไม่กินองุ่นสดหรือองุ่นแห้ง
4 ตลอดเวลาที่เขาแยกตัวถวาย เขาต้องไม่กินสิ่งใดที่ได้จากเถาองุ่น ตั้งแต่เมล็ดจนถึงเปลือก
5 “ ‘ตลอดเวลาที่เขาปฏิญาณแยกตัวถวาย ต้องไม่มีมีดโกนแตะศีรษะ
จนกว่าจะครบกำหนดวันที่เขาแยกตัวถวายแด่พระยาห์เวห์
เขาต้องเป็นผู้บริสุทธิ์และไว้ผมบนศีรษะให้ยาว
6 “ ‘ตลอดเวลาที่เขาแยกตัวถวายแด่พระยาห์เวห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ
7 แม้บิดา มารดา พี่ชาย น้องชาย พี่สาว หรือน้องสาวของเขาเสียชีวิต
เขาก็ต้องไม่ทำให้ตนเป็นมลทินเพราะคนเหล่านั้น เพราะการแยกตัวถวายแด่พระเจ้า*
อยู่บนศีรษะของเขา
8 ตลอดเวลาที่เขาแยกตัวถวาย เขาเป็นผู้บริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์
9 “ ‘ถ้ามีใครตายกะทันหันข้างตัวเขา
ทำให้ศีรษะซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการแยกตัวถวายนั้นเป็นมลทิน เขาต้องโกนศีรษะในวันที่ชำระตน
คือโกนในวันที่ 7
10 ในวันที่ 8 เขาต้องนำนกเขา 2 ตัวหรือลูกนกพิราบ 2 ตัวมามอบแก่ปุโรหิตที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
11 ปุโรหิตต้องถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาชำระบาป และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
แล้วทำพิธีลบมลทินบาปให้เขา เพราะเขามีบาปเนื่องจากศพ
และในวันนั้นปุโรหิตต้องชำระศีรษะของเขาให้บริสุทธิ์
12 เขาต้องแยกตัวถวายแด่พระยาห์เวห์อีกตามจำนวนวันที่กำหนดไว้ และนำลูกแกะตัวผู้อายุ 1
ปีมาเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด ส่วนวันก่อนหน้านั้นไม่นับ เพราะการแยกตัวถวายของเขาเป็นมลทิน
13 “ ‘นี่คือกฎหมายสำหรับนาศีร์ เมื่อครบกำหนดวันที่เขาแยกตัวถวายแล้ว
ต้องพาเขามายังทางเข้าเต็นท์นัดพบ
14 เขาต้องนำเครื่องถวายมาถวายแด่พระยาห์เวห์ ได้แก่ ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 1
ตัวเป็นเครื่องเผาบูชา ลูกแกะตัวเมียอายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
และแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ 1 ตัวเป็นเครื่องสันติบูชา
15 ทั้งตะกร้าขนมปังไร้เชื้อ ขนมก้อนทำจากแป้งละเอียดเคล้าน้ำมัน และขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน
พร้อมด้วยเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
16 ปุโรหิตต้องนำสิ่งเหล่านี้มาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์
และถวายเครื่องบูชาชำระบาปกับเครื่องเผาบูชาของเขา
17 ปุโรหิตต้องถวายแกะตัวผู้เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์ พร้อมกับตะกร้าขนมปังไร้เชื้อ
และถวายเครื่องธัญบูชากับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย
18 นาศีร์ต้องโกนผมซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการแยกตัวถวายที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
แล้วนำผมนั้นใส่ในไฟใต้เครื่องสันติบูชา
19 หลังจากนาศีร์โกนผมซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการแยกตัวถวายแล้ว
ปุโรหิตต้องนำเนื้อส่วนไหล่ที่ต้มสุกของแกะตัวผู้ ขนมก้อนไร้เชื้อ 1 ก้อนจากตะกร้า
และขนมแผ่นไร้เชื้อ 1 แผ่น วางบนมือของนาศีร์

* **6:7 6:7** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” (เอโลฮิม)

20 แล้วปุโรหิตต้องโบกสิ่งเหล่านั้นเป็นเครื่องถวายโบกต่อหน้าพระยาห์เวห์
สิ่งเหล่านี้เป็นของบริสุทธิ์สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้อส่วนอกที่โบกถวายและเนื้อส่วนขาที่ถวาย
หลังจากนั้นนาศีร์จึงดื่มเหล้าองุ่นได้

21 นี่คือกฎหมายสำหรับนาศีร์ผู้ปฏิญาณ
และสำหรับเครื่องถวายที่เขาถวายแด่พระยาห์เวห์เนื่องจากการแยกตัวถวาย
นอกเหนือจากสิ่งอื่นที่เขามีกำลังถวายได้ เขาปฏิญาณไว้อย่างไร
ก็ต้องทำตามกฎหมายแห่งการแยกตัวถวายอย่างนั้น

22 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
23 จงบอกอาโรนและบุตรทั้งหลายของเขาว่า พวกเจ้าต้องให้พรชาวอิสราเอลดังนี้
จงกล่าวแก่พวกเขาว่า
24 ขอพระยาห์เวห์ทรงให้พรและปกป้องท่าน
25 ขอพระยาห์เวห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ส่องสว่างมายังท่าน
และทรงเมตตาท่าน
26 ขอพระยาห์เวห์ทรงหันพระพักตร์มายังท่าน
และประทานสันติสุขแก่ท่าน

27 ดังนั้นพวกเขาจะประทับนามของเราไว้กับชาวอิสราเอล และเราจะให้พรพวกเขา

7

1 ในวันที่โมเสสตั้งพลับพลาเสร็จ เขาได้เจิมและชำระพลับพลากับเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ์
ทั้งเจิมและชำระแท่นบูชากับภาชนะทั้งหมดให้บริสุทธิ์
2 บรรดาผู้นำอิสราเอลซึ่งเป็นหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาได้นำเครื่องถวายมา
คนเหล่านี้เป็นผู้นำของเผ่าต่าง ๆ และดูแลผู้ที่ถูกนับไว้
3 พวกเขานำเครื่องถวายมาต่อหน้าพระยาห์เวห์ คือเกวียนมีหลังคา 6 เล่มกับโค 12 ตัว ผู้นำทุก 2
คนถวายเกวียน 1 เล่ม และแต่ละคนถวายโค 1 ตัว พวกเขานำสิ่งเหล่านี้มาถวายหน้าพลับพลา
4 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
5 จงรับสิ่งเหล่านี้จากพวกเขา เพื่อนำไปใช้ในงานรับใช้ของเต็นท์นัดพบ
แล้วมอบแก่ชาวเลวีแต่ละคนตามงานรับใช้ของเขา
6 โมเสสจึงรับเกวียนกับโค และมอบให้ชาวเลวี
7 เขามอบเกวียน 2 เล่มกับโค 4 ตัวแก่ลูกหลานเกอร์โชน ตามงานรับใช้ของพวกเขา
8 เขามอบเกวียน 4 เล่มกับโค 8 ตัวแก่ลูกหลานเมรารี
ตามงานรับใช้ของพวกเขาภายใต้การควบคุมของอิธามาร์บุตรอาโรนปุโรหิต
9 แต่เขาไม่ได้มอบสิ่งใดแก่ลูกหลานโคฮาท
เพราะงานรับใช้เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์เป็นหน้าที่ของพวกเขา
และพวกเขาต้องแบกสิ่งบริสุทธิ์เหล่านั้นบนบ่า
10 บรรดาผู้นำนำเครื่องถวายมาสำหรับพิธีถวายแท่นบูชาในวันที่แท่นนั้นได้รับการเจิม
พวกเขานำเครื่องถวายมาวางไว้หน้าแท่นบูชา
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
ให้ผู้นำแต่ละคนนำเครื่องถวายของตนมาสำหรับพิธีถวายแท่นบูชา คนละวัน
12 ผู้ที่นำเครื่องถวายมาในวันที่ 1 คือนาห์โชนบุตรอัมมีนาดับ จากเผ่ายูดาห์
13 เครื่องถวายของเขาคือ
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล*

* **7:13 7:13** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
14 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
15 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
16 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
17 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของนาห์โชนบุตรอัมมีนาดับ
18 ในวันที่ 2 เนธันเอลบุตรศุอาร์ ผู้นำเผ่าอิสสาคาร์ ได้นำเครื่องถวายมา
19 สิ่งที่เขานำมาถวายคือ
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
20 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
21 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
22 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
23 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของเนธันเอลบุตรศุอาร์
24 ในวันที่ 3 เอลีอับบุตรเฮโลน ผู้นำชาวเศบูลุน
25 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
26 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
27 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
28 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
29 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของเอลีอับบุตรเฮโลน
30 ในวันที่ 4 เอลีซูร์บุตรเชเดอูร์ ผู้นำชาวรูเบน
31 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
32 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
33 โคหนุ่ม 1 ตัว

แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
34 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
35 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของเอลีซูร์บุตรเชเดอูร์
36 ในวันที่ 5 เชลูมิเอลบุตรศูริชัดได ผู้นำชาวสิเมโอน
37 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
38 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
39 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
40 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
41 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของเชลูมิเอลบุตรศูริชัดได
42 ในวันที่ 6 เอลียาสาฟบุตรเดอูเอล ผู้นำชาวกาด
43 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
44 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
45 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
46 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
47 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของเอลียาสาฟบุตรเดอูเอล
48 ในวันที่ 7 เอลีชามาบุตรอัมมีฮูด ผู้นำชาวเอฟราอิม
49 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
50 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
51 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
52 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป

53 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของเอลีชามาบุตรอัมมีฮูด
54 ในวันที่ 8 กามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์ ผู้นำชาวมนัสเสห์
55 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
56 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
57 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
58 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
59 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของกามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์
60 ในวันที่ 9 อาบีดันบุตรกิเดโอนี ผู้นำชาวเบนยามิน
61 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
62 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
63 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
64 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
65 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของอาบีดันบุตรกิเดโอนี
66 ในวันที่ 10 อาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัดได ผู้นำชาวดาน
67 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2 ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
68 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
69 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
70 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
71 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5 ตัว นี่คือเครื่องถวายของอาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัดได
72 ในวันที่ 11 ปากีเอลบุตรโอคราน ผู้นำชาวอาเชอร์
73 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้

ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2
ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
74 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
75 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
76 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
77 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5
ตัว นี่คือเครื่องถวายของปากีเอลบุตรโอคราน
78 ในวันที่ 12 อาหิราบุตรเอนัน ผู้นำชาวนัฟทาลี
79 ได้นำเครื่องถวายมาดังนี้
ถาดเงิน 1 ใบ หนัก 130 เชเขล
ชามเงิน 1 ใบ หนัก 70 เชเขลตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้ง 2
ใบบรรจุแป้งละเอียดเคล้าน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องธัญบูชา
80 ทัพพีทองคำ 1 คัน หนัก 10 เชเขล บรรจุเครื่องหอม
81 โคหนุ่ม 1 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว
ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องเผาบูชา
82 แพะตัวผู้ 1 ตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
83 และสำหรับเครื่องสันติบูชา มีโค 2 ตัว แกะตัวผู้ 5 ตัว แพะตัวผู้ 5 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 5
ตัว นี่คือเครื่องถวายของอาหิราบุตรเอนัน
84 นี่คือเครื่องถวายสำหรับพิธีถวายแท่นบูชาในวันที่แท่นนั้นได้รับการเจิม
ซึ่งบรรดาผู้นำอิสราเอลนำมาถวาย ได้แก่ ถาดเงิน 12 ใบ ชามเงิน 12 ใบ และทัพพีทองคำ 12 คัน
85 ถาดเงินแต่ละใบหนัก 130 เชเขล ชามแต่ละใบหนัก 70 เชเขล
น้ำหนักเงินทั้งหมดของภาชนะเหล่านี้รวม 2,400 เชเขล ตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์
86 ทัพพีทองคำ 12 คันที่บรรจุเครื่องหอม แต่ละคันหนัก 10 เชเขล
ตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์ น้ำหนักทองคำทั้งหมดของทัพพีรวม 120 เชเขล
87 สัตว์ทั้งหมดสำหรับเครื่องเผาบูชา ได้แก่ โคหนุ่ม 12 ตัว แกะตัวผู้ 12 ตัว ลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 12
ตัว พร้อมกับเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และแพะตัวผู้ 12 ตัวสำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
88 สัตว์ทั้งหมดสำหรับเครื่องสันติบูชา ได้แก่ โค 24 ตัว แกะตัวผู้ 60 ตัว แพะตัวผู้ 60 ตัว
และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 60 ตัว
นี่คือเครื่องถวายสำหรับพิธีถวายแท่นบูชาหลังจากแท่นนั้นได้รับการเจิม
89 เมื่อโมเสสเข้าไปในเต็นท์นัดพบเพื่อพูดกับพระยาห์เวห์
เขาได้ยินเสียงของพระองค์ตรัสกับเขาจากเหนือฝาหีบสำหรับการลบมลทินบาป
ซึ่งอยู่บนหีบแห่งพระโอวาท ระหว่างเครูบ 2 ตน และพระองค์ตรัสกับเขา

8

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงบอกอาโรนว่า "เมื่อเจ้าจุดตะเกียง ตะเกียงทั้ง 7
ดวงต้องส่องแสงไปยังบริเวณด้านหน้าเชิงประทีป" "

3 อาโรนก็ทำเช่นนั้น เขาจุดตะเกียงให้ส่องแสงไปยังบริเวณด้านหน้าเชิงประทีป
ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
4 เชิงประทีปนั้นทำด้วยทองคำตีขึ้นรูป ตั้งแต่ฐานจนถึงส่วนที่เป็นดอกล้วนเป็นงานตีขึ้นรูป
เชิงประทีปถูกทำขึ้นตามแบบที่พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่โมเสส
5 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
6 "จงนำชาวเลวีออกมาจากท่ามกลางชาวอิสราเอล และชำระพวกเขาให้สะอาด
7 เจ้าต้องชำระพวกเขาให้สะอาดดังนี้ จงพรมน้ำชำระให้พวกเขา ให้พวกเขาโกนขนทั้งตัวด้วยมีดโกน
ซักเสื้อผ้า และชำระตนให้สะอาด
8 แล้วให้พวกเขานำโคหนุ่ม 1 ตัวพร้อมกับเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน คือแป้งละเอียดเคล้าน้ำมัน
และให้เจ้านำโคหนุ่มอีก 1 ตัวมาเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
9 เจ้าต้องนำชาวเลวีมายืนหน้าเต็นท์นัดพบ และเรียกชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดมารวมกัน
10 เจ้าต้องนำชาวเลวีมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วชาวอิสราเอลจะวางมือบนชาวเลวี
11 อาโรนต้องถวายชาวเลวีแด่พระยาห์เวห์ด้วยพิธีโบกถวายในนามของชาวอิสราเอล
เพื่อชาวเลวีจะทำงานรับใช้พระยาห์เวห์
12 "ชาวเลวีต้องวางมือบนหัวโคทั้ง 2 ตัว แล้วเจ้าจงถวายตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ เพื่อทำพิธีลบมลทินบาปให้ชาวเลวี
13 เจ้าต้องให้ชาวเลวียืนอยู่ต่อหน้าอาโรนและบุตรทั้งหลายของเขา
แล้วถวายพวกเขาแด่พระยาห์เวห์ด้วยพิธีโบกถวาย
14 ด้วยวิธีนี้ เจ้าจะแยกชาวเลวีออกจากท่ามกลางชาวอิสราเอล และชาวเลวีจะเป็นของเรา
15 "หลังจากนั้นชาวเลวีจึงเข้าไปทำงานรับใช้ในเต็นท์นัดพบ เจ้าต้องชำระพวกเขาให้สะอาด
และถวายพวกเขาด้วยพิธีโบกถวาย
16 เพราะพวกเขาเป็นผู้ที่ถูกมอบไว้กับเราโดยสิ้นเชิงจากท่ามกลางชาวอิสราเอล
เรารับพวกเขาไว้เป็นของเราแทนบุตรหัวปีทุกคนที่คลอดออกมาเป็นคนแรกในหมู่ชาวอิสราเอล
17 เพราะบุตรหัวปีทั้งหมดในหมู่ชาวอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์
ในวันที่เราประหารบุตรหัวปีทั้งหมดในดินแดนอียิปต์ เราได้ชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ไว้สำหรับเรา
18 เรารับชาวเลวีไว้แทนบุตรหัวปีทั้งหมดของชาวอิสราเอล
19 เรามอบชาวเลวีจากท่ามกลางชาวอิสราเอลให้เป็นของขวัญแก่อาโรนและบุตรทั้งหลายของเขา
เพื่อทำงานรับใช้แทนชาวอิสราเอลในเต็นท์นัดพบ และทำพิธีลบมลทินบาปให้ชาวอิสราเอล
เพื่อจะไม่มีภัยพิบัติเกิดขึ้นในหมู่ชาวอิสราเอลเมื่อพวกเขาเข้าใกล้สถานบริสุทธิ์"
20 โมเสส อาโรน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็ทำเช่นนั้นต่อชาวเลวี
ชาวอิสราเอลทำต่อพวกเขาตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสเกี่ยวกับชาวเลวี
21 ชาวเลวีชำระตนจากบาปและซักเสื้อผ้า อาโรนถวายพวกเขาด้วยพิธีโบกถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์
และอาโรนทำพิธีลบมลทินบาปให้พวกเขาเพื่อชำระพวกเขาให้สะอาด
22 หลังจากนั้นชาวเลวีจึงเข้าไปทำงานรับใช้ในเต็นท์นัดพบต่อหน้าอาโรนและบุตรทั้งหลายของเขา
พวกเขาทำต่อชาวเลวีตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสเกี่ยวกับพวกเขา
23 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
24 "ข้อกำหนดสำหรับชาวเลวีมีดังนี้ ตั้งแต่อายุ 25 ปีขึ้นไป
พวกเขาต้องเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในงานรับใช้ของเต็นท์นัดพบ
25 และเมื่ออายุ 50 ปี พวกเขาต้องออกจากงานและไม่ทำงานรับใช้อีก
26 แต่พวกเขายังช่วยเหลือพี่น้องของตนในเต็นท์นัดพบในการปฏิบัติหน้าที่ได้
โดยไม่ต้องทำงานรับใช้ เจ้าต้องให้ชาวเลวีปฏิบัติหน้าที่เช่นนี้"

9

1 ในเดือนที่ 1 ของปีที่ 2 หลังจากชาวอิสราเอลออกจากดินแดนอียิปต์
พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในถิ่นทุรกันดารซีนายว่า
2 ให้ชาวอิสราเอลถือปัสกาตามเวลาที่กำหนด
3 ในเวลาเย็นของวันที่ 14 เดือนนี้ พวกเจ้าต้องถือปัสกาตามเวลาที่กำหนด
โดยทำตามข้อกำหนดและกฎระเบียบทั้งหมดของพิธีนี้
4 โมเสสจึงบอกชาวอิสราเอลให้ถือปัสกา
5 พวกเขาถือปัสกาในถิ่นทุรกันดารซีนาย เวลาเย็นของวันที่ 14 เดือนที่ 1
ชาวอิสราเอลทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
6 แต่มีชายบางคนเป็นมลทินเพราะศพ จึงถือปัสกาในวันนั้นไม่ได้
พวกเขาจึงมาหาโมเสสและอาโรนในวันนั้น
7 พวกเขาพูดกับโมเสสว่า พวกเราเป็นมลทินเพราะศพ
เหตุใดเราจึงถูกกีดกันไม่ให้ถวายเครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์ตามเวลาที่กำหนดร่วมกับชาวอิสราเอล
8 โมเสสตอบว่า จงรอก่อน เพื่อข้าจะฟังว่าพระยาห์เวห์จะทรงบัญชาเรื่องพวกเจ้าอย่างไร
9 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
10 จงบอกชาวอิสราเอลว่า ถ้าคนใดในพวกเจ้าหรือในบรรดาลูกหลานของเจ้าเป็นมลทินเพราะศพ
หรือเดินทางไปไกล เขายังต้องถือปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์
11 ให้คนเหล่านั้นถือปัสกาในเวลาเย็นของวันที่ 14 เดือนที่ 2
และกินสัตว์ปัสกาพร้อมกับขนมปังไร้เชื้อและผักรสขม
12 พวกเขาต้องไม่เหลือส่วนใดไว้จนถึงเช้า และต้องไม่หักกระดูกของสัตว์นั้น
พวกเขาต้องถือปัสกาตามข้อกำหนดทั้งหมดของพิธีนี้
13 แต่ถ้าคนใดสะอาดและไม่ได้เดินทาง ทว่าละเลยไม่ถือปัสกา
คนนั้นต้องถูกตัดขาดจากประชาชนของตน
เพราะเขาไม่ได้ถวายเครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์ตามเวลาที่กำหนด คนนั้นต้องรับโทษบาปของตน
14 ถ้ามีคนต่างด้าวอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าและต้องการถือปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์
เขาต้องทำตามข้อกำหนดและกฎระเบียบของพิธีปัสกา
พวกเจ้าต้องใช้ข้อกำหนดเดียวกันทั้งกับคนต่างด้าวและคนที่เกิดในแผ่นดิน
15 ในวันที่ตั้งพลับพลา เมฆปกคลุมพลับพลา คือเต็นท์แห่งพระโอวาท ตั้งแต่เวลาเย็นจนถึงเช้า
เมฆเหนือพลับพลามีลักษณะเหมือนไฟ
16 เป็นเช่นนี้เสมอ คือเมฆปกคลุมพลับพลา และในเวลากลางคืนมีสิ่งที่มีลักษณะเหมือนไฟ
17 เมื่อใดที่เมฆลอยขึ้นจากบริเวณเหนือเต็นท์ หลังจากนั้นชาวอิสราเอลก็ออกเดินทาง
และเมื่อเมฆหยุดอยู่ ณ ที่ใด ชาวอิสราเอลก็ตั้งค่าย ณ ที่นั้น
18 ชาวอิสราเอลออกเดินทางตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
และตั้งค่ายตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ ตราบใดที่เมฆยังคงอยู่เหนือพลับพลา
พวกเขาก็ยังคงตั้งค่ายอยู่
19 เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน
ชาวอิสราเอลก็ปฏิบัติตามคำสั่งของพระยาห์เวห์และไม่ออกเดินทาง
20 บางครั้งเมฆอยู่เหนือพลับพลาเพียงไม่กี่วัน พวกเขาก็คงตั้งค่ายตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
และออกเดินทางตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
21 บางครั้งเมฆอยู่ตั้งแต่เวลาเย็นจนถึงเช้า และเมื่อเมฆลอยขึ้นในตอนเช้า พวกเขาก็ออกเดินทาง
ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน เมื่อเมฆลอยขึ้น พวกเขาก็ออกเดินทาง
22 ไม่ว่าเมฆจะอยู่เหนือพลับพลา 2 วัน 1 เดือน หรือ 1 ปี โดยยังคงอยู่เหนือพลับพลานั้น
ชาวอิสราเอลก็ยังคงตั้งค่ายและไม่ออกเดินทาง แต่เมื่อเมฆลอยขึ้น พวกเขาก็ออกเดินทาง

23 พวกเขาตั้งค่ายตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และออกเดินทางตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
พวกเขาปฏิบัติตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ ตามพระบัญชาที่พระยาห์เวห์ประทานผ่านโมเสส

10

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงทำแตรเงิน 2 คัน เป็นงานตีขึ้นรูป ใช้สำหรับเรียกชุมนุมชนมารวมกันและสั่งให้ค่ายต่าง ๆ
ออกเดินทาง
3 เมื่อเป่าแตรทั้ง 2 คัน ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมารวมกันรอบตัวเจ้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
4 แต่ถ้าเป่าเพียงคันเดียว ให้บรรดาผู้นำซึ่งเป็นหัวหน้ากลุ่มพันคนของอิสราเอลมารวมกันรอบตัวเจ้า
5 เมื่อพวกเจ้าเป่าแตรเป็นสัญญาณ ให้ค่ายต่าง ๆ ทางด้านตะวันออกออกเดินทาง
6 เมื่อพวกเจ้าเป่าแตรเป็นสัญญาณครั้งที่ 2 ให้ค่ายต่าง ๆ ทางด้านใต้ออกเดินทาง
ต้องเป่าแตรเป็นสัญญาณเพื่อให้พวกเขาออกเดินทาง
7 แต่เมื่อจะเรียกที่ประชุมมารวมกัน ให้เป่าแตรโดยไม่ใช้เสียงสัญญาณ
8 "ให้บุตรทั้งหลายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตเป่าแตร
นี่จะเป็นข้อกำหนดถาวรสำหรับพวกเจ้าตลอดทุกชั่วอายุ
9 เมื่อพวกเจ้าออกไปทำสงครามในแผ่นดินของตนกับศัตรูผู้กดขี่ จงเป่าแตรเป็นสัญญาณ
แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าจะทรงระลึกถึงพวกเจ้า และพวกเจ้าจะรอดพ้นจากศัตรู
10 "ในวันแห่งความยินดีของพวกเจ้า ในเทศกาลตามกำหนด และในวันต้นเดือน
จงเป่าแตรเหนือเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาของพวกเจ้า
แตรเหล่านี้จะเป็นเครื่องเตือนความจำสำหรับพวกเจ้าต่อหน้าพระเจ้าของพวกเจ้า
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"
11 ในวันที่ 20 เดือนที่ 2 ปีที่ 2 เมฆลอยขึ้นจากบริเวณเหนือพลับพลาแห่งพันธสัญญา
12 ชาวอิสราเอลจึงออกเดินทางเป็นช่วง ๆ จากถิ่นทุรกันดารซีนาย
แล้วเมฆมาหยุดอยู่ในถิ่นทุรกันดารปาราน
13 นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาออกเดินทางตามพระบัญชาที่พระยาห์เวห์ประทานผ่านโมเสส
14 ธงประจำค่ายของชาวยูดาห์ออกเดินทางก่อนตามกองของพวกเขา
นาห์โชนบุตรอัมมีนาดับเป็นผู้บัญชาการกองของยูดาห์
15 เนธันเอลบุตรศุอาร์เป็นผู้บัญชาการกองของเผ่าอิสสาคาร์
16 เอลีอับบุตรเฮโลนเป็นผู้บัญชาการกองของเผ่าเศบูลุน
17 จากนั้นมีการรื้อพลับพลา และลูกหลานเกอร์โชนกับลูกหลานเมรารีผู้หามพลับพลาก็ออกเดินทาง
18 ธงประจำค่ายของรูเบนออกเดินทางตามกองของพวกเขา
เอลีซูร์บุตรเชเดอูร์เป็นผู้บัญชาการกองของรูเบน
19 เชลูมิเอลบุตรศูริชัดไดเป็นผู้บัญชาการกองของเผ่าสิเมโอน
20 เอลียาสาฟบุตรเดอูเอลเป็นผู้บัญชาการกองของเผ่ากาด
21 ลูกหลานโคฮาทผู้หามสถานบริสุทธิ์ออกเดินทาง ส่วนกลุ่มอื่น ๆ
ตั้งพลับพลาให้เสร็จก่อนที่พวกเขาจะมาถึง
22 ธงประจำค่ายของชาวเอฟราอิมออกเดินทางตามกองของพวกเขา
เอลีชามาบุตรอัมมีฮูดเป็นผู้บัญชาการกองของเอฟราอิม
23 กามาลิเอลบุตรเปดาห์ซูร์เป็นผู้บัญชาการกองของเผ่ามนัสเสห์
24 อาบีดันบุตรกิเดโอนีเป็นผู้บัญชาการกองของเผ่าเบนยามิน
25 ธงประจำค่ายของชาวดานซึ่งเป็นกองระวังหลังของทุกค่ายออกเดินทางตามกองของพวกเขา
อาหิเยเซอร์บุตรอัมมีชัดไดเป็นผู้บัญชาการกองของดาน

26 ปากีเอลบุตรโอครานเป็นผู้บัญชาการกองของเผ่าอาเชอร์
27 อาหิราบุตรเอนันเป็นผู้บัญชาการกองของเผ่านัฟทาลี
28 นี่คือลำดับการเดินทางของชาวอิสราเอลตามกองของพวกเขา และพวกเขาก็ออกเดินทาง
29 โมเสสพูดกับโฮบับบุตรเรอูเอลชาวมีเดียน ผู้เป็นพ่อตาของโมเสสว่า
"เรากำลังเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งพระยาห์เวห์ตรัสถึงว่า 'เราจะมอบที่นั่นให้พวกเจ้า' จงไปกับเรา
แล้วเราจะทำดีต่อท่าน เพราะพระยาห์เวห์ตรัสถึงสิ่งดีเกี่ยวกับอิสราเอลไว้แล้ว"
30 โฮบับตอบว่า "ข้าจะไม่ไป แต่จะกลับไปยังแผ่นดินและญาติพี่น้องของข้า"
31 โมเสสพูดว่า "โปรดอย่าจากพวกเราไปเลย เพราะท่านรู้ว่าเราควรตั้งค่ายอย่างไรในถิ่นทุรกันดาร
และท่านเป็นหูเป็นตาให้เราได้
32 ถ้าท่านไปกับเรา เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งดีใดแก่เรา เราก็จะทำสิ่งดีนั้นแก่ท่านด้วย"
33 พวกเขาออกจากภูเขาของพระยาห์เวห์ เดินทางไปเป็นระยะทาง 3 วัน
หีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์นำหน้าพวกเขาไปเป็นระยะทาง 3 วัน เพื่อหาที่พักให้พวกเขา
34 เมฆของพระยาห์เวห์อยู่เหนือพวกเขาในเวลากลางวัน เมื่อพวกเขาออกจากค่าย
35 เมื่อหีบออกเดินทาง โมเสสกล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงลุกขึ้นเถิด
ขอให้ศัตรูของพระองค์กระจัดกระจาย
และให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปให้พ้นเบื้องหน้าพระองค์"
36 เมื่อหีบหยุดพัก เขากล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงกลับมายังอิสราเอล
ซึ่งมีอยู่นับหมื่นนับพันเถิด"

11

1 ประชาชนพากันบ่นจนพระยาห์เวห์ทรงได้ยิน เมื่อทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็โกรธจัด
ไฟจากพระยาห์เวห์ลุกไหม้ท่ามกลางพวกเขาและเผาผลาญบริเวณรอบนอกบางส่วนของค่าย
2 ประชาชนร้องขอความช่วยเหลือจากโมเสส โมเสสจึงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ แล้วไฟก็ดับลง
3 สถานที่นั้นจึงมีชื่อว่าทาเบราห์* เพราะไฟจากพระยาห์เวห์ได้ลุกไหม้ท่ามกลางพวกเขา
4 กลุ่มคนที่ปะปนอยู่ท่ามกลางพวกเขาเกิดความอยากอย่างรุนแรง
ชาวอิสราเอลก็ร้องไห้อีกและพูดว่า "ใครจะหาเนื้อมาให้เรากิน"
5 เรายังจำปลา แตงกวา แตงโม กระเทียมต้น หัวหอม
และกระเทียมที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องเสียเงิน
6 แต่ตอนนี้เราเบื่ออาหารเต็มที ไม่มีอะไรให้มองนอกจากมานานี้"
7 มานามีลักษณะเหมือนเมล็ดผักชี และดูคล้ายยางไม้เบเดลเลียม†
8 ประชาชนเดินไปเก็บมานา แล้วนำไปโม่ด้วยเครื่องโม่หรือตำในครก
จากนั้นต้มในหม้อและทำเป็นขนมแผ่น รสชาติคล้ายน้ำมันที่คั้นใหม่
9 เมื่อมีน้ำค้างลงบนค่ายในเวลากลางคืน มานาก็ตกลงทั่วค่ายด้วย
10 โมเสสได้ยินประชาชนร้องไห้กันตามครอบครัว แต่ละคนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของตน
พระยาห์เวห์ทรงโกรธจัดอย่างยิ่ง และโมเสสก็ไม่พอใจ
11 โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า "ทำไมพระองค์จึงทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องลำบากถึงเพียงนี้"
ทำไมข้าพเจ้าจึงไม่ได้รับความโปรดปรานจากพระองค์
พระองค์จึงวางภาระของประชาชนทั้งหมดนี้ไว้กับข้าพเจ้า"
12 ข้าพเจ้าเป็นผู้ให้กำเนิดประชาชนทั้งหมดนี้หรือ" ข้าพเจ้าเป็นผู้คลอดพวกเขาหรือ
พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงอุ้มพวกเขาไว้แนบอกเหมือนพี่เลี้ยงอุ้มทารกที่ยังดูดนม
ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา"?

---

* **11:3 11:3** ทาเบราห์หมายถึง "การเผาไหม้" † **11:7 11:7** เบเดลเลียมเป็นยางที่สกัดจากต้นไม้บางชนิดในแอฟริกา

13 ข้าพเจ้าจะหาเนื้อจากไหนมาให้ประชาชนทั้งหมดนี้ เพราะพวกเขาร้องไห้ต่อหน้าข้าพเจ้าว่า
เอาเนื้อมาให้เรากิน
14 ข้าพเจ้าคนเดียวไม่สามารถแบกภาระของประชาชนทั้งหมดนี้ได้ เพราะหนักเกินกำลังของข้าพเจ้า
15 ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ และถ้าข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานจากพระองค์
โปรดฆ่าข้าพเจ้าเสียเดี๋ยวนี้เถิด อย่าให้ข้าพเจ้าต้องเห็นความทุกข์ของตนเลย

16 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงรวบรวมผู้อาวุโสของอิสราเอลมาให้เรา 70 คน
ซึ่งเจ้ารู้ว่าเป็นผู้อาวุโสของประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่ปกครองพวกเขา
จงพาคนเหล่านั้นมาที่เต็นท์นัดพบ ให้พวกเขายืนอยู่กับเจ้าที่นั่น
17 เราจะลงมาพูดกับเจ้าที่นั่น เราจะแบ่งพระวิญญาณซึ่งอยู่เหนือเจ้าไปวางไว้เหนือพวกเขา
แล้วพวกเขาจะช่วยเจ้าแบกภาระของประชาชน เพื่อเจ้าจะไม่ต้องแบกเพียงลำพัง
18 จงบอกประชาชนว่า จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับวันพรุ่งนี้
แล้วพวกเจ้าจะได้กินเนื้อ เพราะพวกเจ้าร้องไห้จนพระยาห์เวห์ทรงได้ยินว่า
ใครจะหาเนื้อมาให้เรากิน ตอนอยู่ในอียิปต์เรามีความเป็นอยู่ดี
ดังนั้นพระยาห์เวห์จะประทานเนื้อให้พวกเจ้า และพวกเจ้าจะได้กิน
19 พวกเจ้าจะไม่ได้กินเพียง 1 วัน 2 วัน 5 วัน 10 วัน หรือ 20 วัน
20 แต่จะกินตลอดทั้งเดือน จนเนื้อล้นออกมาทางจมูกและพวกเจ้ารังเกียจมัน
เพราะพวกเจ้าปฏิเสธพระยาห์เวห์ผู้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า และร้องไห้ต่อหน้าพระองค์ว่า
ทำไมเราจึงออกมาจากอียิปต์ ๆ

21 โมเสสทูลว่า ประชาชนที่ข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางมีชายเดินเท้า 600,000 คน แต่พระองค์ตรัสว่า
เราจะให้เนื้อพวกเขากินตลอดทั้งเดือน
22 ถ้าฆ่าแกะกับโคทั้งฝูงให้พวกเขา จะเพียงพอหรือ ถ้ารวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลมาให้พวกเขา
จะเพียงพอหรือ
23 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์สั้นเกินจะเอื้อมถึงแล้วหรือ
บัดนี้เจ้าจะได้เห็นว่าถ้อยคำของเราจะเกิดขึ้นจริงกับเจ้าหรือไม่
24 โมเสสออกไปบอกถ้อยคำของพระยาห์เวห์แก่ประชาชน แล้วรวบรวมผู้อาวุโสของประชาชน 70
คน ให้ยืนล้อมรอบเต็นท์
25 พระยาห์เวห์ลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส
พระองค์ทรงแบ่งพระวิญญาณซึ่งอยู่เหนือโมเสสไปวางไว้เหนือผู้อาวุโสทั้ง 70 คน
เมื่อพระวิญญาณมาอยู่เหนือพวกเขา พวกเขาก็กล่าวคำเผยพระวจนะ แต่หลังจากนั้นไม่ได้ทำอีก
26 ยังมีชาย 2 คนอยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด
พระวิญญาณมาอยู่เหนือพวกเขา ทั้งสองมีชื่ออยู่ในรายชื่อ แต่ไม่ได้ออกไปที่เต็นท์
พวกเขาจึงกล่าวคำเผยพระวจนะอยู่ในค่าย
27 ชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า เอลดาดกับเมดาดกำลังกล่าวคำเผยพระวจนะอยู่ในค่าย

28 โยชูวาบุตรนูน ผู้รับใช้ของโมเสสและเป็นหนึ่งในคนที่เขาเลือกไว้ พูดว่า
ท่านโมเสสผู้เป็นนายของข้าพเจ้า โปรดห้ามพวกเขาเถิด

29 โมเสสตอบเขาว่า เจ้ากำลังร้อนใจแทนข้าหรือ
ข้าอยากให้ประชาชนทั้งหมดของพระยาห์เวห์เป็นผู้เผยพระวจนะ
และอยากให้พระยาห์เวห์วางพระวิญญาณของพระองค์ไว้เหนือพวกเขา

30 แล้วโมเสสกับบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลก็กลับเข้าไปในค่าย

31 ลมจากพระยาห์เวห์พัดออกมา พาฝูงนกคุ่มจากทะเลมาปล่อยให้ตกลงข้างค่าย
แผ่ออกไปโดยรอบค่าย ด้านนี้ไกลประมาณระยะเดินทาง 1 วัน
และอีกด้านหนึ่งก็ไกลประมาณระยะเดินทาง 1 วัน ฝูงนกอยู่สูงจากพื้นดินประมาณ 2 ศอก‡
32 ประชาชนออกไปเก็บนกคุ่มตลอดวันนั้น ตลอดคืนนั้น และตลอดวันรุ่งขึ้น
คนที่เก็บได้น้อยที่สุดยังเก็บได้ 10 โฮเมอร์§ แล้วพวกเขาก็นำนกเหล่านั้นไปวางเรียงไว้รอบค่าย
33 ขณะที่เนื้อยังคาอยู่ในปาก ก่อนที่พวกเขาจะเคี้ยว พระยาห์เวห์ทรงโกรธประชาชนอย่างรุนแรง
และพระยาห์เวห์ทรงลงโทษพวกเขาด้วยภัยพิบัติร้ายแรงมาก
34 สถานที่นั้นจึงมีชื่อว่าคิบโรทฮัททาอาวาห์* เพราะที่นั่นพวกเขาฝังคนที่มีความอยาก
35 ประชาชนเดินทางจากคิบโรทฮัททาอาวาห์ไปยังฮาเซโรท และพักอยู่ที่ฮาเซโรท

12

1 มิเรียมกับอาโรนพูดต่อว่าโมเสสเรื่องภรรยาชาวคูช เพราะเขาได้แต่งงานกับหญิงชาวคูช
2 ทั้งสองพูดว่า “พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสเพียงคนเดียวจริงหรือ”
พระองค์ไม่ได้ตรัสกับเราด้วยหรือ?” พระยาห์เวห์ทรงได้ยินคำพูดนั้น
3 โมเสสเป็นคนถ่อมตนมาก ยิ่งกว่าทุกคนบนแผ่นดิน
4 ทันใดนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส อาโรน และมิเรียมว่า “พวกเจ้าทั้ง 3
คนจงออกมาที่เต็นท์นัดพบ!”
ทั้ง 3 คนจึงออกมา
5 พระยาห์เวห์ลงมาในเสาเมฆ และยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ พระองค์ทรงเรียกอาโรนกับมิเรียม
แล้วทั้งสองก็ก้าวออกมา
6 พระองค์ตรัสว่า “จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้ามีผู้เผยพระวจนะอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
เราผู้เป็นพระยาห์เวห์จะสำแดงตัวแก่เขาในนิมิต และพูดกับเขาในความฝัน
7 แต่โมเสสผู้รับใช้ของเราไม่เป็นเช่นนั้น เขาซื่อสัตย์ในทุกเรื่องภายในครัวเรือนของเรา
8 เราจะพูดกับเขาโดยตรงอย่างชัดเจน ไม่ใช่ด้วยปริศนา และเขาจะเห็นรูปลักษณ์ของพระยาห์เวห์
แล้วทำไมพวกเจ้าจึงไม่กลัวที่จะพูดต่อต้านโมเสสผู้รับใช้ของเรา?”
9 พระยาห์เวห์ทรงโกรธพวกเขาอย่างรุนแรง แล้วพระองค์ก็จากไป
10 เมื่อเมฆลอยไปจากบริเวณเหนือเต็นท์ มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ขาวเหมือนหิมะ
อาโรนหันไปมองมิเรียม ก็เห็นว่านางเป็นโรคเรื้อน
11 อาโรนพูดกับโมเสสว่า “ท่านผู้เป็นนายของข้าพเจ้า โปรดอย่าเอาบาปนี้มาเป็นโทษแก่เราเลย
เราได้ทำสิ่งโง่เขลาและทำบาป
12 โปรดอย่าให้นางเป็นเหมือนทารกตายคลอด
ซึ่งเนื้อหนังสลายไปครึ่งหนึ่งเมื่อออกจากครรภ์มารดา”
13 โมเสสร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดรักษานางเถิด!”
14 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “ถ้าพ่อของนางเพียงแต่ถ่มน้ำลายรดหน้า นางจะไม่ต้องอับอาย 7
วันหรือ? จงกักนางไว้นอกค่าย 7 วัน หลังจากนั้นจึงรับนางกลับเข้ามา”
15 มิเรียมถูกกักไว้นอกค่าย 7 วัน ประชาชนไม่ได้ออกเดินทางจนกว่านางจะถูกรับกลับเข้ามา
16 หลังจากนั้นประชาชนเดินทางจากฮาเซโรท และตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารปาราน

13

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า

---

‡ **11:31 11:31** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร § **11:32 11:32** 1 โฮเมอร์มีปริมาตรประมาณ 220 ลิตร หรือ 6 บุเชล * **11:34 11:34** คิบโรทฮัททาอาวาห์หมายถึง “หลุมฝังศพแห่งความอยาก”

2 จงส่งคนไปสอดแนมแผ่นดินคานาอันซึ่งเราจะมอบให้ชาวอิสราเอล
ให้ส่งชายจากแต่ละเผ่าตามสายบรรพบุรุษของพวกเขา เผ่าละ 1 คน
แต่ละคนต้องเป็นผู้นำในหมู่คนของตน
3 โมเสสจึงส่งพวกเขาออกจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
ทุกคนเป็นหัวหน้าของชาวอิสราเอล
4 ต่อไปนี้เป็นชื่อของพวกเขา
จากเผ่ารูเบน ชัมมูอาบุตรศักคูร์
5 จากเผ่าสิเมโอน ชาฟัทบุตรโฮรี
6 จากเผ่ายูดาห์ คาเลบบุตรเยฟุนเนห์
7 จากเผ่าอิสสาคาร์ อิกาลบุตรโยเซฟ
8 จากเผ่าเอฟราอิม โฮเชยาบุตรนูน
9 จากเผ่าเบนยามิน ปัลทีบุตรราฟู
10 จากเผ่าเศบูลุน กัดดีเอลบุตรโสดี
11 จากเผ่าโยเซฟ คือจากเผ่ามนัสเสห์ กัดดีบุตรซูสี
12 จากเผ่าดาน อัมมีเอลบุตรเกมัลลี
13 จากเผ่าอาเชอร์ เสธูร์บุตรมีคาเอล
14 จากเผ่านัฟทาลี นาห์บีบุตรโวฟสี
15 จากเผ่ากาด เกอูเอลบุตรมาคี
16 คนเหล่านี้คือผู้ที่โมเสสส่งไปสอดแนมแผ่นดิน โมเสสเรียกโฮเชยาบุตรนูนว่าโยชูวา
17 โมเสสส่งพวกเขาไปสอดแนมแผ่นดินคานาอัน โดยบอกว่า จงขึ้นไปทางดินแดนตอนใต้
แล้วขึ้นไปยังเขตภูเขา
18 จงดูว่าแผ่นดินนั้นเป็นอย่างไร ผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นเข้มแข็งหรืออ่อนแอ มีจำนวนน้อยหรือมาก
19 แผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่ดีหรือไม่ดี เมืองที่พวกเขาอาศัยเป็นอย่างไร
เป็นค่ายพักหรือเมืองที่มีป้อมปราการ
20 แผ่นดินนั้นอุดมสมบูรณ์หรือแร้นแค้น มีต้นไม้อยู่หรือไม่
จงกล้าหาญและนำผลไม้จากแผ่นดินนั้นกลับมาบ้าง เวลานั้นเป็นช่วงที่องุ่นรุ่นแรกเริ่มสุก
21 พวกเขาจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารศินจนถึงเรโหบ ใกล้ทางเข้าฮามัท
22 พวกเขาขึ้นไปทางดินแดนตอนใต้และมาถึงเฮโบรน ที่นั่นมีอาหิมาน เชชัย และทัลมัย
ลูกหลานของอานาค (เฮโบรนสร้างขึ้นก่อนโศอันในอียิปต์ 7 ปี)
23 เมื่อมาถึงหุบเขาเอชโคล พวกเขาตัดกิ่งองุ่นซึ่งมีพวงองุ่น 1 พวงจากที่นั่น แล้ว 2
คนช่วยกันหามด้วยไม้คาน ทั้งนำผลทับทิมและผลมะเดื่อกลับมาด้วย
24 สถานที่นั้นมีชื่อว่าหุบเขาเอชโคล เพราะพวงองุ่นที่ชาวอิสราเอลตัดมาจากที่นั่น
25 เมื่อครบ 40 วัน พวกเขาก็กลับจากการสอดแนมแผ่นดิน
26 พวกเขากลับมาหาโมเสส อาโรน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดที่คาเดชในถิ่นทุรกันดารปาราน
พวกเขารายงานแก่โมเสสกับอาโรนและชุมนุมชนทั้งหมด ทั้งนำผลไม้จากแผ่นดินนั้นมาให้ดู
27 พวกเขารายงานโมเสสว่า พวกเราไปถึงแผ่นดินที่ท่านส่งเราไปแล้ว
ที่นั่นมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์จริง ๆ และนี่คือผลไม้จากแผ่นดินนั้น
28 แต่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นเข้มแข็ง เมืองต่าง ๆ มีป้อมปราการและใหญ่มาก
นอกจากนี้เรายังเห็นลูกหลานของอานาคที่นั่น
29 ชาวอามาเลขอาศัยอยู่ในดินแดนตอนใต้ ชาวฮิตไทต์ ชาวเยบุส
และชาวอาโมไรต์อาศัยอยู่ในเขตภูเขา ส่วนชาวคานาอันอาศัยอยู่ริมทะเลและตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

30 คาเลบทำให้ประชาชนเงียบลงต่อหน้าโมเสส แล้วพูดว่า
"ให้เราขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นเดี๋ยวนี้เถิด เพราะเราสามารถเอาชนะได้แน่นอน""
31 แต่คนที่ขึ้นไปพร้อมกับเขาพูดว่า "เราไม่สามารถขึ้นไปต่อสู้กับคนเหล่านั้นได้
เพราะพวกเขาแข็งแกร่งกว่าเรา"
32 คนเหล่านั้นนำรายงานให้ร้ายเกี่ยวกับแผ่นดินที่ได้สอดแนมมาบอกชาวอิสราเอลว่า
"แผ่นดินที่เราเดินผ่านเพื่อสอดแนมนั้นเป็นแผ่นดินที่กลืนกินผู้อยู่อาศัย
และคนทั้งหมดที่เราเห็นที่นั่นก็มีรูปร่างสูงใหญ่
33 ที่นั่นเราเห็นพวกเนฟิลิม* ซึ่งเป็นลูกหลานของอานาคที่สืบเชื้อสายจากพวกเนฟิลิม†
ในสายตาของเราเอง เราเป็นเหมือนตั๊กแตน และในสายตาของพวกเขาก็เป็นเช่นนั้นด้วย"

14

1 ชุมนุมชนทั้งหมดส่งเสียงร้องดัง ประชาชนร้องไห้ตลอดคืนนั้น
2 ชาวอิสราเอลทั้งหมดบ่นต่อว่าโมเสสกับอาโรน ชุมนุมชนทั้งหมดพูดกับทั้งสองว่า "รู้อย่างนี้
เราตายเสียในดินแดนอียิปต์ หรือไม่ก็ตายในถิ่นทุรกันดารนี้ยังดีกว่า"
3 ทำไมพระยาห์เวห์จึงพาเรามายังแผ่นดินนี้เพื่อให้เราล้มตายด้วยคมดาบ" ภรรยากับลูกเล็ก ๆ
ของเราจะถูกจับหรือถูกฆ่า" กลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ""
4 แล้วพวกเขาพูดกันว่า "ให้เราเลือกผู้นำสักคนแล้วกลับไปอียิปต์กันเถิด"
5 โมเสสกับอาโรนหมอบซบหน้าลงต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล
6 โยชูวาบุตรนูนกับคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ ซึ่งเป็นผู้ที่ไปสอดแนมแผ่นดิน ฉีกเสื้อผ้าของตน
7 ทั้งสองพูดกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า
"แผ่นดินที่พวกเราเดินผ่านเพื่อสอดแนมนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเยี่ยม
8 ถ้าพระยาห์เวห์ทรงพอใจเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนั้นและมอบให้เรา
เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
9 แต่อย่ากบฏต่อพระยาห์เวห์ และอย่ากลัวประชาชนในแผ่นดินนั้น
เพราะเราจะเอาชนะพวกเขาได้อย่างง่ายดาย พวกเขาไม่มีสิ่งคุ้มครองอีกแล้ว
และพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเรา อย่ากลัวพวกเขาเลย"
10 แต่ชุมนุมชนทั้งหมดขู่ว่าจะเอาหินขว้างทั้งสอง
พระสิริของพระยาห์เวห์ปรากฏที่เต็นท์นัดพบต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "ประชาชนนี้จะดูหมิ่นเราไปอีกนานเท่าไร"
พวกเขาจะไม่เชื่อใจเราไปอีกนานเท่าไร ทั้งที่เราได้ทำหมายสำคัญทั้งหมดนี้ท่ามกลางพวกเขา"
12 เราจะใช้โรคระบาดโจมตีและตัดพวกเขาออกจากการรับมรดก
แล้วเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่และเข้มแข็งกว่าพวกเขา"
13 โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้น ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้
เพราะพระองค์ทรงใช้ฤทธิ์อำนาจนำประชาชนนี้ออกมาจากท่ามกลางพวกเขา
14 แล้วชาวอียิปต์จะบอกเรื่องนี้แก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ คนเหล่านั้นได้ยินแล้วว่าพระองค์
พระยาห์เวห์ ทรงอยู่ท่ามกลางประชาชนนี้ เพราะพระองค์ พระยาห์เวห์ ทรงปรากฏแก่พวกเขาโดยตรง
เมฆของพระองค์อยู่เหนือพวกเขา
และพระองค์ทรงนำหน้าพวกเขาในเสาเมฆเวลากลางวันและในเสาไฟเวลากลางคืน
15 ถ้าพระองค์ประหารประชาชนนี้ทั้งหมดราวกับเป็นคนคนเดียว ชนชาติต่าง ๆ
ที่ได้ยินชื่อเสียงของพระองค์จะพูดว่า

---

* **13:33 13:33** หรือ "พวกยักษ์" † **13:33 13:33** หรือ "พวกยักษ์"

16 “เพราะพระยาห์เวห์ไม่สามารถนำประชาชนนี้เข้าไปในแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะมอบ
ให้พวกเขา พระองค์จึงฆ่าพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร”
17 บัดนี้ขอให้ฤทธิ์อำนาจขององค์ผู้เป็นนาย* ยิ่งใหญ่ ดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า
18 “พระยาห์เวห์ทรงอดกลั้น และเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง
พระองค์ทรงให้อภัยความชั่วและการไม่เชื่อฟัง แต่จะไม่ทรงถือว่าผู้มีความผิดเป็นผู้บริสุทธิ์เลย
พระองค์ทรงลงโทษความผิดของบิดาไปถึงลูกหลานรุ่นที่ 3 และรุ่นที่ 4”
19 โปรดให้อภัยความชั่วของประชาชนนี้ตามความรักมั่นคงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
เหมือนที่พระองค์ทรงให้อภัยประชาชนนี้มาตั้งแต่อียิปต์จนถึงบัดนี้”
20 พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เราให้อภัยตามคำขอของเจ้าแล้ว
21 แต่เรามีชีวิตอยู่แน่นอน และทั่วโลกจะเต็มไปด้วยพระสิริของพระยาห์เวห์
22 คนเหล่านั้นทั้งหมดได้เห็นพระสิริและหมายสำคัญของเราซึ่งเราทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร
แต่ยังทดสอบเราถึง 10 ครั้งและไม่ยอมฟังเสียงของเรา
23 พวกเขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะมอบให้บรรพบุรุษของพวกเขาเลย
และไม่มีใครที่ดูหมิ่นเราจะได้เห็นแผ่นดินนั้น
24 แต่คาเลบผู้รับใช้ของเรามีจิตใจต่างออกไปและติดตามเราอย่างเต็มที่
เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินที่เขาได้เข้าไปสำรวจ และลูกหลานของเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินนั้น
25 เนื่องจากชาวอามาเลขกับชาวคานาอันอาศัยอยู่ในหุบเขา
พรุ่งนี้ให้พวกเจ้าหันกลับและเดินทางเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางไปทะเลแดง”
26 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
27 “เราจะต้องทนชุมนุมชนชั่วนี้ที่บ่นต่อว่าเราไปอีกนานเท่าไร”
เราได้ยินคำบ่นของชาวอิสราเอลซึ่งบ่นต่อว่าเราแล้ว
28 จงบอกพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ประกาศว่า เรามีชีวิตอยู่แน่นอนฉันใด
เราจะทำต่อพวกเจ้าตามคำที่พวกเจ้าพูดให้เราได้ยินฉันนั้น
29 พวกเจ้าจะล้มลงเป็นศพในถิ่นทุรกันดารนี้ ทุกคนที่ถูกนับไว้ในจำนวนทั้งหมดของพวกเจ้า
ตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป ซึ่งได้บ่นต่อว่าเรา
30 พวกเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้พวกเจ้าอาศัยอยู่อย่างแน่นอน
ยกเว้นคาเลบบุตรเยฟุนเนห์กับโยชูวาบุตรนูน
31 แต่เราจะนำลูกเล็ก ๆ ของพวกเจ้าซึ่งพวกเจ้าบอกว่าจะถูกจับหรือถูกฆ่าเข้าไป
และพวกเขาจะได้รู้จักแผ่นดินที่พวกเจ้าปฏิเสธ
32 ส่วนพวกเจ้า จะล้มลงเป็นศพในถิ่นทุรกันดารนี้
33 ลูกหลานของพวกเจ้าจะเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 40 ปี
และต้องรับผลจากการนอกใจของพวกเจ้า จนกว่าศพของพวกเจ้าจะหมดไปในถิ่นทุรกันดาร
34 พวกเจ้าสอดแนมแผ่นดินเป็นเวลา 40 วัน พวกเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วของตนเป็นเวลา 40 ปี
โดยนับ 1 ปีต่อ 1 วัน และพวกเจ้าจะได้รู้ว่าการที่เราตัดขาดจากพวกเจ้าเป็นอย่างไร”
35 เราคือพระยาห์เวห์ได้พูดไว้แล้ว
เราจะทำเช่นนี้กับชุมนุมชนชั่วทั้งหมดที่รวมตัวกันต่อต้านเราอย่างแน่นอน
พวกเขาจะหมดสิ้นไปในถิ่นทุรกันดารนี้ และจะตายที่นี่”
36 คนที่โมเสสส่งไปสอดแนมแผ่นดิน
ซึ่งกลับมาแล้วทำให้ชุมนุมชนทั้งหมดบ่นต่อว่าโมเสสโดยนำรายงานให้ร้ายเกี่ยวกับแผ่นดินมาบอก

* **14:17 14:17** คำที่แปลว่า “องค์ผู้เป็นนาย” คือ “อาโดนาย”

37 คนที่นำรายงานให้ร้ายเกี่ยวกับแผ่นดินเหล่านั้นเสียชีวิตด้วยภัยพิบัติต่อหน้าพระยาห์เวห์
38 แต่โยชูวาบุตรนูนกับคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ยังมีชีวิตอยู่ในบรรดาคนที่ไปสอดแนมแผ่นดิน
39 เมื่อโมเสสบอกถ้อยคำเหล่านี้แก่ชาวอิสราเอลทั้งหมด ประชาชนก็โศกเศร้าอย่างยิ่ง
40 เช้าวันรุ่งขึ้นพวกเขาตื่นแต่เช้าและขึ้นไปบนยอดเขา โดยพูดว่า "ตอนนี้พวกเราพร้อมแล้ว
และจะขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้ทำบาปแล้ว"
41 โมเสสพูดว่า "ทำไมตอนนี้พวกเจ้าจึงละเมิดพระบัญชาของพระยาห์เวห์"
การกระทำนี้จะไม่สำเร็จ
42 อย่าขึ้นไป เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
มิฉะนั้นพวกเจ้าจะถูกศัตรูโจมตีจนพ่ายแพ้
43 ที่นั่นชาวอามาเลขกับชาวคานาอันอยู่ข้างหน้าพวกเจ้า และพวกเจ้าจะล้มตายด้วยคมดาบ
เพราะพวกเจ้าได้หันหลังจากการติดตามพระยาห์เวห์ ดังนั้นพระยาห์เวห์จะไม่ทรงอยู่กับพวกเจ้า"
44 แต่พวกเขากลับบังอาจขึ้นไปบนยอดเขา
ทั้งที่ทั้งหีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์และโมเสสต่างก็ไม่ได้ออกจากค่าย
45 แล้วชาวอามาเลขกับชาวคานาอันซึ่งอาศัยอยู่บนภูเขานั้นก็ลงมาโจมตีพวกเขา
และตีพวกเขาแตกพ่ายไปจนถึงโฮรมาห์

15

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงบอกชาวอิสราเอลว่า "เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่อยู่อาศัยซึ่งเราจะมอบให้
3 และพวกเจ้าจะนำสัตว์จากฝูงโคหรือฝูงแพะและแกะมาทำเป็นเครื่องถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์
ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชาเพื่อทำตามคำปฏิญาณ
หรือเป็นเครื่องถวายด้วยความสมัครใจ หรือถวายในเทศกาลตามกำหนด
เพื่อให้เกิดกลิ่นหอมที่ทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
4 ผู้ถวายเครื่องถวายต้องถวายเครื่องธัญบูชาแด่พระยาห์เวห์ด้วย คือแป้งละเอียด 1 ใน 10 เอฟาห์*
เคล้าน้ำมัน 1 ใน 4 ฮิน†
5 สำหรับลูกแกะแต่ละตัว จงเตรียมเหล้าองุ่น 1 ใน 4 ฮินเป็นเครื่องดื่มบูชา
คู่กับเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชา
6 " "สำหรับแกะตัวผู้ จงเตรียมแป้งละเอียด 2 ใน 10 เอฟาห์‡ เคล้าน้ำมัน 1 ใน 3
ฮินเป็นเครื่องธัญบูชา
7 และถวายเหล้าองุ่น 1 ใน 3 ฮินเป็นเครื่องดื่มบูชา เพื่อให้เกิดกลิ่นหอมที่ทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
8 เมื่อเจ้าเตรียมโคตัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชา เพื่อทำตามคำปฏิญาณ
หรือเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระยาห์เวห์
9 ให้ถวายแป้งละเอียด 3 ใน 10 เอฟาห์§ เคล้าน้ำมันครึ่งฮินเป็นเครื่องธัญบูชาคู่กับโคตัวนั้น
10 และถวายเหล้าองุ่นครึ่งฮินเป็นเครื่องดื่มบูชา
เป็นเครื่องถวายด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
11 ต้องทำเช่นนี้สำหรับโคตัวผู้แต่ละตัว แกะตัวผู้แต่ละตัว ลูกแกะตัวผู้แต่ละตัว หรือลูกแพะแต่ละตัว
12 ไม่ว่าพวกเจ้าจะเตรียมสัตว์กี่ตัว ก็ต้องทำเช่นนี้กับแต่ละตัวตามจำนวนนั้น
13 " "ทุกคนที่เกิดในแผ่นดินต้องทำสิ่งเหล่านี้ตามวิธีนี้
เมื่อนำเครื่องถวายด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจมาถวาย

---

* **15:4 15:4** 1 เอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2 ใน 3 บุเชล † **15:4 15:4** 1 ฮินมีปริมาตรประมาณ 6.5 ลิตร หรือ 1.7 แกลลอน ‡ **15:6 15:6** 1 เอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2 ใน 3 บุเชล § **15:9 15:9** 1 เอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2 ใน 3 บุเชล

14 ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับพวกเจ้า หรือมีใครอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าตลอดทุกชั่วอายุ
และต้องการถวายเครื่องถวายด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
เขาต้องทำเช่นเดียวกับพวกเจ้า
15 สำหรับที่ประชุม ต้องมีข้อกำหนดเดียวกันสำหรับพวกเจ้าและคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่ด้วย
เป็นข้อกำหนดถาวรตลอดทุกชั่วอายุ พวกเจ้าเป็นอย่างไร
คนต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นต่อหน้าพระยาห์เวห์
16 ต้องมีกฎหมายและกฎระเบียบเดียวกันสำหรับพวกเจ้าและคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่ด้วย
17 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
18 จงบอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลังนำพวกเจ้าไป
19 เมื่อใดที่พวกเจ้ากินขนมปังจากผลผลิตของแผ่นดินนั้น จงถวายเครื่องถวายโบกแด่พระยาห์เวห์
20 จงนำแป้งส่วนแรกมาทำเป็นขนมก้อนแล้วถวายเป็นเครื่องถวายโบก
เช่นเดียวกับเครื่องถวายโบกจากลานนวดข้าว พวกเจ้าจงยกขนมนั้นถวาย
21 ตลอดทุกชั่วอายุ พวกเจ้าต้องถวายแป้งส่วนแรกแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายโบก
22 ถ้าพวกเจ้าทำผิดโดยไม่ปฏิบัติตามพระบัญชาทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสส
23 คือทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเจ้าผ่านโมเสส
ตั้งแต่วันที่พระยาห์เวห์ประทานพระบัญชาเป็นต้นมาและตลอดทุกชั่วอายุ
24 และถ้าชุมนุมชนทำสิ่งนั้นโดยไม่เจตนาและไม่รู้ตัว ให้ชุมนุมชนทั้งหมดถวายโคหนุ่ม 1
ตัวเป็นเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันตามกฎระเบียบ และถวายแพะตัวผู้ 1
ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
25 ปุโรหิตต้องทำพิธีลบมลทินบาปให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด แล้วพวกเขาจะได้รับการอภัย
เพราะเป็นความผิดพลาดที่ไม่ได้เจตนา และพวกเขาได้นำเครื่องถวายของตน
คือเครื่องถวายด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์และเครื่องบูชาชำระบาป
มาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์สำหรับความผิดพลาดนั้น
26 ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดและคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาจะได้รับการอภัย
เพราะประชาชนทั้งหมดทำสิ่งนั้นโดยไม่เจตนา
27 ถ้าคนหนึ่งคนใดทำบาปโดยไม่เจตนา เขาต้องถวายแพะตัวเมียอายุ 1
ปีเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
28 ปุโรหิตต้องทำพิธีลบมลทินบาปต่อหน้าพระยาห์เวห์ให้คนที่ทำผิดเมื่อเขาทำบาปโดยไม่เจตนา
ปุโรหิตต้องทำพิธีลบมลทินบาปให้เขา แล้วเขาจะได้รับการอภัย
29 พวกเจ้าต้องใช้กฎหมายเดียวกันกับผู้ที่ทำสิ่งใดโดยไม่เจตนา
ทั้งคนที่เกิดในหมู่ชาวอิสราเอลและคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
30 แต่คนที่ทำสิ่งใดโดยจงใจท้าทาย ไม่ว่าเป็นคนที่เกิดในแผ่นดินหรือคนต่างด้าว
ก็กำลังลบหลู่พระยาห์เวห์ คนนั้นต้องถูกตัดขาดจากประชาชนของตน
31 เพราะเขาดูหมิ่นถ้อยคำของพระยาห์เวห์และฝ่าฝืนพระบัญชาของพระองค์
คนนั้นต้องถูกตัดขาดโดยสิ้นเชิง และต้องรับโทษความผิดของตน
32 ขณะที่ชาวอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาพบชายคนหนึ่งกำลังเก็บฟืนในวันสะบาโต
33 คนที่พบเขากำลังเก็บฟืนพาตัวเขามาหาโมเสส อาโรน และชุมนุมชนทั้งหมด
34 พวกเขาควบคุมตัวชายคนนั้นไว้ เพราะยังไม่มีคำตัดสินว่าควรทำอย่างไรกับเขา
35 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ชายคนนี้ต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
ให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขานอกค่าย

36 ชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขาออกไปนอกค่าย และเอาหินขว้างจนตาย
ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
37 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
38 “จงบอกชาวอิสราเอลให้ทำชายพู่* ที่ริมเสื้อผ้าของตนตลอดทุกชั่วอายุ
และผูกเชือกสีฟ้าไว้ที่ชายพู่† แต่ละมุม
39 ชายพู่นั้น‡ จะมีไว้ให้พวกเจ้าเห็นและระลึกถึงพระบัญชาทั้งหมดของพระยาห์เวห์ แล้วปฏิบัติตาม
เพื่อพวกเจ้าจะไม่หลงตามใจและสายตาของตน ซึ่งเคยชักนำให้พวกเจ้านอกใจ
40 แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงและปฏิบัติตามพระบัญชาทั้งหมดของเรา
และเป็นผู้บริสุทธิ์แด่พระเจ้าของพวกเจ้า
41 เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
ผู้พาพวกเจ้าออกจากดินแดนอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า”

16

1 โคราห์บุตรอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรโคฮาท ผู้เป็นบุตรเลวี
ได้ร่วมกับดาธานและอาบีรัมบุตรทั้งสองของเอลีอับ และโอนบุตรเปเลท รวบรวมชายกลุ่มหนึ่ง ดาธาน
อาบีรัม และโอนทั้งสามคนเป็นลูกหลานของรูเบน
2 พวกเขาลุกขึ้นต่อต้านโมเสส พร้อมกับชาวอิสราเอลบางคน คือผู้นำของชุมนุมชน 250 คน
ซึ่งได้รับเรียกเข้าที่ประชุมและเป็นคนมีชื่อเสียง
3 พวกเขารวมตัวกันต่อต้านโมเสสกับอาโรน และพูดว่า “พวกเจ้าทำเกินไปแล้ว”
ชุมนุมชนทั้งหมดล้วนบริสุทธิ์ ทุกคนเป็นผู้บริสุทธิ์ และพระยาห์เวห์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขา
ทำไมพวกเจ้าจึงยกตัวเองขึ้นเหนือที่ประชุมของพระยาห์เวห์”
4 เมื่อโมเสสได้ยินเช่นนั้น เขาก็หมอบซบหน้าลง
5 แล้วพูดกับโคราห์และกลุ่มผู้ติดตามทั้งหมดว่า
“พรุ่งนี้เช้าพระยาห์เวห์จะทรงแสดงให้เห็นว่าใครเป็นคนของพระองค์ ใครเป็นผู้บริสุทธิ์
และพระองค์จะทรงให้คนนั้นเข้ามาใกล้ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้ามาใกล้
6 โคราห์กับกลุ่มผู้ติดตามทั้งหมดจงทำดังนี้ จงนำกระถางเผาเครื่องหอมมา
7 พรุ่งนี้จงใส่ไฟและเครื่องหอมในกระถางเหล่านั้นต่อหน้าพระยาห์เวห์
แล้วผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกจะเป็นผู้บริสุทธิ์ พวกลูกหลานเลวี พวกเจ้าทำเกินไปแล้ว”
8 โมเสสพูดกับโคราห์ว่า “พวกลูกหลานเลวี จงฟัง
9 การที่พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงแยกพวกเจ้าออกจากชุมนุมชนอิสราเอล
ให้เข้ามาใกล้พระองค์เพื่อทำงานรับใช้เกี่ยวกับพลับพลาของพระยาห์เวห์
และยืนต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับใช้พวกเขา เป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับพวกเจ้าหรือ
10 พระองค์ทรงให้เจ้ากับพี่น้องทั้งหมดซึ่งเป็นลูกหลานเลวีเข้ามาใกล้
แล้วพวกเจ้ายังแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตด้วยหรือ
11 ดังนั้นเจ้ากับกลุ่มผู้ติดตามทั้งหมดจึงรวมตัวกันต่อต้านพระยาห์เวห์ อาโรนเป็นใครกัน
พวกเจ้าจึงบ่นต่อว่าเขา”
12 โมเสสส่งคนไปเรียกดาธานกับอาบีรัมบุตรของเอลีอับ แต่ทั้งสองตอบว่า “เราจะไม่ขึ้นไป
13 การที่ท่านพาเราออกจากแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์เพื่อฆ่าเราในถิ่นทุรกันดาร
ยังเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ ท่านยังจะตั้งตัวเป็นผู้ปกครองเหนือเราอีกหรือ

---

* **15:38 15:38** หรือ “พู่ห้อย” (ภาษาฮีบรู צִיצִת) † **15:38 15:38** หรือ “พู่ห้อย” ‡ **15:39 15:39** หรือ “พู่ห้อย”

14 ยิ่งกว่านั้น ท่านไม่ได้นำเราเข้าไปในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
และไม่ได้มอบทุ่งนากับสวนองุ่นให้เราเป็นมรดก ท่านคิดจะปิดหูปิดตาคนเหล่านี้หรือ เราจะไม่ขึ้นไป
15 โมเสสโกรธมาก และทูลพระยาห์เวห์ว่า อย่าทรงยอมรับเครื่องถวายของพวกเขา
ข้าพเจ้าไม่เคยเอาลาของพวกเขามาเลยแม้แต่ตัวเดียว และไม่เคยทำร้ายใครในหมู่พวกเขา
16 โมเสสพูดกับโคราห์ว่า พรุ่งนี้เจ้ากับกลุ่มผู้ติดตามทั้งหมดจงไปอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ทั้งเจ้า
พวกเขา และอาโรน
17 ให้แต่ละคนนำกระถางเผาเครื่องหอมของตนมา ใส่เครื่องหอมลงไป
แล้วนำกระถางของแต่ละคนมาต่อหน้าพระยาห์เวห์ รวม 250 ใบ
ทั้งเจ้ากับอาโรนก็นำกระถางของตนมาคนละใบ
18 แต่ละคนจึงนำกระถางของตนมา ใส่ไฟและเครื่องหอมลงไป
แล้วไปยืนกับโมเสสและอาโรนที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
19 โคราห์เรียกชุมนุมชนทั้งหมดมารวมกันตรงข้ามกับโมเสสและอาโรนที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ
พระสิริของพระยาห์เวห์ปรากฏแก่ชุมนุมชนทั้งหมด
20 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
21 จงแยกตัวออกจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะทำลายพวกเขาให้หมดในชั่วพริบตา
22 ทั้งสองหมอบซบหน้าลงและทูลว่า ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของจิตวิญญาณแห่งสรรพชีวิต
เมื่อคนเพียงคนเดียวทำบาป พระองค์จะทรงโกรธชุมนุมชนทั้งหมดหรือ
23 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
24 จงบอกชุมนุมชนว่า ออกไปให้ห่างจากบริเวณรอบเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม
25 โมเสสลุกขึ้นไปหาดาธานกับอาบีรัม และบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลก็ตามไป
26 เขาพูดกับชุมนุมชนว่า โปรดออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้
และอย่าแตะต้องสิ่งใดที่เป็นของพวกเขา
มิฉะนั้นพวกเจ้าจะถูกทำลายเพราะบาปทั้งหมดของพวกเขา
27 ประชาชนจึงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัมทุกด้าน
ดาธานกับอาบีรัมออกมายืนที่ทางเข้าเต็นท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตร และลูกเล็ก ๆ
28 โมเสสพูดว่า
เหตุการณ์ต่อไปนี้จะทำให้พวกเจ้ารู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงส่งข้าพเจ้ามาทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
และข้าพเจ้าไม่ได้คิดขึ้นเอง
29 ถ้าคนเหล่านี้ตายไปอย่างมนุษย์ทั่วไป หรือประสบชะตาอย่างที่มนุษย์ทุกคนประสบ
ก็แสดงว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา
30 แต่ถ้าพระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งใหม่ และพื้นดินอ้าปากกลืนพวกเขากับทุกสิ่งที่เป็นของพวกเขา
และพวกเขาลงไปยังเชโอลทั้งเป็น* พวกเจ้าก็จะเข้าใจว่าคนเหล่านี้ได้ดูหมิ่นพระยาห์เวห์
31 ทันทีที่โมเสสพูดถ้อยคำทั้งหมดนี้จบ พื้นดินใต้พวกเขาก็แยกออก
32 แผ่นดินอ้าปากกลืนพวกเขา พร้อมกับครัวเรือนของพวกเขา คนทั้งหมดของโคราห์
และทรัพย์สินทั้งหมด
33 พวกเขากับทุกสิ่งที่เป็นของพวกเขาลงไปยังเชโอลทั้งเป็น† แล้วแผ่นดินก็ปิดทับพวกเขา
พวกเขาจึงพินาศไปจากท่ามกลางที่ประชุม
34 ชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบ ๆ ต่างวิ่งหนีเมื่อได้ยินเสียงร้องของพวกเขา เพราะต่างพูดกันว่า
แผ่นดินอาจกลืนพวกเราด้วย
35 ไฟออกมาจากพระยาห์เวห์และเผาผลาญชาย 250 คนที่ถวายเครื่องหอม

* **16:30 16:30** เชโอลคือสถานที่ของคนตาย † **16:33 16:33** เชโอลคือสถานที่ของคนตาย

36 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
37 “จงบอกเอเลอาซาร์บุตรอาโรนปุโรหิต ให้เก็บกระถางเผาเครื่องหอมออกจากกองเพลิง
และเทไฟที่อยู่ในกระถางเหล่านั้นทิ้งให้ไกลจากค่าย เพราะกระถางเหล่านั้นเป็นของบริสุทธิ์
38 กระถางเหล่านั้นเป็นของคนที่ทำบาปจนต้องเสียชีวิต จงตีแผ่ให้เป็นแผ่นโลหะใช้หุ้มแท่นบูชา
เพราะพวกเขาได้นำมาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ กระถางเหล่านั้นจึงเป็นของบริสุทธิ์
และจะเป็นหมายสำคัญแก่ชาวอิสราเอล”
39 เอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงนำกระถางทองสัมฤทธิ์ซึ่งคนที่ถูกไฟเผาได้นำมาถวาย
แล้วให้ตีแผ่ใช้หุ้มแท่นบูชา
40 เพื่อเป็นเครื่องเตือนความจำแก่ชาวอิสราเอลว่า
ห้ามบุคคลภายนอกซึ่งไม่ใช่เชื้อสายของอาโรนเข้ามาใกล้เพื่อเผาเครื่องหอมต่อหน้าพระยาห์เวห์
มิฉะนั้นเขาจะเป็นเหมือนโคราห์กับกลุ่มผู้ติดตามของเขา
ทั้งหมดนี้เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ตรัสแก่เอเลอาซาร์ผ่านโมเสส
41 แต่วันรุ่งขึ้น ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดบ่นต่อว่าโมเสสกับอาโรนว่า
“พวกเจ้าได้ฆ่าประชาชนของพระยาห์เวห์”
42 เมื่อชุมนุมชนรวมตัวกันต่อต้านโมเสสกับอาโรน พวกเขาหันไปมองเต็นท์นัดพบ
เมฆปกคลุมเต็นท์นั้น และพระสิริของพระยาห์เวห์ปรากฏ
43 โมเสสกับอาโรนไปยืนที่ด้านหน้าเต็นท์นัดพบ
44 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
45 “ออกไปให้ห่างจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะทำลายพวกเขาให้หมดในชั่วพริบตา”
โมเสสกับอาโรนจึงหมอบซบหน้าลง
46 โมเสสพูดกับอาโรนว่า “จงนำกระถางของเจ้ามา ใส่ไฟจากแท่นบูชาและเครื่องหอมลงไป
รีบนำไปหาชุมนุมชนและทำพิธีลบมลทินบาปให้พวกเขา
เพราะความโกรธของพระยาห์เวห์ได้ปะทุขึ้นแล้ว” ภัยพิบัติได้เริ่มขึ้น”
47 อาโรนทำตามที่โมเสสบอกและวิ่งเข้าไปท่ามกลางที่ประชุม
ภัยพิบัติได้เริ่มขึ้นท่ามกลางประชาชนแล้ว เขาใส่เครื่องหอมลงไปและทำพิธีลบมลทินบาปให้ประชาชน
48 เขายืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น แล้วภัยพิบัติก็หยุดลง
49 คนที่เสียชีวิตด้วยภัยพิบัติมี 14,700 คน นอกเหนือจากผู้ที่ตายเพราะเรื่องของโคราห์
50 อาโรนกลับมาหาโมเสสที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และภัยพิบัติก็หยุดลง

17

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 “จงบอกชาวอิสราเอลให้นำไม้เท้ามามอบแก่เจ้า วงศ์วานฝ่ายบิดาละ 1 อัน
จากผู้นำทุกคนตามวงศ์วานฝ่ายบิดาของพวกเขา รวม 12 อัน
จงเขียนชื่อของผู้นำแต่ละคนไว้บนไม้เท้าของเขา
3 จงเขียนชื่ออาโรนไว้บนไม้เท้าของเลวี เพราะต้องมีไม้เท้า 1
อันสำหรับหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาแต่ละวงศ์
4 จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในเต็นท์นัดพบต่อหน้าพันธสัญญา ณ ที่ซึ่งเราพบกับเจ้า
5 ไม้เท้าของคนที่เราเลือกจะแตกหน่อ
เราจะทำให้เสียงบ่นที่ชาวอิสราเอลบ่นต่อว่าเจ้าสงบลงต่อหน้าเรา”
6 โมเสสจึงพูดกับชาวอิสราเอล ผู้นำทุกคนมอบไม้เท้าแก่เขา คนละ 1 อันตามวงศ์วานฝ่ายบิดา รวม
12 อัน และไม้เท้าของอาโรนอยู่ท่ามกลางไม้เท้าเหล่านั้น
7 โมเสสนำไม้เท้าไปวางไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในเต็นท์แห่งพระโอวาท

8 วันรุ่งขึ้น โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งพระโอวาท
และเห็นว่าไม้เท้าของอาโรนซึ่งเป็นตัวแทนวงศ์วานเลวีได้แตกหน่อ ออกตูม บานเป็นดอก
และเกิดผลอัลมอนด์สุก
9 โมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดที่อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ออกมาให้ชาวอิสราเอลทั้งหมดดู พวกเขาตรวจดู
แล้วแต่ละคนก็รับไม้เท้าของตนไป
10 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ต่อหน้าพันธสัญญา
เพื่อเก็บไว้เป็นหมายสำคัญเตือนคนกบฏ เจ้าจะได้ยุติคำบ่นที่พวกเขาบ่นต่อว่าเรา
เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องตาย"
11 โมเสสก็ทำเช่นนั้น เขาทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา
12 ชาวอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า "ดูสิ พวกเรากำลังจะตาย" พวกเราพินาศแล้ว"
พวกเราทุกคนพินาศแล้ว"
13 ทุกคนที่ยังเข้าไปใกล้พลับพลาของพระยาห์เวห์ต้องตาย" พวกเราทุกคนจะพินาศหรือ""

18

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้า บุตรทั้งหลาย
และวงศ์วานฝ่ายบิดาของเจ้าต้องรับผิดชอบต่อความผิดที่เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์
ส่วนเจ้ากับบุตรทั้งหลายต้องรับผิดชอบต่อความผิดที่เกี่ยวกับตำแหน่งปุโรหิตของพวกเจ้า
2 จงนำพี่น้องของเจ้าจากเผ่าเลวี ซึ่งเป็นเผ่าของบิดาเจ้ามาอยู่ใกล้
ให้พวกเขาร่วมงานกับเจ้าและรับใช้เจ้า แต่เจ้าและบุตรทั้งหลายต้องอยู่หน้าเต็นท์แห่งพระโอวาท
3 พวกเขาต้องปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าและรับผิดชอบหน้าที่ของเต็นท์ทั้งหมด
แต่ต้องไม่เข้าใกล้ภาชนะของสถานบริสุทธิ์หรือแท่นบูชา เพื่อทั้งพวกเขาและพวกเจ้าจะไม่ตาย
4 พวกเขาต้องร่วมงานกับเจ้าและรับผิดชอบงานทั้งหมดของเต็นท์นัดพบ
บุคคลภายนอกต้องไม่เข้ามาใกล้พวกเจ้า
5 "พวกเจ้าต้องปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์และแท่นบูชา
เพื่อความโกรธจะไม่เกิดแก่ชาวอิสราเอลอีก
6 เราเองได้นำชาวเลวีพี่น้องของพวกเจ้าออกจากท่ามกลางชาวอิสราเอล
พวกเขาเป็นของขวัญที่มอบแก่พวกเจ้า เป็นผู้ที่ถวายไว้แด่พระยาห์เวห์เพื่อทำงานรับใช้ในเต็นท์นัดพบ
7 เจ้ากับบุตรทั้งหลายต้องรักษาหน้าที่ปุโรหิตในงานทุกอย่างเกี่ยวกับแท่นบูชาและภายในม่าน
พวกเจ้าต้องรับใช้ เรามอบงานปุโรหิตให้พวกเจ้าเป็นของขวัญ
บุคคลภายนอกที่เข้ามาใกล้ต้องถูกประหารชีวิต"
8 พระยาห์เวห์ตรัสกับอาโรนว่า "เราเองมอบหน้าที่ดูแลเครื่องถวายโบกของเราให้เจ้า
คือสิ่งบริสุทธิ์ทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลถวาย
เรามอบสิ่งเหล่านี้แก่เจ้ากับบุตรทั้งหลายเนื่องจากพวกเจ้าได้รับการเจิม ให้เป็นส่วนแบ่งถาวร
9 สิ่งบริสุทธิ์ที่สุดที่เหลือจากไฟต่อไปนี้จะเป็นของพวกเจ้า คือเครื่องถวายทุกอย่างของพวกเขา
เครื่องธัญบูชาทุกอย่าง เครื่องบูชาชำระบาปทุกอย่าง
และเครื่องบูชาชดใช้ความผิดทุกอย่างที่พวกเขามอบแก่เรา
สิ่งเหล่านี้จะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดสำหรับเจ้ากับบุตรทั้งหลาย
10 พวกเจ้าต้องกินสิ่งเหล่านี้โดยถือว่าเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด ผู้ชายทุกคนกินได้
สิ่งเหล่านี้จะเป็นของบริสุทธิ์สำหรับเจ้า

11 สิ่งต่อไปนี้ก็เป็นของเจ้า คือเครื่องถวายโบกจากของถวายของพวกเขา
และเครื่องถวายโบกทั้งหมดของชาวอิสราเอล เรามอบสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า บุตรชาย และบุตรหญิงของเจ้า
ให้เป็นส่วนแบ่งถาวร ทุกคนในครัวเรือนของเจ้าที่ไม่มีมลทินกินได้
12 เราได้มอบน้ำมันที่ดีที่สุดทั้งหมด เหล้าองุ่นใหม่ที่ดีที่สุดทั้งหมด
และเมล็ดพืชที่ดีที่สุดทั้งหมดแก่เจ้า คือผลแรกที่พวกเขาถวายแด่พระยาห์เวห์
13 ผลสุกรุ่นแรกทุกอย่างจากแผ่นดินของพวกเขาซึ่งนำมาถวายแด่พระยาห์เวห์จะเป็นของเจ้า
ทุกคนในครัวเรือนของเจ้าที่ไม่มีมลทินกินได้
14 ทุกสิ่งในอิสราเอลที่ถวายขาดแล้วจะเป็นของเจ้า
15 บุตรหัวปีของมนุษย์ทุกคนและลูกหัวปีของสัตว์ทุกตัวที่พวกเขานำมาถวายแด่พระยาห์เวห์จะเป็น
ของเจ้า แต่เจ้าต้องไถ่บุตรหัวปีของมนุษย์คืนอย่างแน่นอน และต้องไถ่ลูกหัวปีของสัตว์ที่เป็นมลทินคืน
16 เมื่อสิ่งที่ต้องไถ่มีอายุ 1 เดือนขึ้นไป จงไถ่คืนตามค่าที่กำหนด คือเงิน 5 เชเขล
ตามเชเขลมาตรฐานของสถานบริสุทธิ์* ซึ่ง 1 เชเขลหนัก 20 เกราห์†
17 แต่ลูกหัวปีของโค แกะ หรือแพะ เจ้าต้องไม่ไถ่คืน เพราะเป็นของบริสุทธิ์
จงประพรมเลือดของสัตว์เหล่านั้นบนแท่นบูชา
และเผาไขมันเป็นเครื่องถวายด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
18 เนื้อของสัตว์เหล่านั้นจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้อส่วนอกที่โบกถวายและเนื้อส่วนขาขวา
19 เครื่องถวายโบกทั้งหมดจากสิ่งบริสุทธิ์ซึ่งชาวอิสราเอลถวายแด่พระยาห์เวห์ เรามอบแก่เจ้า
บุตรชาย และบุตรหญิงของเจ้า ให้เป็นส่วนแบ่งถาวร
นี่เป็นพันธสัญญาเกลือถาวรต่อหน้าพระยาห์เวห์สำหรับเจ้าและลูกหลานของเจ้า
20 พระยาห์เวห์ตรัสกับอาโรนว่า เจ้าจะไม่มีมรดกในแผ่นดินของพวกเขา
และจะไม่มีส่วนแบ่งท่ามกลางพวกเขา เราเป็นส่วนแบ่งและมรดกของเจ้าท่ามกลางชาวอิสราเอล
21 เราได้มอบส่วนหนึ่งในสิบทั้งหมดในอิสราเอลให้ลูกหลานเลวีเป็นมรดก
เพื่อตอบแทนงานรับใช้ที่พวกเขาทำในเต็นท์นัดพบ
22 ตั้งแต่นี้ไป ชาวอิสราเอลต้องไม่เข้าใกล้เต็นท์นัดพบ มิฉะนั้นพวกเขาจะต้องรับโทษบาปและตาย
23 แต่ชาวเลวีต้องทำงานรับใช้ในเต็นท์นัดพบ และต้องรับผิดชอบต่อความผิดของตน
นี่เป็นข้อกำหนดถาวรตลอดทุกชั่วอายุ พวกเขาจะไม่มีมรดกท่ามกลางชาวอิสราเอล
24 เพราะส่วนหนึ่งในสิบซึ่งชาวอิสราเอลนำมาถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายโบกนั้น
เราได้มอบแก่ชาวเลวีเป็นมรดก ดังนั้นเราจึงบอกพวกเขาว่า
พวกเจ้าจะไม่มีมรดกท่ามกลางชาวอิสราเอล
25 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
26 จงบอกชาวเลวีว่า เมื่อพวกเจ้ารับส่วนหนึ่งในสิบจากชาวอิสราเอล
ซึ่งเราได้มอบให้พวกเจ้าจากพวกเขาเป็นมรดก
พวกเจ้าต้องนำส่วนหนึ่งในสิบของส่วนหนึ่งในสิบนั้นมาถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายโบก
27 เครื่องถวายโบกของพวกเจ้าจะถือเสมือนเป็นเมล็ดพืชจากลานนวดข้าว
และเสมือนเป็นเหล้าองุ่นเต็มบ่อคั้น
28 ดังนั้นพวกเจ้าต้องนำส่วนหนึ่งจากส่วนหนึ่งในสิบทั้งหมดที่ได้รับจากชาวอิสราเอลมาถวายแด่
พระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายโบก แล้วมอบเครื่องถวายโบกของพระยาห์เวห์นั้นแก่อาโรนปุโรหิต
29 จากของถวายทั้งหมดที่พวกเจ้าได้รับ
จงนำส่วนที่ดีที่สุดซึ่งเป็นส่วนบริสุทธิ์มาถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายโบก
30 จงบอกพวกเขาว่า เมื่อพวกเจ้ายกส่วนที่ดีที่สุดออกมาถวายแล้ว
ส่วนที่เหลือจะนับเป็นผลผลิตจากลานนวดข้าวและบ่อคั้นเหล้าองุ่นสำหรับชาวเลวี

---

* **18:16 18:16** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ † **18:16 18:16** 1 เกราห์หนักประมาณ 0.5 กรัม หรือประมาณ 7.7 เกรน

31 พวกเจ้ากับครัวเรือนกินส่วนที่เหลือได้ทุกแห่ง
เพราะเป็นค่าตอบแทนสำหรับงานรับใช้ของพวกเจ้าในเต็นท์นัดพบ
32 เมื่อพวกเจ้ายกส่วนที่ดีที่สุดออกมาถวายแล้ว พวกเจ้าจะไม่ต้องรับโทษบาปเพราะสิ่งนั้น
พวกเจ้าต้องไม่ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของชาวอิสราเอล เพื่อพวกเจ้าจะไม่ตาย

19

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2 นี่คือข้อกำหนดตามกฎหมายที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา
จงบอกชาวอิสราเอลให้นำโคสาวสีแดงที่ไม่มีรอยด่าง ไม่มีตำหนิ และไม่เคยเข้าเทียมแอกมาให้พวกเจ้า
3 จงมอบโคตัวนั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต เขาต้องนำมันออกไปนอกค่าย
แล้วให้คนหนึ่งฆ่ามันต่อหน้าเขา
4 เอเลอาซาร์ปุโรหิตต้องใช้นิ้วจุ่มเลือดของมัน และประพรมเลือดไปทางด้านหน้าเต็นท์นัดพบ 7 ครั้ง
5 ให้เผาโคสาวต่อหน้าเขา ทั้งหนัง เนื้อ เลือด และมูลของมัน
6 ปุโรหิตต้องนำไม้สนซีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง โยนเข้าไปกลางกองไฟที่กำลังเผาโค
7 แล้วปุโรหิตต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำชำระร่างกาย หลังจากนั้นจึงกลับเข้าค่ายได้
แต่เขาจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น
8 คนที่เผาโคต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำชำระร่างกาย และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น
9 ให้ชายผู้ไม่มีมลทินเก็บเถ้าของโคสาวไปวางไว้นอกค่ายในสถานที่สะอาด
เพื่อเก็บไว้ให้ชุมนุมชนอิสราเอลใช้ผสมน้ำชำระมลทิน เถ้านี้เป็นเครื่องบูชาชำระบาป
10 คนที่เก็บเถ้าของโคสาวต้องซักเสื้อผ้า และจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น
นี่จะเป็นข้อกำหนดถาวรสำหรับชาวอิสราเอลและคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
11 คนที่แตะต้องศพมนุษย์จะเป็นมลทิน 7 วัน
12 เขาต้องใช้น้ำชำระตนในวันที่ 3 และจะสะอาดในวันที่ 7 แต่ถ้าเขาไม่ชำระตนในวันที่ 3
เขาจะไม่สะอาดในวันที่ 7
13 ทุกคนที่แตะต้องศพของมนุษย์ที่ตายแล้วและไม่ชำระตน
กำลังทำให้พลับพลาของพระยาห์เวห์เป็นมลทิน คนนั้นต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล
เพราะเขาไม่ได้รับการประพรมน้ำชำระมลทิน เขาจึงยังเป็นมลทิน และมลทินนั้นยังติดอยู่กับเขา
14 นี่คือกฎหมายเมื่อมีคนตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้าไปในเต็นท์และทุกคนที่อยู่ในเต็นท์จะเป็นมลทิน
7 วัน
15 ภาชนะเปิดทุกใบที่ไม่มีฝาปิดผูกไว้อย่างแน่นหนาจะเป็นมลทิน
16 ทุกคนที่อยู่ในทุ่งโล่งและแตะต้องคนที่ถูกดาบฆ่า ศพ กระดูกมนุษย์ หรือหลุมฝังศพ
จะเป็นมลทิน 7 วัน
17 สำหรับผู้เป็นมลทิน ให้เอาเถ้าจากการเผาเครื่องบูชาชำระบาปใส่ภาชนะ
แล้วเทน้ำจากแหล่งน้ำไหลลงบนเถ้านั้น
18 ให้ผู้ไม่มีมลทินนำต้นหุสบจุ่มลงในน้ำ แล้วประพรมบนเต็นท์ ภาชนะทั้งหมด ทุกคนที่อยู่ที่นั่น
และคนที่แตะต้องกระดูก คนถูกฆ่า ศพ หรือหลุมฝังศพ
19 ผู้ไม่มีมลทินต้องประพรมน้ำบนผู้เป็นมลทินในวันที่ 3 และวันที่ 7 ในวันที่ 7
เขาต้องชำระคนนั้นให้สะอาด ผู้รับการชำระต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ แล้วจะสะอาดในเวลาเย็น
20 แต่คนที่เป็นมลทินและไม่ชำระตน ต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ประชุม
เพราะเขาได้ทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์เป็นมลทิน เขาไม่ได้รับการประพรมน้ำชำระมลทิน
เขาจึงยังเป็นมลทิน

21 นี่จะเป็นข้อกำหนดถาวรสำหรับพวกเขา คนที่ประพรมน้ำชำระมลทินต้องซักเสื้อผ้า
และคนที่แตะต้องน้ำชำระมลทินจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น
22 “สิ่งใดที่ผู้เป็นมลทินแตะต้องจะเป็นมลทิน และคนที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น”

20

1 ชาวอิสราเอล คือชุมนุมชนทั้งหมด มาถึงถิ่นทุรกันดารศินในเดือนที่ 1 ประชาชนพักอยู่ที่คาเดช
มิเรียมเสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่นั่น
2 ที่นั่นไม่มีน้ำสำหรับชุมนุมชน พวกเขาจึงรวมตัวกันต่อต้านโมเสสและอาโรน
3 ประชาชนโต้เถียงกับโมเสสว่า
“ถ้าพวกเราตายตอนที่พี่น้องของเราตายต่อหน้าพระยาห์เวห์ก็คงดี”
4 ทำไมพวกท่านจึงนำที่ประชุมของพระยาห์เวห์เข้ามาในถิ่นทุรกันดารนี้
เพื่อให้พวกเรากับสัตว์ของเราตายที่นี่”
5 ทำไมพวกท่านจึงพาเราออกจากอียิปต์และนำเรามายังสถานที่เลวร้ายนี้”
ที่นี่ไม่ใช่ที่สำหรับเพาะปลูก ไม่มีมะเดื่อ องุ่น หรือทับทิม และไม่มีแม้แต่น้ำดื่ม”
6 โมเสสกับอาโรนออกจากที่ประชุมไปยังทางเข้าเต็นท์นัดพบ แล้วหมอบซบหน้าลง
พระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏแก่พวกเขา
7 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
8 “จงถือไม้เท้า แล้วเจ้ากับอาโรนพี่ชายของเจ้าจงเรียกชุมนุมชนมารวมกัน
จงพูดกับก้อนหินต่อหน้าพวกเขาเพื่อให้มันหลั่งน้ำออกมา เจ้าจะนำน้ำออกจากก้อนหินให้พวกเขา
และจะให้น้ำแก่ชุมนุมชนกับฝูงสัตว์ของพวกเขา”
9 โมเสสจึงนำไม้เท้าซึ่งอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์มาตามที่พระองค์ทรงบัญชา
10 โมเสสกับอาโรนเรียกที่ประชุมมารวมกันหน้าก้อนหิน โมเสสพูดกับพวกเขาว่า “พวกกบฏ
ฟังให้ดี เราต้องนำน้ำออกจากก้อนหินนี้ให้พวกเจ้าหรือ”
11 แล้วโมเสสยกมือขึ้น ใช้ไม้เท้าตีก้อนหินสองครั้ง น้ำก็ไหลออกมาอย่างมากมาย
ชุมนุมชนกับฝูงสัตว์ของพวกเขาจึงได้ดื่ม
12 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า “เพราะพวกเจ้าไม่เชื่อใจเรา
และไม่ได้ยกย่องความบริสุทธิ์ของเราต่อหน้าชาวอิสราเอล
พวกเจ้าจึงจะไม่ได้นำที่ประชุมนี้เข้าไปในแผ่นดินที่เรามอบให้พวกเขา”
13 นี่คือน้ำแห่งเมรีบาห์* เพราะชาวอิสราเอลโต้เถียงกับพระยาห์เวห์
และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเขา
14 โมเสสส่งผู้ส่งสารจากคาเดชไปหากษัตริย์แห่งเอโดมว่า
“อิสราเอลพี่น้องของท่านพูดดังนี้ว่า ท่านรู้ถึงความยากลำบากทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเรา
15 บรรพบุรุษของเราลงไปอียิปต์ และเราอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลานาน
ชาวอียิปต์ทำร้ายเราและบรรพบุรุษของเรา
16 เมื่อเราร้องทูลพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงฟังเสียงของเรา
ทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมานำเราออกจากอียิปต์ บัดนี้เราอยู่ที่คาเดช เมืองตรงชายแดนของท่าน
17 “โปรดให้เราผ่านแผ่นดินของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่นาหรือสวนองุ่น และจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อน้ำ
เราจะเดินไปตามทางหลวงของกษัตริย์
จะไม่แวะออกนอกเส้นทางไปทางขวาหรือซ้ายจนกว่าจะพ้นเขตแดนของท่าน”
18 แต่เอโดมตอบว่า “เจ้าจะผ่านดินแดนของเราไม่ได้ มิฉะนั้นเราจะยกดาบออกมาต่อสู้กับเจ้า”

---

* **20:13 20:13** “เมรีบาห์” แปลว่า “การโต้เถียง”

19 ชาวอิสราเอลตอบเขาว่า “เราจะขึ้นไปตามทางหลวง ถ้าเราหรือฝูงสัตว์ของเราดื่มน้ำของท่าน
เราจะจ่ายค่าน้ำ ขอเพียงให้เราเดินผ่านไปเท่านั้น ไม่ทำอย่างอื่นเลย”
20 เขาตอบว่า “เจ้าผ่านไปไม่ได้”
แล้วเอโดมก็ยกประชาชนจำนวนมากและกองกำลังเข้มแข็งออกมาต่อสู้กับอิสราเอล
21 ดังนั้นเอโดมจึงไม่ยอมให้อิสราเอลผ่านเขตแดนของตน อิสราเอลจึงหันไปทางอื่น
22 พวกเขาออกเดินทางจากคาเดช และชาวอิสราเอล คือชุมนุมชนทั้งหมด มาถึงภูเขาโฮร์
23 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนที่ภูเขาโฮร์ ตรงชายแดนแผ่นดินเอโดมว่า
24 “อาโรนจะล่วงลับไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา
เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เรามอบให้ชาวอิสราเอล เพราะพวกเจ้าขัดขืนคำของเราที่น้ำแห่งเมรีบาห์
25 จงพาอาโรนกับเอเลอาซาร์ลูกชายของเขาขึ้นไปบนภูเขาโฮร์
26 จงถอดเครื่องแต่งกายของอาโรนแล้วสวมให้เอเลอาซาร์ลูกชายของเขา
อาโรนจะจากไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา และจะเสียชีวิตที่นั่น”
27 โมเสสทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา พวกเขาขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด
28 โมเสสถอดเครื่องแต่งกายของอาโรนแล้วสวมให้เอเลอาซาร์ลูกชายของเขา
อาโรนเสียชีวิตที่นั่นบนยอดเขา แล้วโมเสสกับเอเลอาซาร์ก็ลงมาจากภูเขา
29 เมื่อชุมนุมชนทั้งหมดเห็นว่าอาโรนเสียชีวิตแล้ว ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ไว้ทุกข์ให้อาโรนเป็นเวลา
30 วัน

21

1 ชาวคานาอัน คือกษัตริย์แห่งอาราดซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนตอนใต้
ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังมาตามทางอาธาริม เขาจึงสู้รบกับอิสราเอลและจับบางคนไปเป็นเชลย
2 อิสราเอลปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าพระองค์ทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือของข้าพระองค์จริง ๆ
ข้าพระองค์จะทำลายเมืองต่าง ๆ ของพวกเขาให้หมดสิ้น”
3 พระยาห์เวห์ทรงฟังเสียงของอิสราเอล และทรงมอบชาวคานาอันให้
พวกเขาจึงทำลายคนเหล่านั้นกับเมืองต่าง ๆ ให้หมดสิ้น สถานที่นั้นจึงได้ชื่อว่าโฮรมาห์*
4 พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาโฮร์ไปตามทางสู่ทะเลแดง เพื่ออ้อมแผ่นดินเอโดม
ประชาชนท้อใจอย่างมากเพราะการเดินทาง
5 ประชาชนพูดต่อต้านพระเจ้าและโมเสสว่า
“ทำไมพวกท่านจึงพาเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร” ที่นี่ไม่มีขนมปัง ไม่มีน้ำ
และเราเบื่อหน่ายอาหารน่ารังเกียจนี้เต็มทีแล้ว”
6 พระยาห์เวห์ทรงส่งงูพิษเข้ามาท่ามกลางประชาชน มันกัดผู้คน
และชาวอิสราเอลตายเป็นจำนวนมาก
7 ประชาชนมาหาโมเสสและพูดว่า “เราทำบาปแล้ว
เพราะเราพูดต่อต้านพระยาห์เวห์และต่อต้านท่าน
ขอท่านอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ให้พระองค์ทรงนำงูเหล่านี้ออกไปจากเรา”
โมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน
8 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงทำรูปงูพิษและติดไว้บนเสา เมื่อใครถูกกัดและมองดูรูปงูนั้น
เขาจะมีชีวิตอยู่”
9 โมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์และติดไว้บนเสา เมื่อใดที่งูกัดใคร ถ้าคนนั้นมองดูงูทองสัมฤทธิ์
เขาก็มีชีวิตอยู่
10 ชาวอิสราเอลออกเดินทางและตั้งค่ายที่โอโบท

* **21:3 21:3** “โฮรมาห์” แปลว่า “การทำลาย”

11 พวกเขาออกเดินทางจากโอโบทและตั้งค่ายที่อิเยอาบาริม
ในถิ่นทุรกันดารด้านหน้าโมอับทางทิศตะวันออก
12 จากที่นั่น พวกเขาออกเดินทางและตั้งค่ายในหุบเขาเศเรด
13 จากที่นั่น พวกเขาออกเดินทางและตั้งค่ายอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำอารโนน
ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ทอดออกจากเขตแดนของชาวอาโมไรต์
เพราะแม่น้ำอารโนนเป็นชายแดนของโมอับ อยู่ระหว่างโมอับกับชาวอาโมไรต์
14 ด้วยเหตุนี้จึงมีข้อความใน หนังสือสงครามของพระยาห์เวห์ ว่า "วาเฮบในสุฟาห์ และหุบเขาต่าง ๆ
แห่งอารโนน
15 รวมทั้งเนินลาดของหุบเขาซึ่งเอียงไปทางที่อยู่ของอาร์ และพาดอยู่ตามชายแดนโมอับ"
16 จากที่นั่นพวกเขาออกเดินทางไปยังเบเออร์ นี่คือบ่อน้ำที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
"จงเรียกประชาชนมารวมกัน แล้วเราจะให้น้ำแก่พวกเขา"
17 แล้วอิสราเอลร้องเพลงนี้ว่า
"บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำผุดขึ้นมา" จงร้องเพลงให้บ่อน้ำนี้
18 บ่อน้ำซึ่งบรรดาผู้นำขุดไว้
ซึ่งเหล่าผู้ทรงเกียรติของประชาชนขุดไว้
ด้วยคทาและไม้เท้าของพวกเขา"
จากถิ่นทุรกันดาร พวกเขาออกเดินทางไปมัทธานาห์
19 จากมัทธานาห์ไปนาฮาลิเอล จากนาฮาลิเอลไปบาโมท
20 และจากบาโมทไปยังหุบเขาในที่ราบโมอับ ถึงยอดปิสกาห์ซึ่งมองลงไปเห็นถิ่นกันดาร
21 อิสราเอลส่งผู้ส่งสารไปหาสิโหนกษัตริย์แห่งชาวอาโมไรต์ว่า
22 "ขอให้เราผ่านแผ่นดินของท่าน เราจะไม่เลี้ยวเข้าไปในไร่นาหรือสวนองุ่น
และจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อน้ำ เราจะเดินไปตามทางหลวงของกษัตริย์จนกว่าจะพ้นเขตแดนของท่าน"
23 แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลผ่านเขตแดนของเขา สิโหนรวบรวมประชาชนทั้งหมดของเขา
ออกไปเผชิญหน้ากับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และมาถึงยาฮาส เขาสู้รบกับอิสราเอล
24 อิสราเอลใช้คมดาบฆ่าเขาและยึดครองแผ่นดินของเขาตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยับบอก
จนถึงเขตแดนของชาวอัมโมน เพราะเขตแดนของชาวอัมโมนมีการป้องกันอย่างแข็งแกร่ง
25 อิสราเอลยึดเมืองเหล่านี้ทั้งหมด และอาศัยอยู่ในเมืองทั้งหมดของชาวอาโมไรต์
ทั้งในเฮชโบนและหมู่บ้านโดยรอบทั้งหมด
26 เพราะเฮชโบนเป็นเมืองของสิโหนกษัตริย์แห่งชาวอาโมไรต์
ซึ่งเคยสู้รบกับกษัตริย์องค์ก่อนของโมอับ และยึดแผ่นดินทั้งหมดจากมือของเขาจนถึงแม่น้ำอารโนน
27 ดังนั้นผู้กล่าวสุภาษิตจึงกล่าวว่า
"จงมายังเฮชโบน
ให้เมืองของสิโหนถูกสร้างขึ้นและตั้งมั่น
28 เพราะไฟออกมาจากเฮชโบน
เปลวไฟออกมาจากเมืองของสิโหน
มันเผาผลาญอาร์แห่งโมอับ
และบรรดาผู้ครอบครองที่สูงแห่งอารโนน
29 โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า"
ประชาชนของเคโมชเอ๋ย เจ้าถูกทำลายแล้ว"
เขาปล่อยให้บรรดาลูกชายของเขาต้องหลบหนี
และบรรดาลูกสาวของเขาตกเป็นเชลย
แก่สิโหนกษัตริย์แห่งชาวอาโมไรต์
30 เรายิงพวกเขา

เฮชโบนพินาศไปจนถึงดีโบน
เราทำลายจนถึงโนฟาห์
ซึ่งทอดไปถึงเมเดบา"
31 ดังนั้นอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในแผ่นดินของชาวอาโมไรต์
32 โมเสสส่งคนไปสอดแนมยาเซอร์ พวกเขายึดหมู่บ้านโดยรอบและขับไล่ชาวอาโมไรต์ที่อยู่ที่นั่น
33 แล้วพวกเขาหันไปขึ้นตามทางสู่บาชาน
โอกกษัตริย์แห่งบาชานพร้อมกับประชาชนทั้งหมดออกมาเผชิญหน้ากับพวกเขาเพื่อสู้รบที่เอเดรอี
34 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขา ประชาชนทั้งหมด
และแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว
เจ้าจงทำกับเขาเหมือนที่เจ้าทำกับสิโหนกษัตริย์แห่งชาวอาโมไรต์ ซึ่งอาศัยอยู่ที่เฮชโบน"
35 พวกเขาจึงฆ่าโอกพร้อมกับบรรดาลูกชายและประชาชนทั้งหมดของเขาจนไม่เหลือผู้รอดชีวิต
แล้วพวกเขาก็ยึดครองแผ่นดินของเขา

22

1 ชาวอิสราเอลออกเดินทางและตั้งค่ายในที่ราบโมอับ
อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเมืองเยรีโค
2 บาลาคลูกชายของศิปโปร์เห็นทุกสิ่งที่อิสราเอลทำกับชาวอาโมไรต์
3 โมอับกลัวประชาชนอย่างมากเพราะพวกเขามีจำนวนมาก โมอับหวาดหวั่นเพราะชาวอิสราเอล
4 โมอับพูดกับบรรดาผู้อาวุโสแห่งมีเดียนว่า "คนหมู่นี้กำลังจะกลืนกินทุกสิ่งรอบตัวเรา
เหมือนวัวเล็มกินหญ้าในทุ่งจนหมด"
เวลานั้นบาลาคลูกชายของศิปโปร์เป็นกษัตริย์แห่งโมอับ
5 เขาส่งผู้ส่งสารไปหาบาลาอัมลูกชายของเบโอร์
ที่เมืองเปโธร์ริมแม่น้ำในแผ่นดินของชนชาติเดียวกับเขา เพื่อเรียกบาลาอัมมา โดยกล่าวว่า "ดูสิ
มีชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ พวกเขาปกคลุมพื้นแผ่นดินและกำลังตั้งถิ่นฐานตรงข้ามกับเรา
6 บัดนี้โปรดมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้เรา เพราะพวกเขาแข็งแกร่งเกินกำลังของเรา
บางทีเราจะเอาชนะ โจมตี และขับไล่พวกเขาออกจากแผ่นดินได้
เพราะเรารู้ว่าคนที่ท่านอวยพรก็ได้รับพร และคนที่ท่านสาปแช่งก็ถูกสาปแช่ง"
7 บรรดาผู้อาวุโสแห่งโมอับและแห่งมีเดียนออกเดินทางโดยถือค่าจ้างสำหรับการทำนายไว้ในมือ
พวกเขามาหาบาลาอัมและบอกถ้อยคำของบาลาคแก่เขา
8 บาลาอัมพูดกับพวกเขาว่า "คืนนี้จงพักที่นี่
เราจะนำคำตอบกลับมาบอกพวกท่านตามที่พระยาห์เวห์ตรัสกับเรา"
บรรดาผู้นำแห่งโมอับจึงพักอยู่กับบาลาอัม
9 พระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมและตรัสว่า "คนเหล่านี้ที่อยู่กับเจ้าคือใคร"
10 บาลาอัมทูลพระเจ้าว่า "บาลาคลูกชายของศิปโปร์ กษัตริย์แห่งโมอับ ส่งข่าวมาหาข้าพระองค์ว่า
11 "ดูสิ ชนชาติที่ออกมาจากอียิปต์ปกคลุมพื้นแผ่นดิน บัดนี้จงมาสาปแช่งพวกเขาให้เรา
บางทีเราจะสามารถสู้รบกับพวกเขาและขับไล่พวกเขาออกไปได้" "
12 พระเจ้าตรัสกับบาลาอัมว่า "อย่าไปกับคนเหล่านั้น อย่าสาปแช่งชนชาตินี้
เพราะพวกเขาได้รับพร"
13 บาลาอัมตื่นขึ้นในตอนเช้าและพูดกับบรรดาผู้นำของบาลาคว่า
"จงกลับไปยังแผ่นดินของพวกท่าน เพราะพระยาห์เวห์ไม่ทรงอนุญาตให้เราไปกับพวกท่าน"
14 บรรดาผู้นำแห่งโมอับจึงออกเดินทาง กลับไปหาบาลาคและบอกว่า "บาลาอัมไม่ยอมมากับเรา"
15 บาลาคส่งบรรดาผู้นำไปอีกครั้ง คราวนี้มีจำนวนมากกว่าและมีเกียรติมากกว่ากลุ่มก่อน

16 พวกเขามาหาบาลาอัมและพูดกับเขาว่า "บาลาคลูกชายของศิปโปร์พูดดังนี้ว่า
"โปรดอย่าให้สิ่งใดขัดขวางท่านจากการมาหาเรา
17 เพราะเราจะให้เกียรติท่านอย่างสูง และจะทำทุกอย่างที่ท่านบอกเรา
ดังนั้นโปรดมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้เรา" "
18 บาลาอัมตอบบรรดาผู้รับใช้ของบาลาคว่า "แม้บาลาคจะยกบ้านที่เต็มไปด้วยเงินและทองให้เรา
เราก็ไม่อาจฝ่าฝืนคำของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเพื่อทำสิ่งใดตามใจ ไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่
19 บัดนี้โปรดพักที่นี่คืนนี้ด้วย เพื่อเราจะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์จะตรัสอะไรกับเราอีก"
20 พระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมในเวลากลางคืนและตรัสว่า "ถ้าคนเหล่านี้มาเพื่อเรียกเจ้า
ก็จงลุกขึ้นไปกับพวกเขา แต่เจ้าต้องทำตามถ้อยคำที่เราบอกเจ้าเท่านั้น"
21 บาลาอัมตื่นขึ้นในตอนเช้า ผูกอานลา แล้วไปกับบรรดาผู้นำแห่งโมอับ
22 แต่พระเจ้าทรงโกรธจัดเพราะเขาไป ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยืนขวางทางเป็นศัตรูกับเขา
ขณะนั้นเขากำลังขี่ลาและมีผู้รับใช้สองคนอยู่ด้วย
23 ลาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยืนอยู่บนทาง ถือดาบที่ชักออกแล้วในมือ
ลาจึงเลี้ยวออกจากทางเข้าไปในทุ่ง บาลาอัมตีลาเพื่อให้มันกลับเข้าทาง
24 แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ไปยืนตรงทางแคบระหว่างสวนองุ่น ซึ่งมีกำแพงทั้งสองด้าน
25 เมื่อเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ ลาก็เบียดตัวเข้ากับกำแพง
ทำให้เท้าของบาลาอัมถูกหนีบติดกับกำแพง เขาจึงตีมันอีก
26 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์เดินต่อไปและยืนตรงที่แคบซึ่งไม่มีทางเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย
27 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ มันก็หมอบลงใต้ตัวบาลาอัม
บาลาอัมโกรธจัดและใช้ไม้เท้าตีลา
28 พระยาห์เวห์ทรงเปิดปากลา มันพูดกับบาลาอัมว่า "ฉันทำอะไรให้ท่าน ท่านจึงตีฉันถึงสามครั้ง""
29 บาลาอัมตอบลาว่า "เพราะเจ้าทำให้เราเป็นตัวตลก ถ้ามีดาบอยู่ในมือ
ตอนนี้เราคงฆ่าเจ้าไปแล้ว""
30 ลาพูดกับบาลาอัมว่า "ฉันไม่ใช่ลาของท่านที่ท่านขี่มาตลอดชีวิตจนถึงวันนี้หรือ"
ฉันเคยทำแบบนี้กับท่านมาก่อนหรือ""
เขาตอบว่า "ไม่เคย"
31 แล้วพระยาห์เวห์ทรงเปิดตาของบาลาอัม เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยืนอยู่บนทาง
ถือดาบที่ชักออกแล้วในมือ เขาจึงก้มศีรษะแล้วหมอบซบหน้าลง
32 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า "ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง" ดูสิ
เราออกมาขวางเจ้าเป็นศัตรู เพราะทางที่เจ้าไปนั้นขัดต่อเรา
33 ลาเห็นเราและเลี่ยงไปจากเราถึงสามครั้ง ถ้ามันไม่เลี่ยงไปจากเรา
ตอนนี้เราคงฆ่าเจ้าและไว้ชีวิตมัน"
34 บาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ว่า "ข้าพเจ้าทำบาปแล้ว
เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านยืนขวางทางต่อต้านข้าพเจ้าอยู่ บัดนี้ถ้าท่านไม่พอใจ ข้าพเจ้าจะกลับไป"
35 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พูดกับบาลาอัมว่า "จงไปกับคนเหล่านั้น
แต่เจ้าต้องพูดเฉพาะถ้อยคำที่เราจะบอกเจ้าเท่านั้น"
บาลาอัมจึงไปกับบรรดาผู้นำของบาลาค
36 เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว เขาก็ออกไปพบที่เมืองโมอับ
ซึ่งอยู่ตรงชายแดนริมแม่น้ำอารโนน ณ ปลายสุดของเขตแดน
37 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราอุตส่าห์ส่งคนไปเรียกท่านไม่ใช่หรือ" ทำไมท่านจึงไม่มาหาเรา"
เราจะยกย่องให้เกียรติท่านอย่างสูงไม่ได้หรือ""

38 บาลาอัมตอบบาลาคว่า "ดูสิ เรามาหาท่านแล้ว แต่ตอนนี้เรามีอำนาจพูดอะไรตามใจได้หรือ"
เราจะพูดถ้อยคำที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในปากของเรา"
39 บาลาอัมไปกับบาลาค และพวกเขามาถึงคีริยาทหุโศท
40 บาลาคถวายโคและแกะเป็นเครื่องบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและบรรดาผู้นำที่อยู่กับเขา
41 เช้าวันรุ่งขึ้น บาลาคพาบาลาอัมขึ้นไปยังสถานบูชาบนที่สูงของบาอัล
จากที่นั่นเขามองเห็นประชาชนส่วนหนึ่ง

23

1 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงสร้างแท่นบูชา 7 แท่นให้เราที่นี่ และเตรียมโคตัวผู้ 7 ตัวกับแกะตัวผู้
7 ตัวให้เราที่นี่"
2 บาลาคทำตามที่บาลาอัมบอก แล้วบาลาคกับบาลาอัมถวายโคตัวผู้ 1 ตัวและแกะตัวผู้ 1
ตัวบนแท่นบูชาแต่ละแท่น
3 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน ส่วนเราจะไป
บางทีพระยาห์เวห์จะเสด็จมาพบเรา พระองค์ทรงสำแดงสิ่งใดแก่เรา เราจะบอกท่าน"
แล้วเขาก็ไปยังเนินโล่งแห่งหนึ่ง
4 พระเจ้าเสด็จมาพบบาลาอัม และบาลาอัมทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ได้เตรียมแท่นบูชา 7 แท่น
และถวายโคตัวผู้ 1 ตัวกับแกะตัวผู้ 1 ตัวบนแท่นบูชาแต่ละแท่นแล้ว"
5 พระยาห์เวห์ทรงใส่ถ้อยคำไว้ในปากของบาลาอัมและตรัสว่า "จงกลับไปหาบาลาคและพูดดังนี้"
6 เขากลับไปหาบาลาค
และเห็นบาลาคยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของตนพร้อมกับบรรดาผู้นำแห่งโมอับ
7 บาลาอัมกล่าวถ้อยคำพยากรณ์ว่า
"บาลาคนำเรามาจากอารัม
กษัตริย์แห่งโมอับนำเรามาจากภูเขาทางตะวันออก
'มาเถิด จงสาปแช่งยาโคบให้เรา
มาเถิด จงประณามอิสราเอล'
8 เราจะสาปแช่งผู้ที่พระเจ้าไม่ได้ทรงสาปแช่งได้อย่างไร"
เราจะประณามผู้ที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงประณามได้อย่างไร"
9 เพราะเรามองเห็นเขาจากยอดผา
เรามองเห็นเขาจากเนินเขา
ดูสิ นี่คือชนชาติที่อาศัยอยู่โดดเดี่ยว
และจะไม่ถูกนับรวมอยู่ในบรรดาประชาชาติ
10 ใครจะนับผงคลีของยาโคบได้
หรือจะนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้"
ขอให้เราตายอย่างคนชอบธรรม
และขอให้วาระสุดท้ายของเราเป็นเหมือนของเขา""
11 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "ท่านทำอะไรกับเรา" เราพาท่านมาสาปแช่งศัตรูของเร แต่ดูสิ
ท่านกลับอวยพรพวกเขาอย่างเต็มที่"
12 เขาตอบว่า "เราต้องระวังที่จะพูดตามสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงใส่ไว้ในปากของเราไม่ใช่หรือ""
13 บาลาคพูดกับเขาว่า "โปรดมากับเราไปยังอีกที่หนึ่งซึ่งท่านจะมองเห็นพวกเขา
ท่านจะเห็นเพียงบางส่วน ไม่เห็นทั้งหมด จงสาปแช่งพวกเขาให้เราจากที่นั่น"
14 บาลาคพาเขาไปยังทุ่งโสฟิมบนยอดปิสกาห์ สร้างแท่นบูชา 7 แท่น และถวายโคตัวผู้ 1
ตัวกับแกะตัวผู้ 1 ตัวบนแท่นบูชาแต่ละแท่น

15 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านที่นี่
ส่วนเราจะไปพบพระเจ้าที่โน่น"
16 พระยาห์เวห์เสด็จมาพบบาลาอัม ทรงใส่ถ้อยคำไว้ในปากของเขาและตรัสว่า
"จงกลับไปหาบาลาคและพูดดังนี้"
17 เขากลับไปหาบาลาค และเห็นบาลาคยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของตน
พร้อมกับบรรดาผู้นำแห่งโมอับ บาลาคถามเขาว่า "พระยาห์เวห์ตรัสอะไร""
18 บาลาอัมกล่าวถ้อยคำพยากรณ์ว่า
"บาลาค จงลุกขึ้นฟัง"
ลูกชายของศิปโปร์ จงเงี่ยหูฟังเรา"
19 พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ที่จะตรัสเท็จ
ไม่ใช่มนุษย์ที่จะเปลี่ยนพระทัย
พระองค์ตรัสแล้วจะไม่ทรงทำหรือ"
พระองค์ทรงลั่นวาจาแล้วจะไม่ทรงทำให้สำเร็จหรือ"
20 ดูสิ เราได้รับคำบัญชาให้อวยพร
พระองค์ทรงอวยพรแล้ว และเราไม่อาจลบล้างพรนั้นได้
21 พระองค์ไม่ทรงเห็นความชั่วร้ายในยาโคบ
และไม่ทรงเห็นความเลวทรามในอิสราเอล
พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา
เสียงโห่ร้องถวายกษัตริย์อยู่ท่ามกลางพวกเขา
22 พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์
พระองค์ทรงมีกำลังประหนึ่งวัวป่า
23 แน่นอน ไม่มีเวทมนตร์ใดใช้กับยาโคบได้
ไม่มีการทำนายใดใช้กับอิสราเอลได้
บัดนี้จะมีผู้กล่าวถึงยาโคบและอิสราเอลว่า
"ดูสิ่งที่พระเจ้าทรงทำ""
24 ดูสิ ชนชาตินี้ลุกขึ้นเหมือนสิงโตตัวเมีย
และผงาดขึ้นเหมือนสิงโต
มันจะไม่นอนลงจนกว่าจะกินเหยื่อ
และดื่มเลือดของผู้ถูกฆ่า"
25 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "อย่าสาปแช่งพวกเขาเลย และอย่าอวยพรพวกเขาเลย"
26 แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า "เราไม่ได้บอกท่านหรือว่า "ทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัส
เราต้องทำตาม"?"
27 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "มาเถิด เราจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง
บางทีพระเจ้าอาจพอพระทัยให้ท่านสาปแช่งพวกเขาให้เราจากที่นั่น"
28 บาลาคพาบาลาอัมไปยังยอดเปโอร์ซึ่งมองลงไปเห็นถิ่นกันดาร
29 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงสร้างแท่นบูชา 7 แท่นให้เราที่นี่ และเตรียมโคตัวผู้ 7
ตัวกับแกะตัวผู้ 7 ตัวให้เราที่นี่"
30 บาลาคทำตามที่บาลาอัมบอก และถวายโคตัวผู้ 1 ตัวกับแกะตัวผู้ 1 ตัวบนแท่นบูชาแต่ละแท่น

24

1 เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระยาห์เวห์พอพระทัยที่จะอวยพรอิสราเอล
เขาไม่ได้ไปใช้การทำนายเหมือนครั้งก่อน ๆ แต่หันหน้าไปทางถิ่นทุรกันดาร
2 บาลาอัมเงยหน้าขึ้นและเห็นอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามเผ่าของตน
แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าก็เสด็จมาเหนือเขา

3 เขากล่าวถ้อยคำพยากรณ์ว่า
“บาลาอัมลูกชายของเบโอร์ประกาศว่า
ชายผู้มีตาเปิดอยู่ประกาศว่า
4 ผู้ที่ได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า
ผู้ที่เห็นนิมิตจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ผู้ล้มลงแต่ตายังคงเปิดอยู่ ประกาศว่า
5 ยาโคบเอ๋ย เต็นท์ของเจ้าช่างงดงาม
อิสราเอลเอ๋ย ที่อาศัยของเจ้าช่างงดงาม”
6 แผ่ขยายเหมือนหุบเขาทั้งหลาย
เหมือนสวนริมแม่น้ำ
เหมือนต้นกฤษณาที่พระยาห์เวห์ทรงปลูก
เหมือนต้นสนซีดาร์ริมน้ำ
7 น้ำจะไหลล้นจากถังของเขา
เชื้อสายของเขาจะอยู่ท่ามกลางน้ำมากมาย
กษัตริย์ของเขาจะสูงส่งกว่าอากัก
และอาณาจักรของเขาจะได้รับการยกย่อง
8 พระเจ้าทรงนำเขาออกจากอียิปต์
พระองค์ทรงมีกำลังประหนึ่งวัวป่า
เขาจะกลืนกินประชาชาติที่เป็นศัตรู
หักกระดูกของพวกเขาเป็นชิ้น ๆ
และใช้ลูกธนูแทงทะลุพวกเขา
9 เขาหมอบลง เขานอนลงเหมือนสิงโต
เหมือนสิงโตตัวเมีย
ใครจะกล้าปลุกเขา”
ทุกคนที่อวยพรเจ้าย่อมได้รับพร
ทุกคนที่สาปแช่งเจ้าย่อมถูกสาปแช่ง”
10 บาลาคโกรธบาลาอัมจัดจนตบมือเข้าด้วยกัน บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า
“เราเรียกท่านมาสาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูสิ ท่านกลับอวยพรพวกเขาอย่างเต็มที่ถึงสามครั้ง
11 บัดนี้จงหนีกลับไปยังที่ของท่าน” เราตั้งใจจะให้เกียรติท่านอย่างสูง แต่ดูสิ
พระยาห์เวห์ทรงกีดกันท่านจากเกียรตินั้น”
12 บาลาอัมตอบบาลาคว่า “เราไม่ได้บอกบรรดาผู้ส่งสารที่ท่านส่งมาหาเราด้วยหรือว่า
13 “แม้บาลาคจะยกบ้านที่เต็มไปด้วยเงินและทองให้เรา
เราก็ไม่อาจฝ่าฝืนคำของพระยาห์เวห์เพื่อทำดีหรือร้ายตามใจของเราเอง
เราจะพูดตามที่พระยาห์เวห์ตรัส”?
14 บัดนี้เรากำลังจะกลับไปหาชนชาติของเรา มาเถิด
เราจะบอกท่านว่าชนชาตินี้จะทำอะไรกับชนชาติของท่านในวันข้างหน้า”
15 เขากล่าวถ้อยคำพยากรณ์ว่า
“บาลาอัมลูกชายของเบโอร์ประกาศว่า
ชายผู้มีตาเปิดอยู่ประกาศว่า
16 ผู้ที่ได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า
ผู้มีความรู้จากองค์ผู้สูงสุด
ผู้ที่เห็นนิมิตจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ผู้ล้มลงแต่ตายังคงเปิดอยู่ ประกาศว่า

17 เราเห็นเขา แต่ไม่ใช่เวลานี้
เรามองดูเขา แต่ยังไม่ใกล้
ดาวดวงหนึ่งจะออกมาจากยาโคบ
คทาอันหนึ่งจะผงาดขึ้นจากอิสราเอล
คทานั้นจะทุบมุมต่าง ๆ ของโมอับ
และบดขยี้ลูกหลานทั้งหมดของเชท
18 เอโดมจะตกเป็นกรรมสิทธิ์
เสอีร์ ศัตรูของเขา ก็จะตกเป็นกรรมสิทธิ์
ขณะที่อิสราเอลแสดงความกล้าหาญ
19 ผู้หนึ่งจะออกมาจากยาโคบและครอบครอง
เขาจะทำลายผู้รอดชีวิตในเมือง
20 เขามองดูอามาเลขและกล่าวถ้อยคำพยากรณ์ว่า
อามาเลขเป็นชนชาติแรกในบรรดาประชาชาติ
แต่ในที่สุดเขาจะพินาศ
21 เขามองดูชาวเคไนต์และกล่าวถ้อยคำพยากรณ์ว่า
ที่อาศัยของเจ้าแข็งแกร่ง
รังของเจ้าตั้งอยู่ในศิลา
22 ถึงกระนั้นคาอินจะถูกทำลาย
จนกว่าอัสชูร์จะกวาดเจ้าไปเป็นเชลย
23 เขากล่าวถ้อยคำพยากรณ์ว่า
อนิจจา ใครจะมีชีวิตอยู่ได้เมื่อพระเจ้าทรงทำสิ่งนี้
24 แต่เรือทั้งหลายจะมาจากชายฝั่งคิทธิม
เรือเหล่านั้นจะทำให้อัสชูร์และเอเบอร์ทุกข์ยาก
แล้วผู้รุกรานก็จะพินาศเช่นกัน
25 บาลาอัมลุกขึ้นและกลับไปยังที่ของตน บาลาคก็ไปตามทางของตนเช่นกัน

25

1 อิสราเอลพักอยู่ที่ชิททิม ประชาชนเริ่มประพฤติผิดทางเพศกับหญิงชาวโมอับ
2 เพราะหญิงเหล่านั้นเชิญประชาชนไปร่วมพิธีถวายเครื่องบูชาแด่พระต่าง ๆ ของตน
ประชาชนกินอาหารและกราบไหว้พระเหล่านั้น
3 อิสราเอลผูกพันตนกับบาอัลแห่งเปโอร์ พระยาห์เวห์จึงทรงโกรธอิสราเอลจัด
4 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
จงนำบรรดาหัวหน้าของประชาชนมาแขวนประจานต่อหน้าพระยาห์เวห์กลางแจ้ง
เพื่อให้ความโกรธอันรุนแรงของพระยาห์เวห์หันไปจากอิสราเอล
5 โมเสสจึงพูดกับบรรดาผู้วินิจฉัยของอิสราเอลว่า
พวกท่านแต่ละคนจงฆ่าคนของตนที่ผูกพันตนกับบาอัลแห่งเปโอร์
6 ดูสิ ชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงชาวมีเดียนเข้ามาในหมู่พี่น้องของตนต่อหน้าโมเสสและชุมนุมชน
ชาวอิสราเอลทั้งหมด ขณะที่พวกเขากำลังร้องไห้อยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ
7 เมื่อฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ บุตรอาโรนปุโรหิตเห็นเหตุการณ์นั้น
เขาก็ลุกออกจากกลางชุมนุมชนและถือหอกไว้ในมือ
8 เขาตามชายอิสราเอลเข้าไปในกระโจม แล้วแทงทั้งสองคนทะลุ
คือแทงชายอิสราเอลและแทงทะลุลำตัวหญิงคนนั้น ภัยพิบัติในหมู่ชาวอิสราเอลจึงหยุดลง

9 ผู้ที่ตายด้วยภัยพิบัติมีจำนวน 24,000 คน

10 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
11 “ฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ บุตรอาโรนปุโรหิต ได้ทำให้ความโกรธของเราหันไปจากชาวอิสราเอล
เพราะเขาหวงแหนเกียรติของเราท่ามกลางพวกเขาอย่างที่เราหวงแหน
เราจึงไม่ได้ทำลายชาวอิสราเอลด้วยความหวงแหนนั้น
12 ดังนั้นจงประกาศว่า ‘ดูสิ เรามอบพันธสัญญาแห่งสันติสุขของเราให้เขา
13 พันธสัญญานี้จะเป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งปุโรหิตถาวรสำหรับเขาและลูกหลานของเขาหลังจากเขา เพราะเขาหวงแหนเกียรติของพระเจ้าของเขาและทำพิธีลบมลทินบาปให้ชาวอิสราเอล’ ”
14 ชายอิสราเอลที่ถูกฆ่าพร้อมกับหญิงชาวมีเดียนชื่อศิมรี เป็นลูกชายของสาลู
และเป็นผู้นำวงศ์วานฝ่ายบิดาในเผ่าสิเมโอน
15 หญิงชาวมีเดียนที่ถูกฆ่าชื่อโคสบี เป็นลูกสาวของศูร์
ซึ่งเป็นหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาแห่งหนึ่งในมีเดียน
16 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
17 “จงคุกคามชาวมีเดียนและโจมตีพวกเขา
18 เพราะพวกเขาคุกคามพวกเจ้าด้วยกลอุบายที่ใช้หลอกลวงพวกเจ้าในเรื่องเปโอร์
และในเหตุการณ์เกี่ยวกับโคสบี ลูกสาวของผู้นำแห่งมีเดียนและเป็นพี่น้องร่วมชนชาติของพวกเขา
นางถูกฆ่าในวันที่เกิดภัยพิบัติเนื่องจากเรื่องเปโอร์”

26

1 หลังจากเกิดภัยพิบัติ พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสและเอเลอาซาร์ลูกชายของอาโรนปุโรหิตว่า
2 “จงทำสำมะโนชุมนุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมด แยกตามวงศ์วานฝ่ายบิดา โดยนับทุกคนตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไปที่ออกรบในอิสราเอลได้”
3 โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตพูดกับพวกเขาในที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเมืองเยรีโคว่า
4 “จงทำสำมะโนทุกคนตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป
ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสและชาวอิสราเอล”
ต่อไปนี้คือผู้ที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
5 รูเบนเป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ลูกหลานของรูเบนมีดังนี้ จากฮาโนค คือตระกูลฮาโนค จากปัลลู
คือตระกูลปัลลู
6 จากเฮสโรน คือตระกูลเฮสโรน จากคารมี คือตระกูลคารมี
7 เหล่านี้คือตระกูลของเผ่ารูเบน ผู้ที่นับได้มี 43,730 คน
8 ลูกชายของปัลลูคือเอลีอับ
9 ลูกชายของเอลีอับคือเนมูเอล ดาธาน และอาบีรัม
ดาธานกับอาบีรัมทั้งสองคนนี้เป็นผู้ที่ได้รับเรียกเข้าที่ประชุม
แต่พวกเขากบฏต่อโมเสสและอาโรนร่วมกับกลุ่มของโคราห์ เมื่อกลุ่มนั้นกบฏต่อพระยาห์เวห์
10 แผ่นดินอ้าปากกลืนพวกเขากับโคราห์ เมื่อกลุ่มนั้นตายและไฟเผาผลาญชาย 250 คน
คนเหล่านั้นจึงกลายเป็นเครื่องหมายเตือน
11 แต่ลูกหลานของโคราห์ไม่ได้ตาย
12 ลูกหลานของสิเมโอนแบ่งตามตระกูลดังนี้ จากเนมูเอล คือตระกูลเนมูเอล จากยามีน
คือตระกูลยามีน จากยาคีน คือตระกูลยาคีน
13 จากเศราห์ คือตระกูลเศราห์ จากชาอูล คือตระกูลชาอูล
14 เหล่านี้คือตระกูลของเผ่าสิเมโอน มี 22,200 คน

15 ลูกหลานของกาดแบ่งตามตระกูลดังนี้ จากเศโฟน คือตระกูลเศโฟน จากฮักกี คือตระกูลฮักกี
จากชูนี คือตระกูลชูนี
16 จากโอสนี คือตระกูลโอสนี จากเอรี คือตระกูลเอรี
17 จากอาโรด คือตระกูลอาโรด จากอาเรลี คือตระกูลอาเรลี
18 เหล่านี้คือตระกูลลูกหลานของกาด ผู้ที่นับได้มี 40,500 คน
19 ลูกชายของยูดาห์คือเอร์กับโอนัน ทั้งสองเสียชีวิตในแผ่นดินคานาอัน
20 ลูกหลานของยูดาห์แบ่งตามตระกูลดังนี้ จากเชลาห์ คือตระกูลเชลาห์ จากเปเรศ คือตระกูลเปเรศ
จากเศราห์ คือตระกูลเศราห์
21 ลูกหลานของเปเรศมีดังนี้ จากเฮสโรน คือตระกูลเฮสโรน จากฮามูล คือตระกูลฮามูล
22 เหล่านี้คือตระกูลของยูดาห์ ผู้ที่นับได้มี 76,500 คน
23 ลูกหลานของอิสสาคาร์แบ่งตามตระกูลดังนี้ จากโทลา คือตระกูลโทลา จากปูวาห์ คือตระกูลปูนี
24 จากยาชูบ คือตระกูลยาชูบ จากชิมโรน คือตระกูลชิมโรน
25 เหล่านี้คือตระกูลของอิสสาคาร์ ผู้ที่นับได้มี 64,300 คน
26 ลูกหลานของเศบูลุนแบ่งตามตระกูลดังนี้ จากเสเรด คือตระกูลเสเรด จากเอโลน
คือตระกูลเอโลน จากยาห์เลเอล คือตระกูลยาห์เลเอล
27 เหล่านี้คือตระกูลของเผ่าเศบูลุน ผู้ที่นับได้มี 60,500 คน
28 ลูกหลานของโยเซฟแบ่งตามตระกูล คือมนัสเสห์กับเอฟราอิม
29 ลูกหลานของมนัสเสห์มีดังนี้ จากมาคีร์ คือตระกูลมาคีร์ มาคีร์เป็นบิดาของกิเลอาด
และจากกิเลอาด คือตระกูลกิเลอาด
30 ลูกหลานของกิเลอาดมีดังนี้ จากอีเอเซอร์ คือตระกูลอีเอเซอร์ จากเฮเลค คือตระกูลเฮเลค
31 จากอัสรีเอล คือตระกูลอัสรีเอล จากเชเคม คือตระกูลเชเคม
32 จากเชมิดา คือตระกูลเชมิดา จากเฮเฟอร์ คือตระกูลเฮเฟอร์
33 เศโลเฟหัดลูกชายของเฮเฟอร์ไม่มีลูกชาย มีแต่ลูกสาว ลูกสาวของเศโลเฟหัดชื่อมาห์ลาห์ โนอาห์
โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีรซาห์
34 เหล่านี้คือตระกูลของมนัสเสห์ ผู้ที่นับได้มี 52,700 คน
35 ลูกหลานของเอฟราอิมแบ่งตามตระกูลดังนี้ จากชูเธลาห์ คือตระกูลชูเธลาห์ จากเบเคอร์
คือตระกูลเบเคอร์ จากทาฮาน คือตระกูลทาฮาน
36 ลูกหลานของชูเธลาห์มีดังนี้ จากเอราน คือตระกูลเอราน
37 เหล่านี้คือตระกูลลูกหลานของเอฟราอิม ผู้ที่นับได้มี 32,500 คน
เหล่านี้คือลูกหลานของโยเซฟแบ่งตามตระกูล
38 ลูกหลานของเบนยามินแบ่งตามตระกูลดังนี้ จากเบลา คือตระกูลเบลา จากอัชเบล
คือตระกูลอัชเบล จากอาหิรัม คือตระกูลอาหิรัม
39 จากเชฟูฟาม คือตระกูลชูฟาม จากฮูฟาม คือตระกูลฮูฟาม
40 ลูกชายของเบลาคืออาร์ดกับนาอามาน จากอาร์ด คือตระกูลอาร์ด จากนาอามาน
คือตระกูลนาอามาน
41 เหล่านี้คือลูกหลานของเบนยามินแบ่งตามตระกูล ผู้ที่นับได้มี 45,600 คน
42 ลูกหลานของดานแบ่งตามตระกูลดังนี้ จากชูฮาม คือตระกูลชูฮาม
เหล่านี้คือตระกูลของดานแบ่งตามตระกูล
43 ตระกูลชูฮามทั้งหมด ผู้ที่นับได้มี 64,400 คน

44 ลูกหลานของอาเชอร์แบ่งตามตระกูลดังนี้ จากอิมนาห์ คือตระกูลอิมนาห์ จากอิชวี คือตระกูลอิชวี
จากเบรีอาห์ คือตระกูลเบรีอาห์
45 ในบรรดาลูกหลานของเบรีอาห์ จากเฮเบอร์ คือตระกูลเฮเบอร์ จากมัลคีเอล คือตระกูลมัลคีเอล
46 ลูกสาวของอาเชอร์ชื่อเสราห์
47 เหล่านี้คือตระกูลลูกหลานของอาเชอร์ ผู้ที่นับได้มี 53,400 คน
48 ลูกหลานของนัฟทาลีแบ่งตามตระกูลดังนี้ จากยาห์เซเอล คือตระกูลยาห์เซเอล จากกูนี
คือตระกูลกูนี
49 จากเยเซอร์ คือตระกูลเยเซอร์ จากชิลเลม คือตระกูลชิลเลม
50 เหล่านี้คือตระกูลของนัฟทาลีแบ่งตามตระกูล ผู้ที่นับได้มี 45,400 คน
51 ชาวอิสราเอลที่นับได้มีทั้งหมด 601,730 คน
52 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
53 "จงแบ่งแผ่นดินให้คนเหล่านี้เป็นมรดกตามจำนวนคนที่ขึ้นทะเบียน
54 กลุ่มที่มีคนมาก เจ้าต้องมอบส่วนมรดกให้มาก ส่วนกลุ่มที่มีคนน้อย
เจ้าต้องมอบส่วนมรดกให้น้อย แต่ละกลุ่มต้องได้รับส่วนมรดกตามจำนวนผู้ที่นับได้
55 ถึงกระนั้น ต้องแบ่งแผ่นดินโดยการจับฉลาก ให้พวกเขารับมรดกตามชื่อเผ่าของบรรพบุรุษ
56 ต้องแบ่งมรดกระหว่างกลุ่มใหญ่กับกลุ่มเล็กตามผลการจับฉลาก"
57 ต่อไปนี้คือชาวเลวีที่นับได้แบ่งตามตระกูล จากเกอร์โชน คือตระกูลเกอร์โชน จากโคฮาท
คือตระกูลโคฮาท จากเมรารี คือตระกูลเมรารี
58 ต่อไปนี้คือตระกูลของเลวี ได้แก่ ตระกูลลิบนี ตระกูลเฮโบรน ตระกูลมาห์ลี ตระกูลมูชี
และตระกูลโคราห์ โคฮาทเป็นบิดาของอัมราม
59 ภรรยาของอัมรามชื่อโยเคเบด เป็นลูกสาวของเลวีที่เกิดในอียิปต์ นางให้กำเนิดอาโรน โมเสส
และมิเรียมซึ่งเป็นพี่น้องของทั้งสองแก่อัมราม
60 อาโรนมีลูกคือนาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
61 นาดับกับอาบีฮูเสียชีวิตเมื่อพวกเขาถวายไฟที่ไม่ได้รับอนุญาตต่อหน้าพระยาห์เวห์
62 ชายชาวเลวีที่นับได้ตั้งแต่อายุ 1 เดือนขึ้นไปมี 23,000 คน
พวกเขาไม่ได้ถูกนับรวมกับชาวอิสราเอล เพราะไม่ได้รับส่วนมรดกท่ามกลางชาวอิสราเอล
63 คนเหล่านี้คือผู้ที่โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตนับไว้
เมื่อทั้งสองทำสำมะโนชาวอิสราเอลในที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเมืองเยรีโค
64 แต่ในกลุ่มนี้ไม่มีชายคนใดซึ่งโมเสสกับอาโรนปุโรหิตเคยนับไว้
เมื่อทั้งสองทำสำมะโนชาวอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย
65 เพราะพระยาห์เวห์ตรัสถึงพวกเขาว่า "พวกเขาจะต้องตายในถิ่นทุรกันดารอย่างแน่นอน"
ไม่มีชายคนใดในพวกเขาเหลืออยู่ นอกจากคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์กับโยชูวาลูกชายของนูน

27

1 แล้วบรรดาลูกสาวของเศโลเฟหัดก็เข้ามา เศโลเฟหัดเป็นลูกชายของเฮเฟอร์
ผู้เป็นลูกชายของกิเลอาด ผู้เป็นลูกชายของมาคีร์ ผู้เป็นลูกชายของมนัสเสห์
พวกนางมาจากตระกูลมนัสเสห์ลูกชายของโยเซฟ ลูกสาวของเศโลเฟหัดชื่อมาห์ลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์
มิลคาห์ และทีรซาห์
2 พวกนางยืนต่อหน้าโมเสส ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต ต่อหน้าบรรดาผู้นำและชุมนุมชนทั้งหมด
ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ แล้วพูดว่า

3 บิดาของพวกเราตายในถิ่นทุรกันดาร
เขาไม่ได้อยู่ในกลุ่มของผู้ที่รวมตัวกันต่อต้านพระยาห์เวห์ร่วมกับกลุ่มของโคราห์
แต่เขาตายเพราะบาปของตนเอง และเขาไม่มีลูกชาย
4 เหตุใดชื่อของบิดาเราจึงต้องถูกลบออกจากตระกูลเพราะเขาไม่มีลูกชาย
ขอให้มอบที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์แก่พวกเราท่ามกลางพี่น้องชายของบิดาเรา
5 โมเสสจึงนำคดีของพวกนางมาทูลต่อพระยาห์เวห์
6 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
7 ลูกสาวของเศโลเฟหัดพูดถูก
เจ้าต้องมอบที่ดินเป็นมรดกให้พวกนางท่ามกลางพี่น้องชายของบิดา
และโอนมรดกของบิดาให้พวกนาง
8 เจ้าจงบอกชาวอิสราเอลว่า ถ้าชายคนหนึ่งตายโดยไม่มีลูกชาย
พวกเจ้าต้องโอนมรดกของเขาให้ลูกสาว
9 ถ้าเขาไม่มีลูกสาว ก็ให้มอบมรดกแก่พี่น้องชายของเขา
10 ถ้าเขาไม่มีพี่น้องชาย ก็ให้มอบมรดกแก่พี่น้องชายของบิดาเขา
11 ถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้องชาย ก็ให้มอบมรดกแก่ญาติที่ใกล้ชิดที่สุดในตระกูลของเขา
และญาติคนนั้นจะได้ครอบครองมรดก นี่จะเป็นกฎหมายและกฎระเบียบสำหรับชาวอิสราเอล
ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
12 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริมนี้
และมองดูแผ่นดินที่เรามอบให้ชาวอิสราเอล
13 เมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าก็จะล่วงลับไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเจ้า
เช่นเดียวกับอาโรนพี่ชายของเจ้า
14 เพราะเมื่อชุมนุมชนโต้เถียงกัน พวกเจ้าขัดขืนคำของเราในถิ่นทุรกันดารศิน
โดยไม่ได้ยกย่องความบริสุทธิ์ของเราต่อหน้าพวกเขาที่แหล่งน้ำนั้น
(นี่คือน้ำแห่งเมรีบาห์ที่คาเดชในถิ่นทุรกันดารศิน
15 โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า
16 ขอพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณแห่งสรรพชีวิต
ทรงแต่งตั้งชายคนหนึ่งให้ดูแลชุมนุมชน
17 ให้เขานำหน้าพวกเขาทั้งยามออกไปและยามกลับมา และนำพวกเขาออกไปพร้อมทั้งพากลับมา
เพื่อชุมนุมชนของพระยาห์เวห์จะไม่เป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
18 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า จงรับโยชูวาลูกชายของนูน ผู้มีพระวิญญาณสถิตอยู่
และวางมือของเจ้าบนเขา
19 จงให้เขายืนต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด
แล้วมอบหมายหน้าที่แก่เขาต่อหน้าพวกเขา
20 จงมอบสิทธิอำนาจแก่เขา เพื่อชุมนุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดจะเชื่อฟัง
21 เขาต้องยืนต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต ผู้จะใช้อูริมทูลขอคำตัดสินให้เขาต่อหน้าพระยาห์เวห์
พวกเขาจะออกไปตามคำของเขา และจะกลับเข้ามาตามคำของเขา
ทั้งโยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขา คือชุมนุมชนทั้งหมด
22 โมเสสทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา
เขารับโยชูวามาให้ยืนต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด
23 โมเสสวางมือทั้งสองบนโยชูวาและมอบหมายหน้าที่แก่เขา ตามที่พระยาห์เวห์ตรัสผ่านโมเสส

28

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 จงบัญชาชาวอิสราเอลว่า พวกเจ้าต้องเอาใจใส่ที่จะถวายเครื่องถวายของเรา
คืออาหารที่ถวายด้วยไฟแด่เรา ซึ่งมีกลิ่นหอมที่ทำให้เราพอใจ ตามเวลาที่กำหนด
3 จงบอกพวกเขาว่า นี่คือเครื่องถวายด้วยไฟที่พวกเจ้าต้องถวายแด่พระยาห์เวห์
คือลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ วันละ 2 ตัว เป็นเครื่องเผาบูชาประจำ
4 จงถวายลูกแกะตัวหนึ่งในตอนเช้า และถวายอีกตัวหนึ่งในเวลาเย็น
5 พร้อมกับแป้งละเอียด 1 ใน 10 เอฟาห์* เคล้าน้ำมันที่โขลกแล้ว 1 ใน 4 ฮิน† เป็นเครื่องธัญบูชา
6 นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำซึ่งกำหนดไว้ที่ภูเขาซีนาย ให้มีกลิ่นหอมที่ทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
เป็นเครื่องถวายด้วยไฟแด่พระองค์
7 เครื่องดื่มบูชาที่คู่กับลูกแกะแต่ละตัวต้องมี 1 ใน 4 ฮิน‡
จงเทสุราเป็นเครื่องดื่มบูชาแด่พระยาห์เวห์ในสถานบริสุทธิ์
8 จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งในเวลาเย็น
พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาเช่นเดียวกับในตอนเช้า
เป็นเครื่องถวายด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
9 ในวันสะบาโต จงถวายลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 2 ตัว พร้อมกับแป้งละเอียด 2 ใน 10
เอฟาห์§ เคล้าน้ำมันเป็นเครื่องธัญบูชา และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
10 นี่คือเครื่องเผาบูชาสำหรับทุกวันสะบาโต
นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
11 ในวันต้นเดือนของพวกเจ้า จงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ได้แก่ โคหนุ่ม 2 ตัว
แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 7 ตัว
12 พร้อมกับแป้งละเอียด 3 ใน 10 เอฟาห์* เคล้าน้ำมันเป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับโคแต่ละตัว
แป้งละเอียด 2 ใน 10 เอฟาห์เคล้าน้ำมันเป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับแกะตัวผู้ 1 ตัว
13 และแป้งละเอียด 1 ใน 10 เอฟาห์เคล้าน้ำมันเป็นเครื่องธัญบูชาสำหรับลูกแกะแต่ละตัว
ทั้งหมดเป็นเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ เป็นเครื่องถวายด้วยไฟแด่พระองค์
14 เครื่องดื่มบูชาที่คู่กันต้องเป็นเหล้าองุ่นครึ่งฮินสำหรับโค 1 ตัว 1 ใน 3 ฮินสำหรับแกะตัวผู้ และ 1
ใน 4 ฮินสำหรับลูกแกะ 1 ตัว นี่คือเครื่องเผาบูชาประจำเดือนสำหรับทุกเดือนตลอดทั้งปี
15 นอกจากนี้ต้องถวายแพะตัวผู้ 1 ตัวแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาชำระบาป
นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
16 ในเดือนที่ 1 วันที่ 14 ของเดือนนั้น เป็นวันปัสกาของพระยาห์เวห์
17 วันที่ 15 ของเดือนนั้นต้องมีเทศกาล ให้กินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลา 7 วัน
18 ในวันแรกต้องมีการประชุมบริสุทธิ์ พวกเจ้าห้ามทำงานตามปกติ
19 แต่ต้องถวายเครื่องถวายด้วยไฟ คือเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ ได้แก่ โคหนุ่ม 2 ตัว แกะตัวผู้
1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 7 ตัว สัตว์เหล่านี้ต้องไม่มีตำหนิ
20 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน คือแป้งละเอียดเคล้าน้ำมัน จงถวาย 3 ใน 10
เอฟาห์สำหรับโคแต่ละตัว และ 2 ใน 10 เอฟาห์สำหรับแกะตัวผู้
21 จงถวาย 1 ใน 10 เอฟาห์สำหรับลูกแกะแต่ละตัวในจำนวน 7 ตัว

---

* **28:5 28:5** 1 เอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2 ใน 3 บุเชล † **28:5 28:5** 1 ฮินมีปริมาตรประมาณ 6.5 ลิตร หรือ 1.7 แกลลอน ‡ **28:7 28:7** 1 ฮินมีปริมาตรประมาณ 6.5 ลิตร ดังนั้น 1 ใน 4 ฮินมีปริมาตรประมาณ 1.6 ลิตร หรือ 1.7 ควอร์ต § **28:9 28:9** 1 เอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2 ใน 3 บุเชล * **28:12 28:12** 1 เอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2 ใน 3 บุเชล

22 และแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป เพื่อทำพิธีลบมลทินบาปให้พวกเจ้า
23 จงถวายสิ่งเหล่านี้นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาในตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาประจำ
24 จงถวายสิ่งเหล่านี้ทุกวันตลอด 7 วัน เป็นอาหารที่ถวายด้วยไฟ
มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ
ต้องถวายสิ่งเหล่านี้นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
25 ในวันที่ 7 พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุทธิ์ และห้ามทำงานตามปกติ

26 ▯ ▯ในวันถวายผลแรก
เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องธัญบูชาจากผลผลิตใหม่แด่พระยาห์เวห์ในเทศกาลสัปดาห์
พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุทธิ์ และห้ามทำงานตามปกติ
27 แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ ได้แก่ โคหนุ่ม 2 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 7 ตัว
28 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน คือแป้งละเอียดเคล้าน้ำมัน 3 ใน 10 เอฟาห์สำหรับโคแต่ละตัว 2 ใน 10 เอฟาห์สำหรับแกะตัวผู้ 1 ตัว
29 และ 1 ใน 10 เอฟาห์สำหรับลูกแกะแต่ละตัวในจำนวน 7 ตัว
30 และแพะตัวผู้ 1 ตัว เพื่อทำพิธีลบมลทินบาปให้พวกเจ้า
31 จงถวายสิ่งเหล่านี้พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำและเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน สัตว์เหล่านั้นต้องไม่มีตำหนิ

29

1 ▯ ▯ในเดือนที่ 7 วันที่ 1 ของเดือน พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุทธิ์ และห้ามทำงานตามปกติ
วันนั้นเป็นวันเป่าแตรสำหรับพวกเจ้า
2 จงถวายเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ ได้แก่ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 7 ตัว
3 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน คือแป้งละเอียดเคล้าน้ำมัน 3 ใน 10 เอฟาห์สำหรับโค 1 ตัว 2 ใน 10 เอฟาห์สำหรับแกะตัวผู้
4 และ 1 ใน 10 เอฟาห์สำหรับลูกแกะแต่ละตัวในจำนวน 7 ตัว
5 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป เพื่อทำพิธีลบมลทินบาปให้พวกเจ้า
6 จงถวายสิ่งเหล่านี้นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำวันต้นเดือนพร้อมเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน
และเครื่องเผาบูชาประจำพร้อมเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน
รวมทั้งเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับเครื่องถวายเหล่านั้นตามกฎระเบียบ
เพื่อให้เกิดกลิ่นหอมที่ทำให้พระยาห์เวห์พอใจ เป็นเครื่องถวายด้วยไฟแด่พระองค์
7 ▯ ▯ในวันที่ 10 ของเดือนที่ 7 นี้ พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุทธิ์ จงข่มใจตนเอง
และห้ามทำงานทุกชนิด
8 แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ให้มีกลิ่นหอมที่ทำให้พระองค์พอใจ ได้แก่ โคหนุ่ม 1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 7 ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิ
9 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน คือแป้งละเอียดเคล้าน้ำมัน 3 ใน 10 เอฟาห์สำหรับโค 1 ตัว 2 ใน 10 เอฟาห์สำหรับแกะตัวผู้ 1 ตัว
10 และ 1 ใน 10 เอฟาห์สำหรับลูกแกะแต่ละตัวในจำนวน 7 ตัว

11 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป
นอกเหนือจากเครื่องบูชาชำระบาปเพื่อการลบมลทินบาป เครื่องเผาบูชาประจำ เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน
และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
12 ในวันที่ 15 ของเดือนที่ 7 พวกเจ้าต้องมีการประชุมบริสุทธิ์ และห้ามทำงานตามปกติ
พวกเจ้าต้องฉลองเทศกาลถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเวลา 7 วัน
13 จงถวายเครื่องเผาบูชา คือเครื่องถวายด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ ได้แก่
โคหนุ่ม 13 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปี 14 ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิ
14 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาที่คู่กัน คือแป้งละเอียดเคล้าน้ำมัน 3 ใน 10
เอฟาห์สำหรับโคแต่ละตัวในจำนวน 13 ตัว 2 ใน 10 เอฟาห์สำหรับแกะตัวผู้แต่ละตัวในจำนวน 2 ตัว
15 และ 1 ใน 10 เอฟาห์สำหรับลูกแกะแต่ละตัวในจำนวน 14 ตัว
16 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำ
เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
17 ในวันที่ 2 จงถวายโคหนุ่ม 12 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 14 ตัว
18 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ
ตามจำนวนและตามกฎระเบียบ
19 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำ
เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
20 ในวันที่ 3 จงถวายโค 11 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 14 ตัว
21 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ
ตามจำนวนและตามกฎระเบียบ
22 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำ
เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
23 ในวันที่ 4 จงถวายโค 10 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 14 ตัว
24 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ
ตามจำนวนและตามกฎระเบียบ
25 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำ
เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
26 ในวันที่ 5 จงถวายโค 9 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 14 ตัว
27 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ
ตามจำนวนและตามกฎระเบียบ
28 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำ
เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
29 ในวันที่ 6 จงถวายโค 8 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 14 ตัว
30 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ
ตามจำนวนและตามกฎระเบียบ
31 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำ
เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
32 ในวันที่ 7 จงถวายโค 7 ตัว แกะตัวผู้ 2 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 14 ตัว
33 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ
ตามจำนวนและตามกฎระเบียบ

34 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำ
เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
35 ในวันที่ 8 พวกเจ้าต้องมีการชุมนุมพิเศษ และห้ามทำงานตามปกติ
36 แต่จงถวายเครื่องเผาบูชา คือเครื่องถวายด้วยไฟที่มีกลิ่นหอมซึ่งทำให้พระยาห์เวห์พอใจ ได้แก่ โค
1 ตัว แกะตัวผู้ 1 ตัว และลูกแกะตัวผู้อายุ 1 ปีที่ไม่มีตำหนิ 7 ตัว
37 พร้อมกับเครื่องธัญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กับโค แกะตัวผู้ และลูกแกะ
ตามจำนวนและตามกฎระเบียบ
38 พร้อมกับแพะตัวผู้ 1 ตัวเป็นเครื่องบูชาชำระบาป นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำ
เครื่องธัญบูชาที่คู่กัน และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
39 พวกเจ้าต้องถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์ในเทศกาลตามกำหนด
นอกเหนือจากเครื่องถวายตามคำปฏิญาณและเครื่องถวายด้วยความสมัครใจของพวกเจ้า
ทั้งเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญบูชา เครื่องดื่มบูชา และเครื่องสันติบูชา
40 โมเสสบอกชาวอิสราเอลทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเขา

30

1 โมเสสพูดกับบรรดาหัวหน้าเผ่าของชาวอิสราเอลว่า นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา
2 เมื่อชายคนหนึ่งปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์ หรือกล่าวคำสาบานที่ทำให้ตนมีข้อผูกมัด
เขาต้องไม่ผิดคำพูด แต่ต้องทำตามทุกสิ่งที่ออกจากปากของตน
3 เมื่อหญิงคนหนึ่งปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์และรับข้อผูกมัดไว้กับตน
ขณะที่ยังอยู่ในวัยเยาว์และอาศัยอยู่ในบ้านบิดา
4 และบิดาได้ยินคำปฏิญาณกับข้อผูกมัดที่นางรับไว้ แต่บิดานิ่งเฉยต่อนาง
คำปฏิญาณทั้งหมดของนางและข้อผูกมัดทุกอย่างที่นางรับไว้จะมีผล
5 แต่ถ้าบิดาห้ามนางในวันที่เขาได้ยิน คำปฏิญาณและข้อผูกมัดทั้งหมดที่นางรับไว้จะไม่มีผล
พระยาห์เวห์จะทรงให้อภัยนาง เพราะบิดาห้ามนาง
6 ถ้านางแต่งงานขณะที่ยังมีคำปฏิญาณผูกมัดอยู่ หรือมีคำพูดพลั้งปากที่ทำให้นางมีข้อผูกมัด
7 และสามีได้ยินแต่ยังนิ่งเฉยต่อนางในวันที่เขาได้ยิน คำปฏิญาณและข้อผูกมัดที่นางรับไว้จะมีผล
8 แต่ถ้าสามีห้ามนางในวันที่เขาได้ยิน
เขาก็ยกเลิกคำปฏิญาณที่ผูกมัดนางและคำพูดพลั้งปากที่ทำให้นางมีข้อผูกมัด
พระยาห์เวห์จะทรงให้อภัยนาง
9 แต่คำปฏิญาณของหญิงม่ายหรือหญิงที่หย่าร้าง รวมทั้งทุกสิ่งที่นางรับไว้เป็นข้อผูกมัด
จะมีผลผูกพันนาง
10 ถ้าหญิงคนหนึ่งปฏิญาณขณะอยู่ในบ้านสามี หรือกล่าวคำสาบานที่ทำให้ตนมีข้อผูกมัด
11 และสามีได้ยินแต่นิ่งเฉยต่อนางโดยไม่คัดค้าน
คำปฏิญาณทั้งหมดของนางและข้อผูกมัดทุกอย่างที่นางรับไว้จะมีผล
12 แต่ถ้าสามียกเลิกสิ่งเหล่านั้นในวันที่เขาได้ยิน
ทุกสิ่งที่ออกจากปากของนางเกี่ยวกับคำปฏิญาณหรือข้อผูกมัดของนางจะไม่มีผล
เพราะสามียกเลิกสิ่งเหล่านั้น พระยาห์เวห์จะทรงให้อภัยนาง
13 สามีอาจรับรองหรือยกเลิกคำปฏิญาณทุกอย่างและคำสาบานทุกอย่างที่ผูกมัดให้นางข่มใจตนเอง
14 แต่ถ้าสามีนิ่งเฉยต่อนางวันแล้ววันเล่า
เขาก็รับรองคำปฏิญาณและข้อผูกมัดทั้งหมดที่มีผลต่อนาง
เขารับรองสิ่งเหล่านั้นเพราะนิ่งเฉยต่อนางในวันที่ได้ยิน

15 แต่ถ้าเขายกเลิกสิ่งเหล่านั้นภายหลังจากได้ยินแล้ว เขาต้องรับโทษจากความผิดของนาง
16 เหล่านี้คือกฎหมายที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส เกี่ยวกับสามีกับภรรยา
และเกี่ยวกับบิดากับลูกสาวที่ยังอยู่ในวัยเยาว์และอาศัยอยู่ในบ้านบิดา

31

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 จงแก้แค้นชาวมีเดียนให้ชาวอิสราเอล หลังจากนั้นเจ้าจะล่วงลับไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเจ้า
3 โมเสสพูดกับประชาชนว่า จงให้ชายจากพวกเจ้าจับอาวุธเตรียมพร้อมรบ
เพื่อออกไปรบกับมีเดียนและแก้แค้นมีเดียนแทนพระยาห์เวห์
4 จงส่งชายจากทุกเผ่าในอิสราเอลออกไปรบ เผ่าละ 1,000 คน
5 ดังนั้นจึงมีชายจากกลุ่มพันคนของอิสราเอลออกมา เผ่าละ 1,000 คน รวมเป็นทหารพร้อมรบ
12,000 คน
6 โมเสสส่งพวกเขาออกไปรบ เผ่าละ 1,000 คน พร้อมกับฟีเนหัสลูกชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิต
เขานำเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์และแตรสำหรับเป่าสัญญาณศึกไปด้วย
7 พวกเขาสู้รบกับมีเดียนตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส และฆ่าผู้ชายทุกคน
8 ในบรรดาผู้ที่ถูกฆ่านั้น พวกเขายังฆ่ากษัตริย์แห่งมีเดียนทั้งห้า ได้แก่ เอวี เรเคม ศูร์ ฮูร์ และเรบา
พวกเขาใช้ดาบฆ่าบาลาอัมลูกชายของเบโอร์ด้วย
9 ชาวอิสราเอลจับหญิงชาวมีเดียนกับเด็กเล็กเป็นเชลย และยึดปศุสัตว์ทั้งหมด
ฝูงแพะและแกะทั้งหมด และทรัพย์สินทั้งหมดเป็นของริบ
10 พวกเขาใช้ไฟเผาเมืองทุกแห่งที่ชาวมีเดียนอาศัยอยู่และค่ายทั้งหมดของพวกเขา
11 พวกเขานำเชลยและของริบทั้งหมดไป ทั้งคนและสัตว์
12 แล้วนำเชลย สิ่งที่ยึดมา และของริบไปหาโมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต
และชุมนุมชนชาวอิสราเอลที่ค่ายในที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเมืองเยรีโค
13 โมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต และบรรดาผู้นำทั้งหมดของชุมนุมชนออกไปพบพวกเขานอกค่าย
14 โมเสสโกรธบรรดาผู้บังคับบัญชากองทัพ คือผู้บังคับบัญชากลุ่มพันและกลุ่มร้อย
ซึ่งกลับมาจากการทำสงคราม
15 โมเสสพูดกับพวกเขาว่า พวกเจ้าไว้ชีวิตผู้หญิงทั้งหมดหรือ
16 ดูสิ ผู้หญิงเหล่านี้ทำให้ชาวอิสราเอลทำผิดต่อพระยาห์เวห์ในเรื่องเปโอร์ ตามอุบายของบาลาอัม
จึงเกิดภัยพิบัติท่ามกลางชุมนุมชนของพระยาห์เวห์
17 บัดนี้จงฆ่าเด็กผู้ชายทุกคน และฆ่าผู้หญิงทุกคนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย
18 แต่จงไว้ชีวิตเด็กหญิงทุกคนที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย เก็บพวกนางไว้สำหรับพวกเจ้า
19 จงตั้งค่ายอยู่นอกค่ายเป็นเวลา 7 วัน ทุกคนที่ฆ่าคนหรือแตะต้องศพผู้ถูกฆ่าต้องชำระตนในวันที่
3 และวันที่ 7 ทั้งพวกเจ้าและเชลยของพวกเจ้า
20 พวกเจ้าต้องชำระเสื้อผ้าทุกชิ้น สิ่งของทุกอย่างที่ทำจากหนัง สิ่งของทุกอย่างที่ทำจากขนแพะ
และสิ่งของทุกอย่างที่ทำจากไม้
21 เอเลอาซาร์ปุโรหิตพูดกับบรรดาทหารที่ไปรบว่า
นี่คือข้อกำหนดตามกฎหมายที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
22 สำหรับทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว
23 สิ่งใดทนไฟได้ จงนำไปชำระด้วยไฟ แล้วสิ่งนั้นจะสะอาด ถึงกระนั้นยังต้องชำระด้วยน้ำชำระมลทิน
ส่วนสิ่งใดทนไฟไม่ได้ จงนำไปชำระด้วยน้ำ
24 ในวันที่ 7 พวกเจ้าต้องซักเสื้อผ้า แล้วพวกเจ้าจะสะอาด หลังจากนั้นจึงเข้าไปในค่ายได้

25 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
26 "เจ้ากับเอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาของชุมนุมชน จงนับของริบที่ยึดมา
ทั้งคนและสัตว์
27 แล้วแบ่งของริบออกเป็น 2 ส่วน ระหว่างทหารผู้ชำนาญการรบซึ่งออกไปรบกับชุมนุมชนทั้งหมด
28 จงเก็บส่วยถวายพระยาห์เวห์จากส่วนของทหารที่ออกไปรบ คือ 1 ในทุก 500 ไม่ว่าจะเป็นคน โค
ลา หรือฝูงแพะและแกะ
29 จงนำส่วยนี้มาจากครึ่งส่วนของพวกเขา
และมอบให้เอเลอาซาร์ปุโรหิตเป็นเครื่องถวายโบกแด่พระยาห์เวห์
30 จากครึ่งส่วนของชาวอิสราเอล จงนำ 1 ในทุก 50 ไม่ว่าจะเป็นคน โค ลา ฝูงแพะและแกะ
หรือสัตว์เลี้ยงชนิดใด แล้วมอบให้ชาวเลวีผู้รับผิดชอบดูแลพลับพลาของพระยาห์เวห์"
31 โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
32 ของริบที่เหลือนอกเหนือจากของปล้นที่ทหารเก็บไว้ มีแกะ 675,000 ตัว
33 โค 72,000 ตัว
34 ลา 61,000 ตัว
35 และคนทั้งหมด 32,000 คน ซึ่งเป็นหญิงที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย
36 ครึ่งส่วนที่เป็นส่วนแบ่งของผู้ที่ออกไปรบ มีแกะ 337,500 ตัว
37 ส่วยถวายพระยาห์เวห์จากแกะมี 675 ตัว
38 โคมี 36,000 ตัว และส่วยถวายพระยาห์เวห์จากโคมี 72 ตัว
39 ลามี 30,500 ตัว และส่วยถวายพระยาห์เวห์จากลามี 61 ตัว
40 คนมี 16,000 คน และส่วยถวายพระยาห์เวห์จากคนมี 32 คน
41 โมเสสมอบส่วยซึ่งเป็นเครื่องถวายโบกแด่พระยาห์เวห์ให้เอเลอาซาร์ปุโรหิต
ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
42 ส่วนครึ่งหนึ่งของชาวอิสราเอล ซึ่งโมเสสแยกออกจากส่วนของทหารที่ไปรบ
43 (ครึ่งส่วนของชุมนุมชนมีแกะ 337,500 ตัว
44 โค 36,000 ตัว
45 ลา 30,500 ตัว
46 และคน 16,000 คน)
47 จากครึ่งส่วนของชาวอิสราเอล โมเสสนำ 1 ในทุก 50 ทั้งคนและสัตว์
มอบให้ชาวเลวีผู้รับผิดชอบดูแลพลับพลาของพระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
48 บรรดาผู้บังคับบัญชากลุ่มต่าง ๆ ของกองทัพ คือผู้บังคับบัญชากลุ่มพันและกลุ่มร้อย
เข้ามาหาโมเสส
49 พวกเขาพูดกับโมเสสว่า "ผู้รับใช้ของท่านได้นับทหารที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของเราแล้ว
ไม่มีคนของเราสูญหายไปแม้แต่คนเดียว
50 เราจึงนำเครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์มา คือเครื่องประดับทองคำที่แต่ละคนพบ ได้แก่
กำไลต้นแขน กำไลข้อมือ แหวนตรา ต่างหู และสร้อยคอ
เพื่อทำพิธีลบมลทินบาปให้ชีวิตของเราต่อหน้าพระยาห์เวห์"
51 โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตรับทองคำจากพวกเขา ซึ่งล้วนเป็นทองรูปพรรณ
52 ทองคำทั้งหมดที่ผู้บังคับบัญชากลุ่มพันและกลุ่มร้อยถวายแด่พระยาห์เวห์เป็นเครื่องถวายโบก
มีน้ำหนัก 16,750 เชเขล*
53 ทหารแต่ละคนเก็บของปล้นที่ตนยึดมาไว้

* **31:52** **31:52** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 16,750 เชเขลหนักประมาณ 167.5 กิโลกรัม หรือประมาณ 368.5 ปอนด์

54 โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตนำทองคำจากผู้บังคับบัญชากลุ่มพันและกลุ่มร้อยเข้าไปในเต็นท์นัดพบ เพื่อเป็นสิ่งเตือนความจำสำหรับชาวอิสราเอลต่อหน้าพระยาห์เวห์

32

1 ลูกหลานของรูเบนกับลูกหลานของกาดมีฝูงสัตว์จำนวนมากมาย
พวกเขาเห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดูสิ สถานที่นั้นเหมาะสำหรับเลี้ยงสัตว์
2 ลูกหลานของกาดกับลูกหลานของรูเบนจึงมาพูดกับโมเสส เอเลอาซาร์ปุโรหิต
และบรรดาผู้นำของชุมนุมชนว่า
3 “อาทาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮชโบน เอเลอาเลห์ เสบาม เนโบ และเบโอน
4 คือแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงโจมตีต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอล
เป็นแผ่นดินที่เหมาะสำหรับเลี้ยงสัตว์ และผู้รับใช้ของท่านก็มีฝูงสัตว์”
5 พวกเขากล่าวต่อว่า “ถ้าพวกเราเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน
ขอโปรดมอบแผ่นดินนี้ให้ผู้รับใช้ของท่านเป็นกรรมสิทธิ์ อย่าพาพวกเราข้ามแม่น้ำจอร์แดนเลย”
6 โมเสสพูดกับลูกหลานของกาดและลูกหลานของรูเบนว่า “พี่น้องของพวกเจ้าจะต้องไปรบ
ขณะที่พวกเจ้านั่งอยู่ที่นี่หรือ”
7 ทำไมพวกเจ้าจึงทำให้ชาวอิสราเอลหมดกำลังใจที่จะข้ามไปยังแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ประทานแก่พวกเขา”
8 บรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ทำอย่างนี้ เมื่อเราส่งพวกเขาจากคาเดชบารเนียไปสำรวจแผ่นดิน
9 เมื่อพวกเขาขึ้นไปถึงหุบเขาเอชโคลและเห็นแผ่นดินนั้น พวกเขาทำให้ชาวอิสราเอลหมดกำลังใจ
ไม่ให้เข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ประทานแก่พวกเขา
10 วันนั้นพระยาห์เวห์ทรงโกรธจัด และพระองค์ทรงสาบานว่า
11 “ในบรรดาชายที่ออกจากอียิปต์ ตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป
จะไม่มีใครได้เห็นแผ่นดินที่เราสาบานว่าจะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
เพราะพวกเขาไม่ได้ติดตามเราอย่างสุดใจ
12 ยกเว้นคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์ชาวเคนัสและโยชูวาลูกชายของนูน
เพราะทั้งสองติดตามพระยาห์เวห์อย่างสุดใจ”
13 พระยาห์เวห์ทรงโกรธอิสราเอลจัด พระองค์ทรงให้พวกเขาเร่ร่อนไปมาในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา
40 ปี จนคนทั้งรุ่นที่ทำชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์หมดสิ้นไป
14 “ดูสิ บัดนี้คนบาปอีกรุ่นหนึ่งอย่างพวกเจ้าได้ลุกขึ้นมาแทนบรรพบุรุษ
และยิ่งทำให้พระยาห์เวห์ทรงโกรธอิสราเอลอย่างรุนแรงขึ้น
15 ถ้าพวกเจ้าหันไปจากการติดตามพระองค์
พระองค์จะทรงปล่อยประชาชนเหล่านี้ไว้ในถิ่นทุรกันดารอีกครั้ง
และพวกเจ้าจะทำลายประชาชนทั้งหมดนี้”
16 พวกเขาเข้ามาใกล้โมเสสและพูดว่า “เราจะสร้างคอกแกะไว้ที่นี่สำหรับฝูงสัตว์
และสร้างเมืองสำหรับลูกเล็ก ๆ ของเรา
17 แต่พวกเราจะเตรียมอาวุธพร้อมและนำหน้าชาวอิสราเอล จนกว่าจะพาพวกเขาไปถึงที่ของตน
ส่วนลูกเล็ก ๆ ของเราจะอาศัยอยู่ในเมืองที่มีป้อมปราการ เพื่อให้ปลอดภัยจากชาวแผ่นดินนี้
18 เราจะไม่กลับบ้านจนกว่าชาวอิสราเอลทุกคนจะได้รับมรดกของตน
19 เพราะเราจะไม่รับมรดกร่วมกับพวกเขาอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนและไกลออกไป
เนื่องจากเราได้รับมรดกของเราทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนแล้ว”
20 โมเสสพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกเจ้าทำเช่นนี้
ถ้าพวกเจ้าเตรียมอาวุธพร้อมเพื่อออกไปรบต่อหน้าพระยาห์เวห์

21 และชายพร้อมรบทุกคนของพวกเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนต่อหน้าพระยาห์เวห์
จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูให้พ้นไป
22 และแผ่นดินนั้นถูกปราบลงต่อหน้าพระยาห์เวห์ หลังจากนั้นพวกเจ้าจึงกลับมาได้
และจะพ้นจากพันธะต่อพระยาห์เวห์และต่ออิสราเอล
แล้วแผ่นดินนี้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเจ้าต่อหน้าพระยาห์เวห์
23 แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ทำเช่นนั้น ดูสิ พวกเจ้าก็ทำบาปต่อพระยาห์เวห์
และจงรู้แน่ว่าบาปของพวกเจ้าจะตามทันพวกเจ้า
24 จงสร้างเมืองสำหรับลูกเล็ก ๆ และคอกสำหรับแกะของพวกเจ้า
แล้วทำตามสิ่งที่ออกจากปากของพวกเจ้า
25 ลูกหลานของกาดกับลูกหลานของรูเบนตอบโมเสสว่า
ผู้รับใช้ของท่านจะทำตามที่นายท่านบัญชา
26 ลูกเล็ก ๆ ภรรยา ฝูงแพะและแกะ และสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเราจะอยู่ในเมืองต่าง ๆ แห่งกิเลอาด
27 แต่ผู้รับใช้ของท่านทุกคนที่มีอาวุธพร้อมรบจะข้ามไปต่อหน้าพระยาห์เวห์เพื่อเข้าสู่สนามรบ
ตามที่นายท่านกล่าว
28 โมเสสจึงมอบคำสั่งเกี่ยวกับพวกเขาแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาลูกชายของนูน
และบรรดาหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาของเผ่าต่าง ๆ แห่งอิสราเอล
29 โมเสสพูดกับพวกเขาว่า
ถ้าลูกหลานของกาดกับลูกหลานของรูเบนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับพวกเจ้า
โดยชายทุกคนมีอาวุธพร้อมรบต่อหน้าพระยาห์เวห์ และแผ่นดินนั้นถูกปราบลงต่อหน้าพวกเจ้า
ก็จงมอบแผ่นดินกิเลอาดให้พวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์
30 แต่ถ้าพวกเขาไม่ข้ามไปกับพวกเจ้าพร้อมอาวุธ
ก็ให้พวกเขาได้รับกรรมสิทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้าในแผ่นดินคานาอัน
31 ลูกหลานของกาดกับลูกหลานของรูเบนตอบว่า พระยาห์เวห์ตรัสกับผู้รับใช้ของท่านไว้อย่างไร
เราจะทำตามอย่างนั้น
32 เราจะข้ามไปพร้อมอาวุธต่อหน้าพระยาห์เวห์เข้าสู่แผ่นดินคานาอัน
แต่กรรมสิทธิ์ซึ่งเป็นมรดกของเราจะยังคงอยู่กับเราทางฟากนี้ของแม่น้ำจอร์แดน
33 โมเสสมอบอาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งชาวอาโมไรต์และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบา
ชานให้ลูกหลานของกาด ลูกหลานของรูเบน และครึ่งเผ่ามนัสเสห์ลูกชายของโยเซฟ
คือแผ่นดินพร้อมทั้งเมืองและเขตแดน รวมถึงเมืองต่าง ๆ โดยรอบ
34 ลูกหลานของกาดสร้างเมืองดีโบน อาทาโรท และอาโรเออร์ขึ้นใหม่
35 รวมทั้งอาทาโรทโชฟาน ยาเซอร์ และยอกเบฮาห์
36 เบธนิมราห์ และเบธฮาราน เป็นเมืองที่มีป้อมปราการ และสร้างคอกแกะ
37 ลูกหลานของรูเบนสร้างเมืองเฮชโบน เอเลอาเลห์ และคีริยาธาอิมขึ้นใหม่
38 รวมทั้งเนโบ บาอัลเมโอน และสิบมาห์ (โดยเปลี่ยนชื่อเมืองเหล่านั้น
พวกเขาตั้งชื่อใหม่ให้เมืองที่สร้างขึ้น
39 ลูกหลานของมาคีร์ลูกชายของมนัสเสห์ไปยังแผ่นดินกิเลอาด ยึดครองแผ่นดินนั้น
และขับไล่ชาวอาโมไรต์ที่อยู่ที่นั่น
40 โมเสสมอบกิเลอาดให้มาคีร์ลูกชายของมนัสเสห์ และเขาก็อาศัยอยู่ที่นั่น
41 ยาอีร์ลูกชายของมนัสเสห์ไปยึดหมู่บ้านต่าง ๆ และเรียกหมู่บ้านเหล่านั้นว่าฮาวโวทยาอีร์
42 โนบาห์ไปยึดเมืองเคนาทกับหมู่บ้านโดยรอบ และเรียกเมืองนั้นว่าโนบาห์ตามชื่อของตน

33

1 ต่อไปนี้คือเส้นทางการเดินทางของชาวอิสราเอล
เมื่อพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์เป็นกองทัพภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน
2 โมเสสบันทึกจุดเริ่มต้นของการเดินทางแต่ละช่วงตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
ต่อไปนี้คือการเดินทางของพวกเขาตามจุดเริ่มต้นแต่ละแห่ง
3 พวกเขาออกเดินทางจากราเมเสสในเดือนที่ 1 วันที่ 15 ของเดือนที่ 1 วันรุ่งขึ้นหลังปัสกา
ชาวอิสราเอลออกไปอย่างองอาจต่อหน้าชาวอียิปต์ทั้งหมด
4 ขณะที่ชาวอียิปต์กำลังฝังบุตรหัวปีทั้งหมดซึ่งพระยาห์เวห์ทรงประหารในหมู่พวกเขา
พระยาห์เวห์ยังทรงพิพากษาพระต่าง ๆ ของพวกเขาด้วย
5 ชาวอิสราเอลออกเดินทางจากราเมเสสและตั้งค่ายที่สุคคท
6 พวกเขาออกเดินทางจากสุคคทและตั้งค่ายที่เอธาม ซึ่งอยู่ริมถิ่นทุรกันดาร
7 พวกเขาออกเดินทางจากเอธาม ย้อนกลับไปยังปีหะหิโรทซึ่งอยู่ด้านหน้าบาอัลเศโฟน
และตั้งค่ายด้านหน้ามิกดล
8 พวกเขาออกเดินทางจากด้านหน้าหะหิโรท ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เดินทางเป็นเวลา
3 วันในถิ่นทุรกันดารเอธาม และตั้งค่ายที่มาราห์
9 พวกเขาออกเดินทางจากมาราห์และมาถึงเอลิม ที่เอลิมมีตาน้ำ 12 แห่งกับต้นอินทผลัม 70 ต้น
พวกเขาจึงตั้งค่ายที่นั่น
10 พวกเขาออกเดินทางจากเอลิมและตั้งค่ายริมทะเลแดง
11 พวกเขาออกเดินทางจากทะเลแดงและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารสิน
12 พวกเขาออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารสินและตั้งค่ายที่โดฟคาห์
13 พวกเขาออกเดินทางจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูช
14 พวกเขาออกเดินทางจากอาลูชและตั้งค่ายที่เรฟีดิม ซึ่งที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม
15 พวกเขาออกเดินทางจากเรฟีดิมและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารซีนาย
16 พวกเขาออกเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซีนายและตั้งค่ายที่คิบโรทฮัททาอาวาห์
17 พวกเขาออกเดินทางจากคิบโรทฮัททาอาวาห์และตั้งค่ายที่ฮาเซโรท
18 พวกเขาออกเดินทางจากฮาเซโรทและตั้งค่ายที่ริทมาห์
19 พวกเขาออกเดินทางจากริทมาห์และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ
20 พวกเขาออกเดินทางจากริมโมนเปเรศและตั้งค่ายที่ลิบนาห์
21 พวกเขาออกเดินทางจากลิบนาห์และตั้งค่ายที่ริสสาห์
22 พวกเขาออกเดินทางจากริสสาห์และตั้งค่ายที่เคเฮลาธาห์
23 พวกเขาออกเดินทางจากเคเฮลาธาห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเชเฟอร์
24 พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาเชเฟอร์และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์
25 พวกเขาออกเดินทางจากฮาราดาห์และตั้งค่ายที่มาเคโลท
26 พวกเขาออกเดินทางจากมาเคโลทและตั้งค่ายที่ทาฮาท
27 พวกเขาออกเดินทางจากทาฮาทและตั้งค่ายที่เทราห์
28 พวกเขาออกเดินทางจากเทราห์และตั้งค่ายที่มิทคาห์
29 พวกเขาออกเดินทางจากมิทคาห์และตั้งค่ายที่ฮัชโมนาห์
30 พวกเขาออกเดินทางจากฮัชโมนาห์และตั้งค่ายที่โมเสโรท
31 พวกเขาออกเดินทางจากโมเสโรทและตั้งค่ายที่เบเนยาอากาน
32 พวกเขาออกเดินทางจากเบเนยาอากานและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาด
33 พวกเขาออกเดินทางจากโฮร์ฮักกิดกาดและตั้งค่ายที่โยทบาธาห์
34 พวกเขาออกเดินทางจากโยทบาธาห์และตั้งค่ายที่อับโรนาห์
35 พวกเขาออกเดินทางจากอับโรนาห์และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์

36 พวกเขาออกเดินทางจากเอซีโอนเกเบอร์และตั้งค่ายที่คาเดชในถิ่นทุรกันดารศิน
37 พวกเขาออกเดินทางจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ ริมแผ่นดินเอโดม
38 อาโรนปุโรหิตขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และเสียชีวิตที่นั่นในปีที่ 40
หลังจากชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ คือในเดือนที่ 5 วันที่ 1 ของเดือน
39 อาโรนอายุ 123 ปีเมื่อเสียชีวิตบนภูเขาโฮร์
40 กษัตริย์ชาวคานาอันแห่งอาราด ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนตอนใต้ของแผ่นดินคานาอัน
ได้ยินว่าชาวอิสราเอลกำลังมา
41 พวกเขาออกเดินทางจากภูเขาโฮร์และตั้งค่ายที่ศัลโมนาห์
42 พวกเขาออกเดินทางจากศัลโมนาห์และตั้งค่ายที่ปูโนน
43 พวกเขาออกเดินทางจากปูโนนและตั้งค่ายที่โอโบท
44 พวกเขาออกเดินทางจากโอโบทและตั้งค่ายที่อิเย อาบาริม ตรงชายแดนโมอับ
45 พวกเขาออกเดินทางจากอียิมและตั้งค่ายที่ดีโบนกาด
46 พวกเขาออกเดินทางจากดีโบนกาดและตั้งค่ายที่อัลโมนดิบลาธาอิม
47 พวกเขาออกเดินทางจากอัลโมนดิบลาธาอิมและตั้งค่ายในเทือกเขาอาบาริม ด้านหน้าเนโบ
48 พวกเขาออกเดินทางจากเทือกเขาอาบาริมและตั้งค่ายในที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนตรงข้าม
เมืองเยรีโค
49 พวกเขาตั้งค่ายริมแม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่เบธเยชิโมทไปจนถึงอาเบลชิททิมในที่ราบโมอับ
50 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเมืองเยรีโคว่า
51 จงบอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน
52 พวกเจ้าต้องขับไล่ชาวแผ่นดินทั้งหมดออกไป ทำลายรูปเคารพหินทั้งหมด ทำลายรูปหล่อทั้งหมด
และรื้อสถานบูชาบนที่สูงทั้งหมด
53 พวกเจ้าต้องเข้าครอบครองแผ่นดินและอาศัยอยู่ที่นั่น
เพราะเราได้มอบแผ่นดินให้พวกเจ้าครอบครอง
54 พวกเจ้าต้องแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกโดยการจับฉลากตามตระกูล
กลุ่มใหญ่จงมอบส่วนมรดกให้มาก กลุ่มเล็กจงมอบส่วนมรดกให้น้อย ฉลากตกแก่ใคร
ที่นั้นจะเป็นของคนนั้น พวกเจ้าต้องรับมรดกตามเผ่าของบรรพบุรุษ
55 แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ขับไล่ชาวแผ่นดินออกไป
คนที่พวกเจ้าปล่อยให้เหลืออยู่จะเป็นเหมือนหนามแทงตาและหนามที่มสีข้าง
พวกเขาจะทำให้พวกเจ้าทุกข์ยากในแผ่นดินที่พวกเจ้าอาศัย
56 แล้วเราจะทำกับพวกเจ้าอย่างที่เราตั้งใจจะทำกับพวกเขา

34

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 จงบัญชาชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน
(แผ่นดินที่จะตกเป็นมรดกของพวกเจ้าคือแผ่นดินคานาอันตามเขตแดนดังต่อไปนี้
3 เขตด้านใต้ของพวกเจ้าจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารศินตามแนวแผ่นดินเอโดม
และชายแดนใต้จะเริ่มจากปลายทะเลเกลือด้านตะวันออก
4 ชายแดนจะวกไปทางใต้ของทางขึ้นอัครับบิม ผ่านไปยังศิน แล้วทอดไปทางใต้ของคาเดชบารเนีย
จากที่นั่นไปยังฮาซาร์อัดดาร์ และผ่านไปยังอัสโมน
5 จากอัสโมน ชายแดนจะวกไปยังลำธารอียิปต์ และไปสิ้นสุดที่ทะเล
6 สำหรับชายแดนตะวันตก ให้ทะเลใหญ่และชายฝั่งเป็นชายแดน
นี่จะเป็นชายแดนตะวันตกของพวกเจ้า
7 ชายแดนเหนือของพวกเจ้าจะเป็นดังนี้ จงกำหนดแนวเขตจากทะเลใหญ่ไปยังภูเขาโฮร์

8 จากภูเขาโฮร์ จงกำหนดแนวเขตไปยังทางเข้าเมืองฮามัท แล้วชายแดนจะผ่านเศดัด
9 จากนั้นชายแดนจะทอดไปยังศิโฟรนและสิ้นสุดที่ฮาซาร์เอนัน นี่จะเป็นชายแดนเหนือของพวกเจ้า
10 พวกเจ้าต้องกำหนดชายแดนตะวันออกจากฮาซาร์เอนันไปยังเชฟาม
11 ชายแดนจะทอดลงจากเชฟามไปยังริบลาห์ทางตะวันออกของอาอิน
แล้วทอดลงไปถึงฝั่งทะเลคินเนเรทด้านตะวันออก
12 จากนั้นชายแดนจะทอดลงไปตามแม่น้ำจอร์แดน และสิ้นสุดที่ทะเลเกลือ
นี่จะเป็นแผ่นดินของพวกเจ้าตามเขตแดนโดยรอบ
13 โมเสสบัญชาชาวอิสราเอลว่า นี่คือแผ่นดินที่พวกเจ้าจะได้รับเป็นมรดกโดยการจับฉลาก
ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้มอบแก่ 9 เผ่ากับอีกครึ่งเผ่า
14 เพราะเผ่าลูกหลานของรูเบนแบ่งตามวงศ์วานฝ่ายบิดา
เผ่าลูกหลานของกาดแบ่งตามวงศ์วานฝ่ายบิดา และครึ่งเผ่ามนัสเสห์ ได้รับมรดกของตนแล้ว
15 ทั้ง 2 เผ่ากับอีกครึ่งเผ่าได้รับมรดกอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเมืองเยรีโค
ทางตะวันออก
16 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
17 ต่อไปนี้คือชื่อของชายที่จะจัดสรรแผ่นดินให้พวกเจ้าเป็นมรดก ได้แก่
เอเลอาซาร์ปุโรหิตกับโยชูวาลูกชายของนูน
18 จงเลือกผู้นำจากแต่ละเผ่า เผ่าละ 1 คน เพื่อจัดสรรแผ่นดินเป็นมรดก
19 ต่อไปนี้คือชื่อของคนเหล่านั้น จากเผ่ายูดาห์ คาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์
20 จากเผ่าลูกหลานของสิเมโอน เชมูเอลลูกชายของอัมมีฮูด
21 จากเผ่าเบนยามิน เอลีดัดลูกชายของคิสโลน
22 จากเผ่าลูกหลานของดาน ผู้นำคือบุคคีลูกชายของยกลี
23 จากลูกหลานของโยเซฟ คือจากเผ่าลูกหลานของมนัสเสห์ ผู้นำคือฮันนีเอลลูกชายของเอโฟด
24 จากเผ่าลูกหลานของเอฟราอิม ผู้นำคือเคมูเอลลูกชายของชิฟทาน
25 จากเผ่าลูกหลานของเศบูลุน ผู้นำคือเอลีซาฟานลูกชายของปารนาค
26 จากเผ่าลูกหลานของอิสสาคาร์ ผู้นำคือปัลทีเอลลูกชายของอัสซาน
27 จากเผ่าลูกหลานของอาเชอร์ ผู้นำคืออาหิฮูดลูกชายของเชโลมี
28 จากเผ่าลูกหลานของนัฟทาลี ผู้นำคือเปดาห์เอลลูกชายของอัมมีฮูด
29 คนเหล่านี้คือผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้จัดสรรมรดกแก่ชาวอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

35

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสในที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเมืองเยรีโคว่า
2 จงบัญชาชาวอิสราเอลให้นำเมืองจากส่วนมรดกของตนมอบให้ชาวเลวีอาศัยอยู่
และให้มอบทุ่งหญ้ารอบเมืองเหล่านั้นแก่ชาวเลวี
3 เมืองเหล่านั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยของชาวเลวี ส่วนทุ่งหญ้าจะใช้สำหรับฝูงสัตว์ ทรัพย์สิน
และสัตว์ทั้งหมดของพวกเขา
4 ทุ่งหญ้ารอบเมืองที่พวกเจ้ามอบให้ชาวเลวี ต้องวัดจากกำแพงเมืองออกไปโดยรอบ 1,000 ศอก*
5 พวกเจ้าต้องวัดพื้นที่นอกเมือง ด้านตะวันออก 2,000 ศอก ด้านใต้ 2,000 ศอก ด้านตะวันตก
2,000 ศอก และด้านเหนือ 2,000 ศอก โดยให้เมืองอยู่ตรงกลาง นี่จะเป็นทุ่งหญ้ารอบเมืองของพวกเขา
6 ในบรรดาเมืองที่พวกเจ้ามอบให้ชาวเลวี ต้องมีเมืองลี้ภัย 6 เมือง เพื่อให้ผู้ฆ่าคนหนีไปที่นั่น
นอกจากนี้จงมอบเมืองอีก 42 เมือง
7 เมืองทั้งหมดที่พวกเจ้ามอบให้ชาวเลวีมี 48 เมือง พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบเมือง

* **35:4 35:4** 1 ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

8 เมืองที่พวกเจ้ามอบจากกรรมสิทธิ์ของชาวอิสราเอลนั้น กลุ่มที่มีคนมากให้มอบหลายเมือง
และกลุ่มที่มีคนน้อยให้มอบเมืองน้อย
แต่ละเผ่าต้องมอบเมืองบางแห่งให้ชาวเลวีตามขนาดมรดกที่ตนได้รับ
9 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
10 จงบอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน
11 จงกำหนดเมืองต่าง ๆ ให้เป็นเมืองลี้ภัย เพื่อให้ผู้ฆ่าคนโดยไม่เจตนาหนีไปที่นั่น
12 เมืองเหล่านี้จะเป็นที่ลี้ภัยจากผู้แก้แค้นแทนผู้ตาย
เพื่อไม่ให้ผู้ฆ่าคนต้องตายก่อนจะยืนรับการพิพากษาต่อหน้าชุมนุมชน
13 เมืองที่พวกเจ้ามอบให้จะเป็นเมืองลี้ภัย 6 เมือง
14 จงมอบ 3 เมืองที่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน และ 3 เมืองในแผ่นดินคานาอัน
ให้เป็นเมืองลี้ภัย
15 เมืองทั้ง 6 นี้จะเป็นที่ลี้ภัยสำหรับชาวอิสราเอล คนต่างด้าว
และคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา เพื่อให้ทุกคนที่ฆ่าคนโดยไม่เจตนาหนีไปที่นั่น
16 แต่ถ้าเขาใช้สิ่งของที่ทำจากเหล็กตีคนหนึ่งจนตาย เขาเป็นฆาตกร
ฆาตกรนั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
17 ถ้าเขาใช้ก้อนหินที่ถืออยู่ในมือตีคนหนึ่งจนตาย โดยก้อนหินนั้นอาจทำให้คนตายได้
เขาเป็นฆาตกร ฆาตกรนั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
18 หรือถ้าเขาใช้อาวุธไม้ที่ถืออยู่ในมือตีคนหนึ่งจนตาย โดยอาวุธนั้นอาจทำให้คนตายได้
เขาเป็นฆาตกร ฆาตกรนั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
19 ผู้แก้แค้นแทนผู้ตายต้องเป็นผู้ประหารฆาตกร เมื่อพบเขาก็ให้ประหารเขา
20 ถ้าคนหนึ่งผลักอีกคนเพราะความเกลียดชัง หรือซุ่มรอแล้วขว้างสิ่งของใส่จนคนนั้นตาย
21 หรือใช้มือตีด้วยความเป็นศัตรูจนคนนั้นตาย ผู้ที่ตีต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน
เขาเป็นฆาตกร ผู้แก้แค้นแทนผู้ตายต้องประหารฆาตกรเมื่อพบเขา
22 แต่ถ้าเขาผลักอีกคนอย่างกะทันหันโดยไม่มีความเป็นศัตรู หรือขว้างสิ่งของใส่โดยไม่ได้ซุ่มรอ
23 หรือโยนก้อนหินที่อาจทำให้คนตายได้ใส่อีกคนโดยไม่เห็นเขา จนคนนั้นตาย
ทั้งที่ผู้โยนไม่ได้เป็นศัตรูและไม่ได้คิดทำร้ายเขา
24 ชุมนุมชนต้องพิพากษาระหว่างผู้ที่ตีคนนั้นกับผู้แก้แค้นแทนผู้ตายตามกฎระเบียบเหล่านี้
25 ชุมนุมชนต้องช่วยผู้ฆ่าคนให้พ้นจากมือของผู้แก้แค้นแทนผู้ตาย
และส่งเขากลับไปยังเมืองลี้ภัยที่เขาหนีมา
เขาต้องอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมด้วยน้ำมันบริสุทธิ์จะเสียชีวิต
26 แต่ถ้าผู้ฆ่าคนออกไปพ้นเขตเมืองลี้ภัยที่ตนหนีไปไม่ว่าเวลาใด
27 และผู้แก้แค้นแทนผู้ตายพบเขานอกเขตเมืองลี้ภัยแล้วฆ่าเขา
ผู้แก้แค้นแทนผู้ตายจะไม่มีความผิดฐานฆ่าคนนั้น
28 เพราะผู้ฆ่าคนควรอยู่ในเมืองลี้ภัยจนกว่ามหาปุโรหิตจะเสียชีวิต
แต่หลังจากมหาปุโรหิตเสียชีวิตแล้ว ผู้ฆ่าคนจึงกลับไปยังแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของตนได้
29 ข้อกำหนดเหล่านี้จะเป็นกฎหมายและกฎระเบียบสำหรับพวกเจ้าตลอดทุกชั่วอายุในที่อยู่อาศัย
ทุกแห่ง
30 ผู้ที่ฆ่าคนจะถูกประหารในฐานะฆาตกรได้โดยอาศัยคำให้การของพยานหลายคน
แต่พยานเพียงคนเดียวจะให้การกล่าวโทษคนหนึ่งจนทำให้เขาตายไม่ได้
31 พวกเจ้าต้องไม่รับค่าไถ่เพื่อไว้ชีวิตฆาตกรผู้มีความผิดถึงตาย
เขาต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน

32 “พวกเจ้าต้องไม่รับค่าไถ่เพื่อให้ผู้ที่หนีไปยังเมืองลี้ภัยกลับมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินก่อนปุโรหิตเสียชีวิต
33 “ดังนั้นพวกเจ้าต้องไม่ทำให้แผ่นดินที่อาศัยอยู่เป็นมลทิน เพราะเลือดทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน
ไม่มีทางทำพิธีลบมลทินบาปให้แผ่นดินจากเลือดที่ไหลอยู่บนนั้นได้
นอกจากด้วยเลือดของผู้ที่ทำให้เลือดนั้นไหล
34 พวกเจ้าต้องไม่ทำให้แผ่นดินที่พวกเจ้าอาศัยอยู่และที่เราสถิตอยู่เสื่อมความบริสุทธิ์
เพราะเราคือพระยาห์เวห์ และเราอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล”

36

1 บรรดาหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาในตระกูลลูกหลานของกิเลอาด ผู้เป็นลูกชายของมาคีร์
ผู้เป็นลูกชายของมนัสเสห์ จากบรรดาตระกูลลูกหลานของโยเซฟ
เข้ามาพูดต่อหน้าโมเสสและบรรดาผู้นำซึ่งเป็นหัวหน้าวงศ์วานฝ่ายบิดาของชาวอิสราเอล
2 พวกเขากล่าวว่า
“พระยาห์เวห์ทรงบัญชานายท่านให้มอบแผ่นดินเป็นมรดกแก่ชาวอิสราเอลโดยการจับฉลาก และพระยาห์เวห์ทรงบัญชานายท่านให้มอบมรดกของเศโลเฟหัดพี่น้องของเราแก่บรรดาลูกสาวของเขา
3 ถ้าพวกนางแต่งงานกับชายจากเผ่าอื่นของชาวอิสราเอล
มรดกของพวกนางจะถูกหักออกจากมรดกของบรรพบุรุษเรา
และนำไปเพิ่มแก่มรดกของเผ่าที่พวกนางไปอยู่ด้วย
ดังนั้นมรดกนั้นจะถูกหักออกจากส่วนมรดกที่เราจับฉลากได้
4 เมื่อปีจูบิลีของชาวอิสราเอลมาถึง
มรดกของพวกนางก็จะถูกเพิ่มแก่มรดกของเผ่าที่พวกนางไปอยู่ด้วย
ดังนั้นมรดกของพวกนางจะถูกหักออกจากมรดกของเผ่าบรรพบุรุษเรา”
5 โมเสสบัญชาชาวอิสราเอลตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ว่า “เผ่าลูกหลานของโยเซฟพูดถูก
6 พระยาห์เวห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบรรดาลูกสาวของเศโลเฟหัดดังนี้ว่า
“ให้พวกนางแต่งงานกับคนที่พวกนางเห็นว่าดีที่สุด
แต่ต้องแต่งงานภายในตระกูลแห่งเผ่าของบิดาเท่านั้น
7 ด้วยเหตุนี้ มรดกของชาวอิสราเอลจะไม่ตกทอดจากเผ่าหนึ่งไปยังอีกเผ่าหนึ่ง
เพราะชาวอิสราเอลแต่ละคนต้องรักษามรดกของเผ่าบรรพบุรุษของตนไว้
8 ลูกสาวทุกคนในเผ่าใดของชาวอิสราเอลที่มีมรดกเป็นกรรมสิทธิ์
ต้องแต่งงานกับชายคนหนึ่งในตระกูลแห่งเผ่าของบิดา
เพื่อชาวอิสราเอลแต่ละคนจะได้ครอบครองมรดกของบรรพบุรุษ
9 ดังนั้นมรดกจะไม่ตกทอดจากเผ่าหนึ่งไปยังอีกเผ่าหนึ่ง
เพราะแต่ละเผ่าของชาวอิสราเอลต้องรักษามรดกของตนไว้”
10 บรรดาลูกสาวของเศโลเฟหัดทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
11 มาห์ลาห์ ทีรซาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และโนอาห์ บรรดาลูกสาวของเศโลเฟหัด
แต่งงานกับลูกพี่ลูกน้องซึ่งเป็นบุตรชายของลุงและอาฝ่ายบิดา
12 พวกนางแต่งงานภายในตระกูลลูกหลานของมนัสเสห์ลูกชายของโยเซฟ
มรดกของพวกนางจึงยังอยู่ในเผ่าแห่งตระกูลของบิดา
13 เหล่านี้คือพระบัญญัติและกฎระเบียบที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาชาวอิสราเอลผ่านโมเสส
ในที่ราบโมอับริมแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเมืองเยริโค

หนังสือเล่มที่ห้าของโมเสส
ที่เรียกกันทั่วไปว่า
เฉลยธรรมบัญญัติ

1 ต่อไปนี้คือถ้อยคำที่โมเสสกล่าวกับชาวอิสราเอลทั้งหมด ณ ฟากแม่น้ำจอร์แดนในถิ่นทุรกันดาร
ในอาราบาห์ตรงข้ามสูฟ ระหว่างปาราน โทเฟล ลาบาน ฮาเซโรท และดิซาฮับ
2 จากโฮเรบไปคาเดชบารเนียตามทางภูเขาเสอีร์ ใช้เวลาเดินทางสิบเอ็ดวัน
3 ในปีที่สี่สิบ เดือนที่สิบเอ็ด วันที่หนึ่งของเดือน
โมเสสกล่าวแก่ชาวอิสราเอลตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์* ทรงบัญชาเขาให้บอกพวกเขา
4 หลังจากโมเสสปราบสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมไรต์ผู้อาศัยอยู่ในเฮชโบน
และโอกกษัตริย์แห่งบาชานผู้อาศัยอยู่ในอัชทาโรทที่เอเดรอี
5 ณ ฟากแม่น้ำจอร์แดน ในแผ่นดินโมอับ โมเสสเริ่มอธิบายกฎบัญญัตินี้ว่า
6 “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา† ตรัสกับเราที่โฮเรบว่า “พวกคุณอยู่ที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว
7 จงหันกลับและออกเดินทางไปยังเขตภูเขาของชาวอาโมไรต์และดินแดนใกล้เคียงทั้งหมด
ทั้งอาราบาห์ เขตภูเขา ที่ราบเชิงเขา แดนใต้ ชายทะเล แผ่นดินของชาวคานาอัน และเลบานอน
ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติส
8 ดูเถิด‡ เราได้มอบแผ่นดินนี้ให้พวกคุณแล้ว
จงเข้าไปครอบครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกคุณ คืออับราฮัม
อิสอัค และยาโคบ ว่าจะประทานแก่พวกเขาและเชื้อสาย§ ของพวกเขาภายหลัง” ”
9 ในเวลานั้นผมบอกพวกคุณว่า “ผมคนเดียวรับภาระดูแลพวกคุณไม่ไหว
10 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำให้มีจำนวนเพิ่มขึ้น
จนวันนี้พวกคุณมีมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า
11 ขอพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกคุณ
ทรงเพิ่มจำนวนอีกพันเท่าและอวยพรตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้
12 แต่ผมคนเดียวจะรับทั้งปัญหา ภาระ และข้อพิพาทของพวกคุณได้อย่างไร
13 จงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจ และเป็นที่ยอมรับจากแต่ละเผ่า
แล้วผมจะตั้งพวกเขาเป็นผู้นำ”
14 พวกคุณตอบผมว่า “สิ่งที่ท่านพูดให้เราทำนั้นดี”
15 ผมจึงนำบรรดาผู้นำเผ่าของพวกคุณ ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและเป็นที่ยอมรับ มาตั้งให้เป็นผู้นำ
คือหัวหน้าพัน หัวหน้าร้อย หัวหน้าห้าสิบ หัวหน้าสิบ และเจ้าหน้าที่ประจำเผ่าต่าง ๆ
16 ในเวลานั้นผมกำชับผู้พิพากษาว่า “จงรับฟังคดีระหว่างพี่น้อง แล้วตัดสินอย่างยุติธรรม
ไม่ว่าจะเป็นคดีระหว่างคนหนึ่งกับพี่น้องของเขา หรือกับคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่กับเขา
17 เวลาตัดสินอย่าลำเอียง จงรับฟังทั้งคนเล็กคนน้อยและคนใหญ่คนโตอย่างเท่าเทียม
อย่ากลัวมนุษย์ เพราะการพิพากษาเป็นของพระเจ้า ส่วนคดีใดที่ยากเกินจะตัดสิน ให้นำมาหาผม
แล้วผมจะรับฟัง”

---

* **1:3 1:3** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษพิมพ์คำที่หมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู “יהוה” ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์” † **1:6 1:6** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” (เอโลฮิม” ‡ **1:8 1:8** คำว่า “ดูเถิด” มาจาก “הִנֵּה” มีความหมายว่า ดู จงสังเกต จงพิจารณา หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน § **1:8 1:8** หรือ เมล็ดพันธุ์

18 เวลานั้นผมได้สั่งทุกอย่างที่ต้องทำไว้แล้ว
19 จากนั้นเราออกจากโฮเรบ เดินผ่านถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่และน่ากลัวที่พวกคุณเห็น
ไปตามทางสู่เขตภูเขาของชาวอาโมไรต์ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงบัญชา
จนมาถึงคาเดชบารเนีย
20 ผมบอกพวกคุณว่า "พวกคุณมาถึงเขตภูเขาของชาวอาโมไรต์แล้ว
ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรากำลังประทานแก่เรา
21 ดูสิ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงมอบแผ่นดินนี้ให้พวกคุณแล้ว
จงขึ้นไปเข้าครอบครองตามที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกคุณ ตรัสไว้
อย่ากลัวและอย่าท้อใจ"
22 แล้วทุกคนเข้ามาหาผมและพูดว่า "ให้เราส่งคนล่วงหน้าไปสำรวจแผ่นดิน
เขาจะได้กลับมาบอกเราว่าควรขึ้นไปทางไหน และจะพบเมืองอะไรบ้าง"
23 ผมเห็นว่าความคิดนี้ดี จึงเลือกสิบสองคนจากพวกคุณ เผ่าละหนึ่งคน
24 พวกเขาออกเดินทางขึ้นไปยังเขตภูเขา มาถึงหุบเขาเอชโคล และสำรวจแผ่นดินนั้น
25 พวกเขานำผลไม้จากแผ่นดินนั้นติดมือกลับลงมาหาเรา พร้อมรายงานว่า
"แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรากำลังประทานแก่เรานั้นเป็นแผ่นดินที่ดี"
26 แต่พวกคุณไม่ยอมขึ้นไป กลับกบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
27 พวกคุณบ่นอยู่ในเต็นท์ว่า "พระยาห์เวห์ทรงเกลียดเรา
จึงพาเราออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อมอบเราไว้ในมือชาวอาโมไรต์ให้พวกเขาทำลาย
28 เราจะขึ้นไปไหนกัน" พี่น้องของเราทำให้เราใจฝ่อไปหมดแล้ว เพราะพวกเขาบอกว่า
"คนที่นั่นตัวใหญ่และสูงกว่าเรา เมืองต่าง ๆ ใหญ่โตและมีกำแพงแข็งแรงสูงเสียดฟ้า
เรายังเห็นลูกหลานของอานาคอยู่ที่นั่นด้วย" "
29 แล้วผมบอกว่า "อย่าหวาดกลัว อย่ากลัวพวกเขา
30 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ผู้เสด็จนำหน้า จะทรงต่อสู้เพื่อพวกคุณ
เหมือนที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกคุณในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาพวกคุณ
31 และในถิ่นทุรกันดาร
พวกคุณได้เห็นแล้วว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงอุ้มชูตลอดทางที่เดินมา
เหมือนพ่ออุ้มลูกชาย จนมาถึงที่นี่"
32 ถึงอย่างนั้น ในเรื่องนี้ก็ยังไม่วางใจพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
33 ผู้เสด็จนำหน้าไปตามทาง เพื่อหาที่ให้ตั้งค่าย กลางคืนทรงนำด้วยไฟเพื่อชี้ทางที่จะเดิน
และกลางวันทรงนำด้วยเมฆ
34 เมื่อพระยาห์เวห์ทรงได้ยินคำที่พวกคุณพูด พระองค์ทรงกริ้วและปฏิญาณว่า
35 "ไม่มีใครจากคนชั่วรุ่นนี้แม้แต่คนเดียวจะได้เห็นแผ่นดินอันดีที่เราปฏิญาณว่าจะประทานแก่
บรรพบุรุษของพวกคุณ
36 เว้นแต่คาเลบบุตรเยฟุนเนห์ เขาจะได้เห็น เราจะมอบแผ่นดินที่เขาเหยียบย่างให้เขาและลูกหลาน
เพราะเขาติดตามพระยาห์เวห์อย่างสุดใจ"
37 พระยาห์เวห์ยังทรงกริ้วผมเพราะพวกคุณด้วย ตรัสว่า "เจ้าก็จะไม่ได้เข้าไปที่นั่นเช่นกัน
38 โยชูวาบุตรนูน ผู้คอยรับใช้เจ้า จะเข้าไป จงให้กำลังใจเขา
เพราะเขาจะนำอิสราเอลเข้ารับแผ่นดินนั้นเป็นมรดก
39 ส่วนเด็กเล็กของพวกคุณ ซึ่งพวกคุณเคยบอกว่าจะถูกจับเป็นเชลยหรือถูกฆ่า"คือลูก ๆ
ที่วันนี้ยังไม่รู้จักดีชั่ว"พวกเขาจะได้เข้าไป เราจะมอบแผ่นดินนั้นให้ และพวกเขาจะครอบครองมัน
40 แต่พวกคุณ จงหันกลับออกเดินทางเข้าสู่ถิ่นทุรกันดารตามทางไปทะเลแดง"

41 แล้วพวกคุณตอบผมว่า “เราทำบาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว
เราจะขึ้นไปสู้รบตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงบัญชา”
แล้วทุกคนก็ติดอาวุธและดื้อดึงขึ้นไปยังเขตภูเขา
42 แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า “บอกพวกเขาว่า ‘อย่าขึ้นไป อย่าสู้รบ
เพราะเราไม่ได้อยู่ท่ามกลางพวกคุณ ไม่อย่างนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู’ ”
43 ผมจึงบอกแล้ว แต่พวกคุณไม่ฟัง กลับกบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์
อวดดีและขึ้นไปยังเขตภูเขา
44 ชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในเขตภูเขานั้นออกมาสู้ ไล่ตามพวกคุณเหมือนฝูงผึ้ง
และตีจนแตกพ่ายในเสอีร์ไปจนถึงโฮรมาห์
45 พวกคุณกลับมาร้องไห้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ทรงฟังเสียงหรือหันมาฟัง
46 พวกคุณจึงพักอยู่ที่คาเดชอีกเป็นเวลานาน

2

1 แล้วเราหันกลับ เดินทางเข้าสู่ถิ่นทุรกันดารตามทางไปทะเลแดง ตามที่พระยาห์เวห์ตรัสกับผม
และเราเดินวนรอบภูเขาเสอีร์อยู่หลายวัน
2 พระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า
3 “พวกคุณเดินวนรอบภูเขานี้มานานพอแล้ว จงหันไปทางเหนือ
4 สั่งประชาชนว่า ‘พวกคุณกำลังจะผ่านเขตแดนของพี่น้องของพวกคุณ
คือลูกหลานของเอซาวซึ่งอาศัยอยู่ในเสอีร์ พวกเขาจะกลัวพวกคุณ เพราะฉะนั้นจงระวังให้ดี
5 อย่าปะทะกับพวกเขา เพราะเราจะไม่ยกแผ่นดินของพวกเขาให้พวกคุณแม้เพียงผืนดินเท่าฝ่าเท้า
เนื่องจากเราได้มอบภูเขาเสอีร์ให้เอซาวครอบครองแล้ว
6 จงใช้เงินซื้ออาหารจากพวกเขากิน และใช้เงินซื้อน้ำจากพวกเขาดื่ม’ ”
7 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงอวยพรทุกสิ่งที่พวกคุณลงมือทำ
พระองค์ทรงรู้ตลอดการเดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่นี้ ตลอดสี่สิบปี
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงอยู่ด้วย และพวกคุณไม่ขาดสิ่งใดเลย
8 เราจึงเดินผ่านไปจากพี่น้องของเรา คือลูกหลานของเอซาวที่อาศัยอยู่ในเสอีร์
โดยออกจากเส้นทางอาราบาห์ที่มาจากเอลัทและเอซีโอนเกเบอร์
แล้วหันไปตามทางถิ่นทุรกันดารของโมอับ
9 พระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า “อย่ารบกวนโมอับและอย่าทำศึกกับเขา
เพราะเราจะไม่ยกแผ่นดินของเขาให้เจ้าครอบครอง
เราได้มอบเมืองอาร์ให้ลูกหลานของโลทครอบครองแล้ว”
10 (สมัยก่อนชาวเอมิมอาศัยอยู่ที่นั่น เป็นชนชาติใหญ่ มีจำนวนมาก
และรูปร่างสูงใหญ่เหมือนลูกหลานของอานาค
11 พวกเขาก็ถูกนับว่าเป็นชาวเรฟาอิมเหมือนลูกหลานของอานาค แต่ชาวโมอับเรียกพวกเขาว่าเอมิม
12 ในอดีตชาวโฮไรต์ก็อาศัยอยู่ในเสอีร์ แต่ลูกหลานของเอซาวเข้าครอบครองแทน
พวกเขาทำลายชาวโฮไรต์ออกไปแล้วเข้าอยู่แทนที่
เช่นเดียวกับที่อิสราเอลทำกับแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ประทานให้อิสราเอลครอบครอง)
13 “บัดนี้จงลุกขึ้นข้ามลำธารเซเรด” แล้วเราก็ข้ามลำธารเซเรด
14 นับจากวันที่เราออกจากคาเดชบารเนียจนข้ามลำธารเซเรด เป็นเวลาสามสิบแปดปี
จนคนรุ่นนักรบทั้งหมดสิ้นไปจากค่าย ตามที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณไว้กับพวกเขา
15 มือของพระยาห์เวห์ก็ต่อต้านพวกเขา เพื่อทำลายพวกเขาออกจากค่ายจนหมดสิ้น

16 เมื่อบรรดานักรบทั้งหลายสิ้นชีวิตหมดจากประชาชนแล้ว
17 พระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า
18 "วันนี้เจ้าจะผ่านเมืองอาร์ซึ่งเป็นเขตแดนของโมอับ
19 เมื่อเข้าใกล้เขตแดนของลูกหลานอัมโมน อย่ารบกวนหรือหาเรื่องสู้กับพวกเขา
เพราะเราจะไม่ยกแผ่นดินของลูกหลานอัมโมนให้เจ้าครอบครอง
เราได้มอบแผ่นดินนั้นให้ลูกหลานของโลทครอบครองแล้ว"
20 (แผ่นดินนั้นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของชาวเรฟาอิมด้วย ชาวเรฟาอิมเคยอาศัยอยู่ที่นั่นในอดีต
แต่ชาวอัมโมนเรียกพวกเขาว่าซัมซุมมิม
21 เป็นชนชาติใหญ่ มีจำนวนมาก และรูปร่างสูงใหญ่เหมือนลูกหลานของอานาค
แต่พระยาห์เวห์ทรงกำจัดพวกเขาออกไปต่อหน้าอิสราเอล
แล้วชาวอัมโมนก็เข้าครอบครองและอาศัยอยู่แทน
22 เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงทำเพื่อลูกหลานของเอซาวซึ่งอาศัยอยู่ในเสอีร์
เมื่อทรงทำลายชาวโฮไรต์ออกไปจากทางของพวกเขา
แล้วพวกเขาก็เข้าครอบครองและอาศัยอยู่แทนจนถึงทุกวันนี้
23 ส่วนชาวอัฟวิมที่อาศัยอยู่ตามหมู่บ้านไปจนถึงกาซา ถูกชาวคัฟโทริมซึ่งมาจากคัฟโทร์ทำลาย
แล้วเข้าอาศัยอยู่แทน"
24 "จงลุกขึ้นออกเดินทางและข้ามหุบเขาอาร์โนน ดูเถิด เรามอบสิโหนชาวอาโมไรต์
กษัตริย์แห่งเฮชโบน พร้อมทั้งแผ่นดินของเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จงเริ่มเข้าครอบครองและทำศึกกับเขา
25 ตั้งแต่วันนี้ เราจะเริ่มทำให้ชนชาติทั้งหลายทั่วทุกหนแห่งใต้ฟ้าหวาดผวาและกลัวพวกคุณ
เมื่อได้ยินข่าวของพวกคุณ พวกเขาจะสั่นเทาและหวาดหวั่นเพราะพวกคุณ"
26 แล้วผมส่งทูตจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปหาสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน พร้อมถ้อยคำสันติว่า
27 "ขอให้ผมผ่านแผ่นดินของคุณ ผมจะเดินไปตามถนนใหญ่ จะไม่เลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย
28 ขอให้ท่านขายอาหารให้ผมกินและขายน้ำให้ผมดื่ม ผมจะจ่ายเงินให้
ขอเพียงให้ผมเดินผ่านไปเท่านั้น
29 เหมือนที่ลูกหลานของเอซาวซึ่งอาศัยอยู่ในเสอีร์ และชาวโมอับซึ่งอาศัยอยู่ในอาร์ ได้ทำกับผม
จนกว่าผมจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราประทานแก่เรา"
30 แต่สิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบนไม่ยอมให้เราผ่านดินแดนของเขา
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำให้จิตใจของเขาแข็งกระด้างและใจดื้อดึง
เพื่อจะมอบเขาไว้ในมือพวกคุณ ดังที่เป็นอยู่ในวันนี้
31 พระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า "ดูเถิด เราเริ่มมอบสิโหนและแผ่นดินของเขาให้เจ้าแล้ว
จงเริ่มเข้าครอบครอง เพื่อเจ้าจะได้รับแผ่นดินของเขาเป็นมรดก"
32 แล้วสิโหนกับประชาชนทั้งหมดของเขาออกมาสู้กับเราที่เมืองยาฮาส
33 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงมอบเขาไว้ในมือเรา เราจึงตีเขา ลูกชายของเขา
และประชาชนทั้งหมดของเขา
34 เวลานั้นเรายึดเมืองทั้งหมดของเขา และทำลายทุกเมืองที่มีคนอาศัยอยู่จนหมด
ทั้งผู้หญิงและเด็กเล็ก ไม่เหลือผู้ใดไว้เลย
35 เราเก็บไว้เพียงฝูงสัตว์เป็นของริบ พร้อมของที่ปล้นได้จากเมืองต่าง ๆ ที่เรายึดมา
36 ตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ตรงขอบหุบเขาอาร์โนน และเมืองที่อยู่ในหุบเขา ไปจนถึงกิเลอาด
ไม่มีเมืองใดแข็งแกร่งเกินกว่าที่เราจะตีได้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงมอบทุกสิ่งให้เรา
37 มีเพียงแผ่นดินของลูกหลานอัมโมนที่พวกคุณไม่ได้เข้าใกล้ คือริมแม่น้ำยับบอกทั้งหมด เมืองต่าง
ๆ ในเขตภูเขา และทุกแห่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงห้ามไว้

3

1 ต่อมาเราหันกลับและขึ้นไปตามทางสู่บาชาน
โอกกษัตริย์แห่งบาชานพร้อมประชาชนทั้งหมดของเขาออกมาสู้กับเราที่เอเดรอี
2 พระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า "อย่ากลัวเขา เพราะเรามอบเขา ประชาชนทั้งหมด
และแผ่นดินของเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จงทำกับเขาเหมือนที่เจ้าทำกับสิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมไรต์
ผู้อาศัยอยู่ที่เฮชโบน"
3 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจึงทรงมอบโอกกษัตริย์แห่งบาชานพร้อมประชาชนทั้งหมดของเขาไว้
ในมือเรา เราตีพวกเขาจนไม่เหลือผู้รอดชีวิตแม้แต่คนเดียว
4 เวลานั้นเรายึดเมืองทั้งหมดของเขา ไม่มีเมืองใดที่เราไม่ได้ยึดจากพวกเขา รวมทั้งหมดหกสิบเมือง
คือแคว้นอาร์โกบทั้งหมด อาณาจักรของโอกในบาชาน
5 เมืองเหล่านี้ล้วนมีกำแพงสูง ประตู และกลอนประตู
นอกจากนี้ยังมีหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพงอีกมากมาย
6 เราทำลายเมืองเหล่านั้นจนหมดสิ้น เช่นเดียวกับที่ทำกับสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน
เราทำลายทุกเมืองที่มีคนอาศัยอยู่ ทั้งผู้หญิงและเด็กเล็กจนหมด
7 แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมดและของที่ปล้นได้จากเมืองต่าง ๆ เราเก็บไว้เป็นของริบสำหรับตนเอง
8 เวลานั้นเรายึดแผ่นดินจากกษัตริย์ชาวอาโมไรต์สององค์ทางฟากแม่น้ำจอร์แดน
ตั้งแต่หุบเขาอาร์โนนไปจนถึงภูเขาเฮอร์โมน
9 (ชาวไซดอนเรียกภูเขาเฮอร์โมนว่า สิริโอน ส่วนชาวอาโมไรต์เรียกว่า เสนีร์)
10 เรายึดเมืองทั้งหมดบนที่ราบ กิเลอาดทั้งหมด และบาชานทั้งหมด ไปจนถึงซาเลคาห์และเอเดรอี
ซึ่งเป็นเมืองในอาณาจักรของโอกแห่งบาชาน
11 (โอกกษัตริย์แห่งบาชานเป็นคนสุดท้ายที่เหลืออยู่จากชาวเรฟาอิม ดูเถิด
เตียงของเขาทำด้วยเหล็ก ยังอยู่ที่รับบาห์ของลูกหลานอัมโมนไม่ใช่หรือ? เตียงนั้นยาวเก้าศอก*
และกว้างสี่ศอก ตามศอกของคน)
12 เวลานั้นเราเข้าครอบครองแผ่นดินนี้ ตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ตรงขอบหุบเขาอาร์โนน
และครึ่งหนึ่งของเขตภูเขากิเลอาดพร้อมเมืองต่าง ๆ ผมมอบให้เผ่ารูเบนและเผ่ากาด
13 ส่วนกิเลอาดที่เหลือและบาชานทั้งหมด ซึ่งเป็นอาณาจักรของโอก ผมยกให้แก่ครึ่งเผ่ามนัสเสห์
คือแคว้นอาร์โกบทั้งหมด ซึ่งก็คือบาชานทั้งหมด (ดินแดนนี้เรียกว่าแผ่นดินของชาวเรฟาอิม
14 ยาอีร์บุตรมนัสเสห์ยึดแคว้นอาร์โกบทั้งหมดไปจนถึงเขตแดนของชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์
แล้วเรียกบาชานตามชื่อของตนว่า ฮัฟโวท-ยาอีร์ จนถึงทุกวันนี้)
15 ผมยกกิเลอาดให้มาคีร์
16 ส่วนเผ่ารูเบนและเผ่ากาด ผมให้ดินแดนตั้งแต่กิเลอาดไปจนถึงหุบเขาอาร์โนน
โดยให้กึ่งกลางหุบเขาเป็นเขตแดน ไปจนถึงแม่น้ำยับบอกซึ่งเป็นเขตแดนของลูกหลานอัมโมน
17 รวมทั้งอาราบาห์ แม่น้ำจอร์แดนและเขตแดน
ตั้งแต่คินเนเรทไปจนถึงทะเลอาราบาห์คือทะเลเกลือ ใต้ลาดเขาปิสกาห์ทางตะวันออก
18 เวลานั้นผมสั่งพวกคุณว่า
"พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานแผ่นดินนี้ให้พวกคุณครอบครองแล้ว
ชายฉกรรจ์นักรบทุกคนต้องถืออาวุธข้ามไปข้างหน้าพี่น้องของพวกคุณ คือชาวอิสราเอล
19 ส่วนภรรยา เด็กเล็ก
และฝูงสัตว์ของพวกคุณ—ผมรู้ว่าพวกคุณมีฝูงสัตว์จำนวนมาก—ให้อยู่ในเมืองที่ผมมอบให้

---

* **3:11 3:11** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

20 จนกว่าพระยาห์เวห์จะให้พี่น้องของพวกคุณได้พักสงบเหมือนพวกคุณ และพวกเขาได้ครอบครอง
แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานแก่พวกเขาอีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน
จากนั้นแต่ละคนจึงกลับไปยังดินแดนของตนที่ผมมอบให้
21 เวลานั้นผมสั่งโยชูวาว่า
ตาของเจ้าได้เห็นทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงทำกับกษัตริย์สององค์นี้แล้ว
พระยาห์เวห์จะทรงทำเช่นเดียวกันกับอาณาจักรทั้งหมดที่เจ้าจะข้ามไป
22 อย่ากลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าเองจะทรงต่อสู้เพื่อเจ้า
23 เวลานั้นผมวิงวอนพระยาห์เวห์ว่า
24 องค์เจ้านาย† พระยาห์เวห์
พระองค์ทรงเริ่มสำแดงความยิ่งใหญ่และมืออันทรงพลังของพระองค์ให้ผู้รับใช้ของพระองค์เห็นแล้ว
มีพระเจ้าองค์ใดในฟ้าสวรรค์หรือบนแผ่นดินที่ทำการงานและกิจอันทรงฤทธิ์ได้อย่างพระองค์
25 ขอโปรดให้ผมข้ามไปเห็นแผ่นดินอันดีที่อยู่อีกฟากแม่น้ำจอร์แดน เขตภูเขาอันงดงามนั้น
และเลบานอนด้วยเถิด
26 แต่พระยาห์เวห์ทรงกริ้วผมเพราะพวกคุณ และไม่ทรงฟังผม พระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า
พอแล้ว อย่าพูดเรื่องนี้กับเราอีก
27 จงขึ้นไปบนยอดปิสกาห์ แล้วเงยหน้ามองไปทางตะวันตก เหนือ ใต้ และตะวันออก
ใช้ตาของเจ้ามองดูให้ทั่ว เพราะเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้
28 แต่จงมอบหมายหน้าที่ให้โยชูวา ให้กำลังใจและเสริมกำลังเขา
เพราะเขาจะข้ามไปนำหน้าประชาชนนี้ และจะนำพวกเขาเข้ารับแผ่นดินที่เจ้าจะเห็นเป็นมรดก
29 เราจึงพักอยู่ในหุบเขาใกล้เบธเปโอร์

4

1 บัดนี้ อิสราเอล จงฟังข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ที่ผมกำลังสอนให้ทำตาม เพื่อจะมีชีวิตอยู่
และเข้าไปครอบครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกคุณ กำลังประทานให้
2 อย่าเพิ่มอะไรเข้าไปในถ้อยคำที่ผมบัญชา และอย่าตัดอะไรออก
เพื่อจะรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณที่ผมกำลังสั่งไว้
3 พวกคุณเห็นมากับตาแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงทำอะไรเพราะเรื่องบาอัลเปโอร์
คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำลายทุกคนในหมู่พวกคุณที่ติดตามบาอัลเปโอร์
4 แต่ทุกคนที่ยังซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณยังมีชีวิตอยู่จนถึงวันนี้
5 ดูเถิด ผมได้สอนข้อกำหนดและกฎเกณฑ์แก่พวกคุณ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของผมทรงบัญชา
เพื่อจะทำตามในแผ่นดินที่กำลังเข้าไปครอบครอง
6 จงยึดถือและทำตาม เพราะนี่คือปัญญาและความเข้าใจของพวกคุณในสายตาชนชาติทั้งหลาย
เมื่อพวกเขาได้ยินข้อกำหนดเหล่านี้ทั้งหมด ก็จะพูดว่า
ชนชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจจริง ๆ
7 มีชนชาติใหญ่ชาติใดบ้างที่มีพระเจ้าอยู่ใกล้ชิดเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
ซึ่งทรงอยู่ใกล้ทุกครั้งที่เราเรียกหาพระองค์
8 และมีชนชาติใหญ่ชาติใดบ้างที่มีข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ยุติธรรมเท่ากฎบัญญัติทั้งหมดนี้
ซึ่งผมประกาศแก่พวกคุณในวันนี้
9 เพียงแต่จงระวังตัวและดูแลชีวิตของตนให้ดี อย่าลืมสิ่งที่ตาได้เห็น
และอย่าให้สิ่งเหล่านั้นเลือนหายไปจากใจตลอดชีวิต แต่จงบอกสิ่งเหล่านี้ให้ลูก ๆ และหลาน ๆ รู้

† **3:24 3:24** คำที่แปลว่า องค์เจ้านาย คือ อาโดนาย

10 เรื่องวันที่พวกคุณยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณที่โฮเรบ
เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า "รวบรวมประชาชนมาหาเรา เราจะให้พวกเขาได้ยินถ้อยคำของเรา
เพื่อพวกเขาจะเรียนรู้ที่จะยำเกรงเราตลอดวันที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดิน และสอนลูกหลานของตนด้วย"
11 แล้วพวกคุณเข้ามาใกล้และยืนอยู่เชิงภูเขา ภูเขาลุกเป็นไฟสูงขึ้นไปถึงท้องฟ้า ท่ามกลางความมืด
เมฆ และเงามืดหนาทึบ
12 พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกคุณจากกลางไฟ พวกคุณได้ยินถ้อยคำที่พระองค์ตรัส
แต่ไม่เห็นรูปร่างใดเลย ได้ยินเพียงเสียงเท่านั้น
13 พระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่พวกคุณ ซึ่งทรงบัญชาให้ปฏิบัติตาม
คือพระบัญญัติสิบประการ และทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่น
14 เวลานั้นพระยาห์เวห์ทรงบัญชาผมให้สอนข้อกำหนดและกฎเกณฑ์แก่พวกคุณ
เพื่อจะทำตามในแผ่นดินที่กำลังข้ามไปครอบครอง
15 เพราะฉะนั้นจงระวังตัวให้มาก ในวันที่พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกคุณที่โฮเรบจากกลางไฟ
ก็ไม่ได้เห็นรูปร่างใดเลย
16 อย่าทำให้ตัวเองเสื่อมทรามด้วยการสร้างรูปแกะสลักเป็นรูปร่างใด ๆ
ไม่ว่าจะเป็นรูปผู้ชายหรือผู้หญิง
17 รูปสัตว์ใด ๆ บนแผ่นดิน รูปนกมีปีกใด ๆ ที่บินอยู่บนท้องฟ้า
18 รูปสิ่งใด ๆ ที่เลื้อยคลานบนพื้นดิน หรือรูปปลาใด ๆ ที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน
19 และเมื่อเงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว คือหมู่ดาวทั้งสิ้นบนท้องฟ้า
อย่าปล่อยตัวให้ถูกชักนำไปกราบไหว้และรับใช้สิ่งเหล่านั้น
ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงจัดไว้สำหรับชนชาติทั้งหลายทั่วทุกหนแห่งใต้ฟ้า
20 แต่พระยาห์เวห์ทรงนำพวกคุณออกมา พ้นจากเตาหลอมเหล็ก คืออียิปต์
เพื่อให้เป็นประชากรที่เป็นมรดกของพระองค์ ดังที่เป็นอยู่ในวันนี้
21 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วผมเพราะพวกคุณ และทรงปฏิญาณว่าผมจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน
และจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอันดีที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณกำลังประทานให้เป็นมรดก
22 ผมจะต้องตายในแผ่นดินนี้ จะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน
แต่พวกคุณจะข้ามไปและครอบครองแผ่นดินอันดีนั้น
23 จงระวัง อย่าลืมพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำกับพวกคุณ
และอย่าสร้างรูปแกะสลักเป็นรูปสิ่งใดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงห้าม
24 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณเป็นไฟที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน
25 เมื่อมีลูก มีหลาน และอยู่ในแผ่นดินนั้นมานาน
หากทำให้ตัวเองเสื่อมทรามด้วยการสร้างรูปแกะสลักเป็นรูปร่างใด ๆ
และทำสิ่งชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจนยั่วยุให้พระองค์กริ้ว
26 วันนี้ผมขอให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินเป็นพยานกล่าวโทษพวกคุณว่า
อีกไม่นานพวกคุณจะพินาศไปจากแผ่นดินที่กำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปครอบครอง
จะอยู่ที่นั่นได้ไม่นาน แต่จะถูกทำลายจนหมดสิ้น
27 พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกคุณกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
และจะเหลือเพียงจำนวนน้อยท่ามกลางประชาชาติที่พระยาห์เวห์จะทรงพาพวกคุณไป
28 ที่นั่นจะรับใช้เทพเจ้าต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลงานจากมือมนุษย์ ทำจากไม้และหิน มองไม่เห็น ไม่ได้ยิน
กินไม่ได้ และไม่ได้กลิ่น

29 แต่จากที่นั่น จะเสาะหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และจะพบพระองค์เมื่อแสวงหาพระองค์ด้วยทั้งใจและทั้งชีวิต
30 เมื่อตกอยู่ในความทุกข์ยากและเหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น
ในกาลภายหน้าจะกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ และฟังเสียงของพระองค์
31 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงเป็นพระเจ้าผู้เมตตา
พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งหรือทำลายพวกคุณ
และจะไม่ทรงลืมพันธสัญญาที่ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกคุณ
32 ลองถามถึงวันเวลาในอดีตที่มีมาก่อนพวกคุณ ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดิน
จากปลายฟ้าด้านหนึ่งไปถึงอีกด้านหนึ่ง เคยมีเหตุการณ์ใดยิ่งใหญ่เท่านี้
หรือเคยได้ยินเรื่องเช่นนี้บ้างไหม
33 เคยมีชนชาติใดได้ยินเสียงของพระเจ้าตรัสจากกลางไฟอย่างที่พวกคุณได้ยิน
แล้วยังมีชีวิตอยู่หรือ
34 หรือเคยมีพระเจ้าองค์ใดทรงนำชนชาติหนึ่งออกมาจากท่ามกลางอีกชนชาติหนึ่งมาเป็นของ
พระองค์เอง ด้วยการทดสอบ ด้วยหมายสำคัญ ด้วยการอัศจรรย์ ด้วยสงคราม ด้วยมืออันทรงพลัง
ด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวยิ่งใหญ่
เหมือนทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำเพื่อพวกคุณในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาหรือ
35 พระองค์ทรงให้พวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ เพื่อให้รู้ว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้า
ไม่มีใครอื่นนอกจากพระองค์
36 จากฟ้าสวรรค์พระองค์ทรงให้ได้ยินเสียงของพระองค์เพื่อสั่งสอน
บนแผ่นดินทรงให้เห็นไฟใหญ่ของพระองค์ และพวกคุณได้ยินถ้อยคำของพระองค์จากกลางไฟ
37 เพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกคุณ จึงทรงเลือกลูกหลานของพวกเขาภายหลัง
และทรงนำพวกคุณออกจากอียิปต์ด้วยพระองค์เองและด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่
38 เพื่อขับไล่ชนชาติที่ใหญ่และมีกำลังมากกว่าพวกคุณออกไปต่อหน้า พาเข้าไป
และมอบแผ่นดินของพวกเขาให้เป็นมรดก ดังที่เป็นอยู่ในวันนี้
39 เพราะฉะนั้น วันนี้จงรู้และตระหนักไว้ในใจว่า
พระยาห์เวห์เองคือพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง ไม่มีใครอื่น
40 จงรักษาข้อกำหนดและพระบัญชาของพระองค์ที่ผมกำลังสั่งวันนี้
เพื่อพวกคุณและลูกหลานภายหลังจะอยู่ดีมีสุข
และจะมีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้ตลอดไป
41 แล้วโมเสสกำหนดเมืองสามเมืองไว้ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
42 เพื่อให้คนที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยไม่เจตนา ทั้งที่แต่ก่อนไม่ได้เกลียดชังกัน หนีไปที่นั่นได้
และเมื่อหนีเข้าเมืองใดเมืองหนึ่งก็จะมีชีวิตรอด
43 ได้แก่ เบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบ สำหรับเผ่ารูเบน ราโมทในกิเลอาดสำหรับเผ่ากาด
และโกลานในบาชานสำหรับเผ่ามนัสเสห์
44 ต่อไปนี้คือกฎบัญญัติที่โมเสสประกาศแก่ชาวอิสราเอล
45 ต่อไปนี้คือคำพยาน ข้อกำหนด
และกฎเกณฑ์ที่โมเสสกล่าวแก่ชาวอิสราเอลเมื่อพวกเขาออกจากอียิปต์
46 ณ ฟากแม่น้ำจอร์แดน ในหุบเขาตรงข้ามเบธเปโอร์
ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ผู้อาศัยอยู่ที่เฮชโบน
ซึ่งโมเสสและชาวอิสราเอลปราบเมื่อออกจากอียิปต์
47 พวกเขาเข้าครอบครองแผ่นดินของสิโหนและแผ่นดินของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน
คือกษัตริย์ชาวอาโมไรต์สององค์ซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

48 ตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ตรงขอบหุบเขาอาร์โนน ไปจนถึงภูเขาสิยอน (เรียกอีกชื่อว่า เฮอร์โมน
49 และอาราบาห์ทั้งหมดทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ไปจนถึงทะเลอาราบาห์
ใต้ลาดเขาปิสกาห์

5

1 โมเสสเรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดมาและกล่าวว่า อิสราเอล
จงฟังข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ที่ผมกล่าวให้พวกคุณฟังในวันนี้ จงเรียนรู้และระมัดระวังที่จะทำตาม
2 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงทำพันธสัญญากับเราที่โฮเรบ
3 พระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงทำพันธสัญญานี้กับบรรพบุรุษของเรา แต่ทรงทำกับพวกเรา
คือพวกเราทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่นี่ในวันนี้
4 พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกคุณโดยตรงบนภูเขาจากกลางไฟ
5 เวลานั้นผมยืนอยู่ระหว่างพระยาห์เวห์กับพวกคุณ เพื่อบอกถ้อยคำของพระยาห์เวห์
เพราะพวกคุณกลัวไฟและไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา พระองค์ตรัสว่า
6 เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้พาเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งเจ้าเป็นทาส
7 อย่ามีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา
8 อย่าสร้างรูปแกะสลักสำหรับตนเอง หรือรูปเหมือนของสิ่งใดที่อยู่บนฟ้าสวรรค์เบื้องบน
บนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือในน้ำใต้แผ่นดิน
9 อย่ากราบไหว้หรือรับใช้สิ่งเหล่านั้น เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน
เราลงโทษความผิดของบรรพบุรุษไปถึงลูกหลานรุ่นที่สามและสี่ของคนที่เกลียดเรา
10 แต่เราแสดงความรักมั่นคงแก่คนนับพันที่รักเราและรักษาพระบัญชาของเรา
11 อย่าใช้พระนามของพระยาห์เวห์* พระเจ้าของเจ้าในทางที่ผิด†
เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ทรงปล่อยให้ผู้ที่ใช้พระนามของพระองค์ในทางที่ผิดพ้นผิด
12 จงรักษาวันสะบาโตให้เป็นวันบริสุทธิ์ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชา
13 เจ้าจงใช้หกวันทำงานทั้งหมดของเจ้า
14 แต่วันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า วันนั้นอย่าทำงานใด ๆ
ไม่ว่าจะเป็นเจ้า ลูกชาย ลูกสาว ทาสชาย ทาสหญิง วัว ลา ปศุสัตว์อื่นใด
หรือคนต่างถิ่นที่อยู่ในเขตเมืองของเจ้า เพื่อให้ทาสชายและทาสหญิงได้พักเหมือนเจ้า
15 จงจำไว้ว่าครั้งหนึ่งเจ้าเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์
และพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงพาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยมืออันทรงพลังและแขนที่เหยียดออก
เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าจึงทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวันสะบาโต
16 จงให้เกียรติพ่อและแม่ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชา
เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนยาวและอยู่ดีมีสุขในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้
17 อย่าฆ่าคน
18 อย่าล่วงประเวณี
19 อย่าขโมย
20 อย่าเป็นพยานเท็จกล่าวหาเพื่อนบ้าน
21 อย่าหมายปองภรรยาของเพื่อนบ้าน และอย่าอยากได้บ้านของเพื่อนบ้าน ทุ่งนา ทาสชาย
ทาสหญิง วัว ลา หรือสิ่งใดที่เป็นของเพื่อนบ้าน

---

* **5:11** **5:11** เมื่อฉบับภาษาอังกฤษพิมพ์คำที่หมายถึง องค์พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่จะมีหมายเหตุว่ามาจากรูปย่อ יה ยาห์ † **5:11** **5:11** หรือ อย่าเอ่ยพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าโดยไร้สาระ

22 พระยาห์เวห์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่ที่ประชุมทั้งหมดของพวกคุณบนภูเขา จากกลางไฟ เมฆ
และความมืดทึบ ด้วยเสียงอันกึกก้อง และไม่ได้ตรัสเพิ่มเติมอีก
พระองค์ทรงจารึกถ้อยคำเหล่านั้นไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นแล้วมอบให้ผม
23 เมื่อพวกคุณได้ยินเสียงจากกลางความมืด ขณะที่ภูเขากำลังลุกเป็นไฟ
บรรดาหัวหน้าเผ่าและผู้อาวุโสทั้งหมดก็เข้ามาหาผม
24 แล้วพูดว่า "ดูสิ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงสำแดงความรุ่งโรจน์และความยิ่งใหญ่ให้เราเห็นแล้ว
และเราได้ยินเสียงของพระองค์จากกลางไฟ วันนี้เราเห็นแล้วว่าพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ได้
และมนุษย์ยังมีชีวิตอยู่
25 แล้วทำไมเราจะต้องตาย? ไฟใหญ่นี้จะเผาผลาญเรา
ถ้าเราได้ยินเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราอีก เราจะต้องตายแน่
26 เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งปวง
มีใครบ้างที่ได้ยินเสียงของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ตรัสจากกลางไฟอย่างเรา แล้วยังมีชีวิตอยู่"
27 ท่านจงเข้าไปใกล้และฟังทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะตรัส
แล้วนำทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราตรัสกับท่านมาบอกเรา เราจะฟังและทำตาม"
28 พระยาห์เวห์ทรงได้ยินสิ่งที่พวกคุณพูดกับผม แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า
"เราได้ยินคำที่ประชาชนนี้พูดกับเจ้าแล้ว ทุกสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นดี
29 ถ้าพวกเขามีใจอย่างนี้อยู่เสมอ คือยำเกรงเราและรักษาพระบัญชาทั้งหมดของเรา
เพื่อพวกเขาและลูกหลานจะอยู่ดีมีสุขตลอดไปก็คงดี"
30 "ไปบอกพวกเขาว่า "กลับไปยังเต็นท์ของพวกเจ้าเถิด"
31 ส่วนเจ้าจงยืนอยู่ที่นี่กับเรา แล้วเราจะบอกพระบัญชา ข้อกำหนด
และกฎเกณฑ์ทั้งหมดที่เจ้าต้องสอนพวกเขา
เพื่อให้พวกเขาทำตามในแผ่นดินที่เรากำลังให้พวกเขาเข้าครอบครอง"
32 เพราะฉะนั้น จงระมัดระวังและทำตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงบัญชา
อย่าหันออกไปทางขวาหรือทางซ้าย
33 จงดำเนินตามทุกทางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงบัญชา เพื่อจะมีชีวิต อยู่ดีมีสุข
และมีอายุยืนยาวในแผ่นดินที่จะเข้าครอบครอง

6

1 ต่อไปนี้คือพระบัญชา ข้อกำหนด
และกฎเกณฑ์ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงบัญชาให้ผมสอน
เพื่อจะทำตามในแผ่นดินที่กำลังข้ามไปเข้าครอบครอง
2 เพื่อพวกคุณจะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
รักษาข้อกำหนดและพระบัญชาทั้งหมดของพระองค์ที่ผมกำลังสั่ง ทั้งตัวพวกคุณ ลูกชาย
และหลานชาย ตลอดชีวิต เพื่อจะมีอายุยืนยาว
3 เพราะฉะนั้น อิสราเอล จงฟังและระมัดระวังที่จะทำตาม
เพื่อจะอยู่ดีมีสุขและทวีจำนวนอย่างมากในแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง
ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกคุณทรงสัญญาไว้
4 อิสราเอล จงฟัง พระยาห์เวห์คือพระเจ้าของเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นหนึ่งเดียว
5 จงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณด้วยทั้งใจ ทั้งชีวิต และสุดกำลัง
6 ถ้อยคำเหล่านี้ที่ผมกำลังสั่งในวันนี้ต้องอยู่ในใจ

7 จงพร่ำสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูก ๆ และพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่ออยู่ในบ้าน เมื่อเดินตามทาง
เมื่อเข้านอน และเมื่อตื่นขึ้น
8 จงผูกถ้อยคำเหล่านี้ไว้ที่มือเป็นเครื่องหมาย และให้เป็นเครื่องคาดหน้าผากระหว่างตา
9 จงเขียนไว้ที่วงกบประตูบ้านและที่ประตูเมือง
10 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงนำเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ
คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะประทานให้ เป็นแผ่นดินที่มีเมืองใหญ่และดีซึ่งพวกคุณไม่ได้สร้าง
11 มีบ้านเต็มไปด้วยของดีทุกอย่างที่พวกคุณไม่ได้หามาใส่
มีบ่อเก็บน้ำที่ขุดไว้แล้วซึ่งพวกคุณไม่ได้ขุด มีสวนองุ่นและต้นมะกอกที่พวกคุณไม่ได้ปลูก
และเมื่อได้กินจนอิ่มแล้ว
12 จงระวัง อย่าลืมพระยาห์เวห์ผู้ทรงพาพวกคุณออกจากแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งพวกคุณเป็นทาส
13 จงยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ รับใช้พระองค์
และสาบานโดยอ้างพระนามของพระองค์
14 อย่าไปติดตามพระอื่น คือเทพเจ้าของชนชาติที่อยู่รอบ ๆ
15 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณผู้ทรงอยู่ท่ามกลางพวกคุณ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน
เกรงว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงกริ้ว และทำลายพวกคุณให้หมดไปจากพื้นโลก
16 อย่าทดสอบพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ เหมือนที่เคยทดสอบพระองค์ที่มัสสาห์
17 จงรักษาพระบัญชา คำพยาน และข้อกำหนดของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณอย่างเคร่งครัด
ตามที่พระองค์ทรงบัญชา
18 จงทำสิ่งที่ถูกต้องและดีในสายตาของพระยาห์เวห์ เพื่อจะอยู่ดีมีสุข
และเข้าไปครอบครองแผ่นดินอันดีที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ
19 และขับไล่ศัตรูทั้งหมดออกไปให้พ้นทาง ตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้
20 ในวันข้างหน้า เมื่อลูกชายถามว่า “คำพยาน ข้อกำหนด
และกฎเกณฑ์ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาไว้นั้นหมายความว่าอะไร”
21 จงตอบลูกชายว่า “เราเคยเป็นทาสของฟาโรห์ในอียิปต์
แต่พระยาห์เวห์ทรงพาเราออกจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงพลัง
22 พระยาห์เวห์ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวต่ออียิปต์
ต่อฟาโรห์ และต่อราชสำนักทั้งหมดของเขาต่อหน้าต่อตาเรา
23 พระองค์ทรงพาเราออกจากที่นั่น
เพื่อจะนำเราเข้ามาและมอบแผ่นดินที่ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษให้เรา
24 พระยาห์เวห์ทรงบัญชาให้เราทำตามข้อกำหนดทั้งหมดนี้ และยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
เพื่อประโยชน์ของเราเสมอ และเพื่อรักษาชีวิตเราไว้เหมือนที่เป็นอยู่ในวันนี้
25 ถ้าเราระมัดระวังทำตามพระบัญชาทั้งหมดนี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
ตามที่พระองค์ทรงบัญชา นั่นก็จะเป็นความชอบธรรมของเรา”

7

1 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงนำเข้าไปในแผ่นดินที่จะเข้าครอบครอง
และทรงขับไล่ชนชาติมากมายออกไป คือชาวฮิตไทต์ ชาวเกอร์กาชี ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน
ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส รวมเจ็ดชนชาติที่ใหญ่และมีกำลังมากกว่าพวกคุณ
2 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงมอบพวกเขาไว้ในมือ และพวกคุณตีพวกเขาแล้ว
จงทำลายพวกเขาให้หมดสิ้น อย่าทำพันธสัญญากับพวกเขาและอย่าเมตตาพวกเขา

3 อย่าแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์กับพวกเขา อย่ายกลูกสาวของพวกคุณให้ลูกชายของเขา
และอย่ารับลูกสาวของเขามาเป็นภรรยาให้ลูกชายของพวกคุณ
4 เพราะพวกเขาจะทำให้ลูกชายของพวกคุณเลิกติดตามเรา แล้วไปรับใช้พระอื่น
จากนั้นพระยาห์เวห์จะทรงกริ้วพวกคุณและทำลายอย่างรวดเร็ว
5 แต่จงทำกับพวกเขาอย่างนี้ รื้อแท่นบูชาของพวกเขา ทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาให้แตก
โค่นเสาอาเชราห์ และเผารูปแกะสลักของพวกเขาเสีย
6 เพราะพวกคุณเป็นประชากรบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงเลือกให้เป็นประชากรที่เป็นของพระองค์โดยเฉพาะ
เหนือชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดิน
7 ที่พระยาห์เวห์ทรงรักและเลือกพวกคุณ ไม่ใช่เพราะพวกคุณมีจำนวนมากกว่าชนชาติอื่น
ที่จริงพวกคุณมีจำนวนน้อยที่สุดในบรรดาชนชาติทั้งหลาย
8 แต่เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักพวกคุณ
และทรงประสงค์จะรักษาคำปฏิญาณที่ทรงให้ไว้กับบรรพบุรุษ
พระยาห์เวห์จึงทรงพาออกมาด้วยมืออันทรงพลัง และไถ่พวกคุณออกจากความเป็นทาส
จากอำนาจของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
9 เพราะฉะนั้น จงรู้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณเองคือพระเจ้า เป็นพระเจ้าผู้ซื่อสัตย์ ผู้ทรง
รักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงแก่คนที่รักพระองค์และรักษาพระบัญชาของพระองค์ไปถึงพันรุ่น
10 แต่พระองค์ทรงตอบแทนคนที่เกลียดพระองค์ด้วยการทำลายเขา
พระองค์ไม่ทรงผัดผ่อนกับคนที่เกลียดพระองค์ แต่จะทรงตอบแทนเขาโดยตรง
11 เพราะฉะนั้น จงรักษาพระบัญชา ข้อกำหนด และกฎเกณฑ์ที่ผมกำลังสั่งในวันนี้ และทำตาม
12 ถ้าพวกคุณฟังกฎเกณฑ์เหล่านี้ ยึดถือและทำตาม พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณก็จะทรงรักษา
พันธสัญญาและความรักมั่นคงที่ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ
13 พระองค์จะทรงรัก อวยพร และทวีจำนวนพวกคุณ
จะทรงอวยพรลูกหลานและผลผลิตจากแผ่นดิน ทั้งธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ น้ำมัน ลูกโค และลูกแกะ
ในแผ่นดินที่ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษว่าจะประทานให้
14 พวกคุณจะได้รับพรมากกว่าชนชาติทั้งปวง จะไม่มีชายหรือหญิงคนใดในหมู่พวกคุณเป็นหมัน
และไม่มีสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียเป็นหมัน
15 พระยาห์เวห์จะทรงนำโรคภัยทั้งหมดออกไป
และจะไม่ทรงให้โรคร้ายของอียิปต์ที่พวกคุณรู้จักเกิดขึ้นกับพวกคุณ
แต่จะทรงให้เกิดกับคนที่เกลียดพวกคุณ
16 จงทำลายชนชาติทั้งหมดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงมอบให้ อย่าสงสารพวกเขา
และอย่ารับใช้เทพเจ้าของพวกเขา เพราะสิ่งนั้นจะเป็นกับดักสำหรับพวกคุณ
17 ถ้าคิดในใจว่า ชนชาติเหล่านี้มีจำนวนมากกว่าฉัน แล้วฉันจะขับไล่พวกเขาออกไปได้อย่างไร
18 อย่ากลัวพวกเขา
จงจำให้ดีว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำอะไรกับฟาโรห์และอียิปต์ทั้งหมด
19 จงจำการทดสอบครั้งใหญ่ที่พวกคุณเห็นมากับตา หมายสำคัญ การอัศจรรย์ มืออันทรงพลัง
และแขนที่เหยียดออก ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงใช้พาออกมา
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงทำอย่างเดียวกันกับชนชาติทั้งหมดที่พวกคุณกลัว
20 ยิ่งกว่านั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงส่งฝูงตัวต่อเข้าไปท่ามกลางพวกเขา
จนคนที่เหลือและคนที่ซ่อนตัวอยู่พินาศหมด

21 อย่าหวาดกลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณอยู่ท่ามกลางพวกคุณ
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม
22 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงขับไล่ชนชาติเหล่านี้ออกไปทีละน้อย
พวกคุณจะทำลายพวกเขาทั้งหมดในคราวเดียวไม่ได้
มิฉะนั้นสัตว์ป่าจะเพิ่มจำนวนขึ้นจนเป็นภัยแก่พวกคุณ
23 แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือ
และทำให้พวกเขาแตกตื่นสับสนอย่างหนักจนถูกทำลาย
24 พระองค์จะทรงมอบกษัตริย์ของพวกเขาไว้ในมือพวกคุณ
และพวกคุณจะลบชื่อของพวกเขาให้สูญไปจากใต้ฟ้า
จะไม่มีใครยืนต้านพวกคุณได้จนกว่าจะทำลายพวกเขาหมด
25 จงเผารูปแกะสลักของเทพเจ้าพวกเขา
อย่าโลภเงินหรือทองที่ติดอยู่บนรูปเหล่านั้นและเอามาเป็นของตน มิฉะนั้นจะติดกับดัก
เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งน่ารังเกียจสำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
26 อย่านำสิ่งน่ารังเกียจเข้าบ้าน มิฉะนั้นพวกคุณจะกลายเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ให้ทำลายเหมือนมัน
จงรังเกียจและเกลียดชังมันอย่างที่สุด เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดไว้ให้ทำลาย

8

1 จงระมัดระวังทำตามพระบัญชาทั้งหมดที่ผมกำลังสั่งในวันนี้ เพื่อจะมีชีวิต ทวีจำนวน
และเข้าไปครอบครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ
2 จงระลึกถึงตลอดเส้นทางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงนำผ่านถิ่นทุรกันดารตลอดสี่สิบปี
นี้ พระองค์ทรงทำให้พวกคุณถ่อมตัวและทรงทดสอบ เพื่อจะรู้ว่าในใจมีอะไร
และจะรักษาพระบัญชาของพระองค์หรือไม่
3 พระองค์ทรงทำให้พวกคุณถ่อมตัว ปล่อยให้หิว
แล้วเลี้ยงด้วยมานาซึ่งทั้งพวกคุณและบรรพบุรุษไม่เคยรู้จัก
เพื่อสอนว่ามนุษย์ไม่ได้ดำรงชีวิตด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียว
แต่ดำรงชีวิตด้วยทุกถ้อยคำที่ออกจากปากของพระยาห์เวห์
4 ตลอดสี่สิบปีนี้ เสื้อผ้าที่พวกคุณสวมไม่เก่าเปื่อย และเท้าก็ไม่บวม
5 จงตระหนักไว้ในใจว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงอบรมพวกคุณ เหมือนพ่ออบรมลูกชาย
6 เพราะฉะนั้น จงรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ดำเนินตามทางของพระองค์ และยำเกรงพระองค์
7 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณกำลังนำเข้าไปในแผ่นดินอันดี เป็นแผ่นดินที่มีลำธาร น้ำพุ
และน้ำใต้ดินไหลออกตามหุบเขาและเนินเขา
8 เป็นแผ่นดินที่มีข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ เถาองุ่น ต้นมะเดื่อ และทับทิม
เป็นแผ่นดินที่มีต้นมะกอกและน้ำผึ้ง
9 เป็นแผ่นดินที่พวกคุณจะมีอาหารกินโดยไม่ขาดแคลน และจะไม่ขาดสิ่งใด
แผ่นดินนั้นมีหินที่มีเหล็กอยู่ และตามเนินเขาสามารถขุดทองแดงได้
10 เมื่อกินจนอิ่มแล้ว จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
เพราะแผ่นดินอันดีที่พระองค์ประทานให้
11 จงระวัง อย่าลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณด้วยการละเลยไม่รักษาพระบัญชา กฎเกณฑ์
และข้อกำหนดของพระองค์ที่ผมกำลังสั่งในวันนี้

12 เกรงว่าเมื่อกินจนอิ่ม สร้างบ้านดี ๆ และเข้าอยู่อาศัย
13 เมื่อฝูงโคและฝูงแกะเพิ่มจำนวน เงินและทองเพิ่มพูน และทุกสิ่งที่มีเพิ่มมากขึ้น
14 ใจของพวกคุณจะหยิ่งผยอง แล้วลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ผู้ทรงพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งพวกคุณเป็นทาส
15 พระองค์ทรงนำผ่านถิ่นทุรกันดารอันกว้างใหญ่และน่ากลัว ที่มีงูพิษและแมงป่อง
เป็นดินแดนแห้งแล้งไร้น้ำ และทรงให้น้ำไหลออกจากหินเหล็กไฟเพื่อพวกคุณ
16 พระองค์ทรงเลี้ยงด้วยมานาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของพวกคุณไม่เคยรู้จัก
เพื่อทำให้ถ่อมตัวและทดสอบ และเพื่อท้ายที่สุดจะทรงทำดีแก่พวกคุณ
17 อย่าคิดในใจว่า "กำลังและฝีมือของฉันเองทำให้ฉันได้ความมั่งคั่งนี้มา"
18 แต่จงระลึกถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
เพราะพระองค์ต่างหากที่ประทานกำลังให้สร้างความมั่งคั่ง
เพื่อทรงยืนยันพันธสัญญาที่ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ ดังที่เป็นอยู่ในวันนี้
19 ถ้าพวกคุณลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ไปติดตามพระอื่น รับใช้และกราบไหว้พวกมัน
วันนี้ผมขอเป็นพยานยืนยันว่า พวกคุณจะต้องพินาศแน่นอน
20 เช่นเดียวกับชนชาติต่าง ๆ ที่พระยาห์เวห์ทรงทำให้พินาศไปเบื้องหน้าพวกคุณ พวกคุณก็จะพินาศ
เพราะไม่ฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ

9

1 อิสราเอล จงฟัง" วันนี้พวกคุณกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน
เข้าไปขับไล่ชนชาติที่ใหญ่และมีกำลังมากกว่า
เมืองของพวกเขาใหญ่โตและมีกำแพงแข็งแรงสูงเสียดฟ้า
2 ประชาชนเหล่านั้นตัวใหญ่และสูง เป็นลูกหลานของอานาค ซึ่งพวกคุณรู้จัก และเคยได้ยินคนพูดว่า
"ใครจะยืนต้านลูกหลานของอานาคได้""
3 เพราะฉะนั้น วันนี้จงรู้ว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณคือผู้ที่จะข้ามไปนำหน้าพวกคุณเหมือนไฟที่เผาผลาญ
พระองค์จะทรงทำลายและทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ต่อพวกคุณ
แล้วพวกคุณจะขับไล่และทำให้พวกเขาพินาศอย่างรวดเร็ว ตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้
4 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงขับไล่พวกเขาออกไปแล้ว อย่าคิดในใจว่า
"พระยาห์เวห์ทรงนำฉันเข้ามาครอบครองแผ่นดินนี้เพราะฉันเป็นคนชอบธรรม"
ที่จริงพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ชนชาติเหล่านั้นเพราะความชั่วร้ายของพวกเขา
5 ที่พวกคุณได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินของพวกเขา
ไม่ใช่เพราะพวกคุณเป็นคนชอบธรรมหรือมีใจซื่อตรง แต่เพราะความชั่วร้ายของชนชาติเหล่านั้น
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจึงทรงขับไล่พวกเขาออกไป
และเพื่อทรงยืนยันถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
6 เพราะฉะนั้น จงรู้ว่าที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานแผ่นดินอันดีนี้ให้ครอบครอง
ไม่ใช่เพราะพวกคุณเป็นคนชอบธรรม เพราะพวกคุณเป็นชนชาติหัวแข็ง
7 จงจำและอย่าลืมว่าพวกคุณเคยยั่วให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงกริ้วในถิ่นทุรกันดาร
อย่างไร ตั้งแต่วันที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์จนมาถึงที่นี่ พวกคุณกบฏต่อพระยาห์เวห์มาตลอด
8 แม้แต่ที่โฮเรบ พวกคุณก็ยั่วให้พระยาห์เวห์ทรงกริ้ว จนพระองค์กริ้วมากและจะทำลายพวกคุณ

9 ตอนที่ผมขึ้นไปบนภูเขาเพื่อรับแผ่นศิลา
คือแผ่นศิลาแห่งพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ทรงทำกับพวกคุณ ผมอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน
ไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มน้ำเลย
10 พระยาห์เวห์ทรงมอบแผ่นศิลาสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วของพระเจ้าให้ผม
บนนั้นมีถ้อยคำทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกคุณบนภูเขาจากกลางไฟในวันที่ประชุมกัน
11 เมื่อครบสี่สิบวันสี่สิบคืน พระยาห์เวห์ทรงมอบแผ่นศิลาสองแผ่น
คือแผ่นศิลาแห่งพันธสัญญาให้ผม
12 แล้วพระยาห์เวห์ตรัสว่า "ลุกขึ้น รีบลงจากที่นี่
เพราะประชาชนของเจ้าที่เจ้านำออกจากอียิปต์ได้ทำตัวเสื่อมทราม
พวกเขาหันออกจากทางที่เราบัญชาอย่างรวดเร็ว และสร้างรูปหล่อขึ้นสำหรับตนเอง""
13 พระยาห์เวห์ตรัสกับผมอีกว่า "เราเห็นประชาชนนี้แล้ว ดูสิ พวกเขาเป็นชนชาติหัวแข็ง
14 อย่าห้ามเราเลย เราจะทำลายพวกเขาและลบชื่อของพวกเขาให้สูญไปจากใต้ฟ้า
แล้วเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ใหญ่และมีกำลังมากกว่าพวกเขา"
15 ผมจึงหันและลงจากภูเขา ขณะที่ภูเขากำลังลุกเป็นไฟ
แผ่นศิลาแห่งพันธสัญญาทั้งสองแผ่นอยู่ในมือทั้งสองของผม
16 ผมมองและเห็นว่าพวกคุณทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ โดยสร้างรูปลูกวัวหล่อขึ้น
พวกคุณหันออกจากทางที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาอย่างรวดเร็ว
17 ผมจึงคว้าแผ่นศิลาทั้งสอง โยนออกจากมือทั้งสอง และทำแตกต่อหน้าต่อตาพวกคุณ
18 แล้วผมหมอบลงต่อหน้าพระยาห์เวห์เหมือนครั้งแรก เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน
ไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มน้ำ เพราะบาปทั้งหมดที่พวกคุณทำ
คือทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์จนยั่วให้พระองค์ทรงกริ้ว
19 ผมกลัวว่าพระยาห์เวห์จะทรงกริ้วและเตือดดาลพวกคุณจนทำลาย
แต่ครั้งนั้นพระยาห์เวห์ก็ทรงฟังผมอีก
20 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอาโรนมากจนจะทำลายเขา เวลานั้นผมจึงวิงวอนเพื่ออาโรนด้วย
21 ส่วนบาปของพวกคุณ คือรูปลูกวัวที่สร้างขึ้น ผมเอาไปเผาไฟ ทุบและบดจนละเอียดเหมือนฝุ่น
แล้วเทฝุ่นนั้นลงในลำธารที่ไหลลงมาจากภูเขา
22 ที่ทาเบราห์ มัสสาห์ และคิบโรทฮัททาอาวาห์ พวกคุณก็ยั่วให้พระยาห์เวห์ทรงกริ้ว
23 เมื่อพระยาห์เวห์ส่งพวกคุณออกจากคาเดชบารเนียโดยตรัสว่า
"จงขึ้นไปครอบครองแผ่นดินที่เรามอบให้"
พวกคุณกบฏต่อพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ไม่วางใจพระองค์และไม่ฟังเสียงของพระองค์
24 พวกคุณกบฏต่อพระยาห์เวห์มาตั้งแต่วันที่ผมรู้จักพวกคุณ
25 เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่าจะทำลายพวกคุณ
ผมจึงหมอบลงต่อหน้าพระยาห์เวห์ตลอดสี่สิบวันสี่สิบคืนนั้น
26 ผมวิงวอนพระยาห์เวห์ว่า "องค์เจ้านายพระยาห์เวห์
ขออย่าทรงทำลายประชากรและมรดกของพระองค์ ซึ่งทรงไถ่ไว้ด้วยความยิ่งใหญ่
และทรงพาออกจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงพลัง
27 ขอทรงระลึกถึงผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ อย่าทรงมองความดื้อรั้น
ความชั่วร้าย หรือบาปของประชาชนนี้
28 มิฉะนั้นแผ่นดินที่พระองค์ทรงพาเราออกมาจะพูดว่า
"เพราะพระยาห์เวห์ไม่สามารถนำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้
และเพราะทรงเกลียดพวกเขา จึงพาออกมาเพื่อฆ่าในถิ่นทุรกันดาร"

29 แต่พวกเขาเป็นประชากรและมรดกของพระองค์
ซึ่งทรงพาออกมาด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่และแขนที่เหยียดออก

10

1 เวลานั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า จงสกัดแผ่นศิลาสองแผ่นให้เหมือนแผ่นแรก
แล้วขึ้นมาหาเราบนภูเขา และทำหีบไม้หนึ่งใบ
2 เราจะเขียนถ้อยคำที่อยู่บนแผ่นแรกซึ่งเจ้าทำแตกลงบนแผ่นเหล่านี้ แล้วเจ้าจงใส่ไว้ในหีบ
3 ผมจึงทำหีบจากไม้อะคาเซีย สกัดแผ่นศิลาสองแผ่นเหมือนแผ่นแรก
แล้วขึ้นไปบนภูเขาพร้อมแผ่นศิลาทั้งสองในมือ
4 พระองค์ทรงเขียนพระบัญญัติสิบประการบนแผ่นศิลาเหมือนข้อความครั้งแรก
คือถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกคุณบนภูเขาจากกลางไฟในวันที่ประชุมกัน
แล้วพระยาห์เวห์ทรงมอบให้ผม
5 ผมหันกลับลงจากภูเขา และใส่แผ่นศิลาไว้ในหีบที่ทำขึ้น
แผ่นศิลายังคงอยู่ที่นั่นตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผม
6 (ชาวอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรทเบเนยาอาคานไปยังโมเสราห์ ที่นั่นอาโรนเสียชีวิตและถูกฝังไว้
และเอเลอาซาร์บุตรของเขารับหน้าที่ปุโรหิตแทน
7 จากที่นั่นพวกเขาเดินทางไปกุดโกดาห์ และจากกุดโกดาห์ไปโยทบาทาห์
ซึ่งเป็นแผ่นดินที่มีลำธารหลายสาย
8 เวลานั้นพระยาห์เวห์ทรงแยกเผ่าเลวีออกมา ให้หามหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์
ยืนต่อหน้าพระยาห์เวห์เพื่อรับใช้พระองค์ และอวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้
9 เพราะฉะนั้น เลวีจึงไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับพี่น้อง พระยาห์เวห์ทรงเป็นมรดกของเขา
ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณตรัสไว้กับเขา
10 ผมอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืนเหมือนครั้งแรก และครั้งนั้นพระยาห์เวห์ก็ทรงฟังผมอีก
พระยาห์เวห์ไม่ทรงทำลายพวกคุณ
11 แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า ลุกขึ้น ออกเดินทางนำหน้าประชาชน
พวกเขาจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษว่าจะประทานให้
12 บัดนี้ อิสราเอล พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงต้องการอะไรจากพวกคุณ
นอกจากให้ยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ดำเนินตามทุกทางของพระองค์ รักพระองค์
และรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณด้วยทั้งใจและทั้งชีวิต
13 และรักษาพระบัญชาและข้อกำหนดของพระยาห์เวห์ที่ผมกำลังสั่งในวันนี้
เพื่อประโยชน์ของพวกคุณเอง
14 ดูเถิด ฟ้าสวรรค์ แม้แต่ฟ้าสวรรค์ชั้นสูงสุด และแผ่นดินกับทุกสิ่งในนั้น
ล้วนเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
15 ถึงอย่างนั้น พระยาห์เวห์ทรงพอใจในบรรพบุรุษของพวกคุณและทรงรักพวกเขา
แล้วทรงเลือกลูกหลานของพวกเขาภายหลัง คือพวกคุณ เหนือชนชาติทั้งปวง ดังที่เป็นอยู่ในวันนี้
16 เพราะฉะนั้น จงตัดหนังหุ้มปลายของใจออกเสีย และอย่าดื้อรั้นอีกต่อไป
17 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงเป็นพระเจ้าเหนือพระทั้งหลาย
และเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทรงพลัง และน่าเกรงขาม
พระองค์ไม่ทรงลำเอียงและไม่ทรงรับสินบน
18 พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมแก่เด็กที่กำพร้าพ่อและหญิงม่าย และทรงรักคนต่างถิ่น
โดยประทานอาหารและเสื้อผ้าให้

19 เพราะฉะนั้น จงรักคนต่างถิ่น เพราะพวกคุณเองเคยเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินอียิปต์
20 จงยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ รับใช้พระองค์ ยึดมั่นในพระองค์
และสาบานโดยอ้างพระนามของพระองค์
21 พระองค์คือผู้ที่พวกคุณสรรเสริญ และพระองค์คือพระเจ้าของพวกคุณ
ผู้ทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเหล่านี้ที่พวกคุณเห็นมากับตา
22 บรรพบุรุษของพวกคุณลงไปอียิปต์มีเพียงเจ็ดสิบคน
แต่บัดนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำให้มีจำนวนมากเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า

11

1 เพราะฉะนั้น จงรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ และยึดถือคำสั่งสอน ข้อกำหนด กฎเกณฑ์
และพระบัญชาของพระองค์เสมอ
2 วันนี้พวกคุณจงตระหนักไว้ว่า ผมไม่ได้พูดกับลูก ๆ
ของพวกคุณที่ไม่เคยรู้และไม่เคยเห็นการลงโทษสั่งสอนของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ทั้งความยิ่งใหญ่ มืออันทรงพลัง และแขนที่เหยียดออกของพระองค์
3 พวกเขาไม่เคยเห็นหมายสำคัญและการกระทำที่พระองค์ทรงทำในอียิปต์ต่อฟาโรห์กษัตริย์แห่ง
อียิปต์และทั่วแผ่นดินของเขา
4 ไม่เคยเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงทำกับกองทัพอียิปต์ ม้า และรถรบของพวกเขา
เมื่อพระองค์ทรงให้น้ำทะเลแดงท่วมพวกเขาขณะไล่ตามพวกคุณ
จนพระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกเขาพินาศและไม่เหลือมาถึงทุกวันนี้
5 พวกเขาไม่เคยเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงทำกับพวกคุณในถิ่นทุรกันดารจนมาถึงที่นี่
6 และไม่เคยเห็นสิ่งที่พระองค์ทรงทำกับดาธานและอาบีรัม บุตรของเอลีอับบุตรรูเบน
เมื่อแผ่นดินอ้าปากกลืนพวกเขา ครอบครัว เต็นท์ และทุกชีวิตที่ติดตามพวกเขา
ท่ามกลางอิสราเอลทั้งหมด
7 แต่พวกคุณเองได้เห็นมากับตาแล้วว่า พระยาห์เวห์ทรงทำการงานยิ่งใหญ่ทั้งหมดนี้
8 เพราะฉะนั้น จงรักษาพระบัญชาทั้งหมดที่ผมกำลังสั่งในวันนี้
เพื่อพวกคุณจะมีกำลังและเข้าไปครอบครองแผ่นดินที่กำลังข้ามไปเข้าครอบครอง
9 และเพื่อจะมีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษว่าจะประทานแก่
พวกเขาและลูกหลาน เป็นแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง
10 เพราะแผ่นดินที่พวกคุณกำลังเข้าไปครอบครองไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ที่ออกมา
ที่นั่นเมื่อหว่านเมล็ดแล้ว พวกคุณต้องชักน้ำด้วยเท้าไปรดเหมือนสวนผัก
11 แต่แผ่นดินที่กำลังข้ามไปครอบครองเป็นแผ่นดินแห่งเนินเขาและหุบเขา ซึ่งดื่มน้ำจากฝนบนฟ้า
12 เป็นแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงดูแล พระองค์ทรงเฝ้ามองแผ่นดินนั้นอยู่เสมอ
ตั้งแต่ต้นปีจนถึงปลายปี
13 ถ้าพวกคุณตั้งใจฟังพระบัญชาที่ผมกำลังสั่งในวันนี้
คือรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณและรับใช้พระองค์ด้วยทั้งใจและทั้งชีวิต
14 เราจะให้ฝนตกบนแผ่นดินของพวกคุณตามฤดูกาล ทั้งฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู
เพื่อพวกคุณจะเก็บเกี่ยวธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน
15 เราจะให้หญ้าขึ้นในทุ่งสำหรับปศุสัตว์ และพวกคุณจะมีกินจนอิ่ม
16 จงระวัง อย่าให้ใจหลงผิดจนหันไปรับใช้และกราบไหว้พระอื่น

17 มิฉะนั้นพระยาห์เวห์จะทรงกริ้วพวกคุณและปิดท้องฟ้า ไม่ให้ฝนตก แผ่นดินจะไม่เกิดผล
แล้วพวกคุณจะพินาศอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินอันดีที่พระยาห์เวห์ประทานให้
18 เพราะฉะนั้น จงเก็บถ้อยคำเหล่านี้ของผมไว้ในใจและในชีวิต ผูกไว้ที่มือเป็นเครื่องหมาย
และให้เป็นเครื่องคาดหน้าผากระหว่างตา
19 จงสอนลูก ๆ และพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่ออยู่ในบ้าน เมื่อเดินตามทาง เมื่อเข้านอน และเมื่อตื่นขึ้น
20 จงเขียนไว้ที่วงกบประตูบ้านและที่ประตูเมือง
21 เพื่อพวกคุณและลูกหลานจะมีชีวิตยืนยาวในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ
ว่าจะประทานให้ ตราบนานเท่าที่ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือแผ่นดิน
22 เพราะถ้าพวกคุณรักษาพระบัญชาทั้งหมดที่ผมกำลังสั่งไว้อย่างเคร่งครัด คือทำตาม
รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ดำเนินตามทุกทางของพระองค์ และยึดมั่นในพระองค์
23 พระยาห์เวห์ก็จะทรงขับไล่ชนชาติทั้งหมดเหล่านี้ออกไป
และพวกคุณจะเข้าครอบครองแทนชนชาติที่ใหญ่และมีกำลังมากกว่าพวกคุณ
24 ทุกแห่งที่ฝ่าเท้าของพวกคุณเหยียบจะเป็นของพวกคุณ ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารและเลบานอน
จากแม่น้ำคือแม่น้ำยูเฟรติส ไปจนถึงทะเลตะวันตก จะเป็นเขตแดนของพวกคุณ
25 จะไม่มีใครยืนต้านพวกคุณได้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงทำให้ความหวาดกลัวและ
ความครั่นคร้ามต่อพวกคุณปกคลุมทั่วแผ่นดินที่พวกคุณเหยียบย่าง ตามที่พระองค์ตรัสไว้
26 ดูเถิด วันนี้ผมประกาศต่อพวกคุณทั้งพรและคำสาป
27 พรจะเกิดขึ้นถ้าพวกคุณฟังพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณที่ผมกำลังสั่งในวันนี้
28 ส่วนคำสาปจะเกิดขึ้นถ้าไม่ฟังพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
แต่หันออกจากทางที่ผมกำลังสั่งในวันนี้ ไปติดตามพระอื่นที่พวกคุณไม่เคยรู้จัก
29 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงนำเข้าไปในแผ่นดินที่กำลังไปครอบครอง
จงประกาศพรที่ภูเขาเกริซิม และประกาศคำสาปที่ภูเขาเอบาล
30 ภูเขาทั้งสองนั้นอยู่เลยแม่น้ำจอร์แดนไป ทางฝั่งตะวันตกของถนน
ในแผ่นดินของชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในอาราบาห์ ใกล้กิลกาล ข้างต้นโอ๊กแห่งโมเรห์ ไม่ใช่หรือ
31 เพราะพวกคุณกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน
เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
แล้วพวกคุณจะครอบครองและอาศัยอยู่ที่นั่น
32 จงระมัดระวังทำตามข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ทั้งหมดที่ผมประกาศแก่พวกคุณในวันนี้

12

1 ต่อไปนี้คือข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ที่พวกคุณต้องระมัดระวังทำตามในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์
พระเจ้าของบรรพบุรุษประทานให้เข้าครอบครอง ตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก
2 จงทำลายสถานที่ทุกแห่งที่ชนชาติซึ่งพวกคุณกำลังจะขับไล่ออกไปเคยใช้ปรนนิบัติเทพเจ้าของตน
ไม่ว่าจะอยู่บนภูเขาสูง บนเนินเขา หรือใต้ต้นไม้เขียวชอุ่มทุกต้น
3 จงรื้อแท่นบูชาของพวกเขา ทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ให้แตก เผาเสาอาเชราห์
และโค่นรูปแกะสลักของเทพเจ้าเหล่านั้น จงทำให้ชื่อของเทพเจ้าเหล่านั้นสูญไปจากสถานที่นั้น
4 อย่าปฏิบัติต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณแบบนั้น
5 แต่จงไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงเลือกจากทุกเผ่า
เพื่อให้พระนามของพระองค์อยู่ที่นั่น จงแสวงหาที่พำนักของพระองค์และไปที่นั่น

6 ที่นั่นจงนำเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชา ส่วนสิบ ของถวายโบก ของที่ถวายตามคำปฏิญาณ
ของถวายด้วยความสมัครใจ และลูกหัวปีของฝูงวัวกับฝูงแกะไปถวาย
7 ที่นั่นพวกคุณกับครอบครัวจะกินต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และชื่นชมยินดีกับทุกสิ่งที่ลงมือทำ ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงอวยพร
8 อย่าทำเหมือนที่เราทำกันอยู่ที่นี่ในวันนี้ ซึ่งแต่ละคนทำตามที่ตัวเองเห็นว่าถูกต้อง
9 เพราะพวกคุณยังมาไม่ถึงที่พักสงบและมรดกที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณกำลังประทานให้
10 แต่เมื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงให้
เป็นมรดก และพระองค์ทรงให้พักจากศัตรูรอบด้านจนอยู่อย่างปลอดภัยแล้ว
11 จงนำทุกสิ่งที่ผมสั่งไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงเลือกให้พระนามของ
พระองค์อยู่ที่นั่น ได้แก่ เครื่องเผาบูชา เครื่องบูชา ส่วนสิบ ของถวายโบก
และของถวายตามคำปฏิญาณทั้งหมดที่พวกคุณเลือกถวายแด่พระยาห์เวห์
12 จงชื่นชมยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ทั้งตัวพวกคุณ ลูกชาย ลูกสาว ทาสชาย
ทาสหญิง และคนเลวีที่อยู่ในเมืองของพวกคุณ เพราะคนเลวีไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับพวกคุณ
13 ระวังอย่าถวายเครื่องเผาบูชาในสถานที่ใดก็ตามที่พวกคุณเห็นชอบ
14 แต่ให้ถวายเครื่องเผาบูชาในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกในเผ่าหนึ่งของพวกคุณ
และที่นั่นจงทำทุกสิ่งที่ผมสั่ง
15 อย่างไรก็ตาม พวกคุณฆ่าสัตว์และกินเนื้อได้ภายในเมืองของตนตามที่อยากกิน
ตามพระพรที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้ ทั้งผู้ที่ไม่สะอาดและผู้ที่สะอาดกินได้
เหมือนกินเนื้อกาเซลล์หรือกวาง
16 แต่อย่ากินเลือด จงเทเลือดลงบนพื้นเหมือนเทน้ำ
17 ภายในเมืองของตน พวกคุณห้ามกินส่วนสิบจากธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ หรือน้ำมัน
ลูกหัวปีของฝูงวัวหรือฝูงแกะ ของที่ถวายตามคำปฏิญาณ ของถวายด้วยความสมัครใจ
หรือของถวายโบก
18 แต่จงกินสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ในสถานที่ที่พระองค์จะทรงเลือก
ทั้งตัวพวกคุณ ลูกชาย ลูกสาว ทาสชาย ทาสหญิง และคนเลวีที่อยู่ในเมือง
จงชื่นชมยินดีต่อหน้าพระองค์กับทุกสิ่งที่ลงมือทำ
19 ตราบใดที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน อย่าทอดทิ้งคนเลวี
20 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงขยายเขตแดนตามที่ทรงสัญญา และพวกคุณพูดว่า
อยากกินเนื้อ เพราะใจอยากกินเนื้อ ก็จะกินเนื้อได้ตามที่อยากกิน
21 ถ้าสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงเลือกให้พระนามของพระองค์อยู่ที่นั่นอยู่ไกล
เกินไป ก็ฆ่าวัวหรือแกะจากฝูงที่พระยาห์เวห์ประทานให้ตามที่ผมสั่ง
แล้วกินภายในเมืองของตนได้ตามที่อยากกิน
22 กินได้เหมือนกินเนื้อกาเซลล์หรือกวาง ทั้งผู้ที่ไม่สะอาดและผู้ที่สะอาดกินได้เหมือนกัน
23 แต่ต้องแน่ใจว่าไม่กินเลือด เพราะเลือดคือชีวิต จึงอย่ากินเลือดไปพร้อมกับเนื้อ
24 อย่ากินเลือด จงเทลงบนพื้นเหมือนเทน้ำ
25 อย่ากินเลือด เพื่อพวกคุณและลูกหลานรุ่นหลังจะอยู่ดีมีสุข
เมื่อทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์
26 ส่วนของบริสุทธิ์ที่พวกคุณมีและของที่ถวายตามคำปฏิญาณ
จงนำไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก

27 จงถวายเครื่องเผาบูชา ทั้งเนื้อและเลือด บนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ส่วนเลือดของเครื่องบูชาให้เทลงบนแท่นบูชาของพระองค์ แล้วพวกคุณจึงกินเนื้อได้
28 จงฟังและระมัดระวังทำตามถ้อยคำทั้งหมดที่ผมกำลังสั่ง
เพื่อพวกคุณและลูกหลานรุ่นหลังจะอยู่ดีมีสุขตลอดไป
เมื่อทำสิ่งที่ดีและถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
29 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงกำจัดชนชาติที่พวกคุณกำลังจะเข้าไปขับไล่
และเมื่อพวกคุณขับไล่พวกเขาแล้วเข้าไปอาศัยในแผ่นดินของพวกเขา
30 จงระวัง อย่าหลงติดตามวิถีของพวกเขาหลังจากชนชาติเหล่านั้นถูกกำจัดไปแล้ว
และอย่าไต่ถามถึงเทพเจ้าของพวกเขาว่า "ชนชาติเหล่านี้ปรนนิบัติเทพเจ้าของตนอย่างไร"
ฉันจะทำแบบเดียวกัน"
31 อย่าปรนนิบัติพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณแบบนั้น
เพราะพวกเขาทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงเกลียดเพื่อปรนนิบัติเทพเจ้าของตน
ถึงกับเผาลูกชายและลูกสาวในไฟถวายแก่เทพเจ้า
32 ทุกสิ่งที่ผมสั่ง จงระมัดระวังทำตาม อย่าเพิ่มอะไรเข้าไปและอย่าตัดอะไรออก

13

1 ถ้ามีผู้เผยพระวจนะหรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นในหมู่พวกคุณ
และเขาแสดงหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์ให้พวกคุณเห็น
2 แล้วหมายสำคัญหรือการอัศจรรย์นั้นเกิดขึ้นจริงตามที่เขาพูด พร้อมกับบอกว่า
"ไปติดตามพระอื่นที่พวกคุณไม่เคยรู้จัก และไปรับใช้พระเหล่านั้นกันเถอะ"
3 อย่าฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะหรือผู้ทำนายจากความฝันคนนั้น
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณกำลังทดสอบ
เพื่อให้รู้ว่าพวกคุณรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณด้วยทั้งใจและทั้งชีวิตหรือไม่
4 จงติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ยำเกรงพระองค์ รักษาพระบัญชา
เชื่อฟังเสียงของพระองค์ รับใช้พระองค์ และยึดมั่นในพระองค์
5 ส่วนผู้เผยพระวจนะหรือผู้ทำนายจากความฝันคนนั้นต้องถูกประหาร
เพราะเขาพูดชักชวนให้กบฏต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ผู้ทรงพาออกจากแผ่นดินอียิปต์และไถ่จากความเป็นทาส
เขาพยายามชักนำพวกคุณออกจากทางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงบัญชาให้เดิน
จงกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางพวกคุณ
6 ถ้าพี่ชายหรือน้องชายร่วมมารดา ลูกชาย ลูกสาว ภรรยาที่รัก
หรือเพื่อนสนิทที่รักเหมือนชีวิตของตัวเอง แอบล่อลวงว่า "ไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถอะ"
คือพระที่ทั้งพวกคุณและบรรพบุรุษไม่เคยรู้จัก
7 ไม่ว่าจะเป็นเทพเจ้าของชนชาติรอบข้าง ใกล้หรือไกล
จากปลายแผ่นดินด้านหนึ่งไปจนถึงอีกด้านหนึ่ง
8 อย่ายอมตามหรือฟังเขา อย่าสงสาร อย่าปรานี และอย่าปิดบังเขา
9 แต่ต้องฆ่าเขา จงเป็นคนแรกที่ลงมือประหารเขา แล้วประชาชนทั้งหมดจึงลงมือตาม
10 จงเอาหินขว้างเขาจนตาย
เพราะเขาพยายามชักนำพวกคุณออกจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ผู้ทรงพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากความเป็นทาส
11 แล้วอิสราเอลทั้งหมดจะได้ยินและเกรงกลัว และจะไม่ทำความชั่วเช่นนี้ในหมู่พวกคุณอีก
12 ถ้าพวกคุณได้ยินข่าวเกี่ยวกับเมืองหนึ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้เป็นที่อยู่ว่า

13 มีคนชั่วบางคนออกมาจากหมู่พวกคุณ แล้วชักนำชาวเมืองของตนให้หลงไป โดยบอกว่า
"ไปปรนนิบัติพระอื่นที่พวกคุณไม่เคยรู้จักกันเถอะ"
14 จงสืบถาม ตรวจสอบ และไต่สวนอย่างละเอียด ถ้าพบว่าเรื่องนั้นเป็นความจริงและแน่นอน
ว่ามีการกระทำน่าสะอิดสะเอียนเช่นนี้เกิดขึ้นในหมู่พวกคุณ
15 จงใช้คมดาบฆ่าชาวเมืองนั้นให้หมด ทำลายเมืองให้สิ้น ทั้งทุกสิ่งในเมืองและปศุสัตว์ด้วยคมดาบ
16 จงรวบรวมของที่ปล้นได้ทั้งหมดไว้กลางถนนของเมือง
แล้วเผาเมืองกับของทั้งหมดนั้นถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
เมืองนั้นจะเป็นกองซากตลอดไป ห้ามสร้างขึ้นใหม่
17 อย่าเก็บสิ่งใดที่ถูกกำหนดให้ทำลายไว้กับตัวเลย
เพื่อพระยาห์เวห์จะทรงหันจากความกริ้วอันรุนแรง ทรงเมตตาและสงสารพวกคุณ
และทรงเพิ่มจำนวนพวกคุณตามที่ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ
18 ทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพวกคุณฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
รักษาพระบัญชาทั้งหมดที่ผมกำลังสั่งในวันนี้
และทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ

14

1 พวกคุณเป็นลูกของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ อย่ากรีดเนื้อตัวเอง
และอย่าโกนผมบนหน้าผากให้โล้นไว้ทุกข์ให้คนตาย
2 เพราะพวกคุณเป็นประชากรบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และพระยาห์เวห์ทรงเลือกพวกคุณให้เป็นประชากรที่เป็นของพระองค์โดยเฉพาะ
เหนือชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลก
3 อย่ากินสิ่งใดที่น่าสะอิดสะเอียน
4 สัตว์ที่พวกคุณกินได้มีดังนี้ วัว แกะ แพะ
5 กวาง กาเซลล์ กวางโร แพะป่า ไอเบกซ์ แอนทิโลป และชามัวร์
6 สัตว์ทุกชนิดที่มีกีบแยกเป็นสองซีกและเคี้ยวเอื้อง พวกคุณกินได้
7 แต่ในสัตว์ที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบแยก พวกคุณห้ามกินอูฐ กระต่ายป่า และกระต่าย
เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่มีกีบไม่แยก จึงไม่สะอาดสำหรับพวกคุณ
8 ส่วนหมู แม้มีกีบแยกแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงไม่สะอาดสำหรับพวกคุณ
อย่ากินเนื้อและอย่าแตะต้องซากของมัน
9 สัตว์น้ำที่พวกคุณกินได้คือทุกชนิดที่มีครีบและเกล็ด
10 สิ่งใดที่ไม่มีครีบและเกล็ด อย่ากิน เพราะไม่สะอาดสำหรับพวกคุณ
11 นกสะอาดทุกชนิดพวกคุณกินได้
12 แต่นกต่อไปนี้ห้ามกิน ได้แก่ นกอินทรี แร้ง และเหยี่ยวออสเปรย์
13 เหยี่ยวแดง เหยี่ยวฟอลคอน และเหยี่ยวไคต์ทุกชนิด
14 กาทุกชนิด
15 นกกระจอกเทศ นกเค้า นกนางนวล และเหยี่ยวทุกชนิด
16 นกเค้าแมวเล็ก นกเค้าใหญ่ และนกเค้ามีหู
17 นกกระทุง แร้ง และนกกาน้ำ
18 นกกระสา นกยางทุกชนิด นกกะรางหัวขวาน และค้างคาว
19 แมลงมีปีกที่คลานไปมาทุกชนิดไม่สะอาดสำหรับพวกคุณ ห้ามกิน
20 นกสะอาดทุกชนิดพวกคุณกินได้

21 อย่ากินสัตว์ที่ตายเอง พวกคุณอาจให้แก่คนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ในเมืองของพวกคุณเพื่อเขาจะกิน
หรือขายให้คนต่างชาติได้ เพราะพวกคุณเป็นประชากรบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
อย่าต้มลูกแพะในน้ำนมของแม่มัน
22 จงถวายส่วนสิบจากผลผลิตทั้งหมดของเมล็ดพืชที่ออกจากนาในแต่ละปี
23 จงกินส่วนสิบจากธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน รวมทั้งลูกหัวปีของฝูงวัวและฝูงแกะ
ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ในสถานที่ที่พระองค์จะทรงเลือกให้พระนามของพระองค์อยู่ที่นั่น
เพื่อพวกคุณจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณเสมอ
24 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงอวยพรแล้ว
ถ้าระยะทางไกลเกินไปจนขนส่วนสิบไปไม่ไหว
เพราะสถานที่ที่พระองค์จะทรงเลือกให้พระนามของพระองค์อยู่ที่นั่นอยู่ไกล
25 ก็ให้ขายสิ่งเหล่านั้นแลกเป็นเงิน รวบเงินนั้นถือไว้
แล้วเดินทางไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงเลือก
26 จากนั้นใช้เงินซื้ออะไรก็ได้ตามที่อยากได้ ไม่ว่าจะเป็นวัว แกะ เหล้าองุ่น สุรา หรือสิ่งใดที่ต้องการ
แล้วพวกคุณกับครอบครัวจงกินที่นั่นต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณและชื่นชมยินดี
27 อย่าทอดทิ้งคนเลวีที่อยู่ในเมืองของพวกคุณ เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับพวกคุณ
28 เมื่อครบทุกสามปี จงนำส่วนสิบทั้งหมดจากผลผลิตของปีนั้นมาเก็บไว้ภายในเมืองของพวกคุณ
29 แล้วคนเลวีซึ่งไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับพวกคุณ คนต่างถิ่น เด็กที่กำพร้าพ่อ
และหญิงม่ายที่อยู่ในเมือง จะมากินจนอิ่ม
เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงอวยพรทุกสิ่งที่พวกคุณลงมือทำ

15

1 เมื่อครบทุกเจ็ดปี จงยกหนี้
2 วิธีปฏิบัติคือ เจ้าหนี้ทุกคนต้องยกหนี้ที่ให้เพื่อนบ้านยืมไว้
อย่าทวงหนี้จากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องร่วมชาติ เพราะมีการประกาศการปลดหนี้ของพระยาห์เวห์แล้ว
3 พวกคุณทวงหนี้จากคนต่างชาติได้ แต่หนี้ที่พี่น้องร่วมชาติติดค้างอยู่ ต้องยกให้
4 อย่างไรก็ตาม จะไม่มีคนยากจนในหมู่พวกคุณ เพราะพระยาห์เวห์จะทรงอวยพรอย่างแน่นอนใน
แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้เป็นมรดกเพื่อเข้าครอบครอง
5 ทั้งนี้ถ้าพวกคุณตั้งใจฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และระมัดระวังทำตามพระบัญชาทั้งหมดที่ผมกำลังสั่งในวันนี้
6 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงอวยพรตามที่ทรงสัญญา
พวกคุณจะให้หลายชนชาติยืม แต่ตัวเองไม่ต้องยืม จะปกครองหลายชนชาติ
แต่พวกเขาจะไม่ปกครองพวกคุณ
7 ถ้ามีพี่น้องร่วมชาติที่ยากจนอยู่ในเมืองใดเมืองหนึ่งของพวกคุณ
ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
อย่าใจแข็งหรือกำมือไม่ยอมช่วยพี่น้องที่ยากจน
8 แต่จงเปิดมือช่วยเขา และให้ยืมอย่างเพียงพอกับสิ่งที่เขาขาดแคลน
9 ระวังอย่าให้มีความคิดชั่วในใจว่า “ปีที่เจ็ด ปีแห่งการปลดหนี้ ใกล้เข้ามาแล้ว”
แล้วมองพี่น้องที่ยากจนอย่างใจแคบจนไม่ให้อะไรเขาเลย ถ้าเขาร้องทูลพระยาห์เวห์กล่าวโทษพวกคุณ
เรื่องนี้จะกลายเป็นบาปของพวกคุณ

10 จงให้เขาอย่างเต็มใจ อย่าเสียดายเมื่อให้
เพราะด้วยเหตุนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงอวยพรทุกงานและทุกสิ่งที่ลงมือทำ
11 เพราะในแผ่นดินจะมีคนยากจนอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นผมจึงสั่งว่า จงเปิดมือช่วยพี่น้อง
ช่วยคนขัดสนและคนยากจนในแผ่นดินของพวกคุณ
12 ถ้าพี่น้องชาวฮีบรู ไม่ว่าชายหรือหญิง ถูกขายให้พวกคุณและรับใช้หกปี
ปีที่เจ็ดจงปล่อยเขาเป็นอิสระ
13 เมื่อปล่อยเขาเป็นอิสระ อย่าปล่อยให้เขาออกไปมือเปล่า
14 จงจัดของให้อย่างเอื้อเฟื้อจากฝูงสัตว์ ลานนวดข้าว และบ่อย่ำองุ่นของพวกคุณ
จงแบ่งสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงอวยพรให้แก่เขา
15 จงจำไว้ว่าพวกคุณเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์
และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงไถ่พวกคุณ เพราะฉะนั้นผมจึงสั่งเรื่องนี้ในวันนี้
16 แต่ถ้าเขาบอกว่า ผมจะไม่จากนายไป เพราะเขารักพวกคุณและครอบครัว
และอยู่กับพวกคุณอย่างมีความสุข
17 ก็เอาเหล็กแหลมเจาะหูเขาติดกับบานประตู แล้วเขาจะเป็นทาสของพวกคุณตลอดไป
สำหรับทาสหญิงก็ให้ทำเช่นเดียวกัน
18 อย่ารู้สึกว่าเป็นเรื่องหนักใจเมื่อปล่อยเขาเป็นอิสระ เพราะตลอดหกปีที่รับใช้
เขาทำงานให้พวกคุณคุ้มค่าถึงสองเท่าของลูกจ้าง
แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงอวยพรทุกสิ่งที่ทำ
19 จงแยกลูกตัวผู้หัวปีทุกตัวที่เกิดจากฝูงวัวและฝูงแกะไว้ถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
อย่าใช้วัวหัวปีทำงาน และอย่าตัดขนแกะหัวปี
20 พวกคุณกับครอบครัวจงกินมันต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทุกปี
ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก
21 ถ้ามันมีตำหนิ ไม่ว่าจะขาพิการ ตาบอด หรือมีตำหนิอย่างอื่น
อย่านำไปถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
22 จงกินมันภายในเมืองของพวกคุณ ทั้งผู้ที่ไม่สะอาดและผู้ที่สะอาดกินได้เหมือนกัน
เช่นเดียวกับกาเซลล์และกวาง
23 แต่อย่ากินเลือด จงเทเลือดลงบนพื้นเหมือนเทน้ำ

16

1 จงถือเดือนอาบีบ และฉลองปัสกาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ เพราะในเดือนอาบีบ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงพาออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน
2 จงถวายเครื่องบูชาปัสกาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ จากฝูงแกะและฝูงวัว
ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือกให้พระนามของพระองค์อยู่ที่นั่น
3 อย่ากินขนมปังมีเชื้อพร้อมกับเครื่องบูชานั้น ตลอดเจ็ดวันจงกินขนมปังไร้เชื้อ
คือขนมปังแห่งความทุกข์ยาก เพราะพวกคุณออกจากแผ่นดินอียิปต์อย่างรีบเร่ง
เพื่อจะระลึกถึงวันที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์ตลอดชีวิต
4 ตลอดเจ็ดวัน เขตแดนของพวกคุณต้องไม่มีเชื้อขนมปังอยู่เลย
และอย่าให้เนื้อที่ถวายในเย็นวันแรกเหลือค้างคืนจนถึงเช้า
5 พวกคุณห้ามถวายเครื่องบูชาปัสกาภายในเมืองใด ๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
6 แต่จงถวายเครื่องบูชาปัสกาในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงเลือกให้พระนาม
ของพระองค์อยู่ที่นั่น ถวายในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตก
ในช่วงเวลาเดียวกับที่พวกคุณออกจากอียิปต์

7 จงย่างและกินในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงเลือก
แล้วตอนเช้าจึงกลับไปยังเต็นท์ของตน
8 จงกินขนมปังไร้เชื้อหกวัน วันที่เจ็ดให้มีการชุมนุมตามพิธีแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และอย่าทำงาน
9 จงนับเจ็ดสัปดาห์ เริ่มนับตั้งแต่ลงเคียวเกี่ยวต้นธัญพืช
10 แล้วจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
พร้อมนำของถวายด้วยความสมัครใจตามพระพรที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
11 จงชื่นชมยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ทั้งตัวพวกคุณ ลูกชาย ลูกสาว ทาสชาย
ทาสหญิง คนเลวีที่อยู่ในเมือง คนต่างถิ่น เด็กที่กำพร้าพ่อ และหญิงม่ายที่อยู่ท่ามกลางพวกคุณ
ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงเลือกให้พระนามของพระองค์อยู่ที่นั่น
12 จงจำไว้ว่าพวกคุณเคยเป็นทาสในอียิปต์ และจงระมัดระวังทำตามข้อกำหนดเหล่านี้
13 จงถือเทศกาลเพิงพักเจ็ดวัน หลังจากเก็บผลผลิตจากลานนวดข้าวและบ่อย่ำองุ่นแล้ว
14 จงชื่นชมยินดีในเทศกาล ทั้งตัวพวกคุณ ลูกชาย ลูกสาว ทาสชาย ทาสหญิง คนเลวี คนต่างถิ่น
เด็กที่กำพร้าพ่อ และหญิงม่ายที่อยู่ในเมืองของพวกคุณ
15 จงถือเทศกาลถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณเจ็ดวัน
ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงอวยพรผลผลิตทั้งหมดและทุกสิ่งที่ลงมือทำ
แล้วพวกคุณจะเปี่ยมด้วยความยินดี
16 ปีละสามครั้ง ผู้ชายทุกคนของพวกคุณต้องไปปรากฏตัวต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ในสถานที่ที่พระองค์จะทรงเลือก คือในเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลเพิงพัก
อย่าให้ใครไปปรากฏตัวต่อพระยาห์เวห์มือเปล่า
17 แต่ละคนจงถวายตามกำลัง ตามพระพรที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
18 จงแต่งตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามเผ่าในทุกเมืองที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทาน
ให้ และให้พวกเขาตัดสินประชาชนอย่างยุติธรรม
19 อย่าบิดเบือนความยุติธรรม อย่าลำเอียง และอย่ารับสินบน
เพราะสินบนทำให้คนมีปัญญามองความถูกต้องไม่เห็น และบิดเบือนคำพูดของคนชอบธรรม
20 จงยึดมั่นในความยุติธรรมอย่างแท้จริง
เพื่อพวกคุณจะมีชีวิตอยู่และได้รับแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้เป็นมรดก
21 อย่าปลูกต้นไม้ชนิดใดเป็นเสาอาเชราห์ข้างแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณที่พวก
คุณสร้างขึ้น
22 และอย่าตั้งเสาหินศักดิ์สิทธิ์สำหรับตัวเอง
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงเกลียดสิ่งนั้น

17

1 อย่านำวัวหรือแกะที่มีตำหนิหรือความผิดปกติใด ๆ
มาถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
เพราะสิ่งนั้นน่าสะอิดสะเอียนต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
2 ถ้าพบชายหรือหญิงคนหนึ่งในเมืองใดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
ซึ่งทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระองค์ด้วยการละเมิดพันธสัญญาของพระองค์
3 โดยไปปรนนิบัติและกราบไหว้เทพเจ้าอื่น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรือดวงดาวใด ๆ ในท้องฟ้า
ซึ่งพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงบัญชาให้ทำ

4 และมีคนมาแจ้งจนพวกคุณได้ยินเรื่องนั้น จงสืบสวนอย่างละเอียด
ถ้าพบว่าเป็นเรื่องจริงและแน่ชัดว่าได้เกิดสิ่งน่าสะอิดสะเอียนเช่นนี้ขึ้นในอิสราเอล
5 จงนำชายหรือหญิงที่ทำความชั่วนั้นออกไปที่ประตูเมือง แล้วเอาหินขว้างคนนั้นจนตาย
6 จะประหารผู้ที่ต้องโทษตายได้ก็ต่อเมื่อมีคำให้การของพยานสองหรือสามคน
จะประหารเขาโดยอาศัยพยานเพียงคนเดียวไม่ได้
7 ให้พยานเป็นผู้ลงมือก่อนในการประหารคนนั้น แล้วประชาชนทั้งหมดจึงลงมือตาม
จงกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางพวกคุณ
8 ถ้ามีคดีที่ตัดสินยากเกินไป ไม่ว่าจะเกี่ยวกับการนองเลือด ข้อพิพาท หรือการทำร้ายร่างกาย
ซึ่งเป็นเรื่องโต้แย้งกันในเมืองของพวกคุณ
จงขึ้นไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงเลือก
9 จงไปหาปุโรหิตซึ่งเป็นคนเลวีและผู้พิพากษาที่ทำหน้าที่อยู่ในเวลานั้น สอบถามพวกเขา
แล้วพวกเขาจะบอกคำตัดสินแก่พวกคุณ
10 จงทำตามคำตัดสินที่พวกเขาแจ้งจากสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก
และระมัดระวังทำตามทุกอย่างที่พวกเขาสอน
11 จงทำตามคำชี้ขาดของธรรมบัญญัติที่พวกเขาสอน และตามคำพิพากษาที่พวกเขาบอก
อย่าหันเหจากคำตัดสินของพวกเขาไปทางขวาหรือทางซ้าย
12 ผู้ใดอวดดีไม่ยอมฟังปุโรหิตซึ่งรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณที่นั่น
หรือไม่ยอมฟังผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย จงกำจัดความชั่วออกจากอิสราเอล
13 แล้วประชาชนทั้งหมดจะได้ยินและเกรงกลัว และจะไม่อวดดีเช่นนั้นอีก
14 เมื่อพวกคุณเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
เข้าครอบครองและอาศัยอยู่ แล้วพูดว่า
“ฉันจะตั้งกษัตริย์ขึ้นปกครองฉันเหมือนชนชาติทั้งหลายที่อยู่รอบตัว”
15 จงตั้งผู้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงเลือกขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองพวกคุณ
ต้องตั้งคนหนึ่งจากพี่น้องร่วมชาติขึ้นเป็นกษัตริย์
จะตั้งคนต่างชาติซึ่งไม่ใช่พี่น้องร่วมชาติของพวกคุณขึ้นปกครองไม่ได้
16 แต่กษัตริย์ต้องไม่สะสมม้าไว้มาก และต้องไม่ทำให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อหาม้าเพิ่ม
เพราะพระยาห์เวห์ตรัสกับพวกคุณแล้วว่า “อย่ากลับไปทางนั้นอีก”
17 เขาต้องไม่มีภรรยามาก เพื่อไม่ให้ใจของเขาหันเหไป และต้องไม่สะสมเงินกับทองไว้มากเกินไป
18 เมื่อขึ้นครองบัลลังก์ ให้เขาคัดลอกธรรมบัญญัตินี้ไว้สำหรับตนเองในหนังสือ
โดยคัดจากฉบับที่อยู่กับปุโรหิตชาวเลวี
19 ให้เก็บสำเนานั้นไว้กับตัว และอ่านตลอดชีวิต
เพื่อจะเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
รักษาถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้และข้อกำหนดเหล่านี้ และปฏิบัติตาม
20 เพื่อเขาจะไม่ถือตัวเหนือพี่น้องร่วมชาติ และไม่หันเหจากพระบัญชาไปทางขวาหรือทางซ้าย
แล้วเขากับลูกหลานจะได้ครองราชย์ในอิสราเอลยาวนาน

18

1 ปุโรหิตและคนเลวี คือเผ่าเลวีทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับอิสราเอล
พวกเขาจะกินของถวายแด่พระยาห์เวห์ที่เผาด้วยไฟและส่วนที่เป็นของพระองค์
2 พวกเขาจะไม่มีมรดกร่วมกับพี่น้อง พระยาห์เวห์ทรงเป็นมรดกของพวกเขา ตามที่พระองค์ตรัสไว้
3 ส่วนที่ปุโรหิตมีสิทธิ์ได้รับจากประชาชนผู้ถวายเครื่องบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวหรือแกะ คือหัวไหล่
แก้มทั้งสองข้าง และเครื่องใน

4 จงให้ผลแรกจากธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันของพวกคุณแก่เขา
รวมทั้งขนแกะชุดแรกที่ตัดได้
5 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงเลือกเขาจากทุกเผ่า
ให้เขาและลูกชายของเขารับใช้ในพระนามของพระยาห์เวห์ตลอดไป
6 ถ้าคนเลวีคนหนึ่งปรารถนาอย่างยิ่งที่จะมายังสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก
และเดินทางมาจากเมืองใดในอิสราเอลที่เขาอาศัยอยู่
7 เขาก็รับใช้ในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของตนได้
เช่นเดียวกับพี่น้องคนเลวีทุกคนที่รับใช้พระยาห์เวห์อยู่ที่นั่น
8 พวกเขามีสิทธิ์ได้รับส่วนอาหารเท่าเทียมกัน
นอกเหนือจากรายได้ที่เขาได้จากการขายทรัพย์สินของครอบครัว
9 เมื่อพวกคุณเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
อย่าเรียนรู้ที่จะทำตามสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของชนชาติเหล่านั้น
10 อย่าให้มีใครในหมู่พวกคุณนำลูกชายหรือลูกสาวผ่านไฟ หรือเป็นผู้เสี่ยงทาย ผู้ทำนายโชคชะตา
ผู้ใช้มนตร์สะกด หรือผู้ใช้เวทมนตร์
11 ผู้ร่ายมนตร์ ผู้ติดต่อวิญญาณ ผู้ใช้ไสยศาสตร์ หรือผู้เรียกวิญญาณคนตาย
12 เพราะทุกคนที่ทำสิ่งเหล่านี้น่าสะอิดสะเอียนต่อพระยาห์เวห์ และเพราะสิ่งน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจึงทรงขับไล่ชนชาติเหล่านั้นออกไป
13 จงดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
14 เพราะชนชาติเหล่านี้ที่พวกคุณกำลังจะขับไล่ออกไปฟังผู้ใช้เวทมนตร์และผู้เสี่ยงทาย
แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณไม่ทรงอนุญาตให้พวกคุณทำเช่นนั้น
15 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงตั้งผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งขึ้นจากหมู่พวกคุณเอง
จากพี่น้องร่วมชาติ เหมือนผม พวกคุณต้องฟังเขา
16 ทั้งนี้เป็นไปตามที่พวกคุณขอจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณที่โฮเรบในวันชุมนุมว่า
“ขออย่าให้ฉันได้ยินเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของฉันอีก และอย่าให้ฉันเห็นไฟใหญ่นี้อีกเลย
เพื่อฉันจะไม่ตาย”
17 พระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า “สิ่งที่พวกเขาพูดนั้นดีแล้ว
18 เราจะตั้งผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งขึ้นจากพี่น้องของพวกเขาเหมือนเจ้า
เราจะใส่ถ้อยคำของเราไว้ในปากของเขา และเขาจะพูดทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่พวกเขา
19 ผู้ใดไม่ฟังถ้อยคำของเราที่เขาพูดในนามของเรา เราจะเอาผิดผู้นั้นเอง
20 แต่ผู้เผยพระวจนะคนใดอวดดีพูดในนามของเราในสิ่งที่เราไม่ได้สั่งให้พูด
หรือพูดในนามของเทพเจ้าอื่น ผู้เผยพระวจนะคนนั้นต้องตาย”
21 พวกคุณอาจคิดในใจว่า “เราจะรู้ได้อย่างไรว่าถ้อยคำนั้นพระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัส”
22 เมื่อผู้เผยพระวจนะพูดในพระนามของพระยาห์เวห์ ถ้าเรื่องนั้นไม่เกิดขึ้นและไม่เป็นจริง
นั่นคือถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัส ผู้เผยพระวจนะคนนั้นพูดด้วยความอวดดี
พวกคุณไม่ต้องกลัวเขา

19

1 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงกำจัดชนชาติเหล่านั้น
ซึ่งพระองค์ประทานแผ่นดินของพวกเขาให้พวกคุณ
แล้วพวกคุณเข้าแทนที่และอาศัยอยู่ในเมืองและบ้านของพวกเขา

2 จงแยกเมืองสามเมืองไว้ในใจกลางแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้ครอบครอง
3 จงเตรียมเส้นทางไปยังเมืองเหล่านั้น
และแบ่งเขตแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงให้เป็นมรดกออกเป็นสามส่วน
เพื่อผู้ที่ฆ่าคนจะหนีไปที่นั่นได้
4 กรณีที่ผู้ฆ่าคนจะหนีไปที่นั่นและมีชีวิตอยู่ได้ คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยไม่เจตนา
และไม่เคยเกลียดชังเขามาก่อน
5 เช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่ากับเพื่อนบ้านเพื่อตัดไม้ แล้วเหวี่ยงขวานฟันต้นไม้
แต่หัวขวานหลุดจากด้ามไปถูกเพื่อนบ้านจนตาย
เขาก็หนีไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งเหล่านี้และมีชีวิตอยู่ได้
6 มิฉะนั้น ผู้แก้แค้นแทนผู้ตายอาจไล่ตามผู้ฆ่าคนนั้นด้วยความโกรธพลุ่งพล่าน
และตามทันเพราะทางไกล แล้วฆ่าเขา ทั้งที่เขาไม่สมควรตาย เพราะเขาไม่เคยเกลียดชังผู้ตายมาก่อน
7 เพราะฉะนั้นผมจึงสั่งให้พวกคุณแยกเมืองสามเมืองไว้
8 ถ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงขยายเขตแดนตามที่ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษ
และประทานแผ่นดินทั้งหมดที่ทรงสัญญาไว้กับบรรพบุรุษ
9 ถ้าพวกคุณระมัดระวังทำตามพระบัญชาทั้งหมดที่ผมกำลังสั่งในวันนี้
คือรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณและดำเนินตามทางของพระองค์เสมอ
ก็ให้เพิ่มอีกสามเมืองจากสามเมืองนี้
10 เพื่อจะไม่มีการหลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้เป็นมรดก และพวกคุณจะไม่ต้องรับผิดเพราะเลือดนั้น
11 แต่ถ้าชายคนหนึ่งเกลียดเพื่อนบ้าน ดักซุ่มรอ ลุกขึ้นทำร้ายจนตาย
แล้วหนีไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งเหล่านี้
12 ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองเขาส่งคนไปนำตัวเขากลับมา
แล้วมอบไว้ในมือของผู้แก้แค้นแทนผู้ตายเพื่อให้เขาตาย
13 อย่าสงสารเขา จงขจัดความผิดจากการหลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์ออกจากอิสราเอล
แล้วพวกคุณจะอยู่ดีมีสุข
14 อย่าย้ายหลักเขตของเพื่อนบ้านซึ่งคนรุ่นก่อนปักไว้ ในมรดกที่พวกคุณจะได้รับ
ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้ครอบครอง
15 จะกล่าวหาใครว่าทำผิดหรือทำบาปโดยอาศัยพยานเพียงคนเดียวไม่ได้
เรื่องหนึ่งจะยืนยันได้ด้วยคำให้การของพยานสองหรือสามคน
16 ถ้ามีพยานคนหนึ่งลุกขึ้นกล่าวหาใครอย่างไม่เป็นธรรมว่าทำผิด
17 ให้ชายทั้งสองที่มีข้อพิพาทกันยืนต่อหน้าพระยาห์เวห์
ต่อหน้าปุโรหิตและผู้พิพากษาที่ทำหน้าที่ในเวลานั้น
18 ผู้พิพากษาต้องสอบสวนอย่างละเอียด
ถ้าพบว่าพยานคนนั้นเป็นพยานเท็จและกล่าวหาเพื่อนร่วมชาติอย่างเท็จ
19 จงทำกับเขาอย่างที่เขาตั้งใจจะทำกับเพื่อนร่วมชาติ จงกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางพวกคุณ
20 คนที่เหลือจะได้ยินและเกรงกลัว และจะไม่ทำความชั่วเช่นนี้ในหมู่พวกคุณอีก
21 อย่าสงสาร ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า

20

1 เมื่อพวกคุณออกไปรบกับศัตรูและเห็นม้า รถรบ และผู้คนที่มีจำนวนมากกว่า อย่ากลัวพวกเขา
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ผู้ทรงพาพวกคุณออกจากแผ่นดินอียิปต์ ทรงอยู่กับพวกคุณ

2 เมื่อใกล้จะเข้ารบ ให้ปุโรหิตออกมาพูดกับประชาชน
3 เขาจะกล่าวว่า "อิสราเอล ฟังเถิด วันนี้พวกคุณกำลังจะเข้ารบกับศัตรู อย่าใจฝ่อ อย่ากลัว
อย่าตื่นตระหนก และอย่าหวาดผวาพวกเขา
4 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงไปกับพวกคุณ
พระองค์จะทรงต่อสู้กับศัตรูเพื่อพวกคุณและช่วยพวกคุณให้รอด"
5 แล้วเจ้าหน้าที่จะพูดกับประชาชนว่า "มีใครบ้างที่สร้างบ้านใหม่แต่ยังไม่ได้ทำพิธีอุทิศบ้าน
ให้เขากลับบ้านไป มิฉะนั้นเขาอาจตายในสนามรบและคนอื่นจะทำพิธีอุทิศบ้านแทน
6 มีใครบ้างที่ปลูกสวนองุ่นแต่ยังไม่ได้เริ่มเก็บผลมาใช้ ให้เขากลับบ้านไป
มิฉะนั้นเขาอาจตายในสนามรบและคนอื่นจะได้กินผลแทน
7 มีใครบ้างที่หมั้นหมายกับหญิงคนหนึ่งแต่ยังไม่ได้แต่งงานกับเธอ ให้เขากลับบ้านไป
มิฉะนั้นเขาอาจตายในสนามรบและชายอื่นจะแต่งงานกับเธอ"
8 เจ้าหน้าที่จะพูดกับประชาชนต่อไปว่า "มีใครบ้างที่กลัวและใจฝ่อ ให้เขากลับบ้านไป
เพื่อจะไม่ทำให้พี่น้องใจฝ่อตามเขา"
9 เมื่อเจ้าหน้าที่พูดกับประชาชนเสร็จแล้ว ให้แต่งตั้งผู้บัญชาการกองทัพเป็นผู้นำประชาชน
10 เมื่อพวกคุณเข้าใกล้เมืองหนึ่งเพื่อจะรบ จงยื่นข้อเสนอสันติภาพแก่เมืองนั้น
11 ถ้าเมืองนั้นตอบรับสันติและเปิดประตูให้
ประชาชนทั้งหมดในเมืองจะต้องเป็นแรงงานเกณฑ์ให้พวกคุณและรับใช้พวกคุณ
12 แต่ถ้าเมืองนั้นไม่ยอมสงบศึกและทำสงครามกับพวกคุณ จงล้อมเมืองนั้นไว้
13 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือ
จงฆ่าชายทุกคนในเมืองด้วยคมดาบ
14 ส่วนผู้หญิง เด็กเล็ก ปศุสัตว์ และทุกสิ่งในเมือง รวมทั้งของที่ปล้นได้ทั้งหมด
พวกคุณยึดมาเป็นของตนได้ และใช้ของที่ยึดจากศัตรูซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
15 จงทำเช่นนี้กับทุกเมืองที่อยู่ไกลจากพวกคุณมาก ซึ่งไม่ใช่เมืองของชนชาติเหล่านี้
16 แต่ในเมืองของชนชาติเหล่านี้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้เป็นมรดก
อย่าไว้ชีวิตสิ่งใดที่มีลมหายใจ
17 จงทำลายให้หมดสิ้น คือชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์
และชาวเยบุส ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงบัญชา
18 เพื่อพวกเขาจะไม่สอนพวกคุณให้ทำตามสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหมดที่พวกเขาทำเพื่อเทพเจ้าของ
ตน จนทำให้พวกคุณทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
19 เมื่อพวกคุณล้อมเมืองเป็นเวลานานเพื่อทำสงครามยึดเมืองนั้น อย่าใช้ขวานทำลายต้นไม้
เพราะพวกคุณกินผลจากมันได้ อย่าตัดมันลง ต้นไม้ในทุ่งเป็นมนุษย์หรือ
จึงจะต้องถูกพวกคุณล้อมโจมตี"
20 เฉพาะต้นไม้ที่พวกคุณรู้ว่าไม่ใช่ไม้ผลเท่านั้นที่พวกคุณทำลายและตัดลงได้
จงใช้ไม้เหล่านั้นสร้างเครื่องล้อมเมืองที่ทำสงครามกับพวกคุณ จนกว่าเมืองนั้นจะแตก

21

1 ถ้าพบคนถูกฆ่านอนอยู่กลางทุ่งในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้ครอบ
ครอง และไม่รู้ว่าใครฆ่าเขา
2 ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของพวกคุณออกไปวัดระยะจากศพถึงเมืองต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ
3 แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองที่อยู่ใกล้ศพที่สุดต้องนำวัวสาวตัวหนึ่งที่ไม่เคยใช้งานและไม่เคยเทียม
แอก

4 ให้นำวัวสาวตัวนั้นลงไปยังหุบเขาที่มีน้ำไหล ซึ่งไม่เคยไถหรือหว่าน แล้วหักคอวัวสาวที่นั่นในหุบเขา
5 จากนั้นปุโรหิตลูกหลานของเลวีจะเข้ามา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงเลือกพวกเขา
ให้รับใช้พระองค์และอวยพรในพระนามของพระยาห์เวห์
คำตัดสินของพวกเขาจะชี้ขาดข้อพิพาทและคดีทำร้ายทุกเรื่อง
6 พวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของเมืองที่อยู่ใกล้ศพที่สุดต้องล้างมือเหนือวัวสาวที่ถูกหักคอในหุบเขา
7 แล้วกล่าวว่า "มือของเราไม่ได้ทำให้เลือดนี้ไหล และตาของเราไม่ได้เห็นเหตุการณ์
8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดยกโทษให้อิสราเอลประชากรของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้
อย่าปล่อยให้ความผิดจากเลือดผู้บริสุทธิ์ตกอยู่ท่ามกลางอิสราเอลประชากรของพระองค์"
แล้วพวกเขาจะได้รับการอภัยจากความผิดเรื่องเลือดนั้น
9 ด้วยวิธีนี้พวกคุณจะขจัดความผิดจากการหลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์ออกจากท่ามกลางพวกคุณ
เมื่อทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์
10 เมื่อพวกคุณออกไปรบกับศัตรู และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงมอบพวกเขาไว้ในมือ
จนพวกคุณจับพวกเขาเป็นเชลย
11 ถ้าเห็นหญิงงามคนหนึ่งในหมู่เชลยและพึงใจอยากรับเธอเป็นภรรยา
12 จงพาเธอกลับบ้านของตน ให้เธอโกนศีรษะและตัดเล็บ
13 ให้เธอถอดเสื้อผ้าที่สวมตอนถูกจับเป็นเชลย แล้วอยู่ในบ้านนั้นและไว้ทุกข์ให้พ่อแม่เต็มหนึ่งเดือน
หลังจากนั้นจึงอยู่ร่วมกับเธอฉันสามีภรรยา และเธอจะเป็นภรรยา
14 ต่อมาถ้าไม่พอใจเธอแล้ว ก็ปล่อยให้เธอไปตามที่ต้องการ ห้ามขายเธอเป็นเงิน
และห้ามปฏิบัติกับเธอเหมือนทาส เพราะได้ทำให้เธอเสียเกียรติแล้ว
15 ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคน คนหนึ่งเขารักแต่อีกคนหนึ่งเขาเกลียด และทั้งสองมีลูกกับเขา
ถ้าลูกชายหัวปีเป็นลูกของภรรยาที่เขาเกลียด
16 เมื่อถึงวันที่เขาแบ่งมรดกให้ลูกชาย
เขาจะให้ลูกชายของภรรยาที่รักได้รับสิทธิบุตรหัวปีก่อนลูกชายของภรรยาที่เขาเกลียด
ซึ่งเป็นบุตรหัวปีจริงไม่ได้
17 แต่ต้องยอมรับลูกชายของภรรยาที่เขาเกลียดว่าเป็นบุตรหัวปี
โดยให้ส่วนแบ่งเป็นสองเท่าจากทรัพย์สินทั้งหมด เพราะเขาเป็นผลแรกแห่งกำลังของพ่อ
สิทธิ์บุตรหัวปีเป็นของเขา
18 ถ้าชายคนหนึ่งมีลูกชายหัวแข็งและกบฏ ไม่ยอมฟังคำของพ่อหรือแม่
แม้พ่อแม่จะลงโทษสั่งสอนก็ยังไม่ฟัง
19 ให้พ่อกับแม่จับตัวเขา พาไปหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองที่ประตูเมืองของตน
20 แล้วบอกพวกผู้ใหญ่ว่า "ลูกชายของเราคนนี้หัวแข็งและกบฏ ไม่ยอมฟังเรา
เขาเป็นคนตะกละและขี้เมา"
21 ให้ผู้ชายทั้งหมดในเมืองเอาหินขว้างเขาจนตาย จงกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางพวกคุณ
แล้วอิสราเอลทั้งหมดจะได้ยินและเกรงกลัว
22 ถ้าชายคนหนึ่งทำบาปที่สมควรตายและถูกประหาร แล้วพวกคุณแขวนศพเขาไว้บนต้นไม้
23 อย่าปล่อยศพไว้บนต้นไม้ข้ามคืน ต้องฝังในวันเดียวกัน
เพราะผู้ที่ถูกแขวนไว้ย่อมถูกพระเจ้าสาปแช่ง
อย่าทำให้แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้เป็นมรดกเป็นมลทิน

22

1 ถ้าเห็นวัวหรือแกะของพี่น้องร่วมชาติหลงทาง อย่าทำเป็นไม่เห็น จงพามันกลับไปหาเจ้าของให้ได้

2 ถ้าเจ้าของอยู่ไกลหรือไม่รู้ว่าเป็นของใคร
ให้นำสัตว์นั้นกลับมาที่บ้านและดูแลไว้จนกว่าเจ้าของจะมาตามหา แล้วจึงคืนให้เขา
3 จงทำเช่นเดียวกันกับลา เสื้อผ้า หรือสิ่งของใด ๆ ที่พี่น้องร่วมชาติทำหายและพวกคุณพบ
อย่าทำเป็นไม่เห็น
4 ถ้าเห็นลาหรือวัวของพี่น้องร่วมชาติล้มอยู่ข้างทาง อย่าทำเป็นไม่เห็น จงช่วยเขาพยุงสัตว์นั้นขึ้น
5 ผู้หญิงต้องไม่สวมเสื้อผ้าของผู้ชาย และผู้ชายต้องไม่สวมเสื้อผ้าของผู้หญิง
เพราะผู้ที่ทำเช่นนี้เป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
6 ถ้าเดินไปพบรังนกตามทาง ไม่ว่าจะอยู่บนต้นไม้หรือบนพื้น และมีลูกนกหรือไข่อยู่ในรัง
โดยแม่นกกำลังกกลูกหรือไข่ อย่าจับแม่นกไปพร้อมกับลูก
7 จงปล่อยแม่นกไป แต่จะเอาลูกนกไว้ก็ได้ เพื่อพวกคุณจะอยู่ดีมีสุขและมีอายุยืน
8 เมื่อสร้างบ้านใหม่ จงทำราวกันตกรอบดาดฟ้า
เพื่อจะไม่ต้องรับผิดหากมีใครตกลงจากดาดฟ้านั้นจนตาย
9 อย่าหว่านเมล็ดพืชสองชนิดปนกันในสวนองุ่น มิฉะนั้นผลผลิตทั้งหมด
ทั้งเมล็ดที่หว่านและผลจากสวนองุ่น จะเป็นมลทิน
10 อย่าใช้วัวกับลาลากไถด้วยกัน
11 อย่าสวมเสื้อผ้าที่ทอด้วยขนแกะผสมกับผ้าลินิน
12 จงทำชายครุย* ไว้ที่มุมทั้งสี่ของเสื้อคลุมที่ใช้ห่ม
13 ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง มีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยากับเธอแล้วกลับเกลียดเธอ
14 และกล่าวหาเธอด้วยเรื่องน่าอับอาย ทำให้เธอเสียชื่อ โดยพูดว่า “ข้าพเจ้าแต่งงานกับหญิงคนนี้
แต่เมื่อได้มีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยากับเธอ ข้าพเจ้าไม่พบหลักฐานว่าเธอเป็นพรหมจารี”
15 พ่อแม่ของหญิงสาวต้องนำหลักฐานว่าเธอเป็นพรหมจารีไปให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองที่ประตูเมือง
16 พ่อของหญิงสาวจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ว่า “ข้าพเจ้ายกลูกสาวให้ชายคนนี้เป็นภรรยา
แต่เขากลับเกลียดเธอ
17 ดูสิ เขากล่าวหาลูกสาวของข้าพเจ้าว่าเขาไม่พบหลักฐานว่าเธอเป็นพรหมจารี
แต่นี่คือหลักฐานว่าลูกสาวของข้าพเจ้าเป็นพรหมจารี”
แล้วพ่อแม่จะกางผ้าที่เป็นหลักฐานนั้นต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมือง
18 พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะจับชายคนนั้นมาลงโทษ
19 และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเขล† แล้วมอบเงินนั้นให้พ่อของหญิงสาว
เพราะเขาทำให้หญิงพรหมจารีคนหนึ่งในอิสราเอลเสียชื่อ เธอจะยังคงเป็นภรรยาของเขา
และเขาจะหย่าเธอตลอดชีวิตไม่ได้
20 แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และไม่พบหลักฐานว่าหญิงสาวเป็นพรหมจารี
21 ให้พาเธอออกมาที่ประตูบ้านพ่อ แล้วผู้ชายในเมืองจะเอาหินขว้างเธอจนตาย
เพราะเธอทำเรื่องน่าอัปยศในอิสราเอลด้วยการประพฤติตนอย่างหญิงโสเภณีในบ้านพ่อ
จงกำจัดความชั่วออกจากหมู่พวกคุณ
22 ถ้าพบชายคนหนึ่งนอนกับหญิงที่มีสามีแล้ว ทั้งชายที่นอนกับหญิงนั้นและหญิงคนนั้นต้องตาย
จงกำจัดความชั่วออกจากอิสราเอล
23 ถ้าหญิงสาวพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นหมายไว้กับชายคนหนึ่ง
แล้วมีชายอีกคนพบเธอในเมืองและนอนกับเธอ

---

* **22:12** **22:12** หรือ พู่ห้อย † **22:19** **22:19** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 100 เชเขลหนักประมาณหนึ่งกิโลกรัม หรือ 2.2 ปอนด์

24 จงพาทั้งสองออกไปที่ประตูเมืองนั้นและเอาหินขว้างจนตาย
หญิงสาวต้องตายเพราะอยู่ในเมืองแต่ไม่ร้องขอความช่วยเหลือ
ส่วนชายต้องตายเพราะเขาทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเสียเกียรติ
จงกำจัดความชั่วออกจากหมู่พวกคุณ
25 แต่ถ้าชายคนนั้นพบหญิงที่หมั้นหมายไว้ในทุ่ง แล้วขืนใจและนอนกับเธอ ให้เฉพาะชายคนนั้นตาย
26 อย่าทำอะไรหญิงสาว เพราะเธอไม่มีบาปที่สมควรตาย
เรื่องนี้ก็เหมือนชายคนหนึ่งลุกขึ้นทำร้ายเพื่อนบ้านและฆ่าเขา
27 เพราะชายคนนั้นพบเธอในทุ่ง หญิงที่หมั้นหมายไว้ร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครช่วยเธอ
28 ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงสาวพรหมจารีที่ยังไม่ได้หมั้นหมาย จับตัวเธอไว้และนอนกับเธอ
แล้วมีคนพบทั้งสอง
29 ชายที่นอนกับเธอต้องจ่ายเงินห้าสิบเชเขล‡ ให้พ่อของหญิงสาว และเธอจะเป็นภรรยาของเขา
เพราะเขาทำให้เธอเสียเกียรติ เขาจะหย่าเธอตลอดชีวิตไม่ได้
30 ชายคนหนึ่งต้องไม่รับภรรยาของพ่อมาเป็นภรรยา และต้องไม่ล่วงเกินภรรยาของพ่อ

23

1 ชายที่ถูกตอนด้วยการบดขยี้หรือตัดอวัยวะสืบพันธุ์ต้องไม่เข้าร่วมชุมนุมของพระยาห์เวห์
2 ผู้ที่เกิดจากความสัมพันธ์ต้องห้ามต้องไม่เข้าร่วมชุมนุมของพระยาห์เวห์
แม้ถึงรุ่นที่สิบก็ไม่มีใครในเชื้อสายของเขาเข้าร่วมชุมนุมของพระยาห์เวห์ได้
3 คนอัมโมนหรือคนโมอับต้องไม่เข้าร่วมชุมนุมของพระยาห์เวห์
แม้ถึงรุ่นที่สิบก็ไม่มีใครในเชื้อสายของพวกเขาเข้าร่วมชุมนุมของพระยาห์เวห์ได้ตลอดไป
4 เพราะพวกเขาไม่ได้นำอาหารและน้ำมาต้อนรับพวกคุณระหว่างทางเมื่อออกจากอียิปต์
และยังจ้างบาลาอัมบุตรเบโอร์จากเปโธร์ในเมโสโปเตเมียให้มาสาปแช่งพวกคุณ
5 แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณไม่ทรงฟังบาลาอัม
พระองค์กลับเปลี่ยนคำสาปให้เป็นพระพรแก่พวกคุณ
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงรักพวกคุณ
6 อย่าแสวงหาสันติสุขหรือความเจริญรุ่งเรืองให้พวกเขาตลอดชีวิตของพวกคุณ
7 อย่ารังเกียจคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องร่วมชาติของพวกคุณ อย่ารังเกียจคนอียิปต์
เพราะพวกคุณเคยอาศัยเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินของเขา
8 ลูกหลานรุ่นที่สามที่เกิดแก่พวกเขาเข้าร่วมชุมนุมของพระยาห์เวห์ได้
9 เมื่อออกไปตั้งค่ายรบกับศัตรู จงระวังตัวให้ห่างจากสิ่งชั่วร้ายทุกอย่าง
10 ถ้ามีชายคนหนึ่งในค่ายเป็นมลทินเพราะเหตุที่เกิดขึ้นกับเขาในเวลากลางคืน
เขาต้องออกไปอยู่นอกค่ายและห้ามกลับเข้าค่าย
11 เมื่อถึงเวลาเย็น ให้เขาอาบน้ำ และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วจึงกลับเข้าค่ายได้
12 จงกำหนดที่แห่งหนึ่งไว้นอกค่ายสำหรับออกไปถ่ายทุกข์
13 และพกเสียมเล็กไว้กับอาวุธ เมื่อออกไปถ่ายทุกข์ จงใช้มันขุดหลุม แล้วกลบดินปิดสิ่งปฏิกูล
14 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณดำเนินอยู่ท่ามกลางค่าย
เพื่อช่วยพวกคุณและมอบศัตรูไว้ในมือ ดังนั้นค่ายต้องบริสุทธิ์
เพื่อพระองค์จะไม่ทรงเห็นสิ่งที่เป็นมลทินในหมู่พวกคุณแล้วหันจากไป
15 อย่าส่งทาสที่หนีจากนายมาหาพวกคุณกลับไปให้นายของเขา

‡ **22:29 22:29** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

16 ให้เขาอาศัยอยู่กับพวกคุณในที่ซึ่งเขาเลือก ภายในเมืองใดเมืองหนึ่งตามที่เขาพอใจ
อย่าข่มเหงเขา
17 ห้ามมีหญิงโสเภณีในหมู่ลูกสาวอิสราเอล และห้ามมีชายผู้ร่วมเพศกับชายในหมู่ลูกชายอิสราเอล
18 อย่านำค่าจ้างของหญิงโสเภณีหรือค่าจ้างของชายโสเภณี*
เข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณเพื่อทำตามคำบนบานใด ๆ
เพราะทั้งสองอย่างเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
19 อย่าให้พี่น้องร่วมชาติกู้โดยคิดดอกเบี้ย ไม่ว่าจะเป็นดอกเบี้ยเงิน อาหาร
หรือสิ่งใดที่ให้กู้แล้วคิดดอกเบี้ย
20 จะคิดดอกเบี้ยจากคนต่างชาติได้ แต่ห้ามคิดจากพี่น้องร่วมชาติ เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงอวยพรทุกสิ่งที่พวกคุณลงมือทำในแผ่นดินที่กำลังจะเข้าไปครอบครอง
21 เมื่อบนบานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ อย่าชักช้าที่จะทำตาม
เพราะพระองค์จะทรงเรียกร้องสิ่งที่พวกคุณบนบานไว้อย่างแน่นอน มิฉะนั้นพวกคุณจะมีบาป
22 แต่ถ้าไม่บนบาน พวกคุณก็ไม่มีบาป
23 จงรักษาและทำตามสิ่งที่พวกคุณพูดออกมา
สิ่งใดที่พวกคุณบนบานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณไว้เป็นของถวายตามความสมัครใจ
ก็จงทำตามที่พูดไว้
24 เมื่อเข้าไปในสวนองุ่นของเพื่อนบ้าน จะกินองุ่นให้อิ่มตามใจได้ แต่อย่าใส่ภาชนะเอากลับไป
25 เมื่อเข้าไปในทุ่งธัญพืชที่ยังไม่ได้เกี่ยวของเพื่อนบ้าน จะเด็ดรวงด้วยมือกินได้
แต่อย่าใช้เคียวเกี่ยวธัญพืชของเพื่อนบ้าน

24

1 ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง
แล้วต่อมาเธอไม่เป็นที่พอใจของเขาเพราะเขาพบสิ่งไม่เหมาะสมบางอย่างในตัวเธอ
เขาเขียนหนังสือหย่า มอบหนังสือนั้นไว้ในมือเธอ แล้วส่งเธอออกจากบ้าน
2 เมื่อเธอออกจากบ้านของเขาแล้ว เธออาจไปเป็นภรรยาของชายอื่น
3 ถ้าสามีคนหลังเกลียดเธอ แล้วเขียนหนังสือหย่า มอบหนังสือนั้นไว้ในมือเธอ
และส่งเธอออกจากบ้าน หรือถ้าสามีคนหลังซึ่งรับเธอเป็นภรรยาเสียชีวิต
4 สามีคนแรกที่ส่งเธอออกไปจะรับเธอกลับมาเป็นภรรยาอีกหลังจากเธอเป็นมลทินแล้วไม่ได้
เพราะเรื่องนั้นเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระยาห์เวห์
อย่านำบาปมาสู่แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้เป็นมรดก
5 เมื่อชายคนหนึ่งเพิ่งแต่งงาน เขาไม่ต้องออกไปรบและไม่ต้องรับหน้าที่ใด ๆ
ให้เขาอยู่บ้านโดยไม่มีภาระเป็นเวลาหนึ่งปี และทำให้ภรรยาที่เขาแต่งงานด้วยมีความสุข
6 ห้ามยึดโม่หรือหินโม่ก้อนบนเป็นของค้ำประกัน
เพราะนั่นเท่ากับเอาชีวิตของคนหนึ่งเป็นของค้ำประกัน
7 ถ้าพบชายคนหนึ่งลักพาตัวพี่น้องร่วมชาติจากชาวอิสราเอล แล้วบังคับให้เป็นทาสหรือขายเขา
คนที่ลักพาตัวนั้นต้องตาย จงกำจัดความชั่วออกจากหมู่พวกคุณ
8 จงระมัดระวังเรื่องโรคเรื้อน และทำตามทุกอย่างที่ปุโรหิตชาวเลวีสอนอย่างเคร่งครัด
ตามที่ผมสั่งพวกเขาไว้ พวกคุณก็ต้องระมัดระวังทำตาม
9 จงจำไว้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำอะไรกับมิเรียมระหว่างทางเมื่อพวกคุณออกจากอียิปต์
10 เมื่อให้เพื่อนบ้านกู้สิ่งใด อย่าเข้าไปในบ้านของเขาเพื่อเอาของค้ำประกัน

---

* **23:18 23:18** แปลตรงตัวว่า "สุนัข"

11 ให้ยืนรออยู่ข้างนอก แล้วผู้กู้จะนำของค้ำประกันออกมาให้
12 ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเก็บของค้ำประกันนั้นไว้กับตัวข้ามคืน
13 จงคืนของค้ำประกันให้เขาเมื่อดวงอาทิตย์ตก
เพื่อเขาจะได้นอนห่มเสื้อผ้าของตนและอวยพรพวกคุณ
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงนับว่าพวกคุณทำถูกต้อง
14 อย่าข่มเหงลูกจ้างที่ยากจนและขัดสน
ไม่ว่าจะเป็นพี่น้องร่วมชาติหรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินภายในเมืองของพวกคุณ
15 จงจ่ายค่าจ้างให้เขาภายในวันนั้นก่อนดวงอาทิตย์ตก
เพราะเขายากจนและฝากความหวังไว้กับค่าจ้างนั้น
มิฉะนั้นเขาอาจร้องต่อพระยาห์เวห์กล่าวโทษพวกคุณ แล้วพวกคุณจะมีบาป
16 ห้ามประหารพ่อเพราะความผิดของลูก และห้ามประหารลูกเพราะความผิดของพ่อ
แต่ละคนต้องรับโทษตายเพราะบาปของตนเอง
17 อย่าบิดเบือนความยุติธรรมของคนต่างถิ่นหรือเด็กกำพร้า
และอย่ายึดเสื้อผ้าของหญิงม่ายเป็นของค้ำประกัน
18 จงจำไว้ว่าพวกคุณเคยเป็นทาสในอียิปต์
และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงไถ่พวกคุณออกจากที่นั่น เพราะฉะนั้นผมจึงสั่งให้ทำเช่นนี้
19 เมื่อเก็บเกี่ยวพืชผลในนาแล้วลืมฟ่อนธัญพืชไว้ อย่ากลับไปเอา ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างถิ่น
เด็กกำพร้า และหญิงม่าย
เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงอวยพรงานทุกอย่างที่พวกคุณทำ
20 เมื่อใช้ไม้ตีต้นมะกอกเพื่อเก็บผล อย่ากลับไปตีตามกิ่งซ้ำอีก ให้ผลที่เหลือไว้สำหรับคนต่างถิ่น
เด็กกำพร้า และหญิงม่าย
21 เมื่อเก็บผลองุ่น อย่ากลับไปเก็บตกซ้ำอีก ให้ผลที่เหลือไว้สำหรับคนต่างถิ่น เด็กกำพร้า
และหญิงม่าย
22 จงจำไว้ว่าพวกคุณเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นผมจึงสั่งให้ทำเช่นนี้

25

1 ถ้ามีข้อพิพาทระหว่างชายสองคนและนำคดีขึ้นศาล ให้ผู้พิพากษาตัดสินให้ผู้ที่ทำถูกพ้นผิด
และลงโทษผู้ที่ทำผิด
2 ถ้าคนผิดสมควรถูกเฆี่ยน ผู้พิพากษาจะให้เขานอนลง
แล้วเฆี่ยนต่อหน้าผู้พิพากษาตามจำนวนครั้งที่เหมาะกับความผิด
3 จะสั่งเฆี่ยนได้ไม่เกินสี่สิบครั้ง ห้ามเกินกว่านั้น มิฉะนั้นถ้าเฆี่ยนมากกว่านี้
พี่น้องร่วมชาติของพวกคุณจะถูกทำให้อับอายต่อหน้าพวกคุณ
4 อย่าครอบปากวัวขณะที่มันกำลังย่ำธัญพืช
5 ถ้าพี่น้องชายอยู่ร่วมกัน แล้วคนหนึ่งตายโดยไม่มีลูกชาย
ภรรยาของผู้ตายห้ามแต่งงานกับคนนอกครอบครัว
พี่หรือน้องชายของสามีต้องรับเธอเป็นภรรยาและอยู่กินกับเธอ
และทำหน้าที่ของพี่หรือน้องชายของสามีต่อเธอ
6 ลูกหัวปีที่เธอคลอดจะสืบชื่อของพี่หรือน้องชายผู้ตาย เพื่อชื่อของเขาจะไม่ถูกลบออกจากอิสราเอล
7 แต่ถ้าชายคนนั้นไม่ต้องการรับหญิงม่ายเป็นภรรยา เธอจะไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูเมืองและพูดว่า
“พี่หรือน้องชายของสามีฉันไม่ยอมรักษาชื่อของพี่น้องของตนไว้ในอิสราเอล
และไม่ยอมทำหน้าที่ของพี่หรือน้องชายของสามีต่อฉัน”
8 พวกผู้ใหญ่ของเมืองจะเรียกเขามาพูดด้วย ถ้าเขายืนยันว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการรับเธอ”

9 ภรรยาของพี่หรือน้องชายผู้ตายจะเข้าไปหาเขาต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ ถอดรองเท้าของเขาออกจากเท้า
แล้วถ่มน้ำลายใส่หน้า และพูดว่า “คนที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพี่น้องตนขึ้นมา จะถูกทำเช่นนี้”
10 แล้วคนในอิสราเอลจะเรียกครอบครัวของเขาว่า “ครอบครัวของชายผู้ถูกถอดรองเท้า”
11 ถ้าชายสองคนต่อสู้กัน และภรรยาของคนหนึ่งเข้ามาช่วยสามีให้พ้นจากมือของคนที่กำลังตีเขา
แล้วเธอยื่นมือไปคว้าอวัยวะเพศของชายอีกคน
12 จงตัดมือของเธอ อย่าสงสาร
13 อย่ามีลูกตุ้มน้ำหนักสองแบบในถุง คือแบบหนักกับแบบเบา
14 อย่ามีเครื่องตวงสองแบบในบ้าน คือขนาดใหญ่กับขนาดเล็ก
15 จงใช้ลูกตุ้มน้ำหนักที่เที่ยงตรงและยุติธรรม และใช้เครื่องตวงที่เที่ยงตรงและยุติธรรม
เพื่อพวกคุณจะมีอายุยืนในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
16 เพราะทุกคนที่ทำสิ่งเหล่านี้ ทุกคนที่ทำอย่างไม่ซื่อสัตย์
เป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
17 จงจำสิ่งที่อามาเลขทำกับพวกคุณระหว่างทางเมื่อออกจากอียิปต์
18 เขาเข้าจู่โจมพวกคุณระหว่างทาง และโจมตีคนอ่อนแรงที่เดินรั้งท้าย
ขณะที่พวกคุณเหนื่อยล้าและอ่อนเพลีย เขาไม่เกรงกลัวพระเจ้า
19 เพราะฉะนั้น เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้ได้พักจากศัตรูรอบด้าน
ในแผ่นดินที่พระองค์ประทานให้เป็นมรดกเพื่อครอบครอง
จงลบความทรงจำถึงอามาเลขออกจากใต้ฟ้า อย่าลืม

26

1 เมื่อพวกคุณเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้เป็นมรดก
เข้าครอบครองและอาศัยอยู่ที่นั่น
2 จงนำผลแรกส่วนหนึ่งจากผลผลิตทั้งหมดที่เก็บได้ในแผ่นดินซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ประทานให้ ใส่ตะกร้า แล้วไปยังสถานที่ที่พระองค์จะทรงเลือกให้พระนามของพระองค์อยู่ที่นั่น
3 จงไปหาปุโรหิตที่ทำหน้าที่ในเวลานั้นและกล่าวว่า
“วันนี้ขอประกาศต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านว่า
ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของเราว่าจะประทานแก่เรา”
4 ปุโรหิตจะรับตะกร้าจากมือและวางไว้หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
5 แล้วจงกล่าวต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณว่า “พ่อของข้าพเจ้า*
เป็นชาวซีเรียที่ใกล้จะพินาศ เขาลงไปอียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่น มีคนเพียงไม่กี่คน
แล้วที่นั่นเขากลายเป็นชนชาติใหญ่ แข็งแกร่ง และมีประชากรมาก
6 ชาวอียิปต์ปฏิบัติต่อเราอย่างโหดร้าย กดขี่เรา และบังคับให้ทำงานหนัก
7 เราจึงร้องต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา พระยาห์เวห์ทรงได้ยินเสียงของเรา
และทรงเห็นความทุกข์ ความเหน็ดเหนื่อย และการถูกกดขี่ของเรา
8 พระยาห์เวห์ทรงพาเราออกจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงพลังและแขนที่เหยียดออก
ด้วยความน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์
9 พระองค์ทรงนำเรามายังที่แห่งนี้ และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา
เป็นแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง
10 บัดนี้ ข้าพเจ้าได้นำผลแรกจากผลผลิตของแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ประทานแก่ข้าพเจ้ามาแล้ว”
จงวางตะกร้านั้นลงต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ และกราบนมัสการต่อหน้าพระองค์

---

* **26:5 26:5** หรือ บรรพบุรุษของข้าพเจ้า

11 แล้วจงชื่นชมยินดีกับสิ่งดีทั้งปวงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานแก่พวกคุณและครอบครัว ทั้งพวกคุณ คนเลวี และคนต่างถิ่นที่อยู่ท่ามกลางพวกคุณ
12 เมื่อถวายส่วนสิบจากผลผลิตทั้งหมดเสร็จในปีที่สาม ซึ่งเป็นปีถวายส่วนสิบ
จงมอบส่วนสิบนั้นแก่คนเลวี คนต่างถิ่น เด็กกำพร้า และหญิงม่าย
เพื่อพวกเขาจะได้กินในเมืองของพวกคุณจนอิ่ม
13 แล้วจงกล่าวต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณว่า ข้าพเจ้าได้นำของบริสุทธิ์ออกจากบ้าน
และมอบให้คนเลวี คนต่างถิ่น เด็กกำพร้า และหญิงม่าย
ตามพระบัญชาทุกข้อที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ละเมิดหรือหลงลืมพระบัญชาข้อใด
14 ข้าพเจ้าไม่ได้กินส่วนใดขณะไว้ทุกข์ ไม่ได้เอาส่วนใดออกไปขณะที่เป็นมลทิน
และไม่ได้มอบส่วนใดเพื่อคนตาย ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
และทำตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงบัญชา
15 โปรดมองลงมาจากที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์ในสวรรค์
และอวยพรอิสราเอลประชากรของพระองค์กับแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่เรา
ตามที่ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเรา เป็นแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง
16 วันนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงบัญชาให้ทำตามข้อกำหนดและกฎเกณฑ์เหล่านี้
จงรักษาและทำตามด้วยสุดใจและสุดชีวิต
17 วันนี้พวกคุณได้ประกาศยอมรับว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกคุณ
และจะดำเนินตามทางของพระองค์ รักษาข้อกำหนด พระบัญชา และกฎเกณฑ์ของพระองค์
และฟังเสียงของพระองค์
18 วันนี้พระยาห์เวห์ทรงประกาศว่าพวกคุณเป็นประชากรที่เป็นของพระองค์โดยเฉพาะ
ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และพวกคุณต้องรักษาพระบัญชาทั้งหมดของพระองค์
19 พระองค์จะทรงยกพวกคุณให้สูงเหนือชนชาติทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง ให้ได้รับคำสรรเสริญ
ชื่อเสียง และเกียรติ และให้พวกคุณเป็นประชากรบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ตามที่พระองค์ตรัสไว้

27

1 โมเสสกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลสั่งประชาชนว่า
จงรักษาพระบัญชาทั้งหมดที่ผมสั่งพวกคุณในวันนี้
2 ในวันที่พวกคุณข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
จงตั้งศิลาก้อนใหญ่ ๆ และฉาบด้วยปูน
3 เมื่อข้ามไปแล้ว จงเขียนถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้ไว้บนศิลาเหล่านั้น
เพื่อพวกคุณจะได้เข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
เป็นแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษทรงสัญญาไว้
4 เมื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้ว จงตั้งศิลาเหล่านี้ไว้บนภูเขาเอบาล ตามที่ผมสั่งพวกคุณในวันนี้
และฉาบด้วยปูน
5 ที่นั่นจงสร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ เป็นแท่นศิลา
อย่าใช้เครื่องมือเหล็กกับศิลาเหล่านั้น
6 จงสร้างแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณด้วยศิลาที่ไม่ได้ตัดแต่ง
และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์บนแท่นนั้น
7 จงถวายเครื่องสันติบูชาและกินที่นั่น แล้วชื่นชมยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
8 จงเขียนถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้ไว้บนศิลาเหล่านั้นให้ชัดเจนอย่างยิ่ง

9 โมเสสกับปุโรหิตชาวเลวีพูดกับอิสราเอลทั้งหมดว่า "อิสราเอล จงเงียบและฟัง
วันนี้พวกคุณได้เป็นประชากรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณแล้ว
10 เพราะฉะนั้น จงเชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และทำตามพระบัญชาและข้อกำหนดของพระองค์ที่ผมสั่งพวกคุณในวันนี้"
11 ในวันเดียวกันนั้น โมเสสสั่งประชาชนว่า
12 "เมื่อพวกคุณข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้ว ให้เผ่าเหล่านี้ยืนบนภูเขาเกริซิมเพื่ออวยพรประชาชน คือ
สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ โยเซฟ และเบนยามิน
13 ส่วนเผ่าเหล่านี้ให้ยืนบนภูเขาเอบาลเพื่อประกาศคำสาป คือ รูเบน กาด อาเชอร์ เศบูลุน ดาน
และนัฟทาลี
14 ให้คนเลวีประกาศแก่ชายอิสราเอลทุกคนด้วยเสียงดังว่า
15 "ผู้ใดทำรูปแกะสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระยาห์เวห์ เป็นงานฝีมือของช่าง
แล้วตั้งไว้ในที่ลับ ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะตอบว่า "อาเมน"
16 "ผู้ใดดูหมิ่นพ่อหรือแม่ ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
17 "ผู้ใดย้ายหลักเขตของเพื่อนบ้าน ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
18 "ผู้ใดพาคนตาบอดหลงทาง ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
19 "ผู้ใดบิดเบือนความยุติธรรมของคนต่างถิ่น เด็กกำพร้า และหญิงม่าย ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
20 "ผู้ใดนอนกับ* ภรรยาของพ่อ เพราะเขาทำให้ที่นอนของพ่อเสื่อมเกียรติ ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
21 "ผู้ใดนอนกับสัตว์ชนิดใดก็ตาม ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
22 "ผู้ใดนอนกับพี่สาวหรือน้องสาวของตน ไม่ว่าจะเป็นลูกสาวของพ่อหรือลูกสาวของแม่
ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
23 "ผู้ใดนอนกับแม่ยาย ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
24 "ผู้ใดแอบฆ่าเพื่อนบ้าน ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
25 "ผู้ใดรับสินบนเพื่อฆ่าคนบริสุทธิ์ ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"
26 "ผู้ใดไม่ยึดถือถ้อยคำของธรรมบัญญัตินี้และทำตาม ผู้นั้นต้องคำสาป"
ประชาชนทั้งหมดจะกล่าวว่า "อาเมน"

28

1 ถ้าพวกคุณตั้งใจฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และระมัดระวังทำตามพระบัญชาทั้งหมดของพระองค์ที่ผมสั่งพวกคุณในวันนี้
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงยกพวกคุณให้สูงเหนือชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลก

---

* **27:20 27:20** คือ มีเพศสัมพันธ์กับ

2 พรทั้งหมดนี้จะมาถึงและตามทันพวกคุณ
ถ้าพวกคุณฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
3 พวกคุณจะได้รับพรในเมือง และจะได้รับพรในทุ่งนา
4 ลูกหลานของพวกคุณ ผลผลิตจากแผ่นดิน ลูกสัตว์ ฝูงวัวที่เพิ่มจำนวน และลูกแกะลูกแพะ
จะได้รับพร
5 ตะกร้าและอ่างนวดแป้งของพวกคุณจะได้รับพร
6 พวกคุณจะได้รับพรเมื่อเข้า และจะได้รับพรเมื่อออก
7 พระยาห์เวห์จะทรงทำให้ศัตรูที่ลุกขึ้นสู้กับพวกคุณพ่ายแพ้แก่พวกคุณ พวกเขาจะยกมาทางเดียว
แต่จะหนีจากพวกคุณไปเจ็ดทาง
8 พระยาห์เวห์จะทรงบัญชาให้พรอยู่กับยุ้งฉางและงานทุกอย่างที่พวกคุณลงมือทำ
พระองค์จะทรงอวยพรพวกคุณในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
9 พระยาห์เวห์จะทรงตั้งพวกคุณไว้เป็นประชากรบริสุทธิ์ของพระองค์ ตามที่ทรงปฏิญาณไว้
ถ้าพวกคุณรักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณและดำเนินตามทางของพระองค์
10 ชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะเห็นว่าพวกคุณเป็นประชากรที่เรียกด้วยพระนามของพระ
ยาห์เวห์ และพวกเขาจะเกรงกลัวพวกคุณ
11 พระยาห์เวห์จะทรงให้พวกคุณมั่งคั่งอย่างบริบูรณ์ ทั้งลูกหลาน ฝูงสัตว์ และผลผลิตจากแผ่นดิน
ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษว่าจะประทานให้
12 พระยาห์เวห์จะทรงเปิดคลังอันดีของพระองค์ในท้องฟ้า ให้ฝนตกบนแผ่นดินตามฤดูกาล
และอวยพรงานทุกอย่างที่พวกคุณลงมือทำ พวกคุณจะให้หลายชนชาติกู้ แต่จะไม่ต้องกู้จากใคร
13 พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกคุณเป็นหัว ไม่ใช่หาง พวกคุณจะอยู่เหนือเท่านั้น ไม่อยู่ใต้
ถ้าพวกคุณฟังพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณที่ผมสั่งในวันนี้ และระมัดระวังทำตาม
14 และไม่หันจากถ้อยคำใดที่ผมสั่งพวกคุณในวันนี้ ไม่ว่าจะไปทางขวาหรือทางซ้าย
เพื่อไปติดตามและรับใช้พระอื่น
15 แต่ถ้าพวกคุณไม่ฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และไม่ระมัดระวังทำตามพระบัญชาและข้อกำหนดทั้งหมดของพระองค์ที่ผมสั่งพวกคุณในวันนี้
คำสาปทั้งหมดนี้จะมาถึงและตามทันพวกคุณ
16 พวกคุณจะต้องคำสาปในเมือง และจะต้องคำสาปในทุ่งนา
17 ตะกร้าและอ่างนวดแป้งของพวกคุณจะต้องคำสาป
18 ลูกหลาน ผลผลิตจากแผ่นดิน ฝูงวัวที่เพิ่มจำนวน และลูกแกะลูกแพะของพวกคุณจะต้องคำสาป
19 พวกคุณจะต้องคำสาปเมื่อเข้า และจะต้องคำสาปเมื่อออก
20 พระยาห์เวห์จะทรงส่งคำสาป ความสับสน และการตำหนิมายังงานทุกอย่างที่พวกคุณลงมือทำ
จนพวกคุณถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว
เพราะความชั่วที่พวกคุณทำและเพราะพวกคุณทอดทิ้งเรา
21 พระยาห์เวห์จะทรงทำให้โรคระบาดติดตามพวกคุณ
จนกว่าพระองค์จะทรงกำจัดพวกคุณออกจากแผ่นดินที่กำลังเข้าไปครอบครอง
22 พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษพวกคุณด้วยโรคผอมแห้ง ไข้ การอักเสบ ความร้อนแผดเผา ดาบ
โรคพืช และเชื้อราพืช สิ่งเหล่านี้จะไล่ตามพวกคุณจนพินาศ
23 ท้องฟ้าเหนือศีรษะจะเป็นทองสัมฤทธิ์ และแผ่นดินใต้เท้าจะเป็นเหล็ก
24 พระยาห์เวห์จะทรงทำให้ฝนของแผ่นดินกลายเป็นผงและฝุ่น
ซึ่งจะตกจากท้องฟ้าลงบนพวกคุณจนถูกทำลาย

25 พระยาห์เวห์จะทรงทำให้พวกคุณพ่ายแพ้แก่ศัตรู พวกคุณจะยกออกไปสู้ทางเดียว
แต่จะหนีจากพวกเขาไปเจ็ดทาง และจะถูกซัดไปมาท่ามกลางอาณาจักรทั้งปวงบนแผ่นดินโลก
26 ศพของพวกคุณจะเป็นอาหารของนกในท้องฟ้าและสัตว์บนแผ่นดิน และจะไม่มีใครไล่มันไป
27 พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษพวกคุณด้วยฝีของอียิปต์ เนื้องอก โรคลักปิดลักเปิด และโรคคัน
ซึ่งรักษาไม่หาย
28 พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษพวกคุณด้วยความวิกลจริต ความตาบอด และใจที่สับสน
29 ตอนเที่ยงพวกคุณจะคลำทางเหมือนคนตาบอดคลำอยู่ในความมืด
และจะไม่ประสบความสำเร็จในทางของตน พวกคุณจะถูกกดขี่และปล้นอยู่เสมอ โดยไม่มีใครช่วย
30 พวกคุณจะหมั้นหญิงไว้ แต่ชายอื่นจะนอนกับเธอ จะสร้างบ้านแต่ไม่ได้อยู่
จะปลูกสวนองุ่นแต่ไม่ได้ใช้ผลจากมัน
31 วัวของพวกคุณจะถูกฆ่าต่อหน้าต่อตา แต่พวกคุณจะไม่ได้กินเนื้อ
ลาจะถูกแย่งไปต่อหน้าต่อตาและไม่มีใครนำกลับมาให้ แกะจะถูกมอบให้ศัตรู และจะไม่มีใครช่วย
32 ลูกชายลูกสาวจะถูกมอบให้ชนชาติอื่น
ตาของพวกคุณจะเฝ้ามองพวกเขาจนหมดแรงด้วยความคิดถึงตลอดวัน
แต่พวกคุณจะไม่มีอำนาจทำอะไร
33 ชนชาติที่พวกคุณไม่รู้จักจะกินผลผลิตจากแผ่นดินและผลงานทั้งหมดของพวกคุณ
พวกคุณจะถูกกดขี่และบดขยี้อยู่เสมอ
34 จนภาพที่เห็นกับตาทำให้พวกคุณเสียสติ
35 พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษพวกคุณด้วยฝีร้ายที่หัวเข่าและขา รักษาไม่หาย
ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อม
36 พระยาห์เวห์จะทรงนำพวกคุณกับกษัตริย์ที่พวกคุณตั้งขึ้นปกครองไปยังชนชาติที่ทั้งพวกคุณและ
บรรพบุรุษไม่รู้จัก ที่นั่นพวกคุณจะรับใช้พระอื่นซึ่งทำจากไม้และหิน
37 พวกคุณจะกลายเป็นสิ่งน่าตกใจ เป็นเรื่องที่ผู้คนยกมาพูดเป็นสุภาษิต
และเป็นคำเยาะเย้ยในหมู่ชนชาติทั้งปวงที่พระยาห์เวห์ทรงนำพวกคุณไป
38 พวกคุณจะหว่านเมล็ดจำนวนมากในทุ่ง แต่เก็บเกี่ยวได้น้อย เพราะตั๊กแตนจะกินเสีย
39 พวกคุณจะปลูกและดูแลสวนองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นและไม่ได้เก็บผล
เพราะหนอนจะกินเสีย
40 พวกคุณจะมีต้นมะกอกทั่วเขตแดน แต่จะไม่ได้ใช้น้ำมันชโลมตัว เพราะผลมะกอกจะร่วงหมด
41 พวกคุณจะมีลูกชายลูกสาว แต่พวกเขาจะไม่อยู่กับพวกคุณ เพราะจะถูกกวาดไปเป็นเชลย
42 ตั๊กแตนจะกินต้นไม้และผลผลิตจากแผ่นดินทั้งหมด
43 คนต่างถิ่นที่อยู่ท่ามกลางพวกคุณจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนพวกคุณจะต่ำลงเรื่อย ๆ
44 เขาจะให้พวกคุณกู้ แต่พวกคุณจะไม่ให้เขากู้ เขาจะเป็นหัว และพวกคุณจะเป็นหาง
45 คำสาปทั้งหมดนี้จะมาถึง ไล่ตาม และตามทันพวกคุณจนถูกทำลาย
เพราะพวกคุณไม่ฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และไม่รักษาพระบัญชากับข้อกำหนดที่พระองค์ทรงบัญชา
46 คำสาปเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์แก่พวกคุณและลูกหลานตลอดไป
47 เพราะเมื่อมีทุกสิ่งอย่างบริบูรณ์
พวกคุณไม่ได้รับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณด้วยความยินดีและใจที่เปี่ยมสุข
48 พวกคุณจึงต้องรับใช้ศัตรูที่พระยาห์เวห์ทรงส่งมาสู้ ทั้งที่หิว กระหาย เปลือยกาย
และขาดแคลนทุกสิ่ง พระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอพวกคุณจนทรงทำลายพวกคุณ

49 พระยาห์เวห์จะทรงนำชนชาติหนึ่งจากแดนไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลก
มาสู้กับพวกคุณเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นชนชาติที่พวกคุณฟังภาษาไม่รู้เรื่อง
50 เป็นชนชาติหน้าตาดุดัน ไม่เคารพคนชราและไม่ปรานีคนหนุ่มสาว
51 พวกเขาจะกินลูกสัตว์และผลผลิตจากแผ่นดินของพวกคุณจนถูกทำลาย จะไม่เหลือธัญพืช
เหล้าองุ่นใหม่ น้ำมัน ฝูงวัวที่เพิ่มจำนวน หรือลูกแกะลูกแพะไว้ให้ จนพวกคุณพินาศ
52 พวกเขาจะล้อมพวกคุณในทุกเมือง จนกำแพงสูงและแข็งแรงที่พวกคุณไว้ใจพังลงทั่วแผ่นดิน
พวกเขาจะล้อมพวกคุณในทุกเมืองทั่วแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
53 ในการล้อมเมืองและความทุกข์ที่ศัตรูบีบบังคับ พวกคุณจะกินลูกของตัวเอง
คือเนื้อลูกชายและลูกสาวที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณประทานให้
54 แม้แต่ชายที่อ่อนโยนและละเอียดอ่อนที่สุดในหมู่พวกคุณก็จะมองพี่น้อง ภรรยาที่รัก
และลูกที่ยังเหลืออยู่อย่างไม่ปรานี
55 เขาจะไม่แบ่งเนื้อลูกที่กำลังกินให้ใครเลย เพราะไม่เหลืออะไรอีกแล้ว
ในการล้อมเมืองและความทุกข์ที่ศัตรูบีบบังคับพวกคุณในทุกเมือง
56 แม้แต่หญิงที่อ่อนโยนและละเอียดอ่อนที่สุดในหมู่พวกคุณ
ซึ่งเคยบอบบางจนไม่กล้าวางฝ่าเท้าลงบนพื้น จะมองสามีที่รัก ลูกชาย และลูกสาวอย่างไม่ปรานี
57 แม้แต่ทารกที่เพิ่งคลอดออกมาระหว่างขาของเธอ และลูก ๆ ที่เธอให้กำเนิด
เพราะเธอจะกินพวกเขาอย่างลับ ๆ เนื่องจากขาดแคลนทุกสิ่ง
ในการล้อมเมืองและความทุกข์ที่ศัตรูบีบบังคับพวกคุณในเมือง
58 ถ้าพวกคุณไม่ระมัดระวังทำตามถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัติที่เขียนไว้ในหนังสือนี้
เพื่อยำเกรงพระนามอันรุ่งโรจน์และน่าเกรงขามนี้ คือ พระยาห์เวห์* พระเจ้าของพวกคุณ
59 พระยาห์เวห์จะทรงทำให้ภัยพิบัติของพวกคุณและลูกหลานน่าสะพรึงกลัว
เป็นภัยพิบัติใหญ่และยืดเยื้อ และเป็นโรคร้ายแรงที่ยืดเยื้อ
60 พระองค์จะทรงนำโรคทั้งปวงของอียิปต์ที่พวกคุณหวาดกลัวกลับมาอีก
และโรคเหล่านั้นจะติดตามพวกคุณ
61 พระยาห์เวห์จะทรงนำโรคและภัยพิบัติทุกอย่างที่ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัตินี้มาสู่พวกคุณ จนถูกทำลาย
62 พวกคุณจะเหลือเพียงไม่กี่คน แม้เคยมีมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า
เพราะพวกคุณไม่ฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
63 เช่นเดียวกับที่พระยาห์เวห์ทรงยินดีที่จะทำดีแก่พวกคุณและเพิ่มจำนวนพวกคุณ
พระองค์ก็จะทรงยินดีที่จะทำให้พวกคุณพินาศและถูกทำลาย
พวกคุณจะถูกถอนออกจากแผ่นดินที่กำลังเข้าไปครอบครอง
64 พระยาห์เวห์จะทรงกระจายพวกคุณไปท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
ตั้งแต่ปลายแผ่นดินด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่ง
ที่นั่นพวกคุณจะรับใช้พระอื่นที่ทั้งพวกคุณและบรรพบุรุษไม่รู้จัก ซึ่งทำจากไม้และหิน
65 ท่ามกลางชนชาติเหล่านั้น พวกคุณจะไม่พบความสงบ และฝ่าเท้าจะไม่มีที่หยุดพัก
พระยาห์เวห์จะประทานใจที่สั่นกลัว ดวงตาที่หมดแรง และชีวิตที่เหี่ยวเฉาแก่พวกคุณ

---

* **28:58** **28:58** คำที่ฉบับภาษาอังกฤษพิมพ์เป็นตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดเพื่อหมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” มาจากภาษาฮีบรู יהוה ยาห์เวห์ เว้นแต่จะระบุเป็นอย่างอื่นว่าเป็นรูปย่อ יה ยาห์

66 พวกคุณจะเห็นชีวิตของตัวเองตกอยู่ในความไม่แน่นอน จะหวาดกลัวทั้งกลางคืนและกลางวัน
และไม่มั่นใจว่าจะรอดชีวิต
67 ตอนเช้าพวกคุณจะพูดว่า อยากให้ถึงเย็นเสียที และตอนเย็นจะพูดว่า
อยากให้ถึงเช้าเสียที เพราะความหวาดกลัวในใจและภาพที่เห็นกับตา
68 พระยาห์เวห์จะทรงส่งพวกคุณกลับไปอียิปต์ทางเรือ ตามเส้นทางที่ผมเคยบอกว่า
พวกคุณจะไม่ได้เห็นอีกเลย ที่นั่นพวกคุณจะเสนอขายตัวเองแก่ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง
แต่จะไม่มีใครซื้อ

29

1 นี่คือถ้อยคำแห่งพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสให้ทำกับชาวอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ
นอกเหนือจากพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำกับพวกเขาที่โฮเรบ
2 โมเสสเรียกอิสราเอลทั้งหมดมาและกล่าวว่า
พวกคุณเห็นด้วยตาของตนเองแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงทำอะไรในแผ่นดินอียิปต์ต่อฟาโรห์
ข้าราชการทั้งหมดของเขา และทั่วทั้งแผ่นดิน
3 พวกคุณเห็นบททดสอบครั้งใหญ่ หมายสำคัญ และการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้นกับตา
4 แต่จนถึงวันนี้ พระยาห์เวห์ยังไม่ได้ประทานใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็น และหูที่ได้ยินแก่พวกคุณ
5 เราได้นำพวกคุณตลอดสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เสื้อผ้าที่พวกคุณสวมไม่สึกเก่า
และรองเท้าที่สวมอยู่ก็ไม่สึกเก่า
6 พวกคุณไม่ได้กินขนมปัง ไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมึนเมา
เพื่อพวกคุณจะได้รู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
7 เมื่อพวกคุณมาถึงที่แห่งนี้
สิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบนกับโอกกษัตริย์แห่งบาชานยกออกมารบกับเรา และเราตีพวกเขา
8 เราเข้ายึดแผ่นดินของพวกเขาและมอบเป็นมรดกแก่คนรูเบน คนกาด และครึ่งเผ่ามนัสเสห์
9 เพราะฉะนั้น จงรักษาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และทำตาม
เพื่อพวกคุณจะเจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่งที่ทำ
10 วันนี้พวกคุณทุกคนยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ทั้งผู้นำ เผ่าต่าง ๆ พวกผู้ใหญ่
เจ้าหน้าที่ และชายอิสราเอลทั้งหมด
11 ทั้งเด็กเล็ก ภรรยา และคนต่างถิ่นที่อยู่ท่ามกลางค่าย ตั้งแต่คนผ่าฟืนจนถึงคนตักน้ำ
12 เพื่อพวกคุณจะเข้าสู่พันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณและคำปฏิญาณของ
พระองค์ ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงทำกับพวกคุณในวันนี้
13 เพื่อวันนี้พระองค์จะทรงตั้งพวกคุณไว้เป็นประชากรของพระองค์
และพระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าของพวกคุณ ตามที่ตรัสไว้และตามที่ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษ
คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
14 ผมไม่ได้ทำพันธสัญญาและคำปฏิญาณนี้กับพวกคุณเท่านั้น
15 แต่ทำกับผู้ที่ยืนอยู่กับเราที่นี่ในวันนี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
และกับผู้ที่ไม่ได้อยู่กับเราที่นี่ในวันนี้ด้วย
16 เพราะพวกคุณรู้ว่าเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร และเราเดินผ่านชนชาติต่าง ๆ
ที่พวกคุณผ่านมาอย่างไร
17 และพวกคุณเห็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนกับรูปเคารพของพวกเขา ซึ่งทำจากไม้ หิน เงิน และทอง
และอยู่ท่ามกลางพวกเขา

18 ระวังอย่าให้มีชาย หญิง ครอบครัว
หรือเผ่าใดในหมู่พวกคุณที่วันนี้หันใจออกจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
ไปปรนนิบัติพระของชนชาติเหล่านั้น และอย่าให้มีรากใดในหมู่พวกคุณที่ออกผลขมและมีพิษ
19 ถ้าคนเช่นนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำสาปนี้แล้วกลับอวยพรตัวเองในใจว่า "ฉันจะอยู่อย่างสงบ
แม้จะเดินตามใจดื้อรั้นของตัวเอง" ทั้งที่ชุ่มน้ำและที่แห้งแล้งก็จะพินาศไปด้วยกัน
20 พระยาห์เวห์จะไม่ทรงให้อภัยเขา
แต่ความกริ้วและความหวงแหนของพระยาห์เวห์จะลุกคุกรุ่นเป็นควันต่อคนนั้น
คำสาปทั้งหมดที่เขียนไว้ในหนังสือนี้จะตกอยู่กับเขา
และพระยาห์เวห์จะทรงลบชื่อของเขาออกจากใต้ฟ้า
21 พระยาห์เวห์จะทรงแยกเขาออกจากทุกเผ่าของอิสราเอลให้รับภัย
ตามคำสาปแห่งพันธสัญญาทั้งหมดที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัตินี้
22 คนรุ่นต่อมา คือ ลูกหลานที่จะเกิดภายหลัง และคนต่างชาติที่มาจากแดนไกล
จะเห็นภัยพิบัติของแผ่นดินและโรคที่พระยาห์เวห์ทรงทำให้เกิดขึ้น
23 พวกเขาจะเห็นว่าทั่วทั้งแผ่นดินเต็มไปด้วยกำมะถันและเกลือ ถูกเผาไหม้ ไม่มีการหว่าน
ไม่มีผลผลิต และไม่มีหญ้าใดงอกขึ้น เหมือนเมืองโสโดม โกโมราห์ อัดมาห์
และเศโบยิมที่พระยาห์เวห์ทรงคว่ำทำลายด้วยความกริ้วและความเดือดดาล
24 แล้วชนชาติทั้งปวงจะถามว่า "ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงทำเช่นนี้กับแผ่นดินนี้"
ความกริ้วรุนแรงนี้หมายความว่าอะไร""
25 คนทั้งหลายจะตอบว่า "เพราะพวกเขาละทิ้งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
ซึ่งพระองค์ทรงทำกับพวกเขาเมื่อทรงพาออกจากแผ่นดินอียิปต์
26 แล้วไปปรนนิบัติและกราบไหว้พระอื่นที่พวกเขาไม่รู้จัก และที่พระองค์ไม่ได้ทรงมอบให้พวกเขา
27 พระยาห์เวห์จึงทรงกริ้วต่อแผ่นดินนี้อย่างรุนแรง
และนำคำสาปทั้งหมดที่เขียนไว้ในหนังสือนี้มาสู่แผ่นดิน
28 พระยาห์เวห์ทรงถอนพวกเขาออกจากแผ่นดินด้วยความกริ้ว ความเดือดดาล
และความขุ่นเคืองอย่างยิ่ง แล้วโยนพวกเขาไปยังแผ่นดินอื่น ดังที่เป็นอยู่ทุกวันนี้"
29 สิ่งที่ซ่อนเร้นเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
แต่สิ่งที่ทรงเปิดเผยเป็นของเราและลูกหลานตลอดไป
เพื่อเราจะทำตามถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้

30

1 เมื่อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นกับพวกคุณ ทั้งพรและคำสาปที่ผมนำมาไว้ต่อหน้าพวกคุณ และพวก
คุณระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงขับไล่พวกคุณไป
2 แล้วพวกคุณกับลูกหลานกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และเชื่อฟังเสียงของพระองค์ตามทุกสิ่งที่ผมสั่งในวันนี้ ด้วยสุดใจและสุดชีวิต
3 เมื่อนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงปลดพวกคุณจากการเป็นเชลย ทรงเมตตา
และจะทรงกลับมารวบรวมพวกคุณจากชนชาติทั้งปวงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงกระจาย
พวกคุณไป
4 แม้ผู้ที่ถูกขับไล่ไปจะอยู่สุดขอบฟ้า
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณก็จะทรงรวบรวมพวกคุณจากที่นั่นและนำพวกคุณกลับมา

5 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงนำพวกคุณกลับสู่แผ่นดินที่บรรพบุรุษเคยครอบครอง
แล้วพวกคุณจะครอบครองแผ่นดินนั้น
พระองค์จะทรงทำดีแก่พวกคุณและเพิ่มจำนวนให้มากกว่าบรรพบุรุษ
6 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงตัดหนังหุ้มปลายของใจพวกคุณและใจของลูกหลานออก
เพื่อพวกคุณจะรักพระองค์ด้วยสุดใจและสุดชีวิต และมีชีวิตอยู่
7 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงให้คำสาปทั้งหมดนี้ตกอยู่กับศัตรูและผู้ที่เกลียดชังและ
ข่มเหงพวกคุณ
8 แล้วพวกคุณจะกลับมาเชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์และทำตามพระบัญชาทั้งหมดที่ผมสั่งในวันนี้
9 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงทำให้พวกคุณเจริญรุ่งเรืองอย่างมาก
ทั้งในงานทุกอย่างที่ลงมือทำ ลูกหลาน ฝูงสัตว์ และผลผลิตจากแผ่นดิน
เพราะพระยาห์เวห์จะทรงยินดีที่จะทำดีแก่พวกคุณอีกครั้ง เหมือนที่ทรงยินดีในบรรพบุรุษ
10 ถ้าพวกคุณเชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
รักษาพระบัญชาและข้อกำหนดที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัตินี้
และหันกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดใจและสุดชีวิต

11 เพราะพระบัญชาที่ผมสั่งพวกคุณในวันนี้ไม่ได้ยากเกินไปและไม่ได้อยู่ไกลเกินเอื้อม
12 พระบัญชานี้ไม่ได้อยู่บนสวรรค์จนพวกคุณต้องพูดว่า "ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์แทนเรา
เพื่อนำลงมาให้เราและประกาศให้เราฟัง เพื่อเราจะได้ทำตาม"
13 และไม่ได้อยู่เลยทะเลจนพวกคุณต้องพูดว่า "ใครจะข้ามทะเลแทนเรา
เพื่อนำมาให้เราและประกาศให้เราฟัง เพื่อเราจะได้ทำตาม"
14 แต่ถ้อยคำนี้อยู่ใกล้พวกคุณมาก อยู่ในปากและในใจ เพื่อพวกคุณจะทำตามได้
15 วันนี้ผมนำชีวิตและความเจริญรุ่งเรือง ความตายและความชั่วมาไว้ต่อหน้าพวกคุณ
16 วันนี้ผมสั่งให้พวกคุณรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ดำเนินตามทางของพระองค์
และรักษาพระบัญชา ข้อกำหนด และกฎเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อพวกคุณจะมีชีวิตและเพิ่มจำนวน
และพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณจะทรงอวยพรในแผ่นดินที่กำลังเข้าไปครอบครอง
17 แต่ถ้าใจของพวกคุณหันออกไปและไม่ฟัง แต่ถูกชักจูงให้ไปกราบไหว้และรับใช้พระอื่น
18 วันนี้ผมประกาศให้พวกคุณรู้ว่า พวกคุณจะต้องพินาศแน่นอน
จะไม่ได้มีอายุยืนในแผ่นดินที่กำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปครอบครอง
19 วันนี้ผมขอให้ฟ้าและแผ่นดินเป็นพยานกล่าวโทษพวกคุณว่า ผมนำชีวิตและความตาย
พรและคำสาปมาไว้ต่อหน้าพวกคุณ เพราะฉะนั้นจงเลือกชีวิต เพื่อพวกคุณกับลูกหลานจะมีชีวิต
20 โดยรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ เชื่อฟังเสียงของพระองค์ และยึดมั่นในพระองค์
เพราะพระองค์คือชีวิตและความยืนยาวของพวกคุณ
เพื่อพวกคุณจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษ คืออับราฮัม อิสอัค
และยาโคบ ว่าจะประทานให้"

31

1 โมเสสไปกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่อิสราเอลทั้งหมด
2 เขาพูดกับพวกเขาว่า "วันนี้ผมอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ผมออกไปทำหน้าที่อย่างแต่ก่อนไม่ไหวแล้ว
และพระยาห์เวห์ตรัสกับผมว่า "เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้"

3 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณเองจะทรงข้ามไปนำหน้าพวกคุณ
พระองค์จะทรงทำลายชนชาติเหล่านี้ให้พ้นทางพวกคุณ แล้วพวกคุณจะเข้าครอบครองแทนพวกเขา
โยชูวาจะข้ามไปนำหน้าพวกคุณ ตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้
4 พระยาห์เวห์จะทรงทำกับพวกเขาเหมือนที่ทรงทำกับสิโหนและโอก กษัตริย์ชาวอาโมไรต์
และกับแผ่นดินของพวกเขา เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกเขา
5 พระยาห์เวห์จะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือพวกคุณ
และพวกคุณต้องทำกับพวกเขาตามพระบัญชาทั้งหมดที่ผมสั่งไว้
6 จงเข้มแข็งและกล้าหาญ อย่ากลัวหรือหวาดหวั่นพวกเขา
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณเองจะทรงไปกับพวกคุณ
พระองค์จะไม่ทรงปล่อยพวกคุณและไม่ทรงทอดทิ้งพวกคุณ
7 โมเสสเรียกโยชูวามา แล้วพูดกับเขาต่อหน้าอิสราเอลทั้งหมดว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญ
เพราะเจ้าจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นพร้อมกับประชาชนนี้
คือแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษว่าจะประทานให้
และเจ้าจะทำให้พวกเขาได้รับแผ่นดินนั้นเป็นมรดก
8 พระยาห์เวห์เองจะทรงนำหน้าเจ้า พระองค์จะทรงอยู่กับเจ้า
จะไม่ทรงปล่อยเจ้าและไม่ทรงทอดทิ้งเจ้า อย่ากลัว อย่าท้อใจ
9 โมเสสเขียนธรรมบัญญัตินี้
แล้วมอบให้ปุโรหิตลูกหลานของเลวีผู้หามหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์
และมอบให้พวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของอิสราเอล
10 โมเสสสั่งพวกเขาว่า เมื่อครบทุกเจ็ดปี ตามกำหนดปีแห่งการปลดหนี้ ในเทศกาลเพิงพัก
11 เมื่ออิสราเอลทั้งหมดมาเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ ณ
สถานที่ที่พระองค์จะทรงเลือก จงอ่านธรรมบัญญัตินี้ให้อิสราเอลทั้งหมดฟัง
12 จงเรียกประชาชนมารวมกัน ทั้งชาย หญิง เด็กเล็ก และคนต่างถิ่นที่อยู่ในเมืองของพวกคุณ
เพื่อพวกเขาจะได้ฟัง เรียนรู้ ยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
และระมัดระวังทำตามถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้
13 และเพื่อให้ลูกหลานที่ยังไม่รู้จักได้ฟังและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
ตลอดเวลาที่พวกคุณมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่กำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปครอบครอง
14 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด วันตายของเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวา
แล้วพากันมายืนที่เต็นท์นัดพบ เพื่อเราจะมอบหมายหน้าที่แก่เขา
โมเสสกับโยชูวาจึงไปยืนที่เต็นท์นัดพบ
15 พระยาห์เวห์ทรงปรากฏในเต็นท์เป็นเสาเมฆ และเสาเมฆนั้นตั้งอยู่เหนือทางเข้าเต็นท์
16 พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด เจ้ากำลังจะล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า
ประชาชนนี้จะลุกขึ้นไปเล่นชู้กับเทพเจ้าต่างด้าวของแผ่นดินที่พวกเขากำลังจะเข้าไปอยู่
พวกเขาจะทอดทิ้งเราและละเมิดพันธสัญญาที่เราทำไว้กับพวกเขา
17 ในวันนั้นความกริ้วของเราจะลุกขึ้นต่อพวกเขา เราจะทอดทิ้งพวกเขาและซ่อนหน้าจากพวกเขา
พวกเขาจะถูกกลืนกิน ความชั่วร้ายและความทุกข์มากมายจะเกิดขึ้นกับพวกเขา
จนในวันนั้นพวกเขาจะพูดว่า
ความชั่วร้ายเหล่านี้เกิดขึ้นกับเราเพราะพระเจ้าของเราไม่อยู่ท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ
18 ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าจากพวกเขาอย่างแน่นอน
เพราะความชั่วทั้งหมดที่พวกเขาทำโดยหันไปหาพระอื่น

19 "เพราะฉะนั้น ตอนนี้จงเขียนบทเพลงนี้ไว้สำหรับพวกเจ้า และสอนให้ลูกหลานอิสราเอลร้อง
จนบทเพลงนี้ติดปากพวกเขา เพื่อให้บทเพลงนี้เป็นพยานของเรา กล่าวโทษลูกหลานอิสราเอล
20 เพราะเมื่อเราพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณต่อบรรพบุรุษไว้
เป็นแผ่นดินที่อุดมด้วยน้ำนมและน้ำผึ้ง และพวกเขาได้กินจนอิ่มและอ้วนพี พวกเขาจะหันไปหาพระอื่น
รับใช้พระเหล่านั้น ดูหมิ่นเรา และละเมิดพันธสัญญาของเรา
21 เมื่อความชั่วร้ายและความทุกข์มากมายเกิดขึ้นกับพวกเขา
บทเพลงนี้จะเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา
เพราะลูกหลานของพวกเขาจะยังร้องบทเพลงนี้สืบต่อกันไปไม่ขาดปาก
เรารู้วิถีทางของพวกเขาและสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่วันนี้
ก่อนที่เราจะพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่เราสัญญาไว้"
22 วันนั้นเองโมเสสเขียนบทเพลงนี้และสอนให้ลูกหลานอิสราเอลร้อง
23 พระองค์ทรงมอบหมายหน้าที่แก่โยชูวาบุตรนูนและตรัสว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญ
เพราะเจ้าจะพาลูกหลานอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณว่าจะประทานให้พวกเขา
เราจะอยู่กับเจ้า"
24 เมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของธรรมบัญญัตินี้ลงในหนังสือจนจบแล้ว
25 โมเสสสั่งคนเลวีผู้หามหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ว่า
26 "จงนำหนังสือธรรมบัญญัตินี้ไปวางไว้ข้างหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
เพื่อให้หนังสือเล่มนี้อยู่ที่นั่นเป็นพยานกล่าวโทษพวกคุณ
27 เพราะผมรู้ว่าพวกคุณกบฏและหัวแข็งเพียงใด ดูสิ ขณะที่ผมยังมีชีวิตอยู่กับพวกคุณวันนี้
พวกคุณยังกบฏต่อพระยาห์เวห์ แล้วหลังจากผมตายจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าไร"
28 จงเรียกพวกผู้ใหญ่จากทุกเผ่าและเจ้าหน้าที่ทั้งหมดมาหาผม
เพื่อผมจะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้พวกเขาฟัง และเรียกฟ้ากับแผ่นดินมาเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา
29 เพราะผมรู้ว่า หลังจากผมตาย
พวกคุณจะทำตัวเสื่อมทรามอย่างหนักและหันออกจากทางที่ผมสั่งไว้
ความชั่วร้ายจะเกิดขึ้นกับพวกคุณในวันข้างหน้า เพราะพวกคุณจะทำสิ่งชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์
และยั่วพระองค์ให้กริ้วด้วยสิ่งที่มือพวกคุณทำ"
30 โมเสสกล่าวถ้อยคำของบทเพลงนี้ให้อิสราเอลทั้งชุมนุมฟังจนจบ

32

1 ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงเงี่ยหูฟัง แล้วข้าพเจ้าจะพูด
ให้แผ่นดินฟังถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า
2 คำสอนของข้าพเจ้าจะหยดลงดั่งสายฝน
ถ้อยคำของข้าพเจ้าจะพร่างพรมดั่งน้ำค้าง
ดั่งฝนละอองเหนือหญ้าอ่อน
ดั่งสายฝนบนพืชเขียว
3 เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์
จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา"
4 พระองค์คือศิลา งานของพระองค์สมบูรณ์
เพราะทางทั้งสิ้นของพระองค์ยุติธรรม
พระเจ้าผู้สัตย์ซื่อ ไม่ทรงทำผิด
พระองค์ทรงเที่ยงธรรมและซื่อตรง

5 พวกเขาทำตัวเสื่อมทรามต่อพระองค์
เพราะความบกพร่องของตน พวกเขาจึงไม่ใช่ลูกของพระองค์
เป็นคนรุ่นคดเคี้ยวและบิดเบี้ยว
6 ประชาชนโง่เขลาไร้ปัญญาเอ๋ย
นี่หรือคือสิ่งที่ตอบแทนพระยาห์เวห์
พระองค์ไม่ใช่พ่อของพวกคุณ ผู้ซื้อพวกคุณไว้หรือ
พระองค์ทรงสร้างและสถาปนาพวกคุณ
7 จงระลึกถึงวันเก่าก่อน
คิดถึงปีแห่งคนหลายชั่วอายุ
ถามพ่อของพวกคุณ แล้วเขาจะบอก
ถามพวกผู้ใหญ่ แล้วพวกเขาจะเล่าให้ฟัง
8 เมื่อองค์ผู้สูงสุดประทานมรดกแก่ชนชาติต่าง ๆ
เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานมนุษย์ออกจากกัน
พระองค์ทรงกำหนดเขตแดนของชนชาติ
ตามจำนวนลูกหลานอิสราเอล
9 เพราะส่วนของพระยาห์เวห์คือประชากรของพระองค์
ยาโคบคือส่วนมรดกที่พระองค์ได้รับ
10 พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินกันดาร
ในถิ่นร้างที่มีเสียงโหยหวน
พระองค์ทรงโอบล้อมเขา
ทรงดูแลเขา
ทรงรักษาเขาดั่งแก้วตาดวงใจ
11 ดั่งนกอินทรีกวนรังของมัน
โผบินอยู่เหนือลูกอ่อน
พระองค์ทรงกางปีก
รับพวกเขาขึ้นมา
และแบกไว้บนขนปีก
12 พระยาห์เวห์เพียงพระองค์เดียวทรงนำเขา
ไม่มีพระต่างด้าวองค์ใดอยู่กับเขา
13 พระองค์ทรงให้เขาขี่บนที่สูงของแผ่นดิน
เขาได้กินผลผลิตจากท้องทุ่ง
พระองค์ทรงให้เขาดูดน้ำผึ้งจากศิลา
และน้ำมันจากหินเหล็กไฟ
14 เนยจากฝูงวัว น้ำนมจากฝูงแกะ
พร้อมไขมันลูกแกะ
แกะผู้พันธุ์บาชานและแพะ
พร้อมข้าวสาลีชั้นเลิศ
เจ้าดื่มเหล้าองุ่นจากเลือดขององุ่น
15 แต่เยชูรุนอ้วนพีแล้วเตะถีบอย่างพยศ
เจ้าอ้วนขึ้น
ตัวหนาขึ้น
ผิวพรรณเปล่งปลั่ง
แล้วเขาก็ทอดทิ้งพระเจ้าผู้ทรงสร้างเขา
และดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของตน

16 พวกเขาทำให้พระองค์หึงหวงด้วยพระต่างด้าว
ยั่วพระองค์ให้กริ้วด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียน
17 พวกเขาถวายเครื่องบูชาแก่พวกปีศาจ ไม่ใช่แด่พระเจ้า
แก่เทพเจ้าที่พวกเขาไม่เคยรู้จัก
เทพเจ้าใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน
ซึ่งบรรพบุรุษไม่เคยหวาดเกรง
18 เจ้าไม่ใส่ใจศิลาผู้ให้กำเนิดเจ้า
และลืมพระเจ้าผู้ทรงให้กำเนิดเจ้า
19 พระยาห์เวห์ทรงเห็นแล้วทรงรังเกียจ
เพราะลูกชายลูกสาวของพระองค์ยั่วพระองค์
20 พระองค์ตรัสว่า เราจะซ่อนหน้าจากพวกเขา
แล้วดูว่าปลายทางของพวกเขาจะเป็นอย่างไร
เพราะพวกเขาเป็นคนรุ่นคดเคี้ยวยิ่งนัก
เป็นลูกที่ไม่มีความสัตย์ซื่อ
21 พวกเขาทำให้เราหึงหวงด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า
ยั่วเราให้กริ้วด้วยสิ่งไร้ค่า
เราจะทำให้พวกเขาหึงหวงด้วยชนที่ไม่เป็นชนชาติ
จะยั่วพวกเขาให้กริ้วด้วยชนชาติไร้ปัญญา
22 เพราะไฟลุกขึ้นจากความกริ้วของเรา
มันเผาผลาญลงไปถึงแดนคนตายเบื้องล่างสุด*
เผาแผ่นดินและผลผลิตของมัน
จุดไฟเผารากฐานของภูเขา

23 เราจะกองความชั่วร้ายทับพวกเขา
จะใช้ลูกธนูของเรากับพวกเขาจนหมด
24 พวกเขาจะผ่ายผอมเพราะความหิว
ถูกเผาผลาญด้วยความร้อนแรง
และภัยพิบัติอันขมขื่น
เราจะให้เขี้ยวสัตว์ร้ายกัดกินพวกเขา
พร้อมพิษงูที่เลื้อยอยู่ในฝุ่น
25 ข้างนอก ดาบจะพรากคนที่รักไป
ส่วนในห้อง
ความหวาดผวาจะครอบงำทั้งชายหนุ่มและหญิงสาวพรหมจารี
ทั้งทารกยังดูดนมและคนผมหงอก
26 เราเคยคิดว่า จะกระจายพวกเขาไปไกล
จะทำให้ความทรงจำถึงพวกเขาสูญสิ้นจากหมู่มนุษย์
27 หากเราไม่เกรงการยั่วยุจากศัตรู
เกรงว่าฝ่ายตรงข้ามจะเข้าใจผิด
เกรงว่าพวกเขาจะพูดว่า มือของเรายิ่งใหญ่
พระยาห์เวห์ไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้เลย

28 เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่ไม่รู้จักคิดอ่าน
ไม่มีความเข้าใจอยู่ในพวกเขา

---

* **32:22 32:22** เชโอล คือสถานที่ของคนตาย

29 โอ้ ถ้าพวกเขามีปัญญาและเข้าใจเรื่องนี้
ถ้าพวกเขาคิดถึงบั้นปลายของตน
30 คนเดียวจะไล่พันคนได้อย่างไร
สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร
ถ้าศิลาของพวกเขาไม่ได้ขายพวกเขาเสีย
และพระยาห์เวห์ไม่ได้มอบพวกเขาไว้
31 เพราะศิลาของพวกเขาไม่เหมือนศิลาของเรา
แม้ศัตรูของเรายังยอมรับเช่นนั้น
32 เพราะเถาองุ่นของพวกเขามาจากเถาแห่งโสโดม
จากไร่ของโกโมราห์
องุ่นของพวกเขาเป็นองุ่นพิษ
พวงองุ่นขมขื่น
33 เหล้าองุ่นของพวกเขาคือพิษงู
คือพิษร้ายของงูเห่า

34 สิ่งนี้ไม่ได้เก็บไว้กับเราหรือ
ไม่ได้ผนึกไว้ในคลังของเราหรือ
35 การแก้แค้นและการตอบแทนเป็นของเรา
เมื่อเท้าของพวกเขาลื่นไถล
เพราะวันแห่งหายนะของพวกเขาใกล้เข้ามา
หายนะของพวกเขากำลังโถมเข้ามา

36 เพราะพระยาห์เวห์จะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์
และทรงสงสารผู้รับใช้ของพระองค์
เมื่อทรงเห็นว่ากำลังของพวกเขาหมดสิ้น
ไม่มีใครเหลือ ไม่ว่าถูกกักไว้หรือเป็นอิสระ
37 พระองค์จะตรัสว่า ไหนเล่าเทพเจ้าของพวกเขา
ศิลาที่พวกเขาใช้เป็นที่ลี้ภัย
38 ผู้กินไขมันจากเครื่องบูชาของพวกเขา
และดื่มเหล้าองุ่นจากเครื่องดื่มบูชา
ให้เทพเหล่านั้นลุกขึ้นมาช่วยพวกคุณสิ
ให้พวกมันเป็นที่คุ้มภัยของพวกคุณสิ

39 จงดูเถิด บัดนี้ เรานี่แหละคือผู้นั้น
ไม่มีพระเจ้าอื่นอยู่กับเรา
เราฆ่า และเราทำให้มีชีวิต
เราทำให้บาดเจ็บ และเรารักษา
ไม่มีใครช่วยให้พ้นจากมือของเราได้
40 เพราะเรายกมือขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์และประกาศว่า
เรามีชีวิตอยู่เป็นนิตย์
41 หากเราลับดาบแวววาวให้คม
และมือของเราจับดาบเพื่อพิพากษา
เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา
และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา
42 เราจะทำให้ลูกธนูเมามายด้วยเลือด

ดาบของเราจะกินเนื้อด้วยเลือดของผู้ถูกฆ่าและเชลย
รวมทั้งศีรษะของผู้นำฝ่ายศัตรู

43 ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชากรของพระองค์
เพราะพระองค์จะทรงแก้แค้นแทนเลือดของผู้รับใช้
จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์
และทรงลบล้างบาปให้แผ่นดินกับประชากรของพระองค์†
44 โมเสสกับโยชูวาบุตรนูนมากล่าวถ้อยคำทั้งหมดของบทเพลงนี้ให้ประชาชนฟัง
45 เมื่อโมเสสกล่าวถ้อยคำทั้งหมดนี้แก่อิสราเอลจนจบ
46 เขาพูดกับพวกเขาว่า จงใส่ใจถ้อยคำทั้งหมดที่ผมใช้เป็นพยานเตือนพวกคุณในวันนี้
พวกคุณต้องสั่งลูกหลานให้ระมัดระวังทำตามถ้อยคำทั้งหมดของธรรมบัญญัตินี้
47 เพราะถ้อยคำนี้ไม่ใช่เรื่องไร้สาระสำหรับพวกคุณ แต่คือชีวิตของพวกคุณ
และด้วยถ้อยคำนี้พวกคุณจะมีอายุยืนในแผ่นดินที่กำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปครอบครอง
48 วันเดียวกันนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า
49 จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริมนี้ คือภูเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับตรงข้ามเมืองเยรีโค
และมองดูแผ่นดินคานาอันซึ่งเราประทานแก่ลูกหลานอิสราเอลให้ครอบครอง
50 เจ้าจะตายบนภูเขาที่เจ้าขึ้นไป และถูกรวมไว้กับประชากรของเจ้า
เหมือนอาโรนพี่ชายของเจ้าตายบนภูเขาโฮร์และถูกรวมไว้กับประชากรของเขา
51 เพราะพวกเจ้าได้ทำผิดต่อเราท่ามกลางลูกหลานอิสราเอล ที่น้ำเมรีบาห์แห่งคาเดช
ในถิ่นทุรกันดารศิน เพราะพวกเจ้าไม่ได้แสดงให้ลูกหลานอิสราเอลเห็นว่าเราบริสุทธิ์
52 เจ้าจะมองเห็นแผ่นดินนั้นได้จากระยะไกล
แต่จะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เราประทานแก่ลูกหลานอิสราเอล

33

1 นี่คือคำอวยพรที่โมเสส คนของพระเจ้า กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลก่อนตาย
2 เขากล่าวว่า
พระยาห์เวห์ทรงมาจากซีนาย
ทรงปรากฏขึ้นจากเสอีร์แก่พวกเขา
ทรงฉายแสงจากภูเขาปาราน
ทรงมาจากท่ามกลางผู้บริสุทธิ์นับหมื่น
ที่มือขวาของพระองค์มีธรรมบัญญัติอันเป็นไฟสำหรับพวกเขา*
3 ใช่แล้ว พระองค์ทรงรักประชาชน
ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงของพระองค์อยู่ในมือของพระองค์
พวกเขานั่งอยู่แทบเท้าพระองค์
แต่ละคนรับถ้อยคำของพระองค์
4 โมเสสสั่งธรรมบัญญัติแก่เรา
เป็นมรดกแก่ชุมนุมของยาโคบ
5 พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ในเยชูรุน

---

† **32:43** **32:43** สำหรับข้อนี้ ฉบับเซปตัวจินต์อ่านว่า ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับพระองค์ และให้ทูตสวรรค์ทั้งปวงของพระเจ้ากราบบนมัสการพระองค์ ชนต่างชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชากรของพระองค์ และให้บุตรทั้งปวงของพระเจ้าเข้มแข็งขึ้นในพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงแก้แค้นแทนเลือดของบุตรทั้งหลาย จะทรงแก้แค้นและตอบแทนความยุติธรรมแก่ศัตรู จะทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดพระองค์ และองค์เจ้านายจะทรงชำระแผ่นดินของประชากรของพระองค์

* **33:2** **33:2** ต้นฉบับอีกฉบับหนึ่งอ่านว่า พระองค์ทรงมาพร้อมผู้บริสุทธิ์นับหมื่นจากทิศใต้ จากไหล่เขาของพระองค์

เมื่อบรรดาผู้นำประชาชนมาชุมนุมกัน
และทุกเผ่าของอิสราเอลรวมเป็นหนึ่ง

6 ขอให้รูเบนมีชีวิตอยู่ ไม่ตาย
และอย่าให้คนของเขาเหลือน้อย
7 ส่วนยูดาห์ โมเสสกล่าวว่า
พระยาห์เวห์ โปรดฟังเสียงของยูดาห์
โปรดนำเขากลับมาสู่ประชาชนของเขา
ด้วยมือของเขา เขาต่อสู้เพื่อตนเอง
ขอพระองค์ทรงช่วยเขาต่อสู้ศัตรู
8 ส่วนเลวี เขากล่าวว่า
ทูมมิมและอูริมของพระองค์อยู่กับผู้ภักดีของพระองค์
ผู้ที่พระองค์ทรงทดสอบที่มัสสาห์
ผู้ที่พระองค์ทรงโต้แย้งด้วยที่น้ำเมรีบาห์
9 เขากล่าวถึงพ่อแม่ว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นแก่ท่าน
ไม่ยอมรับพี่น้องของตน
และไม่รู้จักลูกของตน
เพราะพวกเขารักษาถ้อยคำของพระองค์
และยึดถือพันธสัญญาของพระองค์
10 พวกเขาจะสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ยาโคบ
และธรรมบัญญัติของพระองค์แก่อิสราเอล
จะถวายเครื่องหอมต่อหน้าพระองค์
และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งตัวบนแท่นของพระองค์
11 พระยาห์เวห์ โปรดอวยพรความสามารถของเขา
โปรดทรงรับผลงานจากมือของเขา
โปรดตีสะโพกของผู้ที่ลุกขึ้นสู้เขาให้แตก
และตีผู้ที่เกลียดเขา จนลุกขึ้นอีกไม่ได้
12 ส่วนเบนยามิน เขากล่าวว่า
ผู้เป็นที่รักของพระยาห์เวห์จะอาศัยอย่างปลอดภัยข้างพระองค์
พระองค์ทรงปกคลุมเขาตลอดวัน
และทรงประทับอยู่ระหว่างบ่าของเขา
13 ส่วนโยเซฟ เขากล่าวว่า
ขอให้แผ่นดินของเขาได้รับพรจากพระยาห์เวห์
ด้วยของล้ำค่าจากฟ้าสวรรค์ ด้วยน้ำค้าง
และด้วยห้วงน้ำลึกที่ทอดตัวอยู่เบื้องล่าง
14 ด้วยผลล้ำค่าที่ดวงอาทิตย์ทำให้เกิด
และพืชผลล้ำค่าที่ดวงจันทร์ให้ตามฤดูกาล
15 ด้วยสิ่งดีที่สุดจากภูเขาเก่าแก่
และของล้ำค่าจากเนินเขานิรันดร์
16 ด้วยของล้ำค่าจากแผ่นดินและสิ่งที่มีอยู่เต็มแผ่นดิน
และด้วยความโปรดปรานของพระองค์ผู้ทรงอยู่ในพุ่มไม้†
ขอพรเหล่านี้ลงบนศีรษะของโยเซฟ

† **33:16 33:16** คือพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟในอพยพ 3:3-4

ลงบนกระหม่อมของผู้ที่แยกออกจากพี่น้อง
17 ความสง่างามเป็นของลูกหัวปีแห่งฝูงวัวของเขา
เขาของเขาเหมือนเขาวัวป่า
ด้วยเขานั้นเขาจะขวิดชนชาติทั้งหลายไปจนสุดปลายแผ่นดิน
นั่นคือคนนับหมื่นของเอฟราอิม
และคนนับพันของมนัสเสห์
18 ส่วนเศบูลุน เขากล่าวว่า
เศบูลุนเอ๋ย จงชื่นชมยินดีเมื่อออกไป
และอิสสาคาร์เอ๋ย จงชื่นชมยินดีในเต็นท์ของเจ้า
19 พวกเขาจะเรียกชนชาติต่าง ๆ ขึ้นสู่ภูเขา
ที่นั่นจะถวายเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรม
เพราะพวกเขาจะดูดทรัพย์อันอุดมจากทะเล
และขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย
20 ส่วนกาด เขากล่าวว่า
ผู้ที่ขยายเขตให้กาดนั้นได้รับพร
กาดหมอบอยู่ดั่งสิงโตตัวเมีย
ฉีกทั้งแขนและกระหม่อม
21 เขาเลือกส่วนแรกไว้สำหรับตน
เพราะส่วนของผู้วางกฎถูกสงวนไว้ให้เขา
เขามาพร้อมกับผู้นำของประชาชน
เขาทำตามความชอบธรรมของพระยาห์เวห์
และกฎเกณฑ์ของพระองค์ร่วมกับอิสราเอล
22 ส่วนดาน เขากล่าวว่า
ดานเป็นลูกสิงโต
กระโจนออกมาจากบาชาน
23 ส่วนนัฟทาลี เขากล่าวว่า
นัฟทาลี ผู้เต็มอิ่มด้วยความโปรดปราน
และเปี่ยมด้วยพรของพระยาห์เวห์
จงครอบครองทิศตะวันตกและทิศใต้
24 ส่วนอาเชอร์ เขากล่าวว่า
อาเชอร์ได้รับพรด้วยลูกหลาน
ขอให้เขาเป็นที่ยอมรับของพี่น้อง
ขอให้เท้าของเขาจุ่มในน้ำมัน
25 กลอนประตูของเจ้าจะเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์
กำลังของเจ้าจะคงอยู่ตราบเท่าวันเวลาของเจ้า

26 เยชูรุนเอ๋ย ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้า
ผู้ทรงขี่ฟ้าสวรรค์มาช่วยเจ้า
และด้วยความสง่างามของพระองค์เหนือท้องฟ้า
27 พระเจ้านิรันดร์คือที่พำนักของเจ้า
เบื้องล่างมีแขนอันเป็นนิรันดร์รองรับเจ้าไว้
พระองค์ทรงขับศัตรูให้พ้นทางเจ้า
และตรัสว่า จงทำลาย
28 อิสราเอลอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย
น้ำพุของยาโคบอยู่โดดเดี่ยว

ในแผ่นดินแห่งธัญพืชและเหล้าองุ่นใหม่
ฟ้าของเขาหยดน้ำค้างลงมา
29 อิสราเอลเอ๋ย เจ้ามีความสุขจริง
มีใครเหมือนเจ้า ประชาชนที่พระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอด
พระองค์คือโล่ที่ช่วยเจ้า
และดาบแห่งศักดิ์ศรีของเจ้า
ศัตรูของเจ้าจะยอมจำนนต่อเจ้า
และเจ้าจะเหยียบย่ำที่สูงของพวกเขา

34

1 โมเสสขึ้นจากที่ราบโมอับไปยังภูเขาเนโบ ถึงยอดปิสกาห์ซึ่งอยู่ตรงข้ามเยรีโค
พระยาห์เวห์ทรงให้เขาเห็นแผ่นดินทั้งหมด ตั้งแต่กิเลอาดไปถึงดาน
2 ทั้งนัฟทาลี แผ่นดินของเอฟราอิมกับมนัสเสห์
และแผ่นดินทั้งหมดของยูดาห์ไปจนถึงทะเลตะวันตก
3 ทั้งดินแดนทางใต้* และที่ราบหุบเขาเยรีโค เมืองแห่งต้นอินทผลัม ไปจนถึงโศอาร์
4 พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า นี่คือแผ่นดินที่เราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า
เราจะมอบให้ลูกหลานของเจ้า เราให้เจ้าเห็นด้วยตาของเจ้าแล้ว แต่เจ้าจะไม่ได้ข้ามไปที่นั่น
5 โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์จึงตายที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามถ้อยคำของพระยาห์เวห์
6 พระองค์ทรงฝังเขาไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบธเปโอร์
แต่จนถึงวันนี้ไม่มีใครรู้ว่าหลุมฝังศพของเขาอยู่ที่ไหน
7 โมเสสอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีเมื่อตาย สายตาของเขายังไม่ฝ้าฟาง และกำลังยังไม่เสื่อมถอย
8 ลูกหลานอิสราเอลร้องไห้ไว้อาลัยโมเสสในที่ราบโมอับสามสิบวัน จนครบกำหนดไว้ทุกข์
9 โยชูวาบุตรนูนเต็มเปี่ยมด้วยจิตแห่งปัญญา เพราะโมเสสได้วางมือบนเขา
ลูกหลานอิสราเอลจึงฟังเขาและทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
10 ตั้งแต่นั้นมา ไม่เคยมีผู้เผยพระวจนะคนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลเหมือนโมเสส
ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า
11 ทั้งในหมายสำคัญและการอัศจรรย์ทั้งปวงที่พระยาห์เวห์ทรงส่งเขาไปทำในแผ่นดินอียิปต์
ต่อฟาโรห์ ข้าราชการทั้งหมดของเขา และทั่วทั้งแผ่นดิน
12 ทั้งสิ่งที่โมเสสทำด้วยมืออันทรงพลัง
และการกระทำอันน่าเกรงขามทั้งปวงต่อหน้าอิสราเอลทั้งหมด

---

* **34:3 34:3** หรือ เนเกบ

หนังสือ
โยชูวา

1 หลังจากโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์* สิ้นชีวิตแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาบุตรของนูน
ผู้รับใช้ของโมเสสว่า
2 “โมเสสผู้รับใช้ของเราได้ตายแล้ว บัดนี้เจ้าจงลุกขึ้น
ข้ามแม่น้ำจอร์แดนสายนี้ไปพร้อมกับประชาชนทั้งหมดนี้ เข้าสู่แผ่นดินที่เรากำลังจะมอบให้พวกเขา
คือชาวอิสราเอล
3 ทุกแห่งที่ฝ่าเท้าของพวกเจ้าจะเหยียบลงนั้น เราได้มอบให้พวกเจ้าแล้วตามที่เราบอกโมเสสไว้
4 เขตแดนของพวกเจ้าจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารและบริเวณเลบานอนนี้
ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติส รวมทั้งแผ่นดินทั้งหมดของชาวฮิตไทต์
และไปจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก
5 ตลอดชีวิตของเจ้า จะไม่มีใครต้านทานเจ้าได้ เราอยู่กับโมเสสอย่างไร เราก็จะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น
เราจะไม่ละเลยเจ้าและจะไม่ทอดทิ้งเจ้า
6 “จงเข้มแข็งและกล้าหาญ เพราะเจ้าจะเป็นผู้นำประชาชนนี้ให้ได้รับแผ่นดินที่เราสาบานว่าจะมอบ
ให้บรรพบุรุษของพวกเขาเป็นมรดก
7 เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งนัก
จงเอาใจใส่และทำตามธรรมบัญญัติทั้งหมดที่โมเสสผู้รับใช้ของเราสั่งเจ้าไว้
อย่าหันเหจากธรรมบัญญัตินั้นไปทางขวาหรือทางซ้าย เพื่อเจ้าจะประสบความสำเร็จไม่ว่าจะไปที่ไหน
8 เจ้าต้องกล่าวถ้อยคำจากหนังสือธรรมบัญญัตินี้อยู่เสมอ
และใคร่ครวญถ้อยคำเหล่านั้นทั้งกลางวันและกลางคืน
เพื่อเจ้าจะเอาใจใส่และทำตามทุกสิ่งที่เขียนไว้ในนั้น
แล้วทางที่เจ้าไปจะรุ่งเรืองและเจ้าจะประสบความสำเร็จ
9 เราสั่งเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ จงเข้มแข็งและกล้าหาญ อย่ากลัวและอย่าท้อใจ
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า† จะอยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหน”
10 แล้วโยชูวาสั่งเจ้าหน้าที่ของประชาชนว่า
11 “จงเดินผ่านกลางค่ายและสั่งประชาชนว่า ‘จงเตรียมเสบียงไว้ เพราะภายในสามวัน
พวกท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนสายนี้
เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้พวกท่านเป็นกรรมสิทธิ์’ ”
12 โยชูวาพูดกับชาวรูเบน ชาวกาด และคนครึ่งเผ่ามนัสเสห์ว่า
13 “จงระลึกถึงคำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์สั่งพวกท่านไว้ว่า
‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านกำลังให้พวกท่านได้พักสงบ และจะประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่าน
14 ภรรยา ลูกเล็ก ๆ และฝูงสัตว์ของพวกท่านจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสมอบให้พวกท่านทาง
ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน แต่พวกท่านทุกคนที่เป็นนักรบผู้กล้าหาญต้องถืออาวุธข้ามไปนำ
หน้าพี่น้องของพวกท่านเพื่อช่วยพวกเขา
15 จนกว่าพระยาห์เวห์จะให้พี่น้องของพวกท่านได้พักสงบเหมือนที่ทรงให้พวกท่าน
และจนกว่าพวกเขาจะยึดครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้

* **1:1** **1:1** ในข้อความต้นทางภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นเป็นคำแปลพระนามเฉพาะของพระเจ้าในภาษาฮีบรูว่า “יהוה” ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:9** **1:9** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” หรือ เอโลฮิม

จากนั้นพวกท่านจึงกลับมายังดินแดนกรรมสิทธิ์ของพวกท่านและยึดครองดินแดนนั้น
ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์มอบให้พวกท่านทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
16 พวกเขาตอบโยชูวาว่า ทุกสิ่งที่ท่านสั่ง พวกเราจะทำ และไม่ว่าท่านจะส่งพวกเราไปที่ไหน
พวกเราจะไป
17 พวกเราเชื่อฟังโมเสสทุกเรื่องอย่างไร ก็จะเชื่อฟังท่านอย่างนั้น
ขอเพียงให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน เหมือนที่ทรงอยู่กับโมเสส
18 ใครก็ตามที่ขัดขืนคำสั่งของท่านและไม่เชื่อฟังถ้อยคำทุกอย่างที่ท่านสั่ง จะต้องถูกประหารชีวิต
เพียงแต่ท่านจงเข้มแข็งและกล้าหาญ

2

1 โยชูวาบุตรของนูนแอบส่งชายสองคนออกจากชิททิมไปเป็นผู้สอดแนม โดยสั่งว่า
จงไปสำรวจแผ่นดินนั้น รวมทั้งเมืองเยรีโค พวกเขาจึงไป เข้าบ้านของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราหับ
และพักค้างคืนที่นั่น
2 มีคนแจ้งกษัตริย์แห่งเยรีโคว่า* คืนนี้มีชายชาวอิสราเอลเข้ามาที่นี่เพื่อสอดแนมแผ่นดิน
3 กษัตริย์แห่งเยรีโคจึงส่งคนไปบอกราหับว่า จงนำชายที่มาหาเจ้าและเข้ามาในบ้านของเจ้าออกมา
เพราะพวกเขามาสอดแนมทั่วทั้งแผ่นดิน
4 แต่หญิงนั้นพาชายทั้งสองไปซ่อนไว้ แล้วพูดว่า จริงอยู่ ชายเหล่านั้นมาหาข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าพวกเขามาจากไหน
5 เมื่อใกล้เวลาปิดประตูเมืองและมืดแล้ว ชายเหล่านั้นก็ออกไป ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าพวกเขาไปทางไหน
จงรีบไล่ตามไป พวกท่านอาจตามทันพวกเขา
6 ที่จริงนางได้พาพวกเขาขึ้นไปบนหลังคา และซ่อนไว้ใต้ก้านป่านที่นางเรียงไว้บนหลังคา
7 คนเหล่านั้นไล่ตามพวกเขาไปตามทางจนถึงท่าลุยข้ามแม่น้ำจอร์แดน ทันทีที่คนไล่ตามออกไป
คนในเมืองก็ปิดประตูเมือง
8 ก่อนที่ชายทั้งสองจะนอน ราหับขึ้นไปหาพวกเขาบนหลังคา
9 นางพูดกับพวกเขาว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าพระยาห์เวห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่านแล้ว
ความหวาดกลัวพวกท่านเข้าครอบงำพวกเรา และชาวแผ่นดินนี้ทุกคนก็ขวัญฝ่อเพราะพวกท่าน
10 เพราะพวกเราได้ยินว่า เมื่อพวกท่านออกจากอียิปต์
พระยาห์เวห์ทรงทำให้น้ำในทะเลแดงแห้งไปต่อหน้าพวกท่านอย่างไร
และพวกท่านทำอะไรกับกษัตริย์ชาวอาโมไรต์สององค์ คือสิโหนกับโอก
ซึ่งอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนและถูกพวกท่านทำลายล้างจนหมดสิ้น
11 เมื่อพวกเราได้ยินเรื่องนี้ พวกเราก็ขวัญฝ่อ ไม่มีใครเหลือกำลังใจอีกเพราะพวกท่าน เพราะพระ
ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นพระเจ้าทั้งในสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินโลกเบื้องล่าง
12 บัดนี้ ขอให้พวกท่านสาบานต่อข้าพเจ้าโดยพระยาห์เวห์ว่า
ในเมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติต่อพวกท่านด้วยความเมตตา
พวกท่านก็จะปฏิบัติต่อครอบครัวของบิดาข้าพเจ้าด้วยความเมตตาเช่นกัน
และโปรดให้เครื่องหมายยืนยันที่เชื่อถือได้แก่ข้าพเจ้า
13 ว่าพวกท่านจะช่วยให้บิดา มารดา พี่น้องชายหญิงของข้าพเจ้า ตลอดจนทุกสิ่งที่พวกเขามีรอดพ้น
และจะช่วยชีวิตพวกเราให้พ้นจากความตาย
14 ชายทั้งสองตอบนางว่า พวกเราขอเอาชีวิตของเราเป็นหลักประกันว่าพวกท่านจะรอด
ถ้าท่านไม่แพร่งพรายเรื่องของเรา เมื่อพระยาห์เวห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา
เราจะปฏิบัติต่อท่านด้วยความเมตตาและซื่อสัตย์

---

* **2:2 2:2** คำต้นฉบับที่ใช้เปิดคำแจ้งข่าวคือ הִנֵּה ตามตัวอักษรว่า ดูเถิด หมายถึง ให้ดู ให้สังเกต จงมอง หรือจับตามอง และมักใช้เป็นคำอุทาน

15 แล้วนางใช้เชือกหย่อนพวกเขาลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางอยู่ติดกำแพงเมือง
และนางอาศัยอยู่บนกำแพงนั้น
16 นางบอกพวกเขาว่า "จงไปที่ภูเขา มิฉะนั้นคนที่ไล่ตามอาจพบพวกท่าน
จงซ่อนตัวอยู่ที่นั่นสามวันจนกว่าพวกเขาจะกลับมา แล้วจึงค่อยออกเดินทางต่อไป"
17 ชายทั้งสองพูดกับนางว่า "พวกเราจะไม่ต้องรับผิดตามคำสาบานที่ท่านขอให้พวกเราสาบาน
18 เมื่อพวกเราเข้ามาในแผ่นดินนี้
ให้ท่านผูกเชือกด้ายสีแดงเข้มเส้นนี้ไว้ที่หน้าต่างซึ่งท่านใช้หย่อนพวกเราลงไป และให้พาบิดา มารดา
พี่น้องชาย และทุกคนในครอบครัวของบิดาท่านเข้ามาอยู่รวมกันในบ้าน
19 ใครก็ตามที่ออกจากประตูบ้านของท่านไปอยู่บนถนน
คนนั้นต้องรับผิดชอบต่อความตายของตนเอง พวกเราจะไม่มีความผิด
แต่ถ้ามีใครทำร้ายคนที่อยู่กับท่านในบ้าน พวกเราจะรับผิดชอบต่อความตายของคนนั้น
20 แต่ถ้าท่านแพร่งพรายเรื่องของเรา
พวกเราจะไม่ต้องรับผิดตามคำสาบานที่ท่านขอให้พวกเราสาบาน"
21 นางตอบว่า "ให้เป็นไปตามที่พวกท่านพูดเถิด" แล้วนางก็ส่งพวกเขาไป และพวกเขาก็จากไป
จากนั้นนางผูกเชือกสีแดงเข้มไว้ที่หน้าต่าง
22 ชายทั้งสองไปถึงภูเขาและพักอยู่ที่นั่นสามวันจนคนที่ไล่ตามกลับมา
คนเหล่านั้นค้นหาพวกเขาตลอดเส้นทางแต่ไม่พบ
23 แล้วชายทั้งสองก็กลับลงมาจากภูเขา ข้ามแม่น้ำ และมาหาโยชูวาบุตรของนูน
พวกเขาเล่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นให้โยชูวาฟัง
24 พวกเขาพูดกับโยชูวาว่า "พระยาห์เวห์ทรงมอบแผ่นดินทั้งหมดไว้ในมือของเราอย่างแน่นอน
ยิ่งกว่านั้น ชาวแผ่นดินทุกคนก็ขวัญฝ่อเพราะพวกเรา"

3

1 โยชูวาตื่นแต่เช้า เขากับชาวอิสราเอลทั้งหมดออกจากชิททิมมาถึงแม่น้ำจอร์แดน
และตั้งค่ายอยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป
2 เมื่อผ่านไปสามวัน เจ้าหน้าที่ก็เดินไปทั่วค่าย
3 และสั่งประชาชนว่า "เมื่อพวกท่านเห็นหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน
ซึ่งบรรดาปุโรหิตชาวเลวีแบกอยู่ ก็จงออกจากที่พักและตามหีบนั้นไป
4 แต่ระหว่างพวกท่านกับหีบนั้นให้มีระยะห่างประมาณสองพันศอก* ตามที่วัดได้
อย่าเข้าไปใกล้กว่านั้น เพื่อพวกท่านจะรู้ว่าต้องไปทางไหน เพราะพวกท่านยังไม่เคยผ่านทางนี้มาก่อน"
5 โยชูวาพูดกับประชาชนว่า "จงชำระตัวให้บริสุทธิ์
เพราะพรุ่งนี้พระยาห์เวห์จะทรงทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน"
6 โยชูวาพูดกับบรรดาปุโรหิตว่า "จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นแบกและข้ามไปนำหน้าประชาชน"
พวกเขาจึงยกหีบพันธสัญญาขึ้นแบกและเดินนำหน้าประชาชน
7 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "วันนี้เราจะเริ่มทำให้เจ้ายิ่งใหญ่ในสายตาของชาวอิสราเอลทั้งปวง
เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราอยู่กับโมเสสอย่างไร เราก็จะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น
8 เจ้าจงสั่งบรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบพันธสัญญาว่า "เมื่อพวกท่านมาถึงริมน้ำจอร์แดน
จงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน" "
9 โยชูวาพูดกับชาวอิสราเอลว่า "จงเข้ามาใกล้และฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน"

---

* **3:4** **3:4** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร ดังนั้นสองพันศอกจึงเท่ากับประมาณ 920 เมตร

10 โยชูวากล่าวว่า "จากสิ่งที่จะเกิดขึ้น พวกท่านจะรู้ว่าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ท่ามกลางพวกท่าน
และพระองค์จะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวฮีไวต์ ชาวเปริสซี ชาวเกอร์กาชี ชาวอาโมไรต์
และชาวเยบุสออกไปต่อหน้าพวกท่านอย่างแน่นอน
11 จงดู หีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้า†
แห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้นกำลังข้ามไปนำหน้าพวกท่านลงในแม่น้ำจอร์แดน
12 บัดนี้ จงเลือกชายสิบสองคนจากเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล เผ่าละหนึ่งคน
13 เมื่อฝ่าเท้าของบรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบของพระยาห์เวห์‡ องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
เหยียบลงในน้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะถูกตัดขาด
น้ำที่ไหลลงมาจากต้นน้ำจะหยุดและตั้งขึ้นเป็นกองเดียว"
14 เมื่อประชาชนออกจากเต็นท์เพื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดน
บรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบพันธสัญญาก็เดินนำหน้าประชาชน
15 ครั้นผู้แบกหีบมาถึงแม่น้ำจอร์แดน
และเท้าของบรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบจุ่มลงตรงริมน้ำ"แม่น้ำจอร์แดนเอ่อล้นตลิ่งตลอดฤดูเก็บเกี่ยว"
16 น้ำที่ไหลลงมาจากต้นน้ำก็หยุดและตั้งขึ้นเป็นกองเดียวอยู่ไกลออกไปมาก
ที่เมืองอาดัมซึ่งอยู่ใกล้ศาเรธาน ส่วนน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลอาราบาห์ คือทะเลเกลือ ก็ถูกตัดขาดจนหมด
ประชาชนจึงข้ามไปใกล้เมืองเยรีโค
17 บรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ยืนอย่างมั่นคงบนพื้นแห้งกลางแม่น้ำ
จอร์แดน ขณะที่ชาวอิสราเอลทั้งหมดข้ามไปบนพื้นแห้ง
จนคนทั้งชาติข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมดทุกคน

4

1 เมื่อคนทั้งชาติข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมดทุกคนแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า
2 "จงเลือกชายสิบสองคนจากประชาชน เผ่าละหนึ่งคน
3 แล้วสั่งพวกเขาว่า "จงนำหินสิบสองก้อนจากกลางแม่น้ำจอร์แดน
ตรงจุดที่เท้าของบรรดาปุโรหิตยืนอยู่อย่างมั่นคง จงขนหินเหล่านั้นข้ามไปกับพวกเจ้า
และวางไว้ในที่ซึ่งพวกเจ้าจะตั้งค่ายคืนนี้" "
4 โยชูวาจึงเรียกชายสิบสองคนที่เขาได้เตรียมไว้จากชาวอิสราเอล เผ่าละหนึ่งคน
5 โยชูวาพูดกับพวกเขาว่า
"จงเดินผ่านหน้าหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเข้าไปกลางแม่น้ำจอร์แดน
แล้วให้แต่ละคนยกหินหนึ่งก้อนขึ้นพาดบ่า ตามจำนวนเผ่าของชาวอิสราเอล
6 เพื่อหินเหล่านี้จะเป็นเครื่องหมายในหมู่พวกท่าน ในอนาคตเมื่อลูก ๆ ของพวกท่านถามว่า
"หินเหล่านี้มีความหมายอะไรสำหรับพวกท่าน"
7 พวกท่านจงบอกพวกเขาว่า
"เพราะน้ำในแม่น้ำจอร์แดนถูกตัดขาดตรงหน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์
เมื่อหีบนั้นข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ถูกตัดขาด
หินเหล่านี้จะเป็นอนุสรณ์สำหรับชาวอิสราเอลตลอดไป" "
8 ชาวอิสราเอลทำตามที่โยชูวาสั่ง พวกเขานำหินสิบสองก้อนจากกลางแม่น้ำจอร์แดน
ตามที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาและตามจำนวนเผ่าของชาวอิสราเอล
พวกเขาขนหินข้ามไปยังที่ตั้งค่ายและวางไว้ที่นั่น

---

† **3:11 3:11** คำที่แปลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า" คือ "อาโดนาย" ‡ **3:13 3:13** ในข้อความต้นทางภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นเป็นคำแปลพระนามเฉพาะของพระเจ้าในภาษาฮีบรูว่า "יהוה" ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

9 โยชูวาตั้งหินสิบสองก้อนไว้กลางแม่น้ำจอร์แดน
ตรงจุดที่เท้าของบรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบพันธสัญญายืนอยู่ และหินเหล่านั้นยังอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้
10 บรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบยืนอยู่กลางแม่น้ำจอร์แดน
จนทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงสั่งโยชูวาให้บอกประชาชนสำเร็จครบถ้วน
ตามที่โมเสสได้สั่งโยชูวาไว้ทุกประการ ประชาชนก็รีบข้ามไป
11 เมื่อประชาชนทั้งหมดข้ามไปหมดทุกคนแล้ว
บรรดาปุโรหิตก็แบกหีบของพระยาห์เวห์ข้ามไปต่อหน้าประชาชน
12 ชาวรูเบน ชาวกาด และคนครึ่งเผ่ามนัสเสห์ถืออาวุธข้ามไปนำหน้าชาวอิสราเอล
ตามที่โมเสสบอกพวกเขาไว้
13 ชายประมาณสี่หมื่นคนพร้อมอาวุธสำหรับทำสงครามข้ามไปต่อหน้าพระยาห์เวห์
เพื่อไปรบในที่ราบเยรีโค
14 ในวันนั้นพระยาห์เวห์ทรงทำให้โยชูวายิ่งใหญ่ในสายตาของชาวอิสราเอลทั้งปวง
ประชาชนยำเกรงโยชูวาตลอดชีวิตของเขา เหมือนที่เคยยำเกรงโมเสส
15 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า
16 "จงสั่งบรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบพันธสัญญาให้ขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน"
17 โยชูวาจึงสั่งบรรดาปุโรหิตว่า "จงขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดน""
18 เมื่อบรรดาปุโรหิตผู้แบกหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ขึ้นจากกลางแม่น้ำจอร์แดน
และฝ่าเท้าของพวกเขาพ้นแม่น้ำขึ้นเหยียบพื้นดินแห้ง
น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ไหลกลับมาที่เดิมและเอ่อล้นตลิ่งเหมือนก่อน
19 ประชาชนขึ้นจากแม่น้ำจอร์แดนในวันที่สิบของเดือนแรก
และตั้งค่ายที่กิลกาลตรงเขตแดนด้านตะวันออกของเมืองเยรีโค
20 โยชูวาตั้งหินสิบสองก้อนที่พวกเขานำมาจากแม่น้ำจอร์แดนไว้ที่กิลกาล
21 เขาพูดกับชาวอิสราเอลว่า "ในอนาคต เมื่อลูก ๆ ของพวกท่านถามบิดาของตนว่า
"หินเหล่านี้หมายถึงอะไร"
22 พวกท่านจงอธิบายให้ลูก ๆ ฟังว่า "อิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนสายนี้มาบนพื้นแห้ง
23 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงทำให้น้ำในแม่น้ำจอร์แดนแห้งไปต่อหน้าพวกท่านจน
พวกท่านข้ามมา เหมือนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงทำกับทะเลแดง
ซึ่งทรงทำให้แห้งไปต่อหน้าพวกเราชาวอิสราเอลจนพวกเราข้ามมา
24 เพื่อชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะได้รู้ว่าพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงฤทธิ์
และเพื่อพวกท่านจะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านตลอดไป" "

5

1 เมื่อกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ทั้งหมดซึ่งอยู่ทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน
และกษัตริย์ชาวคานาอันทั้งหมดซึ่งอยู่ริมทะเล ได้ยินว่าพระยาห์เวห์ทรงทำให้น้ำในแม่น้ำจอร์แดนแห้ง
ไปต่อหน้าชาวอิสราเอลจนพวกเราชาวอิสราเอลข้ามมาได้ กษัตริย์เหล่านั้นก็ขวัญฝ่อ
และไม่เหลือกำลังใจอีกเลยเพราะชาวอิสราเอล
2 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงทำมีดหินเหล็กไฟ
แล้วให้มีการขลิบชายชาวอิสราเอลเป็นครั้งที่สอง"
3 โยชูวาจึงทำมีดหินเหล็กไฟ และขลิบชายชาวอิสราเอลที่เนินแห่งหนังหุ้มปลาย
4 เหตุผลที่โยชูวาขลิบให้พวกเขาคือ ชายทั้งหมดที่ออกมาจากอียิปต์ รวมทั้งนักรบทุกคน
ได้ตายในถิ่นทุรกันดารระหว่างทางหลังจากออกจากอียิปต์

5 ชายทุกคนที่ออกมาจากอียิปต์ได้ผ่านการขลิบแล้ว
แต่ชายทั้งหมดที่เกิดในถิ่นทุรกันดารระหว่างเดินทางออกจากอียิปต์ยังไม่ได้ผ่านการขลิบ
6 ชาวอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนคนในชาติรุ่นนั้นหมดสิ้นไป
คือบรรดานักรบที่ออกมาจากอียิปต์ เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์ทรงสาบานต่อพวกเขาว่าจะไม่ให้พวกเขาเห็นแผ่นดินที่พระองค์ทรงสาบานต่อบรรพบุรุษ
ของพวกเขาว่าจะประทานแก่พวกเราชาวอิสราเอล
เป็นแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลล้น
7 พระองค์ทรงให้ลูกหลานของพวกเขาขึ้นมาแทนที่ โยชูวาจึงขลิบให้คนเหล่านี้
เพราะพวกเขายังไม่ได้ผ่านการขลิบ เนื่องจากไม่มีการขลิบให้พวกเขาระหว่างทาง
8 เมื่อขลิบให้คนทั้งชาติเสร็จแล้ว พวกเขาก็พักอยู่ในที่ของตนภายในค่ายจนหายดี
9 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า “วันนี้เราได้กลิ้งความอัปยศของอียิปต์ออกไปจากพวกเจ้าแล้ว”
ดังนั้นสถานที่นั้นจึงมีชื่อว่ากิลกาล* จนถึงทุกวันนี้
10 ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาล และฉลองเทศกาลปัสกาในเวลาเย็นของวันที่สิบสี่ของเดือน ณ
ที่ราบเยรีโค
11 วันถัดจากเทศกาลปัสกา ในวันนั้นเอง
พวกเขากินขนมปังไร้เชื้อและเมล็ดข้าวคั่วจากผลผลิตของแผ่นดิน
12 วันรุ่งขึ้น หลังจากพวกเขากินผลผลิตของแผ่นดินแล้ว มานาก็หยุดตก
ชาวอิสราเอลไม่มีมานาอีกต่อไป แต่ในปีนั้นพวกเขากินพืชผลจากแผ่นดินคานาอัน
13 เมื่อโยชูวาอยู่ใกล้เมืองเยรีโค เขาเงยหน้าขึ้นมอง และเห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้า
ถือดาบที่ชักออกมาแล้ว โยชูวาเดินเข้าไปถามว่า “ท่านอยู่ฝ่ายเราหรือฝ่ายศัตรูของเรา”
14 ชายผู้นั้นตอบว่า “ไม่ใช่ ข้าพเจ้ามาในฐานะผู้บัญชาการกองทัพของพระยาห์เวห์”
โยชูวาหมอบลงจนหน้าจรดดินและนมัสการ แล้วถามเขาว่า
“ท่านมีสิ่งใดจะสั่งข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านหรือ”
15 หัวหน้ากองทัพของพระยาห์เวห์พูดกับโยชูวาว่า “จงถอดรองเท้าออก
เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นั้นเป็นที่บริสุทธิ์” โยชูวาก็ทำตาม

6

1 ชาวเมืองเยรีโคปิดประตูเมืองแน่นหนาเพื่อกันชาวอิสราเอล ไม่มีใครออกมาและไม่มีใครเข้าไป
2 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า “เราได้มอบเมืองเยรีโค กษัตริย์ของเมือง
และบรรดานักรบผู้กล้าหาญให้แก่เจ้าแล้ว
3 ให้ทหารทั้งหมดของเจ้าเดินรอบเมืองหนึ่งรอบ จงทำเช่นนี้เป็นเวลาหกวัน
4 ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดอันเดินนำหน้าหีบ ในวันที่เจ็ด
พวกเจ้าต้องเดินรอบเมืองเจ็ดรอบ และให้ปุโรหิตเป่าแตร
5 เมื่อพวกเขาเป่าแตรเขาแกะตัวผู้เป็นเสียงยาว และพวกเจ้าได้ยินเสียงแตร
ให้ประชาชนทุกคนโห่ร้องเสียงดัง แล้วกำแพงเมืองจะพังราบลง และประชาชนจะบุกขึ้นไป
ต่างคนต่างมุ่งตรงเข้าเมือง”
6 โยชูวาบุตรของนูนเรียกบรรดาปุโรหิตมาและสั่งว่า “จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นแบก
และให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดอันเดินนำหน้าหีบของพระยาห์เวห์”
7 พวกเขาพูดกับประชาชนว่า “จงเคลื่อนไปข้างหน้าและเดินรอบเมือง
ให้กองกำลังติดอาวุธเดินนำหน้าหีบของพระยาห์เวห์”

---

* **5:9 5:9** คำว่า “กิลกาล” มีเสียงคล้ายคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “กลิ้ง”

8 เมื่อโยชูวาพูดกับประชาชนแล้ว
ปุโรหิตเจ็ดคนผู้ถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดอันก็เดินนำต่อหน้าพระยาห์เวห์และเป่าแตร
ส่วนหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ตามหลังพวกเขา
9 กองกำลังติดอาวุธเดินนำหน้าบรรดาปุโรหิตผู้เป่าแตร และหีบตามหลังปุโรหิตเหล่านั้น
พวกเขาเป่าแตรไปตลอดทาง
10 โยชูวาสั่งประชาชนว่า "อย่าโห่ร้องหรือส่งเสียงใด ๆ
อย่าให้มีคำใดออกจากปากของพวกท่านจนกว่าจะถึงวันที่ข้าพเจ้าสั่งให้โห่ร้อง แล้วพวกท่านจึงโห่ร้อง"
11 โยชูวาให้หีบของพระยาห์เวห์เคลื่อนไปรอบเมืองหนึ่งรอบ
แล้วพวกเขาก็กลับเข้าค่ายและพักอยู่ในค่าย
12 โยชูวาตื่นแต่เช้า และบรรดาปุโรหิตยกหีบของพระยาห์เวห์ขึ้นแบก
13 ปุโรหิตเจ็ดคนผู้ถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดอันเดินนำหน้าหีบของพระยาห์เวห์ต่อไปพลางเป่าแตร
กองกำลังติดอาวุธเดินนำหน้าพวกเขา ส่วนกองระวังหลังเดินตามหลังหีบของพระยาห์เวห์
พวกเขาเป่าแตรไปตลอดทาง
14 ในวันที่สอง พวกเขาเดินรอบเมืองหนึ่งรอบแล้วกลับเข้าค่าย พวกเขาทำเช่นนี้เป็นเวลาหกวัน
15 ในวันที่เจ็ด พวกเขาตื่นแต่เช้าตรู่และเดินรอบเมืองในลักษณะเดิมเจ็ดรอบ
เฉพาะวันนี้เท่านั้นที่พวกเขาเดินรอบเมืองเจ็ดรอบ
16 ในรอบที่เจ็ด เมื่อบรรดาปุโรหิตเป่าแตร โยชูวาพูดกับประชาชนว่า "จงโห่ร้อง
เพราะพระยาห์เวห์ประทานเมืองนี้แก่พวกท่านแล้ว"
17 เมืองนี้กับทุกสิ่งที่อยู่ในเมืองต้องถวายแด่พระยาห์เวห์เพื่อทำลาย
มีเพียงราหับหญิงโสเภณีกับทุกคนที่อยู่กับนางในบ้านเท่านั้นที่จะมีชีวิตอยู่
เพราะนางซ่อนผู้ส่งสารที่พวกเราส่งไป
18 ส่วนพวกท่าน จงระวังตัวให้ห่างจากสิ่งที่ถวายเพื่อทำลาย
เกรงว่าหลังจากถวายเมืองนี้เพื่อทำลายแล้ว พวกท่านจะหยิบเอาสิ่งของเหล่านั้นมา
และทำให้ค่ายอิสราเอลตกอยู่ใต้คำสาปและประสบความเดือดร้อน
19 แต่เงิน ทองคำ และภาชนะทองสัมฤทธิ์กับเหล็กทั้งหมดเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์
สิ่งเหล่านั้นต้องนำเข้าไปไว้ในคลังทรัพย์ของพระยาห์เวห์"
20 ประชาชนจึงโห่ร้อง และบรรดาปุโรหิตก็เป่าแตร เมื่อประชาชนได้ยินเสียงแตร
พวกเขาก็โห่ร้องเสียงดัง กำแพงเมืองพังราบลง ประชาชนจึงต่างคนต่างบุกตรงเข้าเมือง
และยึดเมืองไว้ได้
21 พวกเขาใช้ดาบฆ่าทุกชีวิตในเมืองจนหมดสิ้น ทั้งชายและหญิง เด็กและคนชรา รวมทั้งโค แกะ
และลา
22 โยชูวาพูดกับชายสองคนที่ไปสอดแนมแผ่นดินว่า "จงเข้าไปในบ้านของหญิงโสเภณี
และนำหญิงนั้นกับทุกสิ่งที่นางมีออกมาจากที่นั่น ตามที่พวกท่านได้สาบานไว้กับนาง"
23 ชายหนุ่มผู้สอดแนมจึงเข้าไปและนำราหับ บิดา มารดา พี่น้องของนาง และทุกสิ่งที่นางมีออกมา
พวกเขายังนำญาติทั้งหมดของนางออกมาด้วย และให้คนเหล่านั้นอยู่ข้างนอกค่ายอิสราเอล
24 พวกเขาเผาเมืองและทุกสิ่งในเมืองด้วยไฟ แต่เงิน ทองคำ และภาชนะทองสัมฤทธิ์กับเหล็ก
พวกเขานำไปไว้ในคลังทรัพย์แห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์
25 โยชูวาช่วยราหับหญิงโสเภณี ครอบครัวของบิดานาง และทุกสิ่งที่นางมีให้รอดพ้น
นางอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้
เพราะนางซ่อนผู้ส่งสารที่โยชูวาส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค

26 ในเวลานั้น โยชูวาให้พวกเขาผูกพันตนด้วยคำสาบานว่า “ผู้ใดลุกขึ้นสร้างเมืองเยริโคนี้ขึ้นใหม่
ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่งต่อหน้าพระยาห์เวห์ เขาจะต้องสูญเสียบุตรหัวปีเมื่อวางรากฐานเมือง
และต้องสูญเสียบุตรคนสุดท้องเมื่อตั้งประตูเมือง”
27 พระยาห์เวห์ทรงอยู่กับโยชูวา และชื่อเสียงของเขาแพร่ไปทั่วแผ่นดิน

7

1 แต่ชาวอิสราเอลได้กระทำผิดเกี่ยวกับสิ่งของที่ถวายเพื่อทำลาย เพราะอาคานบุตรของคารมี
ผู้เป็นบุตรของศับดี ผู้เป็นบุตรของเศราห์ จากเผ่ายูดาห์ ได้หยิบสิ่งของที่ถวายเพื่อทำลายบางอย่างไป
พระยาห์เวห์จึงกริ้วชาวอิสราเอลอย่างรุนแรง
2 โยชูวาส่งคนจากเมืองเยริโคไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบธอาเวนทางตะวันออกของเบเธล
และสั่งพวกเขาว่า “จงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน”
คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมเมืองอัย
3 เมื่อกลับมาหาโยชูวา พวกเขาพูดว่า “ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป
ให้ชายประมาณสองหรือสามพันคนขึ้นไปโจมตีเมืองอัยก็พอ
อย่าให้ประชาชนทั้งหมดต้องเหน็ดเหนื่อยไปที่นั่น เพราะคนที่นั่นมีอยู่เพียงไม่กี่คน”
4 ประชาชนประมาณสามพันคนจึงขึ้นไปที่นั่น แต่พวกเขาหนีทหารเมืองอัย
5 ทหารเมืองอัยฆ่าพวกเขาประมาณสามสิบหกคน และไล่ตามจากหน้าประตูเมืองไปจนถึงเชบาริม
โจมตีพวกเขาตามทางลาดลง ประชาชนต่างขวัญฝ่อ ใจอ่อนยวบเหมือนน้ำ
6 โยชูวาฉีกเสื้อผ้าของตน แล้วหมอบหน้าลงกับพื้นต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์จนถึงเวลาเย็น
ทั้งเขาและบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลต่างโปรยฝุ่นลงบนศีรษะ
7 โยชูวาพูดว่า “อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์
ทำไมพระองค์จึงนำประชาชนนี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา
เพียงเพื่อมอบพวกเราให้ชาวอาโมไรต์ทำลายเสีย”
ถ้าพวกเราพอใจจะอาศัยอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนก็คงดี”
8 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้ ในเมื่ออิสราเอลหันหลังหนีศัตรู”
9 เพราะชาวคานาอันและชาวแผ่นดินนี้ทั้งหมดจะได้ยินเรื่องนี้
พวกเขาจะล้อมพวกเราและลบชื่อของพวกเราให้สูญสิ้นไปจากแผ่นดินโลก
แล้วพระองค์จะทรงทำอย่างไรเพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์”
10 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า “ลุกขึ้น” ทำไมเจ้าจึงหมอบหน้าลงกับพื้นอย่างนี้”
11 อิสราเอลได้ทำบาป ทั้งละเมิดพันธสัญญาของเราที่เราสั่งไว้ ทั้งหยิบสิ่งของที่ถวายเพื่อทำลายไป
ทั้งขโมยและหลอกลวง แล้วยังนำไปปะปนไว้กับทรัพย์สินของตน
12 เพราะฉะนั้น ชาวอิสราเอลจึงไม่อาจยืนหยัดต่อหน้าศัตรูได้ พวกเขาหันหลังหนีศัตรู
เพราะพวกเขาเองกลายเป็นผู้ที่ต้องถูกทำลาย เราจะไม่อยู่กับพวกเจ้าอีกต่อไป
ถ้าพวกเจ้าไม่ทำลายสิ่งของที่ถวายเพื่อทำลายให้หมดไปจากหมู่พวกเจ้า
13 ลุกขึ้น” จงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ และบอกพวกเขาว่า “จงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับวันพรุ่งนี้
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า “อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งของที่ถวายเพื่อทำลายอยู่ในหมู่เจ้า
พวกเจ้าไม่อาจยืนหยัดต่อหน้าศัตรูได้ จนกว่าจะนำสิ่งของที่ถวายเพื่อทำลายออกไปจากหมู่พวกเจ้า”
14 ดังนั้น ในเวลาเช้า พวกเจ้าต้องเข้ามาใกล้ทีละเผ่า
เผ่าที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกต้องเข้ามาใกล้ทีละตระกูล
ตระกูลที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกต้องเข้ามาใกล้ทีละครัวเรือน
และครัวเรือนที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกต้องเข้ามาใกล้ทีละคน

15 คนที่ถูกชี้ตัวว่ามีสิ่งของที่ถวายเพื่อทำลายจะต้องถูกเผาด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและทุกสิ่งที่เขามี
เพราะเขาละเมิดพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ และทำเรื่องน่าอับอายในอิสราเอล
16 โยชูวาตื่นแต่เช้าวันรุ่งขึ้นและนำชาวอิสราเอลเข้ามาใกล้ทีละเผ่า เผ่ายูดาห์ถูกเลือก
17 เขานำตระกูลต่าง ๆ ของเผ่ายูดาห์เข้ามา และตระกูลเศราห์ถูกเลือก
แล้วเขานำตระกูลเศราห์เข้ามาทีละคน และศับดีถูกเลือก
18 เขานำครัวเรือนของศับดีเข้ามาทีละคน และอาคานบุตรของคารมี ผู้เป็นบุตรของศับดี
ผู้เป็นบุตรของเศราห์ จากเผ่ายูดาห์ ถูกเลือก
19 โยชูวาพูดกับอาคานว่า ลูกเอ๋ย
โปรดถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลและสารภาพต่อพระองค์
บอกข้าพเจ้ามาเดี๋ยวนี้ว่าเจ้าได้ทำอะไร อย่าปิดบังข้าพเจ้า
20 อาคานตอบโยชูวาว่า ข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลจริง ๆ
และนี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ
21 เมื่อข้าพเจ้าเห็นเสื้อคลุมบาบิโลนผืนงามอยู่ท่ามกลางของที่ริบมา พร้อมกับเงินสองร้อยเชเขล*
และทองคำแท่งรูปลิ่มหนักห้าสิบเชเขล ข้าพเจ้าก็อยากได้ จึงหยิบของเหล่านั้นมา
ตอนนี้ของเหล่านั้นซ่อนอยู่ใต้ดินกลางเต็นท์ของข้าพเจ้า โดยมีเงินอยู่ข้างใต้
22 โยชูวาจึงส่งผู้ส่งสารไป พวกเขาวิ่งไปที่เต็นท์ และพบว่าของเหล่านั้นซ่อนอยู่ในเต็นท์ของอาคาน
โดยมีเงินอยู่ข้างใต้
23 พวกเขานำของเหล่านั้นออกมาจากกลางเต็นท์ นำไปให้โยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมด
และวางไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์
24 โยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดนำอาคานบุตรของเศราห์ เงิน เสื้อคลุม ทองคำแท่ง ลูกชาย
ลูกสาว โค ลา แกะ เต็นท์ และทุกสิ่งที่เขามีขึ้นไปยังหุบเขาอาโคร
25 โยชูวาพูดว่า ทำไมเจ้าจึงนำความเดือดร้อนมาให้พวกเรา
วันนี้พระยาห์เวห์จะทรงนำความเดือดร้อนมาให้เจ้า ชาวอิสราเอลทั้งหมดเอาหินขว้างอาคาน
แล้วเผาพวกเขาด้วยไฟ จากนั้นก็เอาหินขว้างพวกเขาอีก
26 พวกเขากองหินใหญ่ทับเขาไว้ ซึ่งยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้
แล้วพระยาห์เวห์ทรงหันจากความกริ้วอันรุนแรงของพระองค์ ดังนั้นสถานที่นั้นจึงมีชื่อว่า
หุบเขาอาโคร จนถึงทุกวันนี้

8

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า อย่ากลัวและอย่าท้อใจ จงนำนักรบทั้งหมดไปกับเจ้า
ลุกขึ้นและขึ้นไปยังเมืองอัย เราได้มอบกษัตริย์แห่งอัย ประชาชน เมือง
และแผ่นดินของเขาให้แก่เจ้าแล้ว
2 เจ้าจงทำกับเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองเหมือนที่ทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมือง
เพียงแต่ครั้งนี้พวกเจ้าจงยึดข้าวของและฝูงสัตว์ของเมืองไว้เป็นของตน
จงจัดกองซุ่มโจมตีไว้ด้านหลังเมือง
3 โยชูวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับนักรบทั้งหมดเพื่อขึ้นไปยังเมืองอัย
เขาเลือกนักรบผู้กล้าหาญสามหมื่นคนและส่งพวกเขาออกไปในเวลากลางคืน
4 เขาสั่งพวกเขาว่า จงไปซุ่มโจมตีเมืองจากด้านหลัง อย่าอยู่ห่างจากเมืองมากนัก
และทุกคนต้องเตรียมพร้อม

---

* **7:21 7:21** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

5 ข้าพเจ้ากับประชาชนทั้งหมดที่อยู่ด้วยจะเข้าไปใกล้เมือง
เมื่อพวกเขาออกมาต่อสู้กับเราเหมือนครั้งก่อน พวกเราจะหนีพวกเขา
6 พวกเขาจะออกมาไล่ตาม จนพวกเราล่อพวกเขาออกไปห่างจากเมือง เพราะพวกเขาจะคิดว่า
"คนเหล่านี้หนีพวกเราเหมือนครั้งก่อน" ดังนั้นพวกเราจะหนีพวกเขา
7 แล้วพวกท่านจงลุกจากที่ซุ่มและเข้ายึดเมือง
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะมอบเมืองนั้นให้พวกท่าน
8 เมื่อพวกท่านยึดเมืองได้แล้ว จงจุดไฟเผาเมือง จงทำตามถ้อยคำของพระยาห์เวห์
นี่คือคำสั่งของข้าพเจ้า"
9 โยชูวาส่งพวกเขาออกไป พวกเขาไปซุ่มอยู่ระหว่างเบเธลกับอัย ทางด้านตะวันตกของเมืองอัย
แต่โยชูวาพักอยู่ท่ามกลางประชาชนในคืนนั้น
10 โยชูวาตื่นแต่เช้า ตรวจพล
แล้วเขากับบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอลก็นำหน้าประชาชนขึ้นไปยังเมืองอัย
11 ประชาชนทั้งหมด รวมทั้งทหารที่อยู่กับเขา
ขึ้นไปใกล้เมืองและตั้งค่ายอยู่ทางด้านเหนือของเมืองอัย โดยมีหุบเขาคั่นอยู่ระหว่างโยชูวากับเมือง
12 โยชูวานำทหารประมาณห้าพันคนไปซุ่มอยู่ระหว่างเบเธลกับอัย ทางด้านตะวันตกของเมือง
13 พวกเขาจัดวางกำลังพล โดยให้กองทัพทั้งหมดอยู่ทางเหนือของเมือง
และกองซุ่มโจมตีอยู่ทางตะวันตกของเมือง คืนนั้นโยชูวาเข้าไปกลางหุบเขา
14 เมื่อกษัตริย์แห่งอัยเห็นดังนั้น
กษัตริย์กับชาวเมืองทั้งหมดก็รีบตื่นแต่เช้าและออกไปต่อสู้กับอิสราเอลตามเวลาที่กำหนด
บริเวณหน้าอาราบาห์ แต่เขาไม่รู้ว่ามีกองซุ่มโจมตีอยู่ด้านหลังเมือง
15 โยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดแสร้งทำเป็นพ่ายแพ้ แล้วหนีไปตามทางสู่ถิ่นทุรกันดาร
16 ประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในเมืองถูกเรียกออกมาให้ไล่ตามพวกเขา
คนเหล่านั้นไล่ตามโยชูวาและถูกล่อให้ออกไปห่างจากเมือง
17 ไม่มีผู้ชายสักคนในอัยหรือเบเธลที่ไม่ได้ออกไปไล่ตามอิสราเอล
พวกเขาทิ้งเมืองอัยไว้เปิดโล่งและไล่ตามอิสราเอลไป
18 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงยื่นหอกซัดในมือเจ้าไปทางเมืองอัย
เพราะเราจะมอบเมืองนั้นให้เจ้า"
โยชูวาจึงยื่นหอกซัดในมือไปทางเมือง
19 ทันทีที่เขายื่นมือออก กองซุ่มโจมตีก็รีบลุกจากที่ของตน วิ่งเข้าเมืองและยึดเมืองไว้ได้
แล้วพวกเขาก็รีบจุดไฟเผาเมือง
20 เมื่อทหารเมืองอัยหันกลับไปมอง ก็เห็นควันจากเมืองลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า
พวกเขาไม่อาจหนีไปทางไหนได้เลย ส่วนคนที่เคยหนีไปทางถิ่นทุรกันดารก็หันกลับมาโจมตีผู้ไล่ตาม
21 เมื่อโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากองซุ่มยึดเมืองได้แล้วและควันจากเมืองกำลังลอยขึ้น
พวกเขาก็หันกลับไปฆ่าทหารเมืองอัย
22 กองซุ่มโจมตีของชาวอิสราเอลออกจากเมืองเข้าปะทะพวกเขา
ทหารเมืองอัยจึงอยู่ตรงกลางระหว่างชาวอิสราเอลทั้งสองด้าน
ชาวอิสราเอลโจมตีพวกเขาจนไม่เหลือผู้รอดชีวิตหรือผู้หลบหนีแม้แต่คนเดียว
23 แต่พวกเขาจับกษัตริย์แห่งอัยเป็น ๆ และนำตัวมาหาโยชูวา
24 เมื่ออิสราเอลฆ่าชาวเมืองอัยทุกคนในทุ่งและในถิ่นทุรกันดารที่พวกเขาไล่ตามไปเสร็จแล้ว
และคนเหล่านั้นล้มตายด้วยคมดาบจนหมดสิ้น

ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็กลับไปยังเมืองอัยและใช้คมดาบฟันคนในเมือง
25 ในวันนั้นมีผู้ล้มตายทั้งชายและหญิงรวมหนึ่งหมื่นสองพันคน คือประชาชนทั้งหมดของเมืองอัย
26 โยชูวาไม่ได้ลดมือที่ยื่นหอกซัดออกไป จนกระทั่งเขาทำลายล้างชาวเมืองอัยทั้งหมดจนหมดสิ้น
27 ชาวอิสราเอลยึดไว้เป็นของตนเฉพาะฝูงสัตว์และข้าวของจากเมืองนั้น
ตามถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่ทรงสั่งโยชูวา
28 โยชูวาเผาเมืองอัยและทำให้เมืองนั้นเป็นกองซากปรักหักพังถาวร รกร้างอยู่จนถึงทุกวันนี้
29 เขาแขวนกษัตริย์แห่งอัยไว้บนต้นไม้จนถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตก
โยชูวาสั่งให้พวกเขานำร่างลงจากต้นไม้ แล้วโยนไว้ตรงทางเข้าประตูเมือง
จากนั้นพวกเขาก็กองหินใหญ่ทับร่างนั้นไว้ ซึ่งยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้
30 แล้วโยชูวาสร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลบนภูเขาเอบาล
31 เขาสร้างตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์สั่งชาวอิสราเอลไว้
ดังที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสสว่า
ให้สร้างแท่นบูชาด้วยหินที่ไม่ได้สกัดและไม่เคยถูกแตะต้องด้วยเครื่องมือเหล็ก
พวกเขาถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์บนแท่นนั้น และถวายเครื่องสันติบูชา
32 ที่นั่นโยชูวาจารึกสำเนาธรรมบัญญัติของโมเสสลงบนก้อนหินเหล่านั้นต่อหน้าชาวอิสราเอล
33 ชาวอิสราเอลทั้งหมด พร้อมทั้งผู้อาวุโส เจ้าหน้าที่ และผู้พิพากษา ยืนอยู่สองด้านของหีบ
ตรงหน้าบรรดาปุโรหิตชาวเลวีผู้แบกหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์
ทั้งคนต่างชาติและชาวอิสราเอลโดยกำเนิด ครึ่งหนึ่งยืนอยู่หน้าภูเขาเกริซิม
และอีกครึ่งหนึ่งอยู่หน้าภูเขาเอบาล ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ตั้งแต่แรก
เพื่อให้พวกเขาอวยพรประชาชนอิสราเอล
34 หลังจากนั้น โยชูวาอ่านถ้อยคำทั้งหมดในธรรมบัญญัติ ทั้งคำอวยพรและคำสาปแช่ง
ตามทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติ
35 ไม่มีแม้แต่คำเดียวจากทุกสิ่งที่โมเสสสั่ง ซึ่งโยชูวาไม่ได้อ่านต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด
รวมทั้งผู้หญิง เด็กเล็ก และคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา

9

1 เมื่อกษัตริย์ทั้งหมดทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งอยู่ในเขตภูเขา ที่ราบต่ำ
และตลอดชายฝั่งทะเลใหญ่ตรงหน้าเลบานอน ได้แก่ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปริสซี
ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส ได้ยินเรื่องนี้
2 พวกเขาก็พร้อมใจกันรวมกำลังเพื่อต่อสู้กับโยชูวาและอิสราเอล
3 แต่เมื่อชาวเมืองกิเบโอนได้ยินสิ่งที่โยชูวาทำกับเมืองเยรีโคและเมืองอัย
4 ชาวกิเบโอนจึงวางอุบาย ออกเดินทางโดยปลอมตัวเป็นคณะทูต พวกเขานำกระสอบเก่า ๆ
บรรทุกบนหลังลา และใช้ถุงหนังใส่เหล้าองุ่นเก่าที่ฉีกขาดแล้วมัดตรงรอยขาดไว้
5 พวกเขาสวมรองเท้าเก่าที่ปะแล้ว ใส่เสื้อผ้าเก่า
และขนมปังทั้งหมดที่เตรียมเป็นเสบียงก็แห้งและขึ้นรา
6 พวกเขาไปหาโยชูวาที่ค่ายในกิลกาล และพูดกับเขาและคนอิสราเอลว่า
"พวกเรามาจากประเทศอันห่างไกล บัดนี้โปรดทำพันธสัญญากับพวกเรา"
7 คนอิสราเอลพูดกับชาวฮีไวต์ว่า "ถ้าพวกเจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเราเล่า
แล้วพวกเราจะทำพันธสัญญากับพวกเจ้าได้อย่างไร""
8 พวกเขาพูดกับโยชูวาว่า "พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน"

โยชูวาถามพวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นใคร” มาจากไหน”
9 พวกเขาตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ห่างไกลมาก เพราะพระนามของพระยาห์เวห์*
พระเจ้าของท่าน เพราะพวกเราได้ยินชื่อเสียงของพระองค์และทุกสิ่งที่ทรงทำในอียิปต์
10 รวมทั้งทุกสิ่งที่ทรงทำกับกษัตริย์ชาวอาโมไรต์สององค์ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
คือสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน และโอกกษัตริย์แห่งบาชานซึ่งอยู่ที่อัชทาโรท
11 บรรดาผู้อาวุโสและชาวประเทศของพวกเราทั้งหมดจึงบอกพวกเราว่า
“จงนำเสบียงติดตัวไปสำหรับการเดินทาง ไปพบพวกเขาและบอกว่า “พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน
บัดนี้โปรดทำพันธสัญญากับพวกเรา” ”
12 ขนมปังของพวกเรานี้ยังร้อนอยู่เมื่อเอาออกจากบ้านมาเป็นเสบียงในวันที่พวกเราออกเดินทางมา
หาท่าน แต่ตอนนี้มันแห้งและขึ้นราเสียแล้ว
13 ถุงหนังใส่เหล้าองุ่นเหล่านี้ยังใหม่อยู่ตอนที่พวกเราเติมเหล้าองุ่นลงไป แต่ตอนนี้ฉีกขาดแล้ว
ส่วนเสื้อผ้าและรองเท้าของพวกเราก็เก่าเพราะเดินทางมาไกลมาก”
14 คนอิสราเอลชิมเสบียงของพวกเขา แต่ไม่ได้ถามพระยาห์เวห์เพื่อขอคำชี้แนะ
15 โยชูวาทำข้อตกลงสันติภาพกับพวกเขา และทำพันธสัญญาว่าจะไว้ชีวิตพวกเขา
บรรดาผู้นำของชุมนุมชนก็สาบานต่อพวกเขา
16 สามวันหลังจากทำพันธสัญญากับพวกเขา
ชาวอิสราเอลก็ได้ยินว่าคนเหล่านี้เป็นเพื่อนบ้านและอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
17 ชาวอิสราเอลออกเดินทางและมาถึงเมืองต่าง ๆ ของคนเหล่านั้นในวันที่สาม
เมืองเหล่านั้นคือกิเบโอน เคฟีราห์ เบเอโรท และคีริยาทเยอาริม
18 ชาวอิสราเอลไม่ได้โจมตีพวกเขา
เพราะบรรดาผู้นำของชุมนุมชนได้สาบานต่อพวกเขาโดยพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล
ชุมนุมชนทั้งหมดจึงบ่นต่อว่าบรรดาผู้นำ
19 แต่บรรดาผู้นำทุกคนพูดกับชุมนุมชนทั้งหมดว่า
“พวกเราได้สาบานต่อคนเหล่านี้โดยพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล
ดังนั้นพวกเราจะแตะต้องพวกเขาไม่ได้
20 พวกเราจะทำดังนี้ คือปล่อยให้พวกเขามีชีวิตอยู่
เพื่อความกริ้วจะไม่ตกแก่พวกเราเพราะคำสาบานที่พวกเราให้ไว้กับพวกเขา”
21 บรรดาผู้นำกล่าวแก่พวกเขาว่า “ปล่อยให้พวกเขามีชีวิตอยู่”
ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นคนตัดฟืนและคนตักน้ำให้ชุมนุมชนทั้งหมด ตามที่บรรดาผู้นำได้บอกไว้
22 โยชูวาเรียกพวกเขามาและพูดว่า “ทำไมพวกเจ้าจึงหลอกพวกเรา โดยบอกว่า
“พวกเราอยู่ห่างไกลจากท่านมาก” ทั้งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา”
23 บัดนี้พวกเจ้าถูกสาปแช่งแล้ว ในหมู่พวกเจ้าจะต้องมีคนเป็นทาสอยู่เสมอ
เป็นคนตัดฟืนและคนตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้า”
24 พวกเขาตอบโยชูวาว่า “เพราะผู้รับใช้ของท่านได้รับแจ้งอย่างแน่ชัดว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินทั้งหมดแก่พวกท่าน
และให้ทำลายชาวแผ่นดินทั้งหมดให้พ้นหน้าพวกท่าน
พวกเราจึงกลัวอย่างยิ่งว่าจะเอาชีวิตไม่รอดเพราะพวกท่าน จึงทำเช่นนี้
25 ตอนนี้พวกเราอยู่ในมือของท่านแล้ว โปรดทำกับพวกเราตามที่ท่านเห็นว่าดีและถูกต้องเถิด”
26 โยชูวาจึงทำเช่นนั้น และปกป้องพวกเขาจากชาวอิสราเอล เพื่อไม่ให้ชาวอิสราเอลฆ่าพวกเขา

---

* **9:9** **9:9** ในข้อความต้นทางภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นมาจากคำภาษาฮีบรู “יהוה” หรือ ยาห์เวห์ เว้นแต่มีหมายเหตุระบุว่ามาจากรูปย่อ “יה” หรือ ยาห์

27 ในวันนั้น โยชูวาแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นคนตัดฟืนและคนตักน้ำสำหรับชุมนุมชนและสำหรับแท่น
บูชาของพระยาห์เวห์จนถึงทุกวันนี้ ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือก

10

1 เมื่ออาโดนีเซเดกกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็มได้ยินข่าวว่าโยชูวายึดเมืองอัยและทำลายล้างจนหมดสิ้น
โดยทำกับเมืองอัยและกษัตริย์เหมือนที่เคยทำกับเยรีโคและกษัตริย์ของเมือง อาโดนีเซเดกยังได้ยิน
ด้วยว่าชาวกิเบโอนทำข้อตกลงสันติภาพกับอิสราเอลและอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
2 ฝ่ายกษัตริย์จึงหวาดกลัวอย่างยิ่ง
เพราะกิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เหมือนเมืองสำคัญที่มีกษัตริย์ปกครอง ทั้งยังใหญ่กว่าอัย
และผู้ชายทุกคนในเมืองก็แข็งแกร่ง
3 ดังนั้นอาโดนีเซเดกกษัตริย์แห่งเยรูซาเล็มจึงส่งข่าวไปหาโฮฮัมกษัตริย์แห่งเฮโบรน
ปิรามกษัตริย์แห่งยารมูท ยาฟีอากษัตริย์แห่งลาคีช และเดบีร์กษัตริย์แห่งเอกโลนว่า
4 “จงขึ้นมาช่วยเรา ให้พวกเราโจมตีกิเบโอน
เพราะพวกเขาทำข้อตกลงสันติภาพกับโยชูวาและชาวอิสราเอล”
5 กษัตริย์ชาวอาโมไรต์ทั้งห้า ได้แก่กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม กษัตริย์แห่งเฮโบรน กษัตริย์แห่งยารมูท
กษัตริย์แห่งลาคีช และกษัตริย์แห่งเอกโลน จึงรวมกำลังกัน
พวกเขากับกองทัพทั้งหมดขึ้นไปตั้งค่ายล้อมกิเบโอนและทำสงครามกับเมืองนั้น
6 ชาวกิเบโอนส่งข่าวไปหาโยชูวาที่ค่ายในกิลกาลว่า “อย่าทอดทิ้งผู้รับใช้ของท่าน”
รีบขึ้นมาช่วยพวกเราให้รอด” โปรดช่วยพวกเรา
เพราะกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในเขตภูเขาได้รวมกำลังกันมาต่อสู้กับพวกเรา”
7 โยชูวาจึงขึ้นจากกิลกาลพร้อมกับกองทัพทั้งหมด รวมทั้งบรรดานักรบผู้กล้าหาญ
8 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า “อย่ากลัวพวกเขา เพราะเราได้มอบพวกเขาให้เจ้าแล้ว
จะไม่มีใครในพวกเขายืนหยัดต่อหน้าเจ้าได้”
9 โยชูวาเดินทัพจากกิลกาลตลอดทั้งคืนและเข้าโจมตีพวกเขาอย่างกะทันหัน
10 พระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกเขาสับสนอลหม่านต่อหน้าอิสราเอล
พระองค์ทรงฆ่าพวกเขาเป็นจำนวนมากที่กิเบโอน ไล่ตามไปตามทางขึ้นเบธโฮโรน
และโจมตีพวกเขาไปจนถึงอาเซคาห์และมักเคดาห์
11 ขณะที่พวกเขาหนีอิสราเอลและลงไปตามทางลาดจากเบธโฮโรน
พระยาห์เวห์ทรงขว้างก้อนลูกเห็บใหญ่จากท้องฟ้าลงใส่พวกเขาไปจนถึงอาเซคาห์ พวกเขาจึงตาย
คนที่ตายเพราะลูกเห็บมีมากกว่าคนที่ชาวอิสราเอลฆ่าด้วยดาบ
12 ในวันที่พระยาห์เวห์ทรงมอบชาวอาโมไรต์ไว้ต่อหน้าชาวอิสราเอล โยชูวาพูดกับพระยาห์เวห์
และกล่าวต่อหน้าอิสราเอลว่า “ดวงอาทิตย์เอ๋ย จงหยุดนิ่งเหนือกิเบโอน” ดวงจันทร์เอ๋ย
จงหยุดในหุบเขาอัยยาโลน”
13 ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง และดวงจันทร์หยุดอยู่ จนชนชาตินั้นแก้แค้นศัตรูของตนเสร็จ
เรื่องนี้เขียนไว้ในหนังสือยาชาร์ไม่ใช่หรือ” ดวงอาทิตย์หยุดอยู่กลางท้องฟ้า
ไม่ตกดินเป็นเวลาประมาณหนึ่งวันเต็ม
14 ไม่เคยมีวันใดเป็นเช่นนั้นมาก่อนหรือหลังจากนั้น คือวันที่พระยาห์เวห์ทรงฟังเสียงของมนุษย์
เพราะพระยาห์เวห์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล
15 แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดกลับไปยังค่ายในกิลกาล
16 กษัตริย์ทั้งห้าหลบหนีและซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มักเคดาห์
17 มีคนรายงานโยชูวาว่า “พบกษัตริย์ทั้งห้าแล้ว พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มักเคดาห์”
18 โยชูวาสั่งว่า “จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาปิดปากถ้ำ และจัดคนเฝ้าพวกเขาไว้

19 แต่พวกท่านอย่าหยุดอยู่ที่นั่น จงไล่ตามศัตรูและโจมตีพวกเขาจากด้านหลัง
อย่าปล่อยให้พวกเขาเข้าเมืองของตนได้
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงมอบพวกเขาให้พวกท่านแล้ว
20 เมื่อโยชูวากับชาวอิสราเอลสังหารศัตรูเป็นจำนวนมากจนฝ่ายนั้นแทบหมดสิ้น
และผู้ที่เหลือรอดหนีเข้าไปในเมืองที่มีป้อมปราการแล้ว
21 ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็กลับมาหาโยชูวาที่ค่ายในมักเคดาห์โดยสวัสดิภาพ
ไม่มีใครเอ่ยปากกล่าวร้ายชาวอิสราเอลคนใดเลย
22 แล้วโยชูวาสั่งว่า จงเปิดปากถ้ำและนำกษัตริย์ทั้งห้านั้นออกมาหาข้าพเจ้า
23 พวกเขาทำตามและนำกษัตริย์ทั้งห้าออกจากถ้ำมาหาโยชูวา ได้แก่กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม
กษัตริย์แห่งเฮโบรน กษัตริย์แห่งยารมูท กษัตริย์แห่งลาคีช และกษัตริย์แห่งเอกโลน
24 เมื่อพวกเขานำกษัตริย์เหล่านั้นมาหาโยชูวาแล้ว โยชูวาเรียกชายชาวอิสราเอลทั้งหมดมา
และพูดกับบรรดาหัวหน้าของนักรบที่ไปกับเขาว่า จงเข้ามาใกล้และวางเท้าบนคอของกษัตริย์เหล่านี้
พวกเขาจึงเข้ามาใกล้และวางเท้าบนคอของกษัตริย์เหล่านั้น
25 โยชูวาพูดกับพวกเขาว่า อย่ากลัวและอย่าท้อใจ จงเข้มแข็งและกล้าหาญ
เพราะพระยาห์เวห์จะทรงทำเช่นนี้กับศัตรูทั้งหมดที่พวกท่านต่อสู้ด้วย
26 หลังจากนั้นโยชูวาลงมือสังหารกษัตริย์เหล่านั้น แล้วแขวนร่างไว้บนต้นไม้ห้าต้น
ร่างของพวกเขาแขวนอยู่บนต้นไม้จนถึงเวลาเย็น
27 เมื่อดวงอาทิตย์ตก โยชูวาสั่งให้เอาศพลงจากต้นไม้
แล้วโยนเข้าไปในถ้ำที่กษัตริย์เหล่านั้นเคยซ่อนตัวอยู่ จากนั้นพวกเขาวางก้อนหินใหญ่ปิดปากถ้ำ
ซึ่งยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้
28 ในวันนั้นโยชูวายึดมักเคดาห์ และใช้ดาบโจมตีเมืองรวมทั้งกษัตริย์ของเมือง
เขาทำลายล้างเมืองและทุกชีวิตที่อยู่ในเมืองจนหมดสิ้น ไม่เหลือใครรอด
เขาทำกับกษัตริย์แห่งมักเคดาห์เหมือนที่ทำกับกษัตริย์แห่งเยรีโค
29 โยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดออกจากมักเคดาห์ไปยังลิบนาห์ และต่อสู้กับเมืองลิบนาห์
30 พระยาห์เวห์ทรงมอบเมืองพร้อมกษัตริย์ให้อิสราเอลด้วย
โยชูวาโจมตีเมืองนั้นและใช้ดาบสังหารทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ไม่เหลือใครรอด
เขาทำกับกษัตริย์ของเมืองเหมือนที่ทำกับกษัตริย์แห่งเยรีโค
31 โยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดออกจากลิบนาห์ไปยังลาคีช ตั้งค่ายล้อมเมืองและต่อสู้กับเมืองนั้น
32 พระยาห์เวห์ทรงมอบลาคีชให้อิสราเอล โยชูวายึดเมืองได้ในวันที่สอง
แล้วโจมตีเมืองและใช้ดาบสังหารทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ตามทุกสิ่งที่เขาได้ทำกับลิบนาห์
33 แล้วโฮรามกษัตริย์แห่งเกเซอร์ขึ้นมาช่วยลาคีช
แต่โยชูวาโจมตีเขาและประชาชนของเขาจนไม่เหลือใครรอด
34 โยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดออกจากลาคีชไปยังเอกโลน
พวกเขาตั้งค่ายล้อมเมืองและต่อสู้กับเมืองนั้น
35 พวกเขายึดเมืองได้ในวันนั้นและใช้ดาบโจมตีเมือง
โยชูวาทำลายล้างทุกชีวิตที่อยู่ในเมืองจนหมดสิ้นในวันนั้น ตามทุกสิ่งที่เขาได้ทำกับลาคีช
36 โยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดขึ้นจากเอกโลนไปยังเฮโบรน และต่อสู้กับเมืองนั้น
37 พวกเขายึดเมืองได้ แล้วโจมตีเมืองนั้น กษัตริย์ และเมืองบริวารทั้งหมดด้วยดาบ
พร้อมทั้งสังหารทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง โยชูวาไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตเลย ตามที่เขาได้ทำกับเอกโลน
เขาทำลายล้างเมืองและทุกชีวิตที่อยู่ในเมืองจนหมดสิ้น

38 โยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดย้อนกลับไปยังเดบีร์ และต่อสู้กับเมืองนั้น
39 เขายึดเมืองพร้อมกับกษัตริย์และเมืองบริวารทั้งหมด ชาวอิสราเอลใช้ดาบฟันพวกเขา
และทำลายล้างทุกชีวิตที่อยู่ในเมืองจนหมดสิ้น ไม่เหลือใครรอด
โยชูวาทำกับเดบีร์และกษัตริย์เหมือนที่ทำกับเฮโบรน และเหมือนที่ทำกับลิบนาห์และกษัตริย์
40 ดังนั้นโยชูวาจึงโจมตีทั่วทั้งแผ่นดิน ได้แก่เขตภูเขา ดินแดนทางใต้ ที่ราบต่ำ เชิงเขา
และกษัตริย์ทั้งหมด เขาไม่เหลือใครรอด แต่ทำลายล้างทุกสิ่งที่มีลมหายใจจนหมดสิ้น
ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงบัญชา
41 โยชูวาโจมตีพวกเขาตั้งแต่คาเดชบาร์เนียไปจนถึงกาซา และทั่วแคว้นโกเชนไปจนถึงกิเบโอน
42 โยชูวายึดกษัตริย์เหล่านี้ทั้งหมดกับแผ่นดินของพวกเขาได้ในคราวเดียว
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล
43 แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดกลับไปยังค่ายในกิลกาล

11

1 เมื่อยาบินกษัตริย์แห่งฮาโซร์ได้ยินเรื่องนี้ เขาส่งข่าวไปหาโยบับกษัตริย์แห่งมาโดน
กษัตริย์แห่งชิมโรน และกษัตริย์แห่งอัคชาฟ
2 รวมทั้งกษัตริย์ทางเหนือซึ่งอยู่ในเขตภูเขา ในอาราบาห์ทางใต้ของคินเนเรท ในที่ราบต่ำ
และในที่สูงแห่งโดร์ทางตะวันตก
3 เขายังส่งข่าวไปหาชาวคานาอันทางตะวันออกและตะวันตก ชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปริสซี
ชาวเยบุสในเขตภูเขา และชาวฮีไวต์ใต้ภูเขาเฮอร์โมนในดินแดนมิสปาห์
4 พวกเขาออกมาพร้อมกับกองทัพทั้งหมด เป็นผู้คนมากมายดุจเม็ดทรายริมทะเล
ทั้งมีม้าและรถศึกจำนวนมาก
5 กษัตริย์เหล่านี้ทั้งหมดมาพบกันและร่วมกันตั้งค่ายที่แหล่งน้ำเมโรม เพื่อต่อสู้กับอิสราเอล
6 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า อย่ากลัวพวกเขา เพราะพรุ่งนี้เวลานี้
เราจะมอบพวกเขาทั้งหมดให้ล้มตายต่อหน้าอิสราเอล เจ้าจงตัดเอ็นขาหลังม้าของพวกเขา
และเผารถศึกของพวกเขาด้วยไฟ
7 โยชูวากับนักรบทั้งหมดเข้าโจมตีพวกเขาอย่างกะทันหันที่แหล่งน้ำเมโรม
8 พระยาห์เวห์ทรงมอบพวกเขาให้อิสราเอล
ชาวอิสราเอลโจมตีและไล่ตามพวกเขาไปจนถึงเมืองไซดอนใหญ่ มิสเรโฟทมาอิม
และหุบเขามิสปาห์ทางตะวันออก พวกเขาโจมตีจนไม่เหลือใครรอด
9 โยชูวาทำกับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ เขาตัดเอ็นขาหลังม้าของพวกเขา
และเผารถศึกด้วยไฟ
10 ในเวลานั้น โยชูวาย้อนกลับไปยึดฮาโซร์และใช้ดาบฟันกษัตริย์
เพราะฮาโซร์เคยเป็นเมืองเอกของอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด
11 พวกเขาใช้ดาบสังหารทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง และทำลายล้างจนหมดสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่หายใจเหลืออยู่
โยชูวาเผาฮาโซร์ด้วยไฟ
12 โยชูวายึดเมืองทั้งหมดของกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมกับตัวกษัตริย์
เขาใช้ดาบสังหารและทำลายล้างพวกเขาจนหมดสิ้น ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้บัญชาไว้
13 แต่เมืองต่าง ๆ ที่ตั้งอยู่บนเนินดินนั้น อิสราเอลไม่ได้เผาเลย ยกเว้นฮาโซร์เมืองเดียวซึ่งโยชูวาเผา
14 ชาวอิสราเอลริบเอาทรัพย์สินทั้งหมดและฝูงสัตว์จากเมืองเหล่านี้ไว้เป็นของตน
แต่พวกเขาใช้ดาบสังหารทุกคนจนทำลายหมด และไม่เหลือผู้ใดที่ยังหายใจอยู่

15 พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชาโยชูวาอย่างนั้น
และโยชูวาก็ทำตาม เขาทำครบทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ ไม่ละเว้นแม้แต่อย่างเดียว
16 ดังนั้นโยชูวาจึงยึดแผ่นดินทั้งหมดนั้น ได้แก่เขตภูเขา ดินแดนทางใต้ทั้งหมด แคว้นโกเชนทั้งหมด
ที่ราบต่ำ อาราบาห์ เขตภูเขาของอิสราเอล และที่ราบต่ำของดินแดนนั้น
17 ตั้งแต่ภูเขาฮาลักซึ่งทอดขึ้นไปทางเสอีร์ จนถึงบาลกาดในหุบเขาเลบานอนใต้ภูเขาเฮอร์โมน
เขาจับกษัตริย์ทั้งหมด โจมตี และประหารพวกเขา
18 โยชูวาทำสงครามกับกษัตริย์เหล่านั้นเป็นเวลานาน
19 ไม่มีเมืองใดทำข้อตกลงสันติภาพกับชาวอิสราเอล นอกจากชาวฮีไวต์ผู้อาศัยในกิเบโอน
ชาวอิสราเอลยึดเมืองอื่นทั้งหมดด้วยการรบ
20 เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้าง เพื่อให้ออกมาต่อสู้กับอิสราเอล
พระองค์จึงทรงทำลายล้างพวกเขาจนหมดสิ้น พวกเขาไม่ได้รับความเมตตา
แต่ถูกทำลายตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
21 ในเวลานั้น โยชูวาไปกำจัดชาวอานาคออกจากเขตภูเขา จากเฮโบรน เดบีร์ อานาบ
เขตภูเขาทั้งหมดของยูดาห์ และเขตภูเขาทั้งหมดของอิสราเอล
โยชูวาทำลายล้างพวกเขาพร้อมกับเมืองต่าง ๆ จนหมดสิ้น
22 ไม่มีชาวอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของชาวอิสราเอล มีบางคนเหลืออยู่เฉพาะในกาซา กัท
และอัชโดด
23 ดังนั้นโยชูวาจึงยึดแผ่นดินทั้งหมดตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสส
แล้วโยชูวามอบแผ่นดินนั้นแก่อิสราเอลเป็นมรดก โดยแบ่งตามส่วนของแต่ละเผ่า
จากนั้นแผ่นดินก็ได้พักสงบจากสงคราม

12

1 ต่อไปนี้คือกษัตริย์ที่ชาวอิสราเอลโจมตีและยึดครองดินแดนของพวกเขาได้ทางฟากตะวันออกของ
แม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่หุบเขาอาร์โนนถึงภูเขาเฮอร์โมน รวมทั้งอาราบาห์ทั้งหมดทางตะวันออก
2 สิโหนกษัตริย์ของชาวอาโมไรต์ ผู้อาศัยอยู่ในเฮชโบนและปกครองตั้งแต่อาโรเออร์
ซึ่งอยู่ริมขอบหุบเขาอาร์โนน รวมทั้งบริเวณกลางหุบเขาและครึ่งหนึ่งของกิเลอาด
ไปจนถึงแม่น้ำยับบอกซึ่งเป็นพรมแดนของชาวอัมโมน
3 เขายังปกครองอาราบาห์ไปจนถึงทะเลคินเนเรททางตะวันออก และไปจนถึงทะเลแห่งอาราบาห์
คือทะเลเกลือ ทางตะวันออกตามเส้นทางไปเบธเยชิโมท และทางใต้ไปถึงใต้เชิงเขาปิสกาห์
4 และดินแดนของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน ผู้เป็นหนึ่งในชาวเรฟาอิมที่ยังเหลืออยู่
และอาศัยอยู่ที่อัชทาโรทและเอเดรอี
5 เขาปกครองบริเวณภูเขาเฮอร์โมน สาเลคาห์ และทั่วบาชาน
ไปจนถึงพรมแดนของชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์
รวมทั้งครึ่งหนึ่งของกิเลอาดจดพรมแดนของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน
6 โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์กับชาวอิสราเอลโจมตีกษัตริย์เหล่านี้
และโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์มอบดินแดนนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่ชาวรูเบน ชาวกาด
และคนครึ่งเผ่ามนัสเสห์
7 ต่อไปนี้คือกษัตริย์ของแผ่นดินที่โยชูวากับชาวอิสราเอลโจมตีทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน
ตั้งแต่บาลกาดในหุบเขาเลบานอนจนถึงภูเขาฮาลักซึ่งทอดขึ้นไปทางเสอีร์
โยชูวามอบดินแดนนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลตามส่วนแบ่งของพวกเขา

8 ดินแดนนี้อยู่ในเขตภูเขา ที่ราบต่ำ อาราบาห์ เชิงเขา ถิ่นทุรกันดาร และดินแดนทางใต้
เป็นดินแดนของชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส ได้แก่
9 กษัตริย์แห่งเยรีโค หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งอัยซึ่งอยู่ข้างเบเธล หนึ่งองค์
10 กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งเฮโบรน หนึ่งองค์
11 กษัตริย์แห่งยารมูท หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งลาคีช หนึ่งองค์
12 กษัตริย์แห่งเอกโลน หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งเกเซอร์ หนึ่งองค์
13 กษัตริย์แห่งเดบีร์ หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งเกเดอร์ หนึ่งองค์
14 กษัตริย์แห่งโฮรมาห์ หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งอาราด หนึ่งองค์
15 กษัตริย์แห่งลิบนาห์ หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งอดุลลัม หนึ่งองค์
16 กษัตริย์แห่งมักเคดาห์ หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งเบเธล หนึ่งองค์
17 กษัตริย์แห่งทัปปูวาห์ หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งเฮเฟอร์ หนึ่งองค์
18 กษัตริย์แห่งอาเฟก หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งลาชชาโรน หนึ่งองค์
19 กษัตริย์แห่งมาโดน หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งฮาโซร์ หนึ่งองค์
20 กษัตริย์แห่งชิมโรนเมโรน หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งอัคชาฟ หนึ่งองค์
21 กษัตริย์แห่งทาอานาค หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งเมกิดโด หนึ่งองค์
22 กษัตริย์แห่งเคเดช หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งโยกเนอัมในคารเมล หนึ่งองค์
23 กษัตริย์แห่งโดร์ในที่สูงแห่งโดร์ หนึ่งองค์
กษัตริย์แห่งโกยิมในกิลกาล หนึ่งองค์
24 กษัตริย์แห่งทีรซาห์ หนึ่งองค์
รวมกษัตริย์ทั้งหมดสามสิบเอ็ดองค์

13

1 โยชูวาชรามากแล้ว พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า เจ้าชรามากแล้ว
แต่ยังมีดินแดนอีกมากที่ต้องยึดครอง
2 ต่อไปนี้คือดินแดนที่ยังเหลืออยู่ ได้แก่ดินแดนทั้งหมดของชาวฟีลิสเตียและชาวเกชูร์
3 ตั้งแต่ชีโฮร์ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของอียิปต์ ไปจนถึงเขตแดนเอโครนทางเหนือ
ซึ่งถือว่าเป็นดินแดนคานาอัน รวมทั้งผู้ครองนครทั้งห้าของชาวฟีลิสเตีย คือผู้ครองกาซา อัชโดด
อัชเคโลน กัท และเอโครน รวมทั้งชาวอัฟวิม
4 ทางใต้ ดินแดนทั้งหมดของชาวคานาอัน และเมอาราห์ซึ่งเป็นของชาวไซดอน
ไปจนถึงอาเฟกและเขตแดนของชาวอาโมไรต์

5 ดินแดนของชาวเกบาล และทั่วเลบานอนทางตะวันออก
ตั้งแต่บาลกาดใต้ภูเขาเฮอร์โมนไปจนถึงทางเข้าฮามัท
6 รวมทั้งผู้คนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ตามเขตภูเขาตั้งแต่เลบานอนไปจนถึงมิสเรโฟทมาอิม
คือชาวไซดอนทั้งหมด เราจะขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้าชาวอิสราเอล
เพียงแต่จงจัดสรรดินแดนนี้ให้อิสราเอลเป็นมรดกตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้
7 บัดนี้จงแบ่งดินแดนนี้เป็นมรดกแก่เก้าเผ่ากับมนัสเสห์ครึ่งเผ่า
8 ชาวรูเบน ชาวกาด
และมนัสเสห์อีกครึ่งเผ่าได้รับมรดกซึ่งโมเสสมอบแก่พวกเขาทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
ตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้ ได้แก่
9 ตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมขอบหุบเขาอาร์โนน เมืองที่อยู่กลางหุบเขานั้น
และที่ราบทั้งหมดของเมเดบาไปจนถึงดีโบน
10 เมืองทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ ผู้ปกครองในเฮชโบน
ไปจนถึงเขตแดนของชาวอัมโมน
11 กิเลอาด เขตแดนของชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์ ภูเขาเฮอร์โมนทั้งหมด
และทั่วบาชานไปจนถึงสาเลคาห์
12 รวมทั้งอาณาจักรทั้งหมดของโอกในบาชาน ผู้ปกครองในอัชทาโรทและเอเดรอี
ซึ่งเป็นหนึ่งในชาวเรฟาอิมที่ยังเหลืออยู่ โมเสสได้โจมตีคนเหล่านี้และขับไล่พวกเขาออกไป
13 แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้ขับไล่ชาวเกชูร์หรือชาวมาอาคาห์
เกชูร์และมาอาคาห์จึงอาศัยอยู่ท่ามกลางอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้
14 โมเสสไม่ได้มอบมรดกแก่เผ่าเลวี
มีเพียงเครื่องบูชาที่เผาด้วยไฟแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลที่เป็นมรดกของเผ่านี้
ตามที่พระองค์ตรัสแก่คนเลวี
15 โมเสสมอบมรดกแก่เผ่าลูกหลานของรูเบนตามตระกูลของพวกเขา
16 เขตแดนของพวกเขาเริ่มจากอาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมขอบหุบเขาอาร์โนน เมืองที่อยู่กลางหุบเขานั้น
และที่ราบทั้งหมดใกล้เมเดบา
17 เฮชโบนและเมืองทั้งหมดในที่ราบ ดีโบน บาโมทบาอัล เบธบาอัลเมโอน
18 ยาฮาส เคเดโมท เมฟาอัท
19 คีริยาธาอิม สิบมาห์ เซเรทชาฮาร์บนภูเขาในหุบเขา
20 เบธเปโอร์ เชิงเขาปิสกาห์ และเบธเยชิโมท
21 เมืองทั้งหมดในที่ราบ และอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ผู้ปกครองในเฮชโบน
โมเสสโจมตีสิโหนพร้อมกับหัวหน้าชาวมีเดียน คือเอวี เรเคม ศูร์ เฮอร์ และเรบา
ซึ่งเป็นเจ้านายของสิโหนและอาศัยอยู่ในดินแดนนั้น
22 ชาวอิสราเอลยังใช้ดาบฆ่าบาลาอัมบุตรเบโอร์ผู้เป็นหมอดู รวมกับคนอื่น ๆ ที่พวกเขาฆ่า
23 เขตแดนของลูกหลานรูเบนคือริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
นี่คือมรดกของลูกหลานรูเบนตามตระกูลของพวกเขา พร้อมเมืองต่าง ๆ และหมู่บ้านโดยรอบ
24 โมเสสมอบมรดกแก่เผ่ากาด คือแก่ลูกหลานกาดตามตระกูลของพวกเขา
25 เขตแดนของพวกเขาคือยาเซอร์ เมืองทั้งหมดในกิเลอาด และครึ่งหนึ่งของดินแดนชาวอัมโมน
ไปจนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่ใกล้รับบาห์
26 ตั้งแต่เฮชโบนไปจนถึงรามัทมิสเปห์และเบโทนิม และตั้งแต่มาหะนาอิมไปจนถึงเขตแดนเดบีร์
27 ส่วนในหุบเขา ได้แก่เบธฮาราม เบธนิมราห์ สุคคท และศาโฟน
ซึ่งเป็นส่วนที่เหลือของอาณาจักรสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบน

รวมทั้งริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนไปจนถึงปลายสุดของทะเลคินเนเรท
ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
28 นี่คือมรดกของลูกหลานกาดตามตระกูลของพวกเขา พร้อมเมืองต่าง ๆ และหมู่บ้านโดยรอบ
29 โมเสสมอบมรดกแก่มนัสเสห์ครึ่งเผ่า คือแก่ลูกหลานมนัสเสห์ครึ่งเผ่าตามตระกูลของพวกเขา
30 เขตแดนของพวกเขาเริ่มจากมาหะนาอิม ครอบคลุมทั่วบาชาน
อาณาจักรทั้งหมดของโอกกษัตริย์แห่งบาชาน และหมู่บ้านทั้งหมดของยาอีร์ในบาชาน รวมหกสิบเมือง
31 กิเลอาดครึ่งหนึ่ง อัชทาโรท และเอเดรอี ซึ่งเป็นเมืองในอาณาจักรของโอกแห่งบาชาน
เป็นของลูกหลานมาคีร์บุตรมนัสเสห์ คือเป็นของลูกหลานมาคีร์ครึ่งหนึ่งตามตระกูลของพวกเขา
32 เหล่านี้คือมรดกที่โมเสสแบ่งสรรในที่ราบโมอับ
ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเยรีโค
33 แต่โมเสสไม่ได้มอบมรดกแก่เผ่าเลวี พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงเป็นมรดกของพวกเขา
ตามที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขา

14

1 ต่อไปนี้คือมรดกที่ชาวอิสราเอลได้รับในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรของนูน
และหัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาของเผ่าอิสราเอลแบ่งสรรให้พวกเขา
2 พวกเขาจับสลากแบ่งมรดกตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผ่านโมเสส ให้แก่เก้าเผ่ากับอีกครึ่งเผ่า
3 เพราะโมเสสได้มอบมรดกแก่สองเผ่ากับอีกครึ่งเผ่าทางฟากแม่น้ำจอร์แดนแล้ว
แต่ไม่ได้มอบมรดกแก่ชาวเลวีท่ามกลางพวกเขา
4 ลูกหลานของโยเซฟแบ่งเป็นสองเผ่า คือมนัสเสห์และเอฟราอิม
ชาวอิสราเอลไม่ได้มอบส่วนแบ่งในแผ่นดินแก่ชาวเลวี
นอกจากเมืองสำหรับอยู่อาศัยพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงฝูงสัตว์และทรัพย์สินของพวกเขา
5 ชาวอิสราเอลทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส และพวกเขาก็แบ่งแผ่นดินกัน
6 แล้วลูกหลานยูดาห์เข้ามาหาโยชูวาที่กิลกาล คาเลบบุตรเยฟุนเนห์ชาวเคนัสพูดกับเขาว่า
“ท่านรู้เรื่องที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสคนของพระเจ้าเกี่ยวกับข้าพเจ้าและท่านที่คาเดชบาร์เนีย
7 ข้าพเจ้าอายุสี่สิบปีเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ส่งข้าพเจ้าจากคาเดชบาร์เนียไปสอดแนม
แผ่นดิน ข้าพเจ้ากลับมารายงานตามความเชื่อมั่นในใจ
8 แต่พี่น้องของข้าพเจ้าที่ขึ้นไปด้วยกันทำให้ประชาชนหมดกำลังใจ
ส่วนข้าพเจ้าติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ
9 ในวันนั้นโมเสสสาบานว่า
“แผ่นดินที่เจ้าเหยียบย่างจะเป็นมรดกของเจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไปอย่างแน่นอน
เพราะเจ้าได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ”
10 “บัดนี้พระยาห์เวห์ทรงรักษาชีวิตข้าพเจ้าไว้ตามที่พระองค์ตรัส
ตลอดสี่สิบห้าปีนับตั้งแต่พระยาห์เวห์ตรัสเรื่องนี้กับโมเสส ขณะที่อิสราเอลเดินทางในถิ่นทุรกันดาร
วันนี้ข้าพเจ้าอายุแปดสิบห้าปีแล้ว
11 วันนี้ข้าพเจ้ายังแข็งแรงเหมือนวันที่โมเสสส่งข้าพเจ้าไป
กำลังของข้าพเจ้าตอนนี้ยังเท่ากับตอนนั้น ทั้งสำหรับออกรบและกลับจากรบ
12 เพราะฉะนั้น โปรดมอบเขตภูเขานี้ที่พระยาห์เวห์ตรัสถึงในวันนั้นแก่ข้าพเจ้า
เพราะวันนั้นท่านได้ยินว่าชาวอานาคอยู่ที่นั่นและมีเมืองใหญ่ที่มีป้อมปราการ
บางทีพระยาห์เวห์จะทรงอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะขับไล่พวกเขาออกไปตามที่พระยาห์เวห์ตรัส”
13 โยชูวาอวยพรคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ และมอบเฮโบรนให้เขาเป็นมรดก

14 ดังนั้นเฮโบรนจึงเป็นมรดกของคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ชาวเคนัสจนถึงทุกวันนี้
เพราะเขาติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ
15 เดิมเฮโบรนชื่อคีริยาทอารบา ซึ่งตั้งชื่อตามชายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่ชาวอานาค
แล้วแผ่นดินก็ได้พักสงบจากสงคราม

15

1 ส่วนที่เผ่าลูกหลานยูดาห์ได้รับจากการจับสลากตามตระกูลของพวกเขา
ไปถึงพรมแดนเอโดมและถิ่นทุรกันดารซินทางใต้สุด
2 เขตแดนด้านใต้ของพวกเขาเริ่มจากปลายทะเลเกลือ จากอ่าวที่หันไปทางใต้
3 แล้วออกไปทางใต้ของทางขึ้นอัครับบิม ผ่านไปยังซิน ขึ้นไปทางใต้ของคาเดชบาร์เนีย ผ่านเฮสโรน
ขึ้นไปอัดดาร์ แล้ววกไปทางคาร์คา
4 จากนั้นผ่านไปอัสโมน ออกไปถึงลำธารอียิปต์ และสิ้นสุดที่ทะเล
นี่จะเป็นเขตแดนด้านใต้ของพวกเจ้า
5 เขตแดนด้านตะวันออกคือทะเลเกลือไปจนถึงปลายแม่น้ำจอร์แดน
ส่วนเขตแดนด้านเหนือเริ่มจากอ่าวของทะเลที่ปลายแม่น้ำจอร์แดน
6 เขตแดนขึ้นไปยังเบธฮกลาห์ ผ่านทางเหนือของเบธอาราบาห์
แล้วขึ้นไปถึงก้อนหินของโบฮันบุตรรูเบน
7 เขตแดนขึ้นจากหุบเขาอาโครไปยังเดบีร์
แล้วมุ่งขึ้นเหนือไปทางกิลกาลซึ่งอยู่ตรงข้ามทางขึ้นอาดุมมิม ทางขึ้นนี้อยู่ด้านใต้ของแม่น้ำ
จากนั้นเขตแดนผ่านไปยังแหล่งน้ำเอนเชเมชและสิ้นสุดที่เอนโรเกล
8 เขตแดนขึ้นไปตามหุบเขาบุตรฮินโนม ผ่านด้านใต้ของเมืองชาวเยบุส ซึ่งก็คือเยรูซาเล็ม
แล้วขึ้นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขาฮินโนมทางตะวันตก
ตรงปลายสุดด้านเหนือของหุบเขาเรฟาอิม
9 เขตแดนทอดจากยอดภูเขาไปยังน้ำพุเนฟโทอาห์ ออกไปยังเมืองต่าง ๆ บนภูเขาเอโฟรน
แล้วทอดไปถึงบาอาลาห์ ซึ่งก็คือคีริยาทเยอาริม
10 จากบาอาลาห์ เขตแดนวกไปทางตะวันตกถึงภูเขาเสอีร์ ผ่านไหล่เขาเยอาริมทางเหนือ
ซึ่งก็คือเคสาโลน ลงไปยังเบธเชเมช และผ่านไปยังทิมนาห์
11 เขตแดนออกไปยังด้านเหนือของเอโครน ทอดไปถึงชิกเคโรน ผ่านภูเขาบาอาลาห์
ออกไปถึงยับเนเอล และสิ้นสุดที่ทะเล
12 เขตแดนด้านตะวันตกคือชายฝั่งทะเลใหญ่
นี่คือเขตแดนของลูกหลานยูดาห์ตามตระกูลของพวกเขา
13 โยชูวามอบส่วนแบ่งหนึ่งท่ามกลางลูกหลานยูดาห์แก่คาเลบบุตรเยฟุนเนห์
ตามพระบัญชาที่พระยาห์เวห์ทรงมีต่อโยชูวา คือคีริยาทอารบาซึ่งตั้งตามชื่อบิดาของอานาค
และก็คือเฮโบรน
14 คาเลบขับไล่บุตรชายสามคนของอานาคออกไป คือเชชัย อาหิมาน และทัลมัย
ซึ่งเป็นลูกหลานของอานาค
15 จากนั้นเขาขึ้นไปต่อสู้กับชาวเมืองเดบีร์ เดิมเดบีร์ชื่อคีริยาทเสเฟอร์
16 คาเลบกล่าวว่า “ผู้ใดโจมตีและยึดคีริยาทเสเฟอร์ได้
เราจะยกอัคสาห์บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาของผู้นั้น”
17 โอทนีเอลบุตรเคนัส ซึ่งเป็นพี่น้องกับคาเลบ ยึดเมืองนั้นได้
คาเลบจึงยกอัคสาห์บุตรสาวให้เป็นภรรยาของเขา

18 เมื่ออัคสาห์มาถึง นางชักชวนโอทนีเอลให้ขอที่ดินแปลงหนึ่งจากบิดาของนาง
แล้วนางก็ลงจากหลังลา คาเลบถามว่า เจ้าต้องการอะไร
19 นางตอบว่า โปรดให้พรแก่ข้าพเจ้าด้วย ในเมื่อท่านให้ข้าพเจ้าตั้งถิ่นฐานในดินแดนทางใต้
โปรดให้ตาน้ำแก่ข้าพเจ้าด้วย
คาเลบจึงมอบตาน้ำด้านบนและตาน้ำด้านล่างแก่นาง
20 นี่คือมรดกของเผ่าลูกหลานยูดาห์ตามตระกูลของพวกเขา
21 เมืองที่อยู่ไกลสุดของเผ่าลูกหลานยูดาห์ทางพรมแดนเอโดมในดินแดนทางใต้ ได้แก่คับเซเอล
เอเดอร์ ยากูร์
22 คีนาห์ ดิโมนาห์ อาดาดาห์
23 เคเดช ฮาโซร์ อิทนาน
24 ศิฟ เทเลม เบอาโลท
25 ฮาโซร์ฮาดัททาห์ เคริโอทเฮสโรน ซึ่งก็คือฮาโซร์
26 อามัม เชมา โมลาดาห์
27 ฮาซาร์กัดดาห์ เฮชโมน เบธเปเลท
28 ฮาซาร์ชูอาล เบเออร์เชบา บิซิโอทิยาห์
29 บาอาลาห์ อียิม เอเซม
30 เอลโทลาด เคซิล โฮรมาห์
31 ศิกลาก มัดมันนาห์ สันสันนาห์
32 เลบาโอท ชิลฮิม อาอิน และริมโมน รวมเมืองทั้งหมดได้ยี่สิบเก้าเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
33 ในที่ราบต่ำ ได้แก่เอชทาโอล โศราห์ อัชนาห์
34 ศาโนอาห์ เอนกันนิม ทัปปูวาห์ เอนาม
35 ยารมูท อดุลลัม โสโคห์ อาเซคาห์
36 ชาอาราอิม อาดิธาอิม และเกเดราห์ หรือเกเดโรธาอิม รวมสิบสี่เมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
37 เซนัน ฮาดาชาห์ มิกดัลกาด
38 ดิลอาน มิสปาห์ โยกเธเอล
39 ลาคีช โบสคัท เอกโลน
40 คับโบน ลาห์มาม คิทลิช
41 เกเดโรท เบธดาโกน นาอามาห์ และมักเคดาห์ รวมสิบหกเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
42 ลิบนาห์ เอเธอร์ อาชาน
43 อิฟทาห์ อัชนาห์ เนซิบ
44 เคอีลาห์ อัคซิบ และมาเรชาห์ รวมเก้าเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
45 เอโครน พร้อมเมืองบริวารและหมู่บ้านโดยรอบ
46 ตั้งแต่เอโครนไปจนถึงทะเล รวมทุกแห่งที่อยู่ใกล้อัชโดดพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
47 อัชโดดพร้อมเมืองบริวารและหมู่บ้านโดยรอบ กาซาพร้อมเมืองบริวารและหมู่บ้านโดยรอบ
ไปจนถึงลำธารอียิปต์และทะเลใหญ่พร้อมชายฝั่ง
48 ในเขตภูเขา ได้แก่ชามีร์ ยัททีร์ โสโคห์
49 ดันนาห์ คีริยาทสันนาห์ ซึ่งก็คือเดบีร์
50 อานาบ เอชเทโมห์ อานิม
51 โกเชน โฮโลน และกิโลห์ รวมสิบเอ็ดเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
52 อารับ ดูมาห์ เอชาน
53 ยานิม เบธทัปปูวาห์ อาเฟคาห์
54 ฮุมทาห์ คีริยาทอารบา ซึ่งก็คือเฮโบรน และศิโอร์ รวมเก้าเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
55 มาโอน คารเมล ศิฟ ยูทาห์
56 ยิสเรเอล โยกเดอัม ศาโนอาห์
57 คาอิน กิเบอาห์ และทิมนาห์ รวมสิบเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ

58 ฮัลฮูล เบธศูร์ เกโดร์
59 มาอารัท เบธอาโนท และเอลเทโคน รวมหกเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
60 คีริยาทบาอัล ซึ่งก็คือคีริยาทเยอาริม และรับบาห์ รวมสองเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
61 ในถิ่นทุรกันดาร ได้แก่เบธอาราบาห์ มิดดิน เสคาคาห์
62 นิบชาน เมืองเกลือ และเอนเกดี รวมหกเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
63 ส่วนชาวเยบุสผู้อาศัยในเยรูซาเล็มนั้น ลูกหลานยูดาห์ไม่สามารถขับไล่พวกเขาออกไปได้
ชาวเยบุสจึงอาศัยอยู่กับลูกหลานยูดาห์ในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

16

1 ส่วนที่ลูกหลานโยเซฟได้รับจากการจับสลาก เริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนที่เยริโค
ตรงแหล่งน้ำของเยรีโคทางตะวันออก แล้วผ่านถิ่นทุรกันดาร
โดยขึ้นจากเยริโคข้ามเขตภูเขาไปถึงเบเธล
2 จากเบเธล เขตแดนออกไปยังลูส ผ่านไปตามเขตแดนของชาวอารคีถึงอาทาโรท
3 แล้วลงไปทางตะวันตกตามเขตแดนของชาวยัฟเลท จนถึงเขตแดนเบธโฮโรนล่าง ต่อไปยังเกเซอร์
และสิ้นสุดที่ทะเล
4 ลูกหลานโยเซฟ คือมนัสเสห์และเอฟราอิม ได้รับมรดกของพวกเขา
5 ต่อไปนี้คือเขตแดนของลูกหลานเอฟราอิมตามตระกูลของพวกเขา
เขตแดนด้านตะวันออกของมรดกเริ่มจากอาทาโรทอัดดาร์ไปจนถึงเบธโฮโรนบน
6 เขตแดนออกไปทางตะวันตกที่มิคเมธัททางเหนือ แล้ววกไปทางตะวันออกถึงทาอานัทชิโลห์
ผ่านเมืองนั้นไปทางด้านตะวันออกของยาโนอาห์
7 จากยาโนอาห์ เขตแดนลงไปยังอาทาโรทและนาอาราห์ ไปถึงเยริโค และออกไปถึงแม่น้ำจอร์แดน
8 จากทัปปูวาห์ เขตแดนไปทางตะวันตกถึงลำธารคานาห์และสิ้นสุดที่ทะเล
นี่คือมรดกของเผ่าลูกหลานเอฟราอิมตามตระกูลของพวกเขา
9 รวมทั้งเมืองต่าง ๆ ที่แยกไว้สำหรับลูกหลานเอฟราอิมท่ามกลางมรดกของลูกหลานมนัสเสห์
เมืองเหล่านั้นทั้งหมดพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
10 พวกเขาไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเกเซอร์
ชาวคานาอันจึงยังอาศัยอยู่ในเขตแดนเอฟราอิมจนถึงทุกวันนี้ และถูกเกณฑ์เป็นแรงงานบังคับ

17

1 ส่วนที่จับสลากได้เป็นของเผ่ามนัสเสห์ เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ
ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสห์ ผู้เป็นบิดาของกิเลอาดได้รับกิเลอาดกับบาชาน เพราะเขาเป็นนักรบ
2 ส่วนที่เหลือเป็นของลูกหลานมนัสเสห์ตามตระกูล ได้แก่ลูกหลานอาบีเอเซอร์ ลูกหลานเฮเลค
ลูกหลานอัสรีเอล ลูกหลานเชเคม ลูกหลานเฮเฟอร์ และลูกหลานเชมิดา
คนเหล่านี้คือลูกหลานชายของมนัสเสห์บุตรโยเซฟตามตระกูลของพวกเขา
3 แต่เศโลเฟหัดบุตรเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรกิเลอาด ผู้เป็นบุตรมาคีร์ ผู้เป็นบุตรมนัสเสห์ ไม่มีบุตรชาย
มีแต่บุตรสาว บุตรสาวของเขาชื่อมาห์ลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีรซาห์
4 พวกนางเข้าไปหาเอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรของนูน และบรรดาผู้นำ แล้วกล่าวว่า
“พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสสให้มอบมรดกแก่พวกเราท่ามกลางพี่น้องชายของเรา”
ดังนั้นโยชูวาจึงมอบมรดกแก่พวกนางท่ามกลางพี่น้องชายของบิดา ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
5 มนัสเสห์จึงได้รับส่วนแบ่งสิบส่วน
นอกเหนือจากดินแดนกิเลอาดและบาชานซึ่งอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

6 เพราะบุตรสาวในเผ่ามนัสเสห์ได้รับมรดกร่วมกับบุตรชายในเผ่า
ส่วนดินแดนกิเลอาดเป็นของลูกหลานชายที่เหลือของมนัสเสห์
7 เขตแดนของมนัสเสห์เริ่มจากอาเชอร์ไปยังมิคเมธัท ซึ่งอยู่ตรงหน้าเชเคม
จากนั้นเขตแดนวกไปทางขวาจนถึงถิ่นที่ชาวเอนทัปปูวาห์อาศัยอยู่
8 ดินแดนทัปปูวาห์เป็นของมนัสเสห์
แต่เมืองทัปปูวาห์ที่เขตแดนมนัสเสห์เป็นของลูกหลานเอฟราอิม
9 เขตแดนลงไปถึงลำธารคานาห์ทางใต้ของลำธาร
เมืองเหล่านี้เป็นของเอฟราอิมแม้จะอยู่ท่ามกลางเมืองต่าง ๆ ของมนัสเสห์
เขตแดนของมนัสเสห์อยู่ทางเหนือของลำธารและสิ้นสุดที่ทะเล
10 ด้านใต้เป็นของเอฟราอิม ด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ และทะเลเป็นเขตแดนของมนัสเสห์
เขตแดนนี้จดอาเชอร์ทางเหนือและอิสสาคาร์ทางตะวันออก
11 มนัสเสห์มีที่สูงสามแห่งในอิสสาคาร์และในอาเชอร์ คือเบธเชอานพร้อมเมืองบริวาร
อิบเลอัมพร้อมเมืองบริวาร ชาวเมืองโดร์พร้อมเมืองบริวาร ชาวเมืองเอนโดร์พร้อมเมืองบริวาร
ชาวเมืองทาอานาคพร้อมเมืองบริวาร และชาวเมืองเมกิดโดพร้อมเมืองบริวาร
12 แต่ลูกหลานมนัสเสห์ไม่สามารถขับไล่ชาวเมืองเหล่านั้นออกไปได้
ชาวคานาอันยังคงอาศัยอยู่ในดินแดนนั้น
13 เมื่อชาวอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้น พวกเขาเกณฑ์ชาวคานาอันเป็นแรงงานบังคับ
แต่ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไปจนหมดสิ้น
14 ลูกหลานโยเซฟพูดกับโยชูวาว่า
"เหตุใดท่านจึงจัดสรรมรดกให้พวกเราเพียงหนึ่งสลากและหนึ่งส่วนแบ่ง
ในเมื่อพวกเรามีประชากรมาก เพราะพระยาห์เวห์ทรงอวยพรพวกเรามาจนถึงบัดนี้""
15 โยชูวาตอบพวกเขาว่า "ถ้าพวกเจ้ามีประชากรมาก
ก็จงขึ้นไปยังป่าและถางที่ดินให้ตนเองในดินแดนของชาวเปริสซีและชาวเรฟาอิม
เพราะเขตภูเขาเอฟราอิมแคบเกินไปสำหรับพวกเจ้า"
16 ลูกหลานโยเซฟตอบว่า "เขตภูเขาไม่พอสำหรับพวกเรา
และชาวคานาอันทั้งหมดที่อาศัยในหุบเขาก็มีรถศึกเหล็ก ทั้งผู้ที่อยู่ในเบธเชอานกับเมืองบริวาร
และผู้ที่อยู่ในหุบเขายิสเรเอล"
17 โยชูวาพูดกับวงศ์วานโยเซฟ คือเอฟราอิมและมนัสเสห์ว่า
"พวกเจ้ามีประชากรมากและมีกำลังมหาศาล พวกเจ้าจะไม่ได้รับเพียงส่วนเดียวจากการจับสลาก
18 แต่เขตภูเขาจะเป็นของพวกเจ้า แม้จะเป็นป่า พวกเจ้าก็จงถางเสีย
แล้วอาณาเขตไปจนถึงปลายสุดจะเป็นของพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าจะขับไล่ชาวคานาอันออกไป
แม้พวกเขาจะมีรถศึกเหล็กและแข็งแกร่งก็ตาม"

18

1 ชุมนุมชนทั้งหมดของลูกหลานอิสราเอลมารวมตัวกันที่ชิโลห์ และตั้งเต็นท์นัดพบไว้ที่นั่น
แผ่นดินอยู่ใต้อำนาจของพวกเขาแล้ว
2 แต่ยังมีเจ็ดเผ่าในหมู่ลูกหลานอิสราเอลที่ยังไม่ได้รับการแบ่งมรดก
3 โยชูวาพูดกับลูกหลานอิสราเอลว่า "พวกเจ้าจะยังชักช้า
ไม่เข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเจ้าประทานให้อีกนานเท่าไร"
4 จงเลือกชายเผ่าละสามคน เราจะส่งพวกเขาไป
พวกเขาจะออกเดินสำรวจทั่วแผ่นดินและจดบันทึกรายละเอียดตามส่วนมรดกของแต่ละเผ่า
แล้วกลับมาหาเรา

5 พวกเขาจะแบ่งแผ่นดินออกเป็นเจ็ดส่วน ยูดาห์จะอยู่ภายในเขตแดนของตนทางใต้
และวงศ์วานโยเซฟจะอยู่ภายในเขตแดนของพวกเขาทางเหนือ
6 พวกเจ้าจงสำรวจแผ่นดินและแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำบันทึกรายละเอียดมาหาเราที่นี่
เราจะจับสลากให้พวกเจ้าที่นี่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
7 แต่ชาวเลวีไม่มีส่วนแบ่งท่ามกลางพวกเจ้า
เพราะการรับใช้พระยาห์เวห์ในฐานะปุโรหิตเป็นมรดกของพวกเขา ส่วนกาด รูเบน
และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าได้รับมรดกทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนแล้ว
ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์มอบให้พวกเขา
8 ชายเหล่านั้นจึงลุกขึ้นออกเดินทาง โยชูวาสั่งคนที่ไปสำรวจแผ่นดินว่า จงเดินสำรวจทั่วแผ่นดิน
แล้วกลับมาหาเรา เราจะจับสลากให้พวกเจ้าที่นี่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในชิโลห์
9 ชายเหล่านั้นออกเดินไปทั่วแผ่นดิน สำรวจและแบ่งเป็นเจ็ดส่วนตามเมือง จดบันทึกลงในหนังสือ
แล้วกลับมาหาโยชูวาที่ค่ายในชิโลห์
10 โยชูวาจับสลากให้พวกเขาที่ชิโลห์ต่อหน้าพระยาห์เวห์
และที่นั่นโยชูวาแบ่งแผ่นดินให้ลูกหลานอิสราเอลตามส่วนแบ่งของพวกเขา
11 สลากของเผ่าลูกหลานเบนยามินตกแก่พวกเขาตามตระกูล
เขตแดนของส่วนที่พวกเขาจับสลากได้อยู่ระหว่างลูกหลานยูดาห์กับลูกหลานโยเซฟ
12 เขตแดนด้านเหนือเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดน ขึ้นไปทางด้านเหนือของเยรีโค
แล้วขึ้นผ่านเขตภูเขาไปทางตะวันตก และสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบธอาเวน
13 จากที่นั่น เขตแดนผ่านไปถึงลูส แล้วผ่านด้านใต้ของลูส ซึ่งก็คือเบเธล
ก่อนลงไปยังอาทาโรทอัดดาร์ข้างภูเขาที่อยู่ทางใต้ของเบธโฮโรนล่าง
14 เขตแดนทอดต่อไปและวกจากภูเขาซึ่งอยู่ทางใต้ตรงหน้าเบธโฮโรน
ไปทางด้านตะวันตกแล้วมุ่งลงใต้ และสิ้นสุดที่คีริยาทบาอัล ซึ่งก็คือคีริยาทเยอาริม
เมืองหนึ่งของลูกหลานยูดาห์ นี่คือเขตแดนด้านตะวันตก
15 เขตแดนด้านใต้เริ่มจากปลายสุดของคีริยาทเยอาริม
ทอดออกไปทางตะวันตกจนถึงน้ำพุเนฟโทอาห์
16 จากนั้นเขตแดนลงไปถึงปลายภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขาบุตรฮินโนม ทางเหนือของหุบเขาเรฟาอิม
แล้วลงไปตามหุบเขาฮินโนม ผ่านด้านใต้ของเมืองชาวเยบุส และลงไปถึงเอนโรเกล
17 เขตแดนทอดไปทางเหนือ ออกไปถึงเอนเชเมช
แล้วออกไปถึงเกลิโลทซึ่งอยู่ตรงข้ามทางขึ้นอาดุมมิม จากนั้นลงไปถึงก้อนหินของโบฮันบุตรรูเบน
18 เขตแดนผ่านไปยังด้านที่อยู่ตรงข้ามอาราบาห์ทางเหนือ แล้วลงไปถึงอาราบาห์
19 เขตแดนผ่านไปทางด้านเหนือของเบธฮกลาห์ และสิ้นสุดที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเกลือ
ตรงปลายด้านใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่คือเขตแดนด้านใต้
20 แม่น้ำจอร์แดนเป็นเขตแดนด้านตะวันออก
นี่คือมรดกของลูกหลานเบนยามินตามเขตแดนโดยรอบและตามตระกูลของพวกเขา
21 เมืองต่าง ๆ ของเผ่าลูกหลานเบนยามินตามตระกูลของพวกเขา ได้แก่เยรีโค เบธฮกลาห์
เอเมคเคซิส
22 เบธอาราบาห์ เศมาราอิม เบเธล
23 อัฟวิม ปาราห์ โอฟราห์
24 เคฟาร์อัมโมนี โอฟนี และเกบา รวมสิบสองเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
25 กิเบโอน รามาห์ เบเอโรท
26 มิสเปห์ เคฟีราห์ โมซาห์
27 เรเคม อิรเปเอล ทาราลาห์

28 เศลา เอเลฟ เมืองชาวเยบุสซึ่งก็คือเยรูซาเล็ม กิเบอัท และคีริยาท
รวมสิบสี่เมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ นี่คือมรดกของลูกหลานเบนยามินตามตระกูลของพวกเขา

19

1 สลากที่สองตกแก่สิเมโอน คือแก่เผ่าลูกหลานสิเมโอนตามตระกูล
มรดกของพวกเขาอยู่ท่ามกลางมรดกของลูกหลานยูดาห์
2 เมืองที่เป็นมรดกของพวกเขา ได้แก่เบเออร์เชบา หรือเชบา และโมลาดาห์
3 ฮาซาร์ชูอาล บาลาห์ เอเซม
4 เอลโทลาด เบธูล โฮรมาห์
5 ศิกลาก เบธมารคาโบท ฮาซาร์สูสาห์
6 เบธเลบาโอท และชารูเฮน รวมสิบสามเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
7 อาอิน ริมโมน เอเธอร์ และอาชาน รวมสี่เมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
8 รวมทั้งหมู่บ้านทั้งหมดรอบเมืองเหล่านี้ไปจนถึงบาอาลัทเบเออร์ คือรามาห์แห่งดินแดนทางใต้
นี่คือมรดกของเผ่าลูกหลานสิเมโอนตามตระกูลของพวกเขา
9 มรดกของลูกหลานสิเมโอนมาจากส่วนแบ่งของลูกหลานยูดาห์
เพราะส่วนแบ่งของลูกหลานยูดาห์มีมากเกินกว่าที่ชาวยูดาห์ต้องการ
ลูกหลานสิเมโอนจึงได้รับมรดกท่ามกลางมรดกของยูดาห์
10 สลากที่สามตกแก่ลูกหลานเศบูลุนตามตระกูล เขตแดนมรดกของพวกเขาไปถึงสาริด
11 เขตแดนขึ้นไปทางตะวันตกถึงมาราลาห์ ไปถึงดับเบเชท และไปถึงลำธารที่อยู่ตรงหน้าโยกเนอัม
12 จากสาริด เขตแดนวกไปทางตะวันออก มุ่งไปจนถึงเขตแดนคิสโลททาโบร์ ออกไปยังดาเบรัท
และขึ้นไปถึงยาฟีอา
13 จากที่นั่น เขตแดนผ่านไปทางตะวันออกถึงกัทเฮเฟอร์และเอทคาซิน
แล้วออกไปถึงริมโมนซึ่งทอดไปถึงเนอาห์
14 เขตแดนโอบรอบทางเหนือไปถึงฮันนาโทน และสิ้นสุดที่หุบเขาอิฟทาห์เอล
15 คัททัท นาหะลาล ชิมโรน อิดาลาห์ และเบธเลเฮม รวมสิบสองเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
16 นี่คือมรดกของลูกหลานเศบูลุนตามตระกูล คือเมืองเหล่านี้พร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
17 สลากที่สี่ตกแก่อิสสาคาร์ คือแก่ลูกหลานอิสสาคาร์ตามตระกูล
18 เขตแดนของพวกเขาครอบคลุมยิสเรเอล เคซุลโลท ชูเนม
19 ฮาฟาราอิม ชิโอน อานาฮารัท
20 รับบิท คิชิโอน เอเบส
21 เรเมท เอนกันนิม เอนฮัดดาห์ และเบธปัสเซส
22 เขตแดนไปถึงทาโบร์ ชาฮาซูมาห์ และเบธเชเมช แล้วสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน
รวมสิบหกเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
23 นี่คือมรดกของเผ่าลูกหลานอิสสาคาร์ตามตระกูล คือเมืองต่าง ๆ พร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
24 สลากที่ห้าตกแก่เผ่าลูกหลานอาเชอร์ตามตระกูล
25 เขตแดนของพวกเขาครอบคลุมเฮลคัท ฮาลี เบเทน อัคชาฟ
26 อัลลัมเมเลค อามัด มิชอัล แล้วไปถึงคารเมลทางตะวันตกและชีโฮร์ลิบนัท
27 จากนั้นวกไปทางทิศตะวันออกถึงเบธดาโกน ไปถึงเขตเศบูลุน
และไปถึงหุบเขาอิฟทาห์เอลทางเหนือ จนถึงเบธเอเมคและเนอีเอล แล้วออกไปถึงคาบูลทางซ้าย
28 รวมทั้งเอโบรน เรโหบ ฮัมโมน และคานาห์ ไปจนถึงเมืองไซดอนใหญ่
29 เขตแดนวกไปยังรามาห์และเมืองไทระที่มีป้อมปราการ แล้ววกไปยังโฮสาห์
และสิ้นสุดที่ทะเลบริเวณอัคซิบ

30 รวมทั้งอุมมาห์ อาเฟก และเรโหบ รวมยี่สิบสองเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
31 นี่คือมรดกของเผ่าลูกหลานอาเชอร์ตามตระกูล คือเมืองเหล่านี้พร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
32 สลากที่หกตกแก่ลูกหลานนัฟทาลี คือแก่ลูกหลานนัฟทาลีตามตระกูล
33 เขตแดนของพวกเขาเริ่มจากเฮเลฟ จากต้นโอ๊กในศาอานันนิม ผ่านอาดามีเนเคบและยับเนเอล
ไปจนถึงลัคคุม แล้วสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน
34 เขตแดนวกไปทางตะวันตกถึงอัสโนททาโบร์ ออกจากที่นั่นไปยังฮุคโคก ไปถึงเศบูลุนทางใต้
อาเชอร์ทางตะวันตก และจดยูดาห์ที่แม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออก
35 เมืองที่มีป้อมปราการ ได้แก่ศิดดิม เศร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท
36 อาดามาห์ รามาห์ ฮาโซร์
37 เคเดช เอเดรอี เอนฮาโซร์
38 ยิโรน มิกดัลเอล โฮเรม เบธอานัท และเบธเชเมช รวมสิบเก้าเมืองพร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
39 นี่คือมรดกของเผ่าลูกหลานนัฟทาลีตามตระกูล คือเมืองต่าง ๆ พร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
40 สลากที่เจ็ดตกแก่เผ่าลูกหลานดานตามตระกูล
41 เขตแดนมรดกของพวกเขาครอบคลุมโศราห์ เอชทาโอล อีร์เชเมช
42 ชาอาลับบิน อัยยาโลน อิทลาห์
43 เอโลน ทิมนาห์ เอโครน
44 เอลเทเคห์ กิบเบโธน บาอาลัท
45 เยฮูด เบเนเบราค กัทริมโมน
46 เมยาร์โคนและรัคโคน พร้อมเขตแดนตรงข้ามยัฟฟา
47 เขตแดนของลูกหลานดานขยายออกไปเกินเขตที่กล่าวมา เพราะลูกหลานดานขึ้นไปต่อสู้กับเลเชม
ยึดเมืองนั้นได้ ใช้ดาบเข้าตีเมือง เข้าครอบครองและอาศัยอยู่ที่นั่น
แล้วเปลี่ยนชื่อเลเชมเป็นดานตามชื่อดานบรรพบุรุษของพวกเขา
48 นี่คือมรดกของเผ่าลูกหลานดานตามตระกูล คือเมืองเหล่านี้พร้อมหมู่บ้านโดยรอบ
49 เมื่อพวกเขาแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกตามเขตแดนต่าง ๆ เสร็จแล้ว
ลูกหลานอิสราเอลก็มอบมรดกแก่โยชูวาบุตรของนูนท่ามกลางพวกเขา
50 พวกเขามอบเมืองที่โยชูวาขอตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
คือทิมนัทเสราห์ในเขตภูเขาเอฟราอิม โยชูวาสร้างเมืองนั้นและอาศัยอยู่ที่นั่น
51 เหล่านี้คือมรดกที่เอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรของนูน
และหัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาของเผ่าลูกหลานอิสราเอล
จับสลากแบ่งเป็นมรดกที่ชิโลห์ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ
ดังนั้นพวกเขาจึงแบ่งแผ่นดินเสร็จสิ้น

20

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับโยชูวาว่า
2 จงพูดกับลูกหลานอิสราเอลว่า จงกำหนดเมืองลี้ภัยตามที่เราพูดกับพวกเจ้าผ่านโมเสส
3 เพื่อผู้ฆ่าคนโดยอุบัติเหตุหรือโดยไม่เจตนาจะหนีไปที่นั่นได้
เมืองเหล่านั้นจะเป็นที่ลี้ภัยให้พวกเจ้าพ้นจากผู้ล้างแค้นแทนผู้ตาย
4 ผู้ฆ่าคนนั้นต้องหนีไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งเหล่านั้น ยืนที่ทางเข้าประตูเมือง
และชี้แจงคดีของตนให้บรรดาผู้อาวุโสของเมืองฟัง พวกเขาจะรับตัวเขาเข้าเมืองและให้ที่พัก
เพื่อเขาจะอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา

5 ถ้าผู้ล้างแค้นแทนผู้ตายไล่ตามมา ชาวเมืองต้องไม่มอบผู้ฆ่าคนนั้นไว้ในมือของเขา
เพราะคนนี้ทำให้เพื่อนบ้านตายโดยไม่เจตนาและไม่เคยเกลียดชังคนนั้นมาก่อน
6 เขาต้องอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าจะยืนต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิพากษา
และจนกว่ามหาปุโรหิตซึ่งดำรงตำแหน่งในเวลานั้นจะสิ้นชีวิต
หลังจากนั้นผู้ฆ่าคนจึงกลับไปยังเมืองและบ้านของตน คือเมืองที่เขาหนีจากมาได้
7 พวกเขาแยกเคเดชในกาลิลี ซึ่งอยู่ในเขตภูเขานัฟทาลี เชเคมในเขตภูเขาเอฟราอิม
และคีริยาทอารบา ซึ่งก็คือเฮโบรน ในเขตภูเขายูดาห์ ไว้เป็นเมืองลี้ภัย
8 ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเยรีโค
พวกเขากำหนดเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบจากเผ่ารูเบน ราโมทในกิเลอาดจากเผ่ากาด
และโกลานในบาชานจากเผ่ามนัสเสห์
9 เมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้สำหรับลูกหลานอิสราเอลทุกคนและคนต่างชาติที่อาศัยอยู่
ท่ามกลางพวกเขา เพื่อใครก็ตามที่ฆ่าคนโดยไม่เจตนาจะหนีไปที่นั่นได้
และไม่ตายด้วยมือของผู้ล้างแค้นแทนผู้ตาย จนกว่าเขาจะยืนต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิจารณาคดี

21

1 แล้วหัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาของชาวเลวีเข้ามาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิต โยชูวาบุตรของนูน
และหัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาของเผ่าลูกหลานอิสราเอล
2 พวกเขาพูดกับคนเหล่านั้นที่ชิโลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า
พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผ่านโมเสสให้มอบเมืองแก่พวกเราเพื่ออยู่อาศัย
พร้อมทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของพวกเรา
3 ลูกหลานอิสราเอลจึงมอบเมืองเหล่านี้พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์แก่ชาวเลวีจากมรดกของพวกเขา
ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์
4 สลากตกแก่ตระกูลต่าง ๆ ของโคฮาท ลูกหลานอาโรนปุโรหิตซึ่งเป็นคนเลวี
ได้รับสิบสามเมืองโดยการจับสลากจากเผ่ายูดาห์ เผ่าสิเมโอน และเผ่าเบนยามิน
5 ลูกหลานโคฮาทที่เหลือได้รับสิบเมืองโดยการจับสลากจากตระกูลต่าง ๆ ในเผ่าเอฟราอิม เผ่าดาน
และมนัสเสห์ครึ่งเผ่า
6 ลูกหลานเกอร์โชนได้รับสิบสามเมืองโดยการจับสลากจากตระกูลต่าง ๆ ในเผ่าอิสสาคาร์
เผ่าอาเชอร์ เผ่านัฟทาลี และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าในบาชาน
7 ลูกหลานเมรารีตามตระกูลได้รับสิบสองเมืองจากเผ่ารูเบน เผ่ากาด และเผ่าเศบูลุน
8 ลูกหลานอิสราเอลจับสลากมอบเมืองเหล่านี้พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์แก่ชาวเลวี
ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาผ่านโมเสส
9 พวกเขามอบเมืองต่อไปนี้จากเผ่าลูกหลานยูดาห์และเผ่าลูกหลานสิเมโอน ซึ่งระบุชื่อไว้ดังนี้
10 เมืองเหล่านี้เป็นของลูกหลานอาโรน จากตระกูลโคฮาทในหมู่ลูกหลานเลวี
เพราะสลากแรกเป็นของพวกเขา
11 พวกเขามอบคีริยาทอารบา ซึ่งตั้งตามชื่อบิดาของอานาคและก็คือเฮโบรน ในเขตภูเขายูดาห์
พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์โดยรอบ
12 แต่พื้นที่เพาะปลูกและหมู่บ้านของเมืองนั้น พวกเขามอบให้คาเลบบุตรเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์
13 พวกเขามอบเฮโบรนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์แก่ลูกหลานอาโรนปุโรหิต
ให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคน และมอบลิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
14 ยัททีร์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ เอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
15 โฮโลนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ เดบีร์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์

16 อาอินพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ยุตทาห์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
และเบธเชเมชพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมเก้าเมืองจากสองเผ่านั้น
17 จากเผ่าเบนยามิน มีกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ เกบาพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
18 อานาโททพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และอัลโมนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสี่เมือง
19 เมืองทั้งหมดของลูกหลานอาโรนผู้เป็นปุโรหิต มีสิบสามเมืองพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
20 ตระกูลต่าง ๆ ของลูกหลานโคฮาทที่เหลือ ซึ่งเป็นชาวเลวี
ได้รับเมืองจากเผ่าเอฟราอิมตามสลากของพวกเขา
21 พวกเขามอบเชเคมพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในเขตภูเขาเอฟราอิม ให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคน
และมอบเกเซอร์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
22 คิบซาอิมพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และเบธโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสี่เมือง
23 จากเผ่าดาน มีเอลเทเคพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ กิบเบโธนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
24 อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ กัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสี่เมือง
25 จากมนัสเสห์ครึ่งเผ่า มีทาอานาคพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และกัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
รวมสองเมือง
26 เมืองทั้งหมดของตระกูลลูกหลานโคฮาทที่เหลือ มีสิบเมืองพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
27 พวกเขามอบเมืองจากมนัสเสห์ครึ่งเผ่าแก่ลูกหลานเกอร์โชนในตระกูลเลวี
ได้แก่โกลานในบาชานพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคน
และเบเอชเทราห์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสองเมือง
28 จากเผ่าอิสสาคาร์ มีคิชิโอนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ดาเบรัทพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
29 ยารมูทพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ เอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสี่เมือง
30 จากเผ่าอาเชอร์ มีมิชอัลพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ อับโดนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
31 เฮลคัทพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และเรโหบพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสี่เมือง
32 จากเผ่านัฟทาลี มีเคเดชในกาลิลีพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคน
ฮัมโมทโดร์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และคาร์ทานพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสามเมือง
33 เมืองทั้งหมดของลูกหลานเกอร์โชนตามตระกูล มีสิบสามเมืองพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
34 สำหรับตระกูลลูกหลานเมรารี ซึ่งเป็นชาวเลวีที่เหลือ พวกเขาได้รับจากเผ่าเศบูลุน
ได้แก่โยกเนอัมพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ คาร์ทาห์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
35 ดิมนาห์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และนาหะลาลพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสี่เมือง
36 จากเผ่ารูเบน มีเบเซอร์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ยาฮาสพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
37 เคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และเมฟาอัทพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสี่เมือง
38 จากเผ่ากาด มีราโมทในกิเลอาดพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคน
และมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
39 เฮชโบนพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ และยาเซอร์พร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ รวมสี่เมืองทั้งหมด
40 เมืองทั้งหมดเหล่านี้เป็นของลูกหลานเมรารีตามตระกูล ซึ่งเป็นตระกูลที่เหลือของชาวเลวี
สลากของพวกเขารวมสิบสองเมือง
41 เมืองทั้งหมดของชาวเลวีซึ่งอยู่ท่ามกลางดินแดนกรรมสิทธิ์ของลูกหลานอิสราเอล
มีสี่สิบแปดเมืองพร้อมทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
42 เมืองแต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์อยู่โดยรอบ เมืองทั้งหมดก็เป็นเช่นนี้

43 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงประทานแผ่นดินทั้งหมดแก่อิสราเอลตามที่พระองค์ทรงสาบานว่าจะ
ประทานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาเข้าครอบครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
44 พระยาห์เวห์ทรงให้พวกเขาได้พักสงบทั่วทุกด้าน
ตามทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสาบานแก่บรรพบุรุษของพวกเขา ไม่มีศัตรูคนใดยืนหยัดต่อหน้าพวกเขาได้
พระยาห์เวห์ทรงมอบศัตรูทั้งหมดไว้ในมือของพวกเขา
45 ไม่มีสิ่งดีใดเลยที่พระยาห์เวห์ตรัสแก่วงศ์วานอิสราเอลแล้วไม่เป็นจริง ทุกสิ่งเกิดขึ้นครบถ้วน

22

1 แล้วโยชูวาเรียกชาวรูเบน ชาวกาด และคนครึ่งเผ่ามนัสเสห์มา
2 และพูดกับพวกเขาว่า "พวกท่านได้ปฏิบัติตามทุกสิ่งที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์สั่งไว้
และเชื่อฟังเราทุกเรื่องที่เราสั่งพวกท่าน
3 ตลอดเวลาที่ผ่านมาจนถึงวันนี้ พวกท่านไม่ได้ทอดทิ้งพี่น้องของตน
แต่ได้ทำหน้าที่ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านอย่างครบถ้วน
4 บัดนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานการพักสงบแก่พี่น้องของพวกท่านตามที่ตรัสไว้
แล้ว ดังนั้นจงกลับไปยังเต็นท์ของพวกท่านในดินแดนกรรมสิทธิ์
ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์มอบให้พวกท่านทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
5 เพียงแต่จงเอาใจใส่อย่างยิ่งที่จะปฏิบัติตามพระบัญชาและธรรมบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระ
ยาห์เวห์สั่งพวกท่านไว้ คือให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน
ดำเนินชีวิตตามแนวทางทั้งหมดของพระองค์ รักษาพระบัญญัติของพระองค์ ยึดมั่นในพระองค์
และรับใช้พระองค์ด้วยสุดใจและสุดชีวิตของพวกท่าน"
6 แล้วโยชูวาอวยพรและส่งพวกเขากลับไป พวกเขาจึงกลับไปยังเต็นท์ของตน
7 โมเสสได้มอบมรดกในบาชานให้มนัสเสห์ครึ่งเผ่าหนึ่ง ส่วนอีกครึ่งเผ่า
โยชูวามอบมรดกให้ท่ามกลางพี่น้องของพวกเขาทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน
เมื่อโยชูวาส่งพวกเขากลับไปยังเต็นท์ เขาก็อวยพรพวกเขา
8 และพูดว่า "จงกลับไปยังเต็นท์ของพวกท่านพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย ฝูงสัตว์จำนวนมาก
เงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และเสื้อผ้าจำนวนมาก
จงแบ่งของริบจากศัตรูให้พี่น้องของพวกท่านด้วย"
9 ลูกหลานรูเบน ลูกหลานกาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าจึงกลับไป
พวกเขาออกจากลูกหลานอิสราเอลที่ชิโลห์ในแผ่นดินคานาอัน
เพื่อไปยังแผ่นดินกิเลอาดซึ่งเป็นดินแดนกรรมสิทธิ์ของพวกเขา
พวกเขาได้ครอบครองดินแดนนั้นตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ผ่านทางโมเสส
10 เมื่อมาถึงบริเวณใกล้แม่น้ำจอร์แดนซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ลูกหลานรูเบน ลูกหลานกาด
และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าได้สร้างแท่นบูชาขนาดใหญ่โตสะดุดตาไว้ที่นั่นริมแม่น้ำจอร์แดน
11 ลูกหลานอิสราเอลได้ยินข่าวว่า "ลูกหลานรูเบน ลูกหลานกาด
และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าได้สร้างแท่นบูชาไว้ตรงชายแดนแผ่นดินคานาอัน ในบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน
ฝั่งที่เป็นของลูกหลานอิสราเอล"
12 เมื่อลูกหลานอิสราเอลได้ยินเรื่องนี้ ชุมนุมชนทั้งหมดของลูกหลานอิสราเอลก็มารวมตัวกันที่ชิโลห์
เพื่อจะยกทัพไปทำสงครามกับพวกเขา
13 ลูกหลานอิสราเอลส่งฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปหาลูกหลานรูเบน ลูกหลานกาด
และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าในแผ่นดินกิเลอาด

14 ผู้นำสิบคนไปพร้อมกับเขา เป็นผู้นำตระกูลฝ่ายบิดาเผ่าละคนจากเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล
แต่ละคนเป็นหัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาในหน่วยนับพันของอิสราเอล
15 พวกเขาไปหาลูกหลานรูเบน ลูกหลานกาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าในแผ่นดินกิเลอาด
แล้วพูดกับคนเหล่านั้นว่า
16 "ชุมนุมชนทั้งหมดของพระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
"เหตุใดพวกท่านจึงล่วงละเมิดต่อพระเจ้าของอิสราเอลเช่นนี้"
วันนี้พวกท่านหันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์
โดยสร้างแท่นบูชาสำหรับตนเองและกบฏต่อพระยาห์เวห์
17 ความผิดบาปที่เปโอร์ยังไม่มากพอสำหรับพวกเราอีกหรือ"
จนถึงวันนี้พวกเรายังชำระตัวให้พ้นจากความผิดนั้นไม่ได้
ทั้งที่เกิดโรคระบาดขึ้นกับชุมนุมชนของพระยาห์เวห์
18 แล้ววันนี้พวกท่านยังจะหันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์อีกหรือ"
ถ้าวันนี้พวกท่านกบฏต่อพระยาห์เวห์ พรุ่งนี้พระองค์จะกริ้วชุมนุมชนทั้งหมดของอิสราเอล
19 อย่างไรก็ตาม ถ้าดินแดนกรรมสิทธิ์ของพวกท่านมีมลทิน
ก็จงข้ามมายังดินแดนกรรมสิทธิ์ของพระยาห์เวห์ ซึ่งพลับพลาของพระยาห์เวห์ตั้งอยู่
และรับกรรมสิทธิ์ท่ามกลางพวกเรา แต่อย่ากบฏต่อพระยาห์เวห์หรือกบฏต่อพวกเรา
ด้วยการสร้างแท่นบูชาอื่นนอกเหนือจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
20 อาคานบุตรเศราห์ไม่ได้ล่วงละเมิดเรื่องสิ่งของที่ถวายเพื่อทำลายหรือ"
แล้วความกริ้วก็ตกแก่ชุมนุมชนทั้งหมดของอิสราเอล
ชายคนนั้นไม่ได้พินาศเพียงคนเดียวเพราะความผิดบาปของเขา" "
21 แล้วลูกหลานรูเบน ลูกหลานกาด
และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าตอบบรรดาหัวหน้าหน่วยนับพันของอิสราเอลว่า
22 "องค์ผู้ทรงฤทธิ์ พระเจ้า พระยาห์เวห์" องค์ผู้ทรงฤทธิ์ พระเจ้า พระยาห์เวห์" พระองค์ทรงทราบ
และอิสราเอลก็จะได้รู้ ถ้าพวกเราทำไปเพราะคิดกบฏหรือทำการล่วงละเมิดต่อพระยาห์เวห์
ก็ขออย่าให้พระองค์ช่วยพวกเราให้รอดในวันนี้เลย
23 ถ้าพวกเราสร้างแท่นบูชาสำหรับตนเองเพื่อหันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์
หรือเพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องธัญบูชา หรือเครื่องสันติบูชาบนแท่นนั้น
ก็ขอให้พระยาห์เวห์เองทรงเอาผิดพวกเรา
24 "แต่ที่พวกเราทำเช่นนี้ก็เพราะกังวลว่า
ในอนาคตลูกหลานของพวกท่านอาจพูดกับลูกหลานของพวกเราว่า
"พวกเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องอะไรกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล"
25 เพราะพระยาห์เวห์ทรงกำหนดให้แม่น้ำจอร์แดนเป็นเขตแดนระหว่างเรากับพวกเจ้า
ลูกหลานรูเบนและลูกหลานกาด พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระยาห์เวห์"
แล้วลูกหลานของพวกท่านอาจทำให้ลูกหลานของพวกเราเลิกยำเกรงพระยาห์เวห์
26 "ดังนั้นพวกเราจึงกล่าวว่า "มาเถิด ให้เราเตรียมสร้างแท่นบูชาสำหรับพวกเรา
ไม่ใช่เพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวหรือเครื่องบูชาอื่น
27 แต่ให้แท่นนี้เป็นพยานระหว่างพวกเรากับพวกท่าน และระหว่างลูกหลานรุ่นต่อ ๆ
ไปของพวกเราทั้งสองฝ่าย ว่าพวกเราจะทำหน้าที่รับใช้พระยาห์เวห์ต่อหน้าพระองค์
ด้วยเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชา และเครื่องสันติบูชาของเรา"
เพื่อในอนาคตลูกหลานของพวกท่านจะไม่พูดกับลูกหลานของพวกเราว่า
"พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระยาห์เวห์"

28 พวกเราจึงกล่าวว่า ถ้าในอนาคตพวกเขาพูดเช่นนี้กับพวกเราหรือลูกหลานของพวกเรา
เราจะตอบว่า ดูเถิด นี่คือรูปแบบของแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเราได้สร้างไว้
ไม่ใช่เพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวหรือเครื่องบูชาอื่น แต่เป็นพยานระหว่างพวกเรากับพวกท่าน
29 ไม่มีทางที่พวกเราจะกบฏต่อพระยาห์เวห์และหันไปจากการติดตามพระยาห์เวห์ในวันนี้
ด้วยการสร้างแท่นบูชาสำหรับถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องธัญบูชา หรือเครื่องบูชาอื่น
นอกเหนือจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราซึ่งอยู่หน้าพลับพลาของพระองค์
30 เมื่อฟีเนหัสปุโรหิตกับบรรดาผู้นำของชุมนุมชน
คือบรรดาหัวหน้าหน่วยนับพันของอิสราเอลที่อยู่กับเขา ได้ยินถ้อยคำของลูกหลานรูเบน ลูกหลานกาด
และลูกหลานมนัสเสห์ พวกเขาก็พอใจ
31 ฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ปุโรหิตพูดกับลูกหลานรูเบน ลูกหลานกาด และลูกหลานมนัสเสห์ว่า
วันนี้พวกเรารู้แล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเรา
เพราะพวกท่านไม่ได้กระทำการล่วงละเมิดต่อพระยาห์เวห์
บัดนี้พวกท่านได้ช่วยลูกหลานอิสราเอลให้พ้นจากการลงโทษของพระยาห์เวห์
32 แล้วฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ปุโรหิตกับบรรดาผู้นำกลับจากลูกหลานรูเบนและลูกหลานกาดใน
แผ่นดินกิเลอาด ไปยังลูกหลานอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน และนำข่าวกลับไปบอกพวกเขา
33 ลูกหลานอิสราเอลพอใจเรื่องนี้ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า
และไม่พูดถึงการยกทัพไปทำสงครามกับชาวรูเบนและชาวกาด
เพื่อทำลายแผ่นดินที่คนเหล่านั้นอาศัยอยู่อีกต่อไป
34 ชาวรูเบนและชาวกาดตั้งชื่อแท่นบูชานั้นว่า
พยานระหว่างพวกเราว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า

23

1 หลังจากผ่านไปนาน เมื่อพระยาห์เวห์ประทานให้อิสราเอลได้พักสงบจากศัตรูรอบด้านแล้ว
โยชูวาก็ชรามาก
2 โยชูวาเรียกอิสราเอลทั้งหมด รวมทั้งผู้อาวุโส หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่
แล้วพูดกับพวกเขาว่า ข้าพเจ้าชรามากแล้ว
3 พวกท่านได้เห็นทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงทำแก่ชนชาติทั้งหมดเหล่านี้เพื่อพวก
ท่าน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเองทรงต่อสู้เพื่อพวกท่าน
4 ดูเถิด
ข้าพเจ้าได้จับสลากแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านี้ที่ยังเหลืออยู่ให้เป็นมรดกแก่เผ่าของพวกท่าน
ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดน รวมทั้งแผ่นดินของชนชาติทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้กำจัดไป
จนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก
5 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงผลักไสชนชาติเหล่านั้นออกไปต่อหน้าพวกท่าน
และขับไล่พวกเขาให้พ้นสายตา พวกท่านจะยึดครองแผ่นดินของพวกเขา
ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านตรัสไว้
6 ดังนั้นจงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งนัก
ที่จะเอาใจใส่และทำตามทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสส
อย่าหันเหจากธรรมบัญญัตินั้นไปทางขวาหรือทางซ้าย
7 เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าไปคลุกคลีกับชนชาติเหล่านี้ที่ยังหลงเหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่าน
อย่าเอ่ยชื่อเทพเจ้าของพวกเขา อย่าทำให้ใครสาบานโดยอ้างชื่อเทพเจ้าเหล่านั้น
อย่ารับใช้หรือกราบไหว้เทพเจ้าเหล่านั้น

8 แต่จงยึดมั่นในพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เหมือนที่พวกท่านได้ทำมาจนถึงวันนี้
9 เพราะพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ชนชาติที่ยิ่งใหญ่และเข้มแข็งออกไปต่อหน้าพวกท่าน
ส่วนพวกท่านนั้น จนถึงวันนี้ยังไม่มีใครยืนหยัดต่อหน้าพวกท่านได้
10 คนหนึ่งในพวกท่านจะไล่ศัตรูได้หนึ่งพันคน
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงต่อสู้เพื่อพวกท่าน ตามที่พระองค์ตรัสไว้
11 ดังนั้นจงเอาใจใส่อย่างยิ่งที่จะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน
12 แต่ถ้าพวกท่านหันกลับไปจริง ๆ และยึดติดกับชนชาติที่ยังหลงเหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่าน
แต่งงานเกี่ยวดองกับพวกเขา และไปมาหาสู่กันทั้งสองฝ่าย
13 ก็จงรู้แน่ว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะไม่ทรงขับไล่ชนชาติเหล่านี้ให้พ้นสายตาของพวกท่านอีกต่อไป
แต่พวกเขาจะเป็นบ่วงและกับดัก เป็นแส้เฆี่ยนสีข้างและเป็นหนามในดวงตาของพวกท่าน
จนพวกท่านพินาศไปจากแผ่นดินอันดีนี้ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้
14 ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ากำลังจะจากโลกนี้ไปเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคน
พวกท่านรู้อยู่ด้วยสุดหัวใจและสุดชีวิตว่า ไม่มีสิ่งดีแม้แต่สิ่งเดียวจากทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของ
พวกท่านตรัสเกี่ยวกับพวกท่านแล้วไม่เกิดขึ้น ทุกสิ่งเกิดขึ้นกับพวกท่านครบถ้วน
ไม่มีแม้แต่สิ่งเดียวที่ไม่เกิดขึ้น
15 สิ่งดีทุกอย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านตรัสไว้เกิดขึ้นกับพวกท่านอย่างไร
พระยาห์เวห์ก็จะทรงนำสิ่งร้ายทุกอย่างมาสู่พวกท่านอย่างนั้น จนพระองค์ทรงทำลายพวกท่านให้หมด
ไปจากแผ่นดินอันดีนี้ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านประทานให้
16 เมื่อพวกท่านฝ่าฝืนพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้
แล้วไปรับใช้เทพเจ้าอื่นและก้มลงกราบไหว้เทพเจ้าเหล่านั้น
ความกริ้วของพระยาห์เวห์จะลุกโชนต่อพวกท่าน
และพวกท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินอันดีที่พระองค์ประทานให้อย่างรวดเร็ว

24

1 โยชูวารวบรวมทุกเผ่าของอิสราเอลมาที่เชเคม และเรียกบรรดาผู้อาวุโสของอิสราเอล หัวหน้า
ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ พวกเขามาปรากฏตัวต่อหน้าพระเจ้า
2 โยชูวาพูดกับประชาชนทั้งหมดว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ ในอดีต
บรรพบุรุษของพวกเจ้าอาศัยอยู่อีกฟากของแม่น้ำ ได้แก่เทราห์บิดาของอับราฮัมและนาโฮร์
พวกเขารับใช้เทพเจ้าอื่น
3 เรานำอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเจ้าออกมาจากอีกฟากของแม่น้ำ
และนำเขาไปทั่วแผ่นดินคานาอัน เราเพิ่มพูนเชื้อสายของเขา* และมอบอิสอัคให้เขา
4 เรามอบยาโคบและเอซาวให้อิสอัค และมอบภูเขาเสอีร์ให้เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์
ส่วนยาโคบกับลูกหลานลงไปยังอียิปต์
5 เราส่งโมเสสกับอาโรนไป และนำภัยพิบัติมาสู่อียิปต์ตามสิ่งที่เราทำท่ามกลางพวกเขา
หลังจากนั้นเรานำพวกเจ้าออกมา
6 เรานำบรรพบุรุษของพวกเจ้าออกจากอียิปต์ แล้วพวกเจ้ามาถึงทะเล
ชาวอียิปต์พร้อมรถศึกและทหารม้าไล่ตามบรรพบุรุษของพวกเจ้าไปถึงทะเลแดง
7 เมื่อพวกเขาร้องทูลพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทำให้ความมืดคั่นกลางระหว่างพวกเจ้ากับชาวอียิปต์
แล้วทรงนำทะเลมาท่วมและปกคลุมคนเหล่านั้น ตาของพวกเจ้าได้เห็นสิ่งที่เราทำในอียิปต์
จากนั้นพวกเจ้าอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลานาน

---

* **24:3 24:3** หรือ เมล็ดพันธุ์

8 “เรานำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินของชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ทางฟากตะวันออกของแม่น้ำ
จอร์แดน พวกเขาต่อสู้กับพวกเจ้า และเรามอบพวกเขาไว้ในมือพวกเจ้า
พวกเจ้ายึดครองแผ่นดินของพวกเขา และเราทำลายพวกเขาให้พ้นหน้าพวกเจ้า
9 ต่อมาบาลาคบุตรศิปโปร์ กษัตริย์แห่งโมอับ ลุกขึ้นต่อสู้กับอิสราเอล
เขาส่งคนไปเรียกบาลาอัมบุตรเบโอร์มาเพื่อสาปแช่งพวกเจ้า
10 แต่เราไม่ยอมฟังบาลาอัม เขาจึงกลับอวยพรพวกเจ้า เราช่วยพวกเจ้าให้พ้นมือของบาลาค
11 “พวกเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนและมาถึงเยริโค ชาวเยริโคต่อสู้กับพวกเจ้า รวมทั้งชาวอาโมไรต์
ชาวเปริสซี ชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวเกอร์กาซี ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส
แต่เรามอบพวกเขาไว้ในมือพวกเจ้า
12 เราส่งแตนไปล่วงหน้าพวกเจ้า ซึ่งขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าพวกเจ้า
รวมทั้งกษัตริย์ชาวอาโมไรต์สององค์ ไม่ใช่ด้วยดาบหรือคันธนูของพวกเจ้า
13 เรามอบแผ่นดินที่พวกเจ้าไม่ได้ลงแรงให้ และมอบเมืองที่พวกเจ้าไม่ได้สร้าง
พวกเจ้าอาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้น และกินผลจากสวนองุ่นกับสวนมะกอกที่พวกเจ้าไม่ได้ปลูก”
14 “ดังนั้นบัดนี้จงยำเกรงพระยาห์เวห์ และรับใช้พระองค์ด้วยใจจริงและซื่อตรง จงกำจัดเทพเจ้าต่าง
ๆ ซึ่งบรรพบุรุษของพวกท่านเคยรับใช้อีกฟากของแม่น้ำและในอียิปต์ แล้วจงรับใช้พระยาห์เวห์
15 ถ้าพวกท่านเห็นว่าการรับใช้พระยาห์เวห์เป็นสิ่งไม่ดี ก็จงเลือกเสียวันนี้ว่าพวกท่านจะรับใช้ใคร
จะรับใช้เทพเจ้าต่าง ๆ ที่บรรพบุรุษของพวกท่านเคยรับใช้อีกฟากของแม่น้ำ
หรือเทพเจ้าของชาวอาโมไรต์ซึ่งพวกท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขา
แต่ข้าพเจ้ากับครอบครัวของข้าพเจ้าจะรับใช้พระยาห์เวห์”
16 ประชาชนตอบว่า “ไม่มีทางที่พวกเราจะละทิ้งพระยาห์เวห์ไปรับใช้เทพเจ้าอื่น
17 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราเองทรงนำพวกเรากับบรรพบุรุษขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
จากดินแดนแห่งการเป็นทาส
พระองค์ทรงทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เป็นสัญญาณต่อหน้าต่อตาพวกเรา
ทรงคุ้มครองพวกเราตลอดเส้นทางที่เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหมดที่พวกเราเดินผ่าน
18 พระยาห์เวห์ทรงขับไล่ชนชาติทั้งหมดออกไปต่อหน้าพวกเรา
รวมทั้งชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ เพราะฉะนั้นพวกเราจะรับใช้พระยาห์เวห์ด้วย
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเรา”
19 โยชูวาพูดกับประชาชนว่า “พวกท่านไม่อาจรับใช้พระยาห์เวห์ได้
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ และเป็นพระเจ้าผู้หวงแหน
พระองค์จะไม่ทรงให้อภัยการไม่เชื่อฟังหรือบาปของพวกท่าน
20 ถ้าพวกท่านละทิ้งพระยาห์เวห์และรับใช้เทพเจ้าของชนต่างชาติ
พระองค์จะหันมานำภัยมาสู่พวกท่านและทำให้พวกท่านหมดสิ้น
หลังจากที่พระองค์ทรงทำดีต่อพวกท่านแล้ว”
21 ประชาชนตอบโยชูวาว่า “ไม่” พวกเราจะรับใช้พระยาห์เวห์”
22 โยชูวาพูดกับประชาชนว่า “พวกท่านเป็นพยานเอาผิดตนเอง
เพราะพวกท่านเองได้เลือกพระยาห์เวห์เพื่อรับใช้พระองค์”
พวกเขาตอบว่า “พวกเราเป็นพยาน”
23 “ดังนั้นบัดนี้จงกำจัดเทพเจ้าของชนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกท่าน
และโน้มใจไปหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล”
24 ประชาชนพูดกับโยชูวาว่า “พวกเราจะรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา
และจะเชื่อฟังเสียงของพระองค์”
25 วันนั้นโยชูวาทำพันธสัญญากับประชาชน และวางกฎเกณฑ์กับข้อกำหนดให้พวกเขาที่เชเคม

26 โยชูวาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้า แล้วนำหินก้อนใหญ่มาตั้งไว้ที่นั่น
ใต้ต้นโอ๊กซึ่งอยู่ข้างสถานบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์
27 โยชูวาพูดกับประชาชนทั้งหมดว่า "ดูเถิด หินก้อนนี้จะเป็นพยานเอาผิดพวกเรา
เพราะหินก้อนนี้ได้ยินทุกถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกเรา
ดังนั้นหินก้อนนี้จะเป็นพยานเอาผิดพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ปฏิเสธพระเจ้าของพวกท่าน"
28 แล้วโยชูวาส่งประชาชนกลับไป แต่ละคนกลับไปยังมรดกของตน
29 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ โยชูวาบุตรของนูน ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์
สิ้นชีวิตเมื่ออายุหนึ่งร้อยสิบปี
30 พวกเขาฝังศพโยชูวาไว้ภายในเขตมรดกของเขาที่ทิมนัทเสราห์ ซึ่งอยู่ในเขตภูเขาเอฟราอิม
ทางเหนือของภูเขากาอัช
31 อิสราเอลรับใช้พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของโยชูวา
และตลอดชีวิตของบรรดาผู้อาวุโสซึ่งมีชีวิตอยู่ต่อจากโยชูวา
และได้รู้เห็นการงานทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ทรงทำเพื่ออิสราเอล
32 พวกเขาฝังกระดูกของโยเซฟซึ่งลูกหลานอิสราเอลนำขึ้นมาจากอียิปต์ไว้ที่เชเคม
ในที่ดินแปลงหนึ่งซึ่งยาโคบซื้อจากลูกหลานฮาโมร์บิดาของเชเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยชิ้น†
ที่ดินนั้นกลายเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ
33 เอเลอาซาร์บุตรอาโรนสิ้นชีวิต พวกเขาฝังศพเขาไว้บนเนินเขาของฟีเนหัสบุตรของเขา
ซึ่งมอบให้แก่ฟีเนหัสในเขตภูเขาเอฟราอิม

† **24:32 24:32** ภาษาฮีบรูว่า เกสิตาห์ ซึ่งเป็นเหรียญเงินชนิดหนึ่ง

หนังสือ
ผู้วินิจฉัย

1 หลังจากโยชูวาเสียชีวิต ชาวอิสราเอลทูลถามพระยาห์เวห์* ว่า
"ใครในพวกเราควรขึ้นไปสู้กับชาวคานาอันก่อน"
2 พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ยูดาห์จะขึ้นไป ดูสิ† เรามอบแผ่นดินนั้นให้เขาครอบครองแล้ว"
3 ยูดาห์พูดกับสิเมโอนพี่น้องของตนว่า "ขึ้นไปกับเราในดินแดนส่วนที่เราได้รับเถอะ
เพื่อเราจะได้สู้กับชาวคานาอัน แล้วเราจะไปกับเจ้าในดินแดนส่วนที่เจ้าได้รับด้วย" สิเมโอนจึงไปกับเขา
4 ยูดาห์จึงขึ้นไป และพระยาห์เวห์ทรงมอบชาวคานาอันกับชาวเปริสซีให้อยู่ในอำนาจของพวกเขา
พวกเขาปราบคนที่เบเซกได้หนึ่งหมื่นคน
5 พวกเขาพบอาโดนีเบเซกที่เบเซกและต่อสู้กับเขา แล้วปราบชาวคานาอันกับชาวเปริสซี
6 แต่อาโดนีเบเซกหนีไป พวกเขาไล่ตาม จับตัวเขาได้ แล้วตัดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วหัวแม่เท้าของเขา
7 อาโดนีเบเซกกล่าวว่า "กษัตริย์เจ็ดสิบพระองค์ที่ถูกตัดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วหัวแม่เท้า
เคยเก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำกับพวกเขาอย่างไร พระเจ้า‡
ก็ทรงทำกับข้าพเจ้าอย่างนั้น" พวกเขาพาเขาไปยังเยรูซาเล็ม และเขาเสียชีวิตที่นั่น
8 ชาวยูดาห์สู้รบกับเยรูซาเล็ม ยึดเมืองได้ สังหารชาวเมืองด้วยดาบ แล้วจุดไฟเผาเมือง
9 หลังจากนั้น ชาวยูดาห์ลงไปสู้กับชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในแถบภูเขา ดินแดนทางใต้
และที่ราบเชิงเขา
10 ยูดาห์ยกไปโจมตีชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเฮโบรน (เดิมเฮโบรนชื่อคีริยาทอารบา"
พวกเขาปราบเชชัย อาหิมาน และทัลมัย
11 จากที่นั่น ยูดาห์ไปโจมตีชาวเมืองเดบีร์ (เดิมเดบีร์ชื่อคีริยาทเสเฟอร์"
12 คาเลบกล่าวว่า "ใครโจมตีและยึดคีริยาทเสเฟอร์ได้
เราจะยกอัคสาห์ลูกสาวของเราให้เป็นภรรยา"
13 โอทนีเอลบุตรเคนัส น้องชายของคาเลบ ยึดเมืองได้
คาเลบจึงยกอัคสาห์ลูกสาวให้เป็นภรรยาของเขา
14 เมื่ออัคสาห์มาถึง นางชักชวนสามีให้ขอที่ดินจากบิดาของนาง แล้วนางลงจากลา คาเลบถามว่า
"ลูกต้องการอะไร"
15 นางตอบว่า "ขอพ่อมอบของให้ลูกสักอย่าง ในเมื่อพ่อให้ลูกอยู่ในดินแดนทางใต้
ก็ขอน้ำพุให้ลูกด้วย" คาเลบจึงยกน้ำพุตอนบนและน้ำพุตอนล่างให้นาง
16 ลูกหลานของชาวเคไนต์ซึ่งเป็นญาติฝ่ายภรรยาของโมเสส
ออกจากเมืองต้นอินทผลัมไปพร้อมกับชาวยูดาห์ พวกเขาไปยังถิ่นทุรกันดารยูดาห์ทางใต้ของอาราด
แล้วอาศัยอยู่ร่วมกับคนที่นั่น
17 ยูดาห์ไปกับสิเมโอนพี่น้องของตน
พวกเขาโจมตีชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเศฟัทและทำลายเมืองจนหมดสิ้น
เมืองนั้นจึงมีชื่อว่าโฮรมาห์
18 ยูดาห์ยังยึดกาซากับเขตแดน อัชเคโลนกับเขตแดน และเอโครนกับเขตแดนด้วย

---

* **1:1 1:1** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่แปลว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" เขียนด้วยอักษรตัวใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์" † **1:2 1:2** คำว่า "ดูสิ" มาจากคำว่า "הִנֵּה" หมายถึง ให้มองดู ใส่ใจ สังเกต หรือเพ่งมอง และมักใช้เป็นคำอุทาน ‡ **1:7 1:7** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม"

19 พระยาห์เวห์สถิตกับยูดาห์ ยูดาห์จึงขับไล่ชาวแถบภูเขาออกไปได้ แต่ไม่สามารถขับไล่ชาวหุบเขาได้
เพราะคนเหล่านั้นมีรถรบเหล็ก
20 พวกเขายกเฮโบรนให้คาเลบตามที่โมเสสกล่าวไว้
และคาเลบขับไล่บุตรทั้งสามของอานาคออกจากที่นั่น
21 ชาวเบนยามินไม่ได้ขับไล่ชาวเยบุสที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
ชาวเยบุสจึงอาศัยอยู่ร่วมกับชาวเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้
22 พงศ์พันธุ์โยเซฟยกไปโจมตีเบธเอลด้วย และพระยาห์เวห์สถิตกับพวกเขา
23 พงศ์พันธุ์โยเซฟส่งคนไปสอดแนมเบธเอล (เดิมเมืองนั้นชื่อลูส)
24 คนสอดแนมเห็นชายคนหนึ่งออกมาจากเมือง จึงบอกเขาว่า "โปรดชี้ทางเข้าเมืองให้เรา
แล้วเราจะเมตตาเจ้า"
25 ชายคนนั้นชี้ทางเข้าเมืองให้ พวกเขาจึงสังหารชาวเมืองด้วยดาบ
แต่ปล่อยชายคนนั้นกับครอบครัวทั้งหมดของเขาไป
26 ชายคนนั้นไปยังดินแดนของชาวฮิตไทต์ สร้างเมืองขึ้นและตั้งชื่อว่าลูส
ซึ่งยังคงเป็นชื่อเมืองนั้นจนถึงทุกวันนี้
27 มนัสเสห์ไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองเบธชานและเมืองบริวาร ชาวเมืองทาอานาคและเมืองบริวาร
ชาวเมืองโดร์และเมืองบริวาร ชาวเมืองอิบเลอัมและเมืองบริวาร หรือชาวเมืองเมกิดโดและเมืองบริวาร
ชาวคานาอันจึงยังคงอาศัยอยู่ในดินแดนนั้น
28 เมื่ออิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้น พวกเขาเกณฑ์ชาวคานาอันให้เป็นแรงงาน
แต่ไม่ได้ขับไล่ออกไปจนหมด
29 เอฟราอิมไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเกเซอร์
ชาวคานาอันจึงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาในเกเซอร์
30 เศบูลุนไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองคิทโรนหรือชาวเมืองนาหะโลล
ชาวคานาอันจึงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาและถูกเกณฑ์ให้เป็นแรงงาน
31 อาเชอร์ไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโค ชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอาหลับ อัคซิบ เฮลบาห์ อาฟิก
และเรโหบ
32 ชาวอาเชอร์กลับอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวคานาอันซึ่งเป็นชาวพื้นเมือง
เพราะพวกเขาไม่ได้ขับไล่คนเหล่านั้นออกไป
33 นัฟทาลีไม่ได้ขับไล่ชาวเมืองเบธเชเมชหรือชาวเมืองเบธอานัท
แต่กลับอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวคานาอันซึ่งเป็นชาวพื้นเมือง ถึงอย่างนั้น
ชาวเมืองเบธเชเมชและเบธอานัทก็ถูกเกณฑ์ให้เป็นแรงงาน
34 ชาวอาโมไรต์บีบบังคับชาวดานให้อยู่ในแถบภูเขา ไม่ยอมให้พวกเขาลงมายังหุบเขา
35 ชาวอาโมไรต์ยังคงอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรส อัยยาโลน และชาอัลบิม
แต่เมื่อพงศ์พันธุ์โยเซฟมีอำนาจเหนือกว่า พวกเขาก็ถูกเกณฑ์ให้เป็นแรงงาน
36 เขตแดนของชาวอาโมไรต์เริ่มจากทางขึ้นอัครับบิม จากโขดหินเรื่อยขึ้นไป

2

1 ทูตของพระยาห์เวห์ขึ้นจากกิลกาลไปยังโบคิม เขากล่าวว่า
"เรานำพวกเจ้าออกจากอียิปต์และพามายังแผ่นดินที่เราสาบานว่าจะมอบให้บรรพบุรุษของพวกเจ้า
เรากล่าวไว้ว่า 'เราจะไม่มีวันละเมิดพันธสัญญาที่ทำกับพวกเจ้า
2 พวกเจ้าต้องไม่ทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ และต้องรื้อแท่นบูชาของพวกเขา'
แต่พวกเจ้าไม่ฟังเสียงของเรา ทำไมจึงทำเช่นนี้"
3 เพราะฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า 'เราจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นจากพวกเจ้า
พวกเขาจะเป็นเสี้ยนหนามข้างกาย และเทพเจ้าของพวกเขาจะเป็นบ่วงดักพวกเจ้า' "

4 เมื่อทูตของพระยาห์เวห์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่ชาวอิสราเอลทั้งหมด ประชาชนก็ส่งเสียงร้องไห้
5 พวกเขาตั้งชื่อสถานที่นั้นว่าโบคิม* และถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น
6 เมื่อโยชูวาให้ประชาชนแยกย้ายกันไป
ชาวอิสราเอลแต่ละคนก็ไปยังมรดกของตนเพื่อเข้าครอบครองแผ่นดิน
7 ประชาชนรับใช้พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของโยชูวาและตลอดชีวิตของบรรดาผู้อาวุโสที่ยังมีชีวิตอยู่
หลังโยชูวา คนเหล่านี้ได้เห็นกิจการอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ทรงทำเพื่ออิสราเอล
8 โยชูวาบุตรนูน ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ เสียชีวิตเมื่ออายุหนึ่งร้อยสิบปี
9 พวกเขาฝังศพเขาไว้ในเขตมรดกของเขาที่ทิมนาทเฮเรส บนแถบภูเขาเอฟราอิม
ทางเหนือของภูเขากาอัช
10 เมื่อคนรุ่นนั้นทั้งหมดไปอยู่กับบรรพบุรุษแล้ว คนอีกรุ่นหนึ่งก็เกิดขึ้นภายหลัง
พวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์และไม่รู้ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่ออิสราเอล
11 ชาวอิสราเอลทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์และปรนนิบัติบรรดาพระบาอัล
12 พวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษ ผู้ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
แล้วหันไปนับถือเทพเจ้าอื่นของชนชาติต่างๆ ที่อยู่รอบข้าง กราบไหว้เทพเจ้าเหล่านั้น
และยั่วยุให้พระยาห์เวห์ทรงกริ้ว
13 พวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์ แล้วปรนนิบัติพระบาอัลและบรรดาพระอัชทาโรท
14 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอิสราเอล
พระองค์ทรงมอบพวกเขาให้อยู่ในอำนาจของผู้ปล้นที่เข้าปล้นสะดม
และทรงปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ใต้อำนาจของศัตรูรอบด้าน จนพวกเขาไม่อาจต้านทานศัตรูได้อีก
15 ทุกครั้งที่พวกเขาออกไปรบ พระยาห์เวห์ทรงต่อต้านและทำให้พวกเขาประสบภัย
ตามที่พระยาห์เวห์ตรัสและทรงสาบานไว้ พวกเขาจึงทุกข์ยากอย่างยิ่ง
16 พระยาห์เวห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นมาช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของผู้ปล้น
17 แต่พวกเขาไม่ฟังผู้วินิจฉัย กลับนอกใจไปหาเทพเจ้าอื่นและกราบไหว้เทพเจ้าเหล่านั้น
พวกเขารีบหันออกจากหนทางที่บรรพบุรุษเคยดำเนิน คือการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระยาห์เวห์
และไม่ทำตามแบบอย่างนั้น
18 เมื่อพระยาห์เวห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้น
พระองค์สถิตกับผู้วินิจฉัยคนนั้นและช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจศัตรูตลอดชีวิตของเขา
เพราะพระยาห์เวห์ทรงสงสารเมื่อได้ยินพวกเขาคร่ำครวญเนื่องจากถูกกดขี่ข่มเหง
19 แต่เมื่อผู้วินิจฉัยเสียชีวิต พวกเขาก็กลับไปประพฤติเสื่อมทรามยิ่งกว่าบรรพบุรุษ
นับถือเทพเจ้าอื่น ปรนนิบัติและกราบไหว้เทพเจ้าเหล่านั้น
พวกเขาไม่เลิกการกระทำหรือวิถีอันดื้อรั้นของตน
20 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอิสราเอลและตรัสว่า
"เพราะชนชาตินี้ละเมิดพันธสัญญาที่เราบัญชาแก่บรรพบุรุษของพวกเขา และไม่ฟังเสียงของเรา
21 เราจะไม่ขับไล่ชนชาติใดๆ ที่โยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาเสียชีวิตให้ออกไปพ้นจากพวกเขาอีกต่อไป
22 เราจะใช้ชนชาติเหล่านั้นทดสอบอิสราเอลว่าจะรักษาหนทางของพระยาห์เวห์และดำเนินตาม
เหมือนบรรพบุรุษหรือไม่"
23 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทรงปล่อยชนชาติเหล่านั้นไว้ ไม่ได้รีบขับไล่
และไม่ได้มอบพวกเขาให้อยู่ในอำนาจของโยชูวา

---

* **2:5 2:5** "โบคิม" หมายถึง "ผู้ร้องไห้"

3

1 ต่อไปนี้คือชนชาติต่างๆ
ที่พระยาห์เวห์ทรงปล่อยไว้เพื่อทดสอบชาวอิสราเอลทุกคนที่ไม่เคยผ่านสงครามใดๆ ในคานาอัน
2 ทั้งนี้เพื่อให้ชาวอิสราเอลรุ่นหลัง โดยเฉพาะผู้ที่ไม่เคยผ่านสงครามมาก่อน ได้เรียนรู้การรบ
3 ได้แก่ ผู้ปกครองทั้งห้าของชาวฟีลิสเตีย ชาวคานาอันทั้งหมด ชาวไซดอน
และชาวฮีไวต์ที่อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัลเฮอร์โมนไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท
4 ชนชาติเหล่านี้ถูกปล่อยไว้เพื่อใช้ทดสอบอิสราเอล
จะได้รู้ว่าพวกเขาจะเชื่อฟังพระบัญญัติที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษผ่านทางโมเสสหรือไม่
5 ชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์
และชาวเยบุส
6 พวกเขารับบุตรสาวของคนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา
และยกบุตรสาวของตนให้บุตรชายของคนเหล่านั้น แล้วปรนนิบัติเทพเจ้าของพวกเขา
7 ชาวอิสราเอลทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
แล้วปรนนิบัติบรรดาพระบาอัลและบรรดาอาเชโรท
8 พระยาห์เวห์จึงทรงกริ้วอิสราเอลและปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ใต้อำนาจของคูชันริชาธาอิม
กษัตริย์แห่งเมโสโปเตเมีย ชาวอิสราเอลต้องรับใช้คูชันริชาธาอิมเป็นเวลาแปดปี
9 เมื่อชาวอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงตั้งผู้กอบกู้ขึ้นมาให้ชาวอิสราเอล
และผู้กอบกู้คนนั้นช่วยพวกเขาให้รอดพ้น คือโอทนีเอลบุตรเคนัส น้องชายของคาเลบ
10 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงเข้ามาทำงานในตัวเขา เขาปกครองและวินิจฉัยอิสราเอล
แล้วออกไปทำสงคราม พระยาห์เวห์ทรงมอบคูชันริชาธาอิม กษัตริย์แห่งเมโสโปเตเมีย
ให้อยู่ในอำนาจของเขา เขาจึงมีชัยเหนือคูชันริชาธาอิม
11 แผ่นดินสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอทนีเอลบุตรเคนัสก็เสียชีวิต
12 ชาวอิสราเอลทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีกครั้ง
พระยาห์เวห์จึงทรงเสริมกำลังเอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับให้ต่อสู้อิสราเอล
เพราะพวกเขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
13 เอกโลนรวบรวมชาวอัมโมนและชาวอามาเลขเข้ากับตน
แล้วยกไปโจมตีอิสราเอลและยึดเมืองต้นอินทผลัม
14 ชาวอิสราเอลต้องรับใช้เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับเป็นเวลาสิบแปดปี
15 แต่เมื่อชาวอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงตั้งผู้กอบกู้ขึ้นมาช่วยพวกเขา
คือเอฮูดบุตรเกรา ชาวเบนยามินผู้ถนัดมือซ้าย
ชาวอิสราเอลฝากเครื่องบรรณาการไปถวายเอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับทางเขา
16 เอฮูดทำดาบสองคมยาวหนึ่งศอก* แล้วคาดไว้ใต้เสื้อผ้าตรงต้นขาขวา
17 เขานำเครื่องบรรณาการไปถวายเอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับ เอกโลนเป็นคนอ้วนมาก
18 เมื่อถวายเครื่องบรรณาการเสร็จ เอฮูดให้คนที่หามเครื่องบรรณาการกลับไป
19 แต่ตัวเขาเองย้อนกลับมาจากรูปเคารพหินซึ่งอยู่ใกล้กิลกาล แล้วทูลว่า
"ข้าพเจ้ามีเรื่องลับจะกราบทูลฝ่าบาท"
กษัตริย์ตรัสว่า "เงียบไว้!" ทุกคนที่เฝ้าอยู่จึงออกไปจากพระองค์
20 เอฮูดเข้าไปหาเอกโลนซึ่งประทับอยู่ตามลำพังในห้องชั้นบนที่เย็นสบาย เอฮูดทูลว่า
"ข้าพเจ้ามีสารจากพระเจ้ามาถึงพระองค์" เอกโลนจึงลุกจากที่ประทับ
21 เอฮูดยื่นมือซ้ายชักดาบจากต้นขาขวา แล้วแทงเข้าไปในร่างของกษัตริย์

---

* **3:16 3:16** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย หรือประมาณ 46 เซนติเมตร หรือ 18 นิ้ว

22 ด้ามดาบจมตามคมดาบเข้าไปด้วย ไขมันหุ้มคมดาบไว้ เพราะเอฮูดไม่ได้ดึงดาบออกจากร่าง
แล้วมันก็ออกมาทางด้านหลัง
23 จากนั้นเอฮูดออกไปทางเฉลียง ปิดประตูห้องชั้นบนไว้แล้วลงกลอน
24 หลังจากเอฮูดออกไป พวกข้าราชบริพารมาถึงและเห็นว่าประตูห้องชั้นบนลงกลอนไว้ จึงพูดกันว่า
“พระองค์คงกำลังทรงปิดพระบาท† อยู่ในห้องชั้นบน”
25 พวกเขารอจนรู้สึกกระอักกระอ่วน แต่กษัตริย์ก็ยังไม่เปิดประตูห้องชั้นบน
พวกเขาจึงนำกุญแจมาเปิด และเห็นกษัตริย์ของตนนอนสิ้นพระชนม์อยู่บนพื้น
26 ระหว่างที่พวกเขารออยู่นั้น เอฮูดหนีไป ผ่านพ้นรูปเคารพหินและหนีไปถึงเสอีราห์
27 เมื่อไปถึง เขาเป่าแตรในแถบภูเขาเอฟราอิม ชาวอิสราเอลลงจากแถบภูเขาไปกับเขา
และเขานำหน้าพวกเขา
28 เขากล่าวว่า “ตามเรามา
เพราะพระยาห์เวห์ทรงมอบชาวโมอับศัตรูของพวกเจ้าให้อยู่ในอำนาจของพวกเจ้าแล้ว”
พวกเขาจึงตามเขาไป ยึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อสกัดชาวโมอับ และไม่ยอมให้ใครข้ามไปได้
29 ครั้งนั้นพวกเขาสังหารชายชาวโมอับประมาณหนึ่งหมื่นคน
ล้วนเป็นคนแข็งแรงและนักรบผู้กล้าหาญ ไม่มีใครหนีรอดไปได้
30 วันนั้นโมอับจึงอยู่ใต้อำนาจของอิสราเอล แล้วแผ่นดินสงบอยู่แปดสิบปี
31 ต่อจากเขาคือชัมการ์บุตรอานาท ผู้ใช้ปฏักวัวสังหารชาวฟีลิสเตียหกร้อยคน
เขาช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นด้วย

4

1 หลังจากเอฮูดเสียชีวิต ชาวอิสราเอลก็ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีกครั้ง
2 พระยาห์เวห์ทรงปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ใต้อำนาจของยาบินกษัตริย์แห่งคานาอัน
ผู้ครองราชย์ในฮาโซร์ แม่ทัพของยาบินคือสิเสรา ซึ่งอาศัยอยู่ที่ฮาโรเชทของชนต่างชาติ
3 ชาวอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ เพราะเขามีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน
และกดขี่ชาวอิสราเอลอย่างหนักเป็นเวลายี่สิบปี
4 ในเวลานั้น เดโบราห์ หญิงผู้เผยสารจากพระเจ้า ภรรยาของลัปปิโดท
ปกครองและวินิจฉัยอิสราเอล
5 นางอยู่ใต้ต้นอินทผลัมของเดโบราห์ ระหว่างรามาห์กับเบธเอลในแถบภูเขาเอฟราอิม
ชาวอิสราเอลพากันขึ้นไปหานางเพื่อให้นางตัดสินคดี
6 นางส่งคนไปเรียกบาราคบุตรอาบีโนอัมจากเคเดชนัฟทาลี แล้วกล่าวว่า
“พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงบัญชาไว้ไม่ใช่หรือว่า
‘จงไปยังภูเขาทาโบร์และนำชายชาวนัฟทาลีกับชาวเศบูลุนหนึ่งหมื่นคนไปด้วย
7 เราจะล่อสิเสราแม่ทัพของยาบิน พร้อมรถรบและไพร่พลของเขามาหาเจ้าที่แม่น้ำคีโชน
แล้วเราจะมอบเขาให้อยู่ในอำนาจของเจ้า’ ”
8 บาราคตอบนางว่า “ถ้าท่านไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป แต่ถ้าท่านไม่ไปด้วย ข้าพเจ้าก็จะไม่ไป”
9 นางตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไปกับท่านแน่นอน แต่การเดินทางครั้งนี้จะไม่นำเกียรติมาสู่ท่าน
เพราะพระยาห์เวห์จะทรงปล่อยให้สิเสราตกอยู่ใต้อำนาจของผู้หญิงคนหนึ่ง”
แล้วเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปเคเดชกับบาราค
10 บาราคเรียกชาวเศบูลุนและชาวนัฟทาลีมารวมกันที่เคเดช ชายหนึ่งหมื่นคนติดตามเขาไป
และเดโบราห์ก็ขึ้นไปกับเขาด้วย
11 เฮเบอร์ชาวเคไนต์แยกตัวออกจากชาวเคไนต์คนอื่นๆ ซึ่งเป็นลูกหลานของโฮบับ
ญาติฝ่ายภรรยาของโมเสส เขากางเต็นท์อยู่ไกลออกไปถึงต้นโอ๊กที่ศาอานันนิม ซึ่งอยู่ใกล้เคเดช

† **3:24 3:24** หรือ “กำลังทรงปลดทุกข์”

12 มีคนบอกสิเสราว่าบาราคบุตรอาบีโนอัมขึ้นไปบนภูเขาทาโบร์แล้ว
13 สิเสราจึงรวบรวมรถรบเหล็กทั้งหมดเก้าร้อยคัน พร้อมทั้งกำลังพลทั้งหมดที่อยู่กับเขา
จากฮาโรเชทของชนต่างชาติไปยังแม่น้ำคีโชน
14 เดโบราห์พูดกับบาราคว่า "ไปเลย วันนี้แหละพระยาห์เวห์ทรงมอบสิเสราให้อยู่ในอำนาจของท่าน
พระยาห์เวห์ทรงออกไปนำหน้าท่านแล้วไม่ใช่หรือ" บาราคจึงลงจากภูเขาทาโบร์
โดยมีชายหนึ่งหมื่นคนตามเขาไป
15 พระยาห์เวห์ทรงทำให้ฝ่ายสิเสราพร้อมรถรบและกองทัพทั้งหมดแตกตื่นพ่ายแพ้ในการรบด้วย
ดาบต่อหน้าบาราค สิเสราจึงทิ้งรถรบและวิ่งหนีไป
16 บาราคไล่ตามรถรบและกองทัพไปจนถึงฮาโรเชทของชนต่างชาติ
กองทัพทั้งหมดของสิเสราถูกสังหารด้วยดาบ ไม่เหลือรอดแม้แต่คนเดียว
17 แต่สิเสราวิ่งหนีไปยังเต็นท์ของยาเอลภรรยาเฮเบอร์ชาวเคไนต์
เพราะยาบินกษัตริย์แห่งฮาโซร์มีไมตรีกับครอบครัวของเฮเบอร์ชาวเคไนต์
18 ยาเอลออกไปรับสิเสราและพูดว่า "เชิญเข้ามาหาข้าพเจ้าเถอะ นายท่าน เชิญเข้ามา ไม่ต้องกลัว"
เขาจึงเข้าไปในเต็นท์ของนาง แล้วนางใช้ผ้าห่มคลุมตัวเขา
19 เขาพูดกับนางว่า "ขอน้ำให้ข้าดื่มสักหน่อย ข้ากระหายน้ำ"
นางจึงเปิดถุงหนังใส่นม ให้เขาดื่ม แล้วคลุมตัวเขาไว้
20 เขาบอกนางว่า "ยืนอยู่ตรงประตูเต็นท์ ถ้ามีใครมาถามว่า "มีผู้ชายอยู่ที่นี่ไหม" ให้ตอบว่า
"ไม่มี" "
21 แล้วยาเอลภรรยาของเฮเบอร์หยิบหลักเต็นท์และถือค้อน ค่อยๆ ย่องเข้าไปหาเขา
ตอกหลักทะลุขมับจนปักลงไปในดิน ขณะนั้นเขาหลับสนิท เขาจึงหมดสติและสิ้นใจ
22 ขณะที่บาราคไล่ตามสิเสรา ยาเอลออกมารับบาราคและกล่าวว่า "เข้ามาสิ
ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูชายที่ท่านตามหา" เมื่อบาราคเข้าไปก็เห็นสิเสรานอนตายอยู่
โดยมีหลักเต็นท์ปักอยู่ที่ขมับ
23 วันนั้นพระเจ้าทรงปราบยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันต่อหน้าชาวอิสราเอล
24 ชาวอิสราเอลมีอำนาจเหนือยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันมากขึ้นเรื่อยๆ
จนทำลายยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันสิ้น

5

1 วันนั้นเดโบราห์กับบาราคบุตรอาบีโนอัมร้องเพลงว่า
2 "เมื่อบรรดาผู้นำในอิสราเอลกล้าออกนำทัพ
เมื่อประชาชนพร้อมใจกันอาสา
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์

3 "กษัตริย์ทั้งหลาย จงฟัง"
บรรดาผู้ครองแคว้น จงเงี่ยหูฟัง"
ข้าพเจ้าเองจะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์
จะร้องเพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

4 "ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ออกจากเสอีร์
เมื่อพระองค์เคลื่อนจากทุ่งเอโดม
แผ่นดินก็สั่นสะเทือน ท้องฟ้าก็หลั่งฝน
เมฆเทน้ำลงมา
5 ภูเขาทั้งหลายสั่นไหวต่อหน้าพระยาห์เวห์
แม้แต่ซีนายก็สั่นไหวต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

6 ในสมัยชัมการ์บุตรอานาท
ในสมัยยาเอล ถนนหลวงไร้ผู้คน
ผู้เดินทางต้องใช้ทางเล็กทางน้อย
7 บรรดาผู้ปกครองหมดไปจากอิสราเอล
พวกเขาหมดไป จนกระทั่งข้าพเจ้า เดโบราห์ ลุกขึ้น
จนกระทั่งข้าพเจ้าลุกขึ้นเป็นแม่ของอิสราเอล
8 พวกเขาเลือกเทพเจ้าองค์ใหม่ๆ
แล้วสงครามก็มาถึงประตูเมือง
ในหมู่ชาวอิสราเอลสี่หมื่นคน มีใครเห็นโล่หรือหอกบ้างไหม
9 ใจของข้าพเจ้าอยู่กับบรรดาผู้ปกครองอิสราเอล
ผู้พร้อมใจกันอาสาท่ามกลางประชาชน
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์

10 จงบอกเล่า พวกท่านที่ขี่ลาขาว
พวกท่านที่นั่งบนพรมอย่างดี
และพวกท่านที่เดินตามทาง
11 ณ ที่ตักน้ำ ไกลจากเสียงของนักยิงธนู
ที่นั่นพวกเขาจะเล่าถึงกิจการอันชอบธรรมของพระยาห์เวห์
กิจการอันชอบธรรมในการปกครองอิสราเอลของพระองค์

แล้วประชาชนของพระยาห์เวห์ลงไปยังประตูเมือง
12 ตื่นขึ้น ตื่นขึ้น เดโบราห์
ตื่นขึ้น ตื่นขึ้น ร้องเพลงขึ้นมา
ลุกขึ้น บาราค จงนำเชลยของเจ้าไป บุตรอาบีโนอัมเอ๋ย

13 แล้วผู้ที่เหลืออยู่ในหมู่ขุนนางกับประชาชนก็ลงมา
พระยาห์เวห์เสด็จลงมาเพื่อข้าพเจ้า ต่อสู้กับผู้มีอำนาจ
14 ผู้มีรากเหง้าอยู่ในอามาเลขออกมาจากเอฟราอิม
เบนยามินตามเจ้ามาท่ามกลางหมู่ชนของเจ้า
บรรดาผู้ปกครองลงมาจากมาคีร์
ผู้ถือไม้เท้าของแม่ทัพออกมาจากเศบูลุน
15 บรรดาผู้นำของอิสสาคาร์อยู่กับเดโบราห์
อิสสาคาร์เป็นเช่นไร บาราคก็เป็นเช่นนั้น
พวกเขาพุ่งลงหุบเขาตามเขาไป
ริมลำธารของรูเบน
มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าในใจ
16 ทำไมเจ้าจึงนั่งอยู่ท่ามกลางคอกแกะ
คอยฟังเสียงผิวปากเรียกฝูงสัตว์
ริมลำธารของรูเบน
มีการใคร่ครวญอย่างหนักในใจ
17 กิเลอาดอาศัยอยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
ทำไมดานจึงยังอยู่กับเรือของตน

อาเชอร์นั่งนิ่งอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล
และอาศัยอยู่ตามอ่าวของตน
18 เศบูลุนเป็นชนชาติที่เสี่ยงชีวิตจนถึงความตาย
นัฟทาลีก็เช่นกัน บนที่สูงกลางทุ่ง

19 กษัตริย์ทั้งหลายยกมาสู้รบ
กษัตริย์แห่งคานาอันสู้รบที่ทาอานาค ริมธารน้ำเมกิดโด
แต่พวกเขาไม่ได้เงินเป็นของริบเลย
20 ดวงดาวทั้งหลายต่อสู้จากฟากฟ้า
จากวิถีโคจร ดวงดาวเหล่านั้นต่อสู้กับสิเสรา
21 แม่น้ำคีโชนพัดกวาดพวกเขาไป
แม่น้ำเก่าแก่สายนั้น คือแม่น้ำคีโชน
จิตใจของข้าเอ๋ย จงก้าวต่อไปอย่างเข้มแข็ง
22 แล้วกีบม้าก็กระทืบดังสนั่น
เพราะม้าศึกของพวกเขาควบทะยาน
23 จงสาปแช่งเมโรส ทูตของพระยาห์เวห์กล่าว
จงสาปแช่งชาวเมืองนั้นอย่างหนัก
เพราะพวกเขาไม่ได้มาช่วยพระยาห์เวห์
มาช่วยพระยาห์เวห์ต่อสู้กับผู้มีอำนาจ

24 ยาเอลจะได้รับพรมากกว่าหญิงทั้งหลาย
ภรรยาของเฮเบอร์ชาวเคไนต์
นางจะได้รับพรมากกว่าหญิงที่อยู่ในเต็นท์
25 เขาขอน้ำ
นางให้นม
นางนำเนยมาให้ในชามชั้นดี
26 นางเอื้อมมือไปหยิบหลักเต็นท์
มือขวาหยิบค้อนของช่าง
นางใช้ค้อนทุบสิเสรา
ทุบศีรษะของเขาจนทะลุ
ใช่แล้ว นางเจาะขมับและตอกจนทะลุ
27 ที่เท้าของนาง เขาทรุดลง ล้มลง และนอนอยู่
ที่เท้าของนาง เขาทรุดลงและล้มลง
เขาทรุดลงตรงไหน ก็ตายอยู่ตรงนั้น

28 นางมองออกไปทางหน้าต่างและร้องเรียก
มารดาของสิเสรามองผ่านช่องตาข่าย
ทำไมรถรบของเขาจึงมาช้านัก
ทำไมยังไม่ได้ยินเสียงล้อรถรบของเขา
29 บรรดาหญิงผู้มีปัญญาของนางตอบ
และนางก็ตอบตัวเองว่า
30 พวกเขาคงพบของที่ริบมาและกำลังแบ่งกันอยู่ไม่ใช่หรือ
ชายแต่ละคนได้หญิงหนึ่งคนหรือสองคน
สิเสราได้เสื้อผ้าย้อมสีเป็นของที่ริบมา
ได้เสื้อผ้าย้อมสีปักลวดลาย

เสื้อผ้าย้อมสีปักลายทั้งสองด้าน สำหรับคล้องคอ เป็นของที่ริบมา

31 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์พินาศเช่นนี้
แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เป็นเหมือนดวงอาทิตย์เมื่อขึ้นเต็มกำลัง

แล้วแผ่นดินสงบอยู่สี่สิบปี

6

1 ชาวอิสราเอลทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์จึงทรงมอบพวกเขาให้อยู่ใต้อำนาจของชาวมีเดียนเป็นเวลาเจ็ดปี
2 ชาวมีเดียนมีอำนาจเหนืออิสราเอล ชาวอิสราเอลจึงทำที่หลบภัยตามภูเขา ทั้งโพรง ถ้ำ และที่มั่น
3 ทุกครั้งที่อิสราเอลหว่านพืช ชาวมีเดียน ชาวอามาเลข และชนชาวตะวันออกจะยกมาโจมตี
4 พวกเขาตั้งค่ายสู้กับอิสราเอลและทำลายผลผลิตของแผ่นดินไปจนถึงกาซา
ไม่เหลือเสบียงอาหารไว้ในอิสราเอล ทั้งไม่เหลือแกะ วัว หรือลา
5 เพราะพวกเขายกมากับฝูงสัตว์และเต็นท์ มีจำนวนมากมายราวกับฝูงตั๊กแตน
ทั้งผู้คนและอูฐนับไม่ถ้วน พวกเขาเข้ามาในแผ่นดินเพื่อทำลายแผ่นดินนั้น
6 อิสราเอลยากแค้นอย่างยิ่งเพราะชาวมีเดียน ชาวอิสราเอลจึงร้องทูลพระยาห์เวห์
7 เมื่อชาวอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์เพราะชาวมีเดียน
8 พระยาห์เวห์ทรงส่งผู้เผยสารจากพระเจ้าคนหนึ่งมาหาชาวอิสราเอล เขากล่าวว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ เรานำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์
และนำออกจากแดนทาส
9 เราช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากอำนาจของชาวอียิปต์และทุกคนที่กดขี่พวกเจ้า
เราขับไล่พวกเขาออกไปจากพวกเจ้าและมอบแผ่นดินของพวกเขาให้พวกเจ้า
10 เราบอกพวกเจ้าว่า เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
อย่าเกรงกลัวเทพเจ้าของชาวอาโมไรต์ซึ่งพวกเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขา
แต่พวกเจ้าไม่ฟังเสียงของเรา
11 ทูตของพระยาห์เวห์มานั่งใต้ต้นโอ๊กที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาชชาวอาบีเอเซอร์
กิเดโอนบุตรของเขากำลังนวดข้าวสาลีในบ่อย่ำองุ่นเพื่อซ่อนจากชาวมีเดียน
12 ทูตของพระยาห์เวห์ปรากฏแก่เขาและกล่าวว่า นักรบผู้กล้าหาญเอ๋ย พระยาห์เวห์สถิตกับเจ้า
13 กิเดโอนตอบว่า นายท่าน ถ้าพระยาห์เวห์สถิตกับเรา เหตุใดเรื่องทั้งหมดนี้จึงเกิดขึ้นกับเรา
การอัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ที่บรรพบุรุษเล่าให้เราฟังอยู่ที่ไหน พวกเขากล่าวว่า
พระยาห์เวห์ทรงนำเราขึ้นมาจากอียิปต์ไม่ใช่หรือ แต่บัดนี้พระยาห์เวห์ทรงทอดทิ้งเรา
และมอบเราให้อยู่ใต้อำนาจของชาวมีเดียน
14 พระยาห์เวห์หันมามองเขาและตรัสว่า
จงไปด้วยกำลังที่เจ้ามีและช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของชาวมีเดียน
เราเป็นผู้ส่งเจ้าไปไม่ใช่หรือ
15 เขาทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า* ข้าพเจ้าจะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร
ตระกูลของข้าพเจ้ายากจนที่สุดในมนัสเสห์ และข้าพเจ้าก็ต่ำต้อยที่สุดในบ้านของบิดา
16 พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า เราจะอยู่กับเจ้าอย่างแน่นอน
และเจ้าจะตีชาวมีเดียนทั้งหมดได้เหมือนตีคนเพียงคนเดียว
17 เขาทูลว่า ถ้าข้าพเจ้าได้รับความโปรดปรานในสายตาของท่าน
โปรดให้หมายสำคัญแก่ข้าพเจ้าว่าท่านเองเป็นผู้พูดกับข้าพเจ้า

---

* **6:15 6:15** คำที่แปลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า คือ อาโดนาย

18 โปรดอย่าไปจากที่นี่จนกว่าข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่าน นำของกำนัลออกมาวางต่อหน้าท่าน
ท่านตอบว่า เราจะรอจนกว่าเจ้าจะกลับมา
19 กิเดโอนเข้าไปเตรียมลูกแพะหนึ่งตัวกับขนมปังไร้เชื้อจากแป้งหนึ่งเอฟาห์† เขาใส่เนื้อในตะกร้า
ใส่น้ำแกงในหม้อ แล้วนำออกมาให้ท่านใต้ต้นโอ๊ก
20 ทูตของพระเจ้าบอกเขาว่า จงนำเนื้อกับขนมปังไร้เชื้อวางบนก้อนหินนี้ แล้วเทน้ำแกงราดลงไป
เขาก็ทำตาม
21 ทูตของพระยาห์เวห์ยื่นปลายไม้เท้าในมือแตะเนื้อกับขนมปังไร้เชื้อ
ไฟก็พุ่งขึ้นจากก้อนหินเผาผลาญเนื้อกับขนมปังจนหมด
แล้วทูตของพระยาห์เวห์ก็หายไปจากสายตาของเขา
22 กิเดโอนจึงรู้ว่าผู้นั้นคือทูตของพระยาห์เวห์ เขาร้องว่า โอ้ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าได้เห็นทูตของพระยาห์เวห์ซึ่งหน้าแล้ว
23 พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า สันติสุขจงมีแก่เจ้า อย่ากลัวเลย เจ้าจะไม่ตาย
24 กิเดโอนจึงสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์ที่นั่น และเรียกว่า พระยาห์เวห์คือสันติสุข‡
จนถึงทุกวันนี้แท่นนั้นยังอยู่ที่โอฟราห์ของชาวอาบีเอเซอร์
25 คืนเดียวกันนั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า จงนำโคของบิดา คือโคตัวที่สองอายุเจ็ดปี
ไปรื้อแท่นบูชาพระบาอัลของบิดา และโค่นเสาอาเชราห์ที่อยู่ข้างๆ
26 แล้วสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าบนยอดที่มั่นนี้โดยวางเรียงให้เป็นระเบียบ
จงนำโคตัวที่สองมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ใช้ไม้จากเสาอาเชราห์ที่เจ้าโค่นเป็นฟืน
27 กิเดโอนนำคนรับใช้สิบคนไปทำตามที่พระยาห์เวห์ตรัส
แต่เพราะเขากลัวครอบครัวของบิดาและชาวเมือง จึงไม่กล้าทำในเวลากลางวัน แต่ทำในเวลากลางคืน
28 เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นแต่เช้า ก็เห็นว่าแท่นบูชาพระบาอัลถูกรื้อ เสาอาเชราห์ข้างแท่นถูกโค่น
และโคตัวที่สองถูกถวายบนแท่นบูชาที่สร้างขึ้นใหม่
29 พวกเขาถามกันว่า ใครทำเรื่องนี้
เมื่อสืบถามแล้ว มีคนบอกว่า กิเดโอนบุตรโยอาชเป็นคนทำ
30 ชาวเมืองจึงบอกโยอาชว่า นำลูกชายของเจ้าออกมา เขาต้องตาย
เพราะเขารื้อแท่นบูชาพระบาอัลและโค่นเสาอาเชราห์ที่อยู่ข้างแท่น
31 โยอาชตอบทุกคนที่ยืนคัดค้านเขาว่า พวกเจ้าจะสู้คดีแทนพระบาอัลหรือ
จะช่วยเขาให้รอดหรือ ใครสู้คดีแทนเขา ผู้นั้นต้องตายก่อนรุ่งเช้า ถ้าพระบาอัลเป็นเทพเจ้า
ก็ให้เขาสู้คดีเพื่อตัวเอง เพราะมีคนรื้อแท่นบูชาของเขา
32 วันนั้นโยอาชจึงตั้งชื่อกิเดโอนว่าเยรุบบาอัล§ โดยกล่าวว่า ให้พระบาอัลสู้คดีกับเขา
เพราะเขารื้อแท่นบูชาของพระบาอัล
33 ชาวมีเดียน ชาวอามาเลข และชนชาวตะวันออกทั้งหมดมารวมตัวกัน
ข้ามมาและตั้งค่ายในหุบเขายิสเรเอล
34 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงเข้ามาทำงานในตัวกิเดโอน เขาเป่าแตร
และชาวอาบีเอเซอร์ก็มารวมตัวติดตามเขา
35 เขาส่งผู้ส่งข่าวไปทั่วมนัสเสห์ คนเหล่านั้นก็มารวมตัวติดตามเขาด้วย เขาส่งผู้ส่งข่าวไปหาอาเชอร์
เศบูลุน และนัฟทาลี พวกเขาจึงขึ้นมาสมทบ
36 กิเดโอนทูลพระเจ้าว่า ถ้าพระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลผ่านทางข้าพเจ้าตามที่ตรัสไว้

---

† **6:19 6:19** หนึ่งเอฟาห์ประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณสองในสามบุเชล ‡ **6:24 6:24** หรือ ชาโลม § **6:32 6:32** “เยรุบบาอัล หมายถึง ให้พระบาอัลสู้คดี

37 ข้าพเจ้าจะวางขนแกะไว้บนลานนวดข้าว ถ้ามีน้ำค้างเฉพาะบนขนแกะ แต่พื้นดินรอบๆ แห้ง
ข้าพเจ้าก็จะรู้ว่าพระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลผ่านทางข้าพเจ้าตามที่ตรัสไว้
38 แล้วก็เป็นเช่นนั้น เช้าวันรุ่งขึ้นเขาตื่นแต่เช้า บีบขนแกะและรีดน้ำค้างออกมาได้เต็มชาม
39 กิเดโอนทูลพระเจ้าว่า ขออย่าทรงกริ้วข้าพเจ้าเลย ขอให้ข้าพเจ้าพูดอีกเพียงครั้งเดียว
โปรดให้ข้าพเจ้าทดลองด้วยขนแกะอีกครั้ง ขอให้ครั้งนี้เฉพาะขนแกะแห้ง แต่พื้นดินรอบๆ มีน้ำค้าง
40 คืนนั้นพระเจ้าทรงทำให้เป็นไปตามนั้น เฉพาะขนแกะแห้ง ส่วนพื้นดินรอบๆ มีน้ำค้าง

7

1 เยรุบบาอัลคือกิเดโอนกับประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาตื่นแต่เช้าและตั้งค่ายข้างตาน้ำฮาโรด
ค่ายของชาวมีเดียนอยู่ทางเหนือของพวกเขา ใกล้เนินเขาโมเรห์ในหุบเขา
2 พระยาห์เวห์ตรัสกับกิเดโอนว่า
คนที่อยู่กับเจ้ามีมากเกินกว่าที่เราจะมอบชาวมีเดียนให้อยู่ในอำนาจของพวกเขา
มิฉะนั้นอิสราเอลจะโอ้อวดต่อเราว่า เราเองช่วยตัวเราให้รอด
3 บัดนี้จงประกาศให้ประชาชนได้ยินว่า ใครกลัวและตัวสั่น ให้กลับไปจากภูเขากิเลอาด
ประชาชนจึงกลับไปสองหมื่นสองพันคน เหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน
4 พระยาห์เวห์ตรัสกับกิเดโอนว่า ประชาชนยังมีมากเกินไป จงพาพวกเขาลงไปที่น้ำ
แล้วเราจะทดสอบพวกเขาให้เจ้าที่นั่น เมื่อเราบอกเจ้าว่า คนนี้จะไปกับเจ้า เขาก็จะไป
และเมื่อเราบอกว่า คนนี้จะไม่ไปกับเจ้า เขาก็จะไม่ไป
5 กิเดโอนจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า ทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำเหมือนสุนัข
ให้แยกไว้กลุ่มหนึ่ง และทุกคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำก็ให้แยกไว้อีกกลุ่มหนึ่ง
6 คนที่ใช้มือวักน้ำขึ้นมาเลียมีสามร้อยคน ส่วนคนที่เหลือทั้งหมดคุกเข่าลงดื่มน้ำ
7 พระยาห์เวห์ตรัสกับกิเดโอนว่า เราจะช่วยเจ้าให้รอดด้วยชายสามร้อยคนที่เลียน้ำ
และจะมอบชาวมีเดียนให้อยู่ในอำนาจของเจ้า ให้ประชาชนที่เหลือทุกคนกลับไปยังที่ของตน
8 คนเหล่านั้นรับเสบียงกับแตรไว้ในมือ กิเดโอนส่งชายอิสราเอลที่เหลือกลับเต็นท์ของตน
แต่ให้ชายสามร้อยคนอยู่กับเขา ค่ายมีเดียนอยู่ต่ำกว่าเขาในหุบเขา
9 คืนนั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า ลุกขึ้น ลงไปยังค่าย
เพราะเรามอบค่ายนั้นให้อยู่ในอำนาจของเจ้าแล้ว
10 แต่ถ้าเจ้ากลัวที่จะลงไป ก็ให้ปูราห์คนรับใช้ของเจ้าลงไปยังค่ายกับเจ้า
11 เจ้าจะได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูด หลังจากนั้นเจ้าจะมีกำลังใจกล้าขึ้นที่จะลงไปยังค่าย
เขาจึงลงไปกับปูราห์คนรับใช้ของเขาถึงชายขอบกองทหารที่อยู่ในค่าย
12 ชาวมีเดียน ชาวอามาเลข
และชนชาวตะวันออกทั้งหมดกระจายอยู่ทั่วหุบเขามากมายราวกับฝูงตั๊กแตน
อูฐของพวกเขาก็นับไม่ถ้วน มากมายเหมือนเม็ดทรายริมทะเล
13 เมื่อกิเดโอนมาถึง ก็มีชายคนหนึ่งกำลังเล่าความฝันให้เพื่อนฟัง เขากล่าวว่า ฟังนะ เราฝันว่า จู่ๆ
ขนมปังข้าวบาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายมีเดียน กระแทกเต็นท์จนล้มและพลิกคว่ำ
เต็นท์จึงแบนราบไปกับพื้น
14 เพื่อนของเขาตอบว่า นี่ไม่ใช่อื่นใดนอกจากดาบของกิเดโอนบุตรโยอาช ชายชาวอิสราเอล
พระเจ้าทรงมอบมีเดียนกับกองทัพทั้งหมดให้อยู่ในอำนาจของเขาแล้ว
15 เมื่อกิเดโอนได้ยินเรื่องความฝันและคำแปลความ เขาก็กราบนมัสการ
แล้วกลับไปยังค่ายอิสราเอลและกล่าวว่า ลุกขึ้น
เพราะพระยาห์เวห์ทรงมอบกองทัพมีเดียนให้อยู่ในอำนาจของพวกท่านแล้ว

16 เขาแบ่งชายสามร้อยคนออกเป็นสามกอง มอบแตรและเหยือกเปล่าให้ทุกคน
โดยใส่คบเพลิงไว้ในเหยือก
17 เขาบอกพวกเขาว่า "จงมองเราและทำตาม เมื่อเราไปถึงชายขอบค่าย เราทำอย่างไร
พวกเจ้าก็จงทำอย่างนั้น
18 เมื่อเราและทุกคนที่อยู่กับเราเป่าแตร พวกเจ้าที่อยู่รอบค่ายก็จงเป่าแตรและตะโกนว่า
"เพื่อพระยาห์เวห์และเพื่อกิเดโอน" "
19 กิเดโอนกับชายหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับเขามาถึงชายขอบค่ายตอนเริ่มยามกลาง
หลังจากเพิ่งผลัดยาม พวกเขาเป่าแตรและทุบเหยือกในมือให้แตก
20 ทั้งสามกองเป่าแตรและทุบเหยือก พวกเขาถือคบเพลิงด้วยมือซ้าย ถือแตรที่จะเป่าด้วยมือขวา
แล้วตะโกนว่า "ดาบของพระยาห์เวห์และของกิเดโอน"
21 แต่ละคนยืนประจำที่รอบค่าย กองทัพศัตรูทั้งหมดก็วิ่งหนี
คนของกิเดโอนร้องตะโกนจนพวกเขาแตกพ่ายไป
22 เมื่อแตรทั้งสามร้อยอันดังขึ้น พระยาห์เวห์ทรงทำให้คนในกองทัพใช้ดาบฟันกันเอง
กองทัพหนีไปไกลถึงเบธชิททาห์ทางเศเรราห์ และถึงชายแดนอาเบลเมโฮลาห์ใกล้ทับบาท
23 ชายอิสราเอลจากนัฟทาลี อาเชอร์ และทั่วมนัสเสห์มารวมตัวกันไล่ตามชาวมีเดียน
24 กิเดโอนส่งผู้ส่งข่าวไปทั่วแถบภูเขาเอฟราอิม บอกว่า
"ลงมาสู้กับชาวมีเดียนและยึดแหล่งน้ำดักหน้าพวกเขา ไปจนถึงเบธบาราห์และแม่น้ำจอร์แดน"
ชายชาวเอฟราอิมทั้งหมดจึงมารวมตัวกันและยึดแหล่งน้ำไว้จนถึงเบธบาราห์และแม่น้ำจอร์แดน
25 พวกเขาจับโอเรบกับเศเอบ ผู้ปกครองสองคนของมีเดียนได้ แล้วฆ่าโอเรบที่โขดหินโอเรบ
และฆ่าเศเอบที่บ่อย่ำองุ่นเศเอบ ขณะไล่ตามชาวมีเดียน
จากนั้นพวกเขานำศีรษะของโอเรบกับเศเอบไปให้กิเดโอนที่อีกฟากของแม่น้ำจอร์แดน

8

1 ชายชาวเอฟราอิมต่อว่ากิเดโอนว่า "ทำไมท่านจึงทำกับเราเช่นนี้
ไม่เรียกเราไปด้วยตอนที่ท่านออกไปรบกับชาวมีเดียน" พวกเขาตำหนิเขาอย่างรุนแรง
2 เขาตอบว่า "สิ่งที่เราทำจะเทียบกับพวกท่านได้อย่างไร"
องุ่นที่เอฟราอิมเก็บตกยังดีกว่าองุ่นที่อาบีเอเซอร์เก็บได้ทั้งฤดูไม่ใช่หรือ"
3 พระเจ้าทรงมอบโอเรบกับเศเอบ ผู้ปกครองของมีเดียน ให้อยู่ในอำนาจของพวกท่านแล้ว
เราทำอะไรเทียบกับพวกท่านได้เล่า" เมื่อเขาพูดเช่นนั้น ความโกรธของพวกเขาที่มีต่อเขาก็คลายลง
4 กิเดโอนมาถึงแม่น้ำจอร์แดนและข้ามไปพร้อมกับชายสามร้อยคนที่อยู่กับเขา
แม้เหนื่อยอ่อนก็ยังไล่ตามต่อไป
5 เขาพูดกับชาวสุคคทว่า "โปรดให้ขนมปังแก่คนที่ติดตามเรา เพราะพวกเขาเหนื่อยอ่อน
และเรากำลังไล่ตามเศบาห์กับศัลมุนนา กษัตริย์แห่งมีเดียน"
6 บรรดาผู้ปกครองของสุคคทตอบว่า "ตอนนี้เศบาห์กับศัลมุนนาตกอยู่ในเงื้อมมือท่านแล้วหรือ
เราจึงควรให้อาหารแก่กองทัพของท่าน"
7 กิเดโอนตอบว่า "เพราะเหตุนี้ เมื่อพระยาห์เวห์ทรงมอบเศบาห์กับศัลมุนนาให้อยู่ในอำนาจของเรา
เราจะใช้หนามจากถิ่นทุรกันดารและพุ่มหนามคราดเนื้อพวกเจ้า"
8 จากที่นั่นเขาขึ้นไปเปนูเอลและขอเช่นเดียวกัน ชาวเปนูเอลก็ตอบเขาเหมือนชาวสุคคท
9 เขาจึงบอกชาวเปนูเอลว่า "เมื่อเรากลับมาอย่างปลอดภัย เราจะพังหอคอยนี้"
10 เศบาห์กับศัลมุนนาอยู่ที่คาร์โคร์กับกองทัพประมาณหนึ่งหมื่นห้าพันคน
คือคนที่เหลือทั้งหมดจากกองทัพของชนชาวตะวันออก
เพราะนักรบผู้ชักดาบสู้ล้มตายไปหนึ่งแสนสองหมื่นคนแล้ว

11 กิเดโอนขึ้นไปตามทางของผู้ที่อาศัยในเต็นท์ ทางตะวันออกของโนบาห์กับโยกเบฮาห์
แล้วโจมตีกองทัพขณะที่พวกเขาไม่ทันระวังตัว
12 เศบาห์กับศัลมุนนาหนีไป กิเดโอนก็ไล่ตาม จับกษัตริย์ทั้งสองแห่งมีเดียนคือเศบาห์กับศัลมุนนาได้
และทำให้กองทัพทั้งหมดแตกตื่น
13 กิเดโอนบุตรโยอาชกลับจากการรบทางขึ้นเฮเรส
14 เขาจับชายหนุ่มชาวสุคคทคนหนึ่งมาสอบถาม
ชายหนุ่มบอกรายละเอียดเกี่ยวกับบรรดาผู้ปกครองและผู้อาวุโสของสุคคทให้เขา รวมเจ็ดสิบเจ็ดคน
15 กิเดโอนมาหาชาวสุคคทและกล่าวว่า "ดูเศบาห์กับศัลมุนนานี่สิ พวกเจ้าหยามเราถึงพวกเขาว่า
"ตอนนี้เศบาห์กับศัลมุนนาตกอยู่ในเงื้อมมือท่านแล้วหรือ
เราจึงควรให้อาหารแก่คนเหนื่อยอ่อนของท่าน" "
16 เขาจับบรรดาผู้อาวุโสของเมือง แล้วใช้หนามจากถิ่นทุรกันดารและพุ่มหนามสั่งสอนชาวสุคคท
17 เขาพังหอคอยเปนูเอลและฆ่าชาวเมือง
18 จากนั้นเขาถามเศบาห์กับศัลมุนนาว่า "คนที่พวกเจ้าฆ่าที่ทาโบร์มีลักษณะอย่างไร"
พวกเขาตอบว่า "เหมือนท่าน ทุกคนมีรูปร่างเหมือนบุตรของกษัตริย์"
19 เขากล่าวว่า "คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องร่วมมารดาของเรา พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
ถ้าพวกเจ้าไว้ชีวิตพวกเขา เราก็จะไม่ฆ่าพวกเจ้าแน่ฉันนั้น"
20 แล้วเขาบอกเยเธอร์บุตรหัวปีว่า "ลุกขึ้นฆ่าพวกเขา" แต่ชายหนุ่มไม่ชักดาบ
เพราะยังเด็กและกลัว
21 เศบาห์กับศัลมุนนาจึงบอกว่า "ท่านลุกขึ้นฆ่าเราเอง เพราะชายผู้ใหญ่ย่อมมีกำลังพอจะลงมือ"
กิเดโอนจึงลุกขึ้นฆ่าเศบาห์กับศัลมุนนา แล้วเอาเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยวที่คออูฐของพวกเขาไป
22 ชายอิสราเอลพูดกับกิเดโอนว่า "ขอท่านปกครองเรา ทั้งตัวท่าน บุตร และหลานของท่าน
เพราะท่านช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของชาวมีเดียน"
23 กิเดโอนตอบว่า "เราจะไม่ปกครองพวกท่าน และบุตรของเราก็จะไม่ปกครองพวกท่าน
พระยาห์เวห์จะทรงปกครองพวกท่าน"
24 แล้วกิเดโอนกล่าวว่า "เรามีเรื่องหนึ่งจะขอ
ขอให้พวกท่านแต่ละคนมอบตุ้มหูจากของที่ริบมาให้เรา"
(คนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชาวอิชมาเอล)
25 พวกเขาตอบว่า "เรายินดีมอบให้" แล้วปูเสื้อคลุมลง แต่ละคนโยนตุ้มหูจากของที่ริบมาไว้บนนั้น
26 ตุ้มหูทองคำที่กิเดโอนขอมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเชเขล*
นอกเหนือจากเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยว จี้ เสื้อผ้าสีม่วงที่กษัตริย์แห่งมีเดียนสวม และสร้อยที่คออูฐ
27 กิเดโอนนำทองคำนั้นไปทำเป็นเอโฟดและตั้งไว้ในเมืองโอฟราห์ของตน
ชาวอิสราเอลทั้งหมดนอกใจพระเจ้าและหันไปกราบไหว้เอโฟดนั้นที่นั่น
มันจึงกลายเป็นบ่วงดักกิเดโอนกับครอบครัวของเขา
28 ชาวมีเดียนถูกปราบต่อหน้าชาวอิสราเอลและไม่อาจเงยหน้าขึ้นได้อีก
แผ่นดินสงบอยู่สี่สิบปีในสมัยกิเดโอน
29 เยรุบบาอัลบุตรโยอาชกลับไปอาศัยในบ้านของตน
30 กิเดโอนมีบุตรชายที่เกิดจากเขาเองเจ็ดสิบคน เพราะเขามีภรรยาหลายคน
31 ภรรยาน้อยของเขาที่อยู่ในเชเคมก็คลอดบุตรชายให้เขาคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค
32 กิเดโอนบุตรโยอาชเสียชีวิตเมื่อแก่ชราและมีอายุยืน
แล้วถูกฝังไว้ในสุสานของโยอาชบิดาของเขาที่โอฟราห์ของชาวอาบีเอเซอร์

* **8:26 8:26** หนึ่งเชเขลประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.32 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 1,700 เชเขลจึงประมาณ 17 กิโลกรัม หรือ 37.4 ปอนด์

33 ทันทีที่กิเดโอนเสียชีวิต ชาวอิสราเอลก็หันกลับไปนอกใจพระเจ้าและนับถือบรรดาพระบาอัล
แล้วตั้งพระบาอัลเบรีทเป็นเทพเจ้าของตน
34 ชาวอิสราเอลไม่ได้ระลึกถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
ผู้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจของศัตรูรอบด้าน
35 และไม่ได้แสดงความเมตตาต่อครอบครัวของเยรุบบาอัลคือกิเดโอน
ให้สมกับความดีทั้งหมดที่เขาเคยทำแก่อิสราเอล

9

1 อาบีเมเลคบุตรเยรุบบาอัลไปหาเหล่าพี่น้องของมารดาที่เชเคม
และพูดกับพวกเขาและทุกคนในตระกูลทางฝ่ายตาของเขาว่า
2 "โปรดพูดให้ชาวเชเคมทุกคนฟังว่า "อย่างไหนดีกว่าสำหรับพวกท่าน
จะให้บุตรทั้งเจ็ดสิบคนของเยรุบบาอัลปกครอง หรือให้คนคนเดียวปกครอง"" และขอให้จำไว้ว่า
ข้าพเจ้าเป็นสายเลือดเดียวกับพวกท่าน"
3 พี่น้องของมารดาจึงนำความทั้งหมดนี้ไปบอกชาวเชเคม
จิตใจของพวกเขาก็เอนเอียงไปติดตามอาบีเมเลค เพราะพูดกันว่า "เขาเป็นพี่น้องของเรา"
4 พวกเขานำเงินเจ็ดสิบแผ่นจากเทวสถานพระบาอัลเบรีทมอบให้อาบีเมเลค
เขาใช้เงินนั้นจ้างคนไร้ค่าและบ้าบิ่นให้ติดตามตน
5 เขาไปยังบ้านบิดาที่โอฟราห์
แล้วฆ่าพี่น้องคือบุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรุบบาอัลบนก้อนหินก้อนเดียว
แต่โยธามบุตรคนเล็กของเยรุบบาอัลรอดชีวิตเพราะซ่อนตัวอยู่
6 ชาวเชเคมทั้งหมดกับคนทั้งหมดในบ้านมิลโลมาชุมนุมกัน
แล้วตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์ที่ต้นโอ๊กข้างเสาหินในเชเคม
7 เมื่อมีคนบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนบนยอดภูเขาเกริซิม ร้องเสียงดังบอกพวกเขาว่า
"ชาวเชเคมเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังพวกท่าน
8 ครั้งหนึ่งต้นไม้ทั้งหลายออกไปเจิมตั้งกษัตริย์ปกครองพวกมัน พวกมันบอกต้นมะกอกว่า
"มาปกครองพวกเราเถอะ"
9 "แต่ต้นมะกอกตอบว่า "เราควรเลิกผลิตน้ำมันซึ่งผู้คนใช้ให้เกียรติพระเจ้าและมนุษย์
แล้วไปเป็นใหญ่เหนือต้นไม้อื่นหรือ""
10 "ต้นไม้ทั้งหลายจึงบอกต้นมะเดื่อว่า "มาปกครองพวกเราเถอะ"
11 "แต่ต้นมะเดื่อตอบว่า "เราควรทิ้งความหวานและผลอันดีของเรา
แล้วไปเป็นใหญ่เหนือต้นไม้อื่นหรือ""
12 "ต้นไม้ทั้งหลายจึงบอกเถาองุ่นว่า "มาปกครองพวกเราเถอะ"
13 "เถาองุ่นตอบว่า "เราควรทิ้งเหล้าองุ่นใหม่ของเรา ซึ่งทำให้พระเจ้าและมนุษย์ชื่นบาน
แล้วไปเป็นใหญ่เหนือต้นไม้อื่นหรือ""
14 "จากนั้นต้นไม้ทั้งหมดบอกพุ่มหนามว่า "มาปกครองพวกเราเถอะ"
15 "พุ่มหนามตอบต้นไม้ทั้งหลายว่า "ถ้าพวกเจ้าตั้งใจจะเจิมเราเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเจ้าจริงๆ
ก็มาหลบภัยใต้ร่มเงาของเรา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น
ขอให้ไฟพุ่งออกจากพุ่มหนามมาเผาผลาญต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอน"
16 "บัดนี้ ถ้าพวกท่านได้กระทำด้วยความจริงใจและชอบธรรมในการตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์
ถ้าพวกท่านได้ทำดีต่อเยรุบบาอัลและครอบครัว และตอบแทนเขาสมกับความดีที่เขาทำไว้
17 เพราะบิดาของข้าพเจ้าสู้รบเพื่อพวกท่าน เสี่ยงชีวิต
และช่วยพวกท่านให้พ้นจากอำนาจของชาวมีเดียน

18 แต่วันนี้พวกท่านกลับลุกขึ้นต่อต้านครอบครัวของบิดาข้าพเจ้า
ฆ่าบุตรชายเจ็ดสิบคนของเขาบนก้อนหินก้อนเดียว และตั้งอาบีเมเลค บุตรชายของหญิงรับใช้ของเขา
เป็นกษัตริย์เหนือชาวเชเคม เพียงเพราะเขาเป็นพี่น้องของพวกท่าน
19 ถ้าวันนี้พวกท่านกระทำต่อเยรุบบาอัลและครอบครัวด้วยความจริงใจและชอบธรรม
ก็จงชื่นชมยินดีกับอาบีเมเลค และให้อาบีเมเลคชื่นชมยินดีกับพวกท่าน
20 แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ขอให้ไฟออกจากอาบีเมเลคมาเผาผลาญชาวเชเคมกับบ้านมิลโล
และให้ไฟออกจากชาวเชเคมกับบ้านมิลโลมาเผาผลาญอาบีเมเลค
21 แล้วโยธามก็วิ่งหนีไปยังเบเออร์* และอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบีเมเลคพี่ชายของตน
22 อาบีเมเลคเป็นผู้ปกครองอิสราเอลอยู่สามปี
23 แล้วพระเจ้าทรงส่งวิญญาณชั่วมาระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเชเคม ชาวเชเคมจึงทรยศอาบีเมเลค
24 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้ความรุนแรงที่ทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรุบบาอัลได้รับการ
ตอบแทน และให้ความผิดจากการหลั่งเลือดของพวกเขาตกอยู่กับอาบีเมเลคพี่ชายผู้ฆ่าพวกเขา
กับชาวเชเคมผู้หนุนกำลังให้เขาฆ่าพี่น้อง
25 ชาวเชเคมวางกำลังซุ่มดักอาบีเมเลคบนยอดเขา คนเหล่านั้นปล้นทุกคนที่ผ่านมาทางนั้น
และมีผู้รายงานเรื่องนี้แก่อาบีเมเลค
26 กาอัลบุตรเอเบดกับพี่น้องเดินทางมายังเชเคม ชาวเชเคมก็ไว้ใจเขา
27 พวกเขาออกไปเก็บผลองุ่นในไร่ ย่ำองุ่น แล้วจัดงานฉลอง
จากนั้นเข้าไปในเทวสถานแห่งเทพเจ้าของตน กิน ดื่ม และสาปแช่งอาบีเมเลค
28 กาอัลบุตรเอเบดกล่าวว่า "อาบีเมเลคเป็นใคร และเชเคมเป็นใคร เราจึงต้องรับใช้เขา"
เขาเป็นบุตรเยรุบบาอัลไม่ใช่หรือ" เศบูลเป็นผู้แทนของเขาไม่ใช่หรือ"
ไปรับใช้คนของฮาโมร์บิดาของเชเคมสิ ทำไมเราต้องรับใช้เขา"
29 ถ้าชนกลุ่มนี้อยู่ใต้การปกครองของเราเสียที" เราจะกำจัดอาบีเมเลคเสีย"
แล้วเขาท้าอาบีเมเลคว่า "จงเพิ่มกำลังกองทัพแล้วออกมาสู้กัน""
30 เมื่อเศบูลผู้ปกครองเมืองได้ยินคำพูดของกาอัลบุตรเอเบด ก็โกรธจัด
31 เขาแอบส่งผู้ส่งข่าวไปหาอาบีเมเลคว่า "กาอัลบุตรเอเบดกับพี่น้องมาถึงเชเคมแล้ว
และพวกเขากำลังปลุกระดมชาวเมืองให้ต่อต้านท่าน
32 บัดนี้ให้ท่านกับคนที่อยู่ด้วยยกมาตอนกลางคืน แล้วซุ่มอยู่ในทุ่ง
33 พอรุ่งเช้าเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ให้ท่านลุกแต่เช้าตรู่เข้าโจมตีเมือง เมื่อเขากับคนของเขาออกมาต่อสู้
ท่านก็ทำกับพวกเขาตามแต่โอกาสจะอำนวย"
34 อาบีเมเลคกับคนทั้งหมดที่อยู่ด้วยจึงลุกขึ้นในเวลากลางคืน แบ่งเป็นสี่กองซุ่มโจมตีเชเคม
35 กาอัลบุตรเอเบดออกมายืนตรงทางเข้าประตูเมือง อาบีเมเลคกับคนที่อยู่ด้วยก็ลุกออกจากที่ซุ่ม
36 เมื่อกาอัลเห็นคนเหล่านั้น เขาพูดกับเศบูลว่า "ดูสิ" มีคนกำลังลงมาจากยอดเขา"
เศบูลตอบว่า "ท่านเห็นเงาภูเขาเป็นคนไปเองน"
37 กาอัลพูดอีกว่า "ดูสิ" มีคนกำลังลงมาจากตอนกลางของแผ่นดิน
และกองหนึ่งกำลังมาตามทางต้นโอ๊กเมโอเนนิม"
38 เศบูลจึงพูดกับเขาว่า "ปากที่เคยพูดว่า "อาบีเมเลคเป็นใคร เราจึงต้องรับใช้เขา""
อยู่ที่ไหนเสียแล้ว" คนเหล่านี้ไม่ใช่หรือที่ท่านดูหมิ่น" ตอนนี้ออกไปสู้กับพวกเขาสิ"
39 กาอัลจึงนำชาวเชเคมออกไปสู้กับอาบีเมเลค
40 อาบีเมเลคไล่ตาม กาอัลก็หนีไป มีคนบาดเจ็บล้มลงมากมายจนถึงทางเข้าประตูเมือง

---

* **9:21 9:21** "เบเออร์" เป็นภาษาฮีบรู แปลว่า "บ่อน้ำ" คือหมู่บ้านที่ได้ชื่อตามบ่อน้ำของตน

41 อาบีเมเลคพักอยู่ที่อารูมาห์ ส่วนเศบูลขับไล่กาอัลกับพี่น้องไม่ให้อาศัยอยู่ในเชเคม
42 วันรุ่งขึ้นประชาชนออกไปในทุ่ง และมีคนรายงานแก่อาบีเมเลค
43 เขาจึงนำคนของตนแบ่งเป็นสามกอง ซุ่มอยู่ในทุ่ง เมื่อเห็นประชาชนออกมาจากเมือง
เขาก็ลุกขึ้นโจมตีและสังหารพวกเขา
44 อาบีเมเลคกับกองที่อยู่ด้วยพุ่งไปยืนที่ทางเข้าประตูเมือง
ส่วนอีกสองกองพุ่งเข้าหาทุกคนในทุ่งและสังหารพวกเขา
45 อาบีเมเลคสู้รบกับเมืองนั้นตลอดทั้งวัน ยึดเมืองได้และฆ่าประชาชนในเมือง
เขารื้อเมืองจนราบแล้วหว่านเกลือไว้
46 เมื่อคนทั้งหมดในหอคอยเชเคมได้ยินเรื่องนี้ ก็เข้าไปในที่มั่นของเทวสถานเอลเบรีท
47 มีคนรายงานอาบีเมเลคว่าคนในหอคอยเชเคมมารวมตัวกันหมดแล้ว
48 อาบีเมเลคกับคนทั้งหมดที่อยู่ด้วยขึ้นไปบนภูเขาศัลโมน เขาหยิบขวานมาตัดกิ่งไม้ ยกขึ้นพาดบ่า
แล้วบอกคนที่อยู่ด้วยว่า พวกเจ้าเห็นเราทำอะไร ก็รีบทำตามนั้น
49 ทุกคนจึงตัดกิ่งไม้ของตนตามอาบีเมเลค
แล้วนำไปวางชิดฐานที่มั่นและจุดไฟเผาที่มั่นขณะที่คนเหล่านั้นอยู่ข้างใน
คนในหอคอยเชเคมจึงตายทั้งหมดประมาณหนึ่งพันคน ทั้งชายและหญิง
50 จากนั้นอาบีเมเลคไปตั้งค่ายล้อมเมืองเธเบศและยึดเมืองได้
51 แต่มีหอคอยแข็งแรงอยู่กลางเมือง ชายหญิงทุกคนในเมืองหนีเข้าไป
ปิดประตูและขังตัวเองไว้ข้างใน แล้วขึ้นไปบนดาดฟ้าของหอคอย
52 อาบีเมเลคเข้ามาสู้รบกับหอคอย และเข้าใกล้ประตูเพื่อจะจุดไฟเผา
53 หญิงคนหนึ่งโยนหินโม่ท่อนบนลงบนศีรษะอาบีเมเลคจนกะโหลกแตก
54 เขารีบเรียกชายหนุ่มผู้ถืออาวุธของเขามาบอกว่า ชักดาบออกฆ่าเราเสีย จะได้ไม่มีใครพูดว่า
ผู้หญิงฆ่าเขา ชายหนุ่มแทงเขาทะลุ และเขาก็ตาย
55 เมื่อชายอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคตายแล้ว ต่างคนก็ต่างกลับไปยังที่ของตน
56 ดังนี้พระเจ้าทรงตอบแทนความชั่วร้ายที่อาบีเมเลคทำต่อบิดาโดยฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคน
57 และพระเจ้าทรงให้ความชั่วร้ายทั้งหมดของชาวเชเคมตกบนศีรษะของพวกเขา
คำสาปแช่งของโยธามบุตรเยรุบบาอัลจึงตกต้องพวกเขา

10

1 หลังจากอาบีเมเลค โทลาบุตรปูวาห์ บุตรโดโด ชาวอิสสาคาร์ ลุกขึ้นช่วยอิสราเอลให้รอดพ้น
เขาอาศัยอยู่ที่ชามีร์ในแถบภูเขาเอฟราอิม
2 เขาปกครองและวินิจฉัยอิสราเอลยี่สิบสามปี แล้วเสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่ชามีร์
3 ต่อจากเขา ยาอีร์ชาวกิเลอาดลุกขึ้น เขาปกครองและวินิจฉัยอิสราเอลยี่สิบสองปี
4 เขามีบุตรชายสามสิบคนซึ่งขี่ลูกลาสามสิบตัว
บุตรชายเหล่านั้นมีเมืองสามสิบเมืองซึ่งเรียกว่าฮาวโวทยาอีร์จนถึงทุกวันนี้
เมืองเหล่านั้นอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด
5 ยาอีร์เสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่คาโมน
6 ชาวอิสราเอลทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีกครั้ง
พวกเขาปรนนิบัติบรรดาพระบาอัล บรรดาพระอัชทาโรท เทพเจ้าของซีเรีย เทพเจ้าของไซดอน
เทพเจ้าของโมอับ เทพเจ้าของชาวอัมโมน และเทพเจ้าของชาวฟีลิสเตีย
พวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์และไม่ปรนนิบัติพระองค์
7 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอิสราเอล
และทรงปล่อยพวกเขาให้ตกอยู่ใต้อำนาจของชาวฟีลิสเตียกับชาวอัมโมน

8 ในปีนั้นคนเหล่านี้บีบคั้นและกดขี่ชาวอิสราเอล
พวกเขากดขี่ชาวอิสราเอลทุกคนที่อยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน
ในแผ่นดินของชาวอาโมไรต์คือกิเลอาด เป็นเวลาสิบแปดปี
9 ชาวอัมโมนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปสู้กับยูดาห์ เบนยามิน และพงศ์พันธุ์เอฟราอิมด้วย
อิสราเอลจึงทุกข์ยากอย่างยิ่ง
10 ชาวอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า "พวกข้าพเจ้าทำบาปต่อพระองค์
เพราะละทิ้งพระองค์ไปปรนนิบัติบรรดาพระบาอัล"
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับชาวอิสราเอลว่า "เราไม่ได้ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ ชาวอาโมไรต์
ชาวอัมโมน และชาวฟีลิสเตียหรือ"
12 ชาวไซดอน ชาวอามาเลข และชาวมาโอนก็กดขี่พวกเจ้า พวกเจ้าร้องทูลเรา
และเราช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากอำนาจของพวกเขา
13 แต่พวกเจ้ากลับละทิ้งเราไปปรนนิบัติเทพเจ้าอื่น เพราะฉะนั้นเราจะไม่ช่วยพวกเจ้าอีก
14 ไปสิ จงร้องหาเทพเจ้าที่พวกเจ้าเลือก ให้เทพเจ้าเหล่านั้นช่วยพวกเจ้าในยามทุกข์ยาก""
15 ชาวอิสราเอลทูลพระยาห์เวห์ว่า "พวกข้าพเจ้าทำบาปแล้ว
ขอทรงทำกับพวกข้าพเจ้าตามที่ทรงเห็นว่าดี เพียงแต่วันนี้โปรดช่วยกู้พวกข้าพเจ้าด้วย"
16 พวกเขากำจัดเทพเจ้าต่างชาติออกจากท่ามกลางตนและปรนนิบัติพระยาห์เวห์
พระองค์จึงทรงเวทนาอิสราเอลที่กำลังทุกข์ยาก
17 ชาวอัมโมนรวมพลและตั้งค่ายที่กิเลอาด ชาวอิสราเอลก็มารวมตัวและตั้งค่ายที่มิสปาห์
18 ประชาชนกับบรรดาผู้นำแห่งกิเลอาดพูดกันว่า "ชายคนใดจะเป็นผู้เริ่มต่อสู้กับชาวอัมโมน"
คนนั้นจะเป็นผู้นำเหนือผู้อาศัยทั้งหมดในกิเลอาด"

11

1 เยฟธาห์ชาวกิเลอาดเป็นนักรบผู้กล้าหาญ เขาเป็นบุตรของหญิงโสเภณี
กิเลอาดเป็นบิดาของเยฟธาห์
2 ภรรยาของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน เมื่อบุตรเหล่านั้นโตขึ้น
พวกเขาขับไล่เยฟธาห์และพูดว่า "เจ้าจะไม่มีส่วนมรดกในตระกูลของบิดาเรา
เพราะเจ้าเป็นบุตรของหญิงอื่น"
3 เยฟธาห์จึงหนีจากพี่น้องไปอาศัยในแผ่นดินโทบ กลุ่มคนนอกกฎหมายมารวมตัวกับเยฟธาห์
และออกไปกับเขา
4 ต่อมาไม่นาน ชาวอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอล
5 เมื่อชาวอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอล บรรดาผู้อาวุโสแห่งกิเลอาดไปรับเยฟธาห์จากแผ่นดินโทบ
6 พวกเขาพูดกับเยฟธาห์ว่า "มาเป็นแม่ทัพของเราเถอะ เพื่อเราจะได้สู้กับชาวอัมโมน"
7 เยฟธาห์ตอบบรรดาผู้อาวุโสแห่งกิเลอาดว่า
"พวกท่านเกลียดข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าออกจากบ้านบิดาไม่ใช่หรือ"
แล้วทำไมตอนนี้เมื่อพวกท่านตกทุกข์จึงมาหาข้าพเจ้า""
8 บรรดาผู้อาวุโสตอบว่า "นี่แหละเป็นเหตุให้ตอนนี้เรากลับมาหาท่าน
เพื่อให้ท่านไปกับเราและสู้กับชาวอัมโมน ท่านจะเป็นผู้นำเหนือผู้อาศัยทั้งหมดในกิเลอาด"
9 เยฟธาห์ถามว่า "ถ้าพวกท่านพาข้าพเจ้ากลับบ้านไปสู้กับชาวอัมโมน
และพระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกเขาพ่ายแพ้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้นำของพวกท่านหรือ""
10 บรรดาผู้อาวุโสแห่งกิเลอาดตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา
เราจะทำตามที่ท่านพูดอย่างแน่นอน"

11 เยฟธาห์จึงไปกับบรรดาผู้อาวุโสแห่งกิเลอาด ประชาชนตั้งเขาเป็นผู้นำและแม่ทัพเหนือพวกเขา
เยฟธาห์กล่าวถ้อยคำทั้งหมดของตนต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่มิสปาห์
12 เยฟธาห์ส่งผู้ส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งชาวอัมโมนว่า "ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า
จึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า""
13 กษัตริย์แห่งชาวอัมโมนตอบผู้ส่งข่าวของเยฟธาห์ว่า "เพราะตอนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์
เขายึดแผ่นดินของเราตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยับบอกและแม่น้ำจอร์แดน
บัดนี้จงคืนดินแดนนั้นมาอย่างสันติ"
14 เยฟธาห์ส่งผู้ส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งชาวอัมโมนอีกครั้ง
15 และกล่าวว่า "เยฟธาห์กล่าวดังนี้ อิสราเอลไม่ได้ยึดแผ่นดินของโมอับหรือแผ่นดินของชาวอัมโมน
16 แต่เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากอียิปต์ อิสราเอลเดินผ่านถิ่นทุรกันดารไปถึงทะเลแดง แล้วมาถึงคาเดช
17 อิสราเอลส่งผู้ส่งข่าวไปหากษัตริย์เอโดมว่า "โปรดให้เราผ่านแผ่นดินของท่าน"
แต่กษัตริย์เอโดมไม่ฟัง อิสราเอลส่งคนไปหากษัตริย์โมอับเช่นกัน แต่กษัตริย์โมอับก็ปฏิเสธ
อิสราเอลจึงพักอยู่ที่คาเดช
18 จากนั้นพวกเขาเดินผ่านถิ่นทุรกันดาร อ้อมแผ่นดินเอโดมและแผ่นดินโมอับ
มาถึงด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่อีกฟากของแม่น้ำอารโนน
พวกเขาไม่ได้ล่วงเข้าไปในเขตแดนโมอับ เพราะแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนโมอับ
19 อิสราเอลส่งผู้ส่งข่าวไปหาสิโหนกษัตริย์แห่งชาวอาโมไรต์ กษัตริย์แห่งเฮชโบน และกล่าวว่า
"โปรดให้เราผ่านแผ่นดินของท่านไปยังที่ของเรา"
20 แต่สิโหนไม่ไว้วางใจให้อิสราเอลผ่านเขตแดน เขารวบรวมประชาชนทั้งหมด ตั้งค่ายที่ยาฮาส
และสู้รบกับอิสราเอล
21 พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงทำให้สิโหนกับประชาชนทั้งหมดพ่ายแพ้แก่อิสราเอล
พวกเขาจึงสังหารคนเหล่านั้น
และอิสราเอลก็เข้าครอบครองแผ่นดินทั้งหมดของชาวอาโมไรต์ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนนั้น
22 พวกเขาครอบครองเขตแดนทั้งหมดของชาวอาโมไรต์ ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยับบอก
และจากถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน
23 บัดนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงขับไล่ชาวอาโมไรต์ออกไปให้พ้นจากประชาชน
อิสราเอลของพระองค์แล้ว แล้วท่านจะเข้าครอบครองดินแดนของพวกเขาหรือ"
24 ท่านย่อมครอบครองดินแดนที่เคโมชเทพเจ้าของท่านมอบให้มิใช่หรือ"
ดังนั้นชนชาติใดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงขับไล่ออกไปต่อหน้าเรา
เราก็จะครอบครองดินแดนของชนชาตินั้น
25 บัดนี้ท่านคิดว่าตนเหนือกว่าบาลาคบุตรศิปโปร์ กษัตริย์แห่งโมอับหรือ"
เขาเคยมีข้อพิพาทกับอิสราเอล หรือเคยทำสงครามกับพวกเขาหรือ"
26 อิสราเอลอาศัยอยู่ในเฮชโบนกับเมืองบริวาร อาโรเออร์กับเมืองบริวาร
และเมืองทั้งหมดตามริมแม่น้ำอารโนนมาสามร้อยปีแล้ว ทำไมท่านไม่เอาคืนภายในเวลานั้น"
27 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดหรือล่วงเกินท่าน แต่ท่านทำผิดต่อข้าพเจ้าด้วยการมารบ
ขอให้พระยาห์เวห์ผู้พิพากษาทรงพิพากษาระหว่างชาวอิสราเอลกับชาวอัมโมนในวันนี้"
28 แต่กษัตริย์แห่งชาวอัมโมนไม่ฟังถ้อยคำที่เยฟธาห์ส่งไป
29 แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงเข้ามาทำงานในตัวเยฟธาห์
เขาเดินผ่านกิเลอาดกับมนัสเสห์ ผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด
และจากมิสปาห์แห่งกิเลอาดข้ามไปยังชาวอัมโมน
30 เยฟธาห์ปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์ว่า
"ถ้าพระองค์ทรงทำให้ชาวอัมโมนพ่ายแพ้แก่ข้าพเจ้าอย่างแน่นอน

31 เมื่อข้าพเจ้ากลับจากชาวอัมโมนอย่างปลอดภัย
สิ่งใดก็ตามที่ออกจากประตูบ้านมาต้อนรับข้าพเจ้า สิ่งนั้นจะเป็นของพระยาห์เวห์
และข้าพเจ้าจะถวายเป็นเครื่องเผาบูชา
32 เยฟธาห์ข้ามไปสู้กับชาวอัมโมน และพระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกเขาพ่ายแพ้แก่เขา
33 เขาสังหารพวกเขาตั้งแต่อาโรเออร์ไปจนถึงมินนิท รวมยี่สิบเมือง และไปจนถึงอาเบลเครามิม
เป็นการสังหารครั้งใหญ่ยิ่ง ชาวอัมโมนจึงถูกปราบต่อหน้าชาวอิสราเอล
34 เมื่อเยฟธาห์กลับถึงบ้านที่มิสปาห์
ทันใดนั้นบุตรสาวของเขาออกมาต้อนรับพร้อมกับตีรำมะนาและเต้นรำ นางเป็นบุตรคนเดียวของเขา
นอกจากนางแล้ว เขาไม่มีบุตรชายหรือบุตรสาวอีก
35 เมื่อเห็นนาง เขาก็ฉีกเสื้อผ้าและร้องว่า โธ่ ลูกสาวของพ่อ
ลูกทำให้พ่อตกอยู่ในความทุกข์อย่างยิ่ง และลูกทำให้พ่อปวดร้าวใจ
เพราะพ่อได้เอ่ยปากปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์แล้ว จะกลับคำไม่ได้
36 นางตอบว่า พ่อ เมื่อพ่อได้เอ่ยปากต่อพระยาห์เวห์แล้ว ก็จงทำกับลูกตามที่พ่อเอ่ยออกมา
เพราะพระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นชาวอัมโมนศัตรูของพ่อให้แล้ว
37 แล้วนางพูดกับบิดาว่า ขอให้พ่อทำสิ่งหนึ่งให้ลูก ปล่อยลูกไปสองเดือน
ให้ลูกกับเพื่อนหญิงลงไปตามภูเขาเพื่อคร่ำครวญที่ลูกจะไม่มีโอกาสแต่งงาน
38 เขาตอบว่า ไปได้ แล้วปล่อยนางไปสองเดือน
นางกับเพื่อนหญิงไปตามภูเขาและคร่ำครวญที่นางจะไม่มีโอกาสแต่งงาน
39 เมื่อครบสองเดือน นางกลับมาหาบิดา เขาก็ทำกับนางตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้
นางเป็นสาวพรหมจารี เรื่องนี้กลายเป็นธรรมเนียมในอิสราเอล
40 คือทุกปีบุตรสาวชาวอิสราเอลจะออกไปยกย่องบุตรสาวของเยฟธาห์ชาวกิเลอาด ปีละสี่วัน

12

1 ชายชาวเอฟราอิมมารวมตัวกันและข้ามไปทางเหนือ พวกเขาพูดกับเยฟธาห์ว่า
ทำไมท่านจึงข้ามไปสู้กับชาวอัมโมนโดยไม่เรียกเราไปด้วย
เราจะเผาบ้านของท่านพร้อมกับตัวท่าน
2 เยฟธาห์ตอบว่า ข้าพเจ้ากับประชาชนของข้าพเจ้าต่อสู้อย่างหนักกับชาวอัมโมน
เมื่อข้าพเจ้าเรียกพวกท่าน พวกท่านก็ไม่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากอำนาจของพวกเขา
3 เมื่อเห็นว่าพวกท่านไม่ช่วย ข้าพเจ้าจึงเสี่ยงชีวิตข้ามไปสู้กับชาวอัมโมน
และพระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกเขาพ่ายแพ้แก่ข้าพเจ้า แล้วทำไมวันนี้พวกท่านจึงขึ้นมาสู้กับข้าพเจ้า
4 เยฟธาห์จึงรวบรวมชายชาวกิเลอาดทั้งหมดและสู้กับเอฟราอิม ชาวกิเลอาดสังหารชาวเอฟราอิม
เพราะชาวเอฟราอิมกล่าวว่า พวกเจ้าชาวกิเลอาดเป็นพวกหนีมาจากเอฟราอิม
อยู่ท่ามกลางเอฟราอิมและท่ามกลางมนัสเสห์
5 ชาวกิเลอาดยึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้เพื่อสกัดชาวเอฟราอิม
เมื่อผู้หลบหนีชาวเอฟราอิมคนใดบอกว่า ขอให้ข้าข้ามไป ชายชาวกิเลอาดจะถามว่า
เจ้าเป็นชาวเอฟราอิมหรือ ถ้าเขาตอบว่า ไม่ใช่
6 พวกเขาจะบอกว่า ลองพูดคำว่า ชิบโบเลท ๆ แต่คนนั้นจะพูดว่า ซิบโบเลท
เพราะออกเสียงให้ถูกไม่ได้ พวกเขาก็จับและฆ่าเขาที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน
ครั้งนั้นชาวเอฟราอิมล้มตายสี่หมื่นสองพันคน
7 เยฟธาห์ปกครองและวินิจฉัยอิสราเอลหกปี แล้วเยฟธาห์ชาวกิเลอาดก็เสียชีวิต
และถูกฝังไว้ในเมืองต่างๆ ของกิเลอาด
8 ต่อจากเขา อิบซานชาวเบธเลเฮมปกครองและวินิจฉัยอิสราเอล

9 เขามีบุตรชายสามสิบคน ส่งบุตรสาวสามสิบคนไปแต่งงานนอกตระกูล
และรับหญิงสาวสามสิบคนจากนอกตระกูลมาให้บุตรชาย เขาปกครองและวินิจฉัยอิสราเอลเจ็ดปี
10 อิบซานเสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่เบธเลเฮม
11 ต่อจากเขา เอโลนชาวเศบูลุนปกครองและวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี
12 เอโลนชาวเศบูลุนเสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในแผ่นดินเศบูลุน
13 ต่อจากเขา อับโดนบุตรฮิลเลล ชาวปิราโธน ปกครองและวินิจฉัยอิสราเอล
14 เขามีบุตรชายสี่สิบคนและหลานชายสามสิบคน ซึ่งขี่ลูกลาเจ็ดสิบตัว
เขาปกครองและวินิจฉัยอิสราเอลแปดปี
15 อับโดนบุตรฮิลเลล ชาวปิราโธน เสียชีวิตและถูกฝังไว้ที่ปิราโธนในแผ่นดินเอฟราอิม
บนแถบภูเขาของชาวอามาเลข

13

1 ชาวอิสราเอลทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีกครั้ง
พระยาห์เวห์จึงทรงปล่อยพวกเขาให้อยู่ใต้อำนาจของชาวฟีลิสเตียสี่สิบปี
2 มีชายคนหนึ่งจากเมืองโศราห์ในตระกูลชาวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของเขาเป็นหมัน ไม่มีบุตร
3 ทูตของพระยาห์เวห์ปรากฏแก่หญิงนั้นและกล่าวว่า “แม้เจ้าจะเป็นหมันและไม่มีบุตร
แต่เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย
4 บัดนี้จงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และอย่ากินสิ่งใดที่เป็นมลทิน
5 เพราะเจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย มีดโกนจะต้องไม่แตะศีรษะเขา
เพราะเด็กคนนี้จะเป็นนาศีร์ของพระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์
เขาจะเริ่มช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของชาวฟีลิสเตีย”
6 หญิงนั้นมาบอกสามีว่า “คนของพระเจ้ามาหาฉัน ใบหน้าของเขาเหมือนใบหน้าทูตของพระเจ้า
น่าเกรงขามมาก ฉันไม่ได้ถามว่าเขามาจากไหน และเขาก็ไม่ได้บอกชื่อ
7 แต่เขาบอกฉันว่า ‘เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย บัดนี้อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา
และอย่ากินสิ่งใดที่เป็นมลทิน
เพราะเด็กคนนี้จะเป็นนาศีร์ของพระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนถึงวันตาย’ ”
8 มาโนอาห์จึงวิงวอนพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
โปรดให้คนของพระเจ้าที่พระองค์ทรงส่งมากลับมาหาพวกข้าพเจ้าอีก
เพื่อสอนว่าควรทำอย่างไรกับเด็กที่จะเกิดมา”
9 พระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ ทูตของพระเจ้ากลับมาหาหญิงนั้นขณะนางนั่งอยู่ในทุ่ง
แต่มาโนอาห์สามีไม่ได้อยู่ด้วย
10 หญิงนั้นรีบวิ่งไปบอกสามีว่า “ชายที่มาหาฉันวันนั้นปรากฏตัวอีกแล้ว”
11 มาโนอาห์ลุกขึ้นตามภรรยาไปหาชายคนนั้น และถามว่า
“ท่านคือคนที่พูดกับภรรยาของข้าพเจ้าหรือ”
เขาตอบว่า “เราเอง”
12 มาโนอาห์กล่าวว่า “ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นจริง เด็กคนนี้ควรดำเนินชีวิตอย่างไร
และควรทำหน้าที่อะไร”
13 ทูตของพระยาห์เวห์ตอบมาโนอาห์ว่า “ให้นางระวังทุกสิ่งที่เราบอกไว้
14 นางต้องไม่กินสิ่งใดที่มาจากเถาองุ่น ไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา และไม่กินสิ่งใดที่เป็นมลทิน
ให้นางปฏิบัติตามทุกอย่างที่เราบัญชา”
15 มาโนอาห์พูดกับทูตของพระยาห์เวห์ว่า “โปรดอยู่กับพวกเราก่อน
เพื่อพวกเราจะเตรียมลูกแพะให้ท่าน”

16 ทูตของพระยาห์เวห์ตอบว่า "ถึงเจ้าจะรั้งเราไว้ เราก็จะไม่กินอาหารของเจ้า
แต่ถ้าเจ้าจะเตรียมเครื่องเผาบูชา ต้องถวายแด่พระยาห์เวห์"
มาโนอาห์ยังไม่รู้ว่าผู้นั้นเป็นทูตของพระยาห์เวห์
17 มาโนอาห์จึงถามทูตของพระยาห์เวห์ว่า "ท่านชื่ออะไร เมื่อถ้อยคำของท่านเป็นจริง
พวกเราจะได้ให้เกียรติท่าน""
18 ทูตของพระยาห์เวห์ตอบว่า "ทำไมจึงถามชื่อของเรา ในเมื่อชื่อนั้นเกินความเข้าใจ*?"
19 มาโนอาห์นำลูกแพะกับธัญบูชาไปถวายแด่พระยาห์เวห์บนก้อนหิน
แล้วทูตผู้นั้นทำสิ่งมหัศจรรย์ขณะที่มาโนอาห์กับภรรยามองดูอยู่
20 เมื่อเปลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ทูตของพระยาห์เวห์ก็ขึ้นไปในเปลวไฟนั้น
มาโนอาห์กับภรรยามองดูแล้วซบหน้าลงกับพื้น
21 ทูตของพระยาห์เวห์ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือภรรยาอีก
มาโนอาห์จึงรู้ว่าผู้นั้นเป็นทูตของพระยาห์เวห์
22 มาโนอาห์พูดกับภรรยาว่า "เราต้องตายแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า"
23 แต่ภรรยาตอบว่า "ถ้าพระยาห์เวห์ทรงประสงค์จะฆ่าเรา
พระองค์คงไม่ทรงรับเครื่องเผาบูชากับธัญบูชาที่เราถวาย ไม่ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่เรา
และไม่ทรงบอกเรื่องเช่นนี้แก่เราในเวลานี้"
24 หญิงนั้นคลอดบุตรชายและตั้งชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นเติบโตขึ้นและพระยาห์เวห์ทรงให้พรแก่เขา
25 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เริ่มเร้าใจเขาที่มาหะเนห์ดาน ระหว่างโศราห์กับเอชทาโอล

14

1 แซมสันลงไปทิมนาห์ และเห็นหญิงคนหนึ่งในทิมนาห์ซึ่งเป็นบุตรสาวชาวฟีลิสเตีย
2 เขากลับขึ้นมาบอกบิดามารดาว่า "ลูกเห็นหญิงชาวฟีลิสเตียคนหนึ่งที่ทิมนาห์
โปรดไปสู่ขอนางมาเป็นภรรยาให้ลูก"
3 บิดามารดาพูดกับเขาว่า "ไม่มีหญิงคนใดในหมู่บุตรสาวของพี่น้องร่วมชนชาติของเจ้า
หรือในชนชาติของเราเลยหรือ เจ้าจึงต้องไปสู่ขอหญิงชาวฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสุหนัตมาเป็นภรรยา""
แซมสันตอบบิดาว่า "โปรดไปสู่ขอนางมาเป็นภรรยาให้ลูก เพราะนางถูกใจลูก"
4 บิดามารดาไม่รู้ว่าสิ่งนี้มาจากพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงหาโอกาสต่อสู้ชาวฟีลิสเตีย
ในเวลานั้นชาวฟีลิสเตียปกครองอิสราเอลอยู่
5 แซมสันลงไปทิมนาห์กับบิดามารดา เมื่อมาถึงไร่องุ่นของทิมนาห์
ทันใดนั้นสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่เขา
6 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงเข้ามาทำงานในตัวเขาอย่างทรงพลัง
เขาฉีกสิงโตด้วยมือเปล่าเหมือนฉีกลูกแพะ แต่ไม่ได้บอกบิดามารดาว่าทำอะไรลงไป
7 เขาลงไปพูดคุยกับหญิงนั้น และนางถูกใจแซมสัน
8 ต่อมาเมื่อเขากลับไปรับนาง เขาแวะไปดูซากสิงโต ก็พบว่ามีฝูงผึ้งกับน้ำผึ้งอยู่ในซากนั้น
9 เขาหยิบน้ำผึ้งใส่มือแล้วเดินกินไปเรื่อยๆ เมื่อมาถึงบิดามารดาก็แบ่งให้กิน
แต่ไม่ได้บอกว่านำมาจากซากสิงโต
10 บิดาของเขาลงไปหาหญิงนั้น และแซมสันจัดงานเลี้ยงที่นั่นตามธรรมเนียมที่ชายหนุ่มทำกัน
11 เมื่อคนเหล่านั้นเห็นเขา ก็พาเพื่อนเจ้าบ่าวสามสิบคนมาอยู่ด้วย

---

* **13:18 13:18** หรือ "มหัศจรรย์"

12 แซมสันพูดกับพวกเขาว่า "ตอนนี้เราจะตั้งปริศนาให้พวกท่านทาย
ถ้าพวกท่านหาคำตอบและบอกเราได้ภายในเจ็ดวันของงานเลี้ยง
เราจะมอบเสื้อผ้าป่านสามสิบชุดกับเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนสามสิบชุดให้
13 แต่ถ้าตอบไม่ได้
พวกท่านต้องมอบเสื้อผ้าป่านสามสิบชุดกับเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนสามสิบชุดให้เรา"
พวกเขาตอบว่า "บอกปริศนามาให้เราฟังสิ"
14 เขาจึงกล่าวว่า
"อาหารออกมาจากผู้กิน
ความหวานออกมาจากผู้แข็งแรง"
ผ่านไปสามวัน พวกเขายังไขปริศนาไม่ได้
15 ในวันที่เจ็ด พวกเขาพูดกับภรรยาของแซมสันว่า "จงล่อให้สามีบอกคำตอบแก่เรา
มิฉะนั้นเราจะเผาเจ้ากับบ้านบิดาของเจ้า เจ้าเชิญเรามาที่นี่เพื่อทำให้เราหมดตัวใช่ไหม""
16 ภรรยาของแซมสันร้องไห้ต่อหน้าเขาและพูดว่า "คุณเกลียดฉัน ไม่ได้รักฉันเลย
คุณตั้งปริศนาให้คนในชนชาติของฉัน แต่ไม่บอกคำตอบแก่ฉัน"
เขาตอบว่า "ผมยังไม่ได้บอกบิดาหรือมารดา แล้วทำไมผมต้องบอกคุณ""
17 นางร้องไห้ต่อหน้าเขาตลอดเจ็ดวันที่มีงานเลี้ยง ในวันที่เจ็ดเขายอมบอก
เพราะนางรบเร้าอย่างหนัก แล้วนางก็นำคำตอบไปบอกคนในชนชาติของตน
18 ก่อนดวงอาทิตย์ตกในวันที่เจ็ด ชายชาวเมืองตอบเขาว่า "อะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง"
อะไรแข็งแรงกว่าสิงโต""
เขาตอบว่า
"ถ้าพวกเจ้าไม่ได้ใช้วัวสาวของเราไถนา
ก็คงไขปริศนาของเราไม่ได้"
19 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงเข้ามาทำงานในตัวเขาอย่างทรงพลัง เขาลงไปอัชเคโลน
สังหารคนของพวกเขาสามสิบคน ริบสิ่งของแล้วนำเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนไปให้คนที่ตอบปริศนาได้
เขาโกรธจัดและกลับขึ้นไปบ้านบิดา
20 ส่วนภรรยาของแซมสันถูกยกให้เพื่อนเจ้าบ่าวซึ่งเป็นเพื่อนของเขา

15

1 ต่อมาในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันนำลูกแพะไปหาภรรยา เขากล่าวว่า
"ผมจะเข้าไปหาภรรยาในห้องของนาง"
แต่บิดาของนางไม่ยอมให้เข้าไป
2 บิดาของนางพูดว่า "ฉันคิดแน่ว่าเจ้าเกลียดนางอย่างยิ่ง จึงยกนางให้เพื่อนของเจ้า
น้องสาวของนางสวยกว่านางไม่ใช่หรือ" โปรดรับน้องสาวแทนเถอะ"
3 แซมสันพูดกับพวกเขาว่า "ครั้งนี้ถ้าเราทำร้ายชาวฟีลิสเตีย เราจะไม่มีความผิด"
4 แซมสันไปจับสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัว นำคบเพลิงมาผูกหางเป็นคู่ๆ
แล้วผูกคบเพลิงไว้ตรงกลางระหว่างหางแต่ละคู่
5 เขาจุดคบเพลิงและปล่อยพวกมันเข้าไปในทุ่งข้าวสาลีที่กำลังออกรวงของชาวฟีลิสเตีย
เผาทั้งกองฟ่อนข้าวสาลี ข้าวสาลีในทุ่ง และสวนมะกอก
6 ชาวฟีลิสเตียถามว่า "ใครทำเรื่องนี้""
มีคนตอบว่า "แซมสันลูกเขยของชาวทิมนาห์ เพราะพ่อตาเอาภรรยาของเขาไปยกให้เพื่อน"
ชาวฟีลิสเตียจึงขึ้นมาเผานางกับบิดาด้วยไฟ
7 แซมสันพูดกับพวกเขาว่า "ในเมื่อพวกเจ้าทำเช่นนี้ เราจะแก้แค้นพวกเจ้าให้ได้ แล้วจึงจะหยุด"
8 เขาฟาดฟันพวกเขาจนราบคาบ เป็นการสังหารครั้งใหญ่ แล้วลงไปอาศัยในถ้ำที่โขดหินเอตาม
9 ชาวฟีลิสเตียยกขึ้นมาตั้งค่ายในยูดาห์ และกระจายกำลังที่เลฮี

10 ชายชาวยูดาห์ถามว่า “ทำไมพวกท่านจึงยกมาโจมตีเรา”
พวกเขาตอบว่า “เรามาจับมัดแซมสัน เพื่อทำกับเขาเหมือนที่เขาทำกับเรา”
11 ชายชาวยูดาห์สามพันคนจึงลงไปยังถ้ำที่โขดหินเอตาม และพูดกับแซมสันว่า
“ท่านไม่รู้หรือว่าชาวฟีลิสเตียปกครองเราอยู่” แล้วเหตุใดท่านจึงทำเช่นนี้กับพวกเรา”
เขาตอบว่า “พวกเขาทำกับเราอย่างไร เราก็ทำกับพวกเขาอย่างนั้น”
12 พวกเขากล่าวว่า “เราลงมาเพื่อมัดท่านและมอบท่านให้ชาวฟีลิสเตีย”
แซมสันตอบว่า “จงสาบานกับเราว่าพวกท่านจะไม่ลงมือทำร้ายเราด้วยตัวเอง”
13 พวกเขาตอบว่า “ไม่ทำ เราจะมัดท่านให้แน่นและมอบท่านให้พวกเขา
แต่จะไม่ฆ่าท่านอย่างแน่นอน” พวกเขาใช้เชือกใหม่สองเส้นมัดเขาและพาขึ้นมาจากโขดหิน
14 เมื่อเขามาถึงเลฮี ชาวฟีลิสเตียก็โห่ร้องเข้ามาหาเขา
พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงเข้ามาทำงานในตัวเขาอย่างทรงพลัง
เชือกที่แขนจึงเป็นเหมือนป่านถูกไฟเผา เครื่องพันธนาการหลุดออกจากมือ
15 เขาพบกระดูกขากรรไกรลาที่ยังสดอยู่ชิ้นหนึ่ง จึงเอื้อมมือหยิบมาใช้สังหารชายหนึ่งพันคน
16 แซมสันกล่าวว่า “ด้วยขากรรไกรลา กองแล้วกองเล่า ด้วยขากรรไกรลา
เราสังหารคนหนึ่งพันคน”
17 เมื่อพูดจบ เขาโยนกระดูกขากรรไกรออกจากมือ สถานที่นั้นจึงเรียกว่ารามัทเลฮี*
18 เขากระหายน้ำอย่างยิ่ง จึงร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า
“พระองค์ประทานการช่วยกู้ครั้งยิ่งใหญ่นี้โดยผู้รับใช้ของพระองค์
บัดนี้ข้าพเจ้าจะต้องตายเพราะกระหายน้ำ และตกอยู่ใต้อำนาจของคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตหรือ”
19 พระเจ้าทรงแยกแอ่งที่เลฮีให้น้ำไหลออกมา เมื่อเขาดื่มแล้ว เขาก็กลับมีเรี่ยวแรงและฟื้นขึ้น
สถานที่นั้นจึงเรียกว่าเอนฮักโคเร ซึ่งอยู่ที่เลฮีจนถึงทุกวันนี้
20 แซมสันปกครองและวินิจฉัยอิสราเอลยี่สิบปีในสมัยของชาวฟีลิสเตีย

16

1 แซมสันไปกาซา เห็นหญิงโสเภณีคนหนึ่งที่นั่น และเข้าไปหานาง
2 มีคนบอกชาวกาซาว่า “แซมสันอยู่ที่นี่” พวกเขาจึงล้อมเขาไว้และซุ่มรอตลอดคืนที่ประตูเมือง
พวกเขาอยู่อย่างเงียบๆ ตลอดคืน โดยพูดกันว่า “รอจนรุ่งเช้า แล้วเราจะฆ่าเขา”
3 แซมสันนอนจนถึงเที่ยงคืน แล้วลุกขึ้นจับบานประตูเมืองทั้งสองพร้อมเสาประตู
ถอนออกทั้งดาลประตู แบกขึ้นบ่าไปไว้บนยอดเขาที่อยู่ตรงข้ามเฮโบรน
4 ต่อมาเขารักหญิงคนหนึ่งในหุบเขาโสเรก ชื่อเดลิลา
5 บรรดาผู้ปกครองของชาวฟีลิสเตียมาหานางและพูดว่า
“จงล่อเขาและสืบดูว่ากำลังมหาศาลของเขามาจากไหน แล้วเราจะเอาชนะ มัด
และทำให้เขาสิ้นฤทธิ์ได้อย่างไร จากนั้นพวกเราแต่ละคนจะให้เงินแก่เจ้าหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น”
6 เดลิลาถามแซมสันว่า “โปรดบอกฉันหน่อยว่ากำลังมหาศาลของคุณมาจากไหน
และจะใช้อะไรมัดคุณให้สิ้นฤทธิ์ได้”
7 แซมสันตอบว่า “ถ้าใช้เชือกดิบเจ็ดเส้นที่ยังไม่แห้งมัดผม ผมจะอ่อนแรงเหมือนคนทั่วไป”
8 บรรดาผู้ปกครองของชาวฟีลิสเตียนำเชือกดิบเจ็ดเส้นที่ยังไม่แห้งมาให้นาง และนางใช้มัดเขา
9 มีคนซุ่มรออยู่ในห้องชั้นใน นางร้องว่า “แซมสัน” พวกฟีลิสเตียบุกมาแล้ว”
เขากระชากเชือกดิบขาดเหมือนด้ายป่านขาดเมื่อถูกไฟ จึงไม่มีใครรู้ว่ากำลังของเขามาจากไหน
10 เดลิลาพูดกับแซมสันว่า “คุณหลอกฉันและโกหกฉัน บัดนี้บอกฉันหน่อยว่าต้องใช้อะไรมัดคุณ”
11 เขาตอบว่า “ถ้าใช้เชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้งานมัดผม ผมจะอ่อนแรงเหมือนคนทั่วไป”

* **15:17 15:17** “รามัท” หมายถึง “เนินเขา” และ “เลฮี” หมายถึง “ขากรรไกร”

12 เดลิลาจึงใช้เชือกใหม่มัดเขา แล้วร้องว่า "แซมสัน" พวกฟีลิสเตียบุกมาแล้ว"
คนซุ่มรออยู่ในห้องชั้นใน แต่เขากระชากเชือกที่แขนขาดเหมือนด้าย
13 เดลิลาพูดกับแซมสันว่า "จนถึงตอนนี้คุณยังหลอกและโกหกฉัน บอกมาสิว่าต้องใช้อะไรมัดคุณ"
เขาตอบว่า "ถ้าคุณทอปอยผมทั้งเจ็ดบนศีรษะของผมเข้ากับผืนผ้าบนกี่ทอผ้า"
14 นางใช้หมุดยึดไว้ แล้วร้องว่า "แซมสัน" พวกฟีลิสเตียบุกมาแล้ว"
เขาตื่นขึ้นและกระชากหมุดของกี่กับผืนผ้าหลุดออก
15 นางพูดว่า "คุณพูดได้อย่างไรว่า "ผมรักคุณ" ในเมื่อใจของคุณไม่ได้อยู่กับฉัน"
คุณหลอกฉันสามครั้งแล้ว แต่ยังไม่บอกว่ากำลังมหาศาลของคุณมาจากไหน"
16 นางใช้คำพูดรบเร้าและบีบคั้นเขาทุกวัน จนเขาทุกข์ใจแทบตาย
17 เขาจึงเผยความในใจทั้งหมดแก่นางว่า "ไม่เคยมีมีดโกนแตะศีรษะผม
เพราะผมเป็นนาศีร์ของพระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา ถ้าโกนผม กำลังจะจากผมไป
ผมจะอ่อนแรงเหมือนคนทั่วไป"
18 เมื่อเดลิลาเห็นว่าเขาเผยความในใจทั้งหมดแล้ว
นางก็ส่งคนไปเรียกบรรดาผู้ปกครองของชาวฟีลิสเตียว่า "ขึ้นมาได้แล้ว
เพราะเขาเผยความในใจทั้งหมดแก่ฉันแล้ว" พวกเขาจึงขึ้นมาหานางพร้อมกับนำเงินมาด้วย
19 นางให้เขานอนหลับบนตัก เรียกชายคนหนึ่งมาโกนปอยผมทั้งเจ็ดบนศีรษะ
แล้วนางก็เริ่มกำราบเขา กำลังของเขาจากไป
20 นางร้องว่า "แซมสัน" พวกฟีลิสเตียบุกมาแล้ว"
เขาตื่นขึ้นและพูดว่า "ผมจะออกไปเหมือนครั้งก่อนๆ แล้วสลัดตัวให้เป็นอิสระ"
แต่เขาไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงจากเขาไปแล้ว
21 ชาวฟีลิสเตียจับเขา ควักตาทั้งสอง แล้วพาลงไปกาซา ใช้ตรวนทองสัมฤทธิ์ล่ามไว้
และให้โม่แป้งอยู่ในเรือนจำ
22 แต่ผมบนศีรษะเริ่มงอกขึ้นอีกหลังจากที่ถูกโกน
23 บรรดาผู้ปกครองของชาวฟีลิสเตียมารวมตัวกันเพื่อถวายเครื่องบูชาครั้งใหญ่แด่พระดาโกน
เทพเจ้าของตนและเฉลิมฉลอง เพราะพวกเขากล่าวว่า
"เทพเจ้าของเราได้มอบแซมสันผู้เป็นศัตรูให้แก่เราแล้ว"
24 เมื่อประชาชนเห็นเขา ก็สรรเสริญเทพเจ้าของตนว่า
"เทพเจ้าของเราได้มอบศัตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราและฆ่าพวกเราไปมากมายให้แก่เราแล้ว"
25 เมื่อพวกเขารื่นเริง จึงพูดว่า "เรียกแซมสันมาแสดงให้พวกเราดู"
พวกเขาเรียกแซมสันออกจากเรือนจำ เขาแสดงต่อหน้าพวกเขา แล้วพวกเขาให้เขายืนระหว่างเสา
26 แซมสันบอกเด็กชายที่จูงมือเขาว่า "ให้เราคลำหาเสาที่ค้ำอาคาร เพื่อเราจะได้พิงเสาเหล่านั้น"
27 อาคารนั้นเต็มไปด้วยชายหญิง บรรดาผู้ปกครองของชาวฟีลิสเตียทั้งหมดอยู่ที่นั่น
และบนหลังคามีชายหญิงประมาณสามพันคนมองดูแซมสันแสดง
28 แซมสันร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดระลึกถึงข้าพเจ้า
ข้าแต่พระเจ้า โปรดเสริมกำลังข้าพเจ้าอีกเพียงครั้งเดียว
เพื่อข้าพเจ้าจะได้แก้แค้นชาวฟีลิสเตียในครั้งเดียวให้สาสมกับดวงตาทั้งสองข้างของข้าพเจ้า"
29 แซมสันจับเสากลางสองต้นที่ค้ำอาคาร มือขวาจับต้นหนึ่ง มือซ้ายจับอีกต้น แล้วพิงเสาไว้
30 เขากล่าวว่า "ขอให้เราตายพร้อมกับชาวฟีลิสเตีย" แล้วโถมกายลงสุดกำลัง
อาคารก็ถล่มทับบรรดาผู้ปกครองและประชาชนทั้งหมดที่อยู่ภายใน
ดังนั้นคนที่เขาฆ่าตอนตายจึงมากกว่าคนที่เขาฆ่าตลอดชีวิต

31 พี่น้องกับทุกคนในครอบครัวบิดาลงมารับศพ นำขึ้นไปฝังไว้ระหว่างโศราห์กับเอชทาโอล
ในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของเขา เขาปกครองและวินิจฉัยอิสราเอลยี่สิบปี

17

1 มีชายคนหนึ่งจากแถบภูเขาเอฟราอิมชื่อมีคาห์
2 เขาพูดกับมารดาว่า "เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่นที่มีคนเอาไปจากแม่
ซึ่งแม่ได้กล่าวคำสาปแช่งให้ลูกได้ยินนั้น เงินอยู่กับลูก ลูกเป็นคนเอาไปเอง"
มารดากล่าวว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงให้พรแก่ลูกของแม่""
3 เขาคืนเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่นแก่มารดา แล้วมารดาพูดว่า
"แม่ขออุทิศเงินนี้ถวายแด่พระยาห์เวห์อย่างแน่นอน เพื่อนำไปทำรูปแกะสลักกับรูปหล่อให้ลูก
บัดนี้แม่จะคืนเงินให้ลูก"
4 เมื่อเขาคืนเงินแก่มารดา นางนำเงินสองร้อยแผ่นไปให้ช่างเงิน
ซึ่งทำเป็นรูปแกะสลักกับรูปหล่อจากเงินนั้น รูปเหล่านั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์
5 มีคาห์คนนี้มีสถานบูชาเทพเจ้า เขาทำเอโฟดกับเทราฟิม*
และแต่งตั้งบุตรชายคนหนึ่งให้เป็นปุโรหิตของตน
6 ในสมัยนั้นอิสราเอลไม่มีกษัตริย์ ทุกคนต่างทำสิ่งที่เห็นว่าถูกต้องในสายตาของตนเอง
7 มีชายหนุ่มคนหนึ่งจากเบธเลเฮมยูดาห์ อยู่ในตระกูลยูดาห์ เขาเป็นคนเลวีและอาศัยอยู่ที่นั่น
8 ชายคนนั้นออกจากเมืองเบธเลเฮมยูดาห์เพื่อหาที่อาศัย
ระหว่างเดินทางก็มาถึงบ้านมีคาห์ในแถบภูเขาเอฟราอิม
9 มีคาห์ถามเขาว่า "ท่านมาจากไหน""
เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนเลวีจากเบธเลเฮมยูดาห์ กำลังหาที่อาศัย"
10 มีคาห์พูดว่า "มาอยู่กับเราเถอะ เป็นเหมือนบิดาและเป็นปุโรหิตให้เรา
แล้วเราจะให้เงินปีละสิบแผ่น เสื้อผ้าหนึ่งชุด และอาหารแก่ท่าน" คนเลวีจึงเข้าไปอยู่กับเขา
11 คนเลวีพอใจที่จะอยู่กับมีคาห์ ชายหนุ่มเป็นเหมือนบุตรคนหนึ่งของมีคาห์
12 มีคาห์แต่งตั้งคนเลวี ชายหนุ่มจึงเป็นปุโรหิตของเขาและอาศัยอยู่ในบ้านมีคาห์
13 มีคาห์กล่าวว่า "บัดนี้เรารู้ว่าพระยาห์เวห์จะประทานสิ่งดีแก่เรา เพราะเรามีคนเลวีเป็นปุโรหิต"

18

1 ในสมัยนั้นอิสราเอลไม่มีกษัตริย์ ในเวลานั้นเผ่าดานกำลังหาดินแดนมรดกเพื่อเข้าอาศัย
เพราะจนถึงวันนั้น พวกเขายังไม่ได้รับมรดกท่ามกลางเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล
2 ชาวดานส่งนักรบผู้กล้าหาญห้าคนจากตระกูลของตน ซึ่งคัดเลือกจากคนทั้งหมด
คนเหล่านี้มาจากโศราห์กับเอชทาโอล เพื่อไปสอดแนมและสำรวจแผ่นดิน พวกเขาบอกคนทั้งห้าว่า
"จงไปสำรวจแผ่นดิน""
คนเหล่านั้นมาถึงบ้านมีคาห์ในแถบภูเขาเอฟราอิมและพักอยู่ที่นั่น
3 เมื่ออยู่ใกล้บ้านมีคาห์ พวกเขาจำเสียงของชายหนุ่มคนเลวีได้ จึงเข้าไปถามว่า "ใครพาท่านมาที่นี่"
ท่านทำอะไรอยู่ที่นี่" ท่านมีอะไรอยู่ที่นี่บ้าง""
4 เขาตอบว่า "มีคาห์ปฏิบัติต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ เขาจ้างข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็เป็นปุโรหิตของเขา"
5 พวกเขาพูดว่า "โปรดทูลถามพระเจ้าว่าการเดินทางของพวกเราจะสำเร็จหรือไม่"
6 ปุโรหิตตอบว่า "เดินทางไปโดยสวัสดิภาพ
หนทางที่พวกท่านกำลังไปนั้นอยู่ในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์"

---

* **17:5 17:5** เทราฟิมเป็นรูปเคารพประจำครัวเรือน ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสิทธิรับมรดกทรัพย์สินของครัวเรือน

7 ชายทั้งห้าจากไปถึงเมืองลาอิช
พวกเขาเห็นว่าประชาชนที่นั่นใช้ชีวิตอย่างปลอดภัยตามแบบชาวไซดอน สงบและไม่ระแวงภัย
ไม่มีผู้มีอำนาจในแผ่นดินที่จะทำให้พวกเขาอับอายในเรื่องใด
พวกเขาอยู่ห่างจากชาวไซดอนและไม่ติดต่อกับคนอื่น
8 ชายทั้งห้ากลับไปหาพี่น้องที่โศราห์กับเอชทาโอล พี่น้องถามว่า "พวกท่านมีข่าวอะไร"
9 พวกเขาตอบว่า "ลุกขึ้น ไปโจมตีคนเหล่านั้นกันเถอะ เพราะเราเห็นแผ่นดินแล้ว แผ่นดินนั้นดีมาก
พวกท่านจะอยู่นิ่งทำไม" อย่ารีรอที่จะไปเข้าครอบครองแผ่นดินนั้น
10 เมื่อไปถึง พวกท่านจะพบประชาชนที่ไม่ระแวงภัยและแผ่นดินกว้างใหญ่
เพราะพระเจ้าทรงมอบแผ่นดินนั้นให้พวกท่านแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดในโลก"
11 ชาวดานตระกูลนั้นจึงออกจากโศราห์กับเอชทาโอล มีชายติดอาวุธสำหรับสงครามหกร้อยคน
12 พวกเขาขึ้นไปตั้งค่ายที่คีริยาทเยอาริมในยูดาห์ สถานที่นั้นจึงเรียกว่ามาหะเนห์ดานจนถึงทุกวันนี้
สถานที่นั้นอยู่ด้านหลังคีริยาทเยอาริม
13 จากที่นั่นพวกเขาเดินผ่านแถบภูเขาเอฟราอิมมาถึงบ้านมีคาห์
14 ชายห้าคนที่ไปสอดแนมดินแดนลาอิชบอกพี่น้องว่า "พวกท่านรู้หรือไม่ว่าในบ้านเหล่านี้มีเอโฟด
เทราฟิม* รูปแกะสลัก และรูปหล่อ" บัดนี้จงคิดดูว่าควรทำอย่างไร"
15 พวกเขาแวะเข้าไปในบ้านของชายหนุ่มคนเลวี คือบ้านมีคาห์ และถามสารทุกข์สุกดิบ
16 ชายชาวดานหกร้อยคนซึ่งติดอาวุธสำหรับสงครามยืนอยู่ตรงทางเข้าประตู
17 ชายห้าคนที่ไปสอดแนมแผ่นดินขึ้นไปและเข้าไปข้างใน เอารูปแกะสลัก เอโฟด เทราฟิม
และรูปหล่อ ขณะปุโรหิตยืนอยู่ตรงทางเข้าประตูกับชายติดอาวุธหกร้อยคน
18 เมื่อคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านมีคาห์และเอารูปแกะสลัก เอโฟด เทราฟิม และรูปหล่อ
ปุโรหิตถามว่า "พวกท่านกำลังทำอะไร"
19 พวกเขาตอบว่า "เงียบเสีย เอามือปิดปากไว้ แล้วไปกับเรา
มาเป็นเหมือนบิดาและเป็นปุโรหิตให้เรา อย่างไหนดีกว่าสำหรับท่าน
เป็นปุโรหิตให้ครัวเรือนของชายเพียงคนเดียว หรือเป็นปุโรหิตให้เผ่ากับตระกูลหนึ่งในอิสราเอล"
20 ปุโรหิตดีใจ จึงหยิบเอโฟด เทราฟิม และรูปแกะสลัก แล้วไปกับประชาชน
21 พวกเขาหันกลับออกเดินทาง โดยให้เด็กเล็ก ฝูงสัตว์ และทรัพย์สินไปข้างหน้า
22 เมื่อพวกเขาไปไกลจากบ้านมีคาห์พอสมควร
ชายที่อยู่ตามบ้านใกล้เรือนเคียงของมีคาห์ก็มารวมตัวกันและตามชาวดานทัน
23 เมื่อพวกเขาร้องเรียกชาวดาน คนเหล่านั้นหันมาถามมีคาห์ว่า "ท่านเป็นอะไร
จึงพาคนมามากมายเช่นนี้"
24 เขาตอบว่า "พวกท่านเอาเทพเจ้าที่เราสร้างไว้และเอาปุโรหิตไปแล้ว เรายังเหลืออะไรอีก"
แล้วจะถามได้อย่างไรว่า "ท่านเป็นอะไร" "
25 ชาวดานตอบเขาว่า "อย่าให้เราได้ยินเสียงของท่าน มิฉะนั้นคนใจร้อนอาจเข้าโจมตี
แล้วท่านกับคนในครอบครัวจะเสียชีวิต"
26 ชาวดานเดินทางต่อไป เมื่อมีคาห์เห็นว่าพวกเขามีกำลังเหนือกว่าตน จึงหันกลับบ้าน
27 ชาวดานนำสิ่งที่มีคาห์สร้างขึ้นและพาปุโรหิตของเขาไปด้วย
แล้วมาถึงเมืองลาอิชซึ่งมีประชาชนสงบและไม่ระแวงภัย
พวกเขาสังหารคนเหล่านั้นด้วยดาบและจุดไฟเผาเมือง
28 ไม่มีผู้ใดมาช่วยกู้ เพราะเมืองอยู่ไกลจากไซดอนและไม่ติดต่อกับคนอื่น
เมืองนั้นอยู่ในหุบเขาใกล้เบธเรโหบ ชาวดานสร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น

---

* **18:14 18:14** เทราฟิมเป็นรูปเคารพประจำครัวเรือน ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสิทธิรับมรดกทรัพย์สินของครัวเรือน

29 พวกเขาตั้งชื่อเมืองว่าดาน ตามชื่อดานบรรพบุรุษซึ่งเกิดแก่อิสราเอล แต่เดิมเมืองนั้นชื่อลาอิช
30 ชาวดานตั้งรูปแกะสลักไว้สำหรับตน โยนาธานบุตรเกอร์โชม บุตรโมเสส
กับบุตรชายของเขาเป็นปุโรหิตประจำเผ่าดานจนถึงวันที่ชาวแผ่นดินถูกกวาดต้อนเป็นเชลย
31 พวกเขาตั้งรูปแกะสลักที่มีคาห์ทำไว้สำหรับตน
และรูปนั้นอยู่ตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าตั้งอยู่ในชิโลห์

19

1 ในสมัยนั้น เมื่ออิสราเอลไม่มีกษัตริย์
มีคนเลวีคนหนึ่งอาศัยอยู่ในส่วนที่ห่างไกลของแถบภูเขาเอฟราอิม
เขารับหญิงคนหนึ่งจากเบธเลเฮมยูดาห์มาเป็นภรรยาน้อย
2 ภรรยาน้อยนอกใจเขา แล้วจากไปยังบ้านบิดาที่เบธเลเฮมยูดาห์และอยู่ที่นั่นสี่เดือน
3 สามีจึงออกเดินทางตามไปเพื่อพูดอย่างอ่อนโยนและพานางกลับมา
เขาพาคนรับใช้กับลาสองตัวไปด้วย นางพาเขาเข้าไปในบ้านบิดา
เมื่อบิดาของหญิงสาวเห็นเขาก็ดีใจที่ได้พบ
4 พ่อตาของเขาคือบิดาของหญิงสาวรั้งเขาไว้ เขาจึงอยู่ด้วยสามวัน พวกเขากิน ดื่ม และพักอยู่ที่นั่น
5 วันที่สี่พวกเขาตื่นแต่เช้า ชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดินทาง บิดาของหญิงสาวพูดกับลูกเขยว่า
“กินขนมปังสักหน่อยให้มีกำลังก่อน แล้วค่อยเดินทางต่อ”
6 ทั้งสองจึงนั่งกินและดื่มด้วยกัน แล้วบิดาของหญิงสาวพูดกับชายคนนั้นว่า
“โปรดค้างคืนและพักให้สำราญใจ”
7 ชายคนนั้นลุกขึ้นจะเดินทาง แต่พ่อตารบเร้า เขาจึงพักอยู่ที่นั่นอีก
8 วันที่ห้าเขาตื่นแต่เช้าจะออกเดินทาง บิดาของหญิงสาวพูดว่า
“โปรดกินอะไรให้มีกำลังและรอจนบ่ายคล้อย” ทั้งสองจึงกินด้วยกัน
9 เมื่อชายคนนั้นกับภรรยาน้อยและคนรับใช้ลุกขึ้นจะออกเดินทาง พ่อตาคือบิดาของหญิงสาวพูดว่า
“ตอนนี้ใกล้ค่ำแล้ว โปรดค้างคืน วันกำลังจะสิ้นแล้ว อยู่ที่นี่ให้สำราญใจ
พรุ่งนี้เช้าค่อยออกเดินทางกลับบ้าน”
10 แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างคืน เขาลุกขึ้นเดินทางมาถึงบริเวณใกล้เยบุส ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าเยรูซาเล็ม
มีลาสองตัวผูกอานและภรรยาน้อยไปกับเขา
11 เมื่อพวกเขาอยู่ใกล้เยบุส เวลาก็ล่วงไปมาก คนรับใช้พูดกับนายว่า “มาเถอะ
ให้เราเข้าไปพักในเมืองของชาวเยบุสนี้กัน”
12 นายตอบว่า “เราจะไม่เข้าไปในเมืองของคนต่างชาติซึ่งไม่ใช่ชาวอิสราเอล
แต่จะเดินต่อไปยังกิเบอาห์”
13 เขาบอกคนรับใช้ว่า “มาเถอะ ให้เราเข้าไปใกล้เมืองใดเมืองหนึ่งในแถบนี้
แล้วพักค้างคืนที่กิเบอาห์หรือรามาห์”
14 พวกเขาจึงเดินทางต่อไป ดวงอาทิตย์ตกขณะอยู่ใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นเมืองของเผ่าเบนยามิน
15 พวกเขาแวะเข้าไปในกิเบอาห์เพื่อพักค้างคืน ชายคนนั้นนั่งอยู่บนถนนในเมือง
เพราะไม่มีใครรับพวกเขาเข้าพักในบ้าน
16 ตอนเย็นมีชายชราคนหนึ่งกลับจากทำงานในทุ่ง
เขามาจากแถบภูเขาเอฟราอิมและอาศัยอยู่ในกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นชาวเบนยามิน
17 เขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางนั่งอยู่บนถนนในเมือง จึงถามว่า “ท่านกำลังจะไปไหน
และมาจากไหน”

18 ชายคนนั้นตอบว่า
"เรากำลังเดินทางจากเบธเลเฮมยูดาห์ไปยังส่วนที่ห่างไกลของแถบภูเขาเอฟราอิม
ข้าพเจ้าเป็นคนจากที่นั่นและเพิ่งไปเบธเลเฮมยูดาห์มา บัดนี้กำลังไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์
แต่ไม่มีใครรับข้าพเจ้าเข้าบ้าน
19 เรามีทั้งฟางและอาหารสำหรับลา มีขนมปังกับเหล้าองุ่นสำหรับข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน
และชายหนุ่มที่อยู่กับผู้รับใช้ของท่าน เราไม่ขาดสิ่งใด"
20 ชายชราตอบว่า "สันติสุขจงมีแก่ท่าน ให้ข้าพเจ้าจัดหาทุกสิ่งที่ท่านต้องการ
แต่อย่านอนบนถนนในเมืองเลย"
21 เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าบ้านและให้อาหารลา พวกเขาล้างเท้า กินและดื่ม
22 ขณะที่กำลังรื่นเริง ชายชาวเมืองกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นคนชั่วร้ายมาล้อมบ้าน ทุบประตู
และพูดกับชายชราผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า
"ส่งผู้ชายที่เข้ามาในบ้านของเจ้าออกมาให้เราร่วมเพศกับเขา"
23 เจ้าของบ้านออกไปหาพวกเขาและพูดว่า "อย่าเลย พี่น้องของข้าพเจ้า
โปรดอย่าทำสิ่งชั่วร้ายเช่นนี้ ในเมื่อชายคนนี้เข้ามาในบ้านของข้าพเจ้าแล้ว อย่าทำเรื่องเลวทรามนี้เลย
24 ข้าพเจ้ามีบุตรสาวพรหมจารี และชายคนนี้มีภรรยาน้อย ข้าพเจ้าจะพาพวกนางออกมา
พวกท่านจะข่มเหงและทำกับพวกนางตามที่เห็นว่าดีก็ได้ แต่อย่าทำเรื่องเลวทรามเช่นนี้กับชายคนนี้"
25 แต่ชายเหล่านั้นไม่ยอมฟัง คนเลวีจึงจับภรรยาน้อยของตนพาออกไปให้พวกเขา
พวกเขาข่มขืนและทารุณนางตลอดคืนจนถึงเช้า พอฟ้าเริ่มสางจึงปล่อยนางไป
26 ตอนรุ่งสาง หญิงนั้นมาล้มลงตรงประตูบ้านที่ผู้เป็นนายของนางพักอยู่ และอยู่ตรงนั้นจนสว่าง
27 ตอนเช้า ผู้เป็นนายของนางลุกขึ้น เปิดประตูบ้าน และออกมาจะเดินทางต่อ
ภรรยาน้อยของเขาล้มอยู่ตรงประตูบ้าน มือทั้งสองวางอยู่บนธรณีประตู
28 เขาพูดกับนางว่า "ลุกขึ้น ไปกันเถอะ" แต่ไม่มีเสียงตอบ เขาจึงยกนางขึ้นบนหลังลา
แล้วออกเดินทางกลับไปยังที่ของตน
29 เมื่อกลับถึงบ้าน เขาหยิบมีดมาตัดร่างภรรยาน้อย แยกออกทีละส่วนเป็นสิบสองชิ้น
แล้วส่งชิ้นส่วนไปทั่วทุกเขตแดนของอิสราเอล
30 ทุกคนที่เห็นต่างพูดว่า "การกระทำเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นหรือมีใครเคยพบเห็น
ตั้งแต่วันที่ชาวอิสราเอลขึ้นจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้" จงพิจารณาเรื่องนี้ ปรึกษากัน
แล้วบอกความเห็นของพวกท่าน"

20

1 ชาวอิสราเอลทั้งหมดออกมา ชุมนุมชนมารวมตัวเป็นหนึ่งเดียว ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบา
รวมทั้งแผ่นดินกิเลอาด มาชุมนุมต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่มิสปาห์
2 บรรดาหัวหน้าของประชาชนทุกเผ่าในอิสราเอลมาร่วมชุมนุมกับประชาชนของพระเจ้า
มีทหารราบถือดาบสี่แสนคน
3 (ชาวเบนยามินได้ยินว่าชาวอิสราเอลขึ้นไปมิสปาห์แล้ว" ชาวอิสราเอลกล่าวว่า
"จงบอกเราว่าเรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร")
4 คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงที่ถูกฆ่าตอบว่า
"ข้าพเจ้ากับภรรยาน้อยเข้าไปพักค้างคืนที่กิเบอาห์ของเบนยามิน
5 ชายชาวกิเบอาห์ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า ล้อมบ้านในเวลากลางคืน พวกเขาตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้า
และข่มขืนภรรยาน้อยของข้าพเจ้า แล้วนางก็ตาย
6 ข้าพเจ้าจึงนำภรรยาน้อยมาตัดเป็นชิ้นๆ แล้วส่งไปทั่วดินแดนมรดกของอิสราเอล
เพราะพวกเขาทำสิ่งลามกและเรื่องเลวทรามในอิสราเอล
7 ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ขอทุกคนเสนอความเห็นและปรึกษากันที่นี่"

8 ประชาชนทั้งหมดลุกขึ้นเป็นหนึ่งเดียวและกล่าวว่า "พวกเราจะไม่มีใครกลับเต็นท์หรือบ้านของตน
9 บัดนี้เราจะทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับฉลากกันขึ้นไปโจมตีเมืองนั้น
10 เราจะเลือกชายสิบคนจากทุกหนึ่งร้อยคนทั่วทุกเผ่าอิสราเอล หนึ่งร้อยคนจากทุกหนึ่งพันคน
และหนึ่งพันคนจากทุกหนึ่งหมื่นคน เพื่อจัดหาเสบียงให้ประชาชน
เมื่อประชาชนไปถึงกิเบอาห์ของเบนยามิน
จะได้จัดการกับกิเบอาห์ตามที่ควรแก่เรื่องเลวทรามทั้งหมดที่ชาวเมืองทำในอิสราเอล"
11 ชายอิสราเอลทั้งหมดจึงรวมตัวต่อต้านเมืองนั้น เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
12 เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลส่งคนไปทั่วเผ่าเบนยามิน บอกว่า
"เรื่องชั่วร้ายที่เกิดขึ้นท่ามกลางพวกท่านคืออะไร"
13 บัดนี้จงส่งตัวชายชั่วเหล่านั้นในกิเบอาห์มาให้เรา
เพื่อจะประหารและกำจัดความชั่วออกจากอิสราเอล"
แต่เบนยามินไม่ยอมฟังเสียงของชาวอิสราเอลพี่น้องของตน
14 ชาวเบนยามินออกจากเมืองต่างๆ มารวมตัวกันที่กิเบอาห์ เพื่อออกไปสู้รบกับชาวอิสราเอล
15 วันนั้นนับชายชาวเบนยามินที่ออกจากเมืองต่างๆ และถือดาบได้สองหมื่นหกพันคน
นอกเหนือจากชาวกิเบอาห์ซึ่งมีทหารคัดเลือกเจ็ดร้อยคน
16 ในกองทัพทั้งหมดนี้มีชายถนัดมือซ้ายที่คัดเลือกไว้เจ็ดร้อยคน ทุกคนใช้สายเหวี่ยงหินได้แม่นยำ
แม้เล็งที่เส้นผมก็ไม่พลาด
17 นับชายอิสราเอลที่ถือดาบโดยไม่นับเบนยามินได้สี่แสนคน ทุกคนเป็นนักรบ
18 ชาวอิสราเอลลุกขึ้นไปเบธเอลและทูลถามพระเจ้า พวกเขาถามว่า
"ใครควรขึ้นไปสู้กับชาวเบนยามินก่อน""
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ยูดาห์ก่อน"
19 ชาวอิสราเอลตื่นแต่เช้าและตั้งค่ายสู้กับกิเบอาห์
20 ชายอิสราเอลออกไปสู้รบกับเบนยามิน และจัดแนวรบเผชิญหน้ากับพวกเขาที่กิเบอาห์
21 ชาวเบนยามินออกจากกิเบอาห์ และวันนั้นสังหารชายอิสราเอลไปสองหมื่นสองพันคน
22 แต่ประชาชนคือชายอิสราเอลเสริมกำลังใจ และจัดแนวรบอีกครั้ง ณ ที่เดียวกับที่จัดในวันแรก
23 ชาวอิสราเอลขึ้นไปร้องไห้ต่อหน้าพระยาห์เวห์จนถึงเย็น และทูลถามพระยาห์เวห์ว่า
"ข้าพเจ้าควรเข้าไปสู้รบกับชาวเบนยามินพี่น้องของข้าพเจ้าอีกหรือ""
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงขึ้นไปสู้กับเขา"
24 วันที่สอง ชาวอิสราเอลเข้าไปต่อสู้กับชาวเบนยามิน
25 วันที่สอง เบนยามินออกจากกิเบอาห์มาสู้กับพวกเขา
และสังหารชาวอิสราเอลไปอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นผู้ถือดาบ
26 แล้วชาวอิสราเอลทั้งหมดกับประชาชนทั้งหมดขึ้นไปเบธเอล พวกเขาร้องไห้
นั่งอยู่ที่นั่นต่อหน้าพระยาห์เวห์ และอดอาหารในวันนั้นจนถึงเย็น
แล้วถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์
27 ชาวอิสราเอลทูลถามพระยาห์เวห์ (ในสมัยนั้นหีบพันธสัญญาของพระเจ้าตั้งอยู่ที่นั่น
28 และฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์ บุตรอาโรน ยืนอยู่ต่อหน้าหีบ" ว่า
"ข้าพเจ้าควรออกไปสู้กับชาวเบนยามินพี่น้องของข้าพเจ้าอีก หรือควรหยุด""
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงขึ้นไป เพราะพรุ่งนี้เราจะทำให้เขาพ่ายแพ้แก่เจ้า"
29 อิสราเอลวางคนซุ่มไว้รอบกิเบอาห์
30 วันที่สาม ชาวอิสราเอลขึ้นไปต่อสู้กับชาวเบนยามิน และจัดแนวรบเผชิญกิเบอาห์เหมือนครั้งก่อนๆ

31 ชาวเบนยามินออกมาต่อสู้และถูกล่อให้ออกห่างจากเมือง
พวกเขาเริ่มโจมตีและฆ่าประชาชนตามถนนหลวงเหมือนครั้งก่อน ถนนสายหนึ่งขึ้นไปเบธเอล
อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์ พวกเขาฆ่าชายอิสราเอลในทุ่งประมาณสามสิบคน
32 ชาวเบนยามินพูดว่า "พวกเขากำลังพ่ายแพ้ต่อเราเหมือนครั้งแรก" แต่ชาวอิสราเอลพูดว่า
"ให้เราหนีและล่อพวกเขาออกจากเมืองไปตามถนนหลวง"
33 ชายอิสราเอลทั้งหมดลุกจากที่ของตนและจัดแนวรบที่บาอัลทามาร์
แล้วคนซุ่มของอิสราเอลก็พุ่งออกจากที่ซุ่มที่มาอาเรห์เกบา
34 ทหารคัดเลือกหนึ่งหมื่นคนจากทั่วอิสราเอลเข้าประชิดกิเบอาห์ การต่อสู้รุนแรง
แต่ชาวเบนยามินไม่รู้ว่าภัยพิบัติใกล้เข้ามาแล้ว
35 พระยาห์เวห์ทรงตีเบนยามินให้พ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอล
วันนั้นชาวอิสราเอลสังหารชายเบนยามินสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเป็นผู้ถือดาบ
36 ชาวเบนยามินจึงรู้ว่าตนพ่ายแพ้ ชายอิสราเอลถอยร่นต่อหน้าเบนยามิน
เพราะพวกเขาวางใจในกองซุ่มที่ตั้งไว้รอบกิเบอาห์
37 คนซุ่มรีบพุ่งเข้าโจมตีกิเบอาห์ แล้วกระจายกำลังสังหารคนทั้งเมืองด้วยดาบ
38 สัญญาณที่ชายอิสราเอลนัดหมายกับคนซุ่มไว้คือ ให้ก่อควันกลุ่มใหญ่ลอยขึ้นจากเมือง
39 เมื่อชายอิสราเอลหันกลับในการรบ เบนยามินเริ่มโจมตีและฆ่าชายอิสราเอลประมาณสามสิบคน
เพราะพวกเขาพูดว่า "พวกเขากำลังพ่ายแพ้ต่อเราเหมือนการรบครั้งแรกแน่นอน"
40 แต่เมื่อกลุ่มควันเริ่มลอยขึ้นจากเมืองเป็นเสาควัน ชาวเบนยามินหันกลับไปมอง
ควันไฟจากเมืองทั้งเมืองพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า
41 ชายอิสราเอลหันกลับมา ชายเบนยามินก็ขวัญเสีย เพราะเห็นว่าภัยพิบัติมาถึงตนแล้ว
42 พวกเขาจึงหันหลังหนีชายอิสราเอลไปตามทางสู่ถิ่นทุรกันดาร
แต่การรบไล่ติดตามอย่างกระชั้นชิด และคนที่ออกมาจากเมืองต่างๆ
ก็เข้ามาสังหารพวกเขาท่ามกลางการรบ
43 ชาวอิสราเอลล้อมและไล่ตามชาวเบนยามิน บดขยี้พวกเขาตรงบริเวณที่พัก
ไปจนถึงใกล้กิเบอาห์ทางตะวันออก
44 ชายเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นนักรบผู้กล้าหาญ
45 พวกเขาหันหนีไปยังถิ่นทุรกันดาร มุ่งหน้าศิลาริมโมน
ชาวอิสราเอลไล่ตามสังหารผู้ที่แตกกระจัดกระจายตามถนนอีกห้าพันคน
และไล่ตามอย่างกระชั้นชิดไปถึงกิโดม ฆ่าอีกสองพันคน
46 ดังนั้นวันนั้นชายเบนยามินผู้ถือดาบล้มตายทั้งหมดสองหมื่นห้าพันคน
ทุกคนเป็นนักรบผู้กล้าหาญ
47 แต่ชายหกร้อยคนหันหนีไปยังถิ่นทุรกันดาร มุ่งหน้าศิลาริมโมน และพักอยู่ที่นั่นสี่เดือน
48 ชายอิสราเอลหันกลับไปโจมตีชาวเบนยามิน สังหารด้วยดาบ ทั้งคนในเมืองทั้งหมด ฝูงสัตว์
และทุกสิ่งที่พบ แล้วจุดไฟเผาทุกเมืองที่พบด้วย

21

1 ชายอิสราเอลได้สาบานไว้ที่มิสปาห์ว่า
"พวกเราจะไม่มีใครยกบุตรสาวให้ชายเบนยามินเป็นภรรยา"
2 ประชาชนไปเบธเอลและนั่งอยู่ต่อหน้าพระเจ้าจนถึงเย็น พวกเขาส่งเสียงร้องไห้อย่างหนัก
3 พวกเขากล่าวว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเรื่องนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล
วันนี้อิสราเอลจึงขาดไปหนึ่งเผ่า""
4 วันรุ่งขึ้น ประชาชนตื่นแต่เช้า สร้างแท่นบูชาที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา

5 ชาวอิสราเอลถามว่า "มีใครจากเผ่าใดในอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาร่วมชุมนุมต่อหน้าพระยาห์เวห์?"
เพราะพวกเขาได้สาบานอย่างจริงจังเกี่ยวกับผู้ที่ไม่ได้ขึ้นมาหาพระยาห์เวห์ที่มิสปาห์ว่า
"ผู้นั้นต้องตายอย่างแน่นอน"
6 ชาวอิสราเอลโศกเศร้าเรื่องเบนยามินพี่น้องของตนและกล่าวว่า
"วันนี้เผ่าหนึ่งถูกตัดออกจากอิสราเอล
7 เราจะหาภรรยาให้คนที่เหลืออยู่ได้อย่างไร
ในเมื่อเราสาบานต่อพระยาห์เวห์ว่าจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา"
8 พวกเขาถามว่า "มีเผ่าใดในอิสราเอลที่ไม่ได้ขึ้นมาหาพระยาห์เวห์ที่มิสปาห์?"
ไม่มีใครจากยาเบชกิเลอาดมายังค่ายเพื่อร่วมชุมนุมเลย
9 เมื่อนับประชาชน ก็ไม่พบชาวยาเบชกิเลอาดอยู่ที่นั่นแม้แต่คนเดียว
10 ชุมนุมชนจึงส่งนักรบผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนไปที่นั่น และบัญชาว่า
"จงไปสังหารชาวยาเบชกิเลอาดด้วยดาบ รวมทั้งผู้หญิงกับเด็กเล็ก
11 จงทำดังนี้ จงฆ่าผู้ชายทุกคนและผู้หญิงทุกคนที่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายให้หมดสิ้น"
12 พวกเขาพบหญิงสาวพรหมจารีสี่ร้อยคนในหมู่ชาวยาเบชกิเลอาด
ซึ่งยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชาย แล้วพาไปยังค่ายที่ชิโลห์ในแผ่นดินคานาอัน
13 ชุมนุมชนทั้งหมดส่งคนไปพูดกับชาวเบนยามินที่ศิลาริมโมน และประกาศสันติแก่พวกเขา
14 เวลานั้นเบนยามินกลับมา และชาวอิสราเอลยกหญิงจากยาเบชกิเลอาดที่ไว้ชีวิตให้ แต่ยังมีไม่พอ
15 ประชาชนโศกเศร้าเรื่องเบนยามิน เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำให้เผ่าต่างๆ
ของอิสราเอลขาดไปเผ่าหนึ่ง
16 บรรดาผู้อาวุโสของชุมนุมชนถามว่า "เราจะหาภรรยาให้คนที่เหลืออยู่ได้อย่างไร
ในเมื่อผู้หญิงของเบนยามินถูกทำลายไปหมดแล้ว"
17 พวกเขากล่าวว่า "ผู้หลบหนีจากเบนยามินต้องมีมรดก เพื่อเผ่าหนึ่งจะไม่ถูกลบออกจากอิสราเอล
18 แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาไม่ได้ เพราะชาวอิสราเอลได้สาบานว่า
"ผู้ใดยกภรรยาให้เบนยามิน ผู้นั้นต้องถูกสาปแช่ง" "
19 แล้วพวกเขากล่าวว่า "มีเทศกาลของพระยาห์เวห์ทุกปีที่ชิโลห์ ซึ่งอยู่ทางเหนือของเบธเอล
อยู่ด้านตะวันออกของถนนหลวงที่ขึ้นจากเบธเอลไปเชเคม และอยู่ทางใต้ของเลโบนาห์"
20 พวกเขาบัญชาชาวเบนยามินว่า "ไปซุ่มอยู่ในสวนองุ่น
21 คอยดูให้ดี เมื่อบุตรสาวชาวชิโลห์ออกมาเต้นรำเป็นหมู่ ให้พวกเจ้าออกจากสวนองุ่น
แต่ละคนฉุดหญิงชาวชิโลห์คนหนึ่งไปเป็นภรรยา แล้วไปยังแผ่นดินเบนยามิน
22 เมื่อบิดาหรือพี่น้องชายของพวกนางมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะพูดกับพวกเขาว่า
"โปรดเมตตายกพวกนางให้แก่เรา เพราะในสงครามเราไม่ได้ชิงตัวหญิงมาให้ชายแต่ละคนเป็นภรรยา
และพวกท่านก็ไม่ได้เป็นผู้ยกพวกนางให้ มิฉะนั้นเวลานี้พวกท่านคงมีความผิด" "
23 ชาวเบนยามินทำตาม พวกเขาฉุดหญิงที่ออกมาเต้นรำไปเป็นภรรยาตามจำนวนของตน
แล้วกลับไปยังมรดก สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น
24 เวลานั้นชาวอิสราเอลแยกย้ายจากที่นั่น ทุกคนกลับไปยังเผ่าและตระกูลของตน
ต่างคนต่างกลับไปยังมรดกของตน
25 ในสมัยนั้นอิสราเอลไม่มีกษัตริย์ ทุกคนต่างทำสิ่งที่เห็นว่าถูกต้องในสายตาของตนเอง

หนังสือ
รูธ

1 ในสมัยที่บรรดาผู้วินิจฉัยปกครองแผ่นดิน เกิดความอดอยากขึ้น
ชายคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในยูดาห์จึงไปอาศัยอยู่ในดินแดนโมอับ พร้อมกับภรรยาและลูกชายสองคน
2 ชายคนนั้นชื่อเอลีเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมี ส่วนลูกชายสองคนชื่อมาห์โลนกับคิลโยน
พวกเขาเป็นชาวเอฟราธาห์จากเบธเลเฮมในยูดาห์ พวกเขาเข้าไปในดินแดนโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น
3 ต่อมาเอลีเมเลคสามีของนาโอมีเสียชีวิต นางจึงเหลืออยู่กับลูกชายสองคน
4 ลูกชายทั้งสองแต่งงานกับหญิงชาวโมอับ คนหนึ่งชื่อโอรปาห์ อีกคนชื่อรูธ
พวกเขาอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี
5 แล้วมาห์โลนกับคิลโยนก็เสียชีวิตทั้งคู่ นาโอมีจึงสูญเสียทั้งลูกสองคนและสามี
6 นาโอมีพร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสองจึงเตรียมตัวกลับจากดินแดนโมอับ
เพราะขณะอยู่ที่นั่นนางได้ยินว่าพระยาห์เวห์*
ทรงเหลียวแลประชาชนของพระองค์โดยประทานอาหารให้พวกเขา
7 นางออกจากที่ที่เคยอาศัยอยู่พร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสอง แล้วพากันเดินทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์
8 นาโอมีพูดกับลูกสะใภ้ทั้งสองว่า "ลูกทั้งสองกลับไปบ้านแม่ของตนเถิด
ขอพระยาห์เวห์ทรงเมตตาลูกทั้งสอง เหมือนที่ลูกทั้งสองได้เมตตาต่อผู้ตายและต่อแม่
9 ขอพระยาห์เวห์โปรดให้ลูกแต่ละคนได้พบความมั่นคงในบ้านของสามีตน"
แล้วนาโอมีก็จูบลาพวกนาง ทั้งสองส่งเสียงร้องไห้
10 และพูดกับนาโอมีว่า "ไม่ เราจะกลับไปกับแม่ ไปยังชนชาติของแม่"
11 นาโอมีตอบว่า "กลับไปเถิด ลูกๆ ของแม่ จะไปกับแม่ทำไม
แม่ยังมีลูกชายอยู่ในครรภ์ที่จะมาเป็นสามีให้ลูกได้อีกหรือ
12 กลับไปเถิด ลูกๆ ของแม่ ต่างคนต่างกลับไปเถิด เพราะแม่แก่เกินกว่าจะมีสามีแล้ว
ถึงแม้แม่จะบอกว่า "แม่ยังมีหวัง" และคืนนี้จะมีสามี แล้วคลอดลูกชายได้อีก
13 จะรอจนพวกเขาโตหรือ แล้วจะไม่แต่งงานกับใครเพราะรอพวกเขาหรือ ไม่เลย ลูกๆ ของแม่
แม่ทุกข์ใจเพราะพวกลูกเหลือเกิน เพราะพระยาห์เวห์ทรงหันมาต่อต้านแม่"
14 พวกนางส่งเสียงร้องไห้อีกครั้ง แล้วโอรปาห์ก็จูบลาแม่สามี แต่รูธยังคงอยู่กับนาโอมี
15 นาโอมีจึงพูดว่า "ดูสิ† สะใภ้อีกคนกลับไปหาชนชาติและเทพเจ้าของนางแล้ว
จงกลับตามนางไปเถิด"
16 แต่รูธตอบว่า "อย่าคะยั้นคะยอให้ฉันทิ้งแม่หรือหันกลับไปจากแม่เลย แม่จะไปไหน ฉันจะไปด้วย
แม่จะพักที่ไหน ฉันจะพักที่นั่น ชนชาติของแม่จะเป็นชนชาติของฉัน และพระเจ้าของแม่‡
จะเป็นพระเจ้าของฉัน
17 แม่จะตายที่ไหน ฉันจะตายที่นั่น และจะถูกฝังที่นั่นด้วย
ขอพระยาห์เวห์ทรงลงโทษฉันเช่นนี้และหนักยิ่งกว่านี้
หากมีสิ่งอื่นนอกจากความตายมาพรากเราสองคนจากกัน"
18 เมื่อนาโอมีเห็นว่ารูธตั้งใจแน่วแน่จะไปด้วย นางก็เลิกเกลี้ยกล่อม

---

* **1:6 1:6** ในฉบับภาษาอังกฤษ คำภาษาอังกฤษที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" เมื่อเขียนด้วยอักษรตัวใหญ่ทั้งหมด ใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า "ยาห์เวห์") † **1:15 1:15** คำว่า "ดูสิ" แปลมาจากคำภาษาฮีบรู "הִנֵּה" มีความหมายว่า ให้มอง ให้สังเกต ให้ใส่ใจ หรือให้เห็น และมักใช้เป็นคำอุทานเรียกความสนใจ ‡ **1:16 1:16** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม)

19 ทั้งสองเดินทางต่อไปจนถึงเบธเลเฮม เมื่อมาถึง คนทั้งเมืองก็พากันตื่นเต้นเมื่อเห็นพวกนาง
และถามกันว่า "นี่นาโอมีหรือ"
20 นาโอมีตอบพวกนางว่า "อย่าเรียกฉันว่านาโอมี§ เลย เรียกฉันว่ามารา* เถิด
เพราะองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพทรงทำให้ชีวิตฉันขมขื่นอย่างยิ่ง
21 ตอนฉันออกไป ฉันมีทุกอย่าง แต่พระยาห์เวห์ทรงพาฉันกลับมาตัวเปล่า
แล้วทำไมยังเรียกฉันว่านาโอมี ในเมื่อพระยาห์เวห์ทรงเป็นพยานกล่าวโทษฉัน
และองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพทรงนำความทุกข์มาสู่ฉัน"
22 ดังนั้นนาโอมีจึงกลับมา พร้อมกับรูธหญิงชาวโมอับลูกสะใภ้ของนาง ผู้กลับมาจากดินแดนโมอับ
ทั้งสองมาถึงเบธเลเฮมในช่วงเริ่มต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

2

1 นาโอมีมีญาติฝ่ายสามีคนหนึ่ง เป็นคนในตระกูลของเอลีเมเลค ชื่อโบอาส
เขาเป็นชายมั่งคั่งและมีฐานะ
2 รูธหญิงชาวโมอับพูดกับนาโอมีว่า "ขอให้ฉันออกไปที่ทุ่งนา
เก็บรวงข้าวตามหลังคนเกี่ยวในนาของคนที่เอ็นดูฉันเถิด"
นาโอมีตอบว่า "ไปเถิด ลูก"
3 รูธจึงออกไปเก็บรวงข้าวตามหลังคนเกี่ยว และบังเอิญเข้าไปในส่วนหนึ่งของทุ่งที่เป็นของโบอาส
ซึ่งเป็นคนในตระกูลของเอลีเมเลค
4 ขณะนั้นโบอาสมาจากเบธเลเฮม เขาพูดกับคนเกี่ยวว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับพวกเจ้า"
พวกเขาตอบว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่าน"
5 โบอาสถามคนรับใช้ที่คุมคนเกี่ยวว่า "หญิงสาวคนนี้เป็นคนของบ้านไหน"
6 คนรับใช้ที่คุมคนเกี่ยวตอบว่า "เป็นหญิงชาวโมอับที่กลับมากับนาโอมีจากดินแดนโมอับ
7 นางขอว่า "โปรดให้ฉันเก็บและรวบรวมรวงข้าวตามหลังคนเกี่ยวท่ามกลางฟ่อนข้าวด้วย"
นางมาแต่เช้าและทำงานอยู่จนถึงตอนนี้ นอกจากเข้าไปพักในเรือนพักเพียงครู่เดียว"
8 โบอาสจึงพูดกับรูธว่า "ฟังนะ ลูก อย่าไปเก็บรวงข้าวในนาอื่น และอย่าไปจากที่นี่ จงอยู่ใกล้ๆ
กับหญิงรับใช้ของฉัน
9 คอยดูว่าพวกเขากำลังเกี่ยวข้าวอยู่แปลงไหน แล้วตามหญิงเหล่านั้นไป
ฉันได้สั่งพวกชายหนุ่มไว้แล้วไม่ให้แตะต้องเจ้า เมื่อหิวน้ำก็ไปที่ภาชนะ
แล้วดื่มน้ำที่พวกชายหนุ่มตักไว้"
10 รูธจึงกราบซบหน้าลงกับพื้น แล้วถามว่า "เหตุใดท่านจึงเอ็นดูและเอาใจใส่ฉัน
ทั้งที่ฉันเป็นคนต่างชาติ"
11 โบอาสตอบว่า "ฉันได้ยินมาหมดแล้วว่า หลังจากสามีของเจ้าเสียชีวิต
เจ้าได้ทำอะไรให้แม่สามีบ้าง และเจ้าได้ละพ่อ แม่ และแผ่นดินเกิดของเจ้า
มาหาชนชาติที่เจ้าไม่เคยรู้จักมาก่อน
12 ขอพระยาห์เวห์ทรงตอบแทนการกระทำของเจ้า
และขอให้เจ้าได้รับรางวัลอย่างเต็มเปี่ยมจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้ซึ่งเจ้าเข้ามาหลบภัยอยู่ใต้ปีกของพระองค์"
13 รูธตอบว่า "ขอให้ท่านยังเอ็นดูฉันเช่นนี้ต่อไป นายท่าน
เพราะท่านปลอบใจฉันและพูดกับหญิงรับใช้ของท่านอย่างกรุณา
ทั้งที่ฉันยังไม่เทียบเท่าหญิงรับใช้คนหนึ่งของท่านด้วยซ้ำ"

---

§ **1:20 1:20** "นาโอมี" หมายถึง "น่าชื่นใจ" * **1:20 1:20** "มารา" หมายถึง "ขมขื่น"

14 เมื่อถึงเวลาอาหาร โบอาสพูดกับนางว่า "มานี่เถิด กินขนมปังบ้าง
แล้วจิ้มชิ้นขนมปังลงในน้ำส้มสายชู"
นางจึงนั่งข้างคนเกี่ยว พวกเขายื่นเมล็ดข้าวคั่วให้นาง นางกินจนอิ่มและยังเหลืออีก
15 เมื่อนางลุกไปเก็บรวงข้าว โบอาสสั่งพวกชายหนุ่มว่า "ปล่อยให้นางเก็บแม้แต่ท่ามกลางฟ่อนข้าว
อย่าทำให้นางอับอาย
16 และจงดึงรวงข้าวออกจากมัดให้บ้าง แล้วทิ้งไว้ให้นางเก็บ อย่าตำหนินาง"
17 รูธเก็บรวงข้าวอยู่ในนาจนเย็น แล้วนวดสิ่งที่เก็บมาได้ ได้ข้าวบาร์เลย์ประมาณหนึ่งเอฟาห์*
18 นางยกข้าวนั้นกลับเข้าเมือง แม่สามีเห็นสิ่งที่นางเก็บมาได้
รูธยังเอาอาหารที่เหลือจากตอนที่กินอิ่มแล้วออกมาให้นาโอมีด้วย
19 แม่สามีถามว่า "วันนี้เจ้าไปเก็บรวงข้าวที่ไหน ไปทำงานที่ไหนมา ขอให้คนที่เอาใจใส่เจ้าได้รับพร"
รูธจึงเล่าให้แม่สามีฟังว่านางทำงานกับใคร แล้วบอกว่า "ชายที่ฉันไปทำงานด้วยวันนี้ชื่อโบอาส"
20 นาโอมีพูดกับลูกสะใภ้ว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเขา
พระองค์ไม่ทรงละทิ้งความเมตตาที่มีต่อคนเป็นและคนตาย" แล้วนาโอมีบอกนางว่า
"ชายคนนี้เป็นญาติใกล้ชิดของเรา เป็นหนึ่งในญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่คืนให้เรา"
21 รูธหญิงชาวโมอับพูดว่า "เขายังบอกฉันด้วยว่า
'จงอยู่ใกล้พวกชายหนุ่มของฉันจนกว่าพวกเขาจะเก็บเกี่ยวทั้งหมดของฉันเสร็จ'"
22 นาโอมีจึงพูดกับรูธลูกสะใภ้ว่า "ดีแล้ว ลูก ที่เจ้าออกไปกับหญิงรับใช้ของเขา
จะได้ไม่มีใครทำร้ายเจ้าในนาอื่น"
23 รูธจึงอยู่ใกล้หญิงรับใช้ของโบอาส เก็บรวงข้าวไปจนสิ้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี
และนางยังอาศัยอยู่กับแม่สามี

3

1 นาโอมีแม่สามีพูดกับรูธว่า "ลูก แม่ควรหาความมั่นคงให้ลูกไม่ใช่หรือ เพื่อจะได้อยู่ดีมีสุข
2 โบอาส ญาติของเรา ซึ่งเจ้าเคยอยู่กับพวกหญิงรับใช้ของเขา
คืนนี้เขาจะฝัดข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าว
3 เพราะฉะนั้นจงอาบน้ำ ชโลมน้ำมัน แต่งตัว แล้วลงไปที่ลานนวดข้าว
แต่อย่าให้ชายคนนั้นรู้ว่าเจ้าอยู่ที่นั่น จนกว่าเขาจะกินและดื่มเสร็จ
4 เมื่อเขานอนลง ให้สังเกตที่ที่เขานอน แล้วเข้าไปเปิดผ้าคลุมเท้าของเขาออกและนอนลงที่นั่น
จากนั้นเขาจะบอกเจ้าเองว่าควรทำอะไร"
5 รูธตอบว่า "ทุกอย่างที่แม่บอก ฉันจะทำ"
6 นางจึงลงไปที่ลานนวดข้าว และทำทุกอย่างตามที่แม่สามีสั่ง
7 เมื่อโบอาสกินและดื่มแล้ว ใจของเขาเบิกบาน เขาก็ไปนอนที่ปลายกองข้าว รูธค่อยๆ เข้าไป
เปิดผ้าคลุมเท้าของเขาออก แล้วนอนลง
8 ตอนเที่ยงคืน ชายคนนั้นสะดุ้งและพลิกตัว แล้วพบว่ามีหญิงคนหนึ่งนอนอยู่ที่เท้าของเขา
9 เขาถามว่า "เจ้าเป็นใคร"
นางตอบว่า "ฉันคือรูธ หญิงรับใช้ของท่าน
โปรดกางชายผ้าคลุมของท่านคลุมหญิงรับใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่คืน"
10 โบอาสตอบว่า "ลูก ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเจ้า น้ำใจที่เจ้าแสดงในครั้งหลังนี้ยิ่งกว่าครั้งแรก
เพราะเจ้าไม่ได้ไปสนใจชายหนุ่มคนไหน ไม่ว่าจะยากจนหรือร่ำรวย

* **2:17 2:17** หนึ่งเอฟาห์ประมาณยี่สิบสองลิตร หรือประมาณสองในสามของบุชเชล

11 เพราะฉะนั้น ลูก อย่ากลัวเลย ทุกอย่างที่เจ้าขอ ฉันจะทำให้
เพราะคนทั้งเมืองของฉันรู้ว่าเจ้าเป็นหญิงที่น่านับถือ
12 เป็นความจริงที่ฉันเป็นญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่คืน แต่ยังมีญาติที่ใกล้ชิดกว่าฉันอีกคนหนึ่ง
13 คืนนี้พักที่นี่ก่อน พอเช้า ถ้าเขายอมทำหน้าที่ญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่คืนให้เจ้า ก็ดี ให้เขาทำเถิด
แต่ถ้าเขาไม่ยอมทำหน้าที่นั้นให้เจ้า ฉันขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่า
ฉันจะทำหน้าที่นั้นให้เจ้าเอง นอนต่อไปจนถึงเช้าเถิด
14 รูธนอนอยู่ที่เท้าของเขาจนถึงเช้า แล้วลุกขึ้นก่อนฟ้าจะสว่างพอให้จำหน้ากันได้
เพราะโบอาสพูดว่า อย่าให้ใครรู้ว่าหญิงคนหนึ่งมาที่ลานนวดข้าว
15 เขาพูดว่า เอาผ้าคลุมที่เจ้าใส่อยู่มากางไว้ นางกางออก เขาตวงข้าวบาร์เลย์ให้หกตวง
แล้ววางข้าวนั้นให้นางแบก จากนั้นเขาก็เข้าเมือง
16 เมื่อรูธกลับมาถึงแม่สามี นาโอมีถามว่า เป็นอย่างไรบ้าง ลูก
รูธก็เล่าทุกอย่างที่ชายคนนั้นทำให้นาง
17 และพูดว่า เขาให้ข้าวบาร์เลย์หกตวงนี้แก่ฉัน เพราะเขาบอกว่า
อย่ากลับไปหาแม่สามีมือเปล่า
18 นาโอมีจึงพูดว่า รออยู่ก่อน ลูก จนกว่าจะรู้ว่าเรื่องนี้จะลงเอยอย่างไร
เพราะชายคนนั้นจะไม่พักจนกว่าเขาจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้

4

1 โบอาสขึ้นไปที่ประตูเมืองและนั่งลงที่นั่น ขณะนั้นญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่คืนที่โบอาสพูดถึงเดินผ่านมา
โบอาสจึงเรียกว่า เชิญมานี่สักครู่ท่าน แล้วนั่งตรงนี้ ชายคนนั้นก็เข้ามานั่ง
2 แล้วโบอาสเรียกผู้อาวุโสของเมืองมาสิบคนและพูดว่า เชิญนั่งตรงนี้ พวกเขาก็นั่งลง
3 โบอาสพูดกับญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่คืนว่า
นาโอมีซึ่งกลับมาจากดินแดนโมอับกำลังขายที่ดินแปลงหนึ่งซึ่งเคยเป็นของเอลีเมเลค
ญาติพี่น้องของเรา
4 ฉันจึงคิดว่าควรบอกท่านว่า จงซื้อไว้ต่อหน้าคนที่นั่งอยู่ที่นี่ และต่อหน้าผู้อาวุโสของชนชาติเรา
ถ้าท่านจะไถ่คืน ก็จงไถ่คืนเถิด แต่ถ้าท่านไม่ไถ่คืน ก็ขอให้บอกฉัน เพื่อฉันจะได้รู้
เพราะนอกจากท่านแล้วไม่มีใครมีสิทธิ์ไถ่คืน และสิทธิ์ของฉันอยู่ลำดับถัดจากท่าน
ชายคนนั้นตอบว่า ฉันจะไถ่คืน
5 โบอาสจึงพูดว่า ในวันที่ท่านซื้อที่ดินจากมือนาโอมี ท่านต้องซื้อที่ดินนั้นจากรูธหญิงชาวโมอับ
ภรรยาของผู้ตายด้วย เพื่อรักษาชื่อของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา
6 ญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่คืนตอบว่า ฉันไถ่คืนเองไม่ได้ เพราะอาจทำให้มรดกของฉันเสียหาย
ท่านจงรับสิทธิ์ไถ่คืนของฉันไปเถิด เพราะฉันไถ่คืนไม่ได้
7 ในสมัยก่อนของอิสราเอล เมื่อมีการไถ่คืนหรือแลกเปลี่ยนเพื่อยืนยันข้อตกลงทุกอย่าง
ชายคนหนึ่งจะถอดรองเท้าแตะของตนส่งให้อีกฝ่าย นี่เป็นวิธียืนยันข้อตกลงในอิสราเอล
8 ดังนั้นญาติผู้มีสิทธิ์ไถ่คืนจึงพูดกับโบอาสว่า ท่านซื้อไว้เองเถิด
แล้วเขาก็ถอดรองเท้าแตะของตน
9 โบอาสพูดกับผู้อาวุโสและประชาชนทั้งหมดว่า วันนี้พวกท่านเป็นพยานว่า
ข้าได้ซื้อทุกสิ่งที่เคยเป็นของเอลีเมเลค รวมทั้งทุกสิ่งที่เป็นของคิลโยนและมาห์โลน จากมือนาโอมีแล้ว
10 นอกจากนี้ ข้ายังได้รูธหญิงชาวโมอับ ภรรยาของมาห์โลน มาเป็นภรรยาของข้าด้วย
เพื่อรักษาชื่อของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา

เพื่อชื่อของผู้ตายจะไม่ถูกตัดขาดไปจากหมู่พี่น้องของเขาและจากประตูเมืองของถิ่นเขา
วันนี้พวกท่านเป็นพยาน
11 ประชาชนทั้งหมดที่อยู่ที่ประตูเมืองและพวกผู้อาวุโสตอบว่า เราเป็นพยาน
ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้หญิงที่กำลังเข้ามาในบ้านของท่านเป็นเหมือนราเชลและเลอาห์
ซึ่งทั้งสองเป็นผู้สร้างวงศ์วานอิสราเอล ขอให้ท่านมีเกียรติในเอฟราธาห์ และมีชื่อเสียงในเบธเลเฮม
12 ขอให้วงศ์วานของท่านเป็นเหมือนวงศ์วานของเปเรศ ซึ่งทามาร์คลอดให้ยูดาห์ โดยเชื้อสาย*
ที่พระยาห์เวห์จะประทานแก่ท่านจากหญิงสาวคนนี้
13 โบอาสจึงรับรูธมาเป็นภรรยา เขาเข้าไปหานาง และพระยาห์เวห์ทรงให้นางตั้งครรภ์
นางคลอดบุตรชายคนหนึ่ง
14 บรรดาผู้หญิงพูดกับนาโอมีว่า ขอพระยาห์เวห์ทรงได้รับการสรรเสริญ
เพราะวันนี้พระองค์ไม่ทรงปล่อยให้เจ้าขาดญาติใกล้ชิด ขอให้เขามีชื่อเสียงในอิสราเอล
15 เขาจะฟื้นฟูชีวิตของเจ้าและเลี้ยงดูเจ้าในยามชรา
เพราะลูกสะใภ้ผู้รักเจ้าและดีกับเจ้ายิ่งกว่าลูกชายเจ็ดคน ได้คลอดเขา
16 นาโอมีรับเด็กนั้นมาอุ้มไว้แนบอกและเป็นผู้เลี้ยงดูเขา
17 บรรดาผู้หญิงเพื่อนบ้านตั้งชื่อให้เด็กโดยพูดว่า นาโอมีได้ลูกชายแล้ว
พวกเขาตั้งชื่อเด็กว่าโอเบด เขาเป็นพ่อของเจสซี ผู้เป็นพ่อของดาวิด
18 ต่อไปนี้เป็นประวัติเชื้อสายของเปเรศ เปเรศเป็นพ่อของเฮสโรน
19 เฮสโรนเป็นพ่อของราม รามเป็นพ่อของอัมมีนาดับ
20 อัมมีนาดับเป็นพ่อของนาห์โชน นาห์โชนเป็นพ่อของสัลโมน
21 สัลโมนเป็นพ่อของโบอาส โบอาสเป็นพ่อของโอเบด
22 โอเบดเป็นพ่อของเจสซี และเจสซีเป็นพ่อของดาวิด

* **4:12 4:12** หรือ เมล็ดพันธุ์

หนังสือซามูเอล ฉบับที่หนึ่ง

1 มีชายคนหนึ่งชื่อเอลคานาห์ อาศัยอยู่ที่รามาธาอิมโซฟิม ในเขตภูเขาของเอฟราอิม
เขาเป็นชาวเอฟราอิม เป็นบุตรของเยโรฮัม หลานของเอลีฮู เหลนของโทฮู และเป็นเชื้อสายของศูฟ
2 เขามีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนินนาห์ เปนินนาห์มีลูก แต่ฮันนาห์ไม่มีลูก
3 ทุกปีเอลคานาห์จะเดินทางจากเมืองของตนขึ้นไปที่ชิโลห์
เพื่อนมัสการและถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์*จอมทัพ ที่นั่นมีโฮฟนีและฟีเนหัส
บุตรสองคนของเอลี เป็นปุโรหิตของพระยาห์เวห์
4 ในวันที่เอลคานาห์ถวายเครื่องบูชา เขาจะแบ่งเนื้อส่วนหนึ่งให้เปนินนาห์ภรรยาของเขา
รวมทั้งลูกชายลูกสาวทุกคนของนาง
5 แต่เขาแบ่งให้ฮันนาห์เป็นสองเท่า เพราะเขารักนาง ทั้งที่พระยาห์เวห์ทรงทำให้นางไม่อาจมีลูก
6 เปนินนาห์ซึ่งเป็นภรรยาอีกคนหนึ่งคอยยั่วเย้าฮันนาห์อย่างหนักให้เจ็บใจ
เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำให้นางไม่อาจมีลูก
7 เป็นอย่างนี้ทุกปี เมื่อฮันนาห์ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เปนินนาห์ก็ยั่วเย้านาง
จนนางร้องไห้และไม่ยอมกินอาหาร
8 เอลคานาห์สามีจึงถามว่า “ฮันนาห์ ทำไมเธอร้องไห้? ทำไมไม่กินอาหาร? ทำไมถึงเศร้าใจ?
ฉันมีค่าสำหรับเธอยิ่งกว่าลูกชายสิบคนไม่ใช่หรือ?”
9 หลังจากพวกเขากินดื่มกันที่ชิโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น
ขณะนั้นเอลีปุโรหิตนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระยาห์เวห์
10 ฮันนาห์ทุกข์ใจมาก นางร้องไห้อย่างหนักและอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
11 นางตั้งปฏิญาณว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมทัพ
หากพระองค์ทรงมองเห็นความทุกข์ของผู้รับใช้หญิงคนนี้จริง ๆ ทรงระลึกถึงข้าพเจ้า ไม่ทรงลืมข้าพเจ้า
และประทานลูกชายแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถวายเขาแด่พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของเขา
และจะไม่ให้มีดโกนแตะต้องศีรษะของเขาเลย”
12 ขณะที่นางอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์อยู่นาน เอลีมองดูปากของนาง
13 ฮันนาห์พูดอยู่ในใจ มีเพียงริมฝีปากที่ขยับ แต่ไม่มีเสียงออกมา เอลีจึงคิดว่านางเมา
14 เขาพูดกับนางว่า “เธอจะเมาอยู่จนเมื่อไร? เลิกดื่มเหล้าเสีย!”
15 ฮันนาห์ตอบว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ ท่าน ดิฉันเป็นคนทุกข์ใจ ดิฉันไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา
แต่กำลังระบายความในใจต่อพระยาห์เวห์
16 อย่าคิดว่าดิฉันเป็นคนชั่วช้าเลยค่ะ
ที่ดิฉันพูดอยู่นานก็เพราะความทุกข์และความเจ็บใจมีมากเหลือเกิน”
17 เอลีจึงตอบว่า “ไปเถิด ขอให้เธอไปอย่างสงบ และขอพระเจ้า†
แห่งอิสราเอลประทานสิ่งที่เธอทูลขอจากพระองค์”
18 นางกล่าวว่า “ขอให้ท่านเมตตาดิฉันด้วยค่ะ” แล้วนางก็เดินจากไป กินอาหาร
และสีหน้าไม่เศร้าอีกต่อไป

---

* **1:3** **1:3** ในฉบับภาษาไทยนี้ “พระยาห์เวห์” ใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้าในภาษาฮีบรู “יהוה”
ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า “ยาห์เวห์” ส่วนต้นฉบับภาษาอังกฤษใช้คำที่มีความหมายว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า”
โดยพิมพ์ด้วยอักษรตัวใหญ่ทั้งหมดแทนพระนามนี้ † **1:17** **1:17** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” ในข้อนี้คือ “אֱלֹהִים” หรือ
“เอโลฮิม”

19 วันรุ่งขึ้นพวกเขาตื่นแต่เช้า นมัสการพระยาห์เวห์ แล้วเดินทางกลับบ้านที่รามาห์
เอลคานาห์หลับนอนกับฮันนาห์ภรรยาของตน และพระยาห์เวห์ทรงระลึกถึงนาง
20 ต่อมาฮันนาห์ตั้งครรภ์และคลอดลูกชาย นางตั้งชื่อเขาว่าซามูเอล‡ เพราะนางกล่าวว่า
“ฉันทูลขอเขาจากพระยาห์เวห์”
21 เอลคานาห์พร้อมทั้งคนในบ้านขึ้นไปถวายเครื่องบูชาประจำปีและทำตามปฏิญาณของเขาต่อพระยาห์เวห์
22 แต่ฮันนาห์ไม่ได้ไป นางบอกสามีว่า “รอจนลูกหย่านมก่อน
แล้วฉันจะพาเขาไปปรากฏตัวต่อพระยาห์เวห์ และให้อยู่ที่นั่นตลอดไป”
23 เอลคานาห์สามีตอบว่า “ทำตามที่เธอเห็นว่าดีเถิด รอจนลูกหย่านม
ขอเพียงพระยาห์เวห์ทรงทำให้พระดำรัสของพระองค์เป็นจริง”
ฮันนาห์จึงอยู่เลี้ยงลูกจนเขาหย่านม
24 เมื่อเด็กหย่านมแล้ว นางพาเขาขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ที่ชิโลห์
พร้อมกับวัวหนุ่มสามตัว แป้งหนึ่งเอฟาห์§ และเหล้าองุ่นหนึ่งภาชนะ ตอนนั้นเด็กยังเล็ก
25 พวกเขาฆ่าวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แล้วพาเด็กไปหาเอลี
26 ฮันนาห์กล่าวว่า “ท่านคะ ขอสาบานต่อชีวิตของท่าน
ดิฉันคือหญิงที่เคยยืนอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์อยู่ข้างท่านตรงนี้
27 ดิฉันอธิษฐานขอลูกคนนี้ และพระยาห์เวห์ประทานสิ่งที่ดิฉันทูลขอ
28 บัดนี้ดิฉันจึงมอบเขาแด่พระยาห์เวห์ด้วย ตลอดชีวิตของเขา เขาจะเป็นของพระยาห์เวห์”
แล้วเขาก็นมัสการพระยาห์เวห์ที่นั่น

2

1 ฮันนาห์อธิษฐานว่า
“ใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์”
เขาแห่งพลังของข้าพเจ้าได้รับการชูขึ้นในพระยาห์เวห์
ข้าพเจ้าพูดตอบศัตรูได้อย่างเต็มปาก
เพราะข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในความรอดที่พระองค์ประทาน
2 ไม่มีใครบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เหมือนพระยาห์เวห์
เพราะไม่มีใครนอกจากพระองค์
ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของเรา

3 “อย่าพูดโอ้อวดไม่หยุด
อย่าให้คำเย่อหยิ่งออกจากปาก
เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้รอบรู้
พระองค์ทรงชั่งน้ำหนักการกระทำทั้งหลาย

4 “คันธนูของนักรบผู้เกรียงไกรถูกหัก
แต่คนที่เคยล้มกลับมีกำลังเป็นอาวุธ
5 คนที่เคยอิ่มต้องรับจ้างทำงานเพื่อแลกขนมปัง
แต่คนที่เคยอดอยากกลับอิ่มหนำ
หญิงที่เคยเป็นหมันคลอดลูกถึงเจ็ดคน
ส่วนหญิงที่มีลูกมากกลับอ่อนแรง

---

‡ **1:20 1:20** ชื่อ “ซามูเอล” มีเสียงคล้ายคำภาษาฮีบรูที่หมายถึง “พระเจ้าทรงได้ยิน” § **1:24 1:24** หนึ่งเอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 ของหนึ่งบุชเชล

6 พระยาห์เวห์ทรงทำให้ตายและให้มีชีวิต
ทรงนำลงไปยังแดนคนตาย* และทรงนำขึ้นมา
7 พระยาห์เวห์ทรงทำให้ยากจนและมั่งมี
ทรงกดให้ต่ำและยกให้สูง
8 ทรงยกคนยากไร้ขึ้นจากฝุ่นดิน
ทรงพยุงคนขัดสนขึ้นจากกองมูลสัตว์
ให้นั่งร่วมกับเหล่าเจ้านาย
และรับบัลลังก์อันรุ่งโรจน์เป็นมรดก
เพราะเสาหลักของแผ่นดินโลกเป็นของพระยาห์เวห์
พระองค์ทรงวางโลกไว้บนเสาเหล่านั้น
9 พระองค์ทรงคุ้มครองย่างเท้าของคนที่เป็นของพระองค์
แต่คนชั่วจะถูกทำให้เงียบในความมืด
เพราะไม่มีใครชนะได้ด้วยกำลังของตน
10 ผู้ที่ต่อสู้กับพระยาห์เวห์จะถูกบดขยี้
พระองค์จะทรงส่งเสียงฟ้าร้องต่อสู้กับพวกเขาจากท้องฟ้า

พระยาห์เวห์จะทรงพิพากษาจนสุดปลายแผ่นดินโลก
จะประทานกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์
และชูเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมขึ้น
11 เอลคานาห์กลับบ้านที่รามาห์ ส่วนเด็กชายซามูเอลรับใช้พระยาห์เวห์อยู่ต่อหน้าเอลีปุโรหิต
12 บุตรชายของเอลีเป็นคนชั่ว พวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์
13 เมื่อชาวอิสราเอลคนใดถวายเครื่องบูชา
ปุโรหิตมีธรรมเนียมให้คนรับใช้ถือส้อมสามง่ามเข้ามาขณะกำลังต้มเนื้อ
14 เขาจะแทงส้อมลงในกระทะ กาต้ม หม้อใบใหญ่ หรือหม้ออย่างใดอย่างหนึ่ง
เนื้อทุกชิ้นที่ส้อมเกี่ยวขึ้นมา ปุโรหิตจะเอาไว้เอง พวกเขาทำเช่นนี้กับชาวอิสราเอลทุกคนที่มาที่ชิโลห์
15 ยิ่งกว่านั้น ก่อนเผาไขมัน คนรับใช้ของปุโรหิตจะมาบอกผู้ถวายเครื่องบูชาว่า
เอาเนื้อดิบมาให้ปุโรหิตย่าง เขาไม่รับเนื้อต้มจากคุณ
16 ถ้าคนนั้นตอบว่า ขอให้เผาไขมันก่อน แล้วค่อยเอาเนื้อไปมากเท่าที่ต้องการ คนรับใช้จะตอบว่า
ไม่ได้ ต้องให้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ ฉันจะใช้กำลังเอาไป
17 บาปของชายหนุ่มเหล่านั้นร้ายแรงมากในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
เพราะพวกเขาดูหมิ่นเครื่องบูชาของพระยาห์เวห์
18 ส่วนซามูเอล แม้ยังเป็นเด็ก ก็รับใช้ต่อพระยาห์เวห์โดยสวมเอโฟดผ้าลินิน
19 แม่ของเขาตัดเย็บเสื้อคลุมตัวเล็กให้และนำมาให้เขาทุกปี
เมื่อนางมากับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี
20 เอลีอวยพรเอลคานาห์กับภรรยาว่า ขอพระยาห์เวห์ประทานลูกหลาน†
จากหญิงคนนี้แก่ท่านแทนลูกที่นางทูลขอต่อพระยาห์เวห์ แล้วทั้งสองก็กลับบ้าน
21 พระยาห์เวห์ทรงดูแลฮันนาห์ นางตั้งครรภ์และคลอดลูกชายอีกสามคนกับลูกสาวสองคน
ส่วนเด็กชายซามูเอลเติบโตขึ้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
22 เอลีชรามากแล้ว เขาได้ยินทุกเรื่องที่ลูกชายทำต่อชาวอิสราเอล
รวมทั้งเรื่องที่พวกเขาหลับนอนกับหญิงที่รับใช้อยู่ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ

---

* **2:6 2:6** คำภาษาฮีบรู เชโอล หมายถึง แดนคนตาย ที่ใช้แปลในข้อนี้ † **2:20 2:20** หรือ เชื้อสาย

23 เอลีจึงถามลูก ๆ ว่า “ทำไมพวกเจ้าทำเช่นนี้” พ่อได้ยินเรื่องชั่วที่พวกเจ้าทำจากคนเหล่านี้
24 ลูกเอ๋ย เรื่องที่พ่อได้ยินไม่ดีเลย พวกเจ้าทำให้ประชาชนของพระยาห์เวห์ไม่เชื่อฟังพระองค์
25 ถ้าคนหนึ่งทำบาปต่ออีกคน พระเจ้าจะทรงตัดสินเขา แต่ถ้าคนทำบาปต่อพระยาห์เวห์
ใครจะช่วยวิงวอนแทนเขาได้”
แต่ลูกชายทั้งสองไม่ฟังพ่อ
เพราะพระยาห์เวห์ทรงตั้งพระทัยจะให้พวกเขาตาย
26 ส่วนเด็กชายซามูเอลเติบโตขึ้น และเป็นที่โปรดปรานทั้งต่อพระยาห์เวห์และต่อผู้คน
27 คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาหาเอลีและกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสว่า
‘เมื่อบรรพบุรุษของเจ้าอยู่ในอียิปต์เป็นทาสของราชวงศ์ฟาโรห์
เราได้สำแดงตัวแก่ครอบครัวบรรพบุรุษของเจ้าไม่ใช่หรือ’
28 เราเลือกเขาจากทุกเผ่าของอิสราเอลให้เป็นปุโรหิตของเรา ให้ขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา
เผาเครื่องหอม และสวมเอโฟดต่อหน้าเรา
เราให้เครื่องบูชาทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลเผาถวายแก่ครอบครัวบรรพบุรุษของเจ้าไม่ใช่หรือ”
29 แล้วทำไมพวกเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องบูชาและเครื่องถวายของเราที่เราสั่งให้ถวายในที่ประทับของเรา” ทำไมเจ้าจึงยกย่องลูกชายมากกว่าเรา
จนพวกเจ้าอ้วนพีด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากเครื่องถวายทั้งหมดของชาวอิสราเอล ผู้เป็นประชากรของเรา”
30 “ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า
‘เราเคยกล่าวว่าครอบครัวของเจ้าและครอบครัวบรรพบุรุษของเจ้าจะรับใช้ต่อหน้าเราตลอดไป’
แต่บัดนี้พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘จะไม่เป็นเช่นนั้น’ เพราะเราจะยกย่องผู้ที่ยกย่องเรา
ส่วนผู้ที่ดูหมิ่นเราจะถูกสาปแช่ง
31 วันเวลาจะมาถึง‡ เมื่อเราจะตัดกำลังเจ้าและกำลังครอบครัวบรรพบุรุษของเจ้า
จนไม่มีผู้ใดในครอบครัวเจ้ามีชีวิตถึงวัยชรา
32 เจ้าจะเห็นความทุกข์ที่เกิดแก่ที่ประทับของเรา ท่ามกลางความมั่งคั่งที่เราประทานแก่อิสราเอล
จะไม่มีคนชราในครอบครัวเจ้าอีกตลอดไป
33 ส่วนคนของเจ้าที่เราไม่ตัดออกจากแท่นบูชาของเรา จะทำให้เจ้ามองดูจนปวดร้าว§
และเสียใจอย่างหนัก ลูกหลานทุกคนในครอบครัวเจ้าจะตายเมื่อยังหนุ่ม
34 สิ่งที่จะเกิดแก่โฮฟนีและฟีเนหัส ลูกชายทั้งสองของเจ้า จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า
คือทั้งสองจะตายในวันเดียวกัน
35 เราจะตั้งปุโรหิตผู้ซื่อสัตย์ขึ้นเพื่อเรา เขาจะทำตามใจและความประสงค์ของเรา
เราจะสร้างครอบครัวของเขาให้มั่นคง และเขาจะรับใช้ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้ตลอดไป
36 ทุกคนที่เหลืออยู่ในครอบครัวเจ้าจะมาก้มกราบเขาเพื่อขอเงินสักเหรียญกับขนมปังสักก้อน
และพูดว่า ‘โปรดให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ปุโรหิตสักตำแหน่ง เพื่อจะมีขนมปังสักคำกิน’ ” ๆ ๆ

3

1 เด็กชายซามูเอลรับใช้พระยาห์เวห์อยู่ต่อหน้าเอลี ในเวลานั้นพระดำรัสของพระยาห์เวห์มีมาไม่บ่อย
และนิมิตก็มีน้อย
2 คืนหนึ่ง เอลีนอนอยู่ในที่ของตน ดวงตาของเขาเริ่มฝ้าฟางจนมองไม่เห็น
3 ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ซามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระยาห์เวห์
ซึ่งเป็นที่ตั้งหีบของพระเจ้า
4 พระยาห์เวห์ทรงเรียกซามูเอล เขาตอบว่า “ครับ ผมอยู่นี่”

---

‡ **2:31 2:31** ต้นฉบับภาษาฮีบรูเริ่มข้อความนี้ด้วย “הִנֵּה” ซึ่งเป็นคำอุทานเรียกให้สนใจ หมายถึง “ดูเถิด” “จงสังเกต” หรือ “จงมอง” ข้อความภาษาไทยนี้ไม่ได้แปลคำดังกล่าวแยกออกมา § **2:33 2:33** หรือ “ร้องไห้จนน้ำตาบดบังสายตา”

5 แล้วเขาวิ่งไปหาเอลี พูดว่า "ผมอยู่นี่ครับ ท่านเรียกผม"
เอลีตอบว่า "ฉันไม่ได้เรียก กลับไปนอนเถอะ"
ซามูเอลจึงกลับไปนอน
6 พระยาห์เวห์ทรงเรียกอีกว่า "ซามูเอล!"
เขาลุกไปหาเอลีและพูดว่า "ผมอยู่นี่ครับ ท่านเรียกผม"
เอลีตอบว่า "ฉันไม่ได้เรียกหรอก ลูกเอ๋ย กลับไปนอนเถอะ"
7 ตอนนั้นซามูเอลยังไม่รู้จักพระยาห์เวห์ และพระดำรัสของพระยาห์เวห์ยังไม่เคยสำแดงแก่เขา
8 พระยาห์เวห์ทรงเรียกซามูเอลเป็นครั้งที่สาม เขาลุกไปหาเอลีและพูดว่า "ผมอยู่นี่ครับ
ท่านเรียกผม"
เอลีจึงรู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเรียกเด็กคนนี้
9 เอลีบอกซามูเอลว่า "กลับไปนอนเถอะ ถ้าพระองค์เรียกอีก ให้ตอบว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์
โปรดตรัสเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่" " ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน
10 พระยาห์เวห์เสด็จมายืนและทรงเรียกเหมือนครั้งก่อน ๆ ว่า "ซามูเอล! ซามูเอล!"
ซามูเอลตอบว่า "โปรดตรัสเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่"
11 พระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า "เรากำลังจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล
ซึ่งจะทำให้ทุกคนที่ได้ยินหูทั้งสองข้างอื้อ
12 ในวันนั้น
เราจะทำทุกสิ่งที่เราเคยกล่าวไว้เกี่ยวกับครอบครัวของเอลีให้เกิดขึ้นกับเขาตั้งแต่ต้นจนจบ
13 เราบอกเขาแล้วว่าเราจะพิพากษาครอบครัวของเขาตลอดไปเพราะความผิดที่เขารู้ดี
ลูกชายของเขาทำให้ตัวเองถูกสาป แต่เขาไม่ได้ห้ามปราม
14 เพราะฉะนั้น เราจึงสาบานต่อครอบครัวของเอลีว่า
ความผิดของครอบครัวเขาจะไม่มีวันลบล้างได้ด้วยเครื่องบูชาหรือเครื่องถวาย"
15 ซามูเอลนอนต่อจนเช้า แล้วจึงเปิดประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์
เขากลัวที่จะบอกเอลีถึงนิมิตนั้น
16 เอลีเรียกซามูเอลว่า "ซามูเอล ลูกเอ๋ย!"
เขาตอบว่า "ครับ ผมอยู่นี่"
17 เอลีถามว่า "พระองค์ตรัสอะไรกับเธอ" อย่าปิดบังฉันเลย
ถ้าเธอปิดบังแม้แต่เรื่องเดียวจากทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสกับเธอ
ขอพระเจ้าทำแก่เธออย่างนั้นและยิ่งกว่านั้น"
18 ซามูเอลจึงเล่าทุกอย่างให้เอลีฟัง ไม่ปิดบังอะไรเลย
เอลีกล่าวว่า "เรื่องนี้มาจากพระยาห์เวห์ ก็ให้พระองค์ทรงทำตามที่ทรงเห็นว่าดีเถิด"
19 ซามูเอลเติบโตขึ้น พระยาห์เวห์ทรงสถิตกับเขา
และไม่ทรงปล่อยให้ถ้อยคำใดของซามูเอลตกไปโดยไม่เป็นจริง
20 ชาวอิสราเอลทุกคนตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบารู้แน่แล้วว่าซามูเอลเป็นผู้เผยพระวจนะของพระ
ยาห์เวห์
21 พระยาห์เวห์ทรงปรากฏอีกครั้งที่ชิโลห์
เพราะที่นั่นพระองค์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลผ่านพระดำรัสของพระยาห์เวห์

4

1 ถ้อยคำของซามูเอลแพร่ไปทั่วอิสราเอล
ต่อมาชาวอิสราเอลออกไปสู้รบกับชาวฟีลิสเตีย พวกเขาตั้งค่ายใกล้เอเบนเอเซอร์
ส่วนชาวฟีลิสเตียตั้งค่ายที่อาเฟก

2 ชาวฟีลิสเตียจัดทัพเข้าสู้กับอิสราเอล เมื่อปะทะกัน อิสราเอลพ่ายแพ้
และชาวฟีลิสเตียฆ่าทหารในสนามรบราวสี่พันคน
3 เมื่อทหารกลับมาถึงค่าย พวกผู้อาวุโสของอิสราเอลกล่าวว่า
"ทำไมวันนี้พระยาห์เวห์ทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อชาวฟีลิสเตีย"
ให้เราไปนำหีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จากชิโลห์มาไว้ท่ามกลางเรา
เพื่อหีบนั้นจะช่วยเราให้พ้นเงื้อมมือศัตรู"
4 พวกเขาจึงส่งคนไปชิโลห์และนำหีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จอมทัพ ผู้ประทับเหนือเครูบ
มาจากที่นั่น โฮฟนีกับฟีเนหัส บุตรสองคนของเอลี อยู่กับหีบแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าด้วย
5 เมื่อหีบแห่งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาถึงค่าย
ชาวอิสราเอลทั้งหมดโห่ร้องเสียงดังจนแผ่นดินสะเทือน
6 ชาวฟีลิสเตียได้ยินเสียงนั้นจึงถามว่า "ทำไมในค่ายของชาวฮีบรูถึงโห่ร้องกันดังขนาดนี้""
แล้วพวกเขาก็รู้ว่าหีบของพระยาห์เวห์มาถึงค่ายแล้ว
7 พวกเขากลัวและพูดกันว่า "พระเจ้ามาถึงค่ายแล้ว" แย่แล้ว" ไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้มาก่อน
8 แย่แล้ว" ใครจะช่วยเราให้พ้นเงื้อมมือเทพเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เหล่านี้"
เทพเจ้าเหล่านี้แหละที่ทำให้ชาวอียิปต์ประสบภัยพิบัติทุกชนิดในถิ่นทุรกันดาร
9 ชาวฟีลิสเตียเอ๋ย จงเข้มแข็งและทำตัวให้สมชายชาตรี
จะได้ไม่ต้องเป็นทาสชาวฮีบรูเหมือนที่พวกเขาเคยเป็นทาสเรา จงรวบรวมกำลังใจแล้วสู้""
10 ชาวฟีลิสเตียเข้าต่อสู้และอิสราเอลพ่ายแพ้ แต่ละคนหนีกลับเต็นท์ของตน
การสังหารครั้งนั้นรุนแรงมาก ทหารราบอิสราเอลตายสามหมื่นคน
11 หีบของพระเจ้าถูกยึดไป ส่วนโฮฟนีกับฟีเนหัส บุตรสองคนของเอลี ถูกฆ่าตาย
12 ชายชาวเบนยามินคนหนึ่งวิ่งจากสนามรบมาถึงชิโลห์ในวันเดียวกัน
เสื้อของเขาฉีกขาดและมีดินอยู่บนศีรษะ
13 ขณะนั้นเอลีนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างถนน คอยมองดูอยู่ด้วยใจหวั่นไหวเพราะเป็นห่วงหีบของพระเจ้า
เมื่อชายคนนั้นเข้าไปแจ้งข่าวในเมือง คนทั้งเมืองก็ส่งเสียงร้อง
14 เอลีได้ยินเสียงร้องจึงถามว่า "เสียงเอะอะนั้นเกิดจากอะไร""
ชายคนนั้นรีบมาบอกเอลี
15 ตอนนั้นเอลีอายุเก้าสิบแปดปี สายตาของเขาฝ้าฟางจนมองไม่เห็น
16 ชายคนนั้นบอกว่า "ผมเพิ่งหนีจากสนามรบมาวันนี้"
เอลีถามว่า "เกิดอะไรขึ้นบ้าง ลูกเอ๋ย""
17 ชายผู้ส่งข่าวตอบว่า "อิสราเอลหนีทัพชาวฟีลิสเตีย มีคนของเราถูกฆ่าตายมาก
ลูกชายสองคนของท่าน โฮฟนีกับฟีเนหัส ก็ตายแล้ว และหีบของพระเจ้าถูกยึดไป"
18 พอชายคนนั้นพูดถึงหีบของพระเจ้า เอลีก็หงายหลังตกจากเก้าอี้ข้างประตู คอหักและตาย
เพราะเขาแก่และตัวหนัก เขาเคยเป็นผู้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่สี่สิบปี
19 ลูกสะใภ้ของเอลีซึ่งเป็นภรรยาของฟีเนหัสกำลังตั้งครรภ์ใกล้คลอด
เมื่อได้ยินว่าหีบของพระเจ้าถูกยึดไป ทั้งพ่อสามีและสามีก็ตาย นางก้มตัวลงและคลอดลูก
เพราะเจ็บท้องคลอดขึ้นมา
20 ขณะที่นางใกล้ตาย ผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ บอกว่า "อย่ากลัวเลย เธอคลอดลูกชาย"
แต่นางไม่ตอบและไม่สนใจ
21 นางตั้งชื่อลูกว่าอีคาโบด* และกล่าวว่า "สง่าราศีจากอิสราเอลไปแล้ว""
ทั้งนี้เพราะหีบของพระเจ้าถูกยึดไป และเพราะพ่อสามีกับสามีของนางตาย

---

* **4:21 4:21** "อีคาโบด" หมายถึง "ไม่มีสง่าราศี"

22 นางกล่าวอีกว่า “สง่าราศีจากอิสราเอลไปแล้ว เพราะหีบของพระเจ้าถูกยึดไป”

5

1 ชาวฟีลิสเตียยึดหีบของพระเจ้าได้แล้ว ก็นำจากเอเบนเอเซอร์ไปยังอัชโดด
2 พวกเขานำหีบเข้าไปไว้ในวิหารของดาโกน ตั้งไว้ข้างรูปดาโกน
3 เช้าวันต่อมา ชาวอัชโดดเห็นดาโกนล้มหน้าคว่ำอยู่บนพื้นต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์
พวกเขาจึงยกรูปนั้นขึ้นตั้งไว้ที่เดิม
4 เช้าถัดมา ดาโกนล้มหน้าคว่ำอยู่บนพื้นต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์อีก
แต่คราวนี้ศีรษะและฝ่ามือทั้งสองข้างของดาโกนถูกตัดขาดอยู่บนธรณีประตู
เหลือเพียงลำตัวที่ยังสมบูรณ์
5 ด้วยเหตุนี้
จนถึงทุกวันนี้ปุโรหิตของดาโกนและทุกคนที่เข้าไปในวิหารดาโกนที่อัชโดดจึงไม่เหยียบธรณีประตูนั้น
6 พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์กดทับชาวอัชโดดอย่างหนัก
ทรงทำลายพวกเขาและให้เกิดเนื้องอกทั้งในเมืองอัชโดดและเขตโดยรอบ
7 เมื่อชาวอัชโดดเห็นเช่นนั้นก็พูดว่า “หีบของพระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่กับเราต่อไปไม่ได้
เพราะพระหัตถ์ของพระองค์กดทับทั้งเราและดาโกนเทพเจ้าของเราอย่างหนัก”
8 พวกเขาจึงส่งคนไปเรียกเจ้าเมืองทั้งหมดของชาวฟีลิสเตียมาประชุมและถามว่า
“เราจะทำอย่างไรกับหีบของพระเจ้าแห่งอิสราเอล”
พวกเจ้าเมืองตอบว่า “ส่งหีบของพระเจ้าแห่งอิสราเอลไปเมืองกัท” พวกเขาจึงส่งหีบไปที่นั่น
9 แต่หลังจากนำหีบไป พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ลงหนักต่อเมืองกัทจนเกิดความแตกตื่นอย่างหนัก
และทรงทำให้คนในเมืองทั้งคนเล็กคนใหญ่เป็นเนื้องอก
10 พวกเขาจึงส่งหีบของพระเจ้าไปเอโครน
เมื่อหีบมาถึง ชาวเอโครนร้องว่า
“พวกเขานำหีบของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาหาเราเพื่อฆ่าเราและคนของเรา”
11 พวกเขาจึงส่งคนไปเรียกเจ้าเมืองทั้งหมดของชาวฟีลิสเตียมาประชุม และกล่าวว่า
“ส่งหีบของพระเจ้าแห่งอิสราเอลกลับไปที่เดิมเถอะ มิฉะนั้นหีบนั้นจะทำให้เราและคนของเราตาย”
ทั้งเมืองแตกตื่นด้วยความกลัวตาย เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้ากดทับที่นั่นอย่างหนัก
12 คนที่ไม่ตายก็เป็นเนื้องอก เสียงร้องของชาวเมืองดังขึ้นไปถึงสวรรค์

6

1 หีบของพระยาห์เวห์อยู่ในดินแดนชาวฟีลิสเตียเจ็ดเดือน
2 ชาวฟีลิสเตียเรียกพวกปุโรหิตและผู้ทำนายมาถามว่า “เราจะทำอย่างไรกับหีบของพระยาห์เวห์”
บอกเราทีว่าจะส่งหีบกลับไปที่เดิมอย่างไร”
3 พวกเขาตอบว่า “ถ้าจะส่งหีบของพระเจ้าแห่งอิสราเอลกลับไป อย่าส่งไปเปล่า ๆ
ต้องถวายเครื่องบูชาชดใช้ความผิดคืนแด่พระองค์ด้วย แล้วพวกท่านจะหาย
และจะรู้ว่าทำไมพระองค์ยังไม่ทรงถอนพระหัตถ์จากพวกท่าน”
4 ชาวฟีลิสเตียถามว่า “เราควรส่งอะไรไปเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด”
พวกเขาตอบว่า “เนื้องอกทองคำห้าชิ้นกับหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้าเมืองฟีลิสเตียทั้งห้า
เพราะภัยพิบัติเดียวกันเกิดแก่พวกท่านทุกคนรวมทั้งเจ้าเมืองด้วย
5 จงทำรูปเนื้องอกของพวกท่านกับรูปหนูที่ทำลายแผ่นดิน และถวายเกียรติแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล
บางทีพระองค์จะทรงถอนพระหัตถ์จากพวกท่าน เทพเจ้าของพวกท่าน และแผ่นดินของพวกท่าน

6 ทำไมพวกท่านจึงจะมีใจแข็งกระด้างเหมือนชาวอียิปต์กับฟาโรห์
เมื่อพระองค์ทรงแสดงฤทธิ์เดชท่ามกลางพวกเขาแล้ว
พวกเขาก็ปล่อยประชาชนให้เดินทางออกไปไม่ใช่หรือ
7 ทีนี้จงจัดเตรียมเกวียนใหม่คันหนึ่งกับแม่วัวสองตัวที่กำลังให้นมลูกและไม่เคยเทียมแอก
ผูกแม่วัวเข้ากับเกวียน แล้วนำลูกวัวแยกกลับบ้าน
8 นำหีบของพระยาห์เวห์วางบนเกวียน ส่วนของทองคำที่ส่งคืนเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
จงใส่กล่องแล้ววางไว้ข้างหีบของพระองค์ แล้วปล่อยเกวียนไป
9 คอยดู ถ้าแม่วัวเดินขึ้นไปตามทางสู่ชายแดนของเบธเชเมช
พระองค์เองก็ทรงทำให้เราเดือดร้อนหนักครั้งนี้ แต่ถ้าไม่ไป
เราก็จะรู้ว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่ลงโทษเรา สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ
10 พวกเขาทำตามนั้น นำแม่วัวที่ให้นมลูกสองตัวมาเทียมเกวียน และขังลูกของมันไว้ที่บ้าน
11 พวกเขาวางหีบของพระยาห์เวห์บนเกวียน พร้อมกล่องที่ใส่หนูทองคำและรูปเนื้องอก
12 แม่วัวเดินตรงไปตามถนนสายเบธเชเมช ส่งเสียงร้องไปตลอดทาง ไม่เลี้ยวซ้ายหรือขวา
เจ้าเมืองทั้งห้าของชาวฟีลิสเตียเดินตามไปจนถึงชายแดนของเบธเชเมช
13 ตอนนั้นชาวเบธเชเมชกำลังเก็บเกี่ยวข้าวสาลีในหุบเขา พวกเขาเงยหน้าขึ้นเห็นหีบและดีใจ
14 เกวียนเข้ามาในทุ่งของโยชูวาชาวเบธเชเมชและหยุดข้างก้อนหินใหญ่ พวกเขาผ่าไม้เกวียน
แล้วนำแม่วัวมาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์
15 ชาวเลวียกหีบของพระยาห์เวห์และกล่องที่บรรจุของทองคำลงจากเกวียน วางไว้บนก้อนหินใหญ่
วันเดียวกันนั้นชาวเบธเชเมชถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาอื่น ๆ แด่พระยาห์เวห์
16 เมื่อเจ้าเมืองฟีลิสเตียทั้งห้าเห็นเหตุการณ์แล้ว ก็กลับเอโครนในวันเดียวกัน
17 เนื้องอกทองคำที่ชาวฟีลิสเตียส่งคืนเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิดแด่พระยาห์เวห์มีดังนี้
สำหรับอัชโดดหนึ่งชิ้น กาซาหนึ่งชิ้น อัชเคโลนหนึ่งชิ้น กัทหนึ่งชิ้น และเอโครนหนึ่งชิ้น
18 ส่วนจำนวนหนูทองคำเท่ากับจำนวนเมืองทั้งหมดของชาวฟีลิสเตียที่ขึ้นกับเจ้าเมืองทั้งห้า
ทั้งเมืองที่มีกำแพงและหมู่บ้านในชนบท เรื่อยไปจนถึงก้อนหินใหญ่ที่พวกเขาวางหีบของพระยาห์เวห์ไว้
ก้อนหินนั้นยังอยู่ในทุ่งของโยชูวาชาวเบธเชเมชจนถึงทุกวันนี้
19 พระองค์ทรงลงโทษชาวเบธเชเมชเพราะพวกเขามองเข้าไปในหีบของพระยาห์เวห์
ทรงฆ่าพวกเขาห้าหมื่นเจ็ดสิบคน ประชาชนพากันไว้ทุกข์ เพราะพระยาห์เวห์ทรงฆ่าคนจำนวนมาก
20 ชาวเบธเชเมชกล่าวว่า ใครจะยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์นี้ได้
แล้วพระองค์จะจากพวกเราขึ้นไปหาใคร
21 พวกเขาจึงส่งคนไปบอกชาวคีริยาทเยอาริมว่า ชาวฟีลิสเตียส่งหีบของพระยาห์เวห์กลับมาแล้ว
ลงมารับหีบขึ้นไปไว้กับพวกท่านเถิด

7

1 ชาวคีริยาทเยอาริมจึงมารับหีบของพระยาห์เวห์ นำไปไว้ในบ้านของอาบีนาดับบนเนินเขา
และแยกเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาไว้สำหรับดูแลหีบของพระยาห์เวห์
2 ตั้งแต่หีบมาอยู่ที่คีริยาทเยอาริม เวลาก็ผ่านไปนานถึงยี่สิบปี
ชาวอิสราเอลทั้งหมดคร่ำครวญหาพระยาห์เวห์
3 ซามูเอลกล่าวกับชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า ถ้าพวกคุณกลับมาหาพระยาห์เวห์อย่างสุดใจ
ก็จงกำจัดเทพเจ้าต่างชาติและอัชทาโรทออกจากท่ามกลางพวกคุณ
ตั้งใจมุ่งหาพระยาห์เวห์และรับใช้พระองค์ผู้เดียว
แล้วพระองค์จะทรงช่วยพวกคุณให้พ้นเงื้อมมือชาวฟีลิสเตีย
4 ชาวอิสราเอลจึงกำจัดเทพบาอัลทั้งหลายและอัชทาโรท แล้วรับใช้พระยาห์เวห์ผู้เดียว

5 ซามูเอลกล่าวว่า "จงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดมาที่มิสปาห์
แล้วฉันจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เพื่อพวกคุณ"
6 พวกเขามารวมกันที่มิสปาห์ ตักน้ำมาเทออกต่อหน้าพระยาห์เวห์ อดอาหารในวันนั้น
และสารภาพว่า "เราทำบาปต่อพระยาห์เวห์" ซามูเอลทำหน้าที่ผู้วินิจฉัยชาวอิสราเอลที่มิสปาห์
7 เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ยินว่าชาวอิสราเอลมารวมกันที่มิสปาห์
บรรดาเจ้าเมืองของชาวฟีลิสเตียก็ยกทัพขึ้นมาสู้อิสราเอล ชาวอิสราเอลได้ข่าวก็กลัว
8 พวกเขาบอกซามูเอลว่า "อย่าหยุดร้องทูลต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเพื่อพวกเรา
ขอให้พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นเงื้อมมือชาวฟีลิสเตีย"
9 ซามูเอลนำลูกแกะที่ยังไม่หย่านมมาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์
แล้วร้องทูลพระยาห์เวห์เพื่ออิสราเอล พระองค์ทรงตอบเขา
10 ขณะซามูเอลกำลังถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว ชาวฟีลิสเตียก็เข้ามาใกล้เพื่อสู้รบกับอิสราเอล
แต่วันนั้นพระยาห์เวห์ทรงทำให้เกิดเสียงฟ้าร้องกึกก้องเหนือชาวฟีลิสเตียจนพวกเขาสับสนและถูกตีแตกต่อหน้าชาวอิสราเอล
11 ชายชาวอิสราเอลออกจากมิสปาห์
ไล่ตามชาวฟีลิสเตียและโจมตีพวกเขาไปจนถึงบริเวณใต้เบธคาร์
12 แล้วซามูเอลนำก้อนหินมาตั้งไว้ระหว่างมิสปาห์กับเชน ตั้งชื่อว่าเอเบนเอเซอร์* และกล่าวว่า
"พระยาห์เวห์ทรงช่วยเรามาจนถึงบัดนี้"
13 ดังนั้นชาวฟีลิสเตียจึงถูกปราบและหยุดบุกรุกเขตแดนอิสราเอล
พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ต่อต้านชาวฟีลิสเตียตลอดสมัยของซามูเอล
14 เมืองที่ชาวฟีลิสเตียเคยยึดจากอิสราเอลก็กลับมาเป็นของอิสราเอล ตั้งแต่เอโครนไปจนถึงกัท
อิสราเอลได้เขตแดนของตนคืนจากชาวฟีลิสเตีย และอิสราเอลก็อยู่อย่างสงบกับชาวอาโมไรต์
15 ซามูเอลทำหน้าที่ผู้วินิจฉัยอิสราเอลตลอดชีวิต
16 ทุกปีเขาเดินทางเป็นวงรอบไปยังเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์
ทำหน้าที่ผู้วินิจฉัยอิสราเอลในทุกแห่งนั้น
17 จากนั้นเขากลับมารามาห์ ซึ่งเป็นที่ตั้งบ้านของเขา และทำหน้าที่ผู้วินิจฉัยอิสราเอลที่นั่นด้วย
เขาสร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ที่นั่น

8

1 เมื่อซามูเอลชราลง เขาตั้งลูกชายให้เป็นผู้วินิจฉัยอิสราเอล
2 ลูกชายคนโตชื่อโยเอล คนรองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองทำหน้าที่ผู้วินิจฉัยที่เบเออร์เชบา
3 แต่ลูกชายของเขาไม่ดำเนินตามทางของพ่อ พวกเขาแสวงหาผลประโยชน์ที่ไม่สุจริต
รับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรม
4 ผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลจึงมารวมตัวกัน แล้วไปหาซามูเอลที่รามาห์
5 พวกเขากล่าวว่า "ท่านชราแล้ว ลูกชายของท่านก็ไม่ดำเนินตามทางของท่าน
ขอให้ท่านตั้งกษัตริย์มาปกครองและตัดสินคดีให้เราเหมือนชนชาติอื่น ๆ"
6 คำขอที่ว่า "ตั้งกษัตริย์มาตัดสินคดีให้เรา" ทำให้ซามูเอลไม่พอใจ
ซามูเอลจึงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
7 พระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า "จงฟังทุกสิ่งที่ประชาชนบอกเจ้า เพราะพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธเจ้า
แต่ปฏิเสธเราไม่ให้เป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา
8 ตั้งแต่วันที่เรานำพวกเขาออกจากอียิปต์จนถึงวันนี้ พวกเขาทอดทิ้งเราไปรับใช้เทพเจ้าอื่นอย่างไร
บัดนี้ก็ทำกับเจ้าอย่างนั้น

* **7:12 7:12** "เอเบนเอเซอร์" หมายถึง "ศิลาแห่งความช่วยเหลือ"

9 ฉะนั้นจงฟังพวกเขา แต่เจ้าต้องเตือนพวกเขาอย่างจริงจัง
และบอกให้รู้ว่ากษัตริย์ที่จะปกครองพวกเขาจะทำอะไรบ้าง
10 ซามูเอลจึงบอกพระดำรัสทั้งหมดของพระยาห์เวห์แก่ประชาชนที่ขอกษัตริย์
11 เขากล่าวว่า กษัตริย์ที่จะปกครองพวกคุณจะทำดังนี้
เขาจะเอาลูกชายของพวกคุณไปเป็นคนรับใช้ประจำรถรบและเป็นทหารม้า ให้พวกเขาวิ่งนำหน้ารถรบ
12 เขาจะตั้งบางคนเป็นหัวหน้าทหารพันคนและบางคนเป็นหัวหน้าทหารห้าสิบคน
ให้บางคนไถและเก็บเกี่ยวในที่ดินของเขา หรือทำอาวุธและอุปกรณ์สำหรับรถรบของเขา
13 เขาจะเอาลูกสาวของพวกคุณไปทำเครื่องหอม ทำอาหาร และทำขนมปัง
14 เขาจะยึดทุ่งนา สวนองุ่น และสวนมะกอกที่ดีที่สุดของพวกคุณไปให้คนรับใช้ของเขา
15 เขาจะเก็บหนึ่งในสิบของเมล็ดพืชและผลจากสวนองุ่นของพวกคุณไปให้เจ้าหน้าที่และคนรับใช้
ของเขา
16 เขาจะเอาคนรับใช้ชายหญิง ชายหนุ่มที่ดีที่สุด และลาของพวกคุณไปทำงานให้เขา
17 เขาจะเอาหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของพวกคุณ แล้วพวกคุณเองก็จะเป็นคนรับใช้ของเขา
18 เมื่อถึงวันนั้น พวกคุณจะร้องขอความช่วยเหลือเพราะกษัตริย์ที่พวกคุณเลือกเอง
แต่พระยาห์เวห์จะไม่ทรงตอบพวกคุณในวันนั้น
19 ถึงกระนั้นประชาชนก็ไม่ยอมฟังซามูเอล พวกเขากล่าวว่า ไม่ เราต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา
20 เราจะได้เป็นเหมือนชนชาติอื่น ๆ ให้กษัตริย์ตัดสินคดี ออกนำหน้าเรา และทำศึกให้เรา
21 ซามูเอลฟังทุกคำของประชาชน แล้วนำไปทูลพระยาห์เวห์
22 พระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า จงฟังพวกเขาและตั้งกษัตริย์ให้พวกเขา
ซามูเอลจึงบอกชาวอิสราเอลว่า ทุกคนกลับเมืองของตนเถิด

9

1 มีชายชาวเบนยามินคนหนึ่งชื่อคีช เป็นบุตรของอาบีเอล อาบีเอลเป็นบุตรของเศโรร์
เศโรร์เป็นบุตรของเบโครัท เบโครัทเป็นบุตรของอาฟียาห์
และอาฟียาห์เป็นบุตรของชายชาวเบนยามินคนหนึ่ง คีชเป็นคนกล้าหาญมีฝีมือ
2 เขามีลูกชายชื่อซาอูล เป็นชายหนุ่มรูปร่างสง่า ไม่มีใครในอิสราเอลหน้าตาดีกว่าเขา
และเขาสูงกว่าทุกคนตั้งแต่ช่วงบ่าขึ้นไป
3 วันหนึ่งลาของคีช พ่อของซาอูล หายไป คีชจึงบอกลูกว่า พาคนรับใช้ไปด้วยคนหนึ่ง
แล้วออกตามหาลา
4 ซาอูลเดินผ่านเขตภูเขาเอฟราอิมและดินแดนชาลิชาห์ แต่ทั้งสองไม่พบลา
พวกเขาผ่านดินแดนชาอาลิมก็ไม่พบ แล้วผ่านดินแดนเบนยามินก็ยังไม่พบ
5 เมื่อมาถึงดินแดนศูฟ ซาอูลบอกคนรับใช้ที่มาด้วยว่า กลับกันเถอะ
เดี๋ยวพ่อจะเลิกห่วงลาแล้วมาห่วงเราแทน
6 คนรับใช้ตอบว่า ในเมืองนี้มีคนของพระเจ้าคนหนึ่ง ผู้คนเคารพนับถือเขา
สิ่งที่เขาพูดก็เกิดขึ้นจริงทุกอย่าง ลองไปหาเขาเถอะ บางทีเขาจะบอกได้ว่าเราควรไปทางไหน
7 ซาอูลถามคนรับใช้ว่า ถ้าไปหาเขา เราจะเอาอะไรไปให้ ขนมปังในย่ามก็หมดแล้ว
ไม่มีของขวัญให้คนของพระเจ้า เรามีอะไรเหลือบ้าง
8 คนรับใช้ตอบซาอูลว่า ผมมีเงินหนึ่งในสี่เชเขล*
จะเอาไปให้คนของพระเจ้าเพื่อให้เขาบอกทางเรา

* **9:8 9:8** หนึ่งเชเขลมีน้ำหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ดังนั้นหนึ่งในสี่เชเขลจึงเป็นเหรียญเล็ก ๆ หนักประมาณ 2.5 กรัม

9 (ในสมัยก่อน เมื่อคนอิสราเอลต้องการทูลถามพระเจ้า เขาจะพูดว่า "ไปหาผู้เห็นนิมิตกันเถอะ"
เพราะคนที่ปัจจุบันเรียกว่าผู้เผยพระวจนะ สมัยก่อนเรียกว่าผู้เห็นนิมิต)
10 ซาอูลบอกคนรับใช้ว่า "ดี ไปกันเถอะ" ทั้งสองจึงไปยังเมืองที่คนของพระเจ้าอยู่
11 ขณะเดินขึ้นทางลาดเข้าสู่เมือง พวกเขาพบหญิงสาวที่ออกมาตักน้ำ จึงถามว่า
"ผู้เห็นนิมิตอยู่ที่นี่ไหม"
12 หญิงสาวตอบว่า "อยู่ค่ะ เขาอยู่ข้างหน้าพวกท่าน รีบไปเถอะ วันนี้เขาเพิ่งเข้าเมืองมา
เพราะชาวเมืองมีเครื่องบูชาบนสถานบูชาบนที่สูง
13 พอเข้าเมือง พวกท่านจะพบเขาก่อนขึ้นไปกินอาหารบนที่สูง ผู้คนจะยังไม่กินจนกว่าเขาจะมา
เพราะเขาต้องอวยพรเครื่องบูชาก่อน แล้วแขกที่เชิญมาจึงจะกิน รีบขึ้นไปตอนนี้ก็จะพบเขา"
14 ทั้งสองจึงขึ้นไปยังเมือง พอเข้าเขตเมือง
ซามูเอลก็เดินออกมาสวนทางกับพวกเขาเพื่อขึ้นไปยังสถานบูชาบนที่สูง
15 วันก่อนซาอูลมาถึง พระยาห์เวห์ทรงเปิดเผยแก่ซามูเอลว่า
16 "พรุ่งนี้เวลาประมาณนี้ เราจะส่งชายคนหนึ่งจากดินแดนเบนยามินมาหาเจ้า
จงเจิมเขาให้เป็นผู้นำเหนืออิสราเอล ซึ่งเป็นประชากรของเรา
เขาจะช่วยประชากรของเราให้พ้นเงื้อมมือชาวฟีลิสเตีย
เพราะเราได้ทอดพระเนตรประชากรของเราและได้ยินเสียงร้องของพวกเขาแล้ว"
17 เมื่อซามูเอลเห็นซาอูล พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "นี่คือชายที่เราบอกเจ้า
เขาจะปกครองประชากรของเรา"
18 ซาอูลเข้าไปหาซามูเอลที่ประตูเมืองและถามว่า
"ช่วยบอกหน่อยได้ไหมครับว่าบ้านผู้เห็นนิมิตอยู่ที่ไหน"
19 ซามูเอลตอบว่า "ฉันเองคือผู้เห็นนิมิต ขึ้นไปยังสถานบูชาบนที่สูงก่อนฉันเถอะ
วันนี้เธอจะกินอาหารกับฉัน พรุ่งนี้เช้าฉันจะให้เธอกลับ แล้วบอกทุกเรื่องที่อยู่ในใจเธอ
20 ส่วนลาที่หายไปสามวันก่อน ไม่ต้องห่วง มีคนพบแล้ว ชาวอิสราเอลทั้งปวงปรารถนาผู้ใดเล่า"
ไม่ใช่เธอกับครอบครัวพ่อของเธอหรือ"
21 ซาอูลตอบว่า "ผมเป็นคนเบนยามินจากเผ่าที่เล็กที่สุดในอิสราเอลไม่ใช่หรือ"
ครอบครัวผมก็เล็กที่สุดในบรรดาครอบครัวของเผ่าเบนยามิน แล้วทำไมท่านจึงพูดกับผมอย่างนี้"
22 ซามูเอลพาซาอูลกับคนรับใช้เข้าไปในห้องรับแขก
ให้พวกเขานั่งในที่นั่งสำคัญที่สุดท่ามกลางแขกรับเชิญราวสามสิบคน
23 ซามูเอลบอกพ่อครัวว่า "เอาเนื้อส่วนที่ฉันให้แยกไว้มา ที่ฉันบอกว่า "เก็บส่วนนี้ไว้" "
24 พ่อครัวนำเนื้อสะโพกพร้อมส่วนที่ติดอยู่มาวางต่อหน้าซาอูล ซามูเอลกล่าวว่า
"นี่คือส่วนที่เก็บไว้สำหรับเธอ วางไว้ตรงหน้าแล้วกินเถอะ ฉันเก็บไว้ให้เธอสำหรับเวลานี้
เพราะฉันบอกไว้แล้วว่า "ฉันเชิญคนมา" " วันนั้นซาอูลจึงกินอาหารกับซามูเอล
25 เมื่อพวกเขาลงจากสถานบูชาบนที่สูงเข้าเมือง ซามูเอลพูดคุยกับซาอูลบนดาดฟ้าบ้าน
26 ทั้งสองตื่นแต่เช้า พอรุ่งสางซามูเอลเรียกซาอูลที่อยู่บนดาดฟ้าว่า "ลุกเถอะ
ฉันจะให้เธอออกเดินทาง" ซาอูลลุกขึ้นแล้วทั้งสองก็ออกไปด้วยกัน
27 ขณะที่พวกเขาเดินลงมาถึงชายเมือง ซามูเอลบอกซาอูลว่า "ให้คนรับใช้เดินล่วงหน้าไปก่อน"
คนรับใช้ก็เดินนำไป แล้วซามูเอลกล่าวว่า "แต่เธอหยุดอยู่ตรงนี้ก่อน
ฉันจะให้เธอฟังถ้อยคำจากพระเจ้า"

10

1 ซามูเอลนำขวดน้ำมันมาเทลงบนศีรษะซาอูล จูบเขา แล้วกล่าวว่า
"พระยาห์เวห์ทรงเจิมเธอให้เป็นผู้นำเหนือมรดกของพระองค์แล้วไม่ใช่หรือ"
2 วันนี้เมื่อจากฉันไป เธอจะพบชายสองคนข้างหลุมศพราเชลที่เศลซาห์ ตรงชายแดนเบนยามิน
พวกเขาจะบอกว่า "พบลาที่เธอตามหาแล้ว พ่อของเธอเลิกห่วงลา แต่กำลังห่วงเธอ พูดว่า
'ฉันจะทำอะไรเพื่อลูกชายได้บ้าง'"
3 "จากนั้นเดินต่อไปถึงต้นโอ๊กแห่งทาโบร์ เธอจะพบชายสามคนกำลังขึ้นไปหาพระเจ้าที่เบธเอล
คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว คนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน อีกคนถือเหล้าองุ่นหนึ่งภาชนะ
4 พวกเขาจะทักทายและให้ขนมปังสองก้อนแก่เธอ จงรับไว้
5 "ต่อไปเธอจะถึงเนินเขาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารชาวฟีลิสเตียประจำอยู่ เมื่อเข้าเมือง
เธอจะพบกลุ่มผู้เผยพระวจนะลงมาจากสถานบูชาบนที่สูง มีคนถือพิณลูต กลองรำมะนา ปี่
และพิณฮาร์ปเดินนำหน้าพวกเขา พวกเขาจะกำลังเผยพระวจนะ
6 แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะเสด็จลงมาเหนือเธออย่างทรงพลัง
เธอจะเผยพระวจนะร่วมกับพวกเขาและกลายเป็นคนอีกคนหนึ่ง
7 เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดขึ้นกับเธอ จงทำสิ่งที่เหมาะกับโอกาสนั้น เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับเธอ
8 "จงลงไปกิลกาลก่อนฉัน ฉันจะตามลงไปเพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาแห่งสันติ
เธอต้องรอเจ็ดวันจนกว่าฉันจะมาและบอกว่าจะต้องทำอะไร"
9 เมื่อซาอูลหันหลังเดินจากซามูเอล พระเจ้าประทานจิตใจใหม่แก่เขา
และหมายสำคัญทั้งหมดนั้นก็เกิดขึ้นในวันเดียวกัน
10 เมื่อพวกเขามาถึงเนินเขา กลุ่มผู้เผยพระวจนะมาพบซาอูล
พระวิญญาณของพระเจ้าก็เสด็จลงมาเหนือเขาอย่างทรงพลัง
เขาจึงเผยพระวจนะอยู่ท่ามกลางพวกเขา
11 คนที่เคยรู้จักซาอูลเห็นเขาเผยพระวจนะร่วมกับผู้เผยพระวจนะ ต่างพูดกันว่า
"เกิดอะไรขึ้นกับลูกชายของคีช ซาอูลก็เป็นหนึ่งในผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ"
12 ชายคนหนึ่งในที่นั้นตอบว่า "แล้วใครเป็นพ่อของพวกเขาเล่า" ด้วยเหตุนี้จึงมีคำกล่าวว่า
"ซาอูลก็เป็นหนึ่งในผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ"
13 เมื่อซาอูลเผยพระวจนะเสร็จ เขาก็ขึ้นไปยังสถานบูชาบนที่สูง
14 ลุงของซาอูลถามเขากับคนรับใช้ว่า "พวกเธอไปไหนมา"
ซาอูลตอบว่า "ไปตามหาลา พอหาไม่พบก็ไปหาซามูเอล"
15 ลุงถามว่า "ซามูเอลบอกอะไรเธอ เล่าให้ฟังหน่อย"
16 ซาอูลตอบลุงว่า "เขาบอกชัดว่าพบลาแล้ว"
แต่ซาอูลไม่ได้บอกเรื่องราชอาณาจักรที่ซามูเอลพูดกับเขา
17 ซามูเอลเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่มิสปาห์
18 แล้วกล่าวแก่ชาวอิสราเอลว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า
'เรานำอิสราเอลขึ้นจากอียิปต์
ช่วยพวกเจ้าให้พ้นเงื้อมมือชาวอียิปต์และอาณาจักรทั้งหลายที่กดขี่พวกเจ้า'
19 แต่วันนี้พวกคุณปฏิเสธพระเจ้าของตน
ผู้ทรงช่วยพวกคุณให้พ้นจากภัยพิบัติและความทุกข์ยากทั้งปวง พวกคุณกลับบอกพระองค์ว่า 'ไม่
ตั้งกษัตริย์ปกครองเราเถิด'
บัดนี้จงเข้ามายืนต่อพระยาห์เวห์ตามเผ่าและตามหน่วยพันของพวกคุณ"
20 ซามูเอลให้ทุกเผ่าของอิสราเอลเข้ามา และเผ่าเบนยามินก็ถูกเลือก

21 เขาให้ครอบครัวต่าง ๆ ของเผ่าเบนยามินเข้ามา ครอบครัวมัตรีถูกเลือก
แล้วซาอูลบุตรคีชถูกเลือก แต่เมื่อคนไปหาเขาก็ไม่พบ
22 พวกเขาจึงทูลถามพระยาห์เวห์อีกว่า "ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง"
พระยาห์เวห์ตรัสตอบว่า "เขาซ่อนอยู่ท่ามกลางสัมภาระ"
23 พวกเขาวิ่งไปพาซาอูลออกมา เมื่อเขายืนอยู่ท่ามกลางประชาชน
เขาสูงกว่าทุกคนตั้งแต่ช่วงบ่าขึ้นไป
24 ซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า "เห็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกไหม"
ในหมู่ประชาชนไม่มีใครเหมือนเขา"
ประชาชนทั้งหมดจึงโห่ร้องว่า "ขอให้กษัตริย์ทรงพระเจริญ"
25 ซามูเอลบอกประชาชนถึงกฎเกณฑ์ของราชอาณาจักร
เขียนลงในหนังสือแล้วนำไปวางไว้ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ จากนั้นส่งทุกคนกลับบ้าน
26 ซาอูลก็กลับบ้านที่กิเบอาห์ด้วย มีทหารที่พระเจ้าทรงดลใจไปกับเขา
27 แต่คนอันธพาลบางคนพูดว่า "คนนี้จะช่วยเราได้อย่างไร"
พวกเขาดูหมิ่นซาอูลและไม่ได้นำของบรรณาการมาให้ แต่ซาอูลนิ่งเงียบ

11

1 นาหาช ชาวอัมโมนยกทัพมาตั้งค่ายล้อมยาเบชกิเลอาด ชายทุกคนในเมืองยาเบชบอกเขาว่า
"ทำพันธสัญญากับเราเถอะ แล้วเราจะรับใช้ท่าน"
2 นาหาชตอบว่า "ฉันจะทำพันธสัญญากับพวกแกโดยมีเงื่อนไขว่า
ต้องให้ควักตาขวาของพวกแกทุกคนออก ฉันจะทำให้อิสราเอลทั้งปวงอับอาย"
3 ผู้อาวุโสเมืองยาเบชตอบว่า "ขอเวลาเจ็ดวันให้เราส่งคนไปทั่วเขตแดนอิสราเอล ถ้าไม่มีใครมาช่วย
เราจะออกไปหาท่าน"
4 ผู้ส่งข่าวไปถึงกิเบอาห์ของซาอูลและบอกเรื่องนี้แก่ประชาชน ทุกคนต่างร้องไห้เสียงดัง
5 ขณะนั้นซาอูลกำลังเดินตามฝูงวัวกลับจากทุ่ง เขาถามว่า "เกิดอะไรขึ้น ทำไมทุกคนร้องไห้"
พวกเขาจึงเล่าเรื่องที่คนเมืองยาเบชพูด
6 เมื่อซาอูลได้ฟัง พระวิญญาณของพระเจ้าก็เสด็จลงมาเหนือเขาอย่างทรงพลัง เขาโกรธจัด
7 เขานำวัวหนึ่งคู่มาหั่นเป็นชิ้น ส่งชิ้นส่วนไปทั่วเขตแดนอิสราเอลโดยผู้ส่งข่าว พร้อมคำประกาศว่า
"ใครไม่ออกไปรบตามซาอูลและซามูเอล วัวของคนนั้นก็จะถูกหั่นเป็นชิ้นอย่างนี้"
ความเกรงกลัวพระยาห์เวห์เข้าครอบงำประชาชน พวกเขาจึงออกมากันพร้อมเพรียง
8 ซาอูลนับกำลังพลที่เบเซก ได้ชาวอิสราเอลสามแสนคน และชาวยูดาห์สามหมื่นคน
9 พวกเขาบอกผู้ส่งข่าวว่า "ไปบอกคนเมืองยาเบชกิเลอาดว่า "พรุ่งนี้เมื่อแดดร้อน
พวกคุณจะได้รับการช่วยเหลือ" " ผู้ส่งข่าวไปบอกคนเมืองยาเบช พวกเขาก็ดีใจ
10 คนเมืองยาเบชจึงบอกนาหาชว่า "พรุ่งนี้เราจะออกไปหาพวกท่าน
แล้วพวกท่านจะทำกับเราอย่างไรก็ได้ตามใจ"
11 เช้าวันต่อมา ซาอูลแบ่งทหารเป็นสามกอง
พวกเขาบุกเข้ากลางค่ายชาวอัมโมนในช่วงยามเช้ามืดและโจมตีไปจนถึงเวลาที่แดดร้อน
คนที่เหลือหนีกระจัดกระจาย ไม่มีแม้สองคนอยู่ด้วยกัน
12 ประชาชนพูดกับซามูเอลว่า "ใครพูดว่า "ซาอูลจะปกครองเราหรือ" เอาคนเหล่านั้นมา
เราจะฆ่าพวกเขา"
13 แต่ซาอูลกล่าวว่า "วันนี้จะไม่มีใครถูกฆ่า เพราะวันนี้พระยาห์เวห์ทรงช่วยอิสราเอลไว้"

14 ซามูเอลจึงบอกประชาชนว่า "ไปกิลกาลกันเถอะ
ไปยืนยันการปกครองแบบกษัตริย์กันอีกครั้งที่นั่น"
15 ประชาชนทั้งหมดไปกิลกาลและตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่นั่น
พวกเขาถวายเครื่องบูชาแห่งสันติต่อพระยาห์เวห์
ซาอูลและชายอิสราเอลทั้งหมดต่างชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง

12

1 ซามูเอลกล่าวกับชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า
"ฉันฟังทุกอย่างที่พวกคุณบอกและได้ตั้งกษัตริย์ปกครองพวกคุณแล้ว
2 บัดนี้กษัตริย์เป็นผู้นำพวกคุณ ส่วนฉันแก่จนผมหงอก ลูกชายของฉันก็อยู่กับพวกคุณ
ฉันเป็นผู้นำพวกคุณมาตั้งแต่หนุ่มจนถึงวันนี้
3 ฉันยืนอยู่ตรงนี้ จงให้การต่อหน้าพระยาห์เวห์และผู้ที่พระองค์ทรงเจิมว่าฉันเคยเอาวัวของใครไป"
เอาลาของใครไป" โกงหรือกดขี่ใคร" รับสินบนจากใครจนหลับตาต่อความจริง" ถ้ามีก็จะคืนให้"
4 พวกเขาตอบว่า "ท่านไม่เคยโกงหรือกดขี่เรา และไม่เคยเอาอะไรจากใคร"
5 ซามูเอลกล่าวว่า
"วันนี้พระยาห์เวห์และผู้ที่พระองค์ทรงเจิมเป็นพยานว่าพวกคุณไม่พบสิ่งใดในมือฉัน"
พวกเขาตอบว่า "พระองค์ทรงเป็นพยาน"
6 ซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า
"พระยาห์เวห์ทรงตั้งโมเสสกับอาโรนและนำบรรพบุรุษของพวกคุณขึ้นมาจากอียิปต์
7 บัดนี้จงยืนฟัง ฉันจะว่าความกับพวกคุณต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
โดยทบทวนการกระทำอันชอบธรรมทั้งหลายที่พระองค์ทรงทำแก่พวกคุณและบรรพบุรุษ
8 "เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ บรรพบุรุษของพวกคุณร้องทูลพระยาห์เวห์
พระองค์จึงส่งโมเสสกับอาโรนมานำพวกเขาออกจากอียิปต์และให้มาอยู่ในที่แห่งนี้
9 แต่พวกเขาลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน พระองค์จึงขายพวกเขาให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของสิเสรา
แม่ทัพแห่งฮาโซร์ เงื้อมมือชาวฟีลิสเตีย และเงื้อมมือกษัตริย์โมอับ คนเหล่านั้นก็รบกับพวกเขา
10 พวกเขาร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า "เราทำบาป
เพราะเราทอดทิ้งพระยาห์เวห์ไปรับใช้เทพบาอัลทั้งหลายและอัชทาโรท
บัดนี้ขอทรงช่วยเราให้พ้นเงื้อมมือศัตรู แล้วเราจะรับใช้พระองค์"
11 พระยาห์เวห์ทรงส่งเยรุบบาอัล เบดาน เยฟธาห์
และซามูเอลมาช่วยพวกคุณให้พ้นเงื้อมมือศัตรูรอบด้าน พวกคุณจึงอยู่อย่างปลอดภัย
12 "เมื่อพวกคุณเห็นนาหาชกษัตริย์ของชาวอัมโมนยกทัพมา พวกคุณบอกฉันว่า "ไม่
เราต้องมีกษัตริย์ปกครอง" ทั้งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณทรงเป็นกษัตริย์อยู่แล้ว
13 บัดนี้ดูสิ นี่คือกษัตริย์ที่พวกคุณเลือกและร้องขอ พระยาห์เวห์ทรงตั้งกษัตริย์ปกครองพวกคุณแล้ว
14 ถ้าพวกคุณยำเกรงพระยาห์เวห์ รับใช้และเชื่อฟังพระองค์ ไม่ขัดขืนพระบัญชาของพระยาห์เวห์
ทั้งพวกคุณและกษัตริย์ผู้ปกครองก็จะติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ
15 แต่ถ้าพวกคุณไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์และขัดขืนพระบัญชาของพระองค์
พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์จะต่อต้านพวกคุณ เหมือนที่เคยต่อต้านบรรพบุรุษ
16 "บัดนี้จงยืนดูสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระยาห์เวห์จะทรงทำต่อหน้าพวกคุณ
17 วันนี้เป็นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลีไม่ใช่หรือ" ฉันจะร้องทูลพระยาห์เวห์ให้ทรงส่งฟ้าร้องกับฝนมา
แล้วพวกคุณจะรู้และเห็นว่าการร้องขอกษัตริย์เป็นความชั่วใหญ่หลวงในสายพระเนตรพระยาห์เวห์"

18 ซามูเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ และวันนั้นพระองค์ทรงส่งฟ้าร้องกับฝนมา
ประชาชนทั้งหมดจึงเกรงกลัวพระยาห์เวห์และซามูเอลอย่างยิ่ง
19 พวกเขาบอกซามูเอลว่า
"โปรดอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเพื่อพวกเราผู้รับใช้ของท่านด้วย อย่าให้เราตายเลย
เพราะเราได้ทำชั่วอีกอย่างเพิ่มจากบาปทั้งหมดของเรา นั่นคือการขอกษัตริย์"
20 ซามูเอลตอบว่า "อย่ากลัวเลย พวกคุณทำชั่วทั้งหมดนี้จริง แต่จงอย่าเลิกติดตามพระยาห์เวห์
จงรับใช้พระองค์อย่างสุดใจ
21 อย่าหันไปตามสิ่งไร้ค่า เพราะสิ่งเหล่านั้นช่วยหรือให้ประโยชน์ไม่ได้ มันไร้ค่าจริง ๆ
22 พระยาห์เวห์จะไม่ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์
เพราะเห็นแก่พระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
และเพราะพระองค์พอพระทัยที่จะให้พวกคุณเป็นประชากรของพระองค์
23 ส่วนฉันเอง ไม่มีทางที่ฉันจะทำบาปต่อพระยาห์เวห์ด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อพวกคุณ
ฉันจะสอนให้พวกคุณรู้ทางที่ดีและถูกต้อง
24 ขอเพียงยำเกรงพระยาห์เวห์และรับใช้พระองค์อย่างสัตย์จริงด้วยสุดใจ
จงพิจารณาสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงทำเพื่อพวกคุณ
25 แต่ถ้าพวกคุณยังทำชั่วต่อไป ทั้งพวกคุณและกษัตริย์จะถูกกวาดล้าง"

13

1 ซาอูลอายุสามสิบปีเมื่อขึ้นเป็นกษัตริย์ และครองราชย์เหนืออิสราเอลสี่สิบสองปี*
2 ซาอูลคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคนไว้กับตน สองพันคนอยู่กับซาอูลที่มิคมาชและภูเขาเบธเอล
อีกหนึ่งพันคนอยู่กับโยนาธานที่กิเบอาห์ในเบนยามิน ส่วนคนที่เหลือซาอูลส่งกลับเต็นท์ของตน
3 โยนาธานโจมตีกองทหารฟีลิสเตียที่ประจำอยู่ที่เกบา ชาวฟีลิสเตียได้ข่าว
ซาอูลจึงให้เป่าแตรไปทั่วแผ่นดินพร้อมประกาศว่า "ให้ชาวฮีบรูได้ยิน"
4 ชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยินข่าวว่าซาอูลโจมตีกองทหารฟีลิสเตีย
และอิสราเอลกลายเป็นที่รังเกียจของพวกเขา ประชาชนจึงมารวมตัวตามซาอูลที่กิลกาล
5 ชาวฟีลิสเตียรวมพลมาสู้กับอิสราเอล มีรถรบสามหมื่นคัน ทหารม้าหกพันคน
และทหารจำนวนมากราวเม็ดทรายริมทะเล พวกเขาขึ้นมาตั้งค่ายที่มิคมาช
ทางตะวันออกของเบธอาเวน
6 เมื่อชาวอิสราเอลเห็นว่าตนตกอยู่ในความคับขัน พวกเขาก็ซ่อนตัวในถ้ำ พุ่มไม้ ซอกหิน สุสาน
และหลุม
7 ชาวฮีบรูบางคนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาดและกิเลอาด ส่วนซาอูลยังอยู่ที่กิลกาล
คนที่ติดตามเขาต่างตัวสั่นด้วยความกลัว
8 ซาอูลรอเจ็ดวันตามเวลาที่ซามูเอลกำหนด แต่ซามูเอลไม่มาที่กิลกาล
ประชาชนก็เริ่มแยกย้ายจากเขา
9 ซาอูลจึงสั่งว่า "เอาเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องบูชาแห่งสันติมาให้ฉัน"
แล้วเขาก็ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
10 พอซาอูลถวายเสร็จ ซามูเอลก็มาถึง ซาอูลออกไปทักทายเขา
11 ซามูเอลถามว่า "ท่านทำอะไรลงไป"

---

* **13:1** **13:1** ต้นฉบับภาษาฮีบรูที่สืบทอดกันมาไม่มีคำว่า "สามสิบ" และส่วนที่หมายถึง "สี่สิบ" ของจำนวนปีที่ครองราชย์ ข้อความนี้เติมส่วนที่ขาดจากต้นฉบับกรีกฉบับเซปตัวจินต์บางสำเนา

ซาอูลตอบว่า "ฉันเห็นประชาชนแยกย้ายจากฉัน ท่านก็ไม่มาตามวันที่กำหนดไว้
ขณะที่ชาวฟีลิสเตียรวมทัพกันที่มิคมาช
12 ฉันจึงคิดว่า "พวกฟีลิสเตียกำลังจะลงมาโจมตีฉันที่กิลกาล
แต่ฉันยังไม่ได้ทูลขอความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์" ฉันเลยฝืนใจถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว"
13 ซามูเอลกล่าวกับซาอูลว่า "ท่านทำอย่างโง่เขลา
ท่านไม่รักษาพระบัญชาที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงสั่ง หากรักษา
พระยาห์เวห์คงทรงตั้งราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลให้มั่นคงตลอดไป
14 แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่ดำรงอยู่ต่อไป
พระยาห์เวห์ทรงหาชายที่ตรงตามพระทัยของพระองค์ และตั้งเขาเป็นผู้นำเหนือประชากร
เพราะท่านไม่รักษาสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงสั่ง"
15 ซามูเอลลุกขึ้นจากกิลกาลไปยังกิเบอาห์แห่งเบนยามิน
ซาอูลนับคนที่ยังอยู่กับเขาได้ราวหกร้อยคน
16 ซาอูล โยนาธานบุตรชาย และคนที่อยู่กับทั้งสองพักอยู่ที่เกบาในเบนยามิน
ส่วนชาวฟีลิสเตียตั้งค่ายที่มิคมาช
17 กองปล้นสะดมออกจากค่ายฟีลิสเตียเป็นสามกอง กองหนึ่งไปตามทางสู่ออฟราห์ในดินแดนชูอาล
18 อีกกองไปทางเบธโฮโรน และกองที่สามไปตามทางชายแดนที่มองลงไปเห็นหุบเขาเศโบอิม
มุ่งไปทางถิ่นทุรกันดาร
19 ในดินแดนอิสราเอลไม่มีช่างตีเหล็กเลย เพราะชาวฟีลิสเตียพูดว่า
"อย่าให้ชาวฮีบรูทำดาบหรือหอกใช้เอง"
20 ชาวอิสราเอลทุกคนจึงต้องลงไปหาชาวฟีลิสเตียเพื่อลับผาลไถ จอบ ขวาน และเคียวของตน
21 ค่าลับจอบ ผาลไถ คราด ขวาน และเหล็กปลายแหลมไล่วัว อย่างละหนึ่งปายิม†
22 ดังนั้นในวันรบ ไม่มีคนที่อยู่กับซาอูลและโยนาธานคนใดถือดาบหรือหอก
มีเพียงซาอูลกับโยนาธานบุตรชายเท่านั้นที่มี
23 กองทหารชาวฟีลิสเตียออกไปยังช่องเขามิคมาช

14

1 วันหนึ่งโยนาธานบุตรซาอูลบอกชายหนุ่มผู้ถือเครื่องอาวุธให้ว่า "ไปกันเถอะ
ข้ามไปยังกองทหารฟีลิสเตียที่ประจำอยู่อีกฝั่งหนึ่ง" แต่เขาไม่ได้บอกพ่อ
2 ซาอูลอยู่ที่ชายขอบกิเบอาห์ใต้ต้นทับทิมที่มิกรอน มีคนอยู่กับเขาราวหกร้อยคน
3 ในจำนวนนั้นมีอาหิยาห์ ผู้สวมเอโฟด เขาเป็นบุตรของอาหิทูบผู้เป็นพี่น้องกับอีคาโบด
อาหิทูบเป็นบุตรของฟีเนหัส หลานของเอลีปุโรหิตของพระยาห์เวห์ที่ชิโลห์
ประชาชนไม่รู้ว่าโยนาธานไปแล้ว
4 สองข้างช่องเขาที่โยนาธานตั้งใจใช้ข้ามไปหากองทหารฟีลิสเตียมีหน้าผาหินข้างละแห่ง
แห่งหนึ่งชื่อโบเซส อีกแห่งชื่อเสเนห์
5 หน้าผาด้านหนึ่งอยู่ทางเหนือหันหน้าหามิคมาช อีกด้านอยู่ทางใต้หันหน้าหาเกบา
6 โยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธว่า "ข้ามไปหากองทหารของพวกที่ไม่ได้เข้าสุหนัตกันเถอะ
บางทีพระยาห์เวห์อาจทรงช่วยเรา เพราะพระยาห์เวห์ทรงช่วยให้รอดได้
ไม่ว่าจะใช้คนมากหรือคนน้อย"
7 ผู้ถือเครื่องอาวุธตอบว่า "ทำตามที่ท่านตั้งใจเถอะ ไปเถอะ ผมพร้อมไปกับท่าน"
8 โยนาธานกล่าวว่า "เราจะข้ามไปให้พวกเขาเห็นตัว

† **13:21 13:21** หนึ่งปายิม หรือพิม เท่ากับเงินสองในสามเชเขล ประมาณ 0.26 ออนซ์ หรือ 7.6 กรัม

9 ถ้าพวกเขาบอกว่า “รออยู่นั่นจนกว่าเราจะไปหา” เราก็จะยืนอยู่ที่เดิม ไม่ขึ้นไป
10 แต่ถ้าพวกเขาบอกว่า “ขึ้นมาหาเรา” เราจะขึ้นไป
เพราะนั่นเป็นหมายสำคัญว่าพระยาห์เวห์ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือเราแล้ว”
11 ทั้งสองจึงเผยตัวต่อกองทหารฟีลิสเตีย ชาวฟีลิสเตียพูดว่า “ดูสิ
ชาวฮีบรูออกมาจากหลุมที่ซ่อนตัวแล้ว”
12 ทหารกองนั้นตะโกนบอกโยนาธานกับผู้ถือเครื่องอาวุธว่า “ขึ้นมาหาเราสิ
แล้วเราจะให้พวกเจ้าดูอะไรบางอย่าง”
โยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธว่า “ตามฉันขึ้นมา
พระยาห์เวห์ทรงมอบพวกเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว”
13 โยนาธานใช้มือกับเท้าปีนขึ้นไป ผู้ถือเครื่องอาวุธตามไป ศัตรูล้มลงต่อหน้าโยนาธาน
แล้วผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าพวกเขาตามหลัง
14 การโจมตีครั้งแรกของโยนาธานกับผู้ถือเครื่องอาวุธทำให้ตายราวยี่สิบคน
ในบริเวณพื้นที่ขนาดประมาณครึ่งร่องไถของทุ่งหนึ่งเอเคอร์
15 คนทั้งค่ายและในทุ่งต่างตัวสั่นด้วยความกลัว ทั้งกองทหารประจำการและกองปล้นสะดมก็กลัว
แผ่นดินยังสั่นสะเทือน เกิดความตื่นตระหนกอย่างยิ่ง
16 คนเฝ้ายามของซาอูลที่กิเบอาห์ในเบนยามินมองไป เห็นกองทัพฟีลิสเตียแตกกระจัดกระจาย
17 ซาอูลบอกคนที่อยู่ด้วยว่า “นับดูว่าใครหายไป”
เมื่อนับแล้วก็พบว่าโยนาธานกับผู้ถือเครื่องอาวุธไม่อยู่
18 ซาอูลบอกอาหิยาห์ว่า “นำหีบของพระเจ้ามาที่นี่”
เพราะเวลานั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับชาวอิสราเอล
19 ขณะซาอูลกำลังพูดกับปุโรหิต เสียงอึกทึกในค่ายฟีลิสเตียก็ดังขึ้นเรื่อย ๆ ซาอูลจึงบอกปุโรหิตว่า
“ชักมือกลับเถอะ”
20 ซาอูลกับคนที่อยู่ด้วยรวมตัวกันแล้วเข้าสู่สนามรบ
เห็นชาวฟีลิสเตียใช้ดาบฟันกันเองท่ามกลางความโกลาหล
21 ชาวฮีบรูที่ก่อนหน้านี้อยู่กับชาวฟีลิสเตียและติดตามพวกเขาเข้าค่ายจากรอบด้าน
ก็เปลี่ยนมาเข้ากับชาวอิสราเอลที่อยู่กับซาอูลและโยนาธาน
22 ชายอิสราเอลทั้งหมดที่ซ่อนตัวในเขตภูเขาเอฟราอิมก็ได้ยินว่าชาวฟีลิสเตียหนี
จึงออกมาไล่ตามอย่างกระชั้นชิดในการรบ
23 วันนั้นพระยาห์เวห์ทรงช่วยอิสราเอล และการรบลามเลยเบธอาเวนไป
24 วันนั้นทหารอิสราเอลลำบากมาก เพราะซาอูลให้ประชาชนอยู่ใต้คำสาบานว่า
“ใครกินอาหารก่อนค่ำขอให้ถูกสาป ฉันจะต้องแก้แค้นศัตรูให้ได้ก่อน” จึงไม่มีใครกินอะไรเลย
25 ทุกคนเข้าไปในป่า ที่นั่นมีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้น
26 เมื่อเข้าไป พวกเขาเห็นน้ำผึ้งหยดอยู่ แต่ไม่มีใครแตะกิน เพราะกลัวคำสาบาน
27 โยนาธานไม่ได้ยินตอนพ่อสั่งให้ประชาชนสาบาน เขาจึงยื่นปลายไม้เท้าไปจุ่มรวงผึ้ง
แล้วเอามือแตะปากกิน ดวงตาของเขาก็สดใสขึ้น
28 ชายคนหนึ่งบอกว่า “พ่อของท่านสั่งประชาชนอย่างเคร่งครัดภายใต้คำสาบานว่า
‘ใครกินอะไรวันนี้ขอให้ถูกสาป’ ” ประชาชนจึงอ่อนแรง
29 โยนาธานกล่าวว่า “พ่อของฉันทำให้แผ่นดินลำบาก ดูสิ แค่ชิมน้ำผึ้งนิดเดียว ตาฉันก็สว่างขึ้นแล้ว
30 ถ้าวันนี้ประชาชนได้กินของที่ยึดจากศัตรูอย่างเต็มที่ จะฆ่าชาวฟีลิสเตียได้มากเพียงใด”
แต่ตอนนี้ชาวฟีลิสเตียไม่ได้ถูกสังหารมากนัก”

31 วันนั้นพวกเขาโจมตีชาวฟีลิสเตียตั้งแต่มิคมาชจนถึงอัยยาโลน ประชาชนอ่อนแรงมาก
32 จึงกรูกันไปแย่งของที่ยึดได้ นำแกะ วัว และลูกวัวมาฆ่าบนพื้น แล้วกินเนื้อพร้อมเลือด
33 มีคนบอกซาอูลว่า "ประชาชนกำลังทำบาปต่อพระยาห์เวห์ด้วยการกินเนื้อพร้อมเลือด"
ซาอูลกล่าวว่า "พวกเจ้าทำผิดร้ายแรง กลิ้งหินก้อนใหญ่มาหาฉันเดี๋ยวนี้"
34 แล้วเขาสั่งว่า "ไปบอกประชาชนทุกคนให้เอาวัวและแกะของตนมาฆ่าที่นี่แล้วกิน
อย่าทำบาปต่อพระยาห์เวห์ด้วยการกินเนื้อพร้อมเลือด" คืนนั้นทุกคนจึงนำวัวของตนมาฆ่าที่นั่น
35 ซาอูลสร้างแท่นบูชาแด่พระยาห์เวห์ นี่เป็นแท่นบูชาแห่งแรกที่เขาสร้างแด่พระองค์
36 ซาอูลกล่าวว่า "คืนนี้ลงไปไล่ตามชาวฟีลิสเตียกัน ยึดของจากพวกเขาจนรุ่งเช้า
อย่าให้เหลือสักคน"
พวกเขาตอบว่า "ทำตามที่ท่านเห็นว่าดีเถิด"
แต่ปุโรหิตกล่าวว่า "เรามาทูลถามพระเจ้ากันก่อน"
37 ซาอูลทูลถามพระเจ้าว่า "ข้าพเจ้าควรลงไปไล่ตามชาวฟีลิสเตียหรือ"
พระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้ในมืออิสราเอลไหม" แต่วันนั้นพระองค์ไม่ทรงตอบ
38 ซาอูลจึงกล่าวว่า "หัวหน้าประชาชนทั้งหมด จงเข้ามาใกล้ ให้เราสืบรู้ว่าบาปนี้เกิดจากใครในวันนี้
39 พระยาห์เวห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอลทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ผู้ทำผิดจะเป็นโยนาธานลูกฉัน
เขาก็ต้องตายแน่" แต่ไม่มีใครตอบเขา
40 เขาบอกชาวอิสราเอลว่า "พวกเจ้าอยู่ฝั่งหนึ่ง ฉันกับโยนาธานลูกฉันจะอยู่อีกฝั่ง"
ประชาชนตอบว่า "ทำตามที่ท่านเห็นว่าดีเถิด"
41 ซาอูลจึงทูลพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า "โปรดชี้ให้เห็นคำตอบที่ถูกต้อง"
ซาอูลกับโยนาธานถูกเลือก ส่วนประชาชนพ้นไป
42 ซาอูลกล่าวว่า "จับสลากระหว่างฉันกับโยนาธานลูกฉัน"
สลากตกแก่โยนาธาน
43 ซาอูลถามโยนาธานว่า "บอกมาว่าเจ้าทำอะไร"
โยนาธานตอบว่า "ผมเอาปลายไม้เท้าจุ่มน้ำผึ้งชิมไปนิดเดียว และนี่ผมต้องตายแล้ว"
44 ซาอูลกล่าวว่า "ขอพระเจ้าลงโทษฉันอย่างหนักและหนักยิ่งกว่า โยนาธาน เจ้าต้องตายแน่"
45 แต่ประชาชนพูดกับซาอูลว่า "โยนาธานผู้ทำให้อิสราเอลได้รับชัยชนะยิ่งใหญ่นี้จะต้องตายหรือ"
ไม่ได้เด็ดขาด" พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้เส้นผมบนศีรษะเขาก็จะไม่ตกถึงพื้น
เพราะวันนี้เขาได้ร่วมกับพระเจ้าช่วยอิสราเอล" ประชาชนจึงช่วยโยนาธานไว้ เขาไม่ตาย
46 ซาอูลเลิกไล่ตามชาวฟีลิสเตียและยกกลับขึ้นไป ส่วนพวกเขาก็กลับไปดินแดนของตน
47 เมื่อซาอูลได้ปกครองอิสราเอลแล้ว เขารบกับศัตรูทุกทิศทาง ทั้งโมอับ ชาวอัมโมน เอโดม
กษัตริย์ทั้งหลายแห่งโศบาห์ และชาวฟีลิสเตีย ไม่ว่าหันไปรบทางใด เขาก็ชนะ
48 เขารบอย่างกล้าหาญ โจมตีชาวอามาเลขและช่วยอิสราเอลให้พ้นมือผู้ปล้นสะดม
49 ลูกชายของซาอูลคือโยนาธาน อิชวี และมัลคีชูอา ลูกสาวสองคน คนโตชื่อเมรับ คนน้องชื่อมีคาล
50 ภรรยาของซาอูลชื่ออาหิโนอัม เป็นบุตรสาวของอาหิมาอัส แม่ทัพของเขาชื่ออับเนอร์
เป็นบุตรของเนอร์ผู้เป็นลุงของซาอูล
51 คีชเป็นพ่อของซาอูล ส่วนเนอร์พ่อของอับเนอร์เป็นบุตรของอาบีเอล
52 ซาอูลทำสงครามหนักกับชาวฟีลิสเตียตลอดสมัยของเขา
เมื่อเห็นชายแข็งแกร่งหรือกล้าหาญคนใด ก็นำเข้ามารับใช้ตน

15

1 ซามูเอลกล่าวกับซาอูลว่า "พระยาห์เวห์ทรงส่งฉันมาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
ซึ่งเป็นประชากรของพระองค์ บัดนี้จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์

2 พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสว่า "เราระลึกถึงสิ่งที่อามาเลขทำต่ออิสราเอล
ตอนที่อิสราเอลเดินทางออกจากอียิปต์ อามาเลขตั้งตนเป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเขาระหว่างทาง
3 บัดนี้จงไปโจมตีอามาเลข ทำลายทุกสิ่งที่พวกเขามีให้สิ้น อย่าไว้ชีวิตใคร จงฆ่าทั้งชายหญิง
ทารกและเด็กที่ยังกินนมแม่ รวมทั้งวัว แกะ อูฐ และลา" "
4 ซาอูลเรียกระดมพลและนับที่เทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนกับชายยูดาห์อีกหนึ่งหมื่นคน
5 เขามาถึงเมืองอามาเลข แล้ววางกำลังซุ่มโจมตีในหุบเขา
6 ซาอูลบอกชาวเคไนต์ว่า "ไปเสีย ออกห่างจากชาวอามาเลข
มิฉะนั้นฉันจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับพวกเขา
เพราะพวกท่านเคยเมตตาชาวอิสราเอลทั้งหมดตอนที่ออกจากอียิปต์"
ชาวเคไนต์จึงแยกออกจากชาวอามาเลข
7 ซาอูลโจมตีชาวอามาเลขตั้งแต่ฮาวิลาห์ไปจนถึงชูร์ทางด้านอียิปต์
8 เขาจับอากักกษัตริย์ชาวอามาเลขไว้เป็น ๆ และฆ่าชาวอามาเลขทั้งหมดด้วยคมดาบ
9 แต่ซาอูลกับประชาชนไว้ชีวิตอากักและเก็บส่วนที่ดีที่สุดของฝูงแกะ ฝูงวัว ลูกวัวอ้วน ลูกแกะ
และสิ่งดีอื่น ๆ ไว้ ไม่ยอมทำลายสิ่งเหล่านี้ให้สิ้น ส่วนของที่ไร้ค่าและใช้ไม่ได้ พวกเขากลับทำลายหมด
10 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงซามูเอลว่า
11 "เราเสียใจที่ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์
เพราะเขาหันหลังจากการติดตามเราและไม่ทำตามคำสั่งของเรา" ซามูเอลโกรธ
และร้องทูลพระยาห์เวห์ตลอดคืน
12 เช้าวันรุ่งขึ้นซามูเอลตื่นแต่เช้าเพื่อไปพบซาอูล มีคนบอกว่า "ซาอูลไปคารเมล
สร้างอนุสาวรีย์ให้ตัวเองที่นั่น แล้วเดินทางลงไปยังกิลกาล"
13 เมื่อซามูเอลมาถึง ซาอูลกล่าวว่า "ขอพระยาห์เวห์อวยพรท่าน"
ฉันทำตามคำสั่งของพระยาห์เวห์แล้ว"
14 ซามูเอลถามว่า "ถ้าอย่างนั้นเสียงแกะร้องกับเสียงวัวร้องที่ฉันได้ยินนี่คืออะไร""
15 ซาอูลตอบว่า "พวกเขานำมาจากชาวอามาเลข
ประชาชนเก็บแกะและวัวที่ดีที่สุดไว้ถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
ส่วนที่เหลือเราทำลายหมดแล้ว"
16 ซามูเอลกล่าวว่า "หยุดก่อน ฉันจะบอกว่าพระยาห์เวห์ตรัสอะไรกับฉันเมื่อคืน"
ซาอูลตอบว่า "พูดมาเถอะ"
17 ซามูเอลกล่าวว่า "แม้ท่านเคยมองว่าตัวเองต่ำต้อย แต่ท่านก็ได้เป็นหัวหน้าของเผ่าต่าง ๆ
ในอิสราเอลไม่ใช่หรือ" พระยาห์เวห์ทรงเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
18 พระยาห์เวห์ทรงส่งท่านไปพร้อมคำสั่งว่า "ไปทำลายชาวอามาเลขผู้ทำบาปให้สิ้น
รบกับพวกเขาจนหมดสิ้น"
19 แล้วทำไมท่านไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ กลับพุ่งเข้าหาของที่ยึดมาได้
และทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระองค์""
20 ซาอูลตอบซามูเอลว่า "ฉันเชื่อฟังพระยาห์เวห์แล้ว เดินทางไปตามที่ทรงส่ง
จับอากักกษัตริย์อามาเลขมา และทำลายชาวอามาเลขหมดแล้ว
21 แต่ประชาชนเอาแกะกับวัวที่ดีที่สุดจากสิ่งที่ต้องถูกทำลายมา
เพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านที่กิลกาล"
22 ซามูเอลกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาอื่น ๆ
เท่ากับการเชื่อฟังพระดำรัสของพระองค์หรือ" การเชื่อฟังดีกว่าเครื่องบูชา
การฟังดีกว่าไขมันของแกะตัวผู้

23 เพราะการกบฏเป็นบาปเช่นเดียวกับการใช้เวทมนตร์
และความดื้อรั้นก็เหมือนการไหว้รูปเคารพกับเทราฟิม* เพราะท่านปฏิเสธพระดำรัสของพระยาห์เวห์
พระองค์จึงปฏิเสธไม่ให้ท่านเป็นกษัตริย์"
24 ซาอูลบอกซามูเอลว่า "ฉันทำบาปแล้ว ฉันละเมิดพระบัญชาของพระยาห์เวห์และคำสั่งของท่าน
เพราะกลัวประชาชนและเชื่อฟังพวกเขา
25 บัดนี้โปรดยกโทษให้ฉันและกลับไปกับฉัน เพื่อฉันจะได้นมัสการพระยาห์เวห์"
26 ซามูเอลตอบว่า "ฉันจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านปฏิเสธพระดำรัสของพระยาห์เวห์
พระองค์ก็ทรงปฏิเสธท่านจากการเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว"
27 ขณะซามูเอลหันหลังจะไป ซาอูลคว้าชายเสื้อคลุมของซามูเอลไว้จนขาด
28 ซามูเอลกล่าวว่า "วันนี้พระยาห์เวห์ทรงฉีกอาณาจักรอิสราเอลไปจากท่าน
และมอบให้คนร่วมชาติคนหนึ่งที่ดีกว่าท่าน
29 พระผู้เป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่ทรงโกหกหรือเปลี่ยนพระทัย
เพราะพระองค์ไม่ใช่มนุษย์ที่จะเปลี่ยนใจ"
30 ซาอูลกล่าวว่า "ฉันทำบาปแล้ว
แต่ตอนนี้โปรดให้เกียรติฉันต่อหน้าผู้อาวุโสของประชาชนและต่อหน้าอิสราเอล กลับไปกับฉันเถอะ
เพื่อฉันจะได้นมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน"
31 ซามูเอลจึงกลับไปกับซาอูล และซาอูลนมัสการพระยาห์เวห์
32 แล้วซามูเอลสั่งว่า "พาอากักกษัตริย์ชาวอามาเลขมาหาฉัน"
อากักเดินเข้ามาอย่างร่าเริงและพูดว่า "ความขมขื่นแห่งความตายคงผ่านไปแล้ว"
33 ซามูเอลกล่าวว่า "ดาบของเจ้าทำให้หญิงทั้งหลายไร้ลูกฉันใด
แม่ของเจ้าก็จะไร้ลูกท่ามกลางหญิงทั้งหลายฉันนั้น" แล้วซามูเอลสับอากักเป็นชิ้น ๆ
ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่กิลกาล
34 ซามูเอลกลับรามาห์ ส่วนซาอูลกลับบ้านที่กิเบอาห์ของซาอูล
35 ซามูเอลไม่ได้ไปพบซาอูลอีกเลยจนวันตาย แต่ซามูเอลยังไว้ทุกข์ให้ซาอูล
พระยาห์เวห์ทรงเสียพระทัยที่ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

16

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า "เจ้าจะไว้ทุกข์ให้ซาอูลอีกนานเท่าไร
ในเมื่อเราปฏิเสธไม่ให้เขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว" จงเติมน้ำมันลงในเขาสัตว์แล้วออกเดินทาง
เราจะส่งเจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะเราเลือกบุตรคนหนึ่งของเขาไว้เป็นกษัตริย์ของเรา"
2 ซามูเอลทูลว่า "ข้าพเจ้าจะไปได้อย่างไร" ถ้าซาอูลรู้ เขาจะฆ่าข้าพเจ้า"
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงพาลูกวัวตัวเมียไปด้วย แล้วบอกว่า "ข้ามาถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์"
3 เชิญเจสซีมาร่วมถวายเครื่องบูชา แล้วเราจะบอกว่าเจ้าต้องทำอะไร จงเจิมคนที่เราระบุให้เจ้า"
4 ซามูเอลทำตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์และมาถึงเบธเลเฮม
ผู้อาวุโสในเมืองออกมาต้อนรับด้วยความหวาดกลัว ถามว่า "ท่านมาอย่างสันติหรือ""
5 เขาตอบว่า "มาอย่างสันติ ฉันมาถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์
จงชำระตัวให้บริสุทธิ์แล้วมาร่วมถวายเครื่องบูชากับฉัน"
ซามูเอลชำระเจสซีกับลูกชายของเขาให้บริสุทธิ์ และเชิญมาร่วมถวายเครื่องบูชา

---

* **15:23 15:23** เทราฟิมเป็นรูปเคารพประจำบ้าน ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสิทธิรับมรดกทรัพย์สินของครัวเรือน

6 เมื่อพวกเขามาถึง ซามูเอลมองเอลีอับแล้วคิดว่า
"ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมคงยืนอยู่ตรงหน้าพระองค์แน่"
7 แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า "อย่าดูหน้าตาหรือความสูงของเขา เพราะเราปฏิเสธเขาแล้ว
เราไม่มองอย่างที่มนุษย์มอง มนุษย์ดูรูปลักษณ์ภายนอก แต่พระยาห์เวห์ทรงดูจิตใจ"
8 เจสซีจึงเรียกอาบีนาดับให้เดินผ่านซามูเอล ซามูเอลกล่าวว่า
"พระยาห์เวห์ไม่ได้เลือกคนนี้เหมือนกัน"
9 เจสซีให้ชัมมาห์เดินผ่านมา ซามูเอลกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้เลือกคนนี้"
10 เจสซีให้ลูกชายเจ็ดคนเดินผ่านซามูเอล แต่ซามูเอลบอกเขาว่า
"พระยาห์เวห์ไม่ได้เลือกคนเหล่านี้"
11 ซามูเอลถามเจสซีว่า "ลูกของท่านมีแค่นี้หรือ"
เจสซีตอบว่า "ยังเหลือคนสุดท้อง เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่"
ซามูเอลบอกว่า "ส่งคนไปตามมา เราจะไม่นั่งลงจนกว่าเขาจะมาถึง"
12 เจสซีจึงส่งคนไปรับเขามา เด็กหนุ่มมีผิวอมแดง หน้าตาดีและรูปร่างงดงาม พระยาห์เวห์ตรัสว่า
"ลุกขึ้นเจิมเขาเถอะ คนนี้แหละ"
13 ซามูเอลนำเขาสัตว์ใส่น้ำมันมาเจิมเขาท่ามกลางพี่น้อง
ตั้งแต่วันนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จลงมาเหนือดาวิดอย่างทรงพลัง
แล้วซามูเอลก็กลับรามาห์
14 แต่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จากซาอูลไป และวิญญาณชั่วจากพระยาห์เวห์มารบกวนเขา
15 คนรับใช้ของซาอูลกล่าวว่า "วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังรบกวนท่าน
16 ขอท่านสั่งคนรับใช้ที่อยู่ต่อหน้าท่านให้หาคนเล่นพิณเก่ง ๆ เมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาถึงท่าน
เขาจะบรรเลง แล้วท่านจะดีขึ้น"
17 ซาอูลบอกคนรับใช้ว่า "หาคนเล่นพิณเก่ง ๆ มาให้ฉัน"
18 ชายหนุ่มคนหนึ่งกล่าวว่า "ผมเคยเห็นลูกชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม เขาเล่นพิณเก่ง
เป็นชายกล้าหาญมีฝีมือ เป็นนักรบ พูดจารอบคอบ หน้าตาดี และพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเขา"
19 ซาอูลจึงส่งคนไปบอกเจสซีว่า "ส่งดาวิดลูกชายของท่านที่เลี้ยงแกะอยู่มาหาฉัน"
20 เจสซีเตรียมลาที่บรรทุกขนมปัง พร้อมเหล้าองุ่นหนึ่งภาชนะและลูกแพะหนึ่งตัว
แล้วให้ดาวิดลูกชายของเขานำไปถวายซาอูล
21 ดาวิดมาหาซาอูลและรับใช้ต่อหน้าเขา ซาอูลรักดาวิดมาก
และดาวิดก็เป็นผู้ถือเครื่องอาวุธให้ซาอูล
22 ซาอูลส่งข่าวถึงเจสซีว่า "ขอให้ดาวิดอยู่รับใช้ฉัน เพราะฉันพอใจเขา"
23 เมื่อวิญญาณจากพระเจ้ามาถึงซาอูล ดาวิดจะหยิบพิณมาบรรเลง ซาอูลก็รู้สึกสดชื่นและดีขึ้น
วิญญาณชั่วก็จากเขาไป

17

1 ชาวฟีลิสเตียรวมทัพเพื่อทำสงครามที่โสโคห์ในดินแดนยูดาห์
แล้วตั้งค่ายระหว่างโสโคห์กับอาเซคาห์ที่เอเฟสดัมมิม
2 ซาอูลกับชายอิสราเอลรวมทัพตั้งค่ายในหุบเขาเอลาห์ และจัดกำลังรบเผชิญหน้ากับชาวฟีลิสเตีย
3 ชาวฟีลิสเตียยืนอยู่บนภูเขาฝั่งหนึ่ง ชาวอิสราเอลอยู่อีกฝั่ง มีหุบเขาคั่นกลาง

4 นักรบตัวแทนจากค่ายฟีลิสเตียชื่อโกลิอัท ชาวเมืองกัท ผู้สูงหกศอกกับอีกหนึ่งคืบ* ออกมา
5 เขาสวมหมวกเหล็กทองสัมฤทธิ์และเสื้อเกราะถักทองสัมฤทธิ์หนักห้าพันเชเขล†
6 เขามีสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ และมีหอกซัดทองสัมฤทธิ์อยู่ระหว่างบ่า
7 ด้ามหอกของเขาใหญ่เหมือนไม้คานเครื่องทอผ้า ปลายหอกทำด้วยเหล็กหนักหกร้อยเชเขล‡
มีคนถือโล่เดินนำหน้าเขา
8 โกลิอัทยืนตะโกนใส่กองทัพอิสราเอลว่า “ทำไมพวกเจ้าต้องออกมาจัดทัพรบ”
ฉันเป็นชาวฟีลิสเตีย ส่วนพวกเจ้าเป็นคนรับใช้ซาอูลไม่ใช่หรือ” เลือกคนหนึ่งลงมาสู้กับฉันสิ
9 ถ้าเขาสู้ชนะและฆ่าฉันได้ เราจะเป็นคนรับใช้พวกเจ้า แต่ถ้าฉันชนะและฆ่าเขาได้
พวกเจ้าต้องเป็นคนรับใช้เรา”
10 เขากล่าวอีกว่า “วันนี้ฉันท้าทายกองทัพอิสราเอล ส่งคนมาสู้กับฉัน”
11 ซาอูลกับชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยินก็เสียขวัญและกลัวมาก
12 ดาวิดเป็นลูกของเจสซี ชาวเอฟราธาห์จากเบธเลเฮมในยูดาห์ เจสซีมีลูกชายแปดคน
และในสมัยซาอูลเขาก็แก่ชราแล้ว
13 ลูกชายสามคนโตของเจสซีตามซาอูลไปสนามรบ ได้แก่ เอลีอับคนโต อาบีนาดับคนรอง
และชัมมาห์คนที่สาม
14 ดาวิดเป็นคนสุดท้อง ส่วนพี่ชายสามคนโตตามซาอูลไป
15 ดาวิดไป ๆ มา ๆ ระหว่างซาอูลกับเบธเลเฮม เพื่อเลี้ยงแกะของพ่อ
16 ชาวฟีลิสเตียคนนั้นออกมาแสดงตัวเช้าและเย็นตลอดสี่สิบวัน
17 เจสซีบอกดาวิดว่า “รีบเอาข้าวคั่วหนึ่งเอฟาห์§ กับขนมปังสิบก้อนนี้ไปให้พี่ ๆ ที่ค่าย
18 และนำเนยแข็งสิบก้อนนี้ไปให้หัวหน้าทหารพันคนด้วย ดูว่าพี่ ๆ เป็นอย่างไร แล้วนำข่าวกลับมา”
19 ตอนนั้นซาอูล พี่ชายของดาวิด และทหารอิสราเอลทั้งหมดอยู่ในหุบเขาเอลาห์
กำลังสู้กับชาวฟีลิสเตีย
20 เช้าตรู่ ดาวิดฝากแกะไว้กับคนดูแล แล้วนำเสบียงออกไปตามที่เจสซีสั่ง
เมื่อมาถึงบริเวณที่จอดเกวียน กองทัพกำลังโห่ร้องออกสู่สนามรบ
21 อิสราเอลกับชาวฟีลิสเตียจัดทัพเผชิญหน้ากัน
22 ดาวิดฝากสัมภาระไว้กับคนดูแล แล้ววิ่งไปหาพี่ชายในกองทัพเพื่อทักทาย
23 ระหว่างพูดคุย
โกลิอัทนักรบตัวแทนจากเมืองกัทก็ออกจากแนวทัพฟีลิสเตียมาพูดท้าทายเหมือนเดิม ดาวิดได้ยิน
24 ชายอิสราเอลทั้งหมดพอเห็นเขาก็หนีด้วยความหวาดกลัว
25 พวกเขาพูดกันว่า “เห็นคนที่ออกมาหรือยัง” เขามาท้าทายอิสราเอล
กษัตริย์จะให้ทรัพย์สมบัติมากมายแก่คนที่ฆ่าเขา ยกลูกสาวให้แต่งงานด้วย
และยกเว้นภาษีให้ครอบครัวพ่อของคนนั้นในอิสราเอล”
26 ดาวิดถามคนที่ยืนอยู่ใกล้ว่า
“คนที่ฆ่าชาวฟีลิสเตียผู้นี้และลบความอัปยศจากอิสราเอลจะได้อะไร”
ชาวฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสุหนัตคนนี้เป็นใคร จึงกล้าท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์”
27 พวกเขาก็ตอบดาวิดซ้ำว่า “คนที่ฆ่าเขาจะได้สิ่งเหล่านั้น”

---

* **17:4 17:4** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 18 นิ้วหรือ 46 เซนติเมตร หนึ่งคืบคือระยะจากปลายนิ้วหัวแม่มือถึงปลายนิ้วก้อยเมื่อกางมือ ประมาณครึ่งศอก คือ 9 นิ้วหรือ 22.8 เซนติเมตร ดังนั้นโกลิอัทสูงประมาณ 9 ฟุต 9 นิ้ว หรือ 2.97 เมตร † **17:5 17:5** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 5,000 เชเขลหนักประมาณ 50 กิโลกรัม หรือ 110 ปอนด์ ‡ **17:7 17:7** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 600 เชเขลหนักประมาณ 6 กิโลกรัม หรือประมาณ 13 ปอนด์ § **17:17 17:17** หนึ่งเอฟาห์มีปริมาตรประมาณ 22 ลิตร หรือราว 2/3 ของหนึ่งบุชเชล

28 เอลีอับพี่ชายคนโตได้ยินดาวิดพูดกับคนเหล่านั้นก็โกรธจัดและว่า “เจ้าลงมาทำไม
ฝากแกะไม่กี่ตัวไว้กับใครในถิ่นทุรกันดาร ฉันรู้ว่าเจ้าหยิ่งและใจชั่ว เจ้าลงมาเพียงเพื่อดูการรบ”
29 ดาวิดตอบว่า “ฉันทำอะไรผิดอีก ไม่มีเหตุให้ฉันพูดหรือ”
30 เขาหันไปถามคนอื่นเรื่องเดิม และได้รับคำตอบเหมือนเดิม
31 มีคนได้ยินคำพูดของดาวิดแล้วนำไปบอกซาอูล ซาอูลจึงเรียกเขามา
32 ดาวิดบอกซาอูลว่า “อย่าให้ใครเสียขวัญเพราะชายคนนั้นเลย ผมผู้รับใช้ของท่านจะไปสู้กับเขา”
33 ซาอูลตอบว่า “เจ้าไปสู้เขาไม่ไหว เจ้ายังเป็นเด็กหนุ่ม แต่เขาเป็นนักรบมาตั้งแต่หนุ่ม”
34 ดาวิดกล่าวว่า “ผมเคยเลี้ยงแกะให้พ่อ เมื่อสิงโตหรือหมีมาคาบลูกแกะไปจากฝูง
35 ผมก็ไล่ตาม ตีมัน และช่วยลูกแกะออกจากปากมัน ถ้ามันหันมาทำร้าย ผมจะคว้าเคราของมัน
ตีจนตาย
36 ผมฆ่าทั้งสิงโตและหมีมาแล้ว ชาวฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสุหนัตคนนี้ก็จะเป็นเหมือนพวกมัน
เพราะเขาท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์”
37 ดาวิดกล่าวอีกว่า “พระยาห์เวห์ผู้ทรงช่วยผมให้พ้นอุ้งเท้าสิงโตและหมี
จะทรงช่วยให้พ้นมือชาวฟีลิสเตียคนนี้”
ซาอูลบอกว่า “ไปเถอะ ขอพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเจ้า”
38 ซาอูลให้ดาวิดสวมเสื้อผ้าของตน สวมหมวกเหล็กทองสัมฤทธิ์และเสื้อเกราะถักให้
39 ดาวิดคาดดาบทับเสื้อแล้วลองเดินดู แต่เขายังไม่เคยลองใช้อุปกรณ์เหล่านี้ เขาจึงบอกซาอูลว่า
“ผมใส่ของพวกนี้ไปไม่ได้ เพราะยังไม่เคยลองใช้” แล้วถอดออก
40 ดาวิดถือไม้เท้า เลือกก้อนหินเรียบห้าก้อนจากลำธาร ใส่ในกระเป๋าย่ามของคนเลี้ยงแกะ
ถือสายเหวี่ยงหินไว้ในมือแล้วเดินเข้าไปหาชาวฟีลิสเตีย
41 โกลิอัทเดินเข้ามาหาดาวิด โดยมีคนถือโล่เดินนำ
42 เขามองดาวิดแล้วดูหมิ่น เพราะเห็นเป็นเพียงเด็กหนุ่มผิวอมแดงหน้าตาดี
43 โกลิอัทพูดว่า “ฉันเป็นหมาหรือ เจ้าถึงถือไม้มาไล่ฉัน”
แล้วเขาสาปแช่งดาวิดในนามเทพเจ้าของตน
44 เขากล่าวว่า “เข้ามาสิ ฉันจะเอาเนื้อเจ้าให้ฝูงนกบนฟ้าและสัตว์ในทุ่งกิน”
45 ดาวิดตอบว่า “เจ้ามาหาฉันด้วยดาบ หอก และหอกซัด
แต่ฉันมาหาเจ้าในพระนามพระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าของกองทัพอิสราเอลที่เจ้าท้าทาย
46 วันนี้พระยาห์เวห์จะทรงมอบเจ้าไว้ในมือฉัน ฉันจะโจมตีเจ้าและตัดหัวเจ้า
ฉันจะเอาศพทหารฟีลิสเตียให้ฝูงนกบนฟ้าและสัตว์ป่าบนแผ่นดินกิน
เพื่อคนทั้งโลกจะรู้ว่ามีพระเจ้าในอิสราเอล
47 และทุกคนที่ชุมนุมกันจะรู้ว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงช่วยให้รอดด้วยดาบหรือหอก
เพราะสงครามนี้เป็นของพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงมอบพวกเจ้าไว้ในมือเรา”
48 เมื่อโกลิอัทเดินเข้ามาหา ดาวิดรีบวิ่งไปยังแนวทัพเพื่อสู้กับเขา
49 ดาวิดล้วงย่าม หยิบก้อนหินใส่สายเหวี่ยง แล้วยิงถูกหน้าผากโกลิอัท หินฝังเข้าไปในหน้าผาก
เขาล้มหน้าคว่ำลงกับพื้น
50 ดังนั้นดาวิดจึงชนะชาวฟีลิสเตียคนนั้นด้วยสายเหวี่ยงและก้อนหิน ยิงเขาจนตาย
ทั้งที่ในมือดาวิดไม่มีดาบ
51 ดาวิดวิ่งไปยืนเหนือร่างโกลิอัท ชักดาบของเขาออกจากฝัก ฆ่าเขาและใช้ดาบนั้นตัดหัว
เมื่อชาวฟีลิสเตียเห็นว่านักรบตัวแทนของตนตายแล้วก็หนี
52 ชายอิสราเอลและยูดาห์ลุกขึ้นโห่ร้องไล่ตามชาวฟีลิสเตียไปจนถึงกาอีและประตูเมืองเอโครน
ชาวฟีลิสเตียที่บาดเจ็บล้มลงตามทางไปชาอาราอิม จนถึงเมืองกัทและเอโครน
53 ชาวอิสราเอลกลับจากการไล่ตาม แล้วเข้าปล้นค่ายฟีลิสเตีย
54 ดาวิดนำศีรษะของชาวฟีลิสเตียไปเยรูซาเล็ม แต่เก็บชุดเกราะของเขาไว้ในเต็นท์ของตน

55 เมื่อซาอูลเห็นดาวิดออกไปสู้กับโกลิอัท เขาถามอับเนอร์แม่ทัพว่า “อับเนอร์
เด็กหนุ่มคนนั้นเป็นลูกใคร”
อับเนอร์ตอบว่า “ขอสาบานต่อชีวิตของฝ่าบาท ข้าพเจ้าไม่ทราบ”
56 กษัตริย์สั่งว่า “ไปสืบมาว่าเขาเป็นลูกใคร”
57 เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าโกลิอัท อับเนอร์พาเขาไปเฝ้าซาอูล ดาวิดยังถือศีรษะของโกลิอัทอยู่
58 ซาอูลถามว่า “หนุ่มน้อย เจ้าเป็นลูกใคร”
ดาวิดตอบว่า “ผมเป็นลูกของเจสซีชาวเบธเลเฮม ผู้รับใช้ของท่าน”

18

1 เมื่อดาวิดพูดกับซาอูลจบ จิตใจโยนาธานก็ผูกพันกับจิตใจดาวิด เขารักดาวิดเหมือนรักชีวิตตนเอง
2 วันนั้นซาอูลให้ดาวิดอยู่กับตน ไม่ยอมให้กลับไปบ้านพ่ออีก
3 โยนาธานกับดาวิดทำพันธสัญญากัน เพราะโยนาธานรักดาวิดเหมือนรักชีวิตตนเอง
4 โยนาธานถอดเสื้อคลุมของตนให้ดาวิด พร้อมทั้งเสื้อผ้า ดาบ คันธนู และเข็มขัด
5 ไม่ว่าซาอูลส่งดาวิดไปที่ใด เขาก็ทำหน้าที่อย่างมีปัญญา ซาอูลจึงตั้งเขาเป็นผู้นำทหาร
ประชาชนกับคนรับใช้ของซาอูลต่างเห็นชอบ
6 เมื่อกองทัพกลับมาหลังดาวิดฆ่าชาวฟีลิสเตีย
ผู้หญิงจากทุกเมืองของอิสราเอลออกมาร้องเพลงเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล
พวกนางถือรำมะนาและเครื่องดนตรีด้วยความยินดี
7 พวกนางร้องรับกันขณะเล่นดนตรีว่า
“ซาอูลฆ่าคนเป็นพัน
ดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่น”
8 ซาอูลโกรธมากและไม่พอใจคำร้องนั้น เขาคิดว่า “พวกนางให้ดาวิดเป็นหมื่น แต่ให้ฉันแค่พัน
เขายังจะได้อะไรอีกนอกจากราชอาณาจักร”
9 ตั้งแต่วันนั้นซาอูลก็เฝ้าระแวงดาวิด
10 วันต่อมา วิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาถึงซาอูลอย่างรุนแรง เขาเผยพระวจนะอยู่กลางบ้าน
ส่วนดาวิดเล่นพิณตามปกติ ซาอูลถือหอกอยู่ในมือ
11 ซาอูลขว้างหอกพลางคิดว่า “จะตรึงดาวิดติดกำแพง” แต่ดาวิดหลบพ้นเขาได้ถึงสองครั้ง
12 ซาอูลกลัวดาวิด เพราะพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับดาวิดแต่ได้จากซาอูลไปแล้ว
13 ซาอูลจึงให้ดาวิดออกจากที่อยู่ใกล้ตน แล้วตั้งเขาเป็นหัวหน้าทหารพันคน
ดาวิดออกนำประชาชนไปและกลับมา
14 ดาวิดทำทุกอย่างอย่างมีปัญญา และพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเขา
15 ซาอูลเห็นดาวิดประสบความสำเร็จอย่างมาก ก็ยิ่งเกรงเขา
16 แต่ชาวอิสราเอลและยูดาห์ทั้งหมดรักดาวิด เพราะเขาออกนำพวกเขาไปและกลับมา
17 ซาอูลบอกดาวิดว่า “เมรับลูกสาวคนโตของฉันอยู่ที่นี่ ฉันจะยกให้เจ้าเป็นภรรยา
ขอเพียงเจ้ากล้าหาญและสู้รบในสงครามของพระยาห์เวห์เพื่อฉัน” แต่ซาอูลคิดว่า
“ฉันไม่ต้องลงมือเอง ให้ชาวฟีลิสเตียลงมือกับเขา”
18 ดาวิดตอบว่า “ผมเป็นใคร ชีวิตผมและครอบครัวพ่อมีฐานะอะไรในอิสราเอล
จึงจะเป็นลูกเขยกษัตริย์ได้”
19 แต่เมื่อถึงเวลาที่เมรับลูกสาวซาอูลควรได้รับการยกให้ดาวิด
นางกลับถูกยกให้อาดรีเอลชาวเมโหลาห์เป็นภรรยา
20 มีคาลลูกสาวซาอูลรักดาวิด เมื่อมีคนบอกซาอูล เขาก็พอใจ

21 ซาอูลคิดว่า "ฉันจะยกนางให้เขา นางจะได้เป็นกับดัก แล้วชาวฟีลิสเตียจะได้เล่นงานเขา"
ซาอูลจึงบอกดาวิดอีกครั้งว่า "วันนี้เจ้าจะได้เป็นลูกเขยของฉัน"
22 ซาอูลสั่งคนรับใช้ว่า "ไปพูดกับดาวิดเป็นการส่วนตัวว่า "กษัตริย์ทรงพอใจท่าน
คนรับใช้ทุกคนก็รักท่าน มาเป็นลูกเขยกษัตริย์เถอะ" "
23 คนรับใช้ไปบอกดาวิด ดาวิดตอบว่า "พวกท่านคิดว่าการเป็นลูกเขยกษัตริย์เป็นเรื่องเล็กหรือ"
ฉันเป็นคนยากจน ไม่มีใครรู้จัก"
24 คนรับใช้กลับไปเล่าคำพูดของดาวิดให้ซาอูลฟัง
25 ซาอูลกล่าวว่า "บอกดาวิดว่า "กษัตริย์ไม่ต้องการสินสอด
นอกจากหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของชาวฟีลิสเตียหนึ่งร้อยคน เพื่อแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์" "
ซาอูลตั้งใจให้ดาวิดตายด้วยมือชาวฟีลิสเตีย
26 เมื่อคนรับใช้บอกดาวิด เขาก็ยินดีที่จะเป็นลูกเขยกษัตริย์ ก่อนครบกำหนดเวลา
27 ดาวิดกับคนของเขาออกไปฆ่าชายฟีลิสเตียสองร้อยคน
เขานำหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของคนเหล่านั้นมาถวายกษัตริย์ครบจำนวน เพื่อจะได้เป็นลูกเขย
แล้วซาอูลก็ยกมีคาลลูกสาวให้เขาเป็นภรรยา
28 ซาอูลเห็นและรู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับดาวิด และมีคาลลูกสาวของเขาก็รักดาวิด
29 ซาอูลจึงกลัวดาวิดยิ่งขึ้น และเป็นศัตรูกับดาวิดตลอดมา
30 ทุกครั้งที่บรรดาผู้นำฟีลิสเตียยกออกมา
ดาวิดทำหน้าที่อย่างมีปัญญายิ่งกว่าคนรับใช้ทุกคนของซาอูล ชื่อเสียงของเขาจึงเป็นที่ยกย่องมาก

19

1 ซาอูลบอกโยนาธานลูกชายและคนรับใช้ทั้งหมดให้ฆ่าดาวิด
แต่โยนาธานลูกของซาอูลรักใคร่ดาวิดมาก
2 โยนาธานเตือนดาวิดว่า "ซาอูลพ่อของฉันอยากฆ่าเจ้า พรุ่งนี้เช้าจงระวังตัว ไปซ่อนในที่ลับ
3 ฉันจะออกไปยืนข้างพ่อในทุ่งที่เจ้าซ่อนอยู่ แล้วพูดเรื่องเจ้ากับเขา หากรู้อะไรจะบอกเจ้า"
4 โยนาธานพูดถึงดาวิดในทางดีให้ซาอูลพ่อฟังว่า
"อย่าให้กษัตริย์ทำบาปต่อดาวิดคนรับใช้ของท่านเลย เขาไม่ได้ทำผิดต่อท่าน
และสิ่งที่เขาทำก็เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อท่าน
5 เขาเสี่ยงชีวิตฆ่าชาวฟีลิสเตียคนนั้น พระยาห์เวห์ทรงนำชัยชนะยิ่งใหญ่มาสู่อิสราเอล
ท่านเห็นกับตาและเคยยินดี แล้วทำไมจะทำบาปด้วยการฆ่าคนบริสุทธิ์อย่างดาวิดโดยไม่มีเหตุ""
6 ซาอูลฟังโยนาธานแล้วสาบานว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
ดาวิดก็จะไม่ถูกฆ่าฉันนั้น"
7 โยนาธานเรียกดาวิดมาเล่าเรื่องทั้งหมด แล้วพาไปหาซาอูล
ดาวิดจึงกลับไปอยู่ต่อหน้าเขาเหมือนก่อน
8 เกิดสงครามอีก ดาวิดออกไปสู้ชาวฟีลิสเตีย ฆ่าพวกเขาจำนวนมากจนต้องหนีไป
9 วิญญาณชั่วจากพระยาห์เวห์มาถึงซาอูลขณะเขานั่งถือหอกอยู่ในบ้าน และดาวิดกำลังเล่นดนตรี
10 ซาอูลพยายามใช้หอกตรึงดาวิดติดกำแพง แต่ดาวิดหลบพ้น หอกจึงปักกำแพง
ดาวิดหนีรอดไปในคืนนั้น
11 ซาอูลส่งคนไปเฝ้าบ้านดาวิด เพื่อจะฆ่าเขาตอนเช้า มีคาลภรรยาของดาวิดเตือนว่า
"ถ้าคืนนี้เธอไม่หนีเอาชีวิตรอด พรุ่งนี้เธอจะถูกฆ่า"
12 มีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง เขาหนีรอดไป

13 มีคาลนำเทราฟิม* มาวางบนเตียง เอาหมอนที่ทำจากขนแพะวางตรงส่วนหัว
แล้วคลุมด้วยเสื้อผ้า
14 เมื่อคนของซาอูลมาจับดาวิด นางบอกว่า "เขาป่วย"
15 ซาอูลสั่งคนไปดูดาวิดอีกว่า "หามเขามาหาฉันทั้งเตียง ฉันจะฆ่าเขา"
16 เมื่อคนเหล่านั้นเข้าไป ก็เห็นเทราฟิมบนเตียง มีหมอนขนแพะอยู่ตรงส่วนหัว
17 ซาอูลถามมีคาลว่า "ทำไมเจ้าหลอกฉัน ปล่อยศัตรูของฉันหนีไป""
มีคาลตอบพ่อว่า "เขาบอกดิฉันว่า "ปล่อยฉันไป" จะให้ฉันฆ่าเธอหรือ" "
18 ดาวิดหนีมาหาซามูเอลที่รามาห์ เล่าเรื่องที่ซาอูลทำกับตนให้ฟัง แล้วทั้งสองไปอยู่ที่นาโยท
19 มีคนบอกซาอูลว่า "ดาวิดอยู่ที่นาโยทในรามาห์"
20 ซาอูลส่งคนไปจับดาวิด แต่เมื่อพวกเขาเห็นกลุ่มผู้เผยพระวจนะกำลังเผยพระวจนะ
และซามูเอลยืนเป็นผู้นำอยู่ พระวิญญาณของพระเจ้าก็เสด็จมาเหนือคนของซาอูล
พวกเขาจึงเผยพระวจนะด้วย
21 ซาอูลได้ข่าวก็ส่งคนกลุ่มที่สองไป พวกเขาก็เผยพระวจนะเช่นกัน ส่งกลุ่มที่สามไป
พวกเขาก็เผยพระวจนะอีก
22 ซาอูลจึงไปยังรามาห์ด้วยตนเอง พอมาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่เสคู เขาถามว่า
"ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน""
คนหนึ่งตอบว่า "อยู่ที่นาโยทในรามาห์"
23 เขาจึงไปที่นาโยทในรามาห์ พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาเหนือเขาด้วย
เขาเผยพระวจนะไปตลอดทางจนถึงนาโยท
24 ซาอูลถอดเสื้อผ้าออก เผยพระวจนะต่อหน้าซามูเอล และนอนเปลือยอยู่ทั้งวันทั้งคืน
จึงเกิดคำพูดว่า "ซาอูลก็เป็นหนึ่งในผู้เผยพระวจนะด้วยหรือ""

20

1 ดาวิดหนีจากนาโยทในรามาห์มาหาโยนาธานและถามว่า "ฉันทำอะไรผิด"
ฉันมีความผิดหรือทำบาปอะไรต่อพ่อของเจ้า เขาจึงตามเอาชีวิตฉัน""
2 โยนาธานตอบว่า "ไม่มีทาง" เจ้าจะไม่ตาย
พ่อฉันไม่ทำอะไรไม่ว่าเรื่องใหญ่หรือเล็กโดยไม่บอกฉันก่อน ทำไมจะปิดบังเรื่องนี้" ไม่จริงหรอก"
3 แต่ดาวิดยืนยันด้วยคำสาบานว่า "พ่อเจ้ารู้ว่าฉันเป็นที่พอใจของเจ้า เขาคงคิดว่า
"อย่าให้โยนาธานรู้ เดี๋ยวเขาจะเสียใจ"
แต่ขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์และต่อชีวิตของเจ้าว่า
ฉันอยู่ห่างจากความตายเพียงก้าวเดียว"
4 โยนาธานกล่าวว่า "ไม่ว่าเจ้าต้องการอะไร ฉันจะทำให้"
5 ดาวิดบอกว่า "พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นเดือนใหม่ ฉันควรไปร่วมกินอาหารกับกษัตริย์ตามปกติ
แต่ขอให้ฉันไปซ่อนในทุ่งจนถึงเย็นวันที่สาม
6 ถ้าพ่อเจ้าสังเกตว่าฉันไม่อยู่ ให้บอกว่า
"ดาวิดขออนุญาตฉันอย่างจริงจังเพื่อรีบกลับเบธเลเฮมเมืองของเขา
เพราะครอบครัวทั้งหมดมีการถวายเครื่องบูชาประจำปีที่นั่น"
7 ถ้าเขาตอบว่า "ดีแล้ว" ฉันผู้รับใช้ของเจ้าก็ปลอดภัย แต่ถ้าเขาโกรธ ให้รู้ว่าเขาตั้งใจทำร้ายฉัน
8 โปรดเมตตาฉันผู้รับใช้ของเจ้า เพราะเจ้านำฉันเข้าสู่พันธสัญญาของพระยาห์เวห์กับเจ้า
แต่ถ้าฉันผิดจริง เจ้าฆ่าฉันเองเถอะ จะพาไปหาพ่อเจ้าทำไม""
9 โยนาธานตอบว่า "ฉันไม่มีวันทำอย่างนั้น ถ้าฉันรู้แน่ว่าพ่อตั้งใจทำร้ายเจ้า ฉันจะไม่บอกเจ้าหรือ""

* **19:13 19:13** เทราฟิมเป็นรูปเคารพประจำบ้าน ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสิทธิรับมรดกทรัพย์สินของครัวเรือน

10 ดาวิดถามว่า "ถ้าพ่อเจ้าตอบอย่างเกรี้ยวกราด ใครจะมาบอกฉัน"
11 โยนาธานบอกว่า "ไปคุยกันในทุ่งเถอะ" ทั้งสองจึงออกไปในทุ่ง
12 โยนาธานกล่าวกับดาวิดว่า "ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นพยาน
พรุ่งนี้เวลาประมาณนี้หรือวันที่สาม ฉันจะหยั่งดูท่าทีพ่อ ถ้าเขามีเจตนาดีต่อดาวิด
ฉันจะส่งข่าวให้เจ้ารู้แน่
13 แต่ถ้าพ่อคิดทำร้ายเจ้าแล้วฉันไม่บอกหรือไม่ส่งเจ้าไปอย่างปลอดภัย
ขอพระยาห์เวห์ลงโทษโยนาธานอย่างหนักและหนักยิ่งกว่า
ขอพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเจ้าอย่างที่เคยทรงอยู่กับพ่อของฉัน
14 ขอเจ้าแสดงความเมตตาของพระยาห์เวห์แก่ฉันขณะยังมีชีวิต เพื่อฉันจะไม่ตาย
15 และอย่าตัดความเมตตาจากครอบครัวฉันตลอดไป
แม้เมื่อพระยาห์เวห์ทรงกำจัดศัตรูของดาวิดทั้งหมดไปจากแผ่นดิน"
16 โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับครอบครัวของดาวิดและกล่าวว่า
"พระยาห์เวห์จะทรงทวงถามเรื่องนี้จากศัตรูของดาวิด"
17 โยนาธานให้ดาวิดสาบานอีกครั้งเพราะรักเขาเหมือนรักชีวิตตนเอง
18 แล้วโยนาธานกล่าวว่า "พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นเดือนใหม่ เจ้าจะถูกถามหาเพราะที่นั่งว่าง
19 พอถึงวันที่สาม จงรีบลงไปยังที่ซ่อนเดิมตอนเรื่องนี้เริ่มขึ้น และอยู่ข้างก้อนหินเอเซล
20 ฉันจะยิงธนูสามดอกไปด้านข้างราวกับกำลังยิงเป้า
21 แล้วส่งเด็กไปเก็บลูกธนู ถ้าฉันบอกเขาว่า "ลูกธนูอยู่ทางนี้ของเจ้า เก็บมา" เจ้าก็กลับมาได้
พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าก็ปลอดภัยไม่มีอันตรายฉันนั้น
22 แต่ถ้าฉันบอกเด็กว่า "ลูกธนูอยู่เลยเจ้าไป" เจ้าจงไปตามทางของเจ้า
เพราะพระยาห์เวห์ทรงให้เจ้าไป
23 ส่วนเรื่องที่เราคุยกัน พระยาห์เวห์ทรงอยู่ระหว่างเจ้าและฉันตลอดไป"
24 ดาวิดจึงซ่อนตัวในทุ่ง เมื่อถึงวันขึ้นเดือนใหม่ กษัตริย์นั่งลงกินอาหาร
25 ซาอูลนั่งประจำที่ข้างกำแพงเหมือนทุกครั้ง โยนาธานลุกขึ้นยืน อับเนอร์นั่งข้างซาอูล
แต่ที่ของดาวิดว่าง
26 วันนั้นซาอูลไม่พูดอะไร คิดว่า "คงมีเรื่องเกิดขึ้นกับเขา เขาไม่สะอาดตามพิธี แน่ละ
เขาคงไม่สะอาด"
27 วันถัดจากวันขึ้นเดือนใหม่ ซึ่งเป็นวันที่สอง ที่ของดาวิดยังว่าง ซาอูลจึงถามโยนาธานว่า
"ทำไมลูกของเจสซีไม่มากินอาหารทั้งเมื่อวานและวันนี้"
28 โยนาธานตอบซาอูลว่า "ดาวิดขออนุญาตผมอย่างจริงจังให้ไปเบธเลเฮม
29 เขาบอกว่า "ขอให้ฉันไปเถอะ ครอบครัวเรามีการถวายเครื่องบูชาในเมือง พี่ชายสั่งให้ฉันไป
ถ้าเจ้าพอใจฉัน ขอให้ฉันไปพบพี่น้อง" เขาจึงไม่ได้มากินอาหารกับกษัตริย์"
30 ซาอูลโกรธโยนาธานจัดและพูดว่า "ไอ้ลูกของหญิงดื้อรั้นวิปริต"
ข้ารู้ว่าเจ้าเลือกเข้าข้างลูกของเจสซี ทำให้ตัวเองอับอาย และทำให้แม่เจ้าขายหน้าราวกับถูกเปลื้องผ้า
31 ตราบใดที่ลูกของเจสซียังมีชีวิต ตัวเจ้ากับราชอาณาจักรของเจ้าจะไม่มั่นคง ไปจับตัวเขามา
เขาต้องตาย"
32 โยนาธานถามพ่อว่า "ทำไมต้องฆ่าเขา" เขาทำอะไรผิด"
33 ซาอูลขว้างหอกใส่โยนาธานเพื่อแทงเขา โยนาธานจึงรู้ว่าพ่อตั้งใจจะฆ่าดาวิด
34 โยนาธานลุกจากโต๊ะด้วยความโกรธจัด ไม่กินอาหารในวันที่สองของเดือน
เพราะเสียใจแทนดาวิดที่พ่อทำให้เขาอับอาย
35 เช้าวันต่อมา โยนาธานออกไปยังทุ่งตามเวลาที่นัดกับดาวิด มีเด็กชายคนหนึ่งไปด้วย
36 เขาบอกเด็กว่า "วิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิง" ขณะเด็กวิ่ง เขายิงลูกธนูเลยตัวเด็กไป

37 เมื่อเด็กไปถึงบริเวณที่ลูกธนูตก โยนาธานตะโกนตามหลังว่า “ลูกธนูอยู่เลยเจ้าไปไม่ใช่หรือ”
38 แล้วตะโกนว่า “เร็วเข้า รีบไป อย่าช้า” เด็กเก็บลูกธนูกลับมาหาเขา
39 เด็กไม่รู้เรื่องอะไร มีแต่โยนาธานกับดาวิดที่รู้ความหมาย
40 โยนาธานส่งอาวุธให้เด็กแล้วบอกว่า “นำกลับเข้าเมือง”
41 เมื่อเด็กไปแล้ว ดาวิดลุกออกมาจากทางใต้ ก้มหน้าลงถึงพื้นคำนับสามครั้ง
ทั้งสองจูบกันและร้องไห้ด้วยกัน ดาวิดร้องไห้หนักกว่า
42 โยนาธานกล่าวกับดาวิดว่า “ไปอย่างสงบเถอะ เราทั้งสองสาบานในพระนามพระยาห์เวห์แล้วว่า
“พระยาห์เวห์ทรงอยู่ระหว่างฉันกับเจ้า และระหว่างลูกหลานฉันกับลูกหลานเจ้า ตลอดไป” ”
ดาวิดลุกจากไป ส่วนโยนาธานกลับเข้าเมือง

21

1 ดาวิดมาหาอาหิเมเลค ปุโรหิตที่เมืองโนบ
อาหิเมเลคออกมาต้อนรับด้วยความหวาดหวั่นและถามว่า “ทำไมท่านมาคนเดียว ไม่มีใครมาด้วย”
2 ดาวิดตอบอาหิเมเลค ปุโรหิตว่า “กษัตริย์ทรงมอบหมายงานให้ฉัน และตรัสว่า
“อย่าให้ใครรู้เรื่องที่เราใช้เจ้าไปทำหรือคำสั่งที่เรามอบให้เจ้า
เราให้ชายหนุ่มไปยังสถานที่แห่งหนึ่งแล้ว”
3 ตอนนี้ท่านมีอะไรอยู่บ้าง” ขอขนมปังห้าก้อน หรืออะไรก็ได้ที่ท่านมีอยู่”
4 ปุโรหิตตอบดาวิดว่า “ฉันไม่มีขนมปังธรรมดา มีแต่ขนมปังบริสุทธิ์
ถ้าชายหนุ่มเหล่านั้นไม่ได้ร่วมหลับนอนกับผู้หญิงก็ให้ได้”
5 ดาวิดตอบปุโรหิตว่า “แน่นอน เราไม่ได้อยู่กับผู้หญิงมาสามวันแล้วตามที่เคยปฏิบัติ
เมื่อฉันออกเดินทาง ร่างกายของชายหนุ่มก็บริสุทธิ์ แม้เป็นการเดินทางธรรมดา
วันนี้ร่างกายของพวกเขายิ่งต้องบริสุทธิ์กว่าเดิมแน่”
6 ปุโรหิตจึงให้ขนมปังบริสุทธิ์แก่เขา เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังถวายต่อพระพักตร์
ซึ่งยกออกจากเบื้องพระพักตร์พระยาห์เวห์เพื่อแทนที่ด้วยขนมปังร้อนในวันที่ยกออก
7 วันนั้นคนรับใช้คนหนึ่งของซาอูลอยู่ที่นั่น ถูกกักไว้ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
เขาชื่อโดเอกชาวเอโดม เป็นคนเลี้ยงสัตว์ที่เก่งที่สุดของซาอูล
8 ดาวิดถามอาหิเมเลคว่า “ท่านมีหอกหรือดาบอยู่บ้างไหม” ฉันไม่ได้เอาดาบหรืออาวุธติดตัวมา
เพราะงานของกษัตริย์เร่งด่วน”
9 ปุโรหิตตอบว่า “ดาบของโกลิอัทชาวฟีลิสเตียที่ท่านฆ่าในหุบเขาเอลาห์อยู่ที่นี่ ห่อผ้าไว้หลังเอโฟด
ถ้าท่านต้องการก็เอาไปเถอะ เพราะที่นี่ไม่มีดาบอื่นอีก”
ดาวิดกล่าวว่า “ไม่มีดาบไหนเหมือนเล่มนั้น ส่งมาให้ฉันเถอะ”
10 วันนั้นดาวิดลุกขึ้นหนีเพราะกลัวซาอูล ไปหาอาคีชกษัตริย์เมืองกัท
11 คนรับใช้ของอาคีชพูดกับกษัตริย์ว่า “นี่ดาวิดกษัตริย์ของแผ่นดินนั้นไม่ใช่หรือ”
พวกเขาร้องเพลงโต้ตอบกันขณะเต้นรำถึงเขาว่า
“ซาอูลฆ่าคนเป็นพัน
ดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่น” ไม่ใช่หรือ”
12 ดาวิดเก็บคำพูดเหล่านี้ไว้ในใจและกลัวอาคีชกษัตริย์เมืองกัทมาก
13 เขาจึงเปลี่ยนท่าทีต่อหน้าคนเหล่านั้น แสร้งทำเป็นเสียสติขณะอยู่ในความควบคุมของพวกเขา
ขีดเขียนบนประตูเมืองและปล่อยน้ำลายไหลเปื้อนเครา
14 อาคีชบอกคนรับใช้ว่า “ดูสิ คนนี้เสียสติ พาเขามาหาฉันทำไม”

15 ฉันขาดคนบ้าหรืออย่างไร พวกเจ้าถึงพาคนนี้มาแสดงอาการบ้าต่อหน้าฉัน
จะให้คนนี้เข้าบ้านฉันหรือ

22

1 ดาวิดออกจากที่นั่นหนีไปยังถ้ำอาดุลลัม เมื่อพี่น้องและทุกคนในครอบครัวพ่อของเขาทราบข่าว
ก็ลงไปหาเขาที่นั่น
2 คนที่เดือดร้อน คนที่เป็นหนี้ และคนที่ไม่พอใจต่างมารวมตัวกับเขา ดาวิดเป็นหัวหน้าของพวกเขา
มีคนอยู่กับเขาประมาณสี่ร้อยคน
3 ดาวิดเดินทางจากที่นั่นไปมิสปาห์ในโมอับ และทูลกษัตริย์โมอับว่า
ขอให้พ่อกับแม่ของข้าพเจ้ามาอยู่กับท่าน จนกว่าข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรเพื่อข้าพเจ้า
4 ดาวิดพาพ่อแม่เข้าเฝ้ากษัตริย์โมอับ ทั้งสองอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่มั่น
5 ผู้เผยพระวจนะกาดบอกดาวิดว่า อย่าอยู่ในที่มั่น จงออกไปยังดินแดนยูดาห์
ดาวิดจึงออกเดินทางไปยังป่าเฮเรท
6 ซาอูลได้ยินว่ามีคนพบดาวิดกับคนที่อยู่กับเขา
เวลานั้นซาอูลนั่งอยู่ใต้ต้นทามาริสก์ที่รามาห์ในกิเบอาห์ ถือหอกอยู่ในมือ
และคนรับใช้ทุกคนยืนล้อมเขา
7 ซาอูลพูดกับคนรับใช้ที่ยืนอยู่รอบ ๆ ว่า ฟังนะ ชาวเบนยามิน
ลูกชายเจสซีจะให้ไร่นาและสวนองุ่นแก่พวกเจ้าทุกคนหรือ
จะตั้งพวกเจ้าทุกคนเป็นหัวหน้าทหารพันคนและหัวหน้าทหารร้อยคนหรือ
8 พวกเจ้าถึงได้ร่วมกันคิดร้ายต่อฉัน ไม่มีใครบอกฉันว่าลูกชายฉันทำพันธสัญญากับลูกชายเจสซี
ไม่มีใครเห็นใจฉันหรือบอกฉันว่าลูกชายฉันยุให้คนรับใช้ของฉันซุ่มทำร้ายฉันอย่างที่เป็นอยู่วันนี้
9 โดเอกชาวเอโดมซึ่งยืนอยู่ข้างคนรับใช้ของซาอูลตอบว่า
ข้าพเจ้าเห็นลูกชายเจสซีมาหาอาหิเมเลคลูกชายอาหิทูบที่เมืองโนบ
10 อาหิเมเลคทูลถามพระยาห์เวห์ให้เขา ให้อาหารเขา และมอบดาบของโกลิอัทชาวฟีลิสเตียให้เขา
11 กษัตริย์จึงส่งคนไปเรียกอาหิเมเลค ปุโรหิตลูกชายของอาหิทูบ
พร้อมกับทุกคนในครอบครัวพ่อของเขาที่เป็นปุโรหิตอยู่ในเมืองโนบ พวกเขาทั้งหมดมาเข้าเฝ้า
12 ซาอูลตรัสว่า ฟังนะ ลูกชายอาหิทูบ
เขาตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่นี่ ฝ่าบาท
13 ซาอูลตรัสกับเขาว่า ทำไมเจ้ากับลูกชายเจสซีร่วมกันคิดร้ายต่อฉัน เจ้าให้ขนมปังกับดาบแก่เขา
และทูลถามพระเจ้าให้เขา เพื่อให้เขาลุกขึ้นซุ่มทำร้ายฉันอย่างที่เป็นอยู่วันนี้
14 อาหิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า ในบรรดาคนรับใช้ของฝ่าบาท
ใครซื่อสัตย์เท่าดาวิดผู้เป็นราชบุตรเขย ผู้บัญชาการองครักษ์ของฝ่าบาท
และเป็นที่ยกย่องในราชสำนัก
15 วันนี้เป็นครั้งแรกหรือที่ข้าพเจ้าทูลถามพระเจ้าให้เขา ขออย่าให้เป็นเช่นนั้น
ขอฝ่าบาทอย่าทรงกล่าวโทษข้าพเจ้าผู้รับใช้หรือครอบครัวพ่อของข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ว่ามากหรือน้อย
16 กษัตริย์ตรัสว่า อาหิเมเลค เจ้ากับทุกคนในครอบครัวพ่อต้องตายแน่
17 กษัตริย์สั่งทหารยามที่ยืนล้อมอยู่ว่า หันไปฆ่าปุโรหิตของพระยาห์เวห์
เพราะพวกเขาเข้าข้างดาวิด รู้ว่าเขาหนีไปแต่ไม่บอกฉัน
แต่คนรับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฆ่าปุโรหิตของพระยาห์เวห์
18 กษัตริย์จึงสั่งโดเอกว่า หันไปโจมตีปุโรหิตเหล่านั้น

โดเอกชาวเอโดมหันไปโจมตีปุโรหิต วันนั้นเขาฆ่าคนที่สวมเอโฟดผ้าลินินแปดสิบห้าคน
19 เขาใช้คมดาบฆ่าคนในเมืองโนบซึ่งเป็นเมืองของปุโรหิต ทั้งชายหญิง เด็กเล็กและทารกที่ยังดูดนม
รวมทั้งวัว ลา และแกะ ล้วนถูกคมดาบฆ่า
20 อาบียาธาร์ ลูกชายคนหนึ่งของอาหิเมเลคและหลานของอาหิทูบหนีรอดไปหาดาวิด
21 อาบียาธาร์บอกดาวิดว่าซาอูลฆ่าปุโรหิตของพระยาห์เวห์แล้ว
22 ดาวิดบอกอาบียาธาร์ว่า "วันนั้นเมื่อเห็นโดเอกชาวเอโดมอยู่ที่นั่น ฉันรู้ว่าเขาจะบอกซาอูลแน่
ฉันต้องรับผิดชอบต่อการตายของทุกคนในครอบครัวพ่อของท่าน
23 อยู่กับฉันเถอะ อย่ากลัวเลย เพราะคนที่ตามเอาชีวิตฉันก็ตามเอาชีวิตท่านด้วย
เมื่ออยู่กับฉันท่านจะปลอดภัย"

23

1 มีคนมาบอกดาวิดว่า "ชาวฟีลิสเตียกำลังรบกับเมืองเคอีลาห์ และปล้นลานนวดข้าว"
2 ดาวิดจึงทูลถามพระยาห์เวห์ว่า "ข้าพเจ้าควรไปโจมตีชาวฟีลิสเตียเหล่านี้หรือ"
พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดว่า "จงไปโจมตีชาวฟีลิสเตียและช่วยเมืองเคอีลาห์"
3 แต่คนของดาวิดบอกว่า "ขนาดอยู่ที่นี่ในยูดาห์พวกเรายังกลัว
แล้วถ้าไปเคอีลาห์สู้กับกองทัพฟีลิสเตียจะยิ่งกลัวเพียงใด"
4 ดาวิดจึงทูลถามพระยาห์เวห์อีกครั้ง พระยาห์เวห์ตรัสตอบว่า "จงลุกขึ้นลงไปยังเคอีลาห์
เพราะเราจะมอบชาวฟีลิสเตียไว้ในมือเจ้า"
5 ดาวิดกับคนของเขาไปเคอีลาห์ สู้รบกับชาวฟีลิสเตีย ยึดฝูงสัตว์ของพวกเขามา
และฆ่าพวกเขาเป็นจำนวนมาก ดาวิดจึงช่วยชาวเมืองเคอีลาห์ไว้
6 เมื่ออาบียาธาร์ลูกชายอาหิเมเลคหนีมาหาดาวิดที่เมืองเคอีลาห์ เขาถือเอโฟดติดมือมาด้วย
7 มีคนบอกซาอูลว่าดาวิดเข้าไปในเคอีลาห์แล้ว ซาอูลกล่าวว่า "พระเจ้ามอบเขาไว้ในมือฉันแล้ว
เพราะเขาเข้าไปติดอยู่ในเมืองที่มีประตูและดาล"
8 ซาอูลระดมคนทั้งหมดไปทำสงคราม เพื่อลงไปล้อมดาวิดกับคนของเขาที่เคอีลาห์
9 ดาวิดรู้ว่าซาอูลกำลังวางแผนร้ายต่อเขา จึงบอกอาบียาธาร์ ปุโรหิตว่า "นำเอโฟดมาที่นี่"
10 แล้วดาวิดทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินแน่ชัดว่าซาอูลต้องการมาที่เคอีลาห์เพื่อทำลายเมืองเพราะข้าพเจ้า
11 ชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพเจ้าให้เขาหรือ" ซาอูลจะลงมาตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินหรือ"
ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล โปรดบอกผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย"
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เขาจะลงมา"
12 ดาวิดจึงทูลถามว่า "ชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพเจ้ากับคนของข้าพเจ้าไว้ในมือซาอูลหรือ"
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "พวกเขาจะมอบให้"
13 ดาวิดกับคนของเขาประมาณหกร้อยคนจึงลุกขึ้นออกจากเคอีลาห์ ไปยังที่ใดก็ตามที่พอไปได้
เมื่อมีคนบอกซาอูลว่าดาวิดหนีจากเคอีลาห์แล้ว ซาอูลก็เลิกไปที่นั่น
14 ดาวิดอาศัยอยู่ตามที่มั่นในถิ่นทุรกันดาร และอยู่ในเขตภูเขาแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ
ซาอูลตามหาเขาทุกวัน แต่พระเจ้าไม่ทรงมอบเขาไว้ในมือซาอูล
15 ดาวิดรู้ว่าซาอูลออกมาตามเอาชีวิตเขา ขณะนั้นดาวิดอยู่ในป่าแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ
16 โยนาธาน ลูกชายของซาอูลลุกขึ้นไปหาดาวิดในป่า และช่วยให้เขามีกำลังใจในพระเจ้า
17 เขาบอกดาวิดว่า "อย่ากลัวเลย พ่อของฉันคือซาอูลจะจับเจ้าไม่ได้
เจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ส่วนฉันจะเป็นรองจากเจ้า พ่อของฉันก็รู้เรื่องนี้"

18 ทั้งสองทำพันธสัญญากันต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วดาวิดอยู่ในป่าต่อไป
ส่วนโยนาธานกลับบ้าน
19 ชาวศิฟขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ กล่าวว่า "ดาวิดซ่อนอยู่กับเราตามที่มั่นในป่า
บนเนินเขาฮาคีลาห์ทางใต้ของเขตกันดารมิใช่หรือ"
20 ดังนั้นขอเชิญฝ่าบาทเสด็จลงมาตามพระประสงค์
ส่วนพวกข้าพเจ้าจะมอบเขาไว้ในพระหัตถ์ของฝ่าบาท"
21 ซาอูลตรัสว่า "พวกเจ้าได้รับพรจากพระยาห์เวห์ เพราะพวกเจ้าเห็นใจฉัน
22 ไปตรวจสอบให้แน่ชัดอีกว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่น เพราะมีคนบอกฉันว่าเขาเจ้าเล่ห์มาก
23 จงสำรวจให้รู้ทุกที่ที่เขาซ่อนตัว แล้วกลับมาบอกฉันให้แน่ชัด ฉันจะไปกับพวกเจ้า
ถ้าเขาอยู่ในดินแดนนี้ ฉันจะค้นหาเขาในทุกกลุ่มพันคนของยูดาห์"
24 พวกเขาลุกขึ้นไปศิฟก่อนซาอูล แต่ดาวิดกับคนของเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน
ในที่ราบอาราบาห์ทางใต้ของเขตกันดาร
25 ซาอูลกับคนของเขาออกไปตามหาดาวิด
เมื่อดาวิดทราบข่าวก็ลงไปยังโขดหินและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน
เมื่อซาอูลทราบก็ไล่ตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน
26 ซาอูลอยู่ด้านหนึ่งของภูเขา ดาวิดกับคนของเขาอยู่อีกด้าน ดาวิดรีบหนีเพราะกลัวซาอูล
เพราะซาอูลกับคนของเขากำลังล้อมเข้ามาเพื่อจับดาวิดกับคนของเขา
27 แต่ผู้ส่งข่าวคนหนึ่งมาหาซาอูลกล่าวว่า "รีบมาเถอะ ชาวฟีลิสเตียบุกปล้นแผ่นดินแล้ว""
28 ซาอูลจึงเลิกตามดาวิดและกลับไปสู้ชาวฟีลิสเตีย ที่นั้นจึงมีชื่อว่าเสลาฮัมมาเลโคท*
29 ดาวิดขึ้นจากที่นั่นไปอยู่ตามที่มั่นในเอนเกดี

24

1 เมื่อซาอูลกลับจากไล่ตามชาวฟีลิสเตีย มีคนมาบอกว่า "ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเอนเกดี"
2 ซาอูลจึงเลือกทหารสามพันคนจากทั่วอิสราเอล
ไปตามหาดาวิดกับคนของเขาตามโขดหินที่แพะป่าอาศัยอยู่
3 เขามาถึงคอกแกะข้างทาง ซึ่งมีถ้ำอยู่ ซาอูลเข้าไปในถ้ำเพื่อถ่ายทุกข์
ส่วนดาวิดกับคนของเขาอยู่ในส่วนลึกสุดของถ้ำ
4 คนของดาวิดบอกเขาว่า "วันนี้แหละที่พระยาห์เวห์ตรัสกับท่านว่า
"เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือเจ้า แล้วเจ้าจะทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นดี" "
ดาวิดจึงลุกขึ้นไปแอบตัดชายเสื้อคลุมของซาอูล
5 ต่อมาดาวิดรู้สึกผิดที่ตัดชายเสื้อคลุมของซาอูล
6 เขาบอกคนของเขาว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงห้ามฉันทำเช่นนี้กับเจ้านายของฉัน
ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิม ฉันจะไม่ยื่นมือทำร้ายเขา เพราะเขาเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิม"
7 ดาวิดใช้คำพูดเหล่านี้ห้ามคนของเขา ไม่ยอมให้พวกเขาลุกขึ้นไปทำร้ายซาอูล
ซาอูลจึงลุกขึ้นออกจากถ้ำแล้วเดินต่อไป
8 ต่อมาดาวิดลุกขึ้นออกจากถ้ำและร้องเรียกซาอูลว่า "ฝ่าบาทผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า""
เมื่อซาอูลหันกลับมา ดาวิดก้มกราบลงจนหน้าถึงพื้นเพื่อแสดงความเคารพ
9 ดาวิดทูลซาอูลว่า "ทำไมฝ่าบาททรงฟังคนที่พูดว่า "ดาวิดคิดจะทำร้ายฝ่าบาท"?

* **23:28 23:28** ชื่อนี้หมายถึง "โขดหินแห่งการแยกจากกัน"

10 วันนี้ฝ่าบาททรงเห็นด้วยตาแล้วว่าพระยาห์เวห์ทรงมอบฝ่าบาทไว้ในมือข้าพเจ้าในถ้ำ
มีคนยุให้ข้าพเจ้าฆ่าฝ่าบาท แต่ข้าพเจ้าไว้ชีวิตฝ่าบาท ข้าพเจ้าคิดว่า
"ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิม"
11 ดูเถิด พ่อของข้าพเจ้า ดูชายเสื้อคลุมของฝ่าบาทในมือข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าตัดชายเสื้อคลุมแต่ไม่ได้ฆ่าฝ่าบาท
จึงทรงรู้และเห็นได้ว่าในมือข้าพเจ้าไม่มีความชั่วหรือการฝ่าฝืน และข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดต่อฝ่าบาท
ถึงกระนั้นฝ่าบาทยังตามล่าเอาชีวิตข้าพเจ้า
12 ขอพระยาห์เวห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับฝ่าบาท และทรงแก้แค้นฝ่าบาทแทนข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือทำร้ายฝ่าบาท
13 ดังสุภาษิตโบราณที่ว่า "ความชั่วมาจากคนชั่ว" แต่ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือทำร้ายฝ่าบาท
14 กษัตริย์อิสราเอลเสด็จออกมาไล่ตามใคร" ฝ่าบาททรงไล่ตามสุนัขตายตัวหนึ่งหรือ"
หมัดตัวหนึ่งหรือ"
15 ดังนั้นขอพระยาห์เวห์ทรงเป็นผู้พิพากษา ตัดสินระหว่างข้าพเจ้ากับฝ่าบาท
ทอดพระเนตรและว่าความให้ข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าบาท"
16 เมื่อดาวิดกล่าวจบ ซาอูลตรัสว่า "นั่นเสียงเจ้าหรือ ดาวิดลูกพ่อ"" แล้วซาอูลก็ร้องไห้เสียงดัง
17 ซาอูลตรัสกับดาวิดว่า "เจ้าชอบธรรมกว่าฉัน เพราะเจ้าทำดีต่อฉัน แต่ฉันทำชั่วต่อเจ้า
18 วันนี้เจ้าแสดงให้เห็นว่าเจ้าทำดีต่อฉันอย่างไร เมื่อพระยาห์เวห์ทรงมอบฉันไว้ในมือเจ้า
เจ้าก็ไม่ฆ่าฉัน
19 ถ้าคนหนึ่งพบศัตรูของตน เขาจะปล่อยศัตรูไปโดยไม่ทำร้ายหรือ"
ขอพระยาห์เวห์ทรงตอบแทนความดีที่เจ้าทำต่อฉันวันนี้
20 ตอนนี้ฉันรู้ว่าเจ้าจะได้เป็นกษัตริย์อย่างแน่นอน และอาณาจักรอิสราเอลจะมั่นคงอยู่ในมือเจ้า
21 ดังนั้นจงสาบานกับฉันต่อพระยาห์เวห์ว่าเจ้าจะไม่กำจัดลูกหลานที่จะสืบต่อจากฉัน
และจะไม่ลบชื่อฉันจากครอบครัวพ่อของฉัน"
22 ดาวิดก็สาบานต่อซาอูล ซาอูลกลับบ้าน ส่วนดาวิดกับคนของเขาขึ้นไปยังที่มั่น

25

1 ซามูเอลสิ้นชีวิต ชาวอิสราเอลทั้งหมดมารวมตัวกันไว้ทุกข์ให้เขา
และฝังเขาไว้ที่บ้านของเขาในรามาห์
จากนั้นดาวิดออกเดินทางลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน
2 มีชายคนหนึ่งอยู่ที่มาโอน ทรัพย์สินของเขาอยู่ในคารเมล เขามั่งคั่งมาก
มีแกะสามพันตัวและแพะหนึ่งพันตัว ขณะนั้นเขากำลังตัดขนแกะที่คารเมล
3 ชายคนนั้นชื่อนาบาล ภรรยาชื่ออาบีกายิล นางมีไหวพริบและหน้าตาสวยงาม
แต่สามีเป็นคนหยาบกระด้างและประพฤติชั่ว เขาเป็นคนในตระกูลคาเลบ
4 ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ได้ยินว่านาบาลกำลังตัดขนแกะ
5 จึงส่งชายหนุ่มสิบคนไป โดยบอกว่า "ขึ้นไปคารเมล หานาบาลและทักทายเขาในนามของฉัน
6 บอกเขาว่า "ขอให้ท่านมีอายุยืน ขอให้ท่านอยู่เป็นสุข ขอให้ครอบครัวของท่านอยู่เป็นสุข
ขอให้ทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่ดี
7 ฉันได้ยินว่าท่านมีคนกำลังตัดขนแกะ คนเลี้ยงแกะของท่านอยู่กับพวกเรา
พวกเราไม่ได้ทำร้ายพวกเขา และตลอดเวลาที่อยู่ในคารเมลก็ไม่มีอะไรของพวกเขาหายไป
8 ลองถามคนหนุ่มของท่านดู พวกเขาจะบอกท่านเอง ขอให้ท่านเมตตาคนหนุ่มเหล่านี้
เพราะเรามาในวันดีเช่นนี้
ขอโปรดแบ่งสิ่งที่ท่านมีให้คนรับใช้ของท่านและดาวิดลูกชายของท่านด้วย" "

9 คนหนุ่มของดาวิดไปบอกนาบาลตามคำของดาวิดทุกประการ แล้วรอคำตอบ
10 นาบาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า “ดาวิดเป็นใคร ลูกชายเจสซีเป็นใคร
เดี๋ยวนี้คนรับใช้ที่หนีจากนายมีอยู่มากมาย
11 จะให้ฉันเอาขนมปัง น้ำ และเนื้อจากสัตว์ที่ฉันฆ่าไว้สำหรับคนตัดขนแกะ
ไปให้คนที่ไม่รู้ว่ามาจากไหนหรือ”
12 คนหนุ่มของดาวิดจึงกลับไปตามทาง และรายงานคำตอบทั้งหมดให้ดาวิดฟัง
13 ดาวิดสั่งคนของเขาว่า “ทุกคนคาดดาบ”
ทุกคนก็คาดดาบ ดาวิดเองก็คาดดาบ มีชายประมาณสี่ร้อยคนตามดาวิดไป
ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้าสัมภาระ
14 แต่คนหนุ่มคนหนึ่งไปบอกอาบีกายิล ภรรยาของนาบาลว่า
“ดาวิดส่งคนจากถิ่นทุรกันดารมาทักทายนายของเรา แต่นายกลับด่าทอพวกเขา
15 คนเหล่านั้นดีต่อพวกเรามาก ไม่เคยทำร้ายเรา
และตลอดเวลาที่เราไปกับพวกเขาในทุ่งก็ไม่มีอะไรหายไปเลย
16 พวกเขาเป็นเหมือนกำแพงป้องกันเราทั้งกลางวันกลางคืน
ตลอดเวลาที่เราอยู่กับพวกเขาขณะเลี้ยงแกะ
17 ตอนนี้ท่านคิดดูเถอะว่าจะทำอย่างไร เพราะภัยร้ายกำลังจะมาถึงนายของเราและทุกคนในบ้าน
เขาเป็นคนพาลจนไม่มีใครพูดกับเขาได้”
18 อาบีกายิลรีบนำขนมปังสองร้อยก้อน เหล้าองุ่นสองภาชนะ แกะห้าตัวที่ชำแหละเตรียมไว้แล้ว
ข้าวคั่วห้าเซอาห์* ลูกเกดหนึ่งร้อยพวง และขนมมะเดื่อสองร้อยก้อน บรรทุกบนหลังลา
19 นางบอกคนหนุ่มของนางว่า “นำหน้าไปก่อน ฉันจะตามไป” แต่นางไม่ได้บอกนาบาลสามี
20 ขณะที่นางขี่ลาลงมาตามทางลับสายตาหลังภูเขา
ดาวิดกับคนของเขาก็ลงมาทางนั้นและพบกับนาง
21 ก่อนหน้านั้นดาวิดพูดว่า “ฉันเสียแรงเปล่าที่คอยปกป้องทุกสิ่งของชายคนนี้ในถิ่นทุรกันดาร
ไม่ให้อะไรของเขาหายไปเลย เขากลับตอบแทนความดีของฉันด้วยความชั่ว
22 ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูของดาวิดอย่างหนักยิ่ง
หากก่อนรุ่งเช้าฉันยังปล่อยให้ผู้ที่ปัสสาวะรดกำแพงสักคนในบรรดาคนของเขามีชีวิตอยู่”†
23 เมื่ออาบีกายิลเห็นดาวิด นางรีบลงจากลา หมอบลงต่อหน้าดาวิดจนหน้าถึงพื้น
24 นางหมอบแทบเท้าของเขาและกล่าวว่า “เจ้านายของดิฉัน ขอให้ความผิดตกอยู่ที่ดิฉันเถอะ
ขอให้ผู้รับใช้คนนี้ได้พูดกับท่าน โปรดฟังคำของดิฉัน
25 ขอเจ้านายอย่าใส่ใจนาบาลคนพาลผู้นี้ ชื่อของเขาบอกนิสัยของเขา นาบาล‡ เป็นชื่อของเขา
และเขาก็โง่เขลาจริง ๆ ส่วนดิฉันผู้รับใช้ของท่านไม่เห็นคนหนุ่มที่ท่านส่งมา
26 ดังนั้นเจ้านายของดิฉัน พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ และท่านก็ยังมีชีวิตอยู่แน่
เพราะพระยาห์เวห์ทรงยับยั้งท่านไม่ให้มีความผิดจากการทำให้นองเลือด
และไม่ให้แก้แค้นด้วยมือตนเอง ขอให้ศัตรูของท่านและคนที่คิดร้ายต่อท่านเป็นเหมือนนาบาล
27 ขอให้ของขวัญที่ผู้รับใช้ของท่านนำมานี้มอบให้ชายหนุ่มที่ติดตามเจ้านายของดิฉัน
28 โปรดยกโทษความผิดของดิฉันด้วย พระยาห์เวห์จะทรงทำให้วงศ์วานของท่านมั่นคงแน่
เพราะท่านทำศึกของพระยาห์เวห์ และจะไม่พบความชั่วในตัวท่านตลอดชีวิต

---

* **25:18 25:18** หนึ่งเซอาห์มีปริมาตรประมาณ 7 ลิตร หรือ 1.9 แกลลอน หรือ 0.8 เพ็ก † **25:22 25:22** หรือ “ผู้ชาย” ‡ **25:25 25:25** ชื่อนี้หมายถึง “โง่เขลา”

29 แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามและเอาชีวิตท่าน
ชีวิตของท่านจะถูกรวบไว้ในห่อแห่งชีวิตกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
แต่พระองค์จะเหวี่ยงชีวิตศัตรูของท่านออกไปราวกับสิ่งที่พุ่งจากกระเปาะของสายเหวี่ยงหิน
30 เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำความดีทุกอย่างที่ตรัสไว้เกี่ยวกับท่าน
และทรงตั้งท่านเป็นผู้นำเหนืออิสราเอล
31 ท่านจะไม่ต้องเสียใจหรือรู้สึกผิดในใจที่ฆ่าคนโดยไม่มีเหตุหรือแก้แค้นด้วยตนเอง
เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำดีต่อท่านแล้ว โปรดระลึกถึงผู้รับใช้คนนี้ด้วย
32 ดาวิดตอบอาบีกายิลว่า สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้ทรงส่งท่านมาพบฉันวันนี้
33 ความรอบคอบของท่านน่าสรรเสริญ และขอให้ท่านได้รับพร
เพราะวันนี้ท่านยับยั้งฉันไม่ให้มีความผิดจากการทำให้นองเลือด และไม่ให้แก้แค้นด้วยมือตนเอง
34 พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ทรงยับยั้งฉันไม่ให้ทำร้ายท่านทรงพระชนม์อยู่แน่
หากท่านไม่รีบมาพบฉัน
ก่อนรุ่งเช้าคงไม่มีผู้ที่ปัสสาวะรดกำแพงสักคนในบรรดาคนของนาบาลเหลืออยู่§
35 ดาวิดรับสิ่งที่นางนำมาแล้วกล่าวว่า กลับบ้านไปอย่างสงบเถอะ
ฉันฟังคำของท่านและรับคำขอของท่านแล้ว
36 อาบีกายิลกลับไปหานาบาล เขากำลังจัดงานเลี้ยงที่บ้านอย่างงานเลี้ยงของกษัตริย์
เขารื่นเริงมากเพราะเมาหนัก นางจึงไม่บอกอะไรเขาจนรุ่งเช้า
37 เช้าวันต่อมา เมื่อนาบาลสร่างเมา ภรรยาจึงเล่าเรื่องเหล่านี้ให้เขาฟัง ใจของเขาเหมือนตายไป
และตัวเขาก็นิ่งราวกับก้อนหิน
38 ราวสิบวันต่อมา พระยาห์เวห์ทรงลงโทษนาบาล เขาจึงตาย
39 เมื่อดาวิดได้ยินว่านาบาลตายแล้ว เขากล่าวว่า สรรเสริญพระยาห์เวห์
ผู้ทรงว่าความให้ฉันพ้นจากความอัปยศที่นาบาลก่อ และทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำชั่ว
พระยาห์เวห์ทรงให้ความชั่วของนาบาลตกลงบนหัวเขาเอง
แล้วดาวิดส่งคนไปพูดเรื่องแต่งงานกับอาบีกายิล เพื่อรับนางมาเป็นภรรยา
40 คนรับใช้ของดาวิดมาหาอาบีกายิลที่คารเมล กล่าวว่า
ดาวิดส่งพวกเรามารับท่านไปเป็นภรรยาของเขา
41 นางลุกขึ้นหมอบกราบจนหน้าถึงพื้นแล้วกล่าวว่า ดิฉันผู้รับใช้ยินดีเป็นคนรับใช้
คอยล้างเท้าให้คนรับใช้ของเจ้านาย
42 อาบีกายิลรีบลุกขึ้นขี่ลา โดยมีสาวใช้ห้าคนติดตาม นางตามคนของดาวิดไปและเป็นภรรยาของเขา
43 ดาวิดรับอาหิโนอัมชาวยิสเรเอลเป็นภรรยาด้วย ทั้งสองจึงเป็นภรรยาของเขา
44 ส่วนซาอูลยกมีคาลลูกสาวของตนซึ่งเป็นภรรยาของดาวิดให้ปัลที ลูกชายของลาอิช ชาวกัลลิม

26

1 ชาวศิฟมาหาซาอูลที่กิเบอาห์ กล่าวว่า
ดาวิดซ่อนอยู่บนเนินเขาฮาคีลาห์ตรงข้ามเขตกันดารมิใช่หรือ
2 ซาอูลจึงออกเดินทางลงไปยังถิ่นทุรกันดารศิฟ พร้อมทหารอิสราเอลที่คัดเลือกมาสามพันคน
เพื่อตามหาดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ
3 ซาอูลตั้งค่ายบนเนินเขาฮาคีลาห์ริมทาง ตรงข้ามเขตกันดาร ส่วนดาวิดยังอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
และเห็นว่าซาอูลตามเขามาที่นั่น
4 ดาวิดจึงส่งคนไปสอดแนมและรู้แน่ว่าซาอูลมาจริง

§ **25:34 25:34** หรือ ผู้ชายสักคน

5 ดาวิดลุกขึ้นไปยังที่ตั้งค่ายของซาอูล และเห็นที่ที่ซาอูลนอนอยู่กับอับเนอร์ ลูกชายของเนอร์
ผู้เป็นแม่ทัพ ซาอูลนอนอยู่กลางวงเกวียน ส่วนทหารตั้งค่ายล้อมรอบ
6 ดาวิดถามอาหิเมเลคชาวฮิตไทต์และอาบีชัย ลูกชายของเศรุยาห์ และน้องชายของโยอาบว่า
"ใครจะลงไปในค่ายของซาอูลกับฉัน""
อาบีชัยตอบว่า "ฉันจะลงไปกับท่าน"
7 คืนนั้นดาวิดกับอาบีชัยเข้าไปในค่าย ซาอูลนอนหลับอยู่กลางวงเกวียน มีหอกปักดินอยู่ข้างศีรษะ
ส่วนอับเนอร์กับทหารนอนล้อมรอบ
8 อาบีชัยบอกดาวิดว่า "วันนี้พระเจ้ามอบศัตรูไว้ในมือท่านแล้ว ขอให้ฉันใช้หอกแทงเขาติดดินทีเดียว
ไม่ต้องแทงซ้ำอีก"
9 แต่ดาวิดบอกอาบีชัยว่า "อย่าฆ่าเขา
ใครยื่นมือทำร้ายผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมแล้วจะไม่มีความผิดได้""
10 ดาวิดกล่าวต่อว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษเขาเอง
หรือวันตายของเขาจะมาถึง หรือเขาจะลงไปรบแล้วตาย
11 ขอพระยาห์เวห์ทรงห้ามฉันยื่นมือทำร้ายผู้ที่พระองค์ทรงเจิม
ตอนนี้เอาหอกที่อยู่ข้างศีรษะเขากับเหยือกน้ำไป แล้วเรากลับกันเถอะ"
12 ดาวิดหยิบหอกกับเหยือกน้ำจากข้างศีรษะซาอูลแล้วทั้งสองก็จากไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครรู้
และไม่มีใครตื่น เพราะพระยาห์เวห์ทรงให้พวกเขาหลับสนิท
13 ดาวิดข้ามไปอีกด้านหนึ่ง แล้วยืนบนยอดเขาไกลออกไป มีระยะห่างมากระหว่างพวกเขา
14 เขาตะโกนเรียกทหารกับอับเนอร์ ลูกชายของเนอร์ว่า "อับเนอร์ ไม่ตอบหน่อยหรือ""
อับเนอร์ตอบว่า "เจ้าเป็นใครถึงมาเรียกกษัตริย์""
15 ดาวิดพูดกับอับเนอร์ว่า "เจ้าเป็นผู้ชายไม่ใช่หรือ" ใครในอิสราเอลจะเทียบเจ้าได้"
ทำไมไม่คุ้มกันเจ้านายของเจ้า ผู้เป็นกษัตริย์" เพราะมีคนหนึ่งเข้ามาเพื่อฆ่าเจ้านายของเจ้า
16 สิ่งที่เจ้าทำไม่ดีเลย พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ พวกเจ้าสมควรตาย
เพราะไม่คุ้มกันเจ้านายของเจ้า ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิม
ดูสิว่าหอกของกษัตริย์กับเหยือกน้ำที่อยู่ข้างศีรษะพระองค์ไปไหนแล้ว"
17 ซาอูลจำเสียงดาวิดได้และถามว่า "นั่นเสียงเจ้าหรือ ดาวิดลูกพ่อ""
ดาวิดตอบว่า "เป็นเสียงข้าพเจ้า ฝ่าบาทผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า"
18 เขากล่าวต่อว่า "ทำไมฝ่าบาททรงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์" ข้าพเจ้าทำอะไรผิด"
ในมือข้าพเจ้ามีความชั่วอะไร"
19 ขอฝ่าบาททรงฟังคำของผู้รับใช้ หากพระยาห์เวห์ทรงกระตุ้นฝ่าบาทให้ต่อต้านข้าพเจ้า
ก็ขอให้พระองค์ทรงรับเครื่องถวาย แต่ถ้ามนุษย์ทำเช่นนั้น
ขอให้พวกเขาถูกสาปแช่งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ เพราะวันนี้พวกเขาขับไล่ข้าพเจ้า
ไม่ให้ยึดมั่นในมรดกของพระยาห์เวห์ ราวกับบอกว่า "ไปปรนนิบัติเทพเจ้าอื่นเสีย""
20 ขออย่าให้เลือดของข้าพเจ้าตกบนแผ่นดินไกลจากพระพักตร์พระยาห์เวห์
เพราะกษัตริย์อิสราเอลเสด็จออกมาตามหาหมัดตัวหนึ่ง เหมือนคนล่านกกระทาบนภูเขา"
21 ซาอูลตรัสว่า "ฉันทำบาปแล้ว กลับมาเถอะ ดาวิดลูกพ่อ ฉันจะไม่ทำร้ายเจ้าอีก
เพราะวันนี้เจ้าเห็นว่าชีวิตฉันมีค่าสำหรับเจ้า ฉันทำเรื่องโง่เขลาและผิดพลาดอย่างยิ่ง"
22 ดาวิดตอบว่า "นี่หอกของฝ่าบาท ให้คนหนุ่มคนหนึ่งข้ามมารับไปเถอะ
23 พระยาห์เวห์จะทรงตอบแทนแต่ละคนตามความชอบธรรมและความซื่อสัตย์ของเขา
เพราะวันนี้พระยาห์เวห์ทรงมอบฝ่าบาทไว้ในมือข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าไม่ยื่นมือทำร้ายผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิม

24 วันนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าชีวิตฝ่าบาทมีค่าอย่างไร
ก็ขอให้พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าชีวิตข้าพเจ้ามีค่าอย่างนั้น
และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการกดขี่ทั้งปวง"
25 ซาอูลตรัสกับดาวิดว่า "ขอให้เจ้าได้รับพร ดาวิดลูกพ่อ
เจ้าจะทำสิ่งใหญ่และประสบความสำเร็จแน่นอน"
แล้วดาวิดก็ไปตามทางของตน ส่วนซาอูลกลับไปยังที่ของตน

27

1 ดาวิดคิดในใจว่า "สักวันฉันคงตายด้วยมือซาอูล ทางที่ดีที่สุดคือหนีไปยังดินแดนฟีลิสเตีย
ซาอูลจะเลิกหวังที่จะตามหาฉันทั่วดินแดนอิสราเอล ฉันจะได้หนีพ้นมือเขา"
2 ดาวิดจึงลุกขึ้นข้ามไปพร้อมกับคนของเขาหกร้อยคน ไปหาอาคีช ลูกชายของมาโอค
ผู้เป็นกษัตริย์เมืองกัท
3 ดาวิดกับคนของเขาอยู่กับอาคีชในเมืองกัท ทุกคนพาครอบครัวมาด้วย ดาวิดพาภรรยาสองคน
คืออาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบีกายิล ชาวคารเมล ภรรยาของนาบาล
4 เมื่อซาอูลได้ข่าวว่าดาวิดหนีไปเมืองกัท เขาก็เลิกตามหา
5 ดาวิดบอกอาคีชว่า "ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานของท่าน
ขอให้จัดที่ในเมืองชนบทแห่งหนึ่งให้ข้าพเจ้าอยู่
เหตุใดผู้รับใช้ของท่านจึงต้องอยู่กับท่านในเมืองหลวง""
6 วันนั้นอาคีชจึงยกศิกลากให้ดาวิด เมืองศิกลากจึงตกเป็นของกษัตริย์ยูดาห์มาจนถึงทุกวันนี้
7 ดาวิดอยู่ในดินแดนฟีลิสเตียเป็นเวลาหนึ่งปีเต็มกับอีกสี่เดือน
8 ดาวิดกับคนของเขายกกำลังขึ้นไปโจมตีชาวเกชูร์ ชาวกิร์ซี และชาวอามาเลข
คนเหล่านี้อาศัยอยู่ในดินแดนนั้นมาแต่โบราณ ตามทางไปชูร์จนถึงแผ่นดินอียิปต์
9 ดาวิดโจมตีดินแดนนั้น ไม่ไว้ชีวิตชายหรือหญิงสักคน และยึดแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า
แล้วกลับมาหาอาคีช
10 อาคีชถามว่า "วันนี้พวกเจ้าไปโจมตีใครมา""
ดาวิดตอบว่า "ทางใต้ของยูดาห์ ทางใต้ของชาวเยราเมเอล และทางใต้ของชาวเคไนต์"
11 ดาวิดไม่ไว้ชีวิตชายหรือหญิงสักคนที่จะนำกลับเมืองกัท เพราะคิดว่า
"พวกเขาอาจบอกเรื่องของเราว่า "ดาวิดทำอย่างนี้"
และบอกว่าเขาทำเช่นนี้มาตลอดเวลาที่อยู่ในดินแดนฟีลิสเตีย"
12 อาคีชเชื่อดาวิดและคิดว่า "เขาทำให้ชาวอิสราเอลซึ่งเป็นชนชาติของเขารังเกียจเขาอย่างยิ่ง
ดังนั้นเขาจะเป็นคนรับใช้ของฉันตลอดไป"

28

1 ในเวลานั้นชาวฟีลิสเตียระดมกองทัพเพื่อทำสงครามกับอิสราเอล อาคีชบอกดาวิดว่า
"เจ้ากับคนของเจ้าจะต้องออกไปรบพร้อมกับฉัน จงรู้ไว้ให้แน่"
2 ดาวิดตอบอาคีชว่า "แล้วท่านจะได้เห็นว่าคนรับใช้ของท่านทำอะไรได้บ้าง"
อาคีชบอกดาวิดว่า "ถ้าอย่างนั้นฉันจะตั้งเจ้าเป็นองครักษ์ของฉันตลอดไป"
3 ซามูเอลตายแล้ว ชาวอิสราเอลทั้งหมดไว้ทุกข์ให้เขาและฝังเขาไว้ในเมืองของเขาที่รามาห์
ซาอูลได้ขับไล่คนทรงวิญญาณและหมอผีออกจากแผ่นดิน
4 ชาวฟีลิสเตียรวมพลมาตั้งค่ายที่ชูเนม ส่วนซาอูลระดมชาวอิสราเอลทั้งหมดมาตั้งค่ายที่กิลโบอา
5 เมื่อซาอูลเห็นกองทัพฟีลิสเตียก็กลัว ใจสั่นสะท้านอย่างยิ่ง
6 ซาอูลทูลถามพระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ทรงตอบเขา ไม่ว่าทางความฝัน อูริม
หรือผู้เผยพระวจนะ

7 ซาอูลจึงสั่งคนรับใช้ว่า "หาผู้หญิงที่ทรงวิญญาณให้ฉัน ฉันจะไปถามนาง"
คนรับใช้ตอบว่า "มีผู้หญิงที่ทรงวิญญาณอยู่ที่เอนโดร์"
8 ซาอูลปลอมตัวเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วไปกับชายอีกสองคน พวกเขามาหาผู้หญิงคนนั้นตอนกลางคืน
ซาอูลกล่าวว่า "ขอทำนายให้ฉันด้วยวิญญาณที่เจ้าใช้ และเรียกคนที่ฉันบอกชื่อให้ขึ้นมา"
9 นางตอบว่า "ท่านก็รู้ว่าซาอูลทำอะไร เขากำจัดคนทรงวิญญาณกับหมอผีออกจากแผ่นดิน
ทำไมท่านวางกับดักเอาชีวิตฉันให้ฉันต้องตาย""
10 ซาอูลสาบานต่อนางโดยอ้างพระยาห์เวห์ว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่
เจ้าจะไม่ถูกลงโทษเพราะเรื่องนี้"
11 นางถามว่า "จะให้ฉันเรียกใครขึ้นมา""
เขาตอบว่า "เรียกซามูเอลขึ้นมาให้ฉัน"
12 เมื่อผู้หญิงคนนั้นเห็นซามูเอล นางก็ร้องเสียงดังและพูดกับซาอูลว่า "ท่านหลอกฉันทำไม
ท่านคือซาอูล""
13 กษัตริย์ตรัสกับนางว่า "อย่ากลัวเลย เจ้าเห็นอะไร""
นางตอบซาอูลว่า "ฉันเห็นเทพองค์หนึ่งขึ้นมาจากใต้ดิน"
14 เขาถามว่า "รูปร่างเป็นอย่างไร""
นางตอบว่า "เป็นชายชราคนหนึ่งกำลังขึ้นมา เขาสวมเสื้อคลุม" ซาอูลเข้าใจว่าเป็นซามูเอล
จึงก้มกราบจนหน้าถึงพื้นเพื่อแสดงความเคารพ
15 ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า "เจ้ารบกวนฉัน เรียกฉันขึ้นมาทำไม""
ซาอูลตอบว่า "ข้าพเจ้าเดือดร้อนหนัก ชาวฟีลิสเตียทำสงครามกับข้าพเจ้า
พระเจ้าทรงจากข้าพเจ้าไปและไม่ทรงตอบอีกเลย ไม่ว่าจะทางผู้เผยพระวจนะหรือความฝัน
ข้าพเจ้าจึงเรียกท่านมาเพื่อให้บอกว่าควรทำอย่างไร"
16 ซามูเอลตอบว่า "เจ้าจะถามฉันทำไม
ในเมื่อพระยาห์เวห์ทรงจากเจ้าไปและกลายเป็นศัตรูของเจ้าแล้ว"
17 พระยาห์เวห์ทรงทำต่อเจ้าตามที่ตรัสผ่านฉัน
พระองค์ทรงฉีกอาณาจักรจากมือเจ้าแล้วมอบให้คนร่วมชาติของเจ้า คือดาวิด
18 เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
ไม่ลงโทษชาวอามาเลขตามพระพิโรธรุนแรงของพระองค์ พระยาห์เวห์จึงทรงทำเช่นนี้กับเจ้าวันนี้
19 พระยาห์เวห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับเจ้าไว้ในมือชาวฟีลิสเตีย
พรุ่งนี้เจ้ากับลูกชายจะอยู่กับฉัน พระยาห์เวห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือชาวฟีลิสเตียด้วย"
20 ซาอูลล้มตัวเหยียดยาวลงกับพื้นทันทีด้วยความหวาดกลัวคำของซามูเอล เขาไม่มีแรง
เพราะไม่ได้กินอะไรเลยตลอดวันและคืนที่ผ่านมา
21 ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาหาซาอูล เห็นว่าเขาทุกข์ใจมาก จึงกล่าวว่า
"ดิฉันผู้รับใช้ของท่านฟังคำท่านแล้ว ยอมเสี่ยงชีวิตทำตามที่ท่านบอก
22 บัดนี้ขอท่านฟังคำของดิฉันบ้าง ให้ดิฉันนำขนมปังสักเล็กน้อยมาให้ท่านกิน
เพื่อจะมีแรงเดินทางต่อ"
23 แต่ซาอูลปฏิเสธว่า "ฉันจะไม่กิน" คนรับใช้ของเขากับผู้หญิงคนนั้นช่วยกันคะยั้นคะยอ
เขาจึงยอมฟัง ลุกจากพื้นมานั่งบนเตียง
24 ผู้หญิงคนนั้นมีลูกวัวขุนอยู่ในบ้าน นางรีบฆ่ามัน แล้วนำแป้งมานวดและอบเป็นขนมปังไร้เชื้อ
25 นางยกอาหารมาให้ซาอูลกับคนรับใช้ พวกเขากินแล้วลุกขึ้นออกไปในคืนนั้น

29

1 ชาวฟีลิสเตียรวมกองทัพทั้งหมดที่อาเฟก ส่วนชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ข้างน้ำพุที่ยิสเรเอล

2 บรรดาเจ้าเมืองชาวฟีลิสเตียเดินนำกองทัพที่จัดเป็นกองละร้อยคนและกองละพันคน
ส่วนดาวิดกับคนของเขาเดินท้ายขบวนไปกับอาคีช
3 เจ้าเมืองชาวฟีลิสเตียถามว่า "ชาวฮีบรูพวกนี้มาทำอะไร""
อาคีชตอบพวกเขาว่า "นี่ดาวิด คนรับใช้ของซาอูล กษัตริย์อิสราเอล
ผู้ที่อยู่กับฉันมาหลายวันหรือแม้แต่หลายปีไม่ใช่หรือ" ตั้งแต่เขาแปรพักตร์มาหาฉันจนถึงวันนี้
ฉันไม่พบความผิดอะไรในตัวเขา"
4 แต่เจ้าเมืองชาวฟีลิสเตียโกรธอาคีช พวกเขาบอกว่า "ให้ชายคนนี้กลับไปยังที่ที่ท่านจัดให้เขาอยู่
อย่าให้เขาลงไปรบกับเรา มิฉะนั้นเขาอาจหันมาเป็นศัตรูระหว่างรบ เขาจะคืนดีกับเจ้านายเดิมด้วยอะไร
ถ้าไม่ใช่ศีรษะของคนเหล่านี้"
5 นี่ไม่ใช่ดาวิดที่พวกเขาร้องเพลงโต้ตอบกันขณะเต้นรำว่า
"ซาอูลฆ่าคนเป็นพัน
ดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่น" หรอกหรือ""
6 อาคีชจึงเรียกดาวิดมาบอกว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ เจ้าเป็นคนซื่อตรง ในสายตาฉัน
การที่เจ้าร่วมทัพออกไปและกลับมากับฉันเป็นเรื่องดี
เพราะตั้งแต่เจ้ามาหาฉันจนวันนี้ฉันไม่พบความชั่วในตัวเจ้า แต่บรรดาเจ้าเมืองไม่พอใจเจ้า
7 บัดนี้จงกลับไปอย่างสงบ อย่าทำให้เจ้าเมืองชาวฟีลิสเตียไม่พอใจ"
8 ดาวิดถามอาคีชว่า "ข้าพเจ้าทำอะไรผิด" ตั้งแต่ข้าพเจ้าอยู่ต่อหน้าท่านมาจนวันนี้
ท่านพบความผิดอะไรในตัวข้าพเจ้าหรือ
จึงไม่ให้ข้าพเจ้าออกไปรบกับศัตรูของฝ่าบาทผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า""
9 อาคีชตอบดาวิดว่า "ฉันรู้ว่าในสายตาฉันเจ้าเป็นคนดีเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า
แต่เจ้าเมืองชาวฟีลิสเตียบอกว่า "เขาจะไปรบกับเราไม่ได้"
10 พรุ่งนี้เช้าจงลุกแต่เช้า พร้อมคนรับใช้ของเจ้านายของเจ้าที่มากับเจ้า
พอมีแสงสว่างก็ออกเดินทาง"
11 ดาวิดกับคนของเขาลุกแต่เช้าออกเดินทางกลับดินแดนฟีลิสเตีย
ส่วนชาวฟีลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

30

1 วันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของเขากลับมาถึงศิกลาก ชาวอามาเลขได้บุกดินแดนใต้และศิกลาก
โจมตีและเผาเมืองศิกลาก
2 จับผู้หญิงและทุกคนในเมืองไปเป็นเชลยทั้งเด็กและผู้ใหญ่ แต่ไม่ได้ฆ่าใครเลย
พวกเขาพาคนเหล่านั้นไปแล้วจากไป
3 เมื่อดาวิดกับคนของเขามาถึงเมือง ก็เห็นว่าเมืองถูกเผา ส่วนภรรยา ลูกชาย
และลูกสาวของพวกเขาถูกจับไปเป็นเชลย
4 ดาวิดกับคนที่อยู่กับเขาต่างร้องไห้เสียงดังจนไม่มีแรงจะร้องอีก
5 ภรรยาสองคนของดาวิดก็ถูกจับไป คืออาหิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบีกายิล ภรรยาของนาบาล
ชาวคารเมล
6 ดาวิดทุกข์ใจมาก เพราะคนของเขาพูดว่าจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย
ทุกคนเศร้าโศกถึงลูกชายลูกสาวของตน แต่ดาวิดเรียกกำลังใจขึ้นจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา
7 ดาวิดบอกอาบียาธาร์ ปุโรหิตลูกชายของอาหิเมเลค ว่า "ขอนำเอโฟดมาให้ฉัน"
อาบียาธาร์นำเอโฟดมาให้ดาวิด
8 ดาวิดทูลถามพระยาห์เวห์ว่า "ถ้าข้าพเจ้าไล่ตามกองโจรนี้ จะตามทันหรือไม่""
พระองค์ตรัสตอบว่า "จงไล่ตาม เจ้าจะตามทันแน่และนำทุกคนกับทุกสิ่งกลับคืนมาได้แน่นอน"
9 ดาวิดกับคนหกร้อยคนที่อยู่กับเขาออกเดินทางมาถึงลำธารเบโสร์ ที่นั่นคนที่อยู่ข้างหลังก็หยุดพัก

10 ดาวิดกับชายสี่ร้อยคนไล่ตามต่อ ส่วนอีกสองร้อยคนเหนื่อยล้าเกินกว่าจะข้ามลำธารเบโสร์
จึงอยู่ที่นั่น
11 พวกเขาพบชาวอียิปต์คนหนึ่งกลางทุ่งและพามาหาดาวิด ให้ขนมปังเขากินและให้น้ำดื่ม
12 พวกเขาให้ขนมมะเดื่อชิ้นหนึ่งกับลูกเกดสองพวง เมื่อกินแล้วเขาก็ฟื้นกำลัง
เพราะตลอดสามวันสามคืนเขาไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มน้ำเลย
13 ดาวิดถามว่า "เจ้าเป็นคนของใคร" มาจากไหน""
เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นชายหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนรับใช้ชาวอามาเลขคนหนึ่ง
นายทิ้งข้าพเจ้าไว้เพราะข้าพเจ้าป่วยเมื่อสามวันก่อน
14 พวกเราบุกดินแดนใต้ของชาวเคเรธี พื้นที่ของยูดาห์ และดินแดนใต้ของคาเลบ
ทั้งยังเผาศิกลากด้วย"
15 ดาวิดถามเขาว่า "เจ้าจะพาฉันลงไปหากองโจรนี้ได้ไหม""
เขาตอบว่า "ขอให้ท่านสาบานต่อพระเจ้าว่าจะไม่ฆ่าข้าพเจ้าหรือส่งข้าพเจ้าคืนให้นาย
แล้วข้าพเจ้าจะพาท่านลงไปหาพวกเขา"
16 เมื่อเขาพาดาวิดลงไป ก็เห็นคนเหล่านั้นกระจายกันอยู่ทั่วบริเวณ กิน ดื่ม และเต้นรำ
เพราะของที่ยึดมาได้มากมายจากดินแดนฟีลิสเตียและดินแดนยูดาห์
17 ดาวิดโจมตีพวกเขาตั้งแต่พลบค่ำจนถึงเย็นวันรุ่งขึ้น ไม่มีใครรอดไปได้
นอกจากชายหนุ่มสี่ร้อยคนที่ขี่อูฐหนีไป
18 ดาวิดเอาทุกสิ่งที่ชาวอามาเลขยึดไปกลับคืนมา และช่วยภรรยาทั้งสองของเขาด้วย
19 ไม่มีสิ่งใดของพวกเขาขาดไป ทั้งคนเล็กคนใหญ่ ลูกชายลูกสาว ของที่ถูกปล้น
หรือสิ่งอื่นใดที่ถูกยึดไป ดาวิดนำทุกสิ่งกลับมา
20 ดาวิดยึดฝูงแกะและฝูงวัวทั้งหมด คนของดาวิดต้อนสัตว์เหล่านี้นำหน้าฝูงสัตว์อื่น แล้วกล่าวว่า
"นี่คือของที่ดาวิดยึดมาได้"
21 ดาวิดกลับมาหาชายสองร้อยคนที่เหนื่อยจนตามไปไม่ได้ ซึ่งพวกเขาให้พักอยู่ที่ลำธารเบโสร์
คนเหล่านั้นออกมาต้อนรับดาวิดและคนที่อยู่กับเขา ดาวิดเข้าไปทักทายพวกเขา
22 แต่คนชั่วและคนพาลทั้งหมดในหมู่คนที่ไปกับดาวิดพูดว่า "พวกเขาไม่ได้ไปกับเรา
เราจะไม่แบ่งของที่เอาคืนมาให้พวกเขา นอกจากภรรยาและลูกของแต่ละคน
ให้พาไปแล้วแยกย้ายกันเสีย"
23 ดาวิดตอบว่า "พี่น้องของฉัน อย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งที่พระยาห์เวห์ประทานให้เรา
พระองค์ทรงคุ้มครองเราและมอบกองโจรที่บุกเรามาไว้ในมือเรา
24 ใครจะฟังพวกเจ้าเรื่องนี้" คนที่ลงไปรบจะได้ส่วนแบ่งเท่ากับคนที่อยู่เฝ้าสัมภาระ ให้แบ่งเท่ากัน"
25 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ดาวิดกำหนดเรื่องนี้เป็นกฎและข้อปฏิบัติในอิสราเอลสืบมาจนถึงทุกวันนี้
26 เมื่อดาวิดกลับมาถึงศิกลาก
เขาส่งของที่ยึดมาได้บางส่วนไปให้ผู้อาวุโสแห่งยูดาห์ซึ่งเป็นสหายของเขา พร้อมข้อความว่า
"นี่เป็นของขวัญสำหรับพวกท่านจากสิ่งที่ยึดได้จากศัตรูของพระยาห์เวห์"
27 เขาส่งให้คนในเบธเอล ราโมทแห่งดินแดนใต้ และยัททีร์
28 คนในอาโรเออร์ สิฟโมท และเอชเทโมอา
29 คนในราคาล เมืองต่าง ๆ ของชาวเยราเมเอล และเมืองต่าง ๆ ของชาวเคไนต์
30 คนในโฮรมาห์ โบรอาชาน และอาธาค
31 คนในเฮโบรน และทุกแห่งที่ดาวิดกับคนของเขาเคยพักอาศัย

31

1 ชาวฟีลิสเตียสู้รบกับอิสราเอล ชายอิสราเอลหนีชาวฟีลิสเตียและถูกฆ่าตายบนภูเขากิลโบอา

2 ชาวฟีลิสเตียไล่ทันซาอูลกับลูกชาย และฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชูอา
ลูกชายทั้งสามของซาอูล
3 การรบหนักหน่วงขึ้นรอบซาอูล นักธนูไล่ทันเขา เขาทุกข์ทรมานอย่างยิ่งเพราะนักธนูเหล่านั้น
4 ซาอูลบอกผู้ถือเครื่องอาวุธว่า "ชักดาบแทงฉันเสีย
อย่าให้พวกที่ไม่ได้เข้าสุหนัตมาแทงและทำทารุณต่อฉัน" แต่ผู้ถือเครื่องอาวุธไม่ยอม เพราะกลัวมาก
ซาอูลจึงหยิบดาบของตนแล้วทิ้งตัวลงบนคมดาบ
5 เมื่อผู้ถือเครื่องอาวุธเห็นว่าซาอูลตายแล้ว เขาก็ทิ้งตัวลงบนคมดาบของตนและตายพร้อมซาอูล
6 วันนั้นซาอูล ลูกชายทั้งสาม ผู้ถือเครื่องอาวุธ และคนของเขาทั้งหมดตายพร้อมกัน
7 เมื่อชาวอิสราเอลที่อยู่อีกฟากของหุบเขาและคนที่อยู่อีกฟากแม่น้ำจอร์แดนเห็นว่าทหารอิสราเอล
หนี และซาอูลกับลูกชายตายแล้ว พวกเขาก็ทิ้งเมืองหนีไป ชาวฟีลิสเตียจึงเข้ามาอยู่ในเมืองเหล่านั้น
8 วันรุ่งขึ้นชาวฟีลิสเตียมาปลดเอาสิ่งของจากศพคนตาย
พบซาอูลกับลูกชายทั้งสามนอนตายบนภูเขากิลโบอา
9 พวกเขาตัดศีรษะซาอูล ถอดชุดเกราะของเขา
แล้วส่งคนไปทั่วดินแดนฟีลิสเตียเพื่อประกาศข่าวในวิหารรูปเคารพและแก่ประชาชน
10 พวกเขานำชุดเกราะไปไว้ในวิหารอัชทาโรท และตรึงศพซาอูลไว้ที่กำแพงเมืองเบธชาน
11 เมื่อชาวยาเบชกิเลอาดได้ยินเรื่องที่ชาวฟีลิสเตียทำกับซาอูล
12 ชายกล้าหาญทั้งหมดก็ลุกขึ้น เดินทางตลอดคืน
ไปนำศพซาอูลกับศพลูกชายลงมาจากกำแพงเมืองเบธชาน กลับมายาเบชแล้วเผาศพเหล่านั้นที่นั่น
13 พวกเขานำกระดูกไปฝังใต้ต้นทามาริสก์* ในเมืองยาเบช แล้วอดอาหารเจ็ดวัน

* **31:13 31:13** หรือ "ต้นซอลต์ซีดาร์"

หนังสือซามูเอล เล่มที่สอง

1 หลังจากซาอูลสิ้นชีวิต ดาวิดกลับมาจากการสังหารชาวอามาเลข และพักอยู่ที่ศิกลากสองวัน
2 ในวันที่สาม ปรากฏว่า* มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล
เสื้อผ้าของเขาฉีกขาดและมีดินบนศีรษะ เมื่อมาถึงดาวิด เขาก็หมอบลงกับพื้นเพื่อแสดงความเคารพ
3 ดาวิดถามเขาว่า "เจ้ามาจากไหน"
เขาตอบว่า "ข้าหนีมาจากค่ายของอิสราเอล"
4 ดาวิดถามว่า "เกิดอะไรขึ้น" เล่าให้ข้าฟังเถิด"
เขาตอบว่า "ผู้คนหนีจากการรบ และผู้คนจำนวนมากล้มตาย
ซาอูลกับโยนาธานบุตรของท่านก็ตายด้วย"
5 ดาวิดถามชายหนุ่มที่นำข่าวมาว่า "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าซาอูลกับโยนาธานบุตรของท่านตายแล้ว"
6 ชายหนุ่มตอบว่า "ข้าบังเอิญไปถึงภูเขากิลโบอา เห็นซาอูลกำลังพิงหอกอยู่
และรถรบกับพลม้ากำลังไล่ตามท่านมาติด ๆ
7 เมื่อท่านหันมาเห็นข้า ท่านก็เรียก ข้าจึงตอบว่า "ข้าอยู่นี่"
8 ท่านถามว่า "เจ้าเป็นใคร" ข้าตอบว่า "ข้าเป็นชาวอามาเลข"
9 ท่านจึงบอกข้าว่า "มายืนข้างข้าแล้วฆ่าข้าเสียเถิด ความทุกข์ทรมานกำลังครอบงำข้า
เพราะชีวิตข้ายังไม่สิ้น"
10 ข้าจึงเข้าไปยืนข้างท่านแล้วฆ่าท่าน เพราะแน่ใจว่าหลังจากท่านล้มลงแล้ว ท่านคงไม่รอด
ข้าถอดมงกุฎจากศีรษะและกำไลจากแขนของท่าน แล้วนำมามอบให้นายของข้าที่นี่"
11 ดาวิดจับเสื้อของตนฉีกออก คนทั้งหลายที่อยู่กับเขาก็ทำเช่นเดียวกัน
12 พวกเขาไว้ทุกข์ ร้องไห้ และอดอาหารจนถึงเย็นให้แก่ซาอูล โยนาธานบุตรของท่าน
ประชาชนของพระยาห์เวห์† และวงศ์วานอิสราเอล เพราะพวกเขาล้มตายด้วยคมดาบ
13 ดาวิดถามชายหนุ่มที่นำข่าวมาว่า "เจ้าเป็นคนที่ไหน"
เขาตอบว่า "ข้าเป็นบุตรของคนต่างถิ่น เป็นชาวอามาเลข"
14 ดาวิดถามว่า "เจ้าไม่กลัวหรือที่กล้าลงมือทำลายผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิม"
15 ดาวิดเรียกชายหนุ่มคนหนึ่งมาสั่งว่า "เข้ามาฆ่าเขาเสีย" ชายหนุ่มคนนั้นฟันเขาจนตาย
16 ดาวิดพูดกับเขาว่า "โลหิตของเจ้าจงตกอยู่บนศีรษะของเจ้าเอง
เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำเจ้าเองว่า "ข้าฆ่าผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมไว้" "
17 ดาวิดแต่งบทคร่ำครวญนี้ไว้อาลัยให้ซาอูลและโยนาธานบุตรของท่าน
18 และสั่งให้สอนเพลงธนูนี้แก่ชาวยูดาห์ เพลงนี้บันทึกไว้ในหนังสือยาชาร์
19 "โอ อิสราเอล เกียรติภูมิของเจ้าถูกสังหารบนที่สูงของเจ้า"
เหล่าผู้กล้าล้มลงได้อย่างไร"
20 อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท
อย่าประกาศตามถนนในเมืองอัชเคโลน
มิฉะนั้นบุตรสาวชาวฟีลิสเตียจะยินดี
บุตรสาวของพวกที่ไม่ได้เข้าสุหนัตจะโห่ร้องด้วยชัยชนะ
21 โอ ภูเขากิลโบอา

---

* **1:2** **1:2** ในที่นี้ "ปรากฏว่า" ใช้ถ่ายทอดคำอุทานภาษาฮีบรู "הִנֵּה" ซึ่งชวนให้มองดู สังเกต พิจารณา หรือเพ่งดูสิ่งที่กำลังกล่าวถึง
† **1:12** **1:12** ในฉบับภาษาไทยนี้ "พระยาห์เวห์" ใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" และมักออกเสียงว่า "ยาห์เวห์" ส่วนฉบับภาษาอังกฤษพิมพ์คำที่หมายถึง "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ด้วยอักษรตัวใหญ่ทั้งหมดเมื่อใช้แทนพระนามนี้

ขออย่าให้มีน้ำค้างหรือฝนตกบนเจ้า และอย่าให้มีทุ่งที่ให้ผลเป็นของถวาย
เพราะที่นั่นโล่ของเหล่าผู้กล้าแปดเปื้อนและถูกทิ้งไว้
โล่ของซาอูลมิได้ถูกชโลมด้วยน้ำมัน
22 จากโลหิตของผู้ถูกสังหาร
จากไขมันของเหล่าผู้กล้า
ธนูของโยนาธานไม่เคยถอยกลับ
ดาบของซาอูลก็ไม่เคยกลับมาเปล่า
23 ซาอูลกับโยนาธานเป็นที่รักและชื่นชมเมื่อยังมีชีวิต
แม้ในความตาย ทั้งสองก็ไม่แยกจากกัน
พวกเขารวดเร็วกว่านกอินทรี
แข็งแรงกว่าสิงโต
24 บุตรสาวอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้ให้ซาอูล
ผู้ให้พวกเจ้าสวมเสื้อผ้าสีแดงเข้มอย่างงดงาม
ผู้ประดับเสื้อผ้าของพวกเจ้าด้วยทองคำ
25 เหล่าผู้กล้าล้มลงกลางสนามรบได้อย่างไร
โยนาธานถูกสังหารบนที่สูงของเจ้า
26 โยนาธาน พี่น้องของข้า ข้าทุกข์ใจเพราะเจ้า
เจ้าเป็นที่ชื่นใจยิ่งสำหรับข้า
ความรักที่เจ้ามีต่อข้าช่างอัศจรรย์
ยิ่งกว่าความรักของสตรี
27 เหล่าผู้กล้าล้มลงได้อย่างไร
อาวุธสงครามสูญสิ้นไปแล้ว

2

1 หลังจากนั้น ดาวิดทูลถามพระยาห์เวห์ว่า
ข้าพระองค์ควรขึ้นไปยังเมืองใดเมืองหนึ่งของยูดาห์หรือไม่
พระยาห์เวห์ตรัสว่า จงขึ้นไป
ดาวิดทูลถามว่า ข้าพระองค์ควรขึ้นไปที่ไหน
พระองค์ตรัสว่า ที่เฮโบรน
2 ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั่นพร้อมภรรยาทั้งสอง คืออาหิโนอัมชาวยิสเรเอล
และอาบีกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล
3 ดาวิดพาคนของเขาขึ้นไปด้วย แต่ละคนพาครอบครัวไป พวกเขาอาศัยอยู่ตามเมืองต่าง ๆ
ในเขตเฮโบรน
4 ชาวยูดาห์มาที่นั่นและเจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ มีคนบอกดาวิดว่า
ชาวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ฝังศพซาอูล
5 ดาวิดจึงส่งคนไปหาชาวยาเบชกิเลอาด พร้อมข้อความว่า ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรพวกท่าน
เพราะพวกท่านแสดงความเมตตาต่อซาอูลผู้เป็นนายของพวกท่าน โดยฝังศพท่าน
6 บัดนี้ขอพระยาห์เวห์ทรงแสดงความเมตตาและความซื่อสัตย์ต่อพวกท่าน
ข้าจะตอบแทนความเมตตาที่พวกท่านแสดงนี้ด้วย เพราะพวกท่านได้ทำเช่นนั้น
7 ดังนั้นจงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด ซาอูลนายของพวกท่านตายแล้ว
และวงศ์วานยูดาห์ก็เจิมข้าให้เป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา
8 ฝ่ายอับเนอร์บุตรเนอร์ ผู้บัญชาการกองทัพของซาอูล
พาอิชโบเชทบุตรของซาอูลข้ามไปยังมาหะนาอิม

9 และตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนือกิเลอาด ชาวอาชูร์ ยิสเรเอล เอฟราอิม เบนยามิน
และอิสราเอลทั้งหมด
10 อิชโบเชทบุตรซาอูลมีอายุสี่สิบปีเมื่อเริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอล และครองราชย์สองปี
แต่วงศ์วานยูดาห์ติดตามดาวิด
11 ดาวิดครองราชย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีกับหกเดือน
12 อับเนอร์บุตรเนอร์กับคนของอิชโบเชทบุตรซาอูลออกจากมาหะนาอิมไปกิเบโอน
13 โยอาบบุตรนางเศรุยาห์กับคนของดาวิดออกไปพบพวกเขาที่สระน้ำกิเบโอน
ทั้งสองฝ่ายนั่งคนละฝั่งของสระ
14 อับเนอร์พูดกับโยอาบว่า "ให้พวกหนุ่ม ๆ ลุกขึ้นประลองกันต่อหน้าเราเถิด"
โยอาบตอบว่า "ให้พวกเขาลุกขึ้นสิ"
15 พวกเขาจึงลุกขึ้นและข้ามไปตามจำนวน ฝ่ายเบนยามินและอิชโบเชทบุตรซาอูลมีสิบสองคน
ฝ่ายคนของดาวิดก็มีสิบสองคน
16 แต่ละคนจับศีรษะคู่ต่อสู้แล้วแทงดาบเข้าที่สีข้างของอีกฝ่าย ต่างก็ล้มตายพร้อมกัน
จึงเรียกสถานที่นั้นในกิเบโอนว่า เฮลคัทฮัสซูริม*
17 วันนั้นการต่อสู้ดุเดือดมาก อับเนอร์กับคนอิสราเอลพ่ายแพ้ต่อคนของดาวิด
18 บุตรชายสามคนของนางเศรุยาห์อยู่ที่นั่น คือโยอาบ อาบีชัย และอาสาเฮล
อาสาเฮลวิ่งเร็วราวกับละมั่งป่า
19 อาสาเฮลไล่ตามอับเนอร์ ไม่เบี่ยงไปทางขวาหรือทางซ้ายเลย
20 อับเนอร์หันมาถามว่า "นั่นเจ้าใช่ไหม อาสาเฮล""
เขาตอบว่า "ใช่"
21 อับเนอร์บอกเขาว่า "หันไปทางขวาหรือทางซ้ายเสีย
เลือกจับชายหนุ่มคนหนึ่งแล้วเอาชุดเกราะของเขาไป" แต่อาสาเฮลไม่ยอมเลิกไล่ตาม
22 อับเนอร์บอกอาสาเฮลอีกว่า "เลิกตามข้าเถิด ทำไมข้าต้องตีเจ้าจนล้มลง"
แล้วข้าจะมองหน้าโยอาบพี่ชายของเจ้าได้อย่างไร""
23 แต่อาสาเฮลไม่ยอมเลิก
อับเนอร์จึงใช้ปลายด้ามหอกแทงเข้าที่ลำตัวของเขาจนหอกทะลุออกด้านหลัง
เขาล้มลงและตายตรงนั้น ทุกคนที่มาถึงจุดที่อาสาเฮลล้มตายต่างก็หยุดอยู่ตรงนั้น
24 แต่โยอาบกับอาบีชัยยังไล่ตามอับเนอร์ต่อไป เมื่อพวกเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ซึ่งอยู่หน้ากีอาห์
ริมทางไปถิ่นทุรกันดารกิเบโอน ดวงอาทิตย์ก็ตก
25 ชาวเบนยามินรวมตัวกันตามหลังอับเนอร์เป็นกองเดียว และยืนอยู่บนยอดเนินเขา
26 อับเนอร์ร้องบอกโยอาบว่า "ดาบจะกลืนกินไปตลอดหรือ"
เจ้าไม่รู้หรือว่าท้ายที่สุดจะเหลือแต่ความขมขื่น"
อีกนานเท่าไรเจ้าจึงจะสั่งคนของเจ้าให้เลิกไล่ตามพี่น้องของตน""
27 โยอาบตอบว่า "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด† ถ้าเจ้าไม่พูดเช่นนั้น
พอถึงเช้าพวกทหารคงแยกย้ายไป ไม่ไล่ตามพี่น้องของตนต่อแน่ฉันนั้น"
28 โยอาบเป่าแตร ทุกคนก็หยุด ไม่ไล่ตามชาวอิสราเอลอีก และไม่สู้รบต่อ
29 อับเนอร์กับคนของเขาเดินผ่านอาราบาห์ตลอดคืนนั้น ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ผ่านบิธโรนทั้งหมด
แล้วมาถึงมาหะนาอิม
30 โยอาบกลับจากการไล่ตามอับเนอร์ เมื่อรวบรวมคนทั้งหมดแล้ว
พบว่าคนของดาวิดหายไปสิบเก้าคน นอกเหนือจากอาสาเฮล
31 แต่คนของดาวิดฆ่าชาวเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายสามร้อยหกสิบคน

---

* **2:16 2:16** "เฮลคัทฮัสซูริม" หมายถึง "ทุ่งแห่งกริช" † **2:27 2:27** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม"

32 พวกเขานำศพอาสาเฮลไปฝังในที่ฝังศพของบิดาที่เบธเลเฮม
โยอาบกับคนของเขาเดินทางตลอดคืน และพอรุ่งสางพวกเขาก็อยู่ที่เฮโบรน

3

1 สงครามระหว่างวงศ์วานซาอูลกับวงศ์วานดาวิดยืดเยื้อ ดาวิดเข้มแข็งขึ้นเรื่อย ๆ
ส่วนวงศ์วานซาอูลอ่อนกำลังลงเรื่อย ๆ
2 ดาวิดมีบุตรชายเกิดที่เฮโบรน บุตรคนแรกคืออัมโนน เกิดจากอาหิโนอัมชาวยิสเรเอล
3 คนที่สองคือคิเลอาบ เกิดจากอาบีกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล คนที่สามคืออับซาโลม
เกิดจากมาอาคาห์บุตรสาวของทัลมัยกษัตริย์แห่งเกชูร์
4 คนที่สี่คืออาโดนียาห์ เกิดจากฮักกีท คนที่ห้าคือเชฟาทิยาห์ เกิดจากอาบีทัล
5 คนที่หกคืออิทเรอัม เกิดจากเอกลาห์ภรรยาของดาวิด
ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของดาวิดที่เกิดในเฮโบรน
6 ระหว่างที่วงศ์วานซาอูลกับวงศ์วานดาวิดทำสงครามกัน
อับเนอร์ก็เพิ่มอำนาจของตนในวงศ์วานซาอูล
7 ซาอูลมีนางสนมชื่อริสปาห์ บุตรสาวของอัยยาห์ อิชโบเชทถามอับเนอร์ว่า
“ทำไมเจ้าถึงไปหลับนอนกับนางสนมของพ่อข้า”
8 อับเนอร์โกรธมากที่อิชโบเชทพูดอย่างนั้น เขาตอบว่า “ข้าเป็นหัวสุนัขของยูดาห์หรืออย่างไร
ทุกวันนี้ข้ายังแสดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูลผู้เป็นพ่อของเจ้า
ต่อพี่น้องและมิตรสหายของซาอูล ไม่ได้ส่งตัวเจ้าให้ดาวิด
แต่วันนี้เจ้ากลับกล่าวหาข้าเรื่องผู้หญิงคนนี้
9 ขอให้พระเจ้าลงโทษอับเนอร์ และเพิ่มโทษให้หนักยิ่งขึ้น
หากข้าไม่ทำให้ดาวิดตามที่พระยาห์เวห์ทรงสาบานไว้กับเขา
10 คือย้ายอาณาจักรจากวงศ์วานซาอูล และตั้งบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลกับยูดาห์
ตั้งแต่ดานจนถึงเบเออร์เชบา”
11 อิชโบเชทไม่กล้าตอบอับเนอร์อีกแม้แต่คำเดียว เพราะกลัวเขา
12 อับเนอร์ส่งคนไปหาดาวิดในนามของตน พร้อมข้อความว่า “แผ่นดินนี้เป็นของใคร” แล้วบอกว่า
“ทำพันธมิตรกับข้าเถิด แล้วข้าจะช่วยนำอิสราเอลทั้งหมดมาอยู่ฝ่ายท่าน”
13 ดาวิดตอบว่า “ดี ข้าจะทำข้อตกลงกับเจ้า แต่มีข้อแม้อย่างหนึ่ง คือเมื่อเจ้ามาพบข้า
เจ้าต้องพามีคาลบุตรสาวของซาอูลมาด้วย มิฉะนั้นข้าจะไม่พบเจ้า”
14 ดาวิดส่งคนไปหาอิชโบเชทบุตรของซาอูลด้วยว่า “ส่งมีคาลภรรยาของข้าคืนมา
ข้าได้นางมาเป็นภรรยาด้วยหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศของชาวฟีลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น”
15 อิชโบเชทจึงส่งคนไปรับนางมาจากพัลทีเอลบุตรลาอิช สามีของนาง
16 สามีของนางเดินร้องไห้ตามนางไปจนถึงบาฮูริม อับเนอร์จึงบอกเขาว่า “กลับไปเสีย”
เขาก็กลับไป
17 อับเนอร์พูดกับผู้อาวุโสของอิสราเอลว่า
“ก่อนหน้านี้พวกท่านอยากให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือพวกท่าน
18 บัดนี้จงทำเถิด เพราะพระยาห์เวห์ตรัสถึงดาวิดว่า
‘เราจะช่วยประชาชนอิสราเอลของเราให้พ้นจากเงื้อมมือชาวฟีลิสเตียและศัตรูทั้งหมดของพวกเขา
โดยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา’ ”
19 อับเนอร์ยังพูดกับชาวเบนยามินด้วย แล้วไปพบดาวิดที่เฮโบรน
เล่าทุกสิ่งที่อิสราเอลและวงศ์วานเบนยามินเห็นชอบ
20 อับเนอร์มาหาดาวิดที่เฮโบรนพร้อมชายยี่สิบคน ดาวิดจัดงานเลี้ยงให้เขาและคนที่มาด้วย

21 อับเนอร์พูดกับดาวิดว่า "ข้าจะไปเรียกอิสราเอลทั้งหมดมาหานายของข้าผู้เป็นกษัตริย์
เพื่อพวกเขาจะได้ทำพันธสัญญากับท่าน แล้วท่านจะได้ครองราชย์เหนือทุกสิ่งที่ท่านปรารถนา"
ดาวิดส่งอับเนอร์กลับไป และเขาจากไปโดยสันติ
22 ขณะนั้นโยอาบกับคนของดาวิดกลับมาจากการจู่โจม พร้อมของที่ปล้นมาได้มาก
อับเนอร์ไม่ได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะดาวิดส่งเขากลับไป และเขาก็จากไปโดยสันติ
23 เมื่อโยอาบกับกองทหารทั้งหมดที่มากับเขากลับมา มีคนบอกโยอาบว่า
"อับเนอร์บุตรเนอร์มาพบกษัตริย์ และกษัตริย์ส่งเขากลับไป เขาจากไปโดยสันติ"
24 โยอาบเข้าไปหากษัตริย์แล้วถามว่า "ท่านทำอะไรลงไป" อับเนอร์มาหาท่าน
แล้วทำไมท่านถึงปล่อยให้เขากลับไป"
25 ท่านก็รู้จักอับเนอร์บุตรเนอร์ เขามาเพื่อหลอกท่าน สืบว่าท่านไปไหนมาไหน
และรู้ทุกอย่างที่ท่านทำ"
26 เมื่อโยอาบออกจากดาวิด เขาส่งคนไปตามอับเนอร์ พวกเขาพาตัวอับเนอร์กลับจากบ่อน้ำสิราห์
แต่ดาวิดไม่รู้เรื่องนี้
27 เมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรน โยอาบพาเขาแยกไปกลางประตูเมือง เพื่อพูดกันตามลำพัง
แล้วแทงเขาที่ลำตัวจนตาย เพื่อแก้แค้นที่อับเนอร์ทำให้อาสาเฮลน้องชายของโยอาบตาย
28 ต่อมาเมื่อดาวิดทราบข่าว เขากล่าวว่า "ข้าและอาณาจักรของข้าไม่มีความผิดในสายพระเนตร
พระยาห์เวห์ตลอดไปในเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนอร์
29 ขอให้ความผิดนี้ตกอยู่บนศีรษะโยอาบและวงศ์วานบิดาของเขาทั้งหมด
ขออย่าให้วงศ์วานโยอาบขาดคนที่มีของเหลวไหลจากร่างกาย หรือคนเป็นโรคเรื้อน
หรือคนที่เดินพยุงไม้เท้า หรือคนที่ตายด้วยคมดาบ หรือคนที่ขาดแคลนอาหาร"
30 โยอาบกับอาบีชัยน้องชายฆ่าอับเนอร์
เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของพวกเขาในศึกที่กิเบโอน
31 ดาวิดสั่งโยอาบกับทุกคนที่อยู่กับเขาว่า "จงฉีกเสื้อผ้า สวมผ้ากระสอบ
และเดินไว้ทุกข์นำหน้าศพอับเนอร์" กษัตริย์ดาวิดเดินตามแคร่หามศพ
32 พวกเขาฝังศพอับเนอร์ที่เฮโบรน กษัตริย์ร้องไห้เสียงดังที่หลุมศพอับเนอร์ ทุกคนก็ร้องไห้ด้วย
33 กษัตริย์คร่ำครวญถึงอับเนอร์ว่า "อับเนอร์ควรตายอย่างคนโง่หรือ"
34 มือของเจ้าไม่ได้ถูกมัด เท้าของเจ้าไม่ได้ถูกล่าม เจ้าล้มลงเหมือนคนที่ล้มต่อหน้าคนชั่ว"
ทุกคนก็ร้องไห้ให้เขาอีก
35 ทุกคนมาขอให้ดาวิดกินอาหารขณะที่ยังเป็นเวลากลางวัน แต่ดาวิดสาบานว่า
"ขอพระเจ้าลงโทษข้าอย่างหนัก หากข้ากินขนมปังหรือสิ่งใดก่อนดวงอาทิตย์ตก"
36 ทุกคนสังเกตเห็นเช่นนั้นและพอใจ ไม่ว่ากษัตริย์จะทำอะไร ประชาชนทุกคนก็พอใจ
37 วันนั้นประชาชนทุกคนและชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงเข้าใจว่า
กษัตริย์ไม่ได้มีส่วนในการฆ่าอับเนอร์บุตรเนอร์
38 กษัตริย์พูดกับคนของเขาว่า "พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าวันนี้ผู้นำผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งล้มลงในอิสราเอล"
39 วันนี้ข้าอ่อนกำลัง แม้ได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว
ส่วนบุตรชายของนางเศรุยาห์เหล่านี้เกินกำลังที่ข้าจะรับมือได้
ขอพระยาห์เวห์ทรงตอบแทนผู้ทำชั่วตามความชั่วของเขา"

4

1 เมื่อบุตรชายของซาอูลได้ยินว่าอับเนอร์ตายที่เฮโบรน มือของเขาก็อ่อนแรงลง
และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ตื่นตระหนก

2 บุตรชายของซาอูลมีหัวหน้ากองกำลังจู่โจมอยู่สองคน คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนชื่อเรคาบ
ทั้งสองเป็นบุตรของริมโมนชาวเบเอโรท ซึ่งเป็นชาวเบนยามิน
เพราะเมืองเบเอโรทก็นับว่าเป็นส่วนหนึ่งของเบนยามิน
3 ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกิททาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะคนต่างถิ่นจนถึงทุกวันนี้
4 โยนาธานบุตรของซาอูลมีบุตรชายคนหนึ่งซึ่งขาพิการ
เขาอายุห้าขวบเมื่อข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอล พี่เลี้ยงอุ้มเขาหนี แต่ขณะรีบหนี
เขาตกลงมาจนขาพิการ เด็กคนนี้ชื่อเมฟีโบเชท
5 เรคาบกับบาอานาห์บุตรของริมโมนชาวเบเอโรท ออกเดินทางมาถึงบ้านอิชโบเชทตอนแดดร้อนจัด
ขณะที่เขากำลังพักผ่อนตอนเที่ยง
6 ทั้งสองเข้าไปถึงกลางบ้านทำทีว่าจะไปเอาข้าวสาลี แล้วแทงอิชโบเชทที่ลำตัว
จากนั้นเรคาบกับบาอานาห์น้องชายก็หนีไป
7 เมื่อทั้งสองเข้าไปในบ้าน อิชโบเชทนอนอยู่บนเตียงในห้องนอน พวกเขาเข้าทำร้ายและฆ่าเขา
ตัดศีรษะ แล้วนำศีรษะติดตัวไป เดินทางผ่านอาราบาห์ตลอดคืน
8 พวกเขานำศีรษะของอิชโบเชทมาหาดาวิดที่เฮโบรน และทูลกษัตริย์ว่า
"นี่คือศีรษะของอิชโบเชทบุตรซาอูล ศัตรูของท่านผู้หมายเอาชีวิตท่าน
วันนี้พระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นซาอูลกับลูกหลานของเขา* ให้นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์แล้ว"
9 ดาวิดตอบเรคาบกับบาอานาห์น้องชาย ซึ่งเป็นบุตรของริมโมนชาวเบเอโรทว่า
"พระยาห์เวห์ผู้ทรงช่วยชีวิตข้าให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวงทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
10 เมื่อมีคนมาบอกข้าว่า "ซาอูลตายแล้ว" และคิดว่านำข่าวดีมา ข้ากลับจับเขาฆ่าที่ศิกลาก
นั่นคือรางวัลที่ข้าให้เขาสำหรับข่าวนั้น
11 แล้วเมื่อคนชั่วฆ่าคนชอบธรรมในบ้านของเขาเองขณะนอนบนเตียง
ข้าจะไม่เรียกร้องให้พวกเจ้าชดใช้ด้วยชีวิต และกำจัดพวกเจ้าไปจากแผ่นดินหรือ""
12 ดาวิดสั่งชายหนุ่มของเขา พวกเขาจึงฆ่าคนทั้งสอง ตัดมือและเท้าของคนทั้งสอง
แล้วแขวนร่างไว้ข้างสระน้ำในเฮโบรน ส่วนศีรษะของอิชโบเชท
พวกเขานำไปฝังในที่ฝังศพของอับเนอร์ที่เฮโบรน

5

1 จากนั้นชนเผ่าทั้งหมดของอิสราเอลมาหาดาวิดที่เฮโบรน และกล่าวว่า
"พวกเราเป็นเลือดเนื้อเดียวกับท่าน
2 ในอดีต แม้ซาอูลเป็นกษัตริย์เหนือเรา ท่านก็เป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและกลับมา
พระยาห์เวห์ตรัสกับท่านว่า "เจ้าจะเป็นผู้เลี้ยงแกะให้ประชาชนอิสราเอลของเรา
และเจ้าจะเป็นผู้นำเหนืออิสราเอล" "
3 ผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลจึงมาพบกษัตริย์ที่เฮโบรน
กษัตริย์ดาวิดทำพันธสัญญากับพวกเขาที่นั่นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
แล้วพวกเขาเจิมดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
4 ดาวิดมีอายุสามสิบปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์สี่สิบปี
5 ท่านครองราชย์เหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีกับหกเดือน
และครองราชย์เหนืออิสราเอลกับยูดาห์ทั้งหมดที่เยรูซาเล็มสามสิบสามปี
6 กษัตริย์กับคนของท่านไปยังเยรูซาเล็มเพื่อสู้กับชาวเยบุสที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
ชาวเยบุสพูดกับดาวิดว่า "แม้แต่คนตาบอดกับคนขาพิการก็กันเจ้าไม่ให้เข้ามาได้"
เพราะคิดว่าดาวิดไม่มีทางเข้าไปได้
7 แต่ดาวิดยึดป้อมปราการศิโยนได้ ที่นั่นคือเมืองของดาวิด

* **4:8 4:8** หรือแปลว่า "เชื้อสาย"

8 วันนั้นดาวิดกล่าวว่า “ใครจะโจมตีชาวเยบุส
ให้ขึ้นไปทางรางน้ำแล้วโจมตีคนขาพิการและคนตาบอดเหล่านั้นที่ดาวิดเกลียดชัง”
ด้วยเหตุนี้จึงมีคำกล่าวว่า “คนตาบอดกับคนขาพิการเข้าไปในบ้านไม่ได้”
9 ดาวิดอาศัยอยู่ในป้อมปราการและเรียกที่นั่นว่าเมืองของดาวิด ท่านสร้างสิ่งก่อสร้างโดยรอบ
จากมิลโลเข้าไปด้านใน
10 ดาวิดยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพสถิตกับท่าน
11 ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระส่งทูตมาหาดาวิด พร้อมไม้สนซีดาร์ ช่างไม้ และช่างก่อหิน
พวกเขาสร้างบ้านให้ดาวิด
12 ดาวิดตระหนักว่าพระยาห์เวห์ทรงตั้งท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
และทรงยกอาณาจักรของท่านให้สูงขึ้นเพื่อประโยชน์ของประชาชนอิสราเอลของพระองค์
13 หลังจากดาวิดย้ายจากเฮโบรนมาเยรูซาเล็ม ท่านรับนางสนมและภรรยาเพิ่มอีกจากเยรูซาเล็ม
และท่านมีบุตรชายและบุตรสาวเพิ่มอีก
14 บุตรของท่านที่เกิดในเยรูซาเล็มมีชื่อดังนี้ ชัมมูอา โชบับ นาธัน โซโลมอน
15 อิบฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย
16 เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท
17 เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
พวกเขาทั้งหมดก็ยกทัพขึ้นไปตามหาดาวิด ดาวิดทราบข่าวจึงลงไปยังป้อมปราการ
18 ชาวฟีลิสเตียมาถึงและกระจายกำลังอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม
19 ดาวิดทูลถามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพระองค์ควรยกทัพขึ้นไปสู้กับชาวฟีลิสเตียหรือไม่”
พระองค์จะทรงมอบพวกเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือ”
พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดว่า “จงขึ้นไป เราจะมอบชาวฟีลิสเตียไว้ในมือเจ้าแน่นอน”
20 ดาวิดไปถึงบาอัลเปราซิมและโจมตีพวกเขาที่นั่น ท่านกล่าวว่า
“พระยาห์เวห์ทรงทะลวงศัตรูของข้าต่อหน้าข้า ราวกับน้ำที่ทะลักผ่านช่องแตก”
ท่านจึงเรียกที่นั่นว่าบาอัลเปราซิม*
21 ชาวฟีลิสเตียทิ้งรูปเคารพไว้ที่นั่น ดาวิดกับคนของเขาจึงนำรูปเหล่านั้นไป
22 ชาวฟีลิสเตียยกทัพขึ้นมาอีกครั้ง และกระจายกำลังอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม
23 เมื่อดาวิดทูลถามพระยาห์เวห์ พระองค์ตรัสว่า “อย่าขึ้นไป จงอ้อมไปด้านหลังพวกเขา
แล้วเข้าโจมตีทางด้านหน้าต้นหม่อน
24 เมื่อเจ้าได้ยินเสียงย่างเท้าบนยอดต้นหม่อน จงรีบลงมือ
เพราะเมื่อนั้นพระยาห์เวห์ได้ออกไปนำหน้าเจ้าแล้วเพื่อโจมตีกองทัพชาวฟีลิสเตีย”
25 ดาวิดทำตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา และโจมตีชาวฟีลิสเตียตั้งแต่เกบาไปจนถึงเกเซอร์

6

1 ดาวิดรวบรวมทหารที่คัดเลือกแล้วทั้งหมดของอิสราเอลอีกครั้ง จำนวนสามหมื่นคน
2 ดาวิดกับทุกคนที่อยู่กับเขาออกจากบาอาเลยูดาห์ เพื่ออัญเชิญหีบของพระเจ้าจากที่นั่น
หีบนี้เรียกขานด้วยพระนาม คือพระนามของพระยาห์เวห์จอมทัพ ผู้ประทับเหนือเครูบ
3 พวกเขาวางหีบของพระเจ้าบนเกวียนใหม่ แล้วนำออกจากบ้านอาบีนาดับที่ตั้งอยู่บนเนินเขา
อุสซาห์กับอาหิโยบุตรชายของอาบีนาดับเป็นผู้ขับเกวียนใหม่นั้น
4 พวกเขานำหีบของพระเจ้าออกจากบ้านอาบีนาดับบนเนินเขา โดยอาหิโยเดินนำหน้าหีบ
5 ดาวิดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดบรรเลงดนตรีต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
ด้วยเครื่องดนตรีทุกชนิดที่ทำจากไม้สนไซเปรส ทั้งพิณ เครื่องสาย รำมะนา กรับ และฉาบ
6 เมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคน วัวสะดุด อุสซาห์จึงยื่นมือไปจับหีบของพระเจ้าไว้

---

* **5:20 5:20** “บาอัลเปราซิม” หมายถึง “เจ้านายผู้ทะลวงออก”

7 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอุสซาห์ และพระเจ้าทรงตีเขาที่นั่นเพราะความผิดของเขา
เขาจึงตายข้างหีบของพระเจ้า
8 ดาวิดขุ่นเคืองที่พระยาห์เวห์ทรงปะทุพระพิโรธต่ออุสซาห์ จึงเรียกสถานที่นั้นว่าเปเรศอุสซาห์*
ซึ่งยังเรียกกันเช่นนี้จนถึงทุกวันนี้
9 วันนั้นดาวิดกลัวพระยาห์เวห์และกล่าวว่า "หีบของพระยาห์เวห์จะมาอยู่กับข้าได้อย่างไร"
10 ดาวิดจึงไม่ยอมนำหีบของพระยาห์เวห์ไปไว้กับท่านในเมืองของดาวิด
แต่ดาวิดนำหีบไปไว้ที่บ้านโอเบดเอโดมชาวกัท
11 หีบของพระยาห์เวห์อยู่ที่บ้านโอเบดเอโดมชาวกัทสามเดือน
พระยาห์เวห์ทรงอวยพรโอเบดเอโดมและทุกคนในบ้านของเขา
12 มีคนทูลกษัตริย์ดาวิดว่า "พระยาห์เวห์ทรงอวยพรครอบครัวโอเบดเอโดมและทุกสิ่งที่เขามี
เพราะหีบของพระเจ้า"
ดาวิดจึงไปรับหีบของพระเจ้าจากบ้านโอเบดเอโดม แล้วนำขึ้นมายังเมืองของดาวิดด้วยความยินดี
13 เมื่อคนหามหีบของพระยาห์เวห์เดินไปได้หกก้าว
ดาวิดก็ถวายวัวตัวหนึ่งกับลูกวัวที่ขุนไว้เป็นเครื่องบูชา
14 ดาวิดเต้นรำต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์สุดกำลัง โดยสวมเอโฟดผ้าลินิน
15 ดาวิดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดนำหีบของพระยาห์เวห์ขึ้นมา พร้อมเสียงโห่ร้องและเสียงแตร
16 ขณะที่หีบของพระยาห์เวห์เข้ามาในเมืองของดาวิด
มีคาลบุตรสาวของซาอูลมองออกมาทางหน้าต่าง
นางเห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วก็ดูหมิ่นท่านอยู่ในใจ
17 พวกเขานำหีบของพระยาห์เวห์เข้ามาและตั้งไว้ตรงที่จัดไว้กลางกระโจมที่ดาวิดกางไว้สำหรับหีบ
จากนั้นดาวิดถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาแห่งสันติต่อพระยาห์เวห์
18 เมื่อดาวิดถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาแห่งสันติเสร็จแล้ว
ท่านให้พรประชาชนในพระนามพระยาห์เวห์จอมทัพ
19 ท่านแจกขนมปัง อินทผลัม และลูกเกดให้ประชาชนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งชายและหญิง คนละส่วน
จากนั้นทุกคนก็กลับบ้านของตน
20 ดาวิดกลับไปให้พรแก่ครอบครัวของตน มีคาลบุตรสาวซาอูลออกมาพบท่านแล้วพูดว่า
"วันนี้กษัตริย์อิสราเอลช่างดูมีเกียรติเสียจริง"
ท่านเปิดเผยร่างกายต่อหน้าสาวใช้ของบรรดาข้ารับใช้ของท่าน
ราวกับคนไร้ค่าเปิดเผยร่างกายอย่างไม่อาย"
21 ดาวิดตอบมีคาลว่า "ข้าทำต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
ผู้ทรงเลือกข้ามากกว่าพ่อของเจ้าและวงศ์วานทั้งหมดของเขา
ให้ข้าเป็นผู้นำเหนือประชาชนของพระยาห์เวห์ คือเหนืออิสราเอล
ข้าจะเฉลิมฉลองต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
22 ข้าจะยอมให้ตัวเองดูไร้เกียรติยิ่งกว่านี้ และจะเห็นว่าตนต่ำต้อย
แต่สาวใช้ที่เจ้าพูดถึงจะให้เกียรติข้า"
23 มีคาลบุตรสาวของซาอูลไม่มีบุตรจนถึงวันตาย

7

1 เมื่อกษัตริย์อาศัยอยู่ในบ้านของตน
และพระยาห์เวห์ประทานความสงบจากศัตรูรอบด้านให้ท่านแล้ว
2 กษัตริย์พูดกับนาธันผู้เผยพระวจนะว่า "ข้าอยู่ในบ้านที่สร้างด้วยไม้สนซีดาร์
แต่หีบของพระเจ้ากลับอยู่ภายในม่านกระโจม"

* **6:8 6:8** "เปเรศอุสซาห์" หมายถึง "การปะทุพระพิโรธต่ออุสซาห์"

3 นาธันตอบกษัตริย์ว่า “ท่านคิดจะทำอะไรก็ทำเถิด เพราะพระยาห์เวห์สถิตกับท่าน”
4 แต่ในคืนนั้นเอง พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงนาธันว่า
5 “จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ “เจ้าจะสร้างบ้านให้เราอาศัยหรือ”
6 ตั้งแต่วันที่เราพาชาวอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ เราไม่เคยอาศัยในบ้าน
แต่เดินทางอยู่ในกระโจมและพลับพลา
7 ตลอดทุกแห่งที่เราเดินทางไปกับชาวอิสราเอลทั้งหมด
เราเคยพูดกับผู้ใดจากชนเผ่าอิสราเอลที่เราสั่งให้เลี้ยงดูประชาชนอิสราเอลของเราสักคำไหมว่า
‘ทำไมพวกเจ้าจึงไม่สร้างบ้านไม้สนซีดาร์ให้เรา’” ”
8 ฉะนั้นจงบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสดังนี้ “เรานำเจ้ามาจากคอกแกะ
ขณะเจ้าเดินตามฝูงแกะ ให้เป็นผู้นำเหนือประชาชนอิสราเอลของเรา
9 เราอยู่กับเจ้าทุกแห่งที่เจ้าไป และกำจัดศัตรูทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า
เราจะทำให้เจ้ามีชื่อเสียงยิ่งใหญ่เทียบเท่าผู้ยิ่งใหญ่บนแผ่นดินโลก
10 เราจะกำหนดที่ให้ประชาชนอิสราเอลของเราและให้พวกเขาหยั่งรากอยู่ที่นั่น
เพื่อให้พวกเขาอาศัยอยู่ในที่ของตน ไม่ต้องถูกย้ายไปอีก คนชั่วจะไม่ข่มเหงพวกเขาเหมือนแต่ก่อนอีก
11 และอย่างที่เคยเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยที่เราแต่งตั้งผู้วินิจฉัยให้ปกครองประชาชนอิสราเอลของเรา
เราจะให้เจ้าพักจากศัตรูทั้งหมดของเจ้า ยิ่งกว่านั้นพระยาห์เวห์ตรัสกับเจ้าว่า
พระยาห์เวห์จะสร้างวงศ์วานให้เจ้า
12 เมื่อวันเวลาของเจ้าครบแล้วและเจ้านอนหลับไปกับบรรพบุรุษ
เราจะตั้งผู้สืบเชื้อสายที่เกิดจากตัวเจ้าเองให้สืบต่อ และจะสถาปนาอาณาจักรของเขา
13 เขาจะสร้างบ้านสำหรับนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเขาไว้ตลอดไป
14 เราจะเป็นพ่อของเขา และเขาจะเป็นลูกของเรา ถ้าเขาทำผิด
เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์และการเฆี่ยนตีจากมนุษย์
15 แต่ความเมตตาของเราจะไม่จากเขาไป เหมือนที่เราถอนความเมตตาจากซาอูล
ผู้ที่เราปลดออกไปให้พ้นหน้าเจ้า
16 วงศ์วานและอาณาจักรของเจ้าจะมั่นคงอยู่ต่อหน้าเจ้าตลอดไป
บัลลังก์ของเจ้าจะตั้งมั่นตลอดไป’” ”
17 นาธันบอกดาวิดทุกถ้อยคำตามนิมิตทั้งหมดนี้
18 กษัตริย์ดาวิดเข้าไปนั่งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ แล้วกล่าวว่า “ข้าพระองค์เป็นใครเล่า
ข้าแต่องค์เจ้า* พระยาห์เวห์ และวงศ์วานของข้าพระองค์เป็นอะไร
พระองค์จึงทรงพาข้าพระองค์มาถึงขั้นนี้”
19 เรื่องนี้ยังเป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าแต่องค์เจ้า พระยาห์เวห์
พระองค์ยังตรัสถึงวงศ์วานของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอีกยาวนาน นี่เป็นเรื่องของมนุษย์ด้วยหรือ
ข้าแต่องค์เจ้า พระยาห์เวห์”
20 ดาวิดจะทูลอะไรต่อพระองค์ได้อีก” พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์อยู่แล้ว ข้าแต่องค์เจ้า
พระยาห์เวห์
21 เพื่อเห็นแก่พระดำรัสของพระองค์ และตามพระประสงค์ของพระองค์
พระองค์ทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหมดนี้ให้ผู้รับใช้ของพระองค์รู้
22 ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ พระยาห์เวห์พระเจ้า ตามทุกสิ่งที่เราได้ยินด้วยหูของเราเอง
ไม่มีใครเหมือนพระองค์ และไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากพระองค์
23 มีชนชาติใดในโลกเหมือนประชาชนอิสราเอลของพระองค์
ที่พระเจ้าทรงไปไถ่ไว้เป็นประชาชนของพระองค์เอง เพื่อสร้างพระนามให้เป็นที่รู้จัก

* **7:18 7:18** คำว่า “องค์เจ้า” ในที่นี้แปลจากคำภาษาฮีบรู “อาโดนาย” หมายถึง “เจ้านาย”

และทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่เพื่อพระองค์กับสิ่งน่าเกรงขามเพื่อแผ่นดินของพระองค์
ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์
จากบรรดาชนชาติและพระของพวกเขา
24 พระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลให้เป็นประชาชนของพระองค์เองตลอดไป และพระองค์
พระยาห์เวห์ ก็ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา
25 บัดนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้า
ขอทรงยืนยันพระดำรัสที่ตรัสถึงผู้รับใช้และวงศ์วานของผู้รับใช้พระองค์ไว้ตลอดไป
และทรงทำตามที่ตรัส
26 เพื่อพระนามของพระองค์จะได้รับการยกย่องตลอดไป และคนทั้งหลายจะกล่าวว่า
พระยาห์เวห์จอมทัพทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล
และวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้พระองค์จะมั่นคงต่อพระพักตร์พระองค์
27 เพราะพระองค์ พระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าของอิสราเอล ทรงเปิดเผยแก่ผู้รับใช้พระองค์ว่า
เราจะสร้างวงศ์วานให้เจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าทูลคำวิงวอนนี้ต่อพระองค์
28 บัดนี้ ข้าแต่องค์เจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระดำรัสของพระองค์เป็นความจริง
และพระองค์ทรงสัญญาสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้พระองค์
29 ขอพระองค์ทรงยินดีประทานพรแก่วงศ์วานของผู้รับใช้พระองค์
ให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ตลอดไป เพราะพระองค์ องค์เจ้า พระยาห์เวห์ ได้ตรัสไว้แล้ว
ขอให้วงศ์วานผู้รับใช้พระองค์ได้รับพรของพระองค์ตลอดไป

8

1 หลังจากนั้นดาวิดโจมตีชาวฟีลิสเตียและปราบพวกเขา
ท่านชิงอำนาจควบคุมนครหลักจากชาวฟีลิสเตีย
2 ท่านปราบชาวโมอับ ให้พวกเขานอนลงกับพื้น แล้วใช้เชือกวัดพวกเขาเป็นช่วง ๆ
วัดสองช่วงให้ประหาร อีกหนึ่งช่วงเต็มให้ไว้ชีวิต
ชาวโมอับกลายเป็นข้ารับใช้ของดาวิดและนำเครื่องบรรณาการมาถวาย
3 ดาวิดยังโจมตีฮาดัดเอเซอร์บุตรเรโหบ กษัตริย์แห่งโศบาห์
ขณะที่เขากำลังไปกอบกู้เขตอำนาจของตนที่แม่น้ำ
4 ดาวิดจับพลม้าของเขาได้หนึ่งพันเจ็ดร้อยคน และทหารราบสองหมื่นคน
ดาวิดตัดเอ็นขาหลังม้าลากรถรบ แต่เหลือไว้พอสำหรับรถรบหนึ่งร้อยคัน
5 เมื่อชาวซีเรียจากดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์
ดาวิดฆ่าชาวซีเรียสองหมื่นสองพันคน
6 ดาวิดตั้งกองทหารประจำการในซีเรียแถบดามัสกัส
ชาวซีเรียกลายเป็นข้ารับใช้ของดาวิดและนำเครื่องบรรณาการมาถวาย
พระยาห์เวห์ประทานชัยชนะแก่ดาวิดทุกแห่งที่ท่านไป
7 ดาวิดนำโล่ทองคำที่ข้ารับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ถือมาไว้ที่เยรูซาเล็ม
8 กษัตริย์ดาวิดยังนำทองสัมฤทธิ์จำนวนมากมาจากเบทาห์และเบโรทัย เมืองของฮาดัดเอเซอร์
9 เมื่อโทอิ กษัตริย์แห่งฮามัทได้ยินว่าดาวิดโจมตีกองทัพทั้งหมดของฮาดัดเอเซอร์
10 โทอิจึงส่งโยรัมบุตรชายไปหากษัตริย์ดาวิด
เพื่อทักทายและอวยพรท่านที่ได้ต่อสู้และชนะฮาดัดเอเซอร์ เพราะฮาดัดเอเซอร์ทำสงครามกับโทอิ
โยรัมนำภาชนะเงิน ภาชนะทองคำ และภาชนะทองสัมฤทธิ์มาด้วย
11 กษัตริย์ดาวิดถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์
พร้อมเงินและทองคำที่ท่านถวายจากทุกชนชาติที่ท่านปราบได้
12 คือจากซีเรีย โมอับ ชาวอัมโมน ชาวฟีลิสเตีย อามาเลข
และจากของที่ปล้นมาจากฮาดัดเอเซอร์บุตรเรโหบ กษัตริย์แห่งโศบาห์

13 ดาวิดมีชื่อเสียงเมื่อกลับจากการฆ่าชาวซีเรียหนึ่งหมื่นแปดพันคนในหุบเขาเกลือ
14 ท่านตั้งกองทหารประจำการในเอโดม และตั้งกองทหารประจำการทั่วเอโดม
ชาวเอโดมทั้งหมดกลายเป็นข้ารับใช้ของดาวิด พระยาห์เวห์ประทานชัยชนะแก่ดาวิดทุกแห่งที่ท่านไป
15 ดาวิดครองราชย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด
และปกครองประชาชนของท่านทุกคนด้วยความยุติธรรมและความถูกต้อง
16 โยอาบบุตรนางเศรุยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ เยโฮชาฟัทบุตรอาหิลูดเป็นผู้บันทึกเหตุการณ์
17 ศาโดกบุตรอาหิทูบกับอาหิเมเลคบุตรอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต เสไรยาห์เป็นอาลักษณ์
18 เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาชาวเคเรธีและชาวเปเลธี
ส่วนบุตรชายของดาวิดเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่

9

1 ดาวิดถามว่า "วงศ์วานซาอูลยังเหลือใครอยู่บ้างหรือไม่"
ข้าอยากแสดงความเมตตาต่อเขาเพราะเห็นแก่โยนาธาน"
2 วงศ์วานซาอูลมีคนรับใช้ชื่อศิบา จึงมีคนเรียกเขามาพบดาวิด กษัตริย์ถามว่า "เจ้าคือศิบาหรือ""
เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเอง ผู้รับใช้ของท่าน"
3 กษัตริย์ถามว่า "วงศ์วานซาอูลยังเหลือใครอีกหรือไม่"
ข้าจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา"
ศิบาตอบกษัตริย์ว่า "โยนาธานยังมีบุตรชายคนหนึ่ง ขาของเขาพิการ"
4 กษัตริย์ถามว่า "เขาอยู่ที่ไหน""
ศิบาตอบว่า "เขาอยู่ที่บ้านมาคีร์ บุตรอัมมีเอล ในโลเดบาร์"
5 กษัตริย์ดาวิดจึงส่งคนไปรับเขาจากบ้านมาคีร์ บุตรอัมมีเอลที่โลเดบาร์
6 เมฟีโบเชท บุตรของโยนาธาน ผู้เป็นบุตรของซาอูลมาหาดาวิด
หมอบหน้าลงกับพื้นแสดงความเคารพ ดาวิดเรียก "เมฟีโบเชท""
เขาตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านอยู่นี่""
7 ดาวิดพูดกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย
ข้าจะแสดงความเมตตาต่อเจ้าอย่างแน่นอนเพราะเห็นแก่โยนาธานพ่อของเจ้า
ข้าจะคืนที่ดินทั้งหมดของซาอูลผู้เป็นบรรพบุรุษของเจ้าให้เจ้า
และเจ้าจะกินอาหารที่โต๊ะของข้าเป็นประจำ"
8 เมฟีโบเชทก้มลงกล่าวว่า "ผู้รับใช้ของท่านเป็นใครเล่า ท่านจึงใส่ใจสุนัขตายอย่างข้าพเจ้า""
9 กษัตริย์เรียกศิบาคนรับใช้ของซาอูลมาแล้วบอกว่า "ทุกสิ่งที่เป็นของซาอูลและวงศ์วานของเขา
ข้ายกให้ลูกหลานของนายเจ้าแล้ว
10 เจ้า บุตรชายของเจ้า และคนรับใช้ของเจ้า จงเพาะปลูกที่ดินนั้นให้เขา
แล้วนำผลผลิตมาเพื่อให้ลูกหลานของนายเจ้ามีอาหารกิน
แต่เมฟีโบเชทลูกหลานของนายเจ้าจะกินอาหารที่โต๊ะของข้าเสมอ"
ศิบามีบุตรชายสิบห้าคนและคนรับใช้ยี่สิบคน
11 ศิบาตอบกษัตริย์ว่า "ผู้รับใช้ของท่านจะทำทุกอย่างตามที่นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์สั่ง"
เมฟีโบเชทจึงกินอาหารที่โต๊ะของกษัตริย์เหมือนบุตรชายคนหนึ่งของกษัตริย์
12 เมฟีโบเชทมีบุตรชายวัยเยาว์ชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านศิบาเป็นคนรับใช้ของเมฟีโบเชท
13 เมฟีโบเชทอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะเขากินอาหารที่โต๊ะของกษัตริย์เป็นประจำ
ขาทั้งสองข้างของเขาพิการ

10

1 ต่อมากษัตริย์ของชาวอัมโมนสิ้นชีวิต ฮานูนบุตรชายจึงขึ้นครองราชย์แทน
2 ดาวิดกล่าวว่า "ข้าจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนบุตรนาหาช
เหมือนที่พ่อของเขาเคยแสดงความเมตตาต่อข้า"
ดาวิดจึงส่งคนรับใช้ไปปลอบใจฮานูนเรื่องพ่อของเขา คนของดาวิดเดินทางเข้าสู่ดินแดนชาวอัมโมน
3 แต่บรรดาผู้นำของชาวอัมโมนพูดกับฮานูนผู้เป็นนายว่า
"ท่านคิดว่าดาวิดส่งคนมาปลอบใจเพราะต้องการให้เกียรติพ่อของท่านจริงหรือ"
เขาส่งคนมาสำรวจเมือง สอดแนม และหาทางทำลายเมืองมิใช่หรือ"
4 ฮานูนจึงจับคนของดาวิด โกนเคราครึ่งหนึ่งของแต่ละคน ตัดเสื้อผ้าตรงกลางจนถึงบั้นท้าย
แล้วปล่อยพวกเขาไป
5 เมื่อมีคนบอกดาวิด ท่านส่งคนไปพบพวกเขา เพราะชายเหล่านั้นอับอายมาก กษัตริย์สั่งว่า
"อยู่ที่เยรีโคจนกว่าเคราจะงอกขึ้นใหม่ แล้วค่อยกลับมา"
6 เมื่อชาวอัมโมนรู้ว่าตนเป็นที่ชิงชังของดาวิด
พวกเขาจึงส่งคนไปจ้างทหารราบชาวซีเรียจากเบธเรโหบและโศบาห์สองหมื่นคน
กษัตริย์แห่งมาอาคาห์พร้อมคนหนึ่งพันคน และคนจากโทบอีกหนึ่งหมื่นสองพันคน
7 ดาวิดทราบข่าวจึงส่งโยอาบกับกองทัพทั้งหมดของเหล่านักรบผู้กล้าออกไป
8 ชาวอัมโมนออกมาตั้งแนวรบตรงทางเข้าประตูเมือง ส่วนชาวซีเรียจากโศบาห์และเรโหบ
รวมทั้งคนจากโทบและมาอาคาห์ ตั้งกำลังแยกกันอยู่ในทุ่ง
9 โยอาบเห็นว่ามีข้าศึกทั้งด้านหน้าและด้านหลัง
จึงเลือกทหารชั้นยอดของอิสราเอลมาจัดแนวรบสู้กับชาวซีเรีย
10 ส่วนทหารที่เหลือ โยอาบมอบให้อาบีชัยน้องชายบัญชาการเพื่อตั้งแนวรบสู้กับชาวอัมโมน
11 โยอาบบอกอาบีชัยว่า "ถ้าชาวซีเรียมีกำลังมากกว่าข้า เจ้าจงมาช่วยข้า
แต่ถ้าชาวอัมโมนมีกำลังมากกว่าเจ้า ข้าจะไปช่วยเจ้า
12 จงกล้าหาญและเข้มแข็งเพื่อประชาชนของเราและเมืองต่าง ๆ ของพระเจ้าของเรา
ขอพระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นว่าดี"
13 โยอาบกับคนที่อยู่กับเขาเข้าโจมตีชาวซีเรีย ชาวซีเรียจึงหนีไปต่อหน้าโยอาบ
14 เมื่อชาวอัมโมนเห็นว่าชาวซีเรียหนีแล้ว พวกเขาก็หนีอาบีชัยเข้าไปในเมืองเช่นกัน
โยอาบจึงถอนทัพจากชาวอัมโมนและกลับเยรูซาเล็ม
15 เมื่อชาวซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้แก่อิสราเอล พวกเขาก็รวมกำลังกันอีก
16 ฮาดัดเอเซอร์ส่งคนไปเรียกชาวซีเรียที่อยู่ฟากโน้นของแม่น้ำมา พวกเขามาถึงเฮลาม
โดยมีโชบัคผู้บัญชาการกองทัพของฮาดัดเอเซอร์นำทัพ
17 เมื่อดาวิดทราบข่าว ท่านรวบรวมชาวอิสราเอลทั้งหมด ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปถึงเฮลาม
ชาวซีเรียตั้งแนวรบสู้กับดาวิด และทั้งสองฝ่ายก็รบกัน
18 ชาวซีเรียหนีไปต่อหน้าอิสราเอล ดาวิดฆ่าคนขับรถรบชาวซีเรียเจ็ดร้อยคน และพลม้าสี่หมื่นคน
ท่านยังโจมตีโชบัคผู้บัญชาการกองทัพจนเขาตายที่นั่น
19 เมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่เป็นข้ารับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้แก่อิสราเอล
พวกเขาก็ทำสันติภาพกับอิสราเอลและรับใช้อิสราเอล ชาวซีเรียจึงไม่กล้าช่วยชาวอัมโมนอีก

11

1 เมื่อเวียนมาถึงช่วงเวลาของปีที่บรรดากษัตริย์ออกไปรบ
ดาวิดส่งโยอาบพร้อมคนของท่านและชาวอิสราเอลทั้งหมดออกไป
พวกเขาทำลายชาวอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ แต่ดาวิดยังอยู่ที่เยรูซาเล็ม

2 เย็นวันหนึ่ง ดาวิดลุกจากเตียงแล้วเดินบนหลังคาวัง
จากหลังคานั้นท่านเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังอาบน้ำ นางงดงามมาก
3 ดาวิดส่งคนไปถามเรื่องนาง มีคนตอบว่า "นั่นบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม
ภรรยาของอุรียาห์ชาวฮิตไทต์มิใช่หรือ""
4 ดาวิดส่งคนไปพาตัวนางมา นางมาหาท่าน และท่านก็หลับนอนกับนาง
(เพราะนางได้ชำระตัวให้พ้นจากความไม่สะอาดแล้ว) จากนั้นนางกลับบ้าน
5 นางตั้งครรภ์ จึงส่งข่าวไปบอกดาวิดว่า "ข้าตั้งครรภ์"
6 ดาวิดส่งคำสั่งถึงโยอาบว่า "ส่งอุรียาห์ชาวฮิตไทต์มาหาข้า" โยอาบจึงส่งอุรียาห์มาหาดาวิด
7 เมื่ออุรียาห์มาถึง ดาวิดถามว่าโยอาบเป็นอย่างไร ผู้คนเป็นอย่างไร และสงครามคืบหน้าอย่างไร
8 ดาวิดบอกอุรียาห์ว่า "กลับบ้านไปล้างเท้าเถิด" อุรียาห์ออกจากวัง
และกษัตริย์ส่งของกำนัลตามไปให้เขา
9 แต่อุรียาห์นอนที่ทางเข้าวังกับคนรับใช้ทั้งหมดของนาย ไม่ได้กลับบ้านของตน
10 มีคนทูลดาวิดว่า "อุรียาห์ไม่ได้กลับบ้าน" ดาวิดจึงถามอุรียาห์ว่า
"เจ้าเพิ่งกลับจากเดินทางมิใช่หรือ" ทำไมไม่กลับบ้าน""
11 อุรียาห์ตอบดาวิดว่า "หีบ อิสราเอลและยูดาห์ยังอยู่ในกระโจม
โยอาบนายของข้ากับคนของท่านยังตั้งค่ายในทุ่งโล่ง
แล้วข้าจะกลับบ้านไปกินดื่มและหลับนอนกับภรรยาหรือ ข้าขอสาบานต่อชีวิตและดวงจิตของท่านว่า
ข้าจะไม่ทำเช่นนั้นแน่""
12 ดาวิดบอกอุรียาห์ว่า "อยู่ที่นี่อีกวันนี้เถิด พรุ่งนี้ข้าจะให้เจ้ากลับไป"
อุรียาห์จึงอยู่ในเยรูซาเล็มวันนั้นและวันถัดมา
13 ดาวิดเรียกอุรียาห์มากินดื่มต่อหน้าท่าน และทำให้เขาเมา
พอตกเย็นอุรียาห์ออกไปนอนบนที่นอนกับคนรับใช้ของนาย แต่ไม่กลับบ้าน
14 เช้าวันรุ่งขึ้น ดาวิดเขียนจดหมายถึงโยอาบและฝากไปกับอุรียาห์
15 ในจดหมายมีคำสั่งว่า "ให้อุรียาห์ไปอยู่แนวหน้าตรงที่การรบดุเดือดที่สุด แล้วถอนกำลังทิ้งเขาไว้
เพื่อให้เขาถูกโจมตีจนตาย"
16 ขณะที่โยอาบเฝ้าดูเมือง เขาจัดให้อุรียาห์อยู่ตรงจุดที่รู้ว่ามีนักรบผู้กล้าของฝ่ายศัตรู
17 ทหารจากเมืองออกมาสู้กับโยอาบ คนฝ่ายดาวิดบางคนล้มตาย รวมทั้งอุรียาห์ชาวฮิตไทต์ด้วย
18 โยอาบส่งข่าวให้ดาวิดทราบเรื่องสงครามทั้งหมด
19 และสั่งผู้นำสารว่า "เมื่อเจ้ารายงานเรื่องสงครามทั้งหมดให้กษัตริย์ทราบแล้ว
20 ถ้ากษัตริย์กริ้วและถามว่า "ทำไมพวกเจ้าจึงเข้าไปสู้ใกล้เมือง"
ไม่รู้หรือว่าพวกเขาจะยิงลงมาจากกำแพง"
21 ใครเป็นคนฆ่าอาบีเมเลคบุตรเยรุบเบเชท"
ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งโยนหินโม่ท่อนบนลงมาจากกำแพงใส่เขาจนเขาตายที่เธเบสหรือ"
ทำไมพวกเจ้าจึงเข้าไปใกล้กำแพง"" เจ้าจงตอบว่า "อุรียาห์ชาวฮิตไทต์ผู้รับใช้ของท่านก็ตายด้วย" "
22 ผู้นำสารจึงไปหาดาวิด และรายงานทุกเรื่องตามที่โยอาบสั่งให้บอก
23 เขาทูลดาวิดว่า "คนของเมืองมีกำลังเหนือกว่าเรา พวกเขาออกมาสู้กับเราในทุ่ง
แต่เราตีโต้จนไปถึงทางเข้าประตูเมือง
24 แล้วพลธนูบนกำแพงก็ยิงใส่คนของท่าน คนของกษัตริย์บางคนตาย
อุรียาห์ชาวฮิตไทต์ผู้รับใช้ของท่านก็ตายด้วย"

25 ดาวิดบอกผู้นำสารว่า "ไปบอกโยอาบว่า "อย่าให้เรื่องนี้ทำให้เจ้าขุ่นใจ
เพราะดาบกลืนกินคนนี้หรือคนนั้นไม่ต่างกัน จงเร่งโจมตีเมืองให้หนักขึ้นและทำลายเมืองเสีย"
จงให้กำลังใจเขา"
26 เมื่อภรรยาของอุรียาห์ได้ยินว่าอุรียาห์สามีของนางตายแล้ว นางก็ไว้ทุกข์ให้เขา
27 หลังสิ้นระยะไว้ทุกข์ ดาวิดส่งคนไปรับนางเข้ามาในบ้านของท่าน
นางเป็นภรรยาของท่านและคลอดบุตรชาย แต่สิ่งที่ดาวิดทำไม่เป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์

12

1 พระยาห์เวห์ส่งนาธันไปหาดาวิด นาธันมาถึงและเล่าว่า "ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี
อีกคนยากจน
2 ชายมั่งมีมีแกะและวัวมากมาย
3 ส่วนชายยากจนไม่มีอะไรเลยนอกจากลูกแกะตัวเมียตัวเล็ก ๆ หนึ่งตัวที่เขาซื้อมาเลี้ยง
มันเติบโตมากับเขาและลูก ๆ ของเขา มันกินอาหารของเขาเอง ดื่มจากถ้วยของเขา
และนอนในอ้อมอกเขา มันเป็นเหมือนลูกสาวของเขา
4 วันหนึ่งมีคนเดินทางมาหาชายมั่งมี เขาไม่อยากนำแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารให้แขก
จึงเอาลูกแกะของชายยากจนมาทำอาหารให้คนที่มาหา"
5 ดาวิดโกรธชายคนนั้นอย่างมาก และพูดกับนาธันว่า
"ข้าขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์ว่า ชายที่ทำเช่นนี้สมควรตาย"
6 เขาต้องชดใช้แกะสี่เท่า เพราะเขาทำเช่นนั้นและไม่มีความเมตตา""
7 นาธันพูดกับดาวิดว่า "ท่านนั่นแหละคือชายคนนั้น" พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้
"เราเจิมเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือซาอูล
8 เรามอบวงศ์วานของนายเจ้า รวมทั้งภรรยาของเขาให้แก่เจ้า
และมอบวงศ์วานอิสราเอลกับยูดาห์ให้เจ้า หากยังน้อยไป เราก็จะให้เจ้ามากกว่านี้อีก
9 ทำไมเจ้าจึงดูหมิ่นพระดำรัสของพระยาห์เวห์ โดยทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรของพระองค์"
เจ้าใช้ดาบสังหารอุรียาห์ชาวฮิตไทต์ เอาภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของเจ้า
และฆ่าเขาด้วยดาบของชาวอัมโมน
10 ดังนั้นดาบจะไม่ห่างจากวงศ์วานของเจ้าเลย
เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเราและเอาภรรยาของอุรียาห์ชาวฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า"
11 "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ "เราจะทำให้ความชั่วร้ายเกิดขึ้นแก่เจ้าจากในวงศ์วานของเจ้าเอง
เราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้าและยกให้คนใกล้ตัวเจ้า
เขาจะหลับนอนกับภรรยาของเจ้าท่ามกลางแสงแดดนี้
12 เจ้าทำเรื่องนี้อย่างลับ ๆ แต่เราจะทำเรื่องนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งหมดและต่อหน้าดวงอาทิตย์" "
13 ดาวิดพูดกับนาธันว่า "ข้าทำบาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว"
นาธันตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงยกโทษบาปของท่านแล้ว ท่านจะไม่ตาย
14 แต่เพราะการกระทำนี้ของท่านเปิดโอกาสอย่างมากให้ศัตรูของพระยาห์เวห์กล่าวหมิ่นประมาท
บุตรของท่านที่เพิ่งเกิดมาจะต้องตายแน่"
15 แล้วนาธันก็กลับบ้าน
พระยาห์เวห์ทรงทำให้บุตรที่ภรรยาของอุรียาห์คลอดให้ดาวิดล้มป่วยหนัก
16 ดาวิดวิงวอนพระเจ้าเพื่อเด็กคนนั้น ท่านอดอาหารและเข้าไปนอนบนพื้นดินตลอดคืน
17 ผู้อาวุโสในบ้านของท่านเข้ามายืนข้าง ๆ เพื่อพยุงท่านขึ้นจากพื้น แต่ท่านไม่ยอม
และไม่กินอาหารกับพวกเขา
18 วันที่เจ็ดเด็กก็ตาย คนรับใช้ของดาวิดไม่กล้าบอก เพราะพูดกันว่า "ตอนเด็กยังมีชีวิต
เราพูดกับท่าน ท่านก็ไม่ยอมฟัง หากบอกว่าเด็กตายแล้ว ท่านอาจทำร้ายตนเองก็ได้"

19 แต่ดาวิดเห็นคนรับใช้กระซิบกระซาบกัน จึงรู้ว่าเด็กตายแล้ว ท่านถามพวกเขาว่า
"เด็กตายแล้วหรือ"
พวกเขาตอบว่า "ตายแล้ว"
20 ดาวิดจึงลุกขึ้นจากพื้น อาบน้ำ ชโลมน้ำมัน และเปลี่ยนเสื้อผ้า
แล้วเข้าไปในที่ประทับของพระยาห์เวห์เพื่อนมัสการ จากนั้นท่านกลับบ้านของตน ขออาหาร
คนรับใช้จึงยกมาให้ และท่านก็กิน
21 คนรับใช้ถามว่า "ทำไมท่านทำอย่างนี้" ตอนเด็กยังมีชีวิต ท่านอดอาหารและร้องไห้
แต่พอเด็กตาย ท่านกลับลุกขึ้นกินอาหาร"
22 ดาวิดตอบว่า "ตอนเด็กยังมีชีวิต ข้าอดอาหารและร้องไห้ เพราะคิดว่า "ใครจะรู้"
พระยาห์เวห์อาจทรงเมตตาข้าให้เด็กมีชีวิตอยู่ก็ได้"
23 แต่ตอนนี้เขาตายแล้ว ข้าจะอดอาหารไปทำไม" ข้าพาเขากลับมาได้หรือ" วันหนึ่งข้าจะไปหาเขา
แต่เขาจะไม่กลับมาหาข้า"
24 ดาวิดปลอบใจบัทเชบาผู้เป็นภรรยา แล้วเข้าไปหลับนอนกับนาง นางคลอดบุตรชาย
และดาวิดตั้งชื่อเขาว่าโซโลมอน พระยาห์เวห์ทรงรักเด็กคนนี้
25 พระองค์จึงส่งข่าวผ่านนาธันผู้เผยพระวจนะ และตั้งชื่อเด็กว่าเยดีดิยาห์*
เพราะเห็นแก่พระยาห์เวห์
26 ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของชาวอัมโมน และยึดนครหลวงได้
27 โยอาบส่งผู้นำสารไปหาดาวิดพร้อมข้อความว่า
"ข้าสู้รบกับเมืองรับบาห์และยึดเมืองที่มีแหล่งน้ำได้แล้ว
28 บัดนี้จงรวบรวมผู้คนที่เหลือ มาตั้งค่ายล้อมเมืองและยึดเมืองเสีย มิฉะนั้นข้าจะยึดเมืองเอง
แล้วเมืองนี้จะถูกเรียกตามชื่อข้า"
29 ดาวิดรวบรวมคนทั้งหมดไปยังรับบาห์ ต่อสู้และยึดเมืองได้
30 ท่านถอดมงกุฎจากศีรษะกษัตริย์ของพวกเขา มงกุฎนั้นหนักหนึ่งตะลันต์†
ทำด้วยทองคำและประดับอัญมณี แล้วมีผู้นำมาสวมบนศีรษะของดาวิด
ท่านนำของที่ปล้นได้จำนวนมากออกจากเมือง
31 ท่านนำคนในเมืองออกมาและให้ทำงานด้วยเลื่อย เหล็กแหลม และขวานเหล็ก
ทั้งยังให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ท่านทำเช่นนี้กับเมืองทั้งหมดของชาวอัมโมน
จากนั้นดาวิดกับคนทั้งหมดกลับเยรูซาเล็ม

13

1 ต่อมาอับซาโลม บุตรของดาวิด มีน้องสาวคนงามชื่อทามาร์ และอัมโนน บุตรของดาวิด รักนาง
2 อัมโนนทุกข์ใจเพราะทามาร์น้องสาวจนล้มป่วย นางยังเป็นหญิงพรหมจารี
และอัมโนนคิดว่าเป็นเรื่องยากที่จะล่วงเกินนาง
3 อัมโนนมีเพื่อนชื่อโยนาดับ เป็นบุตรของชิเมอาห์ผู้เป็นพี่น้องกับดาวิด โยนาดับเป็นคนเจ้าเล่ห์มาก
4 โยนาดับถามเขาว่า "เจ้าเป็นบุตรกษัตริย์ ทำไมถึงเศร้าหมองอยู่ทุกวัน" เล่าให้ข้าฟังได้ไหม""
อัมโนนตอบว่า "ข้ารักทามาร์ น้องสาวของอับซาโลมผู้เป็นพี่น้องกับข้า"
5 โยนาดับบอกว่า "ไปนอนบนเตียงแล้วแกล้งป่วย เมื่อพ่อเจ้ามาเยี่ยม จงบอกว่า
"โปรดให้ทามาร์น้องสาวข้านำขนมปังมาให้ข้ากิน และเตรียมอาหารต่อหน้าข้า
เพื่อข้าจะได้เห็นและกินจากมือของนาง" "
6 อัมโนนจึงนอนแกล้งป่วย เมื่อกษัตริย์มาเยี่ยม เขาทูลว่า
"โปรดให้ทามาร์น้องสาวข้ามาทำขนมสักสองชิ้นต่อหน้าข้า เพื่อข้าจะได้กินจากมือของนาง"

---

* **12:25 12:25** "เยดีดิยาห์" หมายถึง "ผู้เป็นที่รักของพระยาห์เวห์" † **12:30 12:30** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณสามสิบกิโลกรัม หรือหกสิบหกปอนด์ หรือเก้าร้อยหกสิบห้าทรอยออนซ์

7 ดาวิดส่งคำสั่งไปหาทามาร์ที่บ้านว่า "ไปบ้านอัมโนนพี่ชายเจ้าและทำอาหารให้เขาเถิด"
8 ทามาร์จึงไปบ้านอัมโนนพี่ชาย ขณะนั้นเขานอนอยู่ นางนำแป้งมานวด ปั้นเป็นขนมต่อหน้าเขา
แล้วอบ
9 นางยกกระทะมาเทขนมให้เขา แต่เขาไม่ยอมกิน อัมโนนสั่งว่า "ให้ทุกคนออกไปจากห้องข้า"
ทุกคนจึงออกไป
10 อัมโนนบอกทามาร์ว่า "เอาอาหารเข้ามาในห้อง ข้าจะกินจากมือเจ้า"
ทามาร์จึงนำขนมที่ทำไว้เข้าไปให้อัมโนนพี่ชายในห้อง
11 เมื่อนางยื่นขนมให้เขากิน เขากลับจับตัวนางและพูดว่า "น้องสาว มาเถิด มาหลับนอนกับข้า"
12 นางตอบว่า "อย่าเลย พี่ชาย อย่าบังคับข้า" เรื่องอย่างนี้ไม่ควรเกิดขึ้นในอิสราเอล
อย่าทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้"
13 แล้วข้าจะเอาความอับอายไปไว้ที่ไหน" ส่วนพี่ก็จะกลายเป็นคนโง่เขลาคนหนึ่งในอิสราเอล
ขอให้ไปทูลกษัตริย์เถิด ท่านจะไม่ปฏิเสธที่จะยกข้าให้พี่"
14 แต่อัมโนนไม่ฟังนาง เขามีกำลังมากกว่า จึงใช้กำลังข่มขืนนาง
15 จากนั้นอัมโนนเกลียดนางอย่างรุนแรง ความเกลียดชังที่เขามีต่อนางมากกว่าความรักที่เคยมี
เขาพูดกับนางว่า "ลุกขึ้น ออกไป"
16 นางตอบว่า "ไม่ได้" การไล่ข้าออกไปอย่างนี้เป็นความผิดที่ร้ายแรงกว่าสิ่งที่พี่ทำกับข้าเสียอีก"
แต่เขาไม่ยอมฟัง
17 เขาเรียกคนรับใช้ที่คอยปรนนิบัติมาสั่งว่า "ไล่ผู้หญิงคนนี้ออกไปจากข้า
แล้วลงกลอนประตูตามหลังนาง"
18 ทามาร์สวมเสื้อคลุมหลากสี ซึ่งเป็นเสื้อที่บรรดาบุตรสาวกษัตริย์ที่ยังเป็นหญิงพรหมจารีสวมกัน
คนรับใช้ของอัมโนนจึงพานางออกไปและลงกลอนประตู
19 ทามาร์เอาขี้เถ้าโรยศีรษะ ฉีกเสื้อคลุมหลากสีที่สวมอยู่ เอามือกุมศีรษะ
แล้วเดินร้องไห้เสียงดังไปตามทาง
20 อับซาโลมพี่ชายถามนางว่า "อัมโนนพี่ชายล่วงเกินเจ้าแล้วหรือ" ตอนนี้เงียบไว้ก่อนนะน้อง
เขาก็เป็นพี่ชายของเจ้า อย่าใส่ใจเรื่องนี้"
ทามาร์จึงอยู่ในบ้านอับซาโลมพี่ชายอย่างโดดเดี่ยว
21 เมื่อกษัตริย์ดาวิดทราบเรื่องทั้งหมด ท่านโกรธมาก
22 อับซาโลมไม่พูดกับอัมโนนทั้งดีและร้าย เพราะเขาเกลียดอัมโนนที่ข่มขืนทามาร์น้องสาวของตน
23 สองปีเต็มต่อมา อับซาโลมจัดงานตัดขนแกะที่บาอัลฮาโซร์ใกล้เอฟราอิม
และเชิญบุตรชายทุกคนของกษัตริย์ไป
24 อับซาโลมเข้าเฝ้ากษัตริย์แล้วทูลว่า "ผู้รับใช้ของท่านกำลังจัดงานตัดขนแกะ
ขอเชิญกษัตริย์กับคนของท่านไปด้วย"
25 กษัตริย์ตอบอับซาโลมว่า "อย่าเลย ลูกเอ๋ย ถ้าพวกเราไปกันหมด จะเป็นภาระให้เจ้า"
อับซาโลมรบเร้า แต่กษัตริย์ไม่ยอมไป เพียงแต่ให้พรเขา
26 อับซาโลมจึงทูลว่า "ถ้าเช่นนั้น ขอให้อัมโนนพี่ชายข้าไปกับพวกเราด้วย"
กษัตริย์ถามว่า "ทำไมเขาต้องไปกับเจ้า"
27 แต่อับซาโลมรบเร้าจนกษัตริย์ยอมให้อัมโนนกับบุตรชายทุกคนของกษัตริย์ไปด้วย
28 อับซาโลมสั่งคนรับใช้ว่า "คอยดูให้ดี เมื่ออัมโนนดื่มเหล้าองุ่นจนร่าเริง และข้าบอกว่า
"จงฟันอัมโนน" พวกเจ้าก็ฆ่าเขา อย่ากลัว ข้าเองเป็นคนสั่งมิใช่หรือ" จงกล้าหาญและเข้มแข็ง"
29 คนรับใช้ของอับซาโลมทำกับอัมโนนตามคำสั่ง บุตรชายกษัตริย์ทุกคนจึงลุกขึ้น
ขึ้นล่อของตนและหนีไป
30 ระหว่างที่พวกเขายังเดินทาง มีข่าวมาถึงดาวิดว่า "อับซาโลมฆ่าบุตรชายของกษัตริย์ทุกคนแล้ว
ไม่มีใครรอดเลย"

31 กษัตริย์ลุกขึ้นฉีกเสื้อผ้าและนอนลงบนพื้น คนรับใช้ทุกคนก็ยืนอยู่ใกล้ ๆ
โดยฉีกเสื้อผ้าของตนด้วย
32 โยนาดับ บุตรของชิเมอาห์ ผู้เป็นพี่น้องกับดาวิดทูลว่า
"นายของข้าอย่าเพิ่งคิดว่าบุตรชายของกษัตริย์ทุกคนถูกฆ่า มีเพียงอัมโนนที่ตาย
อับซาโลมวางแผนเรื่องนี้ไว้ตั้งแต่วันที่อัมโนนข่มขืนทามาร์น้องสาวของเขา
33 ดังนั้นขอนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์อย่าคิดว่าบุตรชายทุกคนตาย มีเพียงอัมโนนที่ตายเท่านั้น"
34 ฝ่ายอับซาโลมหนีไป ชายหนุ่มที่เฝ้ายามเงยหน้าขึ้นมอง
เห็นคนจำนวนมากกำลังมาตามทางลาดของเนินเขาด้านหลังเขา
35 โยนาดับจึงทูลกษัตริย์ว่า "บุตรชายของกษัตริย์กลับมาแล้ว" เป็นอย่างที่ผู้รับใช้ของท่านบอก"
36 ทันทีที่เขาพูดจบ บุตรชายกษัตริย์ก็มาถึง ร้องไห้เสียงดัง
กษัตริย์กับคนรับใช้ทุกคนก็ร้องไห้อย่างหนัก
37 อับซาโลมหนีไปหาทัลมัย บุตรอัมมีฮูร์ กษัตริย์แห่งเกชูร์ ดาวิดไว้ทุกข์ให้บุตรชายทุกวัน
38 อับซาโลมหนีไปเกชูร์และอยู่ที่นั่นสามปี
39 กษัตริย์ดาวิดคิดถึงอับซาโลมและอยากไปหา
เพราะท่านคลายความเศร้าเรื่องอัมโนนที่ตายไปแล้ว

14

1 โยอาบ บุตรนางเศรุยาห์สังเกตว่ากษัตริย์มีใจคิดถึงอับซาโลม
2 โยอาบจึงส่งคนไปเรียกหญิงฉลาดคนหนึ่งจากเทโคอา แล้วบอกนางว่า "จงทำทีเป็นคนไว้ทุกข์
สวมเสื้อผ้าไว้ทุกข์ อย่าชโลมน้ำมัน ทำตัวเหมือนหญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมานาน
3 เข้าไปหากษัตริย์ แล้วพูดตามที่ข้าจะบอก" โยอาบจึงบอกถ้อยคำที่นางต้องพูด
4 หญิงชาวเทโคอาเข้าเฝ้ากษัตริย์ หมอบหน้าลงกับพื้นแสดงความเคารพ แล้วร้องว่า
"กษัตริย์เจ้าข้า โปรดช่วยด้วย!"
5 กษัตริย์ถามนางว่า "เจ้ามีเรื่องอะไร?"
นางตอบว่า "ข้าเป็นหญิงม่าย สามีของข้าตายแล้ว
6 ผู้รับใช้ของท่านมีบุตรชายสองคน วันหนึ่งพวกเขาทะเลาะกันในทุ่ง ไม่มีใครแยกออก
คนหนึ่งจึงทำร้ายอีกคนจนตาย
7 ตอนนี้ญาติทั้งครอบครัวลุกขึ้นต่อต้านข้า พวกเขาบอกว่า "ส่งคนที่ฆ่าพี่น้องมา
เราจะฆ่าเขาชดใช้ชีวิตพี่น้องที่เขาฆ่า และจะกำจัดทายาทคนนั้นด้วย"
ถ้าทำอย่างนั้นก็เท่ากับดับถ่านไฟก้อนสุดท้ายที่เหลืออยู่ของข้า
ไม่ให้สามีของข้ามีทั้งชื่อและลูกหลานเหลืออยู่บนแผ่นดิน"
8 กษัตริย์บอกนางว่า "กลับบ้านไปเถิด ข้าจะออกคำสั่งเรื่องของเจ้า"
9 หญิงชาวเทโคอาทูลกษัตริย์ว่า "นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์
ขอให้ความผิดตกอยู่กับข้าและวงศ์วานพ่อของข้า
ส่วนกษัตริย์กับบัลลังก์ของท่านขอให้ปราศจากความผิด"
10 กษัตริย์ตรัสว่า "ใครพูดอะไรกับเจ้า ก็พาเขามาหาข้า เขาจะไม่รบกวนเจ้าอีก"
11 นางทูลว่า "ขอกษัตริย์ทรงระลึกถึงพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
เพื่อผู้ล้างแค้นเลือดจะไม่ทำลายอีก มิฉะนั้นพวกเขาจะฆ่าลูกชายของข้า"
กษัตริย์ตอบว่า "ข้าขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์ว่า
เส้นผมของลูกเจ้าจะไม่ตกถึงพื้นแม้แต่เส้นเดียว"
12 นางทูลว่า "ขอให้ผู้รับใช้ของท่านพูดกับนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์อีกสักคำ"
ท่านตอบว่า "พูดมา"

13 นางจึงทูลว่า “เหตุใดท่านจึงวางแผนทำเช่นนี้ต่อประชาชนของพระเจ้า” เมื่อกษัตริย์ตรัสเช่นนั้น
ท่านก็เหมือนผู้มีความผิด เพราะไม่พาคนที่ถูกขับไล่กลับบ้าน
14 เราทุกคนต้องตาย เหมือนน้ำที่หกลงพื้นแล้วเก็บคืนไม่ได้ พระเจ้าไม่ได้ทรงเอาชีวิตไป
แต่ทรงหาทางไม่ให้คนที่ถูกขับไล่ต้องถูกตัดขาดจากพระองค์
15 ที่ข้ามาพูดเรื่องนี้กับนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์ ก็เพราะผู้คนทำให้ข้ากลัว ข้าจึงคิดว่า
“ข้าจะลองทูลกษัตริย์ บางทีท่านอาจทำตามคำร้องขอของผู้รับใช้”
16 เพราะกษัตริย์จะทรงฟังและช่วยข้าพ้นจากมือคนที่คิดจะกำจัดข้ากับบุตรชายของข้าให้หมดไป
จากมรดกซึ่งเป็นของพระเจ้า
17 ข้าคิดว่า “ขอให้คำตรัสของนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์นำความสงบมา
เพราะนายของข้าแยกแยะดีชั่วได้เหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า
ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านสถิตกับท่าน” ”
18 กษัตริย์ตรัสกับหญิงนั้นว่า “ข้าจะถามอะไรเจ้าอย่างหนึ่ง อย่าปิดบังข้า”
นางตอบว่า “เชิญนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์ตรัสเถิด”
19 กษัตริย์ถามว่า “โยอาบอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ทั้งหมดใช่ไหม””
นางตอบว่า “ข้าขอสาบานต่อชีวิตของนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์
ไม่มีใครบ่ายเบี่ยงจากสิ่งที่ท่านตรัสได้เลย โยอาบผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้ขอให้ข้าทำ
และสอนให้ข้าพูดทุกคำนี้
20 โยอาบผู้รับใช้ของท่านทำเช่นนี้เพื่อให้ท่านมองเรื่องนี้ในอีกแง่หนึ่ง
นายของข้าฉลาดเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า รู้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นบนแผ่นดิน”
21 กษัตริย์บอกโยอาบว่า “ข้าตกลงตามคำขอแล้ว ไปพาอับซาโลมชายหนุ่มนั้นกลับมา”
22 โยอาบหมอบหน้าลงกับพื้นแสดงความเคารพและให้พรแก่กษัตริย์ แล้วกล่าวว่า
“วันนี้ผู้รับใช้ของท่านรู้ว่าข้าเป็นที่โปรดปรานในสายตานายของข้าผู้เป็นกษัตริย์
เพราะท่านทำตามคำขอของผู้รับใช้”
23 โยอาบจึงไปเกชูร์และพาอับซาโลมกลับเยรูซาเล็ม
24 แต่กษัตริย์สั่งว่า “ให้เขากลับไปอยู่บ้านของตน อย่าให้มาเห็นหน้าข้า”
อับซาโลมจึงกลับบ้านและไม่ได้พบหน้ากษัตริย์
25 ทั่วอิสราเอลไม่มีใครได้รับคำชมเรื่องรูปโฉมมากเท่าอับซาโลม ตั้งแต่ฝ่าเท้าถึงศีรษะ
เขาไม่มีตำหนิเลย
26 เมื่ออับซาโลมตัดผม (เขาตัดทุกปลายปีเพราะผมหนัก” เขาชั่งผมที่ตัดได้สองร้อยเชเขล*
ตามมาตราชั่งของกษัตริย์
27 อับซาโลมมีบุตรชายสามคน และบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ นางมีใบหน้างดงาม
28 อับซาโลมอยู่ในเยรูซาเล็มสองปีเต็มโดยไม่ได้พบหน้ากษัตริย์
29 เขาส่งคนไปเรียกโยอาบเพื่อจะให้โยอาบไปหากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมา เขาส่งคนไปอีกครั้ง
โยอาบก็ยังไม่ยอมมา
30 อับซาโลมจึงสั่งคนรับใช้ว่า “ทุ่งของโยอาบอยู่ข้างทุ่งข้า เขาปลูกข้าวบาร์เลย์ไว้ ไปจุดไฟเผาเสีย”
คนรับใช้ของอับซาโลมจึงเผาทุ่งนั้น
31 โยอาบจึงมาหาอับซาโลมที่บ้านแล้วถามว่า “ทำไมคนของเจ้าจึงเผาทุ่งของข้า””
32 อับซาโลมตอบว่า “ข้าเรียกเจ้ามาเพื่อจะให้ไปบอกกษัตริย์ว่า “ข้ากลับมาจากเกชูร์ทำไม”
อยู่ที่นั่นยังจะดีกว่า ตอนนี้ขอให้ข้าได้พบหน้ากษัตริย์ และถ้าข้ามีความผิด ก็ให้ท่านฆ่าข้าเสีย” ”

---

* **14:26 14:26** หนึ่งเชเขลหนักประมาณสิบกรัม หรือราว ๐.๓๕ ออนซ์ ดังนั้นสองร้อยเชเขลจึงหนักประมาณสองกิโลกรัม หรือราว ๔.๔ ปอนด์

33 โยอาบไปบอกกษัตริย์ เมื่อกษัตริย์เรียกอับซาโลมมา
เขาก็เข้าเฝ้าและหมอบหน้าลงกับพื้นต่อหน้ากษัตริย์ กษัตริย์จูบอับซาโลม

15

1 หลังจากนั้นอับซาโลมจัดหารถรบและม้าไว้ใช้เอง พร้อมชายห้าสิบคนวิ่งนำหน้า
2 เขาตื่นแต่เช้าไปยืนข้างทางที่ประตูเมือง เมื่อใครมีคดีจะไปขอให้กษัตริย์ตัดสิน
อับซาโลมก็เรียกมาถามว่า "เจ้ามาจากเมืองไหน?"
คนนั้นตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านมาจากชนเผ่าหนึ่งในอิสราเอล"
3 อับซาโลมบอกเขาว่า "เรื่องของเจ้ามีเหตุผลและถูกต้อง
แต่กษัตริย์ไม่ได้ตั้งใครมารับฟังคดีของเจ้า"
4 แล้วอับซาโลมก็พูดว่า "ถ้ามีใครตั้งข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินก็ดีสิ
ทุกคนที่มีคดีหรือข้อพิพาทจะได้มาหาข้า และข้าจะให้ความยุติธรรมแก่เขา"
5 เมื่อใครเข้ามาใกล้เพื่อจะก้มคำนับเขา อับซาโลมก็ยื่นมือไปจับตัวแล้วจูบคนนั้น
6 อับซาโลมทำอย่างนี้กับชาวอิสราเอลทุกคนที่มาขอให้กษัตริย์ตัดสินคดี เขาจึงชิงใจชาวอิสราเอลไป
7 เมื่อครบสี่สิบปี อับซาโลมทูลกษัตริย์ว่า
"ขอให้ข้าไปที่เฮโบรนเพื่อทำตามคำปฏิญาณที่ข้าถวายแด่พระยาห์เวห์
8 ตอนอยู่ที่เกชูร์ในซีเรีย ผู้รับใช้ของท่านปฏิญาณไว้ว่า "ถ้าพระยาห์เวห์ทรงนำข้ากลับเยรูซาเล็ม
ข้าจะปรนนิบัติพระยาห์เวห์" "
9 กษัตริย์ตอบว่า "ไปโดยสันติเถิด"
อับซาโลมจึงไปเฮโบรน
10 แต่อับซาโลมส่งสายลับไปตามชนเผ่าต่าง ๆ ทั่วอิสราเอล พร้อมคำสั่งว่า "พอได้ยินเสียงแตร
ให้ประกาศว่า "อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่เฮโบรนแล้ว"" "
11 ชายสองร้อยคนที่อับซาโลมเชิญจากเยรูซาเล็มเดินทางไปกับเขาโดยไม่ระแวงอะไร
และไม่รู้เรื่องแผนการ
12 อับซาโลมส่งคนไปตามอาหิโธเฟลชาวกิโลห์ ที่ปรึกษาของดาวิดจากเมืองกิโลห์
ขณะกำลังถวายเครื่องบูชา การกบฏมีกำลังมากขึ้น เพราะมีคนเข้าร่วมฝ่ายอับซาโลมเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
13 ผู้นำสารมาบอกดาวิดว่า "ชาวอิสราเอลหันใจไปหาอับซาโลมแล้ว"
14 ดาวิดจึงสั่งคนรับใช้ทุกคนที่อยู่กับท่านในเยรูซาเล็มว่า "ลุกขึ้นหนีเถิด
มิฉะนั้นพวกเราจะไม่มีใครรอดพ้นจากอับซาโลม รีบไปก่อนเขาจะไล่ทัน นำภัยมาถึงเรา
และใช้คมดาบโจมตีเมือง"
15 คนรับใช้ตอบกษัตริย์ว่า "ผู้รับใช้ของท่านพร้อมทำทุกอย่างที่นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์เห็นว่าดี"
16 กษัตริย์ออกจากเมืองโดยมีคนในบ้านทั้งหมดตามไป แต่กษัตริย์ให้นางสนมสิบคนอยู่ดูแลบ้าน
17 กษัตริย์ออกไปพร้อมผู้คนที่ตามท่าน แล้วหยุดอยู่ที่เบธเมอร์ฮัก
18 คนรับใช้ทั้งหมดเดินผ่านข้างท่าน ชาวเคเรธีและชาวเปเลธีทั้งหมด
รวมถึงชาวกัทหกร้อยคนที่ติดตามท่านมาจากกัท ก็เดินผ่านหน้ากษัตริย์
19 กษัตริย์ถามอิททัยชาวกัทว่า "เจ้าจะมากับพวกเราทำไม? กลับไปอยู่กับกษัตริย์เถิด
เจ้าเป็นคนต่างถิ่นและเป็นผู้ลี้ภัย จงกลับถิ่นของเจ้า
20 เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวาน วันนี้ข้าควรให้เจ้าร่อนเร่ไปมากับเราหรือ ในเมื่อข้าเองก็ไม่รู้จะไปไหน?
กลับไปและพาพี่น้องของเจ้ากลับด้วย ขอให้ความเมตตาและความซื่อสัตย์อยู่กับเจ้า"
21 อิททัยตอบกษัตริย์ว่า "ข้าขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์
และต่อชีวิตของนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์ว่า ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใด จะตายหรือจะมีชีวิต
ผู้รับใช้ของท่านจะอยู่ที่นั่นด้วย"

22 ดาวิดบอกอิททัยว่า “ไปเถิด ข้ามไป” อิททัยชาวกัทจึงข้ามไปพร้อมคนของเขาทั้งหมด
และเด็กเล็กทุกคนที่มาด้วย
23 คนทั่วแผ่นดินร้องไห้เสียงดังขณะผู้คนข้ามไป กษัตริย์เองก็ข้ามลำธารขิดโรน
ทุกคนข้ามไปทางถิ่นทุรกันดาร
24 ศาโดกมาที่นั่นพร้อมชาวเลวีทั้งหมดที่หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้า
พวกเขาวางหีบของพระเจ้าลง อาบียาธาร์ก็ขึ้นไป ขณะที่ประชาชนทั้งหมดข้ามออกจากเมืองจนหมด
25 กษัตริย์สั่งศาโดกว่า “นำหีบของพระเจ้ากลับเข้าเมือง
หากข้าเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงพาข้ากลับมา
ให้ข้าได้เห็นทั้งหีบและที่ประทับของพระองค์อีก
26 แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า ‘เราไม่พอใจเจ้า’ ข้าก็อยู่ที่นี่แล้ว ขอพระองค์ทรงทำกับข้าตามที่เห็นว่าดี”
27 กษัตริย์พูดกับศาโดกปุโรหิตอีกว่า “เจ้าเป็นผู้หยั่งรู้มิใช่หรือ” จงกลับเข้าเมืองโดยสันติ
พร้อมบุตรชายของเจ้าสองคน คืออาหิมาอัสบุตรของเจ้า และโยนาธานบุตรของอาบียาธาร์
28 ข้าจะรออยู่ตรงท่าข้ามในถิ่นทุรกันดาร จนกว่าเจ้าจะส่งข่าวมาบอก”
29 ศาโดกกับอาบียาธาร์จึงนำหีบของพระเจ้ากลับเยรูซาเล็ม และอยู่ที่นั่น
30 ดาวิดขึ้นทางลาดภูเขามะกอกเทศพร้อมร้องไห้ คลุมศีรษะและเดินเท้าเปล่า
ทุกคนที่ไปกับท่านก็คลุมศีรษะ ร้องไห้ขณะเดินขึ้นไป
31 มีคนมาบอกดาวิดว่า “อาหิโธเฟลเข้าร่วมฝ่ายกบฏกับอับซาโลมแล้ว”
ดาวิดจึงทูลว่า “พระยาห์เวห์ ขอทรงทำให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลกลายเป็นความโง่เขลาด้วยเถิด”
32 เมื่อดาวิดขึ้นถึงยอดเขาซึ่งเป็นที่นมัสการพระเจ้า
หุชัยชาวอารคีมาพบท่านโดยฉีกเสื้อคลุมและมีดินบนศีรษะ
33 ดาวิดบอกเขาว่า “ถ้าเจ้ามากับข้า เจ้าจะเป็นภาระแก่ข้า
34 แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าเมืองแล้วบอกอับซาโลมว่า ‘ข้าจะเป็นผู้รับใช้ของท่าน กษัตริย์เจ้าข้า
ในอดีตข้าเคยรับใช้พ่อของท่าน บัดนี้ข้าจะรับใช้ท่าน’
เจ้าก็จะช่วยข้าทำลายคำปรึกษาของอาหิโธเฟลได้
35 ศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตอยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ” ไม่ว่าเจ้าจะได้ยินอะไรจากวังกษัตริย์
จงบอกศาโดกกับอาบียาธาร์
36 บุตรชายสองคนของพวกเขาก็อยู่ที่นั่น คืออาหิมาอัสบุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบียาธาร์
จงส่งทุกเรื่องที่เจ้าได้ยินมาถึงข้าทางพวกเขา”
37 หุชัยสหายของดาวิดจึงเข้าเมือง ส่วนอับซาโลมก็มาถึงเยรูซาเล็ม

16

1 เมื่อดาวิดเลยยอดเขาไปเล็กน้อย ศิบาคนรับใช้ของเมฟีโบเชทมาพบท่าน
พร้อมลาสองตัวที่ใส่อานและบรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน ลูกเกดหนึ่งร้อยพวง
ผลไม้ฤดูร้อนหนึ่งร้อยผล และเหล้าองุ่นหนึ่งภาชนะ
2 กษัตริย์ถามศิบาว่า “ของเหล่านี้มีไว้ทำไม”
ศิบาตอบว่า “ลาให้คนในบ้านกษัตริย์ขี่ ขนมปังกับผลไม้ให้พวกหนุ่ม ๆ กิน
ส่วนเหล้าองุ่นให้คนที่หมดแรงในถิ่นทุรกันดารดื่ม”
3 กษัตริย์ถามว่า “ลูกหลานของนายเจ้าอยู่ไหน”
ศิบาตอบว่า “เขาอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะเขาพูดว่า
‘วันนี้วงศ์วานอิสราเอลจะคืนอาณาจักรของบรรพบุรุษข้าให้ข้า’ ”
4 กษัตริย์จึงบอกศิบาว่า “ทุกสิ่งที่เป็นของเมฟีโบเชท บัดนี้เป็นของเจ้า”
ศิบาตอบว่า “ข้าขอก้มคำนับ ขอให้นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์โปรดปรานข้า”

5 เมื่อกษัตริย์ดาวิดมาถึงบาฮูริม ชายคนหนึ่งจากวงศ์วานซาอูลชื่อชิเมอี บุตรของเกรา
ออกมาสาปแช่งท่านตลอดทาง
6 เขาขว้างหินใส่ดาวิดและคนรับใช้ทั้งหมดของกษัตริย์
ทั้งที่ผู้คนกับเหล่านักรบผู้กล้าอยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของดาวิด
7 ชิเมอีสาปแช่งว่า "ไปเสีย ไปเสีย เจ้าคนมือเปื้อนเลือด เจ้าคนชั่ว"
8 พระยาห์เวห์ทรงให้เจ้ารับผิดชอบต่อโลหิตทั้งหมดของวงศ์วานซาอูล ซึ่งเจ้าขึ้นครองราชย์แทน"
พระยาห์เวห์ทรงมอบอาณาจักรให้อับซาโลมบุตรชายเจ้าแล้ว เห็นไหม
ความชั่วของเจ้ากลับมาทำร้ายเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนมือเปื้อนเลือด""
9 อาบีชัยบุตรนางเศรุยาห์ทูลกษัตริย์ว่า "ทำไมสุนัขตายตัวนี้ถึงสาปแช่งนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์"
ขอให้ข้าข้ามไปตัดหัวมันเถิด"
10 กษัตริย์ตอบว่า "พวกเจ้าบุตรนางเศรุยาห์ เกี่ยวอะไรกับข้า" ในเมื่อเขาสาปแช่ง
และพระยาห์เวห์ตรัสสั่งเขาว่า "จงสาปแช่งดาวิด" ใครจะถามได้ว่า "เจ้าทำอย่างนี้ทำไม"" "
11 ดาวิดพูดกับอาบีชัยและคนรับใช้ทั้งหมดว่า "แม้แต่บุตรชายแท้ ๆ ของข้ายังหมายเอาชีวิตข้า
แล้วจะนับประสาอะไรกับชาวเบนยามินคนนี้" ปล่อยเขาให้สาปแช่งเถิด
เพราะพระยาห์เวห์ทรงเรียกให้เขาทำ
12 บางทีพระยาห์เวห์จะทรงเห็นความอยุติธรรมที่ข้าได้รับ
และตอบแทนข้าด้วยสิ่งดีแทนคำสาปแช่งในวันนี้"
13 ดาวิดกับคนของท่านเดินไปตามทาง ส่วนชิเมอีเดินบนไหล่เขาฝั่งตรงข้ามพร้อมสาปแช่ง
ขว้างหินและโปรยฝุ่นใส่ท่าน
14 กษัตริย์กับทุกคนที่ไปด้วยมาถึงอย่างอ่อนล้า และท่านพักฟื้นกำลังที่นั่น
15 อับซาโลมกับชาวอิสราเอลทั้งหมดมาถึงเยรูซาเล็ม อาหิโธเฟลก็มากับเขาด้วย
16 เมื่อหุชัยชาวอารคี สหายดาวิดมาพบอับซาโลม เขาร้องว่า "ขอให้กษัตริย์ทรงพระเจริญ"
ขอให้กษัตริย์ทรงพระเจริญ""
17 อับซาโลมถามหุชัยว่า "นี่หรือความเมตตาที่เจ้ามีต่อสหาย" ทำไมเจ้าไม่ไปกับสหายของเจ้า""
18 หุชัยตอบว่า "ไม่เลย ข้าจะเป็นคนของผู้ที่พระยาห์เวห์ ประชาชนนี้ และชาวอิสราเอลทั้งหมดเลือก
ข้าจะอยู่กับเขา
19 อีกอย่าง ข้าควรรับใช้ใครถ้าไม่ใช่บุตรชายของเขา" ข้าเคยรับใช้ต่อหน้าพ่อของท่านอย่างไร
ก็จะรับใช้ต่อหน้าท่านอย่างนั้น"
20 อับซาโลมจึงถามอาหิโธเฟลว่า "บอกมาว่าเราควรทำอย่างไร"
21 อาหิโธเฟลบอกอับซาโลมว่า "จงเข้าไปหลับนอนกับนางสนมของพ่อเจ้าที่เขาให้อยู่ดูแลบ้าน
แล้วอิสราเอลทั้งหมดจะได้ยินว่าเจ้าเป็นที่ชิงชังของพ่อ คนที่อยู่ฝ่ายเจ้าจะมีกำลังใจมากขึ้น"
22 พวกเขาจึงกางกระโจมให้อับซาโลมบนหลังคาบ้าน
อับซาโลมเข้าไปหลับนอนกับนางสนมของพ่อต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด
23 ในสมัยนั้น
คำปรึกษาของอาหิโธเฟลเปรียบเสมือนคำตอบที่ได้จากการทูลถามพระเจ้าในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ชั้นใน
คำปรึกษาทั้งหมดของอาหิโธเฟลเป็นเช่นนี้ทั้งต่อดาวิดและอับซาโลม

17

1 อาหิโธเฟลพูดกับอับซาโลมอีกว่า
"ขอให้ข้าเลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วออกไล่ตามดาวิดคืนนี้
2 ข้าจะจู่โจมตอนเขาเหนื่อยและหมดแรง ทำให้เขาหวาดกลัว คนทั้งหมดที่อยู่กับเขาจะหนีไป
ข้าจะฆ่ากษัตริย์เพียงคนเดียว

3 แล้วจะพาคนทั้งหมดกลับมาหาท่าน เมื่อจัดการคนที่ท่านตามหาได้ ก็เหมือนได้ทุกคนกลับมา
ทุกคนจะอยู่กันอย่างสงบ
4 อับซาโลมกับผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลเห็นชอบกับแผนนี้
5 แต่อับซาโลมกล่าวว่า เรียกหุชัยชาวอารคีมาด้วย เราจะฟังว่าเขาคิดอย่างไร
6 เมื่อหุชัยมาถึง อับซาโลมเล่าแผนของอาหิโธเฟลให้ฟัง แล้วถามว่า เราควรทำตามหรือไม่ ถ้าไม่
เจ้าก็บอกมา
7 หุชัยตอบว่า ครั้งนี้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลไม่ดี
8 เขากล่าวต่อว่า ท่านก็รู้ว่าพ่อของท่านกับคนของเขาเป็นนักรบกล้า
และตอนนี้ดุร้ายราวกับแม่หมีที่ถูกแย่งลูกในทุ่ง พ่อของท่านชำนาญศึก
จะไม่พักค้างคืนอยู่กับกองทหาร
9 บัดนี้เขาคงซ่อนอยู่ในหลุมหรือที่อื่นสักแห่ง ถ้าคนของเราบางคนล้มตายในการโจมตีครั้งแรก
ผู้ได้ยินข่าวจะพูดว่า คนที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าเสียแล้ว
10 แม้แต่นักรบใจกล้าอย่างสิงโต ก็จะขวัญหนีดีฝ่อ เพราะทั่วอิสราเอลรู้ว่าพ่อของท่านเป็นนักรบกล้า
และคนของเขาก็กล้าหาญ
11 ข้าจึงเสนอให้รวบรวมชาวอิสราเอลทั้งหมดมาหาท่าน ตั้งแต่ดานจนถึงเบเออร์เชบา
มากมายเหมือนทรายริมทะเล และให้ท่านออกนำทัพเอง
12 แล้วเราจะไปโจมตีเขา ณ ที่ซึ่งพบตัว เราจะเข้าประชิดราวกับน้ำค้างที่ปกคลุมพื้นดิน
จะไม่เหลือเขาหรือคนที่อยู่กับเขาแม้แต่คนเดียว
13 ถ้าเขาเข้าไปในเมือง ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะนำเชือกมาลากเมืองนั้นลงแม่น้ำ
จนไม่เหลือแม้แต่ก้อนหินเล็ก ๆ
14 อับซาโลมกับชาวอิสราเอลทั้งหมดพูดว่า คำปรึกษาของหุชัยชาวอารคีดีกว่าของอาหิโธเฟล
เพราะพระยาห์เวห์ทรงกำหนดให้คำปรึกษาที่ดีของอาหิโธเฟลถูกล้มเลิก
เพื่อพระองค์จะนำภัยมาสู่อับซาโลม
15 หุชัยจึงบอกศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า
อาหิโธเฟลเสนอแผนอย่างนั้นแก่อับซาโลมและผู้อาวุโสอิสราเอล ส่วนข้าเสนอแผนอย่างนี้
16 บัดนี้รีบส่งข่าวถึงดาวิดว่า คืนนี้อย่าพักที่ท่าข้ามในถิ่นทุรกันดาร จงข้ามไปให้พ้น
มิฉะนั้นกษัตริย์กับคนทั้งหมดที่อยู่กับท่านอาจถูกกวาดล้าง
17 โยนาธานกับอาหิมาอัสรออยู่ข้างน้ำพุเอนโรเกล คนรับใช้หญิงคนหนึ่งคอยไปบอกข่าวแก่พวกเขา
แล้วทั้งสองจึงไปทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะพวกเขาไม่อาจเสี่ยงให้ใครเห็นขณะเข้าเมือง
18 แต่เด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นทั้งสองและไปบอกอับซาโลม
โยนาธานกับอาหิมาอัสจึงรีบไปที่บ้านชายคนหนึ่งในบาฮูริม ซึ่งมีบ่อน้ำในลานบ้าน แล้วลงไปในบ่อ
19 หญิงคนนั้นเอาผ้าคลุมปากบ่อ แล้วโปรยเมล็ดข้าวบดไว้ข้างบน จึงไม่มีใครรู้เรื่อง
20 คนของอับซาโลมมาถึงบ้านและถามนางว่า อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ไหน
นางตอบว่า พวกเขาข้ามลำธารไปแล้ว
คนเหล่านั้นตามหาแต่ไม่พบ จึงกลับเยรูซาเล็ม
21 เมื่อพวกเขาไปแล้ว ทั้งสองก็ขึ้นจากบ่อไปทูลกษัตริย์ดาวิดว่า ลุกขึ้นรีบข้ามน้ำไป
เพราะอาหิโธเฟลเสนอแผนโจมตีท่านเช่นนี้
22 ดาวิดกับทุกคนที่อยู่ด้วยลุกขึ้นข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าไม่มีใครเหลืออยู่ฝั่งเดิมเลย
23 เมื่ออาหิโธเฟลเห็นว่าไม่มีใครทำตามคำปรึกษาของตน เขาก็ผูกอานลา ขี่กลับเมืองของตน
จัดการเรื่องบ้านให้เรียบร้อย แล้วผูกคอตาย เขาถูกฝังในที่ฝังศพของพ่อ

24 ดาวิดมาถึงมาหะนาอิม ส่วนอับซาโลมกับชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดน
25 อับซาโลมตั้งอามาสาเป็นผู้บัญชาการกองทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายชื่ออิธรา
ชาวอิสราเอล อิธราได้หลับนอนกับอาบีกายิลบุตรสาวของนาหาช
ซึ่งเป็นพี่น้องกับนางเศรุยาห์แม่ของโยอาบ
26 อิสราเอลกับอับซาโลมตั้งค่ายในแผ่นดินกิเลอาด
27 เมื่อดาวิดมาถึงมาหะนาอิม โชบี บุตรของนาหาช จากเมืองรับบาห์ของชาวอัมโมน มาคีร์
บุตรของอัมมีเอล จากโลเดบาร์ และบารซิลลัยชาวกิเลอาดจากโรเกลิม
28 นำเตียง อ่าง ภาชนะดินเผา ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ แป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วเลนทิล ธัญพืชคั่ว
29 น้ำผึ้ง เนย แกะ และเนยแข็งจากฝูงวัว มาให้ดาวิดกับคนของท่านกิน เพราะพวกเขากล่าวว่า
"ผู้คนหิว เหนื่อย และกระหายในถิ่นทุรกันดาร"

18

1 ดาวิดนับจำนวนคนที่อยู่กับท่านและตั้งผู้บังคับบัญชากองพันกับกองร้อย
2 ท่านแบ่งทหารออกเป็นสามส่วน ส่วนหนึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาโยอาบ
ส่วนหนึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาอาบีชัยบุตรนางเศรุยาห์น้องชายโยอาบ
และอีกส่วนหนึ่งอยู่ใต้บังคับบัญชาอิททัยชาวกัท กษัตริย์บอกทหารว่า
"ข้าจะออกไปรบกับพวกเจ้าด้วย"
3 แต่ทหารทูลว่า "ท่านอย่าออกไปเลย ถ้าพวกเราหนี ศัตรูจะไม่สนใจพวกเรา
ต่อให้พวกเราตายไปครึ่งหนึ่ง พวกเขาก็ไม่สนใจ แต่ท่านมีค่าเท่ากับพวกเราหนึ่งหมื่นคน
ท่านอยู่ในเมืองพร้อมจะช่วยพวกเราดีกว่า"
4 กษัตริย์ตอบว่า "ข้าจะทำตามที่พวกเจ้าเห็นว่าดี"
ท่านยืนข้างประตูเมือง ขณะทหารออกไปเป็นกองร้อยและกองพัน
5 กษัตริย์สั่งโยอาบ อาบีชัย และอิททัยว่า "เห็นแก่ข้า จงปฏิบัติต่ออับซาโลมชายหนุ่มอย่างอ่อนโยน"
ทหารทุกคนได้ยินตอนกษัตริย์สั่งผู้บังคับบัญชาทั้งหมดเรื่องอับซาโลม
6 ทหารออกไปสู้กับอิสราเอลในทุ่ง การรบเกิดขึ้นในป่าเอฟราอิม
7 คนอิสราเอลพ่ายแพ้ต่อคนของดาวิด วันนั้นมีคนถูกฆ่าจำนวนมากถึงสองหมื่นคน
8 การรบกระจายไปทั่วแผ่นดินบริเวณนั้น วันนั้นป่ากลืนกินผู้คนมากกว่าดาบเสียอีก
9 อับซาโลมบังเอิญพบคนของดาวิด ขณะเขาขี่ล่อ ล่อวิ่งลอดกิ่งหนาทึบของต้นโอ๊กใหญ่
ศีรษะของอับซาโลมติดอยู่กับต้นโอ๊ก ตัวเขาจึงห้อยอยู่ระหว่างฟ้ากับดิน ส่วนล่อวิ่งเลยไป
10 ชายคนหนึ่งเห็นเข้าจึงบอกโยอาบว่า "ข้าเห็นอับซาโลมห้อยอยู่กับต้นโอ๊ก"
11 โยอาบถามชายที่มาบอกว่า "เจ้าเห็นแล้ว ทำไมไม่ตีเขาให้ล้มลงตรงนั้น"
ข้าจะให้เงินสิบชิ้นกับเข็มขัดแก่เจ้า"
12 ชายคนนั้นตอบโยอาบว่า "ถึงจะมีคนให้เงินข้าพันชิ้น ข้าก็จะไม่ลงมือกับบุตรชายกษัตริย์
เพราะพวกเราได้ยินกษัตริย์สั่งท่าน อาบีชัย และอิททัยว่า "ระวัง
อย่าให้ใครแตะต้องอับซาโลมชายหนุ่ม"
13 หากข้าฆ่าเขาอย่างทรยศ ไม่มีเรื่องใดปิดบังกษัตริย์ได้ แล้วท่านเองก็คงหันมาต่อต้านข้า"
14 โยอาบตอบว่า "ข้าจะไม่เสียเวลารอเจ้าอีก" เขาหยิบหลาวสามเล่มแทงเข้าที่หัวใจของอับซาโลม
ขณะที่อับซาโลมยังมีชีวิตห้อยอยู่กลางต้นโอ๊ก
15 ชายหนุ่มสิบคนผู้ถือเครื่องเกราะให้โยอาบล้อมอับซาโลม รุมโจมตีและฆ่าเขา
16 โยอาบเป่าแตร ทหารจึงหยุดไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบสั่งให้หยุด

17 พวกเขานำศพอับซาโลมโยนลงหลุมใหญ่ในป่า และกองหินทับไว้สูงมาก
ชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างหนีกลับกระโจมของตน
18 ครั้งยังมีชีวิต อับซาโลมตั้งเสาหินของตนไว้ในหุบเขากษัตริย์ เพราะเขาคิดว่า
"ข้าไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของข้า" เขาตั้งชื่อเสาหินตามชื่อตนเอง
ผู้คนเรียกเสานั้นว่าอนุสรณ์อับซาโลมจนถึงทุกวันนี้
19 อาหิมาอัส บุตรของศาโดก พูดว่า
"ขอให้ข้าวิ่งไปทูลข่าวกษัตริย์ว่าพระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นศัตรูให้ท่านแล้ว"
20 โยอาบบอกเขาว่า "วันนี้เจ้าอย่าเป็นผู้นำข่าวไปบอก ไว้วันอื่นค่อยนำข่าว วันนี้อย่าไป
เพราะบุตรชายกษัตริย์ตายแล้ว"
21 โยอาบสั่งชายชาวคูชคนหนึ่งว่า "ไปทูลกษัตริย์ตามที่เจ้าเห็น"
ชายชาวคูชก้มคำนับโยอาบแล้ววิ่งไป
22 อาหิมาอัส บุตรของศาโดก รบเร้าโยอาบอีกว่า "ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ขอให้ข้าวิ่งตามชายชาวคูชไปด้วย"
โยอาบตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ในเมื่อเจ้าจะไม่ได้รางวัลจากข่าวนี้"
23 เขาตอบว่า "ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ข้าจะวิ่งไป"
โยอาบจึงบอกว่า "วิ่งไปเถิด" อาหิมาอัสวิ่งไปตามทางที่ราบและแซงชายชาวคูช
24 ดาวิดนั่งอยู่ระหว่างประตูเมืองสองชั้น คนเฝ้ายามขึ้นไปบนหลังคาประตูตรงกำแพง
มองออกไปเห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาเพียงลำพัง
25 เขาตะโกนบอกกษัตริย์ กษัตริย์พูดว่า "ถ้าเขามาคนเดียว คงมีข่าวมาบอก"
ชายคนนั้นวิ่งเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ
26 คนเฝ้ายามเห็นชายอีกคนวิ่งมา จึงตะโกนบอกคนเฝ้าประตูว่า "มีชายอีกคนวิ่งมาคนเดียว"
กษัตริย์พูดว่า "เขาก็นำข่าวมาเหมือนกัน"
27 คนเฝ้ายามบอกว่า "ดูท่าวิ่งของคนแรกเหมือนอาหิมาอัส บุตรของศาโดก"
กษัตริย์พูดว่า "เขาเป็นคนดี คงนำข่าวดีมา"
28 อาหิมาอัสตะโกนทูลกษัตริย์ว่า "ทุกอย่างเรียบร้อยดี" เขาหมอบหน้าลงกับพื้นต่อหน้ากษัตริย์
แล้วทูลว่า "สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
ผู้ทรงมอบคนที่ลุกขึ้นต่อต้านนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์ไว้ในมือท่าน"
29 กษัตริย์ถามว่า "อับซาโลมชายหนุ่มปลอดภัยหรือ"
อาหิมาอัสตอบว่า "ตอนโยอาบส่งข้าผู้เป็นคนรับใช้ของท่านมา ข้าเห็นความวุ่นวายมาก
แต่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น"
30 กษัตริย์บอกว่า "มายืนตรงนี้ก่อน" เขาจึงมายืนรอ
31 ชายชาวคูชมาถึงแล้วทูลว่า "ข้ามีข่าวดีให้นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์
วันนี้พระยาห์เวห์ทรงแก้แค้นคนทั้งหมดที่ลุกขึ้นต่อต้านท่านแล้ว"
32 กษัตริย์ถามชายชาวคูชว่า "อับซาโลมชายหนุ่มปลอดภัยหรือ"
ชายชาวคูชตอบว่า "ขอให้ศัตรูของนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์
และทุกคนที่ลุกขึ้นทำร้ายท่านมีชะตาเหมือนชายหนุ่มคนนั้น"
33 กษัตริย์สะเทือนใจมาก จึงขึ้นไปยังห้องเหนือประตูเมืองและร้องไห้ ระหว่างเดินท่านคร่ำครวญว่า
"อับซาโลมลูกพ่อ ลูกพ่อ อับซาโลมลูกพ่อ พ่ออยากตายแทนเจ้า อับซาโลมลูกพ่อ ลูกพ่อ"

19

1 มีคนบอกโยอาบว่า "กษัตริย์ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อับซาโลม"

2 วันนั้นชัยชนะกลับกลายเป็นความโศกเศร้าของผู้คนทั้งหมด เพราะพวกเขาได้ยินว่า
กษัตริย์เสียใจเรื่องลูกชาย
3 วันนั้นผู้คนแอบเข้าเมืองราวกับคนที่หนีศึกกลับมาอย่างอับอาย
4 กษัตริย์ปิดหน้าและร้องเสียงดังว่า อับซาโลมลูกพ่อ อับซาโลม ลูกพ่อ ลูกพ่อ
5 โยอาบเข้าไปหากษัตริย์ในบ้านแล้วพูดว่า วันนี้ท่านทำให้คนรับใช้ทุกคนที่ช่วยชีวิตท่าน
ชีวิตบุตรชายบุตรสาว ภรรยาและนางสนมของท่าน ต้องอับอาย
6 เพราะท่านรักคนที่เกลียดท่าน และเกลียดคนที่รักท่าน
วันนี้ท่านแสดงชัดว่าบรรดาผู้นำกับคนรับใช้ไม่มีความหมายสำหรับท่าน ข้าเห็นแล้วว่า
ถ้าอับซาโลมยังมีชีวิต และวันนี้พวกเราทุกคนตาย ท่านคงพอใจ
7 บัดนี้ลุกขึ้นออกไปพูดปลอบคนของท่านเถิด ข้าสาบานต่อพระยาห์เวห์ว่า ถ้าท่านไม่ออกไป
คืนนี้จะไม่มีใครอยู่กับท่านเลย
และเรื่องนั้นจะเลวร้ายยิ่งกว่าภัยทุกอย่างที่ท่านประสบมาตั้งแต่หนุ่มจนถึงบัดนี้
8 กษัตริย์จึงลุกขึ้นไปนั่งที่ประตูเมือง มีคนบอกทุกคนว่า กษัตริย์นั่งอยู่ที่ประตูเมืองแล้ว
คนทั้งหมดจึงมาเข้าเฝ้า ส่วนชาวอิสราเอลต่างหนีกลับกระโจมของตน
9 ผู้คนจากทุกชนเผ่าของอิสราเอลโต้เถียงกันว่า กษัตริย์เคยช่วยเราจากศัตรูและชาวฟีลิสเตีย
บัดนี้ท่านหนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน
10 ส่วนอับซาโลมที่เราเจิมให้เป็นกษัตริย์เหนือเรา ก็ตายในสนามรบแล้ว
ทำไมพวกเจ้าจึงไม่พูดเรื่องรับกษัตริย์กลับมา
11 กษัตริย์ดาวิดส่งคำถึงศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า ไปบอกบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์ว่า
ทำไมพวกท่านเป็นกลุ่มสุดท้ายที่จะรับกษัตริย์กลับบ้าน
ทั้งที่คำพูดของอิสราเอลทั้งหมดเรื่องรับท่านกลับมาถึงกษัตริย์แล้ว
12 พวกท่านเป็นพี่น้อง เป็นเลือดเนื้อเดียวกับข้า ทำไมจึงเป็นกลุ่มสุดท้ายที่จะรับกษัตริย์กลับมา
13 แล้วจงบอกอามาสาว่า เจ้าเป็นเลือดเนื้อเดียวกับข้ามิใช่หรือ ขอให้พระเจ้าลงโทษข้า
และเพิ่มโทษให้หนักยิ่งขึ้น หากเจ้าจะไม่ได้เป็นผู้บัญชาการกองทัพของข้าแทนโยอาบตลอดไป
14 ดาวิดโน้มน้าวใจชาวยูดาห์ทั้งหมดให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว พวกเขาจึงส่งคำถึงกษัตริย์ว่า
ขอท่านกับคนรับใช้ทั้งหมดกลับมา
15 กษัตริย์จึงกลับมาถึงแม่น้ำจอร์แดน ชาวยูดาห์มาที่กิลกาลเพื่อต้อนรับและพากษัตริย์ข้ามแม่น้ำ
16 ชิเมอี บุตรของเกรา ชาวเบนยามินจากบาฮูริมรีบลงมาพร้อมชาวยูดาห์เพื่อต้อนรับกษัตริย์ดาวิด
17 มีชาวเบนยามินหนึ่งพันคนมากับเขา ศิบาคนรับใช้วงศ์วานซาอูลก็มาด้วย
พร้อมบุตรชายสิบห้าคนและคนรับใช้ยี่สิบคน พวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนต่อหน้ากษัตริย์
18 มีเรือข้ามฟากมารับคนในบ้านกษัตริย์ข้ามฝั่ง และทำตามที่กษัตริย์เห็นว่าดี
ชิเมอี บุตรของเกราหมอบลงต่อหน้ากษัตริย์เมื่อท่านข้ามแม่น้ำมา
19 เขาทูลว่า
ขอนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์อย่าถือโทษหรือจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ทำในวันที่ท่านออกจากเยรูซาเล็ม
ขออย่าเก็บเรื่องนั้นไว้ในใจ
20 ผู้รับใช้ของท่านรู้ว่าข้าทำบาป
วันนี้ข้าจึงเป็นคนแรกจากวงศ์วานโยเซฟที่ลงมาต้อนรับนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์
21 แต่อาบีชัย บุตรนางเศรุยาห์ทูลว่า ชิเมอีควรถูกประหารมิใช่หรือ
เพราะเขาสาปแช่งผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิม

22 ดาวิดตอบว่า "พวกเจ้าบุตรนางเศรุยาห์ เหตุใดวันนี้จึงมาทำตัวเป็นศัตรูกับข้า"
วันนี้ควรมีใครถูกประหารในอิสราเอลหรือ"
ข้ารู้อยู่แล้วมิใช่หรือว่าวันนี้ข้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล""
23 กษัตริย์บอกชิเมอีว่า "เจ้าจะไม่ตาย" และสาบานรับรองแก่เขา
24 เมฟีโบเชทลูกหลานของซาอูลลงมาพบกษัตริย์ ตั้งแต่วันที่กษัตริย์จากไปจนวันที่กลับมาโดยสันติ
เขาไม่ได้ดูแลเท้า ไม่เล็มเครา และไม่ซักเสื้อผ้า
25 เมื่อเขามาถึงเยรูซาเล็มเพื่อเข้าเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ถามว่า "เมฟีโบเชท ทำไมเจ้าไม่ไปกับข้า""
26 เขาตอบว่า "นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์ คนรับใช้ของข้าหลอกข้า เพราะข้าพูดว่า
"ข้าจะผูกอานลาไว้ขี่ไปกับกษัตริย์" เพราะข้าขาพิการ
27 แต่เขากลับใส่ร้ายข้าต่อนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์ ท่านเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า
โปรดทำตามที่ท่านเห็นว่าดี
28 วงศ์วานของพ่อข้าทั้งหมดก็ไม่ต่างจากคนตายต่อหน้าท่าน
แต่ท่านกลับให้ผู้รับใช้ของท่านร่วมโต๊ะอาหาร ข้ามีสิทธิ์อะไรจะร้องขอกษัตริย์อีก""
29 กษัตริย์ตอบเขาว่า "จะพูดเรื่องของเจ้าอีกทำไม" ข้าตัดสินแล้วว่าเจ้ากับศิบาแบ่งที่ดินกัน"
30 เมฟีโบเชททูลว่า "ให้เขาเอาไปทั้งหมดก็ได้
เพราะนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์กลับถึงบ้านของท่านโดยสันติแล้ว"
31 บารซิลลัยชาวกิเลอาดลงมาจากโรเกลิม และข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์เพื่อส่งท่านข้ามฝั่ง
32 บารซิลลัยชรามาก อายุแปดสิบปี เขาเคยจัดหาอาหารให้กษัตริย์ตอนพักที่มาหะนาอิม
เพราะเขาเป็นคนมีฐานะมาก
33 กษัตริย์บอกบารซิลลัยว่า "ข้ามไปกับข้าเถิด ข้าจะเลี้ยงดูเจ้าที่เยรูซาเล็ม"
34 บารซิลลัยตอบว่า "ชีวิตข้าเหลืออีกกี่ปี ถึงจะขึ้นไปเยรูซาเล็มกับกษัตริย์"
35 วันนี้ข้าอายุแปดสิบปีแล้ว ยังแยกแยะดีชั่วได้หรือ" ยังรู้รสอาหารหรือเครื่องดื่มหรือ"
ยังได้ยินเสียงชายหญิงร้องเพลงหรือ"
ทำไมผู้รับใช้ของท่านจะต้องเป็นภาระแก่นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์"
36 ข้าข้ามแม่น้ำไปส่งกษัตริย์อีกนิดเดียว เหตุใดท่านจะต้องตอบแทนมากมาย"
37 ขอให้ข้ากลับไปตายที่เมืองของตน ใกล้หลุมศพพ่อแม่ แต่คิมฮามผู้รับใช้ของท่านอยู่ที่นี่
ให้เขาข้ามไปกับนายของข้าผู้เป็นกษัตริย์เถิด แล้วท่านจะปฏิบัติต่อเขาอย่างไรก็ได้ตามที่ท่านเห็นว่าดี"
38 กษัตริย์ตอบว่า "คิมฮามจะข้ามไปกับข้า ข้าจะทำกับเขาตามที่เจ้าปรารถนา
และจะทำทุกสิ่งที่เจ้าขอจากข้า"
39 ผู้คนทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดน กษัตริย์ก็ข้ามไปด้วย ท่านจูบและให้พรบารซิลลัย
แล้วบารซิลลัยกลับถิ่นของตน
40 กษัตริย์ข้ามไปกิลกาลโดยมีคิมฮามไปด้วย
ชาวยูดาห์ทั้งหมดกับชาวอิสราเอลครึ่งหนึ่งเป็นผู้พากษัตริย์ข้าม
41 ชาวอิสราเอลทั้งหมดมาถามกษัตริย์ว่า "ทำไมพี่น้องชาวยูดาห์ของเราจึงชิงพาท่านไป พากษัตริย์
คนในบ้าน และคนของดาวิดทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดน""
42 ชาวยูดาห์ตอบชาวอิสราเอลว่า "เพราะกษัตริย์เป็นญาติใกล้ชิดของเรา พวกเจ้าจะโกรธทำไม"
เราได้กินอาหารจากกษัตริย์หรือได้รับของขวัญอะไรจากท่านหรือ""
43 ชาวอิสราเอลตอบชาวยูดาห์ว่า "เรามีส่วนในกษัตริย์สิบส่วน
เราจึงมีสิทธิ์ในดาวิดมากกว่าพวกเจ้า ทำไมพวกเจ้าดูหมิ่นเรา
ไม่ถามความเห็นเราก่อนเรื่องรับกษัตริย์ของเรากลับมา""
ชาวยูดาห์ตอบโต้ด้วยถ้อยคำรุนแรงกว่าชาวอิสราเอล

20

1 ที่นั่นมีคนชั่วชื่อเชบา บุตรบิครี เป็นชาวเบนยามิน เขาเป่าแตรแล้วร้องว่า “เราไม่มีส่วนในดาวิด
ไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี” ชาวอิสราเอลทุกคน กลับกระโจมของตนเถิด”
2 ชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงเลิกติดตามดาวิด หันไปตามเชบา บุตรบิครี
แต่ชาวยูดาห์ยังติดตามกษัตริย์ของตนตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงเยรูซาเล็ม
3 ดาวิดกลับถึงบ้านที่เยรูซาเล็ม
กษัตริย์นำนางสนมสิบคนที่ให้อยู่ดูแลบ้านมากักให้อยู่ต่างหากและจัดอาหารให้
แต่ไม่หลับนอนกับพวกนาง พวกนางถูกกักไว้จนตาย ใช้ชีวิตอย่างหญิงม่าย
4 กษัตริย์สั่งอามาสาว่า “ภายในสามวัน จงรวบรวมชาวยูดาห์มาหาข้า แล้วเจ้าต้องอยู่ที่นี่ด้วย”
5 อามาสาออกไปรวบรวมชาวยูดาห์ แต่ใช้เวลาเกินกำหนด
6 ดาวิดจึงบอกอาบีชัยว่า “ตอนนี้เชบา บุตรบิครีจะทำร้ายเราหนักกว่าอับซาโลม
จงพาคนของนายเจ้าไปไล่ตามเขา ก่อนเขาจะได้เมืองที่มีป้อมปราการและหลบหนีเราไป”
7 คนของโยอาบออกจากเยรูซาเล็มตามอาบีชัยไป พร้อมชาวเคเรธี ชาวเปเลธี
และนักรบผู้กล้าทั้งหมด เพื่อไล่ตามเชบา บุตรบิครี
8 เมื่อมาถึงหินก้อนใหญ่ที่กิเบโอน อามาสามาพบพวกเขา โยอาบสวมชุดรบ
มีเข็มขัดคาดดาบซึ่งอยู่ในฝักไว้ที่เอว ขณะเดินดาบก็หลุดออกมา
9 โยอาบถามอามาสาว่า “พี่น้องของข้า สบายดีหรือ” แล้วใช้มือขวาจับเคราอามาสาเพื่อจะจูบเขา
10 อามาสาไม่ทันระวังดาบในมือโยอาบ โยอาบจึงแทงท้องเขาจนไส้ทะลักลงพื้น โดยไม่ต้องแทงซ้ำ
อามาสาก็ตาย จากนั้นโยอาบกับอาบีชัยน้องชายก็ไล่ตามเชบา บุตรบิครีต่อไป
11 ชายหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบยืนอยู่ข้างศพแล้วร้องว่า “ใครอยู่ฝ่ายโยอาบและดาวิด
จงตามโยอาบไป”
12 อามาสานอนจมกองเลือดกลางถนน ชายคนนั้นเห็นผู้คนทุกคนหยุดมอง
จึงลากศพออกจากถนนไปยังทุ่งแล้วเอาผ้าคลุมทับ เพราะใครเดินผ่านก็มาหยุดอยู่ตรงนั้น
13 เมื่อย้ายศพพ้นถนนแล้ว ทุกคนก็เดินตามโยอาบไปไล่ตามเชบา บุตรบิครี
14 เชบาเดินทางผ่านชนเผ่าทั้งหมดของอิสราเอลไปถึงอาเบล เบธมาอาคาห์ และชาวเบรีทุกคน
คนเหล่านั้นรวมตัวและติดตามเขาไปด้วย
15 กองทหารของโยอาบมาล้อมเชบาที่อาเบลแห่งเบธมาอาคาห์
พวกเขาก่อเนินดินล้อมเมืองจนถึงกำแพงดิน ผู้คนทั้งหมดที่อยู่กับโยอาบทุบกำแพงเพื่อให้พังลง
16 หญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากเมืองว่า “ฟังก่อน ฟังก่อน” โปรดบอกโยอาบให้เข้ามาใกล้
ข้าจะพูดกับเขา”
17 โยอาบเข้าไปใกล้ นางถามว่า “ท่านคือโยอาบหรือ”
เขาตอบว่า “ใช่”
นางบอกว่า “ขอให้ฟังคำของผู้รับใช้”
เขาตอบว่า “ข้าฟังอยู่”
18 นางกล่าวว่า “แต่ก่อนมีคำพูดว่า “ไปขอคำปรึกษาที่อาเบลเถิด” แล้วเรื่องต่าง ๆ ก็ยุติลง
19 ข้าเป็นคนหนึ่งในอิสราเอลที่รักสันติและซื่อสัตย์
ท่านกำลังจะทำลายเมืองซึ่งเป็นดั่งแม่ในอิสราเอล เหตุใดจะกลืนกินมรดกของพระยาห์เวห์”
20 โยอาบตอบว่า “ไม่มีทาง ไม่มีทางที่ข้าจะกลืนกินหรือทำลาย
21 เรื่องไม่ใช่อย่างนั้น มีชายจากเขตภูเขาเอฟราอิมชื่อเชบา บุตรบิครี เขาลุกขึ้นต่อต้านกษัตริย์ดาวิด
เพียงส่งตัวเขามา ข้าก็จะถอนทัพจากเมือง”
นางบอกโยอาบว่า “ศีรษะของเขาจะถูกโยนข้ามกำแพงมาให้ท่าน”

22 หญิงนั้นใช้ปัญญาไปพูดกับคนทั้งเมือง พวกเขาจึงตัดศีรษะเชบา
บุตรบิครีโยนข้ามกำแพงให้โยอาบ โยอาบเป่าแตร คนเหล่านั้นก็แยกย้ายจากเมืองกลับกระโจมของตน
ส่วนโยอาบกลับเยรูซาเล็มไปหากษัตริย์
23 โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพทั้งหมดของอิสราเอล เบไนยาห์ บุตรเยโฮยาดา
บัญชาการชาวเคเรธีและชาวเปเลธี
24 อาโดรัมดูแลคนที่ถูกเกณฑ์ไปใช้แรงงาน เยโฮชาฟัท บุตรอาหิลูด เป็นผู้บันทึกเหตุการณ์
25 เชวาเป็นอาลักษณ์ ศาโดกกับอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต
26 ส่วนอิราชาวยาอีร์เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของดาวิด

21

1 ในสมัยดาวิดเกิดการกันดารอาหารติดต่อกันสามปี ดาวิดจึงแสวงหาพระพักตร์พระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เรื่องนี้เกิดเพราะซาอูลและวงศ์วานของเขามีเลือดเปื้อนมือ
เพราะซาอูลฆ่าชาวกิเบโอน"
2 กษัตริย์เรียกชาวกิเบโอนมาพบ ชาวกิเบโอนไม่ใช่ชาวอิสราเอล แต่เป็นชนที่เหลือจากชาวอาโมไรต์
ชาวอิสราเอลเคยสาบานต่อพวกเขา
แต่ซาอูลพยายามฆ่าพวกเขาด้วยความหวงแหนชาวอิสราเอลและยูดาห์
3 ดาวิดถามชาวกิเบโอนว่า "ข้าควรทำอะไรให้พวกท่าน" ข้าจะชดใช้ความผิดนี้อย่างไร
พวกท่านจึงจะให้พรแก่มรดกของพระยาห์เวห์""
4 ชาวกิเบโอนตอบว่า "เรื่องระหว่างเรากับซาอูลและวงศ์วานของเขาไม่ใช่เรื่องเงินทอง
และเราไม่มีสิทธิ์ประหารใครในอิสราเอล"
ดาวิดตอบว่า "พวกท่านบอกมาเถิด ข้าจะทำให้"
5 พวกเขาทูลกษัตริย์ว่า
"ชายที่ทำลายพวกเราและวางแผนจะกำจัดพวกเราไม่ให้เหลือในเขตแดนอิสราเอลนั้น
6 ขอให้มอบลูกหลานชายของเขาเจ็ดคนแก่เรา
เราจะแขวนพวกเขาถวายแด่พระยาห์เวห์ที่กิเบอาห์ของซาอูล ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือก"
กษัตริย์ตอบว่า "ข้าจะมอบให้"
7 แต่กษัตริย์ไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรของโยนาธาน ผู้เป็นบุตรของซาอูล
เพราะคำสาบานต่อพระยาห์เวห์ระหว่างดาวิดกับโยนาธาน บุตรของซาอูล
8 กษัตริย์นำอารโมนีกับเมฟีโบเชท บุตรชายสองคนที่ริสปาห์ บุตรสาวของอัยยาห์ คลอดให้ซาอูล
และบุตรชายห้าคนของเมราบ บุตรสาวของซาอูล ที่นางคลอดให้อาดรีเอล บุตรของบารซิลลัย
ชาวเมโหลาห์
9 ส่งให้ชาวกิเบโอน พวกเขาแขวนชายทั้งเจ็ดบนภูเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
ทั้งเจ็ดตายพร้อมกันในวันแรก ๆ ของฤดูเก็บเกี่ยว ตอนเริ่มเก็บข้าวบาร์เลย์
10 ริสปาห์บุตรสาวอัยยาห์เอาผ้ากระสอบปูไว้บนโขดหินสำหรับตน
ตั้งแต่เริ่มฤดูเก็บเกี่ยวจนฝนจากฟ้าตกลงบนร่างเหล่านั้น กลางวันนางไม่ยอมให้นกเกาะร่างพวกเขา
กลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าเข้ามา
11 มีคนบอกดาวิดถึงสิ่งที่ริสปาห์บุตรสาวอัยยาห์ นางสนมของซาอูลทำ
12 ดาวิดจึงไปรับกระดูกของซาอูลและโยนาธานบุตรชายจากชาวยาเบชกิเลอาด
ผู้เคยลอบนำกระดูกเหล่านั้นมาจากถนนในเมืองเบธชาน
ซึ่งชาวฟีลิสเตียแขวนศพทั้งสองไว้ในวันที่ฆ่าซาอูลที่กิลโบอา
13 ดาวิดนำกระดูกของซาอูลกับโยนาธานกลับมา พวกเขายังรวบรวมกระดูกของชายที่ถูกแขวนด้วย

14 แล้วนำกระดูกของซาอูลกับโยนาธานไปฝังในดินแดนเบนยามินที่เศลา ในที่ฝังศพของคีช
บิดาซาอูล พวกเขาทำตามที่กษัตริย์สั่งทุกอย่าง หลังจากนั้นพระเจ้าทรงตอบรับคำวิงวอนเพื่อแผ่นดิน
15 ชาวฟีลิสเตียทำสงครามกับอิสราเอลอีก ดาวิดลงไปรบพร้อมคนของท่าน แต่ดาวิดหมดแรง
16 อิชบีเบโนบซึ่งเป็นลูกหลานของยักษ์ ถือหอกที่มีน้ำหนักทองสัมฤทธิ์สามร้อยเชเขลและมีดาบใหม่
คิดจะฆ่าดาวิด
17 แต่อาบีชัยบุตรนางเศรุยาห์มาช่วยดาวิด ตีชาวฟีลิสเตียคนนั้นจนตาย
แล้วคนของดาวิดสาบานกับท่านว่า ท่านอย่าออกไปรบกับเราอีกเลย
มิฉะนั้นประทีปแห่งอิสราเอลจะดับ
18 ต่อมามีสงครามกับชาวฟีลิสเตียอีกที่โกบ สิบเบคัยชาวหุชาห์ฆ่าสัฟ ลูกหลานของยักษ์
19 มีสงครามกับชาวฟีลิสเตียอีกที่โกบ เอลฮานัน บุตรยาอาเรโอเรกิม ชาวเบธเลเฮม
ฆ่าชายผู้เป็นพี่น้องกับโกลิอัทชาวกัท ซึ่งด้ามหอกของเขาใหญ่เท่าคานเครื่องทอผ้า
20 มีสงครามอีกที่กัท ชายร่างใหญ่คนหนึ่งมีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมยี่สิบสี่นิ้ว
เขาก็เป็นลูกหลานของยักษ์ด้วย
21 เมื่อเขาท้าทายอิสราเอล โยนาธาน บุตรของชิเมอี ผู้เป็นพี่น้องกับดาวิดก็ฆ่าเขา
22 ชายทั้งสี่นี้เป็นลูกหลานของยักษ์ที่กัท พวกเขาล้มตายด้วยมือดาวิดและคนของท่าน

22

1 ดาวิดขับร้องบทเพลงนี้ถวายพระยาห์เวห์ในวันที่พระยาห์เวห์ทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือศัตรู
ทั้งหมดและจากมือซาอูล
2 ดาวิดกล่าวว่า
พระยาห์เวห์ทรงเป็นศิลาของข้า
เป็นป้อมปราการของข้า
และเป็นผู้ช่วยข้าให้พ้นภัย
3 พระเจ้าทรงเป็นศิลาที่ข้าลี้ภัย
เป็นโล่และเขาสัตว์แห่งความรอดของข้า
เป็นหอคอยสูงและที่ลี้ภัยของข้า
พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ทรงช่วยข้าจากความรุนแรง
4 ข้าร้องเรียกพระยาห์เวห์ผู้สมควรรับการสรรเสริญ
แล้วข้าก็รอดพ้นจากศัตรู

5 คลื่นแห่งความตายล้อมข้าไว้
กระแสแห่งความอธรรมทำให้ข้าหวาดกลัว
6 เชือกแห่งเชโอลพันรอบตัวข้า*
กับดักแห่งความตายจับข้าไว้
7 ในความทุกข์ยาก ข้าร้องเรียกพระยาห์เวห์
ข้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้า
จากที่ประทับของพระองค์ พระองค์ทรงได้ยินเสียงข้า
เสียงร้องของข้าไปถึงพระกรรณ
8 แผ่นดินสั่นสะเทือน
รากฐานสวรรค์ไหวหวั่น
เพราะพระองค์ทรงกริ้ว
9 ควันพลุ่งจากพระนาสิก
ไฟเผาผลาญพุ่งจากพระโอษฐ์

* **22:6 22:6** เชโอลเป็นแดนของผู้ตาย

ถ่านติดไฟลุกโชนเพราะไฟนั้น
10 พระองค์ทรงโน้มท้องฟ้าแล้วลงมา
ใต้พระบาทมีความมืดทึบ
11 พระองค์ทรงขี่เครูบแล้วเหาะไป
ปรากฏพระองค์บนปีกแห่งสายลม
12 พระองค์ทรงให้ความมืดเป็นที่กำบังรอบพระองค์
พร้อมมวลน้ำและเมฆหนาทึบบนฟ้า
13 จากแสงสว่างเบื้องพระพักตร์
ถ่านไฟก็ลุกโชน
14 พระยาห์เวห์ทรงส่งเสียงฟ้าร้องจากสวรรค์
องค์ผู้สูงสุดเปล่งพระสุรเสียง
15 พระองค์ทรงยิงลูกธนูให้พวกเขากระจัดกระจาย
ทรงส่งสายฟ้าทำให้พวกเขาสับสน
16 ร่องน้ำในทะเลปรากฏขึ้น
รากฐานโลกถูกเปิดเผยเมื่อพระยาห์เวห์ทรงตำหนิ
ด้วยลมแรงจากลมหายใจทางพระนาสิก

17 พระองค์ทรงเอื้อมจากเบื้องบนมารับข้า
ทรงดึงข้าขึ้นจากน้ำมากมาย
18 ทรงช่วยข้าจากศัตรูที่แข็งแกร่ง
จากคนที่เกลียดข้า เพราะพวกเขามีกำลังเหนือข้า
19 พวกเขาจู่โจมข้าในวันแห่งภัยพิบัติ
แต่พระยาห์เวห์ทรงค้ำจุนข้า
20 พระองค์ทรงนำข้าออกสู่ที่กว้าง
ทรงช่วยข้า เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยข้า

21 พระยาห์เวห์ทรงตอบแทนข้าตามความชอบธรรม
ทรงตอบแทนข้าตามความสะอาดของมือข้า
22 เพราะข้ารักษาทางของพระยาห์เวห์
ไม่ได้ละทิ้งพระเจ้าของข้าอย่างชั่วร้าย
23 พระบัญญัติทั้งหมดของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้า
ข้าไม่หันจากกฎเกณฑ์ของพระองค์
24 ข้าประพฤติอย่างไร้ตำหนิต่อพระองค์
ข้ารักษาตนให้พ้นจากความผิดของข้า
25 พระยาห์เวห์จึงทรงตอบแทนข้าตามความชอบธรรม
ตามความสะอาดของข้าในสายพระเนตร

26 ต่อผู้มีเมตตา พระองค์ทรงแสดงความเมตตา
ต่อผู้ไร้ตำหนิ พระองค์ทรงแสดงความไร้ตำหนิ
27 ต่อผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงแสดงความบริสุทธิ์
ต่อผู้คดโกง พระองค์ทรงรู้ทันเล่ห์เหลี่ยม
28 พระองค์ทรงช่วยคนทุกข์ยาก
แต่ทอดพระเนตรคนเย่อหยิ่งเพื่อกดเขาลง
29 พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้า
พระยาห์เวห์ทรงทำให้ความมืดของข้าสว่างขึ้น
30 ด้วยกำลังจากพระองค์ ข้าวิ่งเข้าชนกองทหาร

ด้วยพระเจ้าของข้า ข้ากระโดดข้ามกำแพง
31 ทางของพระเจ้าสมบูรณ์พร้อม
พระดำรัสของพระยาห์เวห์ผ่านการพิสูจน์แล้ว
พระองค์ทรงเป็นโล่ของทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์

32 ใครเป็นพระเจ้านอกจากพระยาห์เวห์
ใครเป็นศิลานอกจากพระเจ้าของเรา
33 พระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งของข้า
พระองค์ทรงทำให้ทางของข้าสมบูรณ์
34 พระองค์ทรงทำให้เท้าของเขาเหมือนเท้ากวางตัวเมีย
และทรงตั้งข้าไว้บนที่สูงของข้า
35 พระองค์ทรงฝึกมือข้าให้รู้จักการรบ
จนแขนข้าโก่งคันธนูทองสัมฤทธิ์ได้
36 พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดให้ข้า
ความอ่อนโยนของพระองค์ทำให้ข้ายิ่งใหญ่
37 พระองค์ทรงขยายทางใต้เท้าข้า
เท้าของข้าจึงไม่ลื่นไถล
38 ข้าไล่ตามศัตรูและทำลายพวกเขา
ไม่หันกลับจนกว่าจะกำจัดหมด
39 ข้ากำจัดพวกเขา
แทงพวกเขาทะลุ
จนลุกขึ้นไม่ได้
พวกเขาล้มอยู่ใต้เท้าข้า
40 พระองค์ทรงให้ข้ามีกำลังสำหรับสงคราม
ทรงทำให้คนที่ลุกขึ้นสู้ข้าสยบใต้ข้า
41 พระองค์ทรงให้ศัตรูหันหลังหนีข้า
เพื่อข้าจะกำจัดคนที่เกลียดข้า
42 พวกเขามองหาผู้ช่วย แต่ไม่มีใคร
แม้ร้องเรียกพระยาห์เวห์ พระองค์ก็ไม่ตอบ
43 ข้าบดพวกเขาจนละเอียดเหมือนฝุ่นดิน
เหยียบย่ำเหมือนโคลนบนถนน แล้วกวาดกระจายไป

44 พระองค์ทรงช่วยข้าจากการวิวาทของประชาชนของข้า
ทรงรักษาข้าไว้เป็นผู้นำเหนือชนชาติต่าง ๆ
คนที่ข้าไม่เคยรู้จักจะมารับใช้ข้า
45 คนต่างชาติจะยอมจำนนต่อข้า
พอได้ยินเรื่องข้าก็เชื่อฟัง
46 คนต่างชาติจะอ่อนกำลังลง
และออกจากที่มั่นอย่างตัวสั่น

47 พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่
ขอให้ศิลาของข้าได้รับการสรรเสริญ
ขอพระเจ้าผู้เป็นศิลาแห่งความรอดของข้าได้รับการยกย่อง
48 พระเจ้าผู้ทรงแก้แค้นให้ข้า
ผู้ทรงทำให้ชนชาติต่าง ๆ สยบใต้ข้า

49 ผู้ทรงพาข้าพ้นจากศัตรู
พระองค์ทรงยกข้าให้สูงเหนือผู้ที่ลุกขึ้นสู้ข้า
ทรงช่วยข้าจากคนใช้ความรุนแรง
50 ดังนั้น พระยาห์เวห์ ข้าจะขอบพระคุณพระองค์ท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
และร้องเพลงสรรเสริญพระนาม
51 พระองค์ประทานการช่วยกู้อันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์
และทรงแสดงความเมตตาต่อผู้ที่ทรงเจิมไว้
ต่อดาวิดและเชื้อสายของเขาตลอดไป

23

1 ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำสุดท้ายของดาวิด
ดาวิด บุตรเจสซี กล่าวว่า
ชายผู้ได้รับการยกขึ้นสูงกล่าวว่า
ผู้ที่พระเจ้าของยาโคบทรงเจิม
ผู้ขับบทเพลงไพเราะแห่งอิสราเอลกล่าวว่า
2 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ตรัสผ่านข้า
พระดำรัสของพระองค์อยู่บนลิ้นข้า
3 พระเจ้าของอิสราเอลตรัส
ศิลาแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าว่า
ผู้ที่ปกครองมนุษย์อย่างชอบธรรม
ผู้ปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า
4 จะเป็นเหมือนแสงยามเช้าเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น
เช้าที่ไร้เมฆ
เมื่อหญ้าอ่อนงอกขึ้นจากดิน
ท่ามกลางแสงแดดสดใสหลังฝน

5 วงศ์วานของข้าไม่ได้เป็นเช่นนี้ต่อพระเจ้าหรือ
พระองค์ทรงทำพันธสัญญาที่คงอยู่ตลอดไปกับข้า
จัดเตรียมทุกสิ่งและทำให้มั่นคง
เพราะพันธสัญญานั้นเป็นความรอดทั้งหมดและความปรารถนาทั้งหมดของข้า
พระองค์จะไม่ทรงทำให้มันเจริญขึ้นหรือ
6 แต่คนอธรรมทั้งหมดจะเป็นเหมือนหนามที่ต้องปัดทิ้ง
เพราะมือเปล่าจับไม่ได้
7 ผู้จะแตะต้องมันต้องใช้เหล็กและด้ามหอก
หนามเหล่านั้นจะถูกเผาจนหมดในที่ของมัน

8 นี่คือรายชื่อนักรบผู้กล้าของดาวิด โยเชบบัสเชเบท ชาวทัคเคโมนี เป็นหัวหน้าบรรดาผู้บัญชาการ
เขายังมีชื่อว่าอาดีโน ชาวเอสนี ผู้ฆ่าคนแปดร้อยคนในคราวเดียว
9 ถัดมาคือเอเลอาซาร์ บุตรโดดัย ผู้เป็นบุตรของชาวอาโฮห์
เขาเป็นหนึ่งในนักรบผู้กล้าสามคนที่อยู่กับดาวิดเมื่อพวกเขาท้าทายชาวฟีลิสเตียซึ่งรวมพลมารบที่นั่น
และคนอิสราเอลถอยหนีไป
10 เขายืนหยัดโจมตีชาวฟีลิสเตียจนมืออ่อนแรงและเกร็งติดดาบ
วันนั้นพระยาห์เวห์ประทานชัยชนะใหญ่หลวง ประชาชนกลับมาตามเขาเพียงเพื่อเก็บของที่ปล้นได้

11 ถัดมาคือชัมมาห์ บุตรอาเก ชาวฮาราร์ ชาวฟีลิสเตียรวมพลที่ทุ่งถั่วเลนทิลแห่งหนึ่ง
ผู้คนหนีจากพวกเขา
12 แต่ชัมมาห์ยืนอยู่กลางทุ่ง ป้องกันทุ่งนั้นไว้และฆ่าชาวฟีลิสเตีย
พระยาห์เวห์ทรงประทานชัยชนะใหญ่หลวง
13 ในฤดูเก็บเกี่ยว นักรบสามคนจากหัวหน้าสามสิบคนลงไปหาดาวิดที่ถ้ำอดุลลัม
ขณะกองทหารฟีลิสเตียตั้งค่ายในหุบเขาเรฟาอิม
14 ตอนนั้นดาวิดอยู่ในป้อมปราการ ส่วนกองทหารฟีลิสเตียประจำอยู่ที่เบธเลเฮม
15 ดาวิดพูดด้วยความคิดถึงว่า "ใครจะเอาน้ำจากบ่อข้างประตูเมืองเบธเลเฮมมาให้ข้าดื่มบ้าง"
16 นักรบผู้กล้าสามคนนั้นฝ่าแนวทหารฟีลิสเตีย
ไปตักน้ำจากบ่อข้างประตูเมืองเบธเลเฮมและนำมาให้ดาวิด แต่ท่านไม่ดื่ม
กลับเทน้ำนั้นถวายพระยาห์เวห์
17 ท่านกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ ขออย่าให้ข้าทำเช่นนั้นเลย"
น้ำนี้เปรียบเสมือนโลหิตของคนที่เสี่ยงชีวิตไปตักมาไม่ใช่หรือ" ท่านจึงไม่ดื่ม
นักรบผู้กล้าสามคนได้ทำสิ่งเหล่านี้
18 อาบีชัย บุตรนางเศรุยาห์ น้องชายโยอาบ เป็นหัวหน้าของกลุ่มสามคน
เขายกหอกสู้คนสามร้อยคนและฆ่าพวกเขา จึงมีชื่อเสียงในหมู่กลุ่มสามคน
19 เขาได้รับเกียรติสูงสุดในหมู่กลุ่มสามคนมิใช่หรือ" เขาจึงเป็นหัวหน้าของพวกเขา
แต่ไม่ได้นับเป็นหนึ่งในสามคนนั้น
20 เบไนยาห์ บุตรเยโฮยาดา เป็นบุตรของนักรบผู้กล้าจากคับเซเอล ผู้ทำความกล้าหาญหลายครั้ง
เขาฆ่าบุตรชายสองคนของอารีเอลชาวโมอับ อีกทั้งลงไปฆ่าสิงโตกลางหลุมในวันที่หิมะตก
21 เขายังฆ่าชาวอียิปต์ร่างใหญ่คนหนึ่ง ชาวอียิปต์มีหอกในมือ แต่เบไนยาห์เข้าไปหาโดยถือไม้เท้า
แย่งหอกจากมือเขาแล้วใช้หอกนั้นฆ่าเขา
22 เบไนยาห์ บุตรเยโฮยาดาทำสิ่งเหล่านี้ จึงมีชื่อเสียงในหมู่นักรบผู้กล้าสามคน
23 เขามีเกียรติมากกว่ากลุ่มสามสิบคน แต่ไม่ถึงชั้นสามคน ดาวิดตั้งเขาเป็นผู้บัญชาการองครักษ์
24 อาสาเฮล น้องชายของโยอาบ เป็นหนึ่งในกลุ่มสามสิบคน และเอลฮานัน บุตรโดโด ชาวเบธเลเฮม
25 ชัมมาห์ ชาวฮาโรด เอลีคา ชาวฮาโรด
26 เฮเลส ชาวปัลที อิรา บุตรอิกเคช ชาวเทโคอา
27 อาบีเอเซอร์ ชาวอานาโธท เมบุนนัย ชาวหุชาห์
28 ศัลโมน ชาวอาโฮห์ มาฮารัย ชาวเนโทฟาห์
29 เฮเลบ บุตรบาอานาห์ ชาวเนโทฟาห์ อิททัย บุตรรีบัย จากกิเบอาห์ของชาวเบนยามิน
30 เบไนยาห์ ชาวปิราโธน ฮิดดัย จากลำธารกาอัช
31 อาบีอัลโบน ชาวอารบาห์ อัสมาเวท ชาวบารฮูม
32 เอลียาบ ชาวชาอัลโบน บรรดาบุตรชายของยาเชน โยนาธาน
33 ชัมมาห์ ชาวฮาราร์ อาหิอัม บุตรชาราร์ ชาวอารารี
34 เอลีเฟเลท บุตรอาหัสบัย ผู้เป็นบุตรของชาวมาอาคาห์ เอลีอัม บุตรอาหิโธเฟล ชาวกิโลห์
35 เฮสโร ชาวคารเมล ปาอารัย ชาวอารบี
36 อิกาล บุตรนาธัน ชาวโศบาห์ บานี ชาวกาด
37 เศเลก ชาวอัมโมน นาหะรัย ชาวเบเอโรท ทั้งสองเป็นผู้ถือเครื่องเกราะให้โยอาบ บุตรนางเศรุยาห์
38 อิรา ชาวอิธรี กาเรบ ชาวอิธรี
39 และอุรียาห์ ชาวฮิตไทต์ รวมทั้งหมดสามสิบเจ็ดคน

24

1 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอิสราเอลอีกครั้ง และทรงกระตุ้นดาวิดให้ทำสิ่งที่เป็นโทษแก่พวกเขา
โดยตรัสว่า "ไปนับจำนวนชาวอิสราเอลกับยูดาห์"
2 กษัตริย์สั่งโยอาบผู้บัญชาการกองทัพที่อยู่กับท่านว่า "จงไปทั่วทุกชนเผ่าของอิสราเอล
ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบา แล้วนับจำนวนประชาชน เพื่อข้าจะรู้ยอดทั้งหมด"
3 โยอาบทูลกษัตริย์ว่า "ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงเพิ่มประชาชนอีกหนึ่งร้อยเท่า
ไม่ว่าขณะนี้จะมีเท่าไร และขอให้นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์ได้เห็นด้วยตาตนเอง
แต่เหตุใดท่านจึงพอใจกับเรื่องนี้"
4 อย่างไรก็ตาม คำสั่งของกษัตริย์มีน้ำหนักเหนือคำคัดค้านของโยอาบและบรรดาผู้บัญชาการทหาร
พวกเขาจึงออกจากกษัตริย์ไปนับประชาชนอิสราเอล
5 พวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและตั้งค่ายที่อาโรเออร์ ทางขวาของเมืองซึ่งอยู่กลางหุบเขากาด
แล้วไปยาเซอร์
6 จากนั้นไปกิเลอาดและแผ่นดินทาห์ทิมโฮดชี ไปดานยาอัน แล้วอ้อมไปไซดอน
7 ต่อไปยังป้อมปราการไทระ และเมืองทั้งหมดของชาวฮีไวต์กับชาวคานาอัน
แล้วลงใต้ไปยังเบเออร์เชบาในยูดาห์
8 เมื่อเดินทางไปทั่วแผ่นดินแล้ว พวกเขากลับเยรูซาเล็มหลังผ่านไปเก้าเดือนกับยี่สิบวัน
9 โยอาบรายงานยอดสำรวจต่อกษัตริย์ อิสราเอลมีนักรบกล้าถือดาบแปดแสนคน
ส่วนยูดาห์มีชายห้าแสนคน
10 หลังจากนับประชาชน ดาวิดรู้สึกผิดในใจ ท่านทูลพระยาห์เวห์ว่า
"ข้าพระองค์ทำบาปอย่างยิ่งในเรื่องนี้ บัดนี้ขอพระยาห์เวห์ทรงยกโทษความผิดของผู้รับใช้ด้วยเถิด
ข้าพระองค์ทำสิ่งโง่เขลามาก"
11 เช้าวันรุ่งขึ้น พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงกาดผู้เผยพระวจนะ ผู้หยั่งรู้ของดาวิดว่า
12 "ไปบอกดาวิดว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ 'เรามีสามอย่างให้เจ้าเลือก จงเลือกอย่างหนึ่ง
แล้วเราจะทำกับเจ้า' " "
13 กาดมาหาดาวิดแล้วทูลว่า "ท่านจะยอมให้แผ่นดินของท่านกันดารอาหารเจ็ดปี
หรือหนีศัตรูที่ไล่ตามท่านสามเดือน หรือให้เกิดโรคระบาดในแผ่นดินสามวัน" โปรดคิดและตอบ
เพื่อข้าจะนำคำตอบกลับไปบอกผู้ที่ส่งข้ามา"
14 ดาวิดตอบกาดว่า "ข้าทุกข์ใจยิ่งนัก ขอให้เราตกอยู่ในพระหัตถ์พระยาห์เวห์
เพราะพระเมตตาของพระองค์ยิ่งใหญ่ ขออย่าให้ข้าตกอยู่ในมือมนุษย์"
15 พระยาห์เวห์จึงส่งโรคระบาดมาในอิสราเอล ตั้งแต่เช้าจนถึงเวลาที่กำหนด
ประชาชนตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบาตายเจ็ดหมื่นคน
16 เมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือไปยังเยรูซาเล็มเพื่อทำลายเมือง
พระยาห์เวห์ทรงเปลี่ยนพระทัยเรื่องภัยพิบัตินั้นและตรัสกับทูตผู้กำลังทำลายประชาชนว่า "พอแล้ว
จงหยุดมือ" ขณะนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์อยู่ข้างลานนวดข้าวของอาราวนาห์ชาวเยบุส
17 เมื่อดาวิดเห็นทูตสวรรค์ผู้ตีประชาชน ท่านทูลพระยาห์เวห์ว่า "ข้าพระองค์ทำบาปและทำชั่ว
แต่แกะเหล่านี้ทำอะไรผิด" ขอพระองค์ลงโทษข้าพระองค์กับวงศ์วานพ่อของข้าพระองค์เถิด"
18 วันนั้นกาดมาหาดาวิดและบอกว่า
"จงขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์บนลานนวดข้าวของอาราวนาห์ชาวเยบุส"
19 ดาวิดจึงขึ้นไปตามคำของกาด ตามที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชา
20 อาราวนาห์มองเห็นกษัตริย์กับคนรับใช้กำลังมาหา จึงออกไปหมอบหน้าลงกับพื้นต่อหน้ากษัตริย์
21 อาราวนาห์ถามว่า "นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์มาหาผู้รับใช้ด้วยเหตุใด"

ดาวิดตอบว่า “ข้าจะซื้อลานนวดข้าวของเจ้าเพื่อสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์
ให้โรคระบาดหยุดทำร้ายประชาชน”
22 อาราวนาห์บอกดาวิดว่า “ขอให้นายของข้าผู้เป็นกษัตริย์นำไปถวายตามที่เห็นว่าดี
วัวเหล่านี้ใช้เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวได้ ส่วนเลื่อนนวดข้าวกับแอกวัวใช้เป็นฟืน
23 ทั้งหมดนี้ข้า อาราวนาห์ ขอมอบแก่กษัตริย์” แล้วเขาทูลว่า
“ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงรับท่าน”
24 แต่กษัตริย์ตอบอาราวนาห์ว่า “ไม่ได้ ข้าจะจ่ายเงินซื้อจากเจ้า
ข้าจะไม่ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าโดยไม่เสียอะไรเลย”
ดาวิดจึงซื้อลานนวดข้าวกับวัวด้วยเงินหนักห้าสิบเชเขล*
25 ดาวิดสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์ที่นั่น และถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องบูชาแห่งสันติ
พระยาห์เวห์จึงทรงตอบรับคำวิงวอนเพื่อแผ่นดิน และโรคระบาดในอิสราเอลก็หยุดลง

* **24:24 24:24** หนึ่งเชเขลหนักประมาณสิบกรัม หรือราว ๐.๓๕ ออนซ์ ดังนั้นห้าสิบเชเขลหนักประมาณ ๐.๕ กิโลกรัม หรือ ๑.๑ ปอนด์

พงศ์กษัตริย์ ฉบับที่หนึ่ง

1 เมื่อกษัตริย์ดาวิดชรามากแล้ว แม้คนจะเอาเสื้อผ้าคลุมพระองค์ พระองค์ก็ยังไม่อบอุ่น
2 เหล่าข้ารับใช้จึงทูลว่า "ขอให้หาหญิงสาวพรหมจารีคนหนึ่งมาถวายกษัตริย์ผู้เป็นนายของเรา
ให้นางคอยรับใช้และดูแลพระองค์ และนอนแนบอกพระองค์เพื่อให้ทรงอบอุ่น"
3 พวกเขาจึงค้นหาหญิงสาวหน้าตาดีทั่วดินแดนอิสราเอล พบอาบีชากชาวชูเนม
แล้วพานางมาหากษัตริย์
4 หญิงสาวคนนี้งดงามมาก นางดูแลและรับใช้กษัตริย์
แต่กษัตริย์ไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับนาง
5 ฝ่ายอาโดนียาห์บุตรฮักกีทยกตนขึ้นและพูดว่า "ข้าจะเป็นกษัตริย์" เขาจึงจัดเตรียมรถรบ พลม้า
และคนห้าสิบคนให้วิ่งนำหน้า
6 ดาวิดบิดาของเขาไม่เคยขัดใจเขาด้วยการถามว่า "ทำไมเจ้าจึงทำอย่างนั้น""
อาโดนียาห์เป็นชายรูปงาม และเป็นบุตรที่เกิดถัดจากอับซาโลม
7 เขาปรึกษากับโยอาบบุตรเศรุยาห์และอาบียาธาร์ปุโรหิต
ทั้งสองเข้าร่วมฝ่ายอาโดนียาห์และสนับสนุนเขา
8 แต่ศาโดกปุโรหิต เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดา นาธันผู้เผยพระวจนะ ชิเมอี เรอี
และนักรบผู้กล้าของดาวิดไม่ได้อยู่ฝ่ายอาโดนียาห์
9 อาโดนียาห์ฆ่าแกะ วัว และสัตว์ขุนไว้ที่ก้อนหินโซเฮเลทใกล้เอนโรเกล
แล้วเชิญพี่น้องทุกคนซึ่งเป็นโอรสของกษัตริย์ และชาวยูดาห์ทุกคนที่เป็นข้ารับใช้กษัตริย์
10 แต่เขาไม่ได้เชิญนาธันผู้เผยพระวจนะ เบไนยาห์ เหล่านักรบผู้กล้า หรือโซโลมอนน้องชายของตน
11 นาธันจึงพูดกับบัทเชบามารดาของโซโลมอนว่า
"ท่านไม่ได้ยินหรือว่าอาโดนียาห์บุตรฮักกีทขึ้นครองราชย์แล้ว โดยดาวิดเจ้านายของเราไม่รู้เรื่อง"
12 โปรดมาฟังคำแนะนำของข้า เพื่อท่านจะได้รักษาชีวิตของท่านและชีวิตโซโลมอนบุตรของท่านไว้
13 จงเข้าไปหากษัตริย์ดาวิดแล้วทูลว่า "กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า
พระองค์ไม่ได้สาบานต่อข้าพเจ้าหรือว่า "โซโลมอนบุตรของเจ้าจะขึ้นครองราชย์ต่อจากเรา
และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา"? แล้วเหตุใดอาโดนียาห์จึงขึ้นครองราชย์""
14 ดูเถิด* ขณะที่ท่านยังพูดกับกษัตริย์อยู่ ข้าจะตามเข้าไปยืนยันคำของท่าน"
15 บัทเชบาจึงเข้าไปหากษัตริย์ในห้องของพระองค์ กษัตริย์ชรามากแล้ว
และอาบีชากชาวชูเนมกำลังรับใช้พระองค์อยู่
16 บัทเชบาก้มคำนับแสดงความเคารพ กษัตริย์ถามว่า "เจ้าต้องการอะไร""
17 นางทูลว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสาบานต่อข้าพเจ้าโดยอ้างพระยาห์เวห์†
พระเจ้าของพระองค์‡ ว่า "โซโลมอนบุตรของเจ้าจะขึ้นครองราชย์ต่อจากเรา
และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา"
18 แต่บัดนี้อาโดนียาห์ขึ้นครองราชย์แล้ว โดยพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าไม่ทรงทราบ
19 เขาฆ่าวัว สัตว์ขุน และแกะเป็นจำนวนมาก แล้วเชิญโอรสทุกคนของกษัตริย์ อาบียาธาร์ปุโรหิต
และโยอาบแม่ทัพ แต่ไม่ได้เชิญโซโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์

---

* **1:14** **1:14** คำที่ฉบับภาษาอังกฤษแปลว่า "ดูเถิด" มาจากคำฮีบรู ฮินเนห์ หมายถึง ดู สังเกต เฝ้าดู มอง หรือจ้องดู และมักใช้เป็นคำอุทาน † **1:17** **1:17** ในฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ที่พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้าในภาษาฮีบรู ยฮวฮ ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า "ยาห์เวห์" ‡ **1:17** **1:17** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ เอโลฮิม

20 กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ชาวอิสราเอลทุกคนกำลังจับตาดูพระองค์
เพื่อพระองค์จะทรงบอกพวกเขาว่าใครจะนั่งบนบัลลังก์ของพระองค์ต่อจากพระองค์
21 มิฉะนั้น เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าล่วงลับไป
ข้าพเจ้าและโซโลมอนบุตรของข้าพเจ้าจะถูกถือว่าเป็นอาชญากร
22 ขณะที่นางยังพูดกับกษัตริย์ นาธันผู้เผยพระวจนะก็เข้ามา
23 มีคนทูลกษัตริย์ว่า นาธันผู้เผยพระวจนะมาแล้ว
นาธันเข้าเฝ้าและก้มกราบลงจนหน้าติดพื้น
24 นาธันทูลว่า กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า พระองค์ตรัสไว้หรือว่า
อาโดนียาห์จะขึ้นครองราชย์ต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา?
25 วันนี้เขาลงไปฆ่าวัว สัตว์ขุน และแกะมากมาย และเชิญโอรสทุกคนของกษัตริย์ เหล่าแม่ทัพ
และอาบียาธาร์ปุโรหิต บัดนี้พวกเขากำลังกินดื่มอยู่ต่อหน้าเขาและร้องว่า
ขอกษัตริย์อาโดนียาห์ทรงพระเจริญ
26 แต่เขาไม่ได้เชิญข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ศาโดกปุโรหิต เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดา
และโซโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์
27 เรื่องนี้เกิดขึ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าหรือ
โดยพระองค์ไม่ได้แจ้งเหล่าข้ารับใช้ว่าใครจะนั่งบนบัลลังก์ต่อจากพระองค์
28 กษัตริย์ดาวิดจึงตรัสว่า ไปเรียกบัทเชบามาหาเรา นางก็เข้ามายืนต่อหน้ากษัตริย์
29 กษัตริย์ทรงสาบานว่า
พระยาห์เวห์ผู้ทรงช่วยชีวิตเราให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งสิ้นทรงมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
30 เราเคยสาบานต่อเจ้าโดยอ้างพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า
โซโลมอนบุตรของเจ้าจะขึ้นครองราชย์ต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์แทนเรา
วันนี้เราจะทำตามนั้นอย่างแน่นอนฉันนั้น
31 บัทเชบาก้มกราบลงจนหน้าติดพื้นแสดงความเคารพ แล้วทูลว่า
ขอกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพเจ้าทรงพระเจริญตลอดไป
32 กษัตริย์ดาวิดตรัสว่า เรียกศาโดกปุโรหิต นาธันผู้เผยพระวจนะ
และเบไนยาห์บุตรเยโฮยาดามาหาเรา พวกเขาจึงมาเข้าเฝ้า
33 กษัตริย์ตรัสกับพวกเขาว่า จงพาข้ารับใช้ของเจ้านายพวกเจ้าไปด้วย
ให้โซโลมอนบุตรของเราขี่ล่อของเราเอง แล้วพาเขาลงไปที่กีโฮน
34 ให้ศาโดกปุโรหิตกับนาธันผู้เผยพระวจนะเจิมเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น
แล้วเป่าแตรร้องว่า ขอกษัตริย์โซโลมอนทรงพระเจริญ
35 จากนั้นจงขึ้นมาตามเขา ให้เขามานั่งบนบัลลังก์ของเราและเป็นกษัตริย์แทนเรา
เราแต่งตั้งเขาเป็นผู้นำเหนืออิสราเอลและยูดาห์
36 เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาทูลตอบกษัตริย์ว่า อาเมน
ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้ารับรองเช่นนั้น
37 พระยาห์เวห์ทรงอยู่กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าอย่างไร ก็ขอทรงอยู่กับโซโลมอนอย่างนั้น
และทรงทำให้บัลลังก์ของเขายิ่งใหญ่กว่าบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพเจ้า
38 ศาโดกปุโรหิต นาธันผู้เผยพระวจนะ เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดา ชาวเคเรธีและชาวเปเลธีจึงลงไป
พวกเขาให้โซโลมอนขี่ล่อของกษัตริย์ดาวิดและพาไปยังกีโฮน
39 ศาโดกปุโรหิตนำเขาสัตว์ที่บรรจุน้ำมันมาจากเต็นท์ แล้วเจิมโซโลมอน พวกเขาเป่าแตร
และประชาชนทั้งหมดร้องว่า ขอกษัตริย์โซโลมอนทรงพระเจริญ
40 ประชาชนทั้งหมดขึ้นมาตามโซโลมอน เป่าขลุ่ยและโห่ร้องด้วยความยินดีอย่างยิ่ง
จนพื้นดินสะเทือนด้วยเสียงของพวกเขา

41 อาโดนียาห์และแขกทุกคนได้ยินเสียงนั้นเมื่อกินอาหารเสร็จ โยอาบได้ยินเสียงแตรจึงถามว่า
"เหตุใดเมืองจึงส่งเสียงอึกทึกอย่างนี้""
42 ขณะที่เขายังพูดอยู่ โยนาธานบุตรอาบียาธาร์ปุโรหิตก็มาถึง อาโดนียาห์พูดว่า "เข้ามาเถิด
เจ้าเป็นคนดี คงนำข่าวดีมา"
43 โยนาธานตอบอาโดนียาห์ว่า "ความจริงคือ
กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราได้ตั้งโซโลมอนเป็นกษัตริย์แล้ว
44 กษัตริย์ส่งศาโดกปุโรหิต นาธันผู้เผยพระวจนะ เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดา
ชาวเคเรธีและชาวเปเลธีไปกับเขา พวกเขาให้เขาขี่ล่อของกษัตริย์
45 ศาโดกปุโรหิตกับนาธันผู้เผยพระวจนะเจิมเขาเป็นกษัตริย์ที่กีโฮน
แล้วพวกเขาก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความยินดีจนทั้งเมืองส่งเสียงกึกก้อง นั่นคือเสียงที่พวกท่านได้ยิน
46 อีกทั้งโซโลมอนนั่งบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรแล้ว
47 ข้ารับใช้ของกษัตริย์ยังมาถวายพรแก่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า
"ขอพระเจ้าของพระองค์ทรงทำให้ชื่อของโซโลมอนยิ่งใหญ่กว่าชื่อของพระองค์
และบัลลังก์ของเขายิ่งใหญ่กว่าบัลลังก์ของพระองค์" กษัตริย์ทรงก้มคำนับอยู่บนเตียง
48 แล้วกษัตริย์ตรัสว่า "ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้ทรงให้มีคนหนึ่งนั่งบนบัลลังก์ของเราวันนี้ และให้เราได้เห็นกับตา" "
49 แขกทุกคนของอาโดนียาห์ตกใจกลัว ต่างลุกขึ้นแยกย้ายกันไป
50 อาโดนียาห์กลัวโซโลมอน จึงลุกไปจับเขาของแท่นบูชาไว้
51 มีคนทูลโซโลมอนว่า "อาโดนียาห์กลัวกษัตริย์โซโลมอน เขากำลังจับเขาของแท่นบูชาไว้และพูดว่า
"ขอให้กษัตริย์โซโลมอนสาบานกับข้าก่อนว่าจะไม่ประหารผู้รับใช้คนนี้ด้วยดาบ" "
52 โซโลมอนตรัสว่า "ถ้าเขาแสดงตนเป็นคนดี แม้เส้นผมของเขาสักเส้นก็จะไม่ตกถึงพื้น
แต่ถ้าพบความชั่วในตัวเขา เขาจะต้องตาย"
53 กษัตริย์โซโลมอนจึงส่งคนไปรับเขาลงมาจากแท่นบูชา อาโดนียาห์มาก้มคำนับกษัตริย์โซโลมอน
และโซโลมอนตรัสกับเขาว่า "กลับบ้านไปเถิด"

2

1 เมื่อดาวิดใกล้จะสิ้นชีวิต พระองค์ทรงสั่งโซโลมอนบุตรของตนว่า
2 "พ่อกำลังจะจากโลกนี้ไปเหมือนมนุษย์ทุกคน เพราะฉะนั้นจงเข้มแข็งและทำตัวให้สมเป็นชาย
3 จงรักษาคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ดำเนินตามทางของพระองค์ รักษากฎเกณฑ์
พระบัญญัติ ข้อกำหนด และคำพยานของพระองค์ ตามที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสส
เพื่อเจ้าจะประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่ทำและทุกแห่งที่ไป
4 แล้วพระยาห์เวห์จะทรงทำตามพระดำรัสที่ตรัสเกี่ยวกับพ่อว่า
"ถ้าบุตรหลานของเจ้าระมัดระวังทางที่ตนดำเนิน และดำเนินต่อหน้าเราด้วยความสัตย์จริงสุดจิตสุดใจ
เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อสายนั่งบนบัลลังก์อิสราเอล"
5 "เจ้ารู้อยู่แล้วว่าโยอาบบุตรเศรุยาห์ทำอะไรกับพ่อ
เขาฆ่าอับเนอร์บุตรเนอร์และอามาสาบุตรเยเธอร์ ซึ่งเป็นแม่ทัพสองคนของอิสราเอล
เขาหลั่งเลือดอย่างในสงครามทั้งที่เป็นยามสงบ
และทำให้เลือดนั้นเปื้อนสายคาดเอวและรองเท้าของเขา
6 ดังนั้น จงใช้ปัญญาจัดการกับเขา อย่าปล่อยให้เขาแก่ตายและลงไปยังเชโอล* อย่างสงบ
7 แต่จงแสดงความเมตตาต่อบุตรทั้งหลายของบาร์ซิลลัยชาวกิเลอาด
ให้พวกเขาร่วมกินอาหารที่โต๊ะของเจ้า เพราะพวกเขามาหาพ่อเมื่อพ่อหนีอับซาโลมพี่ชายของเจ้า

* **2:6 2:6** เชโอลคือแดนของผู้ตาย

8 “ชิเมอีบุตรเกราซึ่งเป็นชาวเบนยามินจากบาฮูริมอยู่กับเจ้า
เขาสาปแช่งพ่ออย่างรุนแรงในวันที่พ่อไปมาหะนาอิม แต่เขาลงมาพบพ่อที่แม่น้ำจอร์แดน
พ่อจึงสาบานต่อเขาโดยอ้างพระยาห์เวห์ว่า ‘เราจะไม่ฆ่าเจ้าด้วยดาบ’
9 แต่เจ้าอย่าถือว่าเขาไม่มีความผิด เจ้าเป็นคนมีปัญญาและรู้ว่าควรทำอย่างไรกับเขา
จงทำให้เขาลงไปยังเชโอล† ในวัยชราด้วยความตายที่นองเลือด”
10 ดาวิดล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และมีคนนำพระศพไปฝังในนครดาวิด
11 ดาวิดครองราชย์เหนืออิสราเอลสี่สิบปี คือที่เฮโบรนเจ็ดปี และที่เยรูซาเล็มสามสิบสามปี
12 โซโลมอนขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของดาวิดบิดาของตน และอาณาจักรของพระองค์ก็มั่นคง
13 ต่อมาอาโดนียาห์บุตรฮักกีทมาหาบัทเชบามารดาของโซโลมอน นางถามว่า
“เจ้ามาด้วยเจตนาดีหรือ”
เขาตอบว่า “ข้ามาด้วยเจตนาดี
14 ข้ามีเรื่องจะพูดกับท่าน”
นางบอกว่า “พูดมาเถิด”
15 เขาพูดว่า “ท่านก็รู้ว่าเดิมอาณาจักรเป็นของข้า และชาวอิสราเอลทั้งหมดมุ่งหวังให้ข้าครองราชย์
แต่แล้วอาณาจักรกลับตกเป็นของน้องชายข้า เพราะพระยาห์เวห์ทรงกำหนดให้อาณาจักรเป็นของเขา
16 ตอนนี้ข้ามีคำขออย่างหนึ่ง ขอท่านอย่าปฏิเสธ”
นางตอบว่า “พูดมาเถิด”
17 เขาพูดว่า “ขอท่านกราบทูลกษัตริย์โซโลมอนให้ยกอาบีชากชาวชูเนมเป็นภรรยาแก่ข้า
เพราะพระองค์คงไม่ปฏิเสธท่าน”
18 บัทเชบาตอบว่า “ได้ ข้าจะพูดกับกษัตริย์แทนเจ้า”
19 บัทเชบาจึงไปหากษัตริย์โซโลมอนเพื่อทูลแทนอาโดนียาห์
กษัตริย์ทรงลุกขึ้นต้อนรับและก้มคำนับนาง แล้วนั่งบนบัลลังก์
พระองค์ทรงให้จัดที่นั่งสำหรับพระมารดา และนางนั่งทางขวามือของพระองค์
20 นางทูลว่า “แม่มีเรื่องเล็กน้อยจะขอ ขอเจ้าอย่าปฏิเสธ”
กษัตริย์ตอบว่า “ขอมาเถิดแม่ ลูกจะไม่ปฏิเสธ”
21 นางจึงทูลว่า “ขอยกอาบีชากชาวชูเนมเป็นภรรยาแก่อาโดนียาห์พี่ชายของเจ้า”
22 กษัตริย์โซโลมอนตอบพระมารดาว่า “ทำไมแม่จึงขออาบีชากชาวชูเนมให้อาโดนียาห์”
ขออาณาจักรให้เขาไปเลยสิ เพราะเขาเป็นพี่ชายของลูก” ขอให้เขา
ทั้งอาบียาธาร์ปุโรหิตและโยอาบบุตรเศรุยาห์ด้วย”
23 แล้วกษัตริย์โซโลมอนทรงสาบานโดยอ้างพระยาห์เวห์ว่า “ขอพระเจ้าทรงลงโทษเราอย่างหนัก
หากคำที่อาโดนียาห์พูดนี้ไม่ได้ทำให้เขาต้องเสียชีวิต
24 พระยาห์เวห์ผู้ทรงตั้งเราไว้บนบัลลังก์ของดาวิดบิดาของเรา
และทรงสร้างราชวงศ์ให้เราตามที่ทรงสัญญาไว้ทรงมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
วันนี้อาโดนียาห์จะต้องตายแน่ฉันนั้น”
25 กษัตริย์โซโลมอนจึงส่งเบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาไป เขาลงมือฆ่าอาโดนียาห์
26 กษัตริย์ตรัสกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า “จงกลับไปยังที่ดินของเจ้าในอานาโธท เจ้ามีโทษสมควรตาย
แต่เวลานี้เราจะไม่ฆ่าเจ้า เพราะเจ้าเคยหามหีบขององค์พระผู้เป็นเจ้า‡
พระยาห์เวห์อยู่ต่อหน้าดาวิดบิดาของเรา และเจ้าร่วมทุกข์กับบิดาของเราในทุกเรื่องที่ท่านทุกข์”
27 โซโลมอนจึงปลดอาบียาธาร์จากตำแหน่งปุโรหิตของพระยาห์เวห์
เป็นการทำให้พระดำรัสของพระยาห์เวห์เรื่องวงศ์วานเอลีที่ชิโลห์สำเร็จ

† **2:9 2:9** เชโอลคือแดนของผู้ตาย ‡ **2:26 2:26** คำที่แปลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” คือ “อาโดไน”

28 เมื่อโยอาบได้ข่าวนี้ เขาซึ่งเคยเข้าฝ่ายอาโดนียาห์แต่ไม่ได้เข้าฝ่ายอับซาโลม
ก็หนีไปยังเต็นท์ของพระยาห์เวห์และจับเขาของแท่นบูชาไว้
29 มีคนทูลกษัตริย์โซโลมอนว่า "โยอาบหนีไปยังเต็นท์ของพระยาห์เวห์ ตอนนี้เขาอยู่ข้างแท่นบูชา"
โซโลมอนจึงสั่งเบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาว่า "ไปฆ่าเขา"

30 เบไนยาห์ไปยังเต็นท์ของพระยาห์เวห์และบอกโยอาบว่า "กษัตริย์รับสั่งให้ออกมา""
โยอาบตอบว่า "ไม่ ข้าจะตายที่นี่"
เบไนยาห์จึงกลับไปทูลกษัตริย์ว่าโยอาบพูดและตอบเขาอย่างไร

31 กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "จงทำตามที่เขาพูด ฆ่าเขาแล้วฝังเสีย
เพื่อเจ้านำความผิดฐานฆ่าคนโดยไม่มีเหตุของโยอาบออกไปจากเราและราชวงศ์ของบิดาเรา
32 พระยาห์เวห์จะทรงให้ความผิดฐานฆ่าคนกลับมาสนองเขา
เพราะเขาลงมือฆ่าชายสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าเขาด้วยดาบ โดยดาวิดบิดาของเราไม่รู้เรื่อง
คืออับเนอร์บุตรเนอร์ แม่ทัพอิสราเอล กับอามาสาบุตรเยเธอร์ แม่ทัพยูดาห์
33 ความผิดฐานฆ่าพวกเขาจึงจะกลับมาสนองโยอาบและลูกหลาน§ ของเขาตลอดไป แต่ดาวิด
ลูกหลาน ราชวงศ์ และบัลลังก์ของท่านจะได้รับสันติสุขจากพระยาห์เวห์ตลอดไป"

34 เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาจึงขึ้นไปฆ่าโยอาบ แล้วมีคนนำศพไปฝังที่บ้านของโยอาบในถิ่นทุรกันดาร
35 กษัตริย์แต่งตั้งเบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ
และแต่งตั้งศาโดกปุโรหิตแทนอาบียาธาร์

36 กษัตริย์ส่งคนไปเรียกชิเมอีมาตรัสว่า "จงสร้างบ้านอยู่ในเยรูซาเล็ม และอย่าออกไปที่อื่น
37 จงรู้ไว้แน่นอนว่าในวันที่เจ้าออกไปข้ามลำธารขิดโรน เจ้าจะต้องตาย
ความรับผิดชอบต่อการตายของเจ้าจะตกอยู่กับตัวเจ้าเอง"

38 ชิเมอีทูลว่า "พระดำรัสของพระองค์ดีแล้ว ผู้รับใช้จะทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าตรัส"
ชิเมอีจึงอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน

39 สามปีต่อมา ทาสสองคนของชิเมอีหนีไปหาอาคีชบุตรมาอาคาห์ กษัตริย์แห่งกัท มีคนบอกชิเมอีว่า
"ทาสของเจ้าอยู่ที่กัท"

40 ชิเมอีจึงลุกขึ้นผูกอานลาและไปหาอาคีชที่กัทเพื่อตามทาสของตน แล้วพาพวกเขากลับมาจากกัท
41 มีคนทูลโซโลมอนว่าชิเมอีออกจากเยรูซาเล็มไปกัทแล้วกลับมา

42 กษัตริย์จึงส่งคนไปเรียกชิเมอีมาตรัสว่า
"เราไม่ได้ให้เจ้าสาบานโดยอ้างพระยาห์เวห์และเตือนเจ้าหรือว่า
'จงรู้ไว้แน่นอนว่าในวันที่เจ้าออกไปที่อื่น เจ้าจะต้องตาย'? เจ้าตอบเราว่า 'คำที่ข้าได้ยินนั้นดีแล้ว'
43 แล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่รักษาคำสาบานต่อพระยาห์เวห์และคำสั่งที่เราให้ไว้""

44 กษัตริย์ตรัสต่อชิเมอีว่า "เจ้ารู้อยู่แก่ใจว่าตนทำชั่วต่อดาวิดบิดาของเรามากเพียงใด
พระยาห์เวห์จึงจะทรงให้ความชั่วนั้นกลับมาสนองเจ้า
45 แต่กษัตริย์โซโลมอนจะได้รับพระพร
และบัลลังก์ของดาวิดจะตั้งมั่นอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ตลอดไป"
46 กษัตริย์จึงสั่งเบไนยาห์บุตรเยโฮยาดา เขาออกไปฆ่าชิเมอี
อาณาจักรก็ตั้งมั่นอยู่ในมือของโซโลมอน

---

§ **2:33 2:33** หรือ "เชื้อสาย"

3

1 โซโลมอนทำสัญญาไมตรีด้วยการแต่งงานกับราชวงศ์ของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์
พระองค์รับธิดาของฟาโรห์มาอยู่ในนครดาวิด ระหว่างที่ยังสร้างวังของพระองค์
พระวิหารของพระยาห์เวห์ และกำแพงรอบเยรูซาเล็มไม่เสร็จ
2 แต่ประชาชนยังถวายเครื่องบูชาตามสถานบูชาบนที่สูง
เพราะยังไม่ได้สร้างพระวิหารสำหรับพระนามของพระยาห์เวห์
3 โซโลมอนรักพระยาห์เวห์และดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดบิดาของพระองค์
เว้นแต่พระองค์ยังถวายเครื่องบูชาและเผาเครื่องหอมตามสถานบูชาบนที่สูง
4 กษัตริย์เสด็จไปถวายเครื่องบูชาที่กิเบโอน เพราะที่นั่นเป็นสถานบูชาบนที่สูงแห่งสำคัญ
โซโลมอนถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวหนึ่งพันตัวบนแท่นบูชานั้น
5 ที่กิเบโอน พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่โซโลมอนในความฝันเวลากลางคืน พระเจ้าตรัสว่า
"จงขอสิ่งที่เจ้าต้องการให้เรามอบแก่เจ้า"
6 โซโลมอนทูลว่า
"พระองค์ทรงแสดงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ต่อดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะท่านดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความสัตย์จริง ความชอบธรรม
และความซื่อตรงต่อพระองค์สุดหัวใจ พระองค์ยังทรงรักษาความเมตตาอันยิ่งใหญ่นี้ต่อท่าน
ด้วยการประทานบุตรให้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของท่านดังที่เป็นอยู่วันนี้
7 บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์
พระองค์ทรงตั้งข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดบิดาของข้าพระองค์
แต่ข้าพระองค์ยังเป็นเหมือนเด็กเล็ก ไม่รู้ว่าจะทำหน้าที่นำประชาชนอย่างไร
8 ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อยู่ท่ามกลางประชาชนที่พระองค์ทรงเลือก
พวกเขามีจำนวนมากจนไม่อาจนับหรือคำนวณได้
9 ขอประทานใจที่รู้จักไตร่ตรองแก่ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์
เพื่อจะปกครองและตัดสินคดีของประชาชนของพระองค์ แยกแยะความดีและความชั่วได้
เพราะใครจะตัดสินคดีให้ประชาชนมากมายของพระองค์ได้""
10 องค์พระผู้เป็นเจ้าพอพระทัยที่โซโลมอนทูลขอสิ่งนี้
11 พระเจ้าตรัสกับพระองค์ว่า "เพราะเจ้าขอสิ่งนี้ ไม่ได้ขอให้ตนเองอายุยืนหรือร่ำรวย
ไม่ได้ขอให้ศัตรูของเจ้าต้องตาย แต่ขอความเข้าใจเพื่อแยกแยะว่าอะไรยุติธรรม
12 เราจึงทำตามที่เจ้าขอ เรามอบใจที่มีปัญญาและความเข้าใจแก่เจ้า
จนไม่เคยมีใครเหมือนเจ้ามาก่อน และจะไม่มีใครเหมือนเจ้าในภายหลัง
13 นอกจากนี้ เรายังให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอด้วย คือทรัพย์สมบัติและเกียรติยศ
ตลอดชีวิตของเจ้าจะไม่มีกษัตริย์องค์ใดเสมอเจ้า
14 ถ้าเจ้าดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าทำ
เราจะให้เจ้ามีอายุยืน"
15 โซโลมอนตื่นขึ้นและรู้ว่าเป็นความฝัน พระองค์จึงเสด็จไปเยรูซาเล็ม
ยืนต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาสันติสุข
แล้วจัดงานเลี้ยงให้ข้ารับใช้ทั้งหมด
16 ต่อมาหญิงโสเภณีสองคนมาเข้าเฝ้ากษัตริย์
17 หญิงคนหนึ่งทูลว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากับหญิงคนนี้อาศัยในบ้านเดียวกัน
ข้าพเจ้าคลอดลูกขณะที่นางอยู่ในบ้าน

18 หลังข้าพเจ้าคลอดได้สามวัน นางก็คลอดลูกด้วย เราอยู่ด้วยกัน
ในบ้านไม่มีคนอื่นนอกจากเราสองคน
19 คืนหนึ่งลูกของนางตาย เพราะนางนอนทับเขา
20 กลางดึกนางลุกขึ้นเอาลูกชายของข้าพเจ้าที่นอนอยู่ข้างตัวไป
ขณะที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์หลับอยู่ นางเอาลูกข้าพเจ้าไปไว้ในอ้อมอกของตน
แล้วเอาลูกที่ตายแล้วของนางมาไว้ในอ้อมอกข้าพเจ้า
21 เมื่อข้าพเจ้าตื่นมาให้นมลูกในตอนเช้า ก็เห็นว่าเด็กตายแล้ว แต่พอพิจารณาดูอีกที
ก็รู้ว่าไม่ใช่ลูกที่ข้าพเจ้าคลอด
22 หญิงอีกคนพูดว่า “ไม่จริง คนที่ยังมีชีวิตเป็นลูกของข้า คนที่ตายเป็นลูกของเจ้า”
หญิงคนแรกตอบว่า “ไม่จริง คนที่ตายเป็นลูกของเจ้า คนที่ยังมีชีวิตเป็นลูกของข้า”
ทั้งสองโต้เถียงกันต่อหน้ากษัตริย์
23 กษัตริย์ตรัสว่า “คนหนึ่งบอกว่า ‘คนที่ยังมีชีวิตเป็นลูกของข้า คนที่ตายเป็นลูกของเจ้า’
อีกคนบอกว่า ‘ไม่ คนที่ตายเป็นลูกของเจ้า คนที่ยังมีชีวิตเป็นลูกของข้า’ ”
24 แล้วกษัตริย์ตรัสว่า “เอาดาบมาให้เรา” พวกเขาจึงนำดาบมาถวาย
25 กษัตริย์ตรัสว่า “จงผ่าเด็กที่ยังมีชีวิตเป็นสองส่วน ให้คนละส่วนแก่หญิงทั้งสอง”
26 หญิงที่เป็นแม่ของเด็กที่ยังมีชีวิตสงสารลูกของตนจับใจ จึงทูลกษัตริย์ว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า
โปรดยกเด็กที่ยังมีชีวิตให้นางเถิด อย่าฆ่าเขาเลย”
แต่อีกคนพูดว่า “เขาจะไม่เป็นของข้าหรือของเจ้า ผ่าเขาเลย”
27 กษัตริย์จึงตรัสว่า “จงยกเด็กที่ยังมีชีวิตให้หญิงคนแรก อย่าฆ่าเขาเป็นอันขาด
นางเป็นแม่ของเด็ก”
28 ชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยินคำตัดสินของกษัตริย์ ต่างก็ยำเกรงพระองค์
เพราะเห็นว่าปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์เพื่อให้ตัดสินคดีอย่างยุติธรรม

4

1 กษัตริย์โซโลมอนครองราชย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด
2 ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของพระองค์มีดังนี้ อาซาริยาห์บุตรศาโดกเป็นปุโรหิต
3 เอลีโฮเรฟกับอาหิยาห์บุตรชิชาเป็นเลขานุการ เยโฮชาฟัทบุตรอาหิลูดเป็นผู้บันทึกเหตุการณ์
4 เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาเป็นแม่ทัพ ศาโดกกับอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต
5 อาซาริยาห์บุตรนาธันดูแลเหล่าข้าราชการ
ศาบูดบุตรนาธันเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญและสหายของกษัตริย์
6 อาหิชาร์ดูแลราชสำนัก และอาโดนีรัมบุตรอับดาดูแลการเกณฑ์แรงงาน
7 โซโลมอนมีข้าราชการสิบสองคนประจำทั่วอิสราเอล ทำหน้าที่จัดหาอาหารให้กษัตริย์และราชสำนัก
แต่ละคนรับผิดชอบจัดหาอาหารปีละหนึ่งเดือน
8 ชื่อและเขตของพวกเขามีดังนี้ เบนฮูร์ประจำเขตภูเขาเอฟราอิม
9 เบนเดเคอร์ประจำมาคัส ชาอัลบิม เบธเชเมช และเอโลนเบธฮานัน
10 เบนเฮเสดประจำอารุบโบท โดยมีโสโคห์และดินแดนเฮเฟอร์ทั้งหมดอยู่ในเขตของเขา
11 เบนอาบีนาดับประจำที่ราบสูงโดร์ทั้งหมด เขาแต่งงานกับทาฟัท ธิดาของโซโลมอน
12 บาอานาบุตรอาหิลูดประจำทาอานาคและเมกิดโด รวมทั้งเบธชานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างศาเรธาน
ใต้ยิสเรเอล จากเบธชานถึงอาเบลเมโฮลาห์ ไปจนเลยโยกเมอัม
13 เบนเกเบอร์ประจำราโมทกิเลอาด เมืองต่าง ๆ ของยาอีร์บุตรมนัสเสห์ในกิเลอาดอยู่ในเขตของเขา
รวมทั้งแคว้นอาร์โกบในบาชาน ซึ่งมีเมืองใหญ่หกสิบเมืองพร้อมกำแพงและดาลประตูทองสัมฤทธิ์
14 อาหินาดับบุตรอิดโดประจำมาหะนาอิม

15 อาหิมาอัสประจำนัฟทาลี เขาแต่งงานกับบาเสมัท ธิดาของโซโลมอนด้วย
16 บาอานาบุตรหูชัยประจำอาเชอร์และเบอาโลท
17 เยโฮชาฟัทบุตรปารูอาห์ประจำอิสสาคาร์
18 ชิเมอีบุตรเอลาประจำเบนยามิน
19 เกเบอร์บุตรอูรีประจำดินแดนกิเลอาด ซึ่งเคยเป็นดินแดนของสิโหน กษัตริย์ชาวอาโมไรต์และโอก
กษัตริย์แห่งบาชาน เขาเป็นข้าราชการคนเดียวที่ประจำอยู่ในดินแดนนั้น
20 ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลมีจำนวนมากเหมือนเม็ดทรายริมทะเล พวกเขากินดื่มและรื่นเริง
21 โซโลมอนปกครองอาณาจักรทั้งหมดตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงดินแดนฟีลิสเตียและชายแดนอียิปต์
อาณาจักรเหล่านั้นส่งบรรณาการและรับใช้โซโลมอนตลอดพระชนม์ชีพ
22 อาหารที่โซโลมอนต้องใช้แต่ละวันคือแป้งละเอียดสามสิบโคร์* และแป้งหยาบหกสิบหน่วยตวง
23 วัวขุนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้ายี่สิบตัว และแกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนั้นยังมีกวาง เนื้อทราย
กวางโรบัก และสัตว์ปีกขุน
24 โซโลมอนมีอำนาจเหนือดินแดนทั้งหมดทางด้านนี้ของแม่น้ำ ตั้งแต่ทิฟสาห์ถึงกาซา
เหนือกษัตริย์ทุกองค์ทางด้านนี้ของแม่น้ำ และมีความสงบสุขรอบด้าน
25 ตลอดรัชสมัยของโซโลมอน ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลอยู่กันอย่างปลอดภัย
ทุกคนอยู่ใต้เถาองุ่นและต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบา
26 โซโลมอนมีคอกม้าสำหรับรถรบสี่หมื่นคอก และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน
27 ข้าราชการเหล่านั้นแต่ละคนจัดหาอาหารให้กษัตริย์โซโลมอนและทุกคนที่ร่วมโต๊ะอาหารของ
พระองค์ ตามเดือนที่ตนรับผิดชอบ ไม่ให้ขาดสิ่งใด
28 พวกเขายังนำข้าวบาร์เลย์และฟางสำหรับม้าและม้าวิ่งเร็วไปยังสถานที่ประจำของข้าราชการ
แต่ละคนทำตามหน้าที่ที่ได้รับ
29 พระเจ้าประทานปัญญา ความเข้าใจ และความคิดอันกว้างขวางให้โซโลมอนอย่างมากมาย
ดุจเม็ดทรายริมทะเล
30 ปัญญาของโซโลมอนเหนือกว่าปัญญาของคนทั้งหลายทางตะวันออกและปัญญาทั้งหมดของ
อียิปต์
31 พระองค์มีปัญญาเหนือกว่ามนุษย์ทุกคน เหนือกว่าเอธานชาวเอสราห์ เฮมาน คัลโคล และดาร์ดา
ซึ่งเป็นบุตรของมาโฮล ชื่อเสียงของพระองค์เลื่องลือไปทั่วชนชาติโดยรอบ
32 พระองค์กล่าวสุภาษิตสามพันบท และบทเพลงของพระองค์มีจำนวนหนึ่งพันห้าบทเพลง
33 พระองค์กล่าวถึงต้นไม้ ตั้งแต่ต้นซีดาร์แห่งเลบานอนจนถึงต้นหุสบที่งอกจากกำแพง
และกล่าวถึงสัตว์ นก สัตว์เลื้อยคลาน และปลา
34 ผู้คนจากทุกชนชาติมาฟังปัญญาของโซโลมอน
กษัตริย์ทั้งหลายทั่วโลกที่ได้ยินเรื่องปัญญาของพระองค์ส่งพวกเขามา

5

1 ฮีรามกษัตริย์แห่งไทระส่งข้ารับใช้มาหาโซโลมอน
เพราะได้ยินว่าคนทั้งหลายเจิมโซโลมอนเป็นกษัตริย์แทนบิดา ฮีรามรักดาวิดมาโดยตลอด
2 โซโลมอนจึงส่งข่าวถึงฮีรามว่า
3 ท่านรู้ว่าดาวิดบิดาของข้าสร้างพระวิหารถวายแด่พระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดไม่ได้
เพราะมีสงครามรอบด้าน จนกว่าพระยาห์เวห์จะทรงทำให้ศัตรูของดาวิดอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา
4 แต่บัดนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าประทานความสงบแก่ข้าทุกด้าน ไม่มีศัตรูหรือเหตุร้ายใด ๆ

---

* **4:22 4:22** หนึ่งโคร์เท่ากับหนึ่งโฮเมอร์ หรือประมาณสองร้อยสิบเอ็ดลิตร เทียบได้กับประมาณห้าสิบห้าจุดเก้าแกลลอนของสหรัฐสำหรับของเหลว หรือหกบุเชล

5 ข้าตั้งใจสร้างพระวิหารถวายแด่พระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้า
ตามที่พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดบิดาของข้าว่า “บุตรของเจ้าซึ่งเราจะให้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์แทนเจ้า
จะสร้างพระวิหารถวายแด่พระนามของเรา”
6 ดังนั้น โปรดสั่งให้ตัดไม้ซีดาร์จากเลบานอนให้ข้า คนของข้าจะทำงานร่วมกับคนของท่าน
และข้าจะจ่ายค่าแรงให้คนของท่านตามที่ท่านกำหนด
เพราะท่านรู้ว่าในหมู่พวกเราไม่มีใครชำนาญการตัดไม้เท่าชาวไซดอน”
7 เมื่อฮีรามได้ยินคำของโซโลมอนก็ยินดีมากและกล่าวว่า “วันนี้ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์
ผู้ประทานบุตรที่มีปัญญาแก่ดาวิดให้ปกครองประชาชนมากมายนี้”
8 ฮีรามส่งข่าวตอบโซโลมอนว่า “ข้าได้รับสารของท่านแล้ว
ข้าจะทำทุกอย่างตามที่ท่านต้องการเกี่ยวกับไม้ซีดาร์และไม้ไซเปรส
9 คนของข้าจะขนไม้จากเลบานอนลงสู่ทะเล ข้าจะผูกไม้เป็นแพล่องไปตามทะเลยังที่ที่ท่านระบุ
แล้วให้แกะแพที่นั่น ท่านจึงรับไม้ไป ส่วนท่านก็ให้สิ่งที่ข้าต้องการ คืออาหารสำหรับคนในวังของข้า”
10 ฮีรามจึงส่งไม้ซีดาร์และไม้ไซเปรสให้โซโลมอนตามที่พระองค์ต้องการ
11 โซโลมอนให้ข้าวสาลีสองหมื่นโคร์* เป็นอาหารสำหรับคนในวังของฮีราม
และให้น้ำมันบริสุทธิ์ยี่สิบโคร์† โซโลมอนให้สิ่งเหล่านี้แก่ฮีรามทุกปี
12 พระยาห์เวห์ประทานปัญญาแก่โซโลมอนตามที่ทรงสัญญา
ฮีรามกับโซโลมอนอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และทั้งสองทำสัญญาไมตรีต่อกัน
13 กษัตริย์โซโลมอนเกณฑ์ชายสามหมื่นคนจากทั่วอิสราเอล
14 พระองค์ส่งพวกเขาไปเลบานอนผลัดละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน
แต่ละคนอยู่ที่เลบานอนหนึ่งเดือนแล้วอยู่บ้านสองเดือน อาโดนีรัมเป็นผู้ดูแลการเกณฑ์แรงงาน
15 โซโลมอนมีคนหาบขนของเจ็ดหมื่นคน และช่างตัดหินบนภูเขาแปดหมื่นคน
16 นอกจากนั้นยังมีหัวหน้างานของโซโลมอนอีกสามพันสามร้อยคน ควบคุมคนที่ทำงานก่อสร้าง
17 กษัตริย์ทรงสั่งให้ตัดหินก้อนใหญ่ราคาแพง เป็นหินที่แต่งแล้วสำหรับวางรากฐานพระวิหาร
18 ช่างก่อสร้างของโซโลมอน ช่างของฮีราม และชาวเกบาลช่วยกันตัดหิน
พร้อมทั้งเตรียมไม้และหินสำหรับสร้างพระวิหาร

6

1 ในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์
ซึ่งเป็นปีที่สี่แห่งรัชกาลโซโลมอนเหนืออิสราเอล ในเดือนศิฟซึ่งเป็นเดือนที่สอง
โซโลมอนเริ่มสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์
2 พระวิหารที่กษัตริย์โซโลมอนสร้างถวายพระยาห์เวห์ยาวหกสิบศอก* กว้างยี่สิบศอก
และสูงสามสิบศอก
3 โถงด้านหน้าตัวพระวิหารยาวยี่สิบศอกตามแนวกว้างของพระวิหาร
และยื่นออกไปด้านหน้าเป็นระยะสิบศอก
4 พระองค์ทำหน้าต่างติดตะแกรงถาวรสำหรับพระวิหาร
5 พระองค์สร้างชั้นรอบผนังพระวิหารทั้งส่วนหน้าของพระวิหารและห้องชั้นใน
และทำห้องด้านข้างไว้โดยรอบ
6 ชั้นล่างกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก
พระองค์ทำแนวผนังด้านนอกเป็นชั้นลดหลั่นรอบพระวิหาร เพื่อไม่ต้องสอดคานเข้าไปในผนังพระวิหาร
7 ขณะสร้างพระวิหาร มีการใช้หินที่แต่งไว้แล้ว ณ เหมืองหิน จึงไม่มีเสียงค้อน ขวาน
หรือเครื่องมือเหล็กใด ๆ ในพระวิหารระหว่างก่อสร้าง

---

* **5:11** **5:11** สองหมื่นโคร์เท่ากับประมาณหนึ่งแสนสองหมื่นบุเชล หรือประมาณสี่จุดสองเมกะลิตรของข้าวสาลี ซึ่งมีน้ำหนักประมาณสามพันสองร้อยเจ็ดสิบเมตริกตัน † **5:11** **5:11** ยี่สิบโคร์เท่ากับประมาณหนึ่งพันหนึ่งร้อยแกลลอน หรือประมาณสี่พันสองร้อยยี่สิบลิตร * **6:2** **6:2** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของคนคนหนึ่ง หรือประมาณสิบแปดนิ้ว หรือสี่สิบหกเซนติเมตร

8 ประตูสู่ห้องด้านข้างชั้นกลางอยู่ทางด้านขวาของพระวิหาร มีบันไดวนขึ้นไปชั้นกลาง
แล้วขึ้นต่อจากชั้นกลางไปชั้นที่สาม
9 โซโลมอนสร้างพระวิหารจนเสร็จ และปิดหลังคาด้วยคานและแผ่นไม้ซีดาร์
10 พระองค์สร้างชั้นต่าง ๆ ตลอดแนวพระวิหาร แต่ละชั้นสูงห้าศอก
โดยยึดเข้ากับพระวิหารด้วยไม้ซีดาร์
11 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงโซโลมอนว่า
12 "สำหรับพระวิหารที่เจ้ากำลังสร้างนี้ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา
ทำตามข้อกำหนดของเรา และรักษาพระบัญญัติทุกข้อของเราโดยดำเนินตามนั้น
เราจะทำตามคำที่เราพูดไว้กับดาวิดบิดาของเจ้า
13 เราจะอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งประชาชนอิสราเอลของเรา"
14 โซโลมอนสร้างพระวิหารจนเสร็จ
15 พระองค์กรุผนังภายในพระวิหารด้วยแผ่นไม้ซีดาร์ตั้งแต่พื้นจนถึงผนังส่วนเพดาน
และปูพื้นด้วยแผ่นไม้ไซเปรส
16 พระองค์กั้นด้านหลังพระวิหารเป็นระยะยี่สิบศอกด้วยแผ่นไม้ซีดาร์จากพื้นถึงเพดาน
ทำเป็นห้องชั้นใน คือห้องบริสุทธิ์ที่สุด
17 ส่วนห้องโถงพระวิหารที่อยู่หน้าห้องชั้นในยาวสี่สิบศอก
18 ไม้ซีดาร์ที่กรุอยู่ภายในพระวิหารมีลายแกะสลักดอกตูมและดอกบาน ทุกส่วนเป็นไม้ซีดาร์
ไม่เห็นหินเลย
19 พระองค์จัดเตรียมห้องชั้นในภายในพระวิหารเพื่อวางหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์
20 ห้องชั้นในยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก พระองค์บุห้องนี้ด้วยทองคำบริสุทธิ์
และหุ้มแท่นบูชาด้วยไม้ซีดาร์
21 โซโลมอนบุภายในพระวิหารด้วยทองคำบริสุทธิ์ ขึงโซ่ทองคำขวางหน้าห้องชั้นใน
และบุห้องนั้นด้วยทองคำ
22 พระองค์บุพระวิหารทั้งหลังด้วยทองคำจนเสร็จ
และบุแท่นบูชาทั้งแท่นที่อยู่ประจำห้องชั้นในด้วยทองคำ
23 ในห้องชั้นในพระองค์ทำเครูบ† สองตนจากไม้มะกอกเทศ แต่ละตนสูงสิบศอก
24 ปีกข้างหนึ่งของเครูบตัวหนึ่งยาวห้าศอก และอีกข้างยาวห้าศอก
ระยะจากปลายปีกข้างหนึ่งถึงปลายปีกอีกข้างจึงเท่ากับสิบศอก
25 เครูบอีกตัวก็มีระยะกางปีกสิบศอก เครูบทั้งสองมีขนาดและรูปร่างเหมือนกัน
26 เครูบตัวหนึ่งสูงสิบศอก อีกตัวก็สูงสิบศอก
27 พระองค์ตั้งเครูบไว้ในห้องชั้นใน ปีกของทั้งสองกางออก ปีกของตัวหนึ่งแตะผนังด้านหนึ่ง
ปีกของอีกตัวแตะผนังอีกด้านหนึ่ง และปีกด้านในของทั้งสองแตะกันกลางห้อง
28 พระองค์บุเครูบทั้งสองด้วยทองคำ
29 พระองค์แกะสลักรูปเครูบ ต้นอินทผลัม
และดอกไม้บานบนผนังพระวิหารทั่วทั้งด้านในและด้านนอก
30 และบุพื้นพระวิหารด้วยทองคำทั้งด้านในและด้านนอก
31 พระองค์ทำบานประตูทางเข้าห้องชั้นในจากไม้มะกอกเทศ
ขื่อประตูและเสาประตูมีขนาดหนึ่งในห้าของผนัง
32 บานประตูไม้มะกอกเทศสองบานมีภาพแกะสลักเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน
พระองค์บุด้วยทองคำ โดยแผ่ทองคำทับรูปเครูบและต้นอินทผลัม

† **6:23 6:23** คำภาษาอังกฤษที่ใช้ในข้อนี้เป็นรูปพหูพจน์ของคำว่า "เครูบ" ซึ่งหมายถึงสิ่งมีชีวิตจำพวกทูตสวรรค์

33 ทางเข้าห้องโถงพระวิหารมีเสาประตูไม้มะกอกเทศขนาดหนึ่งในสี่ของผนัง
34 และมีประตูไม้ไซเปรสสองบาน แต่ละบานแบ่งเป็นสองส่วนที่พับได้
35 พระองค์แกะสลักรูปเครูบ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน
แล้วบุด้วยทองคำให้แนบตามรอยแกะสลัก
36 พระองค์สร้างลานชั้นในด้วยหินสกัดสามชั้น สลับกับคานไม้ซีดาร์หนึ่งชั้น
37 พระองค์วางรากฐานพระวิหารของพระยาห์เวห์ในปีที่สี่ เดือนศิฟ
38 และสร้างพระวิหารเสร็จทุกส่วนตามแบบแผนทั้งหมดในปีที่สิบเอ็ด เดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด
พระองค์ใช้เวลาสร้างเจ็ดปี

7

1 โซโลมอนใช้เวลาสร้างวังของพระองค์สิบสามปี แล้ววังทั้งหลังก็เสร็จ
2 พระองค์สร้างอาคารพระราชวังที่เรียกว่า "บ้านป่าเลบานอน" ยาวหนึ่งร้อยศอก* กว้างห้าสิบศอก
สูงสามสิบศอก ตั้งอยู่บนเสาไม้ซีดาร์สี่แถว และมีคานไม้ซีดาร์วางบนเสา
3 ด้านบนมุงด้วยไม้ซีดาร์เหนือคานสี่สิบห้าท่อนที่วางบนเสา แถวละสิบห้าท่อน
4 มีคานสามแถว และหน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างเป็นสามชั้น
5 ประตูและวงกบทั้งหมดทำเป็นสี่เหลี่ยมด้วยคาน หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างเป็นสามชั้น
6 พระองค์สร้างโถงเสา ยาวห้าสิบศอก กว้างสามสิบศอก ด้านหน้ามีมุขพร้อมเสาและธรณีประตู
7 พระองค์สร้างโถงบัลลังก์สำหรับพิพากษาคดี คือโถงพิพากษา
กรุด้วยไม้ซีดาร์ตั้งแต่พื้นจรดเพดาน
8 ส่วนวังที่พระองค์ประทับอยู่ในลานชั้นในถัดจากโถง และมีลักษณะก่อสร้างเช่นเดียวกัน
พระองค์ยังสร้างวังให้ธิดาของฟาโรห์ซึ่งทรงรับมาเป็นภรรยา ให้มีลักษณะเหมือนโถงนี้
9 อาคารทั้งหมดนี้สร้างด้วยหินราคาแพง ตัดตามขนาดและเลื่อยแต่งทั้งด้านในและด้านนอก
ตั้งแต่รากฐานถึงขอบบน รวมทั้งภายนอกไปถึงลานใหญ่
10 รากฐานเป็นหินราคาแพงก้อนใหญ่ บางก้อนยาวสิบศอก บางก้อนแปดศอก
11 ส่วนที่อยู่เหนือรากฐานก็เป็นหินราคาแพงที่ตัดตามขนาด และไม้ซีดาร์
12 ลานใหญ่โดยรอบมีกำแพงหินสกัดสามชั้นและคานไม้ซีดาร์หนึ่งชั้น
เหมือนลานชั้นในของพระวิหารพระยาห์เวห์และมุขของพระวิหาร
13 กษัตริย์โซโลมอนส่งคนไปนำฮีรามจากไทระมา
14 ฮีรามเป็นบุตรของหญิงม่ายเผ่านัฟทาลี บิดาของเขาเป็นชาวไทระที่ทำงานทองสัมฤทธิ์
เขามีปัญญา ความเข้าใจ และความชำนาญในงานทองสัมฤทธิ์ทุกชนิด เมื่อมาหากษัตริย์โซโลมอนแล้ว
เขาก็ทำงานทุกอย่างให้พระองค์
15 เขาหล่อเสาทองสัมฤทธิ์สองต้น แต่ละต้นสูงสิบแปดศอก
และต้องใช้เชือกยาวสิบสองศอกวัดรอบแต่ละต้น
16 เขาหล่อหัวเสาทองสัมฤทธิ์สองอันสำหรับวางบนยอดเสา แต่ละอันสูงห้าศอก
17 เขาทำตาข่ายลายสานและลายพวงโซ่ประดับหัวเสา เป็นลายเจ็ดชุดสำหรับหัวเสาแต่ละหัว
18 เขาทำเสาและประดับผลทับทิมสองแถวล้อมรอบตาข่ายชุดหนึ่งเพื่อคลุมหัวเสาบนยอดเสา
และทำเช่นเดียวกันกับหัวเสาอีกหัว
19 หัวเสาบนเสาที่มุขมีลวดลายดอกลิลลีสูงสี่ศอก
20 บนเสาทั้งสองยังมีหัวเสาอยู่เหนือส่วนนูนข้างตาข่าย
รอบหัวเสาอีกหัวหนึ่งมีผลทับทิมสองร้อยผลเรียงเป็นแถว

---

* **7:2 7:2** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของคนคนหนึ่ง หรือประมาณสิบแปดนิ้ว หรือสี่สิบหกเซนติเมตร

21 เขาตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร เสาด้านขวาชื่อยาคีน ส่วนเสาด้านซ้ายชื่อโบอาส
22 ยอดเสามีลายดอกลิลลี งานสร้างเสาจึงเสร็จสิ้น
23 เขาหล่ออ่างใหญ่ที่เรียกว่า ทะเล เป็นทรงกลม วัดจากขอบด้านหนึ่งถึงอีกด้านได้สิบศอก
สูงห้าศอก และวัดรอบได้สามสิบศอก
24 ใต้ขอบอ่างโดยรอบมีลายดอกตูมล้อมอ่างตามระยะสิบศอก ลายดอกตูมนี้เรียงสองแถว
หล่อขึ้นพร้อมกับตัวอ่าง
25 อ่างตั้งอยู่บนรูปวัวสิบสองตัว สามตัวหันหน้าไปทางเหนือ สามตัวหันไปทางตะวันตก
สามตัวหันไปทางใต้ และสามตัวหันไปทางตะวันออก ส่วนท้ายของวัวทุกตัวหันเข้าด้านใน
26 ผนังอ่างหนาหนึ่งฝ่ามือ ขอบทำเหมือนขอบถ้วย มีรูปทรงคล้ายดอกลิลลี อ่างจุน้ำได้สองพันบัท
27 เขาทำฐานทองสัมฤทธิ์สิบฐาน แต่ละฐานยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก และสูงสามศอก
28 ฐานเหล่านั้นมีแผงด้านข้างอยู่ระหว่างกรอบนูน
29 บนแผงระหว่างกรอบนูนมีรูปสิงโต วัว และเครูบ เหนือกรอบนูนมีฐานรอง
และใต้รูปสิงโตกับวัวมีลายพวงห้อย
30 แต่ละฐานมีล้อทองสัมฤทธิ์สี่ล้อและเพลาทองสัมฤทธิ์ ขาทั้งสี่มีที่รองรับซึ่งหล่อไว้ใต้อ่าง
พร้อมลายพวงที่ด้านข้างแต่ละข้าง
31 ช่องเปิดภายในหัวฐานด้านบนกว้างหนึ่งศอก ช่องเปิดนี้กลมเหมือนงานฐานรอง
มีขนาดหนึ่งศอกครึ่ง รอบช่องเปิดมีลายแกะสลัก แต่แผงด้านข้างเป็นสี่เหลี่ยม ไม่ใช่วงกลม
32 ล้อสี่ล้ออยู่ใต้แผงข้าง เพลาล้อติดอยู่กับฐาน แต่ละล้อสูงหนึ่งศอกครึ่ง
33 ล้อทำอย่างล้อรถรบ ทั้งเพลา ขอบล้อ ซี่ล้อ และดุมล้อเป็นโลหะหล่อทั้งหมด
34 ที่มุมทั้งสี่ของแต่ละฐานมีที่รองรับสี่อัน ซึ่งหล่อเป็นส่วนเดียวกับฐาน
35 ด้านบนของฐานมีขอบกลมสูงครึ่งศอก
และที่รองรับกับแผงด้านบนของฐานเป็นส่วนเดียวกันกับฐาน
36 เขาแกะสลักรูปเครูบ สิงโต และต้นอินทผลัมบนแผ่นที่รองรับและบนแผง แต่ละรูปอยู่ในที่ของตน
พร้อมลายพวงโดยรอบ
37 เขาทำฐานทั้งสิบด้วยวิธีนี้ ทุกฐานหล่อเป็นแบบเดียวกัน มีขนาดและรูปทรงเหมือนกัน
38 เขาทำอ่างทองสัมฤทธิ์สิบใบ ใบหนึ่งจุน้ำได้สี่สิบบัท† อ่างแต่ละใบวัดได้สี่ศอก
และวางบนฐานหนึ่งฐานในบรรดาฐานทั้งสิบ
39 เขาวางฐานห้าฐานทางขวาของพระวิหาร และอีกห้าฐานทางซ้าย ส่วนอ่างใหญ่ที่เรียกว่า ทะเล
วางทางขวาของพระวิหารทางตะวันออกค่อนไปทางใต้
40 ฮีรามทำหม้อ พลั่ว และอ่าง
เขาจึงทำงานทั้งหมดที่รับทำให้กษัตริย์โซโลมอนในพระวิหารพระยาห์เวห์เสร็จ คือ
41 เสาสองต้น หัวเสารูปชามสองหัวบนยอดเสา และตาข่ายสองชุดที่คลุมหัวเสารูปชาม
42 ผลทับทิมสี่ร้อยผลสำหรับตาข่ายสองชุด ชุดละสองแถว เพื่อคลุมหัวเสารูปชามบนยอดเสา
43 ฐานสิบฐานและอ่างสิบใบบนฐาน
44 อ่างใหญ่ที่เรียกว่า ทะเล หนึ่งใบ กับรูปวัวสิบสองตัวรองรับอ่าง
45 หม้อ พลั่ว และอ่าง
ภาชนะทุกชิ้นที่ฮีรามทำถวายกษัตริย์โซโลมอนสำหรับพระวิหารพระยาห์เวห์ทำจากทองสัมฤทธิ์ขัดเงา
46 กษัตริย์ให้หล่อสิ่งเหล่านี้ที่พื้นราบลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ในดินเหนียวระหว่างสุคคทกับศาเรธาน
47 โซโลมอนไม่ได้ชั่งน้ำหนักภาชนะทั้งหมด เพราะมีมากเหลือเกิน จึงไม่ทราบน้ำหนักทองสัมฤทธิ์

† **7:38** **7:38** หนึ่งบัทเท่ากับหนึ่งในสิบของหนึ่งโคร์ หรือประมาณห้าจุดหกแกลลอนสหรัฐ หรือยี่สิบเอ็ดลิตร
ดังนั้นสี่สิบบัทจึงเท่ากับประมาณสองร้อยยี่สิบสี่แกลลอน หรือแปดร้อยสี่สิบลิตร

48 โซโลมอนทรงทำเครื่องใช้ทุกชิ้นในพระวิหารของพระยาห์เวห์ คือแท่นบูชาทองคำ
และโต๊ะทองคำสำหรับวางขนมปังที่ตั้งถวาย
49 เชิงตะเกียงทองคำบริสุทธิ์ห้าคันทางขวาและห้าคันทางซ้ายหน้าห้องชั้นใน ดอกไม้ประดับ ตะเกียง
และคีมทองคำ
50 ถ้วย กรรไกรตัดไส้ตะเกียง อ่าง ช้อน และกระถางไฟ ทำจากทองคำบริสุทธิ์
รวมทั้งบานพับประตูห้องชั้นในคือห้องบริสุทธิ์ที่สุด และบานพับประตูห้องโถงพระวิหารก็ทำจากทองคำ
51 เมื่องานทั้งหมดที่กษัตริย์โซโลมอนทำในพระวิหารพระยาห์เวห์เสร็จ พระองค์นำเงิน ทอง
และภาชนะที่ดาวิดบิดาของพระองค์อุทิศไว้เข้าไปเก็บในคลังของพระวิหารพระยาห์เวห์

8

1 ต่อมาโซโลมอนทรงเรียกประชุมผู้อาวุโสของอิสราเอล หัวหน้าเผ่าทุกเผ่า
และผู้นำตระกูลของชาวอิสราเอล ให้มาเฝ้ากษัตริย์โซโลมอนที่เยรูซาเล็ม
เพื่ออัญเชิญหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือศิโยน
2 ชายอิสราเอลทุกคนมาชุมนุมกับกษัตริย์โซโลมอนในเทศกาลที่จัดในเดือนเอธานิม
ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด
3 เมื่อผู้อาวุโสของอิสราเอลทุกคนมาถึง เหล่าปุโรหิตก็ยกหีบขึ้น
4 พวกเขานำหีบของพระยาห์เวห์ เต็นท์แห่งการชุมนุม
และเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ทุกชิ้นที่อยู่ในเต็นท์ขึ้นมา ปุโรหิตและชาวเลวีเป็นผู้นำสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา
5 กษัตริย์โซโลมอนกับชาวอิสราเอลทั้งหมดที่มาชุมนุมกับพระองค์อยู่ต่อหน้าหีบ
ถวายแกะและวัวเป็นเครื่องบูชามากมายจนนับไม่ถ้วน
6 เหล่าปุโรหิตนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์เข้าไปวางในที่ของมัน คือห้องชั้นในของพระวิหาร
ห้องบริสุทธิ์ที่สุด ใต้ปีกของเครูบ
7 เครูบกางปีกเหนือที่วางหีบ ปีกของมันคลุมหีบและคานหามจากด้านบน
8 คานหามยาวจนเห็นปลายคานได้จากสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งอยู่หน้าห้องชั้นใน
แต่มองไม่เห็นจากภายนอก คานเหล่านั้นยังอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้
9 ภายในหีบไม่มีสิ่งใดนอกจากแผ่นศิลาสองแผ่นที่โมเสสใส่ไว้ ณ โฮเรบ
เมื่อพระยาห์เวห์ทรงทำพันธสัญญากับชาวอิสราเอลในคราวที่พวกเขาออกจากอียิปต์
10 เมื่อปุโรหิตออกมาจากสถานที่บริสุทธิ์ เมฆก็เต็มพระวิหารของพระยาห์เวห์
11 จนเหล่าปุโรหิตยืนปฏิบัติหน้าที่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เนื่องจากพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระวิหาร
12 แล้วโซโลมอนตรัสว่า “พระยาห์เวห์ตรัสว่าจะทรงประทับในความมืดทึบ
13 ข้าพระองค์สร้างพระวิหารเป็นที่ประทับถวายพระองค์แล้ว
เป็นสถานที่ให้พระองค์ประทับตลอดไป”
14 กษัตริย์ทรงหันมาให้พรที่ประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมด ขณะนั้นทุกคนยืนอยู่
15 พระองค์ตรัสว่า “ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้ตรัสกับดาวิดบิดาของพวกท่านด้วยพระโอษฐ์ และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ว่า
16 “ตั้งแต่วันที่เรานำประชาชนอิสราเอลของเราออกจากอียิปต์ เราไม่เคยเลือกเมืองใดจากเผ่าต่าง
ๆ ของอิสราเอลเพื่อสร้างพระวิหารให้พระนามของเราอยู่ที่นั่น
แต่เราเลือกดาวิดให้ปกครองประชาชนอิสราเอลของเรา”
17 “ดาวิดบิดาของข้าเคยตั้งใจสร้างพระวิหารถวายแด่พระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่ง
อิสราเอล
18 แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับดาวิดบิดาของข้าว่า
“การที่เจ้าตั้งใจสร้างพระวิหารถวายแด่พระนามของเรานั้นเป็นเรื่องดี

19 ถึงกระนั้นเจ้าจะไม่ได้สร้างพระวิหาร
บุตรที่สืบสายเลือดของเจ้าเองจะเป็นผู้สร้างพระวิหารถวายแด่พระนามของเรา
20 พระยาห์เวห์ทรงทำตามพระดำรัสของพระองค์แล้ว ข้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดบิดาของข้า
นั่งบนบัลลังก์อิสราเอลตามที่พระยาห์เวห์ทรงสัญญา
และสร้างพระวิหารถวายแด่พระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
21 ข้าได้จัดที่ไว้สำหรับหีบซึ่งบรรจุพันธสัญญาของพระยาห์เวห์
ที่พระองค์ทรงทำกับบรรพบุรุษของเราเมื่อนำพวกเขาออกจากอียิปต์
22 โซโลมอนทรงยืนต่อหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ โดยมีที่ประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมดอยู่ด้วย
และชูพระหัตถ์ขึ้นสู่ฟ้า
23 พระองค์ทูลว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์
ทั้งในฟ้าเบื้องบนหรือบนแผ่นดินเบื้องล่าง
พระองค์ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้รับใช้ที่ดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์อย่างสุดใจ
24 พระองค์ทรงรักษาสัญญาที่ประทานแก่ดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์
พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ ดังที่เห็นในวันนี้
25 บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ขอทรงรักษาสัญญาที่ประทานแก่ดาวิดบิดาของข้าพระองค์ว่า
เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อสายนั่งบนบัลลังก์อิสราเอลต่อหน้าเรา
ถ้าบุตรหลานของเจ้าระวังทางที่ตนดำเนิน โดยดำเนินต่อหน้าเราเหมือนที่เจ้าได้ดำเนิน
26 บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ขอให้พระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นจริง
27 แต่พระเจ้าจะทรงประทับบนแผ่นดินโลกจริงหรือ แม้ฟ้าและฟ้าสูงสุดยังรองรับพระองค์ไม่ได้
แล้วพระวิหารที่ข้าพระองค์สร้างนี้จะรองรับพระองค์ได้อย่างไร
28 ถึงอย่างนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์
ขอทรงใส่พระทัยคำอธิษฐานและคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์
ฟังเสียงร้องและคำอธิษฐานที่ผู้รับใช้ทูลต่อพระองค์วันนี้
29 ขอพระเนตรของพระองค์เฝ้าดูพระวิหารนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ที่พระองค์ตรัสว่า
พระนามของเราจะอยู่ที่นั่น เพื่อฟังคำอธิษฐานที่ผู้รับใช้ทูลโดยหันมายังที่แห่งนี้
30 ขอทรงฟังคำวิงวอนของผู้รับใช้และประชาชนอิสราเอลของพระองค์เมื่อพวกเขาอธิษฐานโดยหันมายังที่แห่งนี้ ขอทรงฟังจากฟ้าซึ่งเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อทรงฟังแล้วก็โปรดให้อภัย
31 ถ้าคนหนึ่งทำบาปต่อเพื่อนบ้าน แล้วถูกกำหนดให้ต้องสาบาน
เขาจึงมาสาบานต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระวิหารนี้
32 ขอทรงฟังจากฟ้า ลงมือพิพากษาผู้รับใช้ของพระองค์ ให้คนชั่วรับผลแห่งการกระทำของตนเอง
และให้คนชอบธรรมพ้นผิดโดยได้รับตามความชอบธรรมของเขา
33 เมื่อประชาชนอิสราเอลของพระองค์พ่ายแพ้แก่ศัตรูเพราะทำบาปต่อพระองค์
หากพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ ยอมรับพระนามของพระองค์
อธิษฐานและวิงวอนต่อพระองค์ในพระวิหารนี้
34 ขอทรงฟังจากฟ้า ให้อภัยบาปของประชาชนอิสราเอลของพระองค์
และนำพวกเขากลับสู่ดินแดนที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษ
35 เมื่อท้องฟ้าปิด ไม่มีฝนเพราะพวกเขาทำบาปต่อพระองค์
หากพวกเขาอธิษฐานโดยหันมายังที่แห่งนี้ ยอมรับพระนามของพระองค์
และหันกลับจากบาปเมื่อพระองค์ทรงทำให้พวกเขาทุกข์ยาก

36 ขอทรงฟังจากฟ้า ให้อภัยบาปของผู้รับใช้และประชาชนอิสราเอลของพระองค์
สอนพวกเขาให้รู้ทางที่ดีซึ่งควรดำเนิน
แล้วส่งฝนลงบนแผ่นดินที่พระองค์ประทานให้ประชาชนเป็นมรดก
37 ถ้าเกิดการกันดารอาหารในแผ่นดิน เกิดโรคระบาด พืชเหี่ยวแห้ง โรคราน้ำค้าง
ตั๊กแตนหรือหนอนกัดกินพืช หรือศัตรูล้อมเมืองใด ๆ ในดินแดนของพวกเขา
ไม่ว่าจะเกิดภัยพิบัติหรือโรคใด
38 เมื่อคนใดคนหนึ่งหรือประชาชนอิสราเอลของพระองค์ทั้งหมด
ซึ่งแต่ละคนรู้ความทุกข์ในใจของตน อธิษฐานและวิงวอนโดยชูมือมาทางพระวิหารนี้
39 ขอทรงฟังจากฟ้าซึ่งเป็นที่ประทับของพระองค์ ให้อภัย ลงมือช่วย
และตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำทุกอย่างของเขา พระองค์ทรงรู้จักใจของเขา
เพราะมีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทรงรู้จักใจของมนุษย์ทุกคน
40 เพื่อพวกเขาจะยำเกรงพระองค์ตลอดเวลาที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของเรา
41 ส่วนคนต่างชาติซึ่งไม่ใช่ประชาชนอิสราเอลของพระองค์
เมื่อเขามาจากแดนไกลเพราะพระนามของพระองค์
42 เพราะผู้คนจะได้ยินถึงพระนามอันยิ่งใหญ่ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อคนต่างชาตินั้นมาอธิษฐานโดยหันมายังพระวิหารนี้
43 ขอทรงฟังจากฟ้าซึ่งเป็นที่ประทับของพระองค์ และทำตามทุกสิ่งที่คนต่างชาติทูลขอ เพื่อชนทุกชาติบนแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามและยำเกรงพระองค์อย่างประชาชนอิสราเอลของพระองค์
และรู้ว่าพระวิหารที่ข้าพระองค์สร้างนี้ได้ชื่อว่าเป็นของพระองค์
44 หากประชาชนของพระองค์ออกไปรบกับศัตรูตามทางที่พระองค์ทรงส่งพวกเขาไป
และพวกเขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์โดยหันมายังเมืองที่พระองค์ทรงเลือกและพระวิหารที่ข้าพระองค์สร้างถวายแด่พระนามของพระองค์
45 ขอทรงฟังคำอธิษฐานและคำวิงวอนของพวกเขาจากฟ้า
และทรงรักษาความเป็นธรรมให้แก่พวกเขา
46 หากพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีมนุษย์คนใดไม่ทำบาป
แล้วพระองค์ทรงกริ้วและมอบพวกเขาให้ศัตรูจนถูกกวาดต้อนเป็นเชลยไปยังดินแดนของศัตรู
ไม่ว่าไกลหรือใกล้
47 แต่ถ้าในดินแดนที่ถูกกวาดต้อนไปนั้น พวกเขาสำนึกผิด หันกลับมา
และวิงวอนต่อพระองค์ในดินแดนของผู้จับพวกเขาไป โดยพูดว่า พวกเราได้ทำบาป ทำผิด
และประพฤติชั่ว
48 ถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดใจสุดจิตในดินแดนของศัตรูที่กวาดต้อนพวกเขาไป
และอธิษฐานต่อพระองค์โดยหันมายังดินแดนที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษ
เมืองที่พระองค์ทรงเลือก และพระวิหารที่ข้าพระองค์สร้างถวายแด่พระนามของพระองค์
49 ขอทรงฟังคำอธิษฐานและคำวิงวอนของพวกเขาจากฟ้าซึ่งเป็นที่ประทับของพระองค์
และทรงรักษาความเป็นธรรมให้แก่พวกเขา
50 ขอทรงให้อภัยประชาชนของพระองค์ที่ทำบาปต่อพระองค์
และให้อภัยการละเมิดทุกอย่างของพวกเขา
ขอทรงให้ผู้ที่กวาดต้อนพวกเขาไปเกิดความเมตตาต่อพวกเขา
51 เพราะพวกเขาเป็นประชาชนและมรดกของพระองค์ ที่พระองค์นำออกจากอียิปต์
ออกจากเตาหลอมเหล็ก
52 ขอพระเนตรของพระองค์เฝ้าดูคำวิงวอนของผู้รับใช้และประชาชนอิสราเอลของพระองค์
และทรงฟังทุกครั้งที่พวกเขาร้องทูล

53 เพราะพระองค์ทรงแยกพวกเขาออกจากชนทุกชาติบนแผ่นดินโลกให้เป็นมรดกของพระองค์
ตามที่ตรัสผ่านโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อนำบรรพบุรุษของเราออกจากอียิปต์
ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์
54 เมื่อโซโลมอนอธิษฐานและวิงวอนต่อพระยาห์เวห์จนจบ
พระองค์ทรงลุกขึ้นจากท่าคุกเข่ากางพระหัตถ์สู่ฟ้าต่อหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์
55 พระองค์ยืนขึ้นและให้พรที่ประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมดด้วยเสียงดังว่า
56 ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์
ผู้ประทานความสงบแก่ประชาชนอิสราเอลของพระองค์ตามที่ทรงสัญญาไว้
พระสัญญาอันดีทุกคำที่ตรัสผ่านโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์สำเร็จทั้งหมด ไม่มีคำใดล้มเหลว
57 ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงอยู่กับเราเหมือนที่ทรงอยู่กับบรรพบุรุษของเรา
ขออย่าทรงจากไปหรือทอดทิ้งเรา
58 ขอทรงทำให้ใจของเราหันมาหาพระองค์ เพื่อดำเนินตามทางทุกอย่างของพระองค์
และรักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และข้อกำหนดที่พระองค์ทรงสั่งบรรพบุรุษของเรา
59 ขอให้คำวิงวอนที่ข้ากล่าวต่อพระยาห์เวห์นี้อยู่เบื้องพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทั้งกลาง
วันและกลางคืน เพื่อพระองค์จะทรงรักษาความเป็นธรรมให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์และประชาชน
อิสราเอลของพระองค์ตามความจำเป็นในแต่ละวัน
60 เพื่อชนทุกชาติบนแผ่นดินโลกจะรู้ว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้า ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก
61 ดังนั้นจงมีใจภักดีต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราอย่างเต็มเปี่ยม
ดำเนินตามกฎเกณฑ์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์เหมือนที่ทำในวันนี้
62 กษัตริย์และชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับพระองค์ถวายเครื่องบูชาต่อพระยาห์เวห์
63 โซโลมอนถวายวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัวเป็นเครื่องบูชาสันติสุขแด่
พระยาห์เวห์
กษัตริย์และชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงถวายพระวิหารของพระยาห์เวห์ให้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
64 ในวันนั้นกษัตริย์ทรงทำให้บริเวณกลางลานหน้าพระวิหารของพระยาห์เวห์เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์
เพราะพระองค์ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องธัญบูชา และไขมันของเครื่องบูชาสันติสุขที่นั่น
เนื่องจากแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์เล็กเกินกว่าจะรองรับเครื่องบูชาเหล่านั้น
65 ครั้งนั้นโซโลมอนและชาวอิสราเอลทั้งหมดซึ่งเป็นที่ประชุมใหญ่
ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงลำธารอียิปต์
จัดเทศกาลต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเจ็ดวันและอีกเจ็ดวัน รวมเป็นสิบสี่วัน
66 ในวันที่แปดพระองค์ส่งประชาชนกลับ
พวกเขาถวายพรแก่กษัตริย์แล้วกลับไปยังเต็นท์ของตนด้วยความยินดีและเบิกบานใจ เพราะความดี
ทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ทรงทำต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์และต่อประชาชนอิสราเอลของพระองค์

9

1 เมื่อโซโลมอนสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ วังของกษัตริย์
และทุกสิ่งที่พระองค์ตั้งใจจะทำจนเสร็จ
2 พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่โซโลมอนเป็นครั้งที่สอง เหมือนที่เคยปรากฏแก่พระองค์ที่กิเบโอน
3 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราได้ยินคำอธิษฐานและคำวิงวอนที่เจ้าทูลต่อเราแล้ว
เราทำให้พระวิหารที่เจ้าสร้างนี้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อให้พระนามของเราอยู่ที่นั่นตลอดไป
ตาและใจของเราจะอยู่ที่นั่นเสมอ
4 ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้า ด้วยใจซื่อตรงและความเที่ยงธรรม
ทำตามทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้า และรักษากฎเกณฑ์กับข้อกำหนดของเรา

5 เราจะทำให้บัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้าเหนืออิสราเอลมั่นคงตลอดไป
ตามที่เราสัญญากับดาวิดบิดาของเจ้าว่า เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อสายนั่งบนบัลลังก์อิสราเอล
6 แต่ถ้าเจ้าหรือบุตรหลานของเจ้าเลิกติดตามเรา
ไม่รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ที่เราวางไว้ต่อหน้าเจ้า แล้วไปรับใช้และกราบไหว้พระอื่น
7 เราจะตัดอิสราเอลออกจากแผ่นดินที่เราประทานแก่พวกเขา
และจะขับพระวิหารที่เราทำให้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระนามของเราให้พ้นจากสายตาเรา
อิสราเอลจะกลายเป็นคำเปรียบและคำเยาะเย้ยในหมู่ชนทุกชาติ
8 แม้พระวิหารนี้จะสูงเด่น แต่ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึงและส่งเสียงเยาะ แล้วถามว่า
ทำไมพระยาห์เวห์จึงทรงทำเช่นนี้ต่อแผ่นดินและพระวิหารนี้
9 คนทั้งหลายจะตอบว่า เพราะพวกเขาทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
ผู้ทรงนำบรรพบุรุษออกจากอียิปต์ แล้วไปยึดถือพระอื่น กราบไหว้และรับใช้พระเหล่านั้น
พระยาห์เวห์จึงทรงนำภัยพิบัติทั้งหมดนี้มาสู่พวกเขา
10 เมื่อครบยี่สิบปีที่โซโลมอนสร้างอาคารสองหลัง คือพระวิหารของพระยาห์เวห์และวังของกษัตริย์
11 ฮีรามกษัตริย์แห่งไทระได้จัดหาไม้ซีดาร์ ไม้ไซเปรส และทองคำให้โซโลมอนตามที่พระองค์ต้องการ
กษัตริย์โซโลมอนจึงยกเมืองยี่สิบเมืองในแคว้นกาลิลีให้ฮีราม
12 ฮีรามออกจากไทระไปดูเมืองที่โซโลมอนยกให้ แต่ไม่พอใจเมืองเหล่านั้น
13 เขาพูดว่า พี่น้องของข้า เมืองที่ท่านให้ข้านี้เป็นเมืองอย่างไรกัน
เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าดินแดนคาบูล* ซึ่งยังเรียกเช่นนั้นจนถึงทุกวันนี้
14 ฮีรามส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบทาเลนต์† ให้กษัตริย์
15 กษัตริย์โซโลมอนเกณฑ์แรงงานเพื่อสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ วังของพระองค์ มิลโล
กำแพงเยรูซาเล็ม ฮาโซร์ เมกิดโด และเกเซอร์
16 ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เคยยกทัพขึ้นไปยึดเกเซอร์ เผาเมือง และฆ่าชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ที่นั่น
แล้วมอบเมืองนี้เป็นของขวัญแต่งงานแก่ธิดาซึ่งเป็นภรรยาของโซโลมอน
17 โซโลมอนทรงสร้างเกเซอร์ เบธโฮโรนล่าง
18 บาอาลัท และทามาร์ในถิ่นทุรกันดาร
19 รวมทั้งเมืองคลังเก็บเสบียงทั้งหมดของพระองค์ เมืองสำหรับรถรบ เมืองสำหรับพลม้า
และสิ่งก่อสร้างที่โซโลมอนทรงปรารถนาจะสร้างเพื่อความพอพระทัยในเยรูซาเล็ม เลบานอน
และทั่วดินแดนที่พระองค์ปกครอง
20 ประชาชนที่เหลืออยู่จากชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์ และชาวเยบุส
ซึ่งไม่ใช่ชาวอิสราเอล
21 คือบุตรหลานของคนเหล่านั้นที่ยังอยู่ในแผ่นดิน และชาวอิสราเอลไม่สามารถทำลายจนหมด
โซโลมอนเกณฑ์คนเหล่านี้เป็นแรงงานทาส ซึ่งยังเป็นเช่นนั้นจนถึงทุกวันนี้
22 แต่โซโลมอนไม่ได้ทำให้ชาวอิสราเอลเป็นแรงงานทาส พวกเขาเป็นทหาร ผู้รับใช้
ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ แม่ทัพ และผู้บัญชาการรถรบกับพลม้า
23 หัวหน้างานของโซโลมอนที่ควบคุมแรงงานก่อสร้างมีห้าร้อยห้าสิบคน
24 ธิดาของฟาโรห์ย้ายจากนครดาวิดขึ้นไปอยู่ในวังที่โซโลมอนสร้างให้นาง
หลังจากนั้นพระองค์จึงสร้างมิลโล
25 โซโลมอนถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาสันติสุขบนแท่นบูชาที่พระองค์สร้างถวายพระ
ยาห์เวห์ปีละสามครั้ง และเผาเครื่องหอมร่วมกับเครื่องบูชาบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
ดังนี้พระองค์ก็ทรงทำพระวิหารจนเสร็จ

---

* **9:13 9:13** ชื่อ คาบูล ออกเสียงคล้ายคำภาษาฮีบรูที่หมายถึง ไร้ค่า † **9:14 9:14** หนึ่งทาเลนต์หนักประมาณสามสิบกิโลกรัม หรือหกสิบหกปอนด์ หรือเก้าร้อยหกสิบห้าทรอยออนซ์ ดังนั้นหนึ่งร้อยยี่สิบทาเลนต์จึงหนักประมาณสามจุดหกเมตริกตัน

26 กษัตริย์โซโลมอนสร้างกองเรือที่เอซีโอนเกเบอร์ใกล้เอโลท บนชายฝั่งทะเลแดงในดินแดนเอโดม
27 ฮีรามส่งข้ารับใช้ของตนซึ่งเป็นลูกเรือชำนาญทะเลไปกับกองเรือร่วมกับข้ารับใช้ของโซโลมอน
28 พวกเขาไปโอฟีร์ ขนทองคำสี่ร้อยยี่สิบทาเลนต์‡ จากที่นั่นมาถวายกษัตริย์โซโลมอน

10

1 เมื่อราชินีแห่งเชบาได้ยินชื่อเสียงของโซโลมอนซึ่งเกี่ยวข้องกับพระนามของพระยาห์เวห์
นางจึงมาทดสอบพระองค์ด้วยคำถามยาก ๆ
2 นางมายังเยรูซาเล็มพร้อมขบวนใหญ่ มีอูฐบรรทุกเครื่องเทศ ทองคำจำนวนมาก และอัญมณี
เมื่อเข้าเฝ้าโซโลมอน นางก็สนทนากับพระองค์ถึงทุกเรื่องที่อยู่ในใจ
3 โซโลมอนทรงตอบทุกคำถามของนาง ไม่มีเรื่องใดซ่อนเร้นจากกษัตริย์
พระองค์ทรงอธิบายให้นางฟังทุกเรื่อง
4 เมื่อราชินีแห่งเชบาได้เห็นปัญญาทั้งหมดของโซโลมอน และวังที่พระองค์สร้าง
5 อาหารบนโต๊ะ ที่นั่งของข้ารับใช้ การปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการกับเครื่องแต่งกายของพวกเขา
คนรินเครื่องดื่ม และทางขึ้นที่พระองค์ใช้เสด็จไปยังพระวิหารของพระยาห์เวห์
นางก็ตะลึงจนแทบหมดลมหายใจ
6 นางทูลกษัตริย์ว่า
“ข่าวที่ข้าพเจ้าได้ยินในประเทศของตนเรื่องผลงานและปัญญาของพระองค์เป็นความจริง
7 แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อจนได้มาเห็นกับตา สิ่งที่มีคนเล่าให้ข้าพเจ้าฟังยังไม่ถึงครึ่ง”
ปัญญาและความเจริญรุ่งเรืองของพระองค์ยิ่งใหญ่กว่าชื่อเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยิน
8 คนของพระองค์ช่างมีความสุข
ข้ารับใช้ที่ยืนรับใช้พระองค์เสมอและได้ฟังปัญญาของพระองค์ก็มีความสุข
9 ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์
ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์จนตั้งพระองค์บนบัลลังก์อิสราเอล
เพราะพระยาห์เวห์ทรงรักอิสราเอลตลอดไป
จึงทรงตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์ให้ปกครองด้วยความยุติธรรมและความชอบธรรม”
10 นางถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบทาเลนต์ เครื่องเทศจำนวนมาก และอัญมณีแก่กษัตริย์
หลังจากนั้นไม่เคยมีเครื่องเทศจำนวนมากเท่าที่ราชินีแห่งเชบาถวายกษัตริย์โซโลมอนอีกเลย
11 กองเรือของฮีรามที่ขนทองคำจากโอฟีร์ก็นำไม้แอลมัก* จำนวนมากและอัญมณีมาจากโอฟีร์ด้วย
12 กษัตริย์ใช้ไม้แอลมักทำเสาสำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์และวังของกษัตริย์
รวมทั้งพิณและเครื่องสายสำหรับนักร้อง จนถึงทุกวันนี้ไม่เคยมีใครนำไม้แอลมักอย่างนี้มาอีก
และไม่มีใครเห็นอีกเลย
13 กษัตริย์โซโลมอนประทานทุกสิ่งที่ราชินีแห่งเชบาทูลขอ
นอกเหนือจากของที่พระองค์ทรงมอบให้ด้วยพระทัยกว้างขวางอย่างกษัตริย์
แล้วนางกับข้ารับใช้ก็เดินทางกลับประเทศของตน
14 ทองคำที่โซโลมอนได้รับในแต่ละปีมีน้ำหนักหกร้อยหกสิบหกทาเลนต์†
15 ยังไม่รวมสิ่งที่พ่อค้าเดินทางนำมา รายได้จากการค้าของพ่อค้า
ตลอดจนที่ได้จากกษัตริย์ของกลุ่มชนที่อยู่ปะปนกันและเจ้าเมืองต่าง ๆ
16 กษัตริย์โซโลมอนทำโล่ขนาดเล็กสองร้อยอันจากทองคำตีแผ่น โล่หนึ่งอันใช้ทองคำหกร้อยเชเขล‡

---

‡ **9:28** **9:28** หนึ่งทาเลนต์หนักประมาณสามสิบกิโลกรัม หรือหกสิบหกปอนด์ หรือเก้าร้อยหกสิบห้าทรอยออนซ์ ดังนั้นสี่ร้อยยี่สิบทาเลนต์จึงหนักประมาณสิบสองจุดหกเมตริกตัน * **10:11** **10:11** อาจเป็นไม้จันทน์ชนิดหนึ่งจากอินเดีย มีลายไม้สวยและกลิ่นหอม เหมาะสำหรับงานไม้ † **10:14** **10:14** หนึ่งทาเลนต์หนักประมาณสามสิบกิโลกรัม หรือหกสิบหกปอนด์ หรือเก้าร้อยหกสิบห้าทรอยออนซ์ ดังนั้นหกร้อยหกสิบหกทาเลนต์จึงหนักประมาณยี่สิบเมตริกตัน ‡ **10:16** **10:16** หนึ่งเชเขลหนักประมาณสิบกรัม หรือศูนย์จุดสามสองทรอยออนซ์ ดังนั้นหกร้อยเชเขลจึงหนักประมาณหกกิโลกรัม หรือสิบสามจุดสองปอนด์ หรือหนึ่งร้อยเก้าสิบสองทรอยออนซ์

17 พระองค์ทรงทำโล่อีกสามร้อยอันจากทองคำตีแผ่น แต่ละอันใช้ทองคำสามมินา§
แล้วนำไปไว้ในบ้านป่าเลบานอน
18 กษัตริย์ยังทรงทำบัลลังก์งาช้างขนาดใหญ่และบุด้วยทองคำชั้นเยี่ยม
19 บัลลังก์มีบันไดหกขั้น ด้านหลังส่วนบนของบัลลังก์โค้งมน มีที่วางแขนสองข้างข้างที่นั่ง
และมีรูปสิงโตสองตัวตั้งอยู่ข้างที่วางแขน
20 รูปสิงโตอีกสิบสองตัวตั้งอยู่สองข้างของบันไดทั้งหกขั้น ไม่มีอาณาจักรใดเคยทำสิ่งเช่นนี้
21 ภาชนะสำหรับดื่มของกษัตริย์โซโลมอนทั้งหมดทำจากทองคำ
และเครื่องใช้ทั้งหมดในบ้านป่าเลบานอนทำจากทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีเครื่องเงิน
เพราะในสมัยโซโลมอนถือว่าเงินมีค่าเพียงเล็กน้อย
22 กษัตริย์มีกองเรือทาร์ชิชออกทะเลร่วมกับกองเรือของฮีราม
ทุกสามปีกองเรือทาร์ชิชกลับมาพร้อมทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง
23 กษัตริย์โซโลมอนจึงมั่งคั่งและมีปัญญาเหนือกษัตริย์ทุกองค์บนแผ่นดินโลก
24 ผู้คนทั่วโลกต้องการเข้าเฝ้าโซโลมอนเพื่อฟังปัญญาที่พระเจ้าประทานไว้ในใจพระองค์
25 ปีแล้วปีเล่าแต่ละคนนำของบรรณาการมา ทั้งภาชนะเงิน ภาชนะทอง เสื้อผ้า อาวุธ เครื่องเทศ ม้า
และล่อ
26 โซโลมอนรวบรวมรถรบและพลม้า พระองค์มีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคันกับพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน
ประจำไว้ในเมืองสำหรับรถรบและกับกษัตริย์ที่เยรูซาเล็ม
27 กษัตริย์ทำให้เงินในเยรูซาเล็มมีมากราวกับก้อนหิน
และไม้ซีดาร์มีมากราวกับต้นมะเดื่อป่าตามที่ลุ่ม
28 ม้าของโซโลมอนนำเข้าจากอียิปต์ พ่อค้าของกษัตริย์ซื้อเป็นฝูง แต่ละฝูงมีราคากำหนดไว้
29 รถรบหนึ่งคันนำเข้าจากอียิปต์ราคาเงินหกร้อยเชเขล* และม้าหนึ่งตัวราคาหนึ่งร้อยห้าสิบเชเขล
พวกเขาส่งรถรบและม้าเหล่านั้นต่อไปยังกษัตริย์ของชาวฮิตไทต์และกษัตริย์แห่งซีเรีย

11

1 กษัตริย์โซโลมอนรักหญิงต่างชาติมากมาย นอกจากธิดาของฟาโรห์แล้ว ยังมีหญิงชาวโมอับ
อัมโมน เอโดม ไซดอน และฮิตไทต์
2 หญิงเหล่านี้มาจากชนชาติที่พระยาห์เวห์ตรัสกับชาวอิสราเอลว่า “อย่าเข้าไปอยู่ท่ามกลางพวกเขา
และอย่าให้พวกเขาเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
เพราะพวกเขาจะชักนำใจของพวกเจ้าให้ไปติดตามพระของตนอย่างแน่นอน”
แต่โซโลมอนผูกพันกับหญิงเหล่านี้ด้วยความรัก
3 พระองค์มีภรรยาซึ่งเป็นเจ้าหญิงเจ็ดร้อยคน และนางสนมสามร้อยคน
ภรรยาเหล่านั้นชักนำใจพระองค์ให้หันไป
4 เมื่อโซโลมอนชรา ภรรยาของพระองค์ชักนำใจพระองค์ให้ติดตามพระอื่น
ใจของพระองค์ไม่ซื่อตรงต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของตนอย่างใจของดาวิดบิดา
5 โซโลมอนติดตามอัชโทเรท เทพีของชาวไซดอน และมิลคม สิ่งน่ารังเกียจของชาวอัมโมน
6 โซโลมอนทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
และไม่ติดตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มที่เหมือนดาวิดบิดา
7 โซโลมอนสร้างสถานบูชาบนที่สูงสำหรับเคโมช สิ่งน่ารังเกียจของชาวโมอับ
บนภูเขาที่อยู่ตรงข้ามเยรูซาเล็ม และสร้างสำหรับโมเลค สิ่งน่ารังเกียจของชาวอัมโมนด้วย
8 พระองค์ทำเช่นนี้ให้ภรรยาต่างชาติทุกคน ซึ่งเผาเครื่องหอมและถวายเครื่องบูชาแก่พระของตน
9 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วโซโลมอน เพราะใจพระองค์หันไปจากพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้เคยปรากฏแก่พระองค์สองครั้ง

§ **10:17 10:17** หนึ่งมินาหนักประมาณหกร้อยกรัม หรือหนึ่งจุดสามปอนด์สหรัฐ * **10:29 10:29** หนึ่งเชเขลหนักประมาณสิบกรัม หรือประมาณศูนย์จุดสามห้าออนซ์

10 และทรงสั่งเรื่องนี้ไว้แล้วว่าอย่าติดตามพระอื่น แต่โซโลมอนไม่รักษาพระบัญชาของพระยาห์เวห์
11 พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโซโลมอนว่า
"เพราะเจ้าทำเช่นนี้และไม่รักษาพันธสัญญากับกฎเกณฑ์ที่เราสั่งไว้
เราจะฉีกอาณาจักรออกจากเจ้าอย่างแน่นอน แล้วมอบให้ผู้รับใช้ของเจ้า
12 ถึงกระนั้น เพื่อเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้า เราจะไม่ทำในสมัยของเจ้า
แต่จะฉีกอาณาจักรออกจากมือบุตรของเจ้า
13 อย่างไรก็ดี เราจะไม่ฉีกอาณาจักรทั้งหมด เราจะให้บุตรของเจ้าหนึ่งเผ่า
เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเยรูซาเล็มที่เราเลือกไว้"
14 พระยาห์เวห์ทรงทำให้มีศัตรูขึ้นต่อต้านโซโลมอน คือฮาดัดชาวเอโดม
เขาเป็นเชื้อสายกษัตริย์แห่งเอโดม
15 ก่อนหน้านั้น เมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม โยอาบแม่ทัพขึ้นไปฝังศพผู้ถูกฆ่า แล้วฆ่าชายทุกคนในเอโดม
16 โยอาบและชาวอิสราเอลทั้งหมดอยู่ที่นั่นหกเดือนจนเขากำจัดชายทุกคนในเอโดม
17 แต่ฮาดัดซึ่งยังเป็นเด็กเล็กหนีไปอียิปต์พร้อมชาวเอโดมบางคนที่เป็นข้ารับใช้ของบิดา
18 พวกเขาออกจากมีเดียนไปถึงปาราน รับคนจากปารานไปด้วย
แล้วไปอียิปต์หาฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ฟาโรห์จัดบ้าน อาหาร และที่ดินให้ฮาดัด
19 ฮาดัดเป็นที่โปรดปรานของฟาโรห์มาก จนฟาโรห์ยกน้องสาวของภรรยาตน
ซึ่งเป็นน้องสาวของราชินีทาห์เปเนสให้เป็นภรรยาของเขา
20 น้องสาวของทาห์เปเนสให้กำเนิดเกนูบัทบุตรของฮาดัด
ทาห์เปเนสเป็นผู้เลี้ยงดูเกนูบัทจนหย่านมในวังฟาโรห์
เกนูบัทจึงอยู่ในวังฟาโรห์ท่ามกลางบรรดาโอรสของฟาโรห์
21 เมื่อฮาดัดได้ข่าวในอียิปต์ว่าดาวิดล่วงลับไปแล้วและโยอาบแม่ทัพตายแล้ว เขาจึงทูลฟาโรห์ว่า
"โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าเดินทางกลับประเทศของข้าพเจ้า"
22 ฟาโรห์ถามว่า "เจ้ายังขาดสิ่งใดเมื่ออยู่กับเรา จึงอยากกลับประเทศของตน""
ฮาดัดตอบว่า "ไม่ขาดสิ่งใด แต่ขอให้ข้าพเจ้าไปเถิด"
23 พระเจ้าทรงทำให้มีศัตรูอีกคนขึ้นต่อต้านโซโลมอน คือเรโซนบุตรเอลียาดา
ซึ่งเคยหนีจากฮาดัดเอเซอร์ กษัตริย์แห่งโศบาห์เจ้านายของตน
24 เมื่อดาวิดฆ่าคนของโศบาห์ เรโซนรวบรวมคนเป็นกองกำลังและเป็นหัวหน้า
พวกเขาไปอยู่ที่ดามัสกัสและขึ้นปกครองที่นั่น
25 เรโซนเป็นศัตรูของอิสราเอลตลอดรัชสมัยโซโลมอน เพิ่มจากความเดือดร้อนที่ฮาดัดก่อ
เขาเกลียดอิสราเอลและปกครองซีเรีย
26 เยโรโบอัมบุตรเนบัท ชาวเอฟราอิมจากเศเรดาห์ เป็นข้ารับใช้ของโซโลมอน
มารดาของเขาชื่อเศรูอาห์เป็นหญิงม่าย เขาก็ลุกขึ้นต่อต้านกษัตริย์ด้วย
27 สาเหตุที่เขาลุกขึ้นต่อต้านกษัตริย์คือ โซโลมอนสร้างมิลโล
และซ่อมช่องที่พังในกำแพงนครดาวิดบิดาของพระองค์
28 เยโรโบอัมเป็นชายกล้าหาญ โซโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนี้ขยัน
จึงแต่งตั้งเขาให้ดูแลแรงงานทั้งหมดของวงศ์วานโยเซฟ
29 ขณะที่เยโรโบอัมออกจากเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้เผยพระวจนะชาวชิโลห์พบเขาระหว่างทาง
อาหิยาห์สวมเสื้อคลุมตัวใหม่ และทั้งสองอยู่กันตามลำพังในทุ่ง
30 อาหิยาห์จับเสื้อคลุมตัวใหม่ที่ตนสวมอยู่ ฉีกออกเป็นสิบสองชิ้น
31 แล้วบอกเยโรโบอัมว่า "จงหยิบไปสิบชิ้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า
"เราจะฉีกอาณาจักรออกจากมือโซโลมอนและมอบสิบเผ่าให้เจ้า

32 แต่เขาจะยังมีหนึ่งเผ่า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเยรูซาเล็ม
เมืองที่เราเลือกจากทุกเผ่าของอิสราเอล
33 เพราะพวกเขาทอดทิ้งเราและกราบไหว้อัชโทเรท เทพีของชาวไซดอน เคโมช พระของชาวโมอับ
และมิลโคม พระของชาวอัมโมน พวกเขาไม่ได้ดำเนินตามทางของเรา ไม่ได้ทำสิ่งถูกต้องในสายตาเรา
และไม่ได้รักษากฎเกณฑ์กับข้อกำหนดของเราเหมือนดาวิดบิดาของเขา
34 ถึงอย่างนั้น เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือโซโลมอน
แต่จะให้เขาเป็นผู้นำตลอดชีวิต เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราที่เราเลือกไว้
ผู้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา
35 เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรของเขาแล้วมอบสิบเผ่าให้เจ้า
36 เราจะให้บุตรของเขาหนึ่งเผ่า
เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีดวงประทีปส่องอยู่ต่อหน้าเราเสมอในเยรูซาเล็ม
เมืองที่เราเลือกเป็นที่ตั้งพระนามของเรา
37 ส่วนเจ้า เราจะรับเจ้าไว้ให้ครองราชย์ตามที่ใจเจ้าปรารถนา และเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
38 หากเจ้าฟังทุกสิ่งที่เราสั่ง ดำเนินตามทางของเรา ทำสิ่งถูกต้องในสายตาเรา
และรักษากฎเกณฑ์กับพระบัญญัติของเราเหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา เราจะอยู่กับเจ้า
สร้างราชวงศ์ที่มั่นคงให้เจ้าเหมือนที่เราสร้างให้ดาวิด และมอบอิสราเอลให้เจ้า
39 เพราะเรื่องนี้เราจะทำให้เชื้อสายดาวิดทุกข์ยาก แต่ไม่ตลอดไป
40 โซโลมอนจึงพยายามฆ่าเยโรโบอัม แต่เยโรโบอัมหนีไปหาชิชัก กษัตริย์แห่งอียิปต์
และอยู่ที่อียิปต์จนโซโลมอนสิ้นชีวิต
41 เรื่องอื่น ๆ ของโซโลมอน ทั้งพระราชกิจและปัญญาของพระองค์
ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเรื่องพระราชกิจของโซโลมอนหรือ
42 โซโลมอนครองราชย์เหนืออิสราเอลทั้งหมดในเยรูซาเล็มสี่สิบปี
43 โซโลมอนล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และมีคนนำพระศพไปฝังในนครดาวิดบิดาของพระองค์
แล้วเรโหโบอัมบุตรของพระองค์ขึ้นครองราชย์แทน

12

1 เรโหโบอัมไปเชเคม เพราะชาวอิสราเอลทั้งหมดมาที่นั่นเพื่อแต่งตั้งพระองค์เป็นกษัตริย์
2 เมื่อเยโรโบอัมบุตรเนบัทได้ยินเรื่องนี้
ขณะนั้นเขายังอยู่ในอียิปต์ซึ่งเขาหนีกษัตริย์โซโลมอนไปอาศัยอยู่
3 ประชาชนก็ส่งคนไปเรียกเขากลับมา
เยโรโบอัมกับที่ประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงเข้าเฝ้าเรโหโบอัมและทูลว่า
4 บิดาของพระองค์บังคับให้พวกข้าพเจ้ารับภาระหนัก
บัดนี้ขอทรงผ่อนงานหนักและแอกที่บิดาของพระองค์วางไว้บนพวกข้าพเจ้า
แล้วพวกข้าพเจ้าจะรับใช้พระองค์
5 เรโหโบอัมตรัสว่า กลับไปก่อน อีกสามวันค่อยมาหาเรา
ประชาชนจึงกลับไป
6 กษัตริย์เรโหโบอัมทรงปรึกษาผู้อาวุโสที่เคยรับใช้โซโลมอนบิดาของพระองค์เมื่อยังมีชีวิต ตรัสว่า
พวกท่านแนะนำให้เราตอบประชาชนอย่างไร
7 พวกเขาทูลว่า ถ้าวันนี้พระองค์ยอมเป็นผู้รับใช้ของประชาชน ดูแลพวกเขา
และตอบด้วยถ้อยคำที่ดี พวกเขาจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ตลอดไป
8 แต่พระองค์ละทิ้งคำแนะนำของผู้อาวุโส
แล้วไปปรึกษาคนหนุ่มที่เติบโตมาพร้อมกับพระองค์และรับใช้พระองค์

9 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า
"พวกเจ้าจะแนะนำให้เราตอบคนที่ขอให้ผ่อนแอกซึ่งบิดาของเราวางไว้บนพวกเขาอย่างไร""
10 คนหนุ่มเหล่านั้นทูลว่า "จงตอบคนที่พูดว่า "บิดาของพระองค์วางแอกหนักบนเรา
ขอทรงผ่อนให้เบาลง" ดังนี้ "นิ้วก้อยของเรายังหนากว่าเอวของบิดาเรา
11 บิดาของเราให้พวกเจ้ารับแอกหนัก แต่เราจะเพิ่มน้ำหนักของแอกนั้น
บิดาของเราตีพวกเจ้าด้วยแส้ แต่เราจะตีด้วยแมงป่อง" "
12 ในวันที่สาม เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งหมดกลับมาหาเรโหโบอัมตามที่กษัตริย์ตรัสว่า
"กลับมาหาเราในวันที่สาม"
13 กษัตริย์ตอบประชาชนอย่างแข็งกร้าว พระองค์ละทิ้งคำแนะนำของผู้อาวุโส
14 และตรัสตามคำแนะนำของคนหนุ่มว่า "บิดาของเราให้พวกเจ้ารับแอกหนัก
แต่เราจะเพิ่มน้ำหนักของแอกนั้น บิดาของเราตีพวกเจ้าด้วยแส้ แต่เราจะตีด้วยแมงป่อง"
15 กษัตริย์จึงไม่ฟังประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้มาจากพระยาห์เวห์
เพื่อให้พระดำรัสที่พระองค์ตรัสผ่านอาหิยาห์ชาวชิโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรเนบัทสำเร็จ
16 เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากษัตริย์ไม่ฟัง พวกเขาตอบว่า
"พวกเรามีส่วนอะไรกับราชวงศ์ดาวิด" พวกเราไม่มีมรดกในบุตรเจสซี" ชาวอิสราเอลเอ๋ย
จงกลับเต็นท์ของพวกเจ้าเถิด" ดาวิดเอ๋ย จงดูแลราชวงศ์ของเจ้าเอง"" ชาวอิสราเอลจึงกลับเต็นท์
17 แต่เรโหโบอัมยังทรงปกครองชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์
18 กษัตริย์เรโหโบอัมส่งอาโดรัมผู้ดูแลคนที่ถูกเกณฑ์ให้ทำงานไป
ชาวอิสราเอลทั้งหมดขว้างก้อนหินใส่เขาจนตาย กษัตริย์เรโหโบอัมรีบขึ้นรถรบหนีไปเยรูซาเล็ม
19 อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ดาวิด และยังเป็นเช่นนั้นจนถึงทุกวันนี้
20 เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยินว่าเยโรโบอัมกลับมา พวกเขาส่งคนไปเชิญเขาเข้าที่ประชุม
แล้วแต่งตั้งเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด ไม่มีใครติดตามราชวงศ์ดาวิดนอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น
21 เมื่อเรโหโบอัมมาถึงเยรูซาเล็ม พระองค์รวบรวมคนทั้งวงศ์วานยูดาห์และเผ่าเบนยามิน
เป็นทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน
เพื่อทำสงครามกับวงศ์วานอิสราเอลและยึดอาณาจักรคืนให้เรโหโบอัมบุตรโซโลมอน
22 แต่พระดำรัสของพระเจ้ามาถึงเชไมยาห์คนของพระเจ้าว่า
23 "จงบอกเรโหโบอัมบุตรโซโลมอน กษัตริย์ยูดาห์ คนทั้งวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน
และประชาชนที่เหลือว่า
24 "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ "อย่าขึ้นไปทำสงครามกับพี่น้องของเจ้า คือชาวอิสราเอล
ทุกคนจงกลับบ้าน เพราะเรื่องนี้มาจากเรา" " "
พวกเขาจึงเชื่อฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์และกลับไปตามที่พระองค์ตรัส
25 เยโรโบอัมสร้างเมืองเชเคมในเขตภูเขาเอฟราอิมและอาศัยอยู่ที่นั่น
ต่อมาจากที่นั่นพระองค์ไปสร้างเมืองเปนูเอล
26 เยโรโบอัมคิดในใจว่า "อาณาจักรอาจกลับไปหาราชวงศ์ดาวิด
27 ถ้าประชาชนนี้ขึ้นไปถวายเครื่องบูชาในพระวิหารของพระยาห์เวห์ที่เยรูซาเล็ม
ใจของพวกเขาจะกลับไปหากษัตริย์เรโหโบอัมแห่งยูดาห์ซึ่งเป็นเจ้านายของตน
พวกเขาจะฆ่าเราและกลับไปหาเรโหโบอัม"
28 กษัตริย์จึงปรึกษาหารือแล้วทำรูปวัวทองคำสองตัว และบอกประชาชนว่า
"พวกท่านไม่ต้องลำบากขึ้นไปเยรูซาเล็มอีก อิสราเอลเอ๋ย
นี่คือพระของพวกท่านผู้พาท่านออกมาจากอียิปต์""
29 พระองค์ตั้งตัวหนึ่งไว้ที่เบธเอล อีกตัวหนึ่งไว้ที่ดาน
30 การกระทำนี้กลายเป็นบาป เพราะประชาชนไปไกลถึงดานเพื่อกราบไหว้ต่อหน้ารูปนั้น

31 พระองค์สร้างอาคารสำหรับสถานบูชาบนที่สูง
และตั้งคนจากประชาชนทั่วไปซึ่งไม่ใช่บุตรหลานเลวีให้เป็นปุโรหิต
32 เยโรโบอัมกำหนดเทศกาลในเดือนที่แปด วันที่สิบห้าของเดือน คล้ายเทศกาลในยูดาห์
และขึ้นไปยังแท่นบูชา ที่เบธเอลพระองค์ถวายเครื่องบูชาแก่รูปวัวที่ทำขึ้น
และแต่งตั้งปุโรหิตของสถานบูชาบนที่สูงไว้ที่นั่น
33 พระองค์ขึ้นไปยังแท่นบูชาที่สร้างในเบธเอลในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปด
ซึ่งเป็นเดือนที่พระองค์คิดกำหนดขึ้นเอง พระองค์จัดเทศกาลให้ชาวอิสราเอล
แล้วขึ้นไปยังแท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอม

13

1 ขณะเยโรโบอัมยืนอยู่ข้างแท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอม
คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์ถึงเบธเอลตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์
2 เขาร้องประกาศต่อแท่นบูชาตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ว่า "แท่นบูชาเอ๋ย แท่นบูชาเอ๋ย"
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จะมีบุตรคนหนึ่งเกิดในราชวงศ์ดาวิดชื่อโยสิยาห์
เขาจะนำปุโรหิตแห่งสถานบูชาบนที่สูง ผู้เผาเครื่องหอมบนเจ้า มาสังเวยบนเจ้า
และจะเผากระดูกมนุษย์บนเจ้า" "
3 วันเดียวกันนั้นเขาให้สัญญาณยืนยันว่า "นี่คือสัญญาณที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้ แท่นบูชาจะแตกออก
และเถ้าถ่านที่อยู่บนนั้นจะหกลงมา"
4 เมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมได้ยินคนของพระเจ้าร้องกล่าวโทษแท่นบูชาที่เบธเอล
พระองค์ยื่นพระหัตถ์จากแท่นบูชาแล้วสั่งว่า "จับเขา" พระหัตถ์ที่ยื่นชี้ไปยังเขาก็ลีบแห้ง
จนชักกลับมาไม่ได้
5 แท่นบูชาแตกออกและเถ้าถ่านหกจากแท่น
ตามสัญญาณที่คนของพระเจ้าให้ไว้โดยพระดำรัสของพระยาห์เวห์
6 กษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า "ขอท่านทูลขอความกรุณาจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
และอธิษฐานเผื่อเราให้มือกลับเป็นปกติ"
คนของพระเจ้าจึงวิงวอนพระยาห์เวห์ พระหัตถ์ของกษัตริย์กลับเป็นปกติเหมือนเดิม
7 กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "กลับบ้านกับเราเถิด ไปพักและกินอาหาร แล้วเราจะให้รางวัล"
8 คนของพระเจ้าทูลว่า "ต่อให้พระองค์ยกทรัพย์สินครึ่งหนึ่งในวังให้ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็จะไม่เข้าไปกับพระองค์ และจะไม่กินขนมปังหรือดื่มน้ำในที่แห่งนี้
9 เพราะพระดำรัสของพระยาห์เวห์สั่งข้าพเจ้าไว้ว่า "อย่ากินขนมปัง อย่าดื่มน้ำ
และอย่ากลับไปตามทางเดิมที่เจ้ามา" "
10 เขาจึงออกไปอีกทางหนึ่ง ไม่กลับทางที่เขาเดินทางมาเบธเอล
11 ในเบธเอลมีผู้เผยพระวจนะชราคนหนึ่งอาศัยอยู่
บุตรชายคนหนึ่งมาบอกบิดาถึงทุกสิ่งที่คนของพระเจ้าทำในเบธเอลวันนั้น
บุตรชายทั้งหลายยังเล่าให้บิดาฟังถึงคำที่เขาพูดกับกษัตริย์
12 บิดาถามพวกเขาว่า "เขาไปทางไหน"
บุตรชายเหล่านั้นเห็นแล้วว่าคนของพระเจ้าจากยูดาห์ไปทางใด
13 เขาจึงบอกบุตรชายว่า "ผูกอานลาให้พ่อ" พวกเขาผูกอานให้ แล้วเขาขี่ลาออกไป
14 เขาตามคนของพระเจ้าไป พบเขานั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊ก จึงถามว่า
"ท่านคือคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์หรือ"
เขาตอบว่า "ใช่"
15 ผู้เผยพระวจนะชราบอกว่า "กลับบ้านกับข้าเถิด ไปกินอาหารกัน"

16 คนของพระเจ้าตอบว่า "ข้ากลับหรือเข้าไปกับท่านไม่ได้
ข้าจะไม่กินขนมปังหรือดื่มน้ำกับท่านในที่แห่งนี้
17 เพราะพระดำรัสของพระยาห์เวห์บอกข้าว่า "อย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำที่นั่น
และอย่ากลับไปตามทางเดิมที่เจ้ามา" "
18 ผู้เผยพระวจนะชราบอกว่า "ข้าก็เป็นผู้เผยพระวจนะเหมือนท่าน
ทูตสวรรค์องค์หนึ่งพูดกับข้าตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ว่า "พาเขากลับบ้านกับเจ้า
ให้เขากินขนมปังและดื่มน้ำ" " แต่เขาพูดเท็จต่อคนของพระเจ้า
19 คนของพระเจ้าจึงกลับไปกับเขา กินขนมปังและดื่มน้ำในบ้าน
20 ขณะทั้งสองนั่งอยู่ที่โต๊ะ พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงผู้เผยพระวจนะที่พาเขากลับมา
21 ผู้เผยพระวจนะชราจึงร้องบอกคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า
"เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์ ไม่รักษาคำสั่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าสั่งไว้
22 แต่กลับมา กินขนมปังและดื่มน้ำในที่ที่พระองค์บอกเจ้าว่า "อย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำ"
ศพของเจ้าจะไม่ได้อยู่ในสุสานบรรพบุรุษ" "
23 หลังจากคนของพระเจ้ากินและดื่มแล้ว
ผู้เผยพระวจนะชราก็ผูกอานลาให้ผู้เผยพระวจนะจากยูดาห์ที่ตนพากลับมา
24 เมื่อคนนั้นออกไป สิงโตตัวหนึ่งพบเขาระหว่างทางและฆ่าเขา ศพถูกทิ้งอยู่บนทาง
ลายืนอยู่ข้างศพ และสิงโตก็ยืนอยู่ข้างศพด้วย
25 คนที่ผ่านมาพบศพอยู่บนทางและเห็นสิงโตยืนข้างศพ
จึงไปบอกข่าวในเมืองที่ผู้เผยพระวจนะชราอาศัยอยู่
26 เมื่อผู้เผยพระวจนะที่พาเขากลับมาได้ยิน ก็พูดว่า
"นั่นคือคนของพระเจ้าที่ไม่เชื่อฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์จึงทรงมอบเขาให้สิงโตทำร้ายและฆ่า ตามพระดำรัสที่ตรัสกับเขา"
27 เขาบอกบุตรชายว่า "ผูกอานลาให้พ่อ" พวกเขาก็ทำตาม
28 เขาไปพบศพนอนอยู่บนทาง โดยมีลาและสิงโตยืนอยู่ข้างศพ สิงโตไม่ได้กินศพหรือทำร้ายลา
29 ผู้เผยพระวจนะชรายกศพคนของพระเจ้าขึ้นวางบนหลังลาและพากลับเมืองของตน
เพื่อไว้ทุกข์และฝังศพ
30 เขาวางศพไว้ในสุสานของตน แล้วพวกเขาร้องคร่ำครวญว่า "โธ่ พี่น้องของข้า""
31 หลังฝังศพ เขาบอกบุตรชายว่า "เมื่อพ่อตาย จงฝังพ่อในสุสานเดียวกับคนของพระเจ้า
วางกระดูกของพ่อไว้ข้างกระดูกของเขา
32 เพราะคำที่เขาร้องประกาศตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ต่อแท่นบูชาในเบธเอล
และต่ออาคารของสถานบูชาบนที่สูงทั้งหมดในเมืองต่าง ๆ ของสะมาเรีย จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน"
33 หลังเหตุการณ์นี้ เยโรโบอัมก็ไม่หันกลับจากทางชั่ว
แต่ยังตั้งคนจากประชาชนทั่วไปเป็นปุโรหิตของสถานบูชาบนที่สูงอีก ใครอยากเป็น
กษัตริย์ก็ประกอบพิธีแต่งตั้งคนนั้นเป็นปุโรหิต
34 การกระทำนี้กลายเป็นบาปของราชวงศ์เยโรโบอัม
จนทำให้ราชวงศ์ถูกตัดขาดและทำลายจนหมดจากแผ่นดินโลก

14

1 ในเวลานั้นอาบียาห์บุตรของเยโรโบอัมป่วย
2 เยโรโบอัมบอกภรรยาว่า "จงปลอมตัวเพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าเจ้าเป็นภรรยาของเยโรโบอัม แล้วไปชิโลห์
อาหิยาห์ผู้เผยพระวจนะอยู่ที่นั่น เขาเคยบอกว่าเราจะเป็นกษัตริย์เหนือประชาชนนี้

3 จงนำขนมปังสิบก้อน ขนมเล็ก ๆ และน้ำผึ้งหนึ่งไหไปหาเขา เขาจะบอกเจ้าว่าเด็กจะเป็นอย่างไร
4 ภรรยาเยโรโบอัมทำตาม นางไปชิโลห์ถึงบ้านอาหิยาห์
อาหิยาห์มองไม่เห็นเพราะตาของเขามัวลงเพราะชรา
5 พระยาห์เวห์ตรัสกับอาหิยาห์ว่า ภรรยาเยโรโบอัมกำลังมาถามเจ้าเรื่องบุตรชายที่ป่วย
จงบอกนางตามที่เราสั่ง เมื่อมาถึงนางจะแกล้งทำเป็นหญิงอื่น
6 พออาหิยาห์ได้ยินเสียงฝีเท้านางที่ประตู เขาก็พูดว่า เข้ามาเถิด ภรรยาเยโรโบอัม
ทำไมต้องแกล้งเป็นคนอื่น ข้าได้รับคำสั่งให้นำข่าวร้ายมาแจ้งเจ้า
7 จงไปบอกเยโรโบอัมว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า เราได้ยกเจ้าขึ้นจากประชาชน
ตั้งให้เป็นผู้นำเหนือประชาชนอิสราเอลของเรา
8 ฉีกอาณาจักรจากราชวงศ์ดาวิดและมอบให้เจ้า แต่เจ้าไม่เหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา
ผู้รักษาพระบัญญัติและติดตามเราสุดใจ ทำแต่สิ่งถูกต้องในสายตาเรา
9 เจ้ากลับทำชั่วร้ายยิ่งกว่าทุกคนก่อนเจ้า ไปสร้างพระอื่นและรูปหล่อสำหรับตน ยั่วให้เราโกรธ
และหันหลังให้เรา
10 เพราะฉะนั้นเราจะนำภัยมาสู่ราชวงศ์เยโรโบอัม
และกำจัดทุกคนของเยโรโบอัมที่ปัสสาวะรดกำแพง*
ทั้งคนที่ถูกกักไว้และคนที่ยังเป็นอิสระในอิสราเอล เราจะกวาดล้างราชวงศ์เยโรโบอัม
เหมือนคนกวาดมูลสัตว์จนเกลี้ยง
11 คนของเยโรโบอัมที่ตายในเมือง สุนัขจะกินศพ ส่วนคนที่ตายในทุ่ง นกบนฟ้าจะกินศพ
เพราะพระยาห์เวห์ตรัสแล้ว
12 ดังนั้นจงกลับบ้าน เมื่อเจ้าก้าวเข้าเมือง เด็กจะตาย
13 ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะไว้ทุกข์และฝังศพเขา ในบรรดาคนของเยโรโบอัม
มีเพียงเขาที่จะได้ฝังในสุสาน เพราะในตัวเขามีความดีต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่
14 พระยาห์เวห์จะทรงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์เอง
กษัตริย์องค์นั้นจะตัดขาดราชวงศ์เยโรโบอัม วันนั้นมาถึงแล้ว อันที่จริง บัดนี้เอง
15 พระยาห์เวห์จะทรงตีอิสราเอลให้สั่นเหมือนต้นอ้อในน้ำ
ถอนอิสราเอลออกจากแผ่นดินดีที่ประทานแก่บรรพบุรุษ แล้วกระจัดกระจายไปอีกฟากของแม่น้ำ†
เพราะพวกเขาสร้างเสาอาเชราห์ยั่วให้พระยาห์เวห์ทรงกริ้ว
16 พระองค์จะทรงละทิ้งอิสราเอลเพราะบาปของเยโรโบอัม ซึ่งเขาทำเองและชักนำอิสราเอลให้ทำ
17 ภรรยาเยโรโบอัมลุกกลับไปถึงทีรซาห์ เมื่อก้าวถึงธรณีประตูบ้าน เด็กก็ตาย
18 ชาวอิสราเอลทั้งหมดฝังศพและไว้ทุกข์ให้เขา
ตามพระดำรัสที่พระยาห์เวห์ตรัสผ่านอาหิยาห์ผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์
19 เรื่องอื่น ๆ ของเยโรโบอัม ทั้งการทำสงครามและการครองราชย์
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ
20 เยโรโบอัมครองราชย์ยี่สิบสองปี แล้วล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ
นาดับบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
21 เรโหโบอัมบุตรโซโลมอนครองราชย์ในยูดาห์ พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดปีเมื่อขึ้นครองราชย์
และครองราชย์ที่เยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี
เยรูซาเล็มคือเมืองที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกจากทุกเผ่าอิสราเอลให้เป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์
มารดาของเรโหโบอัมชื่อนาอามาห์ เป็นชาวอัมโมน

---

* **14:10 14:10** หรือ ผู้ชาย † **14:15 14:15** หมายถึงแม่น้ำยูเฟรติส

22 ยูดาห์ทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
บาปที่พวกเขาทำยั่วให้พระองค์ทรงหึงหวงยิ่งกว่าสิ่งที่บรรพบุรุษเคยทำ
23 พวกเขาสร้างสถานบูชาบนที่สูง เสาศักดิ์สิทธิ์
และเสาอาเชราห์บนเนินเขาสูงทุกแห่งและใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น
24 ในแผ่นดินยังมีชายค้าประเวณีด้วย
พวกเขาทำตามสิ่งน่ารังเกียจทุกอย่างของชนชาติที่พระยาห์เวห์ทรงขับไล่ต่อหน้าชาวอิสราเอล
25 ในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเรโหโบอัม ชิชัก กษัตริย์แห่งอียิปต์ยกทัพมาโจมตีเยรูซาเล็ม
26 เขานำทรัพย์ในพระวิหารพระยาห์เวห์และในวังของกษัตริย์ไปจนหมด
รวมทั้งโล่ทองคำทั้งหมดที่โซโลมอนทำไว้
27 กษัตริย์เรโหโบอัมจึงทำโล่ทองสัมฤทธิ์แทน มอบให้เหล่าหัวหน้าองครักษ์ที่เฝ้าประตูวังเก็บรักษา
28 ทุกครั้งที่กษัตริย์เสด็จเข้าพระวิหารพระยาห์เวห์
องครักษ์จะถือโล่ตามเสด็จแล้วนำกลับห้ององครักษ์
29 เรื่องอื่น ๆ ของเรโหโบอัมและทุกสิ่งที่พระองค์ทำ
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์ไม่ใช่หรือ
30 เรโหโบอัมกับเยโรโบอัมทำสงครามกันอยู่เสมอ
31 เรโหโบอัมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและถูกฝังกับบรรพบุรุษในนครดาวิด
มารดาของพระองค์ชื่อนาอามาห์ชาวอัมโมน อาบียัมบุตรของพระองค์ขึ้นครองราชย์แทน

15

1 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรเนบัท อาบียัมขึ้นครองราชย์เหนือยูดาห์
2 พระองค์ครองราชย์ที่เยรูซาเล็มสามปี มารดาของพระองค์ชื่อมาอาคาห์บุตรสาวอาบีชาโลม
3 พระองค์ดำเนินตามบาปทุกอย่างที่บิดาทำไว้ก่อนหน้า
ใจพระองค์ไม่ซื่อตรงต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์เหมือนใจของดาวิดบรรพบุรุษ
4 ถึงกระนั้น เพื่อเห็นแก่ดาวิด
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพระองค์ยังประทานดวงประทีปแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม
โดยตั้งบุตรขึ้นสืบราชย์และทำให้เยรูซาเล็มมั่นคง
5 เพราะดาวิดทำสิ่งถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
ตลอดชีวิตท่านไม่หันจากสิ่งใดที่พระยาห์เวห์สั่ง เว้นแต่เรื่องอูรีอาห์ชาวฮิตไทต์
6 เรโหโบอัมกับเยโรโบอัมทำสงครามกันตลอดชีวิตของเรโหโบอัม
7 เรื่องอื่น ๆ ของอาบียัมและทุกสิ่งที่พระองค์ทำ
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์ไม่ใช่หรือ อาบียัมกับเยโรโบอัมทำสงครามกัน
8 อาบียัมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและถูกฝังในนครดาวิด
อาสาบุตรของพระองค์ขึ้นครองราชย์แทน
9 ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลเยโรโบอัม กษัตริย์อิสราเอล อาสาขึ้นครองราชย์เหนือยูดาห์
10 พระองค์ครองราชย์ที่เยรูซาเล็มสี่สิบเอ็ดปี มารดาของพระองค์ชื่อมาอาคาห์บุตรสาวอาบีชาโลม
11 อาสาทำสิ่งถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์เหมือนดาวิดบรรพบุรุษ
12 พระองค์ขับไล่ชายค้าประเวณีออกจากแผ่นดิน และกำจัดรูปเคารพทั้งหมดที่บรรพบุรุษทำไว้
13 พระองค์ยังปลดมาอาคาห์มารดาออกจากตำแหน่งราชินี
เพราะนางทำรูปน่ารังเกียจสำหรับอาเชราห์ อาสาโค่นรูปนั้นลงแล้วเผาที่ลำธารขิดโรน
14 แต่สถานบูชาบนที่สูงยังคงตั้งอยู่ ถึงอย่างนั้นใจอาสาก็ซื่อตรงต่อพระยาห์เวห์ตลอดชีวิต

15 พระองค์นำเงิน ทอง
และเครื่องใช้ที่บิดาถวายไว้กับที่พระองค์ถวายเองเข้าไปในพระวิหารพระยาห์เวห์
16 อาสากับบาอาชา กษัตริย์อิสราเอลทำสงครามกันตลอดชีวิตของทั้งสอง
17 บาอาชา กษัตริย์อิสราเอลยกทัพโจมตียูดาห์
และสร้างรามาห์เพื่อไม่ให้ใครเดินทางออกจากหรือเข้าไปหาอาสา กษัตริย์ยูดาห์ได้
18 อาสานำเงินและทองทั้งหมดที่เหลือในคลังพระวิหารพระยาห์เวห์และคลังวัง
ส่งผ่านข้ารับใช้ของพระองค์ไปให้เบนฮาดัดบุตรทาบริมโมน ผู้เป็นบุตรเฮซิโอน
กษัตริย์ซีเรียที่ประทับในดามัสกัส พร้อมสารว่า
19 "ขอให้มีสัญญาไมตรีระหว่างข้ากับท่านเหมือนที่เคยมีระหว่างบิดาของเราทั้งสอง
ข้าส่งเงินและทองมาเป็นของกำนัล ขอท่านยกเลิกสัญญาไมตรีกับบาอาชา กษัตริย์อิสราเอล
เพื่อเขาจะถอยจากข้า"
20 เบนฮาดัดยอมทำตามกษัตริย์อาสา ส่งแม่ทัพไปโจมตีเมืองต่าง ๆ ของอิสราเอล โจมตีอิโยน ดาน
อาเบลเบธมาอาคาห์ คินเนโรททั้งหมด และดินแดนนัฟทาลีทั้งหมด
21 เมื่อบาอาชาได้ข่าวก็หยุดสร้างรามาห์และไปอยู่ที่ทีรซาห์
22 กษัตริย์อาสาประกาศให้คนทั้งยูดาห์ออกไป ไม่มีใครได้รับยกเว้น
พวกเขาขนหินและไม้ที่บาอาชาใช้สร้างรามาห์ออกไป
แล้วกษัตริย์อาสานำไปสร้างเกบาแห่งเบนยามินและมิสปาห์
23 เรื่องอื่น ๆ ทั้งหมดของอาสา ความเข้มแข็ง สิ่งที่พระองค์ทำ และเมืองที่สร้าง
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์ไม่ใช่หรือ? เมื่อชราลง
พระองค์ทรงป่วยที่พระบาททั้งสองข้าง
24 อาสาล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและถูกฝังกับบรรพบุรุษในนครของดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษของ
พระองค์ เยโฮชาฟัทบุตรของพระองค์ขึ้นครองราชย์แทน
25 นาดับบุตรเยโรโบอัมขึ้นครองราชย์เหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ยูดาห์
และครองราชย์สองปี
26 เขาทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
ดำเนินตามทางและบาปของบิดาซึ่งชักนำอิสราเอลให้ทำบาป
27 บาอาชาบุตรอาหิยาห์จากวงศ์วานอิสสาคาร์วางแผนต่อต้านและจู่โจมนาดับที่กิบเบโธนของชาวฟี
ลิสเตีย ขณะนาดับกับชาวอิสราเอลทั้งหมดกำลังล้อมเมืองนั้น
28 บาอาชาฆ่านาดับในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ยูดาห์ และขึ้นครองราชย์แทน
29 พอขึ้นครองราชย์ บาอาชาก็ฆ่าคนทั้งราชวงศ์เยโรโบอัม
ไม่เหลือผู้มีลมหายใจแม้แต่คนเดียวจนกำจัดหมด
ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ตรัสผ่านอาหิยาห์ชาวชิโลห์ผู้รับใช้ของพระองค์
30 เพราะบาปที่เยโรโบอัมทำและชักนำอิสราเอลให้ทำ
ซึ่งยั่วให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้ว
31 เรื่องอื่น ๆ ของนาดับและทุกสิ่งที่เขาทำ
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ?
32 อาสากับบาอาชา กษัตริย์อิสราเอลทำสงครามกันตลอดชีวิตของทั้งสอง
33 ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ยูดาห์
บาอาชาบุตรอาหิยาห์ขึ้นครองราชย์ที่ทีรซาห์เหนืออิสราเอลทั้งหมด เป็นเวลายี่สิบสี่ปี
34 เขาทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
ดำเนินตามทางของเยโรโบอัมและตามบาปที่เยโรโบอัมใช้ชักนำอิสราเอลให้ทำ

16

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงเยฮูบุตรฮานานีให้กล่าวโทษบาอาชาว่า

2 เราได้ยกเจ้าขึ้นจากผงดิน ตั้งให้เป็นผู้นำเหนือประชาชนอิสราเอลของเรา
แต่เจ้าดำเนินตามทางของเยโรโบอัม ชักนำประชาชนอิสราเอลของเราให้ทำบาป
จนยั่วให้เราโกรธด้วยบาปของพวกเขา
3 เราจะกวาดล้างบาอาชาและราชวงศ์ของเขาให้สิ้นไป
และทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์เยโรโบอัมบุตรเนบัท
4 ลูกหลานของบาอาชาที่ตายในเมือง สุนัขจะกินศพ ส่วนคนของเขาที่ตายในทุ่ง นกบนฟ้าจะกินศพ
5 เรื่องอื่น ๆ ของบาอาชา สิ่งที่เขาทำ และความเข้มแข็งของเขา
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ
6 บาอาชาล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและถูกฝังที่ทีรซาห์ เอลาห์บุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
7 พระดำรัสของพระยาห์เวห์ยังมาผ่านเยฮูบุตรฮานานีผู้เผยพระวจนะให้กล่าวโทษบาอาชาและ
ราชวงศ์ของเขา เพราะความชั่วทั้งหมดที่เขาทำในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
ยั่วให้พระองค์กริ้วด้วยผลงานของตนจนเป็นเหมือนราชวงศ์เยโรโบอัม และเพราะเขาจู่โจมผู้นั้น
8 ในปีที่ยี่สิบหกแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ยูดาห์
เอลาห์บุตรบาอาชาขึ้นครองราชย์เหนืออิสราเอลที่ทีรซาห์ และครองราชย์สองปี
9 ศิมรีผู้รับใช้ของเอลาห์และผู้บัญชาการรถรบครึ่งหนึ่งสมคบคิดต่อต้านเขา ขณะเอลาห์อยู่ที่ทีรซาห์
ดื่มจนเมาในบ้านอาร์ซาผู้ดูแลราชสำนักที่นั่น
10 ศิมรีเข้าไปจู่โจมและฆ่าเอลาห์ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ยูดาห์
แล้วขึ้นครองราชย์แทน
11 ทันทีที่ขึ้นครองราชย์และนั่งบนบัลลังก์ ศิมรีโจมตีราชวงศ์บาอาชาทั้งหมด
ไม่เหลือแม้แต่คนเดียวที่ปัสสาวะรดกำแพง* ไม่ว่าในหมู่ญาติหรือเพื่อนของเขา
12 ศิมรีทำลายราชวงศ์บาอาชาทั้งหมด
ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ตรัสกล่าวโทษบาอาชาผ่านเยฮูผู้เผยพระวจนะ
13 เพราะบาปทั้งหมดของบาอาชาและเอลาห์บุตรของเขา ที่ทั้งสองทำเองและชักนำอิสราเอลให้ทำ
จนยั่วให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วด้วยสิ่งไร้ค่าของพวกเขา
14 เรื่องอื่น ๆ ของเอลาห์และทุกสิ่งที่เขาทำ
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ
15 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ยูดาห์ ศิมรีครองราชย์ที่ทีรซาห์เจ็ดวัน
ขณะนั้นกองทัพอิสราเอลตั้งค่ายล้อมกิบเบโธนของชาวฟีลิสเตีย
16 เมื่อกองทัพที่ตั้งค่ายได้ยินว่าศิมรีสมคบคิดและฆ่ากษัตริย์แล้ว
ในวันนั้นชาวอิสราเอลทั้งหมดในค่ายจึงแต่งตั้งอมรีแม่ทัพเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
17 อมรียกทัพจากกิบเบโธนพร้อมชาวอิสราเอลทั้งหมดไปล้อมทีรซาห์
18 เมื่อศิมรีเห็นว่าเมืองถูกยึด เขาเข้าไปในส่วนป้อมของวังแล้วจุดไฟเผาวังทับตัวเองจนตาย
19 เพราะเขาทำบาป ทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
ดำเนินตามทางของเยโรโบอัมและบาปที่เยโรโบอัมทำเพื่อชักนำอิสราเอลให้ทำบาป
20 เรื่องอื่น ๆ ของศิมรีและการกบฏของเขา
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ
21 เวลานั้นประชาชนอิสราเอลแบ่งเป็นสองฝ่าย
ครึ่งหนึ่งติดตามทิบนีบุตรกีนัทเพื่อแต่งตั้งเขาเป็นกษัตริย์ อีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี
22 แต่ฝ่ายที่ติดตามอมรีมีชัยเหนือฝ่ายทิบนีบุตรกีนัท ทิบนีจึงตาย แล้วอมรีขึ้นครองราชย์
23 ในปีที่สามสิบเอ็ดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ยูดาห์
อมรีเริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสิบสองปี โดยหกปีแรกครองราชย์ที่ทีรซาห์

* **16:11 16:11** หรือ ผู้ชาย

24 เขาซื้อเนินเขาสะมาเรียจากเชเมอร์ด้วยเงินสองทาเลนต์† แล้วสร้างเมืองบนเนินเขานั้น
ตั้งชื่อเมืองว่าสะมาเรียตามชื่อเชเมอร์เจ้าของเนินเขา
25 อมรีทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และชั่วร้ายยิ่งกว่าทุกคนก่อนหน้า
26 เขาดำเนินตามทางและบาปทุกอย่างของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ซึ่งชักนำอิสราเอลให้ทำบาป
ยั่วให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วด้วยสิ่งไร้ค่าของพวกเขา
27 เรื่องอื่น ๆ ที่อมรีทำและความเข้มแข็งที่แสดง
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ
28 อมรีล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและถูกฝังในสะมาเรีย อาหับบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
29 ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ยูดาห์ อาหับบุตรอมรีขึ้นครองราชย์เหนืออิสราเอล
และครองราชย์ในสะมาเรียยี่สิบสองปี
30 อาหับบุตรอมรีทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ยิ่งกว่าทุกคนก่อนหน้า
31 ราวกับว่าการดำเนินตามบาปของเยโรโบอัมบุตรเนบัทเป็นเรื่องเล็กน้อย
เขายังรับเยเซเบลบุตรสาวเอทบาอัล กษัตริย์ของชาวไซดอนเป็นภรรยา
แล้วไปรับใช้และกราบไหว้พระบาอัล
32 เขาสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในวิหารพระบาอัลที่เขาสร้างในสะมาเรีย
33 อาหับทำเสาอาเชราห์ด้วย
เขาทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วยิ่งกว่ากษัตริย์อิสราเอลทุกองค์ก่อนหน้า
34 ในสมัยของเขา ฮีเอลชาวเบธเอลสร้างเมืองเยริโค
เขาวางรากฐานเมืองโดยต้องสูญเสียอาบีรัมบุตรหัวปี
และตั้งประตูเมืองโดยต้องสูญเสียเสกูบบุตรคนสุดท้อง
ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ตรัสผ่านโยชูวาบุตรนูน

17

1 เอลียาห์ชาวทิชบีซึ่งอาศัยอยู่ในกิเลอาดพูดกับอาหับว่า
ข้าขอสาบานโดยพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ทรงมีชีวิตอยู่ ผู้ซึ่งข้ายืนรับใช้อยู่ต่อพระพักตร์ว่า
ในปีเหล่านี้จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนตก เว้นแต่ตามคำของข้า
2 แล้วพระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงเขาว่า
3 จงออกจากที่นี่ไปทางตะวันออก ซ่อนตัวข้างลำธารเครีททางฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
4 เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร เราสั่งอีกาให้หาอาหารให้เจ้าที่นั่นแล้ว
5 เอลียาห์จึงทำตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ ไปอาศัยข้างลำธารเครีททางฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
6 อีกานำขนมปังและเนื้อมาให้เขาในตอนเช้าและตอนเย็น เขาดื่มน้ำจากลำธาร
7 ต่อมาลำธารแห้งเพราะไม่มีฝนตกในแผ่นดิน
8 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงเขาว่า
9 ลุกขึ้นไปศาเรฟัทในเขตไซดอนและอาศัยที่นั่น เราสั่งหญิงม่ายคนหนึ่งที่นั่นให้เลี้ยงดูเจ้าแล้ว
10 เขาจึงไปศาเรฟัท เมื่อถึงประตูเมืองก็พบหญิงม่ายคนหนึ่งกำลังเก็บฟืน เขาเรียกนางว่า
ขอน้ำในเหยือกสักหน่อยให้ข้าดื่มได้ไหม
11 ขณะที่นางเดินไปตักน้ำ เขาเรียกตามหลังว่า ขอขนมปังสักชิ้นติดมือมาด้วย
12 นางตอบว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงมีชีวิตอยู่ ข้าไม่มีขนมปังที่อบแล้ว
มีเพียงแป้งกำมือหนึ่งในไหและน้ำมันเล็กน้อยในเหยือก
ข้ากำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อกลับไปทำอาหารให้ข้ากับลูกชายกิน แล้วเราก็คงตาย
13 เอลียาห์พูดกับนางว่า อย่ากลัวเลย ไปทำตามที่เจ้าพูด แต่จงทำขนมแผ่นเล็ก ๆ
ให้ข้าก่อนและนำมาให้ข้า แล้วค่อยทำสำหรับเจ้ากับลูกชาย

† **16:24 16:24** หนึ่งทาเลนต์หนักประมาณสามสิบกิโลกรัม หรือหกสิบหกปอนด์

14 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า แป้งในไหจะไม่หมด
และน้ำมันในเหยือกจะไม่พร่อง จนถึงวันที่พระยาห์เวห์ส่งฝนลงบนแผ่นดิน
15 นางไปทำตามคำของเอลียาห์ นาง เอลียาห์ และคนในบ้านของนางมีอาหารกินหลายวัน
16 แป้งในไหไม่หมด น้ำมันในเหยือกไม่พร่อง ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ตรัสผ่านเอลียาห์
17 ต่อมาบุตรชายของหญิงเจ้าของบ้านป่วยหนัก จนสิ้นลมหายใจ
18 นางพูดกับเอลียาห์ว่า คนของพระเจ้า ข้ากับท่านมีเรื่องอะไรกัน
ท่านมาหาข้าเพื่อให้ความผิดของข้าถูกระลึกถึงและฆ่าลูกชายข้าหรือ
19 เอลียาห์บอกนางว่า ส่งลูกชายของเจ้ามาให้ข้า เขารับเด็กจากอ้อมอกนาง
อุ้มขึ้นไปยังห้องที่ตนพัก แล้ววางบนเตียงของตน
20 เขาร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์
พระองค์ทรงนำภัยมาสู่หญิงม่ายที่ให้ข้าพระองค์พักอาศัยด้วย
โดยทำให้บุตรชายของนางตายด้วยหรือ
21 เขาทอดตัวทับเด็กสามครั้งและร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์
ขอให้วิญญาณของเด็กคนนี้กลับเข้าไปในตัวเขาอีกครั้ง
22 พระยาห์เวห์ทรงฟังเสียงเอลียาห์ วิญญาณของเด็กกลับเข้าไปในตัวเขา และเขาก็ฟื้นขึ้นมา
23 เอลียาห์อุ้มเด็กลงจากห้องไปในบ้าน ส่งคืนให้มารดา แล้วพูดว่า ลูกชายของเจ้ายังมีชีวิตอยู่
24 หญิงคนนั้นพูดกับเอลียาห์ว่า บัดนี้ข้ารู้แล้วว่าท่านเป็นคนของพระเจ้า
และพระดำรัสของพระยาห์เวห์จากปากท่านเป็นความจริง

18

1 ผ่านไปหลายวัน ในปีที่สาม พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงเอลียาห์ว่า จงไปพบอาหับ
เราจะส่งฝนลงบนแผ่นดิน
2 เอลียาห์จึงไปพบอาหับ ขณะนั้นการกันดารอาหารรุนแรงมากในสะมาเรีย
3 อาหับเรียกโอบาดียาห์ผู้ดูแลราชสำนักมา โอบาดียาห์ยำเกรงพระยาห์เวห์อย่างยิ่ง
4 เมื่อเยเซเบลกำจัดผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์
โอบาดียาห์พาผู้เผยพระวจนะหนึ่งร้อยคนไปซ่อนในถ้ำ ถ้ำละห้าสิบคน และจัดขนมปังกับน้ำให้พวกเขา
5 อาหับบอกโอบาดียาห์ว่า จงไปทั่วแผ่นดินตามตาน้ำและลำธารทุกแห่ง
เผื่อเราจะพบหญ้าไว้เลี้ยงม้ากับล่อให้รอด จะได้ไม่สูญเสียสัตว์ทั้งหมด
6 ทั้งสองแบ่งเขตกันออกสำรวจ อาหับไปทางหนึ่งตามลำพัง โอบาดียาห์ไปอีกทางตามลำพัง
7 ระหว่างทางโอบาดียาห์พบเอลียาห์ เขาจำได้ จึงหมอบกราบแล้วถามว่า
ท่านเอลียาห์เจ้านายของข้า ใช่ท่านหรือ
8 เอลียาห์ตอบว่า ใช่ข้าเอง ไปบอกเจ้านายของเจ้าว่า เอลียาห์อยู่ที่นี่
9 โอบาดียาห์ตอบว่า ข้าทำผิดอะไร ท่านจึงส่งข้าผู้รับใช้ไปให้อาหับฆ่า
10 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงมีชีวิตอยู่
ไม่มีชนชาติหรืออาณาจักรใดที่เจ้านายของข้าไม่ได้ส่งคนไปตามหาท่าน เมื่อพวกเขาตอบว่า
เขาไม่อยู่ที่นี่ เจ้านายก็ให้ชนชาติหรืออาณาจักรนั้นสาบานว่าหาท่านไม่พบจริง
11 แต่ตอนนี้ท่านบอกให้ข้าไปบอกเจ้านายว่า เอลียาห์อยู่ที่นี่
12 พอข้าออกจากท่าน พระวิญญาณของพระยาห์เวห์อาจพาท่านไปที่ไหนก็ไม่รู้
เมื่อข้าทูลอาหับแล้วเขาหาท่านไม่พบ เขาจะฆ่าข้า ทั้งที่ข้าผู้รับใช้ยำเกรงพระยาห์เวห์มาตั้งแต่หนุ่ม
13 ไม่มีใครเล่าให้ท่านฟังหรือว่าข้าทำอะไรตอนเยเซเบลฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์
ข้าซ่อนพวกเขาหนึ่งร้อยคนไว้ในถ้ำ ถ้ำละห้าสิบ และเลี้ยงด้วยขนมปังกับน้ำ
14 แล้วท่านยังบอกให้ข้าไปทูลเจ้านายว่า เอลียาห์อยู่ที่นี่ เขาจะฆ่าข้าแน่

15 เอลียาห์ตอบว่า "ข้าขอสาบานโดยพระยาห์เวห์แห่งกองทัพผู้ทรงมีชีวิตอยู่
ผู้ซึ่งข้ายืนรับใช้อยู่ต่อพระพักตร์ว่า วันนี้ข้าจะไปพบอาหับอย่างแน่นอน"
16 โอบาดียาห์จึงไปพบอาหับและเล่าให้ฟัง อาหับก็ไปพบเอลียาห์
17 พออาหับเห็นเอลียาห์ก็ถามว่า "เจ้านั่นเองหรือ ผู้ทำให้อิสราเอลเดือดร้อน""
18 เอลียาห์ตอบว่า "ข้าไม่ได้ทำให้อิสราเอลเดือดร้อน ท่านกับราชวงศ์บิดาของท่านต่างหากที่ทำ
เพราะพวกท่านละทิ้งพระบัญญัติของพระยาห์เวห์และติดตามบาอัลทั้งหลาย
19 บัดนี้จงส่งคนไปรวบรวมชาวอิสราเอลทั้งหมดมาหาข้าที่ภูเขาคารเมล
พร้อมผู้เผยพระวจนะของบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคน
และผู้เผยพระวจนะของอาเชราห์สี่ร้อยคนที่กินอาหารจากโต๊ะของเยเซเบล"
20 อาหับส่งข่าวไปทั่วอิสราเอลและรวบรวมผู้เผยพระวจนะมาที่ภูเขาคารเมล
21 เอลียาห์เข้าไปหาประชาชนทั้งหมดแล้วพูดว่า
"พวกท่านจะลังเลอยู่ระหว่างสองฝ่ายอีกนานเท่าไร" ถ้าพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้า จงติดตามพระองค์
แต่ถ้าเป็นบาอัล ก็จงติดตามเขา"
ประชาชนไม่ตอบสักคำ
22 เอลียาห์จึงพูดกับประชาชนว่า "มีเพียงข้าเท่านั้นที่ยังเหลือเป็นผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์
ส่วนผู้เผยพระวจนะของบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน
23 ขอให้พวกเขานำวัวตัวผู้สองตัวมาให้เรา พวกเขาเลือกตัวหนึ่ง หั่นเป็นชิ้นแล้ววางบนฟืน
แต่อย่าจุดไฟ ส่วนข้าจะเตรียมอีกตัว วางบนฟืนโดยไม่จุดไฟ
24 พวกท่านเรียกพระนามของพระของตน ส่วนข้าจะเรียกพระนามของพระยาห์เวห์
พระองค์ใดตอบด้วยไฟ ให้ถือว่าพระองค์นั้นเป็นพระเจ้า"
ประชาชนทั้งหมดตอบว่า "ตกลงตามนั้น"
25 เอลียาห์พูดกับผู้เผยพระวจนะของบาอัลว่า "พวกท่านมีจำนวนมาก
จงเลือกวัวตัวผู้ตัวหนึ่งและเตรียมก่อน แล้วเรียกพระนามของพระของพวกท่าน แต่อย่าจุดไฟ"
26 พวกเขานำวัวตัวผู้ที่ได้รับมาเตรียมไว้ แล้วร้องเรียกชื่อบาอัลตั้งแต่เช้าจนเที่ยงว่า "บาอัล
โปรดตอบพวกเราด้วย"" แต่ไม่มีเสียง ไม่มีใครตอบ พวกเขากระโดดโลดเต้นรอบแท่นบูชาที่สร้างไว้
27 พอเที่ยง เอลียาห์ก็เยาะเย้ยพวกเขาว่า "ร้องให้ดังสิ เพราะเขาเป็นพระเจ้า บางทีเขากำลังครุ่นคิด
หรือออกไปที่ไหน หรือเดินทางอยู่ หรืออาจหลับและต้องปลุกให้ตื่น"
28 พวกเขาจึงร้องดังขึ้น และใช้มีดกับหอกกรีดตัวเองตามธรรมเนียมของพวกเขาจนเลือดไหลอาบ
29 เมื่อเลยเที่ยงไป พวกเขายังคงเผยพระวจนะต่อไปจนถึงเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น
แต่ไม่มีเสียง ไม่มีคำตอบ และไม่มีใครสนใจ
30 เอลียาห์พูดกับประชาชนทั้งหมดว่า "เข้ามาหาข้า" ประชาชนทั้งหมดก็เข้ามาหาเขา
เขาซ่อมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ที่ถูกทำลายลง
31 เอลียาห์นำหินสิบสองก้อนมาตามจำนวนเผ่าของลูกหลานยาโคบ
ผู้ที่ได้รับพระดำรัสจากพระยาห์เวห์ว่า "เจ้าจะมีชื่อว่าอิสราเอล"
32 เขาใช้หินเหล่านั้นสร้างแท่นบูชาในพระนามของพระยาห์เวห์
และขุดร่องรอบแท่นบูชาให้ใหญ่พอที่จะบรรจุเมล็ดพืชสองเซอาห์*
33 เขาจัดเรียงฟืน หั่นวัวตัวผู้เป็นชิ้น ๆ แล้ววางบนฟืน จากนั้นพูดว่า "เติมน้ำใส่ไหสี่ใบให้เต็ม
แล้วเทลงบนเครื่องบูชาเผาและบนฟืน"
34 เขาพูดว่า "ทำอีกเป็นครั้งที่สอง" พวกเขาก็ทำเป็นครั้งที่สอง เขาพูดว่า "ทำอีกเป็นครั้งที่สาม"
พวกเขาก็ทำเป็นครั้งที่สาม

---

* **18:32 18:32** หนึ่งเซอาห์มีปริมาตรประมาณเจ็ดลิตร หรือหนึ่งจุดเก้าแกลลอน หรือศูนย์จุดแปดเพ็ก

35 น้ำไหลไปรอบแท่นบูชา และเขายังเติมน้ำลงในร่องจนเต็ม
36 เมื่อถึงเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น เอลียาห์ผู้เผยพระวจนะเดินเข้ามาแล้วอธิษฐานว่า
"ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล
ขอให้วันนี้เป็นที่ประจักษ์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในอิสราเอล ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์
และข้าพระองค์ทำทุกสิ่งนี้ตามพระดำรัสของพระองค์
37 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพระองค์ โปรดตอบข้าพระองค์ เพื่อประชาชนนี้จะได้รู้ว่าพระองค์
พระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงนำใจของพวกเขากลับมาหาพระองค์อีกครั้ง"
38 แล้วไฟจากพระยาห์เวห์ก็ตกลงมา เผาผลาญเครื่องบูชาเผา ฟืน หิน และฝุ่นดิน
ทั้งยังเลียน้ำที่อยู่ในร่องจนหมด
39 เมื่อประชาชนทั้งหมดเห็นดังนั้น พวกเขาก็ซบหน้าลงกับพื้นและร้องว่า
"พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า" พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า!"
40 เอลียาห์สั่งพวกเขาว่า "จับผู้เผยพระวจนะของบาอัลไว้" อย่าให้หนีไปได้แม้แต่คนเดียว!"
พวกเขาจับคนเหล่านั้นไว้ เอลียาห์พาพวกเขาลงไปที่ลำธารคีโชนและฆ่าพวกเขาที่นั่น
41 เอลียาห์พูดกับอาหับว่า "ลุกขึ้นไปกินและดื่มเถิด เพราะข้าได้ยินเสียงฝนที่กำลังจะตกอย่างหนัก"
42 อาหับจึงขึ้นไปกินและดื่ม ส่วนเอลียาห์ขึ้นไปบนยอดเขาคารเมล
ก้มลงกับพื้นและซบหน้าระหว่างหัวเข่า
43 เขาพูดกับคนรับใช้ว่า "ขึ้นไปดูทางทะเลเดี๋ยวนี้"
คนรับใช้ขึ้นไปดูแล้วตอบว่า "ไม่มีอะไรเลย"
เอลียาห์พูดว่า "กลับไปดูอีก" เขาสั่งเช่นนี้เจ็ดครั้ง
44 ครั้งที่เจ็ด คนรับใช้รายงานว่า "ดูสิ มีเมฆก้อนเล็ก ๆ ขนาดเท่าฝ่ามือคนลอยขึ้นมาจากทะเล"
เอลียาห์จึงพูดว่า "ขึ้นไปบอกอาหับว่า "เตรียมรถแล้วลงไปเถิด อย่าให้ฝนขวางทางท่าน" "
45 ไม่นานท้องฟ้าก็มืดครึ้มด้วยเมฆและลม แล้วฝนก็ตกหนัก อาหับขึ้นรถม้าไปยังยิสเรเอล
46 พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์อยู่เหนือเอลียาห์
เขารวบเสื้อคลุมเหน็บเอวแล้ววิ่งนำหน้าอาหับไปจนถึงทางเข้ายิสเรเอล

19

1 อาหับเล่าให้เยเซเบลฟังทุกสิ่งที่เอลียาห์ทำ รวมทั้งเรื่องที่เขาฆ่าผู้เผยพระวจนะทั้งหมดด้วยดาบ
2 เยเซเบลจึงส่งคนไปบอกเอลียาห์ว่า "ขอให้บรรดาพระเจ้าลงโทษข้าอย่างหนัก
หากพรุ่งนี้เวลานี้ข้ายังไม่ได้ทำให้ชีวิตของเจ้าเป็นเหมือนชีวิตของคนเหล่านั้น!"
3 เมื่อเอลียาห์เห็นเช่นนั้น เขาก็ลุกขึ้นหนีเอาชีวิตรอด ไปถึงเบเออร์เชบาที่อยู่ในยูดาห์
แล้วให้คนรับใช้พักอยู่ที่นั่น
4 ส่วนเขาเดินเข้าไปในถิ่นทุรกันดารอีกหนึ่งวัน แล้วนั่งใต้ต้นจูนิเปอร์ เขาอธิษฐานขอให้ตนตาย
โดยพูดว่า "พอแล้ว พระยาห์เวห์ บัดนี้โปรดเอาชีวิตข้าพระองค์ไป
เพราะข้าพระองค์ไม่ได้ดีกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์"
5 เขานอนหลับใต้ต้นจูนิเปอร์ ทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งแตะตัวเขาแล้วพูดว่า "ลุกขึ้นกินเถิด"
6 เขามองดู เห็นขนมปังแผ่นที่อบบนถ่านกับเหยือกน้ำวางอยู่ข้างศีรษะ เขากินและดื่มแล้วนอนลงอีก
7 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กลับมาเป็นครั้งที่สอง แตะตัวเขาแล้วพูดว่า "ลุกขึ้นกินเถิด
เพราะการเดินทางไกลเกินกำลังของเจ้า"
8 เขาลุกขึ้นกินและดื่ม อาหารนั้นทำให้เขามีกำลังเดินทางสี่สิบวันสี่สิบคืนไปถึงโฮเรบ
ภูเขาของพระเจ้า
9 เขาเข้าไปพักในถ้ำแห่งหนึ่งที่นั่น แล้วพระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงเขาว่า "เอลียาห์
เจ้ามาทำอะไรที่นี่!"

10 เขาตอบว่า "ข้าพระองค์มีใจร้อนรนอย่างยิ่งเพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งกองทัพ
เพราะชาวอิสราเอลละทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ทำลายแท่นบูชาของพระองค์
และฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ด้วยดาบ เหลือแต่ข้าพระองค์คนเดียว
และพวกเขากำลังตามเอาชีวิตข้าพระองค์"
11 พระองค์ตรัสว่า "ออกไปยืนบนภูเขาต่อหน้าพระยาห์เวห์"
แล้วพระยาห์เวห์เสด็จผ่านไป ลมแรงจัดพัดกระหน่ำจนภูเขาแยกและหินแตกต่อหน้าพระยาห์เวห์
แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในลมนั้น หลังลมมีแผ่นดินไหว แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในแผ่นดินไหวนั้น
12 หลังแผ่นดินไหวมีไฟ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในไฟนั้น หลังไฟมีเสียงเบาแผ่วสงบ
13 เมื่อเอลียาห์ได้ยิน เขาก็เอาเสื้อคลุมปิดหน้า ออกไปยืนที่ปากถ้ำ แล้วมีเสียงมาถึงเขาว่า "เอลียาห์
เจ้ามาทำอะไรที่นี่""
14 เขาตอบว่า "ข้าพระองค์มีใจร้อนรนอย่างยิ่งเพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งกองทัพ
เพราะชาวอิสราเอลละทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ทำลายแท่นบูชาของพระองค์
และฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ด้วยดาบ เหลือแต่ข้าพระองค์คนเดียว
และพวกเขากำลังตามเอาชีวิตข้าพระองค์"
15 พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "ไปเถิด กลับไปตามทางของเจ้า ไปยังถิ่นทุรกันดารแห่งดามัสกัส
เมื่อไปถึง จงเจิมฮาซาเอลเป็นกษัตริย์เหนือซีเรีย
16 จงเจิมเยฮูบุตรนิมชีเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
และเจิมเอลีชาบุตรชาฟัทจากอาเบลเมโฮลาห์เป็นผู้เผยพระวจนะแทนเจ้า
17 ผู้ใดรอดจากดาบของฮาซาเอล เยฮูจะฆ่าผู้นั้น และผู้ใดรอดจากดาบของเยฮู เอลีชาจะฆ่าผู้นั้น
18 แต่เราเก็บคนไว้ในอิสราเอลเจ็ดพันคน คือผู้ที่ไม่คุกเข่าลงต่อบาอัลและไม่จูบเขา"
19 เอลียาห์จึงออกจากที่นั่นและพบเอลีชาบุตรชาฟัทกำลังไถนา มีวัวเทียมแอกสิบสองคู่อยู่ข้างหน้า
และเขาอยู่กับคู่ที่สิบสอง เอลียาห์เดินเข้าไปหาแล้วเอาเสื้อคลุมวางบนตัวเขา
20 เอลีชาทิ้งวัว วิ่งตามเอลียาห์ไปแล้วพูดว่า "ขอให้ข้ากลับไปจูบลาพ่อกับแม่ก่อน
แล้วข้าจะตามท่านไป"
เอลียาห์ตอบว่า "กลับไปเถิด ข้าได้ทำอะไรกับเจ้าไว้""
21 เอลีชาจึงกลับไปจากเอลียาห์ นำวัวคู่ที่เทียมแอกอยู่มาฆ่า ใช้อุปกรณ์เทียมวัวเป็นฟืนต้มเนื้อ
แจกให้ประชาชนกิน แล้วเขาก็ลุกขึ้นตามเอลียาห์ไปและรับใช้เขา

20

1 เบนฮาดัด กษัตริย์ซีเรียรวบรวมกองทัพทั้งหมด
มีกษัตริย์อีกสามสิบสององค์พร้อมม้าและรถรบร่วมด้วย เขายกทัพขึ้นมาล้อมสะมาเรียและโจมตีเมือง
2 เขาส่งทูตเข้าเมืองไปหาอาหับ กษัตริย์อิสราเอลพร้อมข้อความว่า "เบนฮาดัดกล่าวว่า
3 "เงินและทองของเจ้าเป็นของเรา ภรรยาและลูก ๆ ที่ดีที่สุดของเจ้าก็เป็นของเรา" "
4 กษัตริย์อิสราเอลตอบว่า "เป็นไปตามคำของท่าน ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านาย
ข้าพเจ้าและทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ามีเป็นของท่าน"
5 ทูตกลับมาอีกและพูดว่า "เบนฮาดัดกล่าวว่า "ก่อนหน้านี้เราสั่งให้เจ้ามอบเงิน ทอง ภรรยาและลูก
ๆ ให้เรา
6 แต่พรุ่งนี้เวลานี้เราจะส่งคนของเราไปค้นบ้านของเจ้าและบ้านของข้าราชการเจ้า
สิ่งใดที่เจ้าหวงแหน พวกเขาจะหยิบเอาไป" "
7 กษัตริย์อิสราเอลจึงเรียกบรรดาผู้อาวุโสในแผ่นดินมาและพูดว่า "ดูเถิด
ชายคนนี้หาเรื่องทำร้ายเรา เขาเรียกร้องภรรยา ลูก ๆ เงินและทองของเรา และเราก็ไม่ได้ปฏิเสธเขา"
8 ผู้อาวุโสและประชาชนทั้งหมดตอบว่า "อย่าฟังและอย่ายอม"

9 กษัตริย์จึงบอกทูตของเบนฮาดัดว่า "จงทูลเจ้านายของข้าพเจ้าว่า
"ทุกอย่างที่ท่านเรียกร้องจากผู้รับใช้ของท่านครั้งแรก ข้าพเจ้าจะทำ แต่เรื่องใหม่นี้ข้าพเจ้าทำไม่ได้" "
ทูตจากไปและนำคำตอบกลับไปแจ้ง
10 เบนฮาดัดส่งข่าวกลับมาว่า "ขอให้บรรดาพระเจ้าลงโทษเราอย่างหนัก
หากฝุ่นดินในสะมาเรียยังมีพอให้คนที่ตามเรามาแต่ละคนหยิบได้เต็มกำมือ"
11 กษัตริย์อิสราเอลตอบว่า "บอกเขาว่า
"คนที่เพิ่งสวมเกราะอย่าโอ้อวดเหมือนคนที่ถอดเกราะหลังรบ" "
12 เมื่อเบนฮาดัดได้ยินคำตอบนั้น เขากับกษัตริย์องค์อื่นกำลังดื่มกันอยู่ในพลับพลา
เขาจึงสั่งคนของเขาว่า "เตรียมโจมตี!" พวกเขาก็เตรียมโจมตีเมือง
13 ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งเข้ามาหาอาหับ กษัตริย์อิสราเอลและพูดว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า
"เจ้าเห็นกองทัพใหญ่โตนี้ไหม" วันนี้เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือเจ้า
แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์" "
14 อาหับถามว่า "โดยใคร?"
ผู้เผยพระวจนะตอบว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า "โดยคนหนุ่มของบรรดาผู้ปกครองมณฑล" "
อาหับถามว่า "ใครจะเริ่มรบ?"
เขาตอบว่า "ท่าน"
15 อาหับจึงนับกำลังคนหนุ่มของบรรดาผู้ปกครองมณฑลได้สองร้อยสามสิบสองคน
จากนั้นนับกำลังชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ตามมาได้เจ็ดพันคน
16 พวกเขาออกไปตอนเที่ยง
ขณะนั้นเบนฮาดัดกับกษัตริย์สามสิบสององค์ที่ช่วยเขากำลังดื่มจนเมาอยู่ในพลับพลา
17 คนหนุ่มของบรรดาผู้ปกครองมณฑลออกไปก่อน เบนฮาดัดส่งคนออกไปสอดแนม
แล้วพวกเขารายงานว่า "มีคนออกมาจากสะมาเรีย"
18 เขาสั่งว่า "ไม่ว่าพวกเขาจะออกมาเพื่อสันติหรือเพื่อรบ จงจับเป็น"
19 คนหนุ่มของบรรดาผู้ปกครองมณฑลจึงออกจากเมืองพร้อมกองทัพที่ตามมา
20 แต่ละคนฆ่าศัตรูที่เผชิญหน้า ชาวซีเรียหนีไป ชาวอิสราเอลก็ไล่ตาม เบนฮาดัด
กษัตริย์ซีเรียหนีรอดไปบนหลังม้าพร้อมพลม้า
21 กษัตริย์อิสราเอลออกมาทำลายม้าและรถรบ และฆ่าชาวซีเรียเป็นจำนวนมาก
22 ผู้เผยพระวจนะเข้ามาหากษัตริย์อิสราเอลและพูดว่า "ไปเถิด
จงเสริมกำลังและวางแผนว่าจะทำอย่างไร เพราะพอถึงปีหน้า กษัตริย์ซีเรียจะยกทัพมารบกับท่านอีก"
23 ข้าราชการของกษัตริย์ซีเรียพูดกับเขาว่า "พระเจ้าของพวกเขาเป็นพระเจ้าแห่งภูเขา
พวกเขาจึงแข็งแกร่งกว่าเรา แต่ถ้าเราสู้กันในที่ราบ เราจะเหนือกว่าพวกเขาแน่
24 จงปลดกษัตริย์แต่ละองค์ออกจากตำแหน่ง แล้วตั้งผู้บัญชาการแทน
25 จงรวบรวมกองทัพใหม่ให้เท่ากับกองทัพที่เสียไป ทั้งม้าเท่าจำนวนม้าและรถรบเท่าจำนวนรถรบ
แล้วเราจะสู้กับพวกเขาในที่ราบและจะเหนือกว่าพวกเขาแน่"
เขาฟังคำแนะนำและทำตาม
26 พอถึงปีหน้า เบนฮาดัดก็รวบรวมชาวซีเรียยกทัพขึ้นไปยังอาเฟกเพื่อรบกับอิสราเอล
27 ชาวอิสราเอลถูกรวบรวมกำลังและได้รับเสบียง แล้วออกไปเผชิญหน้ากับพวกเขา
ชาวอิสราเอลตั้งค่ายต่อหน้าศัตรู ดูเหมือนลูกแพะสองฝูงเล็ก ๆ ส่วนชาวซีเรียมีเต็มแผ่นดิน
28 คนของพระเจ้าคนหนึ่งเข้ามาพูดกับกษัตริย์อิสราเอลว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า
"เพราะชาวซีเรียกล่าวว่า "พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา แต่ไม่ใช่พระเจ้าแห่งหุบเขา"
เราจึงจะมอบกองทัพใหญ่โตนี้ไว้ในมือเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์" "
29 ทั้งสองฝ่ายตั้งค่ายประจันหน้ากันเจ็ดวัน วันที่เจ็ดก็เริ่มรบ
ชาวอิสราเอลฆ่าทหารราบชาวซีเรียหนึ่งแสนคนในวันเดียว

30 คนที่เหลือหนีเข้าเมืองอาเฟก แต่กำแพงเมืองพังทับคนที่เหลืออยู่สองหมื่นเจ็ดพันคน
เบนฮาดัดหนีเข้าเมืองไปซ่อนในห้องชั้นใน
31 ข้าราชการของเขาพูดว่า "เราได้ยินว่าบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลมีเมตตา
ขอให้เราเอาผ้ากระสอบพันตัวและเอาเชือกพันศีรษะ แล้วไปหากษัตริย์อิสราเอล
บางทีเขาอาจไว้ชีวิตท่าน"
32 พวกเขาจึงเอาผ้ากระสอบพันตัวและเชือกพันศีรษะ ไปหากษัตริย์อิสราเอลแล้วพูดว่า
"เบนฮาดัดผู้รับใช้ของท่านขอว่า 'โปรดไว้ชีวิตข้า'"
กษัตริย์ถามว่า "เขายังมีชีวิตอยู่หรือ? เขาเป็นพี่น้องของเรา"
33 คนเหล่านั้นจับคำพูดนี้ไว้ทันทีและรีบตอบรับว่า "ใช่ เบนฮาดัดพี่น้องของท่าน"
กษัตริย์พูดว่า "ไปพาเขามา"
เบนฮาดัดออกมาหา แล้วกษัตริย์ก็ให้เขาขึ้นรถรบ
34 เบนฮาดัดพูดว่า "เมืองที่บิดาของข้ายึดไปจากบิดาของท่าน ข้าจะคืนให้
ท่านจะมีถนนของตนในดามัสกัส เหมือนที่บิดาของข้าเคยมีในสะมาเรีย"
อาหับตอบว่า "เราจะทำสัญญานี้กับท่านแล้วปล่อยท่านไป"
เขาจึงทำสัญญากับเบนฮาดัดและปล่อยเขาไป
35 คนหนึ่งในกลุ่มผู้เผยพระวจนะพูดกับเพื่อนตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ว่า "โปรดตีข้า"
แต่คนนั้นไม่ยอมตี
36 ผู้เผยพระวจนะจึงบอกว่า "เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ พอเจ้าแยกจากข้า
สิงโตจะฆ่าเจ้า" เมื่อเขาแยกจากไป สิงโตก็พบและฆ่าเขา
37 ผู้เผยพระวจนะพบอีกคนและพูดว่า "โปรดตีข้า"
คนนั้นตีจนเขาบาดเจ็บ
38 ผู้เผยพระวจนะจึงไปคอยกษัตริย์ข้างทางโดยเอาผ้าคาดศีรษะปิดตาไว้เพื่อปลอมตัว
39 เมื่อกษัตริย์ผ่านมา เขาร้องเรียกแล้วพูดว่า "ผู้รับใช้ของท่านเข้าไปร่วมรบ
มีชายคนหนึ่งพาคนมาให้ข้าและสั่งว่า 'จงเฝ้าคนนี้ไว้ ถ้าเขาหายไป ชีวิตของเจ้าจะต้องชดใช้ชีวิตเขา
มิฉะนั้นต้องจ่ายเงินหนึ่งทาเลนต์*'"
40 ระหว่างผู้รับใช้ของท่านวุ่นอยู่กับงานโน้นงานนี้ เขาก็หายไป"
กษัตริย์อิสราเอลตอบว่า "คำตัดสินของเจ้าก็เป็นอย่างนั้น เจ้าเองเป็นคนตัดสิน"
41 เขารีบเอาผ้าคาดศีรษะออกจากตา กษัตริย์อิสราเอลจึงจำได้ว่าเขาเป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง
42 เขาพูดกับกษัตริย์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า
'เพราะเจ้าปล่อยคนที่เรากำหนดให้ถูกทำลายให้พ้นมือเจ้า ชีวิตของเจ้าจะต้องชดใช้ชีวิตเขา
และประชาชนของเจ้าจะต้องชดใช้ประชาชนของเขา'"
43 กษัตริย์อิสราเอลกลับไปบ้านที่สะมาเรียด้วยความขุ่นเคืองและโกรธ

21

1 หลังจากนั้น นาโบทชาวยิสเรเอลมีสวนองุ่นแห่งหนึ่งในยิสเรเอล อยู่ติดกับพระราชวังของอาหับ
กษัตริย์แห่งสะมาเรีย
2 อาหับพูดกับนาโบทว่า "ยกสวนองุ่นของเจ้าให้เราเป็นสวนผักเถิด เพราะอยู่ใกล้บ้านเรา
เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าแก่เจ้าแทน หรือถ้าเจ้าพอใจ เราจะจ่ายเงินตามมูลค่า"
3 นาโบทตอบอาหับว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงห้ามไม่ให้ข้ายกมรดกของบรรพบุรุษให้ท่าน"
4 อาหับกลับบ้านด้วยความขุ่นเคืองและโกรธ เพราะนาโบทชาวยิสเรเอลบอกว่า
"ข้าจะไม่ยกมรดกของบรรพบุรุษให้ท่าน" เขานอนบนเตียง หันหน้าหนีและไม่ยอมกินอาหาร

* **20:39 20:39** หนึ่งทาเลนต์หนักประมาณสามสิบกิโลกรัม หรือหกสิบหกปอนด์

5 เยเซเบล ภรรยาของเขาเข้ามาถามว่า "ทำไมท่านถึงเศร้าใจจนไม่ยอมกินอาหาร""
6 เขาตอบว่า "เราไปพูดกับนาโบทชาวยิสเรเอลว่า "ขายสวนองุ่นของเจ้าให้เรา หรือถ้าเจ้าพอใจ
เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งแทน" แต่เขาตอบว่า "ข้าจะไม่ยกสวนองุ่นให้ท่าน" "
7 เยเซเบล ภรรยาของเขาพูดว่า "ท่านปกครองอาณาจักรอิสราเอลอยู่ไม่ใช่หรือ"
ลุกขึ้นกินอาหารและทำใจให้รื่นเริงเถิด ข้าจะยกสวนองุ่นของนาโบทชาวยิสเรเอลให้ท่าน"
8 นางจึงเขียนจดหมายในนามอาหับ ประทับตราของเขา
แล้วส่งไปยังผู้อาวุโสและขุนนางในเมืองของนาโบทซึ่งอาศัยอยู่ร่วมกับเขา
9 ในจดหมายนางสั่งว่า "จงประกาศให้ถืออดอาหารและจัดให้นาโบทนั่งในที่เด่นต่อหน้าประชาชน
10 จัดคนชั่วสองคนให้นั่งตรงข้ามเขาและเป็นพยานกล่าวหาว่า "เจ้าสาปแช่งพระเจ้าและกษัตริย์""
แล้วพาเขาออกไปขว้างหินให้ตาย"
11 ชาวเมืองของนาโบท ทั้งผู้อาวุโสและขุนนางที่อยู่ในเมืองนั้น
ทำตามคำสั่งในจดหมายที่เยเซเบลส่งมา
12 พวกเขาประกาศให้ถืออดอาหารและจัดให้นาโบทนั่งในที่เด่นต่อหน้าประชาชน
13 คนชั่วสองคนนั้นมานั่งตรงข้ามนาโบท และเป็นพยานต่อหน้าประชาชนกล่าวหาว่า
"นาโบทสาปแช่งพระเจ้าและกษัตริย์"" แล้วพวกเขาพานาโบทออกนอกเมืองและขว้างหินจนตาย
14 พวกเขาส่งข่าวถึงเยเซเบลว่า "นาโบทถูกขว้างหินตายแล้ว"
15 เมื่อเยเซเบลได้ยินว่านาโบทถูกขว้างหินตาย นางก็บอกอาหับว่า
"ลุกขึ้นไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวยิสเรเอลที่เขาไม่ยอมขายให้ท่านเถิด เพราะนาโบทตายแล้ว"
16 เมื่ออาหับได้ยินว่านาโบทตายแล้ว เขาก็ลุกขึ้นไปที่สวนองุ่นของนาโบทชาวยิสเรเอลเพื่อยึดไว้
17 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงเอลียาห์ชาวทิชบีว่า
18 "ลุกขึ้นไปพบอาหับ กษัตริย์อิสราเอลผู้พำนักในสะมาเรีย
เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบทและกำลังยึดสวนนี้
19 จงบอกเขาว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เจ้าฆ่าเขาแล้วยังยึดทรัพย์ของเขาอีกหรือ"" "
แล้วบอกอีกว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า "ตรงที่สุนัขเลียเลือดของนาโบท
สุนัขจะเลียเลือดของเจ้าเอง" "
20 อาหับพูดกับเอลียาห์ว่า "เจ้าพบเราแล้วหรือ ศัตรูของเรา""
เอลียาห์ตอบว่า "ข้าพบท่านแล้ว
เพราะท่านขายตัวเองให้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
21 ดูเถิด เราจะนำภัยมาเหนือเจ้า กวาดล้างเจ้าให้หมดสิ้น
และกำจัดทุกคนในราชวงศ์อาหับที่ปัสสาวะรดกำแพง* ไม่ว่าจะถูกกักไว้หรือเป็นอิสระในอิสราเอล
22 เราจะทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเป็นเหมือนราชวงศ์เยโรโบอัมบุตรเนบัท
และเหมือนราชวงศ์บาอาชาบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าทำให้เราโกรธและทำให้อิสราเอลทำบาป"
23 พระยาห์เวห์ตรัสถึงเยเซเบลด้วยว่า "สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงเมืองยิสเรเอล
24 คนของอาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน ส่วนคนที่ตายในทุ่ง นกในท้องฟ้าจะกิน"
25 ไม่เคยมีใครเหมือนอาหับที่ขายตัวเองให้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
โดยมีเยเซเบลผู้เป็นภรรยาคอยยุยง
26 เขาทำสิ่งน่ารังเกียจอย่างยิ่งโดยติดตามรูปเคารพ
เหมือนชาวอาโมไรต์ที่พระยาห์เวห์ทรงขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล
27 เมื่ออาหับได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น เขาฉีกเสื้อผ้า สวมผ้ากระสอบ อดอาหาร
นอนโดยสวมผ้ากระสอบ และเดินไปมาอย่างเศร้าสลด
28 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงเอลียาห์ชาวทิชบีว่า
29 "เห็นไหมว่าอาหับถ่อมตัวต่อเรา" เพราะเขาถ่อมตัวต่อเรา เราจะไม่นำภัยมาในสมัยของเขา
แต่จะนำภัยมาสู่ราชวงศ์ของเขาในสมัยบุตรชาย"

---

* **21:21 21:21** หรือ "ผู้ชาย"

22

1 ซีเรียกับอิสราเอลไม่มีสงครามกันเป็นเวลาสามปี
2 ในปีที่สาม เยโฮชาฟัท กษัตริย์ยูดาห์เดินทางลงมาหากษัตริย์อิสราเอล
3 กษัตริย์อิสราเอลพูดกับข้าราชการว่า "พวกเจ้ารู้ไหมว่าราโมทกิเลอาดเป็นของเรา
แต่เรากลับไม่ทำอะไรเพื่อยึดคืนจากกษัตริย์ซีเรีย"
4 แล้วเขาถามเยโฮชาฟัทว่า "ท่านจะไปรบที่ราโมทกิเลอาดกับเราหรือไม่"
เยโฮชาฟัทตอบกษัตริย์อิสราเอลว่า "ข้าเป็นฝ่ายเดียวกับท่าน
ประชาชนของข้าก็เหมือนประชาชนของท่าน ม้าของข้าก็เหมือนม้าของท่าน"
5 เยโฮชาฟัทพูดกับกษัตริย์อิสราเอลว่า "โปรดทูลถามพระยาห์เวห์เพื่อขอพระดำรัสก่อน"
6 กษัตริย์อิสราเอลจึงรวบรวมผู้เผยพระวจนะประมาณสี่ร้อยคนและถามว่า
"เราควรไปรบที่ราโมทกิเลอาดหรือควรงด"
พวกเขาตอบว่า "ขึ้นไปเถิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือกษัตริย์"
7 แต่เยโฮชาฟัทถามว่า "ที่นี่ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ให้เราทูลถามอีกหรือ"
8 กษัตริย์อิสราเอลตอบเยโฮชาฟัทว่า "ยังมีอีกคนที่เราทูลถามพระยาห์เวห์ผ่านเขาได้
คือมีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่เราเกลียดเขา เพราะเขาไม่เคยเผยพระวจนะเรื่องดีเกี่ยวกับเรา
มีแต่เรื่องร้าย"
เยโฮชาฟัทตอบว่า "กษัตริย์อย่าตรัสเช่นนั้นเลย"
9 กษัตริย์อิสราเอลจึงเรียกข้าราชการคนหนึ่งและสั่งว่า "รีบไปพามีคายาห์บุตรอิมลาห์มา"
10 ขณะนั้นกษัตริย์อิสราเอลกับเยโฮชาฟัท กษัตริย์ยูดาห์สวมเสื้อคลุมกษัตริย์
นั่งบนบัลลังก์ของแต่ละคนที่ลานโล่งตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย
ผู้เผยพระวจนะทั้งหมดกำลังเผยพระวจนะต่อหน้าพวกเขา
11 เศเดคียาห์บุตรเคนาอานาห์ทำเขาเหล็กไว้ แล้วพูดว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า
'ท่านจะใช้เขาเหล่านี้ขวิดชาวซีเรียจนพวกเขาพินาศ'"
12 ผู้เผยพระวจนะทุกคนก็เผยพระวจนะเช่นเดียวกันว่า "ขึ้นไปที่ราโมทกิเลอาดเถิด
ท่านจะได้รับชัยชนะ เพราะพระยาห์เวห์จะมอบเมืองนั้นไว้ในมือกษัตริย์"
13 ทูตที่ไปเรียกมีคายาห์พูดกับเขาว่า "ดูเถิด
ผู้เผยพระวจนะต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ากษัตริย์จะได้รับสิ่งดี
โปรดพูดให้เหมือนพวกเขาและบอกเรื่องดี"
14 มีคายาห์ตอบว่า "ข้าขอสาบานโดยพระยาห์เวห์ผู้ทรงมีชีวิตอยู่ พระยาห์เวห์ตรัสอะไรกับข้า
ข้าก็จะพูดตามนั้น"
15 เมื่อเขามาถึง กษัตริย์ถามว่า "มีคายาห์ เราควรไปรบที่ราโมทกิเลอาดหรือควรงด"
เขาตอบว่า "ขึ้นไปเถิด ท่านจะได้รับชัยชนะ พระยาห์เวห์จะมอบเมืองนั้นไว้ในมือกษัตริย์"
16 กษัตริย์พูดกับเขาว่า
"เราต้องให้เจ้าสาบานอีกกี่ครั้งว่าเจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระยาห์เวห์"
17 มีคายาห์จึงพูดว่า "ข้าเห็นชาวอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายบนภูเขา เหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีเจ้านาย ให้แต่ละคนกลับบ้านอย่างสันติ'"
18 กษัตริย์อิสราเอลพูดกับเยโฮชาฟัทว่า
"เราบอกท่านแล้วไม่ใช่หรือว่าเขาจะไม่เผยพระวจนะเรื่องดีเกี่ยวกับเรา มีแต่เรื่องร้าย"
19 มีคายาห์พูดต่อว่า "เพราะฉะนั้นจงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
ข้าเห็นพระยาห์เวห์ประทับบนบัลลังก์ กองทัพสวรรค์ทั้งหมดยืนข้างพระองค์ทั้งขวาและซ้าย
20 พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'ใครจะล่อให้อาหับยกทัพขึ้นไปและล้มตายที่ราโมทกิเลอาด'"
บ้างก็เสนออย่างหนึ่ง บ้างก็เสนออีกอย่างหนึ่ง

21 แล้ววิญญาณตนหนึ่งออกมายืนต่อหน้าพระยาห์เวห์และพูดว่า “ข้าจะล่อเขา”
22 พระยาห์เวห์ตรัสถามว่า “อย่างไร”
วิญญาณตอบว่า “ข้าจะออกไปเป็นวิญญาณแห่งการโกหกในปากผู้เผยพระวจนะทุกคนของเขา”
พระองค์ตรัสว่า “เจ้าจะล่อเขาได้และจะสำเร็จ ไปทำตามนั้น”
23 ฉะนั้นบัดนี้ พระยาห์เวห์ทรงให้วิญญาณแห่งการโกหกอยู่ในปากผู้เผยพระวจนะทั้งหมดของท่าน
และพระยาห์เวห์ได้ตรัสถึงภัยที่จะเกิดแก่ท่าน”
24 เศเดคียาห์บุตรเคนาอานาห์เข้ามาตบแก้มมีคายาห์แล้วถามว่า
“พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ออกจากข้าไปทางไหนจึงไปพูดกับเจ้า”
25 มีคายาห์ตอบว่า “ท่านจะรู้ในวันที่ท่านเข้าไปซ่อนในห้องชั้นใน”
26 กษัตริย์อิสราเอลสั่งว่า “จับมีคายาห์ส่งกลับไปหาอาโมนผู้ปกครองเมืองกับโยอาชบุตรของกษัตริย์
27 บอกว่า ‘กษัตริย์สั่งให้ขังคนนี้ไว้
และให้กินขนมปังกับน้ำอย่างคนทุกข์ยากจนกว่าเราจะกลับมาโดยสวัสดิภาพ’ ”
28 มีคายาห์พูดว่า “ถ้าท่านกลับมาโดยสวัสดิภาพจริง พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสผ่านข้า” แล้วเขาพูดว่า
“ประชาชนทุกคน จงฟัง”
29 กษัตริย์อิสราเอลกับเยโฮชาฟัท กษัตริย์ยูดาห์จึงยกทัพขึ้นไปที่ราโมทกิเลอาด
30 กษัตริย์อิสราเอลบอกเยโฮชาฟัทว่า “เราจะปลอมตัวเข้ารบ ส่วนท่านสวมเสื้อคลุมกษัตริย์ไว้”
กษัตริย์อิสราเอลจึงปลอมตัวเข้ารบ
31 กษัตริย์ซีเรียได้สั่งผู้บัญชาการรถรบทั้งสามสิบสองคนว่า
“อย่ารบกับใครไม่ว่าจะมีตำแหน่งต่ำหรือสูง จงมุ่งรบกับกษัตริย์อิสราเอลเท่านั้น”
32 เมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นเยโฮชาฟัท พวกเขาก็พูดว่า “นี่ต้องเป็นกษัตริย์อิสราเอลแน่”
แล้วมุ่งเข้าไปโจมตี เยโฮชาฟัทจึงร้องตะโกน
33 พอผู้บัญชาการรถรบเห็นว่าเขาไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็เลิกไล่ตาม
34 ชายคนหนึ่งยิงธนูไปโดยไม่เล็ง ลูกธนูถูกกษัตริย์อิสราเอลตรงรอยต่อของเกราะ
เขาจึงสั่งคนขับรถรบว่า “หันรถกลับ พาเราออกจากสนามรบ เราบาดเจ็บหนัก”
35 วันนั้นการรบยิ่งดุเดือดขึ้น กษัตริย์ถูกพยุงให้ยืนอยู่ในรถรบหันหน้าไปทางชาวซีเรีย
และสิ้นชีวิตตอนเย็น เลือดจากบาดแผลไหลลงไปที่พื้นรถรบ
36 พอใกล้ตะวันตกดิน มีเสียงร้องประกาศไปทั่วกองทัพว่า “ทุกคนกลับเมืองของตน
กลับแผ่นดินของตน”
37 กษัตริย์สิ้นชีวิตและถูกนำกลับไปสะมาเรีย พวกเขาฝังเขาไว้ที่นั่น
38 พวกเขาล้างรถรบที่สระน้ำสะมาเรีย สุนัขเลียเลือดของเขาตรงที่หญิงโสเภณีอาบน้ำ
ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ตรัสไว้
39 ส่วนเรื่องราวอื่น ๆ ของอาหับ ทั้งสิ่งที่เขาทำ พระราชวังงาช้างที่เขาสร้าง และเมืองต่าง ๆ
ที่เขาสร้าง มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ”
40 อาหับล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ อาหัสยาห์บุตรชายขึ้นครองราชย์แทน
41 เยโฮชาฟัทบุตรอาสาเริ่มครองราชย์เหนือยูดาห์ในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหับ กษัตริย์อิสราเอล
42 เยโฮชาฟัทอายุสามสิบห้าปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์ในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี
มารดาของเขาชื่ออาซูบาห์บุตรสาวชิลฮี
43 เขาดำเนินตามทางของอาสาบิดาทุกประการ ไม่หันเหจากทางนั้น
และทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่สถานบูชาบนที่สูงยังคงตั้งอยู่
ประชาชนยังคงถวายเครื่องบูชาและเผาเครื่องหอมที่นั่น
44 เยโฮชาฟัททำสันติภาพกับกษัตริย์อิสราเอล

45 ส่วนเรื่องราวอื่น ๆ ของเยโฮชาฟัท ทั้งความกล้าหาญและการศึกของเขา
มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ยูดาห์ไม่ใช่หรือ
46 เขากำจัดชายค้าประเวณีที่ยังเหลืออยู่จากสมัยอาสาบิดาออกจากแผ่นดิน
47 ขณะนั้นเอโดมไม่มีกษัตริย์ มีผู้ว่าการปกครองแทน
48 เยโฮชาฟัทต่อเรือทาร์ชิชเพื่อไปนำทองจากโอฟีร์ แต่เรือไม่ได้ออกเดินทาง
เพราะอับปางที่เอซีโอนเกเบอร์
49 อาหัสยาห์บุตรอาหับพูดกับเยโฮชาฟัทว่า ให้คนของข้าไปกับคนของท่านในเรือเถิด
แต่เยโฮชาฟัทไม่ยอม
50 เยโฮชาฟัทล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและถูกฝังกับพวกเขาในนครของดาวิดบรรพบุรุษของเขา
เยโฮรัมบุตรชายขึ้นครองราชย์แทน
51 อาหัสยาห์บุตรอาหับเริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลในสะมาเรียในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโฮชาฟัท
กษัตริย์ยูดาห์ และครองราชย์เหนืออิสราเอลสองปี
52 เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ดำเนินตามทางของบิดา มารดา
และเยโรโบอัมบุตรเนบัท ผู้ทำให้อิสราเอลทำบาป
53 เขารับใช้และนมัสการบาอัล ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงโกรธ
เช่นเดียวกับทุกสิ่งที่บิดาของเขาทำ

พงศ์กษัตริย์ เล่มสอง

1 โมอับกบฏต่ออิสราเอลหลังจากอาหับสิ้นชีวิต

2 อาหัสยาห์พลัดตกผ่านช่องตาข่ายในห้องชั้นบนที่สะมาเรีย และล้มป่วย เขาจึงส่งผู้นำสารไปสั่งว่า
“จงไปถามบาอัลเซบูบ เทพเจ้าแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่”
3 แต่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์* กล่าวแก่เอลียาห์ชาวทิชบีว่า
“จงไปพบผู้นำสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และบอกพวกเขาว่า ‘พวกเจ้าไปถามบาอัลเซบูบ
เทพเจ้าแห่งเอโครน เพราะไม่มีพระเจ้า† ในอิสราเอลหรือ’
4 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เจ้าจะไม่ลงมาจากเตียงที่เจ้าขึ้นไปนอน
แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน’ ” แล้วเอลียาห์ก็จากไป
5 ผู้นำสารกลับมาหากษัตริย์ เขาจึงถามพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้ากลับมา”
6 พวกเขาตอบว่า “มีชายคนหนึ่งมาพบพวกเราและบอกว่า ‘จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ส่งพวกเจ้ามา
และบอกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เจ้าส่งคนไปถามบาอัลเซบูบ เทพเจ้าแห่งเอโครน
เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลหรือ’ เพราะฉะนั้น เจ้าจะไม่ลงมาจากเตียงที่เจ้าขึ้นไปนอน
แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน’ ’ ”
7 กษัตริย์ถามพวกเขาว่า “ชายที่มาพบพวกเจ้าและพูดอย่างนี้มีลักษณะอย่างไร”
8 พวกเขาตอบว่า “เขาเป็นชายมีขนดก และคาดเข็มขัดหนังรอบเอว”
กษัตริย์จึงพูดว่า “นั่นคือเอลียาห์ชาวทิชบี”
9 แล้วกษัตริย์ส่งนายกองพร้อมทหารห้าสิบคนไปหาเอลียาห์ เขาขึ้นไปหาเอลียาห์ และดูสิ‡
เอลียาห์กำลังนั่งอยู่บนยอดเนินเขา หัวหน้าทหารพูดกับเขาว่า “คนของพระเจ้า กษัตริย์สั่งว่า
‘ลงมา’ ”
10 เอลียาห์ตอบนายกองคนนั้นว่า “ถ้าข้าพเจ้าเป็นคนของพระเจ้า
ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าเผาผลาญท่านกับทหารห้าสิบคนของท่าน”
แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าและเผาผลาญเขากับทหารห้าสิบคน
11 กษัตริย์ส่งนายกองอีกคนหนึ่งพร้อมทหารห้าสิบคนไปหาเอลียาห์อีก เขาพูดกับเอลียาห์ว่า
“คนของพระเจ้า กษัตริย์สั่งว่า ‘รีบลงมา’ ”
12 เอลียาห์ตอบพวกเขาว่า “ถ้าข้าพเจ้าเป็นคนของพระเจ้า
ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าเผาผลาญท่านกับทหารห้าสิบคนของท่าน”
แล้วไฟของพระเจ้าก็ลงมาจากฟ้าและเผาผลาญเขากับทหารห้าสิบคน
13 กษัตริย์ส่งนายกองคนที่สามพร้อมทหารห้าสิบคนไปอีก
นายกองคนที่สามขึ้นไปคุกเข่าต่อหน้าเอลียาห์ วิงวอนเขาว่า “คนของพระเจ้า
โปรดเห็นแก่ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้าสิบคนนี้ด้วย
14 ดูสิ ไฟลงมาจากฟ้าและเผาผลาญนายกองสองคนก่อนหน้านี้พร้อมกับทหารห้าสิบคนของพวกเขา
แต่ตอนนี้โปรดเห็นแก่ชีวิตของข้าพเจ้าด้วย”
15 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กล่าวแก่เอลียาห์ว่า “ลงไปกับเขาเถิด อย่ากลัวเขา”
เอลียาห์จึงลุกขึ้นลงไปกับเขาหากษัตริย์

---

* **1:3** ในฉบับภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นแปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู “יהוה” ปกติออกเสียงว่า ยาห์เวห์” † **1:3** คำฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” (เอโลฮิม” ‡ **1:9** คำว่า “ดูสิ” มาจากคำฮีบรู “הִנֵּה” มีความหมายว่า มองดู สังเกต จงดู หรือเพ่งมอง และมักใช้เป็นคำอุทาน

16 เขาพูดกับกษัตริย์ว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เพราะเจ้าได้ส่งผู้นำสารไปถามบาอัลเซบูบ
เทพเจ้าแห่งเอโครน เป็นเพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลให้เจ้าทูลถามพระดำรัสของพระองค์หรือ"
เพราะฉะนั้น เจ้าจะไม่ลงมาจากเตียงที่เจ้าขึ้นไปนอน แต่เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน" "
17 อาหัสยาห์จึงตายตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่เอลียาห์กล่าวไว้
เยโฮรัมขึ้นครองราชย์แทนเขาในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮรัมบุตรเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์
เพราะอาหัสยาห์ไม่มีบุตรชาย
18 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลอาหัสยาห์และทุกสิ่งที่เขาทำไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของ
บรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ"

2

1 เมื่อพระยาห์เวห์กำลังจะรับเอลียาห์ขึ้นสู่สวรรค์ด้วยลมหมุน
เอลียาห์กับเอลีชาออกจากกิลกาลด้วยกัน
2 เอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า "โปรดอยู่ที่นี่เถิด เพราะพระยาห์เวห์ส่งข้าพเจ้าไปถึงเบธเอล"
เอลีชาตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่จริง และท่านก็มีชีวิตอยู่จริง ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไป"
แล้วทั้งสองก็ลงไปยังเบธเอล
3 เหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะที่เบธเอลออกมาหาเอลีชาและพูดกับเขาว่า "ท่านรู้หรือไม่ว่า
วันนี้พระยาห์เวห์จะรับอาจารย์ของท่านไปจากท่าน""
เขาตอบว่า "รู้ ข้าพเจ้ารู้แล้ว เงียบไว้เถิด"
4 เอลียาห์พูดกับเขาว่า "เอลีชา โปรดอยู่ที่นี่เถิด เพราะพระยาห์เวห์ส่งข้าพเจ้าไปเยรีโค"
เขาตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่จริง และท่านก็มีชีวิตอยู่จริง ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไป"
แล้วทั้งสองก็มาถึงเยรีโค
5 เหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะที่เยรีโคเข้ามาหาเอลีชาและพูดกับเขาว่า "ท่านรู้หรือไม่ว่า
วันนี้พระยาห์เวห์จะรับอาจารย์ของท่านไปจากท่าน""
เขาตอบว่า "รู้ ข้าพเจ้ารู้แล้ว เงียบไว้เถิด"
6 เอลียาห์พูดกับเขาว่า "โปรดอยู่ที่นี่เถิด เพราะพระยาห์เวห์ส่งข้าพเจ้าไปแม่น้ำจอร์แดน"
เขาตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่จริง และท่านก็มีชีวิตอยู่จริง ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไป"
แล้วทั้งสองก็เดินต่อไป
7 ชายห้าสิบคนจากเหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะตามไปและยืนอยู่ห่าง ๆ ตรงข้ามกับทั้งสองคน
ส่วนเอลียาห์กับเอลีชายืนอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดน
8 เอลียาห์เอาเสื้อคลุมของตนมาม้วน แล้วฟาดลงบนผิวน้ำ น้ำก็แยกออกไปคนละด้าน
ทั้งสองจึงข้ามไปบนพื้นแห้ง
9 เมื่อข้ามไปแล้ว เอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า "จงขอมาเถิดว่าอยากให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้เจ้า
ก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกรับไปจากเจ้า"
เอลีชาตอบว่า "ขอให้ข้าพเจ้าได้รับส่วนแบ่งจากจิตวิญญาณของท่านเป็นสองเท่า"
10 เอลียาห์ตอบว่า "เจ้าขอสิ่งที่ยาก หากเจ้าเห็นข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้าถูกรับไปจากเจ้า
เจ้าจะได้รับตามที่ขอ แต่ถ้าเจ้าไม่เห็น ก็จะไม่ได้"
11 ขณะที่ทั้งสองเดินและพูดคุยกันต่อไป ดูสิ
มีรถรบเพลิงคันหนึ่งกับม้าเพลิงมาแยกทั้งสองคนออกจากกัน แล้วเอลียาห์ก็ขึ้นสู่สวรรค์ด้วยลมหมุน
12 เอลีชาเห็นเหตุการณ์นั้นจึงร้องว่า "บิดาของข้าพเจ้า บิดาของข้าพเจ้า
รถรบของอิสราเอลและพลม้าของอิสราเอล""
แล้วเขาก็ไม่เห็นเอลียาห์อีก เอลีชาจึงจับเสื้อผ้าของตนฉีกออกเป็นสองชิ้น
13 เขาหยิบเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมาจากตัวเอลียาห์ขึ้น แล้วกลับไปยืนที่ริมแม่น้ำจอร์แดน

14 เขาเอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงบนผิวน้ำ แล้วพูดว่า "พระยาห์เวห์
พระเจ้าของเอลียาห์ อยู่ที่ไหน?" น้ำก็แยกออกจากกัน และเอลีชาก็ข้ามไป
15 เมื่อเหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะที่เยรีโคซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเห็นเขา พวกเขาพูดว่า
"จิตวิญญาณของเอลียาห์มาอยู่กับเอลีชาแล้ว"
แล้วพวกเขาก็มาพบเอลีชาและก้มกราบลงกับพื้นต่อหน้าเขา
16 พวกเขาพูดกับเขาว่า "ดูสิ ในหมู่ผู้รับใช้ของท่านมีชายแข็งแรงห้าสิบคน
โปรดให้พวกเขาไปตามหาอาจารย์ของท่านเถิด บางทีพระวิญญาณของพระยาห์เวห์อาจยกเขาขึ้นแล้ว
วางไว้บนภูเขาลูกใดลูกหนึ่งหรือในหุบเขาแห่งใดแห่งหนึ่ง"
เขาตอบว่า "อย่าส่งไปเลย"
17 แต่พวกเขารบเร้าเขาจนเอลีชารู้สึกกระดากใจ เขาจึงพูดว่า "ส่งไปเถิด"
พวกเขาจึงส่งชายห้าสิบคนไปค้นหาอยู่สามวัน แต่ก็ไม่พบเอลียาห์
18 พวกเขากลับมาหาเอลีชาขณะที่เขายังอยู่ที่เยรีโค เขาจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าบอกแล้วไม่ใช่หรือว่า
"อย่าไป"?"
19 ชาวเมืองพูดกับเอลีชาว่า "ดูสิ ทำเลของเมืองนี้ดีอย่างที่ท่านเห็น
แต่น้ำไม่ดีและแผ่นดินไม่เกิดผล"
20 เขาพูดว่า "เอาโถใบใหม่มาให้ข้าพเจ้า แล้วใส่เกลือลงไป" พวกเขาจึงนำมาให้
21 เอลีชาออกไปที่ตาน้ำ โยนเกลือลงไป แล้วพูดว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราได้รักษาน้ำนี้แล้ว
จากนี้ไปน้ำนี้จะไม่ทำให้มีคนตายหรือทำให้แผ่นดินไม่เกิดผลอีก" "
22 น้ำนั้นจึงได้รับการรักษาจนถึงทุกวันนี้ ตามคำที่เอลีชากล่าวไว้
23 เอลีชาขึ้นจากที่นั่นไปยังเบธเอล ขณะที่กำลังเดินขึ้นไปตามทาง
มีเด็กหนุ่มบางคนออกมาจากเมืองและเยาะเย้ยเขาว่า "ขึ้นไปสิ เจ้าหัวล้าน" ขึ้นไปสิ เจ้าหัวล้าน!"
24 เขาหันกลับไปมองพวกนั้นและสาปแช่งพวกเขาในพระนามของพระยาห์เวห์
แล้วมีหมีตัวเมียสองตัวออกมาจากป่าและขย้ำเด็กหนุ่มเหล่านั้นสี่สิบสองคน
25 เอลีชาไปจากที่นั่นยังภูเขาคารเมล แล้วจากที่นั่นก็กลับไปสะมาเรีย

3

1 เยโฮรัมบุตรอาหับเริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลในสะมาเรีย
ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และครองราชย์สิบสองปี
2 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ไม่เหมือนบิดาและมารดาของเขา
เพราะเขารื้อเสาบูชาบาอัลที่บิดาของเขาสร้างไว้ออกไป
3 ถึงกระนั้น เขายังคงยึดติดกับบาปของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
เขาไม่ได้หันจากบาปเหล่านั้น
4 เมชากษัตริย์แห่งโมอับเป็นผู้เลี้ยงแกะ
เขาส่งลูกแกะหนึ่งแสนตัวและขนแกะผู้หนึ่งแสนตัวให้กษัตริย์แห่งอิสราเอล
5 แต่เมื่ออาหับสิ้นชีวิต กษัตริย์แห่งโมอับก็กบฏต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล
6 ในเวลานั้นกษัตริย์เยโฮรัมออกจากสะมาเรียและรวบรวมกำลังพลอิสราเอลทั้งหมด
7 เขาส่งข่าวไปหาเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "กษัตริย์แห่งโมอับกบฏต่อข้าแล้ว
ท่านจะไปกับข้าเพื่อรบกับโมอับหรือไม่?"
เยโฮชาฟัทตอบว่า "ข้าจะไป ข้ากับท่านเป็นพวกเดียวกัน
ประชาชนของข้ากับประชาชนของท่านก็เช่นกัน ม้าของข้ากับม้าของท่านก็เช่นกัน"
8 แล้วเยโฮชาฟัทถามว่า "เราจะขึ้นไปทางไหน?"
เยโฮรัมตอบว่า "ทางถิ่นทุรกันดารแห่งเอโดม"

9 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงไปกับกษัตริย์แห่งยูดาห์และกษัตริย์แห่งเอโดม
พวกเขาเดินทัพอ้อมเป็นเวลาเจ็ดวัน แต่ไม่มีน้ำสำหรับกองทัพหรือสัตว์ที่ไปกับกองทัพ
10 กษัตริย์แห่งอิสราเอลพูดว่า "แย่แล้ว"
พระยาห์เวห์เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มารวมกันเพื่อให้อยู่ในอำนาจของโมอับ"
11 แต่เยโฮชาฟัทถามว่า "ที่นี่ไม่มีผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์สักคนหรือ
เพื่อเราจะได้ทูลถามพระยาห์เวห์ผ่านเขา""
ผู้รับใช้คนหนึ่งของกษัตริย์แห่งอิสราเอลตอบว่า "เอลีชาบุตรชาฟัท
ผู้เคยคอยเทน้ำล้างมือให้เอลียาห์อยู่ที่นี่"
12 เยโฮชาฟัทพูดว่า "พระดำรัสของพระยาห์เวห์อยู่กับเขา" ดังนั้นกษัตริย์แห่งอิสราเอล เยโฮชาฟัท
และกษัตริย์แห่งเอโดมจึงลงไปหาเอลีชา
13 เอลีชาพูดกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ข้าพเจ้าเกี่ยวอะไรกับท่าน"
ไปหาพวกผู้เผยพระวจนะของบิดาท่านและพวกผู้เผยพระวจนะของมารดาท่านเถิด"
กษัตริย์แห่งอิสราเอลตอบว่า "ไม่
เพราะพระยาห์เวห์เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มารวมกันเพื่อให้อยู่ในอำนาจของโมอับ"
14 เอลีชาพูดว่า "พระยาห์เวห์จอมทัพผู้ทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์
ถ้าไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าให้เกียรติเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์
ข้าพเจ้าจะไม่มองหน้าท่านหรือเหลียวแลท่านเลย
15 แต่ตอนนี้จงนำนักดนตรีมาให้ข้าพเจ้า" เมื่อนักดนตรีบรรเลง
อำนาจของพระยาห์เวห์ก็มาเหนือเอลีชา
16 เขาพูดว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า "จงทำให้หุบเขานี้เต็มไปด้วยร่องน้ำ"
17 เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่า "พวกเจ้าจะไม่เห็นลมและจะไม่เห็นฝน แต่หุบเขานี้จะเต็มไปด้วยน้ำ
พวกเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งพวกเจ้าเอง ฝูงปศุสัตว์ และสัตว์อื่น ๆ ของพวกเจ้า
18 สำหรับพระยาห์เวห์แล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องง่าย
พระองค์จะมอบชาวโมอับให้อยู่ในอำนาจของพวกท่านด้วย
19 พวกท่านจะโจมตีเมืองที่มีป้อมปราการทุกเมืองและเมืองชั้นดีทุกแห่ง โค่นต้นไม้ดีทุกต้น
อุดตาน้ำทุกแห่ง และทำลายที่ดินดีทุกแปลงด้วยก้อนหิน" "
20 ในตอนเช้า ประมาณเวลาถวายเครื่องบูชา ดูสิ น้ำไหลมาจากทางเอโดม
และแผ่นดินแถบนั้นก็เต็มไปด้วยน้ำ
21 เมื่อชาวโมอับทั้งหมดได้ยินว่ากษัตริย์ทั้งหลายยกทัพมารบกับพวกเขา พวกเขาก็รวมตัวกัน
ทุกคนที่สามารถสวมเกราะออกรบได้ ตั้งแต่คนหนุ่มจนถึงคนแก่ และยืนประจำอยู่ที่ชายแดน
22 พวกเขาลุกขึ้นแต่เช้า แสงอาทิตย์ส่องบนผิวน้ำ
และชาวโมอับที่อยู่ฝั่งตรงข้ามเห็นน้ำนั้นแดงเหมือนเลือด
23 พวกเขาพูดว่า "นี่คือเลือด" กษัตริย์เหล่านั้นคงถูกทำลายแล้ว และพวกเขาคงฆ่าฟันกันเอง
ตอนนี้ชาวโมอับเอ๋ย ไปเอาของปล้นกันเถิด""
24 เมื่อพวกเขามาถึงค่ายอิสราเอล ชาวอิสราเอลก็ลุกขึ้นโจมตีชาวโมอับจนพวกเขาหนีไป
ชาวอิสราเอลรุกเข้าไปในแผ่นดินและโจมตีชาวโมอับต่อไป
25 พวกเขาทำลายเมืองต่าง ๆ และแต่ละคนโยนก้อนหินลงในที่ดินดีทุกแปลงจนเต็ม
พวกเขายังอุดตาน้ำทุกแห่งและโค่นต้นไม้ดีทั้งหมด จนในคีร์ฮาเรเชทเหลือเพียงก้อนหิน
แต่พวกนักเหวี่ยงหินยังเข้าโอบรอบและโจมตีเมืองนั้น
26 เมื่อกษัตริย์แห่งโมอับเห็นว่าการรบรุนแรงเกินกำลัง
เขาจึงนำทหารถือดาบเจ็ดร้อยคนพยายามตีฝ่าไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม แต่ทำไม่สำเร็จ

27 แล้วเขานำบุตรชายคนโตซึ่งจะขึ้นครองราชย์แทน มาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาบนกำแพงเมือง
เกิดความโกรธแค้นอย่างรุนแรงต่ออิสราเอล
พวกเขาจึงถอนทัพออกจากเขาและกลับไปยังแผ่นดินของตน

4

1 หญิงคนหนึ่งในบรรดาภรรยาของเหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะร้องทุกข์ต่อเอลีชาว่า
"ผู้รับใช้ของท่านคือสามีของดิฉันตายแล้ว ท่านก็รู้ว่าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระยาห์เวห์
แต่ตอนนี้เจ้าหนี้มาเพื่อจะเอาลูกทั้งสองคนของดิฉันไปเป็นทาส"
2 เอลีชาถามนางว่า "ข้าจะช่วยอะไรเจ้าได้" บอกข้ามาว่าในบ้านเจ้ามีอะไรบ้าง""
นางตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านเลยนอกจากน้ำมันหนึ่งไห"
3 เขาจึงบอกว่า "ไปขอยืมภาชนะเปล่าจากเพื่อนบ้านทุกคน อย่าขอยืมมาเพียงไม่กี่ใบ
4 แล้วเข้าไปในบ้าน ปิดประตูให้เหลือเพียงเจ้ากับลูกชายทั้งสองของเจ้า
จากนั้นเทน้ำมันลงในภาชนะเหล่านั้นทั้งหมด ใบไหนเต็ม แล้วก็ยกออกไปไว้ต่างหาก"
5 นางจึงไปจากเขา แล้วปิดประตูอยู่กับลูกชายทั้งสอง ลูก ๆ นำภาชนะมาให้นาง
ส่วนนางก็เทน้ำมันใส่
6 เมื่อภาชนะเต็มหมดแล้ว นางพูดกับลูกชายว่า "เอาภาชนะมาให้อีกใบหนึ่ง"
เขาตอบว่า "ไม่มีภาชนะเหลือแล้ว" แล้วน้ำมันก็หยุดไหล
7 นางจึงไปบอกคนของพระเจ้า เขากล่าวว่า "ไปขายน้ำมันแล้วใช้หนี้เสีย
ส่วนเงินที่เหลือให้เจ้ากับลูกชายใช้ดำรงชีวิต"
8 วันหนึ่งเอลีชาเดินทางไปชูเนม ที่นั่นมีหญิงผู้มีฐานะคนหนึ่ง
นางคะยั้นคะยอให้เขารับประทานอาหาร ต่อมาเมื่อใดที่เขาผ่านมาเขาก็จะแวะเข้าไปกินอาหารที่นั่น
9 นางพูดกับสามีว่า "ฉันรู้ว่าชายผู้นี้ที่ผ่านเราไปมาเสมอเป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า
10 เรามาทำห้องเล็กๆบนดาดฟ้าให้เขาเถิด แล้วเอาเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และเชิงตะเกียงไว้ในห้อง
เมื่อเขามาหาเราก็จะได้พักที่นั่น"
11 วันหนึ่ง เมื่อเอลีชามาถึง เขาขึ้นไปในห้องนั้น และนอนพัก
12 เขาพูดกับเกหะซีผู้รับใช้ว่า "ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนั้นมา" เมื่อเกหะซีเรียกนางมา
นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าเขา
13 เอลีชาพูดกับเกหะซีว่า "บอกนางว่า "เจ้าลำบากดูแลพวกเรามากมายอย่างนี้
เราจะทำอะไรให้เจ้าได้บ้าง" เจ้าต้องการให้เราพูดกับกษัตริย์หรือผู้บัญชาการกองทัพให้หรือไม่"" "
นางตอบว่า "ดิฉันอยู่ท่ามกลางคนของดิฉันเอง"
14 เอลีชาถามว่า "ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอะไรให้นางได้""
เกหะซีตอบว่า "นางไม่มีลูกชายแน่นอน และสามีของนางก็แก่แล้ว"
15 เอลีชาจึงบอกว่า "เรียกนางมา" เมื่อเกหะซีเรียก นางก็มายืนที่ประตู
16 เอลีชาพูดว่า "ประมาณเวลานี้ในปีหน้าเจ้าจะได้อุ้มลูกชาย"
นางตอบว่า "อย่าเลย นายของดิฉัน คนของพระเจ้า โปรดอย่าหลอกผู้รับใช้ของท่านเลย"
17 หญิงนั้นตั้งครรภ์ และเมื่อเวียนมาถึงช่วงเวลาเดียวกันในปีถัดมา
นางก็คลอดลูกชายตามที่เอลีชาได้บอกไว้
18 เมื่อเด็กโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาพ่อซึ่งอยู่กับคนเกี่ยวข้าว
19 เด็กพูดกับพ่อว่า "ปวดหัว" ปวดหัว""
พ่อจึงสั่งผู้รับใช้ว่า "อุ้มเขาไปหาแม่"
20 ผู้รับใช้อุ้มเด็กไปหาแม่ เด็กนั่งอยู่บนตักนางจนถึงเที่ยง แล้วก็ตาย

21 นางขึ้นไปวางเขาไว้บนเตียงของคนของพระเจ้า ปิดประตูไว้แล้วออกมา
22 นางเรียกสามีและพูดว่า "โปรดส่งผู้รับใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน
ฉันจะรีบไปหาคนของพระเจ้า แล้วกลับมา"
23 เขาถามว่า "วันนี้เจ้าจะไปหาเขาทำไม วันนี้ไม่ใช่วันเดือนใหม่หรือวันสะบาโต"
นางตอบว่า "ทุกอย่างเรียบร้อยดี"
24 แล้วนางก็ผูกอานลาและพูดกับผู้รับใช้ว่า "ขับลาไปข้างหน้า อย่าชะลอฝีเท้า เพราะเห็นแก่ฉัน
เว้นแต่ฉันจะบอก"
25 นางจึงเดินทางไปหาคนของพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล เมื่อคนของพระเจ้าเห็นนางแต่ไกล
เขาพูดกับเกหะซีผู้รับใช้ว่า "ดูสิ นั่นหญิงชาวชูเนม
26 รีบวิ่งไปพบนางและถามว่า "เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง สามีของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง
ลูกของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง" "
นางตอบว่า "สบายดี"
27 เมื่อนางมาถึงคนของพระเจ้าที่เนินเขา นางก็กุมเท้าของเขาไว้ เกหะซีเข้ามาจะผลักนางออก
แต่คนของพระเจ้าพูดว่า "ปล่อยนางเถิด เพราะนางทุกข์ใจอย่างยิ่ง
พระยาห์เวห์ทรงปิดบังเรื่องนี้จากข้าและไม่ได้บอกข้า"
28 แล้วนางพูดว่า "นายของดิฉัน ดิฉันเคยขอลูกชายจากท่านหรือ ดิฉันไม่ได้บอกท่านแล้วหรือว่า
"อย่าหลอกดิฉัน"?"
29 เอลีชาจึงพูดกับเกหะซีว่า "เหน็บชายเสื้อไว้ที่เอว ถือไม้เท้าของข้า แล้วไปเถิด
หากพบใครระหว่างทางอย่าทักทายเขา และถ้ามีใครทักทายเจ้าก็อย่าตอบ
แล้วเอาไม้เท้าของข้าวางบนหน้าของเด็ก"
30 แต่แม่ของเด็กพูดว่า
"ขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์อยู่และต่อชีวิตของท่านว่าดิฉันจะไม่ทิ้งท่าน"
เอลีชาจึงลุกขึ้นและตามนางไป
31 เกหะซีไปล่วงหน้าพวกเขาและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็ก แต่ไม่มีเสียงหรือการตอบสนอง
เขาจึงกลับมาพบเอลีชาและบอกว่า "เด็กยังไม่ตื่น"
32 เมื่อเอลีชาเข้าไปในบ้าน ดูสิ เด็กตายแล้ว และนอนอยู่บนเตียงของคนของพระเจ้า
33 เขาจึงเข้าไปปิดประตูให้เหลือเพียงเขากับเด็ก แล้วอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
34 จากนั้นเขาขึ้นไปนอนทาบบนตัวเด็ก เอาปากของตนประกบปากเด็ก ตาต่อตา มือทาบมือ
เขาเหยียดตัวทาบอยู่บนเด็ก แล้วเนื้อของเด็กก็เริ่มอุ่นขึ้น
35 เอลีชาลงมาเดินไปกลับในบ้านหนึ่งรอบ แล้วขึ้นไปเหยียดตัวทาบเด็กอีกครั้ง เด็กจามเจ็ดครั้ง
แล้วลืมตาขึ้น
36 เอลีชาเรียกเกหะซีและพูดว่า "ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนั้นมา" เกหะซีจึงเรียกนาง
เมื่อนางเข้ามาหา เอลีชาพูดว่า "อุ้มลูกของเจ้าไปเถิด"
37 นางเข้ามาทรุดลงที่เท้าของเขา และก้มตัวลงถึงพื้น แล้วจึงอุ้มลูกชายออกไป
38 เอลีชากลับไปยังกิลกาล ขณะนั้นเกิดการกันดารอาหารในแผ่นดิน
เหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะกำลังนั่งอยู่ต่อหน้าเขา เขาจึงพูดกับผู้รับใช้ว่า "ตั้งหม้อใบใหญ่
แล้วต้มแกงให้เหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะ"
39 คนหนึ่งออกไปเก็บพืชในทุ่ง เขาพบเถาป่าและเก็บลูกน้ำเต้าป่าจากเถานั้นจนเต็มชายเสื้อ
แล้วกลับมาหั่นใส่หม้ออาหาร โดยไม่รู้ว่ามันคืออะไร
40 เมื่อพวกเขาตักให้คนเหล่านั้นกิน พอกินอาหารนั้นเข้าไปก็ร้องว่า "คนของพระเจ้า
แกงหม้อนี้กินแล้วตายแน่" แล้วพวกเขาก็กินต่อไม่ได้
41 เอลีชาพูดว่า "เอาแป้งมา" เขาใส่แป้งลงในหม้อ แล้วสั่งว่า "ตักให้ทุกคนกินเถิด"
และไม่มีสิ่งที่เป็นอันตรายอยู่ในหม้ออีก

42 มีชายคนหนึ่งมาจากบาอัลชาลิชาห์ เขานำขนมปังจากผลผลิตแรกมามอบให้คนของพระเจ้าเป็น
ขนมปังข้าวบาร์เลย์ยี่สิบก้อนกับรวงข้าวสดในถุง เอลีชาพูดว่า "เอาให้คนเหล่านี้กิน"
43 ผู้รับใช้ของเขาถามว่า "ของแค่นี้จะให้ข้าเอาไปเลี้ยงคนหนึ่งร้อยคนหรือ""
แต่เอลีชาพูดว่า "เอาให้คนเหล่านี้กิน เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่า 'พวกเขาจะกินและยังมีเหลือ' "
44 ผู้รับใช้จึงวางอาหารไว้ต่อหน้าพวกเขา พวกเขากินและยังมีเหลือตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์

5

1 นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์แห่งซีเรียเป็นบุคคลสำคัญและได้รับความนับถือจากนาย
เพราะพระยาห์เวห์ทรงให้ซีเรียมีชัยชนะโดยอาศัยเขา เขาเป็นนักรบผู้กล้าหาญด้วย แต่เป็นโรคเรื้อน
2 พวกซีเรียเคยออกไปเป็นกองโจร และจับเด็กหญิงตัวเล็กคนหนึ่งมาจากแผ่นดินอิสราเอล
นางมารับใช้ภรรยาของนาอามาน
3 เด็กหญิงพูดกับนายหญิงว่า "ถ้านายของดิฉันได้ไปพบผู้เผยพระวจนะที่อยู่ในสะมาเรียก็คงดี
เขาคงรักษาโรคเรื้อนของนายได้"
4 มีคนไปบอกนายของนาอามานว่า "เด็กหญิงจากแผ่นดินอิสราเอลพูดอย่างนี้"
5 กษัตริย์แห่งซีเรียกล่าวว่า "ไปเถิด ข้าจะส่งจดหมายไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย"
นาอามานจึงออกเดินทางโดยนำเงินสิบตะลันต์* ทองคำหกพันชิ้น
และเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนสิบชุดไปด้วย
6 เขานำจดหมายไปให้กษัตริย์แห่งอิสราเอล มีใจความว่า "เมื่อจดหมายนี้มาถึงท่าน ดูสิ
ข้าได้ส่งนาอามานผู้รับใช้ของข้ามาหาท่านเพื่อท่านจะรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน"
7 เมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลอ่านจดหมายก็ฉีกเสื้อผ้าของตนและกล่าวว่า
"ข้าเป็นพระเจ้าที่จะฆ่าและทำให้มีชีวิตหรืออย่างไร
ชายคนนี้จึงส่งคนมาให้ข้ารักษาชายคนหนึ่งให้หายจากโรคเรื้อน"
ลองพิจารณาดูเถิดว่าเขากำลังหาเรื่องกับข้าอย่างไร"
8 เมื่อเอลีชาคนของพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลฉีกเสื้อผ้า เขาจึงส่งคนไปบอกกษัตริย์ว่า
"ทำไมท่านจึงฉีกเสื้อผ้า" ให้ชายคนนั้นมาหาข้าเถิด แล้วเขาจะรู้ว่ามีผู้เผยพระวจนะอยู่ในอิสราเอล"
9 นาอามานจึงมาพร้อมกับม้าและรถศึกของเขา แล้วหยุดอยู่ที่ประตูบ้านเอลีชา
10 เอลีชาส่งผู้นำสารออกไปบอกเขาว่า "ไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง
แล้วเนื้อของท่านจะกลับเป็นปกติและท่านจะสะอาด"
11 แต่นาอามานโกรธและจากไป เขาพูดว่า "ดูสิ ข้าคิดว่า "เขาคงจะออกมาหาข้า ยืนอยู่ตรงหน้า
เรียกพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา
โบกมือเหนือบริเวณที่เป็นโรคแล้วรักษาคนโรคเรื้อนให้หาย"
12 แม่น้ำอาบานาห์และฟารปาร์แห่งดามัสกัสไม่ดีกว่าน้ำทั้งหมดในอิสราเอลหรือ"
ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้นแล้วสะอาดไม่ได้หรือ"" เขาจึงหันหลังจากไปด้วยความโกรธจัด
13 ผู้รับใช้ของเขาเข้ามาพูดว่า "ท่านพ่อ ถ้าผู้เผยพระวจนะสั่งให้ท่านทำเรื่องยิ่งใหญ่
ท่านคงทำไม่ใช่หรือ" ยิ่งกว่านั้นอีก เมื่อเขาเพียงบอกท่านว่า "ชำระตัวแล้วจะสะอาด" "
14 นาอามานจึงลงไปจุ่มตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้งตามคำของคนของพระเจ้า
แล้วเนื้อของเขาก็กลับคืนเป็นเหมือนเนื้อของเด็กเล็กและเขาก็สะอาด
15 จากนั้นนาอามานพร้อมบริวารทั้งหมดกลับมาหาคนของพระเจ้า
เขามายืนต่อหน้าเอลีชาและพูดว่า "ดูสิ
ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่าไม่มีพระเจ้าองค์ใดในทั่วโลกนอกจากในอิสราเอล
เพราะฉะนั้นโปรดรับของกำนัลจากผู้รับใช้ของท่านด้วย"

---

* **5:5 5:5** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัมหรือ 66 ปอนด์

16 แต่เอลีชาตอบว่า
"ขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ผู้ซึ่งข้ายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ว่าข้าจะไม่รับอะไรเลย"
นาอามานคะยั้นคะยอให้เขารับ แต่เอลีชาปฏิเสธ
17 นาอามานจึงพูดว่า "ถ้าอย่างนั้นโปรดมอบดินให้ผู้รับใช้ของท่านเท่าที่ล่อสองตัวบรรทุกได้
เพราะต่อแต่นี้ผู้รับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชาแก่พระอื่นอีก
แต่จะถวายแด่พระยาห์เวห์เท่านั้น
18 แต่ขอพระยาห์เวห์ทรงยกโทษผู้รับใช้ของท่านในเรื่องนี้คือ
เมื่อนายของข้าเข้าไปในวิหารของริมโมนเพื่อนมัสการที่นั่น และเขาพิงแขนข้า
และข้าต้องก้มตัวในวิหารของริมโมน เมื่อข้าก้มตัวในวิหารของริมโมน
ขอพระยาห์เวห์ทรงยกโทษผู้รับใช้ของท่านในเรื่องนี้ด้วย"
19 เอลีชาพูดกับเขาว่า "ไปอย่างสงบเถิด"
เมื่อนาอามานเดินทางออกไปได้ระยะหนึ่ง
20 เกหะซีผู้รับใช้ของเอลีชาคนของพระเจ้าคิดว่า "ดูสิ
นายของข้าปล่อยนาอามานชาวซีเรียคนนี้ไปโดยไม่ยอมรับสิ่งที่เขานำมา
ขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่าข้าจะวิ่งตามเขาไปเอาอะไรจากเขาบ้าง"
21 เกหะซีจึงวิ่งตามนาอามานไป เมื่อนาอามานเห็นคนวิ่งตามมาก็ลงจากรถศึกมาพบเขาและถามว่า
"ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ"
22 เกหะซีตอบว่า "เรียบร้อยดี นายของข้าส่งข้ามาบอกว่า "ดูสิ
เมื่อครู่นี้มีชายหนุ่มสองคนจากเหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะมาหาข้าจากแถบภูเขาเอฟราอิม
โปรดให้เงินหนึ่งตะลันต์† กับเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนสองชุดแก่พวกเขา" "
23 นาอามานตอบว่า "โปรดรับสองตะลันต์เถิด"
เขาคะยั้นคะยอแล้วผูกเงินสองตะลันต์ไว้ในถุงสองใบ พร้อมเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนสองชุด
มอบให้ผู้รับใช้สองคนของเขาแบกเดินนำหน้าเกหะซี
24 เมื่อเกหะซีมาถึงเนินเขา
ก็รับของเหล่านั้นจากมือพวกเขาและเก็บไว้ในบ้านแล้วให้ชายทั้งสองกลับไป
25 จากนั้นเกหะซีเข้าไปยืนต่อหน้านายของตน เอลีชาถามเขาว่า "เกหะซี เจ้าไปไหนมา"
เขาตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหนเลย"
26 เอลีชาพูดกับเขาว่า "ใจของข้าตามเจ้าไปด้วยไม่ใช่หรือ
เมื่อชายคนนั้นหันกลับจากรถศึกมาพบเจ้า" นี่เป็นเวลาที่จะรับเงิน รับเสื้อผ้า สวนมะกอก สวนองุ่น
แกะ โค ผู้รับใช้ชาย และผู้รับใช้หญิงหรือ"
27 เพราะฉะนั้นโรคเรื้อนของนาอามานจะติดอยู่กับเจ้าและลูกหลานของเจ้า‡ ตลอดไป"
เกหะซีออกจากหน้าเอลีชาไป เป็นโรคเรื้อนขาวราวกับหิมะ

6

1 เหล่าศิษย์ผู้เผยพระวจนะพูดกับเอลีชาว่า "ดูสิ
สถานที่ที่พวกเราอาศัยและประชุมกับท่านคับแคบเกินไป
2 ขอให้พวกเราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ให้แต่ละคนเอาไม้ซุงมาคนละท่อน
แล้วสร้างที่พักสำหรับพวกเราที่นั่น"
เอลีชาตอบว่า "ไปเถิด"
3 คนหนึ่งพูดว่า "โปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย"
เขาตอบว่า "ข้าจะไป"
4 เอลีชาจึงไปกับพวกเขา เมื่อมาถึงแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาก็โค่นต้นไม้

† **5:22 5:22** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัมหรือ 66 ปอนด์ ‡ **5:27 5:27** หรือ "เชื้อสาย"

5 ขณะที่คนหนึ่งกำลังโค่นต้นไม้ หัวขวานก็ตกลงไปในน้ำ เขาร้องว่า "แย่แล้ว นายของข้า"
ขวานนั้นยืมเขามา"
6 คนของพระเจ้าถามว่า "ตกตรงไหน?" เขาก็ชี้ให้ดู เอลีชาตัดกิ่งไม้
โยนลงไปตรงนั้นแล้วทำให้หัวขวานเหล็กลอยขึ้นมา
7 เขาพูดว่า "หยิบขึ้นมา" ชายคนนั้นจึงยื่นมือไปหยิบ
8 กษัตริย์แห่งซีเรียกำลังทำสงครามกับอิสราเอล เขาปรึกษากับเหล่าผู้รับใช้ว่า
"ข้าจะตั้งค่ายที่ตรงนั้นตรงนี้"
9 คนของพระเจ้าส่งคนไปบอกกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ระวังอย่าผ่านสถานที่นั้น
เพราะชาวซีเรียกำลังลงมาที่นั่น"
10 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงส่งคนไปยังสถานที่ที่คนของพระเจ้าบอกและเตือนไว้และกษัตริย์ก็ระวัง
ตัวที่นั่นไม่ใช่เพียงครั้งสองครั้ง
11 เรื่องนี้ทำให้กษัตริย์แห่งซีเรียร้อนใจอย่างมาก เขาเรียกผู้รับใช้มาและถามว่า
"พวกเจ้าจะไม่บอกข้าหรือว่าใครในหมู่พวกเราอยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล?"
12 ผู้รับใช้คนหนึ่งตอบว่า "ไม่มีใครเลย ท่านกษัตริย์ นายของข้า
แต่เอลีชาผู้เผยพระวจนะในอิสราเอลบอกกษัตริย์แห่งอิสราเอลแม้แต่คำที่ท่านพูดอยู่ในห้องนอน"
13 กษัตริย์กล่าวว่า "ไปดูว่าเขาอยู่ที่ไหน ข้าจะได้ส่งคนไปจับตัวเขา"
มีคนมาบอกว่า "ดูสิ เขาอยู่ที่โดธาน"
14 กษัตริย์จึงส่งม้า รถศึก และกองทัพใหญ่มาที่นั่น พวกเขามาถึงตอนกลางคืนและล้อมเมืองไว้
15 เมื่อผู้รับใช้ของคนของพระเจ้าตื่นแต่เช้าและออกไป ดูสิ
มีกองทัพพร้อมม้าและรถศึกล้อมเมืองอยู่ ผู้รับใช้พูดว่า "แย่แล้ว นายของข้า" เราจะทำอย่างไรดี?"
16 เอลีชาตอบว่า "อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา"
17 แล้วเอลีชาอธิษฐานว่า "พระยาห์เวห์โปรดเปิดตาของเขาให้มองเห็น"
พระยาห์เวห์ทรงเปิดตาของชายหนุ่ม เขาก็เห็น ดูสิ ภูเขาเต็มไปด้วยม้าและรถศึกเพลิงล้อมรอบเอลีชา
18 เมื่อชาวซีเรียลงมาหาเอลีชา เขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า "โปรดทำให้คนเหล่านี้ตาบอด"
พระองค์จึงทรงทำให้พวกเขาตาบอดตามคำของเอลีชา
19 เอลีชาพูดกับพวกเขาว่า "นี่ไม่ใช่ทางและนี่ก็ไม่ใช่เมือง จงตามข้ามา
ข้าจะพาพวกท่านไปหาชายที่พวกท่านตามหา" แล้วเขาก็นำพวกเขาไปยังสะมาเรีย
20 เมื่อพวกเขาเข้าไปในสะมาเรีย แล้วเอลีชากล่าวว่า
"พระยาห์เวห์โปรดเปิดตาคนเหล่านี้ให้มองเห็น"
พระยาห์เวห์ทรงเปิดตาพวกเขาและพวกเขาก็เห็น ดูสิ พวกเขาอยู่กลางสะมาเรีย
21 เมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นพวกเขา ก็ถามเอลีชาว่า "ท่านพ่อ ให้ข้าฆ่าพวกเขาไหม"
ให้ข้าฆ่าพวกเขาไหม?"
22 เอลีชาตอบว่า "อย่าฆ่าพวกเขาเลย
ท่านจะฆ่าคนที่ท่านจับเป็นเชลยด้วยดาบและคันธนูของท่านหรือ"
จงจัดขนมปังและน้ำไว้ต่อหน้าพวกเขา ให้พวกเขากินดื่ม แล้วกลับไปหานายของพวกเขา"
23 กษัตริย์จึงจัดงานเลี้ยงใหญ่ให้พวกเขา
เมื่อกินและดื่มแล้วกษัตริย์ก็ส่งพวกเขากลับไปหานายของตน
หลังจากนั้นกองโจรของซีเรียก็หยุดเข้าปล้นแผ่นดินอิสราเอล
24 ต่อมาเบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียรวบรวมกองทัพทั้งหมดยกขึ้นมาล้อมสะมาเรีย
25 เกิดการกันดารอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย
พวกเขาล้อมเมืองจนหัวลาตัวหนึ่งขายกันถึงเงินแปดสิบชิ้นและมูลนกพิราบหนึ่งในสี่คับ*
ขายกันเงินห้าชิ้น

* **6:25 6:25** หนึ่งคับมีประมาณ 2 ลิตร ดังนั้นหนึ่งในสี่คับจึงมีประมาณ 500 มิลลิลิตรหรือประมาณหนึ่งไพนต์

26 ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลกำลังเดินผ่านบนกำแพงเมือง หญิงคนหนึ่งร้องว่า
"โปรดช่วยดิฉันด้วยท่านกษัตริย์ผู้เป็นนายของดิฉัน"
27 กษัตริย์ตอบว่า "ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ช่วยเจ้า ข้าจะเอาอะไรไปช่วยเจ้าได้
จากลานนวดข้าวหรือจากบ่อย่ำองุ่นหรือ"
28 แล้วกษัตริย์ถามนางว่า "เจ้ามีเรื่องอะไร"
นางตอบว่า "หญิงคนนี้พูดกับดิฉันว่า "เอาลูกชายของเจ้ามาให้พวกเรากินวันนี้
แล้วพรุ่งนี้เราจะกินลูกชายของฉัน"
29 พวกเราจึงต้มลูกชายของดิฉันและกินเสีย วันรุ่งขึ้นดิฉันพูดกับนางว่า
"เอาลูกชายของเจ้ามาให้พวกเรากิน" แต่นางกลับซ่อนลูกชายไว้"
30 เมื่อกษัตริย์ได้ยินคำของหญิงนั้นก็ฉีกเสื้อผ้าของตน
ขณะที่กษัตริย์เดินผ่านบนกำแพงประชาชนก็เห็นว่าเขาสวมผ้ากระสอบแนบเนื้ออยู่ข้างใน
31 แล้วกษัตริย์พูดว่า "ขอพระเจ้าทรงลงโทษข้าและหนักยิ่งกว่านั้นถ้าวันนี้ศีรษะของเอลีชาบุตรชา
ฟัทยังติดอยู่บนบ่าของเขา"
32 ขณะนั้นเอลีชากำลังนั่งอยู่ในบ้านของตนและพวกผู้อาวุโสนั่งอยู่กับเขา
กษัตริย์ส่งชายคนหนึ่งมาหาเอลีชา แต่ก่อนที่ผู้นำสารจะมาถึง เอลีชาพูดกับพวกผู้อาวุโสว่า
"พวกท่านเห็นไหมว่าลูกของฆาตกรคนนี้ส่งคนมาตัดศีรษะข้า" ดูสิ เมื่อผู้นำสารมาถึง
จงปิดประตูและดันประตูไว้ไม่ให้เขาเข้ามา เสียงฝีเท้านายของเขาตามหลังมาไม่ใช่หรือ"
33 ขณะที่เอลีชายังพูดกับพวกเขา ดูสิ ผู้นำสารก็มาถึง แล้วเขาพูดว่า "ดูสิ
ภัยร้ายนี้มาจากพระยาห์เวห์ แล้วข้าจะรอคอยพระยาห์เวห์ต่อไปทำไม"

7

1 เอลีชาพูดว่า "จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ตรัสว่า "พรุ่งนี้เวลาประมาณนี้
แป้งเนื้อละเอียดหนึ่งเสอาห์* จะขายกันหนึ่งเชเขล†
และข้าวบาร์เลย์สองเสอาห์ก็หนึ่งเชเขลที่ประตูเมืองสะมาเรีย" "
2 นายทหารผู้คอยพยุงกษัตริย์ตอบคนของพระเจ้าว่า "ดูสิ
ต่อให้พระยาห์เวห์ทรงเปิดหน้าต่างแห่งสวรรค์ เรื่องอย่างนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ"
เอลีชาตอบว่า "ดูสิ ท่านจะเห็นกับตา แต่จะไม่ได้กิน"
3 มีชายโรคเรื้อนสี่คนนั่งอยู่ตรงทางเข้าประตูเมือง พวกเขาพูดกันว่า
"ทำไมพวกเรานั่งอยู่ที่นี่จนตาย"
4 ถ้าเราบอกว่า "เข้าเมืองกันเถอะ" ในเมืองก็มีการกันดารอาหาร พวกเราจะตายที่นั่น
ถ้านั่งอยู่ที่นี่ก็ตายเหมือนกัน เพราะฉะนั้นไปกันเถอะ มอบตัวต่อกองทัพซีเรีย
ถ้าพวกเขาไว้ชีวิตเราก็จะมีชีวิต แต่ถ้าเขาฆ่าเราเราก็เพียงตายเท่านั้น"
5 พวกเขาจึงลุกขึ้นตอนพลบค่ำและไปยังค่ายของซีเรีย เมื่อมาถึงขอบค่าย ดูสิ ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย
6 เพราะองค์เจ้า‡ ทรงทำให้กองทัพซีเรียได้ยินเสียงรถศึก เสียงม้า และเสียงกองทัพใหญ่
พวกเขาจึงพูดกันว่า "ดูสิ
กษัตริย์แห่งอิสราเอลจ้างบรรดากษัตริย์ของชาวฮิตไทต์กับบรรดากษัตริย์ของชาวอียิปต์มาโจมตีเรา"
7 พวกเขาจึงลุกขึ้นหนีในยามพลบค่ำ ทิ้งกระโจม ม้า และลาไว้ ทิ้งค่ายไว้ตามเดิม
แล้วหนีเอาชีวิตรอด
8 เมื่อชายโรคเรื้อนเหล่านี้มาถึงขอบค่าย พวกเขาเข้าไปในกระโจมหลังหนึ่ง กินและดื่ม
แล้วเอาเงินทองและเสื้อผ้าออกไปซ่อนไว้ จากนั้นก็กลับมาเข้ากระโจมอีกหลัง เอาของออกไปซ่อนอีก

* **7:1 7:1** หนึ่งเสอาห์มีประมาณ 7 ลิตรหรือ 1.9 แกลลอนหรือ 0.8 เพ็ก † **7:1 7:1** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัมหรือประมาณ 0.35 ออนซ์ในบริบทนี้น่าจะเป็นเหรียญเงินที่มีน้ำหนักประมาณนี้ ‡ **7:6 7:6** คำที่แปลว่า "องค์เจ้า" คือ "อาโดนาย"

9 แล้วพวกเขาพูดกันว่า "สิ่งที่เราทำอยู่นี้ไม่ถูก วันนี้เป็นวันแห่งข่าวดี แต่เรากลับเงียบไว้
ถ้ารอจนรุ่งเช้าการลงโทษจะมาถึงเรา เพราะฉะนั้นไปกันเถอะ ไปบอกคนในวังของกษัตริย์"
10 พวกเขาจึงมาร้องเรียกคนเฝ้าประตูเมืองและบอกว่า "พวกเราไปถึงค่ายซีเรียแล้ว ดูสิ
ไม่มีใครอยู่ที่นั่น ไม่มีแม้แต่เสียงคน มีแต่ม้าที่ผูกไว้ ลาที่ผูกไว้ และกระโจมที่ยังอยู่ตามเดิม"
11 คนเฝ้าประตูเมืองจึงร้องบอกเข้าไปถึงคนในวังของกษัตริย์
12 กษัตริย์ลุกขึ้นกลางดึกและพูดกับผู้รับใช้ว่า "ข้าจะบอกให้พวกเจ้ารู้ว่าชาวซีเรียทำอะไรกับพวกเรา
พวกเขารู้ว่าพวกเราหิวจึงออกจากค่ายไปซ่อนในทุ่ง คิดว่า
"เมื่อคนในเมืองออกมาเราจะจับเป็นแล้วเข้าไปยึดเมือง" "
13 ผู้รับใช้คนหนึ่งตอบว่า "โปรดให้คนบางคนเอาม้าห้าตัวที่ยังเหลืออยู่ในเมืองไปเถิด ดูสิ
พวกมันก็เหมือนชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ยังเหลืออยู่ในเมืองนี้ ดูสิ
พวกมันก็เหมือนชาวอิสราเอลทั้งหมดที่สูญสิ้นไปแล้ว ให้เราส่งคนออกไปดู"
14 พวกเขาจึงจัดรถศึกสองคันพร้อมม้า และกษัตริย์ส่งคนออกไปตามดูกองทัพซีเรียพร้อมสั่งว่า
"ไปดูเถิด"
15 พวกเขาตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน ดูสิ
ตลอดทางเต็มไปด้วยเสื้อผ้าและสัมภาระที่ชาวซีเรียโยนทิ้งขณะเร่งหนี
ผู้นำสารกลับมารายงานต่อกษัตริย์
16 ประชาชนจึงออกไปปล้นค่ายซีเรีย แป้งเนื้อละเอียดหนึ่งเสอาห์§
ขายกันหนึ่งเชเขลและข้าวบาร์เลย์สองหน่วยตวง ขายกันหนึ่งเชเขล* ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์
17 กษัตริย์แต่งตั้งนายทหารผู้คอยพยุงกษัตริย์ให้ดูแลประตูเมือง
แต่ประชาชนเหยียบเขาที่ประตูจนตายตามที่คนของพระเจ้าได้กล่าวไว้ เมื่อกษัตริย์ลงมาหาเขา
18 เหตุการณ์เป็นไปตามที่คนของพระเจ้าพูดกับกษัตริย์ว่า "พรุ่งนี้เวลาประมาณนี้
ข้าวบาร์เลย์สองเสอาห์† จะขายกันหนึ่งเชเขล‡
และแป้งเนื้อละเอียดหนึ่งเสอาห์ก็หนึ่งเชเขลที่ประตูเมืองสะมาเรีย"
19 นายทหารคนนั้นเคยตอบคนของพระเจ้าว่า "ดูสิ ต่อให้พระยาห์เวห์ทรงเปิดหน้าต่างแห่งสวรรค์
เรื่องอย่างนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ" และคนของพระเจ้าตอบว่า "ดูสิ ท่านจะเห็นกับตา แต่จะไม่ได้กิน"
20 เหตุการณ์ก็เกิดขึ้นกับเขาตามนั้น เพราะประชาชนเหยียบเขาที่ประตูเมืองจนตาย

8

1 ก่อนหน้านี้ เอลีชาได้พูดกับหญิงที่เขาทำให้ลูกชายของนางกลับมีชีวิตว่า "ลุกขึ้นเถิด
เจ้ากับครอบครัวจงออกไปพักอาศัยชั่วคราวที่ใดก็ตามที่อยู่ได้
เพราะพระยาห์เวห์ทรงเรียกให้เกิดการกันดารอาหารและมันจะเกิดขึ้นในแผ่นดินเป็นเวลาเจ็ดปี"
2 หญิงนั้นจึงลุกขึ้นทำตามคำของคนของพระเจ้า
นางกับครอบครัวไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิสเตียเจ็ดปี
3 เมื่อครบเจ็ดปี หญิงนั้นก็กลับจากแผ่นดินฟีลิสเตีย
แล้วไปวิงวอนกษัตริย์ขอบ้านและที่ดินของนางคืน
4 ขณะนั้นกษัตริย์กำลังพูดกับเกหะซีผู้รับใช้ของคนของพระเจ้าว่า
"โปรดเล่าเรื่องยิ่งใหญ่ทั้งหมดที่เอลีชาทำให้ข้าฟัง"

---

§ **7:16 7:16** หนึ่งเสอาห์มีประมาณ 7 ลิตรหรือ 1.9 แกลลอนหรือ 0.8 เพ็ก * **7:16 7:16** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัมหรือประมาณ 0.35 ออนซ์ในบริบทนี้น่าจะเป็นเหรียญเงินที่มีน้ำหนักประมาณนี้ † **7:18 7:18** หนึ่งเสอาห์มีประมาณ 7 ลิตรหรือ 1.9 แกลลอนหรือ 0.8 เพ็ก ‡ **7:18 7:18** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัมหรือประมาณ 0.35 ออนซ์ในบริบทนี้น่าจะเป็นเหรียญเงินที่มีน้ำหนักประมาณนี้

5 ขณะที่เกหะซีกำลังเล่าให้กษัตริย์ฟังว่าเอลีชาทำให้คนตายกลับมีชีวิตได้อย่างไร ดูสิ
หญิงที่เอลีชาทำให้ลูกชายของนางกลับมีชีวิตก็มาวิงวอนกษัตริย์เรื่องบ้านและที่ดินของนางพอดี
เกหะซีจึงพูดว่า "ท่านกษัตริย์ นายของข้า
นี่คือหญิงคนนั้นและนี่คือลูกชายของนางที่เอลีชาทำให้กลับมีชีวิต"
6 เมื่อกษัตริย์ถาม หญิงนั้นก็เล่าเรื่องให้ฟัง
กษัตริย์จึงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งให้ดูแลเรื่องของนางพร้อมสั่งว่า "คืนทุกสิ่งที่เป็นของนาง
รวมทั้งผลผลิตทั้งหมดจากที่ดินตั้งแต่วันที่นางออกจากแผ่นดินจนถึงวันนี้"
7 เอลีชาไปดามัสกัส ขณะนั้นเบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียกำลังป่วย มีคนบอกเขาว่า
"คนของพระเจ้ามาที่นี่แล้ว"
8 กษัตริย์กล่าวกับฮาซาเอลว่า "นำของกำนัลติดมือไปด้วย ไปพบคนของพระเจ้า
แล้วถามพระยาห์เวห์ผ่านเขาว่า 'ข้าจะหายจากอาการป่วยนี้หรือไม่'" "
9 ฮาซาเอลจึงไปพบเอลีชาโดยนำของกำนัลซึ่งเป็นของดีทุกอย่างจากดามัสกัสบรรทุกบนอูฐสี่สิบตัว
ไปด้วย เขามายืนต่อหน้าเอลีชาและพูดว่า
"เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียผู้เป็นบุตรของท่านส่งข้ามาถามว่า
'ข้าจะหายจากอาการป่วยนี้หรือไม่'" "
10 เอลีชาตอบว่า "ไปบอกเขาว่า 'ท่านจะหายอย่างแน่นอน'
แต่พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ข้าว่าเขาจะตายอย่างแน่นอน"
11 เอลีชาจ้องฮาซาเอลอย่างแน่วแน่จนเกิดความอึดอัด แล้วคนของพระเจ้าก็ร้องไห้
12 ฮาซาเอลถามว่า "นายของข้า ทำไมท่านจึงร้องไห้" "
เขาตอบว่า "เพราะข้ารู้ถึงความชั่วร้ายที่เจ้าจะทำต่อชาวอิสราเอล
เจ้าจะเผาป้อมปราการของพวกเขา ฆ่าชายหนุ่มด้วยดาบ ทุบเด็กเล็กจนแหลก
และผ่าท้องหญิงมีครรภ์"
13 ฮาซาเอลพูดว่า "แต่ผู้รับใช้ของท่านเป็นเพียงสุนัข จะทำเรื่องใหญ่ขนาดนี้ได้อย่างไร" "
เอลีชาตอบว่า "พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ข้าว่าเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนือซีเรีย"
14 ฮาซาเอลจึงจากเอลีชาและกลับไปหานายของตน กษัตริย์ถามเขาว่า "เอลีชาพูดอะไรกับเจ้า" "
เขาตอบว่า "เขาบอกว่าท่านจะหายอย่างแน่นอน"
15 วันรุ่งขึ้นฮาซาเอลเอาผ้าหนาไปชุบน้ำแล้วคลุมลงบนใบหน้าของกษัตริย์จนเขาตาย
จากนั้นฮาซาเอลก็ขึ้นครองราชย์แทน
16 ในปีที่ห้าของโยรัมบุตรอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ขณะที่เยโฮซาฟัทเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์
เยโฮรัมบุตรเยโฮซาฟัทขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์
17 เขามีอายุสามสิบสองปี เมื่อขึ้นครองราชย์ และครองราชย์ที่เยรูซาเล็มแปดปี
18 เขาดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอลเช่นเดียวกับวงศ์อาหับ
เพราะเขาแต่งงานกับบุตรสาวของอาหับ เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
19 แต่พระยาห์เวห์ไม่ทรงประสงค์จะทำลายยูดาห์ เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
ตามที่ทรงสัญญาว่าจะประทานตะเกียงให้ดาวิดและลูกหลานของเขาตลอดไป
20 ในสมัยของเขา เอโดมกบฏต่ออำนาจของยูดาห์และตั้งกษัตริย์ของตนเอง
21 โยรัมจึงข้ามไปยังซาอีร์พร้อมรถศึกทั้งหมดของเขา
เขาลุกขึ้นในเวลากลางคืนพร้อมกับบรรดาผู้บัญชาการรถศึกแล้วโจมตีชาวเอโดมที่ล้อมเขาไว้
คนทั้งหลายก็หนีกลับกระโจมของตน
22 เอโดมจึงกบฏต่ออำนาจของยูดาห์มาจนถึงทุกวันนี้และลิบนาห์ก็กบฏในเวลาเดียวกัน
23 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลโยรัมและทุกสิ่งที่เขาทำไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของ
บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ"

24 โยรัมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษในนครดาวิด
อาหัสยาห์บุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
25 ในปีที่สิบสองของโยรัมบุตรอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล
อาหัสยาห์บุตรเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ขึ้นครองราชย์
26 อาหัสยาห์มีอายุยี่สิบสองปี เมื่อขึ้นครองราชย์ และครองราชย์ที่เยรูซาเล็มหนึ่งปี
มารดาของเขาชื่ออาธาลิยาห์บุตรสาวของอมรีกษัตริย์แห่งอิสราเอล
27 เขาดำเนินตามทางของวงศ์อาหับและทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์เช่นเดียวกับ
วงศ์อาหับ เพราะเขาเป็นเขยของวงศ์อาหับ
28 เขาไปกับโยรัมบุตรอาหับทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียที่ราโมทกิเลอาด
และชาวซีเรียทำให้โยรัมบาดเจ็บ
29 กษัตริย์โยรัมกลับไปยังยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลที่ชาวซีเรียทำให้เขาได้รับที่รามาห์
ขณะเขารบกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย
อาหัสยาห์บุตรเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ลงไปเยี่ยมโยรัมบุตรอาหับที่ยิสเรเอล เพราะโยรัมป่วย

9

1 เอลีชาผู้เผยพระวจนะเรียกศิษย์ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งมาและพูดกับเขาว่า "คาดเข็มขัดให้กระชับ
เอาขวดน้ำมันนี้ถือไว้ในมือ แล้วไปที่ราโมทกิเลอาด
2 เมื่อไปถึงที่นั่น จงหาเยฮูบุตรเยโฮชาฟัทผู้เป็นบุตรนิมชี
เข้าไปหาเขาให้เขาลุกออกจากท่ามกลางพี่น้องของเขา แล้วพาเขาเข้าไปในห้องชั้นใน
3 จากนั้นเอาขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของเขา แล้วพูดว่า "พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
"เราเจิมเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว" " แล้วเปิดประตูหนีไป อย่ารอ"
4 ชายหนุ่มผู้เผยพระวจนะจึงไปราโมทกิเลอาด
5 เมื่อเขาไปถึง ดูสิ บรรดาผู้บัญชาการกองทัพกำลังนั่งกันอยู่ เขาพูดว่า "ท่านผู้บัญชาการ
ข้ามีสารมาถึงท่าน"
เยฮูถามว่า "ถึงใครในพวกเรา""
เขาตอบว่า "ถึงท่านผู้บัญชาการ"
6 เยฮูลุกขึ้นและเข้าไปในบ้าน ชายหนุ่มก็เทน้ำมันลงบนศีรษะของเขา แล้วพูดว่า
"พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้"เราเจิมเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือประชากรของพระ
ยาห์เวห์คือเหนืออิสราเอล
7 เจ้าต้องโจมตีวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะแก้แค้นให้โลหิตของผู้รับใช้ของเรา
คือบรรดาผู้เผยพระวจนะ และโลหิตของผู้รับใช้ทั้งหมดของพระยาห์เวห์ซึ่งเยเซเบลเป็นผู้ทำให้หลั่ง
8 เพราะวงศ์ของอาหับทั้งหมดจะพินาศ เราจะกำจัดทุกคนของอาหับที่ปัสสาวะใส่กำแพง*
ทั้งคนที่ถูกกักไว้และคนที่ยังเป็นอิสระในอิสราเอล
9 เราจะทำให้วงศ์ของอาหับเหมือนวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัทและเหมือนวงศ์ของบาอาชาบุตรอาหิ
ยาห์
10 สุนัขจะกินเยเซเบลบนที่ดินผืนหนึ่งในยิสเรเอล และจะไม่มีใครฝังศพนาง" "
แล้วชายหนุ่มก็เปิดประตูหนีไป
11 เมื่อเยฮูออกมาหาบรรดาผู้รับใช้ของนาย คนหนึ่งก็ถามเขาว่า "ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ"
คนบ้าคนนี้มาหาท่านทำไม""
เขาตอบพวกเขาว่า "พวกท่านก็รู้จักชายคนนั้นและรู้ว่าเขาพูดแบบไหน"
12 พวกเขาพูดว่า "ไม่จริง บอกพวกเรามาเดี๋ยวนี้"

---

* **9:8 9:8** หรือผู้ชาย

เยฮูจึงบอกว่า "เขาพูดกับข้าว่า
'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้เราเจิมเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว'"
13 แล้วพวกเขาก็รีบเอาเสื้อคลุมของตน ปูรองเขาไว้บนขั้นสูงสุดของบันได แล้วเป่าแตรประกาศว่า
"เยฮูเป็นกษัตริย์แล้ว"
14 เยโฮซาฟัทผู้เป็นบุตรนิมชีจึงคบคิดกบฏต่อโยรัม
ขณะนั้นโยรัมกับชาวอิสราเอลทั้งหมดกำลังป้องกันราโมทกิเลอาดจากฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย
15 แต่กษัตริย์โยรัมได้กลับมาที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลที่ชาวซีเรียทำให้เขาได้รับเมื่อเขารบกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย เยฮูพูดว่า "ถ้าพวกท่านเห็นชอบ
ก็อย่าให้ใครหนีออกจากเมืองไปแจ้งข่าวที่ยิสเรเอล"
16 เยฮูจึงขึ้นรถศึกไปยิสเรเอล เพราะโยรัมพักรักษาตัวอยู่ที่นั่น
และอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็ลงมาเยี่ยมโยรัมด้วย
17 คนเฝ้ายามยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล เขาเห็นกองทหารของเยฮูกำลังมา จึงพูดว่า
"ข้าเห็นกองทหารกำลังมา"
โยรัมสั่งว่า "ให้คนขี่ม้าคนหนึ่งไปพบพวกเขา และถามว่า 'มาอย่างสันติหรือ'" "
18 คนขี่ม้าจึงไปพบเยฮูและพูดว่า "กษัตริย์ตรัสถามว่า 'มาอย่างสันติหรือ'" "
เยฮูตอบว่า "เรื่องสันติเกี่ยวอะไรกับเจ้า" จงตามหลังข้ามา""
คนเฝ้ายามรายงานว่า "ผู้นำสารไปถึงพวกเขาแล้ว แต่ไม่กลับมา"
19 โยรัมจึงส่งคนขี่ม้าคนที่สองออกไป เขาไปถึงพวกเขาและพูดว่า "กษัตริย์ตรัสถามว่า
'มาอย่างสันติหรือ'" "
เยฮูตอบว่า "เรื่องสันติเกี่ยวอะไรกับเจ้า" จงตามหลังข้ามา""
20 คนเฝ้ายามรายงานว่า "เขาไปถึงพวกเขาแล้ว และไม่กลับมา
ลักษณะการขับรถศึกเหมือนเยฮูบุตรนิมชี เพราะเขาขับอย่างบ้าระห่ำ"
21 โยรัมสั่งว่า "เตรียมรถศึก""
พวกเขาจึงเตรียมรถศึกให้เขา
แล้วโยรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลกับอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็ออกไปคนละคันเพื่อพบเยฮู
พวกเขาพบเขาที่ที่ดินของนาโบทชาวยิสเรเอล
22 เมื่อโยรัมเห็นเยฮู เขาถามว่า "เยฮูมาอย่างสันติหรือ""
เยฮูตอบว่า "จะมีสันติได้อย่างไร ตราบใดที่การนอกใจเยี่ยงหญิงแพศยาของเยเซเบลมารดาของเจ้าและเวทมนตร์คาถามากมายของนางยังมีอยู่""
23 โยรัมหันรถศึกกลับหนี แล้วพูดกับอาหัสยาห์ว่า "อาหัสยาห์ นี่เป็นการทรยศ""
24 เยฮูดึงคันธนูสุดกำลัง แล้วยิงโยรัมตรงระหว่างแขนทั้งสอง ลูกธนูทะลุผ่านหัวใจของเขา
แล้วเขาก็ทรุดลงในรถศึก
25 แล้วเยฮูพูดกับบิดคาร์ผู้บัญชาการของเขาว่า
"ยกศพเขาขึ้นแล้วโยนลงในที่ดินของนาโบทชาวยิสเรเอล
จำได้ไหมตอนที่เจ้ากับข้าไปด้วยกันตามหลังอาหับบิดาของเขา
พระยาห์เวห์ทรงกล่าวถ้อยคำนี้เกี่ยวกับเขาว่า
26 'เมื่อวานนี้เราเห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของบุตรของเขาอย่างแน่นอน' พระยาห์เวห์ตรัส
'และเราจะตอบแทนเจ้าในที่ดินผืนนี้' พระยาห์เวห์ตรัส
ดังนั้นตอนนี้จงเอาเขาไปโยนลงในที่ดินผืนนั้นตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์"
27 เมื่ออาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เห็นเหตุการณ์นี้ เขาหนีไปทางบ้านสวน เยฮูไล่ตามเขา และสั่งว่า
"โจมตีเขาบนรถศึกด้วย"" พวกเขาจึงโจมตีเขาตรงทางขึ้นกูร์ซึ่งอยู่ใกล้อิบเลอัม เขาหนีไปเมกิดโด
และตายที่นั่น

28 ผู้รับใช้ของเขานำศพขึ้นรถศึกไปเยรูซาเล็ม
และฝังเขาไว้ในที่ฝังศพของเขาร่วมกับบรรพบุรุษในนครดาวิด
29 อาหัสยาห์เริ่มครองราชย์เหนือยูดาห์ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลโยรัมบุตรอาหับ
30 เมื่อเยฮูมาถึงยิสเรเอล เยเซเบลได้ยินข่าว นางจึงแต่งขอบตา
ประดับศีรษะและมองออกมาทางหน้าต่าง
31 เมื่อเยฮูเข้ามาทางประตูเมือง นางพูดว่า "เจ้ามาอย่างสันติหรือ ซิมรีผู้ฆ่านายของตัวเอง"
32 เขาเงยหน้าขึ้นไปที่หน้าต่าง แล้วพูดว่า "ใครอยู่ฝ่ายข้า" ใคร"
ขันทีสองหรือสามคนชะโงกหน้าออกมามองเขา
33 เยฮูสั่งว่า "โยนนางลงมา"
พวกเขาจึงโยนนางลงมา เลือดของนางบางส่วนกระเด็นติดกำแพงและม้า แล้วเยฮูก็เหยียบย่ำนาง
34 เมื่อเยฮูเข้าไปข้างใน เขาก็กินและดื่ม แล้วพูดว่า "ไปดูแลหญิงต้องสาปคนนี้ และฝังนางเสีย
เพราะนางเป็นธิดาของกษัตริย์"
35 พวกเขาไปเพื่อฝังนาง แต่พบเหลือเพียงกะโหลกศีรษะ เท้า และฝ่ามือทั้งสองข้าง
36 พวกเขาจึงกลับมาบอกเยฮู
เขาพูดว่า
"นี่คือพระดำรัสของพระยาห์เวห์ซึ่งพระองค์ตรัสผ่านเอลียาห์ชาวทิชบีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
'สุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบลบนที่ดินที่ยิสเรเอล
37 และศพของเยเซเบลจะเหมือนมูลสัตว์บนผิวดินในที่ดินของยิสเรเอล จนไม่มีใครพูดได้ว่า
"นี่คือเยเซเบล" '"

10

1 อาหับมีบุตรชายเจ็ดสิบคนอยู่ในสะมาเรีย เยฮูเขียนจดหมายหลายฉบับส่งไปสะมาเรีย
ถึงพวกผู้ปกครองเมืองยิสเรเอล คือพวกผู้อาวุโส และถึงบรรดาผู้ที่เลี้ยงดูบุตรของอาหับว่า
2 "ทันทีที่จดหมายฉบับนี้ไปถึงพวกท่าน
ในเมื่อบุตรของนายของพวกท่านอยู่กับพวกท่านและพวกท่านมีรถศึก ม้า เมืองที่มีป้อมปราการ
และเครื่องอาวุธ
3 จงเลือกบุตรของนายพวกท่านคนที่ดีที่สุดและเหมาะสมที่สุด ตั้งเขาบนบัลลังก์ของบิดา
แล้วต่อสู้เพื่อวงศ์ของนายพวกท่าน"
4 แต่พวกเขากลัวอย่างยิ่ง และพูดว่า "ดูสิ กษัตริย์สององค์ยังต้านเขาไม่ได้
แล้วพวกเราจะต้านได้อย่างไร"
5 ผู้ดูแลวัง ผู้ดูแลเมือง พวกผู้อาวุโสและผู้ที่เลี้ยงดูบุตรของกษัตริย์ต่างส่งข่าวไปหาเยฮูว่า
"พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน และจะทำทุกอย่างที่ท่านสั่ง พวกเราจะไม่ตั้งใครเป็นกษัตริย์
ขอให้ท่านทำตามที่เห็นสมควร"
6 เยฮูเขียนจดหมายถึงพวกเขาเป็นครั้งที่สองว่า "ถ้าพวกท่านอยู่ฝ่ายข้าและจะเชื่อฟังคำสั่งของข้า
จงเอาศีรษะของบุตรชายของนายพวกท่านมาหาข้าที่ยิสเรเอลพรุ่งนี้เวลานี้"
บุตรของกษัตริย์ทั้งเจ็ดสิบคนอยู่กับคนสำคัญของเมืองซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูพวกเขา
7 เมื่อจดหมายไปถึงพวกเขา พวกเขาก็จับบุตรของกษัตริย์ทั้งเจ็ดสิบคนฆ่าเสีย
ใส่ศีรษะของพวกเขาลงในตะกร้า แล้วส่งไปให้เยฮูที่ยิสเรเอล
8 ผู้นำสารคนหนึ่งมาบอกเขาว่า "พวกเขานำศีรษะของบุตรกษัตริย์มาแล้ว"
เยฮูสั่งว่า "วางเป็นสองกองไว้ตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงเช้า"

9 ตอนเช้าเขาออกไปยืนและพูดกับประชาชนทั้งหมดว่า "พวกท่านไม่มีความผิด ดูสิ
ข้าสมคบคิดต่อต้านนายของข้าและฆ่าเขา แต่ใครฆ่าคนทั้งหมดเหล่านี้"
10 ดังนั้นจงรู้ว่าพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ตรัสเกี่ยวกับวงศ์ของอาหับไม่มีสักคำเดียวที่จะไม่เป็น
จริง เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งที่พระองค์ตรัสผ่านเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว"
11 เยฮูจึงฆ่าทุกคนในวงศ์ของอาหับที่ยังเหลืออยู่ในยิสเรเอล รวมทั้งคนสำคัญ คนสนิท
และปุโรหิตทั้งหมดของวงศ์อาหับจนไม่เหลือใครเลย
12 แล้วเยฮูก็ออกเดินทางไปสะมาเรีย ขณะอยู่ที่โรงเรือนตัดขนแกะของคนเลี้ยงแกะระหว่างทาง
13 เยฮูพบพวกพี่น้องของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จึงถามว่า "พวกเจ้าเป็นใคร""
พวกเขาตอบว่า "พวกเราเป็นพี่น้องของอาหัสยาห์
กำลังลงไปทักทายพวกบุตรของกษัตริย์และบุตรของราชินี"
14 เยฮูสั่งว่า "จับเป็น""
พวกเขาจึงจับคนเหล่านั้นเป็น แล้วฆ่าที่บ่อของโรงเรือนตัดขนแกะทั้งหมดสี่สิบสองคน
เยฮูไม่ไว้ชีวิตสักคน
15 เมื่อเยฮูออกจากที่นั่น เขาพบเยโฮนาดับบุตรเรคาบกำลังมาพบเขา เยฮูทักทายเขา แล้วถามว่า
"ใจของเจ้าซื่อตรงต่อข้าเหมือนที่ใจของข้าซื่อตรงต่อเจ้าหรือไม่""
เยโฮนาดับตอบว่า "ซื่อตรง"
เยฮูพูดว่า "ถ้าอย่างนั้นยื่นมือให้ข้า" เขายื่นมือให้เยฮู และเยฮูก็ดึงเขาขึ้นมาบนรถศึก
16 เยฮูพูดว่า "มากับข้าและดูความมุ่งมั่นแรงกล้าของข้าที่มีต่อพระยาห์เวห์"
พวกเขาจึงให้เยโฮนาดับนั่งรถศึกไปกับเยฮู
17 เมื่อเยฮูมาถึงสะมาเรีย เขาฆ่าทุกคนที่ยังเหลืออยู่ของวงศ์อาหับในสะมาเรีย
จนทำลายพวกเขาหมดตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เอลียาห์
18 เยฮูเรียกประชาชนทั้งหมดมารวมกัน และพูดกับพวกเขาว่า "อาหับรับใช้บาอัลเพียงเล็กน้อย
แต่เยฮูจะรับใช้เขามาก
19 เพราะฉะนั้นตอนนี้จงเรียกผู้เผยพระวจนะของบาอัลทั้งหมด ผู้นมัสการเขาทั้งหมด
และปุโรหิตของเขาทั้งหมดมาหาข้า อย่าให้ขาดสักคน เพราะข้าจะถวายเครื่องบูชาครั้งใหญ่แก่บาอัล
ใครที่ไม่มาจะไม่ได้มีชีวิตอยู่" แต่เยฮูทำเช่นนี้ด้วยอุบาย เพราะตั้งใจจะทำลายผู้นมัสการบาอัล
20 เยฮูสั่งว่า "จงจัดการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์สำหรับบาอัล""
พวกเขาจึงประกาศให้มีการชุมนุมนั้น
21 เยฮูส่งคนไปทั่วอิสราเอล ผู้นมัสการบาอัลทั้งหมดก็มาจนไม่เหลือสักคนที่ไม่มา
พวกเขาเข้าไปในวิหารบาอัล จนวิหารบาอัลเต็มจากด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่ง
22 เยฮูพูดกับผู้ดูแลคลังเสื้อผ้าว่า "เอาเสื้อคลุมออกมาให้ผู้นมัสการบาอัลทุกคน""
เขาจึงเอาเสื้อคลุมออกมาให้พวกเขา
23 เยฮูกับเยโฮนาดับบุตรเรคาบเข้าไปในวิหารบาอัล แล้วเยฮูพูดกับผู้นมัสการบาอัลว่า
"ตรวจดูให้แน่ว่าที่นี่ไม่มีผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเจ้า มีแต่ผู้นมัสการบาอัลเท่านั้น"
24 พวกเขาจึงเข้าไปถวายเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชา เยฮูได้จัดชายแปดสิบคนไว้ข้างนอก
และสั่งว่า "ถ้าคนใดคนหนึ่งที่ข้ามอบให้พวกเจ้าดูแลหนีไปได้
คนที่ปล่อยเขาไปต้องเอาชีวิตของตนแทนชีวิตของคนนั้น"
25 ทันทีที่เยฮูถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ เขาก็สั่งกองทหารรักษาการณ์กับบรรดาผู้บัญชาการว่า
"เข้าไปฆ่าพวกเขา อย่าให้ใครหนีไปได้"" พวกเขาจึงฆ่าคนเหล่านั้นด้วยคมดาบ
กองทหารรักษาการณ์กับบรรดาผู้บัญชาการโยนศพออกไป แล้วเข้าไปยังห้องชั้นในของวิหารบาอัล

26 พวกเขานำเสาบูชาทั้งหลายที่อยู่ในวิหารบาอัลออกมาและเผาเสีย
27 พวกเขาทุบเสาบูชาบาอัลและรื้อวิหารบาอัลลง แล้วทำให้เป็นส้วมมาจนถึงทุกวันนี้
28 ดังนั้นเยฮูจึงกำจัดบาอัลออกจากอิสราเอล
29 อย่างไรก็ตามเยฮูไม่ได้หันจากบาปของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป คือ
ลูกวัวทองคำที่เบธเอลและที่ดาน
30 พระยาห์เวห์ตรัสกับเยฮูว่า "เพราะเจ้าทำดีโดยทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา
และได้ทำต่อวงศ์ของอาหับตามทุกสิ่งที่อยู่ในใจของเรา
ลูกหลานของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลถึงชั่วอายุที่สี่"
31 แต่เยฮูไม่ได้เอาใจใส่ที่จะดำเนินตามบทบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสุดใจ
เขาไม่ได้หันจากบาปของเยโรโบอัมซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
32 ในวันเหล่านั้นพระยาห์เวห์ทรงเริ่มตัดดินแดนบางส่วนออกจากอิสราเอล
ฮาซาเอลโจมตีพวกเขาตามชายแดนทั้งหมดของอิสราเอล
33 ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนไปทางตะวันออก คือแผ่นดินกิเลอาดทั้งหมดของชาวกาด ชาวรูเบน
และชาวมนัสเสห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ข้างหุบเขาอารโนน รวมทั้งกิเลอาดและบาชาน
34 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเยฮู ทุกสิ่งที่เขาทำและกำลังอำนาจทั้งหมดของเขา
ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ"
35 เยฮูล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และพวกเขาฝังเขาไว้ในสะมาเรีย
เยโฮอาหาสบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
36 เยฮูครองราชย์เหนืออิสราเอลที่สะมาเรียเป็นเวลายี่สิบแปดปี

11

1 เมื่ออาธาลิยาห์มารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าบุตรของนางตายแล้ว
นางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อสายของกษัตริย์ทั้งหมด
2 แต่เยโฮเชบา ธิดาของกษัตริย์โยรัม และน้องสาวของอาหัสยาห์
พาโยอาชบุตรอาหัสยาห์หนีออกมาจากบรรดาบุตรของกษัตริย์ที่ถูกฆ่า ทั้งตัวเขา และแม่นม
แล้วพาไปไว้ในห้องนอน พวกเขาซ่อนเขาจากอาธาลิยาห์ เขาจึงไม่ถูกฆ่า
3 เขาหลบซ่อนตัวอยู่กับนางในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เป็นเวลาหกปี
ขณะที่อาธาลิยาห์ครองราชย์เหนือแผ่นดิน
4 ในปีที่เจ็ด เยโฮยาดาส่งคนไปตามบรรดาหัวหน้ากองร้อยของชาวคารี
และของกองทหารรักษาการณ์ให้มาหาเขาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เขาทำพันธสัญญากับพวกเขา
และทำพันธสัญญากับพวกเขาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ แล้วให้พวกเขาเห็นบุตรของกษัตริย์
5 เขาสั่งพวกเขาว่า "พวกท่านต้องทำดังนี้
หนึ่งในสามของพวกท่านที่เข้าเวรในวันสะบาโตให้เฝ้าพระราชวังของกษัตริย์
6 อีกหนึ่งในสามอยู่ที่ประตูซูร์ และอีกหนึ่งในสามอยู่ที่ประตูด้านหลังกองทหารรักษาการณ์
ดังนั้นพวกท่านจงเฝ้าพระราชวัง และเป็นแนวกั้น
7 ส่วนพวกท่านอีกสองกอง
คือทุกคนที่ออกเวรในวันสะบาโตให้เฝ้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์รอบกษัตริย์
8 พวกท่านจงล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวุธไว้ในมือ ผู้ใดเข้ามาในแนวทหารให้ฆ่าเสีย
จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อเขาออกไป และเมื่อเขาเข้ามา"
9 บรรดานายทหารร้อยคนก็ทำตามทุกสิ่งที่เยโฮยาดาปุโรหิตสั่งไว้
พวกเขาต่างนำคนของตนทั้งพวกที่จะเข้าเวรในวันสะบาโต
และพวกที่จะออกเวรในวันสะบาโตมาหาเยโฮยาดาปุโรหิต

10 ปุโรหิตจึงมอบหอก และโล่ซึ่งเคยเป็นของกษัตริย์ดาวิด
และเก็บรักษาไว้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้แก่บรรดานายทหารร้อยคน
11 กองทหารรักษาการณ์ต่างยืนประจำที่ ทุกคนถืออาวุธไว้ในมือตั้งแต่ด้านขวาของพระนิเวศไป
จนถึงด้านซ้ายของพระนิเวศเทียบไปตามแท่นบูชา และพระนิเวศเพื่อล้อมกษัตริย์ไว้รอบด้าน
12 แล้วเยโฮยาดานำบุตรของกษัตริย์ออกมาสวมมงกุฎให้เขา และมอบพันธสัญญาให้เขา
ตั้งเขาเป็นกษัตริย์ และเจิมเขา แล้วตบมือร้องว่า "ขอกษัตริย์จงเจริญ"
13 เมื่ออาธาลิยาห์ได้ยินเสียงของกองทหารรักษาการณ์ และของประชาชน
นางก็มาหาประชาชนในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
14 นางมองดู และดูสิ กษัตริย์ยืนอยู่ข้างเสาตามธรรมเนียม บรรดาหัวหน้ากอง
และคนเป่าแตรอยู่ข้างกษัตริย์ ประชาชนทั้งแผ่นดินต่างยินดี และเป่าแตร อาธาลิยาห์ฉีกเสื้อผ้า
และร้องว่า "กบฏ" กบฏ"
15 เยโฮยาดาปุโรหิตสั่งบรรดานายทหารร้อยคนซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพว่า
"จงนำตัวนางออกไประหว่างแถวทหาร ผู้ใดที่ตามนางไปก็จงฆ่าด้วยดาบเสีย" เพราะปุโรหิตกล่าวว่า
"อย่าให้นางถูกฆ่าในพระนิเวศของพระยาห์เวห์"
16 พวกเขาจึงจับนางไว้ และนางก็ถูกนำตัวไปตามทางเข้าของม้าที่มุ่งสู่พระราชวังของกษัตริย์
และนางก็ถูกฆ่าที่นั่น
17 เยโฮยาดาได้ทำพันธสัญญาระหว่างพระยาห์เวห์กับกษัตริย์
และประชาชนว่าพวกเขาจะเป็นประชากรของพระยาห์เวห์
และทำพันธสัญญาระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย
18 ประชาชนทั้งแผ่นดินไปยังวิหารของบาอัล และรื้อทำลายมัน พวกเขาทุบแท่นบูชา
และรูปเคารพของบาอัลจนแตกละเอียด และฆ่ามัททันปุโรหิตของบาอัลตรงหน้าแท่นบูชา
แล้วปุโรหิตแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ดูแลพระนิเวศของพระยาห์เวห์
19 เยโฮยาดาพาบรรดาหัวหน้ากองร้อย ชาวคารี กองทหารรักษาการณ์
และประชาชนทั้งแผ่นดินพากษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์
แล้วเข้าพระราชวังทางประตูของกองทหารรักษาการณ์ กษัตริย์นั่งบนบัลลังก์ของบรรดากษัตริย์
20 ประชาชนทั้งแผ่นดินจึงยินดี และเมืองก็สงบ
พวกเขาฆ่าอาธาลิยาห์ด้วยดาบที่พระราชวังของกษัตริย์
21 เยโฮอาชอายุเจ็ดปีเมื่อเริ่มครองราชย์

12

1 เยโฮอาชเริ่มครองราชย์ในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลเยฮู และครองราชย์สี่สิบปีในเยรูซาเล็ม
มารดาของเขาชื่อศิบยาห์ชาวเบเออร์เชบา
2 เยโฮอาชทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตลอดเวลาที่เยโฮยาดาปุโรหิตสั่งสอนเขา
3 อย่างไรก็ตาม สถานบูชาบนที่สูงไม่ได้ถูกรื้อออก ประชาชนยังคงถวายเครื่องบูชา
และเผาเครื่องหอมบนสถานบูชาบนที่สูง
4 เยโฮอาชพูดกับบรรดาปุโรหิตว่า
"เงินทั้งหมดที่ถวายเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่นำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ทั้งเงินตราที่ใช้กันอยู่
เงินของประชาชนที่ประเมินไว้สำหรับแต่ละคน✡
และเงินทั้งหมดที่ใครมีใจอยากนำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
5 ให้ปุโรหิตแต่ละคนรับเงินจากผู้บริจาคของตน
แล้วนำไปซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดของพระนิเวศทุกแห่งที่พบความเสียหาย"

✡ **12:4 12:4** อพยพ 30:12

6 แต่นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในปีที่ยี่สิบสามของกษัตริย์เยโฮอาช
บรรดาปุโรหิตก็ยังไม่ได้ซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดทรุดโทรมของพระนิเวศ
7 กษัตริย์เยโฮอาชจึงเรียกเยโฮยาดาปุโรหิต และปุโรหิตคนอื่นๆมา แล้วพูดกับพวกเขาว่า
"ทำไมพวกท่านไม่ซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดของพระนิเวศ"
ต่อจากนี้อย่ารับเงินจากผู้ดูแลเงินของพวกท่านอีก
แต่จงมอบเงินนั้นไว้สำหรับซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดของพระนิเวศ"
8 บรรดาปุโรหิตจึงตกลงว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก
และจะไม่เป็นผู้ซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดทรุดโทรมของพระนิเวศเอง
9 แต่เยโฮยาดาปุโรหิตได้นำหีบใบหนึ่งมาเจาะรูที่ฝา แล้วตั้งไว้ข้างแท่นบูชาทางด้านขวามือ
ขณะที่มีคนเดินเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
และบรรดาปุโรหิตผู้เฝ้าประตูก็นำเงินทั้งหมดที่นำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ใส่ลงไปในนั้น
10 เมื่อพวกเขาเห็นว่ามีเงินในหีบมากแล้ว
เสมียนของกษัตริย์กับมหาปุโรหิตก็ขึ้นมาใส่เงินที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ลงในถุง และนับเงิน
11 พวกเขามอบเงินที่ชั่งแล้วให้แก่ผู้ควบคุมงานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
คนเหล่านั้นจ่ายเงินให้ช่างไม้ และช่างก่อสร้างที่ทำงานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
12 และจ่ายให้แก่ช่างก่ออิฐ และช่างตัดหิน และเป็นค่าซื้อไม้
และหินสกัดเพื่อซ่อมแซมส่วนที่ชำรุดทรุดโทรมของพระนิเวศของพระยาห์เวห์
และสำหรับค่าใช้จ่ายทั้งหมดในการซ่อมแซมพระนิเวศ
13 แต่ไม่ได้มีการนำเงินที่นำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์มาทำเป็นถ้วยเงิน
กรรไกรตัดไส้ตะเกียง ชามประพรม แตร
ภาชนะทองคำหรือภาชนะเงินใดๆสำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์
14 เพราะพวกเขาได้มอบเงินนั้นให้แก่ผู้ควบคุมงาน
และใช้มันเพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระยาห์เวห์
15 พวกเขาไม่ได้เรียกให้คนที่รับเงินไปจ่ายแก่คนงานมาชี้แจงบัญชี
เพราะคนเหล่านั้นทำงานอย่างซื่อสัตย์
16 ส่วนเงินค่าเครื่องบูชาชดเชยความผิด
และเงินค่าเครื่องบูชาลบล้างบาปนั้นไม่ได้ถูกนำเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
เพราะเป็นของปุโรหิต
17 จากนั้นฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกทัพขึ้นมา และต่อสู้กับเมืองกัท และยึดเมืองนั้นได้
แล้วฮาซาเอลก็มุ่งหน้าจะขึ้นมาโจมตีเยรูซาเล็ม
18 เยโฮอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์เอาสิ่งบริสุทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮซาฟัท เยโฮรัม
และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของเขาซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายไว้ รวมทั้งสิ่งบริสุทธิ์ของเขาเอง
และทองคำทั้งหมดที่พบในคลังพระนิเวศของพระยาห์เวห์
และคลังพระราชวังส่งไปให้ฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย ฮาซาเอลจึงออกไปจากเยรูซาเล็ม
19 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลโยอาช
และทุกสิ่งที่เขาทำไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ
20 ผู้รับใช้ของเขาลุกขึ้นคบคิดกบฏ และโจมตีโยอาชที่ตำหนักมิลโลบนทางที่ลงไปยังสิลลา
21 โยซาคาร์บุตรชิเมอัธ และเยโฮซาบาดบุตรโชเมอร์ผู้รับใช้ของเขาโจมตีเขาจนตาย
พวกเขาฝังเขาไว้กับบรรพบุรุษในนครดาวิด แล้วอามาซียาห์บุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน

13

1 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาชบุตรอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
เยโฮอาหาสบุตรเยฮูเริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลที่สะมาเรียเป็นเวลาสิบเจ็ดปี
2 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
และดำเนินตามบาปของเยโรโบอัมบุตรเนบัทซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป เขาไม่ละจากบาปนั้น
3 ความกริ้วของพระยาห์เวห์พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล
พระองค์จึงมอบพวกเขาให้อยู่ในอำนาจของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย
และเบนฮาดัดบุตรฮาซาเอลอยู่เสมอ
4 เยโฮอาหาสวิงวอนพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ทรงฟังเขา
เพราะพระองค์เห็นว่าอิสราเอลถูกกษัตริย์แห่งซีเรียกดขี่อย่างไร
5 (พระยาห์เวห์ประทานผู้กอบกู้ให้อิสราเอล พวกเขาจึงพ้นจากอำนาจของซีเรีย
และลูกหลานอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในกระโจมของตนเหมือนเมื่อก่อน
6 อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ละจากบาปของราชวงศ์เยโรโบอัมซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
แต่ยังคงดำเนินตามบาปนั้น และอาเชราห์ก็ยังคงตั้งอยู่ในสะมาเรียด้วย
7 เยโฮอาหาสเหลือกำลังพลเพียงทหารม้าห้าสิบคน รถศึกสิบคัน และทหารราบหนึ่งหมื่นคน
เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียทำลายพวกเขา และทำให้เป็นเหมือนฝุ่นจากการนวดข้าว
8 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเยโฮอาหาสทุกสิ่งที่เขาทำ
และกำลังอำนาจของเขาไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ
9 เยโฮอาหาสล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และพวกเขาฝังเขาไว้ในสะมาเรีย
โยอาชบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
10 ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์เยโฮอาชบุตรเยโฮอาหาสเริ่มครองราชย์
เหนืออิสราเอลที่สะมาเรียเป็นเวลาสิบหกปี
11 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
เขาไม่ละจากบาปทั้งหมดของเยโรโบอัมบุตรเนบัทซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
แต่ยังดำเนินตามบาปเหล่านั้น
12 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลโยอาชทุกสิ่งที่เขาทำ และกำลังอำนาจที่เขาใช้ทำสงครามกับอามาซิ
ยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ
13 โยอาชล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และเยโรโบอัมนั่งบนบัลลังก์ของเขา
โยอาชถูกฝังไว้ในสะมาเรียร่วมกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล
14 เอลีชาป่วยด้วยโรคที่ในที่สุดทำให้เขาตาย โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลลงมาหาเขา
ร้องไห้เหนือเขา และพูดว่า บิดาของข้าพเจ้า บิดาของข้าพเจ้า รถรบของอิสราเอล
และพลม้าของอิสราเอล
15 เอลีชาพูดกับเขาว่า เอาคันธนูกับลูกธนูมา กษัตริย์จึงเอาคันธนูกับลูกธนูมา
16 เอลีชาพูดกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า วางมือบนคันธนู เขาจึงวางมือบนคันธนู
แล้วเอลีชาวางมือของตนทับมือของกษัตริย์
17 เอลีชาพูดว่า เปิดหน้าต่างทางทิศตะวันออก เขาจึงเปิด แล้วเอลีชาพูดว่า ยิง เขาก็ยิง
เอลีชาพูดว่า นี่คือลูกธนูแห่งชัยชนะของพระยาห์เวห์ คือลูกธนูแห่งชัยชนะเหนือซีเรีย
เพราะท่านจะโจมตีชาวซีเรียที่อาเฟกจนทำลายพวกเขาเสียสิ้น
18 เอลีชาพูดว่า เอาลูกธนูมา เขาจึงเอามา แล้วเอลีชาพูดกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า
ตีลงบนพื้น เขาตีสามครั้งแล้วหยุด
19 คนของพระเจ้าโกรธเขา และพูดว่า ท่านควรตีห้าหรือหกครั้ง
แล้วท่านก็จะโจมตีซีเรียจนทำลายเสียสิ้น แต่ตอนนี้ท่านจะโจมตีซีเรียได้เพียงสามครั้ง

20 เอลีชาตาย และพวกเขาฝังเขาไว้
ต่อมามีกองโจรของชาวโมอับเข้ามาในแผ่นดินเมื่อย่างเข้าปีใหม่
21 ขณะที่พวกเขากำลังฝังศพชายคนหนึ่ง ดูสิ พวกเขาเห็นกองโจรกลุ่มหนึ่ง
พวกเขาจึงโยนศพชายคนนั้นลงไปในที่ฝังศพของเอลีชา ทันทีที่ชายคนนั้นสัมผัสกับกระดูกของเอลีชา
เขาก็ฟื้นคืนชีวิต และลุกขึ้นยืนบนเท้าของตน
22 ฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้กดขี่ข่มเหงอิสราเอลตลอดวันเวลาของเยโฮอาหาส
23 แต่พระยาห์เวห์ทรงเมตตาพวกเขา ทรงสงสารพวกเขา และทรงโปรดปรานพวกเขา
เพราะพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
พระองค์ไม่ทรงประสงค์จะทำลายพวกเขา
และยังไม่ทรงขับพวกเขาออกไปจากต่อหน้าพระองค์ในเวลานั้น
24 เมื่อฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียตาย เบนฮาดัดบุตรก็ขึ้นครองราชย์แทน
25 เยโฮอาชบุตรเยโฮอาหาสยึดเมืองต่างๆคืนจากเบนฮาดัดบุตรฮาซาเอล
เมืองเหล่านี้เบนฮาดัดเคยยึดจากเยโฮอาหาสบิดาของเขาในสงคราม โยอาชโจมตีเขาสามครั้ง
และยึดเมืองของอิสราเอลกลับคืนมา

14

1 ในปีที่สองแห่งรัชกาลโยอาชบุตรโยอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล
อามาซิยาห์บุตรโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์เริ่มครองราชย์
2 เขาอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์ยี่สิบเก้าปีในเยรูซาเล็ม
มารดาของเขาชื่อเยโฮอัดดินชาวเยรูซาเล็ม
3 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ แต่ไม่เหมือนดาวิดบรรพบุรุษของเขา
เขาทำตามทุกสิ่งที่โยอาชบิดาของเขาทำ
4 อย่างไรก็ตาม สถานบูชาบนที่สูงไม่ได้ถูกรื้อออก ประชาชนยังคงถวายเครื่องบูชา
และเผาเครื่องหอมบนสถานบูชาบนที่สูง
5 ทันทีที่เขาควบคุมอาณาจักรได้มั่นคง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้ที่ฆ่ากษัตริย์ผู้เป็นบิดาของเขา
6 แต่เขาไม่ได้ฆ่าบุตรของคนเหล่านั้นตามที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสสซึ่งพระยาห์เวห์
ทรงบัญชาว่า "บิดาจะต้องไม่ถูกฆ่า เพราะบุตร และบุตรจะต้องไม่ถูกฆ่า เพราะบิดา
แต่แต่ละคนจะต้องตาย เพราะบาปของตนเอง"
7 เขาสังหารชาวเอโดมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลือ และยึดเมืองเสลาได้ในการทำสงคราม
และเปลี่ยนชื่อเมืองนั้นว่ายกเธเอลจนถึงทุกวันนี้
8 แล้วอามาซิยาห์ส่งพวกผู้นำสารไปหาเยโฮอาชบุตรของเยโฮอาหาสผู้เป็นบุตรของเยฮูกษัตริย์แห่ง
อิสราเอล โดยกล่าวว่า "มาเถิด ให้เรามาประจันหน้ากัน"
9 เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลส่งข้อความไปหาอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
"พุ่มหนามในเลบานอนส่งข้อความไปหาต้นซีดาร์ในเลบานอนว่า
'ยกลูกสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาลูกชายของเรา'
แล้วสัตว์ป่าในเลบานอนเดินผ่านมาเหยียบพุ่มหนามนั้น
10 ท่านโจมตีเอโดมได้จริง และใจของท่านก็ผยองขึ้น จงชื่นชมเกียรติยศนั้น และอยู่บ้านเถิด
ทำไมท่านต้องหาเรื่องให้ตัวเองเดือดร้อนจนล้มลงทั้งตัวท่าน และยูดาห์พร้อมกับท่าน""
11 แต่อามาซิยาห์ไม่ยอมฟัง ดังนั้นเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป
และเขากับอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ประจันหน้ากันที่เบธเชเมชซึ่งเป็นของยูดาห์
12 ยูดาห์พ่ายแพ้แก่อิสราเอล และต่างก็เตลิดหนีกลับไปยังกระโจมของตน

13 เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจับอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์บุตรเยโฮอาชผู้เป็นบุตรอาหัสยาห์
ได้ที่เบธเชเมช แล้วมายังเยรูซาเล็ม
และรื้อกำแพงเยรูซาเล็มตั้งแต่ประตูเอฟราอิมถึงประตูมุมเป็นระยะสี่ร้อยศอก*
14 เขาเอาทองคำ เงิน และภาชนะทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และในคลังพระราชวัง
รวมทั้งตัวประกันแล้วกลับไปสะมาเรีย
15 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเยโฮอาชสิ่งที่เขาทำกำลังอำนาจของเขา และการที่เขาทำสงครามกับ
อามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ
16 เยโฮอาชล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และถูกฝังไว้ในสะมาเรียร่วมกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล
และเยโรโบอัมบุตรของเขาก็ขึ้นครองราชย์แทน
17 อามาซิยาห์บุตรโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์มีชีวิตอยู่อีกสิบห้าปีหลังจากเยโฮอาชบุตรเยโฮอาหาส
กษัตริย์แห่งอิสราเอลตาย
18 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลอามาซิยาห์ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์
แห่งยูดาห์หรือ
19 มีการคบคิดกันเป็นกบฏต่อเขาในเยรูซาเล็ม เขาจึงหนีไปยังลาคีช
แต่พวกเขาส่งคนตามเขาไปที่ลาคีช และฆ่าเขาที่นั่น
20 พวกเขานำศพของเขาบรรทุกหลังม้ากลับมา
และเขาถูกฝังไว้ที่เยรูซาเล็มร่วมกับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด
21 ประชาชนทั้งหมดของยูดาห์จึงนำอาซาริยาห์ซึ่งมีอายุสิบหกปีมาตั้งเป็นกษัตริย์แทนอามาซิยาห์
บิดาของเขา
22 เขาสร้างเมืองเอลัท
และนำกลับคืนมาเป็นของยูดาห์หลังจากที่กษัตริย์ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษแล้ว
23 ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซิยาห์บุตรโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์
เยโรโบอัมบุตรโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลเริ่มครองราชย์ที่สะมาเรียเป็นเวลาสี่สิบเอ็ดปี
24 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
และไม่ละจากบาปทั้งหมดของเยโรโบอัมบุตรเนบัทซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
25 เขาฟื้นฟูพรมแดนของอิสราเอลตั้งแต่ทางเข้าฮามัทถึงทะเลอาราบาห์ตามพระดำรัสของพระ
ยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลซึ่งพระองค์ตรัสผ่านผู้รับใช้ของพระองค์
คือโยนาห์บุตรอามิททัยผู้เผยพระวจนะจากกัทเฮเฟอร์
26 เพราะพระยาห์เวห์ทรงเห็นความทุกข์ของอิสราเอลว่าขมขื่นอย่างยิ่งสำหรับทุกคน
ทั้งทาสและผู้เป็นไท และไม่มีผู้ช่วยอิสราเอล
27 พระยาห์เวห์ไม่ได้ตรัสว่าจะลบชื่อของอิสราเอลออกจากใต้ฟ้า
พระองค์จึงช่วยพวกเขาให้รอดผ่านเยโรโบอัมบุตรโยอาช
28 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเยโรโบอัมทุกสิ่งที่เขาทำ กำลังอำนาจของเขาการทำสงคราม
และการที่เขายึดดามัสกัสกับฮามัทซึ่งเคยเป็นของยูดาห์กลับคืนมาให้อิสราเอลไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือ
พงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ
29 เยโรโบอัมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษคือร่วมกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล
และเศคาริยาห์บุตรของเขาก็ขึ้นครองราชย์แทน

15

1 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล
อาซาริยาห์บุตรอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เริ่มครองราชย์

---

* **14:13 14:13** หนึ่งศอกคือความยาวจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชายหรือประมาณ 18 นิ้วหรือ 46 เซนติเมตร

2 เขาอายุสิบหกปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์ห้าสิบสองปีในเยรูซาเล็ม
มารดาของเขาชื่อเยโคลียาห์ชาวเยรูซาเล็ม
3 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตามทุกสิ่งที่อามาซิยาห์บิดาของเขาทำ
4 อย่างไรก็ตาม สถานบูชาบนที่สูงไม่ได้ถูกรื้อออก ประชาชนยังคงถวายเครื่องบูชา
และเผาเครื่องหอมบนสถานบูชาบนที่สูง
5 พระยาห์เวห์ทรงทำให้กษัตริย์เป็นโรคเรื้อนจนถึงวันที่เขาตาย และเขาอาศัยอยู่ในบ้านแยกต่างหาก
โยธามบุตรของกษัตริย์ดูแลราชสำนัก และปกครองประชาชนแห่งแผ่นดิน
6 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลอาซาริยาห์
และทุกสิ่งที่เขาทำไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ
7 อาซาริยาห์ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และพวกเขาได้ฝังเขาไว้ร่วมกับบรรพบุรุษในเมืองของดาวิด
และโยธามบุตรของเขาก็ขึ้นครองราชย์แทน

8 ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
เศคาริยาห์บุตรเยโรโบอัมครองราชย์เหนืออิสราเอลที่สะมาเรียหกเดือน
9 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์เหมือนบรรพบุรุษของเขา
และไม่ละจากบาปของเยโรโบอัมบุตรเนบัทซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
10 ชัลลูมบุตรยาเบชคบคิดกบฏต่อเขา โจมตี และฆ่าเขาต่อหน้าประชาชน แล้วขึ้นครองราชย์แทน
11 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเศคาริยาห์ดูสิ
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล
12 นี่คือพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ตรัสกับเยฮูว่า
บุตรของเจ้าจนถึงชั่วอายุที่สี่จะได้นั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล และก็เป็นเช่นนั้น

13 ชัลลูมบุตรยาเบชเริ่มครองราชย์ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
และครองราชย์หนึ่งเดือนในสะมาเรีย
14 เมนาเฮมบุตรกาดีขึ้นมาจากทีรซาห์มาถึงสะมาเรีย โจมตีชัลลูมบุตรยาเบชในสะมาเรียฆ่าเขา
และขึ้นครองราชย์แทน
15 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลชัลลูม และการกบฏที่เขาได้ก่อขึ้นนั้นดูสิ
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล
16 ต่อมาเมนาเฮมโจมตีทิฟสาห์ และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นรวมทั้งเขตโดยรอบตั้งแต่ทีรซาห์
เขาโจมตีเมืองนั้น เพราะชาวเมืองไม่เปิดประตูให้เขา และเขาผ่าท้องหญิงมีครรภ์ทุกคนในเมือง

17 ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
เมนาเฮมบุตรกาดีเริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลที่สะมาเรียเป็นเวลาสิบปี
18 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตลอดชีวิต
เขาไม่ละจากบาปของเยโรโบอัมบุตรเนบัทซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
19 ปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียยกทัพมาตีแผ่นดิน และเมนาเฮมมอบเงินหนึ่งพันตะลันต์*
ให้ปูลเพื่อให้ปูลอยู่ฝ่ายเขา และช่วยให้อาณาจักรมั่นคงอยู่ในอำนาจของเขา
20 เมนาเฮมเรียกเก็บเงินจากอิสราเอลคือจากคนมั่งคั่งทุกคน คนละห้าสิบเชเขล†
เพื่อมอบให้กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงกลับไป และไม่ได้อยู่ต่อในแผ่นดิน

---

* **15:19** **15:19** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัมหรือ 66 ปอนด์ดังนั้น 1,000 ตะลันต์จึงเท่ากับประมาณ 30 เมตริกตัน † **15:20** **15:20** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัมหรือประมาณ 0.35 ออนซ์ดังนั้น 50 เชเขลจึงเท่ากับประมาณ 0.5 กิโลกรัมหรือ 1.1 ปอนด์

21 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเมนาเฮม
และสิ่งทั้งปวงที่เขากระทำนั้นไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ
22 เมนาเฮมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และเปคาหิยาห์บุตรของเขาก็ขึ้นครองราชย์แทน
23 ในปีที่ห้าสิบของอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
เปคาหิยาห์บุตรของเมนาเฮมได้เริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลในสะมาเรียเป็นเวลาสองปี
24 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
เขาไม่ละจากบาปของเยโรโบอัมบุตรเนบัทซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
25 เปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ผู้บัญชาการของเขาคบคิดกบฏต่อเขา
และโจมตีเขาในสะมาเรียในป้อมของพระราชวังพร้อมกับอารโกบ และอารีเอห์
และมีชาวกิเลอาดห้าสิบคนอยู่กับเปคาห์ เขาฆ่าเปคาหิยาห์ และขึ้นครองราชย์แทน
26 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเปคาหิยาห์ และสิ่งทั้งปวงที่เขากระทำดูสิ
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล
27 ในปีที่ห้าสิบสองของอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
เปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ได้เริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลในสะมาเรียเป็นเวลายี่สิบปี
28 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
เขาไม่ละจากบาปของเยโรโบอัมบุตรเนบัทซึ่งทำให้อิสราเอลทำบาป
29 ในสมัยเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลัทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียมา และยึดอิโยน
อาเบลเบธมาอาคาห์ ยาโนอาห์ เคเดช ฮาโซร์ กิเลอาด กาลิลี และแผ่นดินทั้งหมดของนัฟทาลี
แล้วกวาดต้อนประชาชนไปเป็นเชลยที่อัสซีเรีย
30 โฮเชยาบุตรเอลาห์คบคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ โจมตี
และฆ่าเขาแล้วขึ้นครองราชย์แทนในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยธามบุตรอุสซียาห์
31 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเปคาห์ และสิ่งทั้งปวงที่เขากระทำดูสิ
มีเขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล
32 ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล
โยธามบุตรอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เริ่มครองราชย์
33 เขาอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์สิบหกปีในเยรูซาเล็ม
มารดาของเขาชื่อเยรูชาบุตรหญิงของศาโดก
34 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตามทุกสิ่งที่อุสซียาห์บิดาของเขาทำ
35 อย่างไรก็ตาม สถานบูชาบนที่สูงไม่ได้ถูกรื้อออก ประชาชนยังคงถวายเครื่องบูชา
และเผาเครื่องหอมบนสถานบูชาบนที่สูง เขาสร้างประตูบนของพระนิเวศของพระยาห์เวห์
36 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลโยธาม
และสิ่งทั้งปวงที่เขากระทำนั้นไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ
37 ในสมัยนั้นพระยาห์เวห์เริ่มส่งเรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์มาต่อสู้กับยูดาห์
38 โยธามล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษในเมืองของดาวิดบรรพบุรุษของเขา
และอาหัสบุตรของเขาก็ขึ้นครองราชย์แทน

16

1 ในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ อาหัสบุตรโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์เริ่มครองราชย์
2 อาหัสอายุยี่สิบปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์สิบหกปีในเยรูซาเล็ม เขาไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องใน
สายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาเหมือนดาวิดบรรพบุรุษของเขา

3 แต่เขาดำเนินตามแบบของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และถึงกับให้บุตรชายผ่านไฟตามสิ่งน่ารังเกียจของบรรดาประชาชาติที่พระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าลูกหลานอิสราเอล
4 เขาถวายเครื่องบูชา และเผาเครื่องหอมบนสถานบูชาบนที่สูงบนเนินเขา
และใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น
5 แล้วเรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย
และเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ยกทัพขึ้นมายังเยรูซาเล็มเพื่อทำสงคราม
พวกเขาปิดล้อมอาหัสไว้ แต่ไม่สามารถเอาชนะเขาได้
6 ในเวลานั้นเรซินกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยึดเมืองเอลัทกลับคืนมาเป็นของซีเรีย
และขับไล่ชาวยิวออกไปจากเอลัท และชาวซีเรียก็เข้ามาในเอลัท และอาศัยอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้
7 อาหัสส่งผู้นำสารไปหาทิกลัทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า ข้าเป็นผู้รับใช้
และเป็นบุตรของท่าน โปรดขึ้นมาช่วยข้าให้พ้นจากอำนาจของกษัตริย์แห่งซีเรีย
และกษัตริย์แห่งอิสราเอลที่กำลังลุกขึ้นต่อสู้กับข้า
8 อาหัสนำเงิน และทองคำที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
และในคลังพระราชวังของกษัตริย์ส่งไปเป็นของกำนัลแด่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
9 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียรับฟังเขา และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ขึ้นไปโจมตีดามัสกัส ยึดเมืองนั้นได้
และกวาดต้อนประชาชนไปเป็นเชลยที่คีร์ และฆ่าเรซินเสีย
10 กษัตริย์อาหัสไปดามัสกัสเพื่อพบทิกลัทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย เมื่อเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส
กษัตริย์อาหัสก็ส่งภาพวาดแท่นบูชา และแบบแปลนสำหรับสร้างแท่นนั้นไปให้อุรียาห์ปุโรหิต
11 อุรียาห์ปุโรหิตก็สร้างแท่นบูชาขึ้น อุรียาห์ปุโรหิตได้สร้างแท่นบูชานั้นเตรียมไว้ก่อนที่กษัตริย์อาหัส
จะกลับมาจากดามัสกัสตามแบบทุกประการที่กษัตริย์อาหัสส่งมาจากดามัสกัส
12 เมื่อกษัตริย์กลับมาจากดามัสกัส เขาเห็นแท่นบูชา กษัตริย์เข้าไปใกล้แท่นบูชา
และถวายเครื่องบูชาบนนั้น
13 เขาเผาเครื่องเผาบูชา และเครื่องธัญบูชาของตนเทเครื่องดื่มบูชา
และประพรมเลือดของเครื่องสันติบูชาลงบนแท่นบูชา
14 ส่วนแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์เขาย้ายจากหน้าพระนิเวศจากตำแหน่ง
ระหว่างแท่นบูชาใหม่ของเขากับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ไปตั้งไว้ทางด้านเหนือของแท่นบูชาของเขา
15 กษัตริย์อาหัสสั่งอุรียาห์ปุโรหิตว่า บนแท่นบูชาใหญ่ จงเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้า
เครื่องธัญบูชาตอนเย็น เครื่องเผาบูชา
และเครื่องธัญบูชาของกษัตริย์พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของประชาชนทั้งแผ่นดิน เครื่องธัญบูชา
และเครื่องดื่มบูชาของพวกเขา จงประพรมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชา
และเลือดทั้งหมดของเครื่องบูชาลงบนนั้น ส่วนแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์จะมีไว้ให้ข้าใช้ทูลถาม
16 อุรียาห์ปุโรหิตก็ทำตามทุกสิ่งที่กษัตริย์อาหัสบัญชา
17 กษัตริย์อาหัสตัดแผงข้างของฐานออก ยกอ่างล้างออกจากฐานเหล่านั้น
ยกอ่างใหญ่ทองสัมฤทธิ์ที่เรียกว่า ทะเล ออกจากวัวทองสัมฤทธิ์ที่รองรับอยู่ และวางไว้บนพื้นหิน
18 เขารื้อทางเดินมีหลังคาสำหรับวันสะบาโตที่พวกเขาสร้างไว้ในพระนิเวศ
และทางเข้าด้านนอกของกษัตริย์ที่ไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
19 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลอาหัสที่เขากระทำนั้นไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดา
กษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ
20 อาหัสล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด
และเฮเซคียาห์บุตรของเขาก็ขึ้นครองราชย์แทน

17

1 ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์
โฮเชยาบุตรเอลาห์เริ่มครองราชย์เหนืออิสราเอลที่สะมาเรียเป็นเวลาเก้าปี
2 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
แต่ไม่เหมือนบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลที่อยู่ก่อนเขา
3 ชัลมาเนเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยกทัพมาโจมตีเขา โฮเชยาจึงเป็นผู้รับใช้ของเขา
และส่งเครื่องบรรณาการให้เขา
4 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียพบว่าโฮเชยาคบคิดกบฏ เพราะเขาส่งผู้นำสารไปหาโส กษัตริย์แห่งอียิปต์
และไม่ได้ส่งเครื่องบรรณาการให้กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเหมือนทุกปี กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงจับเขา
และขังไว้ในคุก
5 แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ยกทัพขึ้นมาทั่วทั้งแผ่นดินขึ้นไปยังสะมาเรีย
และปิดล้อมเมืองนั้นไว้สามปี
6 ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลโฮเชยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดสะมาเรียได้
และกวาดต้อนคนอิสราเอลไปอัสซีเรียให้ไปอยู่ที่ฮาลาห์ ริมฮาโบร์ แม่น้ำแห่งโกซาน
และในเมืองต่างๆของชาวมีเดีย

7 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น เพราะลูกหลานอิสราเอลทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาผู้ทรงนำ
พวกเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ให้พ้นจากอำนาจของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
และพวกเขายำเกรงพระอื่น
8 พวกเขาดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรดาประชาชาติที่พระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าลูกหลาน
อิสราเอล และตามกฎเกณฑ์ที่บรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลตั้งขึ้น
9 ลูกหลานอิสราเอลแอบทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
และสร้างสถานบูชาบนที่สูงสำหรับตนในทุกเมือง
ตั้งแต่หอคอยของคนเฝ้ายามไปจนถึงเมืองที่มีป้อมปราการ
10 พวกเขาตั้งเสาต่างๆ และเสาอาเชราห์สำหรับตนบนเนินเขาสูงทุกแห่ง
และใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น
11 พวกเขาเผาเครื่องหอมบนสถานบูชาบนที่สูงทั้งหมดเหมือนที่บรรดาประชาชาติซึ่งพระยาห์เวห์
ทรงกวาดต้อนไปให้พ้นหน้าพวกเขาเคยทำ พวกเขาทำสิ่งชั่วร้ายเพื่อยั่วยุพระยาห์เวห์ให้กริ้ว
12 พวกเขารับใช้รูปเคารพทั้งที่พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเจ้าอย่าทำสิ่งนี้"
13 พระยาห์เวห์ทรงเตือนอิสราเอล และยูดาห์ผ่านผู้เผยพระวจนะ และผู้ทำนายทุกคนว่า
"จงหันกลับจากทางชั่วของพวกเจ้า และรักษาบัญญัติ
และกฎเกณฑ์ของเราตามธรรมบัญญัติทั้งหมดที่เราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า
และส่งมายังพวกเจ้าผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของเรา"
14 แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง
กลับดื้อรั้นเหมือนบรรพบุรุษของตนที่ไม่เชื่อในพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
15 พวกเขาปฏิเสธกฎเกณฑ์ของพระองค์ พันธสัญญาที่พระองค์ทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา
และคำเตือนที่พระองค์ให้แก่พวกเขา พวกเขาติดตามสิ่งไร้ค่า และกลายเป็นคนไร้ค่า
แล้วติดตามประชาชาติรอบข้างทั้งที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาพวกเขาไม่ให้ทำเหมือนคนเหล่านั้น
16 พวกเขาละทิ้งบัญญัติทั้งหมดของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
หล่อรูปเคารพสำหรับตนคือลูกวัวสองตัว สร้างเสาอาเชราห์ กราบไหว้ดวงดาวทั้งท้องฟ้า
และรับใช้บาอัล

17 พวกเขาให้บุตรชาย และบุตรหญิงผ่านไฟ ใช้การทำนาย และเวทมนตร์
และยอมตนเป็นทาสเพื่อทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์เพื่อยั่วยุพระองค์ให้กริ้ว
18 เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงกริ้วอิสราเอลอย่างยิ่ง
และทรงกำจัดพวกเขาออกไปจากสายตาของพระองค์ไม่เหลือผู้ใดนอกจากเผ่ายูดาห์เท่านั้น
19 แม้แต่ยูดาห์ก็ไม่รักษาบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของอิสราเอลที่พวกเขาตั้งขึ้น
20 พระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธเชื้อสายทั้งหมดของอิสราเอล ทรงทำให้พวกเขาทุกข์ยาก และมอบพวกเขาไว้ในอำนาจของพวกปล้นสะดมจนพระองค์ทรงขับพวกเขาออกไปจากสายตาของพระองค์
21 พระองค์ทรงแยกอิสราเอลออกจากราชวงศ์ดาวิด พวกเขาตั้งเยโรโบอัมบุตรเนบัทเป็นกษัตริย์
เยโรโบอัมทำให้อิสราเอลหันเหจากการติดตามพระยาห์เวห์ และทำให้พวกเขาทำบาปใหญ่หลวง
22 ลูกหลานอิสราเอลดำเนินตามบาปทั้งหมดที่เยโรโบอัมทำ และไม่ละจากบาปเหล่านั้น
23 จนพระยาห์เวห์ทรงกำจัดอิสราเอลออกไปจากสายตาของพระองค์ตามที่พระองค์ตรัสผ่านผู้รับใช้ของพระองค์คือบรรดาผู้เผยพระวจนะ
ดังนั้นอิสราเอลจึงถูกกวาดต้อนออกจากแผ่นดินของตนไปยังอัสซีเรียจนถึงทุกวันนี้
24 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียนำคนจากบาบิโลน คูธาห์ อัฟวา ฮามัท
และเสฟารวาอิมมาไว้ในเมืองต่างๆของสะมาเรียแทนลูกหลานอิสราเอล
คนเหล่านั้นเข้าครอบครองสะมาเรีย และอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆของแคว้นนั้น
25 ในช่วงแรกที่พวกเขาเข้ามาอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขาไม่ยำเกรงพระยาห์เวห์
ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงส่งสิงโตเข้ามาท่ามกลางพวกเขา และสิงโตฆ่าพวกเขาบางคน
26 พวกเขาจึงทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า "ประชาชาติที่ท่านกวาดต้อนมา
และให้อยู่ในเมืองต่างๆของสะมาเรีย ไม่รู้จักกฎของพระแห่งแผ่นดินนั้น
พระแห่งแผ่นดินนั้นจึงส่งสิงโตมาท่ามกลางพวกเขา และดูสิ สิงโตกำลังฆ่าพวกเขา
เพราะพวกเขาไม่รู้จักกฎของพระแห่งแผ่นดินนั้น"
27 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า
"จงพาปุโรหิตคนหนึ่งที่พวกเจ้ากวาดต้อนมาจากที่นั่นกลับไปให้เขา* ไปอาศัยอยู่ที่นั่น
และให้เขาสอนพวกเขาถึงกฎของพระแห่งแผ่นดินนั้น"
28 ปุโรหิตคนหนึ่งที่พวกเขากวาดต้อนมาจากสะมาเรียจึงกลับมาอาศัยอยู่ที่เบธเอล
และสอนพวกเขาว่าควรยำเกรงพระยาห์เวห์อย่างไร
29 แต่ละประชาชาติยังสร้างพระของตนเอง
และนำไปตั้งไว้ในวิหารของสถานบูชาบนที่สูงที่ชาวสะมาเรียสร้างไว้
แต่ละประชาชาติทำเช่นนี้ในเมืองที่ตนอาศัยอยู่
30 คนบาบิโลนสร้างสุคโคทเบโนท คนคูธสร้างเนอร์กัล และคนฮามัทสร้างอาชิมา
31 ชาวอัฟวาสร้างนิบฮัส และทาร์ทัก
ส่วนชาวเสฟารวาอิมเผาลูกหลานของตนในไฟถวายแด่อัดรัมเมเลค และอานัมเมเลค
พระของเสฟารวาอิม
32 พวกเขายำเกรงพระยาห์เวห์ แต่ก็ตั้งคนจากท่ามกลางพวกเขาเองเป็นปุโรหิตประจำสถานบูชาบนที่สูงเพื่อถวายเครื่องบูชาให้พวกเขาในวิหารของสถานบูชาบนที่สูง
33 พวกเขายำเกรงพระยาห์เวห์
และในเวลาเดียวกันก็รับใช้พระของตนเองตามแบบของประชาชาติที่พวกเขาถูกกวาดต้อนมา

---

* **17:27 17:27** ภาษาฮีบรู"พวกเขา

34 จนถึงทุกวันนี้ พวกเขายังทำตามแบบเดิม พวกเขาไม่ยำเกรงพระยาห์เวห์ และไม่ทำตามกฎเกณฑ์
ข้อกำหนด ธรรมบัญญัติ
หรือพระบัญชาที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาลูกหลานของยาโคบผู้ที่พระองค์ทรงตั้งชื่อว่าอิสราเอล
35 พระยาห์เวห์ทรงทำพันธสัญญากับพวกเขา และบัญชาว่า "พวกเจ้าอย่ายำเกรงพระอื่น
อย่ากราบลงต่อหน้าพระเหล่านั้น อย่ารับใช้หรือถวายเครื่องบูชาแก่พระเหล่านั้น
36 แต่พวกเจ้าจงยำเกรงพระยาห์เวห์ผู้ทรงนำพวกเจ้าขึ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่
และด้วยพระกรที่เหยียดออก พวกเจ้าจงกราบลงต่อหน้าพระองค์ และถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์
37 พวกเจ้าต้องระมัดระวังทำตามกฎเกณฑ์ ข้อกำหนด ธรรมบัญญัติ
และพระบัญชาซึ่งพระองค์ทรงเขียนไว้สำหรับพวกเจ้าตลอดไป พวกเจ้าอย่ายำเกรงพระอื่น
38 พวกเจ้าอย่าลืมพันธสัญญาที่เราทำกับพวกเจ้า และอย่ายำเกรงพระอื่น
39 แต่จงยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า
และพระองค์จะทรงช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากอำนาจของศัตรูทั้งหมด"

40 แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง และยังทำตามแบบเดิม
41 ประชาชาติเหล่านี้จึงยำเกรงพระยาห์เวห์ และในเวลาเดียวกันก็รับใช้รูปแกะสลักของตน
ลูกหลานของพวกเขาก็ทำเช่นเดียวกัน และลูกหลานของลูกหลานก็เช่นกัน
พวกเขาทำตามที่บรรพบุรุษทำจนถึงทุกวันนี้

18

1 ในปีที่สามแห่งรัชกาลโฮเชยาบุตรเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล
เฮเซคียาห์บุตรอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์เริ่มครองราชย์
2 เขามีอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และครองราชย์ในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี
มารดาของเขาชื่ออาบีเป็นบุตรสาวของเศคาริยาห์
3 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตามทุกอย่างที่ดาวิดบรรพบุรุษของเขาได้ทำ
4 เขารื้อสถานบูชาบนที่สูงทุบเสาต่างๆ และโค่นเสาอาเชราห์
เขายังทุบงูทองสัมฤทธิ์ที่โมเสสทำไว้จนแตก เพราะในสมัยนั้นชาวอิสราเอลเผาเครื่องหอมถวายงูนั้น
เขาเรียกมันว่าเนหุชทาน
5 เขาวางใจในพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล จนไม่มีใครเหมือนเขาในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์
ไม่ว่าจะเป็นผู้ครองราชย์ก่อนหรือหลังเขา
6 เพราะเขายึดมั่นในพระยาห์เวห์ ไม่หันไปจากการติดตามพระองค์
แต่รักษาบัญญัติที่พระยาห์เวห์ทรงบัญชาโมเสส
7 พระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเขา ไม่ว่าเขาไปที่ไหนก็ประสบความสำเร็จ เขากบฏต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
และไม่ยอมรับใช้กษัตริย์นั้น
8 เขาโจมตีชาวฟีลิสเตียไปจนถึงกาซา
และเขตแดนของเมืองตั้งแต่หอคอยยามไปจนถึงเมืองที่มีป้อม
9 ในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโฮเชยาบุตรเอลาห์กษัตริย์แห่ง
อิสราเอล ชัลมาเนเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยกทัพมาโจมตีสะมาเรีย และล้อมเมือง
10 เมื่อครบสามปี พวกเขายึดเมืองได้
สะมาเรียถูกยึดในปีที่หกแห่งรัชกาลเฮเซคียาห์ซึ่งเป็นปีที่เก้าแห่งรัชกาลโฮเชยากษัตริย์แห่งอิสราเอล
11 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียกวาดต้อนชาวอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย และให้พวกเขาอยู่ที่ฮาลาห์ ริมฮาโบร์
แม่น้ำแห่งโกซาน และในเมืองต่างๆของชาวมีเดีย

12 เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
แต่ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์คือทุกสิ่งที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้บัญชา
พวกเขาไม่ยอมฟังหรือปฏิบัติตาม
13 ในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์
เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียยกทัพมาโจมตีเมืองที่มีป้อมทั้งหมดของยูดาห์ และยึดเมืองเหล่านั้น
14 เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่ลาคีชว่า "ข้าทำผิดต่อท่านแล้ว
ขอถอนทัพไปจากข้า สิ่งใดที่ท่านกำหนดให้ข้า ข้าจะรับไว้"
กษัตริย์แห่งอัสซีเรียกำหนดให้เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จ่ายเงินสามร้อยตะลันต์
และทองคำสามสิบตะลันต์*
15 เฮเซคียาห์มอบเงินทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และในคลังพระราชวังให้เขา
16 เวลานั้นเฮเซคียาห์ตัดทองคำออกจากประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์
และจากเสาที่เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้หุ้มทองไว้ แล้วมอบให้กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
17 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียส่งทาร์ทาน รับสาริส
และรับชาเคห์จากลาคีชพร้อมกองทัพใหญ่ไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์ที่เยรูซาเล็ม
พวกเขายกทัพขึ้นมาถึงเยรูซาเล็ม
และเมื่อมาถึงก็ยืนอยู่ข้างท่อส่งน้ำของสระบนซึ่งอยู่ริมถนนไปทุ่งช่างซักผ้า
18 เมื่อพวกเขาร้องเรียกกษัตริย์ เอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ผู้ดูแลราชสำนัก เชบนา อาลักษณ์
และโยอาห์บุตรอาสาฟเจ้าหน้าที่บันทึกเหตุการณ์ ก็ออกมาพบพวกเขา
19 รับชาเคห์พูดกับพวกเขาว่า "จงไปบอกเฮเซคียาห์ว่า
"กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้"เจ้าอาศัยความมั่นใจอะไรอยู่
20 เจ้าพูดว่า "เรามียุทธวิธี และกำลังสำหรับทำสงคราม" แต่นั่นเป็นเพียงคำพูดโอ้อวดที่ไร้ผล
บัดนี้เจ้าวางใจใครจึงกล้ากบฏต่อข้า
21 ดูสิเจ้ากำลังวางใจอียิปต์ซึ่งเป็นเหมือนไม้เท้าอ้อที่ช้ำ ถ้าใครพิงมัน มันจะแทงเข้ามือเขา
ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็เป็นเช่นนี้ต่อทุกคนที่วางใจเขา
22 แต่ถ้าพวกเจ้าบอกข้าว่า "เราวางใจพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา"
พระองค์ไม่ใช่หรือที่สถานบูชาบนที่สูง และแท่นบูชาของพระองค์ถูกเฮเซคียาห์รื้อออกแล้วเขาสั่งยูดาห์
และเยรูซาเล็มว่า "พวกเจ้าต้องนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้ในเยรูซาเล็ม"
23 บัดนี้ลองทำข้อตกลงกับเจ้านายของข้าคือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
ข้าจะให้ม้าแก่เจ้าสองพันตัวถ้าฝ่ายเจ้าหาคนขี่ม้าเหล่านั้นได้
24 แล้วเจ้าจะต้านทานผู้บัญชาการเพียงคนเดียวแม้แต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดในหมู่ข้ารับใช้ของเจ้านาย
ข้าได้อย่างไรในเมื่อเจ้าวางใจอียิปต์เรื่องรถศึก และทหารม้า
25 ข้ายกทัพมาทำลายที่แห่งนี้โดยปราศจากพระยาห์เวห์หรือ" พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าว่า
"จงยกทัพขึ้นไปโจมตีแผ่นดินนี้ และทำลายมัน" " " "
26 แล้วเอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ เชบนา และโยอาห์พูดกับรับชาเคห์ว่า
"กรุณาพูดกับพวกผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาซีเรียเถิด เพราะพวกเราเข้าใจ
อย่าพูดกับเราเป็นภาษาของชาวยิวให้ประชาชนที่อยู่บนกำแพงได้ยิน"
27 แต่รับชาเคห์ตอบพวกเขาว่า "เจ้านายของข้าส่งข้ามาพูดถ้อยคำเหล่านี้กับเจ้านายของพวกเจ้า
และกับพวกเจ้าเท่านั้นหรือ" เขาไม่ได้ส่งข้ามาพูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพงด้วยหรือ"
คนเหล่านั้นจะต้องกินอุจจาระของตนเอง และดื่มปัสสาวะของตนเองพร้อมกับพวกเจ้า"

---

* **18:14 18:14** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์

28 แล้วรับชาเคห์ยืนขึ้นร้องเสียงดังเป็นภาษาของชาวยิวว่า
จงฟังพระดำรัสของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
29 กษัตริย์ตรัสว่า อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกพวกเจ้า
เพราะเขาไม่สามารถช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากอำนาจของเขาได้
30 อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้พวกเจ้าวางใจพระยาห์เวห์โดยพูดว่า
พระยาห์เวห์จะช่วยเราอย่างแน่นอน และเมืองนี้จะไม่ถูกมอบไว้ในอำนาจของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
31 อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสว่า จงขอสงบศึกกับข้า และออกมาหาข้า
แล้วพวกเจ้าทุกคนจะได้กินผลจากเถาองุ่นของตน และจากต้นมะเดื่อของตน
และดื่มน้ำจากบ่อเก็บน้ำของตน
32 จนกว่าข้าจะมาพาพวกเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของพวกเจ้า เป็นแผ่นดินที่มีธัญพืช
และเหล้าองุ่นใหม่ มีขนมปัง และสวนองุ่น มีต้นมะกอก และน้ำผึ้งเพื่อพวกเจ้าจะมีชีวิตไม่ตาย
อย่าฟังเฮเซคียาห์เมื่อเขาชักชวนพวกเจ้าว่า พระยาห์เวห์จะช่วยเรา
33 มีเทพเจ้าของชนชาติใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากอำนาจของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียบ้าง
34 เทพเจ้าของฮามัท และอารปัดอยู่ที่ไหน เทพเจ้าของเสฟารวาอิม เฮนา และอิฟวาห์อยู่ที่ไหน
พวกเขาช่วยสะมาเรียให้พ้นจากอำนาจของข้าได้หรือ
35 ในบรรดาเทพเจ้าทั้งหมดของประเทศเหล่านี้มีองค์ใดช่วยประเทศของตนให้พ้นจากอำนาจของข้าได้ แล้วพระยาห์เวห์จะช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากอำนาจของข้าได้อย่างไร

36 แต่ประชาชนนิ่งเงียบ ไม่ตอบเขาแม้แต่คำเดียว เพราะกษัตริย์มีรับสั่งว่า อย่าตอบเขา
37 แล้วเอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ผู้ดูแลราชสำนัก เชบนา อาลักษณ์
และโยอาห์บุตรอาสาฟเจ้าหน้าที่บันทึกเหตุการณ์ เข้าไปหาเฮเซคียาห์โดยฉีกเสื้อผ้าของตน
และเล่าถ้อยคำของรับชาเคห์ให้เขาฟัง

19

1 เมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ยินเรื่องนั้นก็ฉีกเสื้อผ้าของตน เอาผ้ากระสอบคลุมตัว
และเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
2 เขาส่งเอลียาคิมผู้ดูแลราชสำนัก เชบนา อาลักษณ์ และบรรดาผู้อาวุโสในหมู่ปุโรหิตซึ่งต่างก็คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบไปหาอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะบุตรอาโมส
3 พวกเขาพูดกับอิสยาห์ว่า เฮเซคียาห์พูดดังนี้ วันนี้เป็นวันแห่งความทุกข์ การตำหนิ
และการถูกปฏิเสธ ทารกถึงเวลาคลอดแล้ว แต่มารดาไม่มีแรงเบ่งคลอด
4 บางทีพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอาจทรงได้ยินถ้อยคำทั้งหมดของรับชาเคห์ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียเจ้านายของเขาส่งมาท้าทายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
และอาจทรงตำหนิถ้อยคำที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงได้ยิน
ดังนั้นขอท่านอธิษฐานเผื่อคนที่เหลืออยู่ด้วย

5 บรรดาผู้รับใช้ของกษัตริย์เฮเซคียาห์จึงมาหาอิสยาห์
6 อิสยาห์พูดกับพวกเขาว่า จงบอกเจ้านายของพวกท่านดังนี้ พระยาห์เวห์ตรัสว่า
อย่ากลัวถ้อยคำที่เจ้าได้ยินซึ่งพวกผู้รับใช้ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียใช้หมิ่นประมาทเรา
7 ดูสิ เราจะดลใจเขา เขาจะได้ยินข่าว แล้วกลับไปยังแผ่นดินของตน
และเราจะทำให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของตน

8 รับชาเคห์จึงกลับไป และพบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียกำลังทำสงครามกับลิบนาห์
เพราะเขาได้ยินว่ากษัตริย์ออกจากลาคีชแล้ว
9 เมื่อกษัตริย์ได้ยินข่าวเกี่ยวกับทิรหาคาห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า ดูสิเขายกทัพออกมาสู้กับท่าน
กษัตริย์ก็ส่งผู้นำสารไปหาเฮเซคียาห์อีกครั้งว่า

10 จงบอกเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ อย่าให้พระเจ้าของเจ้าที่เจ้าวางใจหลอกเจ้าว่า
เยรูซาเล็มจะไม่ถูกมอบไว้ในอำนาจของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
11 ดูสิเจ้าได้ยินแล้วว่าบรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียทำอะไรกับแผ่นดินทั้งปวงคือทำลายพวกเขาจน
หมดสิ้น แล้วเจ้าจะรอดพ้นหรือ
12 เทพเจ้าของชนชาติที่บรรพบุรุษของข้าทำลายคือโกซาน ฮาราน เรเซฟ
และลูกหลานของเอเดนที่อยู่ในเทลอัสซาร์ช่วยพวกเขาได้หรือ
13 กษัตริย์แห่งฮามัทอยู่ที่ไหน กษัตริย์แห่งอารปัด และกษัตริย์แห่งเมืองเสฟารวาอิม เฮนา
และอิฟวาห์อยู่ที่ไหน
14 เฮเซคียาห์รับจดหมายจากมือของผู้นำสาร และอ่านแล้ว
เฮเซคียาห์ก็ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ และคลี่จดหมายนั้นออกต่อหน้าพระยาห์เวห์
15 เฮเซคียาห์อธิษฐานต่อหน้าพระยาห์เวห์ว่า
ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ประทับเหนือเครูบ
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียวเหนืออาณาจักรทั้งปวงบนแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน
16 ข้าแต่พระยาห์เวห์โปรดเงี่ยหูฟังโปรดลืมตาดู
และโปรดฟังถ้อยคำของเซนนาเคอริบที่เขาส่งมาท้าทายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
17 ข้าแต่พระยาห์เวห์เป็นความจริงที่บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทำลายชนชาติต่างๆ
และแผ่นดินของพวกเขา
18 และได้โยนเทพเจ้าของพวกเขาลงในไฟ เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่พระเจ้า
แต่เป็นผลงานจากมือมนุษย์คือไม้ และหิน พวกเขาจึงทำลายมันได้
19 บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราขอโปรดช่วยพวกเราให้พ้นจากอำนาจของเขาเพื่อ
อาณาจักรทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะได้รู้ว่าพระองค์พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าแต่ผู้เดียว
20 แล้วอิสยาห์บุตรอาโมสส่งข่าวไปยังเฮเซคียาห์ว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า
เรื่องที่เจ้าอธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย เราได้ยินแล้ว
21 นี่คือพระดำรัสที่พระยาห์เวห์ตรัสเกี่ยวกับเขาว่า ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยน ดูหมิ่น
และเยาะเย้ยเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มส่ายศีรษะเยาะเย้ยเจ้า
22 เจ้าท้าทาย และหมิ่นประมาทใคร เจ้าขึ้นเสียงใส่ใคร และเงยหน้ามองอย่างหยิ่งผยองต่อใคร
ก็ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
23 เจ้าใช้ผู้นำสารของเจ้าท้าทายองค์เจ้า และพูดว่า ด้วยรถศึกจำนวนมากของข้า
ข้าขึ้นไปถึงยอดภูเขาถึงส่วนลึกที่สุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นซีดาร์สูง และต้นไซเปรสชั้นดีของมัน
ข้าจะเข้าไปถึงที่พักอันไกลที่สุดของมันถึงป่าแห่งทุ่งอุดมสมบูรณ์ของมัน
24 ข้าขุดบ่อ และดื่มน้ำในดินแดนต่างถิ่น
และข้าจะทำให้แม่น้ำทั้งหมดของอียิปต์แห้งด้วยฝ่าเท้าของข้า
25 เจ้าไม่เคยได้ยินหรือว่าเรากำหนดเรื่องนี้ไว้นานแล้ว และวางรูปแบบไว้แต่โบราณกาล
บัดนี้เราทำให้มันเกิดขึ้นเพื่อให้เจ้าทำลายเมืองที่มีป้อมจนกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
26 เพราะฉะนั้นชาวเมืองเหล่านั้นจึงมีกำลังน้อย พวกเขาหวาดกลัว และสับสน
พวกเขาเป็นเหมือนหญ้าในทุ่งเหมือนพืชเขียวเหมือนหญ้าบนหลังคา
และเหมือนธัญพืชที่เหี่ยวแห้งก่อนจะโตเต็มที่
27 แต่เรารู้การนั่งลงของเจ้า การออกไปและกลับมาของเจ้า และความเดือดดาลของเจ้าต่อเรา
28 เพราะเจ้าเดือดดาลต่อเรา และความหยิ่งยโสของเจ้าขึ้นมาถึงหูเรา
ดังนั้นเราจะเอาขอเกี่ยวจมูกของเจ้า
และบังเหียนใส่ริมฝีปากของเจ้าแล้วเราจะพาเจ้ากลับไปทางเดิมที่เจ้ามา

29 นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า ปีนี้พวกเจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง
ปีที่สองจะกินสิ่งที่งอกต่อจากนั้น และในปีที่สามจงหว่าน และเก็บเกี่ยวปลูกสวนองุ่น
และกินผลของมัน
30 คนที่เหลือรอดจากวงศ์ยูดาห์จะหยั่งรากลงข้างล่างอีกครั้ง และออกผลข้างบน
31 เพราะคนที่เหลือจะออกมาจากเยรูซาเล็ม และคนที่รอดพ้นจะออกมาจากภูเขาศิโยน
ความมุ่งมั่นแรงกล้าของพระยาห์เวห์จะทำให้สิ่งนี้สำเร็จ
32 ดังนั้นพระยาห์เวห์ตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า เขาจะไม่เข้ามาในเมืองนี้
และจะไม่ยิงลูกธนูเข้ามาที่นี่ เขาจะไม่เข้ามาประชิดเมืองพร้อมโล่ และจะไม่สร้างเนินล้อมเมือง
33 เขามาทางไหนก็จะกลับไปทางนั้น และจะไม่เข้ามาในเมืองนี้ พระยาห์เวห์ตรัส
34 เพราะเราจะป้องกันเมืองนี้เพื่อช่วยเมืองนี้ให้รอด เพราะเห็นแก่ตัวเราเอง
และเพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา
35 คืนนั้นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ออกไป
และสังหารคนหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคนในค่ายของชาวอัสซีเรีย เมื่อผู้คนตื่นขึ้นแต่เช้า
ดูสิคนเหล่านั้นกลายเป็นศพทั้งหมด
36 เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงถอนทัพกลับไป และอาศัยอยู่ที่นีนะเวห์
37 ขณะที่เขากำลังนมัสการในวิหารของนิสโรคเทพเจ้าของเขา อัดรัมเมเลค
และชาเรเซอร์ก็ฟันเขาด้วยดาบแล้วหนีไปยังแผ่นดินอารารัต
เอสารฮัดโดนบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน

20

1 ในวันเหล่านั้นเฮเซคียาห์ป่วยหนักใกล้ตาย อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะบุตรอาโมสมาหาเขา และพูดว่า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้จงจัดการเรื่องในบ้านของเจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้าจะตาย
และจะไม่มีชีวิตอยู่
2 แล้วเขาหันหน้าเข้ากำแพง และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า
3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ขอทรงระลึกว่าข้าได้ดำเนินต่อหน้าพระองค์ด้วยความซื่อสัตย์
และด้วยใจที่ซื่อตรงอย่างเต็มที่ และได้ทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระองค์
แล้วเฮเซคียาห์ก็ร้องไห้อย่างขมขื่น
4 ก่อนที่อิสยาห์จะออกพ้นใจกลางเมือง พระดำรัสของพระยาห์เวห์ก็มาถึงเขาว่า
5 จงกลับไปบอกเฮเซคียาห์ผู้นำประชากรของเราว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสดังนี้เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว
เราเห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูสิเราจะรักษาเจ้า ในวันที่สามเจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์
6 เราจะเพิ่มอายุให้เจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยเจ้า
และเมืองนี้ให้พ้นจากอำนาจของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และเราจะป้องกันเมืองนี้ เพราะเห็นแก่ตัวเราเอง
และเพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา
7 อิสยาห์พูดว่า จงเอาก้อนมะเดื่ออัดมา
พวกเขาจึงเอามาวางบนฝี แล้วเฮเซคียาห์ก็หาย
8 เฮเซคียาห์ถามอิสยาห์ว่า อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าพระยาห์เวห์จะทรงรักษาข้า
และข้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์ในวันที่สาม
9 อิสยาห์ตอบว่า
นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับท่านจากพระยาห์เวห์ว่าพระยาห์เวห์จะทรงทำสิ่งที่พระองค์ตรัส
เงาควรเคลื่อนไปข้างหน้าสิบขั้นหรือย้อนกลับสิบขั้น
10 เฮเซคียาห์ตอบว่า การที่เงาเคลื่อนไปข้างหน้าสิบขั้นเป็นเรื่องง่าย ไม่ใช่เช่นนั้น
ขอให้เงาย้อนกลับสิบขั้น

11 อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะร้องทูลต่อพระยาห์เวห์
แล้วพระองค์ทรงทำให้เงาย้อนกลับสิบขั้นตามขั้นที่มันเคยเคลื่อนลงบนนาฬิกาแดดของอาหัส
12 เวลานั้นเบโรดัคบาลาดัน บุตรบาลาดัน กษัตริย์แห่งบาบิโลนส่งจดหมายหลายฉบับ
และของกำนัลมาให้เฮเซคียาห์ เพราะเขาได้ยินว่าเฮเซคียาห์ป่วย
13 เฮเซคียาห์ฟังพวกเขา และพาพวกเขาดูคลังทรัพย์สินมีค่าทั้งหมดของเขา คือเงิน ทองคำ
เครื่องเทศ น้ำมันมีค่า คลังอาวุธ และทุกสิ่งที่พบในคลังทรัพย์ของเขา
ไม่มีสิ่งใดในพระราชวังหรือในอาณาจักรทั้งหมดของเขาที่เฮเซคียาห์ไม่ให้พวกเขาดู
14 แล้วอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะมาหากษัตริย์เฮเซคียาห์ และถามเขาว่า "คนเหล่านี้พูดอะไรกับท่าน
พวกเขามาหาท่านจากที่ไหน"
เฮเซคียาห์ตอบว่า "พวกเขามาจากแผ่นดินไกล คือจากบาบิโลน"
15 อิสยาห์ถามว่า "พวกเขาเห็นอะไรในพระราชวังของท่าน"
เฮเซคียาห์ตอบว่า "พวกเขาเห็นทุกสิ่งที่อยู่ในพระราชวังของข้า
ไม่มีสิ่งใดในคลังทรัพย์ของข้าที่ข้าไม่ได้ให้พวกเขาดู"
16 อิสยาห์พูดกับเฮเซคียาห์ว่า "จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
17 "ดูสิ วันเวลากำลังมาถึงเมื่อทุกสิ่งที่อยู่ในพระราชวังของเจ้า
และสิ่งที่บรรพบุรุษของเจ้าสะสมไว้จนถึงวันนี้จะถูกขนไปบาบิโลน จะไม่เหลืออะไรเลย"
พระยาห์เวห์ตรัส
18 "พวกเขาจะเอาบุตรชายบางคนที่สืบเชื้อสายมาจากเจ้าไป
และพวกเขาจะเป็นขันทีในพระราชวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน" "
19 แล้วเฮเซคียาห์พูดกับอิสยาห์ว่า "พระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ท่านพูดนั้นดี" เขายังพูดอีกว่า
"ก็ดีไม่ใช่หรือ ถ้าในสมัยของข้าจะมีสันติสุขและความจริง"
20 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเฮเซคียาห์ และกำลังอำนาจทั้งหมดของเขา
รวมทั้งวิธีที่เขาสร้างสระน้ำ
และท่อส่งน้ำเพื่อนำน้ำเข้าเมืองไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ"
21 เฮเซคียาห์ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และมนัสเสห์บุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน

21

1 มนัสเสห์มีอายุสิบสองปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และเขาครองราชย์ในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี
มารดาของเขาชื่อเฮฟซีบาห์
2 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตามสิ่งน่าเกลียดชังของประชาชาติที่พระ
ยาห์เวห์ทรงขับไล่ออกไปต่อหน้าลูกหลานอิสราเอล
3 เพราะเขาสร้างสถานบูชาบนที่สูงขึ้นใหม่
ทั้งที่เฮเซคียาห์บิดาของเขาได้รื้อถอนสถานบูชาเหล่านั้นไปแล้ว เขาตั้งแท่นบูชาสำหรับบาอัล
และสร้างเสาอาเชราห์ เช่นเดียวกับที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทำ เขากราบไหว้ดวงดาวทั้งท้องฟ้า
และรับใช้สิ่งเหล่านั้น
4 เขาสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ซึ่งพระยาห์เวห์ตรัสถึงว่า
"เราจะให้นามของเราอยู่ในเยรูซาเล็ม"
5 เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับดวงดาวทั้งท้องฟ้าในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์
6 เขาให้บุตรชายของเขาผ่านไฟ ใช้เวทมนตร์ ใช้คาถาอาคม
และติดต่อกับคนทรงวิญญาณและหมอผี
เขาทำสิ่งชั่วร้ายมากมายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์เพื่อยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้ว

7 เขาตั้งรูปแกะสลักของอาเชราห์ที่เขาทำไว้ในพระนิเวศซึ่งพระยาห์เวห์ตรัสแก่ดาวิด
และซาโลมอนบุตรของเขาว่า "ในพระนิเวศนี้
และในเยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกจากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล เราจะให้นามของเราอยู่ตลอดไป
8 เราจะไม่ทำให้อิสราเอลต้องพเนจรออกจากแผ่นดินที่เราให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขาอีก
ถ้าพวกเขาเพียงแต่ระมัดระวังปฏิบัติตามทุกสิ่งที่เราได้บัญชาพวกเขา
และตามธรรมบัญญัติทั้งหมดที่โมเสสผู้รับใช้ของเราบัญชาพวกเขา"
9 แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง มนัสเสห์ชักนำพวกเขาให้ทำสิ่งชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติที่พระยาห์เวห์ทรง
ทำลายต่อหน้าลูกหลานอิสราเอลเคยทำ
10 พระยาห์เวห์ตรัสผ่านผู้รับใช้ของพระองค์คือบรรดาผู้เผยพระวจนะว่า
11 "เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทำสิ่งน่าเกลียดชังเหล่านี้
และทำชั่วร้ายยิ่งกว่าทุกสิ่งที่ชาวอาโมไรต์ซึ่งอยู่ก่อนเขาได้ทำ
ทั้งยังทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยรูปเคารพของเขา
12 เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ "ดูสิ เราจะนำภัยร้ายมาเหนือเยรูซาเล็ม
และยูดาห์ จนทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ หูทั้งสองข้างจะอื้อด้วยความตกตะลึง
13 เราจะขึงเชือกวัดของสะมาเรียเหนือเยรูซาเล็ม และใช้ลูกดิ่งของราชวงศ์อาหับ
เราจะเช็ดเยรูซาเล็มเหมือนคนเช็ดจาน คือเช็ดแล้วคว่ำลง
14 เราจะทอดทิ้งผู้ที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นมรดกของเรา และมอบพวกเขาไว้ในอำนาจของศัตรู
พวกเขาจะกลายเป็นเหยื่อ และของปล้นแก่ศัตรูทั้งหมดของพวกเขา
15 เพราะพวกเขาได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา
และยั่วยุให้เราโกรธตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของพวกเขาออกจากอียิปต์จนถึงวันนี้" "
16 ยิ่งกว่านั้นมนัสเสห์ยังหลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์มากมายจนเลือดเต็มเยรูซาเล็ม
จากปลายด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่ง
นอกเหนือจากบาปที่เขาทำให้ยูดาห์ทำบาปโดยทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
17 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลมนัสเสห์ทุกสิ่งที่เขาทำ
และบาปที่เขาทำนั้นไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ"
18 มนัสเสห์ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษ และถูกฝังไว้ในสวนของบ้านตนเอง คือสวนอุสซา
แล้วอาโมนบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
19 อาโมนมีอายุยี่สิบสองปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และเขาครองราชย์ในเยรูซาเล็มสองปี
มารดาของเขาชื่อเมชุลเลเมทเป็นบุตรสาวของฮารูสแห่งโยทบาห์
20 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์เช่นเดียวกับที่มนัสเสห์บิดาของเขาได้ทำ
21 เขาดำเนินตามทางทุกอย่างที่บิดาของเขาดำเนิน
และรับใช้รูปเคารพที่บิดาของเขารับใช้ทั้งยังกราบไหว้รูปเหล่านั้น
22 เขาละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา และไม่ดำเนินในทางของพระยาห์เวห์
23 บรรดาผู้รับใช้ของอาโมนร่วมกันกบฏต่อเขา และฆ่ากษัตริย์ในบ้านของเขาเอง
24 แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินฆ่าทุกคนที่ร่วมกันกบฏต่อกษัตริย์อาโมน
แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินตั้งโยสิยาห์บุตรของเขาเป็นกษัตริย์แทน
25 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลอาโมนซึ่งเขาได้ทำนั้นไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดา
กษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ"
26 เขาถูกฝังในที่ฝังศพของเขาที่สวนอุสซา แล้วโยสิยาห์บุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน

22

1 โยสิยาห์มีอายุแปดปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และเขาครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี
มารดาของเขาชื่อเยดีดาห์เป็นบุตรสาวของอาดายาห์แห่งโบสคัท
2 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
และดำเนินตามทางทั้งหมดของดาวิดบรรพบุรุษของเขา โดยไม่หันไปทางขวาหรือทางซ้าย
3 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์
กษัตริย์ส่งชาฟานบุตรอาซาลิยาห์ผู้เป็นบุตรเมชุลลัมซึ่งเป็นอาลักษณ์ไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์
โดยสั่งว่า
4 “จงขึ้นไปหาฮิลคียาห์มหาปุโรหิต
ให้เขาตรวจนับเงินที่นำมาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ซึ่งบรรดาผู้เฝ้าประตูได้รวบรวมจากประชาชน
5 ให้พวกเขามอบเงินนั้นไว้ในมือของคนงานผู้ควบคุมงานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
และให้คนเหล่านั้นจ่ายเงินแก่คนงานที่ทำงานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์เพื่อซ่อมแซมส่วนที่ชำรุด
ของพระนิเวศ
6 คือแก่ช่างไม้ ช่างก่อสร้าง และช่างหิน และใช้ซื้อไม้กับหินสกัดเพื่อซ่อมแซมพระนิเวศ
7 แต่ไม่ต้องเรียกบัญชีเงินที่มอบไว้ในมือของพวกเขา เพราะพวกเขาทำงานอย่างซื่อสัตย์”
8 ฮิลคียาห์มหาปุโรหิตกล่าวกับชาฟานอาลักษณ์ว่า
“ข้าพเจ้าพบหนังสือธรรมบัญญัติในพระนิเวศของพระยาห์เวห์” ฮิลคียาห์มอบหนังสือให้ชาฟาน
แล้วชาฟานก็อ่าน
9 ชาฟานอาลักษณ์กลับไปหากษัตริย์ และรายงานแก่กษัตริย์ว่า
“ผู้รับใช้ของพระองค์ได้นำเงินที่พบในพระนิเวศออกมา
และมอบไว้ในมือของคนงานผู้ควบคุมงานในพระนิเวศของพระยาห์เวห์แล้ว”
10 แล้วชาฟานอาลักษณ์ทูลกษัตริย์ว่า “ฮิลคียาห์ปุโรหิตมอบหนังสือเล่มหนึ่งให้ข้าพระองค์”
จากนั้นชาฟานอ่านหนังสือนั้นต่อหน้ากษัตริย์
11 เมื่อกษัตริย์ได้ยินถ้อยคำในหนังสือธรรมบัญญัติ เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน
12 กษัตริย์สั่งฮิลคียาห์ปุโรหิต อาหิคัมบุตรชาฟาน อัคโบร์บุตรมีคายาห์ ชาฟานอาลักษณ์
และอาสายาห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ว่า
13 “จงไปทูลถามพระยาห์เวห์เพื่อเรา เพื่อประชาชน
และเพื่อยูดาห์ทั้งหมดเกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือที่พบนี้
เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์ที่ลุกโชนต่อพวกเรานั้นรุนแรงยิ่ง
เพราะบรรพบุรุษของเราไม่เชื่อฟังถ้อยคำในหนังสือนี้
และไม่ปฏิบัติตามทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับพวกเรา”
14 ดังนั้นฮิลคียาห์ปุโรหิต อาหิคัม อัคโบร์ ชาฟาน และอาสายาห์จึงไปหาฮุลดาห์ผู้เผยพระวจนะหญิง
ภรรยาของชัลลูมบุตรทิควาห์ผู้เป็นบุตรฮารฮัสผู้ดูแลคลังเสื้อผ้า
ขณะนั้นนางอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มในย่านที่สอง แล้วพวกเขาสนทนากับนาง
15 นางกล่าวแก่พวกเขาว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้
“จงบอกชายผู้ที่ส่งพวกเจ้ามาหาเราว่า
16 “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ “ดูสิเราจะนำภัยร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือผู้อาศัยในที่นี่
คือทุกถ้อยคำในหนังสือที่กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่าน
17 เพราะพวกเขาละทิ้งเรา
และเผาเครื่องหอมถวายพระอื่นเพื่อยั่วยุให้เราโกรธด้วยผลงานทั้งหมดจากมือของพวกเขา
ดังนั้นความโกรธของเราจะลุกโชนต่อสถานที่นี้ และจะไม่ดับลง” ”

18 แต่จงบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ที่ส่งพวกเจ้ามาทูลถามพระยาห์เวห์ว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ เกี่ยวกับถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น
19 เพราะใจของเจ้าอ่อนลง และเจ้าถ่อมตัวลงต่อหน้าพระยาห์เวห์เมื่อได้ยินสิ่งที่เราตรัสต่อสถานที่นี้
และต่อผู้อาศัยในที่นี่ว่าพวกเขาจะกลายเป็นที่รกร้างและเป็นคำสาป และเจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า
และร้องไห้ต่อหน้าเรา เราเองก็ได้ยินเจ้าเช่นกัน พระยาห์เวห์ตรัส
20 เพราะฉะนั้น ดูสิ เราจะรวบรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า
และเจ้าจะถูกนำไปยังที่ฝังศพของเจ้าอย่างสงบ
ดวงตาของเจ้าจะไม่เห็นภัยร้ายทั้งหมดที่เราจะนำมาเหนือสถานที่นี้ แล้วพวกเขาก็นำข้อความนี้กลับไปทูลกษัตริย์

23

1 กษัตริย์ส่งคนไป และพวกเขารวบรวมผู้ใหญ่ทั้งหมดของยูดาห์ และเยรูซาเล็มมาหาเขา
2 กษัตริย์ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระยาห์เวห์พร้อมกับชายทั้งหมดของยูดาห์
และชาวเยรูซาเล็มทั้งหมด ปุโรหิต ผู้เผยพระวจนะ และประชาชนทั้งหมดตั้งแต่ผู้น้อยถึงผู้ใหญ่
เขาอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญาที่พบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้พวกเขาฟัง
3 กษัตริย์ยืนข้างเสา และทำพันธสัญญาต่อหน้าพระยาห์เวห์ว่าจะดำเนินตามพระยาห์เวห์
และรักษาพระบัญชา ข้อกำหนด และกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดใจและสุดจิตเพื่อทำให้ถ้อยคำของ
พันธสัญญานี้ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้มีผล และประชาชนทั้งหมดก็รับพันธสัญญานั้น

4 กษัตริย์สั่งฮิลคียาห์มหาปุโรหิต ปุโรหิตลำดับรอง
และบรรดาผู้เฝ้าประตูให้นำภาชนะทั้งหมดที่ทำขึ้นสำหรับบาอัล สำหรับอาเชราห์
และสำหรับดวงดาวทั้งท้องฟ้าออกจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์
เขาเผาสิ่งเหล่านั้นนอกเยรูซาเล็มในทุ่งริมลำธารขิดโรน และนำเถ้าถ่านไปยังเบธเอล
5 เขาปลดปุโรหิตที่รับใช้รูปเคารพซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้แต่งตั้งให้เผาเครื่องหอมในสถาน
บูชาบนที่สูงในเมืองต่างๆของยูดาห์ และในบริเวณรอบเยรูซาเล็ม รวมทั้งผู้ที่เผาเครื่องหอมถวายบาอัล
ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดาวเคราะห์ และดวงดาวทั้งท้องฟ้า
6 เขานำอาเชราห์ออกจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์ไปนอกเยรูซาเล็มถึงลำธารขิดโรน
แล้วเผาที่ลำธารขิดโรน บดจนเป็นผง และโปรยผงนั้นบนหลุมศพของสามัญชน
7 เขารื้อบ้านของโสเภณีชายประจำสถานบูชาที่อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ซึ่งเป็นที่ที่บรรดา
หญิงทอผ้าแขวนสำหรับอาเชราห์
8 เขานำปุโรหิตทั้งหมดออกจากเมืองต่างๆของยูดาห์
และทำให้สถานบูชาบนที่สูงซึ่งปุโรหิตเคยเผาเครื่องหอมเป็นมลทินตั้งแต่เกบาถึงเบเออร์เชบา
เขารื้อสถานบูชาบนที่สูงที่ประตูเมืองซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูของโยชูวาผู้ปกครองเมืองทางซ้ายมือของ
ผู้ที่เข้าทางประตูเมือง
9 อย่างไรก็ตามปุโรหิตของสถานบูชาบนที่สูงไม่ได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ในเยรูซาเล็ม
แต่พวกเขากินขนมปังไร้เชื้อท่ามกลางพี่น้องของตน
10 เขาทำให้โทเฟทซึ่งอยู่ในหุบเขาของลูกหลานฮินโนมเป็นมลทินเพื่อไม่ให้ใครให้บุตรชายหรือบุตร
สาวของตนผ่านไฟถวายโมเลค
11 เขาเอาม้าที่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแด่ดวงอาทิตย์ออกไปจากทางเข้าพระนิเวศของพระ
ยาห์เวห์ข้างห้องของนาธันเมเลคเจ้าหน้าที่ผู้ซึ่งอยู่ในลาน แล้วเขาเผารถศึกของดวงอาทิตย์ด้วยไฟ

12 กษัตริย์รื้อแท่นบูชาที่อยู่บนหลังคาห้องชั้นบนของอาหัสซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้สร้าง
และแท่นบูชาที่มนัสเสห์ได้สร้างในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระยาห์เวห์
เขาทุบแท่นเหล่านั้นจนแตกที่นั่น และทิ้งผงเหล่านั้นลงในลำธารขิดโรน
13 กษัตริย์ทำให้สถานบูชาบนที่สูงที่อยู่หน้าเยรูซาเล็มทางขวามือของภูเขาแห่งความเสื่อมทรามเป็น
มลทิน สถานบูชาเหล่านี้ซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างไว้สำหรับอัชโทเรทสิ่งน่าเกลียดชังของ
ชาวไซดอน สำหรับเคโมชสิ่งน่าเกลียดชังของโมอับ
และสำหรับมิลโคมสิ่งน่าเกลียดชังของลูกหลานอัมโมน
14 เขาทุบเสาต่างๆจนแตก โค่นเสาอาเชราห์ และนำกระดูกมนุษย์มาใส่จนเต็มบริเวณเหล่านั้น
15 ยิ่งกว่านั้นแท่นบูชาที่เบธเอล
และสถานบูชาบนที่สูงซึ่งเยโรโบอัมบุตรเนบัทผู้ทำให้อิสราเอลทำบาปได้สร้างไว้ คือทั้งแท่นบูชา
และสถานบูชาบนที่สูงนั้น เขารื้อลง เขาเผาสถานบูชาบนที่สูง บดจนเป็นผง และเผาอาเชราห์
16 เมื่อโยสิยาห์หันไป เขาเห็นที่ฝังศพหลายแห่งที่อยู่บนภูเขา
จึงส่งคนไปนำกระดูกออกจากที่ฝังศพเหล่านั้นมาเผาบนแท่นบูชา
และทำให้แท่นนั้นเป็นมลทินตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่คนของพระเจ้าได้ประกาศเรื่องเหล่านี้ไว้
17 แล้วเขาถามว่า "อนุสรณ์ที่เราเห็นนั่นคืออะไร"
คนของเมืองทูลพระองค์ว่า "นั่นคือที่ฝังศพของคนของพระเจ้าผู้ที่มาจากยูดาห์
และประกาศเรื่องเหล่านี้ที่พระองค์ทรงทำต่อแท่นบูชาแห่งเบธเอล"
18 เขาพูดว่า "ปล่อยเขาไว้ อย่าให้ใครย้ายกระดูกของเขา"
ดังนั้นพวกเขาจึงปล่อยกระดูกของเขาไว้พร้อมกับกระดูกของผู้เผยพระวจนะที่มาจากสะมาเรีย
19 โยสิยาห์รื้อวิหารทั้งหมดของสถานบูชาบนที่สูงในเมืองต่างๆของสะมาเรียซึ่งบรรดากษัตริย์แห่ง
อิสราเอลได้สร้างไว้เพื่อยั่วยุให้พระยาห์เวห์ทรงกริ้ว
และเขาทำกับสถานที่เหล่านั้นเหมือนทุกอย่างที่ได้ทำที่เบธเอล
20 เขาฆ่าปุโรหิตทั้งหมดของสถานบูชาบนที่สูงที่อยู่ที่นั่นบนแท่นบูชา
และเผากระดูกมนุษย์บนแท่นเหล่านั้น แล้วเขากลับเยรูซาเล็ม
21 กษัตริย์สั่งประชาชนทั้งหมดว่า
"จงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าตามที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญานี้"
22 แน่นอนว่าไม่เคยมีการถือเทศกาลปัสกาเช่นนี้ตั้งแต่สมัยของบรรดาผู้วินิจฉัยที่วินิจฉัยอิสราเอล
หรือตลอดสมัยของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์
23 แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ได้มีการถือเทศกาลปัสกานี้ถวายแด่พระยาห์เวห์ใน
เยรูซาเล็ม
24 ยิ่งกว่านั้นโยสิยาห์กำจัดคนทรงวิญญาณ หมอผี เทราฟิม* รูปเคารพ
และสิ่งน่าเกลียดชังทั้งหมดที่พบในแผ่นดินยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม เพื่อทำให้ถ้อยคำของธรรมบัญญัติ
ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือที่ฮิลคียาห์ปุโรหิตพบในพระนิเวศของพระยาห์เวห์มีผล
25 ก่อนหน้าโยสิยาห์ไม่เคยมีกษัตริย์ใดเหมือนเขา
ผู้ซึ่งหันกลับมาหาพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจสุดจิตและสุดกำลังตามธรรมบัญญัติทั้งหมดของโมเสส
และหลังจากเขาก็ไม่เคยมีผู้ใดเหมือนเขาขึ้นมาอีก
26 ถึงอย่างนั้นพระยาห์เวห์ยังไม่ทรงหันจากพระพิโรธอันรุนแรงยิ่งซึ่งลุกโชนต่อยูดาห์
เพราะการยั่วยุทั้งหมดที่มนัสเสห์ได้ยั่วยุพระองค์

* **23:24 23:24** เทราฟิม คือรูปเคารพประจำครัวเรือน

27 พระยาห์เวห์ตรัสว่า "เราจะกำจัดยูดาห์ออกจากสายตาของเราเช่นเดียวกับที่เราได้กำจัดอิสราเอล
และเราจะทอดทิ้งเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือก คือเยรูซาเล็ม และพระนิเวศซึ่งเราได้กล่าวถึงว่า
"นามของเราจะอยู่ที่นั่น" "
28 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลโยสิยาห์
และทุกสิ่งที่เขาทำนั้นไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ"
29 ในสมัยของโยสิยาห์ฟาโรห์เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ยกทัพขึ้นไปต่อสู้กับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่แม่
น้ำยูเฟรติส แล้วกษัตริย์โยสิยาห์ออกไปต่อสู้กับเขา แต่ฟาโรห์เนโคฆ่าเขาที่เมกิดโดเมื่อได้เห็นเขา
30 บรรดาผู้รับใช้ของเขานำศพโดยรถศึกจากเมกิดโดมาเยรูซาเล็ม
และฝังเขาไว้ในที่ฝังศพของเขาเอง แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนำเยโฮอาหาสบุตรโยสิยาห์มาเจิม
และตั้งเขาเป็นกษัตริย์แทนบิดา
31 เยโฮอาหาสมีอายุยี่สิบสามปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และเขาครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือน
มารดาของเขาชื่อฮามูทัลเป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์
32 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตามทุกอย่างที่บรรพบุรุษของเขาได้ทำ
33 ฟาโรห์เนโคจับเขาใส่โซ่ตรวนที่ริบลาห์ในแผ่นดินฮามัทเพื่อไม่ให้เขาครองราชย์ในเยรูซาเล็ม
และกำหนดให้แผ่นดินจ่ายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์†
34 ฟาโรห์เนโคตั้งเอลียาคิมบุตรโยสิยาห์เป็นกษัตริย์แทนโยสิยาห์บิดาของเขา
และเปลี่ยนชื่อเขาเป็นเยโฮยาคิม แต่ฟาโรห์นำเยโฮอาหาสไป และเขาไปถึงอียิปต์ และตายที่นั่น
35 เยโฮยาคิมมอบเงิน และทองคำแก่ฟาโรห์
แต่เขาเก็บภาษีจากแผ่นดินเพื่อจ่ายเงินตามคำสั่งของฟาโรห์ เขาเรียกเก็บเงิน
และทองคำจากประชาชนแห่งแผ่นดินจากแต่ละคนตามส่วนที่ถูกประเมินเพื่อมอบให้ฟาโรห์เนโค
36 เยโฮยาคิมมีอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และเขาครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี
มารดาของเขาชื่อเศบิดาห์เป็นบุตรสาวของเปดายาห์แห่งรูมาห์
37 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตามทุกอย่างที่บรรพบุรุษของเขาได้ทำ

24

1 ในสมัยของเยโฮยาคิมเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกทัพขึ้นมา
เยโฮยาคิมตกเป็นข้ารับใช้ของเขาอยู่สามปี แล้วจึงหันกลับมากบฏต่อเขา
2 พระยาห์เวห์ส่งกองโจรชาวเคลเดีย กองโจรชาวซีเรีย กองโจรชาวโมอับ
และกองโจรชาวอัมโมนมาต่อสู้กับเขา พระองค์ส่งพวกเขามาต่อสู้กับยูดาห์เพื่อทำลายยูดาห์ตามพระ
ดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ตรัสผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์
3 เรื่องนี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์อย่างแน่นอนเพื่อขับพวกเขาออกไปจาก
สายพระเนตรของพระองค์ เพราะบาปของมนัสเสห์ตามทุกสิ่งที่เขาได้ทำ
4 และเพราะโลหิตของผู้บริสุทธิ์ที่เขาทำให้ไหล เขาทำให้เยรูซาเล็มเต็มไปด้วยโลหิตของผู้บริสุทธิ์
และพระยาห์เวห์ไม่ยอมให้อภัย
5 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในรัชกาลเยโฮยาคิม
และทุกสิ่งที่เขาได้ทำไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือพงศาวดารของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์หรือ"
6 เยโฮยาคิมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และเยโฮยาคีนบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
7 กษัตริย์แห่งอียิปต์ไม่ยกทัพออกจากแผ่นดินของตนอีก เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนยึดดินแดน
ทั้งหมดที่เคยเป็นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งแต่ลำธารแห่งอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส

† **23:33 23:33** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์

8 เยโฮยาคีนมีอายุสิบแปดปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และเขาครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือน
มารดาของเขาชื่อเนหุชทาเป็นบุตรสาวของเอลนาธานแห่งเยรูซาเล็ม
9 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตามทุกอย่างที่บิดาของเขาได้ทำ
10 ในเวลานั้นบรรดาผู้รับใช้ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกทัพขึ้นมายังเยรูซาเล็ม
และเมืองถูกล้อม
11 เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมาถึงเมืองขณะที่บรรดาผู้รับใช้ของเขากำลังล้อมเมืองอยู่
12 เยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์ออกไปยอมจำนนต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมารดา
บรรดาผู้รับใช้ บรรดาเจ้านาย และบรรดาข้าราชการของเขา
แล้วกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับตัวเขาในปีที่แปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
13 กษัตริย์แห่งบาบิโลนขนทรัพย์สมบัติทั้งหมดจากพระนิเวศของพระยาห์เวห์
และทรัพย์สมบัติจากพระราชวังออกไปจากที่นั่น และตัดภาชนะทองคำทั้งหมดที่ซาโลมอนกษัตริย์แห่ง
อิสราเอลได้ทำไว้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ออกเป็นชิ้นๆตามที่พระยาห์เวห์ได้ตรัสไว้
14 เขากวาดต้อนชาวเยรูซาเล็มทั้งหมด รวมทั้งบรรดาเจ้านาย
และนักรบผู้กล้าหาญทั้งหมดรวมเชลยหนึ่งหมื่นคน ตลอดจนช่างฝีมือ และช่างตีเหล็กทั้งหมดไป
ไม่มีใครเหลืออยู่นอกจากคนที่ยากจนที่สุดของแผ่นดิน
15 เขากวาดต้อนเยโฮยาคีนไปบาบิโลนพร้อมทั้งมารดาของกษัตริย์ บรรดามเหสี ข้าราชการ
และคนสำคัญของแผ่นดิน เขากวาดต้อนพวกเขาเป็นเชลยจากเยรูซาเล็มไปบาบิโลน
16 กษัตริย์แห่งบาบิโลนกวาดต้อนนักรบผู้กล้าหาญเจ็ดพันคน
และช่างฝีมือกับช่างตีเหล็กหนึ่งพันคนซึ่งทุกคนแข็งแรง และพร้อมรบไปเป็นเชลยที่บาบิโลน
17 กษัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งมัทธานิยาห์ พี่น้องชายของบิดาเยโฮยาคีนเป็นกษัตริย์แทนเขา
แล้วเปลี่ยนชื่อมัทธานิยาห์เป็นเศเดคียาห์
18 เศเดคียาห์มีอายุยี่สิบเอ็ดปีเมื่อเริ่มครองราชย์ และเขาครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี
มารดาของเขาชื่อฮามูทัลเป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์
19 เขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ตามทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้ทำ
20 เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์ เรื่องเหล่านี้จึงเกิดขึ้นในเยรูซาเล็ม
และยูดาห์จนพระองค์ขับพวกเขาออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระองค์
แล้วเศเดคียาห์กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

25

1 ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของเศเดคียาห์ ในเดือนที่สิบ วันที่สิบของเดือน
เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกทัพมาพร้อมกับกองทัพทั้งหมดของเขาเพื่อโจมตีเยรูซาเล็ม
เขาตั้งค่ายล้อมเมือง และสร้างป้อมล้อมเมืองไว้โดยรอบ
2 เมืองจึงถูกล้อมอยู่จนถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์
3 ในวันที่เก้าของเดือนที่สี่
การกันดารอาหารในเมืองรุนแรงมากจนประชาชนแห่งแผ่นดินไม่มีอาหารกิน
4 แล้วกำแพงเมืองถูกเจาะเป็นช่อง
ทหารทั้งหมดหนีออกไปในเวลากลางคืนทางประตูที่อยู่ระหว่างกำแพงสองชั้นข้างสวนของกษัตริย์
ขณะนั้นชาวเคลเดียล้อมเมืองอยู่โดยรอบ แล้วกษัตริย์ไปทางอาราบาห์
5 แต่กองทัพชาวเคลเดียไล่ตามกษัตริย์ และตามทันเขาในที่ราบเยรีโค
กองทัพทั้งหมดของเขากระจัดกระจายหนีไป
6 พวกเขาจับกษัตริย์ และพาเขาขึ้นไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาห์
แล้วที่นั่นพวกเขาตัดสินโทษเขา

7 พวกเขาฆ่าบุตรชายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาเขา
แล้วทำให้ดวงตาทั้งสองข้างของเศเดคียาห์บอด มัดเขาด้วยโซ่ตรวน และพาเขาไปบาบิโลน
8 ในเดือนที่ห้า วันที่เจ็ดของเดือนซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน
เนบูซาราดานหัวหน้าทหารรักษาการณ์ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของกษัตริย์แห่งบาบิโลนมาถึงเยรูซาเล็ม
9 เขาเผาพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พระราชวัง และบ้านเรือนทั้งหมดในเยรูซาเล็ม
เขาเผาบ้านหลังใหญ่ทุกหลังด้วยไฟ
10 กองทัพชาวเคลเดียทั้งหมดที่อยู่กับหัวหน้าทหารรักษาการณ์พังกำแพงรอบเยรูซาเล็มลง
11 เนบูซาราดานหัวหน้าทหารรักษาการณ์กวาดต้อนประชาชนที่เหลืออยู่ในเมือง
คนที่หนีไปเข้ากับกษัตริย์แห่งบาบิโลน และประชาชนที่เหลือทั้งหมดไปเป็นเชลย
12 แต่หัวหน้าทหารรักษาการณ์ทิ้งคนที่ยากจนที่สุดบางส่วนของแผ่นดินไว้ให้ทำสวนองุ่น
และทำการเพาะปลูก

13 ชาวเคลเดียทุบเสาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ รวมทั้งฐานต่างๆ
และอ่างใหญ่ทองสัมฤทธิ์ที่เรียกว่า ทะเล ที่อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
แล้วขนทองสัมฤทธิ์ไปบาบิโลน
14 พวกเขานำหม้อ พลั่ว กรรไกรตัดไส้ตะเกียง ช้อน
และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่ใช้ในการปรนนิบัติไป
15 หัวหน้าทหารรักษาการณ์นำกระถางไฟ อ่าง สิ่งของที่ทำด้วยทองคำ และสิ่งของที่ทำด้วยเงินไป
16 ส่วนเสาสองต้น อ่างใหญ่หนึ่งใบที่เรียกว่า ทะเล
และฐานต่างๆซึ่งซาโลมอนได้ทำไว้สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์นั้น
ทองสัมฤทธิ์ของภาชนะเหล่านี้ไม่ได้ถูกชั่งน้ำหนัก
17 เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก* และมีหัวเสาทองสัมฤทธิ์อยู่บนเสา หัวเสาสูงสามศอก มีตาข่าย
และลูกทับทิมล้อมรอบหัวเสา ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เสาต้นที่สองพร้อมตาข่ายก็เหมือนกัน

18 หัวหน้าทหารรักษาการณ์จับเสไรยาห์มหาปุโรหิต เศฟันยาห์ปุโรหิตลำดับรอง
และผู้เฝ้าประตูสามคน
19 จากในเมืองเขาจับนายทหารคนหนึ่งซึ่งควบคุมเหล่าทหาร
คนห้าคนในบรรดาผู้เข้าเฝ้ากษัตริย์ซึ่งพบอยู่ในเมือง
อาลักษณ์ผู้เป็นผู้บัญชาการกองทัพซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน
และประชาชนแห่งแผ่นดินอีกหกสิบคนซึ่งพบอยู่ในเมือง
20 เนบูซาราดานหัวหน้าทหารรักษาการณ์จับพวกเขา และพาไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาห์
21 กษัตริย์แห่งบาบิโลนโจมตีพวกเขา และประหารพวกเขาที่ริบลาห์ในแผ่นดินฮามัท
ดังนั้นยูดาห์จึงถูกกวาดต้อนออกจากแผ่นดินของตนไปเป็นเชลย

22 ส่วนประชาชนที่ยังเหลืออยู่ในแผ่นดินยูดาห์ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนทิ้งไว้นั้น
เขาตั้งเกดาลิยาห์บุตรอาหิคัมบุตรชาฟานให้เป็นผู้ปกครองพวกเขา
23 เมื่อบรรดาผู้บัญชาการกองกำลังพร้อมกับคนของพวกเขาได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งเกดาลิ
ยาห์เป็นผู้ปกครอง พวกเขาก็มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ ได้แก่ อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์
โยฮานันบุตรคาเรอาห์ เสไรยาห์บุตรทันหุเมทชาวเนโทฟาห์
และยาอาซันยาห์บุตรของชาวมาอาคาห์พร้อมกับคนของพวกเขา

---

* **25:17 25:17** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

24 เกดาลิยาห์สาบานต่อพวกเขา และคนของพวกเขา และพูดว่า
"อย่ากลัวผู้รับใช้ของชาวเคลเดียเลย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดิน และรับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลน
แล้วพวกท่านจะอยู่ดี"
25 แต่ในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอลบุตรเนธานิยาห์บุตรเอลีชามา
ซึ่งเป็นเชื้อสายกษัตริย์มาพร้อมกับชายสิบคน และโจมตีเกดาลิยาห์จนเขาตายพร้อมทั้งชาวยิว
และชาวเคลเดียที่อยู่กับเขาในมิสปาห์
26 ประชาชนทั้งหมด ทั้งผู้น้อย และผู้ใหญ่รวมทั้งบรรดาผู้บัญชาการกองกำลังต่างลุกขึ้น
และไปยังอียิปต์ เพราะพวกเขากลัวชาวเคลเดีย
27 ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบสอง
วันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือน เอวิลเมโรดัคกษัตริย์แห่งบาบิโลน
ในปีที่เขาเริ่มครองราชย์ได้ปล่อยเยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์ออกจากคุก
28 เขาพูดกับเยโฮยาคีนอย่างเมตตา
และตั้งบัลลังก์ของเขาไว้สูงกว่าบัลลังก์ของบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับเขาในบาบิโลน
29 กษัตริย์เปลี่ยนเสื้อผ้านักโทษของเยโฮยาคีน
แล้วเยโฮยาคีนก็กินอาหารต่อหน้ากษัตริย์เป็นประจำตลอดชีวิตของเขา
30 ส่วนค่าเลี้ยงชีพของเขา
กษัตริย์จัดสรรให้เขาเป็นประจำทุกวันตามส่วนของแต่ละวันตลอดชีวิตของเขา

พงศาวดารฉบับที่หนึ่ง

1 อาดัม เสท เอโนช
2 เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด
3 เอโนค เมธูเสลาห์ ลาเมค
4 โนอาห์ เชม ฮาม และยาเฟท
5 บุตรของยาเฟท ได้แก่ โกเมอร์ มาโกก มาดัย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทิราส
6 บุตรของโกเมอร์ ได้แก่ อัชเคนัส ดิฟัท และโทการ์มาห์
7 บุตรของยาวาน ได้แก่ เอลีชาห์ ทารชิช คิททิม และโรดานิม
8 บุตรของฮาม ได้แก่ คูช มิสราอิม พูต และคานาอัน
9 บุตรของคูช ได้แก่ เสบา ฮาวิลาห์ สับทา ราอามา และสับเทคา
ส่วนบุตรของราอามาคือเชบาและเดดาน
10 คูชมีบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มมีอำนาจยิ่งใหญ่บนแผ่นดิน
11 มิสราอิมเป็นต้นตระกูลของลูดิม อานามิม เลหาบิม นัฟทูฮิม
12 ปัทรุสิม คัสลูฮิม (ชาวฟีลิสเตียมาจากพวกนี้ และคัฟโทริม
13 คานาอันมีบุตรหัวปีชื่อไซดอน อีกคนคือเฮท
14 นอกจากนี้ยังเป็นต้นตระกูลของชาวเยบุส ชาวอาโมไรต์ ชาวเกอร์กาชี
15 ชาวฮีไวต์ ชาวอาร์คี ชาวสินี
16 ชาวอาร์วาด ชาวเศมาร์ และชาวฮามัท
17 บุตรของเชม ได้แก่ เอลาม อัสชูร์ อาร์ปัคชาด ลูด อารัม อูส ฮูล เกเธอร์ และเมเชค
18 อาร์ปัคชาดเป็นบิดาของเชลาห์ และเชลาห์เป็นบิดาของเอเบอร์
19 เอเบอร์มีบุตรชาย 2 คน คนหนึ่งชื่อเปเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งออก
อีกคนชื่อโยกทาน
20 โยกทานเป็นบิดาของอัลโมดาด เชเลฟ ฮาซาร์มาเวท เยราห์
21 ฮาโดราม อูซาล ดิคลา
22 เอบาล อาบีมาเอล เชบา
23 โอฟีร์ ฮาวิลาห์ และโยบับ ทั้งหมดนี้เป็นบุตรของโยกทาน
24 เชม อาร์ปัคชาด เชลาห์
25 เอเบอร์ เปเลก เรอู
26 เสรุก นาโฮร์ เทราห์
27 อับราม ซึ่งมีอีกชื่อว่าอับราฮัม
28 บุตรของอับราฮัมคืออิสอัคและอิชมาเอล
29 เชื้อสายของทั้งสองมีดังนี้ อิชมาเอลมีบุตรหัวปีชื่อเนบาโยท ถัดมาคือเคดาร์ อัดเบเอล มิบบสัม
30 มิชมา ดูมาห์ มัสสา ฮาดัด เทมา
31 เยทูร์ นาฟิช และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรของอิชมาเอล
32 เคทูราห์ภรรยาน้อยของอับราฮัมมีบุตรกับเขาคือศิมราน โยกชาน เมดาน มีเดียน อิชบาก
และชูอาห์ ส่วนบุตรของโยกชานคือเชบาและเดดาน
33 บุตรของมีเดียน ได้แก่ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์
ทั้งหมดนี้เป็นบุตรของเคทูราห์
34 อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค อิสอัคมีบุตรคือเอซาวกับอิสราเอล
35 บุตรของเอซาว ได้แก่ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูช ยาลาม และโคราห์

36 บุตรของเอลีฟัส ได้แก่ เทมาน โอมาร์ เศฟี กาทาม เคนัส ทิมนา และอามาเลข
37 บุตรของเรอูเอล ได้แก่ นาหัท เศราห์ ชัมมาห์ และมิสซาห์
38 บุตรของเสอีร์ ได้แก่ โลทาน โชบาล ศิเบโอน อานาห์ ดิโชน เอเซอร์ และดีชาน
39 บุตรของโลทานคือโฮรีกับโฮมาม ส่วนทิมนาเป็นพี่น้องหญิงของโลทาน
40 บุตรของโชบาล ได้แก่ อาลียาน มานาหัท เอบาล เชฟี และโอนาม
บุตรของศิเบโอนคืออัยยาห์กับอานาห์
41 บุตรของอานาห์คือดีโชน บุตรของดีโชน ได้แก่ ฮัมราน เอชบาน อิทราน และเคราน
42 บุตรของเอเซอร์ ได้แก่ บิลฮาน ศาอาวาน และยาอาคาน บุตรของดีชานคืออูสกับอาราน
43 ต่อไปนี้คือกษัตริย์ที่ครองแผ่นดินเอโดมก่อนที่ชาวอิสราเอลจะมีกษัตริย์ปกครอง เบลา บุตรเบโอร์
เมืองของเขาชื่อดินฮาบาห์
44 เมื่อเบลาสิ้นชีวิต โยบับบุตรเศราห์จากโบสราห์ขึ้นครองราชย์แทน
45 เมื่อโยบับสิ้นชีวิต ฮูชามจากดินแดนของชาวเทมานขึ้นครองราชย์แทน
46 เมื่อฮูชามสิ้นชีวิต ฮาดัดบุตรเบดัดขึ้นครองราชย์แทน ฮาดัดผู้นี้โจมตีชาวมีเดียนในทุ่งโมอับ
เมืองของเขาชื่ออาวิท
47 เมื่อฮาดัดสิ้นชีวิต สัมลาห์จากมัสเรคาห์ขึ้นครองราชย์แทน
48 เมื่อสัมลาห์สิ้นชีวิต ชาอูลจากเรโหโบท ริมแม่น้ำ ขึ้นครองราชย์แทน
49 เมื่อชาอูลสิ้นชีวิต บาอัลฮานันบุตรอัคโบร์ขึ้นครองราชย์แทน
50 เมื่อบาอัลฮานันสิ้นชีวิต ฮาดัดขึ้นครองราชย์แทน เมืองของเขาชื่อปาอี
ภรรยาของเขาชื่อเมเหทาเบล นางเป็นบุตรสาวของมัทเรด ผู้เป็นบุตรสาวของเมซาฮับ
51 ต่อมาฮาดัดก็สิ้นชีวิต บรรดาหัวหน้าเผ่าเอโดม ได้แก่ หัวหน้าเผ่าทิมนา หัวหน้าเผ่าอาลียาห์
หัวหน้าเผ่าเยเทท
52 หัวหน้าเผ่าโอโฮลีบามาห์ หัวหน้าเผ่าเอลาห์ หัวหน้าเผ่าปีโนน
53 หัวหน้าเผ่าเคนัส หัวหน้าเผ่าเทมาน หัวหน้าเผ่ามิบซาร์
54 หัวหน้าเผ่ามักดีเอล และหัวหน้าเผ่าอีราม คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าเผ่าเอโดม

2

1 บุตรของอิสราเอล ได้แก่ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ เศบูลุน
2 ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลี กาด และอาเชอร์
3 บุตรของยูดาห์คือเอร์ โอนัน และเชลาห์ ทั้งสามเกิดจากบุตรสาวของชูอาห์ซึ่งเป็นชาวคานาอัน
เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาพระยาห์เวห์* พระองค์จึงทรงประหารเขา
4 ทามาร์ลูกสะใภ้ของยูดาห์มีบุตรกับเขาคือเปเรศและเศราห์ รวมแล้วยูดาห์มีบุตรชาย 5 คน
5 บุตรของเปเรศคือเฮสโรนกับฮามูล
6 บุตรของเศราห์ ได้แก่ ศิมรี เอธาน เฮมาน คัลโคล และดารา รวมทั้งหมด 5 คน
7 บุตรของคาร์มีคืออาคาร์ ผู้ทำให้อิสราเอลประสบความเดือดร้อน
เพราะเขาทำผิดเกี่ยวกับของที่ถูกกำหนดให้เป็นของพระเจ้า
8 บุตรของเอธานคืออาซาริยาห์
9 เฮสโรนยังมีบุตรชายชื่อเยราเมเอล ราม และเคลูบัย
10 รามเป็นบิดาของอัมมีนาดับ อัมมีนาดับเป็นบิดาของนาโชน ผู้เป็นผู้นำชาวยูดาห์
11 นาโชนเป็นบิดาของสัลมา สัลมาเป็นบิดาของโบอาส
12 โบอาสเป็นบิดาของโอเบด โอเบดเป็นบิดาของเจสซี

---

* **2:3** **2:3** “พระยาห์เวห์” ในฉบับนี้ใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้าในภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า “ยาห์เวห์” ฉบับภาษาอังกฤษใช้คำที่หมายถึง “องค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดแทนพระนามนี้

13 เจสซีมีบุตรชายหัวปีชื่อเอลีอับ คนที่สองชื่ออาบีนาดับ คนที่สามชื่อชิเมอา
14 คนที่สี่ชื่อนาธันเอล คนที่ห้าชื่อรัดดัย
15 คนที่หกชื่อโอเซม และคนที่เจ็ดชื่อดาวิด
16 พี่น้องหญิงของพวกเขาคือเศรุยาห์กับอาบีกายิล บุตรชาย 3 คนของเศรุยาห์ ได้แก่ อาบีชัย โยอาบ
และอาสาเฮล
17 อาบีกายิลให้กำเนิดอามาสา บิดาของอามาสาคือเยเธอร์ชาวอิชมาเอล
18 คาเลบบุตรเฮสโรนมีบุตรกับอาซูบาห์ผู้เป็นภรรยา และกับเยริโอท บุตรชายของนางได้แก่เยเชอร์
โชบับ และอาร์โดน
19 เมื่ออาซูบาห์เสียชีวิต คาเลบก็แต่งงานกับเอฟรัท นางให้กำเนิดฮูร์แก่เขา
20 ฮูร์เป็นบิดาของอูรี และอูรีเป็นบิดาของเบซาเลล
21 ต่อมาเมื่ออายุ 60 ปี
เฮสโรนรับบุตรสาวของมาคีร์ผู้เป็นบิดาของกิเลอาดเป็นภรรยาและอยู่กินกับนาง
นางให้กำเนิดเสกุบแก่เขา
22 เสกุบเป็นบิดาของยาอีร์ ผู้มีเมือง 23 เมืองในดินแดนกิเลอาด
23 ชาวเกชูร์กับชาวอารัมยึดเมืองต่าง ๆ ของยาอีร์ไปจากพวกเขา รวมทั้งเคนาทและหมู่บ้านโดยรอบ
รวมเป็น 60 เมือง คนทั้งหมดนี้เป็นเชื้อสายของมาคีร์ผู้เป็นบิดาของกิเลอาด
24 หลังจากเฮสโรนเสียชีวิตที่คาเลบเอฟราธาห์ อาบียาห์ภรรยาของเขาก็ให้กำเนิดอัชฮูร์แก่เขา
อัชฮูร์เป็นบิดาของเทโคอา
25 เยราเมเอลบุตรหัวปีของเฮสโรนมีบุตรชายคืออรามบุตรหัวปี บูนาห์ โอเรน โอเซม และอาหิยาห์
26 เยราเมเอลมีภรรยาอีกคนชื่ออาทาราห์ นางเป็นมารดาของโอนาม
27 รามบุตรหัวปีของเยราเมเอลมีบุตรชายชื่อมาอัส ยามิน และเอเคอร์
28 บุตรชายของโอนามคือชัมมัยกับยาดา ชัมมัยมีบุตรชายชื่อนาดับกับอาบีชูร์
29 ภรรยาของอาบีชูร์ชื่ออาบีฮายิล นางให้กำเนิดอัคบานกับโมลิดแก่เขา
30 บุตรชายของนาดับคือเสเลดกับอัปปาอิม แต่เสเลดเสียชีวิตโดยไม่มีบุตร
31 อัปปาอิมเป็นบิดาของอิชี อิชีเป็นบิดาของเชชาน และเชชานเป็นบิดาของอัคลัย
32 ยาดาซึ่งเป็นพี่น้องกับชัมมัยมีบุตรชายชื่อเยเธอร์กับโยนาธาน เยเธอร์เสียชีวิตโดยไม่มีบุตร
33 โยนาธานมีบุตรชายชื่อเปเลทกับศาซา คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของเยราเมเอล
34 เชชานไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว เขามีคนรับใช้ชาวอียิปต์ชื่อยาร์ฮา
35 เชชานยกบุตรสาวของตนให้ยาร์ฮาคนรับใช้เป็นภรรยา นางให้กำเนิดอัททัยแก่ยาร์ฮา
36 อัททัยเป็นบิดาของนาธาน นาธานเป็นบิดาของศาบาด
37 ศาบาดเป็นบิดาของเอฟลาล เอฟลาลเป็นบิดาของโอเบด
38 โอเบดเป็นบิดาของเยฮู เยฮูเป็นบิดาของอาซาริยาห์
39 อาซาริยาห์เป็นบิดาของเฮเลศ เฮเลศเป็นบิดาของเอเลอาสาห์
40 เอเลอาสาห์เป็นบิดาของสิสมัย สิสมัยเป็นบิดาของชัลลูม
41 ชัลลูมเป็นบิดาของเยคามิยาห์ เยคามิยาห์เป็นบิดาของเอลีชามา
42 คาเลบซึ่งเป็นพี่น้องกับเยราเมเอลมีบุตรชายหัวปีชื่อเมชา ผู้เป็นบิดาของศิฟ
ส่วนมาเรชาห์ผู้เป็นบิดาของเฮโบรนก็มีบุตรชาย
43 บุตรชายของเฮโบรน ได้แก่ โคราห์ ทัปปูอาห์ เรเคม และเชมา
44 เชมาเป็นบิดาของราฮัม ราฮัมเป็นบิดาของยอร์เคอัม ส่วนเรเคมเป็นบิดาของชัมมัย
45 ชัมมัยมีบุตรชายชื่อมาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบทซูร์
46 เอฟาห์ภรรยาน้อยของคาเลบให้กำเนิดฮาราน โมซา และกาเซส ฮารานเป็นบิดาของกาเซสด้วย
47 บุตรชายของยาห์ดัย ได้แก่ เรเกม โยธาม เกชาน เปเลท เอฟาห์ และชาอัฟ

48 มาอาคาห์ภรรยาน้อยของคาเลบให้กำเนิดเชเบอร์กับทิรฮานาห์
49 นางยังให้กำเนิดชาอัฟผู้เป็นบิดาของมัดมันนาห์ และเชวาผู้เป็นบิดาของมัคเบนาและกิเบอา
ส่วนอัคสาห์เป็นบุตรสาวของคาเลบ
50 ฮูร์เป็นบุตรหัวปีของเอฟราธาห์ ส่วนคาเลบเป็นบุตรของฮูร์ บุตรชายของคาเลบ ได้แก่
โชบาลผู้เป็นต้นตระกูลชาวคีริยาทเยอาริม
51 สัลมาผู้เป็นต้นตระกูลชาวเบธเลเฮม และฮาเรฟผู้เป็นต้นตระกูลชาวเบธกาเดอร์
52 โชบาลผู้เป็นต้นตระกูลชาวคีริยาทเยอาริมมีบุตร ได้แก่ ฮาโรเอห์ และชาวเมนูโหทครึ่งหนึ่ง
53 ตระกูลต่าง ๆ ของคีริยาทเยอาริม ได้แก่ ชาวอิทรี ชาวพูที ชาวชูมาที และชาวมิชราอี
จากพวกเขาสืบเชื้อสายเป็นชาวโศราห์กับชาวเอชทาโอล
54 บุตรของสัลมา ได้แก่ เบธเลเฮม ชาวเนโทฟาห์ อัทโรทเบทโยอาบ ครึ่งหนึ่งของชาวมานาหัท
และชาวโศรี
55 ตระกูลของผู้จดบันทึกที่อาศัยอยู่ในยาเบส ได้แก่ ชาวทิราห์ ชาวชิเมอาห์ และชาวสุคาห์
คนเหล่านี้เป็นชาวเคไนต์ที่สืบเชื้อสายมาจากฮัมมัท ผู้เป็นบิดาของตระกูลเรคาบ

3

1 บุตรชายของดาวิดที่เกิดในเฮโบรน ได้แก่ อัมโนนบุตรหัวปี ซึ่งเกิดจากอาหิโนอัม หญิงชาวยิสเรเอล
คนที่สองคือดาเนียล เกิดจากอาบีกายิล หญิงชาวคารเมล
2 คนที่สามคืออับซาโลม บุตรของมาอาคาห์ซึ่งเป็นบุตรสาวของทัลมัยกษัตริย์แห่งเกชูร์
คนที่สี่คืออาโดนียาห์ บุตรของฮักกิท
3 คนที่ห้าคือเชฟาทิยาห์ เกิดจากอาบีทัล คนที่หกคืออิทเรอัม เกิดจากเอกลาห์ภรรยาของดาวิด
4 บุตรชายทั้งหกเกิดแก่เขาที่เฮโบรน ดาวิดครองราชย์ที่นั่น 7 ปี 6 เดือน
และครองราชย์ที่เยรูซาเล็มอีก 33 ปี
5 ส่วนบุตรที่เกิดแก่เขาในเยรูซาเล็มคือชิเมอา โชบับ นาธาน และโซโลมอน
ทั้งสี่เกิดจากบัทชูอาบุตรสาวของอัมมีเอล
6 แล้วยังมีอิบฮาร์ เอลีชามา เอลีเฟเลท
7 โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย
8 เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท รวม 9 คน
9 คนทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของดาวิด นอกเหนือจากบุตรชายที่เกิดจากภรรยาน้อย
และทามาร์เป็นพี่น้องหญิงของพวกเขา
10 โซโลมอนเป็นบิดาของเรโหโบอัม เรโหโบอัมเป็นบิดาของอาบียาห์ อาบียาห์เป็นบิดาของอาสา
อาสาเป็นบิดาของเยโฮซาฟัท
11 เยโฮซาฟัทเป็นบิดาของโยรัม โยรัมเป็นบิดาของอาหัสยาห์ อาหัสยาห์เป็นบิดาของโยอาช
12 โยอาชเป็นบิดาของอามาซิยาห์ อามาซิยาห์เป็นบิดาของอาซาริยาห์
อาซาริยาห์เป็นบิดาของโยธาม
13 โยธามเป็นบิดาของอาหัส อาหัสเป็นบิดาของเฮเซคียาห์ เฮเซคียาห์เป็นบิดาของมนัสเสห์
14 มนัสเสห์เป็นบิดาของอาโมน อาโมนเป็นบิดาของโยสิยาห์
15 บุตรชายของโยสิยาห์ ได้แก่ โยฮานันบุตรหัวปี เยโฮยาคิมคนที่สอง เศเดคียาห์คนที่สาม
และชัลลูมคนที่สี่
16 บุตรชายของเยโฮยาคิมคือเยโคนิยาห์และเศเดคียาห์
17 บุตรชายของเยโคนิยาห์ผู้ถูกจับไปเป็นเชลย ได้แก่ เชอัลทิเอล
18 มัลคีราม เปดายาห์ เชนัสซาร์ เยคามิยาห์ โฮชามา และเนดาบิยาห์
19 บุตรชายของเปดายาห์คือเศรุบบาเบลกับชิเมอี เศรุบบาเบลมีบุตรชายชื่อเมชุลลามกับฮานานิยาห์
และมีบุตรสาวชื่อเชโลมิทซึ่งเป็นพี่น้องหญิงของทั้งสอง

20 ยังมีฮาชูบาห์ โอเฮล เบเรคิยาห์ ฮาซาดิยาห์ และยูชับเฮเสด อีก 5 คน
21 บุตรชายของฮานานิยาห์คือเปลาทิยาห์กับเยชายาห์ นอกจากนี้ยังมีเชื้อสายของเรฟายาห์
เชื้อสายของอาร์นัน เชื้อสายของโอบาดิยาห์ และเชื้อสายของเชคานิยาห์
22 บุตรชายของเชคานิยาห์คือเชมายาห์ บุตรชายของเชมายาห์ ได้แก่ ฮัททูช อิกาล บาริยาห์
เนอาริยาห์ และชาฟัท รวมเป็น 6 คน
23 บุตรชายของเนอาริยาห์ ได้แก่ เอลิโอเอนัย ฮิสคิยาห์ และอัสรีคาม รวม 3 คน
24 บุตรชายของเอลิโอเอนัย ได้แก่ โฮดาวิยาห์ เอลียาชิบ เปลายาห์ อัคคูบ โยฮานัน เดลายาห์
และอานานี รวม 7 คน

4

1 บุตรของยูดาห์ ได้แก่ เปเรศ เฮสโรน คาร์มี ฮูร์ และโชบาล
2 เรอายาห์บุตรโชบาลเป็นบิดาของยาฮัท ยาฮัทเป็นบิดาของอาหุมัยกับลาฮัด
คนเหล่านี้เป็นต้นตระกูลของชาวโศราห์
3 ผู้เป็นบิดาแห่งเอตามมีบุตรชายชื่อยิสเรเอล อิชมา และอิดบาช
ส่วนฮัสเซเลลโพนีเป็นพี่น้องผู้หญิงของพวกเขา
4 เปนูเอลเป็นต้นตระกูลชาวเกโดร์ และเอเซอร์เป็นต้นตระกูลชาวฮูชาห์
คนเหล่านี้เป็นบุตรของฮูร์ผู้เป็นบุตรหัวปีของเอฟราธาห์ และเป็นต้นตระกูลชาวเบธเลเฮม
5 อัชฮูร์ผู้เป็นบิดาของเทโคอามีภรรยา 2 คนคือเฮลาห์กับนาอาราห์
6 นาอาราห์ให้กำเนิดอาหุสซาม เฮเฟอร์ เทเมนี และฮาอาฮัชทารีแก่เขา
คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของนาอาราห์
7 ส่วนบุตรชายของเฮลาห์ ได้แก่ เศเรท อิสฮาร์ และเอทนัน
8 ฮักโคสเป็นบิดาของอานูบ โศเบบาห์ และบรรดาตระกูลของอาหาร์เฮลบุตรฮารูม
9 ยาเบสเป็นคนมีเกียรติมากกว่าพี่น้องของเขา มารดาตั้งชื่อเขาว่ายาเบส* เพราะนางกล่าวว่า
“ฉันคลอดเขาด้วยความทุกข์เจ็บ”
10 ยาเบสทูลขอต่อพระเจ้า† แห่งอิสราเอลว่า “ขอพระองค์ประทานพรแก่ข้าพระองค์อย่างเต็มที่
และขยายเขตแดนให้ข้าพระองค์ ขอให้พระหัตถ์ของพระองค์ค้ำจุนข้าพระองค์
และทรงคุ้มครองข้าพระองค์จากสิ่งชั่วร้าย เพื่อข้าพระองค์จะไม่ก่อให้เกิดความเจ็บปวด”
พระเจ้าประทานตามที่เขาทูลขอ
11 เคลูบซึ่งเป็นพี่น้องกับชูฮาห์เป็นบิดาของเมฮีร์ และเมฮีร์เป็นบิดาของเอชโทน
12 เอชโทนเป็นบิดาของเบทราฟา ปาเสอาห์ และเทฮินนาห์ผู้เป็นบิดาของอีร์นาหาช
คนเหล่านี้เป็นชาวเรคาห์
13 บุตรชายของเคนัสคือโอทนีเอลกับเสไรยาห์ บุตรชายของโอทนีเอลคือฮาทัท‡
14 เมโอโนทัยเป็นบิดาของโอฟราห์ ส่วนเสไรยาห์เป็นบิดาของโยอาบผู้เป็นบิดาของเกฮาราชิม
เพราะคนเหล่านั้นเป็นช่างฝีมือ
15 บุตรชายของคาเลบบุตรเยฟุนเนห์ ได้แก่ อีรู เอลาห์ และนาอาม เอลาห์มีบุตรชายชื่อเคนัส
16 บุตรชายของเยฮัลเลเลล ได้แก่ ศิฟ ศิฟาห์ ทิริยา และอาสาเรล
17 บุตรชายของเอสราห์ ได้แก่ เยเธอร์ เมเรด เอเฟอร์ และยาโลน ภรรยาของเมเรดให้กำเนิดมิเรียม
ชัมมัย และอิชบาห์ผู้เป็นบิดาของเอชเทโมอา

---

* **4:9 4:9** ชื่อ “ยาเบส” ออกเสียงคล้ายคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “ความเจ็บปวด” † **4:10 4:10** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” (เอโลฮิม” ‡ **4:13 4:13** ฉบับภาษากรีกและฉบับวัลเกตเพิ่มว่า “และเมโอโนทัย”

18 ภรรยาชาวยูดาห์ของเขาให้กำเนิดเยเรดผู้เป็นบิดาของเกโดร์ เฮเบอร์ผู้เป็นบิดาของโสโค
และเยคูทิเอลผู้เป็นบิดาของศาโนอาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรของบิธิยาห์บุตรสาวของฟาโรห์
ซึ่งเมเรดรับมาเป็นภรรยา
19 ภรรยาของโฮดิยาห์เป็นพี่น้องหญิงของนาฮัม
บุตรชายของนางเป็นบิดาของเคอีลาห์ชาวการ์มีและเอชเทโมอาชาวมาอาคาห์
20 บุตรชายของชิโมน ได้แก่ อัมโนน รินนาห์ เบนฮานัน และทิโลน
ส่วนบุตรชายของอิชีคือโศเฮทกับเบนโศเฮท
21 บุตรของเชลาห์บุตรยูดาห์ ได้แก่ เอร์ผู้เป็นบิดาของเลคาห์ ลาอาดาห์ผู้เป็นบิดาของมาเรชาห์
และตระกูลช่างทอผ้าลินินเนื้อละเอียดในวงศ์วานอัชเบอา
22 อีกทั้งโยคิม ชาวโคเซบา โยอาชกับสาราฟซึ่งปกครองในโมอับ และยาชูบิเลเฮม
เรื่องเหล่านี้เป็นบันทึกแต่โบราณ
23 คนเหล่านี้เป็นช่างปั้นหม้อ อาศัยอยู่ที่เนทาอิมกับเกเดราห์ และอยู่ที่นั่นเพื่อทำงานให้กษัตริย์

24 บุตรชายของสิเมโอน ได้แก่ เนมูเอล ยามิน ยาริบ เศราห์ และชาอูล
25 ชาอูลเป็นบิดาของชัลลูม ชัลลูมเป็นบิดาของมิบสัม และมิบสัมเป็นบิดาของมิชมา
26 มิชมาเป็นบิดาของฮัมมูเอล ฮัมมูเอลเป็นบิดาของศักคูร์ และศักคูร์เป็นบิดาของชิเมอี
27 ชิเมอีมีบุตรชาย 16 คนและบุตรสาว 6 คน แต่พี่น้องของเขามีบุตรไม่มาก
ตระกูลของพวกเขาทั้งหมดจึงไม่ได้เพิ่มจำนวนเหมือนชาวยูดาห์
28 พวกเขาอาศัยอยู่ที่เบเออร์เชบา โมลาดาห์ ฮาซาร์ชูอาล
29 บิลฮาห์ เอเซม โทลาด
30 เบธูเอล โฮรมาห์ ศิกลาก
31 เบทมาร์คาโบท ฮาซาร์ซูสิม เบทบิรี และชาอาราอิม เมืองเหล่านี้เป็นของพวกเขาจนถึงสมัยดาวิด
32 หมู่บ้านของพวกเขาคือเอตาม อายิน ริมโมน โทเคน และอาชาน รวมเป็น 5 เมือง
33 ยังมีหมู่บ้านทั้งหมดรอบเมืองเหล่านี้ไปจนถึงบาอัล ที่เหล่านี้เป็นถิ่นฐานของพวกเขา
และพวกเขาจดบันทึกลำดับเชื้อสายไว้
34 เมโชบับ ยัมเลค โยชาห์บุตรอามาซิยาห์
35 โยเอล เยฮูบุตรโยชิบิยาห์ ซึ่งเป็นบุตรเสไรยาห์ บุตรอาซีเอล
36 เอลิโอเอนัย ยาอาโคบาห์ เยโชฮายาห์ อาสายาห์ อาดีเอล เยสิมีเอล เบไนยาห์
37 และศิซาบุตรชิฟอี ผู้เป็นบุตรอัลโลน บุตรเยดายาห์ บุตรชิมรี บุตรเชมายาห์
38 คนที่มีรายชื่อเหล่านี้เป็นผู้นำในตระกูลของตน วงศ์วานของบรรพบุรุษพวกเขาเพิ่มจำนวนขึ้นมาก

39 พวกเขาเดินทางไปทางเข้าเกโดร์จนถึงด้านตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงสัตว์
40 พวกเขาพบทุ่งหญ้าอุดมสมบูรณ์ในดินแดนกว้างใหญ่ที่ผู้คนอยู่อย่างเงียบสงบและสันติ
เพราะผู้ที่อยู่ที่นั่นแต่เดิมสืบเชื้อสายมาจากฮาม
41 คนที่มีรายชื่อบันทึกไว้เหล่านี้มาถึงในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
พวกเขาโจมตีกระโจมของคนเหล่านั้นและชาวเมอูนิมที่อยู่ที่นั่น ทำลายล้างพวกเขาจนหมดสิ้น
แล้วเข้าไปอาศัยอยู่แทนเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์
42 บางคนในหมู่พวกเขาซึ่งเป็นเชื้อสายของสิเมโอน จำนวน 500 คน ไปยังภูเขาเสอีร์
โดยมีเปลาทิยาห์ เนอาริยาห์ เรฟายาห์ และอุสซีเอล บุตรชายของอิชี เป็นหัวหน้า
43 พวกเขาโจมตีชาวอามาเลขที่เหลือรอด แล้วอาศัยอยู่ที่นั่นมาจนถึงทุกวันนี้

5

1 รูเบนเป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล แต่เขาประพฤติผิดทางเพศจนทำให้ที่นอนของบิดาแปดเปื้อน
สิทธิของบุตรหัวปีจึงตกแก่บุตรชายของโยเซฟบุตรอิสราเอล ด้วยเหตุนี้
การบันทึกลำดับเชื้อสายจึงไม่ได้เรียงตามสิทธิบุตรหัวปี
2 ยูดาห์มีอำนาจเหนือพี่น้องของตน และผู้นำก็มาจากเขา แต่สิทธิบุตรหัวปีเป็นของโยเซฟ
3 บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล ได้แก่ ฮาโนค ปัลลู เฮสโรน และคาร์มี
4 เชื้อสายของโยเอลเรียงตามสายบิดาถึงบุตรดังนี้ โยเอลเป็นบิดาของเชมายาห์
เชมายาห์เป็นบิดาของโกก โกกเป็นบิดาของชิเมอี
5 ชิเมอีเป็นบิดาของมีคาห์ มีคาห์เป็นบิดาของเรอายาห์ เรอายาห์เป็นบิดาของบาอัล
6 บาอัลเป็นบิดาของเบเอราห์ ซึ่งทิลกัทปิลเนเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจับไปเป็นเชลย
เบเอราห์เป็นผู้นำชาวรูเบน
7 เมื่อมีการบันทึกลำดับเชื้อสายตามตระกูล ญาติพี่น้องของเขามีเยอีเอลผู้เป็นหัวหน้า
และเศคาริยาห์
8 อีกคนคือเบลาบุตรอาซัส ผู้เป็นบุตรเชมา บุตรโยเอล
เบลาอาศัยอยู่ที่อาโรเออร์ไปจนถึงเนโบและบาอัลเมโอน
9 เขายังอาศัยอยู่ทางตะวันออกไปจนถึงทางเข้าถิ่นทุรกันดารทางด้านแม่น้ำยูเฟรทีส
เพราะฝูงสัตว์ของพวกเขาเพิ่มจำนวนขึ้นในดินแดนกิเลอาด
10 ในสมัยซาอูล พวกเขาทำสงครามกับชาวฮากรีและฆ่าคนเหล่านั้นได้
แล้วเข้าไปอาศัยในกระโจมของชาวฮากรีทั่วดินแดนทางตะวันออกของกิเลอาด
11 ชาวกาดอาศัยอยู่ข้างพวกเขาในดินแดนบาชานไปจนถึงสาเลคาห์
12 ในบาชานมีโยเอลเป็นหัวหน้า ชาฟามเป็นคนรองลงมา แล้วมียาไนกับชาฟัท
13 พี่น้องในตระกูลฝ่ายบิดาของพวกเขา ได้แก่ มีคาเอล เมชุลลาม เชบา โยรัย ยาคาน ศิยา
และเอเบอร์ รวม 7 คน
14 คนเหล่านี้เป็นบุตรของอาบีฮายิล ผู้เป็นบุตรฮูรี บุตรยาโรอาห์ บุตรกิเลอาด บุตรมีคาเอล
บุตรเยชิชัย บุตรยาโด บุตรบูส
15 อาฮีบุตรอับดีเอล ผู้เป็นบุตรกูนี เป็นหัวหน้าวงศ์วานของบรรพบุรุษพวกเขา
16 พวกเขาอาศัยอยู่ในกิเลอาด แถบบาชานและเมืองต่าง ๆ ของที่นั่น
ตลอดจนทุ่งหญ้าทั่วแคว้นชาโรนไปจนสุดเขตแดน
17 บันทึกลำดับเชื้อสายของคนทั้งหมดนี้ไว้ในสมัยโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์และสมัยเยโรโบอัม
กษัตริย์แห่งอิสราเอล
18 ชาวรูเบน ชาวกาด และคนครึ่งเผ่ามนัสเสห์ มีนักรบกล้าหาญที่ถือโล่เล็กและดาบ ยิงธนูได้
และชำนาญการรบ รวมผู้พร้อมออกศึก 44,760 คน
19 พวกเขาทำสงครามกับชาวฮากรี รวมถึงเยทูร์ นาฟิช และโนดับ
20 พระเจ้าทรงช่วยพวกเขาในการรบ พวกเขาจึงปราบชาวฮากรีและพวกพ้องได้
เพราะขณะรบพวกเขาร้องทูลต่อพระเจ้า พระองค์ทรงตอบคำทูลเพราะพวกเขาวางใจในพระองค์
21 พวกเขายึดฝูงสัตว์มา ได้แก่ อูฐ 50,000 ตัว แกะ 250,000 ตัว ลา 2,000 ตัว และจับคน 100,000
คน
22 มีผู้ล้มตายเป็นจำนวนมาก เพราะพระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลังการศึกครั้งนี้
พวกเขาอาศัยอยู่ในดินแดนของคนเหล่านั้นจนถึงคราวถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย
23 คนครึ่งเผ่ามนัสเสห์อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น
พวกเขาเพิ่มจำนวนและแผ่ไปตั้งแต่บาชานจนถึงบาอัลเฮอร์โมน เสนีร์ และภูเขาเฮอร์โมน

24 หัวหน้าวงศ์วานของบรรพบุรุษพวกเขาคือเอเฟอร์ อิชี เอลีเอล อัสรีเอล เยเรมียาห์ โฮดาวิยาห์
และยาดีเอล ทั้งเจ็ดเป็นนักรบกล้าหาญ มีชื่อเสียง และเป็นหัวหน้าวงศ์วาน
25 แต่พวกเขาล่วงละเมิดต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษ
แล้วหันไปหาพระของชนชาติในดินแดนนั้นอย่างคนคบชู้
ชนชาติเหล่านั้นพระเจ้าเคยทรงทำลายต่อหน้าพวกเขา
26 พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงดลใจปูล กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และทรงดลใจทิลกัทปิลเนเสอร์
กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย แล้วกษัตริย์อัสซีเรียก็กวาดต้อนชาวรูเบน ชาวกาด
และคนครึ่งเผ่ามนัสเสห์ไปยังฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮารา และริมแม่น้ำโกซาน
พวกเขาอยู่ที่นั่นมาจนถึงทุกวันนี้

6

1 บุตรชายของเลวี ได้แก่ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี
2 บุตรชายของโคฮาท ได้แก่ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
3 ลูกของอัมรามคืออาโรน โมเสส และมิเรียม ส่วนบุตรชายของอาโรนคือนาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์
และอิธามาร์
4 เอเลอาซาร์เป็นบิดาของฟีเนหัส ฟีเนหัสเป็นบิดาของอาบีชูอา
5 อาบีชูอาเป็นบิดาของบุคคี บุคคีเป็นบิดาของอุสซี
6 อุสซีเป็นบิดาของเศราหิยาห์ เศราหิยาห์เป็นบิดาของเมราโยท
7 เมราโยทเป็นบิดาของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นบิดาของอาหิทูบ
8 อาหิทูบเป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของอาหิมาอัส
9 อาหิมาอัสเป็นบิดาของอาซาริยาห์ อาซาริยาห์เป็นบิดาของโยฮานัน
10 โยฮานันเป็นบิดาของอาซาริยาห์ ผู้ทำหน้าที่ปุโรหิตในพระวิหารที่โซโลมอนสร้างขึ้นในเยรูซาเล็ม
11 อาซาริยาห์เป็นบิดาของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นบิดาของอาหิทูบ
12 อาหิทูบเป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของชัลลูม
13 ชัลลูมเป็นบิดาของฮิลคียาห์ ฮิลคียาห์เป็นบิดาของอาซาริยาห์
14 อาซาริยาห์เป็นบิดาของเสไรยาห์ เสไรยาห์เป็นบิดาของเยโฮศาดัก
15 เยโฮศาดักถูกจับไปเป็นเชลยเมื่อพระยาห์เวห์ทรงใช้เนบูคัดเนสซาร์กวาดต้อนชาวยูดาห์และชาว
เยรูซาเล็มไป
16 บุตรชายของเลวี ได้แก่ เกอร์โชม โคฮาท และเมรารี
17 บุตรชายของเกอร์โชมชื่อลิบนีกับชิเมอี
18 บุตรชายของโคฮาทคืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
19 บุตรชายของเมรารีคือมาห์ลีกับมูชี คนเหล่านี้เป็นตระกูลเลวี แยกตามวงศ์วานของบรรพบุรุษ
20 สายของเกอร์โชมเริ่มจากลิบนีบุตรของเขา ต่อจากลิบนีคือยาฮัทบุตรของลิบนี
และศิมมาห์บุตรของยาฮัท
21 โยอาห์บุตรของศิมมาห์ อิดโดบุตรของโยอาห์ เศราห์บุตรของอิดโด และเยอาเธรัยบุตรของเศราห์
22 สายของโคฮาทเริ่มจากอัมมีนาดับบุตรของเขา แล้วเป็นโคราห์บุตรของอัมมีนาดับ
อัสสีร์บุตรของโคราห์
23 เอลคานาห์บุตรของอัสสีร์ เอบียาสาฟบุตรของเอลคานาห์ และอัสสีร์บุตรของเอบียาสาฟ
24 ทาหัทบุตรของอัสสีร์ อูรีเอลบุตรของทาหัท อุสซิยาห์บุตรของอูรีเอล และชาอูลบุตรของอุสซิยาห์
25 บุตรชายของเอลคานาห์คืออามาสัยกับอาหิโมท
26 ส่วนสายของเอลคานาห์นั้น โศฟัยเป็นบุตรของเขา นาหัทเป็นบุตรของโศฟัย
27 เอลีอับบุตรของนาหัท เยโรฮามบุตรของเอลีอับ และเอลคานาห์บุตรของเยโรฮาม

28 บุตรชายของซามูเอลคือโยเอลบุตรหัวปี และอาบียาห์คนที่สอง
29 สายของเมรารีเริ่มจากมาห์ลี ต่อด้วยลิบนีบุตรของมาห์ลี ชิเมอีบุตรของลิบนี
และอุสซาห์บุตรของชิเมอี
30 ชิเมอาบุตรของอุสซาห์ ฮักกิยาห์บุตรของชิเมอา และอาสายาห์บุตรของฮักกิยาห์

31 ต่อไปนี้คือคนที่ดาวิดแต่งตั้งให้รับผิดชอบงานขับร้องในสถานนมัสการของพระยาห์เวห์
หลังจากหีบของพระยาห์เวห์มาประดิษฐานอยู่ที่นั่น
32 พวกเขาขับร้องรับใช้หน้าพลับพลาซึ่งเป็นกระโจมแห่งการนัดพบ
จนกระทั่งโซโลมอนสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ในเยรูซาเล็ม
แล้วพวกเขาก็ปฏิบัติหน้าที่ตามลำดับที่กำหนดไว้
33 ผู้รับใช้เหล่านี้พร้อมลูกหลานของพวกเขามีดังนี้ ในหมู่ลูกหลานโคฮาท มีเฮมานนักร้อง
เป็นบุตรของโยเอล โยเอลเป็นบุตรของซามูเอล
34 ซามูเอลเป็นบุตรของเอลคานาห์ เอลคานาห์เป็นบุตรของเยโรฮาม เยโรฮามเป็นบุตรของเอลีเอล
และเอลีเอลเป็นบุตรของโทอาห์
35 โทอาห์เป็นบุตรของศูฟ ศูฟเป็นบุตรของเอลคานาห์ เอลคานาห์เป็นบุตรของมาหัท
และมาหัทเป็นบุตรของอามาสัย
36 อามาสัยเป็นบุตรของเอลคานาห์ เอลคานาห์เป็นบุตรของโยเอล โยเอลเป็นบุตรของอาซาริยาห์
และอาซาริยาห์เป็นบุตรของเศฟานิยาห์
37 เศฟานิยาห์เป็นบุตรของทาหัท ทาหัทเป็นบุตรของอัสสีร์ อัสสีร์เป็นบุตรของเอบียาสาฟ
และเอบียาสาฟเป็นบุตรของโคราห์
38 โคราห์เป็นบุตรของอิสฮาร์ อิสฮาร์เป็นบุตรของโคฮาท โคฮาทเป็นบุตรของเลวี
และเลวีเป็นบุตรของอิสราเอล
39 อาสาฟญาติพี่น้องของเฮมานยืนอยู่ทางขวาของเขา อาสาฟเป็นบุตรของเบเรคิยาห์
เบเรคิยาห์เป็นบุตรของชิเมอา
40 ชิเมอาเป็นบุตรของมีคาเอล มีคาเอลเป็นบุตรของบาอาเสยาห์
และบาอาเสยาห์เป็นบุตรของมัลคียาห์
41 มัลคียาห์เป็นบุตรของเอทนี เอทนีเป็นบุตรของเศราห์ และเศราห์เป็นบุตรของอาดายาห์
42 อาดายาห์เป็นบุตรของเอธาน เอธานเป็นบุตรของศิมมาห์ และศิมมาห์เป็นบุตรของชิเมอี
43 ชิเมอีเป็นบุตรของยาฮัท ยาฮัทเป็นบุตรของเกอร์โชม และเกอร์โชมเป็นบุตรของเลวี
44 ส่วนญาติพี่น้องอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นลูกหลานเมรารียืนทางซ้าย มีเอธานบุตรของคิชี
คิชีเป็นบุตรของอับดี และอับดีเป็นบุตรของมัลลูค
45 มัลลูคเป็นบุตรของฮาชาบิยาห์ ฮาชาบิยาห์เป็นบุตรของอามาซิยาห์
และอามาซิยาห์เป็นบุตรของฮิลคียาห์
46 ฮิลคียาห์เป็นบุตรของอัมซี อัมซีเป็นบุตรของบานี และบานีเป็นบุตรของเชเมอร์
47 เชเมอร์เป็นบุตรของมาห์ลี มาห์ลีเป็นบุตรของมูชี มูชีเป็นบุตรของเมรารี
และเมรารีเป็นบุตรของเลวี
48 ส่วนพี่น้องชาวเลวีของพวกเขาได้รับมอบหมายงานรับใช้ทุกอย่างในพลับพลาซึ่งเป็นสถาน
นมัสการพระเจ้า
49 แต่อาโรนกับบุตรชายทำหน้าที่ถวายบูชาที่แท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและที่แท่นเผาเครื่องหอม
ตลอดจนงานทั้งหมดในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด และทำพิธีลบมลทินบาปให้ชาวอิสราเอล
ตามทุกสิ่งที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าสั่งไว้

50 บุตรชายในสายของอาโรน ได้แก่ เอเลอาซาร์บุตรของเขา ฟีเนหัสบุตรของเอเลอาซาร์
และอาบีชูอาบุตรของฟีเนหัส
51 บุคคีบุตรของอาบีชูอา อุสซีบุตรของบุคคี และเศราหิยาห์บุตรของอุสซี
52 เมราโยทบุตรของเศราหิยาห์ อามาริยาห์บุตรของเมราโยท และอาหิทูบบุตรของอามาริยาห์
53 ศาโดกบุตรของอาหิทูบ และอาหิมาอัสบุตรของศาโดก
54 ต่อไปนี้คือถิ่นที่อยู่ของพวกเขาตามที่ตั้งค่ายและเขตแดน
ตระกูลโคฮาทในสายอาโรนได้รับส่วนแบ่งชุดแรกตามสลาก
55 พวกเขาได้รับเมืองเฮโบรนในดินแดนยูดาห์ พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
56 แต่ทุ่งนาของเมืองและหมู่บ้านโดยรอบตกเป็นของคาเลบบุตรเยฟุนเนห์
57 ลูกหลานอาโรนได้รับเมืองลี้ภัย คือเฮโบรน อีกทั้งลิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง ยัททีร์
เอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
58 ฮีเลนพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง เดบีร์พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
59 อาชานพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และเบทเชเมชพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
60 จากเผ่าเบนยามิน พวกเขายังได้รับเกบาพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง อัลเลเมทพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
และอานาโททพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองทั้งหมดของพวกเขาในแต่ละตระกูลมี 13 เมือง
61 ลูกหลานโคฮาทที่เหลือได้รับเมือง 10 เมืองโดยการจับสลาก จากตระกูลในเผ่า
คือจากครึ่งเผ่ามนัสเสห์
62 ลูกหลานเกอร์โชมได้รับเมือง 13 เมืองตามตระกูล จากเผ่าอิสสาคาร์ เผ่าอาเชอร์ เผ่านัฟทาลี
และจากเผ่ามนัสเสห์ในบาชาน
63 ลูกหลานเมรารีได้รับเมือง 12 เมืองโดยการจับสลาก แยกตามตระกูล จากเผ่ารูเบน เผ่ากาด
และเผ่าเศบูลุน
64 ชาวอิสราเอลมอบเมืองพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมืองให้ชาวเลวี
65 พวกเขาจับสลากแบ่งเมืองที่ระบุชื่อไว้เหล่านี้จากเผ่ายูดาห์ เผ่าสิเมโอน และเผ่าเบนยามิน
66 ตระกูลบางส่วนในสายโคฮาทได้เมืองและเขตแดนในเผ่าเอฟราอิม
67 พวกเขาได้รับเมืองลี้ภัย คือเชเคมบนภูเขาในแผ่นดินเอฟราอิม พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
และเมืองเกเซอร์พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
68 โยกเมอัมพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง เบทโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
69 อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และกัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
70 ส่วนจากครึ่งเผ่ามนัสเสห์ ลูกหลานโคฮาทที่เหลือได้รับอาเนอร์พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
และบิเลอัมพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
71 ลูกหลานเกอร์โชมได้รับโกลานในบาชานพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
และอัชทาโรทพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง จากตระกูลต่าง ๆ ของครึ่งเผ่ามนัสเสห์
72 จากเผ่าอิสสาคาร์ พวกเขาได้รับเคเดชพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
และดาเบรัทพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
73 ราโมทพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และอาเนมพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
74 จากเผ่าอาเชอร์ พวกเขาได้รับมาชาลพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และอับโดนพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
75 ฮูโคกพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และเรโหบพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
76 จากเผ่านัฟทาลี พวกเขาได้รับเคเดชในกาลิลีพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
ฮัมโมนพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และคีริยาทาอิมพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง

77 ชาวเลวีที่เหลือ คือ ลูกหลานเมรารี ได้รับริมโมโนพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
และทาโบร์พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง จากเผ่าเศบูลุน
78 จากเผ่ารูเบนทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ตรงข้ามเมืองเยรีโค
พวกเขาได้รับเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และยาฮ์ซาห์พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
79 เคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมฟาอาทพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
80 จากเผ่ากาด พวกเขาได้รับราโมทในกิเลอาดพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
และมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง
81 เฮชโบนพร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง และยาเซอร์พร้อมทุ่งหญ้ารอบเมือง

7

1 บุตรชายของอิสสาคาร์ ได้แก่ โทลา ปูอาห์ ยาชูบ และชิมโรน รวม 4 คน
2 บุตรชายของโทลา ได้แก่ อุสซี เรฟายาห์ เยรีเอล ยาห์มัย อิบสัม และเชมูเอล
พวกเขาเป็นหัวหน้าวงศ์วานในสายโทลา เป็นนักรบกล้าหาญในแต่ละชั่วอายุ สมัยดาวิดมีจำนวน
22,600 คน
3 อุสซีมีบุตรชายชื่ออิสราหิยาห์ ส่วนบุตรชายของอิสราหิยาห์คือมีคาเอล โอบาดิยาห์ โยเอล
และอิชียาห์ รวมเป็น 5 คน ทุกคนเป็นหัวหน้า
4 ตามลำดับเชื้อสายและวงศ์วานของพวกเขา มีหน่วยทหารพร้อมทำศึกอยู่ด้วย 36,000 คน
เพราะคนในตระกูลเหล่านี้มีภรรยาและบุตรชายมาก
5 ญาติพี่น้องจากทุกตระกูลของอิสสาคาร์ที่ขึ้นทะเบียนตามลำดับเชื้อสายเป็นนักรบกล้าหาญ รวม
87,000 คน
6 บุตรชายของเบนยามินคือเบลา เบเคอร์ และเยดีอาเอล รวม 3 คน
7 บุตรชาย 5 คนของเบลา ได้แก่ เอสโบน อุสซี อุสซีเอล เยรีโมท และอีรี
พวกเขาเป็นหัวหน้าวงศ์วานและนักรบกล้าหาญ จำนวนผู้ขึ้นทะเบียนตามลำดับเชื้อสายคือ 22,034 คน
8 บุตรชายของเบเคอร์ ได้แก่ เศมีราห์ โยอาช เอลีเอเซอร์ เอลีโอเอนัย อมรี เยเรโมท อาบียาห์
อานาโทท และอาเลเมท คนทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเคอร์
9 ในลำดับเชื้อสายตามรุ่นของพวกเขา หัวหน้าวงศ์วานซึ่งเป็นนักรบกล้าหาญมีจำนวน 20,200 คน
10 บุตรชายของเยดีอาเอลคือบิลฮาน บิลฮานมีบุตรชายชื่อเยอูช เบนยามิน เอฮูด เคนาอานาห์
เศธาน ทารชิช และอาหิชาฮาร์
11 คนทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานเยดีอาเอล แยกตามหัวหน้าวงศ์วาน เป็นนักรบกล้าหาญที่พร้อมออกรบ
17,200 คน
12 ยังมีชุปปิมกับฮุปปิมบุตรอีร์ และฮูชิมบุตรอาเฮอร์
13 บุตรชายของนัฟทาลี ได้แก่ ยาห์ซีเอล กูนี เยเซอร์ ชัลลูม และบุตรของบิลฮาห์
14 มนัสเสห์มีบุตรชายชื่ออัสรีเอล เกิดจากภรรยาน้อยชาวอารัมของเขา
นางยังให้กำเนิดมาคีร์ผู้เป็นบิดาของกิเลอาด
15 มาคีร์รับหญิงจากพวกฮุปปิมกับชุปปิมเป็นภรรยา พี่น้องหญิงของพวกเขาชื่อมาอาคาห์
ส่วนคนที่สองชื่อเศโลเฟหัด เศโลเฟหัดมีบุตรสาว
16 มาอาคาห์ภรรยาของมาคีร์ให้กำเนิดบุตรชายและตั้งชื่อว่าเปเรช พี่น้องชายของเขาชื่อเชเรช
ส่วนบุตรชายของเชเรชคืออูลามกับราเคม
17 อูลามมีบุตรชายชื่อเบดาน คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของกิเลอาดบุตรมาคีร์ ผู้เป็นบุตรมนัสเสห์
18 พี่น้องหญิงของเขาชื่อฮัมโมเลเคท นางให้กำเนิดอิชโฮด อาบีเอเซอร์ และมาห์ลาห์
19 บุตรชายของเชมิดา ได้แก่ อาหิยาน เชเคม ลิคฮี และอานีอัม

20 บุตรชายของเอฟราอิมคือชูเธลาห์ ชูเธลาห์เป็นบิดาของเบเรด เบเรดเป็นบิดาของทาหัท
ทาหัทเป็นบิดาของเอเลอาดาห์ และเอเลอาดาห์เป็นบิดาของทาหัท
21 ทาหัทเป็นบิดาของศาบาด ศาบาดเป็นบิดาของชูเธลาห์ ยังมีเอเซอร์กับเอเลอาด
ชาวเมืองกัทซึ่งเกิดในดินแดนนั้นฆ่าทั้งสอง เพราะพวกเขาลงไปยึดฝูงสัตว์ของชาวกัท
22 เอฟราอิมบิดาของทั้งสองไว้ทุกข์อยู่หลายวัน พี่น้องของเขาจึงมาปลอบใจ
23 ต่อมาเอฟราอิมมีความสัมพันธ์กับภรรยา นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย
เขาตั้งชื่อบุตรว่าเบรีอาห์* เพราะครอบครัวของเขาประสบเคราะห์ร้าย
24 บุตรสาวของเขาชื่อเชเอราห์ นางสร้างเบทโฮโรนตอนล่างและตอนบน รวมทั้งอุสเซนเชเอราห์
25 เรฟาห์เป็นบุตรชายของเขา เรฟาห์เป็นบิดาของเรเชฟ เรเชฟเป็นบิดาของเทลาห์
และเทลาห์เป็นบิดาของทาฮาน
26 ทาฮานเป็นบิดาของลาดาน ลาดานเป็นบิดาของอัมมีฮูด และอัมมีฮูดเป็นบิดาของเอลีชามา
27 เอลีชามาเป็นบิดาของนูน และนูนเป็นบิดาของโยชูวา
28 ที่ดินและถิ่นฐานของพวกเขา ได้แก่ เบธเอลกับเมืองบริวาร ทางตะวันออกไปถึงนาอาราน
ทางตะวันตกถึงเกเซอร์กับเมืองบริวาร รวมทั้งเชเคมกับเมืองบริวารไปจนถึงอัสซาห์กับเมืองบริวาร
29 ตามแนวเขตแดนของลูกหลานมนัสเสห์ยังมีเบทเชอานกับเมืองบริวาร ทาอานาคกับเมืองบริวาร
เมกิดโดกับเมืองบริวาร และโดร์กับเมืองบริวาร ลูกหลานของโยเซฟบุตรอิสราเอลอาศัยอยู่ในที่เหล่านี้
30 บุตรชายของอาเชอร์ ได้แก่ อิมนาห์ อิชวาห์ อิชวี และเบรีอาห์ พี่น้องหญิงของพวกเขาชื่อเสราห์
31 บุตรชายของเบรีอาห์คือเฮเบอร์กับมัลคีเอล มัลคีเอลเป็นบิดาของบิร์ซาอิท
32 เฮเบอร์เป็นบิดาของยาเฟลต โชเมอร์ โฮทาม และชูอาห์พี่น้องหญิงของพวกเขา
33 บุตรของยาเฟลต ได้แก่ ปาสัค บิมฮาล และอัชวัท คนเหล่านี้เป็นลูกของยาเฟลต
34 บุตรชายของเชเมอร์ ได้แก่ อาฮี โรห์กาห์ เยฮุบบาห์ และอารัม
35 บุตรชายของเฮเลมพี่น้องชายของเขา ได้แก่ โศฟาห์ อิมนา เชเลช และอามาล
36 บุตรชายของโศฟาห์ ได้แก่ ซูอาห์ ฮาร์เนเฟอร์ ชูอาล เบรี อิมราห์
37 เบเซอร์ โฮด ชัมมา ชิลชาห์ อิทราน และเบเอรา
38 บุตรชายของเยเธอร์ ได้แก่ เยฟุนเนห์ ปิสปา และอารา
39 บุตรชายของอุลลา ได้แก่ อาราห์ ฮันนีเอล และริสิยา
40 คนทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานอาเชอร์ เป็นหัวหน้าวงศ์วาน นักรบที่คัดเลือกแล้วและกล้าหาญ
และเป็นหัวหน้าของบรรดาผู้นำ เมื่อนับตามทะเบียนเชื้อสาย ผู้พร้อมรับราชการทหารมี 26,000 คน

8

1 เบนยามินมีบุตรชายคือเบลาบุตรหัวปี อัชเบลคนที่สอง และอาหะราห์คนที่สาม
2 โนฮาห์คนที่สี่ และราฟาคนที่ห้า
3 เบลามีบุตรชายชื่ออัดดาร์ เกรา อาบีฮูด
4 อาบีชูอา นาอามาน อาโฮอาห์
5 เกรา เชฟูฟาน และฮูราม
6 ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอฮูด พวกเขาเป็นหัวหน้าวงศ์วานของชาวเมืองเกบา
ซึ่งถูกกวาดต้อนไปยังมานาหัท
7 ได้แก่ นาอามาน อาหิยาห์ และเกรา เกราเป็นผู้กวาดต้อนพวกเขาไป
และเป็นบิดาของอุสซากับอาหิฮูด
8 ชาหะราอิมมีบุตรในทุ่งโมอับ หลังจากเขาส่งภรรยาทั้งสองคือฮูชิมกับบาอาราให้จากไป

---

* **7:23 7:23** ชื่อ “เบรีอาห์” ออกเสียงคล้ายคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “เคราะห์ร้าย”

9 โฮเดชภรรยาของเขาให้กำเนิดโยบับ ศิเบีย เมชา มัลคาม
10 เยอูส ชาคิยา และมิรมาห์แก่เขา บุตรชายเหล่านี้เป็นหัวหน้าวงศ์วาน
11 ส่วนฮูชิมให้กำเนิดอาบีทูบกับเอลปาอัลแก่เขา
12 บุตรชายของเอลปาอัล ได้แก่ เอเบอร์ มิชาม และเชเมด เชเมดสร้างเมืองโอโนกับเมืองโลด
รวมทั้งเมืองบริวาร
13 ยังมีเบรีอาห์กับเชมา ทั้งสองเป็นหัวหน้าวงศ์วานของชาวอัยยาโลน และขับไล่ชาวกัทให้หนีไป
14 อาหิโอ ชาชัก เยเรโมท
15 เศบาดิยาห์ อาราด เอเดอร์
16 มีคาเอล อิชปาห์ และโยฮา ทั้งหมดนี้เป็นบุตรของเบรีอาห์
17 เศบาดิยาห์ เมชุลลาม ฮิสคี เฮเบอร์
18 อิชเมรัย อิสลิยาห์ และโยบับ ทั้งหมดนี้เป็นบุตรของเอลปาอัล
19 ยาคิม ศิครี ศับดี
20 เอลีเอนัย ศิลเลทัย เอลีเอล
21 อาดายาห์ เบรายาห์ และชิมรัท ทั้งหมดนี้เป็นบุตรของชิเมอี
22 อิชปาน เอเบอร์ เอลีเอล
23 อับโดน ศิครี ฮานัน
24 ฮานานิยาห์ เอลาม อันโททิยาห์
25 อิฟเดยาห์ และเปนูเอล ทั้งหมดนี้เป็นบุตรของชาชัก
26 ชัมเชรัย เชฮาริยาห์ อาธาลิยาห์
27 ยาอาเรชิยาห์ เอลียาห์ และศิครี ทั้งหมดนี้เป็นบุตรของเยโรฮาม
28 คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าวงศ์วานตามลำดับเชื้อสาย เป็นบุคคลสำคัญ และอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
29 ผู้เป็นต้นตระกูลชาวกิเบโอนอาศัยอยู่ที่กิเบโอน ภรรยาของเขาชื่อมาอาคาห์
30 บุตรชายหัวปีชื่ออับโดน ถัดมาคือศูร์ คีช บาอัล นาดับ
31 เกโดร์ อาหิโอ เศเคอร์
32 และมิคโลท มิคโลทเป็นบิดาของชิเมอา พวกเขาพร้อมครอบครัวยังอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
ใกล้กับญาติของตน
33 เนอร์เป็นบิดาของคีช คีชเป็นบิดาของซาอูล ซาอูลมีบุตรชายชื่อโยนาธาน มัลคีชูอา อาบีนาดับ
และเอชบาอัล
34 โยนาธานมีบุตรชายชื่อเมรีบบาอัล เมรีบบาอัลเป็นบิดาของมีคาห์
35 บุตรชายของมีคาห์ ได้แก่ ปีโธน เมเลค ทาเรอา และอาหัส
36 อาหัสเป็นบิดาของเยโฮอัดดาห์ เยโฮอัดดาห์เป็นบิดาของอาเลเมท อัสมาเวท และศิมรี
ศิมรีเป็นบิดาของโมซา
37 โมซาเป็นบิดาของบิเนอา บิเนอาเป็นบิดาของราฟาห์ ราฟาห์เป็นบิดาของเอเลอาสาห์
และเอเลอาสาห์เป็นบิดาของอาเซล
38 อาเซลมีบุตรชาย 6 คน ได้แก่ อัสรีคาม โบเครู อิชมาเอล เชอาริยาห์ โอบาดิยาห์ และฮานัน
ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเซล
39 เอเชคพี่น้องชายของเขามีบุตรชายชื่ออูลามบุตรหัวปี เยอูชคนที่สอง และเอลีเฟเลทคนที่สาม
40 บุตรชายของอูลามเป็นนักรบกล้าหาญและยิงธนูเก่ง พวกเขามีบุตรชายและหลานชายมาก รวม
150 คน คนทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานเบนยามิน

9

1 ชาวอิสราเอลทุกคนมีรายชื่อตามลำดับเชื้อสาย และขอให้สังเกตว่า*
รายชื่อเหล่านั้นอยู่ในหนังสือประวัติกษัตริย์อิสราเอล

* **9:1 9:1** คำว่า “ขอให้สังเกตว่า” ถ่ายทอดคำภาษาฮีบรู “הִתְיַחֵשׂ” ซึ่งใช้ชวนให้ดู มอง สังเกต หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน

ส่วนชาวยูดาห์ถูกกวาดต้อนไปบาบิโลนเพราะพวกเขาไม่เชื่อฟัง
2 ผู้ตั้งถิ่นฐานกลุ่มแรกในเมืองและที่ดินของตน ได้แก่ ชาวอิสราเอล ปุโรหิต ชาวเลวี
และคนรับใช้ประจำพระวิหาร
3 ผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมีคนจากเผ่ายูดาห์ เบนยามิน เอฟราอิม และมนัสเสห์ ดังนี้
4 อูทัยบุตรอัมมีฮูด ผู้เป็นบุตรอมรี บุตรอิมรี บุตรบานี เขาเป็นลูกหลานของเปเรศบุตรยูดาห์
5 จากสายชิโล มีอาสายาห์บุตรหัวปีและบุตรชายของเขา
6 จากลูกหลานเศราห์ มีเยอูเอลกับญาติพี่น้อง รวมเป็น 690 คน
7 จากลูกหลานเบนยามิน มีสัลลูบุตรเมชุลลาม ผู้เป็นบุตรโฮดาวิยาห์ บุตรฮัสเสนูอาห์
8 และอิบเนยาห์บุตรเยโรฮาม เอลาห์บุตรอุสซี ผู้เป็นบุตรมิครี ตลอดจนเมชุลลามบุตรเชฟาทิยาห์
ผู้เป็นบุตรเรอูเอล บุตรอิบนิยาห์
9 ญาติพี่น้องของพวกเขาตามลำดับตระกูลมี 956 คน
คนเหล่านี้ล้วนเป็นหัวหน้าวงศ์วานของบรรพบุรุษตน
10 ในกลุ่มปุโรหิตมีเยดายาห์ เยโฮยาริบ ยาคิน
11 และอาซาริยาห์บุตรฮิลคียาห์ ผู้เป็นบุตรเมชุลลาม บุตรศาโดก บุตรเมราโยท บุตรอาหิทูบ
อาซาริยาห์เป็นผู้ดูแลพระวิหารของพระเจ้า
12 อีกทั้งอาดายาห์บุตรเยโรฮาม ผู้เป็นบุตรปาชฮูร์ บุตรมัลคียาห์ และมาอาสัยบุตรอาดีเอล
ผู้เป็นบุตรยาห์เซราห์ บุตรเมชุลลาม บุตรเมชิลเลมิท บุตรอิมเมอร์
13 ญาติพี่น้องของพวกเขาซึ่งเป็นหัวหน้าวงศ์วานมี 1,760 คน
ล้วนมีความสามารถมากในการทำงานรับใช้ที่พระวิหารของพระเจ้า
14 ในกลุ่มชาวเลวี มีเชมายาห์บุตรฮัชชุบ ผู้เป็นบุตรอัสรีคาม บุตรฮาชาบิยาห์ จากลูกหลานเมรารี
15 และบักบักคาร์ เฮเรช กาลาล กับมัทธานิยาห์บุตรมีคา ผู้เป็นบุตรศิครี บุตรอาสาฟ
16 อีกทั้งโอบาดิยาห์บุตรเชมายาห์ ผู้เป็นบุตรกาลาล บุตรเยดูธูน และเบเรคิยาห์บุตรอาสา
ผู้เป็นบุตรเอลคานาห์ ซึ่งอาศัยอยู่ในหมู่บ้านของชาวเนโทฟาห์
17 คนเฝ้าประตู ได้แก่ ชัลลูม อัคคูบ ทัลโมน อาหิมาน และญาติพี่น้องของพวกเขา
โดยชัลลูมเป็นหัวหน้า
18 เมื่อก่อนพวกเขาประจำที่ประตูของกษัตริย์ทางตะวันออก
พวกเขาเป็นคนเฝ้าประตูประจำค่ายของชาวเลวี
19 ชัลลูมเป็นบุตรของโคเร ผู้เป็นบุตรเอบียาสาฟ บุตรโคราห์
เขากับพี่น้องร่วมวงศ์วานชาวโคราห์รับผิดชอบงานเฝ้าธรณีประตูกระโจม
ส่วนบรรพบุรุษของพวกเขาเคยรับผิดชอบค่ายของพระยาห์เวห์ และเฝ้าทางเข้า
20 ในสมัยก่อนฟีเนหัสบุตรเอเลอาซาร์เป็นหัวหน้าของพวกเขา และพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเขา
21 เศคาริยาห์บุตรเมเชเลมิยาห์เป็นคนเฝ้าประตูทางเข้ากระโจมแห่งการนัดพบ
22 ผู้ที่ได้รับเลือกให้เฝ้าธรณีประตูมีทั้งหมด 212 คน
มีการบันทึกลำดับเชื้อสายของพวกเขาตามหมู่บ้าน
ดาวิดกับซามูเอลผู้หยั่งรู้ไว้วางใจและแต่งตั้งให้พวกเขารับหน้าที่นี้
23 พวกเขากับลูกหลานจึงรับผิดชอบเฝ้าประตูสถานนมัสการพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นพลับพลา
24 คนเฝ้าประตูประจำอยู่ทั้งสี่ด้าน คือด้านตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้
25 ญาติพี่น้องที่อยู่ตามหมู่บ้านต้องผลัดกันมาสมทบทุก 7 วัน
26 คนเฝ้าประตูระดับหัวหน้าทั้ง 4 คนเป็นชาวเลวี มีหน้าที่ที่ได้รับความไว้วางใจให้ดูแลห้องต่าง ๆ
และคลังสมบัติในพระวิหารของพระเจ้า

27 พวกเขาพักอยู่รอบพระวิหารของพระเจ้า เพราะต้องเฝ้าดูแลและเปิดประตูทุกเช้า
28 บางคนรับผิดชอบภาชนะที่ใช้ในงานรับใช้ เมื่อนำเข้าหรือนำออกก็ต้องนับจำนวน
29 บางคนได้รับมอบหมายให้ดูแลเครื่องใช้และภาชนะทั้งหมดของสถานนมัสการ
รวมทั้งแป้งละเอียด เหล้าองุ่น น้ำมัน กำยาน และเครื่องเทศ
30 บุตรชายบางคนของปุโรหิตทำหน้าที่ผสมเครื่องเทศ
31 มัททิธิยาห์ชาวเลวี บุตรหัวปีของชัลลูมชาวโคราห์ ได้รับความไว้วางใจให้ดูแลของที่อบในกระทะ
32 ญาติพี่น้องบางคนจากลูกหลานโคฮาทดูแลขนมปังที่จัดวางถวาย
และเตรียมขนมปังนั้นทุกวันสะบาโต
33 คนเหล่านี้เป็นนักร้องและหัวหน้าวงศ์วานชาวเลวี พวกเขาพักอยู่ตามห้องต่าง ๆ
และไม่ต้องทำงานรับใช้อื่น เพราะต้องทำงานของตนทั้งกลางวันและกลางคืน
34 คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าวงศ์วานชาวเลวีตามลำดับเชื้อสาย เป็นบุคคลสำคัญ
และอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
35 เยอีเอลผู้เป็นต้นตระกูลชาวกิเบโอนอาศัยอยู่ที่กิเบโอน ภรรยาของเขาชื่อมาอาคาห์
36 บุตรชายหัวปีชื่ออับโดน ถัดมาคือศูร์ คีช บาอัล เนอร์ นาดับ
37 เกโดร์ อาหิโอ เศคาริยาห์ และมิคโลท
38 มิคโลทเป็นบิดาของชิเมอัม พวกเขากับญาติยังอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ใกล้ญาติคนอื่นของตน
39 เนอร์เป็นบิดาของคีช คีชเป็นบิดาของซาอูล ซาอูลมีบุตรชายชื่อโยนาธาน มัลคีชูอา อาบีนาดับ
และเอชบาอัล
40 โยนาธานมีบุตรชายชื่อเมรีบบาอัล เมรีบบาอัลเป็นบิดาของมีคาห์
41 บุตรชายของมีคาห์ ได้แก่ ปีโธน เมเลค ทาห์เรอา และอาหัส
42 อาหัสเป็นบิดาของยาราห์ ยาราห์เป็นบิดาของอาเลเมท อัสมาเวท และศิมรี
ศิมรีเป็นบิดาของโมซา
43 โมซาเป็นบิดาของบิเนอา บิเนอาเป็นบิดาของเรฟายาห์ เรฟายาห์เป็นบิดาของเอเลอาสาห์
และเอเลอาสาห์เป็นบิดาของอาเซล
44 อาเซลมีบุตรชาย 6 คน ได้แก่ อัสรีคาม โบเครู อิชมาเอล เชอาริยาห์ โอบาดิยาห์ และฮานัน
ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเซล

10

1 ชาวฟีลิสเตียทำสงครามกับอิสราเอล ชาวอิสราเอลหนีทัพฟีลิสเตีย
และมีผู้ถูกฆ่าตายบนภูเขากิลโบอา
2 ชาวฟีลิสเตียไล่ติดตามซาอูลกับบุตรชายอย่างกระชั้นชิด และฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชูอา
ซึ่งเป็นบุตรของซาอูล
3 การรบโหมหนักใส่ซาอูล พลธนูไล่ทันจนเขาตกอยู่ในอันตรายร้ายแรง
4 ซาอูลบอกคนถืออาวุธว่า “ชักดาบออกมาแทงข้าให้ตายเถอะ
มิฉะนั้นพวกฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าสุหนัตจะมาทำร้ายและเหยียดหยามข้า”
แต่คนถืออาวุธไม่ยอมทำ เพราะกลัวมาก ซาอูลจึงใช้ดาบของตนแทงตัวเอง
5 เมื่อคนถืออาวุธเห็นว่าซาอูลตายแล้ว เขาก็ใช้ดาบของตนแทงตัวเองตายตาม
6 ซาอูลกับบุตรชายทั้งสามตายพร้อมกัน และคนทั้งวงศ์วานของเขาก็ตายพร้อมกันด้วย
7 เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ในหุบเขาเห็นว่ากองทัพหนีไปแล้ว และซาอูลกับบุตรชายตายแล้ว
พวกเขาก็ทิ้งเมืองหนีไป ชาวฟีลิสเตียจึงเข้ามาอยู่แทน
8 วันรุ่งขึ้นชาวฟีลิสเตียออกมาปลดทรัพย์จากศพผู้ตายในสนามรบ
และพบซาอูลกับบุตรชายล้มอยู่บนภูเขากิลโบอา

9 พวกเขาปลดทรัพย์จากศพซาอูล ตัดศีรษะและเอาชุดเกราะของเขาไป
แล้วส่งคนไปทั่วดินแดนฟีลิสเตียเพื่อแจ้งข่าวแก่รูปเคารพและประชาชนของตน
10 พวกเขานำชุดเกราะของซาอูลไปไว้ในสถานบูชาของบรรดาพระของตน
และตรึงศีรษะของเขาไว้ในสถานบูชาของดาโกน
11 เมื่อชาวยาเบชกิเลอาดได้ยินเรื่องทั้งหมดที่ชาวฟีลิสเตียทำกับซาอูล
12 นักรบกล้าหาญทุกคนก็ออกไปนำศพซาอูลกับศพบุตรชายกลับมายังยาเบช
ฝังกระดูกของพวกเขาไว้ใต้ต้นโอ๊กในยาเบช แล้วอดอาหาร 7 วัน
13 ซาอูลตายเพราะล่วงละเมิดต่อพระยาห์เวห์ เขาไม่เชื่อฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
และยังไปขอคำปรึกษาจากคนทรงเพื่อถามเรื่องราว
14 ซาอูลไม่ได้ทูลถามพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทรงให้เขาตาย
และทรงมอบราชอาณาจักรแก่ดาวิดบุตรเจสซี

11

1 ชาวอิสราเอลทั้งหมดมารวมตัวกันหาดาวิดที่เฮโบรนและกล่าวว่า
"เราเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกับท่าน
2 แม้เมื่อก่อนตอนซาอูลเป็นกษัตริย์ ท่านก็เป็นผู้นำอิสราเอลออกศึกและนำกลับมา
พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านตรัสกับท่านว่า "เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอล ประชาชนของเรา
อย่างผู้เลี้ยงแกะ และเป็นผู้นำปกครองอิสราเอล ประชาชนของเรา" "
3 ผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลจึงมาหาดาวิดที่เฮโบรน
ดาวิดทำพันธสัญญากับพวกเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ที่นั่น
แล้วพวกเขาก็ทำพิธีเจิมดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
ตามพระดำรัสที่พระยาห์เวห์ตรัสผ่านซามูเอล
4 ดาวิดกับชาวอิสราเอลทั้งหมดไปยังเยรูซาเล็ม ซึ่งเรียกอีกชื่อว่าเยบุส
ขณะนั้นชาวเยบุสอาศัยอยู่ที่นั่น
5 ชาวเยบุสบอกดาวิดว่า "เจ้าจะเข้ามาที่นี่ไม่ได้" แต่ดาวิดยึดป้อมศิโยนได้
ซึ่งต่อมาเรียกว่าเมืองดาวิด
6 ดาวิดเคยประกาศว่า "ใครโจมตีชาวเยบุสเป็นคนแรก จะได้เป็นหัวหน้าและผู้บัญชาการ"
โยอาบบุตรเศรุยาห์ขึ้นไปก่อนใคร จึงได้เป็นหัวหน้า
7 ดาวิดตั้งถิ่นฐานในป้อมนั้น ผู้คนจึงเรียกที่นั่นว่าเมืองดาวิด
8 เขาสร้างเมืองโดยรอบตั้งแต่มิลโลเป็นต้นไป ส่วนโยอาบซ่อมแซมบริเวณอื่นของเมือง
9 ดาวิดยิ่งทวีอำนาจขึ้นเรื่อย ๆ เพราะพระยาห์เวห์ผู้ทรงเป็นจอมทัพสถิตอยู่กับเขา
10 ต่อไปนี้คือหัวหน้านักรบกล้าหาญของดาวิด
พวกเขาร่วมกับชาวอิสราเอลทั้งหมดสนับสนุนเขาอย่างเต็มกำลังจนได้เป็นกษัตริย์
ตามพระดำรัสที่พระยาห์เวห์ตรัสไว้เกี่ยวกับอิสราเอล
11 รายชื่อนักรบกล้าหาญของดาวิดมีดังนี้
ยาโชเบอัมบุตรของชาวฮัคโมนีคนหนึ่งเป็นหัวหน้ากลุ่มสามสิบ เขาใช้หอกสังหารคน 300
คนในการรบครั้งเดียว
12 ถัดจากเขาคือเอลีอาซาร์บุตรโดโดชาวอาโฮห์ หนึ่งในนักรบกล้าหาญสามคน
13 เขาอยู่กับดาวิดที่ปัสดัมมิม ตอนนั้นชาวฟีลิสเตียรวมพลเตรียมรบ ที่นั่นมีไร่ข้าวบาร์เลย์ผืนหนึ่ง
ประชาชนพากันหนีชาวฟีลิสเตีย

14 แต่พวกเขายืนหยัดอยู่กลางไร่ ปกป้องพื้นที่นั้นและฆ่าชาวฟีลิสเตีย
พระยาห์เวห์ประทานชัยชนะครั้งใหญ่แก่พวกเขา
15 ผู้นำสามคนจากกลุ่มสามสิบลงไปยังโขดหินเพื่อพบดาวิดในถ้ำอดุลลัม
ขณะกองทัพฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม
16 ตอนนั้นดาวิดอยู่ในป้อม ส่วนกองทหารฟีลิสเตียประจำอยู่ที่เบธเลเฮม
17 ดาวิดนึกอยากดื่มน้ำจึงพูดว่า
"อยากให้ใครสักคนตักน้ำจากบ่อข้างประตูเมืองเบธเลเฮมมาให้ข้าดื่มเหลือเกิน"
18 นักรบทั้งสามฝ่ากองทัพฟีลิสเตียเข้าไปตักน้ำจากบ่อข้างประตูเมืองเบธเลเฮม แล้วนำมาให้ดาวิด
แต่เขาไม่ยอมดื่ม กลับเทน้ำนั้นถวายพระยาห์เวห์
19 เขากล่าวว่า "พระเจ้าของข้า ขออย่าให้ข้าทำเช่นนี้เลย"
ข้าจะดื่มเลือดของคนที่ยอมเสี่ยงชีวิตไปเอาน้ำมาได้อย่างไร" เพราะพวกเขาเสี่ยงชีวิตนำน้ำนั้นมา
ดาวิดจึงไม่ยอมดื่ม นี่เป็นวีรกรรมของนักรบกล้าหาญทั้งสาม
20 อาบีชัยพี่น้องชายของโยอาบเป็นหัวหน้ากลุ่มสามคน เขาใช้หอกสังหารคน 300 คน
จึงมีชื่อเสียงในหมู่สามคนนั้น
21 ในกลุ่มสามคนของเขา อาบีชัยมีเกียรติเหนือกว่าอีกสองคนและได้เป็นหัวหน้า
แต่เขาไม่ได้อยู่ในกลุ่มสามคนแรกที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้
22 เบไนยาห์เป็นบุตรของเยโฮยาดา ส่วนเยโฮยาดาเป็นบุตรของนักรบกล้าหาญจากคับเซเอล
เบไนยาห์ทำวีรกรรมหลายอย่าง เขาฆ่าบุตรชาย 2 คนของอารีเอลชาวโมอับ
อีกทั้งลงไปในบ่อแล้วฆ่าสิงโตกลางบ่อในวันที่หิมะตก
23 เขายังฆ่าชาวอียิปต์รูปร่างใหญ่คนหนึ่ง สูง 5 ศอก*
ชาวอียิปต์ถือหอกที่มีด้ามใหญ่เท่าคานเครื่องทอผ้า ส่วนเบไนยาห์ถือไม้เท้าเข้าไปหา
แย่งหอกจากมือของเขา แล้วใช้หอกของชาวอียิปต์เองฆ่าเขา
24 เบไนยาห์บุตรเยโฮยาดาทำวีรกรรมเหล่านี้ จึงมีชื่อเสียงในหมู่นักรบกล้าหาญสามคน
25 เขามีเกียรติเหนือกว่ากลุ่มสามสิบ แต่ยังไม่เทียบเท่ากลุ่มสามคน
ดาวิดจึงแต่งตั้งเขาเป็นหัวหน้าทหารรักษาพระองค์
26 นักรบกล้าหาญในกองทัพยังมีอาสาเฮลพี่น้องชายของโยอาบ เอลฮานันบุตรโดโดจากเบธเลเฮม
27 ชัมโมทชาวฮาโรร์ เฮเลศชาวเปโลน
28 อีราบุตรอิกเคชชาวเทโคอา อาบีเอเซอร์ชาวอานาโทท
29 สิบเบคัยชาวฮูชา อิลัยชาวอาโฮห์
30 มาฮารัยชาวเนโทฟาห์ เฮเลดบุตรบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์
31 อิทัยบุตรริบัยจากกิเบอาห์ในเผ่าเบนยามิน เบไนยาห์ชาวปิราโธน
32 ฮูรัยจากลำธารกาช อาบีเอลชาวอาร์บา
33 อัสมาเวทชาวบาฮารูม เอลียาบาชาวชาอัลโบน
34 บุตรชายของฮาเชมชาวกิโซน และโยนาธานบุตรชากีชาวฮาราร์
35 อาหิยามบุตรสาคาร์ชาวฮาราร์ เอลีฟัลบุตรอูร์
36 เฮเฟอร์ชาวเมเคอราห์ อาหิยาห์ชาวเปโลน
37 เฮสโรชาวคารเมล นาอารัยบุตรเอสบัย
38 โยเอลพี่น้องชายของนาธาน มิบฮาร์บุตรฮากรี
39 เศเลคชาวอัมโมน นาหะรัยชาวเบเอโรท ผู้ถืออาวุธให้โยอาบบุตรเศรุยาห์

---

* **11:23** **11:23** หนึ่งศอกยาวจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร หรือ 18 นิ้ว ดังนั้นชาวอียิปต์คนนี้สูงประมาณ 2.28 เมตร หรือ 7 ฟุต 6 นิ้ว

40 อีราชาวอิทรี กาเรบชาวอิทรี
41 อุรียาห์ชาวฮิตไทต์ ศาบาดบุตรอัคลัย
42 อาดีนาบุตรชิซาชาวรูเบน ผู้เป็นหัวหน้าชาวรูเบน โดยมีคนอยู่กับเขา 30 คน
43 ฮานันบุตรมาอาคาห์ โยชาฟัทชาวมิทนี
44 อุสซิยาห์ชาวอัชเทรา ชามากับเยอีเอลบุตรชายของโฮทามชาวอาโรเออร์
45 เยดีอาเอลบุตรชิมรี และโยฮาพี่น้องชายของเขาชาวทิซี
46 เอลีเอลชาวมาฮาวี เยรีบัยกับโยชาวิยาห์บุตรชายของเอลนาอัม และอิทมาห์ชาวโมอับ
47 เอลีเอล โอเบด และยาอาซีเอลชาวเมโศบาห์

12

1 ต่อไปนี้คือคนที่มาหาดาวิดที่ศิกลาก ขณะเขาหลบหนีซาอูลบุตรคีช
พวกเขาเป็นนักรบกล้าหาญที่ช่วยดาวิดทำศึก
2 พวกเขาถือธนู ใช้ได้ทั้งมือขวาและมือซ้าย ไม่ว่าจะเหวี่ยงหินด้วยสายเหวี่ยงหรือยิงธนู
คนเหล่านี้เป็นญาติของซาอูลจากเผ่าเบนยามิน
3 หัวหน้าคืออาหิเอเซอร์ ถัดมาคือโยอาช ทั้งสองเป็นบุตรของเชมาอาห์ชาวกิเบอาห์
ยังมีเยซีเอลกับเปเลทบุตรของอัสมาเวท เบราคาห์ และเยฮูชาวอานาโทท
4 อิชมาอิยาห์ชาวกิเบโอน นักรบกล้าหาญคนหนึ่งในกลุ่มสามสิบและเป็นหัวหน้ากลุ่มนั้น เยเรมียาห์
ยาฮาซีเอล โยฮานัน และโยศาบาดชาวเกเดราห์
5 เอลูซัย เยรีโมท เบอาลิยาห์ เชมาริยาห์ และเชฟาทิยาห์ชาวฮารูฟ
6 เอลคานาห์ อิชียาห์ อาซาเรล โยเอเซอร์ และยาโชเบอัม ทั้งห้าเป็นชาวโคราห์
7 กับโยเอลาห์และเศบาดิยาห์บุตรเยโรฮามจากเกโดร์

8 ชาวกาดบางคนมาร่วมกับดาวิดในป้อมกลางถิ่นทุรกันดาร พวกเขาเป็นนักรบกล้าหาญ
ผ่านการฝึกศึก ใช้โล่กับหอกคล่อง ใบหน้าดุดันเหมือนสิงโต และว่องไวเหมือนละมั่งบนภูเขา
9 เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดิยาห์คนที่สอง เอลีอับคนที่สาม
10 มิชมันนาห์คนที่สี่ เยเรมียาห์คนที่ห้า
11 อัททัยคนที่หก เอลีเอลคนที่เจ็ด
12 โยฮานันคนที่แปด เอลซาบาดคนที่เก้า
13 เยเรมียาห์คนที่สิบ และมัคบันนัยคนที่สิบเอ็ด
14 ชาวกาดเหล่านี้เป็นหัวหน้ากองทัพ แม้คนที่ด้อยที่สุดก็เทียบได้กับคนร้อยคน
ส่วนคนที่เก่งที่สุดเทียบได้กับคนพันคน
15 พวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรก ขณะน้ำล้นฝั่งทุกด้าน
และขับไล่คนที่อยู่ตามหุบเขาให้หนีไปทั้งทางตะวันออกและตะวันตก

16 ชาวเบนยามินกับชาวยูดาห์บางคนมาหาดาวิดที่ป้อม
17 ดาวิดออกไปพบและพูดว่า "ถ้าพวกท่านมาด้วยไมตรีเพื่อช่วยข้า ข้าก็พร้อมจะร่วมใจกับพวกท่าน
แต่ถ้ามาเพื่อหักหลังข้า ส่งข้าให้ศัตรูทั้งที่ข้าไม่ได้ทำผิดอะไร
ขอพระเจ้าของบรรพบุรุษเราทรงเห็นและทรงประณามการกระทำนี้"
18 แล้วพระวิญญาณมาสถิตกับอามาสัยหัวหน้ากลุ่มสามสิบ เขากล่าวว่า "ดาวิด
เราเป็นคนของท่าน" บุตรเจสซี เราอยู่ฝ่ายท่าน" ขอให้ท่านเป็นสุข ขอให้ท่านเป็นสุข
และขอให้ผู้ช่วยของท่านเป็นสุข เพราะพระเจ้าของท่านทรงช่วยท่านอยู่"
ดาวิดจึงรับพวกเขาไว้และแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้ากองกำลัง

19 ชาวมนัสเสห์บางคนมาร่วมกับดาวิดด้วย ตอนที่เขาไปกับชาวฟีลิสเตียเพื่อทำศึกกับซาอูล
แต่พวกเขาไม่ได้ช่วยชาวฟีลิสเตีย เพราะบรรดาผู้นำฟีลิสเตียปรึกษากันแล้วส่งดาวิดกลับ โดยกล่าวว่า
"เขาจะกลับไปเข้าฝ่ายซาอูลเจ้านายของเขา แล้วเราก็ต้องเอาหัวไปเสี่ยง"
20 ขณะดาวิดเดินทางไปศิกลาก ชาวมนัสเสห์เหล่านี้มาร่วมกับเขา ได้แก่ อัดนาห์ โยศาบาด
เยดีอาเอล มีคาเอล โยศาบาด เอลีฮู และศิลเลทัย พวกเขาเป็นผู้บังคับบัญชากองพันของชาวมนัสเสห์
21 พวกเขาช่วยดาวิดรบกับกลุ่มโจรปล้นสะดม
เพราะทุกคนเป็นนักรบกล้าหาญและเป็นหัวหน้าในกองทัพ
22 วันแล้ววันเล่ามีคนมาช่วยดาวิดเพิ่มขึ้น จนเขามีกองทัพใหญ่โตเหมือนกองทัพของพระเจ้า
23 ต่อไปนี้คือจำนวนผู้ติดอาวุธพร้อมรบที่มาหาดาวิด ณ เฮโบรน
เพื่อมอบราชอาณาจักรของซาอูลให้เขาตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์
24 ชาวยูดาห์ที่ถือโล่กับหอก พร้อมออกรบ มี 6,800 คน
25 ชาวสิเมโอนที่เป็นนักรบกล้าหาญ มี 7,100 คน
26 ชาวเลวีมี 4,600 คน
27 เยโฮยาดาเป็นผู้นำวงศ์วานอาโรน มีคนมาพร้อมเขา 3,700 คน
28 ยังมีศาโดก นักรบหนุ่มผู้กล้าหาญ กับหัวหน้า 22 คนจากวงศ์วานบิดาของเขา
29 ญาติของซาอูลในเผ่าเบนยามินมี 3,000 คน
เพราะจนถึงตอนนั้นคนส่วนใหญ่ยังภักดีต่อวงศ์วานซาอูล
30 ชาวเอฟราอิมมี 20,800 คน เป็นนักรบกล้าหาญและมีชื่อเสียงในวงศ์วานของตน
31 คนครึ่งเผ่ามนัสเสห์ที่มีชื่อระบุไว้ให้มาร่วมตั้งดาวิดเป็นกษัตริย์ มี 18,000 คน
32 ชาวอิสสาคาร์มีหัวหน้า 200 คน พวกเขาเข้าใจสถานการณ์และรู้ว่าอิสราเอลควรทำอย่างไร
ญาติพี่น้องทั้งหมดอยู่ใต้คำสั่งของพวกเขา
33 ชาวเศบูลุนที่ออกรบได้และจัดแนวรบด้วยอาวุธทุกชนิด มี 50,000 คน
พวกเขาสั่งการได้และมีใจแน่วแน่ไม่โลเล
34 ชาวนัฟทาลีมีหัวหน้า 1,000 คน และทหารที่ถือโล่กับหอกอีก 37,000 คน
35 ชาวดานที่จัดแนวรบได้มี 28,600 คน
36 ชาวอาเชอร์ที่ออกรบและจัดแนวรบได้มี 40,000 คน
37 ส่วนทางฟากโน้นของแม่น้ำจอร์แดน ชาวรูเบน ชาวกาด
และคนครึ่งเผ่ามนัสเสห์ที่ถืออาวุธทุกชนิดพร้อมรบ มี 120,000 คน
38 นักรบทั้งหมดนี้จัดแนวรบได้
และมาที่เฮโบรนด้วยใจแน่วแน่เพื่อยกดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น
ชาวอิสราเอลที่เหลือก็มีใจเป็นหนึ่งเดียวกันที่จะยกดาวิดเป็นกษัตริย์
39 พวกเขาอยู่กับดาวิด 3 วัน กินและดื่มด้วยกัน เพราะญาติพี่น้องได้จัดหาเสบียงไว้ให้
40 คนที่อยู่ใกล้เคียง ไกลไปถึงอิสสาคาร์ เศบูลุน และนัฟทาลี บรรทุกขนมปังมาบนลา อูฐ ล่อ และวัว
อีกทั้งนำแป้ง ขนมมะเดื่อ ลูกเกดเป็นพวง เหล้าองุ่น น้ำมัน วัว และแกะมามากมาย
เพราะทั่วอิสราเอลมีความยินดี

13

1 ดาวิดปรึกษาบรรดาผู้บังคับบัญชากองพันและกองร้อย รวมทั้งผู้นำทุกคน
2 เขากล่าวต่อที่ประชุมชาวอิสราเอลว่า "ถ้าทุกท่านเห็นชอบ
และถ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงเห็นชอบด้วย

ก็ให้เราส่งข่าวไปทั่วถึงพี่น้องของเราที่ยังอยู่ในดินแดนอิสราเอล
รวมทั้งปุโรหิตและชาวเลวีตามเมืองที่มีทุ่งหญ้ารอบเมือง ให้พวกเขามารวมตัวกับเรา
3 แล้วเราจะนำหีบของพระเจ้ากลับมาอยู่กับเรา เพราะในสมัยซาอูลเราไม่ได้ใส่ใจหีบนี้
4 ทุกคนในที่ประชุมตอบตกลง เพราะประชาชนทั้งหมดเห็นว่านี่เป็นสิ่งที่ควรทำ
5 ดาวิดจึงเรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดมาตั้งแต่แม่น้ำชิโฮร์แห่งอียิปต์จนถึงทางเข้าฮามัท
เพื่อไปรับหีบของพระเจ้าจากคีริยาทเยอาริม
6 ดาวิดกับชาวอิสราเอลทั้งหมดขึ้นไปยังบาอาลาห์ หรือคีริยาทเยอาริมในดินแดนยูดาห์
เพื่อนำหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้า ผู้ประทับเหนือเครูบ ออกมาจากที่นั่น
หีบนี้มีชื่อเรียกตามพระนามของพระองค์
7 พวกเขานำหีบของพระเจ้าจากบ้านอาบีนาดับขึ้นเกวียนใหม่ อุสซากับอาหิโอเป็นผู้ขับเกวียน
8 ดาวิดกับชาวอิสราเอลทั้งหมดร้องเพลงและบรรเลงดนตรีต่อหน้าพระเจ้าอย่างเต็มกำลัง ทั้งพิณ
เครื่องสาย รำมะนา ฉาบ และแตร
9 เมื่อมาถึงลานนวดข้าวของคีโดน โคสะดุด อุสซาจึงยื่นมือไปจับหีบไว้
10 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอุสซาที่เอามือแตะหีบ พระองค์ทรงประหารเขา
เขาจึงตายที่นั่นต่อหน้าพระเจ้า
11 ดาวิดไม่พอใจที่พระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระพิโรธต่ออุสซา เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเปเรศอุสซา
ซึ่งยังเป็นชื่อมาจนทุกวันนี้
12 วันนั้นดาวิดกลัวพระเจ้าและพูดว่า ข้าจะนำหีบของพระเจ้ามาไว้กับข้าได้อย่างไร
13 ดาวิดจึงไม่ได้นำหีบไปเมืองดาวิดกับตน แต่ให้เปลี่ยนเส้นทางไปไว้ที่บ้านโอเบดเอโดมชาวกัท
14 หีบของพระเจ้าอยู่ในบ้านของครอบครัวโอเบดเอโดม 3 เดือน
พระยาห์เวห์ทรงอวยพรครอบครัวของเขาและทุกสิ่งที่เขามี

14

1 ฮีราม กษัตริย์เมืองไทระ ส่งทูตมาหาดาวิด พร้อมไม้สนซีดาร์ ช่างก่อหิน และช่างไม้
เพื่อสร้างวังให้ดาวิด
2 ดาวิดตระหนักว่าพระยาห์เวห์ทรงตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
และทรงยกอาณาจักรของเขาขึ้นอย่างสูงเพื่อประโยชน์แก่ชาวอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชนของพระองค์
3 ดาวิดรับภรรยาเพิ่มในเยรูซาเล็ม และมีบุตรชายหญิงเพิ่มขึ้น
4 บุตรที่เกิดแก่เขาในเยรูซาเล็มมีชื่อดังนี้ ชัมมูอา โชบับ นาธาน โซโลมอน
5 อิบฮาร์ เอลีชูอา เอลเปเลท
6 โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย
7 เอลีชามา เบเอลียาดา และเอลีเฟเลท
8 เมื่อชาวฟีลิสเตียได้ข่าวเรื่องการเจิมดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด
พวกเขาก็ยกทัพออกตามหาดาวิด ดาวิดรู้ข่าวจึงออกไปรับศึก
9 ชาวฟีลิสเตียบุกปล้นในหุบเขาเรฟาอิม
10 ดาวิดทูลถามพระเจ้าว่า ข้าควรยกทัพไปสู้ชาวฟีลิสเตียหรือไม่
พระองค์จะทรงให้ข้าชนะพวกเขาหรือ
พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า จงยกไป เราจะให้เจ้าชนะพวกเขา
11 ดาวิดกับพวกขึ้นไปยังบาอัลเปราซิมและเอาชนะชาวฟีลิสเตียที่นั่น ดาวิดกล่าวว่า
พระเจ้าทรงให้ข้าตีข้าศึกจนแตกกระจาย เหมือนน้ำที่ทะลักออกมา
คนจึงเรียกที่นั่นว่าบาอัลเปราซิม*
12 ชาวฟีลิสเตียทิ้งบรรดาพระของตนไว้ที่นั่น ดาวิดสั่งให้เผาพระเหล่านั้น

---

* **14:11 14:11** ชื่อ บาอัลเปราซิม หมายถึง องค์เจ้าผู้ทรงทะลวงออกมา

13 ชาวฟีลิสเตียกลับมาบุกปล้นในหุบเขาอีกครั้ง
14 ดาวิดทูลถามพระเจ้าอีก พระองค์ตรัสว่า "อย่ายกทัพตามหลังพวกเขา
จงอ้อมไปและเข้าตีจากด้านตรงข้ามต้นหม่อน
15 เมื่อเจ้าได้ยินเสียงเหมือนกองทัพเดินอยู่บนยอดต้นหม่อน จงออกไปรบ
เพราะพระเจ้าทรงออกไปก่อนหน้าเจ้าเพื่อโจมตีกองทัพฟีลิสเตีย"
16 ดาวิดทำตามที่พระเจ้าทรงบัญชา เขากับพวกโจมตีกองทัพฟีลิสเตียตั้งแต่กิเบโอนไปจนถึงเกเซอร์
17 ชื่อเสียงของดาวิดแพร่ไปทั่วทุกดินแดน และพระยาห์เวห์ทรงทำให้ทุกชนชาติเกรงกลัวเขา

15

1 ดาวิดสร้างบ้านหลายหลังให้ตนเองในเมืองดาวิด
แล้วเตรียมที่สำหรับหีบของพระเจ้าและตั้งกระโจมให้หีบ
2 เขากล่าวว่า "คนที่หามหีบของพระเจ้าได้มีเพียงชาวเลวี
เพราะพระยาห์เวห์ทรงเลือกพวกเขาให้หามหีบของพระเจ้าและรับใช้พระองค์ตลอดไป"
3 ดาวิดเรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดมาชุมนุมกันในเยรูซาเล็ม
เพื่อนำหีบของพระยาห์เวห์ไปยังที่ที่เขาจัดเตรียมไว้
4 เขาเรียกลูกหลานอาโรนและชาวเลวีมาด้วย ได้แก่
5 สายโคฮาท มีอูรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมญาติพี่น้อง 120 คน
6 สายเมรารี มีอาสายาห์เป็นหัวหน้า พร้อมญาติพี่น้อง 220 คน
7 สายเกอร์โชม มีโยเอลเป็นหัวหน้า พร้อมญาติพี่น้อง 130 คน
8 สายเอลีซาฟาน มีเชมายาห์เป็นหัวหน้า พร้อมญาติพี่น้อง 200 คน
9 สายเฮโบรน มีเอลีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมญาติพี่น้อง 80 คน
10 สายอุสซีเอล มีอัมมีนาดับเป็นหัวหน้า พร้อมญาติพี่น้อง 112 คน
11 ดาวิดเรียกศาโดกกับอาบียาธาร์ซึ่งเป็นปุโรหิต และชาวเลวีคืออูรีเอล อาสายาห์ โยเอล เชมายาห์
เอลีเอล และอัมมีนาดับ
12 เขาบอกพวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายเป็นหัวหน้าวงศ์วานชาวเลวี จงชำระตนให้บริสุทธิ์
ทั้งตัวท่านและญาติพี่น้อง
เพื่อจะได้หามหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นไปยังที่ที่ข้าเตรียมไว้
13 ครั้งแรกพวกท่านไม่ได้หามหีบ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจึงทรงสำแดงพระพิโรธต่อเรา
เพราะเราไม่ได้เข้าหาพระองค์ตามข้อกำหนด"
14 ปุโรหิตและชาวเลวีจึงชำระตนให้บริสุทธิ์เพื่อหามหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นไป
15 ชาวเลวีใช้ไม้คานหามหีบของพระเจ้าบนบ่า โมเสสสั่งไว้เช่นนี้ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์
16 ดาวิดบอกหัวหน้าชาวเลวีให้ตั้งญาติพี่น้องเป็นนักร้อง ใช้เครื่องสาย พิณ และฉาบ
บรรเลงให้กึกก้องและร้องด้วยความยินดี
17 ชาวเลวีจึงตั้งเฮมานบุตรโยเอล อาสาฟบุตรเบเรคิยาห์จากญาติพี่น้องของเขา
และเอธานบุตรคูชายาห์จากลูกหลานเมรารีผู้เป็นญาติพี่น้อง
18 ยังมีญาติพี่น้องลำดับรอง ได้แก่ เศคาริยาห์ เบน ยาอาซีเอล เชมีราโมท เยฮีเอล อุนนี เอลีอับ
เบไนยาห์ มาอาเสยาห์ มัททิธิยาห์ เอลีเฟเลฮู มิคเนยาห์ โอเบดเอโดม และเยอีเอล
โดยโอเบดเอโดมกับเยอีเอลเป็นคนเฝ้าประตู
19 เฮมาน อาสาฟ และเอธาน ซึ่งเป็นนักร้อง ได้ฉาบทองสัมฤทธิ์สำหรับตีให้กึกก้อง
20 เศคาริยาห์ อาซีเอล เชมีราโมท เยฮีเอล อุนนี เอลีอับ มาอาเสยาห์ และเบไนยาห์
เล่นเครื่องสายตามทำนองอาลาโมท
21 ส่วนมัททิธิยาห์ เอลีเฟเลฮู มิคเนยาห์ โอเบดเอโดม เยอีเอล และอาซาซิยาห์
บรรเลงด้วยพิณที่เทียบเสียงกับเครื่องสายแปดสาย เพื่อนำวง

22 เคนานิยาห์หัวหน้าชาวเลวีรับผิดชอบการร้องเพลง เขาสอนนักร้องเพราะมีความชำนาญ
23 เบเรคิยาห์กับเอลคานาห์ทำหน้าที่เฝ้าทางเข้าบริเวณที่ตั้งหีบ
24 ปุโรหิตเชบานิยาห์ โยชาฟัท เนธานเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบไนยาห์
และเอลีเอเซอร์เป่าแตรนำหน้าหีบของพระเจ้า
ส่วนโอเบดเอโดมกับเยฮิยาห์ทำหน้าที่เฝ้าทางเข้าบริเวณที่ตั้งหีบ
25 ดาวิด ผู้อาวุโสของอิสราเอล และผู้บังคับบัญชากองพัน
ออกไปนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จากบ้านโอเบดเอโดมด้วยความยินดี
26 เมื่อพระเจ้าทรงช่วยชาวเลวีที่หามหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พวกเขาก็ถวายวัวผู้ 7
ตัวกับแกะผู้ 7 ตัวเป็นเครื่องบูชา
27 ดาวิดสวมเสื้อคลุมผ้าลินินเนื้อละเอียด เช่นเดียวกับชาวเลวีผู้หามหีบ นักร้อง
และเคนานิยาห์หัวหน้าคณะนักร้อง ดาวิดยังสวมเอโฟดผ้าลินินด้วย
28 ชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ขึ้นมา พร้อมเสียงโห่ร้อง
เสียงแตรงอน แตรยาว และฉาบ ทั้งเสียงเครื่องสายและพิณที่บรรเลงกึกก้อง
29 เมื่อหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์มาถึงเมืองดาวิด มีคาล บุตรสาวซาอูล
มองออกมาทางหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดเต้นรำและรื่นเริง นางก็ดูหมิ่นเขาในใจ

16

1 พวกเขานำหีบของพระเจ้าเข้าไปตั้งไว้กลางกระโจมที่ดาวิดกางเตรียมไว้
แล้วถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาเพื่อสันติแด่พระเจ้า
2 เมื่อดาวิดถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาเพื่อสันติเสร็จ
เขาอวยพรประชาชนในพระนามพระยาห์เวห์
3 ดาวิดแจกขนมปังคนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมลูกเกดคนละชิ้นให้ชาวอิสราเอลทุกคน
ทั้งชายและหญิง
4 เขาตั้งชาวเลวีบางคนให้รับใช้หน้าหีบของพระยาห์เวห์ ทำหน้าที่รำลึกถึงพระองค์ ขอบพระคุณ
และสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
5 อาสาฟเป็นหัวหน้า เศคาริยาห์เป็นคนรองลงมา ต่อมาคือเยอีเอล เชมีราโมท เยฮีเอล มัททิธิยาห์
เอลีอับ เบไนยาห์ โอเบดเอโดม และเยอีเอล พวกเขาใช้เครื่องสายและพิณ ส่วนอาสาฟตีฉาบให้กึกก้อง
6 ปุโรหิตเบไนยาห์กับยาฮาซีเอลเป่าแตรอย่างต่อเนื่องหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า
7 วันนั้นดาวิดมอบหมายให้อาสาฟกับญาติพี่น้องนำการขอบพระคุณพระยาห์เวห์เป็นครั้งแรก
8 จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์
จงร้องทูลเรียกพระนามของพระองค์
จงบอกชนชาติต่าง ๆ ถึงสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
9 จงร้องเพลงถวายพระองค์
จงร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
จงเล่าถึงการอัศจรรย์ทั้งหมดที่ทรงทำ
10 จงชื่นชมในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
ขอให้ผู้ที่แสวงหาพระยาห์เวห์ชื่นบานใจ
11 จงแสวงหาพระยาห์เวห์และกำลังจากพระองค์
จงแสวงหาที่จะอยู่ต่อหน้าพระองค์เสมอ
12 จงระลึกถึงการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงทำ
ทั้งสิ่งน่าพิศวงและคำตัดสินที่พระองค์ตรัส
13 พวกเจ้าผู้เป็นลูกหลาน* ของอิสราเอลผู้รับใช้พระองค์

* **16:13 16:13** หรือ “เชื้อสาย”

พวกเจ้าลูกหลานยาโคบที่พระองค์ทรงเลือก

14 พระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
คำตัดสินของพระองค์ครอบคลุมทั่วโลก
15 จงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ตลอดไป
ถึงพระดำรัสที่ทรงบัญชาไว้ถึงพันชั่วอายุคน
16 คือพันธสัญญาที่ทรงทำกับอับราฮัม
และคำสาบานที่ทรงให้แก่อิสอัค
17 พระองค์ทรงยืนยันพันธสัญญานี้กับยาโคบให้เป็นข้อกำหนด
เป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่อิสราเอล
18 โดยตรัสว่า "เราจะให้ดินแดนคานาอันแก่เจ้า
เป็นส่วนมรดกที่แบ่งให้เจ้า"
19 ตอนนั้นพวกเจ้ายังมีจำนวนเพียงไม่กี่คน
น้อยนัก ทั้งยังเป็นคนต่างถิ่นในดินแดนนั้น
20 พวกเขาย้ายจากชนชาติหนึ่งไปอีกชนชาติหนึ่ง
จากอาณาจักรหนึ่งไปอาศัยกับอีกประชาชนหนึ่ง
21 พระองค์ไม่ทรงยอมให้ใครทำร้ายพวกเขา
ทรงตักเตือนแม้แต่กษัตริย์เพื่อปกป้องพวกเขาว่า
22 "อย่าแตะต้องผู้ที่เราเจิมไว้"
อย่าทำร้ายผู้เผยพระวจนะของเรา"

23 จงร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์เถิด ทั่วทั้งโลก
จงประกาศความรอดที่พระองค์ประทานวันแล้ววันเล่า
24 จงเล่าถึงพระเกียรติของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
เล่าถึงการอัศจรรย์ของพระองค์แก่ทุกประชาชน
25 เพราะพระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่ สมควรได้รับคำสรรเสริญอย่างยิ่ง
ทรงเป็นที่น่าเกรงขามยิ่งกว่าพระทั้งปวง
26 พระทั้งหมดของชนชาติต่าง ๆ เป็นรูปเคารพ
แต่พระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
27 พระเกียรติและความสง่างามอยู่เบื้องหน้าพระองค์
พลังและความยินดีอยู่ในที่ประทับของพระองค์

28 บรรดาตระกูลของชนชาติต่าง ๆ จงถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์
จงถวายพระเกียรติและยกย่องฤทธานุภาพของพระยาห์เวห์
29 จงถวายพระเกียรติที่คู่ควรกับพระนามของพระยาห์เวห์
จงนำเครื่องถวายมาเข้าเฝ้าพระองค์
จงสวมเครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์มานมัสการพระยาห์เวห์
30 ทั่วทั้งโลก จงตัวสั่นด้วยความยำเกรงต่อพระองค์
โลกตั้งมั่นแล้ว ไม่อาจสั่นคลอนได้
31 ขอให้ฟ้าสวรรค์ยินดี
ให้แผ่นดินโลกชื่นบาน
ให้ผู้คนประกาศท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า "พระยาห์เวห์ทรงครองราชย์"
32 ให้ทะเลและทุกสิ่งในทะเลส่งเสียงกึกก้อง
ให้ทุ่งนาและทุกสิ่งในนั้นชื่นบาน

33 แล้วต้นไม้ในป่าจะส่งเสียงร้องยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์มาเพื่อพิพากษาโลก
34 จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงดี
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
35 จงกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงช่วยเราให้รอด ขอทรงช่วยเรา
ขอทรงรวบรวมเราและช่วยให้พ้นจากชนชาติต่าง ๆ
เพื่อเราจะได้ขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
และชื่นชมยินดีในการสรรเสริญพระองค์"
36 ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้รับคำสรรเสริญ
จากนิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล
ประชาชนทั้งหมดกล่าวว่า "อาเมน" แล้วสรรเสริญพระยาห์เวห์
37 ดาวิดให้อาสาฟกับญาติพี่น้องอยู่รับใช้หน้าหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์อย่างต่อเนื่อง
ตามงานที่ต้องทำในแต่ละวัน
38 ยังมีโอเบดเอโดมกับญาติพี่น้อง 68 คน โอเบดเอโดมบุตรเยดูธูนกับโฮสาห์ทำหน้าที่เฝ้าประตู
39 ส่วนศาโดกกับพี่น้องปุโรหิตอยู่หน้าพลับพลาของพระยาห์เวห์ที่สถานบูชาบนที่สูงในกิเบโอน
40 เพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์บนแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวอย่างสม่ำเสมอทั้งเช้า
และเย็น ตามทุกสิ่งที่บันทึกไว้ในพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ซึ่งพระองค์ทรงสั่งอิสราเอล
41 เฮมาน เยดูธูน และคนอื่น ๆ ที่ได้รับเลือกและระบุชื่อไว้ก็อยู่กับพวกเขาด้วย
เพื่อขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
42 เฮมานกับเยดูธูนอยู่ร่วมกับพวกเขา มีแตร ฉาบที่ตีให้เสียงกึกก้อง
และเครื่องดนตรีสำหรับบทเพลงถวายพระเจ้า ส่วนบุตรชายของเยดูธูนเฝ้าประตู
43 ประชาชนทุกคนแยกย้ายกลับบ้านของตน ดาวิดก็กลับไปอวยพรคนในครอบครัว

17

1 เมื่อดาวิดอยู่ในวังของตน เขาพูดกับนาธันผู้เผยพระวจนะว่า "เราอยู่ในวังไม้ซีดาร์
แต่หีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์กลับอยู่ในกระโจม"
2 นาธันตอบดาวิดว่า "ท่านคิดจะทำอะไรก็ทำเถิด เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับท่าน"
3 แต่ในคืนนั้นเอง พระเจ้าตรัสกับนาธันว่า
4 "ไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ 'เจ้าไม่ใช่ผู้ที่จะสร้างที่ประทับให้เรา
5 ตั้งแต่วันที่เรานำอิสราเอลออกมาจนถึงวันนี้ เราไม่เคยอยู่ในอาคาร
แต่ย้ายจากกระโจมหนึ่งไปอีกกระโจมหนึ่ง จากกระโจมนี้ไปกระโจมนั้น
6 ตลอดเวลาที่เราเดินไปกับอิสราเอลทั้งปวง
เราเคยถามผู้วินิจฉัยคนใดที่เราสั่งให้ดูแลประชาชนของเราอย่างผู้เลี้ยงแกะไหมว่า
'ทำไมเจ้าไม่สร้างที่ประทับไม้ซีดาร์ให้เรา'' ' '
7 'บัดนี้จงบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระยาห์เวห์จอมทัพตรัสดังนี้ 'เรานำเจ้าจากคอกแกะ
ขณะที่เจ้ากำลังเลี้ยงแกะ มาตั้งเป็นผู้นำชาวอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชนของเรา
8 ไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหน เราอยู่กับเจ้าและกำจัดศัตรูที่ขวางหน้าเจ้า
เราจะทำให้เจ้ามีชื่อเสียงทัดเทียมผู้ยิ่งใหญ่ในโลก
9 เราจะกำหนดที่อยู่ให้ชาวอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชนของเรา
และให้พวกเขาตั้งหลักแหล่งอยู่ในถิ่นของตนโดยไม่ต้องถูกขับไล่อีก
คนชั่วจะไม่รุกรานพวกเขาอย่างในยุคแรก ๆ

10 รวมทั้งในสมัยที่เราตั้งผู้วินิจฉัยเหนือชาวอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชนของเรา
เราจะปราบศัตรูทุกคนของเจ้าให้สงบ และเราขอบอกเจ้าด้วยว่า พระยาห์เวห์จะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า
11 เมื่อเจ้าสิ้นอายุขัยและไปอยู่กับบรรพบุรุษ
เราจะตั้งลูกชายคนหนึ่งของเจ้าให้สืบตำแหน่งต่อจากเจ้า และจะทำให้อาณาจักรของเขามั่นคง
12 เขาจะสร้างที่ประทับให้เรา และเราจะตั้งบัลลังก์ของเขาให้มั่นคงตลอดไป
13 เราจะเป็นพ่อของเขา และเขาจะเป็นลูกของเรา
เราจะไม่ถอนความรักมั่นคงจากเขาเหมือนที่ถอนจากคนที่อยู่ก่อนเจ้า
14 แต่เราจะให้เขาอยู่ในบ้านและอาณาจักรของเราตลอดไป บัลลังก์ของเขาจะมั่นคงตลอดไป□ □ □
15 นาธันเล่าถ้อยคำและนิมิตทั้งหมดนี้ให้ดาวิดฟัง
16 แล้วกษัตริย์ดาวิดเข้าไปนั่งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์และทูลว่า □ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระเจ้า
ข้าพเจ้าเป็นใคร และตระกูลของข้าพเจ้าสำคัญอย่างไร พระองค์จึงนำข้าพเจ้ามาไกลถึงเพียงนี้□
17 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเห็นว่าสิ่งที่ทรงทำเพื่อข้าพเจ้าแล้วเป็นเพียงเรื่องเล็ก
จึงตรัสถึงอนาคตอันไกลของตระกูลผู้รับใช้ และทรงปฏิบัติต่อข้าพเจ้าราวกับข้าพเจ้าเป็นผู้มีฐานะสูง
ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระเจ้า
18 ดาวิดจะทูลอะไรเพิ่มได้อีกเกี่ยวกับเกียรติที่พระองค์ประทานแก่ผู้รับใช้□
พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ดี
19 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหมดนี้เพื่อผู้รับใช้
ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง และทรงเปิดเผยเรื่องยิ่งใหญ่เหล่านี้
20 ข้าแต่พระยาห์เวห์ จากทุกสิ่งที่เราได้ยินมา ไม่มีใครเสมอเหมือนพระองค์
และไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากพระองค์
21 มีชนชาติใดในโลกเหมือนชาวอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชนของพระองค์□
พระเจ้าทรงไถ่พวกเขาจากอียิปต์มาเป็นประชาชนของพระองค์
ทรงสร้างชื่อให้พระองค์ด้วยการกระทำอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม และทรงขับไล่ชนชาติต่าง ๆ
ให้พ้นทางพวกเขา
22 พระองค์ทรงให้อิสราเอลเป็นประชาชนของพระองค์ตลอดไป และพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์
ก็ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา
23 บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์
ขอให้ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้และตระกูลของเขาเป็นจริงตลอดไป ขอทรงทำตามที่ตรัสไว้
24 ขอให้พระนามของพระองค์ตั้งมั่นและยิ่งใหญ่ตลอดไป จนผู้คนกล่าวว่า
□พระยาห์เวห์จอมทัพทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล และอิสราเอลก็มีพระองค์เป็นพระเจ้าของตน□
และขอให้ราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์มั่นคงต่อพระพักตร์
25 เพราะพระองค์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ทรงเปิดเผยแก่ผู้รับใช้ว่าจะทรงสร้างราชวงศ์ให้เขา
ผู้รับใช้จึงกล้าทูลอธิษฐานต่อพระองค์
26 บัดนี้ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และทรงสัญญาสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้
27 พระองค์ทรงพอพระทัยอวยพรราชวงศ์ผู้รับใช้ให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์ตลอดไป
พระยาห์เวห์เจ้าข้า เมื่อพระองค์ทรงอวยพรแล้ว พรนั้นก็ดำรงอยู่ตลอดไป□

18

1 ต่อมาดาวิดรบชนะชาวฟีลิสเตียและปราบพวกเขาได้
ทั้งยังยึดเมืองกัทกับเมืองบริวารจากชาวฟีลิสเตีย
2 เขารบชนะชาวโมอับด้วย ชาวโมอับจึงตกเป็นข้ารับใช้ของดาวิดและส่งเครื่องบรรณาการให้
3 ดาวิดรบชนะฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์ทางด้านฮามัท
ขณะฮาดัดเอเซอร์ไปสถาปนาอำนาจของตนริมแม่น้ำยูเฟรติส

4 ดาวิดยึดรถรบจากเขาได้ 1,000 คัน ทหารม้า 7,000 คน และทหารราบ 20,000 คน
ดาวิดสั่งตัดเอ็นขาม้าลากรถรบทั้งหมด เหลือไว้เพียงจำนวนที่ใช้กับรถรบ 100 คัน
5 เมื่อชาวซีเรียจากดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์ ดาวิดฆ่าชาวซีเรีย 22,000 คน
6 จากนั้นดาวิดตั้งกองทหารประจำการในเขตดามัสกัสของซีเรีย
ชาวซีเรียจึงตกเป็นข้ารับใช้และส่งเครื่องบรรณาการให้ดาวิด
พระยาห์เวห์ประทานชัยชนะแก่ดาวิดทุกแห่งที่เขาไป
7 ดาวิดนำโล่ทองคำของข้าราชการฮาดัดเอเซอร์ไปยังเยรูซาเล็ม
8 เขายังนำทองสัมฤทธิ์จำนวนมากจากทิบหัทและคูน เมืองของฮาดัดเอเซอร์
ต่อมาโซโลมอนใช้ทองสัมฤทธิ์นี้ทำอ่างทองสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่ เสา และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ต่าง ๆ
9 เมื่อโทอูกษัตริย์แห่งฮามัทได้ยินว่าดาวิดทำลายกองทัพทั้งหมดของฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโศบาห์
10 เขาส่งฮาโดรัมบุตรชายไปคำนับและกล่าวอวยพรแด่กษัตริย์ดาวิดที่รบชนะฮาดัดเอเซอร์
เพราะโทอูเคยทำสงครามกับฮาดัดเอเซอร์ ฮาโดรัมนำภาชนะทองคำ เงิน
และทองสัมฤทธิ์นานาชนิดไปด้วย
11 กษัตริย์ดาวิดถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระยาห์เวห์ พร้อมกับเงินและทองที่ยึดมาจากชนชาติต่าง ๆ
ได้แก่ เอโดม โมอับ ชาวอัมโมน ชาวฟีลิสเตีย และอามาเลข
12 อาบีชัยบุตรชายเศรุยาห์ฆ่าชาวเอโดม 18,000 คนในหุบเขาเกลือ
13 เขาตั้งกองทหารประจำการในเอโดม ชาวเอโดมทั้งหมดจึงตกเป็นข้ารับใช้ของดาวิด
พระยาห์เวห์ประทานชัยชนะแก่ดาวิดทุกแห่งที่เขาไป
14 ดาวิดปกครองอิสราเอลทั้งหมด
และปฏิบัติต่อประชาชนทุกคนด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม
15 โยอาบบุตรชายเศรุยาห์เป็นแม่ทัพ เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นเจ้าหน้าที่บันทึกเหตุการณ์
16 ศาโดกบุตรชายอาหิทูบ และอาบีเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์ เป็นปุโรหิต
ส่วนชาฟชาทำหน้าที่ผู้จดบันทึก
17 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาดูแลชาวเคเรธีและชาวเปเลธี
ส่วนบุตรชายของดาวิดเป็นขุนนางคนสำคัญที่รับใช้กษัตริย์

19

1 ต่อมานาหาช กษัตริย์ของชาวอัมโมน สิ้นพระชนม์ บุตรชายขึ้นครองราชย์แทน
2 ดาวิดกล่าวว่า "ข้าจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนบุตรชายนาหาช
เพราะบิดาของเขาเคยแสดงความเมตตาต่อข้า"
ดาวิดจึงส่งคณะผู้แทนไปแสดงความเสียใจต่อฮานูนเรื่องบิดาของเขา
เมื่อพวกเขาเข้าดินแดนชาวอัมโมน ก็ไปหาฮานูนเพื่อปลอบใจ
3 แต่บรรดาผู้นำชาวอัมโมนพูดกับฮานูนว่า
"ท่านคิดจริงหรือว่าดาวิดส่งคนมาปลอบใจเพราะต้องการให้เกียรติพ่อของท่าน"
คนของเขามาเพื่อสำรวจแผ่นดิน หาทางทำลาย และสอดแนมต่างหาก"
4 ฮานูนจึงจับคนของดาวิดมาโกนหนวดเครา ตัดเสื้อผ้าของพวกเขาตรงระดับบั้นท้ายจนเปิดเปลือย
แล้วปล่อยกลับไป
5 มีคนไปแจ้งดาวิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ดาวิดจึงส่งคนไปรับพวกเขา เพราะพวกเขาอับอายมาก
กษัตริย์สั่งว่า "อยู่ที่เยรีโคจนหนวดเครางอกใหม่ แล้วค่อยกลับมา"

6 เมื่อชาวอัมโมนรู้ว่าตนทำให้ดาวิดเกลียดชัง ฮานูนกับชาวอัมโมนจึงส่งเงิน 1,000 ตะลันต์*
ไปจ้างรถรบและทหารม้าจากเมโสโปเตเมีย อารัมมาอาคาห์ และโศบาห์
7 พวกเขาจ้างรถรบ 32,000 คัน กษัตริย์แห่งมาอาคาห์ก็มาพร้อมกำลังพล และตั้งค่ายใกล้เมเดบา
ส่วนชาวอัมโมนก็รวบรวมกำลังจากเมืองต่าง ๆ ออกมารบ
8 เมื่อดาวิดได้ข่าว เขาส่งโยอาบไปพร้อมกองทัพทั้งหมดซึ่งมีนักรบกล้าหาญ
9 ชาวอัมโมนตั้งแนวรบที่ประตูเมือง ส่วนบรรดากษัตริย์ที่มาช่วยแยกไปตั้งแนวรบในทุ่ง
10 โยอาบเห็นว่าศัตรูตั้งแนวรบขนาบหน้าและหลัง
จึงเลือกทหารอิสราเอลที่เก่งที่สุดส่วนหนึ่งไปตั้งแนวรบกับชาวซีเรีย
11 ทหารที่เหลือเขามอบให้อาบีชัยพี่น้องของโยอาบคุมเพื่อสู้กับชาวอัมโมน
12 โยอาบบอกว่า “ถ้าชาวซีเรียมีกำลังเหนือข้า เจ้าจงมาช่วยข้า แต่ถ้าชาวอัมโมนมีกำลังเหนือเจ้า
ข้าจะไปช่วยเจ้า
13 จงกล้าหาญและเข้มแข็งเพื่อประชาชนของเราและเมืองต่าง ๆ ของพระเจ้าของเรา
ขอให้พระยาห์เวห์ทรงทำตามที่พระองค์เห็นว่าดี”
14 โยอาบกับกองทหารเข้าประชิดชาวซีเรียเพื่อรบ ชาวซีเรียก็หนีไป
15 เมื่อชาวอัมโมนเห็นชาวซีเรียหนี พวกเขาก็หนีอาบีชัยพี่น้องของโยอาบกลับเข้าเมือง
แล้วโยอาบกลับเยรูซาเล็ม
16 ชาวซีเรียเห็นว่าตนแพ้อิสราเอล จึงส่งคนไปเรียกชาวซีเรียที่อยู่อีกฟากแม่น้ำ† ออกมา
โดยมีโชฟัคแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์นำทัพ
17 เมื่อดาวิดรู้ข่าว เขารวบรวมชาวอิสราเอลทั้งหมด ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหาศัตรู
และตั้งแนวรบกับพวกเขา เมื่อดาวิดจัดทัพเข้าประจันหน้าชาวซีเรีย การรบก็เริ่มขึ้น
18 ชาวซีเรียหนีทัพอิสราเอล ดาวิดฆ่าคนขับรถรบชาวซีเรีย 7,000 คน และทหารราบ 40,000 คน
ทั้งยังฆ่าโชฟัคแม่ทัพด้วย
19 เมื่อคนของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนแพ้อิสราเอล ก็ทำสัญญาสงบศึกกับดาวิดและรับใช้เขา
ตั้งแต่นั้นชาวซีเรียไม่ช่วยชาวอัมโมนอีก

20

1 พอถึงช่วงต้นปีซึ่งเป็นฤดูกาลที่กษัตริย์ออกศึก โยอาบนำกองทัพไปทำลายดินแดนชาวอัมโมน
แล้วล้อมเมืองรับบาห์ ส่วนดาวิดอยู่ในเยรูซาเล็ม โยอาบบุกตีรับบาห์และทำลายเมือง
2 ดาวิดถอดมงกุฎจากศีรษะกษัตริย์ของพวกเขา มงกุฎนั้นทำจากทองคำหนัก 1 ตะลันต์*
และประดับด้วยอัญมณี มีคนนำมาสวมบนศีรษะดาวิด เขายังขนทรัพย์สินจำนวนมากออกจากเมือง
3 ดาวิดนำชาวเมืองออกมา แล้วให้ใช้เลื่อย จอบเหล็ก และขวานตัดร่างพวกเขา
ดาวิดทำอย่างเดียวกันกับทุกเมืองของชาวอัมโมน จากนั้นดาวิดกับประชาชนทั้งหมดกลับเยรูซาเล็ม
4 ต่อมาเกิดสงครามกับชาวฟีลิสเตียที่เกเซอร์ สิบเบคัยชาวฮูชาฆ่าสิปปัยผู้สืบเชื้อสายจากคนยักษ์ได้
ชาวฟีลิสเตียจึงถูกปราบ
5 เมื่อเกิดสงครามกับชาวฟีลิสเตียอีก เอลฮานันบุตรชายยาอีร์ฆ่าลาห์มีพี่น้องของโกลิอัทชาวกัท
ผู้มีด้ามหอกใหญ่เท่าคานเครื่องทอผ้า
6 ต่อมาเกิดสงครามอีกครั้งที่กัท ที่นั่นมีชายร่างใหญ่คนหนึ่ง มือแต่ละข้างมีหกนิ้ว
เท้าแต่ละข้างมีหกนิ้ว รวมนิ้วมือและนิ้วเท้าทั้งหมดได้ยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็เป็นลูกหลานของคนยักษ์ด้วย
7 เมื่อเขาท้าทายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของชิเมอาก็ฆ่าเขา ชิเมอาเป็นพี่น้องกับดาวิด
8 คนเหล่านี้สืบเชื้อสายจากคนยักษ์ในกัท และล้มตายด้วยน้ำมือดาวิดกับทหารของเขา

---

* **19:6 19:6** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ ดังนั้น 1,000 ตะลันต์จึงหนักประมาณ 30 เมตริกตัน † **19:16 19:16** หรือ แม่น้ำยูเฟรติส * **20:2 20:2** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์

21

1 ซาตานลุกขึ้นต่อต้านอิสราเอล และยุยงดาวิดให้สำรวจนับจำนวนชาวอิสราเอล
2 ดาวิดสั่งโยอาบกับบรรดาผู้นำประชาชนว่า "ไปนับชาวอิสราเอลตั้งแต่เบเออร์เชบาถึงดาน
แล้วมารายงานเรา เราจะได้รู้จำนวนคน"
3 โยอาบทูลว่า "ขอพระยาห์เวห์ทรงเพิ่มประชาชนของพระองค์ให้มากขึ้นร้อยเท่าเถิด
แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า คนเหล่านี้ล้วนเป็นข้ารับใช้ของท่านอยู่แล้ว
ทำไมท่านต้องการให้ทำเรื่องนี้" ทำไมท่านจึงจะนำความผิดมาสู่อิสราเอล""
4 แต่กษัตริย์ยืนกรานให้ทำตามคำสั่ง โยอาบจึงออกเดินทางไปทั่วอิสราเอลแล้วกลับเยรูซาเล็ม
5 โยอาบรายงานจำนวนที่นับได้แก่ดาวิด ทั่วอิสราเอลมีชายที่ใช้ดาบได้ 1,100,000 คน
และในยูดาห์มี 470,000 คน
6 แต่โยอาบไม่ได้นับเผ่าเลวีกับเบนยามินรวมไว้ด้วย เพราะเขาชิงชังคำสั่งของกษัตริย์
7 พระเจ้าไม่พอพระทัยเรื่องนี้ จึงทรงลงโทษอิสราเอล
8 ดาวิดทูลพระเจ้าว่า "ข้าพเจ้าทำบาปหนักที่ทำเรื่องนี้ บัดนี้ขอทรงยกโทษความผิดของผู้รับใช้ด้วย
เพราะข้าพเจ้าทำเรื่องโง่เขลายิ่งนัก"
9 พระยาห์เวห์ตรัสกับกาดผู้หยั่งรู้ของดาวิดว่า
10 "ไปบอกดาวิดว่า 'พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ 'เรามีทางเลือกให้เจ้าสามอย่าง เลือกอย่างหนึ่ง
แล้วเราจะทำสิ่งนั้นแก่เจ้า" " "
11 กาดจึงมาหาดาวิดและบอกว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'เลือกเอา
12 จะให้เกิดความอดอยาก 3 ปี หรือจะให้ศัตรูไล่ล่าและใช้ดาบสังหารเจ้า 3 เดือน
หรือจะให้ดาบของพระยาห์เวห์ฟาดฟัน 3 วัน
คือเกิดโรคระบาดในแผ่นดินและทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ทำลายไปทั่วเขตแดนอิสราเอล
จงคิดดูว่าข้าพเจ้าควรนำคำตอบใดกลับไปบอกพระองค์ผู้ส่งข้าพเจ้ามา" "
13 ดาวิดตอบกาดว่า "เราทุกข์ใจมาก ขอให้เราตกอยู่ในพระหัตถ์พระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ทรงเมตตาอย่างยิ่ง แต่อย่าให้เราตกอยู่ในมือมนุษย์เลย"
14 พระยาห์เวห์จึงส่งโรคระบาดมายังอิสราเอล ชาวอิสราเอลล้มตาย 70,000 คน
15 พระเจ้าส่งทูตสวรรค์ไปทำลายเยรูซาเล็ม แต่ขณะทูตสวรรค์กำลังจะทำลายเมือง
พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรและทรงเปลี่ยนพระทัยเรื่องภัยพิบัตินั้น จึงตรัสกับทูตสวรรค์ผู้ทำลายว่า
"พอแล้ว ยั้งมือเดี๋ยวนี้"
ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ขณะนั้นยืนอยู่ข้างลานนวดข้าวของโอรนันชาวเยบุส
16 ดาวิดเงยหน้าขึ้นเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยืนระหว่างแผ่นดินกับท้องฟ้า
ถือดาบที่ชักออกแล้วชี้ไปทางเยรูซาเล็ม
ดาวิดกับผู้อาวุโสซึ่งสวมเสื้อผ้ากระสอบจึงหมอบคว่ำหน้าลง
17 ดาวิดทูลพระเจ้าว่า "ข้าพเจ้าเองไม่ใช่หรือที่สั่งให้สำรวจนับประชาชน"
ข้าพเจ้าเองที่ทำบาปและทำชั่วอย่างยิ่ง แต่คนเหล่านี้เป็นเหมือนแกะ พวกเขาทำผิดอะไร"
ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
ขอให้พระหัตถ์ของพระองค์ลงโทษข้าพเจ้าและตระกูลของบิดาข้าพเจ้าเถิด
แต่อย่าให้ประชาชนของพระองค์ต้องรับโรคระบาดเลย"
18 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์สั่งกาดให้บอกดาวิดไปสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์บนลานนวด
ข้าวของโอรนันชาวเยบุส
19 ดาวิดจึงขึ้นไปตามคำที่กาดบอกในพระนามพระยาห์เวห์
20 โอรนันหันกลับมาเห็นทูตสวรรค์ บุตรชาย 4 คนที่อยู่กับเขาต่างหลบซ่อน
ขณะนั้นโอรนันกำลังนวดข้าวสาลี

21 เมื่อดาวิดมาถึง โอรนันเห็นเขา จึงออกจากลานนวดข้าวและหมอบกราบดาวิดจนหน้าจดพื้น
22 ดาวิดบอกโอรนันว่า “ขายที่ลานนวดข้าวนี้ให้เราเถิด เราจะสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์ที่นี่
เราจะจ่ายเต็มราคา เพื่อโรคระบาดจะได้หยุดทำร้ายประชาชน”
23 โอรนันตอบดาวิดว่า “เชิญรับไปเถิด ขอให้กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าทำตามที่เห็นควร
ข้าพเจ้าขอมอบโคสำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องมือนวดข้าวสำหรับทำฟืน
และข้าวสาลีสำหรับเครื่องบูชาจากธัญพืช ข้าพเจ้ามอบให้ทั้งหมด”
24 แต่กษัตริย์ดาวิดตอบโอรนันว่า “ไม่ได้ เราจะซื้อในราคาเต็ม
เราจะไม่นำทรัพย์สินของท่านไปถวายพระยาห์เวห์
และจะไม่ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวที่เราได้มาโดยไม่ต้องจ่ายอะไร”
25 ดาวิดจึงชั่งทองคำหนัก 600 เชเขล* จ่ายให้โอรนันเป็นค่าที่ดิน
26 ดาวิดสร้างแท่นบูชาถวายพระยาห์เวห์ที่นั่น ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาเพื่อสันติ
แล้วร้องทูลพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงตอบเขาด้วยไฟจากฟ้าซึ่งลงมาบนแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
27 จากนั้นพระยาห์เวห์ตรัสสั่งทูตสวรรค์ ทูตสวรรค์จึงเก็บดาบเข้าฝัก
28 เมื่อดาวิดเห็นว่าพระยาห์เวห์ทรงตอบเขาที่ลานนวดข้าวของโอรนันชาวเยบุส
เขาจึงถวายเครื่องบูชาที่นั่น
29 ส่วนพลับพลาของพระยาห์เวห์ที่โมเสสสร้างในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
ขณะนั้นตั้งอยู่บนสถานบูชาบนที่สูงที่กิเบโอน
30 แต่ดาวิดไม่กล้าไปที่นั่นเพื่อทูลถามพระเจ้า เพราะเขากลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์

22

1 ดาวิดจึงกล่าวว่า “ที่นี่คือพระวิหารของพระยาห์เวห์องค์พระเจ้า
และที่นี่คือแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวสำหรับอิสราเอล”
2 ดาวิดสั่งให้รวบรวมชาวต่างชาติที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล
แล้วตั้งช่างสกัดหินให้ตัดแต่งก้อนหินสำหรับสร้างพระวิหารของพระเจ้า
3 เขาจัดเตรียมเหล็กจำนวนมากไว้ทำตะปูสำหรับบานประตูใหญ่และชิ้นส่วนยึดต่าง ๆ
เตรียมทองสัมฤทธิ์ไว้มากจนชั่งน้ำหนักไม่ไหว
4 และเตรียมไม้ซีดาร์นับไม่ถ้วน เพราะชาวไซดอนกับชาวไทระนำไม้ซีดาร์จำนวนมากมาให้ดาวิด
5 ดาวิดกล่าวว่า “โซโลมอนลูกชายของข้ายังอายุน้อยและไม่มีประสบการณ์ ส่วนพระวิหารที่จะสร้าง
ถวายพระยาห์เวห์ต้องงดงามยิ่งใหญ่จนมีชื่อเสียงและเป็นที่ยกย่องไปทั่วทุกแผ่นดิน
ข้าจะเตรียมการไว้ให้เขา” ดาวิดจึงเตรียมสิ่งของไว้มากมายก่อนสิ้นชีวิต
6 แล้วดาวิดเรียกโซโลมอนบุตรชายมา
กำชับให้สร้างพระวิหารถวายพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
7 ดาวิดกล่าวกับโซโลมอนว่า “ลูกเอ๋ย
พ่อเคยตั้งใจจะสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพ่อ
8 แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับพ่อว่า “เจ้าทำให้โลหิตไหลนองและก่อสงครามใหญ่หลายครั้ง
เจ้าไม่ได้เป็นผู้สร้างพระวิหารเพื่อพระนามของเรา
เพราะเจ้าทำให้โลหิตไหลนองมากมายบนแผ่นดินต่อหน้าเรา
9 ต่อไปเจ้าจะมีลูกชายคนหนึ่ง เขาจะเป็นคนรักสงบ เราจะให้เขาพ้นจากศัตรูรอบด้าน
ชื่อของเขาคือโซโลมอน และในสมัยของเขาเราจะให้อิสราเอลอยู่อย่างสงบสุข

* **21:25 21:25** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.32 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 600 เชเขลจึงหนักประมาณ 6 กิโลกรัม หรือประมาณ 192 ทรอยออนซ์

10 เขาจะสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของเรา เขาจะเป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา
เราจะตั้งบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเขาเหนืออิสราเอลให้มั่นคงตลอดไป
11 บัดนี้ลูกเอ๋ย ขอพระยาห์เวห์อยู่กับลูกและให้ลูกทำสำเร็จ
ขอให้ลูกสร้างพระวิหารถวายพระยาห์เวห์พระเจ้าของลูก ตามที่พระองค์ตรัสไว้เกี่ยวกับลูก
12 ขอพระยาห์เวห์ประทานวิจารณญาณและความเข้าใจแก่ลูก
ให้ลูกปกครองอิสราเอลและรักษาพระบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของลูก
13 ถ้าลูกปฏิบัติตามข้อกำหนดและกฎเกณฑ์ที่พระยาห์เวห์ประทานแก่โมเสสสำหรับอิสราเอล
ลูกจะทำสำเร็จ จงเข้มแข็งและกล้าหาญ อย่ากลัวหรือท้อใจ
14 ท่ามกลางความยากลำบาก พ่อเตรียมทองคำไว้สำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์ 100,000
ตะลันต์* เงิน 1,000,000 ตะลันต์† ส่วนทองสัมฤทธิ์และเหล็กมีมากจนชั่งน้ำหนักไม่ไหว
พ่อเตรียมไม้กับหินไว้ด้วย ลูกหาเพิ่มได้อีก
15 ลูกมีช่างมากมาย ทั้งช่างสกัดหิน ช่างก่อหิน ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกประเภท
16 ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กก็มีมากจนนับไม่ถ้วน จงลงมือทำเถิด
และขอพระยาห์เวห์อยู่กับลูก
17 ดาวิดยังสั่งผู้นำทั้งหมดของอิสราเอลให้ช่วยโซโลมอนบุตรชาย โดยกล่าวว่า
18 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงอยู่กับพวกท่านและให้พวกท่านสงบจากศัตรูรอบด้านไม่ใช่หรือ พระองค์ทรงมอบชาวแผ่นดินนี้ให้เราปราบแล้ว
แผ่นดินจึงอยู่ใต้อำนาจพระยาห์เวห์และประชาชนของพระองค์
19 บัดนี้จงตั้งใจหันมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านอย่างสุดหัวใจ
จงลงมือสร้างสถานนมัสการของพระยาห์เวห์องค์พระเจ้า เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์
และเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าไปไว้ในพระวิหารที่จะสร้างเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์

23

1 เมื่อดาวิดชรามากและอายุยืนยาวแล้ว เขาตั้งโซโลมอนบุตรชายเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
2 ดาวิดเรียกบรรดาผู้นำอิสราเอล ปุโรหิต และชาวเลวีมาชุมนุมกัน
3 มีการนับชาวเลวีตั้งแต่อายุ 30 ปีขึ้นไปทีละคน ได้ 38,000 คน
4 ดาวิดกล่าวว่า ในจำนวนนี้ ให้ 24,000 คนกำกับดูแลงานพระวิหารของพระยาห์เวห์ 6,000
คนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้พิพากษา
5 อีก 4,000 คนเฝ้าประตู และ 4,000
คนสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยเครื่องดนตรีที่เราทำไว้สำหรับการสรรเสริญ
6 ดาวิดแบ่งชาวเลวีเป็นหมวดตามเชื้อสายบุตรชายเลวี ได้แก่ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี
7 ฝ่ายชาวเกอร์โชนมีลาดานกับชิเมอี
8 ลาดานมีบุตรชาย 3 คน คือเยฮีเอลผู้เป็นหัวหน้า เศธาม และโยเอล
9 ชิเมอีมีบุตรชาย 3 คน คือเชโลโมท ฮาซีเอล และฮาราน คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าตระกูลฝ่ายลาดาน
10 บุตรชายของชิเมอีมีชื่อว่ายาหัท ศีนา เยอูช และเบรียาห์ ทั้ง 4 คนนี้เป็นบุตรชายของชิเมอี
11 ยาหัทเป็นหัวหน้า ศีซาห์เป็นคนที่สอง ส่วนเยอูชกับเบรียาห์มีบุตรชายไม่มาก
จึงนับสองครอบครัวนี้รวมเป็นตระกูลเดียว
12 โคฮาทมีบุตรชาย 4 คน คืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล

---

* **22:14 22:14** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 100,000 ตะลันต์จึงหนักประมาณ 3,000 เมตริกตัน † **22:14 22:14** ประมาณ 30,000 เมตริกตัน

13 อัมรามมีบุตรชายคืออาโรนกับโมเสส
อาโรนกับลูกหลานของเขาได้รับการแยกไว้ตลอดไปเพื่อประกอบพิธีถวายสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด
เผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ รับใช้พระองค์ และอวยพรในพระนามของพระองค์
14 ส่วนบุตรชายของโมเสสคนของพระเจ้า มีรายชื่ออยู่ในเผ่าเลวี
15 บุตรชายของโมเสสคือเกอร์โชมกับเอลีเอเซอร์
16 บุตรชายของเกอร์โชมคือเชบูเอลผู้เป็นหัวหน้า
17 เอลีเอเซอร์มีบุตรชายเพียงคนเดียวคือเรหับยาห์ผู้เป็นหัวหน้า แต่เรหับยาห์มีบุตรชายจำนวนมาก
18 บุตรชายของอิสฮาร์คือเชโลมิทผู้เป็นหัวหน้า
19 เฮโบรนมีบุตรชายคือเยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์คนที่สอง ยาฮาซีเอลคนที่สาม
และเยคาเมอัมคนที่สี่
20 อุสซีเอลมีบุตรชายคือมีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า กับอิสชีอาห์คนที่สอง
21 เมรารีมีบุตรชายคือมาห์ลีกับมูชี มาห์ลีมีบุตรชายคือเอเลอาซาร์กับคีช
22 เอเลอาซาร์ตายโดยไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว
บุตรชายของคีชซึ่งเป็นญาติแต่งงานกับบุตรสาวเหล่านั้น
23 มูชีมีบุตรชาย 3 คน คือมาห์ลี เอเดอร์ และเยเรโมท
24 คนเหล่านี้เป็นลูกหลานเลวี แยกตามตระกูลของบรรพบุรุษและหัวหน้าตระกูล
พวกเขามีชื่อในทะเบียนเป็นรายคน และผู้ที่ทำงานรับใช้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์มีอายุตั้งแต่ 20
ปีขึ้นไป
25 เพราะดาวิดกล่าวว่า
“พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานความสงบแก่ประชาชนของพระองค์
และพระองค์จะประทับในเยรูซาเล็มตลอดไป
26 ชาวเลวีจึงไม่ต้องแบกพลับพลาและเครื่องใช้สำหรับงานในพลับพลาอีก”
27 ตามคำสั่งสุดท้ายของดาวิด จึงนับชาวเลวีตั้งแต่อายุ 20 ปีขึ้นไป
28 หน้าที่ของพวกเขาคือช่วยลูกหลานอาโรนในงานพระวิหารของพระยาห์เวห์ ทั้งดูแลลาน ห้องต่าง
ๆ การชำระสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมด และงานอื่น ๆ ในพระวิหารของพระเจ้า
29 พวกเขาดูแลขนมปังที่จัดวางถวาย แป้งละเอียดสำหรับเครื่องบูชาจากธัญพืช แผ่นแป้งไร้เชื้อ
ของที่อบในกระทะและของที่ทำให้ชุ่ม รวมทั้งการตวงวัดปริมาณและขนาดทุกอย่าง
30 พวกเขายืนขอบคุณและสรรเสริญพระยาห์เวห์ทุกเช้าและทุกเย็น
31 และดูแลการถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์ในวันสะบาโต วันขึ้นเดือนใหม่
และเทศกาลตามกำหนด ให้ครบจำนวนตามข้อกำหนดอย่างสม่ำเสมอต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
32 พวกเขารับผิดชอบงานของกระโจมแห่งการนัดพบ งานในสถานศักดิ์สิทธิ์
และช่วยลูกหลานอาโรนญาติของตนในงานพระวิหารของพระยาห์เวห์

24

1 การแบ่งหมวดลูกหลานอาโรนมีดังนี้ อาโรนมีบุตรชายคือนาดับ อาบีฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
2 นาดับกับอาบีฮูเสียชีวิตก่อนอาโรนผู้เป็นบิดา และไม่มีบุตร
เอเลอาซาร์กับอิธามาร์จึงทำหน้าที่ปุโรหิต
3 ดาวิดกับศาโดกจากเชื้อสายเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคจากเชื้อสายอิธามาร์
แบ่งพวกเขาเป็นหมวดตามลำดับงานรับใช้
4 เชื้อสายเอเลอาซาร์มีหัวหน้ามากกว่าเชื้อสายอิธามาร์ จึงแบ่งเป็นหัวหน้าตระกูลฝ่ายเอเลอาซาร์
16 คน และหัวหน้าตระกูลฝ่ายอิธามาร์ 8 คน

5 ทั้งสองฝ่ายจับสลากแบ่งหมวดโดยไม่ลำเอียง
เพราะทั้งเชื้อสายเอเลอาซาร์และอิธามาร์ต่างก็มีผู้นำงานในสถานศักดิ์สิทธิ์และผู้นำงานของพระเจ้า
6 เชมายาห์บุตรชายเนธันเอลเป็นชาวเลวีและทำงานเป็นผู้จดบันทึก
เขาเขียนรายชื่อพวกเขาต่อหน้ากษัตริย์ บรรดาผู้นำ ศาโดกปุโรหิต อาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์
และหัวหน้าตระกูลของปุโรหิตกับชาวเลวี โดยเลือกฝ่ายเอเลอาซาร์หนึ่งตระกูล
แล้วฝ่ายอิธามาร์หนึ่งตระกูล
7 สลากแรกเป็นของเยโฮยาริบ สลากที่สองเป็นของเยดายาห์
8 ที่สามของฮาริม ที่สี่ของเสโอริม
9 ที่ห้าของมัลคิยาห์ ที่หกของมิยามิน
10 ที่เจ็ดของฮักโขส ที่แปดของอาบียาห์
11 ที่เก้าของเยชูอา ที่สิบของเชคานิยาห์
12 ที่สิบเอ็ดของเอลียาชิบ ที่สิบสองของยาคิม
13 ที่สิบสามของฮุปปาห์ ที่สิบสี่ของเยเชเบอับ
14 ที่สิบห้าของบิลกาห์ ที่สิบหกของอิมเมอร์
15 ที่สิบเจ็ดของเฮซีร์ ที่สิบแปดของฮัปปิสเซส
16 ที่สิบเก้าของเปธาหิยาห์ ที่ยี่สิบของเยเฮสเคล
17 ที่ยี่สิบเอ็ดของยาคีน ที่ยี่สิบสองของกามูล
18 ที่ยี่สิบสามของเดลายาห์ และที่ยี่สิบสี่ของมาอาซิยาห์
19 พวกเขาเข้าปฏิบัติงานในพระวิหารของพระยาห์เวห์ตามลำดับหมวดนี้
อาโรนบรรพบุรุษของพวกเขาวางระเบียบไว้ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสสั่ง
20 สำหรับลูกหลานเลวีที่เหลือ ฝ่ายลูกหลานอัมรามมีชูบาเอล
และบุตรชายของชูบาเอลคือเยห์เดยาห์
21 ฝ่ายเรหับยาห์ อิสชีอาห์เป็นหัวหน้าบุตรชายของเรหับยาห์
22 ฝ่ายลูกหลานอิสฮาร์มีเชโลโมท และบุตรชายของเชโลโมทคือยาหัท
23 บุตรชายของเฮโบรนคือเยรียาห์ อามาริยาห์คนที่สอง ยาฮาซีเอลคนที่สาม และเยคาเมอัมคนที่สี่
24 บุตรชายของอุสซีเอลคือมีคาห์ และบุตรชายของมีคาห์คือชามีร์
25 อิสชีอาห์เป็นพี่น้องกับมีคาห์ ส่วนบุตรชายของอิสชีอาห์คือเศคาริยาห์
26 บุตรชายของเมรารีคือมาห์ลีกับมูชี บุตรชายของยาอาซิยาห์คือเบโน
27 ลูกหลานเมรารีทางยาอาซิยาห์คือเบโน โชฮัม ศักคูร์ และอิบรี
28 ฝ่ายมาห์ลีมีเอเลอาซาร์ ซึ่งไม่มีบุตรชาย
29 คีชมีบุตรชายชื่อเยราห์เมเอล
30 บุตรชายของมูชีคือมาห์ลี เอเดอร์ และเยริโมท
คนเหล่านี้เป็นลูกหลานเลวีแยกตามตระกูลของบรรพบุรุษ
31 พวกเขาจับสลากเช่นเดียวกับญาติฝ่ายลูกหลานอาโรน ต่อหน้ากษัตริย์ดาวิด ศาโดก อาหิเมเลค
และหัวหน้าตระกูลของปุโรหิตกับชาวเลวี
ทั้งตระกูลของหัวหน้าและตระกูลของน้องชายต่างเข้าร่วมอย่างเท่าเทียมกัน

25

1 ดาวิดกับบรรดาผู้บัญชาการกองทัพคัดเลือกลูกหลานของอาสาฟ เฮมาน
และเยดูธูนบางคนมารับหน้าที่กล่าวคำเผยพระวจนะประกอบเสียงพิณ เครื่องสาย และฉาบ
รายชื่อผู้ทำงานตามหน้าที่มีดังนี้

2 ฝ่ายบุตรชายอาสาฟมีศักคูร์ โยเซฟ เนธานิยาห์ และอาชาเรลาห์
พวกเขาอยู่ในการดูแลของอาสาฟผู้เป็นบิดา ซึ่งกล่าวคำเผยพระวจนะตามคำสั่งของกษัตริย์
3 ฝ่ายเยดูธูนมีบุตรชาย 6 คน คือเกดาลิยาห์ เศรี เยชายาห์ ชิเมอี ฮาชาบิยาห์ และมัททิธิยาห์
พวกเขาอยู่ในการดูแลของเยดูธูนผู้เป็นบิดา ซึ่งเล่นพิณประกอบการกล่าวคำเผยพระวจนะ
ขอบคุณและสรรเสริญพระยาห์เวห์
4 ฝ่ายเฮมานมีบุตรชายคือบุคคิยาห์ มัททานิยาห์ อุสซีเอล เชบูเอล เยรีโมท ฮานานิยาห์ ฮานานี
เอลีอาธาห์ กิดดัลที โรมัมทีเอเซอร์ โยชเบคาชาห์ มัลโลธี โฮธีร์ และมาฮาซีโอท
5 ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเฮมานผู้หยั่งรู้ของกษัตริย์
ผู้กล่าวถ้อยคำของพระเจ้าเพื่อเชิดชูเกียรติและอำนาจ พระเจ้าประทานบุตรชาย 14 คนและบุตรสาว 3
คนแก่เฮมาน
6 บุตรชายทั้งหมดนี้ร้องเพลงในพระวิหารของพระยาห์เวห์ โดยมีบิดาของแต่ละกลุ่มดูแล
พวกเขาใช้ฉาบ เครื่องสาย และพิณในการรับใช้พระเจ้า ส่วนอาสาฟ เยดูธูน
และเฮมานรับคำสั่งจากกษัตริย์
7 เมื่อนับรวมญาติที่ฝึกฝนการร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์ ทุกคนล้วนชำนาญ มีทั้งหมด 288 คน
8 ทุกคนจับสลากแบ่งหน้าที่อย่างเท่าเทียม ไม่ว่าจะเป็นผู้น้อยหรือผู้ใหญ่ ครูหรือศิษย์
9 สลากแรกตกแก่โยเซฟฝ่ายอาสาฟ สลากที่สองตกแก่เกดาลิยาห์ เขากับบุตรชายและญาติรวม 12
คน
10 ที่สามตกแก่ศักคูร์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
11 ที่สี่ตกแก่อิสรี พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
12 ที่ห้าตกแก่เนธานิยาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
13 ที่หกตกแก่บุคคิยาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
14 ที่เจ็ดตกแก่เยชาเรลาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
15 ที่แปดตกแก่เยชายาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
16 ที่เก้าตกแก่มัททานิยาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
17 ที่สิบตกแก่ชิเมอี พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
18 ที่สิบเอ็ดตกแก่อาซาเรล พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
19 ที่สิบสองตกแก่ฮาชาบิยาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
20 ที่สิบสามตกแก่ชูบาเอล พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
21 ที่สิบสี่ตกแก่มัททิธิยาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
22 ที่สิบห้าตกแก่เยเรโมท พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
23 ที่สิบหกตกแก่ฮานานิยาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
24 ที่สิบเจ็ดตกแก่โยชเบคาชาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
25 ที่สิบแปดตกแก่ฮานานี พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
26 ที่สิบเก้าตกแก่มัลโลธี พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
27 ที่ยี่สิบตกแก่เอลีอาธาห์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
28 ที่ยี่สิบเอ็ดตกแก่โฮธีร์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
29 ที่ยี่สิบสองตกแก่กิดดัลที พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
30 ที่ยี่สิบสามตกแก่มาฮาซีโอท พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน
31 ที่ยี่สิบสี่ตกแก่โรมัมทีเอเซอร์ พร้อมบุตรชายและญาติรวม 12 คน

26

1 หมวดผู้เฝ้าประตูมีดังนี้ ฝ่ายลูกหลานโคราห์มีเมเชเลมิยาห์บุตรชายโคเร ซึ่งสืบเชื้อสายจากอาสาฟ
2 เมเชเลมิยาห์มีบุตรชายคือเศคาริยาห์บุตรหัวปี เยดีเอลคนที่สอง เศบาดิยาห์คนที่สาม
ยาธนีเอลคนที่สี่
3 เอลามคนที่ห้า เยโฮฮานันคนที่หก และเอลิโฮเอนัยคนที่เจ็ด
4 โอเบดเอโดมมีบุตรชายคือเชมายาห์บุตรหัวปี เยโฮซาบาดคนที่สอง โยอาห์คนที่สาม สาคาร์คนที่สี่
เนธันเอลคนที่ห้า
5 อัมมีเอลคนที่หก อิสสาคาร์คนที่เจ็ด และเปอุลเลธัยคนที่แปด พระเจ้าทรงอวยพรโอเบดเอโดม
6 เชมายาห์บุตรชายของเขาก็มีบุตรชาย พวกเขาปกครองวงศ์วานของบิดา เพราะเป็นนักรบกล้าหาญ
7 บุตรชายของเชมายาห์คือโอธนี เรฟาเอล โอเบด และเอลซาบาด
ญาติของเอลซาบาดคือเอลีฮูกับเสมาคิยาห์ ก็เป็นนักรบกล้าหาญเช่นกัน
8 ทั้งหมดนี้เป็นเชื้อสายโอเบดเอโดม เมื่อนับบุตรชายและญาติของพวกเขา
มีคนแข็งแรงและทำงานได้ 62 คน
9 เมเชเลมิยาห์มีบุตรชายและญาติที่เป็นนักรบกล้าหาญ 18 คน
10 โฮสาห์เชื้อสายเมรารีก็มีบุตรชาย คือชิมรีผู้เป็นหัวหน้า แม้เขาไม่ใช่บุตรหัวปี
บิดาก็ตั้งเขาเป็นหัวหน้า
11 ฮิลคียาห์คนที่สอง เทบาลิยาห์คนที่สาม และเศคาริยาห์คนที่สี่ บุตรชายและญาติของโฮสาห์รวม
13 คน
12 บรรดาหัวหน้าเหล่านี้แบ่งเป็นหมวดผู้เฝ้าประตู
และมีหน้าที่รับใช้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์เช่นเดียวกับญาติของตน
13 ทุกคนไม่ว่าผู้น้อยหรือผู้ใหญ่จับสลากตามตระกูล เพื่อแบ่งประตูที่จะรับผิดชอบ
14 สลากประตูตะวันออกตกแก่เชเลมิยาห์
จากนั้นจับสลากให้เศคาริยาห์บุตรชายของเขาซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้มีปัญญา
สลากของเศคาริยาห์ตกที่ประตูเหนือ
15 โอเบดเอโดมได้ประตูใต้ ส่วนบุตรชายของเขาได้ห้องคลัง
16 ชุปปิมกับโฮสาห์ได้ประตูตะวันตกตรงประตูชัลเลเคทข้างทางลาดขึ้น
โดยมีคนเฝ้าประจำตรงข้ามกัน
17 ทางตะวันออกมีชาวเลวี 6 คน ทางเหนือวันละ 4 คน ทางใต้วันละ 4 คน ส่วนห้องคลังมี 2
คนกับอีก 2 คน
18 ทางตะวันตกที่พาร์บาร์มี 4 คนตรงทางลาดและอีก 2 คนที่พาร์บาร์
19 ทั้งหมดนี้เป็นหมวดผู้เฝ้าประตูจากเชื้อสายโคราห์และเมรารี
20 ฝ่ายชาวเลวี อาหิยาห์ดูแลคลังประจำพระวิหารของพระเจ้าและคลังสิ่งของที่ถวายแยกไว้
21 ลาดานสืบเชื้อสายจากเกอร์โชน หัวหน้าตระกูลในสายของเขาคือเยฮีเอลี
22 บุตรชายของเยฮีเอลีคือเศธามกับโยเอลผู้เป็นพี่น้องกัน
ทั้งสองดูแลคลังประจำพระวิหารของพระยาห์เวห์
23 ฝ่ายลูกหลานอัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
24 เชบูเอลเป็นผู้กำกับดูแลคลัง เขาเป็นบุตรชายของเกอร์โชม ซึ่งเป็นบุตรชายของโมเสส
25 ญาติของเขาทางสายเอลีเอเซอร์มีดังนี้ เอลีเอเซอร์มีเรหับยาห์เป็นบุตรชาย
สายบุตรชายสืบต่อจากเรหับยาห์ผ่านเยชายาห์ โยรัม และศิครี จนถึงเชโลโมท
26 เชโลโมทผู้นี้กับญาติดูแลคลังสิ่งของทั้งหมดที่กษัตริย์ดาวิด หัวหน้าตระกูล
ผู้บัญชาการทหารระดับพันและระดับร้อย และบรรดาแม่ทัพได้ถวายแยกไว้

27 พวกเขานำทรัพย์สินบางส่วนที่ยึดมาได้จากการรบมาถวาย
เพื่อซ่อมแซมพระวิหารของพระยาห์เวห์
28 สิ่งของทั้งหมดที่ซามูเอลผู้หยั่งรู้ ซาอูลบุตรชายคีช อับเนอร์บุตรชายเนอร์
และโยอาบบุตรชายเศรุยาห์ถวายไว้ รวมทั้งสิ่งที่ใครก็ตามถวายแยกไว้
ล้วนอยู่ในการดูแลของเชโลโมทกับญาติ
29 ฝ่ายลูกหลานอิสฮาร์
เคนานิยาห์กับบุตรชายได้รับมอบหมายงานภายนอกสถานนมัสการสำหรับอิสราเอล
เป็นเจ้าหน้าที่และผู้พิพากษา
30 ฝ่ายลูกหลานเฮโบรน ฮาชาบิยาห์กับญาติซึ่งเป็นนักรบกล้าหาญ 1,700 คน ดูแลงานทั้งหมดของ
พระยาห์เวห์และงานของกษัตริย์ในหมู่ชาวอิสราเอลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน
31 เยรียาห์เป็นหัวหน้าลูกหลานเฮโบรนตามทะเบียนตระกูลของแต่ละรุ่น ในปีที่ 40 แห่งรัชกาลดาวิด
มีการค้นหาคนในตระกูลนี้ และพบนักรบกล้าหาญที่เมืองยาเซอร์ในกิเลอาด
32 ญาติของเยรียาห์อีก 2,700 คนเป็นนักรบกล้าหาญและหัวหน้าตระกูล
กษัตริย์ดาวิดตั้งพวกเขาให้ดูแลชาวรูเบน ชาวกาด และคนครึ่งเผ่ามนัสเสห์
ทั้งงานที่เกี่ยวกับพระเจ้าและราชการของกษัตริย์

27

1 ต่อไปนี้เป็นรายชื่อชาวอิสราเอลที่แบ่งเป็นกองประจำการ รวมทั้งหัวหน้าตระกูล
ผู้บังคับบัญชาหน่วยพันและหน่วยร้อย และเจ้าหน้าที่ซึ่งรับใช้กษัตริย์
กองเหล่านี้ผลัดกันเข้าเวรและออกเวรทุกเดือนตลอดปี แต่ละกองมี 24,000 คน
2 ยาโชเบอัม บุตรชายของศับดีเอลเป็นผู้บังคับบัญชากองเดือนแรก กองของเขามี 24,000 คน
3 เขาสืบเชื้อสายจากเปเรศ และเป็นหัวหน้าบรรดาผู้บังคับบัญชากองทัพสำหรับเดือนแรก
4 กองเดือนที่สองมีโดดัย ชาวอาโฮอาห์เป็นผู้บังคับบัญชา โดยมีมิคโลทเป็นผู้นำ กองนี้มี 24,000 คน
5 ผู้บังคับบัญชากองเดือนที่สามคือเบไนยาห์ บุตรชายของเยโฮยาดา ปุโรหิตใหญ่ กองของเขามี
24,000 คน
6 เบไนยาห์ผู้นี้เป็นนักรบกล้าหาญในกลุ่มสามสิบคน และเป็นหัวหน้ากลุ่มนั้น
อัมมีซาบาดบุตรชายของเขาอยู่ในกองนี้ด้วย
7 ผู้บังคับบัญชากองเดือนที่สี่คืออาสาเฮลพี่น้องของโยอาบ
ต่อมาเศบาดิยาห์บุตรชายของอาสาเฮลรับหน้าที่แทน กองนี้มี 24,000 คน
8 กองเดือนที่ห้ามีชัมฮูทชาวอิสราห์เป็นผู้บังคับบัญชา มี 24,000 คน
9 กองเดือนที่หกมีอีราบุตรชายอิกเคชชาวเทโคอาเป็นผู้บังคับบัญชา มี 24,000 คน
10 กองเดือนที่เจ็ดมีเฮเลศชาวเปโลนีจากเชื้อสายเอฟราอิมเป็นผู้บังคับบัญชา มี 24,000 คน
11 กองเดือนที่แปดมีสิบเบคัยชาวฮูชาจากเชื้อสายเศราห์เป็นผู้บังคับบัญชา มี 24,000 คน
12 กองเดือนที่เก้ามีอาบีเอเซอร์ชาวอานาโธทจากเผ่าเบนยามินเป็นผู้บังคับบัญชา มี 24,000 คน
13 กองเดือนที่สิบมีมาฮารัยชาวเนโทฟาห์จากเชื้อสายเศราห์เป็นผู้บังคับบัญชา มี 24,000 คน
14 กองเดือนที่สิบเอ็ดมีเบไนยาห์ชาวปิราโธนจากเชื้อสายเอฟราอิมเป็นผู้บังคับบัญชา มี 24,000 คน
15 กองเดือนที่สิบสองมีเฮลดัยชาวเนโทฟาห์จากเชื้อสายโอทนีเอลเป็นผู้บังคับบัญชา มี 24,000 คน
16 ผู้นำเผ่าอิสราเอลมีดังนี้ ฝ่ายรูเบนคือเอลีเอเซอร์บุตรชายศิครี
ฝ่ายสิเมโอนคือเชฟาทิยาห์บุตรชายมาอาคาห์
17 ฝ่ายเลวีคือฮาชาบิยาห์บุตรชายเคมูเอล ฝ่ายลูกหลานอาโรนคือศาโดก

18 ฝ่ายยูดาห์คือเอลีฮูผู้เป็นพี่น้องคนหนึ่งของดาวิด ฝ่ายอิสสาคาร์คืออมรีบุตรชายมีคาเอล
19 ฝ่ายเศบูลุนคืออิชไมอาห์บุตรชายโอบาดิยาห์ ฝ่ายนัฟทาลีคือเยเรโมทบุตรชายอาซรีเอล
20 ฝ่ายเอฟราอิมคือโฮเชยาบุตรชายอาซาซิยาห์ ฝ่ายครึ่งเผ่ามนัสเสห์คือโยเอลบุตรชายเปดายาห์
21 ฝ่ายครึ่งเผ่ามนัสเสห์ที่กิเลอาดคืออิดโดบุตรชายเศคาริยาห์
ฝ่ายเบนยามินคือยาอาซีเอลบุตรชายอับเนอร์
22 ฝ่ายดานคืออาซาเรลบุตรชายเยโรฮัม คนเหล่านี้เป็นผู้นำเผ่าของอิสราเอล
23 ดาวิดไม่ได้นับคนอายุ 20 ปีลงมา
เพราะพระยาห์เวห์ตรัสว่าจะเพิ่มจำนวนชาวอิสราเอลให้มากเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า
24 โยอาบบุตรชายเศรุยาห์เริ่มสำรวจนับประชาชน แต่ทำไม่เสร็จ
เรื่องนี้นำพระพิโรธของพระเจ้ามาสู่อิสราเอล และไม่มีการบันทึกยอดไว้ในพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด
25 ผู้ดูแลคลังส่วนพระองค์ของกษัตริย์คืออัสมาเวทบุตรชายอาดีเอล
ส่วนโยนาธานบุตรชายอุสซียาห์ดูแลคลังในทุ่งนา เมือง หมู่บ้าน และหอคอย
26 เอสรีบุตรชายเคลูบดูแลคนทำไร่ไถนา
27 ชิเมอีชาวรามาห์ดูแลสวนองุ่น
ส่วนศับดีชาวชิฟมาห์ดูแลผลผลิตจากสวนองุ่นสำหรับห้องเก็บเหล้าองุ่น
28 บาอัลฮานันชาวเกเดอร์ดูแลต้นมะกอกกับต้นมะเดื่อป่าในที่ราบต่ำ ส่วนโยอาชดูแลคลังน้ำมัน
29 ชิตรัยชาวชาโรนดูแลฝูงโคที่หากินในชาโรน ส่วนชาฟัทบุตรชายอัดลัยดูแลฝูงโคในหุบเขา
30 โอบีลชาวอิชมาเอลดูแลฝูงอูฐ เยห์เดยาห์ชาวเมโรโนทดูแลฝูงลา
และยาซีสชาวฮาการ์ดูแลฝูงแกะ
31 คนทั้งหมดนี้เป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของกษัตริย์ดาวิด
32 โยนาธานลุงของดาวิดเป็นที่ปรึกษา มีความรอบรู้ และเป็นผู้จดบันทึก
เยฮีเอลบุตรชายฮัคโมนีอยู่กับบรรดาบุตรชายของกษัตริย์
33 อาหิโธเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ หุชัยชาวอารคีเป็นสหายของกษัตริย์
34 ต่อจากอาหิโธเฟลมีเยโฮยาดาบุตรชายเบไนยาห์กับอาบียาธาร์ทำหน้าที่ที่ปรึกษา
ส่วนโยอาบเป็นแม่ทัพของกษัตริย์

28

1 ดาวิดเรียกผู้นำทุกฝ่ายของอิสราเอลมาชุมนุมที่เยรูซาเล็ม ได้แก่ ผู้นำเผ่า
ผู้บังคับบัญชากองที่ผลัดกันรับใช้กษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาหน่วยพันและหน่วยร้อย
ผู้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของกษัตริย์กับบุตรชายของเขา ตลอดจนเจ้าหน้าที่และนักรบกล้าหาญทั้งหมด
2 กษัตริย์ดาวิดยืนขึ้นและกล่าวว่า “พี่น้องและประชาชนของเรา ฟังเราด้วย
เราตั้งใจจะสร้างที่พักถาวรให้หีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์และแท่นรองพระบาทของพระเจ้าของเรา
เราเตรียมการก่อสร้างไว้แล้ว
3 แต่พระเจ้าตรัสกับเราว่า ‘เจ้าไม่ใช่ผู้ที่จะสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของเรา
เพราะเจ้าเป็นนักรบและทำให้โลหิตไหลนอง’
4 ถึงอย่างนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกเราจากคนทั้งวงศ์วานของพ่อให้เป็น
กษัตริย์เหนืออิสราเอลตลอดไป พระองค์ทรงเลือกยูดาห์ให้เป็นผู้นำ
แล้วทรงเลือกตระกูลพ่อของเราจากเผ่ายูดาห์ และในบรรดาลูกชายของพ่อ
พระองค์พอพระทัยเลือกเราให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด
5 ในบรรดาลูกชายมากมายที่พระยาห์เวห์ประทานแก่เรา
พระองค์เลือกโซโลมอนลูกชายของเราให้นั่งบนบัลลังก์แห่งอาณาจักรของพระยาห์เวห์เหนืออิสราเอล

6 พระองค์ตรัสกับเราว่า "โซโลมอนลูกชายของเจ้าจะสร้างพระวิหารและลานต่าง ๆ ให้เรา
เพราะเราเลือกเขาเป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา
7 ถ้าเขายึดมั่นปฏิบัติตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเราอย่างที่ทำอยู่ในวันนี้
เราจะตั้งอาณาจักรของเขาให้มั่นคงตลอดไป"
8 บัดนี้ ต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งปวงซึ่งเป็นชุมนุมชนของพระยาห์เวห์
และต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา
จงศึกษาพระบัญญัติทุกข้อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านและปฏิบัติตาม
แล้วพวกท่านจะครอบครองแผ่นดินอันดีนี้และมอบเป็นมรดกให้ลูกหลานตลอดไป
9 ส่วนลูก โซโลมอนเอ๋ย จงรู้จักพระเจ้าของพ่อและรับใช้พระองค์ด้วยใจที่ซื่อตรงและเต็มใจ
เพราะพระยาห์เวห์ทรงตรวจดูใจทุกคน และทรงเข้าใจทุกความคิดและความตั้งใจ
หากลูกแสวงหาพระองค์ ลูกจะพบพระองค์ แต่ถ้าลูกทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะละทิ้งลูกตลอดไป
10 จงตระหนักว่าพระยาห์เวห์ทรงเลือกลูกให้สร้างพระวิหารสำหรับสถานศักดิ์สิทธิ์
จงเข้มแข็งและลงมือทำ"
11 แล้วดาวิดมอบแบบแปลนให้โซโลมอนบุตรชาย ทั้งมุขหน้าอาคาร ห้องต่าง ๆ ห้องคลัง ห้องชั้นบน
ห้องด้านใน และบริเวณสำหรับฝาหีบซึ่งเป็นที่ลบมลทินบาป
12 รวมทั้งแบบแปลนทุกส่วนที่เขาได้รับจากพระวิญญาณ ได้แก่ ลานพระวิหารของพระยาห์เวห์
ห้องรอบอาคาร คลังพระวิหารของพระเจ้า และคลังสิ่งของที่ถวายแยกไว้
13 ตลอดจนแผนแบ่งหมวดปุโรหิตและชาวเลวี งานรับใช้ทั้งหมดในพระวิหารของพระยาห์เวห์
และเครื่องใช้ทุกชนิดสำหรับงานนั้น
14 เขาระบุน้ำหนักทองคำสำหรับเครื่องใช้ทองคำแต่ละชนิดตามงาน
และระบุน้ำหนักเงินสำหรับเครื่องใช้เงินแต่ละชนิดตามงาน
15 ระบุน้ำหนักทองคำของเชิงตะเกียงทองกับตะเกียงแต่ละชุด
และน้ำหนักเงินของเชิงตะเกียงเงินกับตะเกียงแต่ละชุด ตามการใช้งานของแต่ละเชิง
16 ระบุน้ำหนักทองคำสำหรับโต๊ะวางขนมปังถวายแต่ละตัว และเงินสำหรับโต๊ะเงินแต่ละตัว
17 ระบุทองคำบริสุทธิ์สำหรับส้อม อ่าง และถ้วย รวมทั้งน้ำหนักทองคำสำหรับชามทองแต่ละใบ
และน้ำหนักเงินสำหรับชามเงินแต่ละใบ
18 ระบุน้ำหนักทองคำบริสุทธิ์สำหรับแท่นเผาเครื่องหอม และทองคำสำหรับสร้างตามแบบรถ
ศักดิ์สิทธิ์และรูปเครูบซึ่งกางปีกปกคลุมหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์
19 ดาวิดกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ทรงให้เราเข้าใจรายละเอียดทั้งหมดของแบบนี้จากข้อเขียนที่มาจาก
พระหัตถ์ของพระองค์"
20 ดาวิดกล่าวกับโซโลมอนบุตรชายว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญ แล้วลงมือทำ อย่ากลัวหรือท้อใจ
เพราะพระยาห์เวห์องค์พระเจ้า พระเจ้าของพ่อ ทรงอยู่กับลูก
พระองค์จะไม่ปล่อยให้ลูกล้มเหลวหรือทอดทิ้งลูก
จนกว่างานรับใช้ทุกอย่างในพระวิหารของพระยาห์เวห์จะเสร็จสิ้น
21 หมวดปุโรหิตกับชาวเลวีพร้อมทำงานรับใช้ทุกด้านในพระวิหารของพระเจ้า
ผู้มีฝีมือและเต็มใจทำงานทุกชนิดจะช่วยลูก
บรรดาผู้นำและประชาชนทั้งหมดก็พร้อมทำตามคำสั่งของลูก"

29

1 กษัตริย์ดาวิดกล่าวต่อที่ชุมนุมทั้งหมดว่า
"โซโลมอนลูกชายของเราเป็นคนเดียวที่พระเจ้าทรงเลือก เขายังอายุน้อยและไม่มีประสบการณ์

แต่งานนี้ใหญ่หลวง เพราะพระราชวังที่จะสร้างถวายพระยาห์เวห์องค์พระเจ้านี้ไม่ได้มีไว้ให้มนุษย์อยู่
2 เราได้ใช้กำลังทั้งหมดเตรียมสิ่งของสำหรับพระวิหารที่จะสร้างถวายพระเจ้าของเรา
ทั้งทองคำสำหรับงานทอง เงินสำหรับงานเงิน ทองสัมฤทธิ์สำหรับงานทองสัมฤทธิ์
เหล็กสำหรับงานเหล็ก และไม้สำหรับงานไม้ ยังมีหินโอนิกซ์ หินสำหรับฝังประดับ
หินหลากสีสำหรับงานประดับ อัญมณีทุกชนิด และหินออนจำนวนมาก
3 เรารักพระวิหารที่จะสร้างถวายพระเจ้าของเรา จึงนำทองคำและเงินจากทรัพย์สินส่วนตัวมาถวาย
เพิ่มเติมจากสิ่งทั้งหมดที่เตรียมไว้สำหรับพระวิหารอันศักดิ์สิทธิ์
4 คือทองคำจากโอฟีร์ 3,000 ตะลันต์* และเงินบริสุทธิ์ 7,000 ตะลันต์† สำหรับบุผนังอาคารต่าง ๆ
5 ทองคำสำหรับงานทอง เงินสำหรับงานเงิน และงานทุกอย่างที่ช่างฝีมือจะทำ
บัดนี้ใครเต็มใจถวายตัวรับใช้พระยาห์เวห์บ้าง
6 บรรดาหัวหน้าตระกูล ผู้นำเผ่าอิสราเอล ผู้บังคับบัญชาหน่วยพันและหน่วยร้อย
พร้อมผู้ดูแลงานของกษัตริย์ ต่างเต็มใจถวายสิ่งของ
7 พวกเขาถวายสำหรับงานพระวิหารของพระเจ้า เป็นทองคำ 5,000 ตะลันต์‡ และเหรียญดาริก
10,000 เหรียญ§ เงิน 10,000 ตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์ 18,000 ตะลันต์ และเหล็ก 100,000 ตะลันต์
8 ใครมีอัญมณีก็นำมาถวายเข้าคลังพระวิหารของพระยาห์เวห์
ซึ่งอยู่ในการดูแลของเยฮีเอลชาวเกอร์โชน
9 ประชาชนชื่นชมยินดีที่ได้ถวายด้วยความเต็มใจและด้วยใจจริงแด่พระยาห์เวห์
กษัตริย์ดาวิดก็ยินดีอย่างยิ่ง
10 แล้วดาวิดสรรเสริญพระยาห์เวห์ต่อหน้าที่ชุมนุมทั้งหมดว่า
ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญตลอดไป
11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความยิ่งใหญ่ ฤทธิ์อำนาจ เกียรติสิริ ชัยชนะ และพระบารมีเป็นของพระองค์
ทุกสิ่งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ อาณาจักรก็เป็นของพระองค์ พระยาห์เวห์เจ้าข้า
พระองค์ทรงเป็นประมุขเหนือทุกสิ่ง
12 ความมั่งคั่งและเกียรติมาจากพระองค์ พระองค์ทรงปกครองทุกสิ่ง
พระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์และกำลัง พระองค์ทรงทำให้ใครยิ่งใหญ่และประทานกำลังแก่ทุกคนได้
13 บัดนี้พระเจ้าของเรา เราขอบคุณพระองค์และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
14 ข้าพเจ้าเป็นใคร ประชาชนของข้าพเจ้าเป็นใคร พวกเราจึงถวายด้วยความเต็มใจได้ถึงเพียงนี้
ทุกสิ่งมาจากพระองค์ สิ่งที่เราถวายก็เป็นของที่พระองค์ประทานให้ก่อนแล้ว
15 ต่อพระพักตร์พระองค์ เราเป็นเพียงคนต่างถิ่นและคนที่มาอาศัยอยู่
เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของเรา วันเวลาบนโลกของเราเหมือนเงาที่ผ่านไป ไม่มีสิ่งใดยั่งยืน
16 ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
ทรัพย์สินทั้งหมดที่เราเตรียมไว้สร้างพระวิหารเพื่อพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ล้วนมาจากพระหัตถ์และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น
17 พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงตรวจสอบใจและพอพระทัยความซื่อตรง
ข้าพเจ้าจึงถวายสิ่งทั้งหมดนี้ด้วยใจซื่อตรงและเต็มใจ
บัดนี้ข้าพเจ้ายินดีที่เห็นประชาชนของพระองค์ซึ่งอยู่ที่นี่ถวายแด่พระองค์ด้วยความเต็มใจ
18 ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล บรรพบุรุษของเรา
ขอทรงรักษาความตั้งใจนี้ไว้ในใจประชาชนของพระองค์ตลอดไป
และทำให้ใจของพวกเขามุ่งตรงมาหาพระองค์

---

* **29:4 29:4** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 3,000 ตะลันต์จึงหนักประมาณ 90 เมตริกตัน † **29:4 29:4** ประมาณ 210 เมตริกตัน ‡ **29:7 29:7** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 5,000 ตะลันต์จึงหนักประมาณ 150 เมตริกตัน § **29:7 29:7** ดาริกเป็นเหรียญทองคำที่กษัตริย์เปอร์เซียออกใช้ หนักเหรียญละประมาณ 8.4 กรัม หรือประมาณ 0.27 ทรอยออนซ์

19 ขอประทานใจที่ซื่อตรงแก่โซโลมอนลูกชายของข้าพเจ้า เพื่อเขาจะรักษาพระบัญญัติ คำสั่งสอน
และข้อกำหนดของพระองค์ ทำทุกสิ่งเหล่านี้ และสร้างพระราชวังสำหรับพระองค์ที่ข้าพเจ้าเตรียมไว้
20 แล้วดาวิดกล่าวต่อที่ชุมนุมทั้งหมดว่า บัดนี้จงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน
ทุกคนในที่ชุมนุมจึงสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
แล้วก้มศีรษะและหมอบกราบต่อพระยาห์เวห์และกษัตริย์
21 วันรุ่งขึ้นพวกเขาถวายเครื่องบูชาและเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์ ได้แก่ วัวผู้ 1,000 ตัว
แกะตัวผู้ 1,000 ตัว และลูกแกะ 1,000 ตัว พร้อมเครื่องดื่มที่เทถวาย
และเครื่องบูชาอีกมากมายสำหรับอิสราเอลทั้งหมด
22 วันนั้นพวกเขากินและดื่มต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ด้วยความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง
พวกเขาตั้งโซโลมอนบุตรชายดาวิดเป็นกษัตริย์ครั้งที่สอง
และทำพิธีเจิมเขาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ให้เป็นผู้นำ ทั้งเจิมศาโดกให้เป็นปุโรหิต
23 โซโลมอนขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของพระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์แทนดาวิด บิดาของเขา เขาทำการสำเร็จ
และชาวอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา
24 บรรดาผู้นำ นักรบกล้าหาญ
และบุตรชายทั้งหมดของกษัตริย์ดาวิดต่างยอมอยู่ใต้อำนาจกษัตริย์โซโลมอน
25 พระยาห์เวห์ทรงยกโซโลมอนขึ้นสูงยิ่งต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด
และประทานพระเกียรติแห่งกษัตริย์แก่เขาอย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดก่อนหน้าเขาในอิสราเอลเคยได้รับ
26 ดาวิดบุตรชายเจสซีครองราชย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด
27 เขาครองราชย์เหนืออิสราเอล 40 ปี คือที่เฮโบรน 7 ปี และที่เยรูซาเล็ม 33 ปี
28 ดาวิดสิ้นชีวิตเมื่อชรามาก อายุยืนยาว มั่งคั่งและมีเกียรติ โซโลมอน
บุตรชายของเขาขึ้นครองราชย์แทน
29 เรื่องราวทั้งหมดของกษัตริย์ดาวิดตั้งแต่ต้นจนจบมีบันทึกไว้ในประวัติของซามูเอลผู้หยั่งรู้
ประวัติของนาธันผู้เผยพระวจนะ และประวัติของกาดผู้หยั่งรู้
30 รวมทั้งเรื่องรัชกาลและอำนาจของดาวิด เหตุการณ์ที่เกิดแก่เขา แก่อิสราเอล
และแก่อาณาจักรต่าง ๆ ทั่วแผ่นดิน

พงศาวดารเล่มที่สอง

1 โซโลมอนบุตรชายดาวิดครองราชอาณาจักรของตนอย่างมั่นคง พระยาห์เวห์* พระเจ้าของเขา†
ทรงอยู่กับเขาและทรงทำให้เขายิ่งใหญ่เป็นพิเศษ
2 โซโลมอนเรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดมาประชุม ทั้งผู้บังคับบัญชาหน่วยพันและหน่วยร้อย
ผู้พิพากษา ผู้นำทุกฝ่าย และหัวหน้าวงศ์วาน
3 โซโลมอนกับคนทั้งหมดที่มาพร้อมเขาไปยังสถานบูชาบนที่สูงในกิเบโอน
เพราะกระโจมสำหรับพบพระเจ้าตั้งอยู่ที่นั่น
โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์สร้างกระโจมนี้ขึ้นในถิ่นทุรกันดาร
4 ส่วนหีบของพระเจ้านั้น ดาวิดได้นำจากคีริยาทเยอาริมไปไว้ในสถานที่ที่เขาจัดเตรียมไว้
โดยกางกระโจมสำหรับหีบในเยรูซาเล็ม
5 แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่เบซาเลลบุตรอูรี หลานของฮูร์สร้างไว้
ตั้งอยู่หน้ากระโจมของพระยาห์เวห์ที่กิเบโอน โซโลมอนกับคนในที่ประชุมไปทูลถามพระเจ้าที่นั่น
6 โซโลมอนขึ้นไปยังแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่ตั้งต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์ ณ
กระโจมสำหรับพบพระเจ้า แล้วถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวบนแท่นนั้น 1,000 ตัว
7 คืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่โซโลมอนและตรัสว่า “เจ้าปรารถนาสิ่งใด จงขอมา เราจะให้เจ้า”
8 โซโลมอนทูลพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงแสดงความรักมั่นคงอย่างยิ่งต่อดาวิดบิดาของข้าพระองค์
และทรงตั้งข้าพระองค์เป็นกษัตริย์แทนเขา
9 บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระเจ้า
ขอให้พระสัญญาที่ประทานแก่ดาวิดบิดาของข้าพระองค์เป็นจริง
พระองค์ทรงตั้งข้าพระองค์ให้ปกครองชนชาติที่มีจำนวนมากราวกับฝุ่นบนแผ่นดิน
10 ขอประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะนำประชาชนเหล่านี้ในทุกกิจการ
เพราะใครเล่าจะพิพากษาประชาชนของพระองค์ซึ่งมีมากมายเช่นนี้ได้”
11 พระเจ้าตรัสกับโซโลมอนว่า “เพราะเจ้ามีความปรารถนาเช่นนี้ในใจ เจ้าไม่ได้ขอทรัพย์สิน
ความมั่งคั่ง เกียรติยศ ชีวิตของผู้ที่เกลียดชังเจ้า หรือขอให้ตนเองมีอายุยืน
แต่ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อพิพากษาประชาชนของเราซึ่งเราตั้งเจ้าเป็นกษัตริย์ปกครอง
12 เราจึงประทานสติปัญญาและความรู้แก่เจ้า ทั้งจะให้ทรัพย์สิน ความมั่งคั่ง
และเกียรติยศแก่เจ้าด้วย มากกว่าที่กษัตริย์องค์ใดก่อนเจ้าเคยมี
และจะไม่มีกษัตริย์องค์ใดหลังเจ้ามีเท่า”
13 โซโลมอนกลับจากสถานบูชาบนที่สูงในกิเบโอน ซึ่งเป็นที่ตั้งกระโจมสำหรับพบพระเจ้า
ไปยังเยรูซาเล็ม และปกครองอิสราเอล
14 โซโลมอนสะสมรถรบและทหารม้า มีรถรบ 1,400 คันกับทหารม้า 12,000 คน
เขาให้ประจำอยู่ตามเมืองที่เก็บรถรบและอยู่กับกษัตริย์ในเยรูซาเล็ม
15 ในสมัยของกษัตริย์ เงินและทองคำในเยรูซาเล็มมีมากจนแทบไม่ต่างจากก้อนหิน
ส่วนไม้ซีดาร์ก็มีมากพอ ๆ กับต้นมะเดื่อป่าในที่ราบต่ำ
16 ม้าของโซโลมอนนำเข้าจากอียิปต์และคูเอ โดยพ่อค้าของกษัตริย์ซื้อม้าจากคูเอ

---

* **1:1 1:1** “พระยาห์เวห์” เป็นพระนามเฉพาะของพระเจ้า เขียนในภาษาฮีบรูว่า “יהוה” โดยทั่วไปออกเสียงว่า “ยาห์เวห์” † **1:1 1:1** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” (เอโลฮิม)

17 พวกเขานำรถรบเข้ามาจากอียิปต์แล้วขายต่อ คันละเงิน 600 ชิ้น และขายม้าตัวละเงิน 150 ชิ้น‡
พ่อค้าเหล่านี้ยังขายรถรบและม้าให้กษัตริย์ชาวฮิตไทต์กับกษัตริย์ชาวซีเรีย§ ด้วย

2

1 โซโลมอนตัดสินใจสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์
และสร้างวังสำหรับปกครองราชอาณาจักรของตน
2 เขาคัดคนหาบหาม 70,000 คน ช่างสกัดหินบนภูเขา 80,000 คน และผู้คุมงาน 3,600 คน
3 โซโลมอนส่งสารถึงฮูรามกษัตริย์เมืองไทระว่า
“ท่านเคยส่งไม้ซีดาร์ให้ดาวิดบิดาของข้าเพื่อสร้างวังเป็นที่อยู่อาศัย ขอให้ท่านช่วยข้าเช่นเดียวกัน
4 บัดนี้* ข้ากำลังจะสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้า
และจะถวายอาคารนี้แด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมที่มีกลิ่นหอมต่อพระพักตร์พระองค์
จัดขนมปังถวายไว้เป็นประจำ และถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบาโต
วันขึ้นเดือนใหม่ และเทศกาลที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงกำหนดไว้
ข้อกำหนดนี้ให้อิสราเอลถือปฏิบัติตลอดไป
5 “พระวิหารที่ข้าจะสร้างต้องใหญ่โต เพราะพระเจ้าของเราทรงยิ่งใหญ่กว่าเทพเจ้าทั้งปวง
6 แต่ใครจะสร้างที่ประทับให้พระองค์ได้ ในเมื่อแม้สวรรค์และสวรรค์ชั้นสูงสุดยังรองรับพระองค์ไม่ได้
ข้าเป็นใครเล่าจึงจะสร้างที่ประทับถวายพระองค์ได้
ที่ข้าจะสร้างก็เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น
7 “ขอส่งช่างฝีมือที่ทำงานทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และผ้าสีม่วง สีแดงเข้ม สีฟ้าได้
ทั้งชำนาญงานแกะสลัก ให้มาร่วมงานกับช่างฝีมือในยูดาห์และเยรูซาเล็มที่ดาวิดบิดาของข้าเตรียมไว้
8 “ขอส่งไม้ซีดาร์ ไม้สนไซเปรส และไม้อัลกัมจากเลบานอนมาให้ข้าด้วย
ข้ารู้ว่าคนของท่านชำนาญการตัดไม้ที่เลบานอน คนของข้าจะไปช่วยพวกเขา
9 เพื่อจัดหาไม้ให้ได้มากพอสำหรับพระวิหารอันใหญ่โตและงดงามที่ข้ากำลังจะสร้าง
10 ส่วนค่าจ้างคนของท่านที่ตัดไม้ ข้าจะให้ข้าวสาลีที่นวดแล้ว 20,000 โคร์† ข้าวบาร์เลย์ 20,000 บัท‡
เหล้าองุ่น 20,000 บัท และน้ำมัน 20,000 บัท”
11 ฮูรามกษัตริย์เมืองไทระส่งคำตอบเป็นลายลักษณ์อักษรถึงโซโลมอนว่า
“พระยาห์เวห์ทรงรักประชาชนของพระองค์ จึงทรงตั้งท่านเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา”
12 ฮูรามกล่าวต่อว่า “ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดิน
ทรงเป็นที่สรรเสริญ พระองค์ประทานบุตรชายที่มีสติปัญญา รู้จักคิดและเข้าใจสิ่งต่าง ๆ
แก่กษัตริย์ดาวิด
เพื่อเขาจะสร้างพระวิหารถวายพระยาห์เวห์และสร้างวังสำหรับปกครองราชอาณาจักรของตน
13 ข้าส่งช่างฝีมือผู้มีความรู้ความเข้าใจชื่อฮูรามอาบี§ มาแล้ว
14 มารดาของเขาเป็นหญิงชาวดาน ส่วนบิดาเป็นชาวเมืองไทระ เขาชำนาญงานทองคำ เงิน
ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หิน ไม้ ผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าลินินเนื้อละเอียด และผ้าสีแดงเข้ม
อีกทั้งแกะสลักและออกแบบลวดลายทุกชนิด ขอให้จัดที่ให้เขาทำงานร่วมกับช่างฝีมือของท่าน
และช่างฝีมือของดาวิดผู้เป็นบิดาของท่านและเจ้านายของข้า
15 “บัดนี้ขอให้ท่านส่งข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และเหล้าองุ่นที่ท่านกล่าวถึงมาให้คนของข้า

---

‡ **1:17 1:17** เงินแต่ละชิ้นน่าจะหนักหนึ่งเชเขล ดังนั้น 600 ชิ้นหนักเป็นเงินประมาณ 6 กิโลกรัม ส่วน 150 ชิ้นหนักประมาณ 1.5 กิโลกรัม
§ **1:17 1:17** หรือ “ชาวอารัม” * **2:4 2:4** คำว่า “บัดนี้” ในที่นี้ถ่ายทอดคำภาษาฮีบรู “הִנֵּה” ซึ่งใช้ชวนให้มองหรือสังเกต และมักใช้เป็นคำอุทาน † **2:10 2:10** หนึ่งโคร์เท่ากับหนึ่งโฮเมอร์ มีปริมาตรประมาณ 211 ลิตร หรือประมาณ 55.9 แกลลอนสหรัฐเมื่อใช้ตวงของเหลว และประมาณ 6 บุเชลเมื่อใช้ตวงของแห้ง ข้าวสาลี 20,000 โคร์หนักประมาณ 3,270 เมตริกตัน
‡ **2:10 2:10** หนึ่งบัทเท่ากับหนึ่งในสิบโคร์ มีปริมาตรประมาณ 21 ลิตร หรือประมาณ 5.6 แกลลอนสหรัฐ หรือ 2.4 เพ็ก ข้าวบาร์เลย์ 20,000 บัทหนักประมาณ 262 เมตริกตัน § **2:13 2:13** หรือ “ฮูราม บิดาของข้า”

16 เราจะตัดไม้จากเลบานอนให้มากเท่าที่ท่านต้องการ แล้วล่องแพไม้ไปตามทะเลถึงเมืองยัฟฟา
จากนั้นท่านจึงขนขึ้นไปเยรูซาเล็ม
17 โซโลมอนสำรวจนับชาวต่างชาติทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล
หลังจากที่ดาวิดบิดาของเขาเคยสำรวจนับไว้ พบ 153,600 คน
18 เขาให้คนในกลุ่มนี้ 70,000 คนทำงานหาบหาม 80,000 คนสกัดหินบนภูเขา และ 3,600
คนคุมงานและมอบหมายหน้าที่แก่คนงาน

3

1 โซโลมอนเริ่มสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์บนภูเขาโมรียาห์ในเยรูซาเล็ม
ซึ่งพระยาห์เวห์เคยทรงปรากฏแก่ดาวิดบิดาของเขา
โซโลมอนเตรียมสถานที่ก่อสร้างบนลานนวดข้าวของโอรนันชาวเยบุส ตามที่ดาวิดกำหนดไว้
2 เขาเริ่มก่อสร้างในวันที่ 2 เดือนที่ 2 ปีที่ 4 แห่งรัชกาล
3 ขนาดพระวิหารของพระเจ้าตามฐานรากที่โซโลมอนวางไว้ โดยใช้ศอกตามมาตราเดิม* คือยาว 60
ศอก กว้าง 20 ศอก
4 มุขหน้าอาคารยาว 20 ศอก เท่ากับความกว้างของพระวิหาร และสูง 120 ศอก
ด้านในมุขกรุด้วยทองคำบริสุทธิ์
5 ห้องโถงใหญ่กรุเพดานด้วยไม้สนไซเปรส ปิดทับด้วยทองคำเนื้อดี
แล้วประดับลายต้นอินทผลัมกับลายโซ่
6 โซโลมอนประดับพระวิหารด้วยอัญมณีให้งดงาม ทองคำที่ใช้มาจากปารวาอิม
7 เขาปิดทองตัวอาคาร คาน ธรณีประตู ผนัง และบานประตู ทั้งสลักภาพเครูบไว้บนผนัง
8 เขาสร้างห้องบริสุทธิ์ที่สุด ยาว 20 ศอกเท่ากับความกว้างของพระวิหาร และกว้าง 20 ศอก
แล้วกรุด้วยทองคำเนื้อดีหนัก 600 ตะลันต์†
9 ตะปูทองคำหนัก 50 เชเขล‡ เขาปิดทองห้องชั้นบนด้วย
10 ภายในห้องบริสุทธิ์ที่สุด เขาทำรูปเครูบแกะสลัก 2 ตนแล้วปิดทอง
11 ปีกของเครูบทั้งสองกางออกกว้างรวม 20 ศอก ปีกข้างหนึ่งของเครูบตนแรกยาว 5 ศอก
จรดผนังพระวิหาร ส่วนปีกอีกข้างยาว 5 ศอก จรดปีกของเครูบอีกตน
12 ปีกข้างหนึ่งของเครูบตนที่สองยาว 5 ศอก จรดผนังพระวิหาร ส่วนปีกอีกข้างยาว 5 ศอก
จรดปีกของเครูบตนแรก
13 เครูบทั้งสองยืนอยู่บนเท้า กางปีกกว้างรวม 20 ศอก และหันหน้าไปทางตัวพระวิหาร
14 เขาทำม่านจากผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อละเอียด แล้วประดับภาพเครูบบนม่าน
15 ด้านหน้าพระวิหาร เขาสร้างเสา 2 ต้น สูงต้นละ 35 ศอก ส่วนหัวเสาที่อยู่บนเสาแต่ละต้นสูง 5
ศอก
16 เขาทำโซ่ไว้ในห้องชั้นใน แล้วนำไปติดบนยอดเสา และทำผลทับทิมประดับโซ่ 100 ผล
17 เขาตั้งเสาทั้งสองหน้าพระวิหาร เสาด้านขวาชื่อยาคีน ด้านซ้ายชื่อโบอาส

4

1 โซโลมอนทำแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ยาว 20 ศอก* กว้าง 20 ศอก และสูง 10 ศอก
2 เขาหล่ออ่างทองสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่† เป็นรูปวงกลม วัดจากขอบด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งได้ 10 ศอก
สูง 5 ศอก และวัดรอบวงได้ 30 ศอก

---

* **3:3** **3:3** หนึ่งศอกวัดจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนคน ยาวประมาณ 46 เซนติเมตร หรือ 18 นิ้ว † **3:8** **3:8** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 600 ตะลันต์หนักประมาณ 18 เมตริกตัน ‡ **3:9** **3:9** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือ 0.32 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 50 เชเขลหนักประมาณ 0.5 กิโลกรัม หรือ 16 ทรอยออนซ์ * **4:1** **4:1** หนึ่งศอกวัดจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนคน ยาวประมาณ 46 เซนติเมตร หรือ 18 นิ้ว † **4:2** **4:2** หรือ “สระน้ำ” หรือ “อ่างเก็บน้ำ”

3 ใต้อ่างมีรูปวัวเรียงล้อมรอบเป็น 2 แถวตลอดช่วง 10 ศอก รูปวัวเหล่านี้หล่อขึ้นพร้อมกับตัวอ่าง
4 อ่างตั้งอยู่บนรูปวัว 12 ตัว โดยมี 3 ตัวหันไปทางเหนือ 3 ตัวหันไปทางตะวันตก 3 ตัวหันไปทางใต้
และ 3 ตัวหันไปทางตะวันออก วัวทั้งหมดหันส่วนท้ายเข้าหากัน อ่างวางอยู่บนหลังพวกมัน
5 อ่างหนาหนึ่งฝ่ามือ ขอบอ่างทำเป็นรูปเหมือนปากถ้วยและดอกลิลลี่ จุน้ำได้ 3,000 บัท‡
6 เขาทำอ่างล้าง 10 ใบ ตั้งด้านขวา 5 ใบ ด้านซ้าย 5 ใบ
เพื่อใช้ล้างสิ่งของที่เกี่ยวกับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
ส่วนอ่างทองสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่มีไว้ให้ปุโรหิตชำระล้างร่างกาย
7 เขาทำเชิงตะเกียงทองคำ 10 อันตามแบบที่กำหนดไว้ แล้วตั้งในพระวิหารด้านขวา 5 อัน ด้านซ้าย
5 อัน
8 เขาทำโต๊ะ 10 ตัว ตั้งในพระวิหารด้านขวา 5 ตัว ด้านซ้าย 5 ตัว และทำอ่างทองคำ 100 ใบ
9 เขายังสร้างลานสำหรับปุโรหิต ลานใหญ่ และประตูลาน โดยหุ้มบานประตูด้วยทองสัมฤทธิ์
10 เขาตั้งอ่างทองสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่ไว้ด้านขวาของพระวิหาร ทางตะวันออกเฉียงใต้
11 ฮูรามทำหม้อ พลั่ว และอ่างต่าง ๆ
งานทั้งหมดที่ฮูรามทำถวายกษัตริย์โซโลมอนสำหรับพระวิหารของพระเจ้าเสร็จสิ้นแล้ว ได้แก่
12 เสา 2 ต้น ส่วนยอดรูปชาม 2 อัน หัวเสา 2 หัวบนยอดเสา และตาข่าย 2
ผืนที่คลุมส่วนยอดรูปชามของหัวเสาทั้งสอง
13 ผลทับทิม 400 ผลสำหรับตาข่ายทั้งสองผืน โดยแต่ละผืนมีผลทับทิมเรียงเป็น 2 แถว
ตาข่ายเหล่านี้คลุมส่วนยอดรูปชามของหัวเสาบนยอดเสา
14 ฐานรองและอ่างล้างบนฐานเหล่านั้น
15 อ่างทองสัมฤทธิ์ขนาดใหญ่ 1 ใบ และรูปวัว 12 ตัวรองรับอ่าง
16 หม้อ พลั่ว ส้อม และเครื่องใช้ทุกชนิด ฮูรามอาบี§ ทำเครื่องใช้เหล่านี้ด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดเงา
เพื่อถวายกษัตริย์โซโลมอนใช้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์
17 กษัตริย์ให้หล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มแม่น้ำจอร์แดน
บนพื้นดินเหนียวระหว่างเมืองสุคโคทกับเศเรดาห์
18 โซโลมอนให้ทำเครื่องใช้เหล่านี้เป็นจำนวนมาก จนไม่อาจชั่งน้ำหนักทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดได้
19 โซโลมอนทำเครื่องใช้ทั้งหมดในพระวิหารของพระเจ้า ได้แก่ แท่นบูชาทองคำ
โต๊ะวางขนมปังถวาย
20 เชิงตะเกียงกับตะเกียงทองคำบริสุทธิ์ ซึ่งต้องจุดตามข้อกำหนดที่หน้าห้องชั้นใน
21 ดอกไม้ประดับ ตะเกียง และคีมหนีบซึ่งทำจากทองคำบริสุทธิ์อย่างยิ่ง
22 กรรไกรตัดไส้ตะเกียง อ่าง ช้อน และกระถางไฟ ล้วนทำจากทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าพระวิหาร
ทั้งบานประตูชั้นในของห้องบริสุทธิ์ที่สุดและบานประตูห้องโถงใหญ่ของพระวิหารทำด้วยทองคำ

5

1 เมื่องานทุกอย่างที่โซโลมอนทำสำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์เสร็จแล้ว
เขานำสิ่งที่ดาวิดบิดาของเขาถวายแยกไว้ ทั้งเงิน ทองคำ และเครื่องใช้ทั้งหมด
ไปเก็บในคลังพระวิหารของพระเจ้า
2 จากนั้นโซโลมอนเรียกผู้อาวุโสของอิสราเอล หัวหน้าเผ่าทุกเผ่า
และผู้นำวงศ์วานของชาวอิสราเอลให้มาชุมนุมกันที่เยรูซาเล็ม
เพื่ออัญเชิญหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์จากนครดาวิด คือศิโยน
3 ชายชาวอิสราเอลทั้งหมดมาชุมนุมกับกษัตริย์ในเทศกาลเดือนที่ 7

‡ **4:5 4:5** หนึ่งบัทมีปริมาตรประมาณ 21.1 ลิตร หรือ 5.6 แกลลอนสหรัฐ ดังนั้น 3,000 บัทมีปริมาตรประมาณ 63.3 กิโลลิตร หรือ 16,800 แกลลอนสหรัฐ § **4:16 4:16** คำว่า "อาบี" หมายถึง "บิดาของเขา"

4 เมื่อผู้อาวุโสของอิสราเอลมาพร้อมแล้ว ชาวเลวีก็หามหีบขึ้น
5 พวกเขานำหีบ กระโจมสำหรับพบพระเจ้า และเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดในกระโจมขึ้นมา
โดยปุโรหิตชาวเลวีเป็นผู้ขนสิ่งเหล่านี้
6 กษัตริย์โซโลมอนกับชาวอิสราเอลที่ชุมนุมอยู่กับเขาต่างยืนหน้าหีบและถวายแกะกับโคมากมายจน
นับไม่ถ้วน
7 ปุโรหิตนำหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์เข้าไปตั้งในที่ของมัน
คือห้องชั้นในของพระวิหารหรือห้องบริสุทธิ์ที่สุด ใต้ปีกเครูบ
8 เครูบกางปีกคลุมบริเวณที่ตั้งหีบ ปีกของมันปกคลุมหีบและคานหามจากด้านบน
9 คานหามยาวจนมองเห็นปลายคานที่ยื่นออกมาจากหีบได้เมื่ออยู่หน้าห้องชั้นใน
แต่มองไม่เห็นจากภายนอก หีบยังอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้
10 ในหีบมีเพียงแผ่นศิลา 2 แผ่นที่โมเสสใส่ไว้เมื่ออยู่ที่โฮเรบ
ครั้งนั้นพระยาห์เวห์ทรงทำพันธสัญญากับชาวอิสราเอล หลังจากพวกเขาออกจากอียิปต์
11 เมื่อปุโรหิตออกจากสถานศักดิ์สิทธิ์
ปุโรหิตทุกคนที่อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้พร้อมแล้วโดยไม่แบ่งตามหมวดเวร
12 ชาวเลวีผู้ขับร้องทั้งหมด ได้แก่ อาสาฟ เฮมาน เยดูธูน บุตรชายและญาติพี่น้องของพวกเขา
สวมผ้าลินินเนื้อละเอียด ยืนอยู่ด้านตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมฉาบ เครื่องสาย และพิณ มีปุโรหิต
120 คนเป่าแตรอยู่ด้วย
13 เมื่อคนเป่าแตรกับคนร้องเพลงประสานเสียงเป็นหนึ่งเดียวเพื่อสรรเสริญและขอบพระคุณพระ
ยาห์เวห์ พวกเขาเป่าแตร ตีฉาบ บรรเลงเครื่องดนตรี และร้องว่า
"พระองค์ทรงดี
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป"
แล้วเมฆก็เข้าปกคลุมพระวิหารของพระยาห์เวห์
14 ปุโรหิตยืนปฏิบัติหน้าที่ต่อไม่ได้เพราะเมฆนั้น พระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระวิหารของพระเจ้า

6

1 โซโลมอนกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ตรัสว่าจะประทับในความมืดทึบ
2 ข้าพระองค์ได้สร้างพระวิหารให้เป็นที่ประทับของพระองค์ เป็นสถานที่ให้พระองค์ประทับตลอดไป"
3 แล้วกษัตริย์หันไปให้พรชาวอิสราเอลที่มารวมกันทั้งหมด ทุกคนยืนอยู่
4 เขากล่าวว่า "ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเป็นที่สรรเสริญ
พระองค์ตรัสกับดาวิดบิดาของข้าไว้อย่างไร ก็ทรงทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ดังนี้
5 "ตั้งแต่วันที่เรานำประชาชนของเราออกจากอียิปต์
เรายังไม่เคยเลือกเมืองใดจากทุกเผ่าของอิสราเอลเป็นที่สร้างพระวิหาร เพื่อให้นามของเราอยู่ที่นั่น
และยังไม่เคยเลือกผู้ใดให้เป็นผู้นำประชาชนอิสราเอลของเรา
6 แต่บัดนี้เราเลือกเยรูซาเล็มให้เป็นที่ตั้งพระนามของเรา
และเลือกดาวิดให้ปกครองประชาชนอิสราเอลของเรา"
7 ดาวิดบิดาของข้าตั้งใจจะสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
8 แต่พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าตั้งใจสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของเรา ความตั้งใจนี้ดีแล้ว
9 แต่เจ้าไม่ใช่ผู้ที่จะสร้างพระวิหาร
บุตรชายที่เกิดจากเจ้าต่างหากจะสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของเรา"
10 "พระยาห์เวห์ทรงทำตามพระดำรัสนั้นแล้ว ข้าได้ขึ้นครองราชย์แทนดาวิดบิดาของข้า
นั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลตามที่พระยาห์เวห์ทรงสัญญาไว้
และสร้างพระวิหารเพื่อพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

11 ข้าได้นำหีบมาประดิษฐานไว้ในพระวิหาร
หีบนี้บรรจุพันธสัญญาที่พระยาห์เวห์ทรงทำกับชาวอิสราเอล
12 โซโลมอนยืนต่อหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ท่ามกลางชาวอิสราเอลที่มารวมกัน
แล้วกางมือออก
13 เขาได้สร้างแท่นยืนทองสัมฤทธิ์ยาว 5 ศอก* กว้าง 5 ศอก สูง 3 ศอก และตั้งไว้กลางลาน
เขายืนบนแท่นนั้น แล้วคุกเข่าต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมด กางมือขึ้นสู่ฟ้า
14 ทูลว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ทั้งในฟ้าหรือบนแผ่นดิน พระองค์ทรงรักษาพันธสัญญาและแสดง
ความรักมั่นคงต่อผู้รับใช้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ต่อหน้าพระองค์ด้วยสุดใจ
15 พระองค์ทรงรักษาสัญญาที่ประทานแก่ดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์
ทรงตรัสไว้แล้วและลงพระหัตถ์ทำให้สำเร็จ ดังที่เห็นในวันนี้
16 บัดนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ขอทรงรักษาพระสัญญาที่ประทานแก่ดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
จะมีลูกหลานของเจ้านั่งบนบัลลังก์อิสราเอลต่อหน้าเราเสมอ
หากบุตรหลานของเจ้าระมัดระวังการดำเนินชีวิตของตน และทำตามกฎหมายของเรา
เช่นเดียวกับที่เจ้าใช้ชีวิตต่อหน้าเรา
17 ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ขอให้พระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เป็นจริง
18 แต่พระเจ้าจะประทับกับมนุษย์บนแผ่นดินจริงหรือ
แม้สวรรค์และสวรรค์ชั้นสูงสุดยังรองรับพระองค์ไม่ได้
พระวิหารที่ข้าพระองค์สร้างนี้ยิ่งรองรับพระองค์ไม่ได้
19 ถึงอย่างนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพระองค์
ขอทรงใส่พระทัยคำอธิษฐานและคำวิงวอนของผู้รับใช้
ขอทรงฟังเสียงร้องและคำอธิษฐานที่ข้าพระองค์ทูลต่อพระพักตร์
20 ขอทรงทอดพระเนตรพระวิหารนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน
สถานที่ซึ่งพระองค์ตรัสว่าจะให้พระนามของพระองค์ประทับอยู่
และขอทรงฟังเมื่อข้าพระองค์อธิษฐานหันมาทางสถานที่นี้
21 เมื่อข้าพระองค์กับชาวอิสราเอลประชาชนของพระองค์อธิษฐานหันมาทางนี้
ขอทรงฟังคำวิงวอนของพวกเรา โปรดสดับจากสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์
และเมื่อทรงได้ยินแล้ว ขอทรงอภัย
22 ถ้ามีคนทำผิดต่อเพื่อนบ้าน และถูกสั่งให้สาบานเพื่อพิสูจน์เรื่องนั้น
แล้วเขามาสาบานต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระวิหารนี้
23 ขอทรงสดับจากสวรรค์และทรงพิพากษาผู้รับใช้ของพระองค์
ให้คนผิดได้รับผลจากการกระทำของตน
และให้คนชอบธรรมได้รับสิ่งที่สมควรตามความชอบธรรมของตน
24 ถ้าชาวอิสราเอลประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้ศัตรูเพราะทำบาปต่อพระองค์
แล้วพวกเขากลับมาหาพระองค์ ยอมรับพระนามของพระองค์
อธิษฐานและวิงวอนต่อพระพักตร์ในพระวิหารนี้
25 ขอทรงสดับจากสวรรค์ อภัยบาปของชาวอิสราเอลประชาชนของพระองค์
และนำพวกเขากลับสู่แผ่นดินที่ประทานแก่พวกเขาและบรรพบุรุษ

---

* **6:13 6:13** หนึ่งศอกวัดจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนคน ยาวประมาณ 46 เซนติเมตร หรือ 18 นิ้ว

26 เมื่อฟ้าไม่เปิดให้ฝนตกเพราะพวกเขาทำบาปต่อพระองค์
หากพวกเขาอธิษฐานหันมาทางสถานที่นี้ ยอมรับพระนามของพระองค์
และหันจากบาปเมื่อพระองค์ทรงลงโทษ
27 ขอทรงสดับจากสวรรค์ อภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ คือชาวอิสราเอลประชาชนของพระองค์
ขอทรงสอนทางที่ดีให้พวกเขาดำเนิน
และประทานฝนลงบนแผ่นดินที่พระองค์ประทานเป็นมรดกแก่ประชาชนของพระองค์
28 หากเกิดการกันดารอาหาร โรคระบาด พืชเหี่ยวเฉาหรือขึ้นรา
ฝูงตั๊กแตนหรือหนอนกัดกินพืชในแผ่นดิน หากศัตรูมาล้อมเมืองใดของพวกเขา
หรือมีภัยพิบัติหรือโรคภัยอย่างอื่น
29 ไม่ว่าใครคนหนึ่งหรือชาวอิสราเอลประชาชนทั้งหมดจะอธิษฐานวิงวอน
เมื่อแต่ละคนรู้ถึงภัยและความทุกข์ของตนแล้วกางมือหันมาทางพระวิหารนี้
30 ขอทรงสดับจากสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์
อภัยและตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา เพราะพระองค์ทรงรู้ใจเขา
มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ทรงรู้ใจมนุษย์ทุกคน
31 เพื่อพวกเขาจะยำเกรงพระองค์และดำเนินตามทางของพระองค์ตลอดชีวิตที่อาศัยอยู่ในแผ่นดิน
ซึ่งพระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของเรา
32 เมื่อชาวต่างชาติที่ไม่ใช่ประชาชนอิสราเอลของพระองค์เดินทางมาจากแดนไกลเพราะพระนาม
อันยิ่งใหญ่ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์
แล้วอธิษฐานหันมาทางพระวิหารนี้
33 ขอทรงสดับจากสวรรค์อันเป็นที่ประทับ และทรงทำตามทุกสิ่งที่ชาวต่างชาติผู้นั้นทูลขอ
เพื่อชนชาติทั้งปวงบนแผ่นดินจะรู้จักพระนามและยำเกรงพระองค์เหมือนชาวอิสราเอลประชาชนของ
พระองค์ ทั้งจะรู้ว่าพระวิหารที่ข้าพระองค์สร้างนี้เป็นที่เรียกขานด้วยพระนามของพระองค์
34 หากประชาชนของพระองค์ออกไปรบกับศัตรูตามทางที่พระองค์ทรงส่งพวกเขาไป
และอธิษฐานต่อพระองค์โดยหันหน้ามาทางเมืองที่พระองค์ทรงเลือก
และพระวิหารที่ข้าพระองค์สร้างเพื่อพระนามของพระองค์
35 ขอทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนจากสวรรค์ และช่วยให้พวกเขาได้รับความเป็นธรรม
36 หากพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีใครไม่ทำบาป
และพระองค์ทรงกริ้วจนมอบพวกเขาแก่ศัตรู ซึ่งกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลยในแดนใกล้หรือไกล
37 ถ้าพวกเขาได้สติในดินแดนที่ถูกกวาดต้อนไป กลับใจและวิงวอนต่อพระองค์ที่นั่นว่า
พวกเราทำบาป ทำสิ่งผิด และประพฤติชั่ว
38 ถ้าพวกเขากลับมาหาพระองค์ด้วยสุดใจสุดจิตในดินแดนที่ตกเป็นเชลย
และอธิษฐานหันมาทางแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษ ทางเมืองที่พระองค์ทรงเลือก
และทางพระวิหารที่ข้าพระองค์สร้างเพื่อพระนามของพระองค์
39 ขอทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนจากสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์
ขอทรงให้พวกเขาได้รับความเป็นธรรม และอภัยบาปของประชาชนของพระองค์
40 บัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอวิงวอน
ขอทรงทอดพระเนตรและสดับคำอธิษฐานที่ทูลจากสถานที่นี้
41 ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นมายังที่ประทับอันเป็นที่พักของพระองค์
พร้อมหีบที่แสดงถึงพระฤทธานุภาพของพระองค์ ขอให้ความรอดพ้นห่มคลุมปุโรหิตของพระองค์
และให้ผู้ที่เป็นของพระองค์ชื่นชมในความดี

42 ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์พระเจ้า ขออย่าทรงปฏิเสธผู้ที่พระองค์เจิมไว้
ขอทรงระลึกถึงความรักมั่นคงที่ทรงมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

7

1 เมื่อโซโลมอนอธิษฐานเสร็จ ไฟตกลงมาจากฟ้าเผาเครื่องบูชาเผาทั้งตัวกับเครื่องบูชาอื่น ๆ
และพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระวิหาร
2 ปุโรหิตเข้าไปในพระวิหารของพระยาห์เวห์ไม่ได้ เพราะพระสิริของพระยาห์เวห์เต็มพระวิหาร
3 ชาวอิสราเอลทั้งหมดเห็นไฟลงมาและเห็นพระสิริของพระยาห์เวห์เหนือพระวิหาร
จึงหมอบกราบหน้าจดพื้นบนลานหิน นมัสการและขอบพระคุณพระยาห์เวห์ว่า
พระองค์ทรงดี
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
4 แล้วกษัตริย์กับประชาชนทั้งหมดถวายเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์
5 กษัตริย์โซโลมอนถวายโค 22,000 ตัวและแกะ 120,000 ตัวเป็นเครื่องบูชา
เขากับประชาชนทั้งหมดจึงทำพิธีถวายพระวิหารของพระเจ้า
6 ปุโรหิตยืนประจำหน้าที่
ส่วนชาวเลวีถือเครื่องดนตรีที่กษัตริย์ดาวิดทำไว้สำหรับขอบพระคุณพระยาห์เวห์
เมื่อดาวิดให้พวกเขานำการสรรเสริญว่า ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
ปุโรหิตเป่าแตรอยู่ข้างหน้าพวกเขา และชาวอิสราเอลทั้งหมดยืนอยู่
7 โซโลมอนแยกพื้นที่กลางลานหน้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ให้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
เพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและไขมันของเครื่องบูชาเพื่อสันติที่นั่น
เพราะแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่เขาสร้างไว้รองรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชาธัญพืช
และไขมันทั้งหมดไม่พอ
8 โซโลมอนกับชาวอิสราเอลทั้งหมดฉลองเทศกาล 7 วัน
มีผู้คนมาร่วมกันมากมายตั้งแต่ทางเข้าสู่ฮามัทจนถึงลำธารอียิปต์
9 วันที่ 8 พวกเขาจัดพิธีชุมนุมอย่างเคร่งขรึม ก่อนหน้านั้นพวกเขาฉลองการถวายแท่นบูชา 7
วันและเทศกาลอีก 7 วัน
10 วันที่ 23 เดือนที่ 7 โซโลมอนให้ประชาชนกลับบ้านของตน
ต่างชื่นชมยินดีเพราะพระยาห์เวห์ทรงดีต่อดาวิด โซโลมอน และชาวอิสราเอลประชาชนของพระองค์
11 โซโลมอนสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์และวังของกษัตริย์จนเสร็จ
เขาทำทุกสิ่งที่ตั้งใจไว้สำหรับพระวิหารและวังของตนสำเร็จ
12 คืนนั้นพระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่โซโลมอนและตรัสว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า
และเลือกสถานที่นี้เป็นพระวิหารสำหรับถวายเครื่องบูชาแก่เรา
13 ถ้าเราทำให้ฟ้าแล้งไม่มีฝนตก หรือสั่งตั๊กแตนมากัดกินแผ่นดิน
หรือส่งโรคระบาดมาในหมู่ประชาชนของเรา
14 หากประชาชนของเราที่ได้ชื่อว่าเป็นคนของเรา ถ่อมตน อธิษฐาน มุ่งมาหาเรา และหันจากทางชั่ว
เราจะสดับจากสวรรค์ อภัยบาป และฟื้นฟูแผ่นดินของพวกเขา
15 บัดนี้เราจะทอดตามองและเงี่ยหูฟังคำอธิษฐานที่ทูลจากสถานที่นี้
16 เราเลือกและแยกพระวิหารนี้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แล้ว เพื่อพระนามของเราจะอยู่ที่นี่ตลอดไป
เราจะเฝ้ามองและใส่ใจสถานที่นี้เสมอ
17 ส่วนเจ้า หากใช้ชีวิตต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้า ทำตามทุกสิ่งที่เราสั่ง
และรักษาข้อกำหนดกับกฎหมายของเรา

18 เราจะตั้งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเจ้าให้มั่นคง
ตามพันธสัญญาที่เราทำกับดาวิดบิดาของเจ้าว่า “จะมีลูกหลานของเจ้าปกครองอิสราเอลอยู่เสมอ”
19 แต่ถ้าพวกเจ้าหันหลังให้เรา ทอดทิ้งข้อกำหนดและคำสั่งที่เราวางไว้
แล้วไปรับใช้และนมัสการเทพเจ้าอื่น
20 เราจะถอนรากถอนโคนพวกเขาจากแผ่นดินที่เราประทานให้
ส่วนพระวิหารที่เราแยกไว้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อพระนามของเรา เราจะขับให้พ้นสายตาเรา
และทำให้ชนชาติทั้งปวงยกมาเปรียบเปรยและเยาะเย้ย
21 พระวิหารที่สูงตระหง่านนี้จะทำให้ทุกคนที่ผ่านไปมาตกตะลึงและถามว่า
“เหตุใดพระยาห์เวห์จึงทรงทำกับแผ่นดินและพระวิหารนี้เช่นนี้”
22 ผู้คนจะตอบว่า “เพราะพวกเขาทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
ผู้ทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ แล้วไปยึดถือเทพเจ้าอื่น นมัสการและรับใช้เทพเจ้าเหล่านั้น
พระองค์จึงทรงนำภัยร้ายทั้งหมดนี้มาสู่พวกเขา” ”

8

1 เมื่อครบ 20 ปีที่โซโลมอนใช้สร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์และวังของตน
2 เขาสร้างเมืองต่าง ๆ ที่ฮูรามมอบให้ แล้วให้ชาวอิสราเอลไปตั้งถิ่นฐานในเมืองเหล่านั้น
3 โซโลมอนยกไปยังฮามัทโศบาห์และมีชัยเหนือเมืองนั้น
4 เขาสร้างเมืองทัดโมร์ในถิ่นทุรกันดาร และสร้างเมืองเก็บเสบียงทั้งหมดในเขตฮามัท
5 เขาสร้างเบธโฮโรนบนและเบธโฮโรนล่างให้เป็นเมืองป้อมปราการ มีกำแพง ประตู
และคานขวางประตู
6 ทั้งยังสร้างบาอาลัท เมืองเก็บเสบียงทั้งหมด เมืองสำหรับรถรบและทหารม้า
ตลอดจนสิ่งอื่นใดที่โซโลมอนปรารถนาจะสร้างตามความพอใจของตนในเยรูซาเล็ม เลบานอน
และทั่วดินแดนที่เขาปกครอง
7 ยังมีชาวฮิตไทต์ อาโมไรต์ เปริสซี ฮีไวต์ และเยบุสเหลืออยู่ คนเหล่านี้ไม่ใช่ชาวอิสราเอล
8 ลูกหลานของพวกเขาที่ยังอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งชาวอิสราเอลไม่ได้กำจัดให้หมด
โซโลมอนเกณฑ์มาเป็นแรงงานบังคับ และยังเป็นเช่นนั้นจนถึงทุกวันนี้
9 ส่วนชาวอิสราเอล โซโลมอนไม่เกณฑ์พวกเขาเป็นแรงงานรับใช้ แต่ให้เป็นทหาร ผู้บังคับบัญชา
และผู้ควบคุมรถรบกับทหารม้า
10 โซโลมอนมีเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้า 250 คนคุมประชาชน
11 โซโลมอนพาบุตรสาวฟาโรห์ออกจากนครดาวิดไปอยู่ในวังที่เขาสร้างให้นาง เขากล่าวว่า
“ภรรยาของข้าจะไม่อยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล
เพราะสถานที่ที่หีบของพระยาห์เวห์เคยเข้าไปนั้นศักดิ์สิทธิ์”
12 โซโลมอนถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์บนแท่นบูชาของพระองค์ที่เขาสร้างไว้หน้ามุข
พระวิหาร
13 เขาถวายตามหน้าที่ประจำวันและตามที่โมเสสสั่งไว้ ทั้งในวันสะบาโต วันขึ้นเดือนใหม่
และเทศกาลที่กำหนดปีละ 3 ครั้ง คือเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง*
14 เขาจัดหมวดปุโรหิตให้ปฏิบัติหน้าที่
และจัดชาวเลวีให้สรรเสริญพระเจ้าและช่วยงานปุโรหิตตามหน้าที่ประจำวัน
ทั้งจัดคนเฝ้าประตูเป็นหมวดตามประตูต่าง ๆ
โดยทำตามระเบียบที่ดาวิดบิดาของเขาผู้เป็นคนของพระเจ้าได้วางไว้

* **8:13 8:13** หรือ “เทศกาลกระโจม” (สุคโคท”

15 พวกเขาไม่เบี่ยงเบนจากคำสั่งของกษัตริย์ที่ให้แก่ปุโรหิตและชาวเลวี
ไม่ว่าเรื่องงานใดหรือเรื่องคลังสมบัติ
16 งานทุกอย่างของโซโลมอนดำเนินครบถ้วนตั้งแต่วันที่วางฐานรากพระวิหารของพระยาห์เวห์จน
สร้างเสร็จ พระวิหารจึงสำเร็จสมบูรณ์
17 ต่อมาโซโลมอนไปยังเอซีโอนเกเบอร์และเอโลท เมืองชายทะเลในแผ่นดินเอโดม
18 ฮูรามส่งเรือพร้อมคนที่ชำนาญการเดินเรือมาให้โซโลมอน
พวกเขาเดินทางกับคนของโซโลมอนไปยังโอฟีร์ แล้วนำทองคำ 450 ตะลันต์†
จากที่นั่นมาถวายกษัตริย์โซโลมอน

9

1 เมื่อราชินีแห่งเชบาได้ยินชื่อเสียงของโซโลมอน
นางเดินทางไปเยรูซาเล็มเพื่อทดสอบเขาด้วยคำถามยาก ๆ
มีขบวนผู้ติดตามมากมายพร้อมอูฐบรรทุกเครื่องเทศ ทองคำจำนวนมาก และอัญมณี
เมื่อเข้าเฝ้าโซโลมอน นางก็สนทนากับเขาทุกเรื่องที่อยู่ในใจ
2 โซโลมอนตอบได้ทุกข้อ ไม่มีเรื่องใดที่ยากจนเขาอธิบายให้นางฟังไม่ได้
3 ราชินีแห่งเชบาได้เห็นสติปัญญาของโซโลมอนและวังที่เขาสร้าง
4 ได้เห็นอาหารบนโต๊ะ การจัดที่นั่งของข้าราชการ
คนรับใช้ที่คอยปรนนิบัติและเครื่องแต่งกายของพวกเขา
มหาดเล็กผู้ถวายเครื่องดื่มและเครื่องแต่งกายของพวกเขา
รวมถึงทางขึ้นที่โซโลมอนใช้ไปยังพระวิหารของพระยาห์เวห์ นางถึงกับหมดคำพูด*
5 นางทูลกษัตริย์ว่า “ข่าวเรื่องพระราชกิจและสติปัญญาของฝ่าพระบาทที่ข้าพเจ้าได้ยินในแผ่นดิน
ของตนนั้นเป็นความจริง
6 แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อจนได้มาเห็นกับตา
สิ่งที่ผู้คนเล่าถึงความยิ่งใหญ่แห่งสติปัญญาของฝ่าพระบาทยังไม่ถึงครึ่งของความจริง
ฝ่าพระบาททรงยิ่งใหญ่กว่าเสียงเล่าลือมาก
7 คนของฝ่าพระบาทช่างมีความสุข ข้าราชการที่ได้ยืนต่อหน้าฝ่าพระบาทและฟังถ้อยคำอันเปี่ยม
ด้วยปัญญาของฝ่าพระบาทอยู่เสมอก็มีความสุข
8 ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาททรงเป็นที่สรรเสริญ
พระองค์ทรงพอพระทัยในฝ่าพระบาทและตั้งฝ่าพระบาทให้นั่งบนบัลลังก์ของพระองค์
เป็นกษัตริย์เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาท
เพราะพระเจ้าของฝ่าพระบาททรงรักอิสราเอลและทรงประสงค์ให้อิสราเอลมั่นคงตลอดไป
พระองค์จึงตั้งฝ่าพระบาทปกครองพวกเขาเพื่อให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม”
9 ราชินีถวายทองคำ 120 ตะลันต์† เครื่องเทศจำนวนมาก และอัญมณีแก่กษัตริย์
ไม่เคยมีใครนำเครื่องเทศมากมายเช่นที่ราชินีแห่งเชบาถวายโซโลมอนมาก่อน
10 คนของฮูรามกับคนของโซโลมอนซึ่งนำทองคำจากโอฟีร์ ยังนำไม้อัลกัม‡ และอัญมณีมาด้วย
11 กษัตริย์ใช้ไม้อัลกัมทำทางเดินยกระดับสำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์และวังของกษัตริย์
ทั้งทำพิณและเครื่องสายสำหรับนักร้อง ไม่เคยมีใครเห็นของเช่นนี้ในแผ่นดินยูดาห์มาก่อน
12 กษัตริย์โซโลมอนประทานทุกสิ่งที่ราชินีแห่งเชบาปรารถนาและทูลขอ
มากกว่าสิ่งที่นางนำมาถวายกษัตริย์ จากนั้นนางกับผู้ติดตามกลับแผ่นดินของตน

---

† **8:18 8:18** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 450 ตะลันต์หนักประมาณ 13.5 เมตริกตัน * **9:4 9:4** หรือ “นางถึงกับลืมหายใจ” † **9:9 9:9** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 120 ตะลันต์หนักประมาณ 3.6 เมตริกตัน ‡ **9:10 9:10** อาจเป็นไม้จันทน์จากอินเดีย ซึ่งมีลายไม้สวย กลิ่นหอม และเหมาะสำหรับงานไม้

13 ในหนึ่งปีโซโลมอนได้รับทองคำหนัก 666 ตะลันต์§
14 ยังไม่นับทองคำที่พ่อค้าและผู้ค้าขายนำมา
กษัตริย์อาหรับทุกองค์และผู้ปกครองหัวเมืองต่างนำทองคำกับเงินมาถวายโซโลมอน
15 กษัตริย์โซโลมอนทำโล่ขนาดใหญ่จากทองคำตีแผ่ 200 อัน แต่ละอันใช้ทองคำ 600 เชเขล*
16 เขาทำโล่อีก 300 อันจากทองคำตีแผ่ อันละ 300 เชเขล† แล้วนำไปเก็บในวังป่าเลบานอน
17 กษัตริย์ยังทำบัลลังก์งาช้างขนาดใหญ่หุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์
18 บัลลังก์มีบันได 6 ขั้น มีแท่นรองพระบาททองคำติดกับบัลลังก์ มีที่เท้าแขนทั้งสองข้าง
และรูปสิงโต 2 ตัวยืนข้างที่เท้าแขน
19 บนบันได 6 ขั้นยังมีรูปสิงโตอีก 12 ตัว ยืนขนาบสองข้าง ไม่มีราชอาณาจักรใดทำบัลลังก์เช่นนี้
20 ภาชนะสำหรับดื่มของกษัตริย์โซโลมอนทั้งหมดทำด้วยทองคำ
เครื่องใช้ทุกชิ้นในวังป่าเลบานอนก็ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ในสมัยของโซโลมอนเงินไม่นับว่ามีค่าเลย
21 กษัตริย์มีเรือที่เดินทางไปทารชิชพร้อมคนของฮูราม ทุก 3 ปีเรือจากทารชิชกลับมาพร้อมทองคำ
เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง
22 กษัตริย์โซโลมอนมั่งคั่งและมีสติปัญญาเหนือกษัตริย์ทุกองค์บนแผ่นดิน
23 กษัตริย์ทั่วแผ่นดินต่างมาเข้าเฝ้าโซโลมอนเพื่อฟังสติปัญญาที่พระเจ้าประทานไว้ในใจเขา
24 แต่ละองค์นำของบรรณาการมาทุกปี ได้แก่ ภาชนะเงิน ภาชนะทองคำ เสื้อผ้า เครื่องเกราะ
เครื่องเทศ ม้า และล่อ
25 โซโลมอนมีโรงเก็บรถรบและคอกม้ารวม 4,000 แห่ง และมีทหารม้า 12,000
คนประจำตามเมืองที่เก็บรถรบและอยู่กับกษัตริย์ในเยรูซาเล็ม
26 เขาปกครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่แม่น้ำใหญ่ไปจนถึงแผ่นดินชาวฟีลิสเตียและชายแดน
อียิปต์
27 กษัตริย์ทำให้เงินในเยรูซาเล็มมีมากจนแทบไม่ต่างจากก้อนหิน และไม้ซีดาร์ก็มีมากพอ ๆ
กับต้นมะเดื่อป่าในที่ราบต่ำ
28 มีผู้นำม้าจากอียิปต์และทุกแผ่นดินมาให้โซโลมอน
29 ส่วนเรื่องอื่น ๆ ของโซโลมอนตั้งแต่ต้นจนจบ มีบันทึกอยู่ในประวัติของนาธันผู้เผยพระวจนะ
ในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวชิโลห์ และในนิมิตของอิดโดผู้หยั่งรู้เกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรเนบัท
มิใช่หรือ
30 โซโลมอนครองราชย์เหนือชาวอิสราเอลทั้งหมดที่เยรูซาเล็ม 40 ปี
31 แล้วโซโลมอนสิ้นชีวิตและถูกฝังในนครดาวิดบิดาของเขา เรโหโบอัมบุตรชายขึ้นครองราชย์แทน

10

1 เรโหโบอัมไปเมืองเชเคม เพราะชาวอิสราเอลทั้งหมดมาที่นั่นเพื่อแต่งตั้งเขาเป็นกษัตริย์
2 เยโรโบอัมบุตรเนบัทได้ยินข่าว ขณะนั้นเขาอยู่ในอียิปต์หลังจากหนีกษัตริย์โซโลมอนไป
เขาจึงกลับจากอียิปต์
3 มีคนไปเรียกเยโรโบอัมมา เขากับชาวอิสราเอลทั้งหมดเข้าเฝ้าเรโหโบอัมและทูลว่า
4 “บิดาของฝ่าพระบาทให้พวกข้าพระบาทแบกภาระหนัก
ขอทรงลดงานรับใช้ที่ยากลำบากและภาระหนักที่พระบิดาวางไว้บนพวกข้าพระบาท
แล้วพวกข้าพระบาทจะรับใช้ฝ่าพระบาท”
5 เรโหโบอัมตอบว่า “อีก 3 วันกลับมาหาเรา”
แล้วประชาชนก็จากไป

§ **9:13 9:13** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 666 ตะลันต์หนักประมาณ 20 เมตริกตัน
* **9:15 9:15** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือ 0.32 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 600 เชเขลหนักประมาณ 6 กิโลกรัม หรือ 192 ทรอยออนซ์
† **9:16 9:16** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือ 0.32 ทรอยออนซ์ ดังนั้น 300 เชเขลหนักประมาณ 3 กิโลกรัม หรือ 96 ทรอยออนซ์

6 กษัตริย์เรโหโบอัมปรึกษาผู้อาวุโสที่เคยรับใช้โซโลมอนบิดาของเขาขณะยังมีชีวิตว่า
“ท่านเห็นว่าเราควรตอบประชาชนเหล่านี้อย่างไร”
7 พวกเขาทูลว่า “หากฝ่าพระบาททรงเมตตาประชาชนเหล่านี้ ทำให้พวกเขาพอใจ
และตรัสกับพวกเขาด้วยถ้อยคำอ่อนโยน พวกเขาจะรับใช้ฝ่าพระบาทตลอดไป”
8 แต่เรโหโบอัมไม่ฟังคำแนะนำของผู้อาวุโส กลับไปปรึกษาชายหนุ่มที่เติบโตมากับเขาและรับใช้เขา
9 เขาถามว่า “พวกเจ้าจะแนะนำให้เราตอบประชาชนอย่างไร
พวกเขาขอให้เราลดภาระที่บิดาวางไว้บนพวกเขา”
10 ชายหนุ่มเหล่านั้นตอบว่า “ประชาชนบอกฝ่าพระบาทว่า “บิดาของท่านให้พวกเราแบกภาระหนัก
ขอท่านลดภาระนั้น” ขอฝ่าพระบาทตรัสตอบพวกเขาว่า “นิ้วก้อยของข้ายังหนากว่าเอวของบิดา
11 บิดาข้าให้พวกเจ้าแบกภาระหนัก ข้าจะเพิ่มให้หนักขึ้นอีก บิดาข้าลงโทษพวกเจ้าด้วยแส้
ส่วนข้าจะลงโทษด้วยแส้แมงป่อง” ”
12 ครบ 3 วัน เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งหมดกลับมาหาเรโหโบอัมตามที่กษัตริย์นัดไว้
13 กษัตริย์ตอบพวกเขาอย่างแข็งกร้าว ไม่ฟังคำแนะนำของผู้อาวุโส
14 แต่ทำตามคำแนะนำของชายหนุ่มว่า “บิดาข้าให้พวกเจ้าแบกภาระหนัก ข้าจะเพิ่มให้หนักขึ้น
บิดาข้าลงโทษด้วยแส้ ส่วนข้าจะลงโทษด้วยแส้แมงป่อง”
15 กษัตริย์จึงไม่ฟังประชาชน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นโดยพระเจ้าทรงจัดให้เป็นไป
เพื่อพระยาห์เวห์จะทรงทำตามพระดำรัสที่ตรัสผ่านอาหิยาห์ชาวชิโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรเนบัท
16 เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากษัตริย์ไม่ฟัง จึงตอบว่า “เรามีส่วนอะไรกับดาวิด
เราไม่มีมรดกในวงศ์บุตรเจสซี” ชาวอิสราเอลเอ๋ย ต่างคนต่างกลับบ้านเถิด”
ส่วนดาวิดก็จงดูแลวงศ์วานของตนเอง”” แล้วชาวอิสราเอลทั้งหมดก็กลับบ้าน
17 แต่เรโหโบอัมยังปกครองชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ตามเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์
18 กษัตริย์เรโหโบอัมส่งฮาโดรัมผู้คุมแรงงานบังคับไป ชาวอิสราเอลเอาหินขว้างเขาจนตาย
เรโหโบอัมรีบขึ้นรถรบหนีไปเยรูซาเล็ม
19 อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ดาวิดมาจนถึงทุกวันนี้

11

1 เมื่อเรโหโบอัมกลับถึงเยรูซาเล็ม เขาเรียกระดมนักรบชั้นดีจากยูดาห์และเบนยามิน 180,000 คน
เพื่อทำสงครามกับอิสราเอลและนำราชอาณาจักรกลับมาอยู่ใต้อำนาจตน
2 แต่พระยาห์เวห์ตรัสแก่เชมายาห์คนของพระเจ้าว่า
3 “จงบอกเรโหโบอัมบุตรโซโลมอน กษัตริย์แห่งยูดาห์
และชาวอิสราเอลทั้งหมดในยูดาห์กับเบนยามินว่า
4 “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ พวกเจ้าอย่าขึ้นไปรบกับพี่น้องของตน จงกลับบ้านกันเถิด
เพราะเรื่องนี้เกิดจากเรา” ” พวกเขาเชื่อฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
จึงกลับไปโดยไม่รบกับเยโรโบอัม
5 เรโหโบอัมอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มและสร้างเมืองป้องกันในยูดาห์
6 เขาสร้างเบธเลเฮม เอตาม เทโคอา
7 เบธศูร์ โสโค อาดุลลัม
8 กัท มาเรชาห์ ศิฟ
9 อาโดราอิม ลาคีช อาเซคาห์
10 โศราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน เมืองเหล่านี้เป็นเมืองป้อมปราการในยูดาห์และเบนยามิน
11 เขาเสริมกำลังป้อมปราการเหล่านั้น ตั้งผู้บังคับบัญชาประจำเมือง และสะสมอาหาร น้ำมัน
และเหล้าองุ่น
12 ทุกเมืองมีโล่และหอก เขาทำให้เมืองเหล่านี้แข็งแกร่งมาก ยูดาห์กับเบนยามินจึงอยู่ใต้อำนาจเขา

13 ปุโรหิตกับชาวเลวีจากทั่วอิสราเอลต่างเข้ามาอยู่ฝ่ายเรโหโบอัม
14 ชาวเลวีละทิ้งทุ่งเลี้ยงสัตว์และทรัพย์สินของตน แล้วไปยูดาห์กับเยรูซาเล็ม
เพราะเยโรโบอัมกับบุตรชายปลดพวกเขาจากหน้าที่ปุโรหิตที่รับใช้พระยาห์เวห์
15 เยโรโบอัมแต่งตั้งปุโรหิตขึ้นเองให้ประจำสถานบูชาบนที่สูง
และรับใช้รูปแพะตัวผู้กับรูปวัวที่เขาสร้างขึ้น
16 คนจากทุกเผ่าของอิสราเอลที่ตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ตามชาวเลวีมา
เยรูซาเล็ม เพื่อถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
17 พวกเขาทำให้ราชอาณาจักรยูดาห์มั่นคง และเสริมกำลังเรโหโบอัมบุตรโซโลมอนอยู่ 3 ปี
เพราะตลอด 3 ปีนั้นพวกเขาดำเนินตามทางของดาวิดและโซโลมอน
18 เรโหโบอัมแต่งงานกับมาหะลัท นางเป็นบุตรสาวของเยรีโมทกับอาบีฮาอิล
เยรีโมทเป็นบุตรชายของดาวิด ส่วนอาบีฮาอิลเป็นบุตรสาวของเอลีอับบุตรชายของเจสซี
19 มาหะลัทมีบุตรชายกับเขาคือเยอูช เชมาริยาห์ และศาฮัม
20 ต่อมาเขาแต่งงานกับมาอาคาห์ หลานสาวของอับซาโลม นางมีบุตรกับเขาคืออาบียาห์ อัททัย ศีศา
และเชโลมิท
21 เรโหโบอัมรักมาอาคาห์หลานสาวของอับซาโลมมากกว่าภรรยาและภรรยาน้อยทั้งหมด
เขามีภรรยา 18 คน ภรรยาน้อย 60 คน บุตรชาย 28 คน และบุตรสาว 60 คน
22 เรโหโบอัมตั้งอาบียาห์บุตรชายของมาอาคาห์ให้เป็นผู้นำเหนือพี่น้อง
เพราะเขาตั้งใจให้อาบียาห์ขึ้นครองราชย์
23 เขาจัดการอย่างรอบคอบ โดยกระจายบุตรชายบางคนไปทั่วดินแดนยูดาห์กับเบนยามิน
ตามเมืองป้อมปราการทุกแห่ง จัดเสบียงให้มากมาย และหาภรรยาหลายคนให้พวกเขา

12

1 เมื่ออำนาจของเรโหโบอัมมั่นคงแล้ว เขาทอดทิ้งกฎหมายของพระยาห์เวห์
และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ทำตาม
2 ในปีที่ 5 แห่งรัชกาลเรโหโบอัม ชิชักกษัตริย์อียิปต์ยกทัพมาโจมตีเยรูซาเล็ม
เพราะพวกเขาทำผิดต่อพระยาห์เวห์
3 เขามีรถรบ 1,200 คัน ทหารม้า 60,000 คน และคนอีกนับไม่ถ้วนจากอียิปต์ ทั้งชาวลูบิม ชาวสุคคี
และชาวเอธิโอเปีย
4 เขายึดเมืองป้อมปราการของยูดาห์ แล้วมาถึงเยรูซาเล็ม
5 เชมายาห์ผู้เผยพระวจนะมาเฝ้าเรโหโบอัมกับผู้นำยูดาห์ที่มารวมตัวกันในเยรูซาเล็มเพราะชิชัก
แล้วกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘พวกเจ้าทอดทิ้งเรา เราจึงปล่อยให้ชิชักมีอำนาจเหนือพวกเจ้า’ ”
6 ผู้นำอิสราเอลกับกษัตริย์จึงถ่อมตนและยอมรับว่า “พระยาห์เวห์ทรงเที่ยงธรรม”
7 พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าพวกเขาถ่อมตน จึงตรัสกับเชมายาห์ว่า “พวกเขาถ่อมตนแล้ว
เราจะไม่ทำลายพวกเขา แต่เราจะช่วยให้พวกเขารอดพ้นได้บ้าง
และจะไม่ใช้ชิชักระบายความโกรธของเราต่อเยรูซาเล็ม
8 ถึงอย่างนั้น พวกเขาจะต้องรับใช้เขา
เพื่อพวกเขาจะได้รู้จักทั้งการรับใช้เราและการรับใช้อาณาจักรต่างแดน”
9 ชิชักกษัตริย์อียิปต์ยกทัพมาเยรูซาเล็ม
เอาทรัพย์สินในพระวิหารของพระยาห์เวห์และวังของกษัตริย์ไปจนหมด
ทั้งยังเอาโล่ทองคำที่โซโลมอนทำไว้ไปด้วย
10 กษัตริย์เรโหโบอัมทำโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทน
แล้วมอบให้ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาการณ์ที่เฝ้าประตูวัง

11 ทุกครั้งที่กษัตริย์เสด็จเข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ ทหารรักษาการณ์จะมาถือโล่
แล้วนำกลับไปเก็บในห้องของตน
12 เมื่อเรโหโบอัมถ่อมตน พระพิโรธของพระยาห์เวห์ก็หันไปจากเขา
พระองค์จึงไม่ทรงทำลายเขาจนสิ้น อีกทั้งยังมีสิ่งดีบางอย่างในยูดาห์
13 กษัตริย์เรโหโบอัมตั้งมั่นและครองราชย์ในเยรูซาเล็ม เขาขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 41 ปี
และครองราชย์ 17 ปีในเยรูซาเล็ม
เมืองที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกจากทุกเผ่าของอิสราเอลให้เป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์
มารดาของเขาชื่อนาอามาห์ เป็นชาวอัมโมน
14 เขาทำสิ่งชั่วร้าย เพราะไม่ได้ตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์
15 เรื่องราวของเรโหโบอัมตั้งแต่ต้นจนจบมีบันทึกไว้ในประวัติของเชมายาห์ผู้เผยพระวจนะและอิด
โดผู้หยั่งรู้ ซึ่งอยู่ในบันทึกลำดับวงศ์ตระกูล มิใช่หรือ เรโหโบอัมกับเยโรโบอัมทำสงครามกันอยู่เสมอ
16 เรโหโบอัมสิ้นชีวิตและถูกฝังในนครดาวิด อาบียาห์บุตรชายขึ้นครองราชย์แทน

13

1 ในปีที่ 18 แห่งรัชกาลเยโรโบอัม อาบียาห์ขึ้นครองราชย์เหนือยูดาห์
2 เขาครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 3 ปี มารดาของเขาชื่อมีคายาห์ เป็นบุตรสาวของอูรีเอลชาวกิเบอาห์
อาบียาห์กับเยโรโบอัมทำสงครามกัน
3 อาบียาห์ยกนักรบกล้าหาญที่คัดเลือกแล้ว 400,000 คนออกสู้รบ
เยโรโบอัมจัดทัพนักรบกล้าหาญที่คัดเลือกแล้ว 800,000 คนมาประจันหน้า
4 อาบียาห์ยืนบนภูเขาเศมาราอิมในแถบภูเขาของเอฟราอิม แล้วประกาศว่า
"เยโรโบอัมและชาวอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังข้า
5 พวกท่านย่อมรู้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงมอบอาณาจักรอิสราเอลให้ดาวิดและลูก
หลานปกครองตลอดไป ด้วยพันธสัญญาแห่งเกลืออันยั่งยืน
6 แต่เยโรโบอัมบุตรเนบัท ซึ่งเคยรับใช้โซโลมอนบุตรดาวิด ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านาย
7 คนไร้ค่ากลุ่มหนึ่งมาร่วมกับเขา คนชั่วเหล่านี้ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อเรโหโบอัมบุตรโซโลมอน
ขณะที่เรโหโบอัมยังหนุ่มและใจไม่แข็งพอจะต้านทานพวกเขา
8 "บัดนี้พวกท่านคิดจะต่อสู้กับอาณาจักรของพระยาห์เวห์ที่อยู่ในมือของลูกหลานดาวิด
พวกท่านมีคนมากมาย และมีลูกวัวทองคำที่เยโรโบอัมทำให้เป็นเทพเจ้าของพวกท่าน
9 พวกท่านขับปุโรหิตของพระยาห์เวห์ซึ่งเป็นลูกหลานอาโรนกับชาวเลวีออกไป
แล้วตั้งปุโรหิตกันเองตามแบบชนชาติอื่น ใครนำลูกโคตัวผู้หนึ่งตัวกับแกะตัวผู้ 7
ตัวมาทำพิธีรับตำแหน่ง ก็เป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้าได้
10 "ส่วนเรา พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา เรายังไม่ทอดทิ้งพระองค์
ลูกหลานอาโรนทำหน้าที่ปุโรหิตถวายพระยาห์เวห์ และชาวเลวีก็ทำงานของตน
11 ทุกเช้าเย็นพวกเขาถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเผาเครื่องหอมแด่พระยาห์เวห์
จัดขนมปังถวายบนโต๊ะสะอาด และดูแลเชิงตะเกียงทองคำกับตะเกียงให้จุดทุกเย็น
เราทำตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา แต่พวกท่านทอดทิ้งพระองค์
12 พระเจ้าทรงนำทัพเรา ปุโรหิตของพระองค์ถือแตรเตรียมเป่าสัญญาณรบกับพวกท่าน
ชาวอิสราเอลเอ๋ย อย่ารบกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ เพราะพวกท่านจะไม่มีทางชนะ"
13 ระหว่างนั้นเยโรโบอัมส่งทหารไปซุ่มด้านหลังยูดาห์ ขณะที่ทัพหลักของเขาอยู่ด้านหน้า
14 เมื่อชาวยูดาห์หันไปเห็นศัตรูทั้งด้านหน้าและด้านหลัง พวกเขาร้องทูลพระยาห์เวห์
ปุโรหิตก็เป่าแตร

15 นักรบยูดาห์โห่ร้องขึ้น
ขณะนั้นพระเจ้าทรงโจมตีเยโรโบอัมกับชาวอิสราเอลทั้งหมดต่อหน้าอาบียาห์และยูดาห์
16 ชาวอิสราเอลหนีทัพยูดาห์ พระเจ้าทรงมอบพวกเขาให้อยู่ในมือยูดาห์
17 อาบียาห์กับทหารฆ่าชาวอิสราเอลเป็นจำนวนมาก นักรบชั้นดีของอิสราเอลล้มตาย 500,000 คน
18 คราวนั้นชาวอิสราเอลถูกปราบ ชาวยูดาห์มีชัยเพราะพึ่งพาพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
19 อาบียาห์ไล่ตามเยโรโบอัมและยึดเมืองจากเขา ได้แก่ เบธเอล เยชานาห์ และเอโฟรน
พร้อมหมู่บ้านที่ขึ้นกับแต่ละเมือง
20 เยโรโบอัมไม่อาจฟื้นกำลังได้อีกในสมัยอาบียาห์ พระยาห์เวห์ทรงลงทัณฑ์เขาจนเสียชีวิต
21 ส่วนอาบียาห์มีอำนาจยิ่งขึ้น เขามีภรรยา 14 คน บุตรชาย 22 คน และบุตรสาว 16 คน
22 เรื่องอื่น ๆ ของอาบียาห์ ทั้งการดำเนินชีวิตและคำพูด
มีบันทึกไว้ในคำอธิบายของอิดโดผู้เผยพระวจนะ

14

1 อาบียาห์สิ้นชีวิตและถูกฝังในนครดาวิด อาสาบุตรชายขึ้นครองราชย์แทน ในสมัยของอาสา
แผ่นดินสงบอยู่ 10 ปี
2 อาสาทำสิ่งดีและถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา
3 เขารื้อแท่นบูชาเทพเจ้าต่างชาติและสถานบูชาบนที่สูง ทุบเสาหินศักดิ์สิทธิ์ และตัดเสาอาเชราห์
4 เขาสั่งชาวยูดาห์ให้แสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
และทำตามกฎหมายกับพระบัญชาของพระองค์
5 เขารื้อสถานบูชาบนที่สูงและรูปเคารพดวงอาทิตย์ออกจากทุกเมืองของยูดาห์
อาณาจักรของเขาจึงสงบ
6 อาสาสร้างเมืองป้อมปราการในยูดาห์ ขณะนั้นแผ่นดินสงบและไม่มีสงคราม
เพราะพระยาห์เวห์ทรงให้เขาพักจากการศึก
7 เขากล่าวกับชาวยูดาห์ว่า “มาสร้างเมืองเหล่านี้กันเถิด ล้อมด้วยกำแพง มีหอคอย ประตู
และคานขวางประตู แผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
พระองค์จึงประทานความสงบรอบด้าน” พวกเขาลงมือสร้างและเจริญขึ้น
8 อาสามีทหารยูดาห์ 300,000 คนถือโล่เล็กกับหอก และทหารเบนยามิน 280,000 คนถือโล่กับธนู
ทุกคนเป็นนักรบกล้าหาญ
9 เศราห์ชาวเอธิโอเปียยกกองทัพ 1,000,000 คนกับรถรบ 300 คันมาโจมตี ถึงเมืองมาเรชาห์
10 อาสายกทัพออกไปรับ ทั้งสองฝ่ายตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาธาห์ใกล้มาเรชาห์
11 อาสาร้องทูลพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์
ไม่มีใครนอกจากพระองค์ที่จะช่วยผู้อ่อนแอสู้ผู้แข็งแกร่งได้ ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ด้วย
พวกข้าพระองค์พึ่งพาพระองค์และออกสู้คนมากมายเหล่านี้ในพระนามของพระองค์
ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา ขออย่าให้มนุษย์มีชัยเหนือพระองค์”
12 พระยาห์เวห์ทรงโจมตีชาวเอธิโอเปียต่อหน้าอาสาและยูดาห์ พวกเขาจึงหนีไป
13 อาสากับทหารไล่ตามไปจนถึงเกราร์ ชาวเอธิโอเปียล้มตายมากจนไม่อาจตั้งตัวได้
เพราะถูกพระยาห์เวห์กับกองทัพของพระองค์ทำลาย ทหารยูดาห์ยึดทรัพย์สินมาได้มากมาย
14 พวกเขาโจมตีเมืองทั้งหมดรอบเกราร์ เพราะความหวาดกลัวพระยาห์เวห์เข้าครอบงำชาวเมือง
พวกเขาปล้นเมืองเหล่านั้นซึ่งมีทรัพย์สินมาก
15 ยังโจมตีกระโจมของคนเลี้ยงสัตว์ ยึดแกะกับอูฐเป็นจำนวนมาก แล้วกลับเยรูซาเล็ม

15

1 พระวิญญาณของพระเจ้ามาสู่อาซาริยาห์บุตรโอเดด
2 เขาออกไปพบอาสาและกล่าวว่า อาสา รวมทั้งชาวยูดาห์กับเบนยามินทั้งหลาย จงฟัง
พระยาห์เวห์ทรงอยู่กับพวกท่านตราบใดที่พวกท่านอยู่กับพระองค์ หากแสวงหาพระองค์ก็จะพบ
แต่ถ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทอดทิ้งพวกท่าน
3 อิสราเอลอยู่มานานโดยไม่มีพระเจ้าเที่ยงแท้ ไม่มีปุโรหิตสั่งสอน และไม่มีกฎหมาย
4 แต่เมื่อพวกเขาทุกข์ยากและกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล แสวงหาพระองค์
พวกเขาก็พบพระองค์
5 สมัยนั้นผู้คนเดินทางไปไหนมาไหนไม่ปลอดภัย ชาวแผ่นดินทุกแห่งเผชิญความวุ่นวายใหญ่หลวง
6 ชนชาติหนึ่งรบอีกชนชาติ เมืองหนึ่งรบอีกเมือง
เพราะพระเจ้าทรงให้พวกเขาเผชิญภัยพิบัตินานาชนิด
7 แต่พวกท่านจงเข้มแข็ง อย่าหมดกำลังใจ เพราะงานของพวกท่านจะได้รับผลตอบแทน
8 เมื่ออาสาได้ยินคำเหล่านี้และคำพยากรณ์ของโอเดดผู้เผยพระวจนะ เขาก็มีกำลังใจ
จึงกำจัดสิ่งน่ารังเกียจจากดินแดนยูดาห์ เบนยามิน และเมืองที่ยึดมาในแถบภูเขาของเอฟราอิม
แล้วซ่อมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์หน้ามุขพระวิหาร
9 เขาเรียกชาวยูดาห์และเบนยามินมารวมตัวกัน รวมทั้งคนจากเอฟราอิม มนัสเสห์
และสิเมโอนที่อาศัยอยู่กับพวกเขา
คนเหล่านี้จำนวนมากย้ายมาจากอิสราเอลเมื่อเห็นว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของอาสาทรงอยู่กับเขา
10 พวกเขามาประชุมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่ 3 ปีที่ 15 แห่งรัชกาลอาสา
11 วันนั้นพวกเขานำทรัพย์สินที่ยึดมาได้ถวายพระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชา เป็นโค 700 ตัวและแกะ
7,000 ตัว
12 พวกเขาทำพันธสัญญาว่าจะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษด้วยสุดใจสุดจิต
13 และผู้ใดไม่แสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลต้องถูกประหาร ไม่ว่าผู้น้อยหรือผู้ใหญ่
ชายหรือหญิง
14 พวกเขาสาบานต่อพระยาห์เวห์ด้วยเสียงดัง โห่ร้อง เป่าแตรและแตรงอน
15 ชาวยูดาห์ทั้งหมดชื่นชมยินดีในคำสาบาน
เพราะพวกเขาสาบานด้วยสุดใจและแสวงหาพระองค์ด้วยความเต็มใจ พระองค์ทรงให้พวกเขาพบ
และประทานความสงบรอบด้าน
16 อาสายังปลดมาอาคาห์มารดาของเขาจากตำแหน่งพระพันปี
เพราะนางทำรูปเคารพน่ารังเกียจสำหรับอาเชราห์ อาสาตัดรูปนั้น บดเป็นผง แล้วเผาที่ลำธารขิดโรน
17 แต่สถานบูชาบนที่สูงในอิสราเอลยังไม่ได้ถูกรื้อ อย่างไรก็ตาม อาสามีใจซื่อตรงตลอดชีวิต
18 เขานำเงิน ทองคำ และเครื่องใช้ที่บิดากับตัวเขาถวายแยกไว้เข้าพระวิหารของพระเจ้า
19 ไม่มีสงครามอีกจนถึงปีที่ 35 แห่งรัชกาลอาสา

16

1 ในปีที่ 36 แห่งรัชกาลอาสา บาอาชากษัตริย์อิสราเอลยกทัพโจมตียูดาห์และสร้างป้อมที่รามาห์
เพื่อไม่ให้ผู้คนเดินทางเข้าออกเขตของอาสากษัตริย์ยูดาห์
2 อาสานำเงินทองจากคลังพระวิหารของพระยาห์เวห์และคลังวัง
ส่งให้เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียซึ่งอยู่ที่ดามัสกัส พร้อมสารว่า
3 ขอให้เราทำสัญญาร่วมกันเหมือนบิดาของเราทั้งสองเคยทำกัน เราส่งเงินทองมาให้ท่านแล้ว
ขอท่านยกเลิกสัญญากับบาอาชากษัตริย์อิสราเอล เพื่อเขาจะถอนทัพจากเรา
4 เบนฮาดัดตกลงและส่งแม่ทัพโจมตีเมืองต่าง ๆ ของอิสราเอล พวกเขาตีอิโยน ดาน อาเบลมาอิม
และเมืองเก็บเสบียงทั้งหมดของนัฟทาลี

5 พอบาอาชาได้ข่าว เขาก็หยุดสร้างป้อมที่รามาห์
6 กษัตริย์อาสาระดมชาวยูดาห์ทั้งหมดไปขนหินกับไม้ที่บาอาชาใช้สร้างรามาห์
แล้วนำไปสร้างเมืองเกบากับมิสปาห์
7 เวลานั้นฮานานีผู้หยั่งรู้มาเฝ้าอาสากษัตริย์ยูดาห์และทูลว่า
"ฝ่าพระบาทพึ่งพากษัตริย์ซีเรียแทนที่จะพึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของฝ่าพระบาท
กองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงหลุดพ้นจากมือฝ่าพระบาท
8 กองทัพชาวเอธิโอเปียกับชาวลูบิมมีมหาศาล มีทั้งรถรบและทหารม้ามากมายมิใช่หรือ
แต่เมื่อฝ่าพระบาทพึ่งพาพระยาห์เวห์ พระองค์ทรงมอบพวกเขาไว้ในมือฝ่าพระบาท
9 พระยาห์เวห์ทรงทอดพระเนตรไปทั่วโลก เพื่อแสดงฤทธิ์ช่วยผู้ที่มีใจซื่อตรงต่อพระองค์
ฝ่าพระบาททรงทำเรื่องโง่เขลา ต่อแต่นี้จะมีสงคราม"
10 อาสาโกรธผู้หยั่งรู้มากจนจับเขาขังคุก และในคราวเดียวกันก็กดขี่ประชาชนบางคน
11 เรื่องราวของอาสาตั้งแต่ต้นจนจบมีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์และอิสราเอล
12 ปีที่ 39 แห่งรัชกาล อาสาป่วยที่เท้าอย่างหนัก แต่ยามป่วยเขาไม่ได้แสวงหาพระยาห์เวห์
กลับไปหาหมอเท่านั้น
13 อาสาสิ้นชีวิตในปีที่ 41 แห่งรัชกาล
14 ผู้คนนำร่างเขาไปฝังในสุสานส่วนตัวที่เขาขุดเตรียมไว้ในนครดาวิด
วางร่างบนเตียงที่อัดแน่นด้วยเครื่องหอมและเครื่องเทศหลายชนิดซึ่งช่างเครื่องหอมปรุงไว้
จากนั้นก่อกองไฟใหญ่เป็นเกียรติแก่เขา

17

1 เยโฮซาฟัทบุตรชายอาสาขึ้นครองราชย์แทน และเสริมกำลังป้องกันอิสราเอล
2 เขาวางทหารในเมืองป้อมปราการทุกแห่งของยูดาห์
ตั้งกองกำลังประจำแผ่นดินยูดาห์และเมืองต่าง ๆ ของเอฟราอิมที่อาสาบิดาของเขายึดไว้
3 พระยาห์เวห์ทรงอยู่กับเยโฮซาฟัท เพราะเขาดำเนินตามแบบอย่างในช่วงต้นของดาวิดบรรพบุรุษ
และไม่แสวงหาเทพเจ้าบาอัลทั้งหลาย
4 แต่แสวงหาพระเจ้าของบิดา ทำตามพระบัญญัติ ไม่ทำตามอย่างอิสราเอล
5 พระยาห์เวห์จึงทรงทำให้อำนาจปกครองของเขามั่นคง
ชาวยูดาห์ทั้งหมดนำของบรรณาการมาถวายเยโฮซาฟัท เขาจึงมั่งคั่งและมีเกียรติมาก
6 เขามุ่งมั่นดำเนินตามทางของพระยาห์เวห์ และรื้อสถานบูชาบนที่สูงกับเสาอาเชราห์ออกจากยูดาห์
7 ปีที่ 3 แห่งรัชกาล เขาส่งผู้นำคือเบนฮาอิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคายาห์
ไปสั่งสอนตามเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์
8 ชาวเลวีที่ไปด้วย ได้แก่ เชมายาห์ เนธานิยาห์ เศบาดิยาห์ อาสาเฮล เชมิราโมท เยโฮนาธัน
อาโดนียาห์ โทบียาห์ และโทบาโดนียาห์ ส่วนปุโรหิตที่ไปด้วยคือเอลีชามากับเยโฮราม
9 พวกเขานำหนังสือกฎหมายของพระยาห์เวห์ไปด้วย
เดินทางสั่งสอนประชาชนทั่วทุกเมืองของยูดาห์
10 ความยำเกรงพระยาห์เวห์เกิดขึ้นในอาณาจักรทุกแห่งรอบยูดาห์
จึงไม่มีใครทำสงครามกับเยโฮซาฟัท
11 ชาวฟีลิสเตียบางส่วนนำของกำนัลและเงินบรรณาการมาให้ ส่วนชาวอาหรับนำแกะตัวผู้ 7,700
ตัวกับแพะตัวผู้ 7,700 ตัวมาถวาย
12 เยโฮซาฟัทมีอำนาจยิ่งขึ้นมาก เขาสร้างป้อมและเมืองเก็บเสบียงในยูดาห์
13 เขาดำเนินงานมากมายในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ และมีนักรบกล้าหาญอยู่ในเยรูซาเล็ม

14 รายชื่อทหารตามวงศ์วานมีดังนี้ ฝ่ายยูดาห์ ผู้บังคับบัญชาหน่วยพันคืออัดนาห์
มีนักรบกล้าหาญอยู่ใต้บังคับบัญชา 300,000 คน
15 รองลงมาคือเยโฮฮานัน มีทหาร 280,000 คน
16 ต่อมาคืออามาสิยาห์บุตรศิครี ผู้สมัครใจถวายตนแด่พระยาห์เวห์ มีนักรบกล้าหาญ 200,000 คน
17 ฝ่ายเบนยามินมีเอลียาดา นักรบกล้าหาญ พร้อมทหารถือธนูกับโล่ 200,000 คน
18 รองลงมาคือเยโฮศาบาด มีทหารพร้อมรบ 180,000 คน
19 คนเหล่านี้รับใช้กษัตริย์ นอกเหนือจากทหารที่กษัตริย์ให้ประจำเมืองป้อมปราการทั่วยูดาห์

18

1 เยโฮชาฟัทมั่งคั่งและมีเกียรติมาก เขาเป็นพันธมิตรกับอาหับ
2 หลายปีต่อมาเขาลงไปเยี่ยมอาหับที่สะมาเรีย อาหับฆ่าแกะกับโคมากมายเลี้ยงเขาและผู้ติดตาม
แล้วชักชวนให้เขาไปรบที่ราโมทกิเลอาดด้วยกัน
3 อาหับกษัตริย์อิสราเอลถามเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ว่า “ท่านจะไปตีราโมทกิเลอาดกับข้าหรือไม่”
เยโฮชาฟัทตอบว่า “ข้ากับท่านเป็นพวกเดียวกัน
ประชาชนของข้าก็เป็นพวกเดียวกับประชาชนของท่าน เราจะร่วมรบกับท่าน”
4 แต่เยโฮชาฟัทกล่าวกับกษัตริย์อิสราเอลว่า “ขอทูลถามพระยาห์เวห์ก่อนเถิด”
5 กษัตริย์อิสราเอลเรียกผู้เผยพระวจนะ 400 คนมารวมกันแล้วถามว่า
“เราควรไปทำสงครามที่ราโมทกิเลอาด หรือควรอยู่เฉย”
พวกเขาตอบว่า “ยกทัพไปเถิด พระเจ้าจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือกษัตริย์”
6 แต่เยโฮชาฟัทถามว่า “ที่นี่ยังมีผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์คนอื่นให้เราทูลถามอีกไหม”
7 กษัตริย์อิสราเอลตอบเยโฮชาฟัทว่า “ยังมีคนหนึ่งที่เราทูลถามพระยาห์เวห์ผ่านเขาได้
แต่ข้าเกลียดเขา เพราะเขาไม่เคยพยากรณ์เรื่องดีเกี่ยวกับข้า มีแต่เรื่องร้าย
เขาคือมีคายาห์บุตรอิมลาห์”
เยโฮชาฟัทตอบว่า “กษัตริย์อย่าตรัสเช่นนั้นเลย”
8 กษัตริย์อิสราเอลจึงสั่งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งว่า “ไปพามีคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว”
9 กษัตริย์อิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ต่างสวมฉลองพระองค์นั่งบนบัลลังก์ของตน ณ
ลานโล่งตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย ผู้เผยพระวจนะทั้งหมดกล่าวคำพยากรณ์อยู่ต่อหน้าทั้งสอง
10 เศเดคียาห์บุตรเคนาอานาห์ทำเขาสัตว์เหล็กคู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ตรัสว่า
‘เจ้าจะใช้เขานี้ขวิดชาวซีเรียจนพินาศ’ ”
11 ผู้เผยพระวจนะทุกคนก็กล่าวเหมือนกันว่า “ยกทัพไปตีราโมทกิเลอาดเถิด แล้วท่านจะมีชัย
พระยาห์เวห์จะทรงมอบเมืองไว้ในมือกษัตริย์”
12 ผู้ส่งสารที่ไปตามมีคายาห์บอกเขาว่า
“ผู้เผยพระวจนะทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่ากษัตริย์จะได้รับผลดี
ขอให้ท่านพูดดีอย่างพวกเขาด้วย”
13 มีคายาห์ตอบว่า “พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
ข้าจะพูดตามที่พระเจ้าของข้าตรัสเท่านั้น”
14 เมื่อเขามาถึง กษัตริย์ถามว่า “มีคายาห์ เราควรไปทำสงครามที่ราโมทกิเลอาด หรือควรอยู่เฉย”
มีคายาห์ตอบว่า “ยกทัพไปเถิด แล้วจะมีชัย พวกเขาจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน”
15 กษัตริย์จึงกล่าวว่า “ข้าต้องให้เจ้าสาบานอีกกี่ครั้ง
เจ้าถึงจะบอกความจริงแก่ข้าในพระนามของพระยาห์เวห์”
16 มีคายาห์ตอบว่า “ข้าเห็นชาวอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายบนภูเขาเหมือนแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง
พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้ทุกคนกลับบ้านอย่างสงบเถิด’ ”

17 กษัตริย์อิสราเอลหันไปบอกเยโฮชาฟัทว่า
"ข้าบอกแล้วมิใช่หรือว่าเขาจะไม่พยากรณ์เรื่องดีเกี่ยวกับข้า มีแต่เรื่องร้าย"
18 มีคายาห์กล่าวต่อว่า "ดังนั้นจงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
ข้าเห็นพระยาห์เวห์ประทับบนบัลลังก์
กองทัพแห่งสวรรค์ทั้งสิ้นยืนอยู่เบื้องขวาและเบื้องซ้ายของพระองค์
19 พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'ใครจะล่อให้อาหับกษัตริย์อิสราเอลยกทัพไปสิ้นชีวิตที่ราโมทกิเลอาด'
ผู้หนึ่งเสนออย่างนี้ อีกผู้หนึ่งเสนออย่างนั้น
20 แล้ววิญญาณตนหนึ่งออกมายืนต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์และกล่าวว่า 'ข้าจะล่อเขาเอง'
พระยาห์เวห์ตรัสถามว่า 'ด้วยวิธีใด'
21 วิญญาณตอบว่า 'ข้าจะเป็นวิญญาณที่พูดเท็จผ่านปากผู้เผยพระวจนะทั้งหมดของเขา'
พระยาห์เวห์ตรัสว่า 'เจ้าจะล่อเขาได้สำเร็จ ไปทำตามนั้น'
22 'บัดนี้พระยาห์เวห์ทรงให้วิญญาณที่พูดเท็จกล่าวผ่านปากผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ของท่าน
และพระยาห์เวห์ทรงประกาศว่าจะเกิดเรื่องร้ายแก่ท่าน'
23 เศเดคียาห์บุตรเคนาอานาห์เดินเข้ามาตบแก้มมีคายาห์แล้วถามว่า
"พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ออกจากข้าไปพูดกับเจ้าโดยทางไหน"
24 มีคายาห์ตอบว่า "วันใดที่ท่านหลบเข้าไปซ่อนในห้องชั้นใน ท่านจะรู้เอง"
25 กษัตริย์อิสราเอลสั่งว่า "จับมีคายาห์ส่งกลับไปหาอาโมนเจ้าเมืองกับโยอาชบุตรของกษัตริย์
26 แล้วบอกว่า 'กษัตริย์สั่งให้ขังคนนี้ไว้
ให้อาหารกับน้ำอย่างขัดสนระหว่างที่รอข้ากลับมาอย่างปลอดภัย' "
27 มีคายาห์กล่าวว่า "ถ้าท่านกลับมาอย่างปลอดภัยจริง พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้ตรัสผ่านข้า"
แล้วเขาประกาศว่า "ทุกคนจงฟังไว้"
28 กษัตริย์อิสราเอลกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ยกทัพไปยังราโมทกิเลอาด
29 กษัตริย์อิสราเอลกล่าวกับเยโฮชาฟัทว่า "ข้าจะปลอมตัวเข้ารบ
ส่วนท่านสวมฉลองพระองค์ตามเดิม" เขาจึงปลอมตัวแล้วทั้งสองเข้าสู่สนามรบ
30 กษัตริย์ซีเรียสั่งผู้บังคับบัญชารถรบไว้ว่า "อย่ารบกับใครอื่น ไม่ว่าผู้น้อยหรือผู้ใหญ่
ให้มุ่งโจมตีกษัตริย์อิสราเอลเท่านั้น"
31 เมื่อผู้บังคับบัญชารถรบเห็นเยโฮชาฟัท ก็คิดว่า "นั่นกษัตริย์อิสราเอล" จึงหันรถเข้าจะโจมตี
แต่เยโฮชาฟัทร้องขอความช่วยเหลือ พระยาห์เวห์ทรงช่วยเขา พระเจ้าทรงทำให้พวกนั้นผละจากเขา
32 พอพวกเขาเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็เลิกไล่ตาม
33 ทหารคนหนึ่งยิงธนูไปโดยไม่เล็ง ลูกธนูถูกกษัตริย์อิสราเอลตรงรอยต่อของเสื้อเกราะ
เขาจึงบอกพลขับรถรบว่า "หันรถพาข้าออกจากสนามรบ ข้าบาดเจ็บหนัก"
34 วันนั้นการรบยิ่งดุเดือด กษัตริย์อิสราเอลยังพยุงตัวอยู่บนรถรบ เผชิญหน้าชาวซีเรียจนเย็น
แล้วสิ้นชีวิตเมื่อดวงอาทิตย์ใกล้ตก

19

1 เยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์กลับถึงวังในเยรูซาเล็มอย่างปลอดภัย
2 เยฮูบุตรฮานานีผู้หยั่งรู้ออกไปพบเขาและทูลว่า
"ฝ่าพระบาทควรช่วยคนชั่วและรักคนที่เกลียดชังพระยาห์เวห์หรือ
เพราะเหตุนี้พระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงตกอยู่กับฝ่าพระบาท
3 แต่ฝ่าพระบาทยังทำสิ่งดี คือกำจัดเสาอาเชราห์ออกจากแผ่นดิน และตั้งใจแสวงหาพระเจ้า"
4 เยโฮชาฟัทอาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม เขาเดินทางออกไปหาประชาชนอีก
ตั้งแต่เบเออร์เชบาถึงแถบภูเขาของเอฟราอิม
และนำพวกเขากลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ

5 เขาตั้งผู้พิพากษาไว้ในเมืองป้อมปราการทุกเมืองทั่วแผ่นดินยูดาห์
6 เขากำชับว่า "จงระวังในการทำหน้าที่ เพราะท่านไม่ได้พิพากษาแทนมนุษย์ แต่ทำเพื่อพระยาห์เวห์
พระองค์ทรงอยู่กับท่านในเวลาตัดสินคดี
7 จงยำเกรงพระยาห์เวห์ ระวังและทำงานให้ดี
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราไม่ทรงยอมรับความอยุติธรรม ไม่ทรงลำเอียง และไม่ทรงรับสินบน"
8 ในเยรูซาเล็ม เยโฮชาฟัทยังแต่งตั้งชาวเลวี ปุโรหิต และหัวหน้าวงศ์วานบางคนของอิสราเอล
ให้ตัดสินคดีของพระยาห์เวห์และข้อพิพาทต่าง ๆ คนเหล่านั้นกลับมาเยรูซาเล็ม
9 เขาสั่งว่า "จงปฏิบัติหน้าที่ด้วยความยำเกรงพระยาห์เวห์ ซื่อสัตย์และเต็มใจ
10 เมื่อพี่น้องที่อาศัยตามเมืองของตนนำข้อพิพาทมาให้ท่าน
ไม่ว่าจะเป็นคดีนองเลือดหรือเรื่องกฎหมาย คำสั่ง ข้อกำหนด และกฎเกณฑ์
จงเตือนพวกเขาไม่ให้ทำผิดต่อพระยาห์เวห์ มิฉะนั้นพระพิโรธจะตกแก่ท่านและพี่น้อง หากทำเช่นนี้
ท่านจะไม่ต้องรับผิด
11 อามาริยาห์ปุโรหิตใหญ่จะดูแลท่านในทุกเรื่องของพระยาห์เวห์ ส่วนเศบาดิยาห์บุตรอิชมาเอล
ผู้นำวงศ์วานยูดาห์ จะดูแลเรื่องของกษัตริย์ ชาวเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ช่วยท่าน
จงทำหน้าที่อย่างกล้าหาญ และขอพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับผู้ทำดี"

20

1 หลังจากนั้น ชาวโมอับ ชาวอัมโมน และชาวเมอูนิมบางส่วน* ยกทัพมารบกับเยโฮชาฟัท
2 มีคนมารายงานเยโฮชาฟัทว่า "กองทัพใหญ่มากกำลังข้ามทะเลมาจากซีเรีย
พวกเขาอยู่ที่ฮาซาโซนทามาร์" คือเอนเกดี
3 เยโฮชาฟัทตกใจและตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์ เขาประกาศให้ชาวยูดาห์ทุกคนอดอาหาร
4 ชาวยูดาห์จึงมารวมกันจากทุกเมืองเพื่อแสวงหาความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์
5 เยโฮชาฟัทยืนอยู่ในที่ชุมนุมของชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มที่พระวิหารของพระยาห์เวห์
หน้าลานใหม่
6 แล้วทูลว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษเรา
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบนสวรรค์มิใช่หรือ พระองค์ทรงปกครองอาณาจักรของชนชาติทั้งปวง
ฤทธิ์อำนาจอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ไม่มีใครต้านพระองค์ได้
7 ข้าแต่พระเจ้าของเรา พระองค์ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ให้พ้นทางอิสราเอลประชาชนของพระองค์
และมอบแผ่นดินนี้แก่ลูกหลาน† ของอับราฮัมผู้เป็นสหายของพระองค์ตลอดไปมิใช่หรือ
8 พวกเขาอาศัยอยู่ที่นี่ และสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์เพื่อพระนามของพระองค์ โดยกล่าวว่า
9 "หากภัยร้ายเกิดขึ้นกับเรา ไม่ว่าจะเป็นดาบ การพิพากษา โรคระบาด หรือการกันดารอาหาร
เราจะยืนต่อหน้าพระวิหารนี้และต่อพระพักตร์พระองค์ เพราะพระนามของพระองค์อยู่ที่นี่
เราจะร้องทูลเมื่อทุกข์ยาก แล้วพระองค์จะทรงสดับและช่วยเรา"
10 บัดนี้ชาวอัมโมน ชาวโมอับ และชาวภูเขาเสอีร์กำลังมา ตอนชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์
พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้พวกเขาบุกรุกดินแดนคนเหล่านี้ อิสราเอลจึงเดินอ้อมไป ไม่ทำลายพวกเขา
11 แต่ดูสิว่าพวกเขาตอบแทนเราอย่างไร
พวกเขามาขับไล่เราออกจากแผ่นดินซึ่งเป็นของพระองค์และพระองค์ประทานให้เราเป็นมรดก
12 ข้าแต่พระเจ้าของเรา พระองค์จะไม่ทรงพิพากษาพวกเขาหรือ กองทัพที่ยกมานี้ใหญ่เกินกำลังเรา
เราไม่รู้จะทำอย่างไร แต่เราคอยมองพระองค์อยู่"
13 ชาวยูดาห์ทั้งหมด ทั้งเด็กเล็ก ภรรยา และบุตร ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระยาห์เวห์

---

* **20:1 20:1** ฉบับแปลกรีกโบราณอ่านว่า ชาวเมอูนิมส่วนต้นฉบับฮีบรูอ่านว่า ชาวอัมโมน † **20:7 20:7** หรือ "เชื้อสาย"

14 ท่ามกลางที่ประชุม พระวิญญาณของพระยาห์เวห์มาสู่ยาฮาซีเอลชาวเลวี ลูกหลานอาสาฟ
เขาเป็นบุตรเศคาริยาห์ บุตรเบไนยาห์ บุตรเยอีเอล บุตรมัททานิยาห์
15 เขาประกาศว่า "ชาวยูดาห์ทุกคน ชาวเยรูซาเล็ม และกษัตริย์เยโฮซาฟัท จงฟัง
พระยาห์เวห์ตรัสว่า "อย่ากลัวหรือท้อใจเพราะกองทัพใหญ่นี้ พระเจ้าจะทรงรบศึกนี้ ไม่ใช่พวกเจ้า
16 พรุ่งนี้จงยกออกไปหาพวกเขา พวกเขากำลังขึ้นมาตามทางชันศีศ
พวกเจ้าจะพบพวกเขาที่ปลายหุบเขาหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล
17 พวกเจ้าไม่ต้องรบในศึกครั้งนี้ จงเข้าประจำที่ ยืนมั่น แล้วดูพระยาห์เวห์ทรงช่วยพวกเจ้า
ชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม อย่ากลัวหรือท้อใจ พรุ่งนี้จงออกไปเผชิญหน้าพวกเขา
เพราะพระยาห์เวห์ทรงอยู่กับพวกเจ้า" "
18 เยโฮซาฟัทก้มหน้าจดพื้น ชาวยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มทั้งหมดหมอบลงนมัสการพระยาห์เวห์
19 ชาวเลวีที่เป็นลูกหลานโคฮาทและโคราห์ลุกขึ้นสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วย
เสียงดังมาก
20 เช้าวันต่อมา พวกเขาออกเดินทางแต่เช้าไปยังถิ่นทุรกันดารเทโคอา ระหว่างออกเดินทาง
เยโฮซาฟัทยืนประกาศว่า "ชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม จงฟังข้า
จงเชื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน แล้วพวกท่านจะมั่นคง จงเชื่อผู้เผยพระวจนะของพระองค์
แล้วพวกท่านจะประสบความสำเร็จ"
21 หลังจากปรึกษาประชาชนแล้ว เขาตั้งคนให้เดินนำหน้ากองทัพ
ร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์และสรรเสริญพระองค์ในชุดพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ว่า
"จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป"
22 เมื่อพวกเขาเริ่มร้องเพลงสรรเสริญ พระยาห์เวห์ทรงตั้งกำลังซุ่มโจมตีชาวอัมโมน โมอับ
และภูเขาเสอีร์ที่ยกมารบยูดาห์ พวกนั้นจึงถูกตีแตก
23 ชาวอัมโมนกับชาวโมอับหันไปโจมตีชาวภูเขาเสอีร์ ฆ่าและทำลายจนหมด
จากนั้นพวกเขาก็หันมาฆ่ากันเองจนหมด
24 เมื่อทหารยูดาห์มาถึงจุดที่มองลงไปเห็นถิ่นทุรกันดาร ก็เห็นศพของกองทัพนั้นเกลื่อนพื้น
ไม่มีใครรอด
25 เยโฮซาฟัทกับทหารเข้าไปเก็บทรัพย์สินที่ยึดได้ พบของมีค่ามากมาย
และเครื่องประดับมีค่าบนศพ พวกเขาปลดเอาไปจนขนไม่หมด ต้องใช้เวลาเก็บ 3 วัน
26 วันที่ 4 พวกเขาชุมนุมกันในหุบเขาเบราคาห์‡ และถวายคำสรรเสริญพระยาห์เวห์ที่นั่น
สถานที่นี้จึงได้ชื่อว่า "หุบเขาเบราคาห์" มาจนถึงทุกวันนี้
27 ชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งหมดเดินทางกลับเยรูซาเล็มอย่างชื่นชมยินดี โดยมีเยโฮซาฟัทนำหน้า
เพราะพระยาห์เวห์ประทานความยินดีจากชัยชนะเหนือศัตรู
28 พวกเขาเข้ากรุงเยรูซาเล็มพร้อมเสียงเครื่องสาย พิณ และแตร ไปยังพระวิหารของพระยาห์เวห์
29 อาณาจักรต่าง ๆ
ทั่วแผ่นดินเกิดความยำเกรงพระเจ้าเมื่อได้ยินว่าพระยาห์เวห์ทรงรบกับศัตรูของอิสราเอล
30 อาณาจักรของเยโฮซาฟัทจึงสงบ เพราะพระเจ้าของเขาประทานความสงบรอบด้าน
31 เยโฮซาฟัทครองราชย์เหนือยูดาห์ เขาขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 35 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม
25 ปี มารดาชื่ออาซูบาห์บุตรสาวชิลฮี
32 เขาดำเนินตามทางของอาสาบิดา ไม่หันเหไปจากทางนั้น
และทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
33 แต่สถานบูชาบนที่สูงยังไม่ได้ถูกรื้อ และประชาชนยังไม่ได้ตั้งใจแสวงหาพระเจ้าของบรรพบุรุษ

‡ **20:26 20:26** "เบราคาห์" หมายถึง "การอวยพร"

34 เรื่องอื่น ๆ ของเยโฮชาฟัทตั้งแต่ต้นจนจบมีบันทึกไว้ในประวัติของเยฮูบุตรฮานานี
ซึ่งอยู่ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอล

35 ต่อมาเยโฮชาฟัทกษัตริย์ยูดาห์ร่วมมือกับอาหัสยาห์กษัตริย์อิสราเอล ผู้ประพฤติชั่วร้ายมาก
36 ทั้งสองร่วมกันสร้างเรือเพื่อไปทารชิช โดยต่อเรือที่เอซีโอนเกเบอร์
37 เอลีเอเซอร์บุตรโดดาวาฮูชาวมาเรชาห์พยากรณ์กล่าวโทษเยโฮชาฟัทว่า
"เพราะฝ่าพระบาทร่วมมือกับอาหัสยาห์ พระยาห์เวห์ทรงทำลายผลงานของฝ่าพระบาทแล้ว"
เรือเหล่านั้นอับปาง จึงไปทารชิชไม่ได้

21

1 เยโฮชาฟัทสิ้นชีวิตและถูกฝังกับบรรพบุรุษในนครดาวิด เยโฮรัมบุตรชายขึ้นครองราชย์แทน
2 เยโฮรัมมีพี่น้องชายซึ่งเป็นบุตรของเยโฮชาฟัท ได้แก่ อาซาริยาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาซาริยาห์
มีคาเอล และเชฟาทิยาห์ ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเยโฮชาฟัทกษัตริย์อิสราเอล
3 บิดามอบเงิน ทองคำ ของมีค่า และเมืองป้อมปราการในยูดาห์ให้พวกเขามากมาย
แต่ยกราชอาณาจักรให้เยโฮรัมเพราะเขาเป็นบุตรหัวปี
4 เมื่อเยโฮรัมขึ้นครองราชย์แทนบิดาและมีอำนาจมั่นคง เขาใช้ดาบฆ่าพี่น้องชายทั้งหมด
รวมทั้งผู้นำอิสราเอลบางคน
5 เยโฮรัมขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 32 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 8 ปี
6 เขาดำเนินตามแบบกษัตริย์อิสราเอลเช่นเดียวกับราชวงศ์อาหับ
เพราะเขาแต่งงานกับบุตรสาวของอาหับ เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์เวห์
7 ถึงอย่างนั้นพระยาห์เวห์ไม่ทรงทำลายราชวงศ์ดาวิด เพราะพันธสัญญาที่ทรงทำกับดาวิด
และพระสัญญาว่าจะรักษาประทีปของเขาและลูกหลานไว้เสมอ
8 ในสมัยเยโฮรัม เอโดมกบฏไม่ขึ้นกับยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ปกครองตนเอง
9 เยโฮรัมจึงยกทัพไปพร้อมผู้บังคับบัญชาและรถรบทั้งหมด
คืนหนึ่งเขาลุกขึ้นโจมตีชาวเอโดมที่ล้อมเขาไว้ รวมทั้งผู้บังคับบัญชารถรบด้วย
10 เอโดมจึงกบฏไม่ขึ้นกับยูดาห์มาจนถึงทุกวันนี้ ในเวลาเดียวกันลิบนาห์ก็กบฏต่อเยโฮรัม
เพราะเขาทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
11 เขายังสร้างสถานบูชาบนที่สูงตามภูเขาของยูดาห์
ชักนำชาวเยรูซาเล็มให้นอกใจพระยาห์เวห์เหมือนคนคบชู้ และนำยูดาห์ให้หลงผิด
12 มีจดหมายจากเอลียาห์ผู้เผยพระวจนะส่งถึงเขาว่า
"พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสว่า
"เจ้าไม่ได้ดำเนินตามทางของเยโฮชาฟัทบิดา หรือทางของอาสากษัตริย์ยูดาห์
13 แต่ดำเนินตามแบบกษัตริย์อิสราเอล
ชักนำชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้นอกใจเราเหมือนคนในราชวงศ์อาหับ
ทั้งยังฆ่าพี่น้องชายร่วมบิดาผู้ดีกว่าเจ้า
14 พระยาห์เวห์จะทรงนำภัยพิบัติใหญ่มาสู่ประชาชน บุตร ภรรยา และทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้า
15 ส่วนเจ้าจะป่วยเป็นโรคลำไส้อย่างหนัก โรคจะกำเริบขึ้นทุกวันจนลำไส้หลุดออกมา" "
16 พระยาห์เวห์ทรงดลใจชาวฟีลิสเตียและชาวอาหรับที่อยู่ใกล้ชาวเอธิโอเปียให้ลุกขึ้นต่อต้านเยโฮรัม
17 พวกเขาบุกยูดาห์ ปล้นทรัพย์สินทั้งหมดในวัง รวมทั้งจับบุตรชายและภรรยาของกษัตริย์ไป
ไม่เหลือบุตรชายคนใดนอกจากเยโฮอาหัสผู้เป็นคนสุดท้อง
18 หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ทรงให้เยโฮรัมป่วยเป็นโรคลำไส้ที่รักษาไม่หาย

19 พอครบ 2 ปี ลำไส้เขาหลุดออกมาเพราะโรค
และเขาสิ้นชีวิตอย่างทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายหลายอย่าง
ประชาชนไม่ได้ก่อกองไฟใหญ่เป็นเกียรติแก่เขาอย่างที่เคยทำให้บรรพบุรุษ
20 เขาขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 32 ปี ครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 8 ปี เมื่อสิ้นชีวิตก็ไม่มีใครอาลัย
พวกเขาฝังเขาในนครดาวิด แต่ไม่ฝังในสุสานกษัตริย์

22

1 ชาวเยรูซาเล็มตั้งอาหัสยาห์บุตรชายคนสุดท้องของเยโฮรัมเป็นกษัตริย์แทน
เพราะกลุ่มคนที่มากับชาวอาหรับถึงค่ายได้ฆ่าบุตรชายคนโตทั้งหมด
อาหัสยาห์บุตรเยโฮรัมกษัตริย์ยูดาห์จึงขึ้นครองราชย์
2 อาหัสยาห์ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 42 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 1 ปี มารดาชื่ออาธาลิยาห์
บุตรสาวของอมรี
3 เขาดำเนินตามทางราชวงศ์อาหับ เพราะมารดาแนะนำให้เขาทำชั่ว
4 เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์เวห์เหมือนราชวงศ์อาหับ เพราะหลังบิดาสิ้นชีวิต
คนในราชวงศ์นั้นแนะนำเขาจนพาไปสู่ความพินาศ
5 เขาทำตามคำแนะนำและร่วมรบกับเยโฮรัมบุตรอาหับ กษัตริย์อิสราเอล
เพื่อต่อสู้ฮาซาเอลกษัตริย์ซีเรียที่ราโมทกิเลอาด ชาวซีเรียทำให้โยรัมบาดเจ็บ
6 โยรัมกลับไปรักษาบาดแผลที่ยิสเรเอล ซึ่งได้รับจากการรบกับฮาซาเอลกษัตริย์ซีเรียที่รามาห์
อาซาริยาห์บุตรเยโฮรัม กษัตริย์ยูดาห์ ลงไปเยี่ยมเยโฮรัมบุตรอาหับที่ยิสเรเอลเพราะเขาป่วย
7 การที่อาหัสยาห์ไปหาโยรัมนำไปสู่ความพินาศของเขาตามที่พระเจ้าทรงกำหนด เมื่อไปถึง
เขาออกไปพร้อมเยโฮรัมเพื่อพบเยฮูบุตรนิมชี ผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเจิมให้ทำลายราชวงศ์อาหับ
8 เมื่อเยฮูลงโทษราชวงศ์อาหับ เขาพบผู้นำยูดาห์กับบุตรชายของพี่น้องอาหัสยาห์ซึ่งรับใช้อาหัสยาห์
แล้วฆ่าพวกเขา
9 เยฮูตามหาอาหัสยาห์ คนของเขาจับอาหัสยาห์ขณะซ่อนตัวอยู่ในสะมาเรีย แล้วนำตัวมาให้เยฮู
พวกเขาฆ่าอาหัสยาห์และฝังศพเขา เพราะกล่าวว่า
"เขาเป็นลูกหลานของเยโฮชาฟัทผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจ"
จากนั้นราชวงศ์อาหัสยาห์ไม่เหลือกำลังจะรักษาราชบัลลังก์
10 เมื่ออาธาลิยาห์มารดาของอาหัสยาห์รู้ว่าบุตรชายตายแล้ว
นางลุกขึ้นกำจัดเชื้อพระวงศ์ทั้งหมดของราชวงศ์ยูดาห์
11 แต่เยโฮชาเบอัทบุตรสาวกษัตริย์แอบช่วยโยอาชบุตรอาหัสยาห์ออกมาจากบรรดาเชื้อพระวงศ์ที่
ถูกฆ่า แล้วซ่อนเขากับแม่นมไว้ในห้องนอน เยโฮชาเบอัทเป็นบุตรสาวของกษัตริย์เยโฮรัม
ภรรยาของเยโฮยาดาปุโรหิต และเป็นพี่น้องหญิงของอาหัสยาห์ นางซ่อนโยอาชไว้ให้พ้นอาธาลิยาห์
อาธาลิยาห์จึงฆ่าเขาไม่ได้
12 โยอาชซ่อนอยู่กับพวกเขาในพระวิหารของพระเจ้า 6 ปี ขณะที่อาธาลิยาห์ปกครองแผ่นดิน

23

1 ปีที่ 7 เยโฮยาดาเริ่มลงมืออย่างเด็ดเดี่ยว เขาทำพันธสัญญากับผู้บังคับบัญชาหน่วยร้อย 5 คน
ได้แก่ อาซาริยาห์บุตรเยโรฮัม อิชมาเอลบุตรเยโฮฮานัน อาซาริยาห์บุตรโอเบด
มาอาเสอาห์บุตรอาดายาห์ และเอลีชาฟัทบุตรศิครี
2 พวกเขาเดินทางทั่วยูดาห์
เรียกชาวเลวีจากทุกเมืองของยูดาห์และหัวหน้าวงศ์วานอิสราเอลมาชุมนุมกันในเยรูซาเล็ม

3 ที่ประชุมทั้งหมดทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระวิหารของพระเจ้า เยโฮยาดา*
กล่าวกับพวกเขาว่า
"บุตรชายของกษัตริย์จะต้องขึ้นครองราชย์ตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับลูกหลานดาวิด
4 พวกท่านจงทำดังนี้ ปุโรหิตและชาวเลวีที่เข้าเวรวันสะบาโตหนึ่งในสามให้เฝ้าธรณีประตู
5 อีกหนึ่งในสามให้ประจำวังกษัตริย์ และอีกหนึ่งในสามให้ประจำประตูฐานราก
ส่วนประชาชนทั้งหมดให้อยู่ในลานพระวิหารของพระยาห์เวห์
6 อย่าให้ใครเข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ นอกจากปุโรหิตและชาวเลวีที่ปฏิบัติหน้าที่
พวกเขาเข้าได้เพราะเป็นผู้บริสุทธิ์ ส่วนประชาชนทั้งหมดจงทำตามคำสั่งของพระยาห์เวห์
7 ชาวเลวีจงล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวุธ ใครฝ่าฝืนเข้าพระวิหารให้ฆ่าเสีย
จงอยู่กับกษัตริย์ทั้งเวลาเสด็จเข้าและเสด็จออก"
8 ชาวเลวีกับชาวยูดาห์ทั้งหมดทำตามคำสั่งของเยโฮยาดาปุโรหิต
ทุกคนพาคนของตนมาทั้งกลุ่มที่เข้าเวรวันสะบาโตและกลุ่มที่ออกเวร
เพราะเยโฮยาดาไม่ได้ให้กลุ่มที่ออกเวรกลับไป
9 เยโฮยาดาปุโรหิตมอบหอก โล่เล็ก
และโล่ใหญ่ของกษัตริย์ดาวิดซึ่งเก็บในพระวิหารของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชาหน่วยร้อย
10 เขาให้ประชาชนทุกคนถืออาวุธ ตั้งแถวจากด้านขวาถึงด้านซ้ายของพระวิหาร
ใกล้แท่นบูชาและตัวพระวิหาร ล้อมกษัตริย์ไว้
11 แล้วพวกเขานำบุตรชายกษัตริย์ออกมา สวมมงกุฎ มอบพันธสัญญาให้ และตั้งเป็นกษัตริย์
เยโฮยาดากับบุตรชายทำพิธีเจิมเขา ทุกคนร้องว่า "กษัตริย์จงทรงพระเจริญ"
12 อาธาลิยาห์ได้ยินเสียงประชาชนวิ่งและร้องสรรเสริญกษัตริย์
จึงเข้าไปหาพวกเขาในพระวิหารของพระยาห์เวห์
13 นางเห็นกษัตริย์ยืนอยู่ข้างเสาประจำพระองค์ตรงทางเข้า มีผู้บังคับบัญชากับคนเป่าแตรอยู่ข้าง ๆ
ประชาชนทั่วแผ่นดินชื่นชมยินดีและเป่าแตร นักร้องบรรเลงเครื่องดนตรีนำเพลงสรรเสริญ
อาธาลิยาห์จึงฉีกเสื้อของตนร้องว่า "กบฏ" กบฏ!!
14 เยโฮยาดาปุโรหิตเรียกผู้บังคับบัญชาหน่วยร้อยที่คุมทหารมา สั่งว่า
"นำตัวนางออกไประหว่างแถวทหาร ใครติดตามนางให้ฆ่าด้วยดาบ" เพราะเขากำชับไว้ว่า
"อย่าฆ่านางในพระวิหารของพระยาห์เวห์"
15 พวกเขาเปิดทางให้นางออกไปถึงทางเข้าประตูม้าที่วัง แล้วฆ่านางที่นั่น
16 เยโฮยาดาทำพันธสัญญาระหว่างตน ประชาชนทั้งหมด และกษัตริย์
ให้พวกเขาเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์
17 ประชาชนทั้งหมดไปทำลายวิหารของบาอัล ทุบแท่นบูชาและรูปเคารพของเขา
แล้วฆ่ามัททันปุโรหิตของบาอัลต่อหน้าแท่นบูชา
18 เยโฮยาดาตั้งเจ้าหน้าที่ดูแลพระวิหารของพระยาห์เวห์ภายใต้ปุโรหิตชาวเลวีที่ดาวิดเคยจัดให้รับใช้
ในพระวิหาร เพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์ตามที่เขียนไว้ในกฎหมายของโมเสส
พร้อมความชื่นชมยินดีและเสียงเพลงตามคำสั่งของดาวิด
19 เขาตั้งคนเฝ้าประตูพระวิหารของพระยาห์เวห์ ไม่ให้คนที่เป็นมลทินไม่ว่าด้วยเหตุใดเข้าไป
20 เขาพาผู้บังคับบัญชาหน่วยร้อย ขุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และประชาชนทั่วแผ่นดิน
นำกษัตริย์ลงจากพระวิหารของพระยาห์เวห์ ผ่านประตูบนไปยังวัง และให้กษัตริย์ประทับบนบัลลังก์
21 ประชาชนทั่วแผ่นดินชื่นชมยินดี เมืองก็สงบ หลังจากพวกเขาฆ่าอาธาลิยาห์ด้วยดาบ

* **23:3 23:3** ต้นฉบับฮีบรูใช้คำว่า เขา

24

1 โยอาชขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 7 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 40 ปี
มารดาชื่อศิบิยาห์ชาวเบเออร์เชบา
2 โยอาชทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ตลอดช่วงที่เยโฮยาดาปุโรหิตยังมีชีวิต
3 เยโฮยาดาหาภรรยาให้เขา 2 คน โยอาชมีบุตรชายและบุตรสาว
4 ต่อมาโยอาชตั้งใจซ่อมแซมพระวิหารของพระยาห์เวห์
5 เขาเรียกปุโรหิตกับชาวเลวีมาและสั่งว่า "จงไปตามเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์
เก็บเงินจากชาวอิสราเอลทั้งหมดทุกปีเพื่อนำมาซ่อมพระวิหารของพระเจ้าของพวกท่าน
จงรีบทำเรื่องนี้" แต่ชาวเลวีไม่ได้ลงมือทันที
6 กษัตริย์จึงเรียกเยโฮยาดาหัวหน้าปุโรหิตมาถามว่า
"ทำไมท่านไม่ให้ชาวเลวีเก็บภาษีจากยูดาห์กับเยรูซาเล็มตามที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์และที่
ประชุมอิสราเอลกำหนดไว้สำหรับกระโจมแห่งคำพยานซึ่งเก็บแผ่นจารึกพระบัญญัติ"
7 เพราะบุตรชายของอาธาลิยาห์หญิงชั่วคนนั้นได้ทำลายพระวิหารของพระเจ้า
และนำสิ่งของที่ถวายแยกไว้สำหรับพระวิหารของพระยาห์เวห์ไปถวายพระบาอัลทั้งหลาย
8 กษัตริย์จึงสั่งให้ทำหีบใบหนึ่ง ตั้งไว้นอกประตูพระวิหารของพระยาห์เวห์
9 พวกเขาประกาศทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม ให้ประชาชนนำภาษีที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้ากำหนดให้
ชาวอิสราเอลจ่ายในถิ่นทุรกันดารมาถวายพระยาห์เวห์
10 ผู้นำกับประชาชนทั้งหมดต่างยินดี นำเงินมาใส่หีบจนเต็ม
11 เมื่อชาวเลวีนำหีบมาให้เจ้าหน้าที่กษัตริย์ และเห็นว่ามีเงินมาก
เลขานุการของกษัตริย์กับเจ้าหน้าที่ของปุโรหิตใหญ่จะมาเทเงินออก แล้วยกหีบกลับไปตั้งที่เดิม
พวกเขาทำเช่นนี้ทุกวัน จึงรวบรวมเงินได้มาก
12 กษัตริย์กับเยโฮยาดามอบเงินให้ผู้ดูแลงานพระวิหารของพระยาห์เวห์ เพื่อจ้างช่างก่อหิน ช่างไม้
ช่างเหล็ก และช่างทองสัมฤทธิ์ซ่อมแซมพระวิหาร
13 ช่างลงมือทำงาน การซ่อมแซมก็คืบหน้า
พวกเขาซ่อมพระวิหารของพระเจ้าตามแบบเดิมและเสริมให้แข็งแรง
14 เมื่อเสร็จงาน พวกเขานำเงินที่เหลือมาให้กษัตริย์กับเยโฮยาดา
เงินนั้นใช้ทำเครื่องใช้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์ ทั้งเครื่องใช้ในงานรับใช้และการถวายบูชา ช้อน
และภาชนะทองคำกับเงิน
มีการถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวในพระวิหารของพระยาห์เวห์อยู่เสมอตลอดชีวิตเยโฮยาดา
15 เยโฮยาดาชราภาพและมีอายุยืนถึง 130 ปีจึงสิ้นชีวิต
16 พวกเขาฝังเขาในนครดาวิดท่ามกลางสุสานกษัตริย์ เพราะเขาทำดีต่ออิสราเอล ต่อพระเจ้า
และต่อพระวิหารของพระองค์
17 หลังเยโฮยาดาสิ้นชีวิต ผู้นำยูดาห์มาเข้าเฝ้าและหมอบกราบกษัตริย์ แล้วกษัตริย์ก็ฟังพวกเขา
18 พวกเขาทอดทิ้งพระวิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
ไปรับใช้เสาอาเชราห์กับรูปเคารพ ความผิดนี้ทำให้พระพิโรธตกแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม
19 ถึงอย่างนั้นพระองค์ยังส่งผู้เผยพระวจนะมาเตือนให้กลับมาหาพระยาห์เวห์ แต่พวกเขาไม่ฟัง
20 พระวิญญาณของพระเจ้ามาสู่เศคาริยาห์บุตรเยโฮยาดาปุโรหิต
เขายืนอยู่สูงกว่าประชาชนแล้วประกาศว่า "พระเจ้าตรัสว่า
'เหตุใดพวกเจ้าจึงฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ ทั้งที่ทำเช่นนั้นแล้วจะไม่มีทางเจริญรุ่งเรือง
พวกเจ้าทอดทิ้งพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทอดทิ้งพวกเจ้า' "
21 พวกเขาร่วมกันวางแผนฆ่าเศคาริยาห์
และเอาหินขว้างเขาจนตายในลานพระวิหารของพระยาห์เวห์ตามคำสั่งกษัตริย์

22 กษัตริย์โยอาชไม่ระลึกถึงความเมตตาที่เยโฮยาดาบิดาของเศคาริยาห์เคยมีต่อเขา
กลับฆ่าบุตรชายของเยโฮยาดา ขณะสิ้นใจเศคาริยาห์กล่าวว่า
"ขอพระยาห์เวห์ทรงเห็นและทรงตอบแทน"
23 พอสิ้นปี กองทัพซีเรียยกมาโจมตีโยอาช บุกยูดาห์กับเยรูซาเล็ม ฆ่าผู้นำประชาชนทั้งหมด
และส่งทรัพย์สินที่ปล้นได้ไปให้กษัตริย์ดามัสกัส
24 กองทัพซีเรียมีกำลังน้อย แต่พระยาห์เวห์ทรงมอบกองทัพใหญ่มากไว้ในมือพวกเขา
เพราะชาวยูดาห์ทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ ชาวซีเรียจึงลงโทษโยอาช
25 เมื่อชาวซีเรียถอนทัพไป พวกเขาทิ้งโยอาชไว้ในสภาพบาดเจ็บสาหัส
คนรับใช้ของเขาจึงวางแผนฆ่าเขาเพื่อล้างแค้นให้บุตรชายทั้งหลายของเยโฮยาดาปุโรหิต
พวกเขาฆ่าโยอาชบนเตียง พวกเขาฝังเขาในนครดาวิด แต่ไม่ได้ฝังในสุสานกษัตริย์
26 ผู้วางแผนฆ่าเขาคือศาบาดบุตรชิเมอัทหญิงชาวอัมโมน และเยโฮศาบาดบุตรชิมริทหญิงชาวโมอับ
27 เรื่องบุตรชายของโยอาช ภาระหนักที่วางบนเขา และการซ่อมแซมพระวิหารของพระเจ้า
มีบันทึกไว้ในคำอธิบายของหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ อามาสิยาห์บุตรชายขึ้นครองราชย์แทน

25

1 อามาสิยาห์ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 25 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 29 ปี
มารดาชื่อเยโฮอัดดานชาวเยรูซาเล็ม
2 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้ทำด้วยใจซื่อตรงอย่างสมบูรณ์
3 เมื่ออำนาจปกครองมั่นคงแล้ว เขาประหารคนรับใช้ที่ฆ่าบิดาของเขาซึ่งเป็นกษัตริย์
4 แต่ไม่ได้ประหารบุตรของคนเหล่านั้น เขาทำตามที่เขียนไว้ในกฎหมายของโมเสส
ตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ว่า "บิดาไม่ต้องตายเพราะบาปของบุตร
และบุตรไม่ต้องตายเพราะบาปของบิดา แต่ทุกคนต้องตายเพราะบาปของตนเอง"
5 อามาสิยาห์เรียกระดมชาวยูดาห์และเบนยามิน
จัดคนตามวงศ์วานให้อยู่ใต้ผู้บังคับบัญชาหน่วยพันและหน่วยร้อย เมื่อนับคนอายุ 20 ปีขึ้นไป
พบชายที่คัดเลือกแล้วพร้อมออกรบ ถือหอกกับโล่ได้ 300,000 คน
6 เขายังจ้างนักรบกล้าหาญจากอิสราเอล 100,000 คน ด้วยเงิน 100 ตะลันต์*
7 คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเตือนว่า "ข้าแต่กษัตริย์ อย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับฝ่าพระบาท
เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงอยู่กับอิสราเอล กับชาวเอฟราอิมเหล่านี้
8 แต่หากฝ่าพระบาทจะไปรบ ก็จงลงมือและเข้มแข็ง
ถึงอย่างนั้นพระเจ้าจะทรงทำให้ฝ่าพระบาทพ่ายแพ้ต่อศัตรู
เพราะพระเจ้าทรงช่วยหรือทำให้พ่ายแพ้ก็ได้"
9 อามาสิยาห์ถามคนของพระเจ้าว่า "แล้วเงิน 100 ตะลันต์†
ที่ข้าจ่ายให้กองทัพอิสราเอลจะทำอย่างไร"
เขาตอบว่า "พระยาห์เวห์ประทานให้ฝ่าพระบาทมากกว่านั้นได้"
10 อามาสิยาห์จึงให้กองทัพจากเอฟราอิมแยกตัวกลับบ้าน
พวกเขาโกรธยูดาห์มากและกลับไปด้วยความเดือดดาล
11 อามาสิยาห์รวบรวมความกล้า นำทหารไปยังหุบเขาเกลือและฆ่าชาวเสอีร์ 10,000 คน
12 ทหารยูดาห์จับเป็นอีก 10,000 คน
พาไปบนยอดผาสูงแล้วผลักตกลงมาจนร่างแตกกระจายทั้งหมด
13 ส่วนทหารที่อามาสิยาห์ส่งกลับ ไม่ให้ร่วมรบ บุกโจมตีเมืองยูดาห์ตั้งแต่สะมาเรียถึงเบธโฮโรน
ฆ่าคน 3,000 คนและปล้นทรัพย์สินมากมาย

---

* **25:6 25:6** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ † **25:9 25:9** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์

14 เมื่ออามาสิยาห์กลับจากฆ่าชาวเอโดม เขานำรูปเทพเจ้าของชาวเสอีร์มาตั้งเป็นเทพเจ้าของตน
ก้มกราบและเผาเครื่องหอมถวาย
15 พระยาห์เวห์ทรงกริ้วอามาสิยาห์ จึงส่งผู้เผยพระวจนะมาตักเตือนว่า
"ทำไมฝ่าพระบาทจึงแสวงหาเทพเจ้าของชนชาตินี้
ในเมื่อเทพเจ้าเหล่านั้นช่วยประชาชนของตนให้พ้นมือฝ่าพระบาทยังไม่ได้"
16 ระหว่างที่เขาพูด กษัตริย์ขัดว่า "ข้าตั้งเจ้าเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์หรือ หยุดเดี๋ยวนี้
ไม่เช่นนั้นจะถูกฆ่า"
ผู้เผยพระวจนะจึงหยุด แล้วกล่าวว่า "ข้ารู้ว่าพระเจ้าทรงตัดสินจะทำลายฝ่าพระบาท
เพราะฝ่าพระบาททรงทำเช่นนี้และไม่ฟังคำเตือนของข้า"
17 อามาสิยาห์กษัตริย์ยูดาห์ปรึกษาที่ปรึกษา แล้วส่งสารถึงโยอาชบุตรเยโฮอาหัส ผู้เป็นบุตรเยฮู
กษัตริย์อิสราเอลว่า "มาประจันหน้ากัน"
18 โยอาชกษัตริย์อิสราเอลส่งคำตอบถึงอามาสิยาห์กษัตริย์ยูดาห์ว่า
"ต้นหนามในเลบานอนส่งสารถึงต้นสนซีดาร์ในเลบานอนว่า
'ยกลูกสาวของท่านให้ลูกชายข้าแต่งงานด้วย' แต่สัตว์ป่าตัวหนึ่งเดินผ่านมาเหยียบต้นหนามแหลก
19 ท่านคิดว่าตนชนะเอโดม จึงทะนงตัวและโอ้อวด อยู่บ้านเสียเถิด จะหาเรื่องใส่ตัวทำไม
ให้ทั้งท่านและยูดาห์ล้มไปด้วย"
20 แต่อามาสิยาห์ไม่ฟัง เพราะพระเจ้าทรงให้เหตุการณ์เป็นไปเช่นนั้น เพื่อมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรู
เนื่องจากพวกเขาแสวงหาเทพเจ้าของเอโดม
21 โยอาชกษัตริย์อิสราเอลจึงยกทัพขึ้นมา
ทั้งเขาและอามาสิยาห์กษัตริย์ยูดาห์เผชิญหน้ากันที่เบธเชเมชในยูดาห์
22 ยูดาห์แพ้อิสราเอล ทุกคนต่างหนีกลับบ้าน
23 โยอาชกษัตริย์อิสราเอลจับอามาสิยาห์กษัตริย์ยูดาห์ บุตรโยอาช ผู้เป็นบุตรเยโฮอาหัส ที่เบธเชเมช
แล้วพาไปเยรูซาเล็ม เขาทลายกำแพงเมืองตั้งแต่ประตูเอฟราอิมถึงประตูมุม เป็นระยะ 400 ศอก‡
24 เขาเอาทองคำ เงิน และเครื่องใช้ทั้งหมดในพระวิหารของพระเจ้าที่โอเบดเอโดมดูแล
รวมทั้งทรัพย์สินในวังและตัวประกัน แล้วกลับสะมาเรีย
25 อามาสิยาห์บุตรโยอาชกษัตริย์ยูดาห์มีชีวิตอยู่อีก 15
ปีหลังโยอาชบุตรเยโฮอาหัสกษัตริย์อิสราเอลสิ้นชีวิต
26 เรื่องอื่น ๆ
ของอามาสิยาห์ตั้งแต่ต้นจนจบมีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์และอิสราเอล มิใช่หรือ
27 ตั้งแต่อามาสิยาห์หันไปจากพระยาห์เวห์ มีคนวางแผนฆ่าเขาในเยรูซาเล็ม เขาหนีไปลาคีช
แต่พวกนั้นส่งคนตามไปฆ่าเขาที่นั่น
28 พวกเขานำร่างเขากลับมาบนหลังม้า แล้วฝังกับบรรพบุรุษในเมืองยูดาห์

26

1 ชาวยูดาห์ทั้งหมดตั้งอุสซียาห์บุตรอามาสิยาห์ อายุ 16 ปี ขึ้นครองราชย์แทนบิดา
2 เขาสร้างเมืองเอโลทและนำกลับมาอยู่ใต้อำนาจยูดาห์ หลังจากกษัตริย์บิดาสิ้นชีวิต
3 อุสซียาห์ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 16 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 52 ปี
มารดาชื่อเยโคลิยาห์ชาวเยรูซาเล็ม
4 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ เหมือนที่อามาสิยาห์บิดาทำ

‡ **25:23** **25:23** หนึ่งศอกวัดจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนคน ยาวประมาณ 46 เซนติเมตร หรือ 18 นิ้ว ดังนั้น 400 ศอกยาวประมาณ 184 เมตร หรือ 200 หลา

5 เขาตั้งใจแสวงหาพระเจ้าในสมัยเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจนิมิตของพระเจ้า
ตราบใดที่เขาแสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าทรงให้เขาเจริญรุ่งเรือง
6 เขาไปรบกับชาวฟีลิสเตีย ทำลายกำแพงเมืองกัท ยับเนห์ และอัชโดด แล้วสร้างเมืองต่าง ๆ
ในเขตอัชโดดและท่ามกลางชาวฟีลิสเตีย
7 พระเจ้าทรงช่วยเขารบกับชาวฟีลิสเตีย ชาวอาหรับที่อาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และชาวเมอูนิม
8 ชาวอัมโมนนำบรรณาการมาถวายอุสซียาห์ ชื่อเสียงของเขาแพร่ไปจนถึงทางเข้าอียิปต์
เพราะเขามีอำนาจมาก
9 อุสซียาห์สร้างหอคอยในเยรูซาเล็มที่ประตูมุม ประตูหุบเขา และตรงมุมกำแพง
แล้วเสริมให้แข็งแรง
10 เขาสร้างหอคอยในถิ่นทุรกันดารและขุดบ่อเก็บน้ำมากมาย
เพราะมีฝูงสัตว์มากทั้งในที่ราบต่ำและที่ราบ
เขามีคนทำไร่และสวนองุ่นตามภูเขาและที่ดินอุดมสมบูรณ์ เพราะเขารักงานเกษตร
11 อุสซียาห์มีกองทัพแบ่งเป็นหมวดตามบัญชีที่เยอีเอลผู้จดบันทึกกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้าที่จัดทำ
ภายใต้การดูแลของฮานานิยาห์ผู้บังคับบัญชาคนหนึ่งของกษัตริย์
12 หัวหน้าวงศ์วานซึ่งเป็นนักรบกล้าหาญมี 2,600 คน
13 พวกเขาบังคับบัญชาทหาร 307,500 คน ผู้มีกำลังรบช่วยกษัตริย์ต่อสู้ศัตรู
14 อุสซียาห์เตรียมโล่ หอก หมวกเกราะ เสื้อเกราะ ธนู และหินสำหรับสายเหวี่ยงให้ทหารทั้งหมด
15 เขาให้ช่างฝีมือประดิษฐ์เครื่องยิงธนูและก้อนหินใหญ่ติดบนหอคอยกับเชิงเทินในเยรูซาเล็ม
ชื่อเสียงของเขาแพร่ไกล เพราะได้รับความช่วยเหลืออย่างน่าอัศจรรย์จนเข้มแข็ง
16 แต่เมื่อเขาเข้มแข็งแล้ว ก็หยิ่งผยองจนทำผิด เขาล่วงละเมิดต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
โดยเข้าไปในพระวิหารของพระยาห์เวห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม
17 อาซาริยาห์ปุโรหิตตามเข้าไป พร้อมปุโรหิตของพระยาห์เวห์อีก 80 คนซึ่งกล้าหาญ
18 พวกเขายืนขวางกษัตริย์อุสซียาห์และทูลว่า
"ฝ่าพระบาทไม่มีสิทธิ์เผาเครื่องหอมถวายพระยาห์เวห์
หน้าที่นี้เป็นของปุโรหิตลูกหลานอาโรนที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำ จงเสด็จออกจากสถานศักดิ์สิทธิ์
ฝ่าพระบาททรงล่วงละเมิดแล้ว การกระทำนี้จะไม่นำเกียรติจากพระยาห์เวห์องค์พระเจ้ามาให้"
19 อุสซียาห์โกรธปุโรหิตมาก ขณะเขาถือกระถางไฟสำหรับเผาเครื่องหอมอยู่นั้น
โรคเรื้อนก็ผุดขึ้นบนหน้าผากเขาต่อหน้าพวกเขาในพระวิหารของพระยาห์เวห์ ข้างแท่นเครื่องหอม
20 อาซาริยาห์ปุโรหิตใหญ่กับปุโรหิตทั้งหมดเห็นโรคเรื้อนที่หน้าผาก จึงรีบพาเขาออกไป
ตัวเขาเองก็รีบออก เพราะพระยาห์เวห์ทรงลงโทษเขา
21 กษัตริย์อุสซียาห์เป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นชีวิต ต้องอยู่ในบ้านแยกต่างหาก
และถูกห้ามเข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ โยธามบุตรชายดูแลวังและปกครองประชาชนแทน
22 เรื่องอื่น ๆ ของอุสซียาห์ตั้งแต่ต้นจนจบ อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะบุตรอาโมสเป็นผู้บันทึกไว้
23 อุสซียาห์สิ้นชีวิต พวกเขาฝังเขาใกล้บรรพบุรุษในบริเวณสุสานของกษัตริย์ เพราะกล่าวว่า
"เขาเป็นโรคเรื้อน" โยธามบุตรชายขึ้นครองราชย์แทน

27

1 โยธามขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 25 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 16 ปี
มารดาชื่อเยรูชาห์บุตรสาวศาโดก
2 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์อย่างที่อุสซียาห์บิดาเคยทำ
แต่ไม่ได้เข้าไปในพระวิหารของพระยาห์เวห์ ส่วนประชาชนยังประพฤติชั่ว

3 เขาสร้างประตูบนของพระวิหารของพระยาห์เวห์ และก่อสร้างกำแพงโอเฟลอีกมาก
4 เขาสร้างเมืองต่าง ๆ ในแถบภูเขาของยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยในป่า
5 เขารบชนะกษัตริย์ของชาวอัมโมน ปีนั้นชาวอัมโมนถวายเงิน 100 ตะลันต์* ข้าวสาลี 10,000 โคร์†
และข้าวบาร์เลย์ 10,000 โคร์‡ ปีที่ 2 และปีที่ 3 พวกเขาถวายจำนวนเท่าเดิม
6 โยธามมีอำนาจมากขึ้น เพราะเขาดำเนินชีวิตอย่างถูกต้องต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
7 เรื่องอื่น ๆ ของโยธาม ทั้งสงครามและการดำเนินชีวิต
มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์อิสราเอลและยูดาห์
8 เขาขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 25 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 16 ปี
9 โยธามสิ้นชีวิตและถูกฝังในนครดาวิด อาหัสบุตรชายขึ้นครองราชย์แทน

28

1 อาหัสขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 20 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 16 ปี
เขาไม่ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์อย่างดาวิดบรรพบุรุษ
2 แต่ดำเนินตามแบบกษัตริย์อิสราเอล และหล่อรูปเคารพถวายพระบาอัลทั้งหลาย
3 เขาเผาเครื่องหอมในหุบเขาเบนฮินโนม และเผาบุตรของตนในไฟ
ทำสิ่งน่ารังเกียจตามอย่างชนชาติที่พระยาห์เวห์ทรงขับไล่ให้พ้นหน้าชาวอิสราเอล
4 เขาถวายเครื่องบูชาและเผาเครื่องหอมตามสถานบูชาบนที่สูง บนเนินเขา
และใต้ต้นไม้เขียวทุกแห่ง
5 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาจึงทรงมอบเขาไว้ในมือกษัตริย์ซีเรีย ชาวซีเรียโจมตีเขา
จับคนจำนวนมากไปเป็นเชลยที่ดามัสกัส พระองค์ยังทรงมอบเขาไว้ในมือกษัตริย์อิสราเอล
ซึ่งสังหารคนของเขาเป็นจำนวนมาก
6 เปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ฆ่านักรบกล้าหาญในยูดาห์ 120,000 คนภายในวันเดียว
เพราะพวกเขาทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
7 ศิครีนักรบกล้าหาญชาวเอฟราอิมฆ่ามาอาเสอาห์บุตรชายกษัตริย์ อัสรีคัมผู้ดูแลวัง
และเอลคานาห์ผู้มีตำแหน่งรองจากกษัตริย์
8 ชาวอิสราเอลจับพี่น้องร่วมเชื้อสายไปเป็นเชลย 200,000 คน ทั้งผู้หญิง ลูกชาย และลูกสาว
ยึดทรัพย์สินจำนวนมากแล้วนำไปสะมาเรีย
9 ที่นั่นมีโอเดดผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ เขาออกไปพบกองทัพที่กลับมาสะมาเรียและกล่าวว่า
“พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านทรงกริ้วชาวยูดาห์
จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือพวกท่าน
แต่พวกท่านสังหารพวกเขาด้วยความเดือดดาลที่รุนแรงจนถึงฟ้า
10 บัดนี้พวกท่านยังคิดจะบังคับชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มเป็นทาสชายหญิงอีกหรือ
พวกท่านเองไม่มีความผิดต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเลยหรือ
11 จงฟังข้า ส่งเชลยที่จับมาจากพี่น้องร่วมเชื้อสายกลับไป
เพราะพระพิโรธอันรุนแรงของพระยาห์เวห์อยู่เหนือพวกท่าน”
12 ผู้นำชาวเอฟราอิมบางคน ได้แก่ อาซาริยาห์บุตรโยฮานัน เบเรคิยาห์บุตรเมชิลเลโมท
เยฮิสคียาห์บุตรชัลลูม และอามาสาบุตรฮัดลัย ลุกขึ้นขวางทหารที่กลับจากรบ

---

* **27:5 27:5** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ † **27:5 27:5** หนึ่งโคร์เท่ากับหนึ่งโฮเมอร์ มีปริมาตรประมาณ 211 ลิตร หรือ 55.9 แกลลอนสหรัฐเมื่อใช้ตวงของเหลว และประมาณ 6 บุเชลเมื่อใช้ตวงของแห้ง ข้าวสาลี 10,000 โคร์หนักประมาณ 1,640 เมตริกตัน ‡ **27:5 27:5** ข้าวบาร์เลย์ 10,000 โคร์หนักประมาณ 1,310 เมตริกตัน

13 พวกเขากล่าวว่า "อย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ การทำเช่นนั้นจะเพิ่มความผิดต่อพระยาห์เวห์
ซ้ำเติมบาปและความผิดของเรา ทั้งที่ความผิดของเราหนักอยู่แล้ว
และพระพิโรธต่ออิสราเอลก็รุนแรง"
14 ทหารจึงวางตัวเชลยกับทรัพย์สินที่ยึดมาไว้ต่อหน้าผู้นำและที่ประชุมทั้งหมด
15 ชายที่เอ่ยชื่อไว้ลุกขึ้นดูแลเชลย พวกเขาเอาเสื้อผ้าจากทรัพย์สินที่ยึดมาให้คนที่ไม่มีเสื้อสวม
จัดเสื้อผ้าและรองเท้าให้ ให้อาหาร น้ำ และน้ำมันทาตัว ให้คนอ่อนแรงขึ้นนั่งบนหลังลา
แล้วนำทุกคนไปส่งแก่พี่น้องที่เยรีโคเมืองแห่งต้นอินทผลัม จากนั้นพวกเขากลับสะมาเรีย
16 เวลานั้นกษัตริย์อาหัสส่งสารไปขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์อัสซีเรีย
17 เพราะชาวเอโดมกลับมาโจมตียูดาห์และจับคนไปเป็นเชลย
18 ชาวฟีลิสเตียยังบุกเมืองในที่ราบต่ำและทางใต้ของยูดาห์ ยึดเบธเชเมช อัยยาโลน เกเดโรท
โสโคกับหมู่บ้านบริวาร ทิมนาห์กับหมู่บ้านบริวาร และกิมโซกับหมู่บ้านบริวาร แล้วตั้งถิ่นฐานที่นั่น
19 พระยาห์เวห์ทรงทำให้ยูดาห์ตกต่ำเพราะอาหัสกษัตริย์อิสราเอล
ผู้ประพฤติตัวอย่างไร้การยับยั้งในยูดาห์และไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์อย่างร้ายแรง
20 ทิลกัทปิลเนเสอร์กษัตริย์อัสซีเรียมาหาอาหัส แต่กลับสร้างความเดือดร้อน
ไม่ช่วยให้เขาเข้มแข็งขึ้น
21 อาหัสนำทรัพย์ส่วนหนึ่งจากพระวิหารของพระยาห์เวห์
จากวังและจากบรรดาผู้นำไปให้กษัตริย์อัสซีเรีย แต่ก็ไม่ช่วยอะไร
22 ยิ่งทุกข์ลำบาก กษัตริย์อาหัสผู้นี้ยิ่งทำผิดต่อพระยาห์เวห์
23 เขาถวายเครื่องบูชาแด่เทพเจ้าของดามัสกัสที่เคยเอาชนะเขา โดยคิดว่า
"เทพเจ้าของกษัตริย์ซีเรียช่วยพวกเขา ข้าจะถวายเครื่องบูชาเพื่อเทพเจ้าเหล่านั้นจะช่วยข้า"
แต่เทพเจ้าเหล่านั้นกลับนำความพินาศมาสู่เขาและอิสราเอลทั้งหมด
24 อาหัสรวบรวมเครื่องใช้ในพระวิหารของพระเจ้า ตัดเครื่องใช้เหล่านั้นเป็นชิ้น ๆ
แล้วปิดประตูพระวิหารของพระยาห์เวห์ เขาสร้างแท่นบูชาของตนตามทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม
25 เขาสร้างสถานบูชาบนที่สูงตามทุกเมืองของยูดาห์ เพื่อเผาเครื่องหอมถวายเทพเจ้าอื่น
ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษทรงกริ้ว
26 เรื่องอื่น ๆ ของอาหัสและการดำเนินชีวิตตั้งแต่ต้นจนจบมีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยู
ดาห์และอิสราเอล
27 อาหัสสิ้นชีวิตและถูกฝังในเยรูซาเล็ม แต่พวกเขาไม่ฝังเขาในสุสานกษัตริย์อิสราเอล
เฮเซคียาห์บุตรชายขึ้นครองราชย์แทน

29

1 เฮเซคียาห์ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 25 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 29 ปี
มารดาชื่ออาบียาห์บุตรสาวเศคาริยาห์
2 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ เหมือนดาวิดบรรพบุรุษของเขา
3 ปีแรกแห่งรัชกาล เดือนแรก เขาเปิดประตูพระวิหารของพระยาห์เวห์และซ่อมแซม
4 เขาเรียกปุโรหิตกับชาวเลวีให้มารวมตัวกันที่ลานกว้างด้านตะวันออก
5 แล้วกล่าวว่า "ชาวเลวี จงฟังข้า บัดนี้จงชำระตนให้บริสุทธิ์
ชำระพระวิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ และขนสิ่งสกปรกออกจากสถานศักดิ์สิทธิ์
6 บรรพบุรุษของเราไม่ซื่อสัตย์ ทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
พวกเขาทอดทิ้งพระองค์ หันหน้าหนีจากที่ประทับของพระยาห์เวห์และหันหลังให้

7 ทั้งยังปิดประตูมุข ดับตะเกียง
ไม่เผาเครื่องหอมและไม่ถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอลในสถานศักดิ์สิทธิ์
8 พระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงตกแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงให้พวกเขาพบความวุ่นวาย
เป็นที่น่าตกตะลึงและถูกผู้คนเยาะเย้ย ดังที่ท่านเห็นอยู่
9 บิดาของเราล้มตายด้วยดาบ บุตรชาย บุตรสาว และภรรยาของเราตกเป็นเชลยเพราะเรื่องนี้
10 ข้าตั้งใจทำพันธสัญญากับพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
เพื่อพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์จะหันไปจากเรา
11 ลูกเอ๋ย อย่าละเลยหน้าที่ พระยาห์เวห์ทรงเลือกพวกท่านให้ยืนต่อพระพักตร์ รับใช้พระองค์
ปฏิบัติหน้าที่และเผาเครื่องหอมถวาย
12 ชาวเลวีจึงลุกขึ้น ฝ่ายลูกหลานโคฮาทมีมาหัทบุตรอามาสัย และโยเอลบุตรอาซาริยาห์
ฝ่ายลูกหลานเมรารีมีคีชบุตรอับดี และอาซาริยาห์บุตรเยฮัลเลเลล
ฝ่ายลูกหลานเกอร์โชนมีโยอาห์บุตรศิมมาห์ และเอเดนบุตรโยอาห์
13 ฝ่ายลูกหลานเอลีศาฟานมีชิมรีกับเยอูเอล ฝ่ายลูกหลานอาสาฟมีเศคาริยาห์กับมัททานิยาห์
14 ฝ่ายลูกหลานเฮมานมีเยฮูเอลกับชิเมอี ฝ่ายลูกหลานเยดูธูนมีเชมายาห์กับอุสซีเอล
15 พวกเขารวบรวมญาติพี่น้อง ชำระตนให้บริสุทธิ์
แล้วเข้าไปชำระพระวิหารของพระยาห์เวห์ตามคำสั่งกษัตริย์ซึ่งสอดคล้องกับพระดำรัสของพระยาห์เวห์
16 ปุโรหิตเข้าไปชำระห้องชั้นในของพระวิหาร
ขนสิ่งที่เป็นมลทินออกมายังลานพระวิหารของพระยาห์เวห์ ชาวเลวีรับต่อแล้วนำไปทิ้งที่ลำธารขิดโรน
17 พวกเขาเริ่มชำระในวันที่ 1 เดือนที่ 1 วันที่ 8 จึงมาถึงมุขพระวิหาร ใช้เวลาอีก 8
วันชำระพระวิหารของพระยาห์เวห์ และเสร็จในวันที่ 16 เดือนแรก
18 แล้วพวกเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ในวัง ทูลว่า
พวกข้าพระบาทชำระพระวิหารของพระยาห์เวห์ทั้งหมดแล้ว
รวมทั้งแท่นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องใช้ต่าง ๆ โต๊ะขนมปังถวายและเครื่องใช้ทั้งหมด
19 เครื่องใช้ทุกชิ้นที่กษัตริย์อาหัสทิ้งไปเมื่อครั้งไม่ซื่อสัตย์ พวกข้าพระบาทก็เตรียมและชำระไว้แล้ว
บัดนี้สิ่งเหล่านั้นอยู่หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์
20 เช้าตรู่ กษัตริย์เฮเซคียาห์เรียกผู้นำเมืองมารวมกันแล้วขึ้นไปพระวิหารของพระยาห์เวห์
21 พวกเขานำโคตัวผู้ 7 ตัว แกะตัวผู้ 7 ตัว ลูกแกะ 7 ตัว และแพะตัวผู้ 7 ตัว
มาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับอาณาจักร สถานศักดิ์สิทธิ์ และยูดาห์
กษัตริย์สั่งปุโรหิตลูกหลานอาโรนให้ถวายบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์
22 พวกเขาฆ่าโค ปุโรหิตรับเลือดมาประพรมบนแท่น จากนั้นฆ่าแกะตัวผู้แล้วประพรมเลือด
และฆ่าลูกแกะแล้วประพรมเลือดบนแท่นเช่นกัน
23 พวกเขานำแพะตัวผู้สำหรับเครื่องบูชาไถ่บาปมาไว้ต่อหน้ากษัตริย์กับที่ประชุม
ทุกคนวางมือบนแพะ
24 ปุโรหิตฆ่าแพะ
นำเลือดมาถวายบนแท่นเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งหมด
เพราะกษัตริย์สั่งให้ถวายทั้งเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่ออิสราเอลทั้งหมด
25 เขาให้ชาวเลวียืนประจำในพระวิหารของพระยาห์เวห์ ถือฉาบ เครื่องสาย และพิณ
ตามคำสั่งของดาวิด กาดผู้หยั่งรู้ของกษัตริย์ และนาธันผู้เผยพระวจนะ
เพราะพระยาห์เวห์ทรงสั่งผ่านผู้เผยพระวจนะเหล่านี้
26 ชาวเลวียืนพร้อมเครื่องดนตรีของดาวิด ส่วนปุโรหิตถือแตร

27 เฮเซคียาห์สั่งให้เริ่มถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวบนแท่น ทันทีที่เริ่มถวาย
เพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์ก็เริ่มพร้อมเสียงแตรและเครื่องดนตรีของดาวิดกษัตริย์อิสราเอล
28 ที่ประชุมทั้งหมดก้มลงนมัสการ นักร้องร้องเพลง
คนเป่าแตรก็เป่าไปจนถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเสร็จ
29 เมื่อถวายเสร็จ กษัตริย์กับทุกคนที่อยู่ด้วยก้มลงนมัสการ
30 กษัตริย์เฮเซคียาห์กับผู้นำสั่งชาวเลวีให้ร้องสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและอา
สาฟผู้หยั่งรู้ พวกเขาร้องด้วยความชื่นชมยินดี แล้วก้มลงนมัสการ
31 เฮเซคียาห์กล่าวว่า "บัดนี้พวกท่านถวายตนแด่พระยาห์เวห์แล้ว
จงนำเครื่องบูชาและเครื่องบูชาขอบพระคุณเข้ามาในพระวิหารของพระองค์"
ที่ประชุมนำเครื่องบูชากับเครื่องบูชาขอบพระคุณมา ส่วนผู้ที่เต็มใจก็นำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวมาด้วย
32 ที่ประชุมนำโค 70 ตัว แกะตัวผู้ 100 ตัว และลูกแกะ 200 ตัวมาถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
ทั้งหมดถวายแด่พระยาห์เวห์
33 ส่วนสัตว์ที่ถวายแยกไว้มีโค 600 ตัวกับแกะ 3,000 ตัว
34 ปุโรหิตมีน้อยเกินกว่าจะถลกหนังสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวได้หมด
ชาวเลวีพี่น้องจึงช่วยจนงานเสร็จ และจนปุโรหิตคนอื่นชำระตนให้บริสุทธิ์
เพราะชาวเลวีตั้งใจชำระตนมากกว่าปุโรหิต
35 เครื่องบูชาเผาทั้งตัวมีมาก
รวมทั้งไขมันจากเครื่องบูชาเพื่อสันติและเครื่องดื่มที่เทถวายคู่กับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวทุกตัว
งานรับใช้ในพระวิหารของพระยาห์เวห์จึงกลับเป็นระเบียบ
36 เฮเซคียาห์กับประชาชนทั้งหมดชื่นชมยินดีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งนี้ให้ประชาชน
เพราะทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

30

1 เฮเซคียาห์ส่งข่าวถึงชาวอิสราเอลและชาวยูดาห์ทั้งหมด
เขียนจดหมายถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วย เชิญให้มาพระวิหารของพระยาห์เวห์ที่เยรูซาเล็มเพื่อฉลอง
เทศกาลปัสกาถวายพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
2 กษัตริย์ปรึกษาผู้นำและที่ประชุมในเยรูซาเล็ม แล้วตกลงจัดเทศกาลปัสกาในเดือนที่ 2
3 พวกเขาจัดตามเวลาก่อนหน้านั้นไม่ได้ เพราะยังมีปุโรหิตที่ชำระตนไม่พอ
และประชาชนยังไม่มารวมกันที่เยรูซาเล็ม
4 กษัตริย์กับที่ประชุมทั้งหมดเห็นชอบ
5 จึงออกประกาศทั่วอิสราเอลตั้งแต่เบเออร์เชบาถึงดาน
ให้ทุกคนมาฉลองเทศกาลปัสกาถวายพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม
เพราะที่ผ่านมาพวกเขาไม่ได้ฉลองกันเป็นจำนวนมากตามที่เขียนไว้
6 ผู้ส่งสารนำจดหมายของกษัตริย์กับผู้นำไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ตามคำสั่งกษัตริย์ ประกาศว่า
"ชาวอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล
เพื่อพระองค์จะทรงกลับมาหาพวกท่านที่ยังรอดจากเงื้อมมือบรรดากษัตริย์อัสซีเรีย
7 อย่าทำเหมือนบิดาและพี่น้องของท่านที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
พระองค์จึงทรงปล่อยให้พวกเขาพินาศอย่างที่ท่านเห็น
8 อย่าดื้อดึงอย่างบรรพบุรุษ แต่จงยอมตนต่อพระยาห์เวห์
เข้าไปในสถานศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์ทรงแยกไว้ตลอดไป และรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน
เพื่อพระพิโรธอันรุนแรงจะหันไปจากท่าน

9 หากท่านกลับมาหาพระยาห์เวห์ คนที่จับพี่น้องและลูกหลานของท่านไปเป็นเชลยจะเมตตาพวกเขา
แล้วพวกเขาจะได้กลับแผ่นดินนี้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทรงกรุณาและเมตตา
หากท่านกลับมา พระองค์จะไม่หันหน้าหนี
10 ผู้ส่งสารเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งทั่วเอฟราอิมและมนัสเสห์จนถึงเศบูลุน
แต่ผู้คนหัวเราะเยาะและดูหมิ่น
11 ถึงอย่างนั้น บางคนจากอาเชอร์ มนัสเสห์ และเศบูลุนถ่อมตนแล้วมาเยรูซาเล็ม
12 พระเจ้าทรงทำให้ชาวยูดาห์มีใจเดียวกัน
ทำตามคำสั่งกษัตริย์กับผู้นำที่มาจากพระดำรัสของพระยาห์เวห์

13 ผู้คนมากมายมารวมตัวกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่ 2 เพื่อฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ
เป็นที่ประชุมใหญ่มาก
14 พวกเขารื้อแท่นบูชาในเยรูซาเล็มและแท่นเผาเครื่องหอมทั้งหมด แล้วโยนลงลำธารขิดโรน
15 วันที่ 14 เดือนที่ 2 พวกเขาฆ่าสัตว์สำหรับปัสกา ปุโรหิตกับชาวเลวีรู้สึกละอายใจ
จึงชำระตนให้บริสุทธิ์และนำเครื่องบูชาเผาทั้งตัวเข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์
16 พวกเขายืนประจำที่ตามระเบียบในกฎหมายของโมเสสคนของพระเจ้า
ปุโรหิตรับเลือดจากชาวเลวีมาประพรม
17 คนในที่ประชุมจำนวนมากยังไม่ได้ชำระตน
ชาวเลวีจึงรับหน้าที่ฆ่าสัตว์สำหรับปัสกาแทนทุกคนที่ยังเป็นมลทิน
เพื่อชำระคนเหล่านั้นให้เหมาะแก่การถวายปัสกาแด่พระยาห์เวห์
18 คนจำนวนมากจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุนยังไม่ชำระตน
แต่ก็กินปัสกาโดยไม่เป็นไปตามที่เขียนไว้ เฮเซคียาห์จึงอธิษฐานให้พวกเขาว่า
ขอพระยาห์เวห์ผู้ทรงดีอภัยทุกคน
19 ที่ตั้งใจแสวงหาพระเจ้า คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ
แม้ยังไม่สะอาดตามข้อกำหนดการชำระของสถานศักดิ์สิทธิ์
20 พระยาห์เวห์ทรงสดับคำอธิษฐานของเฮเซคียาห์ และทรงรักษาประชาชน
21 ชาวอิสราเอลที่มารวมกันในเยรูซาเล็มฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ 7 วันด้วยความยินดีมาก
ปุโรหิตกับชาวเลวีร้องสรรเสริญพระยาห์เวห์ทุกวันพร้อมเสียงเครื่องดนตรีดังสนั่น
22 เฮเซคียาห์กล่าวให้กำลังใจชาวเลวีทุกคนที่เข้าใจงานรับใช้พระยาห์เวห์อย่างดี
ผู้คนจึงร่วมกินในเทศกาลตลอด 7 วัน
ถวายเครื่องบูชาเพื่อสันติและสารภาพต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ

23 ที่ประชุมทั้งหมดตกลงฉลองต่ออีก 7 วัน และทำด้วยความยินดี
24 เฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์มอบโค 1,000 ตัวกับแกะ 7,000 ตัวให้ที่ประชุมถวายเป็นเครื่องบูชา
บรรดาผู้นำมอบโคอีก 1,000 ตัวกับแกะ 10,000 ตัว ปุโรหิตจำนวนมากก็ชำระตนให้บริสุทธิ์
25 ชาวยูดาห์ทั้งหมดพร้อมปุโรหิต ชาวเลวี ผู้มาจากอิสราเอล
และชาวต่างชาติที่มาจากแผ่นดินอิสราเอลหรืออาศัยในยูดาห์ ต่างชื่นชมยินดี
26 เยรูซาเล็มมีความชื่นชมยินดีใหญ่หลวง
ไม่เคยมีอย่างนี้มาตั้งแต่สมัยโซโลมอนบุตรดาวิดกษัตริย์อิสราเอล
27 แล้วปุโรหิตชาวเลวีลุกขึ้นให้พรประชาชน พระเจ้าทรงสดับเสียงของพวกเขา
และคำอธิษฐานก็ขึ้นไปถึงสวรรค์อันเป็นที่ประทับศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

31

1 เมื่องานฉลองทั้งหมดเสร็จแล้ว ชาวอิสราเอลที่อยู่ที่นั่นออกไปตามเมืองของยูดาห์
ทุบเสาหินศักดิ์สิทธิ์ ตัดเสาอาเชราห์ และทำลายสถานบูชาบนที่สูงกับแท่นบูชาในยูดาห์ เบนยามิน
เอฟราอิม และมนัสเสห์จนหมด แล้วทุกคนกลับบ้านและที่ดินของตนตามเมืองต่าง ๆ
2 เฮเซคียาห์จัดหมวดปุโรหิตและชาวเลวีให้ทำหน้าที่ของตน ทั้งถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
เครื่องบูชาเพื่อสันติ รับใช้ ขอบพระคุณและสรรเสริญที่ประตูเขตพระวิหารซึ่งเป็นค่ายของพระยาห์เวห์
3 กษัตริย์จัดทรัพย์สินส่วนพระองค์ให้เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวในเวลาเช้าและเย็น ในวันสะบาโต
วันขึ้นเดือนใหม่ และเทศกาลที่กำหนด ตามที่เขียนไว้ในกฎหมายของพระยาห์เวห์
4 เขาสั่งชาวเยรูซาเล็มให้ส่งส่วนแบ่งแก่ปุโรหิตกับชาวเลวี
เพื่อพวกเขาจะทุ่มเทตนให้กฎหมายของพระยาห์เวห์
5 ทันทีที่ประกาศคำสั่ง ชาวอิสราเอลนำผลแรกจากข้าว เหล้าองุ่นใหม่ น้ำมัน น้ำผึ้ง
และพืชผลทุกชนิดมาถวายมากมาย ทั้งนำหนึ่งในสิบของทุกสิ่งมาถวายอย่างล้นเหลือ
6 ชาวอิสราเอลและชาวยูดาห์ที่อยู่ตามเมืองยูดาห์นำหนึ่งในสิบของโคกับแกะ
และหนึ่งในสิบของสิ่งที่แยกถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของตนมาวางเป็นกอง ๆ
7 พวกเขาเริ่มวางกองสิ่งของเหล่านั้นในเดือนที่ 3 และเสร็จในเดือนที่ 7
8 เฮเซคียาห์กับผู้นำมาเห็นกองสิ่งของก็สรรเสริญพระยาห์เวห์และให้พรประชาชนอิสราเอลของ
พระองค์
9 เฮเซคียาห์ถามปุโรหิตกับชาวเลวีเรื่องกองสิ่งของ
10 อาซาริยาห์ปุโรหิตใหญ่จากวงศ์ศาโดกตอบว่า
"ตั้งแต่ประชาชนนำของถวายมาพระวิหารของพระยาห์เวห์ พวกเราก็กินอิ่มและยังเหลือมาก
เพราะพระยาห์เวห์ทรงอวยพรประชาชนของพระองค์ กองใหญ่ที่เห็นนี้คือส่วนที่เหลือ"
11 เฮเซคียาห์จึงสั่งให้จัดเตรียมห้องเก็บของในพระวิหารของพระยาห์เวห์ พวกเขาก็ทำตาม
12 พวกเขานำของถวาย ส่วนสิบ และสิ่งที่ถวายแยกไว้มาเก็บอย่างซื่อสัตย์
โคนานิยาห์ชาวเลวีเป็นผู้ดูแล และชิเมอีพี่น้องของเขาเป็นรอง
13 เยฮีเอล อาซาซิยาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมท โยศาบาด เอลีเอล อิสมาคียาห์ มาหัท และเบไนยาห์
เป็นผู้ช่วยดูแลภายใต้โคนานิยาห์กับชิเมอีพี่น้องของเขา
ตามคำสั่งกษัตริย์เฮเซคียาห์กับอาซาริยาห์ผู้ดูแลพระวิหารของพระเจ้า
14 โคเรบุตรอิมนาห์ชาวเลวี ผู้เฝ้าประตูด้านตะวันออก ดูแลของถวายด้วยความเต็มใจแด่พระเจ้า
และแจกจ่ายของถวายแด่พระยาห์เวห์กับของที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
15 ผู้ช่วยเขาตามเมืองของปุโรหิตคือเอเดน มินยามิน เยชูอา เชมายาห์ อามาริยาห์ และเชคานิยาห์
พวกเขาได้รับมอบหมายให้แจกส่วนแบ่งแก่พี่น้องตามหมวด ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือผู้น้อย
16 นอกจากนี้ยังแจกแก่ผู้ชายอายุ 3 ปีขึ้นไปที่ขึ้นทะเบียนตามลำดับวงศ์วาน
คือทุกคนที่เข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์เพื่อทำหน้าที่ประจำวันตามหมวดงานของตน
17 รวมถึงปุโรหิตที่ขึ้นทะเบียนตามวงศ์วานฝ่ายบิดา และชาวเลวีอายุ 20
ปีขึ้นไปที่ทำหน้าที่ตามหมวด
18 อีกทั้งครอบครัวที่ขึ้นทะเบียนในที่ประชุมทั้งหมด ทั้งเด็กเล็ก ภรรยา บุตรชาย และบุตรสาว
เพราะคนเหล่านั้นชำระตนให้บริสุทธิ์เพื่อทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
19 ส่วนปุโรหิตลูกหลานอาโรนที่อยู่ในทุ่งเลี้ยงสัตว์รอบเมืองต่าง ๆ มีคนที่ระบุชื่อไว้ตามแต่ละเมือง
สำหรับแจกส่วนแบ่งแก่ชายทุกคนในหมู่ปุโรหิตและชาวเลวีทุกคนที่ขึ้นทะเบียน
20 เฮเซคียาห์ทำเช่นนี้ทั่วยูดาห์ เขาทำสิ่งดี ถูกต้อง และซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน

21 งานทุกอย่างที่เขาเริ่มทำ ทั้งงานพระวิหาร กฎหมายและพระบัญญัติ
เขาทำเพื่อแสวงหาพระเจ้าด้วยสุดใจ จึงประสบความสำเร็จ

32

1 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้และความซื่อสัตย์ของเฮเซคียาห์
เซนนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียยกทัพเข้ายูดาห์ ตั้งค่ายล้อมเมืองป้อมปราการและตั้งใจยึดไว้
2 เฮเซคียาห์เห็นว่าเซนนาเคอริบมุ่งจะโจมตีเยรูซาเล็ม
3 จึงปรึกษาผู้นำกับนักรบกล้าหาญว่าจะปิดตาน้ำพุนอกเมือง พวกเขาร่วมมือกัน
4 ผู้คนจำนวนมากมาช่วยปิดตาน้ำพุทุกแห่งและลำธารที่ไหลผ่านกลางแผ่นดิน โดยกล่าวว่า
“จะปล่อยให้กษัตริย์อัสซีเรียมาถึงแล้วพบน้ำมากมายทำไม”
5 เฮเซคียาห์รวบรวมกำลังใจ ซ่อมกำแพงส่วนที่พัง เพิ่มความสูงถึงหอคอย
สร้างกำแพงอีกชั้นด้านนอก เสริมป้อมมิลโลในนครดาวิด และทำอาวุธกับโล่จำนวนมาก
6 เขาตั้งผู้บังคับบัญชาทหารดูแลประชาชน เรียกทุกคนมารวมกันที่ลานกว้างข้างประตูเมือง
แล้วพูดให้กำลังใจว่า
7 “จงเข้มแข็งและกล้าหาญ อย่ากลัวหรือท้อใจเพราะกษัตริย์อัสซีเรียกับกองทัพมากมายของเขา
ฝ่ายเรามีผู้ยิ่งใหญ่กว่าฝ่ายเขา
8 เขามีเพียงกำลังมนุษย์ แต่เรามีพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงช่วยและทรงรบให้”
ประชาชนจึงเชื่อมั่นในคำของกษัตริย์เฮเซคียาห์
9 ต่อมาเซนนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียซึ่งกำลังโจมตีลาคีชพร้อมกองทัพทั้งหมด
ส่งคนไปเยรูซาเล็มพร้อมสารถึงเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์และชาวยูดาห์ในเมืองว่า
10 “เซนนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียกล่าวว่า “พวกเจ้าพึ่งใคร จึงยังทนถูกล้อมอยู่ในเยรูซาเล็ม
11 เฮเซคียาห์กำลังหลอกให้พวกเจ้าตายเพราะอดอาหารและขาดน้ำมิใช่หรือ เขาบอกว่า
“พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะช่วยให้พ้นมือกษัตริย์อัสซีเรีย”
12 เฮเซคียาห์คนนี้เองมิใช่หรือที่รื้อสถานบูชาบนที่สูงและแท่นบูชาของพระองค์
แล้วสั่งชาวยูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า “จงนมัสการที่แท่นบูชาเดียว และเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น”
13 พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าข้ากับบรรพบุรุษทำอะไรกับชนชาติในแผ่นดินต่าง ๆ
พระของชนชาติเหล่านั้นเคยช่วยแผ่นดินให้พ้นมือข้าได้หรือ
14 ในบรรดาพระของชนชาติที่บรรพบุรุษข้าทำลายหมด มีองค์ใดช่วยประชาชนให้พ้นมือข้าได้
แล้วพระเจ้าของพวกเจ้าจะช่วยได้อย่างไร
15 อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกหรือชักจูง อย่าเชื่อเขา
พระของชนชาติหรืออาณาจักรใดก็ช่วยประชาชนให้พ้นมือข้าหรือมือบรรพบุรุษไม่ได้
พระเจ้าของพวกเจ้ายิ่งจะช่วยพวกเจ้าไม่ได้”
16 คนของเซนนาเคอริบยังกล่าวลบหลู่พระยาห์เวห์องค์พระเจ้าและเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์
อีกมาก
17 เซนนาเคอริบเขียนจดหมายหมิ่นพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า
“พระของชนชาติอื่นช่วยประชาชนให้พ้นมือข้าไม่ได้
พระเจ้าของเฮเซคียาห์ก็ช่วยประชาชนของเขาให้พ้นมือข้าไม่ได้เหมือนกัน”
18 พวกเขาตะโกนเป็นภาษาชาวยูดาห์เสียงดังใส่คนเยรูซาเล็มบนกำแพง เพื่อให้กลัวและวุ่นวายใจ
จะได้ยึดเมือง
19 พวกเขาพูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มอย่างกับเป็นพระของชนชาติอื่น ซึ่งมนุษย์สร้างด้วยมือ
20 กษัตริย์เฮเซคียาห์กับอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะบุตรอาโมสจึงอธิษฐานและร้องทูลต่อสวรรค์

21 พระยาห์เวห์ทรงส่งทูตสวรรค์ไปกำจัดนักรบกล้าหาญ ผู้นำ
และผู้บังคับบัญชาทั้งหมดในค่ายกษัตริย์อัสซีเรีย เขาจึงกลับแผ่นดินของตนอย่างอับอาย
เมื่อเข้าไปในวิหารของพระของตน ผู้ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาเอง* ใช้ดาบฆ่าเขาที่นั่น
22 พระยาห์เวห์จึงทรงช่วยเฮเซคียาห์กับชาวเยรูซาเล็มให้พ้นมือเซนนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียและ
ศัตรูอื่นทั้งหมด และทรงนำทางพวกเขาในทุกด้าน
23 คนจำนวนมากนำของถวายแด่พระยาห์เวห์มาเยรูซาเล็ม
และนำของมีค่ามาถวายเฮเซคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ ตั้งแต่นั้นชนชาติทั้งปวงยกย่องเขา
24 สมัยนั้นเฮเซคียาห์ป่วยใกล้ตาย เขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
พระองค์ตรัสตอบและประทานเครื่องหมายแก่เขา
25 แต่เฮเซคียาห์ไม่ได้ตอบสนองพระคุณที่ได้รับอย่างเหมาะสม เพราะเขาหยิ่งผยอง
พระพิโรธจึงตกแก่เขา ยูดาห์ และเยรูซาเล็ม
26 ต่อมาเฮเซคียาห์ถ่อมตนจากความหยิ่งผยองนั้น พร้อมกับชาวเยรูซาเล็ม
พระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงไม่ตกแก่พวกเขาในสมัยของเฮเซคียาห์
27 เฮเซคียาห์มั่งคั่งและมีเกียรติมาก เขาทำคลังเก็บเงิน ทองคำ อัญมณี เครื่องเทศ โล่
และภาชนะมีค่าทุกชนิด
28 รวมทั้งยุ้งเก็บข้าว เหล้าองุ่นใหม่ น้ำมัน คอกสำหรับสัตว์ทุกชนิด และคอกฝูงแกะ
29 เขายังจัดหาเมืองต่าง ๆ ไว้เป็นของตน มีฝูงแกะกับโคมากมาย
เพราะพระเจ้าประทานทรัพย์สินให้มาก
30 เฮเซคียาห์คนนี้ปิดตาน้ำพุตอนบนของกีโฮน แล้วนำน้ำลงมาตรงไปทางตะวันตกของนครดาวิด
เขาทำงานทุกอย่างสำเร็จ
31 แต่เมื่อผู้นำบาบิโลนส่งทูตมาถามเรื่องเหตุอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในแผ่นดิน
พระเจ้าทรงปล่อยเฮเซคียาห์ไว้ตามลำพัง เพื่อทดสอบและดูว่าในใจเขามีอะไร
32 เรื่องอื่น ๆ ของเฮเซคียาห์และความดีที่เขาทำ
มีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะบุตรอาโมส
ในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์ยูดาห์และอิสราเอล
33 เฮเซคียาห์สิ้นชีวิต พวกเขาฝังเขาตรงทางขึ้นสู่สุสานลูกหลานดาวิด
ชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งหมดถวายเกียรติแก่เขาเมื่อสิ้นชีวิต
มนัสเสห์บุตรชายขึ้นครองราชย์แทน

33

1 มนัสเสห์ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 12 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 55 ปี
2 เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ตามการกระทำที่น่ารังเกียจของชนชาติต่าง ๆ
ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงขับไล่ไปต่อหน้าชาวอิสราเอล
3 เขาสร้างสถานบูชาบนที่สูงซึ่งเฮเซคียาห์บิดาของเขารื้อทิ้งขึ้นใหม่ ตั้งแท่นบูชาให้บรรดาพระบาอัล
ทำเสาอาเชราห์ และกราบไหว้รับใช้ดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า
4 เขาสร้างแท่นบูชาในพระวิหารของพระยาห์เวห์ ทั้งที่พระยาห์เวห์ตรัสว่า
"นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มตลอดไป"
5 เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าไว้ในลานทั้งสองของพระวิหารของพระ
ยาห์เวห์

---

* **32:21 32:21** หมายถึงบุตรชายของเขาเอง

6 เขายังทำพิธีให้บุตรของตนผ่านไฟในหุบเขาเบนฮินโนม ใช้เวทมนตร์ ทำนายโชคชะตา ทำคุณไสย
และปรึกษาคนทรงกับหมอผี เขาทำสิ่งชั่วร้ายมากมายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
ยั่วให้พระองค์ทรงกริ้ว
7 เขานำรูปเคารพแกะสลักที่ทำขึ้นไปตั้งในพระวิหารของพระเจ้า
ทั้งที่พระเจ้าตรัสกับดาวิดและโซโลมอนบุตรของเขาถึงพระวิหารนี้ว่า "ในพระวิหารนี้และในเยรูซาเล็ม
ซึ่งเราเลือกจากทุกเผ่าของอิสราเอล เราจะให้นามของเราสถิตตลอดไป
8 เราจะไม่ให้ชาวอิสราเอลต้องจากแผ่นดินที่เรามอบแก่บรรพบุรุษของพวกเขาอีก
หากพวกเขารักษาทุกสิ่งที่เราสั่งไว้ ทั้งกฎหมาย ข้อกำหนด และข้อปฏิบัติที่ให้ผ่านโมเสส"
9 แต่มนัสเสห์ชักนำชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มให้ทำชั่วร้ายยิ่งกว่าชนชาติต่าง ๆ
ที่พระยาห์เวห์ทรงทำลายต่อหน้าชาวอิสราเอล
10 พระยาห์เวห์ตรัสเตือนมนัสเสห์กับประชาชน แต่พวกเขาไม่ฟัง
11 พระยาห์เวห์จึงทรงให้ผู้บังคับบัญชากองทัพของกษัตริย์อัสซีเรียมาโจมตี
พวกเขาใช้โซ่จับมนัสเสห์ ล่ามด้วยตรวน แล้วพาไปบาบิโลน
12 เมื่อเดือดร้อน
เขาวิงวอนพระยาห์เวห์พระเจ้าของตนและถ่อมตนอย่างมากต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษ
13 เขาอธิษฐานต่อพระองค์ พระเจ้าทรงรับคำวิงวอน ฟังคำทูลขอ
และนำเขากลับเยรูซาเล็มให้ครองราชย์อีกครั้ง แล้วมนัสเสห์ก็รู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า
14 หลังจากนั้นเขาสร้างกำแพงชั้นนอกของนครดาวิดทางตะวันตกของกีโฮน
ในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตูปลา สร้างกำแพงล้อมโอเฟลและยกให้สูงมาก
ทั้งแต่งตั้งผู้บังคับบัญชาทหารกล้าหาญประจำเมืองป้อมปราการทุกแห่งในยูดาห์
15 เขานำเทพเจ้าต่างชาติและรูปเคารพออกจากพระวิหารของพระยาห์เวห์
ขนแท่นบูชาทั้งหมดที่ตนสร้างบนภูเขาแห่งพระวิหารและในเยรูซาเล็มไปทิ้งนอกเมือง
16 เขาซ่อมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ถวายเครื่องบูชาเพื่อสันติและเพื่อขอบพระคุณบนแท่นนั้น
แล้วสั่งชาวยูดาห์ให้รับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
17 ถึงอย่างนั้นประชาชนยังคงถวายเครื่องบูชาตามสถานบูชาบนที่สูง
แต่ถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น
18 เรื่องอื่น ๆ ของมนัสเสห์ คำอธิษฐานต่อพระเจ้าของเขา
และถ้อยคำของผู้หยั่งรู้ซึ่งพูดกับเขาในพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
มีบันทึกไว้ในเรื่องราวของกษัตริย์อิสราเอล
19 ส่วนคำอธิษฐานของเขา เรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำทูลขอ บาปและความผิดทั้งหมด
ตลอดจนสถานที่ที่เขาสร้างสถานบูชาบนที่สูงและตั้งเสาอาเชราห์กับรูปเคารพแกะสลักก่อนจะถ่อมตน
ล้วนบันทึกไว้ในประวัติของโฮซัย*
20 มนัสเสห์สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในบ้านของตน อาโมนบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
21 อาโมนขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 22 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 2 ปี
22 เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์เหมือนมนัสเสห์บิดาของตน
ถวายเครื่องบูชาและรับใช้รูปเคารพแกะสลักทั้งหมดที่บิดาทำไว้
23 แต่อาโมนไม่ถ่อมตนต่อพระยาห์เวห์อย่างมนัสเสห์บิดา กลับทำผิดมากขึ้นเรื่อย ๆ
24 คนรับใช้ของเขาคบคิดกันและฆ่าเขาในบ้านของตน
25 ประชาชนในแผ่นดินฆ่าผู้ที่คบคิดกันฆ่ากษัตริย์อาโมนทั้งหมด
แล้วตั้งโยสิยาห์บุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน

---

* **33:19 33:19** หรือ "ผู้หยั่งรู้"

34

1 โยสิยาห์ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 8 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 31 ปี
2 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์ ดำเนินตามทางของดาวิดบรรพบุรุษ
ไม่หันเหไปทางขวาหรือทางซ้าย
3 ในปีที่ 8 แห่งรัชกาล ขณะยังเยาว์ เขาเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษ และในปีที่ 12
เริ่มขจัดสถานบูชาบนที่สูง เสาอาเชราห์ รูปเคารพแกะสลัก
และรูปเคารพหล่อออกจากยูดาห์กับเยรูซาเล็ม
4 คนทั้งหลายรื้อแท่นบูชาของบรรดาพระบาอัลต่อหน้าเขา
เขาตัดแท่นเผาเครื่องหอมที่ตั้งสูงเหนือแท่นเหล่านั้น ทุบเสาอาเชราห์ รูปเคารพแกะสลัก
และรูปเคารพหล่อจนละเอียดเป็นผง แล้วโปรยบนหลุมศพของผู้ที่เคยถวายเครื่องบูชาแก่รูปเหล่านั้น
5 เขาเผากระดูกของปุโรหิตบนแท่นบูชาของพวกเขา
และชำระยูดาห์กับเยรูซาเล็มให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้
6 เขาทำเช่นนี้ตามเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิม สิเมโอน ไปจนถึงนัฟทาลี
ตลอดบริเวณซากปรักหักพังโดยรอบ
7 เขารื้อแท่นบูชา บดเสาอาเชราห์กับรูปเคารพแกะสลักเป็นผง
และตัดแท่นเผาเครื่องหอมทุกแห่งทั่วแผ่นดินอิสราเอล แล้วกลับเยรูซาเล็ม
8 ในปีที่ 18 แห่งรัชกาล เมื่อชำระแผ่นดินกับพระวิหารแล้ว เขาส่งชาฟานบุตรอาซาลิยาห์
มาอาเสยาห์ผู้ว่าการเมือง และโยอาห์บุตรโยอาหาสผู้บันทึกเหตุการณ์
ไปซ่อมพระวิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา
9 พวกเขาไปหาฮิลคียาห์ปุโรหิตใหญ่และมอบเงินที่ประชาชนนำมาพระวิหารของพระเจ้า
ชาวเลวีผู้เฝ้าธรณีประตูเก็บเงินนี้มาจากชาวมนัสเสห์ เอฟราอิม ผู้ที่เหลืออยู่ทั้งหมดของอิสราเอล
ชาวยูดาห์ เบนยามิน และชาวเยรูซาเล็ม
10 พวกเขามอบเงินให้ผู้คุมงานพระวิหารของพระยาห์เวห์
และผู้คุมงานก็นำไปให้คนงานซ่อมแซมพระวิหาร
11 คนงานจ่ายเงินให้ช่างไม้กับช่างก่อสร้างซื้อหินที่ตัดแต่งแล้ว ไม้สำหรับโครงยึด
และคานสำหรับอาคารที่กษัตริย์ยูดาห์เคยทำลาย
12 คนเหล่านั้นทำงานอย่างซื่อสัตย์ ผู้ควบคุมงานคือยาหัทกับโอบาดีห์ชาวเลวีเชื้อสายเมรารี
และเศคาริยาห์กับเมชุลลามเชื้อสายโคฮาท ยังมีชาวเลวีคนอื่น ๆ ที่ชำนาญเครื่องดนตรีด้วย
13 พวกเขาดูแลคนขนของและควบคุมคนทำงานทุกประเภท ในหมู่ชาวเลวียังมีผู้จดบันทึก เจ้าหน้าที่
และคนเฝ้าประตู
14 เมื่อพวกเขานำเงินที่ถวายพระวิหารของพระยาห์เวห์ออกมา
ฮิลคียาห์ปุโรหิตพบหนังสือกฎหมายของพระยาห์เวห์ซึ่งทรงให้ผ่านโมเสส
15 ฮิลคียาห์บอกชาฟานผู้จดบันทึกว่า “ข้าพบหนังสือกฎหมายในพระวิหารของพระยาห์เวห์”
แล้วมอบหนังสือให้ชาฟาน
16 ชาฟานนำหนังสือไปถวายกษัตริย์พร้อมรายงานว่า
“คนรับใช้ของพระองค์กำลังทำทุกอย่างที่ได้รับมอบหมาย
17 พวกเขาเอาเงินทั้งหมดในพระวิหารของพระยาห์เวห์ออกมาและมอบให้ผู้ควบคุมงานกับคนงาน
แล้ว”
18 ชาฟานผู้จดบันทึกทูลกษัตริย์อีกว่า “ฮิลคียาห์ปุโรหิตมอบหนังสือให้ข้าพระบาทเล่มหนึ่ง”
แล้วเขาอ่านถวายกษัตริย์
19 เมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำในกฎหมาย ก็ฉีกเสื้อผ้าของตน

20 กษัตริย์สั่งฮิลคียาห์ อาหิคัมบุตรชาฟาน อับโดนบุตรมีคาห์ ชาฟานผู้จดบันทึก
และอาสายาห์คนรับใช้ของกษัตริย์ว่า
21 จงไปทูลถามพระยาห์เวห์เพื่อเรา และเพื่อคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอลกับยูดาห์
เรื่องถ้อยคำในหนังสือที่พบ เพราะพระพิโรธของพระยาห์เวห์ที่เทลงบนเรารุนแรงนัก
บรรพบุรุษของเราไม่รักษาพระดำรัสของพระองค์ ไม่ทำตามทุกสิ่งที่เขียนในหนังสือนี้
22 ฮิลคียาห์กับคนที่กษัตริย์สั่งจึงไปหาฮุลดาห์ผู้เผยพระวจนะหญิง
นางเป็นภรรยาของชัลลูมผู้ดูแลเครื่องแต่งกาย ชัลลูมเป็นบุตรโทคหัท หลานหัสราห์
นางอาศัยอยู่ในเขตที่สองของเยรูซาเล็ม พวกเขาเล่าเรื่องทั้งหมดให้นางฟัง
23 นางตอบว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสว่า จงบอกคนที่ส่งพวกเจ้ามาหาเราว่า
24 พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราจะนำภัยมาสู่สถานที่นี้และชาวเมือง
ตามคำสาปแช่งทุกข้อในหนังสือที่พวกเขาอ่านต่อหน้ากษัตริย์ยูดาห์
25 เพราะพวกเขาทอดทิ้งเรา เผาเครื่องหอมให้เทพเจ้าอื่น
และทำให้เรากริ้วด้วยสิ่งที่พวกเขาสร้างขึ้น พระพิโรธของเราจึงเทลงบนสถานที่นี้และจะไม่ดับ
26 ส่วนกษัตริย์ยูดาห์ที่ส่งพวกเจ้ามาทูลถามพระยาห์เวห์ จงบอกว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสถึงเรื่องที่ท่านได้ยินว่า
27 เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำของพระเจ้าที่กล่าวโทษสถานที่นี้กับชาวเมือง
ท่านก็มีใจอ่อนน้อมและถ่อมตนต่อพระองค์ ทั้งถ่อมตนต่อเรา ฉีกเสื้อผ้าและร้องไห้ต่อหน้าเรา
เราจึงฟังท่านด้วย พระยาห์เวห์ตรัส
28 เราจะให้ท่านจากไปอยู่กับบรรพบุรุษ และถูกฝังในหลุมศพอย่างสงบ
ท่านจะไม่เห็นภัยทั้งหมดที่เราจะนำมาสู่สถานที่นี้กับชาวเมือง

พวกเขานำคำตอบนี้ไปทูลกษัตริย์

29 กษัตริย์จึงเรียกผู้อาวุโสทั้งหมดของยูดาห์และเยรูซาเล็มมารวมกัน
30 กษัตริย์เสด็จไปพระวิหารของพระยาห์เวห์พร้อมชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งหมด ทั้งปุโรหิต
ชาวเลวี และประชาชนทุกชนชั้น
แล้วอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญาที่พบในพระวิหารให้ทุกคนฟัง
31 กษัตริย์ประทับยืนในที่ของพระองค์และทำพันธสัญญาต่อพระยาห์เวห์ว่าจะติดตามพระองค์
รักษาพระบัญญัติ ข้อเตือนใจ และข้อกำหนดด้วยสุดใจและสุดชีวิต
และทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญาที่เขียนไว้ในหนังสือนี้
32 พระองค์ให้ทุกคนในเยรูซาเล็มและเบนยามินร่วมยืนรับพันธสัญญา
ชาวเยรูซาเล็มก็ทำตามพันธสัญญากับพระเจ้าของบรรพบุรุษ
33 โยสิยาห์ขจัดสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดออกจากทุกดินแดนของชาวอิสราเอล
และให้ทุกคนที่อยู่ในอิสราเอลรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
ตลอดรัชกาลพวกเขาไม่ละทิ้งการติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษ

35

1 โยสิยาห์จัดเทศกาลปัสกาถวายพระยาห์เวห์ในเยรูซาเล็ม พวกเขาฆ่าสัตว์สำหรับปัสกาในวันที่ 14
ของเดือนที่ 1
2 เขากำหนดหน้าที่ให้ปุโรหิตและหนุนใจพวกเขาให้ทำงานในพระวิหารของพระยาห์เวห์
3 เขากล่าวกับชาวเลวีผู้สอนชาวอิสราเอลทั้งหมดและแยกไว้ถวายแด่พระยาห์เวห์ว่า
จงนำหีบพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ไปไว้ในพระวิหารที่โซโลมอนบุตรดาวิดกษัตริย์อิสราเอลสร้างไว้

พวกเจ้าจะไม่ต้องแบกหีบบนบ่าอีกต่อไป
บัดนี้จงรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าและอิสราเอลประชาชนของพระองค์
4 จงจัดเตรียมตนตามตระกูลฝ่ายบิดาและตามหมวด
โดยยึดตามบันทึกของดาวิดกษัตริย์อิสราเอลและบันทึกของโซโลมอนบุตรของเขา
5 จงประจำอยู่ในสถานศักดิ์สิทธิ์ตามหมวดตระกูลฝ่ายบิดาของพี่น้องชาวอิสราเอล
ให้แต่ละหมวดของพวกเขามีส่วนหนึ่งจากตระกูลฝ่ายบิดาของชาวเลวีคอยรับใช้
6 จงฆ่าลูกแกะปัสกา ชำระตนให้บริสุทธิ์ และจัดเตรียมสำหรับพี่น้องของพวกเจ้า
เพื่อทำตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ให้ผ่านโมเสส
7 โยสิยาห์นำแกะกับลูกแพะจากฝูงของกษัตริย์มาให้ประชาชนที่อยู่ร่วมงานทุกคนใช้เป็นเครื่องบูชา
ปัสกา รวม 30,000 ตัว และโคผู้ 3,000 ตัว
8 เหล่าขุนนางก็ถวายด้วยความเต็มใจให้ประชาชน ปุโรหิต และชาวเลวี ฮิลคียาห์ เศคาริยาห์
และเยฮีเอลผู้ดูแลพระวิหารของพระเจ้าให้สัตว์เล็ก 2,600 ตัวกับโค 300
ตัวแก่ปุโรหิตเพื่อถวายในปัสกา
9 ส่วนโคนานิยาห์ เชมายาห์กับเนธันเอลพี่น้องของเขา และหัวหน้าชาวเลวีคือฮาชาบิยาห์ เยอีเอล
กับโยศาบาด ให้สัตว์เล็ก 5,000 ตัวกับโค 500 ตัวแก่ชาวเลวีเพื่อถวายในปัสกา
10 เมื่อเตรียมงานเรียบร้อย ปุโรหิตก็ประจำที่และชาวเลวีประจำตามหมวด ตามคำสั่งกษัตริย์
11 พวกเขาฆ่าลูกแกะปัสกา ปุโรหิตรับเลือดจากมือพวกเขาแล้วประพรม ส่วนชาวเลวีถลกหนังสัตว์
12 พวกเขาแยกสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวออก และแจกแก่ชาวบ้านตามหมวดตระกูลฝ่ายบิดา
เพื่อนำไปถวายพระยาห์เวห์ตามที่เขียนในหนังสือของโมเสส พวกเขาทำเช่นเดียวกันกับโค
13 พวกเขาย่างสัตว์ปัสกาด้วยไฟตามข้อกำหนด ส่วนเครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์อื่นต้มในหม้อ หม้อใบใหญ่
และกระทะ แล้วรีบนำไปแจกประชาชนทั้งหมด
14 หลังจากนั้นชาวเลวีจึงเตรียมส่วนของตนและส่วนของปุโรหิต
เพราะปุโรหิตเชื้อสายอาโรนมัวถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและไขมันจนถึงค่ำ
ชาวเลวีจึงเตรียมอาหารให้ตนเองกับปุโรหิตเชื้อสายอาโรน
15 นักร้องเชื้อสายอาสาฟประจำที่ตามคำสั่งของดาวิด อาสาฟ เฮมาน
และเยดูธูนผู้หยั่งรู้ของกษัตริย์ ส่วนคนเฝ้าประตูก็ประจำทุกประตู พวกเขาไม่ต้องละหน้าที่
เพราะชาวเลวีพี่น้องของตนเตรียมส่วนของพวกเขาให้
16 วันนั้นงานรับใช้พระยาห์เวห์ทุกอย่างจึงพร้อมสำหรับเทศกาลปัสกาและการถวายเครื่องบูชาเผา
ทั้งตัวบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ตามคำสั่งกษัตริย์โยสิยาห์
17 ชาวอิสราเอลที่อยู่ร่วมงานฉลองปัสกาในเวลานั้น และฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้ออีก 7 วัน
18 ตั้งแต่สมัยซามูเอลผู้เผยพระวจนะ ไม่เคยมีการฉลองปัสกาในอิสราเอลเช่นนี้
กษัตริย์อิสราเอลองค์ใดก็ไม่เคยจัดปัสกาอย่างที่โยสิยาห์จัดร่วมกับปุโรหิต ชาวเลวี
ชาวยูดาห์และอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ร่วมงาน และชาวเยรูซาเล็ม
19 เทศกาลปัสกานี้จัดในปีที่ 18 แห่งรัชกาลโยสิยาห์
20 หลังเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อโยสิยาห์จัดเตรียมพระวิหารเสร็จแล้ว
เนโคกษัตริย์อียิปต์ยกทัพขึ้นไปสู้กับคาร์เคมิชริมแม่น้ำยูเฟรติส โยสิยาห์ก็ยกทัพออกไปขัดขวาง
21 แต่เนโคส่งผู้แทนมาบอกว่า กษัตริย์ยูดาห์เอ๋ย ท่านมายุ่งกับข้าทำไม วันนี้ข้าไม่ได้มารบกับท่าน
แต่กำลังไปรบกับศัตรูของข้า พระเจ้าสั่งให้ข้าเร่งไป ระวังเถิด พระเจ้าอยู่ฝ่ายข้า
อย่าให้พระองค์ต้องทำลายท่าน
22 ถึงกระนั้นโยสิยาห์ไม่ยอมหลบเนโค เขาปลอมตัวเพื่อออกศึกกับเนโค
ไม่ฟังถ้อยคำจากพระเจ้าที่เนโคนำมาบอก และเข้าสู้รบในหุบเขาเมกิดโด

23 นักธนูยิงถูกกษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์บอกคนรับใช้ว่า □พาข้าออกไป ข้าบาดเจ็บหนัก□□
24 คนรับใช้จึงนำเขาลงจากรถรบคันนั้น ให้ขึ้นรถรบอีกคันที่เขามีอยู่ แล้วพากลับเยรูซาเล็ม
เขาสิ้นชีวิตและถูกฝังในสุสานบรรพบุรุษ ชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งหมดไว้ทุกข์ให้โยสิยาห์
25 เยเรมีย์แต่งบทคร่ำครวญถึงโยสิยาห์
บรรดานักร้องชายหญิงยังกล่าวถึงเขาในบทคร่ำครวญจนถึงทุกวันนี้
การร้องเช่นนี้กลายเป็นธรรมเนียมในอิสราเอล บทเหล่านั้นบันทึกไว้ในบทเพลงคร่ำครวญ
26 เรื่องอื่น ๆ ของโยสิยาห์และความดีที่เขาทำตามที่เขียนในกฎหมายของพระยาห์เวห์
27 ตลอดจนเรื่องราวตั้งแต่ต้นจนจบ ล้วนบันทึกไว้ในหนังสือกษัตริย์อิสราเอลและยูดาห์

36

1 ประชาชนในแผ่นดินตั้งเยโฮอาหาสบุตรโยสิยาห์ขึ้นครองราชย์แทนบิดาในเยรูซาเล็ม
2 โยอาหาส* ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 23 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 3 เดือน
3 กษัตริย์อียิปต์ปลดเขาจากราชบัลลังก์ในเยรูซาเล็ม และเรียกเก็บเงินหนัก 100
ตะลันต์กับทองคำหนัก 1 ตะลันต์จากแผ่นดิน†
4 กษัตริย์อียิปต์ตั้งเอลียาคิมพี่น้องของเขาให้ครองยูดาห์กับเยรูซาเล็ม และเปลี่ยนชื่อเป็นเยโฮยาคิม
ส่วนเนโคพาโยอาหาส‡ พี่น้องของเอลียาคิมไปอียิปต์
5 เยโฮยาคิมขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 25 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 11 ปี
เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
6 เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนยกทัพมาโจมตี ล่ามเขาด้วยตรวนเพื่อพาไปบาบิโลน
7 เนบูคัดเนสซาร์ยังนำภาชนะบางส่วนจากพระวิหารของพระยาห์เวห์ไปบาบิโลนและเก็บไว้ในวิหาร
ของเทพเจ้าของตน
8 เรื่องอื่น ๆ ของเยโฮยาคิม การกระทำที่น่ารังเกียจและสิ่งที่พบในตัวเขา
มีบันทึกไว้ในหนังสือกษัตริย์อิสราเอลและยูดาห์ เยโฮยาคีนบุตรของเขาขึ้นครองราชย์แทน
9 เยโฮยาคีนขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 8 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 3 เดือนกับ 10 วัน
เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
10 เมื่อเวียนมาครบรอบปี
กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ส่งคนไปนำตัวเขามาบาบิโลนพร้อมภาชนะมีค่าจากพระวิหารของพระยาห์เวห์
แล้วตั้งเศเดคียาห์พี่น้องของเขาให้ครองยูดาห์กับเยรูซาเล็ม
11 เศเดคียาห์ขึ้นครองราชย์เมื่ออายุ 21 ปี และครองราชย์ในเยรูซาเล็ม 11 ปี
12 เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
ไม่ยอมถ่อมตนเมื่อเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะกล่าวพระดำรัสของพระยาห์เวห์กับเขา
13 เขายังกบฏต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ทั้งที่กษัตริย์ผู้นั้นให้เขาสาบานในพระนามพระเจ้า
เขาดื้อดึงและใจแข็ง ไม่ยอมหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
14 ยิ่งกว่านั้น
หัวหน้าปุโรหิตทั้งหมดกับประชาชนทำผิดอย่างหนักตามการกระทำที่น่ารังเกียจของชนชาติต่าง ๆ
ทำให้พระวิหารของพระยาห์เวห์ที่ทรงแยกไว้เป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ในเยรูซาเล็มเป็นมลทิน
15 พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษทรงห่วงใยประชาชนและที่ประทับของพระองค์
จึงทรงเพียรส่งคนไปเตือนพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า

---

* **36:2 36:2** โยอาหาสเป็นอีกรูปหนึ่งของชื่อ เยโฮอาหาส † **36:3 36:3** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ ‡ **36:4 36:4** โยอาหาสเป็นอีกรูปหนึ่งของชื่อ เยโฮอาหาส

16 แต่พวกเขากลับเยาะเย้ยผู้ส่งสารของพระเจ้า
ดูหมิ่นพระดำรัสและถากถางผู้เผยพระวจนะของพระองค์
จนพระพิโรธของพระยาห์เวห์ตกแก่ประชาชน และไม่เหลือหนทางเยียวยาอีก
17 พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์ชาวเคลเดียมาโจมตี เขาใช้ดาบฆ่าชายหนุ่มในพระวิหารของพวกเขา
ไม่ปรานีทั้งชายหนุ่ม หญิงสาว คนชรา หรือคนอ่อนแอ พระเจ้าทรงมอบทุกคนไว้ในมือเขา
18 เขานำภาชนะทุกชิ้นจากพระวิหารของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก
ตลอดจนทรัพย์สมบัติของพระวิหารของพระยาห์เวห์ ของกษัตริย์และเหล่าขุนนางไปบาบิโลน
19 พวกเขาเผาพระวิหารของพระเจ้า ทำลายกำแพงเยรูซาเล็ม เผาวังทุกแห่งในเมือง
และทำลายภาชนะมีค่าทั้งหมด
20 กษัตริย์พาคนที่รอดจากคมดาบไปเป็นเชลยในบาบิโลน
พวกเขารับใช้เขากับบุตรหลานของเขาจนถึงสมัยที่อาณาจักรเปอร์เซียขึ้นครองอำนาจ
21 ทั้งนี้เพื่อให้พระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ให้ผ่านเยเรมีย์สำเร็จ จนแผ่นดินได้พักตามวาระสะบาโต
ตลอดเวลาที่ถูกทิ้งร้าง แผ่นดินได้พักจนครบ 70 ปี
22 ในปีที่ 1 แห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์เปอร์เซีย
เพื่อให้พระดำรัสของพระยาห์เวห์ที่ให้ผ่านเยเรมีย์สำเร็จ พระยาห์เวห์ทรงดลใจกษัตริย์ไซรัสแห่ง
เปอร์เซียให้ประกาศทั่วอาณาจักรและออกคำประกาศเป็นลายลักษณ์อักษรว่า
23 ไซรัสกษัตริย์เปอร์เซียกล่าวว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งสวรรค์ทรงมอบอาณาจักรทั้งหมดในโลกแก่ข้า
และทรงสั่งให้ข้าสร้างพระวิหารถวายพระองค์ในเยรูซาเล็มแคว้นยูดาห์
ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา
และให้เขาขึ้นไปเถิด

หนังสือ
เอสรา

1 ในปีแรกที่ไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซียครองราชย์ พระยาห์เวห์*
ปลุกใจไซรัสให้ประกาศไปทั่วอาณาจักร ทั้งยังออกประกาศเป็นลายลักษณ์อักษร
เพื่อให้คำของพระยาห์เวห์ที่กล่าวผ่านเยเรมีย์เป็นจริง ประกาศมีข้อความว่า
2 "ไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซียประกาศดังนี้ "พระยาห์เวห์ พระเจ้า† แห่งสวรรค์
ได้มอบอาณาจักรทั้งสิ้นบนโลกให้แก่เรา
และสั่งให้เราสร้างพระวิหารถวายพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มในยูดาห์
3 ใครในหมู่พวกท่านที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอให้พระเจ้าของเขาอยู่กับเขา
ให้เขาไปยังกรุงเยรูซาเล็มในยูดาห์ แล้วสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ที่กรุงเยรูซาเล็ม (พระองค์คือพระเจ้า"
4 ใครก็ตามที่ยังเหลืออยู่ ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใด ให้คนในที่นั้นช่วยเขาด้วยเงิน ทอง สิ่งของ และสัตว์
นอกเหนือจากสิ่งที่ถวายด้วยความสมัครใจเพื่อพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม" "
5 หัวหน้าตระกูลของยูดาห์และเบนยามิน รวมทั้งปุโรหิตและชาวเลวี
ทุกคนที่พระเจ้าปลุกใจให้เดินทาง จึงเตรียมตัวไปสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
6 คนรอบข้างทุกคนช่วยสนับสนุนพวกเขาด้วยภาชนะเงิน ทอง สิ่งของ สัตว์ และของมีค่า
นอกเหนือจากสิ่งที่ถวายด้วยความสมัครใจทั้งหมด
7 กษัตริย์ไซรัสยังนำภาชนะจากพระวิหารของพระยาห์เวห์ออกมา
ภาชนะเหล่านี้เนบูคัดเนสซาร์เคยนำไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แล้วเก็บไว้ในวิหารของเทพเจ้าของตน
8 ไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซียมอบหมายให้มิทเรดาท ผู้ดูแลคลัง นำภาชนะเหล่านี้ออกมา
นับจำนวนแล้วส่งมอบให้เชชบัสซาร์ ผู้นำแห่งยูดาห์
9 ภาชนะมีจำนวนดังนี้ ถาดทอง 30 ใบ ถาดเงิน 1,000 ใบ มีด 29 เล่ม
10 ชามทอง 30 ใบ ชามเงินอีกชนิดหนึ่ง 410 ใบ และภาชนะอื่น ๆ 1,000 ชิ้น
11 ภาชนะทองและเงินทั้งหมดมี 5,400 ชิ้น
เชชบัสซาร์นำทั้งหมดนี้ไปพร้อมกับเชลยที่เดินทางจากบาบิโลนกลับกรุงเยรูซาเล็ม

2

1 ต่อไปนี้คือชาวมณฑลที่กลับมาจากการเป็นเชลย คนเหล่านี้เคยถูกเนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์แห่งบาบิโลนกวาดต้อนไปยังบาบิโลน แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์
ต่างคนต่างกลับไปยังเมืองของตน
2 พวกเขามากับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ เสไรอาห์ เรเอไลอาห์ โมรเดคัย บิลชาน มิสปาร์ บิกวัย
เรฮูม และบาอานาห์
จำนวนผู้ชายชาวอิสราเอลมีดังนี้
3 ลูกหลานของปาโรช 2,172 คน
4 ลูกหลานของเชฟาทิยาห์ 372 คน
5 ลูกหลานของอาราห์ 775 คน
6 ลูกหลานของปาหัทโมอับ จากสายของเยชูอาและโยอาบ 2,812 คน
7 ลูกหลานของเอลาม 1,254 คน

---

* **1:1 1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า "ลอร์ด" หรือ "ก็อด" ที่พิมพ์ด้วยอักษรตัวใหญ่ทั้งหมดใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า "ยาห์เวห์" † **1:2 1:2** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" ออกเสียงว่า "เอโลฮิม"

8 ลูกหลานของศัททู 945 คน
9 ลูกหลานของศักคัย 760 คน
10 ลูกหลานของบานี 642 คน
11 ลูกหลานของเบบัย 623 คน
12 ลูกหลานของอัสกาด 1,222 คน
13 ลูกหลานของอาโดนีคัม 666 คน
14 ลูกหลานของบิกวัย 2,056 คน
15 ลูกหลานของอาดีน 454 คน
16 ลูกหลานของอาเทอร์ จากสายของเฮเซคียาห์ 98 คน
17 ลูกหลานของเบซัย 323 คน
18 ลูกหลานของโยราห์ 112 คน
19 ลูกหลานของฮาชูม 223 คน
20 ลูกหลานของกิบบาร์ 95 คน
21 ชาวเบธเลเฮม 123 คน
22 ผู้ชายชาวเนโทฟาห์ 56 คน
23 ผู้ชายชาวอานาโธท 128 คน
24 ชาวอัสมาเวท 42 คน
25 ชาวคีริยาทอาริม เคฟีราห์ และเบเอโรท 743 คน
26 ชาวรามาห์และเกบา 621 คน
27 ผู้ชายชาวมิคมาช 122 คน
28 ผู้ชายชาวเบธเอลและอัย 223 คน
29 ชาวเนโบ 52 คน
30 ลูกหลานของมักบิช 156 คน
31 ลูกหลานของเอลามอีกกลุ่มหนึ่ง 1,254 คน
32 ลูกหลานของฮาริม 320 คน
33 ชาวโลด ฮาดิด และโอโน 725 คน
34 ชาวเยรีโค 345 คน
35 ลูกหลานของเสนาอาห์ 3,630 คน
36 ปุโรหิตมีดังนี้ ลูกหลานของเยดายาห์ จากครอบครัวของเยชูอา 973 คน
37 ลูกหลานของอิมเมอร์ 1,052 คน
38 ลูกหลานของปาชฮูร์ 1,247 คน
39 ลูกหลานของฮาริม 1,017 คน
40 ชาวเลวีมีดังนี้ ลูกหลานของเยชูอาและคัดมีเอล จากสายของโฮดาวิยาห์ 74 คน
41 นักร้อง คือ ลูกหลานของอาสาฟ 128 คน
42 ลูกหลานของคนเฝ้าประตู ได้แก่ ลูกหลานของชัลลูม อาเทอร์ ทัลโมน อัคคูบ ฮาทิทา และโชบัย
รวม 139 คน
43 ผู้รับใช้ประจำพระวิหารมีดังนี้ ลูกหลานของศีฮา ฮาสูฟา และทับบาโอท
44 ลูกหลานของเคโรส สีอาฮา และปาโดน
45 ลูกหลานของเลบานาห์ ฮากาบาห์ และอัคคูบ
46 ลูกหลานของฮากาบ ชัมลัย และฮานัน
47 ลูกหลานของกิดเดล กาฮาร์ และเรอายาห์
48 ลูกหลานของเรซิน เนโคดา และกัสซัม
49 ลูกหลานของอุสซา ปาเสอาห์ และเบสัย
50 ลูกหลานของอัสนาห์ เมอูนิม และเนฟิสิม
51 ลูกหลานของบัคบูค ฮาคูฟา และฮาร์ฮูร์

52 ลูกหลานของบัสลูท เมฮิดา และฮาร์ชา
53 ลูกหลานของบาร์โคส สิเสรา และเทมาห์
54 ลูกหลานของเนซียาห์และฮาทิฟา
55 ลูกหลานของผู้รับใช้ของซาโลมอนมีดังนี้ ลูกหลานของโสทัย ฮัสโสเฟเรท และเปรูดา
56 ลูกหลานของยาอาลาห์ ดาร์โคน และกิดเดล
57 ลูกหลานของเชฟาทิยาห์ ฮัททิล โพเคเรทฮัสเซบาอิม และอามี
58 ผู้รับใช้ประจำพระวิหารและลูกหลานของผู้รับใช้ของซาโลมอนรวมทั้งหมด 392 คน
59 คนต่อไปนี้เดินทางมาจากเทลเมลาห์ เทลฮาร์ชา เครูบ อัดดาน และอิมเมอร์
แต่แสดงหลักฐานไม่ได้ว่าตระกูลฝ่ายบิดาและเชื้อสาย* ของตนเป็นชาวอิสราเอลหรือไม่
60 ลูกหลานของเดไลอาห์ โทบิยาห์ และเนโคดา 652 คน
61 ในหมู่ลูกหลานของปุโรหิต ได้แก่ ลูกหลานของฮาบายาห์ ฮักโคส และบาร์ซิลลัย
บาร์ซิลลัยผู้นี้แต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของบาร์ซิลลัยชาวกิเลอาด และมีชื่อเรียกตามตระกูลนั้น
62 คนเหล่านี้ค้นหาชื่อของตนในทะเบียนลำดับวงศ์ตระกูล แต่ไม่พบ
จึงถือว่าขาดคุณสมบัติและให้พ้นจากตำแหน่งปุโรหิต
63 ผู้ว่าราชการบอกพวกเขาว่าห้ามกินของถวายที่บริสุทธิ์ที่สุด
จนกว่าจะมีปุโรหิตมาทำหน้าที่โดยใช้อูริมและทูมมิม
64 ประชาชนทั้งกลุ่มรวม 42,360 คน
65 ยังไม่รวมคนรับใช้ชายและหญิง 7,337 คน พวกเขายังมีนักร้องชายและหญิง 200 คน
66 มีม้า 736 ตัว ล่อ 245 ตัว
67 อูฐ 435 ตัว และลา 6,720 ตัว
68 เมื่อมาถึงพระวิหารของพระยาห์เวห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
หัวหน้าตระกูลบางคนถวายด้วยความสมัครใจ เพื่อสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นในที่เดิม
69 พวกเขาให้ตามกำลังที่มี โดยสมทบเข้าคลังสำหรับงานก่อสร้างเป็นทอง 61,000 ดาริก† เงิน
5,000 มินา‡ และเสื้อสำหรับปุโรหิต 100 ตัว
70 ปุโรหิต ชาวเลวี ประชาชนบางส่วน นักร้อง คนเฝ้าประตู
และผู้รับใช้ประจำพระวิหารจึงตั้งถิ่นฐานในเมืองของตน เช่นเดียวกับชาวอิสราเอลทั้งหมด

3

1 เมื่อถึงเดือนที่ 7 ชาวอิสราเอลตั้งถิ่นฐานอยู่ตามเมืองต่าง ๆ แล้ว
ประชาชนจึงมารวมกันอย่างพร้อมเพรียงที่กรุงเยรูซาเล็ม
2 เยชูอา บุตรของโยซาดัก พร้อมกับพี่น้องปุโรหิต และเศรุบบาเบล บุตรของเชอัลทิเอล
พร้อมกับญาติพี่น้อง ลงมือสร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่น
ตามที่เขียนไว้ในบทบัญญัติของโมเสส คนของพระเจ้า
3 แม้จะกลัวชนชาติในดินแดนโดยรอบ พวกเขาก็ตั้งแท่นบูชาขึ้นบนฐาน
แล้วถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์บนแท่นนั้น ทั้งเวลาเช้าและเวลาเย็น
4 พวกเขาฉลองเทศกาลอยู่เพิงตามที่เขียนไว้
และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้สำหรับแต่ละวัน

---

* **2:59 2:59** หรือ พงศ์พันธุ์ † **2:69 2:69** ดาริกเป็นเหรียญทองที่กษัตริย์เปอร์เซียออกใช้ แต่ละเหรียญหนักประมาณ 8.4 กรัม หรือประมาณ 0.27 ทรอยออนซ์ ‡ **2:69 2:69** มินาหนึ่งหนักประมาณ 600 กรัม หรือ 1.3 ปอนด์ตามมาตราสหรัฐ ดังนั้น 5,000 มินาจึงหนักประมาณ 3 เมตริกตัน

5 หลังจากนั้นก็ถวายเครื่องเผาบูชาตามปกติ
ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นเดือนใหม่และในเทศกาลที่กำหนดให้เป็นวันบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์ทั้งหมด
รวมทั้งเครื่องบูชาที่แต่ละคนสมัครใจถวายแด่พระยาห์เวห์
6 พวกเขาเริ่มถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์ตั้งแต่วันที่ 1 เดือนที่ 7
ทั้งที่ยังไม่ได้วางฐานรากของพระวิหารของพระยาห์เวห์
7 พวกเขาจ่ายเงินให้ช่างหินและช่างไม้ และให้อาหาร เครื่องดื่ม
และน้ำมันแก่ชาวไซดอนกับชาวไทระ เพื่อนำไม้ซีดาร์จากเลบานอนมาทางทะเลถึงยัฟฟา ตามที่ไซรัส
กษัตริย์แห่งเปอร์เซียอนุญาต
8 ในเดือนที่ 2 ของปีที่ 2 นับจากที่พวกเขามาถึงพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม เศรุบบาเบล
บุตรของเชอัลทิเอล เยชูอา บุตรของโยซาดัก และพี่น้องที่เหลือ คือปุโรหิตกับชาวเลวี
รวมทั้งทุกคนที่กลับมาจากการเป็นเชลยถึงเยรูซาเล็ม เริ่มงานก่อสร้าง พวกเขาแต่งตั้งชาวเลวีอายุ 20
ปีขึ้นไปให้ควบคุมงานสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์
9 เยชูอาพร้อมกับบุตรและพี่น้อง คัดมีเอลพร้อมกับบุตร และลูกหลานของยูดาห์
ร่วมกันควบคุมคนงานในพระวิหารของพระเจ้า รวมทั้งลูกหลานของเฮนาดัด
พร้อมกับบุตรและพี่น้องของพวกเขาที่เป็นชาวเลวี
10 เมื่อช่างก่อสร้างวางฐานรากของพระวิหารของพระยาห์เวห์
พวกเขาจัดให้ปุโรหิตสวมเสื้อประจำตำแหน่งและถือแตร
และชาวเลวีที่เป็นลูกหลานของอาสาฟถือฉาบ ยืนสรรเสริญพระยาห์เวห์ตามคำสั่งของดาวิด
กษัตริย์แห่งอิสราเอล
11 พวกเขาร้องรับกันเพื่อสรรเสริญและขอบคุณพระยาห์เวห์ว่า "พระองค์ดี
และความเมตตาของพระองค์ต่ออิสราเอลคงอยู่ตลอดไป"
ประชาชนทั้งหมดโห่ร้องเสียงดังสรรเสริญพระยาห์เวห์
เพราะได้วางฐานรากของพระวิหารของพระยาห์เวห์แล้ว
12 แต่ปุโรหิต ชาวเลวี และหัวหน้าตระกูลจำนวนมากที่ชราแล้วและเคยเห็นพระวิหารหลังแรก
เมื่อเห็นการวางฐานรากของพระวิหารหลังนี้ต่อหน้าต่อตา ก็ร้องไห้เสียงดัง
ส่วนอีกหลายคนโห่ร้องด้วยความยินดี
13 เสียงโห่ร้องยินดีกับเสียงร้องไห้ปะปนกันจนแยกไม่ออก ประชาชนโห่ร้องกันดังมาก
เสียงนั้นได้ยินไปไกล

4

1 เมื่อฝ่ายตรงข้ามของยูดาห์และเบนยามินได้ยินว่าผู้กลับมาจากการเป็นเชลยกำลังสร้างพระวิหาร
ถวายพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
2 พวกเขาก็มาหาเศรุบบาเบลและหัวหน้าตระกูล กล่าวว่า "ให้เราร่วมสร้างกับพวกคุณด้วยเถิด
เพราะเราแสวงหาพระเจ้าของพวกคุณเช่นเดียวกับพวกคุณ
และถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์มาตั้งแต่สมัยเอสาร์ฮัดโดน กษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่นำเรามาอยู่ที่นี่"
3 แต่เศรุบบาเบล เยชูอา และหัวหน้าตระกูลคนอื่น ๆ ของอิสราเอลตอบว่า
"พวกคุณไม่มีส่วนร่วมกับเราในการสร้างพระวิหารถวายพระเจ้าของเรา
พวกเราเองจะร่วมกันสร้างถวายพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ตามที่กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียสั่งเราไว้"
4 คนในดินแดนนั้นจึงทำให้ชาวยูดาห์หมดกำลังใจ และก่อความเดือดร้อนขณะก่อสร้าง
5 พวกเขาจ้างที่ปรึกษาให้ขัดขวางชาวยูดาห์เพื่อให้แผนงานล้มเหลว ทำเช่นนี้ตลอดรัชสมัยของไซรัส
กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย จนถึงรัชสมัยของดาริอัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

6 ในช่วงต้นรัชสมัยของอาหสุเอรัส พวกเขาเขียนคำกล่าวหาชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม
7 ในสมัยอารทาเซอร์ซีส บิชลาม มิทเรดาท ทาเบเอล และพรรคพวกคนอื่น ๆ
เขียนจดหมายถึงอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย จดหมายนั้นเขียนและส่งเป็นภาษาซีเรีย
8 เรฮูม เสนาบดี กับชิมชัย อาลักษณ์ เขียนจดหมายกล่าวหากรุงเยรูซาเล็มถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส
มีข้อความดังต่อไปนี้
9 ผู้เขียนคือเรฮูม เสนาบดี ชิมชัย อาลักษณ์ และพรรคพวกคนอื่น ๆ ได้แก่ ชาวดีนา ชาวอาฟาร์สัท
ชาวทาร์เปล ชาวอาฟาร์ ชาวอาร์เค ชาวบาบิโลน ชาวชูชาน ชาวเดฮา ชาวเอลาม
10 รวมทั้งชนชาติอื่น ๆ
ที่อัสนัปปาร์ผู้ยิ่งใหญ่และมีเกียรตินำมาตั้งถิ่นฐานในเมืองสะมาเรียและดินแดนส่วนอื่น ๆ ฟากแม่น้ำ
เป็นต้น
11 ต่อไปนี้คือสำเนาจดหมายที่พวกเขาส่งไป

ถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส จากผู้รับใช้ของพระองค์ คือชาวดินแดนฟากแม่น้ำ

12 ขอให้กษัตริย์ทราบว่า ชาวยิวที่เดินทางมาจากพระองค์ได้มาถึงพวกเราที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว
พวกเขากำลังสร้างเมืองที่ชอบกบฏและชั่วร้ายนี้ขึ้นใหม่ สร้างกำแพงเสร็จแล้ว
และซ่อมแซมฐานราก
13 ขอให้กษัตริย์ทราบด้วยว่า ถ้าสร้างเมืองนี้ขึ้นใหม่และสร้างกำแพงเสร็จ
พวกเขาจะไม่จ่ายบรรณาการ ภาษีศุลกากร หรือค่าผ่านทาง
ในที่สุดจะเกิดความเสียหายแก่กษัตริย์ทั้งหลาย
14 เนื่องจากพวกเราพึ่งพาราชสำนักในการเลี้ยงชีพ จึงไม่สมควรที่จะทนเห็นกษัตริย์เสียเกียรติ
พวกเราจึงส่งจดหมายมาแจ้งให้กษัตริย์ทราบ
15 เพื่อให้ค้นดูในหนังสือบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์
พระองค์จะพบและทราบจากหนังสือบันทึกนั้นว่า เมืองนี้เป็นเมืองที่ชอบกบฏ
ก่อความเสียหายแก่กษัตริย์และมณฑลต่าง ๆ และเคยก่อกบฏมาแล้วในอดีต
ด้วยเหตุนี้เมืองจึงถูกทำลาย
16 พวกเราขอแจ้งให้กษัตริย์ทราบว่า ถ้าสร้างเมืองนี้ขึ้นใหม่และสร้างกำแพงเสร็จ
พระองค์จะไม่มีดินแดนในครอบครองทางฟากแม่น้ำอีกเลย

17 กษัตริย์จึงส่งคำตอบถึงเรฮูม เสนาบดี ชิมชัย อาลักษณ์ และพรรคพวกคนอื่น ๆ
ที่อาศัยอยู่ในสะมาเรียและดินแดนส่วนอื่น ๆ ฟากแม่น้ำว่า

ขอให้มีสันติสุข

18 จดหมายที่พวกท่านส่งมาให้เรา มีผู้อ่านให้เราฟังอย่างชัดเจนแล้ว
19 เราสั่งให้ค้นบันทึก และพบว่าเมืองนี้เคยลุกฮือสู้กษัตริย์ ก่อกบฏและจลาจลมาแล้วในอดีต
20 ทั้งยังเคยมีกษัตริย์ที่ทรงอำนาจปกครองเยรูซาเล็มและดินแดนฟากแม่น้ำทั้งหมด
ผู้คนจ่ายบรรณาการ ภาษีศุลกากร และค่าผ่านทางให้กษัตริย์เหล่านั้น
21 จงออกคำสั่งให้คนเหล่านี้หยุดงาน และห้ามสร้างเมืองนี้ขึ้นใหม่จนกว่าเราจะออกคำสั่ง
22 จงระวัง อย่าชักช้าในการดำเนินการ
จะปล่อยให้ความเสียหายเพิ่มขึ้นจนเป็นภัยแก่กษัตริย์ทั้งหลายไปทำไม

23 เมื่อมีผู้อ่านสำเนาจดหมายของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสให้เรฮูม ชิมชัย อาลักษณ์ และพรรคพวกฟัง
พวกเขาก็รีบไปหาชาวยิวที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วใช้อาวุธบังคับให้หยุดงาน

24 งานสร้างพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็มจึงหยุดลง และหยุดอยู่จนถึงปีที่ 2
ในรัชสมัยของดาริอัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

5

1 ผู้เผยพระวจนะ คือฮักกัยและเศคาริยาห์ผู้เป็นบุตรของอิดโด
กล่าวถ้อยคำจากพระเจ้าแก่ชาวยิวในยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล
2 เศรุบบาเบล บุตรของเชอัลทิเอล และเยชูอา บุตรของโยซาดัก
จึงลุกขึ้นเริ่มสร้างพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม
โดยมีผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าอยู่ด้วยและช่วยเหลือพวกเขา
3 ในเวลาเดียวกัน ทัทเทนัย ผู้ว่าราชการดินแดนฟากแม่น้ำ
พร้อมกับเชธาร์โบเซนัยและพรรคพวกมาหาพวกเขา แล้วถามว่า
“ใครอนุญาตให้พวกคุณสร้างพระวิหารนี้และทำกำแพงนี้ให้เสร็จ”
4 พวกเขายังถามชื่อคนที่กำลังก่อสร้างด้วย
5 แต่พระเจ้าของชาวยิวคอยดูแลบรรดาผู้อาวุโส
เจ้าหน้าที่จึงไม่บังคับให้พวกเขาหยุดงานระหว่างที่เรื่องไปถึงดาริอัสและรอจดหมายตอบกลับมา
6 ต่อไปนี้คือสำเนาจดหมายที่ทัทเทนัย ผู้ว่าราชการดินแดนฟากแม่น้ำ เชธาร์โบเซนัย
และพรรคพวกของเขา คือชาวอาฟาร์สัคในดินแดนฟากแม่น้ำ ส่งถึงกษัตริย์ดาริอัส
7 พวกเขาส่งจดหมายถึงพระองค์ มีข้อความว่า

ถึงกษัตริย์ดาริอัส ขอให้มีสันติสุขทุกประการ

8 ขอให้กษัตริย์ทราบว่า พวกเราไปยังมณฑลยูดาห์ ถึงพระวิหารของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
ซึ่งกำลังก่อสร้างด้วยหินก้อนใหญ่และวางไม้ไว้ในกำแพง พวกเขาทำงานกันอย่างขยันขันแข็ง
งานก้าวหน้าไปด้วยดี

9 พวกเราจึงถามผู้อาวุโสเหล่านั้นว่า
“ใครอนุญาตให้พวกคุณสร้างพระวิหารนี้และทำกำแพงนี้ให้เสร็จ”

10 พวกเราถามชื่อของพวกเขาด้วย เพื่อจะได้เขียนชื่อคนที่เป็นผู้นำมารายงานให้พระองค์ทราบ

11 พวกเขาตอบพวกเราว่า “เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งสวรรค์และโลก
กำลังสร้างพระวิหารที่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลองค์หนึ่งเคยสร้างจนเสร็จเมื่อหลายปีก่อน

12 แต่บรรพบุรุษของเราทำให้พระเจ้าแห่งสวรรค์โกรธ
พระองค์จึงมอบพวกเขาให้อยู่ใต้อำนาจของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้เป็นชาวเคลเดีย
กษัตริย์องค์นั้นทำลายพระวิหารนี้และกวาดต้อนประชาชนไปยังบาบิโลน

13 ต่อมาในปีแรกที่ไซรัส กษัตริย์แห่งบาบิโลนครองราชย์
พระองค์ออกคำสั่งให้สร้างพระวิหารของพระเจ้านี้ขึ้นใหม่

14 ส่วนภาชนะทองและเงินจากพระวิหารของพระเจ้า
ที่เนบูคัดเนสซาร์นำจากพระวิหารในเยรูซาเล็มไปยังวิหารในบาบิโลนนั้น
กษัตริย์ไซรัสนำออกจากวิหารในบาบิโลนแล้วส่งมอบให้คนชื่อเชชบัสซาร์
ซึ่งพระองค์แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการ

15 พระองค์บอกเขาว่า “จงนำภาชนะเหล่านี้ไปไว้ในพระวิหารที่เยรูซาเล็ม
และให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นในที่เดิม”

16 เชชบัสซาร์ผู้นี้จึงมาวางฐานรากของพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม
ตั้งแต่นั้นมาจนถึงบัดนี้ก็ยังสร้างกันอยู่และยังไม่เสร็จ”

17 ดังนั้น หากกษัตริย์เห็นสมควร ขอให้ค้นดูในคลังของกษัตริย์ที่บาบิโลนว่า
กษัตริย์ไซรัสเคยออกคำสั่งให้สร้างพระวิหารของพระเจ้านี้ที่กรุงเยรูซาเล็มจริงหรือไม่
และขอให้กษัตริย์แจ้งแก่พวกเราว่า ประสงค์จะให้ดำเนินการเรื่องนี้อย่างไร

6

1 กษัตริย์ดาริอัสจึงสั่งให้ค้นในหอเก็บเอกสารซึ่งเป็นที่เก็บทรัพย์สมบัติในบาบิโลน
2 พบม้วนหนังสือที่อัคเมธา ในพระราชวังที่อยู่ในมณฑลมีเดีย
ม้วนหนังสือนั้นมีข้อความบันทึกไว้ดังนี้

3 ในปีแรกที่กษัตริย์ไซรัสครองราชย์
พระองค์ออกคำสั่งเกี่ยวกับพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็มว่า
ให้สร้างพระวิหารขึ้นเป็นสถานที่ถวายเครื่องบูชา และวางฐานรากให้มั่นคง ให้มีความสูง 60 ศอก*
และความกว้าง 60 ศอก
4 ใช้หินก้อนใหญ่วาง 3 ชั้น และไม้ใหม่ 1 ชั้น ให้จ่ายค่าใช้จ่ายจากพระราชวัง
5 ให้นำภาชนะทองและเงินจากพระวิหารของพระเจ้าที่เนบูคัดเนสซาร์นำจากพระวิหารใน
เยรูซาเล็มไปบาบิโลน กลับไปคืนให้พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม วางทุกชิ้นไว้ในที่ของมัน
จงนำไปไว้ในพระวิหารของพระเจ้า
6 ดังนั้น ทัทเทนัย ผู้ว่าราชการดินแดนฟากแม่น้ำ เชธาร์โบเซนัย และพรรคพวกของพวกท่าน
คือชาวอาฟาร์สัคที่อยู่ฟากแม่น้ำ จงอยู่ห่างจากที่นั่น
7 อย่าเข้าไปยุ่งกับงานสร้างพระวิหารของพระเจ้านี้
ให้ผู้ว่าราชการของชาวยิวและผู้อาวุโสของชาวยิวสร้างพระวิหารของพระเจ้านี้ขึ้นในที่เดิม
8 เรายังออกคำสั่งให้พวกท่านช่วยผู้อาวุโสของชาวยิวสร้างพระวิหารของพระเจ้านี้ดังต่อไปนี้
ให้รีบจ่ายค่าใช้จ่ายแก่คนเหล่านี้จากทรัพย์สินของกษัตริย์ คือบรรณาการที่เก็บจากดินแดนฟากแม่น้ำ
เพื่อไม่ให้งานของพวกเขาติดขัด
9 สิ่งใดที่พวกเขาต้องการ ทั้งวัวรุ่นตัวผู้ แกะตัวผู้ และลูกแกะ
สำหรับถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์ รวมทั้งข้าวสาลี เกลือ เหล้าองุ่น และน้ำมัน
จงจัดให้ทุกวันตามที่ปุโรหิตในเยรูซาเล็มบอก อย่าให้ขาด
10 เพื่อให้พวกเขาถวายเครื่องบูชาที่มีกลิ่นหอมเป็นที่พอใจแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์
และอธิษฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และบุตรทั้งหลาย
11 เรายังออกคำสั่งว่า ใครเปลี่ยนแปลงคำสั่งนี้ ให้ดึงคานจากบ้านของเขาออกมา
ยกตัวเขาขึ้นตรึงไว้บนคานนั้น และให้ทำบ้านของเขาเป็นกองมูลสัตว์เพราะความผิดนี้
12 ขอให้พระเจ้าผู้ให้พระนามของพระองค์สถิตอยู่ที่นั่น โค่นล้มกษัตริย์และชนชาติทั้งปวงที่ลงมือ
เปลี่ยนแปลงคำสั่งนี้เพื่อทำลายพระวิหารของพระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม เรา ดาริอัส ออกคำสั่งนี้
จงรีบดำเนินการให้ครบถ้วน

13 ทัทเทนัย ผู้ว่าราชการดินแดนฟากแม่น้ำ เชธาร์โบเซนัย และพรรคพวกจึงรีบทำตามทุกอย่าง
เพราะกษัตริย์ดาริอัสส่งคำสั่งมา
14 ผู้อาวุโสของชาวยิวดำเนินงานก่อสร้างไปด้วยดี
ด้วยถ้อยคำจากพระเจ้าที่ฮักกัยผู้เผยพระวจนะและเศคาริยาห์ผู้เป็นบุตรของอิดโดกล่าว
พวกเขาสร้างจนเสร็จตามคำสั่งของพระเจ้าแห่งอิสราเอล และตามคำสั่งของไซรัส ดาริอัส
และอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

---

* **6:3 6:3** ศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร หรือ 18 นิ้ว

15 พระวิหารนี้สร้างเสร็จในวันที่ 3 เดือนอาดาร์ ปีที่ 6 ในรัชสมัยของกษัตริย์ดาริอัส
16 ชาวอิสราเอล ปุโรหิต ชาวเลวี และคนอื่น ๆ ที่กลับมาจากการเป็นเชลย
ทำพิธีอุทิศพระวิหารนี้แด่พระเจ้าด้วยความยินดี
17 ในพิธีอุทิศพระวิหารนี้แด่พระเจ้า พวกเขาถวายวัวตัวผู้ 100 ตัว แกะตัวผู้ 200 ตัว และลูกแกะ
400 ตัว ส่วนเครื่องบูชาลบล้างบาปสำหรับชาวอิสราเอลทั้งหมดนั้น พวกเขาถวายแพะตัวผู้ 12 ตัว
ตามจำนวนเผ่าของอิสราเอล
18 พวกเขาจัดปุโรหิตเป็นหมวดและชาวเลวีเป็นผลัด เพื่อรับใช้พระเจ้าที่กรุงเยรูซาเล็ม
ตามที่เขียนไว้ในหนังสือของโมเสส
19 ผู้กลับมาจากการเป็นเชลยฉลองปัสกาในวันที่ 14 เดือนที่ 1
20 ปุโรหิตและชาวเลวีชำระตนให้บริสุทธิ์พร้อมกัน ทุกคนจึงบริสุทธิ์
พวกเขาฆ่าสัตว์สำหรับปัสกาให้ผู้กลับมาจากการเป็นเชลยทุกคน ให้พี่น้องปุโรหิต และให้ตนเองด้วย
21 ชาวอิสราเอลที่กลับมาจากการเป็นเชลยกินอาหารปัสกา
ร่วมกับทุกคนที่แยกตัวจากมลทินของชนชาติในดินแดนนั้นมาร่วมกับพวกเขา
เพื่อแสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
22 พวกเขาฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อด้วยความยินดีเป็นเวลา 7 วัน
เพราะพระยาห์เวห์ทำให้พวกเขายินดี และทำให้กษัตริย์แห่งอัสซีเรียหันมาเอาใจใส่พวกเขา
สนับสนุนการสร้างพระวิหารของพระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอล

7

1 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ ในรัชสมัยของอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีชายชื่อเอสรา
เป็นบุตรของเสไรอาห์ เสไรอาห์เป็นบุตรของอาซาริยาห์ อาซาริยาห์เป็นบุตรของฮิลคียาห์
2 ฮิลคียาห์เป็นบุตรของชัลลูม ชัลลูมเป็นบุตรของศาโดก ศาโดกเป็นบุตรของอาหิทูบ
3 อาหิทูบเป็นบุตรของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นบุตรของอาซาริยาห์
อาซาริยาห์เป็นบุตรของเมราโยท
4 เมราโยทเป็นบุตรของเศราหิยาห์ เศราหิยาห์เป็นบุตรของอุสซี อุสซีเป็นบุตรของบุคคี
5 บุคคีเป็นบุตรของอาบีชูอา อาบีชูอาเป็นบุตรของฟีเนหัส ฟีเนหัสเป็นบุตรของเอเลอาซาร์
เอเลอาซาร์เป็นบุตรของอาโรน หัวหน้าปุโรหิต
6 เอสราผู้นี้เดินทางมาจากบาบิโลน
เขาเป็นอาลักษณ์ผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติของโมเสสที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลมอบให้
กษัตริย์ให้ทุกอย่างที่เขาขอ เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขาคอยช่วยเหลือเขา
7 ในปีที่ 7 ในรัชสมัยของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส ชาวอิสราเอลบางส่วนเดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็ม
รวมทั้งปุโรหิต ชาวเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู และผู้รับใช้ประจำพระวิหารบางคน
8 เอสรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มในเดือนที่ 5 ปีที่ 7 ในรัชสมัยของกษัตริย์
9 เขาเริ่มออกเดินทางจากบาบิโลนในวันที่ 1 เดือนที่ 1 และมาถึงกรุงเยรูซาเล็มในวันที่ 1 เดือนที่ 5
เพราะพระเจ้าของเขาเมตตาช่วยเหลือเขา
10 เอสราตั้งใจแน่วแน่ที่จะศึกษาบทบัญญัติของพระยาห์เวห์ ปฏิบัติตาม
และสอนกฎเกณฑ์กับข้อกำหนดเหล่านั้นในอิสราเอล
11 ต่อไปนี้คือสำเนาจดหมายที่กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสมอบให้เอสรา ผู้เป็นปุโรหิตและอาลักษณ์
เชี่ยวชาญถ้อยคำในคำสั่งและกฎเกณฑ์ที่พระยาห์เวห์ให้แก่อิสราเอล

12 อารทาเซอร์ซีส กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย
ถึงเอสรา ปุโรหิตและอาลักษณ์ผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติของพระเจ้าผู้สมบูรณ์พร้อมแห่งสวรรค์

บัดนี้
13 เราออกคำสั่งว่า ชาวอิสราเอลทุกคนในอาณาจักรของเรา
รวมทั้งปุโรหิตและชาวเลวีที่สมัครใจไปยังเยรูซาเล็ม ให้ไปกับท่านได้
14 ทั้งนี้ กษัตริย์และที่ปรึกษาทั้ง 7 คนส่งท่านไปตรวจสอบกิจการในยูดาห์และเยรูซาเล็ม
ตามบทบัญญัติของพระเจ้าของท่านที่ท่านมีอยู่
15 และให้นำเงินกับทองที่กษัตริย์และที่ปรึกษาสมัครใจถวาย
ไปถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้สถิตในเยรูซาเล็ม
16 รวมทั้งเงินและทองทั้งหมดที่ท่านจะหาได้ทั่วมณฑลบาบิโลน
ตลอดจนสิ่งที่ประชาชนและปุโรหิตสมัครใจถวายเพื่อพระวิหารของพระเจ้าของตนที่กรุงเยรูซาเล็ม
17 ดังนั้น จงใช้เงินนี้ซื้อวัวตัวผู้ แกะตัวผู้ และลูกแกะ
พร้อมกับเครื่องบูชาจากธัญพืชและเครื่องดื่มบูชาที่ถวายคู่กัน
แล้วถวายบนแท่นบูชาในพระวิหารของพระเจ้าของท่านที่กรุงเยรูซาเล็ม
จงดำเนินการอย่างขยันขันแข็ง
18 ส่วนเงินและทองที่เหลือ หากท่านกับพี่น้องเห็นสมควรจะใช้อย่างไร
ก็จงทำตามความประสงค์ของพระเจ้าของท่าน
19 ภาชนะที่มอบให้ท่านเพื่อใช้ในงานของพระวิหารของพระเจ้าของท่านนั้น
จงนำไปส่งมอบต่อหน้าพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม
20 หากพระวิหารของพระเจ้าของท่านต้องการสิ่งอื่นเพิ่มเติม และท่านจำเป็นต้องจัดหา
ก็ให้เบิกจากคลังของกษัตริย์
21 เรา อารทาเซอร์ซีส กษัตริย์ ออกคำสั่งนี้แก่ผู้ดูแลคลังทุกคนในดินแดนฟากแม่น้ำว่า เอสรา
ปุโรหิตและอาลักษณ์ผู้เชี่ยวชาญบทบัญญัติของพระเจ้าแห่งสวรรค์ ขอสิ่งใดจากพวกท่าน
จงจัดให้โดยเร็วและครบถ้วน
22 ให้เงินไม่เกิน 100 ตะลันต์* ข้าวสาลีไม่เกิน 100 โคร์† เหล้าองุ่นไม่เกิน 100 บัท‡ น้ำมันไม่เกิน
100 บัท ส่วนเกลือไม่จำกัดจำนวน
23 ทุกสิ่งที่พระเจ้าแห่งสวรรค์สั่ง จงทำให้ถูกต้องครบถ้วนเพื่อพระวิหารของพระเจ้าแห่งสวรรค์
จะปล่อยให้พระองค์โกรธอาณาจักรของกษัตริย์และบุตรทั้งหลายไปทำไม
24 เราขอแจ้งแก่พวกท่านด้วยว่า ห้ามเรียกเก็บบรรณาการ ภาษีศุลกากร
หรือค่าผ่านทางจากปุโรหิต ชาวเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู ผู้รับใช้ประจำพระวิหาร
หรือคนงานคนใดในพระวิหารของพระเจ้านี้
25 ส่วนท่าน เอสรา จงใช้สติปัญญาจากพระเจ้าของท่านที่ท่านมี
แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ปกครองและผู้พิพากษา
ให้ตัดสินคดีของคนทั้งปวงในดินแดนฟากแม่น้ำที่รู้บทบัญญัติของพระเจ้าของท่าน
และจงสอนคนที่ยังไม่รู้
26 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระเจ้าของท่านและกฎหมายของกษัตริย์
จงลงโทษโดยเร็วและจริงจัง ไม่ว่าจะเป็นโทษประหารชีวิต เนรเทศ ริบทรัพย์ หรือจำคุก

27 ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้รับคำสรรเสริญ
พระองค์ทำให้กษัตริย์มีความตั้งใจเช่นนี้
ที่จะตกแต่งพระวิหารของพระยาห์เวห์ในกรุงเยรูซาเล็มให้งดงาม

---

* **7:22 7:22** ตะลันต์หนึ่งหนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ † **7:22 7:22** โคร์หนึ่งเท่ากับโฮเมอร์หนึ่ง
หรือประมาณ 211 ลิตร หรือ 55.9 แกลลอนของเหลวตามมาตราสหรัฐ หรือ 6 บุเชล ‡ **7:22 7:22** บัทหนึ่งเท่ากับหนึ่งในสิบของโคร์
หรือประมาณ 21 ลิตร หรือ 5.6 แกลลอนตามมาตราสหรัฐ หรือ 2.4 เพ็ก ดังนั้น 100 บัทจึงเท่ากับประมาณ 2,100 ลิตร

28 และแสดงความเมตตาต่อข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ ที่ปรึกษา
และเจ้านายผู้ทรงอำนาจทั้งหมดของพระองค์ ข้าพเจ้ามีกำลังใจขึ้น เพราะพระยาห์เวห์
พระเจ้าของข้าพเจ้าคอยช่วยเหลือ จึงรวบรวมผู้นำจากอิสราเอลให้เดินทางไปกับข้าพเจ้า

8

1 ต่อไปนี้คือหัวหน้าตระกูล และลำดับวงศ์ตระกูลของคนที่เดินทางจากบาบิโลนมากับข้าพเจ้า
ในรัชสมัยของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส
2 จากลูกหลานของฟีเนหัส คือเกอร์โชม
จากลูกหลานของอิธามาร์ คือดาเนียล
จากลูกหลานของดาวิด คือฮัททูช
3 จากลูกหลานของเชคานิยาห์ จากลูกหลานของปาโรช คือเศคาริยาห์
พร้อมผู้ชายที่ขึ้นทะเบียนตามลำดับวงศ์ตระกูลมากับเขา 150 คน
4 จากลูกหลานของปาหัทโมอับ คือเอลีโฮเอนัย บุตรของเศราหิยาห์ พร้อมผู้ชายมากับเขา 200 คน
5 จากลูกหลานของเชคานิยาห์ บุตรของยาฮาซีเอล มีผู้ชายมากับเขา 300 คน
6 จากลูกหลานของอาดีน คือเอเบด บุตรของโยนาธาน พร้อมผู้ชายมากับเขา 50 คน
7 จากลูกหลานของเอลาม คือเยชายาห์ บุตรของอาธาลิยาห์ พร้อมผู้ชายมากับเขา 70 คน
8 จากลูกหลานของเชฟาทิยาห์ คือเศบาดิยาห์ บุตรของมีคาเอล พร้อมผู้ชายมากับเขา 80 คน
9 จากลูกหลานของโยอาบ คือโอบาดิยาห์ บุตรของเยฮีเอล พร้อมผู้ชายมากับเขา 218 คน
10 จากลูกหลานของเชโลมิท บุตรของโยสิฟิยาห์ มีผู้ชายมากับเขา 160 คน
11 จากลูกหลานของเบบัย คือเศคาริยาห์ บุตรของเบบัย พร้อมผู้ชายมากับเขา 28 คน
12 จากลูกหลานของอัสกาด คือโยฮานัน บุตรของฮักคาทาน พร้อมผู้ชายมากับเขา 110 คน
13 จากลูกหลานของอาโดนีคัม กลุ่มสุดท้ายมีชื่อดังนี้ เอลีเฟเลท เยอูเอล และเชมายาห์
พร้อมผู้ชายมากับพวกเขา 60 คน
14 จากลูกหลานของบิกวัย คืออุธัยกับศับบูด พร้อมผู้ชายมากับพวกเขา 70 คน

15 ข้าพเจ้ารวบรวมคนเหล่านี้ที่แม่น้ำซึ่งไหลไปยังอาหะวา พวกเราตั้งค่ายอยู่ที่นั่น 3 วัน
เมื่อข้าพเจ้าตรวจดูประชาชนและปุโรหิต ก็พบว่าไม่มีลูกหลานของเลวีเลย
16 ข้าพเจ้าจึงให้ไปตามบรรดาผู้นำ ได้แก่ เอลีเอเซอร์ อารีเอล เชมายาห์ เอลนาธัน ยาริบ เอลนาธัน
นาธัน เศคาริยาห์ และเมชุลลาม รวมทั้งโยยาริบกับเอลนาธันผู้เป็นครู
17 ข้าพเจ้าส่งพวกเขาไปหาอิดโด ผู้นำที่คาสิฟิยา และกำชับให้ไปบอกอิดโดกับพี่น้องของเขา
ผู้เป็นผู้รับใช้ประจำพระวิหารที่คาสิฟิยา ว่าให้นำผู้ที่จะรับใช้ในพระวิหารของพระเจ้าของเรามาหาเรา
18 เพราะพระเจ้าของเราเมตตาช่วยเหลือเรา พวกเขาจึงนำชายผู้มีวิจารณญาณมาให้เรา
ชื่อเชเรบิยาห์ เป็นลูกหลานของมาห์ลี มาห์ลีเป็นบุตรของเลวี เลวีเป็นบุตรของอิสราเอล
เชเรบิยาห์มาพร้อมกับบุตรและพี่น้อง รวม 18 คน
19 รวมทั้งฮาชาบิยาห์ และเยชายาห์จากลูกหลานของเมรารีที่มากับเขา
พร้อมพี่น้องของเขาและบุตรของพวกเขา รวม 20 คน
20 และผู้รับใช้ประจำพระวิหาร 220 คน ซึ่งดาวิดกับบรรดาเจ้านายจัดไว้ให้รับใช้ชาวเลวี
ทุกคนมีการระบุชื่อไว้

21 ข้าพเจ้าประกาศให้ถืออดอาหารที่แม่น้ำอาหะวา เพื่อให้เราถ่อมตนต่อหน้าพระเจ้าของเรา
และขอให้พระองค์เปิดทางที่ราบรื่นสำหรับเรา ลูกเล็ก ๆ ของเรา และทรัพย์สินทั้งหมดของเรา

22 ข้าพเจ้าละอายที่จะขอกองทหารและทหารม้าจากกษัตริย์มาช่วยป้องกันศัตรูระหว่างทาง
เพราะพวกเราเคยบอกกษัตริย์ว่า "พระเจ้าของเราช่วยเหลือทุกคนที่แสวงหาพระองค์ให้ได้รับสิ่งดี
แต่ฤทธิ์อำนาจและความโกรธของพระองค์ต่อต้านทุกคนที่ละทิ้งพระองค์"
23 พวกเราจึงอดอาหารและอ้อนวอนพระเจ้าของเราเรื่องนี้ พระองค์ก็ให้ตามคำขอ
24 ข้าพเจ้าเลือกหัวหน้าปุโรหิตไว้ 12 คน คือเชเรบิยาห์ ฮาชาบิยาห์ และพี่น้องอีก 10 คน
25 แล้วชั่งเงิน ทอง และภาชนะส่งมอบให้พวกเขา
สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายเพื่อพระวิหารของพระเจ้าของเรา ซึ่งกษัตริย์ ที่ปรึกษา เจ้านาย
และชาวอิสราเอลทุกคนที่อยู่ที่นั่นถวายไว้
26 ข้าพเจ้าชั่งเงิน 650 ตะลันต์* ภาชนะเงินหนัก 100 ตะลันต์ และทองหนัก 100 ตะลันต์
ส่งมอบให้พวกเขา
27 พร้อมชามทอง 20 ใบ หนัก 1,000 ดาริก† และภาชนะทองสัมฤทธิ์เนื้อดีเป็นประกาย 2 ใบ
มีค่าราวกับทอง
28 ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่า "พวกคุณบริสุทธิ์ เป็นของพระยาห์เวห์ และภาชนะเหล่านี้ก็บริสุทธิ์
เงินกับทองเป็นสิ่งที่สมัครใจถวายแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกคุณ
29 จงเฝ้ารักษาไว้จนกว่าจะชั่งต่อหน้าหัวหน้าปุโรหิต ชาวเลวี
และผู้นำตระกูลฝ่ายบิดาของอิสราเอลที่กรุงเยรูซาเล็ม ในห้องต่าง ๆ ของพระวิหารของพระยาห์เวห์"
30 ปุโรหิตและชาวเลวีจึงรับเงิน ทอง และภาชนะตามน้ำหนักที่ชั่ง
เพื่อจะนำไปยังพระวิหารของพระเจ้าของเราที่กรุงเยรูซาเล็ม
31 พวกเราออกจากแม่น้ำอาหะวาในวันที่ 12 เดือนที่ 1 เพื่อเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
พระเจ้าของเราคอยช่วยเหลือ และช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของศัตรูและโจรระหว่างทาง
32 เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พวกเราพักอยู่ที่นั่น 3 วัน
33 ในวันที่ 4 พวกเราชั่งเงิน ทอง และภาชนะในพระวิหารของพระเจ้าของเรา แล้วส่งมอบให้เมเรโมท
บุตรของอุรีอาห์ผู้เป็นปุโรหิต มีเอเลอาซาร์ บุตรของฟีเนหัสอยู่กับเขา และชาวเลวี คือโยซาบาด
บุตรของเยชูอา กับโนอาดิยาห์ บุตรของบินนุยอยู่ด้วย
34 มีการนับและชั่งทุกสิ่ง และบันทึกน้ำหนักทั้งหมดไว้ในเวลานั้น
35 ผู้กลับมาจากการเป็นเชลยถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล เป็นวัวตัวผู้ 12
ตัวสำหรับชาวอิสราเอลทั้งหมด แกะตัวผู้ 96 ตัว ลูกแกะ 77 ตัว และแพะตัวผู้ 12
ตัวเป็นเครื่องบูชาลบล้างบาป ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์
36 พวกเขาส่งมอบคำสั่งของกษัตริย์แก่ผู้ว่าราชการท้องถิ่นของกษัตริย์และผู้ว่าราชการดินแดนฟากแม่น้ำ คนเหล่านั้นจึงสนับสนุนประชาชนและพระวิหารของพระเจ้า

9

1 เมื่อดำเนินการเรื่องเหล่านี้เสร็จแล้ว บรรดาเจ้านายมาหาข้าพเจ้าและกล่าวว่า "ชาวอิสราเอล
ปุโรหิต และชาวเลวีไม่ได้แยกตัวจากชนชาติในดินแดนต่าง ๆ แต่ทำสิ่งน่ารังเกียจตามชนชาติเหล่านั้น
คือชาวคานาอัน ฮิตไทต์ เปริสซี เยบุส อัมโมน โมอับ อียิปต์ และอาโมไรต์
2 พวกเขาแต่งงานกับบุตรสาวของชนชาติเหล่านั้น ทั้งให้บุตรชายของตนแต่งงานด้วย
เชื้อสายที่แยกไว้สำหรับพระเจ้าจึงปะปนกับชนชาติในดินแดนเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้น
บรรดาเจ้านายและผู้ปกครองกลับเป็นผู้นำในการทำความผิดนี้"
3 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเรื่องนี้ ก็ฉีกเสื้อและเสื้อคลุม ทึ้งผมและหนวดเครา แล้วนั่งลงด้วยความตกตะลึง

---

* **8:26** **8:26** ตะลันต์หนึ่งหนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ หรือ 965 ทรอยออนซ์ † **8:27** **8:27** ดาริกเป็นเหรียญทองที่กษัตริย์เปอร์เซียออกใช้ แต่ละเหรียญหนักประมาณ 8.4 กรัม หรือประมาณ 0.27 ทรอยออนซ์

4 ทุกคนที่หวาดกลัวต่อถ้อยคำของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมารวมกันรอบข้าพเจ้า
เพราะความผิดของผู้กลับจากการเนรเทศ ข้าพเจ้านั่งตกตะลึงอยู่จนถึงเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น
5 เมื่อถึงเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ข้าพเจ้าลุกขึ้นจากที่นั่งด้วยความอับอาย
ทั้งที่เสื้อและเสื้อคลุมยังฉีกขาด แล้วคุกเข่ากางมือออกต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า
6 และกล่าวว่า "พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าละอายจนหน้าแดง ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นหาพระองค์
พระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะความชั่วของพวกเราท่วมสูงเหนือศีรษะ
และความผิดของพวกเรากองสูงถึงสวรรค์
7 ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษจนถึงวันนี้ พวกเรามีความผิดมหันต์ เพราะความชั่วของเรา ทั้งพวกเรา
กษัตริย์ และปุโรหิตของเรา จึงตกอยู่ใต้อำนาจของกษัตริย์ในดินแดนต่าง ๆ ถูกฆ่าด้วยดาบ
ถูกจับเป็นเชลย ถูกปล้น และได้รับความอับอายอย่างที่เป็นอยู่ในวันนี้
8 แต่บัดนี้ ในช่วงเวลาสั้น ๆ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเราได้แสดงความกรุณา
ให้พวกเราบางส่วนหนีรอดมาได้ และให้เราปักหลักในสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์
เพื่อพระเจ้าของเราจะได้ทำให้ดวงตาของเราสดใสขึ้น และฟื้นชีวิตเราได้บ้างท่ามกลางการเป็นทาส
9 เพราะพวกเราเป็นทาส แต่พระเจ้าของเราไม่ได้ทอดทิ้งเราในการเป็นทาส
พระองค์เมตตาเราต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย เพื่อฟื้นชีวิตเรา
ให้เราสร้างพระวิหารของพระเจ้าของเราขึ้นใหม่และซ่อมแซมส่วนที่พังทลาย
ทั้งให้เรามีกำแพงคุ้มกันในยูดาห์และเยรูซาเล็ม
10 "พระเจ้าของเรา หลังจากนี้ พวกเราจะพูดอะไรได้อีก เพราะเราละทิ้งคำสั่งของพระองค์
11 ที่พระองค์ให้ผ่านบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้เผยพระวจนะว่า
'ดินแดนที่พวกคุณกำลังจะเข้าไปครอบครองนั้นมีมลทิน เพราะมลทินของชนชาติที่อยู่ที่นั่น
พวกเขาทำสิ่งน่ารังเกียจจนมลทินของพวกเขาเต็มดินแดนตั้งแต่ปลายหนึ่งถึงอีกปลายหนึ่ง
12 ดังนั้น อย่ายกบุตรสาวของพวกคุณให้แต่งงานกับบุตรชายของพวกเขา
และอย่าให้บุตรชายของพวกคุณแต่งงานกับบุตรสาวของพวกเขา
อย่าส่งเสริมความสงบสุขหรือความรุ่งเรืองของพวกเขา ไม่ว่าในเวลาใด เพื่อพวกคุณจะเข้มแข็ง
ได้กินผลผลิตดี ๆ ของดินแดนนี้ และมอบดินแดนนี้เป็นมรดกแก่ลูกหลานตลอดไป'
13 "สิ่งทั้งปวงที่เกิดกับเราเป็นเพราะการกระทำชั่วและความผิดมหันต์ของเรา ถึงกระนั้น พระองค์
พระเจ้าของเรา ก็ลงโทษเราน้อยกว่าที่ความชั่วของเราสมควรได้รับ
และให้พวกเราเหลือรอดมาได้เช่นนี้
14 แล้วเราจะฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์อีก และแต่งงานกับชนชาติที่ทำสิ่งน่ารังเกียจเหล่านี้หรือ
พระองค์จะไม่โกรธเราจนทำลายเราหมดสิ้น ไม่เหลือใครและไม่มีใครหนีรอดเลยหรือ
15 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม
เพราะพวกเราเหลือรอดหนีมาได้ดังที่เห็นในวันนี้ โปรดมองดู*
พวกเราอยู่ต่อหน้าพระองค์ทั้งที่มีความผิด เพราะความผิดนี้ ไม่มีใครยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ได้"

10

1 ขณะที่เอสราอธิษฐานและสารภาพความผิด ร้องไห้และหมอบลงหน้าพระวิหารของพระเจ้า
ชาวอิสราเอลกลุ่มใหญ่มาก ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก มารวมกันรอบเขา
ประชาชนร้องไห้กันอย่างขมขื่น
2 เชคานิยาห์ บุตรของเยฮีเอล จากลูกหลานของเอลาม กล่าวกับเอสราว่า
"พวกเราทำผิดต่อพระเจ้าของเรา แต่งงานกับหญิงจากชนชาติอื่นในดินแดนนี้ แต่แม้จะเป็นเช่นนี้
อิสราเอลก็ยังมีความหวัง

* **9:15 9:15** คำที่แปลตรงนี้ว่า "โปรดมองดู" ใช้ถ่ายทอดคำอุทานภาษาฮีบรู הִנֵּה ซึ่งหมายถึง "ดู" "สังเกต" "รับรู้" "มองเห็น" หรือ "จ้องดู" และมักใช้เป็นคำอุทาน

3 ดังนั้น ให้เราทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเรา
ว่าจะส่งภรรยาเหล่านั้นทุกคนและลูกที่เกิดจากพวกเธอไปเสีย
ตามคำแนะนำของท่านและของคนที่หวาดกลัวต่อคำสั่งของพระเจ้าของเรา ให้ทำตามบทบัญญัติ
4 ลุกขึ้นเถิด เรื่องนี้อยู่ในความรับผิดชอบของท่าน และพวกเราจะอยู่เคียงข้าง
จงเข้มแข็งและลงมือทำ
5 เอสราจึงลุกขึ้น ให้หัวหน้าปุโรหิต ชาวเลวี และชาวอิสราเอลทั้งหมดสาบานว่าจะทำตามคำกล่าวนี้
พวกเขาก็สาบาน
6 เอสราออกจากหน้าพระวิหารของพระเจ้า ไปยังห้องของเยโฮฮานัน บุตรของเอลียาชีบ เมื่อไปถึง
เขาไม่กินขนมปังหรือดื่มน้ำ เพราะโศกเศร้ากับความผิดของผู้กลับจากการเนรเทศ
7 มีการประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม
ให้ผู้กลับมาจากการเป็นเชลยทุกคนมารวมกันที่กรุงเยรูซาเล็ม
8 ตามมติของบรรดาเจ้านายและผู้อาวุโส ผู้ใดไม่มาภายใน 3 วัน ให้ริบทรัพย์สินทั้งหมดของเขา
และขับเขาออกจากประชาคมผู้กลับมาจากการเป็นเชลย
9 ผู้ชายชาวยูดาห์และเบนยามินทุกคนจึงมารวมกันที่กรุงเยรูซาเล็มภายใน 3 วัน วันนั้นเป็นวันที่ 20
เดือนที่ 9 ประชาชนทั้งหมดนั่งอยู่ที่ลานกว้างหน้าพระวิหารของพระเจ้า
ตัวสั่นเพราะเรื่องนี้และเพราะฝนที่ตกหนัก
10 เอสราปุโรหิตยืนขึ้นและกล่าวว่า พวกคุณทำผิดโดยแต่งงานกับหญิงจากชนชาติอื่น
ทำให้อิสราเอลมีความผิดเพิ่มขึ้น
11 ดังนั้น จงสารภาพต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกคุณ
และทำตามที่พระองค์พอใจ จงแยกตัวจากชนชาติในดินแดนนี้และหญิงจากชนชาติอื่นเหล่านั้น
12 ผู้มาชุมนุมทั้งหมดตอบเสียงดังว่า พวกเราต้องทำตามที่ท่านบอก
13 แต่คนมีจำนวนมาก และเป็นช่วงที่ฝนตกหนัก เราไม่อาจยืนอยู่กลางแจ้งได้
เรื่องนี้ทำให้เสร็จในวันสองวันไม่ได้ เพราะเราทำผิดอย่างมากในเรื่องนี้
14 ขอให้แต่งตั้งบรรดาเจ้านายของเราเป็นตัวแทนของผู้มาชุมนุมทั้งหมด ให้คนในเมืองต่าง ๆ
ของเราที่แต่งงานกับหญิงจากชนชาติอื่นมาตามเวลาที่กำหนด
พร้อมกับผู้อาวุโสและผู้พิพากษาของแต่ละเมือง
จนกว่าความโกรธอย่างรุนแรงของพระเจ้าของเราจะคลายลงจากเรา และเรื่องนี้จะได้รับการแก้ไข
15 มีเพียงโยนาธาน บุตรของอาสาเฮล และยาห์เซยาห์ บุตรของทิควาห์ ที่คัดค้านเรื่องนี้
โดยมีเมชุลลามและชับเบธัย ชาวเลวีช่วยพวกเขา
16 ผู้กลับมาจากการเป็นเชลยทำตามนั้น มีการเลือกเอสราปุโรหิต พร้อมหัวหน้าตระกูลบางคน
แยกตามตระกูลและระบุชื่อไว้ทุกคน พวกเขาเริ่มประชุมตรวจสอบเรื่องนี้ในวันที่ 1 เดือนที่ 10
17 พวกเขาตรวจสอบเรื่องของผู้ชายทุกคนที่แต่งงานกับหญิงจากชนชาติอื่นเสร็จภายในวันที่ 1
เดือนที่ 1
18 ในหมู่ลูกหลานของปุโรหิต พบว่าคนต่อไปนี้แต่งงานกับหญิงจากชนชาติอื่น
จากลูกหลานของเยชูอา บุตรของโยซาดัก และพี่น้องของเขา ได้แก่ มาอาเสยาห์ เอลีเอเซอร์ ยาริบ
และเกดาลิยาห์
19 พวกเขาให้คำมั่นว่าจะส่งภรรยาของตนไป และเพราะมีความผิด
จึงถวายแกะตัวผู้จากฝูงเป็นเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
20 จากลูกหลานของอิมเมอร์ ได้แก่ ฮานานีและเศบาดิยาห์
21 จากลูกหลานของฮาริม ได้แก่ มาอาเสยาห์ เอลียาห์ เชมายาห์ เยฮีเอล และอุสซียาห์

22 จากลูกหลานของปาชฮูร์ ได้แก่ เอลีโอเอนัย มาอาเสยาห์ อิชมาเอล เนธันเอล โยซาบาด
และเอลาสาห์
23 จากชาวเลวี ได้แก่ โยซาบาด ชิเมอี เคลายาห์ (เรียกอีกชื่อว่าเคลิทา) เปธาหิยาห์ ยูดาห์
และเอลีเอเซอร์
24 จากนักร้อง คือเอลียาชีบ
จากคนเฝ้าประตู ได้แก่ ชัลลูม เทเลม และอุรี
25 จากชาวอิสราเอล จากลูกหลานของปาโรช ได้แก่ รามิยาห์ อิสซียาห์ มัลคิยาห์ มิยามิน เอเลอาซาร์
มัลคิยาห์ และเบไนยาห์
26 จากลูกหลานของเอลาม ได้แก่ มัททานิยาห์ เศคาริยาห์ เยฮีเอล อับดี เยเรโมท และเอลียาห์
27 จากลูกหลานของศัททู ได้แก่ เอลีโอเอนัย เอลียาชีบ มัททานิยาห์ เยเรโมท ศาบาด และอาซีซา
28 จากลูกหลานของเบบัย ได้แก่ เยโฮฮานัน ฮานานิยาห์ ศับบัย และอัทลัย
29 จากลูกหลานของบานี ได้แก่ เมชุลลาม มัลลูค อาดายาห์ ยาชูบ เชอาล และเยเรโมท
30 จากลูกหลานของปาหัทโมอับ ได้แก่ อัดนา เคลาล เบไนยาห์ มาอาเสยาห์ มัททานิยาห์ เบซาเลล
บินนุย และมนัสเสห์
31 จากลูกหลานของฮาริม ได้แก่ เอลีเอเซอร์ อิสชียาห์ มัลคิยาห์ เชมายาห์ ชิเมโอน
32 เบนยามิน มัลลูค และเชมาริยาห์
33 จากลูกหลานของฮาชูม ได้แก่ มัทเทนัย มัททัททา ศาบาด เอลีเฟเลท เยเรมัย มนัสเสห์ และชิเมอี
34 จากลูกหลานของบานี ได้แก่ มาอาดัย อัมราม อูเอล
35 เบไนยาห์ เบเดยาห์ เคลูฮี
36 วานิยาห์ เมเรโมท เอลียาชีบ
37 มัททานิยาห์ มัทเทนัย ยาอาสู
38 บานี บินนุย ชิเมอี
39 เชเลมิยาห์ นาธัน อาดายาห์
40 มัคนาเดบัย ชาชัย ชารัย
41 อาซาเรล เชเลมิยาห์ เชมาริยาห์
42 ชัลลูม อามาริยาห์ และโยเซฟ
43 จากลูกหลานของเนโบ ได้แก่ เยอีเอล มัททิธิยาห์ ศาบาด เศบินา อิดโด โยเอล และเบไนยาห์
44 คนเหล่านี้ทุกคนแต่งงานกับหญิงจากชนชาติอื่น บางคนมีลูกกับภรรยาเหล่านั้น

หนังสือ
เนหะมีย์

1 บันทึกของเนหะมีย์ บุตรฮาคาลิยาห์
ในเดือนคิสเลฟ ปีที่ยี่สิบ ขณะข้าพเจ้าอยู่ที่วังสุสา
2 ฮานานี พี่น้องคนหนึ่งของข้าพเจ้า พร้อมกับชายบางคนจากยูดาห์เดินทางมา
ข้าพเจ้าถามพวกเขาถึงชาวยิวที่รอดมาได้และยังเหลืออยู่หลังการเป็นเชลย รวมทั้งถามถึงเยรูซาเล็ม
3 พวกเขาตอบว่า
"คนที่ยังเหลืออยู่หลังการเป็นเชลยในแคว้นนั้นกำลังทุกข์ยากอย่างหนักและถูกดูหมิ่น
กำแพงเยรูซาเล็มก็พังลง ส่วนประตูเมืองถูกไฟเผา"
4 เมื่อได้ยินเรื่องนี้ ข้าพเจ้านั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน
ทั้งอดอาหารและอธิษฐานต่อพระเจ้า*แห่งสวรรค์
5 ว่า "พระยาห์เวห์† พระเจ้าแห่งสวรรค์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม
ผู้รักษาพันธสัญญาและสำแดงความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาคำบัญชาของพระองค์
ข้าพเจ้าขอวิงวอน
6 โปรดเงี่ยหูฟังและลืมตาดู รับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ที่อธิษฐานต่อพระองค์ทั้ง
กลางวันและกลางคืนในเวลานี้เพื่อชาวอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์
ข้าพเจ้าขอสารภาพบาปที่พวกเราชาวอิสราเอลทำต่อพระองค์
ทั้งข้าพเจ้าเองและครอบครัวฝ่ายบิดาของข้าพเจ้าก็ทำบาป
7 พวกเราประพฤติชั่วร้ายต่อพระองค์อย่างยิ่ง ไม่ได้รักษาคำบัญชา ข้อกำหนด
และข้อปฏิบัติที่พระองค์สั่งโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ไว้
8 "ขอพระองค์โปรดระลึกถึงถ้อยคำที่สั่งโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "ถ้าพวกเจ้าละเมิด
เราจะกระจายพวกเจ้าไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
9 แต่ถ้าพวกเจ้ากลับมาหาเรา รักษาคำบัญชาและทำตาม แม้ผู้ที่ถูกขับไล่ไปจะอยู่สุดขอบฟ้า
เราก็จะรวบรวมพวกเขากลับมาจากที่นั่น
และพามายังสถานที่ซึ่งเราเลือกให้เป็นที่สถิตแห่งนามของเรา"
10 "คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และประชาชนของพระองค์
ซึ่งพระองค์ไถ่ไว้ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่และมืออันทรงพลังของพระองค์
11 พระผู้เป็นเจ้า‡ ข้าพเจ้าขอวิงวอน โปรดเงี่ยหูฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์
และของผู้รับใช้ทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ด้วยความยินดี
โปรดให้ผู้รับใช้ของพระองค์ประสบความสำเร็จในวันนี้ และให้ชายผู้นี้เมตตาข้าพเจ้า"
เวลานั้นข้าพเจ้าเป็นผู้ถวายถ้วยเครื่องดื่มแก่กษัตริย์

2

1 ในเดือนนิสาน ปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส เมื่อมีเหล้าองุ่นอยู่ตรงหน้ากษัตริย์
ข้าพเจ้าหยิบเหล้าองุ่นถวาย ก่อนหน้านั้นข้าพเจ้าไม่เคยแสดงความเศร้าต่อหน้าพระองค์
2 กษัตริย์ถามว่า "ทำไมเจ้าจึงมีสีหน้าเศร้า ทั้งที่ไม่ได้ป่วย อย่างนี้คงเป็นความทุกข์ใจแน่"

---

* **1:4 1:4** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" ออกเสียงว่า เอโลฮิม † **1:5 1:5** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า "ลอร์ด" หรือ "ก็อด" ที่เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ในภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ ‡ **1:11 1:11** คำที่แปลว่า "พระผู้เป็นเจ้า" คือ อาโดนาย

ข้าพเจ้ากลัวมาก
3 จึงทูลตอบกษัตริย์ว่า "ขอให้กษัตริย์มีชีวิตยืนยาวตลอดไป" ข้าพเจ้าจะไม่เศร้าได้อย่างไร
ในเมื่อเมืองที่เป็นที่ฝังศพบรรพบุรุษของข้าพเจ้ารกร้าง และประตูเมืองถูกไฟเผาจนหมด"
4 กษัตริย์ถามว่า "เจ้าต้องการอะไร""
ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งสวรรค์
5 แล้วทูลกษัตริย์ว่า "หากพระองค์เห็นชอบ และหากพระองค์พอใจผู้รับใช้ของพระองค์
ข้าพเจ้าขอให้พระองค์ส่งข้าพเจ้าไปยังยูดาห์ ไปยังเมืองที่เป็นที่ฝังศพบรรพบุรุษ
เพื่อสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่"
6 ขณะนั้นราชินีก็นั่งอยู่ข้างพระองค์ กษัตริย์ถามข้าพเจ้าว่า "เจ้าจะเดินทางนานเท่าไร
และจะกลับมาเมื่อไร""
กษัตริย์พอใจที่จะส่งข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจึงกำหนดเวลาทูลให้พระองค์ทราบ
7 ข้าพเจ้าทูลต่อว่า "หากพระองค์เห็นชอบ
ขอพระองค์มอบจดหมายถึงผู้ว่าราชการในดินแดนฟากแม่น้ำให้ข้าพเจ้า
เพื่อพวกเขาจะอนุญาตให้ข้าพเจ้าผ่านไปจนถึงยูดาห์
8 และขอจดหมายถึงอาสาฟ ผู้ดูแลป่าของกษัตริย์ เพื่อให้เขาจัดไม้แก่ข้าพเจ้า
สำหรับทำคานประตูป้อมข้างพระวิหาร ทำกำแพงเมือง และสร้างบ้านที่ข้าพเจ้าจะพักอาศัย"
กษัตริย์ให้ตามที่ข้าพเจ้าขอ เพราะพระเจ้าของข้าพเจ้าช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยความกรุณา
9 ข้าพเจ้าเดินทางไปถึงผู้ว่าราชการในดินแดนฟากแม่น้ำ และมอบจดหมายของกษัตริย์ให้พวกเขา
กษัตริย์ยังส่งนายทหารและทหารม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย
10 เมื่อสันบาลลัท ชาวโฮโรนาอิมกับโทบียาห์ ผู้รับใช้ชาวอัมโมน ได้ข่าวนี้
ทั้งสองไม่พอใจอย่างยิ่งที่มีคนมาแสวงหาความผาสุกให้ชาวอิสราเอล
11 ข้าพเจ้าไปถึงเยรูซาเล็มและอยู่ที่นั่นสามวัน
12 คืนหนึ่งข้าพเจ้าลุกขึ้นออกไปพร้อมกับชายไม่กี่คน
โดยยังไม่ได้บอกใครถึงสิ่งที่พระเจ้าของข้าพเจ้าดลใจให้ทำเพื่อเยรูซาเล็ม ไม่มีสัตว์อื่นไปด้วย
นอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าขี่
13 คืนนั้นข้าพเจ้าออกทางประตูหุบเขา ไปทางบ่อน้ำหมาจิ้งจอก แล้วต่อไปยังประตูมูลสัตว์
ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มที่พังลงและประตูเมืองที่ถูกไฟเผาจนหมด
14 จากนั้นไปยังประตูน้ำพุและสระของกษัตริย์ แต่ไม่มีทางให้สัตว์ที่ข้าพเจ้าขี่ผ่านไปได้
15 ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปตามลำธารในคืนนั้น ตรวจดูกำแพง แล้ววกกลับเข้าประตูหุบเขาและกลับมา
16 บรรดาผู้ปกครองไม่รู้ว่าข้าพเจ้าไปไหน ทำอะไร ข้าพเจ้ายังไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่ชาวยิว ปุโรหิต
ชนชั้นสูง ผู้ปกครอง หรือคนอื่นที่ทำงานนี้
17 แล้วข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "พวกคุณเห็นสภาพย่ำแย่ของเราแล้ว เยรูซาเล็มรกร้าง
ประตูเมืองถูกไฟเผา มาเถอะ เรามาสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จะได้ไม่ต้องอับอายอีก"
18 ข้าพเจ้าเล่าให้ฟังว่าพระเจ้าของข้าพเจ้าช่วยเหลือด้วยความกรุณาอย่างไร
และกษัตริย์พูดกับข้าพเจ้าว่าอย่างไร
พวกเขาตอบว่า "ลงมือสร้างกันเถอะ"" แล้วต่างก็เตรียมตัวอย่างแข็งขันเพื่อทำงานที่ดีนี้
19 แต่เมื่อสันบาลลัท ชาวโฮโรนาอิม โทบียาห์ ผู้รับใช้ชาวอัมโมน และเกเชม ชาวอาหรับได้ข่าว
พวกเขาก็เยาะเย้ยดูหมิ่นเรา กล่าวว่า "พวกคุณกำลังทำอะไรกัน" จะกบฏต่อกษัตริย์หรือ""

20 ข้าพเจ้าตอบว่า “พระเจ้าแห่งสวรรค์จะให้เราประสบความสำเร็จ
เราผู้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์จะลงมือสร้าง ส่วนพวกคุณไม่มีส่วน ไม่มีสิทธิ์
และไม่มีสิ่งใดเป็นอนุสรณ์ของพวกคุณในเยรูซาเล็ม”

3

1 เอลียาชีบ มหาปุโรหิต กับพี่น้องปุโรหิตของเขาลงมือสร้างประตูแกะ
พวกเขาชำระประตูนั้นให้บริสุทธิ์และติดตั้งบานประตู
ทั้งชำระส่วนที่ต่อไปถึงหอคอยฮัมเมอาห์และหอคอยฮานันเอลให้บริสุทธิ์ด้วย
2 ชาวเยรีโคสร้างส่วนถัดจากเขา และศักคูร์ บุตรอิมรี สร้างส่วนถัดจากพวกเขา
3 ลูกหลานฮัสเสนาอาห์สร้างประตูปลา วางคานและติดตั้งบานประตู กลอน และดาล
4 เมเรโมท บุตรของอุรียาห์ซึ่งเป็นบุตรของฮักโขส ซ่อมแซมส่วนถัดจากพวกเขา เมชุลลัม
บุตรของเบเรคิยาห์ซึ่งเป็นบุตรของเมเชซาเบล ซ่อมแซมส่วนถัดไป และศาโดก บุตรบาอานา
ซ่อมแซมส่วนถัดไปอีก
5 ชาวเทโคอาซ่อมแซมส่วนถัดจากพวกเขา
แต่ชนชั้นสูงของชาวเทโคอาไม่ยอมแบกรับงานของพระผู้เป็นเจ้า
6 โยยาดา บุตรปาเสอาห์ กับเมชุลลัม บุตรเบโสเดยาห์ ซ่อมแซมประตูเก่า
วางคานและติดตั้งบานประตู กลอน และดาล
7 ถัดจากพวกเขา เมลาทิยาห์ ชาวกิเบโอนกับยาโดน ชาวเมโรโนท
รวมทั้งชาวกิเบโอนและชาวมิสปาห์ ซ่อมแซมที่พักของผู้ว่าราชการในดินแดนฟากแม่น้ำ
8 อุสซีเอล บุตรฮารฮายาห์ ซึ่งอยู่ในกลุ่มช่างทอง ซ่อมแซมส่วนถัดจากเขา ฮานันยาห์
ช่างปรุงน้ำหอมคนหนึ่ง ซ่อมแซมส่วนถัดไป
พวกเขาเสริมความแข็งแรงให้เยรูซาเล็มไปจนถึงกำแพงกว้าง
9 เรฟายาห์ บุตรเฮอร์ ผู้ปกครองครึ่งหนึ่งของเขตเยรูซาเล็ม ซ่อมแซมส่วนถัดจากพวกเขา
10 เยดายาห์ บุตรฮารุมัฟ ซ่อมแซมส่วนถัดจากพวกเขาซึ่งอยู่ตรงข้ามบ้านของตน ฮัททูช
บุตรฮาชับเนยาห์ ซ่อมแซมส่วนถัดจากเขา
11 มัลคิยาห์ บุตรฮาริม กับฮัสชูบ บุตรปาหัทโมอับ ซ่อมแซมอีกช่วงหนึ่ง รวมทั้งหอคอยเตาเผา
12 ชัลลูม บุตรฮัลโลเฮช ผู้ปกครองครึ่งหนึ่งของเขตเยรูซาเล็ม พร้อมกับบุตรสาวของเขา
ซ่อมแซมส่วนถัดไป
13 ฮานูนกับชาวศาโนอาห์ซ่อมแซมประตูหุบเขา พวกเขาสร้างประตู ติดตั้งบานประตู กลอน
และดาล ทั้งซ่อมกำแพงยาวหนึ่งพันศอก* ไปจนถึงประตูมูลสัตว์
14 มัลคิยาห์ บุตรเรคาบ ผู้ปกครองเขตเบธฮักเคเรม ซ่อมแซมประตูมูลสัตว์
เขาสร้างประตูและติดตั้งบานประตู กลอน และดาล
15 ชัลลูน บุตรโคลโฮเซ ผู้ปกครองเขตมิสปาห์ ซ่อมแซมประตูน้ำพุ เขาสร้างประตู ทำหลังคา
และติดตั้งบานประตู กลอน และดาล ทั้งซ่อมกำแพงสระเชลาห์ที่อยู่ข้างสวนของกษัตริย์
ไปจนถึงบันไดที่ลงมาจากเมืองดาวิด
16 ถัดจากเขา เนหะมีย์ บุตรอัสบูค ผู้ปกครองครึ่งหนึ่งของเขตเบธซูร์
ซ่อมแซมไปถึงบริเวณตรงข้ามสุสานของดาวิด ถึงสระที่สร้างไว้ และถึงเรือนของเหล่าทหารกล้า
17 ถัดจากเขาเป็นชาวเลวี เรฮูม บุตรบานี ซ่อมแซมส่วนหนึ่ง ส่วนฮาชาบิยาห์
ผู้ปกครองครึ่งหนึ่งของเขตเคอีลาห์ ซ่อมแซมส่วนถัดไปให้เขตของตน

* **3:13 3:13** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ ๑๘ นิ้ว หรือ ๔๖ เซนติเมตร

18 ถัดไปเป็นพี่น้องของพวกเขา บัฟวัย บุตรเฮนาดัด ผู้ปกครองครึ่งหนึ่งของเขตเคอีลาห์
ซ่อมแซมส่วนนั้น
19 เอเซอร์ บุตรเยชูอา ผู้ปกครองมิสปาห์ ซ่อมแซมอีกช่วงหนึ่งถัดจากเขา ตรงข้ามทางขึ้นคลังอาวุธ
ตรงที่กำแพงหักมุม
20 ถัดจากเขา บารุค บุตรศับบัย ตั้งใจซ่อมแซมอีกช่วงหนึ่งอย่างขะมักเขม้น
ตั้งแต่มุมหักของกำแพงถึงประตูบ้านเอลียาชีบ มหาปุโรหิต
21 ถัดจากเขา เมเรโมท บุตรของอุรียาห์ซึ่งเป็นบุตรของฮักโขส ซ่อมแซมอีกช่วงหนึ่ง
ตั้งแต่ประตูบ้านเอลียาชีบไปจนสุดตัวบ้าน
22 ถัดจากเขา ปุโรหิตที่มาจากบริเวณโดยรอบซ่อมแซมส่วนหนึ่ง
23 ถัดจากพวกเขา เบนยามินกับฮัสชูบซ่อมแซมตรงข้ามบ้านของตน ถัดไป อาซาริยาห์
บุตรของมาอาเสยาห์ซึ่งเป็นบุตรของอานานยาห์ ซ่อมแซมข้างบ้านของตนเอง
24 ถัดจากเขา บินนุย บุตรเฮนาดัด ซ่อมแซมอีกช่วงหนึ่ง
ตั้งแต่บ้านอาซาริยาห์ไปถึงมุมหักของกำแพงและถึงหัวมุม
25 ปาลาล บุตรอุซัย
ซ่อมแซมตรงข้ามมุมหักของกำแพงและหอคอยที่ยื่นออกจากวังส่วนบนของกษัตริย์
ซึ่งอยู่ข้างลานทหารยาม ถัดจากเขา เปดายาห์ บุตรปาโรช ซ่อมแซมส่วนหนึ่ง
26 (ผู้รับใช้ประจำพระวิหารอาศัยอยู่ที่โอเฟล
ไปจนถึงบริเวณตรงข้ามประตูน้ำทางตะวันออกและหอคอยที่ยื่นออกมา)
27 ถัดจากเขา ชาวเทโคอาซ่อมแซมอีกช่วงหนึ่ง ตรงข้ามหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกมา
ไปจนถึงกำแพงโอเฟล
28 เหนือประตูม้า ปุโรหิตซ่อมแซมกัน แต่ละคนซ่อมตรงข้ามบ้านของตนเอง
29 ถัดจากพวกเขา ศาโดก บุตรอิมเมอร์ ซ่อมแซมตรงข้ามบ้านของตนเอง ถัดจากเขา เชมายาห์
บุตรเชคานยาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออก ซ่อมแซมส่วนหนึ่ง
30 ถัดจากเขา ฮานันยาห์ บุตรเชเลมิยาห์ กับฮานูน บุตรคนที่หกของศาลาฟ ซ่อมแซมอีกช่วงหนึ่ง
ถัดไป เมชุลลัม บุตรเบเรคิยาห์ ซ่อมแซมตรงข้ามห้องของตน
31 ถัดจากเขา มัลคิยาห์ ช่างทองคนหนึ่ง ซ่อมแซมไปถึงเรือนของผู้รับใช้ประจำพระวิหารและพ่อค้า
ตรงข้ามประตูฮัมมิฟคัด ไปจนถึงทางขึ้นหัวมุม
32 ระหว่างทางขึ้นหัวมุมกับประตูแกะ ช่างทองและพ่อค้าซ่อมแซมส่วนนี้

4

1 เมื่อสันบาลลัทได้ยินว่าเรากำลังสร้างกำแพง เขาโกรธและขุ่นเคืองอย่างยิ่ง จึงเยาะเย้ยชาวยิว
2 เขาพูดต่อหน้าพี่น้องของตนและกองทัพสะมาเรียว่า "ชาวยิวอ่อนแอพวกนี้กำลังทำอะไรกัน"
จะสร้างป้อมป้องกันตัวหรือ" จะถวายเครื่องบูชาหรือ" จะทำเสร็จในวันเดียวหรือ"
จะเอาหินที่ถูกเผาในกองซากพวกนั้นกลับมาใช้ได้อีกหรือ""
3 โทบียาห์ ชาวอัมโมนซึ่งอยู่ข้างเขาพูดว่า "กำแพงหินที่พวกเขาสร้างนั่น
แค่สุนัขจิ้งจอกขึ้นไปก็พังแล้ว""
4 "พระเจ้าของพวกเรา โปรดฟังเถิด เพราะพวกเราถูกดูหมิ่น
ขอให้คำเหยียดหยามของพวกเขาย้อนกลับไปตกที่ตัวพวกเขาเอง
ขอให้พวกเขาถูกปล้นและตกเป็นเชลยในต่างแดน

5 อย่าปกปิดความชั่วของพวกเขา อย่าให้บาปของพวกเขาถูกลบไปต่อหน้าพระองค์
เพราะพวกเขาดูหมิ่นคนที่กำลังก่อสร้าง
6 เราจึงสร้างกำแพงต่อ จนกำแพงทุกด้านเชื่อมถึงกันและสูงขึ้นถึงครึ่งหนึ่ง
เพราะประชาชนตั้งใจทำงาน
7 แต่เมื่อสันบาลลัท โทบียาห์ ชาวอาหรับ ชาวอัมโมน และชาวอัชโดด
ได้ยินว่าการซ่อมกำแพงเยรูซาเล็มคืบหน้าและช่องโหว่เริ่มปิดลง พวกเขาก็โกรธมาก
8 ต่างร่วมกันวางแผนจะมาต่อสู้กับเยรูซาเล็มและก่อความวุ่นวายในหมู่เรา
9 แต่พวกเราอธิษฐานต่อพระเจ้าของเรา และจัดยามเฝ้าระวังพวกเขาทั้งกลางวันและกลางคืน
10 ชาวยูดาห์กล่าวว่า คนขนของเริ่มหมดแรงแล้ว ซากปรักหักพังก็มากเหลือเกิน
เราสร้างกำแพงต่อไม่ไหว
11 ฝ่ายศัตรูกล่าวว่า พวกเขาจะไม่ทันรู้หรือเห็น จนกว่าเราจะบุกเข้าไปในหมู่พวกเขา ฆ่าพวกเขา
และทำให้งานหยุดลง
12 เมื่อชาวยิวที่อาศัยอยู่ใกล้ศัตรูเหล่านั้นมา พวกเขาเตือนเราถึงสิบครั้งจากทุกแห่งว่า
ไม่ว่าพวกคุณจะหันไปทางไหน พวกเขาก็จะโจมตีเรา
13 ข้าพเจ้าจึงจัดยามไว้ในบริเวณต่ำที่สุดหลังกำแพง ตามจุดที่เปิดโล่ง จัดประชาชนตามครอบครัว
ให้ถือดาบ หอก และธนู
14 เมื่อมองดูแล้ว ข้าพเจ้าลุกขึ้นพูดกับชนชั้นสูง ผู้ปกครอง และประชาชนที่เหลือว่า
อย่ากลัวพวกเขา จงระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม แล้วต่อสู้เพื่อพี่น้อง ลูกชาย
ลูกสาว ภรรยา และบ้านของพวกคุณ
15 เมื่อศัตรูรู้ว่าเราทราบแผนแล้ว และพระเจ้าทำให้แผนของพวกเขาล้มเหลว
พวกเราทุกคนก็กลับไปยังกำแพง ต่างกลับไปทำงานของตน
16 ตั้งแต่นั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครึ่งหนึ่งทำงาน อีกครึ่งหนึ่งถือหอก โล่ ธนู และเสื้อเกราะถัก
ส่วนผู้ปกครองอยู่ด้านหลังชาวยูดาห์ทั้งหมด
17 คนที่สร้างกำแพงและคนขนของแบกของไปด้วย แต่ละคนใช้มือข้างหนึ่งทำงาน
อีกข้างหนึ่งถืออาวุธ
18 ช่างก่อสร้างแต่ละคนคาดดาบไว้ข้างตัวขณะทำงาน ส่วนคนเป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า
19 ข้าพเจ้าบอกชนชั้นสูง ผู้ปกครอง และประชาชนที่เหลือว่า งานนี้ใหญ่และกระจายไปทั่ว
พวกเราอยู่ห่างกันตามแนวกำแพง
20 เมื่อได้ยินเสียงแตรตรงไหน ให้มารวมกับเราที่นั่น พระเจ้าของเราจะต่อสู้เพื่อเรา
21 เราจึงทำงานต่อ โดยประชาชนครึ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่รุ่งเช้าจนดาวปรากฏ
22 ในเวลานั้นข้าพเจ้าบอกประชาชนด้วยว่า ให้แต่ละคนพักอยู่ในเยรูซาเล็มกับผู้รับใช้ของตน
จะได้เฝ้ายามให้เราในเวลากลางคืนและทำงานในเวลากลางวัน
23 ข้าพเจ้า พี่น้อง ผู้รับใช้ และทหารยามที่ติดตามข้าพเจ้า ไม่มีใครถอดเสื้อผ้า
ทุกคนพกอาวุธไปด้วยเมื่อไปยังแหล่งน้ำ

5

1 ประชาชนและภรรยาของพวกเขาร้องทุกข์อย่างหนักต่อพี่น้องชาวยิวด้วยกัน
2 บางคนกล่าวว่า พวกเรามีทั้งลูกชายลูกสาว รวมกันหลายคน
ต้องหาธัญพืชมากินจึงจะมีชีวิตอยู่ได้
3 บางคนกล่าวว่า เราต้องจำนองนา สวนองุ่น และบ้าน เพื่อหาธัญพืชกินในช่วงกันดารอาหาร
4 บางคนกล่าวว่า เรากู้เงินมาจ่ายภาษีแก่กษัตริย์ โดยใช้นาและสวนองุ่นเป็นหลักประกัน

5 แต่พวกเราก็มีเลือดเนื้อเหมือนพี่น้องของเรา ลูกของเราก็เหมือนลูกของพวกเขา ดูเถิด*
เราต้องเอาลูกชายลูกสาวไปเป็นทาสรับใช้ ลูกสาวบางคนของเราตกเป็นทาสไปแล้ว
เราไม่มีกำลังจะแก้ไขเรื่องนี้ เพราะนาและสวนองุ่นของเราตกอยู่กับคนอื่น
6 เมื่อได้ยินคำร้องทุกข์และเรื่องเหล่านี้ ข้าพเจ้าโกรธมาก
7 หลังจากคิดทบทวน ข้าพเจ้าตำหนิชนชั้นสูงและผู้ปกครองว่า
พวกคุณแต่ละคนกำลังเรียกดอกเบี้ยเอาเปรียบพี่น้องของตน
แล้วเรียกประชาชนมาชุมนุมกันครั้งใหญ่เพื่อกล่าวโทษพวกเขา
8 ข้าพเจ้าพูดว่า พวกเราพยายามไถ่พี่น้องชาวยิวที่ถูกขายให้ชนชาติอื่นกลับมาเท่าที่ทำได้
แล้วพวกคุณยังจะขายพี่น้องของตนอีกหรือ จะให้พวกเขาถูกขายกลับมาให้เราหรือ
พวกเขานิ่งเงียบ ไม่มีคำใดจะตอบ
9 ข้าพเจ้าพูดต่อว่า สิ่งที่พวกคุณทำไม่ดีเลย
พวกคุณควรดำเนินชีวิตด้วยความเกรงกลัวพระเจ้าของเราไม่ใช่หรือ
จะได้ไม่ถูกชนชาติอื่นที่เป็นศัตรูดูหมิ่น
10 ข้าพเจ้า พี่น้อง และผู้รับใช้ของข้าพเจ้าก็ให้พวกเขายืมเงินและธัญพืชเช่นกัน
เราหยุดเรียกดอกเบี้ยอย่างนี้กันเถอะ
11 ขอให้คืนทั้งนา สวนองุ่น สวนมะกอก และบ้านแก่พวกเขาวันนี้เลย รวมทั้งหนึ่งในร้อยของเงิน
ธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันที่พวกคุณเรียกเก็บจากพวกเขาด้วย
12 พวกเขาตอบว่า เราจะคืนให้ และจะไม่เรียกร้องอะไรจากพวกเขาอีก เราจะทำตามที่ท่านบอก
ข้าพเจ้าจึงเรียกปุโรหิตมา และให้คนเหล่านั้นสาบานว่าจะทำตามคำสัญญานี้
13 ข้าพเจ้าสะบัดชายเสื้อที่อยู่บนตัก แล้วกล่าวว่า
ขอให้พระเจ้าสะบัดทุกคนที่ไม่ทำตามคำสัญญานี้ออกจากบ้านและจากงานของเขา
ขอให้เขาถูกสะบัดออกจนไม่เหลืออะไรอย่างนี้
ทุกคนที่ชุมนุมกันกล่าวว่า อาเมน และสรรเสริญพระยาห์เวห์ ประชาชนก็ทำตามคำสัญญานี้
14 นอกจากนี้ นับแต่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ว่าราชการของพวกเขาในแผ่นดินยูดาห์
ตั้งแต่ปีที่ยี่สิบถึงปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส รวมสิบสองปี
ข้าพเจ้าและพี่น้องไม่ได้รับอาหารประจำตำแหน่งผู้ว่าราชการ
15 ผู้ว่าราชการคนก่อน ๆ ให้ประชาชนเลี้ยงดู และเรียกเก็บขนมปังกับเหล้าองุ่นจากพวกเขา
พร้อมกับเงินอีกสี่สิบเชเขล† แม้แต่ผู้รับใช้ของคนเหล่านั้นก็ใช้อำนาจเหนือประชาชน
แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำเช่นนั้น เพราะเกรงกลัวพระเจ้า
16 ข้าพเจ้ายังคงทุ่มเทให้กับงานกำแพงนี้ พวกเราไม่ได้ซื้อที่ดิน
ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าทั้งหมดมารวมกันทำงานอยู่ที่นั่น
17 ที่โต๊ะอาหารของข้าพเจ้ามีชาวยิวและผู้ปกครองรวมหนึ่งร้อยห้าสิบคน
นอกจากคนที่มาหาเราจากชนชาติรอบข้าง
18 ในแต่ละวันมีการเตรียมวัวหนึ่งตัวกับแกะชั้นดีหกตัว และเตรียมสัตว์ปีกให้ข้าพเจ้าด้วย
ทุกสิบวันมีการจัดหาเหล้าองุ่นนานาชนิด
ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้เรียกค่าตอบแทนประจำตำแหน่งผู้ว่าราชการ
เพราะประชาชนเหล่านี้แบกภาระหนักอยู่แล้ว
19 พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าเพราะความดีทั้งหมดที่ข้าพเจ้าทำเพื่อประชาชนเหล่านี้

---

* **5:5 5:5** “ดูเถิด มาจากคำภาษาฮีบรู הִנֵּה หมายถึง มองดู ให้ความสนใจ สังเกต เห็น หรือเพ่งมอง มักใช้เป็นคำอุทาน † **5:15 5:15** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ ๑๐ กรัม หรือ ๐.๓๕ ออนซ์

6

1 เมื่อสันบาลลัท โทบียาห์ เกเชม ชาวอาหรับ
และศัตรูที่เหลือของเราได้รับรายงานว่าข้าพเจ้าสร้างกำแพงแล้ว ไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่
แม้เวลานั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ติดตั้งบานประตูเมือง
2 สันบาลลัทกับเกเชมก็ส่งคนมาบอกข้าพเจ้าว่า "มาเถอะ มาพบกันในหมู่บ้านแถบที่ราบโอโน"
แต่พวกเขาคิดจะทำร้ายข้าพเจ้า
3 ข้าพเจ้าส่งผู้ส่งสารไปตอบว่า "ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงไปไม่ได้
ทำไมงานต้องหยุดเพราะข้าพเจ้าทิ้งงานลงไปหาพวกคุณด้วย""
4 พวกเขาส่งคนมาบอกอย่างนี้สี่ครั้ง ข้าพเจ้าก็ตอบเหมือนเดิมทุกครั้ง
5 ครั้งที่ห้า สันบาลลัทส่งผู้รับใช้มาอย่างเดิม แต่ถือจดหมายที่ไม่ได้ปิดผนึกมาด้วย
6 ในจดหมายนั้นเขียนว่า "มีข่าวเล่าลือในหมู่ชนชาติทั้งหลาย และกัชมูก็พูดว่า
ท่านกับชาวยิวตั้งใจจะกบฏ จึงสร้างกำแพง ตามคำเล่าลือนี้ ท่านจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา
7 ท่านยังแต่งตั้งผู้เผยพระวจนะให้ประกาศเรื่องท่านในเยรูซาเล็มว่า "ยูดาห์มีกษัตริย์แล้ว""
เรื่องนี้จะถูกรายงานไปถึงกษัตริย์อย่างที่กล่าวมาแน่นอน ฉะนั้นมาปรึกษากันเถอะ"
8 ข้าพเจ้าส่งคำตอบไปว่า "เรื่องที่ท่านพูดไม่ได้เกิดขึ้นเลย ท่านคิดแต่งขึ้นเองทั้งนั้น"
9 พวกเขาทั้งหมดต้องการให้เรากลัว โดยพูดว่า "พวกเขาจะหมดกำลังทำงาน จนงานไม่สำเร็จ"
แต่บัดนี้ โปรดเสริมกำลังข้าพเจ้า
10 ข้าพเจ้าไปบ้านเชมายาห์ บุตรของเดลายาห์ซึ่งเป็นบุตรของเมเหทาเบล เชมายาห์อยู่แต่ในบ้าน
เขาพูดว่า "ให้เราไปพบกันที่พระวิหารของพระเจ้า ข้างในวิหาร แล้วปิดประตูวิหารเสีย
เพราะพวกเขาจะมาฆ่าท่าน คืนนี้พวกเขาจะมาฆ่าท่านแน่"
11 ข้าพเจ้าตอบว่า "คนอย่างข้าพเจ้าควรหนีหรือ"
ใครที่อยู่ในฐานะอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปในวิหารเพื่อรักษาชีวิต" ข้าพเจ้าไม่เข้าไป"
12 ข้าพเจ้าตระหนักว่า แท้จริงแล้วพระเจ้าไม่ได้ส่งเขามาเลย
เขากล่าวคำเผยพระวจนะนี้เพื่อต่อต้านข้าพเจ้า เพราะโทบียาห์กับสันบาลลัทจ้างเขาไว้
13 พวกเขาจ้างเขาเพื่อให้ข้าพเจ้ากลัว ทำตามนั้นและทำบาป
พวกเขาจะได้มีเรื่องไปกล่าวหาว่าร้ายและดูหมิ่นข้าพเจ้า
14 "พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงโทบียาห์และสันบาลลัทตามการกระทำเหล่านี้ของพวกเขา
รวมทั้งโนอัดยาห์ ผู้เผยพระวจนะหญิง และผู้เผยพระวจนะคนอื่นที่ต้องการให้ข้าพเจ้ากลัว"
15 กำแพงจึงเสร็จในวันที่ยี่สิบห้าของเดือนเอลูล ใช้เวลาห้าสิบสองวัน
16 เมื่อศัตรูทั้งหมดได้ข่าว ชนชาติที่อยู่รอบเราต่างกลัวและหมดความมั่นใจ
เพราะรู้ว่างานนี้สำเร็จได้ด้วยพระเจ้าของเรา
17 ในช่วงนั้นชนชั้นสูงของยูดาห์ส่งจดหมายไปหาโทบียาห์หลายฉบับ
และจดหมายของโทบียาห์ก็มาถึงพวกเขา
18 มีคนมากมายในยูดาห์ผูกพันกับเขาด้วยคำสาบาน เพราะเขาเป็นบุตรเขยของเชคานยาห์
บุตรอาราห์ และเยโฮฮานัน บุตรของเขา แต่งงานกับบุตรสาวของเมชุลลัม บุตรเบเรคิยาห์
19 คนเหล่านั้นยังเล่าความดีของโทบียาห์ให้ข้าพเจ้าฟัง แล้วนำคำพูดของข้าพเจ้าไปรายงานเขา
ส่วนโทบียาห์ส่งจดหมายมาเพื่อทำให้ข้าพเจ้ากลัว

7

1 เมื่อสร้างกำแพงแล้ว ข้าพเจ้าติดตั้งบานประตู และแต่งตั้งคนเฝ้าประตู นักร้อง และชาวเลวี
2 ข้าพเจ้ามอบหมายให้ฮานานี พี่น้องคนหนึ่งของข้าพเจ้า กับฮานันยาห์ ผู้ปกครองป้อม
ดูแลเยรูซาเล็ม เพราะฮานันยาห์เป็นคนซื่อสัตย์และเกรงกลัวพระเจ้ามากกว่าคนจำนวนมาก

3 ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่า “อย่าเปิดประตูเยรูซาเล็มจนกว่าแดดจะร้อน ขณะยามยังเฝ้าอยู่
ให้พวกเขาปิดบานประตู แล้วพวกคุณลงดาลไว้ จัดชาวเยรูซาเล็มให้ผลัดกันเฝ้ายาม
แต่ละคนเฝ้าประจำจุดของตนและใกล้บ้านของตน”
4 เมืองนั้นกว้างใหญ่ แต่มีคนอยู่น้อย และบ้านเรือนยังไม่ได้สร้าง
5 พระเจ้าของข้าพเจ้าดลใจให้รวบรวมชนชั้นสูง ผู้ปกครอง
และประชาชนมาลงทะเบียนตามลำดับตระกูล
ข้าพเจ้าพบหนังสือลำดับตระกูลของคนที่กลับมาครั้งแรก ในนั้นเขียนไว้ดังนี้
6 คนเหล่านี้เป็นชาวแคว้นที่กลับมาจากการเป็นเชลย พวกเขาเคยถูกเนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์บาบิโลน กวาดต้อนไป และกลับมายังเยรูซาเล็มกับยูดาห์ ต่างกลับไปเมืองของตน
7 พวกเขามากับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซาริยาห์ ราอามยาห์ นาฮามานี โมรเดคัย บิลชาน
มิสเปเรท บิกวัย เนฮูม และบาอานาห์
จำนวนผู้ชายในหมู่ชาวอิสราเอลมีดังนี้
8 ลูกหลานปาโรช สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
9 ลูกหลานเชฟาทิยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน
10 ลูกหลานอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน
11 ลูกหลานปาหัทโมอับ ในสายเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน
12 ลูกหลานเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
13 ลูกหลานศัททู แปดร้อยสี่สิบห้าคน
14 ลูกหลานศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน
15 ลูกหลานบินนุย หกร้อยสี่สิบแปดคน
16 ลูกหลานเบบัย หกร้อยยี่สิบแปดคน
17 ลูกหลานอัสกาด สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน
18 ลูกหลานอาโดนีคัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน
19 ลูกหลานบิกวัย สองพันหกสิบเจ็ดคน
20 ลูกหลานอาดีน หกร้อยห้าสิบห้าคน
21 ลูกหลานอาเทอร์ ในสายเฮเซคียาห์ เก้าสิบแปดคน
22 ลูกหลานฮาชูม สามร้อยยี่สิบแปดคน
23 ลูกหลานเบซัย สามร้อยยี่สิบสี่คน
24 ลูกหลานฮาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน
25 ลูกหลานกิเบโอน เก้าสิบห้าคน
26 ชาวเบธเลเฮมและเนโทฟาห์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน
27 ชาวอานาโธท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
28 ชาวเบธอัสมาเวท สี่สิบสองคน
29 ชาวคีริยาทเยอาริม เคฟีราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
30 ชาวรามาห์และเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
31 ชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
32 ชาวเบธเอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
33 ชาวเนโบอีกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน
34 ลูกหลานเอลามอีกกลุ่มหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
35 ลูกหลานฮาริม สามร้อยยี่สิบคน
36 ลูกหลานเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน

37 ลูกหลานโลด ฮาดิด และโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน
38 ลูกหลานเสนาอาห์ สามพันเก้าร้อยสามสิบคน

39 ปุโรหิต ได้แก่ ลูกหลานเยดายาห์ ในตระกูลเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
40 ลูกหลานอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน
41 ลูกหลานปาชเฮอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
42 ลูกหลานฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน

43 ชาวเลวี ได้แก่ ลูกหลานเยชูอาและคัดมีเอล ในสายโฮเดวาห์ เจ็ดสิบสี่คน
44 นักร้อง ได้แก่ ลูกหลานอาสาฟ หนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน
45 คนเฝ้าประตู ได้แก่ ลูกหลานชัลลูม อาเทอร์ ทัลโมน อักคูบ ฮาทิทา และโชบัย
รวมหนึ่งร้อยสามสิบแปดคน
46 ผู้รับใช้ประจำพระวิหาร ได้แก่ ลูกหลานศีฮา ลูกหลานฮาสูฟา ลูกหลานทับบาโอท
47 ลูกหลานเคโรส ลูกหลานสีอา ลูกหลานปาโดน
48 ลูกหลานเลบานา ลูกหลานฮากาบา ลูกหลานสัลมัย
49 ลูกหลานฮานัน ลูกหลานกิดเดล ลูกหลานกาฮาร์
50 ลูกหลานเรอายาห์ ลูกหลานเรซิน ลูกหลานเนโคดา
51 ลูกหลานกัสซาม ลูกหลานอุสซา ลูกหลานปาเสอาห์
52 ลูกหลานเบสัย ลูกหลานเมอูนิม ลูกหลานเนฟูเชสิม
53 ลูกหลานบัคบุค ลูกหลานฮาคูฟา ลูกหลานฮาร์ฮูร์
54 ลูกหลานบัสลิท ลูกหลานเมฮิดา ลูกหลานฮาร์ชา
55 ลูกหลานบาร์โคส ลูกหลานสิเสรา ลูกหลานเทมาห์
56 ลูกหลานเนซิยาห์ และลูกหลานฮาทิฟา
57 ลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอน ได้แก่ ลูกหลานโสทัย ลูกหลานโสเฟเรท ลูกหลานเปรีดา
58 ลูกหลานยาอาลา ลูกหลานดารโคน ลูกหลานกิดเดล
59 ลูกหลานเชฟาทิยาห์ ลูกหลานฮัททิล ลูกหลานโพเคเรทฮัสเซบาอิม และลูกหลานอาโมน
60 ผู้รับใช้ประจำพระวิหารและลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอนรวมทั้งหมดสามร้อยเก้าสิบสองคน
61 คนต่อไปนี้กลับมาจากเทลเมลาห์ เทลฮาร์ชา เครูบ อัดโดน และอิมเมอร์
แต่พวกเขาแสดงหลักฐานไม่ได้ว่า ตระกูลฝ่ายบิดาและเชื้อสาย*ของตนเป็นชาวอิสราเอลหรือไม่
62 ได้แก่ ลูกหลานเดลายาห์ ลูกหลานโทบียาห์ และลูกหลานเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน
63 ส่วนปุโรหิต ได้แก่ ลูกหลานโฮบายาห์ ลูกหลานฮักโขส และลูกหลานบารซิลลัย
บารซิลลัยผู้นี้แต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของบารซิลลัย ชาวกิเลอาด
และเรียกชื่อตามตระกูลของภรรยา
64 คนเหล่านี้ค้นหาบันทึกลำดับตระกูลของตน แต่หาไม่พบ
จึงถูกถือว่าขาดคุณสมบัติและให้ออกจากตำแหน่งปุโรหิต
65 ผู้ว่าราชการบอกพวกเขาว่า อย่ากินของที่บริสุทธิ์ที่สุด
จนกว่าจะมีปุโรหิตมาทำหน้าที่โดยใช้อูริมและทูมมิม
66 ผู้ที่รวมกันมีทั้งหมดสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน
67 ไม่นับผู้รับใช้ชายหญิงอีกเจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน
พวกเขามีนักร้องชายหญิงสองร้อยสี่สิบห้าคน

* **7:61 7:61** หรือ พงศ์พันธุ์

68 มีม้าเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อสองร้อยสี่สิบห้าตัว
69 อูฐสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว
70 หัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาบางคนบริจาคเพื่องานนี้ ผู้ว่าราชการมอบทองคำหนึ่งพันดาริก†
อ่างห้าสิบใบ และเสื้อปุโรหิตห้าร้อยสามสิบตัว แก่คลัง
71 หัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาบางคนมอบทองคำสองหมื่นดาริกและเงินสองพันสองร้อยมินา‡
เข้าคลังสำหรับงานนี้
72 ประชาชนที่เหลือมอบทองคำสองหมื่นดาริก เงินสองพันมินา และเสื้อปุโรหิตหกสิบเจ็ดตัว
73 ปุโรหิต ชาวเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ประชาชนบางส่วน ผู้รับใช้ประจำพระวิหาร
และชาวอิสราเอลทั้งหมด จึงอาศัยอยู่ในเมืองของตน
เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด ชาวอิสราเอลก็อยู่ในเมืองของตนแล้ว

8

1 ประชาชนทั้งหมดพร้อมใจกันมารวมตัวที่ลานกว้างหน้าประตูน้ำ พวกเขาขอให้เอสรา อาลักษณ์
นำหนังสือธรรมบัญญัติของโมเสสซึ่งพระยาห์เวห์บัญชาแก่อิสราเอลมา
2 ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เอสรา ปุโรหิต นำธรรมบัญญัติมาต่อหน้าผู้มาประชุม
ทั้งชายหญิงและทุกคนที่ฟังรู้เรื่อง
3 เขาอ่านจากหนังสือนั้นที่หน้าลานกว้างหน้าประตูน้ำ ตั้งแต่เช้าตรู่จนเที่ยง
ให้ชายหญิงและผู้ที่เข้าใจได้ฟัง ประชาชนทั้งหมดตั้งใจฟังหนังสือธรรมบัญญัติ
4 เอสรา อาลักษณ์ ยืนบนแท่นไม้ที่ทำไว้สำหรับการนี้ ทางขวาของเขามีมัททิธยาห์ เชมา อานายาห์
อุรียาห์ ฮิลคียาห์ และมาอาเสยาห์ ยืนอยู่ ทางซ้ายมีเปดายาห์ มิชาเอล มัลคียาห์ ฮาชูม ฮัชบัดดานา
เศคาริยาห์ และเมชุลลัม
5 เอสราเปิดหนังสือต่อหน้าประชาชนทั้งหมด เพราะเขายืนสูงกว่าทุกคน เมื่อเขาเปิดหนังสือ
ประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น
6 เอสราสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
ประชาชนทั้งหมดชูมือขึ้นและตอบว่า “อาเมน อาเมน” แล้วก้มศีรษะ
กราบพระยาห์เวห์โดยซบหน้าลงกับพื้น
7 เยชูอา บานี เชเรบิยาห์ ยามีน อักคูบ ชับเบธัย โฮดิยาห์ มาอาเสยาห์ เคลิทา อาซาริยาห์ โยซาบาด
ฮานัน เปลายาห์ และชาวเลวี ช่วยให้ประชาชนเข้าใจธรรมบัญญัติ ขณะที่ประชาชนยังอยู่ประจำที่
8 พวกเขาอ่านหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่างชัดเจน
และอธิบายความหมายเพื่อให้ประชาชนเข้าใจสิ่งที่อ่าน
9 เนหะมีย์ ผู้ว่าราชการ เอสรา ปุโรหิตและอาลักษณ์ รวมทั้งชาวเลวีที่สอนประชาชน บอกทุกคนว่า
“วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ อย่าโศกเศร้าหรือร้องไห้เลย”
เพราะประชาชนทั้งหมดร้องไห้เมื่อได้ยินถ้อยคำในธรรมบัญญัติ
10 แล้วเขาบอกพวกเขาว่า “ไปกินอาหารมัน ๆ ดื่มเครื่องดื่มรสหวาน
และแบ่งส่วนไปให้คนที่ไม่ได้เตรียมอะไรไว้ เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระผู้เป็นเจ้าของเรา
อย่าทุกข์ใจเลย เพราะความยินดีในพระยาห์เวห์เป็นกำลังของพวกคุณ”
11 ชาวเลวีจึงปลอบประชาชนทั้งหมดว่า “สงบใจกันเถอะ วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกข์ใจเลย”
12 ประชาชนทั้งหมดจึงไปกิน ดื่ม ส่งอาหารเป็นส่วน ๆ ไปให้ผู้อื่น และเฉลิมฉลอง
เพราะเข้าใจถ้อยคำที่ประกาศแก่พวกเขาแล้ว

---

† **7:70 7:70** ดาริกเป็นเหรียญทองที่กษัตริย์เปอร์เซียออกใช้ แต่ละเหรียญหนักประมาณ ๘.๔ กรัม หรือ ๐.๒๗ ทรอยออนซ์ ‡ **7:71 7:71** หนึ่งมินาหนักประมาณ ๖๐๐ กรัม หรือ ๑.๓ ปอนด์สหรัฐ ดังนั้น ๒,๒๐๐ มินาจึงหนักประมาณ ๑.๓ เมตริกตัน

13 วันที่สอง หัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาของประชาชนทั้งหมด พร้อมกับปุโรหิตและชาวเลวี
มารวมกันที่เอสรา อาลักษณ์ เพื่อศึกษาถ้อยคำในธรรมบัญญัติ
14 พวกเขาพบข้อความที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติว่า
พระยาห์เวห์บัญชาผ่านโมเสสให้ชาวอิสราเอลอยู่ในที่พักชั่วคราวระหว่างเทศกาลในเดือนที่เจ็ด
15 และให้แจ้งข่าวประกาศในทุกเมืองของพวกเขาและในเยรูซาเล็มว่า "จงออกไปที่ภูเขา
นำกิ่งมะกอก กิ่งมะกอกป่า กิ่งเมอร์เทิล กิ่งปาล์ม และกิ่งไม้ใบดกมาทำที่พักชั่วคราว* ตามที่เขียนไว้"
16 ประชาชนจึงออกไปนำกิ่งไม้มา ทำที่พักชั่วคราว†ให้ตนเอง แต่ละคนทำบนดาดฟ้าบ้าน
ในลานบ้าน ในลานพระวิหารของพระเจ้า ที่ลานกว้างประตูน้ำ และที่ลานกว้างประตูเอฟราอิม
17 ผู้มาประชุมทั้งหมดที่กลับมาจากการเป็นเชลยทำที่พักชั่วคราว‡และอยู่ในที่พักนั้น
นับแต่สมัยโยชูวา บุตรนูน จนถึงวันนั้น ชาวอิสราเอลไม่เคยทำเช่นนี้ มีความชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง
18 เขาอ่านหนังสือธรรมบัญญัติของพระเจ้าทุกวัน ตั้งแต่วันแรกถึงวันสุดท้าย
พวกเขาจัดเทศกาลเจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการรวมตัวอย่างเคร่งขรึมตามข้อกำหนด

9

1 วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้น ชาวอิสราเอลมารวมตัวกัน อดอาหาร สวมผ้ากระสอบ และมีดินอยู่บนตัว
2 เชื้อสายอิสราเอลแยกตัวจากคนต่างชาติทั้งหมด
ยืนสารภาพบาปของตนและความชั่วของบรรพบุรุษ
3 พวกเขายืนอยู่ประจำที่ อ่านหนังสือธรรมบัญญัติของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของตน
เป็นเวลาหนึ่งในสี่ของวัน และใช้เวลาอีกหนึ่งในสี่ของวันสารภาพบาปและนมัสการพระยาห์เวห์
พระเจ้าของตน
4 ชาวเลวี คือเยชูอา บานี คัดมีเอล เชบานยาห์ บุนนี เชเรบิยาห์ บานี และเคนานี ยืนบนบันได
ร้องเรียกพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ด้วยเสียงดัง
5 แล้วชาวเลวี คือเยชูอา คัดมีเอล บานี ฮาชับเนยาห์ เชเรบิยาห์ โฮดิยาห์ เชบานยาห์ และเปธาหิยาห์
กล่าวว่า "จงยืนขึ้นสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล"
ขอพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ได้รับการสรรเสริญ
พระนามนั้นสูงส่งเหนือคำอวยพรและคำสรรเสริญทั้งปวง
6 พระองค์เพียงผู้เดียวคือพระยาห์เวห์ พระองค์สร้างสวรรค์
สวรรค์ชั้นสูงสุดและกองทัพทั้งหมดในนั้น แผ่นดินและทุกสิ่งบนแผ่นดิน ทะเลและทุกสิ่งในทะเล
พระองค์ค้ำจุนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด กองทัพแห่งสวรรค์นมัสการพระองค์
7 พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้เลือกอับราม พาเขาออกจากอูร์ของชาวเคลเดีย
และให้ชื่อเขาว่าอับราฮัม
8 พระองค์พบว่าเขามีใจซื่อสัตย์ต่อพระองค์
จึงทำพันธสัญญากับเขาว่าจะมอบแผ่นดินของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวเปริสซี
ชาวเยบุส และชาวเกอร์กาชีให้แก่เชื้อสายของเขา พระองค์ทำตามถ้อยคำของพระองค์
เพราะพระองค์เที่ยงธรรม
9 "พระองค์เห็นความทุกข์ยากของบรรพบุรุษเราในอียิปต์
และได้ยินเสียงร้องของพวกเขาที่ทะเลแดง
10 พระองค์สำแดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่อฟาโรห์ ผู้รับใช้ทั้งหมดของเขา
และประชาชนทั้งแผ่นดิน เพราะรู้ว่าคนเหล่านั้นปฏิบัติต่อบรรพบุรุษเราอย่างเย่อหยิ่ง
พระองค์จึงทำให้พระนามเป็นที่เลื่องลือมาจนถึงวันนี้

---

* **8:15 8:15** หรือ เพิง † **8:16 8:16** หรือ เพิง ‡ **8:17 8:17** หรือ เพิง

11 พระองค์แยกทะเลต่อหน้าพวกเขา ให้เดินผ่านกลางทะเลบนพื้นแห้ง
และเหวี่ยงผู้ไล่ตามลงสู่ห้วงลึก เหมือนก้อนหินจมลงในกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก
12 พระองค์นำพวกเขาด้วยเสาเมฆในเวลากลางวัน และเสาไฟในเวลากลางคืน
เพื่อส่องสว่างทางที่พวกเขาต้องเดิน
13 พระองค์ลงมาบนภูเขาซีนาย พูดกับพวกเขาจากสวรรค์ และให้ข้อปฏิบัติที่เที่ยงตรง
ธรรมบัญญัติที่เป็นจริง ข้อกำหนดและคำบัญชาที่ดี
14 พระองค์ทำให้พวกเขารู้จักวันสะบาโตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และให้คำบัญชา ข้อกำหนด
และธรรมบัญญัติแก่พวกเขาผ่านโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์
15 เมื่อพวกเขาหิว พระองค์ให้ขนมปังจากฟ้า เมื่อกระหาย พระองค์ให้น้ำไหลออกจากหิน
และสั่งให้พวกเขาเข้าไปครอบครองแผ่นดินที่พระองค์สาบานว่าจะให้
16 แต่พวกเขาและบรรพบุรุษของเรา กลับเย่อหยิ่ง ดื้อรั้น ไม่ฟังคำบัญชาของพระองค์
17 พวกเขาไม่ยอมเชื่อฟัง ไม่ใส่ใจการอัศจรรย์ที่พระองค์ทำท่ามกลางพวกเขา กลับดื้อรั้นและกบฏ
แต่งตั้งผู้นำขึ้นเพื่อกลับไปเป็นทาส แต่พระองค์เป็นพระเจ้าผู้พร้อมให้อภัย
เปี่ยมด้วยความกรุณาและความเมตตา ไม่โกรธง่าย และมีความรักมั่นคงอย่างล้นเหลือ
พระองค์ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา
18 แม้พวกเขาหล่อรูปลูกวัวขึ้นมาและกล่าวว่า นี่คือพระเจ้าของพวกคุณ
ผู้พาพวกคุณออกจากอียิปต์ และลบหลู่พระองค์อย่างร้ายแรง
19 พระองค์ก็ยังไม่ทอดทิ้งพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร เพราะมีความเมตตามากมาย
เสาเมฆไม่ได้จากไปในเวลากลางวัน แต่ยังนำทางพวกเขา เสาไฟก็ไม่ได้จากไปในเวลากลางคืน
แต่ยังส่องสว่างให้เห็นทางที่ต้องเดิน
20 พระองค์ให้พระวิญญาณอันดีของพระองค์สั่งสอนพวกเขา
ไม่ปล่อยให้มานาของพระองค์ขาดปากพวกเขา และให้น้ำเมื่อพวกเขากระหาย
21 พระองค์เลี้ยงดูพวกเขาในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี พวกเขาไม่ขาดอะไรเลย เสื้อผ้าไม่เก่า
และเท้าไม่บวม
22 พระองค์มอบอาณาจักรและชนชาติทั้งหลายแก่พวกเขา แบ่งให้ตามส่วนของพวกเขา
พวกเขาจึงครอบครองแผ่นดินของสิโหน กษัตริย์เฮชโบน และแผ่นดินของโอก กษัตริย์บาชาน
23 พระองค์เพิ่มจำนวนลูกหลานของพวกเขาให้มากเหมือนดาวบนฟ้า
และพาเข้าสู่แผ่นดินที่พระองค์บอกบรรพบุรุษของพวกเขาไว้ว่าให้เข้าไปครอบครอง
24 ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปครอบครองแผ่นดิน
พระองค์ปราบชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นต่อหน้าพวกเขา มอบคนเหล่านั้น
ทั้งกษัตริย์และประชาชนในแผ่นดินไว้ในมือพวกเขา ให้จัดการได้ตามใจ
25 พวกเขายึดเมืองที่มีป้อมและแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ ได้ครอบครองบ้านที่เต็มด้วยของดี
บ่อเก็บน้ำที่ขุดไว้แล้ว สวนองุ่น สวนมะกอก และไม้ผลมากมาย พวกเขากินจนอิ่ม อ้วนท้วน
และชื่นชมความดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
26 ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่เชื่อฟังและกบฏต่อพระองค์ โยนธรรมบัญญัติของพระองค์ทิ้งไว้ข้างหลัง
ฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ที่กล่าวเตือนให้พวกเขากลับมาหาพระองค์
และลบหลู่พระองค์อย่างร้ายแรง
27 พระองค์จึงมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูที่ทำให้ทุกข์ยาก แต่ในยามเดือดร้อน เมื่อร้องหาพระองค์
พระองค์ฟังจากสวรรค์ และด้วยความเมตตามากมาย พระองค์ให้ผู้ช่วยกู้มาช่วยพวกเขาให้พ้นมือศัตรู
28 แต่พอได้พักสงบ พวกเขาก็ทำชั่วต่อพระองค์อีก
พระองค์จึงปล่อยพวกเขาไว้ในมือศัตรูให้ศัตรูปกครอง แต่เมื่อพวกเขากลับมาร้องหาพระองค์
พระองค์ก็ฟังจากสวรรค์ ช่วยพวกเขาให้พ้นภัยหลายครั้งด้วยความเมตตา

29 พระองค์เตือนพวกเขาเพื่อให้กลับมาหาธรรมบัญญัติ แต่พวกเขาเย่อหยิ่ง
ไม่ฟังคำบัญชาของพระองค์ กลับละเมิดข้อปฏิบัติของพระองค์
ซึ่งถ้าใครทำตามก็จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยข้อปฏิบัตินั้น พวกเขาหันหลังให้ ดื้อรั้น และไม่ยอมฟัง
30 พระองค์อดทนต่อพวกเขาหลายปี
และใช้พระวิญญาณของพระองค์กล่าวเตือนผ่านผู้เผยพระวจนะ แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟัง
พระองค์จึงมอบพวกเขาไว้ในมือชนชาติในแผ่นดินต่าง ๆ
31 ถึงกระนั้น ด้วยความเมตตามากมาย
พระองค์ไม่ได้ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้นหรือทอดทิ้งพวกเขา
เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความกรุณาและความเมตตา
32 บัดนี้ พระเจ้าของพวกเรา พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทรงพลัง และน่าเกรงขาม
ผู้รักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคง
โปรดอย่ามองว่าความทุกข์ยากทั้งหมดที่ตกแก่เราเป็นเรื่องเล็กน้อย ทั้งที่ตกแก่กษัตริย์ ผู้นำ ปุโรหิต
ผู้เผยพระวจนะ บรรพบุรุษ และประชาชนทั้งหมดของพระองค์ ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซีเรียจนถึงวันนี้
33 พระองค์ยุติธรรมในทุกสิ่งที่เกิดแก่เรา พระองค์ปฏิบัติอย่างซื่อตรง แต่เราเองทำชั่ว
34 กษัตริย์ ผู้นำ ปุโรหิต และบรรพบุรุษของเราไม่ได้รักษาธรรมบัญญัติของพระองค์
ไม่ฟังคำบัญชาและคำเตือนที่พระองค์ใช้เตือนพวกเขา
35 แม้อยู่ในอาณาจักรของตน ได้รับความดีอันยิ่งใหญ่จากพระองค์
และได้อยู่ในแผ่นดินกว้างใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์ซึ่งพระองค์มอบให้ พวกเขาก็ไม่รับใช้พระองค์
ไม่หันจากการกระทำชั่ว
36 โปรดดูเถิด วันนี้เราเป็นผู้รับใช้
ทั้งในแผ่นดินที่พระองค์ให้บรรพบุรุษของเราได้กินผลผลิตและสิ่งดีจากแผ่นดินนั้น ดูเถิด
เราเป็นผู้รับใช้อยู่ในนั้น
37 ผลผลิตมากมายของแผ่นดินตกแก่กษัตริย์ที่พระองค์ให้ปกครองเราเพราะบาปของเรา
กษัตริย์เหล่านั้นมีอำนาจเหนือร่างกายและฝูงสัตว์ของเราตามใจชอบ
พวกเราอยู่ในความทุกข์ยากอย่างหนัก
38 ถึงกระนั้น เพราะเรื่องทั้งหมดนี้ เราก็ทำพันธสัญญาที่แน่นอนและเขียนไว้ แล้วผู้นำ ชาวเลวี
และปุโรหิตของเราประทับตรา

10

1 ผู้ประทับตรามีดังนี้ เนหะมีย์ ผู้ว่าราชการ บุตรฮาคาลิยาห์ และเศเดคียาห์
2 เสไรยาห์ อาซาริยาห์ เยเรมียาห์
3 ปาชเฮอร์ อามาริยาห์ มัลคียาห์
4 ฮัททูช เชบานยาห์ มัลลูค
5 ฮาริม เมเรโมท โอบาดียาห์
6 ดาเนียล กินเนโธน บารุค
7 เมชุลลัม อาบียาห์ มิยามีน
8 มาอาซิยาห์ บิลกัย และเชมายาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต
9 ชาวเลวี ได้แก่ เยชูอา บุตรอาซานยาห์ บินนุย ในสายเฮนาดัด และคัดมีเอล
10 รวมทั้งพี่น้องของพวกเขา คือเชบานยาห์ โฮดิยาห์ เคลิทา เปลายาห์ ฮานัน
11 มีคา เรโหบ ฮาชาบิยาห์
12 ศักคูร์ เชเรบิยาห์ เชบานยาห์
13 โฮดิยาห์ บานี และเบนินู

14 หัวหน้าประชาชน ได้แก่ ปาโรช ปาหัทโมอับ เอลาม ศัททู บานี
15 บุนนี อัสกาด เบบัย
16 อาโดนียาห์ บิกวัย อาดีน
17 อาเทอร์ เฮเซคียาห์ อัสซูร์
18 โฮดิยาห์ ฮาชูม เบซัย
19 ฮาริฟ อานาโธท โนบัย
20 มักปีอาช เมชุลลัม เฮซีร์
21 เมเชซาเบล ศาโดก ยัดดูอา
22 เปลาทิยาห์ ฮานัน อานายาห์
23 โฮเชยา ฮานันยาห์ ฮัสชูบ
24 ฮัลโลเฮช ปิลฮา โชเบค
25 เรฮูม ฮาชับนาห์ มาอาเสยาห์
26 อาหิยาห์ ฮานัน อานัน
27 มัลลูค ฮาริม และบาอานาห์

28 ประชาชนที่เหลือ ปุโรหิต ชาวเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ผู้รับใช้ประจำพระวิหาร
และทุกคนที่แยกตัวจากชนชาติในแผ่นดินต่าง ๆ มายึดธรรมบัญญัติของพระเจ้า พร้อมทั้งภรรยา
ลูกชาย และลูกสาว คือทุกคนที่รู้และเข้าใจ
29 ต่างเข้าร่วมกับพี่น้องและชนชั้นสูงของตน ผูกพันตนด้วยคำสาปและคำสาบานว่าจะดำเนินชีวิต
ตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าที่ประทานผ่านโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า จะรักษาและทำตามคำบัญชา
ข้อปฏิบัติ และข้อกำหนดทั้งหมดของพระยาห์เวห์ พระผู้เป็นเจ้าของเรา
30 เราจะไม่ยกลูกสาวให้ชนชาติในแผ่นดินนี้ และไม่รับลูกสาวของพวกเขามาให้ลูกชายของเรา
31 ถ้าชนชาติในแผ่นดินนำสินค้าหรือธัญพืชใด ๆ มาขายในวันสะบาโต
เราจะไม่ซื้อจากพวกเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ์
เราจะไม่เก็บผลผลิตของปีที่เจ็ดและไม่ทวงหนี้ทุกชนิด
32 เรากำหนดหน้าที่ของเราเองด้วยว่าจะจ่ายปีละหนึ่งในสามเชเขล*
เพื่องานในพระวิหารของพระเจ้าของเรา
33 สำหรับขนมปังที่ตั้งถวาย เครื่องบูชาจากธัญพืชประจำ เครื่องเผาบูชาประจำ วันสะบาโต
วันขึ้นเดือนใหม่ เทศกาลที่กำหนดไว้ สิ่งบริสุทธิ์ เครื่องบูชาลบบาปเพื่อชดใช้บาปให้อิสราเอล
และงานทุกอย่างในพระวิหารของพระเจ้าของเรา
34 พวกเราปุโรหิต ชาวเลวี และประชาชนจับสลากกันตามตระกูลฝ่ายบิดา
เพื่อจัดเวรนำฟืนถวายมาที่พระวิหารของพระเจ้าของเรา ตามเวลาที่กำหนดไว้ในแต่ละปี
สำหรับเผาบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา ตามที่เขียนในธรรมบัญญัติ
35 และจะนำผลผลิตแรกจากพื้นดินกับผลแรกจากไม้ผลทุกชนิดมายังพระวิหารของพระยาห์เวห์ทุก
ปี
36 ทั้งนำลูกชายหัวปีของเราและลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยง ตามที่เขียนในธรรมบัญญัติ
รวมทั้งลูกหัวปีของฝูงวัวและฝูงแพะแกะ มาที่พระวิหารของพระเจ้าของเรา
ให้ปุโรหิตที่รับใช้อยู่ในพระวิหารของพระเจ้าของเรา
37 เราจะนำแป้งส่วนแรก เครื่องบูชายื่นถวาย ผลไม้ทุกชนิด เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน
มาให้ปุโรหิตที่ห้องต่าง ๆ ในพระวิหารของพระเจ้าของเรา
และนำหนึ่งในสิบของผลผลิตจากพื้นดินให้ชาวเลวี
เพราะชาวเลวีเป็นผู้รับส่วนหนึ่งในสิบในหมู่บ้านเกษตรกรรมทั้งหมดของเรา

* **10:32 10:32** หนึ่งเชเขลหนักประมาณ ๑๐ กรัม หรือ ๐.๓๕ ออนซ์

38 ปุโรหิตผู้เป็นเชื้อสายอาโรนต้องอยู่กับชาวเลวีเมื่อชาวเลวีรับส่วนหนึ่งในสิบ
และชาวเลวีต้องนำหนึ่งในสิบของส่วนหนึ่งในสิบนั้นขึ้นมายังพระวิหารของพระเจ้าของเรา เข้าห้องต่าง ๆ ในคลัง
39 เพราะชาวอิสราเอลและชาวเลวีต้องนำเครื่องบูชายื่นถวายที่เป็นธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน
เข้าห้องต่าง ๆ ที่เก็บภาชนะของสถานศักดิ์สิทธิ์ และที่ปุโรหิตผู้รับใช้ คนเฝ้าประตู และนักร้องอยู่
เราจะไม่ทอดทิ้งพระวิหารของพระเจ้าของเรา

11

1 ผู้นำประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ประชาชนที่เหลือจับสลากให้หนึ่งในสิบมาอยู่ในเยรูซาเล็ม
เมืองบริสุทธิ์ ส่วนอีกเก้าส่วนอยู่ในเมืองอื่น
2 ประชาชนอวยพรชายทุกคนที่สมัครใจมาอาศัยในเยรูซาเล็ม
3 ต่อไปนี้คือหัวหน้าแคว้นที่อาศัยในเยรูซาเล็ม ส่วนตามเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์
แต่ละคนอยู่ในที่ดินของตนในเมืองของตน ทั้งชาวอิสราเอล ปุโรหิต ชาวเลวี ผู้รับใช้ประจำพระวิหาร
และลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอน
4 ชาวยูดาห์และชาวเบนยามินบางคนอาศัยในเยรูซาเล็ม ชาวยูดาห์มีอาธายาห์ บุตรอุสซียาห์
อุสซียาห์เป็นบุตรเศคาริยาห์ เศคาริยาห์เป็นบุตรอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นบุตรเชฟาทิยาห์
เชฟาทิยาห์เป็นบุตรมาหะลาเลล ในสายเปเรศ
5 และมาอาเสยาห์ บุตรบารุค บารุคเป็นบุตรโคลโฮเซ โคลโฮเซเป็นบุตรฮาซายาห์
ฮาซายาห์เป็นบุตรอาดายาห์ อาดายาห์เป็นบุตรโยยาริบ โยยาริบเป็นบุตรเศคาริยาห์
และเศคาริยาห์เป็นบุตรของชาวชิโลห์คนหนึ่ง
6 ลูกหลานเปเรศทั้งหมดที่อาศัยในเยรูซาเล็มมีสี่ร้อยหกสิบแปดคน เป็นชายกล้าหาญ
7 ชาวเบนยามินมีสัลลู บุตรเมชุลลัม เมชุลลัมเป็นบุตรโยเอด โยเอดเป็นบุตรเปดายาห์
เปดายาห์เป็นบุตรโคลายาห์ โคลายาห์เป็นบุตรมาอาเสยาห์ มาอาเสยาห์เป็นบุตรอิธีเอล
และอิธีเอลเป็นบุตรเยชายาห์
8 ถัดจากเขาคือกับบัยและสัลลัย รวมเก้าร้อยยี่สิบแปดคน
9 โยเอล บุตรศิครี เป็นผู้ดูแลพวกเขา และยูดาห์ บุตรฮัสเสนูอาห์ เป็นรองผู้ปกครองเมือง
10 ปุโรหิตมีเยดายาห์ บุตรโยยาริบ และยาคีน
11 เสไรยาห์ ผู้ปกครองพระวิหารของพระเจ้า เป็นบุตรฮิลคียาห์ ฮิลคียาห์เป็นบุตรเมชุลลัม
เมชุลลัมเป็นบุตรศาโดก ศาโดกเป็นบุตรเมราโยท และเมราโยทเป็นบุตรอาหิทูบ
12 และพี่น้องของพวกเขาที่ทำงานในพระวิหาร แปดร้อยยี่สิบสองคน รวมทั้งอาดายาห์ บุตรเยโรฮัม
เยโรฮัมเป็นบุตรเปลาลยาห์ เปลาลยาห์เป็นบุตรอัมซี อัมซีเป็นบุตรเศคาริยาห์
เศคาริยาห์เป็นบุตรปาชเฮอร์ และปาชเฮอร์เป็นบุตรมัลคียาห์
13 และพี่น้องของอาดายาห์ซึ่งเป็นหัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดา สองร้อยสี่สิบสองคน รวมทั้งอามัชสัย
บุตรอาซาเรล อาซาเรลเป็นบุตรอัคซัย อัคซัยเป็นบุตรเมชิลเลโมท และเมชิลเลโมทเป็นบุตรอิมเมอร์
14 และพี่น้องของพวกเขาซึ่งเป็นชายกล้าหาญและเข้มแข็ง หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
ผู้ดูแลพวกเขาคือศับดีเอล บุตรฮักเกโดลิม
15 ชาวเลวีมีเชมายาห์ บุตรฮัสชูบ ฮัสชูบเป็นบุตรอัสรีคัม อัสรีคัมเป็นบุตรฮาชาบิยาห์
และฮาชาบิยาห์เป็นบุตรบุนนี
16 ชับเบธัยและโยซาบาด ซึ่งเป็นหัวหน้าชาวเลวี ดูแลงานภายนอกพระวิหารของพระเจ้า

17 มัททานยาห์เป็นหัวหน้านำการขอบพระคุณในการอธิษฐาน เขาเป็นบุตรมีคา มีคาเป็นบุตรศับดี
และศับดีเป็นบุตรอาสาฟ บัคบุคยาห์เป็นรองในหมู่พี่น้องของมัททานยาห์ และอับดา บุตรชัมมูอา
ชัมมูอาเป็นบุตรกาลาล และกาลาลเป็นบุตรเยดูธูน
18 ชาวเลวีทั้งหมดในเมืองบริสุทธิ์มีสองร้อยแปดสิบสี่คน
19 คนเฝ้าประตู คืออักคูบ ทัลโมน และพี่น้องของพวกเขาที่เฝ้าประตู มีหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
20 ชาวอิสราเอล ปุโรหิต และชาวเลวีที่เหลือ อยู่ตามเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์
แต่ละคนอยู่ในที่ดินมรดกของตน
21 ส่วนผู้รับใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล ศีฮากับกิชปาดูแลพวกเขา
22 ผู้ดูแลชาวเลวีในเยรูซาเล็มคืออุสซี บุตรบานี บานีเป็นบุตรฮาชาบิยาห์
ฮาชาบิยาห์เป็นบุตรมัททานยาห์ และมัททานยาห์เป็นบุตรมีคา ในสายอาสาฟ
กลุ่มนักร้องที่รับผิดชอบงานในพระวิหารของพระเจ้า
23 เพราะกษัตริย์มีคำสั่งเกี่ยวกับพวกเขา และมีการกำหนดเสบียงให้นักร้องตามที่ต้องใช้ในแต่ละวัน
24 เปธาหิยาห์ บุตรเมเชซาเบล ในสายเศราห์ บุตรยูดาห์
เป็นผู้ช่วยใกล้ชิดกษัตริย์ในเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวกับประชาชน
25 ส่วนหมู่บ้านและไร่นา ชาวยูดาห์บางคนอยู่ในคีริยาทอารบาและเมืองบริวาร
ในดีโบนและเมืองบริวาร ในเยคับเซเอลและหมู่บ้านบริวาร
26 ในเยชูอา โมลาดาห์ เบธเปเลท
27 ฮาซาร์ชูอาล เบเออร์เชบาและเมืองบริวาร
28 ศิกลาก เมโคนาห์และเมืองบริวาร
29 เอนริมโมน โศราห์ ยารมูท
30 ศาโนอาห์ อดุลลัมและหมู่บ้านบริวาร ลาคีชและไร่นา อาเซคาห์และเมืองบริวาร
พวกเขาจึงตั้งค่ายอยู่ตั้งแต่เบเออร์เชบาถึงหุบเขาฮินโนม
31 ชาวเบนยามินอยู่ตั้งแต่เกบาเป็นต้นไป ที่มิคมาช อัยยา เบธเอลและเมืองบริวาร
32 อานาโธท โนบ อานานยาห์
33 ฮาโซร์ รามาห์ กิททาอิม
34 ฮาดิด เศโบอิม เนบัลลัท
35 โลด และโอโน หุบเขาช่างฝีมือ
36 ชาวเลวีบางกลุ่มในยูดาห์มาตั้งถิ่นในดินแดนเบนยามิน

12

1 ปุโรหิตและชาวเลวีที่ขึ้นมาพร้อมกับเศรุบบาเบล บุตรเชอัลทิเอล และเยชูอา มีดังนี้ เสไรยาห์
เยเรมียาห์ เอสรา
2 อามาริยาห์ มัลลูค ฮัททูช
3 เชคานยาห์ เรฮูม เมเรโมท
4 อิดโด กินเนโธย อาบียาห์
5 มิยามีน มาอัดยาห์ บิลกาห์
6 เชมายาห์ โยยาริบ เยดายาห์
7 สัลลู อาโมค ฮิลคียาห์ และเยดายาห์
คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าปุโรหิตและพี่น้องของพวกเขาในสมัยเยชูอา
8 ชาวเลวีมีเยชูอา บินนุย คัดมีเอล เชเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัททานยาห์
มัททานยาห์กับพี่น้องของเขาดูแลเพลงขอบพระคุณ
9 บัคบุคยาห์กับอุนโน พี่น้องของพวกเขา อยู่ใกล้พวกเขาตามหน้าที่ของตน

10 เยชูอามีบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมมีบุตรชื่อเอลียาชีบ และเอลียาชีบมีบุตรชื่อโยยาดา
11 โยยาดามีบุตรชื่อโยนาธาน และโยนาธานมีบุตรชื่อยัดดูอา
12 ในสมัยโยยาคิม ปุโรหิตที่เป็นหัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดามีดังนี้ ตระกูลเสไรยาห์ มีเมรายาห์
ตระกูลเยเรมียาห์ มีฮานันยาห์
13 ตระกูลเอสรา มีเมชุลลัม ตระกูลอามาริยาห์ มีเยโฮฮานัน
14 ตระกูลมัลลูคี มีโยนาธาน ตระกูลเชบานยาห์ มีโยเซฟ
15 ตระกูลฮาริม มีอัดนา ตระกูลเมราโยท มีเฮลคัย
16 ตระกูลอิดโด มีเศคาริยาห์ ตระกูลกินเนโธน มีเมชุลลัม
17 ตระกูลอาบียาห์ มีศิครี ตระกูลมินยามีน ตระกูลโมอัดยาห์ มีปิลทัย
18 ตระกูลบิลกาห์ มีชัมมูอา ตระกูลเชมายาห์ มีเยโฮนาธาน
19 ตระกูลโยยาริบ มีมัทเธนัย ตระกูลเยดายาห์ มีอุสซี
20 ตระกูลสัลลัย มีกัลลัย ตระกูลอาโมค มีเอเบอร์
21 ตระกูลฮิลคียาห์ มีฮาชาบิยาห์ ตระกูลเยดายาห์ มีเนธันเอล
22 ส่วนชาวเลวี ในสมัยเอลียาชีบ โยยาดา โยฮานัน และยัดดูอา
มีการบันทึกหัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาไว้ ทั้งบันทึกปุโรหิตในรัชกาลดาริอัส ชาวเปอร์เซียด้วย
23 หัวหน้าตระกูลฝ่ายบิดาของชาวเลวีถูกบันทึกไว้ในหนังสือบันทึกเหตุการณ์ จนถึงสมัยโยฮานัน
บุตรเอลียาชีบ
24 หัวหน้าชาวเลวีมีฮาชาบิยาห์ เชเรบิยาห์ และเยชูอา บุตรคัดมีเอล พร้อมกับพี่น้องที่อยู่ใกล้พวกเขา
เพื่อสรรเสริญและขอบพระคุณตามคำสั่งของดาวิด คนของพระเจ้า แต่ละกลุ่มอยู่ถัดกัน
25 มัททานยาห์ บัคบุคยาห์ โอบาดียาห์ เมชุลลัม ทัลโมน และอักคูบ เป็นคนเฝ้าประตู
คอยเฝ้าห้องเก็บของที่ประตู
26 คนเหล่านี้อยู่ในสมัยโยยาคิม บุตรของเยชูอาซึ่งเป็นบุตรของโยซาดัก และในสมัยเนหะมีย์
ผู้ว่าราชการ กับเอสรา ปุโรหิตและอาลักษณ์
27 เมื่อจะทำพิธีอุทิศกำแพงเยรูซาเล็ม พวกเขาตามหาชาวเลวีจากทุกแห่งที่อาศัยอยู่
เพื่อพามาเยรูซาเล็มและทำพิธีด้วยความยินดี ทั้งขอบพระคุณและร้องเพลง พร้อมฉาบ เครื่องสาย
และพิณ
28 ลูกหลานนักร้องมารวมกันจากที่ราบรอบเยรูซาเล็มและหมู่บ้านของชาวเนโทฟาห์
29 รวมทั้งจากเบธกิลกาลและไร่นาของเกบากับอัสมาเวท
เพราะนักร้องสร้างหมู่บ้านของตนไว้รอบเยรูซาเล็ม
30 ปุโรหิตและชาวเลวีชำระตนให้บริสุทธิ์ แล้วชำระประชาชน ประตู และกำแพงให้บริสุทธิ์
31 ข้าพเจ้าพาผู้นำยูดาห์ขึ้นไปบนกำแพง แล้วจัดขบวนใหญ่สองขบวนให้ขอบพระคุณและเดินแห่
ขบวนหนึ่งไปทางขวาบนกำแพง มุ่งไปประตูมูลสัตว์
32 โฮชายาห์กับผู้นำยูดาห์ครึ่งหนึ่งเดินตามขบวนนั้น
33 พร้อมด้วยอาซาริยาห์ เอสรา เมชุลลัม
34 ยูดาห์ เบนยามิน เชมายาห์ เยเรมียาห์
35 และบุตรของปุโรหิตบางคนถือแตร ได้แก่ เศคาริยาห์ บุตรโยนาธาน โยนาธานเป็นบุตรเชมายาห์
เชมายาห์เป็นบุตรมัททานยาห์ มัททานยาห์เป็นบุตรมีคายาห์ มีคายาห์เป็นบุตรศักคูร์
และศักคูร์เป็นบุตรอาสาฟ
36 และพี่น้องของเศคาริยาห์ คือเชมายาห์ อาซาเรล มิลาลัย กิลาลัย มาอัย เนธันเอล ยูดาห์
และฮานานี ถือเครื่องดนตรีของดาวิด คนของพระเจ้า เอสรา อาลักษณ์ เดินนำพวกเขา

37 ที่ประตูน้ำพุ พวกเขาตรงขึ้นบันไดเมืองดาวิดตามทางขึ้นกำแพง ผ่านเหนือบ้านดาวิด
ไปจนถึงประตูน้ำทางตะวันออก
38 อีกขบวนหนึ่งที่ขอบพระคุณเดินไปพบขบวนแรก ข้าพเจ้าเดินตามไปพร้อมประชาชนครึ่งหนึ่ง
บนกำแพงเหนือหอคอยเตาเผา ไปถึงกำแพงกว้าง
39 ผ่านเหนือประตูเอฟราอิม ผ่านประตูเก่า ประตูปลา หอคอยฮานันเอล และหอคอยฮัมเมอาห์
ไปจนถึงประตูแกะ แล้วหยุดอยู่ที่ประตูทหารยาม
40 ขบวนขอบพระคุณทั้งสองมายืนในพระวิหารของพระเจ้า
พร้อมข้าพเจ้าและผู้ปกครองครึ่งหนึ่งที่มากับข้าพเจ้า
41 ปุโรหิตที่ถือแตรมีเอลียาคิม มาอาเสยาห์ มินยามีน มีคายาห์ เอลีโยเอนัย เศคาริยาห์
และฮานันยาห์
42 รวมทั้งมาอาเสยาห์ เชมายาห์ เอเลอาซาร์ อุสซี เยโฮฮานัน มัลคียาห์ เอลาม และเอเซอร์
นักร้องร้องเสียงดัง โดยมีเยสราหิยาห์ดูแล
43 วันนั้นพวกเขาถวายเครื่องสัตวบูชาครั้งใหญ่และชื่นชมยินดี
เพราะพระเจ้าทำให้พวกเขายินดีอย่างยิ่ง ผู้หญิงและเด็ก ๆ ก็ยินดีด้วย
เสียงแห่งความยินดีของเยรูซาเล็มดังไปถึงที่ไกล
44 วันนั้นมีการแต่งตั้งคนดูแลห้องเก็บทรัพย์ เครื่องบูชายื่นถวาย ผลผลิตแรก และส่วนหนึ่งในสิบ
ให้รวบรวมส่วนที่ธรรมบัญญัติกำหนดแก่ปุโรหิตและชาวเลวีจากไร่นาตามเมืองต่าง ๆ
มาเก็บในห้องเหล่านั้น เพราะชาวยูดาห์ยินดีในปุโรหิตและชาวเลวีที่รับใช้อยู่
45 พวกเขาทำหน้าที่ต่อพระเจ้าของตนและหน้าที่ชำระให้บริสุทธิ์ นักร้องและคนเฝ้าประตูก็ทำเช่นกัน
ตามคำสั่งของดาวิดและซาโลมอน บุตรของเขา
46 เพราะตั้งแต่สมัยดาวิดและอาสาฟในอดีต
มีหัวหน้านักร้องและเพลงสรรเสริญขอบพระคุณพระเจ้า
47 ในสมัยเศรุบบาเบลและเนหะมีย์
ชาวอิสราเอลทั้งหมดมอบส่วนให้นักร้องและคนเฝ้าประตูตามที่ต้องใช้ในแต่ละวัน
แยกส่วนสำหรับชาวเลวีไว้ และชาวเลวีแยกส่วนสำหรับลูกหลานอาโรนไว้

13

1 วันนั้นพวกเขาอ่านหนังสือโมเสสให้ประชาชนฟัง พบข้อความที่เขียนไว้ว่า
ชาวอัมโมนและชาวโมอับจะเข้าในประชาคมของพระเจ้าไม่ได้ตลอดไป
2 เพราะคนเหล่านั้นไม่ต้อนรับชาวอิสราเอลด้วยขนมปังและน้ำ แต่จ้างบาลาอัมมาสาปแช่งพวกเขา
ทว่าพระเจ้าของเราเปลี่ยนคำสาปให้เป็นพร
3 เมื่อประชาชนได้ฟังธรรมบัญญัติ พวกเขาจึงแยกผู้คนต่างชาติที่ปะปนอยู่ทั้งหมดออกจากอิสราเอล
4 ก่อนหน้านี้ เอลียาชีบ ปุโรหิต ผู้ได้รับแต่งตั้งให้ดูแลห้องต่าง ๆ ในพระวิหารของพระเจ้าของเรา
เป็นพวกเดียวกับโทบียาห์
5 จึงจัดห้องใหญ่ให้เขา ห้องนั้นเดิมใช้เก็บเครื่องบูชาจากธัญพืช กำยาน ภาชนะ
และส่วนหนึ่งในสิบของธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่งกำหนดให้แก่ชาวเลวี นักร้อง
และคนเฝ้าประตู รวมทั้งเครื่องบูชายื่นถวายสำหรับปุโรหิต
6 ขณะที่เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ในเยรูซาเล็ม
เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์บาบิโลน ข้าพเจ้าไปเฝ้ากษัตริย์
หลังจากนั้นระยะหนึ่งจึงขออนุญาตลา

7 แล้วกลับมาเยรูซาเล็ม และรู้ถึงความชั่วที่เอลียาชีบทำเพื่อโทบียาห์
ด้วยการจัดห้องให้เขาในลานพระวิหารของพระเจ้า
8 ข้าพเจ้าทุกข์ใจอย่างยิ่ง จึงโยนเครื่องใช้ในบ้านทั้งหมดของโทบียาห์ออกจากห้อง
9 แล้วสั่งให้ชำระห้องเหล่านั้น ข้าพเจ้านำภาชนะของพระวิหารของพระเจ้า
พร้อมเครื่องบูชาจากธัญพืชและกำยาน กลับเข้าไปอีก

10 ข้าพเจ้าพบว่าชาวเลวีไม่ได้รับส่วนที่ควรได้รับ
ชาวเลวีและนักร้องที่ทำงานอยู่จึงหนีกลับไปยังไร่นาของตนแต่ละคน
11 ข้าพเจ้าตำหนิผู้ปกครองว่า “ทำไมจึงทอดทิ้งพระวิหารของพระเจ้า”
แล้วรวบรวมชาวเลวีกับนักร้องกลับมาให้ประจำที่ของตน
12 ชาวยูดาห์ทั้งหมดจึงนำหนึ่งในสิบของธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันมาเก็บในคลัง
13 ข้าพเจ้าแต่งตั้งผู้ดูแลคลัง คือเชเลมิยาห์ ปุโรหิต ศาโดก อาลักษณ์ และเปดายาห์ ชาวเลวี
และถัดจากพวกเขาคือฮานัน บุตรของศักคูร์ซึ่งเป็นบุตรของมัททานยาห์ เพราะคนเหล่านี้ถือว่าซื่อสัตย์
หน้าที่ของพวกเขาคือแจกจ่ายแก่พี่น้อง
14 พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าในเรื่องนี้
อย่าลบความดีที่ข้าพเจ้าทำเพื่อพระวิหารของพระเจ้าของข้าพเจ้าและเพื่อกิจปฏิบัติของพระวิหาร

15 ในช่วงนั้น ข้าพเจ้าเห็นคนในยูดาห์ย่ำองุ่นในบ่อย่ำองุ่นในวันสะบาโต
นำฟ่อนพืชเข้ามาและบรรทุกเหล้าองุ่น องุ่น มะเดื่อ และของทุกชนิดบนลา เข้าเยรูซาเล็มในวันสะบาโต
ในวันที่พวกเขาขายอาหาร ข้าพเจ้ากล่าวเตือนพวกเขา
16 ชาวไทระบางคนก็อาศัยอยู่ที่นั่น
พวกเขานำปลาและสินค้าทุกชนิดมาขายแก่ชาวยูดาห์ในเยรูซาเล็มในวันสะบาโต
17 ข้าพเจ้าจึงตำหนิชนชั้นสูงของยูดาห์ว่า “ทำไมพวกคุณจึงทำชั่วอย่างนี้
ทำให้วันสะบาโตหมดความศักดิ์สิทธิ์”
18 บรรพบุรุษของพวกคุณก็เคยทำเช่นนี้ไม่ใช่หรือ”
พระเจ้าของเราจึงนำภัยทั้งหมดนี้มาสู่เราและเมืองนี้ไม่ใช่หรือ”
แต่พวกคุณยังเพิ่มความโกรธต่ออิสราเอล ด้วยการทำให้วันสะบาโตหมดความศักดิ์สิทธิ์อีก”

19 เมื่อบริเวณประตูเยรูซาเล็มเริ่มมืดก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าสั่งให้ปิดบานประตู
และห้ามเปิดจนกว่าวันสะบาโตจะผ่านไป ให้ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าบางคนเฝ้าประตู
เพื่อไม่ให้มีของบรรทุกเข้ามาในวันสะบาโต
20 พ่อค้าและคนขายสินค้าทุกชนิดจึงพักแรมนอกเยรูซาเล็มครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง
21 ข้าพเจ้าเตือนพวกเขาว่า “ทำไมจึงมาพักอยู่รอบกำแพง” ถ้าทำอีก ข้าพเจ้าจะลงมือกับพวกคุณ”
ตั้งแต่นั้นพวกเขาก็ไม่มาในวันสะบาโตอีก
22 ข้าพเจ้าสั่งชาวเลวีให้ชำระตนให้บริสุทธิ์ แล้วมาเฝ้าประตู เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์
พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าในเรื่องนี้ด้วย
และเมตตาละเว้นข้าพเจ้าตามความรักมั่นคงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

23 ในช่วงนั้นข้าพเจ้ายังเห็นชาวยิวที่แต่งงานกับหญิงชาวอัชโดด อัมโมน และโมอับ
24 ลูกของพวกเขาครึ่งหนึ่งพูดภาษาอัชโดด พูดภาษาของชาวยิวไม่ได้ แต่พูดภาษาของแต่ละชนชาติ
25 ข้าพเจ้าตำหนิและสาปแช่งคนเหล่านั้น ตีบางคน ทึ้งผมพวกเขาออก และให้สาบานต่อพระเจ้าว่า
“พวกคุณต้องไม่ยกลูกสาวให้ลูกชายของพวกเขา
ไม่รับลูกสาวของพวกเขามาให้ลูกชายของพวกคุณหรือให้ตัวพวกคุณเอง

26 ซาโลมอน กษัตริย์อิสราเอล ทำบาปด้วยเรื่องเหล่านี้ไม่ใช่หรือ ในบรรดาชนชาติมากมาย
ไม่มีกษัตริย์ใดเหมือนเขา พระเจ้าของเขารักเขาและตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด
แต่แม้แต่เขาก็ยังทำบาปเพราะหญิงจากชนชาติอื่น
27 แล้วเราควรฟังพวกคุณและทำชั่วร้ายใหญ่หลวงเช่นนี้
ละเมิดต่อพระเจ้าของเราโดยแต่งงานกับหญิงจากชนชาติอื่นหรือ
28 บุตรคนหนึ่งของโยยาดา บุตรเอลียาชีบ มหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลลัท ชาวโฮโรนาอิม
ข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปให้พ้นจากข้าพเจ้า
29 พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงคนเหล่านั้น
เพราะพวกเขาทำให้ตำแหน่งปุโรหิตและพันธสัญญาของปุโรหิตกับชาวเลวีมีมลทิน
30 ข้าพเจ้าจึงชำระพวกเขาให้พ้นจากคนต่างชาติทั้งหมด และกำหนดหน้าที่แก่ปุโรหิตและชาวเลวี
ให้แต่ละคนทำงานของตน
31 ทั้งกำหนดการถวายฟืนตามเวลาที่ตั้งไว้ และการถวายผลผลิตแรก พระเจ้าของข้าพเจ้า
โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าด้วยความกรุณา

หนังสือ
เอสเธอร์

1 ในสมัยของอาหสุเอรัส กษัตริย์ผู้ครองอาณาจักรตั้งแต่อินเดียไปจนถึงเอธิโอเปีย
รวมหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล
2 เมื่อกษัตริย์อาหสุเอรัสนั่งบนบัลลังก์แห่งอาณาจักรที่พระราชวังสุสา
3 ในปีที่สามแห่งรัชกาล พระองค์จัดงานเลี้ยงให้บรรดาเจ้านายและผู้รับใช้
โดยมีกองทัพเปอร์เซียและมีเดีย เหล่าขุนนางและเจ้านายจากมณฑลต่าง ๆ อยู่ต่อหน้าพระองค์
4 พระองค์แสดงความมั่งคั่งของอาณาจักรอันรุ่งเรือง
และเกียรติยศแห่งความยิ่งใหญ่ของพระองค์เป็นเวลาถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน
5 เมื่อครบกำหนดแล้ว กษัตริย์จัดงานเลี้ยงอีกเจ็ดวันให้ทุกคนที่อยู่ในพระราชวังสุสา
ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือผู้น้อย ที่ลานสวนของพระราชวัง
6 มีผ้าสีขาวและสีฟ้าแขวนประดับ
ผูกกับห่วงเงินและเสาหินอ่อนด้วยเชือกผ้าลินินเนื้อดีและเชือกสีม่วง ที่เอนกายทำด้วยทองคำและเงิน
ตั้งอยู่บนพื้นปูหินอ่อนสีแดง สีขาว สีเหลือง และสีดำ
7 ผู้ร่วมงานได้ดื่มจากภาชนะทองคำหลายรูปแบบ
มีเหล้าองุ่นของกษัตริย์ให้ดื่มอย่างเหลือเฟือตามความเอื้อเฟื้อของพระองค์
8 ตามกฎแล้ว การดื่มไม่มีการบังคับ
เพราะกษัตริย์สั่งเจ้าหน้าที่ทุกคนในพระราชวังให้จัดตามความพอใจของแต่ละคน
9 ราชินีวัชทีก็จัดงานเลี้ยงให้เหล่าสตรีในพระราชวังของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย
10 ในวันที่เจ็ด เมื่อกษัตริย์รื่นเริงใจด้วยเหล้าองุ่น พระองค์สั่งขันทีเจ็ดคนที่รับใช้อยู่ต่อหน้าพระองค์
ได้แก่ เมฮูมาน บิสธา ฮาร์โบนา บิกธา อาบักธา เศธาร์ และคาร์คัส
11 ให้พาราชินีวัชทีผู้สวมมงกุฎของราชินีเข้ามาต่อหน้าพระองค์
เพื่อให้ประชาชนและบรรดาเจ้านายได้เห็นความงามของนาง เพราะนางงดงาม
12 แต่ราชินีวัชทีไม่ยอมมาตามคำสั่งที่กษัตริย์ให้ขันทีไปแจ้ง กษัตริย์จึงโกรธจัด
ความโกรธพลุ่งพล่านอยู่ในใจ
13 กษัตริย์จึงถามบรรดาปราชญ์ผู้รอบรู้เรื่องยุคสมัย
ตามธรรมเนียมที่พระองค์จะปรึกษาผู้รู้เรื่องกฎหมายและการตัดสินคดี
14 ผู้ที่ใกล้ชิดพระองค์คือเจ้านายเจ็ดคนแห่งเปอร์เซียและมีเดีย ได้แก่ คาร์เชนา เชธาร์ อัดมาธา
ทาร์ชิช เมเรส มาร์เสนา และเมมูคาน พวกเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์ได้และมีตำแหน่งสูงสุดในอาณาจักร
15 พระองค์ถามว่า “ตามกฎหมาย
เราควรทำอย่างไรกับราชินีวัชทีที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของกษัตริย์อาหสุเอรัสซึ่งให้ขันทีไปแจ้ง”
16 เมมูคานตอบต่อหน้ากษัตริย์และบรรดาเจ้านายว่า “ราชินีวัชทีไม่ได้ทำผิดต่อกษัตริย์เพียงผู้เดียว
แต่ยังทำผิดต่อเจ้านายทุกคนและประชาชนทั้งหมดในทุกมณฑลของพระองค์ด้วย
17 เพราะผู้หญิงทุกคนจะรู้เรื่องที่ราชินีทำ เมื่อได้ยินว่า
“กษัตริย์อาหสุเอรัสสั่งให้พาราชินีวัชทีเข้ามาต่อหน้าพระองค์ แต่นางไม่ยอมมา”
พวกนางก็จะดูหมิ่นสามี
18 วันนี้ เหล่าสตรีชั้นเจ้านายของเปอร์เซียและมีเดียที่ได้ยินเรื่องราชินีจะนำไปพูดกับบรรดาเจ้านาย
ของกษัตริย์ แล้วจะเกิดความดูหมิ่นและความโกรธอย่างมาก

19 “หากกษัตริย์เห็นชอบ ขอให้พระองค์ออกคำสั่งและบันทึกไว้ในกฎหมายของชาวเปอร์เซียและชาวมีเดียให้เปลี่ยนแปลงไม่ได้ว่า วัชทีจะเข้ามาต่อหน้ากษัตริย์อาหสุเอรัสอีกไม่ได้
และขอให้พระองค์มอบตำแหน่งราชินีของนางแก่หญิงอื่นที่ดีกว่านาง
20 เมื่อประกาศพระราชกฤษฎีกานี้ทั่วอาณาจักรอันกว้างใหญ่ของพระองค์
ภรรยาทุกคนก็จะให้เกียรติสามี ไม่ว่าสามีจะเป็นผู้ใหญ่หรือผู้น้อย”
21 กษัตริย์และบรรดาเจ้านายพอใจกับคำแนะนำนี้ กษัตริย์จึงทำตามที่เมมูคานกล่าว
22 พระองค์ส่งจดหมายไปยังทุกมณฑล โดยใช้ตัวอักษรของแต่ละมณฑลและภาษาของแต่ละชนชาติ
กำหนดให้ผู้ชายทุกคนปกครองบ้านเรือนของตน และพูดภาษาของชนชาติของตน

2

1 หลังจากนั้น เมื่อความโกรธของกษัตริย์อาหสุเอรัสสงบลง พระองค์นึกถึงวัชที สิ่งที่นางทำ
และคำสั่งที่ออกลงโทษนาง
2 บรรดาผู้รับใช้ใกล้ชิดจึงกล่าวว่า “ขอให้เสาะหาหญิงสาวพรหมจารีที่งดงามให้กษัตริย์
3 ขอให้พระองค์แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ในทุกมณฑลของอาณาจักร
เพื่อรวบรวมหญิงสาวพรหมจารีที่งดงามทั้งหมดมายังป้อมปราการสุสา
ให้อยู่ในเรือนสตรีภายใต้การดูแลของเฮกัย ขันทีของกษัตริย์ผู้ดูแลเหล่าสตรี
และให้จัดเครื่องประทินโฉมแก่นางทั้งหลาย
4 หญิงสาวที่กษัตริย์พอใจก็ให้เป็นราชินีแทนวัชที” กษัตริย์พอใจกับข้อเสนอนี้และทำตาม
5 ในป้อมปราการสุสา มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อโมรเดคัย เขาเป็นบุตรของยาอีร์ ยาอีร์เป็นบุตรของชิเมอี
และชิเมอีเป็นบุตรของคีช ชาวเบนยามิน
6 ซึ่งถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มไปพร้อมกับเชลยกลุ่มที่เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน
กวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคนิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์
7 โมรเดคัยเลี้ยงดูฮาดัสสาห์ หรือเอสเธอร์ ลูกพี่ลูกน้องของเขา เพราะนางไม่มีทั้งบิดาและมารดา
บิดาของนางเป็นพี่น้องกับบิดาหรือมารดาของโมรเดคัย หญิงสาวผู้นี้มีรูปร่างหน้าตางดงาม
เมื่อบิดามารดาของนางตาย โมรเดคัยก็รับนางมาเป็นลูกสาวของตน
8 เมื่อคำสั่งและพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์เป็นที่รับรู้
และหญิงสาวจำนวนมากถูกรวบรวมมายังป้อมปราการสุสาให้อยู่ในการดูแลของเฮกัย
เอสเธอร์ก็ถูกพาเข้าไปในพระราชวัง ให้อยู่ในการดูแลของเฮกัยผู้ดูแลเหล่าสตรีด้วย
9 เฮกัยพอใจหญิงสาวผู้นี้และเมตตานาง เขารีบจัดเครื่องประทินโฉมและส่วนอาหารให้นาง
พร้อมกับหญิงสาวที่คัดเลือกจากพระราชวังเจ็ดคนซึ่งจะมอบให้คอยรับใช้นาง
แล้วให้นางและหญิงสาวเหล่านั้นย้ายไปอยู่ในส่วนที่ดีที่สุดของเรือนสตรี
10 เอสเธอร์ไม่ได้เปิดเผยว่านางเป็นชนชาติใดหรือมีญาติเป็นใคร เพราะโมรเดคัยกำชับไม่ให้นางบอก
11 ทุกวัน โมรเดคัยจะเดินอยู่หน้าลานเรือนสตรี
เพื่อดูว่าเอสเธอร์เป็นอย่างไรและจะเกิดอะไรขึ้นกับนาง
12 หญิงสาวแต่ละคนจะถึงคราวเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสเมื่อผ่านการชำระและดูแลร่างกายครบ
สิบสองเดือน ตามกำหนดคือใช้น้ำมันมดยอบหกเดือน
แล้วใช้เครื่องหอมและเครื่องประทินโฉมสำหรับสตรีอีกหกเดือน
13 เมื่อถึงคราวเข้าเฝ้ากษัตริย์
หญิงสาวจะได้รับสิ่งที่นางต้องการนำติดตัวจากเรือนสตรีไปยังพระราชวัง

14 นางเข้าไปในเวลาเย็น แล้ววันรุ่งขึ้นก็กลับไปยังเรือนสตรีหลังที่สอง ให้อยู่ในการดูแลของชาอัชกัส
ขันทีของกษัตริย์ผู้ดูแลนางสนม นางจะไม่ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์อีก
เว้นแต่พระองค์พอใจในตัวนางและเรียกนางมาโดยระบุชื่อ
15 เมื่อถึงคราวของเอสเธอร์ที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์ นางไม่ได้ขออะไรนอกจากสิ่งที่เฮกัย
ขันทีของกษัตริย์ผู้ดูแลเหล่าสตรี แนะนำ อาบีฮายิล บิดาของเอสเธอร์
เป็นพี่น้องกับบิดาหรือมารดาของโมรเดคัย และโมรเดคัยรับเอสเธอร์เป็นลูกสาว
ทุกคนที่เห็นเอสเธอร์ต่างชื่นชอบนาง
16 เอสเธอร์ถูกพาเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสในพระราชวังในเดือนที่สิบ คือเดือนเทเบธ
ปีที่เจ็ดแห่งรัชกาล
17 กษัตริย์รักเอสเธอร์มากกว่าหญิงอื่นทั้งหมด
นางเป็นที่โปรดปรานและได้รับความเมตตาจากพระองค์มากกว่าหญิงพรหมจารีทุกคน
พระองค์จึงสวมมงกุฎให้นางและตั้งนางเป็นราชินีแทนวัชที
18 แล้วกษัตริย์จัดงานเลี้ยงใหญ่ให้บรรดาเจ้านายและผู้รับใช้ เป็นงานเลี้ยงเพื่อเอสเธอร์
พระองค์ประกาศให้มณฑลต่าง ๆ มีวันหยุด และแจกของกำนัลตามความเอื้อเฟื้อของพระองค์
19 เมื่อมีการรวบรวมหญิงพรหมจารีเป็นครั้งที่สอง โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูวัง
20 เอสเธอร์ยังไม่ได้เปิดเผยว่าญาติของนางเป็นใครหรือนางเป็นชนชาติใด ตามที่โมรเดคัยสั่งไว้
นางเชื่อฟังโมรเดคัยเช่นเดียวกับตอนที่เขาเลี้ยงดูนาง
21 ในช่วงนั้น ขณะที่โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูวัง ขันทีของกษัตริย์สองคนคือบิกธานและเทเรช
ผู้เฝ้าประตู เกิดความโกรธและคิดจะทำร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส
22 โมรเดคัยรู้เรื่องนี้จึงแจ้งราชินีเอสเธอร์ นางนำเรื่องไปทูลกษัตริย์โดยระบุว่าโมรเดคัยเป็นผู้แจ้ง
23 เมื่อสอบสวนแล้วพบว่าเป็นจริง ทั้งสองก็ถูกแขวนคอบนตะแลงแกง
และมีการบันทึกเรื่องนี้ในหนังสือพงศาวดารต่อหน้ากษัตริย์

3

1 หลังจากนั้น กษัตริย์อาหสุเอรัสเลื่อนตำแหน่งฮามาน บุตรของฮัมเมดาธา ชาวอากัก ให้สูงขึ้น
และจัดที่นั่งของเขาไว้เหนือเจ้านายทุกคนที่อยู่กับพระองค์
2 ผู้รับใช้ของกษัตริย์ทุกคนที่อยู่ประตูวังต่างก้มลงคำนับฮามาน ตามคำสั่งของกษัตริย์
แต่โมรเดคัยไม่ก้มลงและไม่คำนับเขา
3 บรรดาผู้รับใช้ที่ประตูวังจึงถามโมรเดคัยว่า “ทำไมท่านถึงขัดคำสั่งของกษัตริย์”
4 พวกเขาพูดกับโมรเดคัยทุกวัน แต่เขาไม่ฟัง
จึงนำเรื่องไปบอกฮามานเพื่อดูว่าเหตุผลของโมรเดคัยจะฟังขึ้นหรือไม่
เพราะโมรเดคัยบอกพวกเขาไว้แล้วว่าตนเป็นชาวยิว
5 เมื่อฮามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่ก้มลงและไม่คำนับตน เขาก็โกรธจัด
6 แต่ฮามานเห็นว่าการทำร้ายโมรเดคัยเพียงคนเดียวเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไป
เพราะมีคนบอกเขาแล้วว่าโมรเดคัยเป็นชนชาติใด เขาจึงคิดจะทำลายชาวยิวทั้งหมด
ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกับโมรเดคัย ทั่วอาณาจักรของอาหสุเอรัส
7 ในเดือนแรก คือเดือนนิสาน ปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหสุเอรัส มีการจับสลากที่เรียกว่า
“ปูร์” ต่อหน้าฮามาน โดยเลือกทีละวันและทีละเดือน แล้วเลือกได้เดือนที่สิบสอง คือเดือนอาดาร์
8 ฮามานทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า “มีชนชาติหนึ่งกระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
ในทุกมณฑลของอาณาจักรของพระองค์ กฎหมายของพวกเขาต่างจากชนชาติอื่น

และพวกเขาไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของกษัตริย์
การปล่อยให้พวกเขาอยู่ต่อไปจึงไม่เป็นประโยชน์แก่พระองค์
9 หากกษัตริย์เห็นชอบ ขอให้มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ทำลายพวกเขา
ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์* แก่ผู้ดูแลกิจการของพระองค์ เพื่อนำเข้าคลังของกษัตริย์
10 กษัตริย์ถอดแหวนจากมือมอบให้ฮามาน บุตรของฮัมเมดาธา ชาวอากัก ศัตรูของชาวยิว
11 พระองค์บอกฮามานว่า เงินนั้นเรายกให้ รวมทั้งชนชาตินั้นด้วย
จะทำกับพวกเขาอย่างไรก็ได้ตามที่เห็นสมควร
12 ในวันที่สิบสามของเดือนแรก มีการเรียกอาลักษณ์ของกษัตริย์มาเขียนทุกอย่างตามที่ฮามานสั่ง
ส่งถึงผู้ปกครองท้องถิ่นของกษัตริย์ ผู้ว่าราชการทุกมณฑล และเจ้านายของแต่ละชนชาติ
โดยใช้ตัวอักษรของแต่ละมณฑลและภาษาของแต่ละชนชาติ
ข้อความเขียนในพระนามกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราด้วยแหวนของพระองค์
13 ผู้ส่งสารนำจดหมายไปยังทุกมณฑลของกษัตริย์ ให้ทำลาย ฆ่า และทำให้ชาวยิวทุกคนสิ้นชีวิต
ทั้งคนอายุน้อยและคนอายุมาก เด็กเล็กและผู้หญิง ภายในวันเดียว คือวันที่สิบสามของเดือนที่สิบสอง
เดือนอาดาร์ และให้ปล้นทรัพย์สินของพวกเขา
14 สำเนาจดหมายที่จะใช้ประกาศพระราชกฤษฎีกาในแต่ละมณฑลถูกเผยแพร่ให้ทุกชนชาติรับรู้
เพื่อให้เตรียมพร้อมสำหรับวันนั้น
15 ผู้ส่งสารรีบออกไปตามคำสั่งของกษัตริย์ และมีการประกาศพระราชกฤษฎีกาที่ป้อมปราการสุสา
กษัตริย์กับฮามานนั่งดื่มกัน แต่ชาวเมืองสุสาต่างสับสน

4

1 เมื่อโมรเดคัยรู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้น เขาฉีกเสื้อผ้า สวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้า
แล้วออกไปกลางเมือง ร้องคร่ำครวญเสียงดังด้วยความทุกข์ระทม
2 เขามาถึงหน้าประตูวัง แต่เข้าไปไม่ได้
เพราะไม่มีใครได้รับอนุญาตให้สวมผ้ากระสอบเข้าไปภายในประตูวัง
3 ในทุกมณฑลที่คำสั่งและพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ไปถึง ชาวยิวโศกเศร้าอย่างหนัก อดอาหาร
ร้องไห้ และคร่ำครวญ หลายคนสวมผ้ากระสอบและนอนอยู่บนขี้เถ้า
4 หญิงสาวผู้รับใช้และขันทีของเอสเธอร์มาแจ้งเรื่องนี้ นางโศกเศร้าอย่างยิ่ง
จึงส่งเสื้อผ้าไปให้โมรเดคัยเปลี่ยนแทนผ้ากระสอบ แต่เขาไม่ยอมรับ
5 เอสเธอร์เรียกฮาธาค ขันทีคนหนึ่งของกษัตริย์ที่พระองค์แต่งตั้งให้รับใช้นาง
แล้วสั่งให้ไปหาโมรเดคัยเพื่อถามว่าเกิดเรื่องอะไรและเป็นเพราะเหตุใด
6 ฮาธาคจึงออกไปพบโมรเดคัยที่ลานเมืองหน้าประตูวัง
7 โมรเดคัยเล่าทุกอย่างที่เกิดกับตนให้ฮาธาคฟัง
พร้อมทั้งบอกจำนวนเงินที่แน่นอนซึ่งฮามานสัญญาว่าจะจ่ายเข้าคลังของกษัตริย์เพื่อทำลายชาวยิว
8 เขายังมอบสำเนาพระราชกฤษฎีกาที่ประกาศในสุสาให้ทำลายชาวยิว
เพื่อให้ฮาธาคนำไปให้เอสเธอร์ดู อธิบายให้นางฟัง
และเร่งเร้าให้นางเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อวิงวอนและยื่นคำขอเพื่อชนชาติของนาง
9 ฮาธาคกลับมาบอกเอสเธอร์ตามที่โมรเดคัยกล่าว
10 เอสเธอร์จึงฝากคำตอบให้ฮาธาคนำไปบอกโมรเดคัยว่า
11 ผู้รับใช้ของกษัตริย์ทุกคนและประชาชนในมณฑลต่าง ๆ รู้ว่า ไม่ว่าชายหรือหญิง
หากเข้าไปหากษัตริย์ในลานชั้นในโดยไม่ได้รับเรียก โทษตามกฎหมายสำหรับผู้นั้นมีเพียงอย่างเดียว

* **3:9 3:9** หนึ่งตะลันต์เท่ากับประมาณ ๓๐ กิโลกรัม หรือ ๖๖ ปอนด์ หรือ ๙๖๕ ทรอยออนซ์

คือประหารชีวิต เว้นแต่กษัตริย์จะยื่นคทาทองคำให้ผู้นั้น จึงจะมีชีวิตอยู่ได้
แต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับเรียกให้เข้าเฝ้ามาสามสิบวันแล้ว"
12 พวกเขานำคำพูดของเอสเธอร์ไปบอกโมรเดคัย
13 โมรเดคัยจึงให้พวกเขานำคำตอบกลับไปบอกเอสเธอร์ว่า "อย่าคิดว่าอยู่ในพระราชวังแล้ว
เธอจะรอดต่างจากชาวยิวคนอื่น ๆ
14 หากเธอเงียบอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการกอบกู้จะมาถึงชาวยิวจากที่อื่น
แต่เธอกับครอบครัวของบิดาจะพินาศ ใครจะรู้ เธออาจได้เป็นราชินีเพื่อเวลาเช่นนี้ก็ได้"
15 เอสเธอร์ให้พวกเขานำคำตอบไปบอกโมรเดคัยว่า
16 "จงไปรวบรวมชาวยิวทุกคนในสุสา ให้อดอาหารเพื่อข้าพเจ้า
อย่ากินหรือดื่มอะไรเลยตลอดสามวัน ทั้งกลางคืนและกลางวัน
ข้าพเจ้ากับหญิงสาวผู้รับใช้จะอดอาหารเช่นเดียวกัน แล้วข้าพเจ้าจะเข้าเฝ้ากษัตริย์ แม้จะผิดกฎหมาย
หากข้าพเจ้าต้องตาย ก็ยอมตาย"
17 โมรเดคัยจึงออกไปทำทุกอย่างตามที่เอสเธอร์สั่ง

5

1 ในวันที่สาม เอสเธอร์สวมเครื่องแต่งกายของราชินี แล้วยืนอยู่ในลานชั้นในข้างพระราชวัง
กษัตริย์นั่งบนบัลลังก์ในพระราชวัง ใกล้ทางเข้า
2 เมื่อเห็นราชินีเอสเธอร์ยืนอยู่ในลาน กษัตริย์พอใจในตัวนางและยื่นคทาทองคำในมือให้นาง
เอสเธอร์จึงเข้ามาใกล้และแตะยอดคทา
3 กษัตริย์ถามนางว่า "ราชินีเอสเธอร์ เธอต้องการอะไร" มีคำขออะไรหรือ"
แม้จะขอถึงครึ่งอาณาจักร เราก็จะให้"
4 เอสเธอร์ตอบว่า "หากกษัตริย์เห็นชอบ ขอให้พระองค์กับฮามานมาร่วมงานเลี้ยงวันนี้
ที่ข้าพเจ้าเตรียมไว้ให้พระองค์"
5 กษัตริย์จึงสั่งว่า "รีบไปพาฮามานมา จะได้ทำตามที่เอสเธอร์บอก"
แล้วกษัตริย์กับฮามานก็มาร่วมงานเลี้ยงที่เอสเธอร์เตรียมไว้
6 ระหว่างดื่มเหล้าองุ่นในงานเลี้ยง กษัตริย์ถามเอสเธอร์ว่า "เธอวิงวอนเรื่องอะไร"
เราจะให้ตามคำวิงวอน มีคำขออะไร" แม้จะขอถึงครึ่งอาณาจักร เราก็จะทำให้"
7 เอสเธอร์ตอบว่า "เรื่องที่ข้าพเจ้าวิงวอนและคำขอของข้าพเจ้าคือ
8 หากพระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้าและเห็นชอบที่จะให้ตามคำวิงวอนและทำตามคำขอ
ขอให้พระองค์กับฮามานมาร่วมงานเลี้ยงที่ข้าพเจ้าจะเตรียมไว้ให้ทั้งสอง
แล้วพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะตอบตามที่พระองค์ถาม"
9 วันนั้นฮามานออกจากงานด้วยความยินดีและเบิกบานใจ แต่เมื่อเห็นโมรเดคัยอยู่ที่ประตูวัง
ไม่ลุกขึ้นหรือแม้แต่ขยับตัวต่อหน้าเขา เขาก็โกรธโมรเดคัยอย่างมาก
10 ถึงอย่างนั้น ฮามานยังข่มใจไว้แล้วกลับบ้าน เขาส่งคนไปเรียกเพื่อน ๆ กับเศเรชผู้เป็นภรรยามา
11 ฮามานเล่าให้พวกเขาฟังถึงความมั่งคั่งอันโอ่อ่าของตน ลูก ๆ จำนวนมาก
ทุกเรื่องที่กษัตริย์เลื่อนตำแหน่งให้ และการที่พระองค์ยกเขาขึ้นเหนือบรรดาเจ้านายและผู้รับใช้
12 เขาพูดต่อว่า "ราชินีเอสเธอร์ไม่ได้เชิญใครไปร่วมงานเลี้ยงกับกษัตริย์เลยนอกจากข้าพเจ้า
และพรุ่งนี้นางก็ยังเชิญข้าพเจ้าไปพร้อมกับกษัตริย์อีก
13 แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่มีความหมายสำหรับข้าพเจ้า ตราบใดที่ยังเห็นโมรเดคัยชาวยิวนั่งอยู่ที่ประตูวัง"
14 เศเรชผู้เป็นภรรยากับเพื่อนทุกคนจึงบอกเขาว่า "ให้สร้างตะแลงแกงสูงห้าสิบศอก*
พอเช้าก็ไปทูลกษัตริย์ให้แขวนคอโมรเดคัยบนนั้น

* **5:14 5:14** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย ยาวประมาณ ๑๘ นิ้ว หรือ ๔๖ เซนติเมตร

แล้วท่านจะได้ไปร่วมงานเลี้ยงกับกษัตริย์อย่างรื่นเริง ฮามานพอใจกับคำแนะนำนี้
จึงให้สร้างตะแลงแกง

6

1 คืนนั้นกษัตริย์นอนไม่หลับ จึงสั่งให้นำหนังสือพงศาวดารที่บันทึกเหตุการณ์ไว้มาอ่านให้พระองค์ฟัง
2 พบข้อความบันทึกไว้ว่า โมรเดคัยเคยแจ้งเรื่องบิกธานาและเทเรช
ขันทีสองคนของกษัตริย์ที่เฝ้าประตู ซึ่งคิดจะทำร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส
3 กษัตริย์ถามว่า โมรเดคัยได้รับเกียรติและการยกย่องอะไรเป็นการตอบแทนเรื่องนี้แล้วบ้าง
บรรดาผู้รับใช้ที่อยู่กับพระองค์ตอบว่า ยังไม่ได้ทำอะไรให้เขาเลย
4 กษัตริย์ถามว่า ใครอยู่ในลาน ขณะนั้นฮามานเพิ่งเข้ามาในลานชั้นนอกของพระราชวัง
เพื่อทูลกษัตริย์ให้แขวนคอโมรเดคัยบนตะแลงแกงที่เขาเตรียมไว้
5 ผู้รับใช้ทูลว่า นั่น* ฮามานยืนอยู่ในลาน
กษัตริย์สั่งว่า ให้เขาเข้ามา
6 ฮามานจึงเข้ามา กษัตริย์ถามเขาว่า ควรทำอย่างไรให้คนที่กษัตริย์ต้องการให้เกียรติ
ฮามานคิดในใจว่า กษัตริย์จะต้องการให้เกียรติใครมากไปกว่าข้าพเจ้า
7 ฮามานตอบว่า สำหรับคนที่กษัตริย์ต้องการให้เกียรตินั้น
8 ขอให้นำเครื่องแต่งกายที่พระองค์สวมและม้าที่พระองค์ขี่มา ม้าตัวนั้นมีมงกุฎสวมอยู่บนหัว
9 แล้วมอบเครื่องแต่งกายกับม้าให้เจ้านายผู้สูงศักดิ์ที่สุดคนหนึ่งของกษัตริย์
ให้แต่งกายให้คนที่พระองค์ต้องการให้เกียรติ แล้วให้เขาขี่ม้าผ่านลานเมือง
พร้อมประกาศนำหน้าเขาว่า คนที่กษัตริย์ต้องการให้เกียรติจะได้รับการปฏิบัติเช่นนี้
10 กษัตริย์จึงบอกฮามานว่า รีบไปนำเครื่องแต่งกายกับม้าตามที่พูดมา
แล้วทำเช่นนี้ให้โมรเดคัยชาวยิวที่นั่งอยู่ประตูวัง อย่าให้ขาดสิ่งใดที่พูดไว้แม้แต่อย่างเดียว
11 ฮามานจึงนำเครื่องแต่งกายกับม้ามา แต่งกายให้โมรเดคัย แล้วให้เขาขี่ม้าผ่านลานเมือง
พร้อมประกาศนำหน้าว่า คนที่กษัตริย์ต้องการให้เกียรติจะได้รับการปฏิบัติเช่นนี้
12 โมรเดคัยกลับไปที่ประตูวัง ส่วนฮามานรีบกลับบ้านด้วยความเศร้าโศก คลุมศีรษะไว้
13 ฮามานเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้เศเรชผู้เป็นภรรยาและเพื่อนทุกคนฟัง
บรรดาปราชญ์ของเขากับเศเรชจึงบอกว่า ถ้าโมรเดคัยที่ท่านเริ่มพ่ายแพ้ต่อเขานั้นเป็นเชื้อสายยิว
ท่านก็จะเอาชนะเขาไม่ได้ แต่จะต้องพ่ายแพ้ต่อเขาอย่างแน่นอน
14 ขณะที่ยังพูดกันอยู่ ขันทีของกษัตริย์ก็มาถึงและรีบพาฮามานไปยังงานเลี้ยงที่เอสเธอร์เตรียมไว้

7

1 กษัตริย์กับฮามานมาร่วมงานเลี้ยงกับราชินีเอสเธอร์
2 ในวันที่สอง ระหว่างดื่มเหล้าองุ่นในงานเลี้ยง กษัตริย์ถามเอสเธอร์อีกว่า ราชินีเอสเธอร์
เธอวิงวอนเรื่องอะไร เราจะให้ตามคำวิงวอน มีคำขออะไร แม้จะขอถึงครึ่งอาณาจักร เราก็จะทำให้
3 ราชินีเอสเธอร์ตอบว่า หากพระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้าและเห็นชอบ
ขอให้ไว้ชีวิตข้าพเจ้าตามคำวิงวอน และไว้ชีวิตชนชาติของข้าพเจ้าตามคำขอ
4 เพราะข้าพเจ้าและชนชาติของข้าพเจ้าถูกขายให้ถูกทำลาย ถูกฆ่า และต้องสิ้นชีวิต
หากพวกเราถูกขายไปเป็นทาสชายและทาสหญิง ข้าพเจ้าก็จะนิ่งเงียบ
แม้ผู้ปองร้ายจะไม่อาจชดเชยความสูญเสียของกษัตริย์ได้ก็ตาม
5 กษัตริย์อาหสุเอรัสถามราชินีเอสเธอร์ว่า คนที่กล้าคิดทำเช่นนี้เป็นใคร เขาอยู่ที่ไหน
6 เอสเธอร์ตอบว่า ผู้ปองร้ายและศัตรูคนนั้นก็คือฮามานผู้ชั่วร้ายคนนี้
ฮามานหวาดกลัวเมื่ออยู่ต่อหน้ากษัตริย์และราชินี

---

* **6:5 6:5** คำว่า นั่น แปลจากคำฮีบรู הִנֵּה ซึ่งหมายถึง มองดู ใส่ใจ สังเกต เห็น หรือเพ่งมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

7 กษัตริย์ลุกจากงานเลี้ยงดื่มเหล้าองุ่นด้วยความโกรธ แล้วออกไปในสวนของพระราชวัง
ฮามานลุกขึ้นอ้อนวอนราชินีเอสเธอร์ให้ไว้ชีวิต เพราะเห็นว่ากษัตริย์ตัดสินใจจะเอาโทษเขาแล้ว
8 เมื่อกษัตริย์กลับจากสวนเข้ามาในที่จัดงานเลี้ยงดื่มเหล้าองุ่น
ฮามานทรุดลงบนที่เอนกายที่เอสเธอร์อยู่ กษัตริย์กล่าวว่า
“เขายังจะล่วงเกินราชินีต่อหน้าเราในวังอีกหรือ!” ทันทีที่พระองค์พูดจบ ก็มีคนคลุมหน้าฮามาน
9 ฮาร์โบนาห์ ขันทีคนหนึ่งที่อยู่กับกษัตริย์ทูลว่า “ยังมีตะแลงแกงสูงห้าสิบศอก*
ที่ฮามานสร้างไว้สำหรับโมรเดคัย ผู้เคยแจ้งข่าวที่เป็นประโยชน์ต่อกษัตริย์ ตั้งอยู่ที่บ้านฮามาน”
กษัตริย์สั่งว่า “แขวนคอเขาบนนั้น!”
10 พวกเขาจึงแขวนคอฮามานบนตะแลงแกงที่เขาเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย
แล้วความโกรธของกษัตริย์ก็สงบลง

8

1 ในวันนั้น กษัตริย์อาหสุเอรัสมอบบ้านเรือนของฮามาน ศัตรูของชาวยิว ให้ราชินีเอสเธอร์
โมรเดคัยเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะเอสเธอร์บอกแล้วว่าเขาเกี่ยวข้องกับนางอย่างไร
2 กษัตริย์ถอดแหวนที่ยึดคืนจากฮามานมอบให้โมรเดคัย
และเอสเธอร์ให้โมรเดคัยดูแลบ้านเรือนของฮามาน
3 เอสเธอร์ทูลกษัตริย์อีกครั้ง นางหมอบลงที่เท้าพระองค์
อ้อนวอนทั้งน้ำตาให้ขจัดการกระทำอันชั่วร้ายของฮามานชาวอากักและแผนที่เขาวางไว้เล่นงานชาวยิว
4 กษัตริย์ยื่นคทาทองคำให้เอสเธอร์ นางจึงลุกขึ้นยืนต่อหน้าพระองค์
5 นางกล่าวว่า “หากกษัตริย์เห็นชอบ หากพระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้า หากเห็นว่าเรื่องนี้ถูกต้อง
และข้าพเจ้าเป็นที่ชื่นชอบของพระองค์ ขอให้มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ยกเลิกจดหมายที่ฮามาน
บุตรของฮัมเมดาธา ชาวอากัก คิดขึ้นและเขียนเพื่อทำลายชาวยิวในทุกมณฑลของพระองค์
6 ข้าพเจ้าจะทนเห็นหายนะที่เกิดกับชนชาติของข้าพเจ้าได้อย่างไร”
จะทนเห็นญาติของข้าพเจ้าถูกทำลายได้อย่างไร!”
7 กษัตริย์อาหสุเอรัสบอกราชินีเอสเธอร์และโมรเดคัยชาวยิวว่า “ดูสิ
เรามอบบ้านเรือนของฮามานให้เอสเธอร์แล้ว และเขาถูกแขวนคอบนตะแลงแกงเพราะทำร้ายชาวยิว
8 จงเขียนถึงชาวยิวอีกตามที่เห็นสมควรในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยแหวนของกษัตริย์
เพราะข้อความที่เขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยแหวนของกษัตริย์นั้น ไม่มีใครยกเลิกได้”
9 ในเวลานั้น วันที่ยี่สิบสามของเดือนที่สาม คือเดือนสิวาน
มีการเรียกอาลักษณ์ของกษัตริย์มาเขียนทุกอย่างตามคำสั่งของโมรเดคัย ส่งถึงชาวยิว
ผู้ปกครองท้องถิ่น ผู้ว่าราชการ และเจ้านายแห่งมณฑลต่าง ๆ ตั้งแต่อินเดียไปจนถึงเอธิโอเปีย
รวมหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล โดยใช้ตัวอักษรของแต่ละมณฑลและภาษาของแต่ละชนชาติ
และใช้ตัวอักษรและภาษาของชาวยิวด้วย
10 เขาเขียนในพระนามกษัตริย์อาหสุเอรัส ประทับตราด้วยแหวนของพระองค์
แล้วส่งจดหมายไปกับผู้ส่งสารที่ขี่ม้าของกษัตริย์ซึ่งเพาะพันธุ์จากม้าฝีเท้าจัด
11 จดหมายเหล่านั้นอนุญาตให้ชาวยิวในทุกเมืองรวมตัวกันปกป้องชีวิตของตน ให้ทำลาย ฆ่า
และทำให้กองกำลังทั้งหมดของชนชาติและมณฑลที่เข้าโจมตีพวกเขา
ตลอดจนเด็กเล็กและผู้หญิงของพวกเขา สิ้นชีวิต และให้ปล้นทรัพย์สินของพวกเขา
12 ภายในวันเดียวทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสามของเดือนที่สิบสอง
เดือนอาดาร์

---

* **7:9 7:9** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย ยาวประมาณ ๑๘ นิ้ว หรือ ๔๖ เซนติเมตร

13 สำเนาจดหมายที่จะใช้ประกาศพระราชกฤษฎีกาในแต่ละมณฑลถูกเผยแพร่ให้ทุกชนชาติรับรู้
เพื่อให้ชาวยิวเตรียมพร้อมสำหรับวันนั้นที่จะตอบโต้แก้แค้นศัตรู
14 ผู้ส่งสารที่ขี่ม้าของกษัตริย์รีบออกไปตามคำสั่งที่เร่งรัดของพระองค์
และมีการประกาศพระราชกฤษฎีกาที่ป้อมปราการสุสา
15 โมรเดคัยออกจากที่เข้าเฝ้ากษัตริย์ สวมเครื่องแต่งกายของราชสำนักสีฟ้าและสีขาว
มงกุฎทองคำขนาดใหญ่ และเสื้อคลุมผ้าลินินเนื้อดีกับผ้าสีม่วง ชาวเมืองสุสาโห่ร้องด้วยความยินดี
16 ชาวยิวมีแสงสว่าง ความเบิกบาน ความยินดี และเกียรติยศ
17 ในทุกมณฑลและทุกเมืองที่คำสั่งและพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ไปถึง ชาวยิวเบิกบานยินดี
จัดงานเลี้ยงและมีวันหยุด ผู้คนจากชนชาติต่าง ๆ ในแผ่นดินจำนวนมากกลายเป็นชาวยิว
เพราะความกลัวชาวยิวเข้าครอบงำพวกเขา

9

1 เมื่อถึงวันที่สิบสามของเดือนที่สิบสอง คือเดือนอาดาร์
คำสั่งและพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ก็ใกล้ถึงเวลาบังคับใช้
วันนั้นศัตรูของชาวยิวหวังจะเอาชนะพวกเขา แต่เหตุการณ์กลับตรงกันข้าม
ชาวยิวเป็นฝ่ายเอาชนะผู้ที่เกลียดชังตน
2 ชาวยิวรวมตัวกันในเมืองของตนทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส
เพื่อทำร้ายผู้ที่คิดจะทำร้ายพวกเขา ไม่มีใครต้านทานได้ เพราะผู้คนทั้งหมดต่างหวาดกลัวชาวยิว
3 เจ้านายแห่งมณฑลต่าง ๆ ผู้ปกครองท้องถิ่น ผู้ว่าราชการ
และผู้ดูแลกิจการของกษัตริย์ต่างช่วยชาวยิว เพราะพวกเขาหวาดกลัวโมรเดคัย
4 โมรเดคัยเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในราชสำนัก ชื่อเสียงของเขาแพร่ไปทั่วทุกมณฑล และเขาก็ยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อย
ๆ
5 ชาวยิวใช้ดาบฟันศัตรูทั้งหมด ฆ่าและทำลายพวกเขา และทำกับผู้ที่เกลียดชังตนตามที่ต้องการ
6 ที่ป้อมปราการสุสา ชาวยิวฆ่าและทำลายผู้ชายห้าร้อยคน
7 พวกเขาฆ่าปาร์ชันดาธา ดัลโฟน อัสปาธา
8 โพราธา อาดัลยา อาริดาธา
9 ปาร์มัชทา อาริสัย อาริดัย และไวศาธา
10 บุตรชายทั้งสิบของฮามาน บุตรของฮัมเมดาธา ศัตรูของชาวยิว
แต่พวกเขาไม่ได้ปล้นเอาทรัพย์สินไป
11 ในวันนั้น มีการรายงานจำนวนผู้ถูกฆ่าในป้อมปราการสุสาต่อกษัตริย์
12 กษัตริย์บอกราชินีเอสเธอร์ว่า “ชาวยิวฆ่าและทำลายผู้ชายห้าร้อยคนในป้อมปราการสุสา
รวมถึงบุตรชายทั้งสิบของฮามาน แล้วพวกเขาทำอะไรไปบ้างในมณฑลที่เหลือของเรา”
ตอนนี้เธอวิงวอนเรื่องอะไร” เราจะให้ตามคำวิงวอน มีคำขอเพิ่มเติมอะไร” เราจะทำให้”
13 เอสเธอร์ตอบว่า “หากกษัตริย์เห็นชอบ
ขอให้ชาวยิวในสุสาได้รับอนุญาตให้ทำตามพระราชกฤษฎีกาของวันนี้อีกในวันพรุ่งนี้
และให้แขวนบุตรชายทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกง”
14 กษัตริย์สั่งให้ทำตามนั้น จึงมีการประกาศพระราชกฤษฎีกาในสุสา
และพวกเขาแขวนบุตรชายทั้งสิบของฮามาน
15 ชาวยิวในสุสารวมตัวกันอีกในวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์ และฆ่าผู้ชายสามร้อยคนในสุสา
แต่พวกเขาไม่ได้ปล้นเอาทรัพย์สินไป

16 ชาวยิวคนอื่น ๆ ที่อยู่ในมณฑลต่าง ๆ ของกษัตริย์รวมตัวกันปกป้องชีวิตของตน
พ้นจากการคุกคามของศัตรู และฆ่าผู้ที่เกลียดชังตนเจ็ดหมื่นห้าพันคน
แต่พวกเขาไม่ได้ปล้นเอาทรัพย์สินไป
17 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสามของเดือนอาดาร์ ส่วนวันที่สิบสี่
พวกเขาพักและจัดให้เป็นวันเลี้ยงฉลองด้วยความยินดี
18 แต่ชาวยิวในสุสารวมตัวกันทั้งวันที่สิบสามและวันที่สิบสี่ของเดือน แล้วพักในวันที่สิบห้า
จัดให้เป็นวันเลี้ยงฉลองด้วยความยินดี
19 เพราะเหตุนี้ ชาวยิวตามหมู่บ้านที่อาศัยในเมืองไม่มีกำแพงจึงถือวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์เป็นวัน
ยินดีและเลี้ยงฉลอง เป็นวันหยุดและวันส่งอาหารเป็นของขวัญให้กัน
20 โมรเดคัยบันทึกเรื่องเหล่านี้และส่งจดหมายถึงชาวยิวทุกคนในทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส
ทั้งใกล้และไกล
21 กำชับให้พวกเขาถือวันที่สิบสี่และวันที่สิบห้าของเดือนอาดาร์เป็นประจำทุกปี
22 เพราะเป็นวันที่ชาวยิวพ้นจากการคุกคามของศัตรู
และเป็นเดือนที่ความทุกข์ของพวกเขากลับกลายเป็นความยินดี ความโศกเศร้ากลายเป็นวันหยุด
ให้ถือวันเหล่านี้เป็นวันเลี้ยงฉลองด้วยความยินดี ส่งอาหารเป็นของขวัญให้กัน
และให้ของขวัญแก่คนขัดสน
23 ชาวยิวยอมรับธรรมเนียมที่ตนเริ่มถือปฏิบัติ ตามที่โมรเดคัยเขียนถึงพวกเขา
24 เพราะฮามาน บุตรของฮัมเมดาธา ชาวอากัก ศัตรูของชาวยิวทั้งหมด ได้วางแผนทำลายชาวยิว
และจับสลากที่เรียกว่า "ปูร์" เพื่อผลาญและทำลายพวกเขา
25 แต่เมื่อกษัตริย์รู้เรื่องนี้
พระองค์ออกคำสั่งเป็นจดหมายให้แผนชั่วร้ายที่ฮามานวางไว้เล่นงานชาวยิวกลับมาตกแก่ตัวเขาเอง
และให้แขวนเขากับบุตรชายบนตะแลงแกง
26 พวกเขาจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า "ปูริม"* ตามคำว่า "ปูร์" เพราะข้อความทั้งหมดในจดหมาย
รวมทั้งสิ่งที่พวกเขาเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้และสิ่งที่เกิดกับพวกเขา
27 ชาวยิวจึงกำหนดเป็นข้อปฏิบัติที่ตนเอง ลูกหลาน
และทุกคนที่เข้าร่วมกับพวกเขาต้องถือสองวันนี้ตามที่เขียนไว้และตามเวลาที่กำหนดทุกปีโดยไม่ขาด
28 ให้ระลึกถึงและถือวันเหล่านี้ในทุกชั่วอายุคน ทุกครอบครัว ทุกมณฑล และทุกเมือง
วันปูริมเหล่านี้ต้องไม่ขาดหายไปจากชาวยิว
และความทรงจำเกี่ยวกับวันเหล่านี้ต้องไม่สูญไปจากลูกหลานของพวกเขา†
29 ราชินีเอสเธอร์ บุตรสาวของอาบีฮาอิล กับโมรเดคัยชาวยิว
เขียนด้วยอำนาจเต็มเพื่อยืนยันจดหมายเรื่องปูริมฉบับที่สองนี้
30 เขาส่งจดหมายถึงชาวยิวทุกคนในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลของอาณาจักรอาหสุเอรัส
ด้วยถ้อยคำแห่งความสงบและความจริง
31 เพื่อยืนยันให้ถือวันปูริมเหล่านี้ตามเวลาที่กำหนด ตามที่โมรเดคัยชาวยิวและราชินีเอสเธอร์สั่งไว้
และตามที่พวกเขากำหนดเป็นหน้าที่ของตนเองและลูกหลานในเรื่องการอดอาหารและการโศกเศร้า
32 คำสั่งของเอสเธอร์ยืนยันเรื่องปูริมเหล่านี้ และมีการบันทึกไว้ในหนังสือ

10

1 กษัตริย์อาหสุเอรัสเรียกเก็บบรรณาการจากแผ่นดินและหมู่เกาะในทะเล

---

* **9:26 9:26** ปูริมเป็นรูปพหูพจน์ในภาษาฮีบรูของคำว่า ปูร์ ซึ่งหมายถึงสลาก † **9:28 9:28** หรือ "เชื้อสาย"

2 การกระทำทั้งหมดที่แสดงอำนาจและความแข็งแกร่งของพระองค์
รวมถึงเรื่องราวโดยละเอียดของความยิ่งใหญ่ของโมรเดคัยที่กษัตริย์ยกย่องขึ้นนั้น
ล้วนบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซียไม่ใช่หรือ
3 โมรเดคัยชาวยิวมีตำแหน่งรองจากกษัตริย์อาหสุเอรัส
เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในหมู่ชาวยิวและเป็นที่ยอมรับของพี่น้องจำนวนมาก
เขามุ่งทำประโยชน์ให้ชนชาติของตนและพูดเพื่อความสงบสุขของลูกหลานทั้งหมดของเขา

หนังสือ
โยบ

1 ในแผ่นดินอูสมีชายคนหนึ่งชื่อโยบ เขาเป็นคนไร้ข้อตำหนิและซื่อตรง
ยำเกรงพระเจ้า*และหลีกหนีความชั่ว
2 เขามีลูกชายเจ็ดคนและลูกสาวสามคน
3 เขามีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ ลาตัวเมียห้าร้อยตัว และคนในครัวเรือนจำนวนมาก
เขาจึงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก
4 ลูกชายของเขาผลัดกันจัดงานเลี้ยงที่บ้านของตนในวันเกิด
และส่งคนไปเชิญพี่น้องหญิงทั้งสามมาร่วมกินดื่ม
5 เมื่อวันเลี้ยงฉลองสิ้นสุดลง โยบจะส่งคนไปเรียกลูกๆ มาและชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์
เขาตื่นแต่เช้าและเผาเครื่องบูชาถวายตามจำนวนลูกทุกคน เพราะคิดว่า
“ลูกชายของเราอาจทำบาปและปฏิเสธพระเจ้าอยู่ในใจ” โยบทำเช่นนี้เป็นประจำ
6 วันหนึ่ง เหล่าบุตรของพระเจ้ามาเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์† ซาตานก็มาพร้อมกับพวกเขาด้วย
7 พระยาห์เวห์ถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน”
ซาตานตอบพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าไปมาทั่วแผ่นดิน และเดินขึ้นล่องอยู่บนนั้น”
8 พระยาห์เวห์ถามซาตานว่า “เจ้าได้สังเกตโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่”
ไม่มีใครบนแผ่นดินเหมือนเขา เขาไร้ข้อตำหนิและซื่อตรง ยำเกรงพระเจ้าและหลีกหนีความชั่ว”
9 ซาตานตอบพระยาห์เวห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าโดยไม่ได้อะไรตอบแทนหรือ”
10 พระองค์ไม่ได้ล้อมรั้วป้องกันเขา ครอบครัว และทุกสิ่งที่เขามีไว้ทุกด้านหรือ”
พระองค์อวยพรงานที่เขาทำ จนทรัพย์สินของเขาเพิ่มพูนในแผ่นดิน
11 แต่ลองยื่นมือไปแตะต้องทุกสิ่งที่เขามีสิ เขาจะปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าแน่นอน”
12 พระยาห์เวห์บอกซาตานว่า “ดูสิ‡ ทุกสิ่งที่เขามีอยู่ในอำนาจเจ้าแล้ว
แต่ห้ามยื่นมือไปแตะต้องตัวเขา”
ซาตานจึงออกไปจากเบื้องหน้าพระยาห์เวห์
13 วันหนึ่ง ขณะที่ลูกชายและลูกสาวของโยบกำลังกินอาหารและดื่มเหล้าองุ่นที่บ้านพี่ชายคนโต
14 ผู้ส่งข่าวคนหนึ่งมาบอกโยบว่า “วัวกำลังไถนา และลาก็กินหญ้าอยู่ใกล้ๆ
15 ชาวสะบาเข้ามาโจมตีและต้อนสัตว์ไป พวกเขาใช้ดาบฟันคนรับใช้ตาย
มีผมคนเดียวที่หนีรอดมาแจ้งท่านได้”
16 เขายังพูดไม่ทันจบ อีกคนก็มาบอกว่า “ไฟของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้า
เผาแกะและคนรับใช้จนหมด มีผมคนเดียวที่หนีรอดมาแจ้งท่านได้”
17 เขายังพูดไม่ทันจบ อีกคนก็มาบอกว่า “ชาวเคลเดียแบ่งเป็นสามกลุ่ม บุกเข้ามาต้อนอูฐไป
และใช้ดาบฟันคนรับใช้ตาย มีผมคนเดียวที่หนีรอดมาแจ้งท่านได้”
18 เขายังพูดไม่ทันจบ อีกคนก็มาบอกว่า
“ลูกชายและลูกสาวของท่านกำลังกินอาหารและดื่มเหล้าองุ่นที่บ้านพี่ชายคนโต

---

* **1:1 1:1** คำเรียกพระเจ้าในต้นฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งในข้อนี้แปลว่า “พระเจ้า” มาจากคำภาษาฮีบรู “אֱלֹהִים” (เอโลฮิม† **1:6 1:6** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า “ลอร์ด” หรือ “ก็อด” เมื่อเขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด เป็นคำแปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู “יהוה” โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์‡ **1:12 1:12** คำว่า “บิโฮลด์” ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งในข้อนี้แปลว่า “ดูสิ” มาจาก “הִנֵּה” หมายถึง ดู ใส่ใจ สังเกต มองเห็น หรือเพ่งมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

19 แล้วลมแรงก็พัดมาจากถิ่นทุรกันดาร กระแทกบ้านทั้งสี่มุม บ้านพังทับคนหนุ่มเหล่านั้นจนตาย
มีผมคนเดียวที่หนีรอดมาแจ้งท่านได้"
20 โยบลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุม โกนศีรษะ แล้วหมอบลงกับพื้นนมัสการ
21 เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าออกจากครรภ์แม่มาตัวเปล่า และจะกลับไปที่นั่นตัวเปล่า พระยาห์เวห์ให้
และพระยาห์เวห์เอาคืน ขอให้พระนามพระยาห์เวห์ได้รับการสรรเสริญ"
22 ตลอดเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ โยบไม่ได้ทำบาปหรือกล่าวหาพระเจ้าว่าทำผิด

2

1 อีกวันหนึ่ง เหล่าบุตรของพระเจ้ามาเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์
ซาตานก็มาพร้อมกับพวกเขาเพื่อเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ด้วย
2 พระยาห์เวห์ถามซาตานว่า "เจ้ามาจากไหน""
ซาตานตอบพระยาห์เวห์ว่า "ข้าพเจ้าไปมาทั่วแผ่นดิน และเดินขึ้นล่องอยู่บนนั้น"
3 พระยาห์เวห์ถามซาตานว่า "เจ้าได้สังเกตโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่"
ไม่มีใครบนแผ่นดินเหมือนเขา เขาไร้ข้อตำหนิและซื่อตรง ยำเกรงพระเจ้าและหลีกหนีความชั่ว
เขายังยึดมั่นในความซื่อตรง แม้เจ้ายุยงให้เราทำร้ายเขา ทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ"
4 ซาตานตอบพระยาห์เวห์ว่า "เอาหนังแลกหนัง คนยอมให้ทุกสิ่งที่มีเพื่อรักษาชีวิตตนเอง
5 แต่ลองยื่นมือไปแตะต้องกระดูกและเนื้อของเขาสิ เขาจะปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าแน่นอน"
6 พระยาห์เวห์บอกซาตานว่า "ดูสิ เขาอยู่ในมือเจ้าแล้ว แต่ต้องไว้ชีวิตเขา"
7 ซาตานจึงออกไปจากเบื้องหน้าพระยาห์เวห์
และทำให้โยบเป็นแผลเจ็บปวดตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะ
8 โยบหยิบเศษหม้อแตกมาขูดตัว และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า
9 ภรรยาพูดกับเขาว่า "คุณยังจะยึดมั่นในความซื่อตรงอีกหรือ" ปฏิเสธพระเจ้าแล้วตายเสียเถอะ"
10 แต่เขาตอบว่า "คุณพูดเหมือนผู้หญิงที่ไร้ความคิด เราจะรับแต่สิ่งดีจากมือพระเจ้า
แล้วไม่ยอมรับสิ่งเลวร้ายด้วยหรือ""
ตลอดเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ โยบไม่ได้ทำบาปด้วยคำพูด
11 เมื่อเพื่อนสามคนของโยบได้ยินถึงเหตุร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขา
ต่างก็ออกเดินทางจากถิ่นของตน ได้แก่ เอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัดชาวชูอาห์ และโศฟาร์ชาวนาอามาห์
พวกเขานัดกันมาร่วมทุกข์และปลอบใจโยบ
12 เมื่อมองเห็นเขาแต่ไกล พวกเขาจำไม่ได้ จึงร้องไห้เสียงดัง ต่างฉีกเสื้อคลุมของตน
และโปรยฝุ่นขึ้นฟ้าให้ตกลงบนศีรษะ
13 พวกเขานั่งกับโยบบนพื้นเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีใครพูดอะไรกับเขาเลย
เพราะเห็นว่าเขาทุกข์หนักเหลือเกิน

3

1 หลังจากนั้น โยบก็เริ่มพูดและสาปแช่งวันที่ตนเกิด
2 โยบกล่าวว่า
3 "ขอให้วันที่ผมเกิดสูญสิ้นไป
รวมทั้งคืนที่พูดว่า "มีเด็กชายก่อกำเนิดในครรภ์แล้ว"
4 ขอให้วันนั้นมืดมิด
ขอพระเจ้าเบื้องบนอย่าใส่ใจวันนั้น
และอย่าให้แสงส่องถึง
5 ขอให้ความมืดและเงาแห่งความตายยึดวันนั้นเป็นของตน

ขอให้เมฆปกคลุมวันนั้น
ขอให้ทุกสิ่งที่ทำให้กลางวันดำมืดทำให้วันนั้นหวาดกลัว
6 ส่วนคืนนั้น ขอให้ความมืดทึบคว้าตัวมันไว้
อย่าให้มันชื่นชมยินดีร่วมกับวันอื่นๆ ในปี
อย่าให้นับคืนนั้นรวมเข้าในเดือนใด
7 ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน
อย่าให้มีเสียงยินดีในคืนนั้น
8 ขอให้ผู้สาปแช่งวันสาปแช่งมัน
ผู้พร้อมจะปลุกเลวีอาธานให้ตื่น
9 ขอให้ดาวยามพลบค่ำของคืนนั้นมืดดับ
ขอให้มันรอแสงสว่างโดยไม่มีแสงมา
อย่าให้มันเห็นเปลือกตาของรุ่งอรุณ
10 เพราะคืนนั้นไม่ได้ปิดประตูครรภ์แม่ผม
ไม่ได้ซ่อนความทุกข์ให้พ้นจากตาผม

11 ทำไมผมไม่ตายตั้งแต่อยู่ในครรภ์
ทำไมไม่สิ้นลมหายใจเมื่อแม่คลอดผม
12 ทำไมจึงมีตักรองรับตัวผมไว้
ทำไมมีเต้านมให้ผมดูดกิน
13 ถ้าเป็นอย่างนั้น ตอนนี้ผมคงนอนสงบนิ่ง
คงหลับและได้พักผ่อน
14 อยู่กับกษัตริย์และที่ปรึกษาแห่งแผ่นดิน
ผู้สร้างสถานที่รกร้างขึ้นใหม่เพื่อตนเอง
15 หรืออยู่กับเจ้าผู้ครองนครที่มีทองคำ
ผู้สะสมเงินไว้เต็มบ้าน
16 หรือผมคงไม่เคยมีตัวตน เหมือนทารกแท้งที่ซ่อนไว้
เหมือนเด็กที่ไม่เคยเห็นแสง
17 ที่นั่น คนชั่วเลิกก่อความเดือดร้อน
ที่นั่น คนเหนื่อยล้าได้พัก
18 ที่นั่น นักโทษอยู่ร่วมกันอย่างสงบ
ไม่ได้ยินเสียงผู้บังคับใช้แรงงาน
19 ทั้งผู้ต่ำต้อยและผู้ยิ่งใหญ่อยู่ที่นั่น
คนรับใช้เป็นอิสระจากนาย

20 ทำไมจึงให้แสงแก่คนทุกข์ยาก
ให้ชีวิตแก่คนที่ขมขื่นในใจ
21 ผู้ปรารถนาความตาย แต่ความตายไม่มา
ผู้ขุดค้นหามันยิ่งกว่าขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่
22 ผู้ยินดีเป็นล้นพ้น
และดีใจเมื่อพบหลุมศพ
23 ทำไมจึงให้แสงแก่คนที่มองไม่เห็นทางของตน
คนที่พระเจ้าล้อมรั้วกักไว้
24 ผมถอนหายใจก่อนกินอาหาร

เสียงคร่ำครวญหลั่งไหลเหมือนน้ำ
25 สิ่งที่ผมกลัวเกิดขึ้นกับผมแล้ว
สิ่งที่ผมหวาดหวั่นมาถึงแล้ว
26 ผมไม่ได้อยู่สบาย ไม่สงบ ไม่ได้พัก
มีแต่ความทุกข์เข้ามา

4

1 เอลีฟัสชาวเทมานจึงตอบว่า
2 ถ้ามีใครลองพูดกับคุณ คุณจะขุ่นเคืองไหม
แต่ใครจะอดใจไม่พูดได้
3 คุณเคยสั่งสอนคนมากมาย
เคยเสริมกำลังมือที่อ่อนแรง
4 คำพูดของคุณประคองคนที่กำลังล้ม
ทำให้เข่าที่อ่อนล้ามั่นคง
5 แต่พอความทุกข์มาถึงตัว คุณกลับหมดแรง
พอแตะต้องคุณ คุณก็หวั่นไหว
6 ความยำเกรงพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่ทำให้คุณมั่นใจหรือ
ความซื่อตรงในการดำเนินชีวิตไม่ใช่ความหวังของคุณหรือ

7 ลองนึกดู ใครที่บริสุทธิ์เคยพินาศบ้าง
คนซื่อตรงเคยถูกกำจัดที่ไหน
8 เท่าที่ผมเห็น คนที่ไถหว่านความชั่ว
และปลูกความเดือดร้อน ก็เก็บเกี่ยวสิ่งเดียวกัน
9 พวกเขาพินาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า
สูญสิ้นด้วยลมแห่งความโกรธของพระองค์
10 เสียงคำรามของสิงโต
เสียงของสิงโตดุร้าย
และเขี้ยวของสิงโตหนุ่ม ต่างแตกสลาย
11 สิงโตแก่ตายเพราะไร้เหยื่อ
ลูกๆ ของสิงโตตัวเมียกระจัดกระจาย

12 มีถ้อยคำหนึ่งมาถึงผมอย่างลับๆ
หูผมรับเสียงกระซิบของถ้อยคำนั้น
13 ท่ามกลางความคิดจากนิมิตยามค่ำคืน
เมื่อผู้คนหลับสนิท
14 ความกลัวและความสั่นสะท้านเข้าครอบงำผม
จนกระดูกทุกชิ้นสั่น
15 แล้ววิญญาณหนึ่งผ่านมาตรงหน้าผม
ขนทั่วตัวลุกชัน
16 วิญญาณนั้นหยุดนิ่ง แต่ผมมองรูปลักษณ์ไม่ออก
มีร่างหนึ่งอยู่ตรงหน้าผม
เงียบงัน แล้วผมได้ยินเสียงว่า
17 มนุษย์ผู้ต้องตายจะเที่ยงธรรมกว่าพระเจ้าหรือ

คนจะบริสุทธิ์กว่าผู้สร้างตนหรือ
18 ดูสิ พระองค์ไม่ไว้วางใจผู้รับใช้ของพระองค์
ยังกล่าวโทษทูตสวรรค์ว่าทำผิดพลาด
19 ยิ่งคนที่อยู่ในบ้านดิน
ซึ่งมีรากฐานอยู่ในฝุ่น
และถูกบดขยี้ต่อหน้าตัวมอด จะเป็นอย่างไร
20 ระหว่างเช้ากับเย็น พวกเขาก็ถูกทำลาย
พินาศตลอดกาลโดยไม่มีใครใส่ใจ
21 เชือกยึดเต็นท์ของพวกเขาไม่ได้ถูกถอนขึ้นภายในตัวพวกเขาหรือ
พวกเขาตายโดยไม่มีปัญญา

5

1 ลองร้องเรียกสิ จะมีใครตอบคุณไหม
คุณจะหันไปหาผู้บริสุทธิ์องค์ไหน
2 ความขุ่นแค้นฆ่าคนโง่
ความริษยาฆ่าคนเบาปัญญา
3 ผมเคยเห็นคนโง่หยั่งราก
แต่จู่ๆ ผมก็สาปแช่งที่อยู่ของเขา
4 ลูกๆ ของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย
พวกเขาถูกบดขยี้ที่ประตูเมือง
ไม่มีใครช่วยให้รอด
5 คนหิวกินผลเก็บเกี่ยวของเขาจนหมด
แย่งเอาแม้แต่ที่อยู่ในดงหนาม
บ่วงอ้ากว้างรอทรัพย์สินของเขา
6 ความทุกข์ไม่ได้งอกมาจากฝุ่น
ความเดือดร้อนไม่ได้ผุดขึ้นจากดิน
7 แต่มนุษย์เกิดมาพบความเดือดร้อน
เหมือนประกายไฟที่ลอยขึ้นสูง

8 ถ้าเป็นผม ผมจะหาพระเจ้า
จะมอบเรื่องของผมให้พระองค์
9 ผู้ทำสิ่งยิ่งใหญ่ที่หยั่งไม่ถึง
สิ่งอัศจรรย์เหลือคณานับ
10 ผู้ให้ฝนแก่แผ่นดิน
ส่งน้ำลงสู่ท้องทุ่ง
11 พระองค์จึงยกผู้ต่ำต้อยขึ้นสูง
ยกคนโศกเศร้าขึ้นให้อยู่ปลอดภัย
12 พระองค์ทำให้แผนของคนเจ้าเล่ห์ล้มเหลว
จนมือของพวกเขาทำงานที่วางไว้ไม่สำเร็จ
13 พระองค์จับคนมีปัญญาด้วยเล่ห์ของเขาเอง
แผนของคนคดโกงพังลงอย่างรวดเร็ว
14 พวกเขาพบความมืดในเวลากลางวัน

คลำทางตอนเที่ยงเหมือนอยู่ในยามค่ำคืน
15 แต่พระองค์ช่วยให้พ้นดาบที่ออกจากปากพวกเขา
ช่วยคนขัดสนให้พ้นมือผู้มีอำนาจ
16 คนยากจนจึงมีความหวัง
และความอยุติธรรมต้องปิดปาก

17 ดูสิ คนที่พระเจ้าตักเตือนนั้นเป็นสุข
อย่าดูหมิ่นการตีสอนของพระผู้ทรงฤทธิ์
18 พระองค์ทำให้เป็นแผล แล้วพันแผลให้
พระองค์ทำให้บาดเจ็บ แล้วมือของพระองค์ก็รักษาให้หาย
19 พระองค์จะช่วยคุณให้พ้นทุกข์หกครั้ง
แม้ครั้งที่เจ็ด เหตุร้ายก็จะแตะต้องคุณไม่ได้
20 ในยามอดอยาก พระองค์จะไถ่คุณจากความตาย
ในยามสงคราม จะช่วยให้พ้นอำนาจดาบ
21 คุณจะมีที่กำบังจากลิ้นที่ฟาดเหมือนแส้
ไม่ต้องกลัวภัยพินาศเมื่อมันมา
22 คุณจะหัวเราะเยาะภัยพินาศและความอดอยาก
ไม่ต้องกลัวสัตว์บนแผ่นดิน
23 เพราะคุณจะผูกไมตรีกับก้อนหินในทุ่ง
สัตว์ในทุ่งจะอยู่กับคุณอย่างสงบ
24 คุณจะรู้ว่าเต็นท์ของคุณปลอดภัย
เมื่อตรวจคอกสัตว์ ก็จะไม่มีอะไรขาดหาย
25 คุณจะรู้ด้วยว่าลูกหลาน*จะมีมาก
มากเหมือนหญ้าบนแผ่นดิน
26 คุณจะลงสู่หลุมศพเมื่ออายุยืนยาวเต็มที่
เหมือนฟ่อนข้าวที่เก็บในฤดูของมัน
27 ดูสิ พวกเราค้นคว้าแล้ว เป็นเช่นนี้จริง
ฟังและรับรู้ไว้เพื่อประโยชน์ของคุณ

6

1 โยบจึงตอบว่า
2 ถ้าชั่งความปวดร้าวของผมได้ก็คงดี
ถ้าวางภัยทั้งหมดของผมลงบนตาชั่งได้
3 มันคงหนักกว่าทรายในทะเลทั้งหลาย
เพราะอย่างนี้ผมจึงพูดบุ่มบ่าม
4 ลูกศรของพระผู้ทรงฤทธิ์ฝังอยู่ในตัวผม
วิญญาณผมดื่มพิษของมัน
ความน่าสะพรึงกลัวจากพระเจ้าตั้งทัพต่อสู้ผม
5 ลาป่าร้องเมื่อมีหญ้ากินหรือ
วัวร้องเมื่อมีอาหารอยู่ตรงหน้าหรือ
6 อาหารจืดจะกินโดยไม่ใส่เกลือได้หรือ

* **5:25 5:25** หรือ เมล็ดพันธุ์

ไข่ขาวมีรสอะไรหรือ
7 ใจผมไม่ยอมแตะต้องสิ่งเหล่านั้น
มันเหมือนอาหารน่าขยะแขยงสำหรับผม

8 ขอให้ผมได้รับสิ่งที่ร้องขอ
ขอพระเจ้าให้สิ่งที่ผมปรารถนา
9 ขอพระเจ้ายินดีบดขยี้ผม
ขอพระองค์ปล่อยมือและตัดชีวิตผมเสีย
10 ผมยังจะมีสิ่งนี้เป็นเครื่องปลอบใจ
ยังจะยินดีในความเจ็บปวดที่ไม่ปรานี
เพราะผมไม่ได้ปฏิเสธถ้อยคำของพระผู้บริสุทธิ์
11 ผมมีแรงแค่ไหน จึงต้องรอต่อไป
จุดจบผมเป็นอย่างไร จึงต้องอดทน
12 ผมแข็งแรงเหมือนหินหรือ
เนื้อของผมทำด้วยทองสัมฤทธิ์หรือ
13 ผมไม่มีอะไรจะช่วยตัวเองแล้วใช่ไหม
และปัญญาก็หนีจากผมไปแล้วใช่ไหม

14 เพื่อนควรมีน้ำใจต่อคนที่ใกล้หมดแรง
แม้เขาละทิ้งความยำเกรงพระผู้ทรงฤทธิ์
15 พี่น้องของผมไว้ใจไม่ได้เหมือนลำธาร
เหมือนร่องน้ำที่ไหลแล้วหายไป
16 น้ำคล้ำเพราะน้ำแข็ง
หิมะซ่อนอยู่ในนั้น
17 พอถึงฤดูแล้ง ลำธารก็หายไป
เมื่ออากาศร้อน น้ำก็เหือดจากที่ของมัน
18 กองคาราวานที่เดินเลียบลำธารเปลี่ยนทาง
เข้าไปในที่ร้างและพินาศ
19 กองคาราวานจากเทมามองหาน้ำ
หมู่คนจากเชบารอคอยลำธารเหล่านั้น
20 พวกเขาเดือดร้อนเพราะเคยมั่นใจ
พอมาถึงก็ผิดหวังหมดสิ้น
21 ตอนนี้พวกคุณก็ไม่ต่างอะไรจากความว่างเปล่า
พอเห็นสิ่งน่ากลัวก็หวาดกลัว
22 ผมเคยพูดหรือว่า เอาของมาให้ผม?
หรือ เอาทรัพย์สินของพวกคุณมามอบเป็นของขวัญเพื่อผม?
23 หรือ ช่วยผมให้พ้นมือศัตรู?
หรือ ไถ่ผมจากมือผู้กดขี่?

24 สอนผมสิ แล้วผมจะเงียบ
ช่วยให้ผมเข้าใจว่าผิดตรงไหน
25 ถ้อยคำซื่อตรงมีพลังเพียงใด
แต่คำตำหนิของพวกคุณตำหนิอะไรได้
26 พวกคุณตั้งใจจะตำหนิแค่คำพูดหรือ
ทั้งที่คำพูดของคนสิ้นหวังเป็นเพียงลม

27 พวกคุณถึงกับจะจับสลากเอาเด็กกำพร้าพ่อ
และขายเพื่อนของตัวเอง
28 ขอให้หันมามองผม
ผมจะไม่โกหกต่อหน้าพวกคุณแน่นอน
29 ขอให้กลับมาคิดใหม่
อย่าให้มีความอยุติธรรม
กลับมาคิดใหม่เถอะ
คดีของผมมีความเป็นธรรม
30 ลิ้นผมพูดสิ่งอยุติธรรมหรือ
ลิ้นผมแยกแยะสิ่งชั่วร้ายไม่ได้หรือ

7

1 มนุษย์ไม่ได้ถูกบังคับให้ตรากตรำบนแผ่นดินหรือ
วันเวลาของเขาไม่เหมือนของลูกจ้างหรือ
2 เหมือนคนรับใช้ที่เฝ้ารอร่มเงา
เหมือนลูกจ้างที่คอยค่าจ้าง
3 ผมต้องอยู่กับความทุกข์เดือนแล้วเดือนเล่า
คืนอันเหนื่อยล้าถูกกำหนดไว้ให้ผม
4 เมื่อนอนลง ผมถามว่า
เมื่อไรจะได้ลุกขึ้น เมื่อไรกลางคืนจะผ่านไป
ผมพลิกตัวไปมาจนฟ้าสาง
5 เนื้อตัวผมมีหนอนและฝุ่นดินจับเป็นก้อนปกคลุม
ผิวหนังสมานแล้วก็แตกเป็นแผลอีก
6 วันของผมเร็วกว่ากระสวยทอผ้า
หมดไปโดยไม่มีความหวัง
7 ขอพระองค์ระลึกว่า ชีวิตข้าพเจ้าเป็นเพียงลมหายใจ
ตาข้าพเจ้าจะไม่เห็นสิ่งดีอีก
8 ตาของคนที่เห็นข้าพเจ้าจะไม่เห็นอีกต่อไป
ตาของพระองค์จะมองข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะไม่อยู่แล้ว
9 เมฆสลายและหายไปฉันใด
คนที่ลงสู่เชโอล* ก็จะไม่ขึ้นมาอีกฉันนั้น
10 เขาจะไม่กลับบ้านอีก
ที่ที่เคยอยู่จะไม่รู้จักเขาอีกต่อไป

11 ข้าพเจ้าจึงจะไม่เงียบ
จะพูดด้วยความปวดร้าวในวิญญาณ
จะร้องทุกข์ด้วยความขมขื่นในใจ
12 ข้าพเจ้าเป็นทะเลหรือสัตว์ประหลาดในทะเลหรือ
พระองค์จึงตั้งยามเฝ้าข้าพเจ้า
13 เมื่อข้าพเจ้าคิดว่า เตียงจะปลอบใจข้าพเจ้า
ที่นอนจะบรรเทาความทุกข์
14 พระองค์กลับทำให้ข้าพเจ้าผวาด้วยความฝัน
ทำให้หวาดกลัวด้วยนิมิต

---

* **7:9 7:9** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

15 จนข้าพเจ้าอยากถูกบีบคอตาย
เลือกตายมากกว่าจะอยู่กับกระดูกของตน
16 ข้าพเจ้ารังเกียจชีวิตนี้
ไม่อยากอยู่ตลอดไป
ปล่อยข้าพเจ้าไว้เถิด เพราะวันเวลาของข้าพเจ้าเป็นเพียงลมหายใจ
17 มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงให้ความสำคัญนัก
จึงเอาใจใส่เขา
18 จึงมาเยี่ยมทุกเช้า
และทดสอบทุกขณะ
19 เมื่อไรพระองค์จะเลิกจ้องข้าพเจ้า
และปล่อยข้าพเจ้าไว้ตามลำพัง แม้เพียงชั่วกลืนน้ำลาย
20 ถ้าข้าพเจ้าทำบาป ข้าพเจ้าทำอะไรแก่พระองค์ ผู้เฝ้ามองมนุษย์
ทำไมจึงตั้งข้าพเจ้าเป็นเป้าของพระองค์
จนข้าพเจ้าเป็นภาระแก่ตัวเอง
21 ทำไมพระองค์ไม่อภัยการฝ่าฝืนของข้าพเจ้า และเอาความผิดไปเสีย
อีกไม่นานข้าพเจ้าจะนอนอยู่ในฝุ่น
พระองค์จะเพียรค้นหาข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะไม่อยู่แล้ว

8

1 บิลดัดชาวชูอาห์จึงตอบว่า
2 คุณจะพูดอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน
คำพูดของคุณจะเป็นเหมือนลมที่พัดแรงหรือ
3 พระเจ้าบิดเบือนความยุติธรรมหรือ
พระผู้ทรงฤทธิ์บิดเบือนความเที่ยงธรรมหรือ
4 ถ้าลูกๆ ของคุณทำบาปต่อพระองค์
พระองค์ก็มอบพวกเขาไว้ใต้อำนาจการฝ่าฝืนของพวกเขาเอง
5 ถ้าคุณตั้งใจแสวงหาพระเจ้า
จงวิงวอนพระผู้ทรงฤทธิ์
6 ถ้าคุณบริสุทธิ์และซื่อตรง
ตอนนี้พระองค์คงจะตื่นขึ้นเพื่อช่วยคุณแน่
ทำให้บ้านอันเที่ยงธรรมของคุณเจริญรุ่งเรือง
7 แม้เมื่อเริ่มต้นคุณมีเพียงน้อยนิด
บั้นปลายของคุณก็จะเพิ่มพูนอย่างมาก

8 ลองถามคนรุ่นก่อน
ค้นดูสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาเรียนรู้
9 (เราเพิ่งเกิดมาเมื่อวาน ไม่รู้อะไรเลย
เพราะวันเวลาบนแผ่นดินเป็นเหมือนเงา
10 พวกเขาจะไม่สอนและบอกคุณหรือ
จะไม่พูดจากใจให้คุณฟังหรือ

11 ต้นกกปาปิรัสจะงอกโดยไม่มีเลนได้หรือ
ต้นกกจะโตโดยไม่มีน้ำได้หรือ

12 ทั้งที่ยังเขียวและยังไม่ถูกตัด
มันก็เหี่ยวก่อนกกชนิดอื่น
13 ทางของทุกคนที่ลืมพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้
ความหวังของคนที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าจะสูญสิ้น
14 ความมั่นใจของเขาจะแตกสลาย
สิ่งที่เขาไว้ใจเป็นเพียงใยแมงมุม
15 เขาพิงบ้าน แต่บ้านตั้งอยู่ไม่ได้
เกาะมันไว้ แต่มันก็ทนไม่ไหว
16 เขาเขียวสดอยู่กลางแดด
ยอดแผ่ไปทั่วสวน
17 รากพันกองหิน
เขามองเห็นที่ที่เต็มไปด้วยหิน
18 ถ้าเขาถูกถอนทำลายจากที่ของตน
ที่นั้นจะปฏิเสธเขาว่า “ฉันไม่เคยเห็นเธอ”
19 ดูสิ นี่แหละความยินดีในทางของเขา
แล้วคนอื่นจะงอกขึ้นจากดิน

20 “ดูสิ พระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งคนไร้ข้อตำหนิ
จะไม่ประคองคนทำชั่ว
21 พระองค์จะเติมเสียงหัวเราะให้เต็มปากคุณอีก
เติมเสียงโห่ร้องให้ริมฝีปากคุณ
22 คนที่เกลียดคุณจะมีความอับอายหุ้มตัว
เต็นท์ของคนชั่วจะไม่มีอีกต่อไป”

9

1 โยบจึงตอบว่า
2 “ผมรู้ดีว่าเป็นอย่างนั้น
แต่มนุษย์จะเป็นฝ่ายถูกต่อหน้าพระเจ้าได้อย่างไร”
3 ถ้าเขาคิดจะต่อสู้คดีกับพระองค์
ในคำถามพันข้อ เขาตอบไม่ได้แม้แต่ข้อเดียว
4 พระเจ้ามีใจที่เปี่ยมปัญญา และมีกำลังมหาศาล
ใครเคยแข็งขืนต่อพระองค์แล้วยังรุ่งเรือง”
5 พระองค์ย้ายภูเขาโดยที่ภูเขาเหล่านั้นไม่รู้ตัว
พลิกมันคว่ำด้วยความโกรธ
6 พระองค์เขย่าแผ่นดินให้เคลื่อนจากที่
เสาของมันสั่นสะท้าน
7 พระองค์สั่งดวงอาทิตย์แล้วมันไม่ขึ้น
ปิดผนึกดวงดาวไว้
8 พระองค์ผู้เดียวคลี่ฟ้าสวรรค์ออก
และย่ำบนคลื่นทะเล
9 พระองค์สร้างกลุ่มดาวหมี กลุ่มดาวนายพราน กลุ่มดาวลูกไก่
และห้องต่างๆ ทางทิศใต้
10 พระองค์ทำสิ่งยิ่งใหญ่ที่ค้นไม่ถึง

ทำสิ่งอัศจรรย์เหลือคณานับ
11 พระองค์ผ่านข้างผม แต่ผมมองไม่เห็น
พระองค์ผ่านไป แต่ผมไม่รับรู้
12 เมื่อพระองค์ฉวยเอาไป
ใครจะห้ามได้
ใครจะถามพระองค์ว่า กำลังทำอะไร

13 พระเจ้าจะไม่ระงับความโกรธ
ผู้ช่วยของราฮับยังต้องหมอบลงใต้พระองค์
14 แล้วผมจะยิ่งตอบพระองค์ได้อย่างไร
จะเลือกคำมาต่อสู้คดีกับพระองค์ได้อย่างไร
15 แม้ผมเที่ยงธรรม ผมก็คงไม่ตอบโต้
ได้แต่วิงวอนผู้ตัดสินผม
16 ถ้าผมเรียกแล้วพระองค์ตอบ
ผมก็ยังไม่เชื่อว่าพระองค์ฟังเสียงผม
17 เพราะพระองค์บดขยี้ผมด้วยพายุ
เพิ่มบาดแผลให้ผมโดยไม่มีเหตุ
18 ไม่ยอมให้ผมได้พักหายใจ
กลับเติมความขมขื่นให้เต็ม
19 ถ้าพูดถึงกำลัง พระองค์แข็งแกร่งนัก
ถ้าพูดถึงความยุติธรรม พระองค์ถามว่า ใครจะเรียกเราเข้าสู้คดี
20 แม้ผมเที่ยงธรรม ปากผมเองก็จะตัดสินว่าผมผิด
แม้ผมไร้ข้อตำหนิ มันก็จะพิสูจน์ว่าผมคดโกง
21 ผมไร้ข้อตำหนิ
ผมไม่นับถือตัวเอง
ผมดูหมิ่นชีวิตของผม

22 ไม่ต่างกันเลย
ผมจึงบอกว่าพระองค์ทำลายทั้งคนไร้ข้อตำหนิและคนชั่ว
23 ถ้าแส้ฆ่าคนในทันที
พระองค์ก็จะหัวเราะเยาะความทุกข์ของคนบริสุทธิ์
24 แผ่นดินถูกมอบไว้ในมือคนชั่ว
พระองค์ปิดหน้าผู้ตัดสินของแผ่นดิน
ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วเป็นใคร

25 วันเวลาของผมเร็วกว่านักวิ่ง
มันหนีไปโดยไม่พบสิ่งดี
26 มันผ่านไปเหมือนเรือที่แล่นเร็ว
เหมือนนกอินทรีที่โฉบลงจับเหยื่อ
27 ถ้าข้าพเจ้าพูดว่า จะลืมคำร้องทุกข์
จะเลิกทำหน้าเศร้าและร่าเริงขึ้น
28 ข้าพเจ้าก็ยังกลัวความเจ็บปวดทั้งหมด
รู้ว่าพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพเจ้าไม่มีความผิด
29 ข้าพเจ้าจะถูกตัดสินว่าผิด
แล้วจะเหนื่อยเปล่าไปทำไม
30 แม้ข้าพเจ้าชำระตัวด้วยหิมะ

ล้างมือด้วยน้ำยาด่าง
31 พระองค์ก็จะจุ่มข้าพเจ้าลงในคู
แม้แต่เสื้อผ้าของข้าพเจ้าก็จะรังเกียจข้าพเจ้า
32 พระองค์ไม่ใช่มนุษย์เหมือนผม ที่ผมจะตอบโต้ได้
หรือเข้าสู่การตัดสินด้วยกัน
33 ไม่มีคนกลางระหว่างเรา
ผู้จะวางมือบนเราทั้งสองฝ่ายได้
34 ขอให้พระองค์เอาไม้เรียวออกไปจากผม
อย่าให้ความน่าสะพรึงกลัวของพระองค์ทำให้ผมหวาดกลัว
35 แล้วผมจะพูดโดยไม่กลัวพระองค์
เพราะตัวผมเองไม่ได้เป็นอย่างนั้น

10

1 ใจผมเหนื่อยหน่ายชีวิตนี้
ผมจะปล่อยคำร้องทุกข์ออกมาเต็มที่
จะพูดด้วยความขมขื่นในใจ
2 ผมจะบอกพระเจ้าว่า อย่าตัดสินว่าข้าพเจ้าผิด
โปรดบอกว่าทำไมพระองค์จึงต่อสู้กับข้าพเจ้า
3 พระองค์เห็นดีหรือที่จะกดขี่
ดูหมิ่นผลงานจากมือพระองค์เอง
และยิ้มให้แผนของคนชั่ว
4 พระองค์มีดวงตาที่เป็นเนื้อหนังหรือ
มองเห็นเหมือนมนุษย์หรือ
5 วันเวลาของพระองค์เหมือนของผู้ต้องตายหรือ
ปีของพระองค์เหมือนปีของมนุษย์หรือ
6 จึงสอบสวนความผิดข้าพเจ้า
และค้นหาบาปข้าพเจ้า
7 ทั้งที่พระองค์รู้ว่าข้าพเจ้าไม่ใช่คนชั่ว
ก็ไม่มีใครช่วยข้าพเจ้าให้พ้นมือพระองค์ได้

8 มือพระองค์ขึ้นรูปและสร้างข้าพเจ้าทั้งตัว
แต่พระองค์กลับทำลายข้าพเจ้า
9 ขอระลึกว่า พระองค์ปั้นข้าพเจ้าเหมือนดินเหนียว
จะให้ข้าพเจ้ากลับเป็นฝุ่นอีกหรือ
10 พระองค์ไม่ได้เทข้าพเจ้าออกมาเหมือนน้ำนม
ทำให้จับตัวเหมือนเนยแข็งหรือ
11 พระองค์หุ้มข้าพเจ้าด้วยหนังและเนื้อ
สานข้าพเจ้าเข้าด้วยกันด้วยกระดูกและเอ็น
12 พระองค์ให้ชีวิตและความรักเมตตาแก่ข้าพเจ้า
การดูแลของพระองค์รักษาวิญญาณข้าพเจ้าไว้
13 แต่พระองค์ซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ
ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์คิดเช่นนี้
14 ถ้าข้าพเจ้าทำบาป พระองค์จะจับตาดู

จะไม่ยกโทษความผิดให้ข้าพเจ้า
15 ถ้าข้าพเจ้าชั่วร้าย ข้าพเจ้าก็วิบัติ
แม้ข้าพเจ้าเที่ยงธรรม ก็ยังเงยหน้าไม่ได้
เพราะเต็มไปด้วยความอับอาย
และตระหนักถึงความทุกข์ของตน
16 ถ้าข้าพเจ้าเชิดหน้า พระองค์ก็ล่าข้าพเจ้าเหมือนสิงโต
แสดงอำนาจต่อข้าพเจ้าอีกครั้ง
17 พระองค์นำพยานมาปรักปรำข้าพเจ้าใหม่
เพิ่มความโกรธต่อข้าพเจ้า
มีแต่การผลัดเปลี่ยนและสงครามอยู่กับข้าพเจ้า

18 แล้วทำไมพระองค์ให้ข้าพเจ้าออกจากครรภ์
ข้าพเจ้าอยากสิ้นลมหายใจไปโดยไม่มีตาใดเห็น
19 คงเป็นเหมือนไม่เคยมีตัวตน
ถูกนำจากครรภ์ไปสู่หลุมศพ
20 วันเวลาข้าพเจ้าเหลือเพียงน้อยนิดไม่ใช่หรือ
หยุดเถิด
ปล่อยข้าพเจ้าไว้ตามลำพัง ให้ได้รับความปลอบใจสักนิด
21 ก่อนจะไปยังที่ที่กลับมาไม่ได้
สู่ดินแดนแห่งความมืดและเงาแห่งความตาย
22 ดินแดนที่มืดเหมือนเที่ยงคืน
ดินแดนแห่งเงาความตาย
ไร้แบบแผนใดๆ
ที่แม้แต่แสงก็เหมือนเที่ยงคืน

11

1 โศฟาร์ชาวนาอามาห์จึงตอบว่า
2 คำพูดมากมายอย่างนี้ไม่ควรมีคนตอบหรือ
คนช่างพูดควรได้รับการตัดสินว่าเป็นฝ่ายถูกหรือ
3 คำโอ้อวดของคุณจะทำให้คนเงียบหรือ
เมื่อคุณเยาะเย้ย จะไม่มีใครทำให้คุณอายหรือ
4 คุณพูดว่า คำสอนของข้าพเจ้าบริสุทธิ์
ข้าพเจ้าสะอาดในสายตาพระองค์
5 ขอให้พระเจ้าพูดเถิด
เปิดปากกล่าวโทษคุณ
6 ขอให้พระองค์เผยความลับแห่งปัญญาแก่คุณ
เพราะปัญญาที่แท้มีสองด้าน
จงรู้ว่าโทษที่พระเจ้าเรียกเอาจากคุณยังน้อยกว่าที่ความผิดของคุณสมควรได้รับ

7 คุณหยั่งถึงความลึกลับของพระเจ้าได้หรือ
ค้นถึงขอบเขตของพระผู้ทรงฤทธิ์ได้หรือ
8 สูงเท่าฟ้าสวรรค์ คุณจะทำอะไรได้
ลึกกว่าเชโอล* คุณจะรู้อะไรได้
9 ขอบเขตนั้นยาวกว่าแผ่นดิน

* **11:8 11:8** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

กว้างกว่าทะเล
10 ถ้าพระองค์ผ่านไป หรือกักขังใคร
หรือเรียกประชุมศาล ใครจะขัดขวางได้
11 พระองค์รู้จักคนหลอกลวง
เห็นความผิดด้วย แม้ไม่ได้พิจารณามัน
12 คนหัวกลวงจะมีปัญญาได้
ก็ต่อเมื่อมนุษย์เกิดมาเป็นลูกลาป่า

13 ถ้าคุณตั้งใจให้ถูกทาง
จงยื่นมือไปหาพระองค์
14 ถ้ามีความผิดอยู่ในมือ ก็เอาออกไปให้ไกล
อย่าให้ความไม่เที่ยงธรรมอยู่ในเต็นท์คุณ
15 แล้วคุณจะเงยหน้าขึ้นได้โดยไร้มลทิน
จะมั่นคงและไม่กลัว
16 เพราะคุณจะลืมความทุกข์
จำมันได้เหมือนน้ำที่ไหลผ่านไปแล้ว
17 ชีวิตจะสว่างกว่าเที่ยงวัน
แม้มีความมืด ก็จะเป็นเหมือนยามเช้า
18 คุณจะมั่นใจ เพราะมีความหวัง
จะสำรวจดูแล้วพักอย่างปลอดภัย
19 จะนอนลงโดยไม่มีใครทำให้กลัว
หลายคนจะมาขอความเมตตาจากคุณ
20 แต่ตาของคนชั่วจะมืดดับ
พวกเขาไม่มีทางหนี
ความหวังของพวกเขามีเพียงการสิ้นลมหายใจ

12

1 โยบจึงตอบว่า
2 แน่นอน พวกคุณเท่านั้นเป็นคน
เมื่อพวกคุณตาย ปัญญาก็คงตายตาม
3 แต่ผมก็มีความเข้าใจเหมือนพวกคุณ
ไม่ได้ด้อยกว่า
เรื่องอย่างนี้ใครบ้างไม่รู้
4 ผมเป็นเหมือนคนที่เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ
ทั้งที่ผมเคยร้องเรียกพระเจ้า แล้วพระองค์ตอบ
คนเที่ยงธรรม คนไร้ข้อตำหนิ กลับเป็นตัวตลก
5 คนที่อยู่สบายคิดดูหมิ่นความเคราะห์ร้าย
ความดูหมิ่นนั้นรอคนที่เท้าพลาดอยู่
6 เต็นท์ของโจรกลับรุ่งเรือง
คนที่ยั่วพระเจ้าอยู่ปลอดภัย
คนที่ถือเทพเจ้าของตนไว้ในมือ

7 ลองถามสัตว์ดู มันจะสอนพวกคุณ
ถามนกบนฟ้า มันจะบอก
8 หรือพูดกับแผ่นดิน มันจะสอน

ปลาในทะเลจะเล่าให้ฟัง
9 ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ ใครบ้างไม่รู้
ว่ามือพระยาห์เวห์ทำสิ่งนี้
10 ในมือพระองค์มีชีวิตของทุกสิ่งที่มีชีวิต
และลมหายใจของมนุษย์ทุกคน
11 หูไม่ได้ทดสอบคำพูดหรือ
เหมือนเพดานปากที่ลิ้มรสอาหาร
12 ปัญญาอยู่กับผู้สูงอายุ
ความเข้าใจอยู่กับคนอายุยืน

13 ปัญญาและอำนาจอยู่กับพระเจ้า
พระองค์มีคำแนะนำและความเข้าใจ
14 สิ่งที่พระองค์รื้อทำลาย สร้างขึ้นใหม่ไม่ได้
เมื่อพระองค์ขังคนไว้ ก็ปล่อยออกมาไม่ได้
15 เมื่อพระองค์กักน้ำไว้ น้ำก็แห้ง
เมื่อปล่อยออกมา น้ำก็พลิกแผ่นดิน
16 กำลังและปัญญาอยู่กับพระองค์
ทั้งคนถูกหลอกและคนหลอกเป็นของพระองค์
17 พระองค์นำที่ปรึกษาไปโดยไร้สิ่งปกคลุม
ทำให้ผู้ตัดสินกลายเป็นคนโง่
18 พระองค์แก้เครื่องพันธนาการของกษัตริย์
แล้วผูกเอวพวกเขาด้วยเข็มขัด
19 พระองค์นำปุโรหิตไปโดยไร้สิ่งปกคลุม
โค่นผู้มีอำนาจ
20 พระองค์เอาคำพูดไปจากคนที่ผู้คนไว้วางใจ
เอาความเข้าใจไปจากผู้อาวุโส
21 พระองค์เทความดูหมิ่นลงบนเจ้าผู้ครองนคร
คลายเข็มขัดของผู้แข็งแกร่ง
22 พระองค์เผยสิ่งลึกล้ำจากความมืด
นำเงาแห่งความตายออกสู่แสง
23 พระองค์ทำให้ประชาชาติเพิ่มพูน แล้วทำลาย
ขยายประชาชาติ แล้วนำไปเป็นเชลย
24 พระองค์เอาความเข้าใจไปจากผู้นำชนชาติบนแผ่นดิน
ทำให้พวกเขาเร่ร่อนในถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีทางเดิน
25 พวกเขาคลำในความมืดโดยไร้แสง
พระองค์ทำให้เซเหมือนคนเมา

13

1 ตาผมเห็นทั้งหมดนี้
หูผมได้ยินและเข้าใจ
2 สิ่งที่พวกคุณรู้ ผมก็รู้
ผมไม่ได้ด้อยกว่าพวกคุณ

3 ผมอยากพูดกับพระผู้ทรงฤทธิ์
อยากโต้แย้งเหตุผลกับพระเจ้า
4 แต่พวกคุณแต่งเรื่องโกหก
เป็นหมอที่ไร้ประโยชน์ทุกคน
5 ถ้าพวกคุณเงียบเสียให้สนิทก็คงดี
นั่นแหละจะเป็นปัญญาของพวกคุณ
6 ฟังเหตุผลของผม
ฟังคำแก้ต่างจากปากผม
7 พวกคุณจะพูดอย่างไม่เที่ยงธรรมเพื่อพระเจ้าหรือ
จะพูดหลอกลวงเพื่อพระองค์หรือ
8 พวกคุณจะลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ
จะต่อสู้คดีแทนพระเจ้าหรือ
9 ถ้าพระองค์ตรวจสอบพวกคุณ จะดีหรือ
พวกคุณจะหลอกพระองค์เหมือนหลอกมนุษย์หรือ
10 พระองค์จะตำหนิพวกคุณแน่
ถ้าพวกคุณแอบลำเอียง
11 ความยิ่งใหญ่ของพระองค์จะไม่ทำให้พวกคุณกลัวหรือ
ความน่าสะพรึงกลัวของพระองค์จะไม่ตกลงบนพวกคุณหรือ
12 คำคมอันน่าจดจำของพวกคุณเป็นเพียงสุภาษิตที่เหมือนขี้เถ้า
ข้อแก้ต่างของพวกคุณเป็นเหมือนดินเหนียว

13 เงียบเถอะ
ปล่อยให้ผมพูด
อะไรจะเกิดก็ให้เกิด
14 ทำไมผมจึงต้องคาบเนื้อของตัวเองไว้ระหว่างฟัน
และถือชีวิตไว้ในมือ
15 ดูสิ พระองค์จะฆ่าผม
ผมไม่มีความหวัง
แต่ผมก็จะยืนยันทางของผมต่อหน้าพระองค์
16 สิ่งนี้จะเป็นทางรอดของผมด้วย
เพราะคนไม่ยำเกรงพระเจ้าจะไม่มาอยู่ต่อหน้าพระองค์
17 ตั้งใจฟังคำพูดผม
ให้คำแถลงของผมเข้าหูพวกคุณ
18 ดูสิ ผมเตรียมคดีไว้พร้อมแล้ว
รู้ว่าผมเป็นฝ่ายถูก
19 ใครจะต่อสู้คดีกับผม
ถ้ามี ผมก็จะเงียบและสิ้นลมหายใจ

20 ขอพระองค์อย่าทำสองสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า
แล้วข้าพเจ้าจะไม่หลบหน้าพระองค์
21 ขอถอนมือไปให้ไกลจากข้าพเจ้า
อย่าให้ความน่าสะพรึงกลัวของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว
22 แล้วพระองค์เรียกมา ข้าพเจ้าจะตอบ
หรือให้ข้าพเจ้าพูด แล้วพระองค์ตอบ

23 ข้าพเจ้ามีความผิดและบาปมากเท่าไร
โปรดให้ข้าพเจ้ารู้การฝ่าฝืนและบาปของตน
24 ทำไมพระองค์ซ่อนหน้า
และถือว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรู
25 พระองค์จะรังควานใบไม้ที่ลมพัดไปหรือ
จะไล่ตามฟางแห้งหรือ
26 พระองค์เขียนเรื่องขมขื่นไว้ปรักปรำข้าพเจ้า
ให้ข้าพเจ้ารับความผิดในวัยหนุ่มเป็นมรดก
27 พระองค์ใส่เท้าข้าพเจ้าไว้ในขื่อจองจำ
จับตาดูทุกทางที่ข้าพเจ้าไป
กำหนดเขตให้ฝ่าเท้าข้าพเจ้า
28 ทั้งที่ข้าพเจ้ากำลังผุพังเหมือนของเน่า
เหมือนเสื้อผ้าที่มอดกิน

14

1 มนุษย์ที่เกิดจากผู้หญิง
มีชีวิตสั้นและเต็มไปด้วยความทุกข์
2 เขางอกงามเหมือนดอกไม้ แล้วถูกตัด
ผ่านไปเหมือนเงา ไม่ยั่งยืน
3 พระองค์ยังจะจับตาดูคนอย่างนี้
นำข้าพเจ้าเข้าสู่การตัดสินกับพระองค์หรือ
4 ใครจะทำให้สิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้
ไม่มีใครเลย
5 ในเมื่อวันของเขาถูกกำหนดแล้ว
จำนวนเดือนของเขาอยู่กับพระองค์
พระองค์กำหนดเขตที่เขาข้ามไม่ได้
6 ขอหันสายตาไปจากเขา ให้เขาได้พัก
จนทำงานในวันของตนเสร็จเหมือนลูกจ้าง

7 ต้นไม้ยังมีความหวัง แม้ถูกตัด
ก็จะแตกหน่ออีก
กิ่งอ่อนจะงอกไม่หยุด
8 แม้รากของมันแก่ในดิน
ตอตายในพื้นดิน
9 พอได้กลิ่นน้ำก็จะแตกตา
แตกกิ่งเหมือนต้นอ่อน
10 แต่มนุษย์ตายและล้มลง
เมื่อคนสิ้นลมหายใจ เขาอยู่ที่ไหน
11 น้ำเหือดจากทะเล
แม่น้ำแห้งขอดไปฉันใด
12 มนุษย์ก็นอนลงและไม่ลุกฉันนั้น
จนกว่าฟ้าสวรรค์จะไม่มีอีก พวกเขาจะไม่ตื่น
ไม่มีใครปลุกให้ตื่นจากหลับ

13 ขอพระองค์ซ่อนข้าพเจ้าไว้ในเชโอล*
เก็บข้าพเจ้าไว้ลับๆ จนความโกรธของพระองค์ผ่านไป
กำหนดเวลาให้ข้าพเจ้า แล้วระลึกถึงข้าพเจ้า
14 ถ้ามนุษย์ตาย จะมีชีวิตอีกหรือ
ข้าพเจ้าจะคอยตลอดวันแห่งการต่อสู้
จนถึงเวลาที่ได้รับการปล่อยตัว
15 พระองค์จะเรียก แล้วข้าพเจ้าจะตอบ
พระองค์จะปรารถนาผลงานจากมือพระองค์
16 แต่ตอนนี้พระองค์นับก้าวข้าพเจ้า
พระองค์ไม่ได้เฝ้าดูบาปข้าพเจ้าหรือ
17 การฝ่าฝืนของข้าพเจ้าถูกผนึกไว้ในถุง
พระองค์มัดความผิดข้าพเจ้าไว้แน่น

18 ภูเขาที่พังลงย่อมสูญสลาย
ก้อนหินถูกเคลื่อนจากที่
19 น้ำกัดกร่อนหิน
กระแสน้ำชะฝุ่นดินไป
พระองค์ก็ทำลายความหวังมนุษย์เช่นนั้น
20 พระองค์ชนะเขาตลอดไป แล้วเขาก็จากไป
พระองค์เปลี่ยนใบหน้าเขาและส่งเขาจากไป
21 ลูกชายของเขามีเกียรติ เขาก็ไม่รู้
พวกเขาตกต่ำ เขาก็ไม่รับรู้
22 แต่เนื้อของเขาเจ็บปวด
ใจภายในโศกเศร้า

15

1 เอลีฟัสชาวเทมานจึงตอบว่า
2 คนมีปัญญาควรตอบด้วยความรู้ไร้สาระหรือ
ควรอัดลมตะวันออกเข้าไปจนเต็มตัวหรือ
3 ควรโต้แย้งด้วยคำพูดไร้ประโยชน์
ด้วยถ้อยคำที่ไม่ช่วยอะไรหรือ
4 คุณกำลังทำลายความยำเกรง
ขัดขวางความศรัทธาต่อพระเจ้า
5 ความผิดของคุณสอนปากคุณให้พูด
คุณเลือกใช้ภาษาของคนเจ้าเล่ห์
6 ปากคุณเองตัดสินว่าคุณผิด ไม่ใช่ผม
ริมฝีปากคุณเองเป็นพยานปรักปรำ

7 คุณเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ
เกิดก่อนเนินเขาหรือ
8 คุณเคยฟังการปรึกษาลับของพระเจ้าหรือ
ปัญญามีอยู่กับคุณคนเดียวหรือ
9 คุณรู้อะไรที่พวกเราไม่รู้

---

* **14:13 14:13** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

คุณเข้าใจอะไรที่พวกเราไม่มี
10 ในหมู่พวกเรามีทั้งคนผมหงอกและคนแก่ชรา
แก่กว่าพ่อคุณมาก
11 คำปลอบใจจากพระเจ้าเล็กน้อยเกินไปสำหรับคุณหรือ
แม้แต่ถ้อยคำที่พูดกับคุณอย่างอ่อนโยน
12 ทำไมใจคุณพาคุณเตลิดไป
ทำไมตาคุณจึงลุกวาว
13 จนคุณหันวิญญาณมาต่อต้านพระเจ้า
ปล่อยคำอย่างนี้ออกจากปาก
14 มนุษย์เป็นอะไร จึงจะสะอาดได้
คนเกิดจากผู้หญิงเป็นอะไร จึงจะเที่ยงธรรมได้
15 ดูสิ พระองค์ไม่ไว้วางใจผู้บริสุทธิ์ของพระองค์
แม้ฟ้าสวรรค์ก็ไม่สะอาดในสายตาพระองค์
16 ยิ่งคนที่น่ารังเกียจและเสื่อมทราม
คนที่ดื่มความผิดเหมือนดื่มน้ำ จะเป็นอย่างไร

17 ผมจะบอกให้คุณรู้ ฟังผมสิ
ผมจะเล่าสิ่งที่เคยเห็น
18 (สิ่งที่คนมีปัญญาถ่ายทอดจากบรรพบุรุษ
โดยไม่ปิดบัง
19 ผู้ได้รับแผ่นดินแต่เพียงพวกเดียว
ไม่มีคนต่างถิ่นผ่านเข้ามาในหมู่พวกเขา
20 คนชั่วบิดตัวด้วยความเจ็บปวดตลอดชีวิต
ตลอดจำนวนปีที่กำหนดไว้ให้ผู้กดขี่
21 เสียงน่าสะพรึงกลัวอยู่ในหูเขา
ขณะที่เขารุ่งเรือง ผู้ทำลายจะมาถึง
22 เขาไม่เชื่อว่าจะกลับออกจากความมืดได้
ดาบคอยเขาอยู่
23 เขาเร่ร่อนหาอาหาร ถามว่า อยู่ที่ไหน
เขารู้ว่าวันแห่งความมืดพร้อมอยู่ใกล้มือ
24 ความทุกข์และความปวดร้าวทำให้เขากลัว
เอาชนะเขาเหมือนกษัตริย์พร้อมออกรบ
25 เพราะเขายื่นมือต่อต้านพระเจ้า
ทำตัวหยิ่งต่อพระผู้ทรงฤทธิ์
26 เขาวิ่งเข้าใส่พระองค์อย่างดื้อรั้น
พร้อมโล่หนาหนัก
27 เพราะไขมันของเขาพอกคลุมใบหน้า
เขาสะสมไขมันไว้ที่ต้นขา
28 เขาเคยอยู่ในเมืองร้าง
ในบ้านที่ไม่มีใครอาศัย
ที่พร้อมจะกลายเป็นกองซาก
29 เขาจะไม่มั่งคั่ง ทรัพย์สินจะไม่คงอยู่

สมบัติของพวกเขาจะไม่แผ่ไปทั่วแผ่นดิน
30 เขาจะออกจากความมืดไม่ได้
เปลวไฟจะทำให้กิ่งของเขาแห้ง
เขาจะจากไปด้วยลมหายใจจากปากพระเจ้า
31 อย่าให้เขาหลอกตัวเองด้วยการไว้วางใจความว่างเปล่า
เพราะความว่างเปล่าจะเป็นสิ่งตอบแทน
32 สิ่งนั้นจะสำเร็จก่อนถึงเวลาของเขา
กิ่งของเขาจะไม่เขียวสด
33 เขาจะสลัดผลองุ่นดิบเหมือนเถาองุ่น
ทำดอกหล่นเหมือนต้นมะกอก
34 หมู่คนไม่ยำเกรงพระเจ้าจะไร้ผล
ไฟจะเผาเต็นท์ของผู้รับสินบน
35 พวกเขาตั้งครรภ์ความชั่วร้ายและคลอดความผิด
ใจเตรียมการหลอกลวง

16

1 โยบจึงตอบว่า
2 ผมได้ยินเรื่องอย่างนี้มามากแล้ว
พวกคุณทุกคนปลอบใจได้แย่เหลือเกิน
3 คำพูดไร้สาระจะจบเมื่อไร
หรืออะไรยั่วคุณให้ตอบอย่างนี้
4 ผมก็พูดอย่างพวกคุณได้
ถ้าพวกคุณมาอยู่ในที่ของผม
ผมก็เรียบเรียงคำกล่าวโทษพวกคุณได้
และส่ายหน้าใส่ได้
5 แต่ผมจะเสริมกำลังพวกคุณด้วยคำพูดจากปากผม
ถ้อยคำปลอบใจจากริมฝีปากผมจะบรรเทาทุกข์ให้

6 แม้ผมพูด ความทุกข์ก็ไม่ลด
แม้อดกลั้นไว้ ผมจะเบาลงตรงไหน
7 แต่ตอนนี้ พระเจ้า พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าหมดแรงจริงๆ แล้ว
ทำให้หมู่คนของข้าพเจ้าร้างไปทั้งหมด
8 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าซูบเหี่ยว นี่เป็นพยานปรักปรำ
ความผอมแห้งลุกขึ้นกล่าวโทษข้าพเจ้า
เป็นพยานต่อหน้า
9 พระองค์ฉีกผมด้วยความโกรธและไล่ทำร้าย
ขบฟันใส่ผม
ศัตรูของผมจ้องด้วยสายตาคมกริบ
10 พวกเขาอ้าปากใส่ผม
ตบแก้มอย่างดูหมิ่น
รวมตัวกันต่อสู้ผม
11 พระเจ้ามอบผมให้คนไม่ยำเกรงพระเจ้า
โยนผมไว้ในมือคนชั่ว
12 ผมเคยอยู่สบาย แต่พระองค์ทำให้แตกสลาย

จับคอผมแล้วกระแทกจนแหลก
ตั้งผมเป็นเป้าของพระองค์
13 นักธนูของพระองค์ล้อมผมไว้
พระองค์ผ่าไตผมโดยไม่ปรานี
เทน้ำดีผมลงบนพื้น
14 พระองค์ทะลวงผมครั้งแล้วครั้งเล่า
วิ่งเข้าหาผมเหมือนคนร่างยักษ์
15 ผมเย็บผ้ากระสอบติดกับผิวหนัง
กดเขาของผมลงในฝุ่น
16 หน้าผมแดงจากการร้องไห้
ความมืดทึบปกคลุมเปลือกตาผม
17 ทั้งที่มือผมไม่ได้ทำความรุนแรง
และคำอธิษฐานของผมบริสุทธิ์

18 แผ่นดินเอ๋ย อย่าปิดบังเลือดผม
อย่าให้เสียงร้องผมมีที่หยุดพัก
19 แม้ตอนนี้ พยานของผมอยู่ในสวรรค์
ผู้รับรองผมอยู่เบื้องบน
20 เพื่อนๆ เยาะเย้ยผม
ตาผมหลั่งน้ำตาต่อพระเจ้า
21 ขอให้เขาแก้ต่างให้มนุษย์ต่อพระเจ้า
ให้ลูกของมนุษย์ต่อเพื่อนบ้านของเขา
22 เพราะอีกไม่กี่ปี
ผมจะไปตามทางที่ไม่มีวันกลับ

17

1 วิญญาณผมหมดสิ้น
วันเวลาของผมดับลง
หลุมศพพร้อมรอผม
2 มีแต่คนเยาะเย้ยอยู่กับผม
ตาผมเฝ้ามองการยั่วยุของพวกเขา

3 ขอพระองค์วางหลักประกัน เป็นผู้ค้ำประกันข้าพเจ้าต่อพระองค์เอง
ใครจะจับมือตกลงกับข้าพเจ้า
4 พระองค์ปิดใจพวกเขาไม่ให้เข้าใจ
จึงจะไม่ยกพวกเขาขึ้น
5 คนที่กล่าวโทษเพื่อนเพื่อเอาทรัพย์
แม้แต่ตาของลูกเขาก็จะมืดดับ

6 แต่พระองค์ทำให้ผมกลายเป็นขี้ปากของผู้คน
พวกเขาถ่มน้ำลายใส่หน้า
7 ตาผมมัวเพราะความเศร้า
ร่างกายทุกส่วนเป็นเหมือนเงา
8 คนซื่อตรงจะตกตะลึงกับเรื่องนี้
คนบริสุทธิ์จะลุกขึ้นต่อต้านคนไม่ยำเกรงพระเจ้า

9 แต่คนเที่ยงธรรมจะยึดมั่นในทางของตน
คนมือสะอาดจะแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ
10 ส่วนพวกคุณทุกคน กลับมาเถอะ
ผมจะไม่พบคนมีปัญญาในหมู่พวกคุณเลย
11 วันเวลาของผมผ่านไปแล้ว
แผนของผมพังลง
ความคิดในใจก็เช่นกัน
12 พวกเขาเปลี่ยนกลางคืนเป็นกลางวัน
พูดว่า "แสงใกล้มาแล้ว" ทั้งที่ยังมืด
13 ถ้าผมหวังให้เชโอล*เป็นบ้าน
ถ้าปูที่นอนในความมืด
14 ถ้าผมบอกความเน่าเปื่อยว่า "ท่านเป็นพ่อของผม"
บอกหนอนว่า "แม่ของผม" และ "พี่น้องหญิงของผม"
15 แล้วความหวังของผมอยู่ที่ไหน?
ใครจะเห็นความหวังของผม?
16 มันจะลงไปกับผมสู่ประตูเชโอล†
หรือเราจะลงสู่ฝุ่นด้วยกัน??

18

1 บิลดัดชาวชูอาห์จึงตอบว่า
2 "พวกคุณจะเที่ยวหาคำพูดอีกนานแค่ไหน?
คิดให้ดี แล้วเราค่อยพูดกัน
3 ทำไมพวกเราถูกนับเป็นสัตว์
กลายเป็นสิ่งไม่สะอาดในสายตาพวกคุณ?
4 คุณที่ฉีกตัวเองด้วยความโกรธ
แผ่นดินจะต้องถูกทิ้งร้างเพื่อคุณหรือ?
ก้อนหินจะต้องย้ายจากที่หรือ?

5 "แสงของคนชั่วจะดับแน่นอน
ประกายไฟของเขาจะไม่ส่อง
6 แสงในเต็นท์จะมืดลง
ตะเกียงเหนือเขาจะดับ
7 ก้าวที่แข็งแรงของเขาจะสั้นลง
แผนของเขาเองจะทำให้เขาล้ม
8 เท้าของเขาเองพาเขาเข้าไปในตาข่าย
เขาเดินเข้าไปในช่องตาข่าย
9 บ่วงจะจับส้นเท้าเขา
กับดักจะจับเขาไว้
10 มีบ่วงซ่อนในดินเพื่อดักเขา
มีกับดักวางตามทาง
11 สิ่งน่ากลัวจะทำให้เขาหวาดผวารอบด้าน
ไล่จี้ส้นเท้าเขา
12 กำลังของเขาจะอดอยาก
ภัยพิบัติพร้อมอยู่ข้างตัว

---

* **17:13 17:13** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย † **17:16 17:16** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

13 ส่วนต่างๆ ของร่างกายจะถูกกิน
ลูกหัวปีของความตายจะกินส่วนต่างๆ ของร่างกายเขา
14 เขาจะถูกถอนจากความปลอดภัยในเต็นท์
ถูกนำไปหากษัตริย์แห่งความน่าสะพรึงกลัว
15 สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะมาอยู่ในเต็นท์
กำมะถันจะถูกโปรยบนที่อยู่
16 รากข้างล่างจะแห้ง
กิ่งข้างบนจะถูกตัด
17 ความทรงจำถึงเขาจะหายไปจากแผ่นดิน
จะไม่มีใครเอ่ยชื่อเขาตามถนน
18 เขาจะถูกขับจากแสงเข้าสู่ความมืด
ถูกไล่ออกจากโลก
19 เขาจะไม่มีทั้งลูกชายและหลานชายในหมู่ชนชาติของตน
ไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ที่เขาเคยอาศัย
20 คนรุ่นหลังจะตกตะลึงกับวันของเขา
เหมือนคนรุ่นก่อนที่หวาดกลัว
21 ที่อยู่ของคนไม่เที่ยงธรรมเป็นเช่นนี้แน่
นี่คือที่ของคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า

19

1 โยบจึงตอบว่า
2 พวกคุณจะทรมานผมอีกนานแค่ไหน
จะใช้คำพูดบดขยี้ผมอีกนานเท่าไร
3 พวกคุณตำหนิผมสิบครั้งแล้ว
ไม่อายเลยที่โจมตีผม
4 ถ้าผมทำผิดจริง
ความผิดนั้นก็อยู่กับผมเอง
5 ถ้าพวกคุณจะยกตัวข่มผมจริงๆ
และเอาความอับอายของผมมาฟ้องร้อง
6 ก็จงรู้ว่าพระเจ้าทำให้ผมเสียหลัก
และเอาตาข่ายของพระองค์ล้อมผมไว้

7 ผมร้องว่า อยุติธรรม แต่ไม่มีใครฟัง
ผมร้องขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีความยุติธรรม
8 พระองค์ก่อกำแพงขวางทางจนผมผ่านไม่ได้
วางความมืดไว้ตามทางของผม
9 พระองค์ถอดเกียรติยศผมออก
เอามงกุฎไปจากศีรษะ
10 พระองค์รื้อผมลงทุกด้านจนหมดสิ้น
ถอนความหวังผมเหมือนถอนต้นไม้
11 พระองค์จุดความโกรธใส่ผม
นับผมอยู่ในหมู่ศัตรู
12 กองทัพของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน
ก่อทางลาดล้อมโจมตีผม

ตั้งค่ายรอบเต็นท์ผม

13 พระองค์ทำให้พี่น้องชายห่างไกลผม
คนรู้จักกลายเป็นคนแปลกหน้าไปหมด
14 ญาติจากผมไป
เพื่อนสนิทลืมผมแล้ว
15 คนในบ้านและสาวใช้มองผมเป็นคนแปลกหน้า
ผมเป็นคนต่างถิ่นในสายตาพวกเขา
16 ผมเรียกคนรับใช้ เขาก็ไม่ตอบ
ผมต้องอ้อนวอนเขาด้วยปาก
17 ลมหายใจผมเป็นที่รังเกียจของภรรยา
พี่น้องร่วมแม่ก็ขยะแขยงผม
18 แม้เด็กเล็กยังดูหมิ่นผม
ถ้าผมลุกขึ้น พวกเขาก็พูดต่อต้าน
19 เพื่อนสนิททุกคนรังเกียจผม
คนที่ผมรักหันมาต่อสู้ผม
20 กระดูกผมติดหนังติดเนื้อ
ผมรอดมาได้อย่างหวุดหวิด

21 สงสารผมเถอะ สงสารผมเถอะ เพื่อนๆ
เพราะมือพระเจ้าแตะต้องผมแล้ว
22 ทำไมพวกคุณไล่ทำร้ายผมเหมือนพระเจ้า
ยังไม่อิ่มกับเนื้อผมหรือ

23 ถ้าถ้อยคำผมถูกเขียนไว้ตอนนี้ก็คงดี
ถ้าได้จารึกลงในหนังสือก็คงดี
24 ขอให้ใช้เหล็กจารและตะกั่ว
สลักไว้บนหินตลอดกาล
25 แต่ผมรู้ว่าผู้ไถ่ของผมมีชีวิตอยู่
ในที่สุด เขาจะยืนอยู่บนแผ่นดิน
26 หลังจากผิวหนังผมถูกทำลาย
ผมจะเห็นพระเจ้าในเนื้อหนังของผม
27 ผมเองจะเห็นพระองค์อยู่ฝ่ายผม
ตาผมจะเห็น ไม่ใช่ในฐานะคนแปลกหน้า

หัวใจผมหมดแรงอยู่ภายใน
28 ถ้าพวกคุณพูดว่า เราจะไล่ทำร้ายเขาอย่างไรดี
เพราะพบต้นตอของเรื่องในตัวผม
29 ก็จงกลัวดาบ
เพราะความโกรธนำโทษจากดาบมา
เพื่อพวกคุณจะรู้ว่ามีการตัดสิน

20

1 โศฟาร์ชาวนาอามาห์จึงตอบว่า
2 ความคิดของผมจึงผลักให้ตอบ

เพราะความร้อนใจภายใน
3 ผมได้ยินคำตำหนิที่ทำให้ผมอับอาย
วิญญาณแห่งความเข้าใจของผมจึงตอบ
4 คุณไม่รู้หรือว่า ตั้งแต่สมัยโบราณ
ตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดิน
5 ชัยชนะของคนชั่วอยู่เพียงสั้นๆ
ความยินดีของคนไม่ยำเกรงพระเจ้าอยู่เพียงชั่วครู่
6 แม้เขาสูงขึ้นไปถึงสวรรค์
ศีรษะถึงก้อนเมฆ
7 เขาก็จะพินาศตลอดกาลเหมือนมูลของตน
คนที่เคยเห็นจะถามว่า เขาอยู่ไหน
8 เขาจะหายไปเหมือนความฝัน หาไม่พบ
ถูกไล่ไปเหมือนนิมิตยามค่ำคืน
9 ตาที่เคยเห็นจะไม่เห็นเขาอีก
ที่ที่เคยอยู่ก็จะไม่เห็นเขาอีก
10 ลูกๆ ของเขาจะขอความเมตตาจากคนยากจน
มือของเขาจะคืนทรัพย์สมบัติ
11 กระดูกของเขาเต็มด้วยความหนุ่มแน่น
แต่ความหนุ่มแน่นจะนอนในฝุ่นกับเขา

12 แม้ความชั่วหวานอยู่ในปาก
แม้เขาซ่อนมันไว้ใต้ลิ้น
13 แม้เขาทะนุถนอม ไม่ยอมปล่อย
ยังอมไว้ในปาก
14 อาหารนั้นก็จะเปลี่ยนไปในท้อง
กลายเป็นพิษงูเห่าในตัวเขา
15 เขากลืนทรัพย์สมบัติ แล้วจะอาเจียนออกมา
พระเจ้าจะขับมันออกจากท้องเขา
16 เขาจะดูดพิษงูเห่า
ลิ้นงูพิษจะฆ่าเขา
17 เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำ
ลำธารที่ไหลด้วยน้ำผึ้งและเนย
18 เขาจะคืนสิ่งที่หามาด้วยแรงงาน ไม่ได้กลืนกิน
จะไม่ได้ยินดีกับทรัพย์ที่ได้มา
19 เพราะเขากดขี่และทอดทิ้งคนยากจน
ยึดบ้านมาอย่างรุนแรง และจะไม่ได้สร้างมันขึ้น

20 เพราะภายในเขาไม่เคยสงบ
เขาจะรักษาสิ่งที่ชื่นชอบไว้ไม่ได้สักอย่าง
21 ไม่มีอะไรเหลือที่เขาไม่ได้กิน
ความรุ่งเรืองของเขาจึงไม่ยั่งยืน
22 ขณะที่เขามั่งมีเต็มที่ ความทุกข์จะตามทัน
มือของทุกคนที่ทุกข์ยากจะเข้ามาเล่นงานเขา
23 เมื่อเขากำลังจะเติมท้องให้เต็ม พระเจ้าจะเทความโกรธเกรี้ยวลงบนเขา

มันจะตกเหมือนฝนขณะเขากิน
24 เขาจะหนีอาวุธเหล็ก
แต่ลูกศรทองสัมฤทธิ์จะแทงทะลุ
25 เขาดึงมันออก มันออกมาจากตัวเขา
ปลายที่แวววาวโผล่ออกมาจากตับของเขา
ความน่าสะพรึงกลัวอยู่บนเขา
26 ความมืดทั้งปวงถูกเก็บไว้ให้ขุมทรัพย์ของเขา
ไฟที่ไม่มีใครเป่าจะกินเขา
จะเผาสิ่งที่เหลือในเต็นท์
27 ฟ้าสวรรค์จะเผยความผิดของเขา
แผ่นดินจะลุกขึ้นต่อสู้เขา
28 ทรัพย์ที่เพิ่มพูนในบ้านจะจากไป
ไหลทะลักหายไปในวันแห่งความโกรธนั้น
29 นี่คือส่วนที่คนชั่วได้รับจากพระเจ้า
มรดกที่พระเจ้ากำหนดไว้ให้เขา

21

1 โยบจึงตอบว่า
2 ตั้งใจฟังคำพูดผม
ให้สิ่งนี้เป็นการปลอบใจจากพวกคุณ
3 อดทนให้ผมพูดบ้าง
พูดจบแล้ว จะเยาะเย้ยก็เชิญ
4 ผมร้องทุกข์ต่อมนุษย์หรือ
ทำไมผมจะร้อนใจไม่ได้
5 มองผมแล้วจงตกตะลึง
เอามือปิดปากไว้
6 พอนึกถึง ผมก็หวั่นไหว
ความสยองเกาะกุมเนื้อผม

7 ทำไมคนชั่วยังมีชีวิต
แก่ชรา แล้วยังมีอำนาจมากขึ้น
8 ลูกของพวกเขาตั้งตัวมั่นคงอยู่ด้วยกันต่อหน้า
ลูกหลานอยู่ต่อหน้าต่อตา
9 บ้านของพวกเขาปลอดภัย ไม่มีความกลัว
ไม้เรียวของพระเจ้าไม่ได้อยู่เหนือพวกเขา
10 วัวตัวผู้ผสมพันธุ์ไม่เคยพลาด
วัวตัวเมียคลอดลูกและไม่แท้ง
11 พวกเขาปล่อยลูกเล็กๆ ออกไปเหมือนฝูงสัตว์
ลูกๆ เต้นรำ
12 พวกเขาร้องเพลงกับรำมะนาและพิณ
รื่นเริงกับเสียงปี่
13 พวกเขาใช้วันเวลาอย่างรุ่งเรือง
แล้วลงสู่เชโอล*ในพริบตา
14 พวกเขาบอกพระเจ้าว่า ไปจากพวกเราเถอะ

* **21:13 21:13** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

เราไม่อยากรู้ทางของพระองค์
15 พระผู้ทรงฤทธิ์เป็นอะไร เราจึงต้องรับใช้
ถ้าอธิษฐานถึงพระองค์ เราจะได้ประโยชน์อะไร
16 ดูสิ ความรุ่งเรืองของพวกเขาไม่ได้อยู่ในมือพวกเขา
แผนของคนชั่วอยู่ไกลจากผม

17 บ่อยแค่ไหนที่ตะเกียงคนชั่วดับ
ที่ภัยพิบัติมาถึงพวกเขา
ที่พระเจ้าแบ่งสรรความทุกข์ด้วยความโกรธ
18 บ่อยแค่ไหนที่พวกเขาเป็นเหมือนฟางต่อหน้าลม
เหมือนแกลบที่พายุพัดไป
19 พวกคุณพูดว่า พระเจ้าเก็บความผิดของเขาไว้ให้ลูกๆ
ขอให้พระองค์ตอบแทนตัวเขาเอง เพื่อเขาจะได้รู้
20 ขอให้ตาเขาเห็นความพินาศของตน
ให้เขาดื่มความโกรธของพระผู้ทรงฤทธิ์
21 เขาจะใส่ใจอะไรกับบ้านที่เหลือหลังจากตาย
เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดไปแล้ว

22 จะมีใครสอนความรู้แก่พระเจ้าได้
ในเมื่อพระองค์ตัดสินผู้ที่อยู่สูง
23 คนหนึ่งตายขณะที่ยังแข็งแรงเต็มที่
อยู่สบายและสงบทุกอย่าง
24 ถังของเขาเต็มด้วยน้ำนม
ไขกระดูกชุ่มอยู่
25 อีกคนตายด้วยใจขมขื่น
ไม่เคยลิ้มรสสิ่งดี
26 ทั้งสองนอนในฝุ่นเหมือนกัน
มีหนอนปกคลุม

27 ผมรู้ความคิดของพวกคุณ
รู้แผนที่พวกคุณจะใช้ทำร้ายผม
28 พวกคุณพูดว่า บ้านของเจ้าผู้ครองนครอยู่ไหน
เต็นท์ที่คนชั่วเคยอยู่ อยู่ที่ไหน
29 พวกคุณไม่เคยถามคนเดินทางหรือ
ไม่รู้คำให้การของพวกเขาหรือ
30 ว่าคนชั่วถูกเก็บไว้จนถึงวันภัยพิบัติ
พวกเขาถูกนำออกมาสู่วันแห่งความโกรธ
31 ใครจะบอกทางของเขาต่อหน้าเขา
ใครจะตอบแทนสิ่งที่เขาทำ
32 แต่เขาจะถูกหามไปสู่หลุมศพ
มีคนเฝ้าสุสาน
33 ก้อนดินในหุบเขาจะหวานชื่นสำหรับเขา

ทุกคนจะตามเขาไป
เหมือนคนก่อนหน้าเขาที่มากเกินจะนับ
34 แล้วพวกคุณจะปลอบใจผมด้วยเรื่องไร้สาระได้อย่างไร
ในเมื่อคำตอบพวกคุณเหลือแต่ความเท็จ

22

1 เอลีฟัสชาวเทมานจึงตอบว่า
2 มนุษย์จะให้ประโยชน์แก่พระเจ้าได้หรือ
คนมีปัญญาย่อมเป็นประโยชน์แก่ตัวเอง
3 พระผู้ทรงฤทธิ์ยินดีเพราะคุณเที่ยงธรรมหรือ
พระองค์ได้ประโยชน์อะไรเมื่อคุณดำเนินชีวิตอย่างไร้ที่ติ
4 พระองค์ตำหนิคุณเพราะคุณยำเกรงพระองค์หรือ
จึงเข้าตัดสินคดีกับคุณ
5 ความชั่วของคุณไม่ได้มากมายหรือ
ความผิดของคุณไม่มีที่สิ้นสุด
6 คุณเรียกหลักประกันจากพี่น้องโดยไม่มีเหตุ
ถอดเอาเสื้อผ้าของคนเปลือยกาย
7 คุณไม่ให้น้ำแก่คนเหนื่อยล้า
ไม่ให้อาหารแก่คนหิว
8 แต่คนมีอำนาจได้ครองแผ่นดิน
คนมีเกียรติได้อาศัยอยู่ในนั้น
9 คุณไล่หญิงม่ายไปมือเปล่า
แขนของเด็กกำพร้าพ่อถูกหัก
10 เพราะอย่างนี้จึงมีบ่วงอยู่รอบตัวคุณ
ความกลัวฉับพลันทำให้คุณหวั่นไหว
11 หรือมีความมืดจนคุณมองไม่เห็น
น้ำท่วมปกคลุมคุณ

12 พระเจ้าไม่ได้อยู่สูงในสวรรค์หรือ
มองดวงดาวสิ สูงเพียงใด
13 คุณพูดว่า พระเจ้ารู้อะไร
จะตัดสินผ่านความมืดทึบได้หรือ
14 เมฆหนาปกคลุมพระองค์ไว้ จึงมองไม่เห็น
พระองค์เดินอยู่บนโค้งฟ้า
15 คุณจะเดินตามทางเก่า
ที่คนชั่วเคยเหยียบย่ำหรือ
16 คนที่ถูกฉวยไปก่อนถึงเวลา
รากฐานของพวกเขาถูกเทออกไปดุจสายน้ำ
17 คนที่บอกพระเจ้าว่า ไปจากพวกเราเถอะ
และ พระผู้ทรงฤทธิ์จะทำอะไรให้เราได้
18 แต่พระองค์ก็ให้สิ่งดีเต็มบ้านของพวกเขา
ถึงอย่างนั้น แผนของคนชั่วอยู่ไกลจากผม

19 คนเที่ยงธรรมเห็นแล้วก็ยินดี
คนบริสุทธิ์หัวเราะเยาะพวกเขา
20 พูดว่า "คนที่ลุกขึ้นต่อสู้เราถูกกำจัดแล้วแน่
ไฟเผาสิ่งที่เหลือของพวกเขาแล้ว"

21 "จงทำความรู้จักพระองค์และอยู่อย่างสงบ
แล้วสิ่งดีจะมาถึงคุณ
22 รับคำสั่งสอนจากปากพระองค์
เก็บถ้อยคำของพระองค์ไว้ในใจ
23 ถ้าคุณกลับมาหาพระผู้ทรงฤทธิ์ คุณจะตั้งตัวขึ้นใหม่ได้
ถ้าเอาความไม่เที่ยงธรรมออกไปให้ไกลจากเต็นท์
24 วางทรัพย์ของคุณลงในฝุ่น
วางทองคำจากโอฟีร์ไว้ในหมู่หินลำธาร
25 พระผู้ทรงฤทธิ์จะเป็นทรัพย์ของคุณ
เป็นเงินล้ำค่าสำหรับคุณ
26 แล้วคุณจะชื่นชมในพระผู้ทรงฤทธิ์
เงยหน้าขึ้นหาพระเจ้า
27 คุณจะอธิษฐานถึงพระองค์ แล้วพระองค์จะฟัง
คุณจะทำตามคำบนบาน
28 คุณจะกำหนดสิ่งใด สิ่งนั้นก็จะสำเร็จ
แสงจะส่องบนทางของคุณ
29 เมื่อพวกเขาทำให้ตกต่ำ คุณจะพูดว่า "จงลุกขึ้น"
พระองค์จะช่วยคนถ่อมตนให้รอด
30 พระองค์จะช่วยแม้แต่คนที่ไม่บริสุทธิ์ให้รอด
เขาจะรอดเพราะมือสะอาดของคุณ"

23

1 โยบจึงตอบว่า
2 "แม้วันนี้ ผมก็ยังร้องทุกข์อย่างขัดขืน
มือพระองค์ยังกดหนักทั้งที่ผมคร่ำครวญ
3 ถ้าผมรู้ว่าจะหาพระองค์ได้ที่ไหนก็คงดี"
ถ้าไปถึงที่ประทับของพระองค์ได้
4 ผมจะเตรียมคดีต่อหน้าพระองค์
ให้ปากผมเต็มด้วยข้อโต้แย้ง
5 จะได้รู้คำที่พระองค์ตอบ
เข้าใจสิ่งที่พระองค์บอก
6 พระองค์จะใช้อำนาจมหาศาลต่อสู้กับผมหรือ"
ไม่ พระองค์จะฟังผม
7 ที่นั่นคนซื่อตรงจะโต้แย้งเหตุผลกับพระองค์ได้
ผมจึงจะพ้นจากผู้ตัดสินตลอดไป

8 "ถ้าผมไปตะวันออก พระองค์ก็ไม่อยู่
ไปตะวันตก ก็หาพระองค์ไม่พบ
9 พระองค์ทำงานทางเหนือ แต่ผมมองไม่เห็น

พระองค์หันไปทางใต้ แต่ผมก็ไม่เห็นพระองค์แม้เพียงแวบเดียว

10 แต่พระองค์รู้ทางที่ผมเดิน
เมื่อทดสอบแล้ว ผมจะออกมาเหมือนทองคำ
11 เท้าผมยึดก้าวของพระองค์ไว้
รักษาทางของพระองค์ ไม่หันออกไป
12 ผมไม่ถอยจากคำสั่งที่ริมฝีปากพระองค์พูด
เก็บถ้อยคำจากปากพระองค์ไว้ยิ่งกว่าอาหารที่จำเป็น
13 แต่พระองค์ยืนอยู่ผู้เดียว ใครจะขัดขวางได้
พระองค์ปรารถนาสิ่งใด ก็ทำสิ่งนั้น
14 พระองค์ทำสิ่งที่กำหนดไว้ให้ผม
และยังมีสิ่งเช่นนี้อีกมากอยู่กับพระองค์
15 ผมจึงหวาดกลัวเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์
พอคิดถึง ก็กลัวพระองค์
16 พระเจ้าทำให้ใจผมหมดแรง
พระผู้ทรงฤทธิ์ทำให้ผมหวาดผวา
17 เพราะผมไม่ได้ถูกกำจัดก่อนความมืดมา
พระองค์ไม่ได้ซ่อนความมืดทึบให้พ้นหน้าผม

24

1 ทำไมพระผู้ทรงฤทธิ์จึงไม่กันเวลาไว้
ทำไมคนที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันของพระองค์
2 มีคนย้ายหลักเขต
แย่งฝูงสัตว์ไปเลี้ยงเอง
3 พวกเขาต้อนลาของเด็กกำพร้าพ่อไป
เอาวัวของหญิงม่ายเป็นหลักประกัน
4 พวกเขาผลักคนขัดสนออกจากทาง
คนยากจนในแผ่นดินต่างซ่อนตัว
5 เหมือนลาป่าในทะเลทราย
พวกเขาออกไปทำงาน ขวนขวายหาอาหาร
ถิ่นทุรกันดารให้อาหารแก่ลูกๆ
6 พวกเขาตัดอาหารในทุ่ง
เก็บผลองุ่นที่เหลือในสวนของคนชั่ว
7 พวกเขานอนเปลือยตลอดคืน ไม่มีเสื้อผ้า
ไม่มีอะไรคลุมในความหนาว
8 พวกเขาเปียกฝนบนภูเขา
กอดก้อนหินเพราะไม่มีที่กำบัง
9 มีคนกระชากเด็กกำพร้าพ่อออกจากอก
เรียกหลักประกันจากคนยากจน
10 จนพวกเขาต้องเดินเปลือย ไม่มีเสื้อผ้า
หิวอยู่ แต่ต้องแบกฟ่อนข้าว
11 พวกเขาผลิตน้ำมันภายในกำแพงของคนเหล่านี้
ย่ำองุ่นในบ่อย่ำ แต่ทนหิวน้ำ
12 ผู้คนคร่ำครวญจากเมืองที่มีคนหนาแน่น

ใจของคนบาดเจ็บร้องเรียก
แต่พระเจ้าไม่ใส่ใจการกระทำที่โง่เขลานั้น

13 คนเหล่านี้อยู่ในหมู่ผู้ขัดขืนแสง
ไม่รู้จักทางของแสง
ไม่อยู่บนเส้นทางของมัน
14 ฆาตกรลุกขึ้นเมื่อมีแสง
ฆ่าคนยากจนและคนขัดสน
ในยามค่ำคืน เขาเป็นเหมือนโจร
15 ตาของคนล่วงประเวณีคอยพลบค่ำ
คิดว่า ไม่มีตาใดเห็นฉัน
เขาปิดบังใบหน้า
16 ในความมืด พวกเขาขุดทะลุบ้าน
เก็บตัวในเวลากลางวัน
ไม่รู้จักแสง
17 เพราะยามเช้าเป็นเหมือนความมืดทึบสำหรับพวกเขาทุกคน
พวกเขาคุ้นเคยกับความน่าสะพรึงกลัวของความมืดทึบ

18 พวกเขาเป็นฟองบนผิวน้ำ
ส่วนของพวกเขาบนแผ่นดินถูกสาปแช่ง
พวกเขาไม่หันเข้าสู่ทางไปสวนองุ่น
19 ความแล้งและความร้อนกลืนน้ำจากหิมะ
เชโอล*ก็กลืนคนทำบาปเช่นกัน
20 ครรภ์จะลืมเขา
หนอนจะกินเขาอย่างเอร็ดอร่อย
จะไม่มีใครจำเขาได้อีก
ความไม่เที่ยงธรรมจะหักเหมือนต้นไม้
21 เขากลืนกินผู้หญิงที่เป็นหมันและไม่มีลูก
ไม่แสดงน้ำใจต่อหญิงม่าย
22 แต่พระเจ้าใช้กำลังรักษาผู้มีอำนาจไว้
คนที่ไม่มั่นใจในชีวิตก็ลุกขึ้น
23 พระเจ้าให้ความมั่นคงแก่พวกเขา พวกเขาพักพิงในนั้น
ตาพระองค์เฝ้าดูทางของพวกเขา
24 พวกเขาถูกยกขึ้นสูง อีกไม่นานก็ไม่มีแล้ว
พวกเขาถูกลดลง ถูกเอาไปเหมือนคนอื่นทุกคน
ถูกตัดเหมือนยอดรวงข้าว
25 ถ้าไม่ใช่อย่างนี้ ใครจะพิสูจน์ว่าผมโกหก
ทำให้คำพูดผมไร้ค่า

25

1 บิลดัดชาวชูอาห์จึงตอบว่า
2 อำนาจปกครองและความน่าเกรงกลัวอยู่กับพระองค์
พระองค์ทำให้ที่สูงของพระองค์สงบ

---

* **24:19 24:19** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

3 กองทัพของพระองค์นับได้หรือ
มีใครบ้างที่แสงของพระองค์ไม่ขึ้นส่อง
4 แล้วมนุษย์จะเป็นฝ่ายถูกต่อหน้าพระเจ้าได้อย่างไร
คนเกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร
5 ดูสิ แม้ดวงจันทร์ก็ไม่สว่าง
ดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ในสายตาพระองค์
6 ยิ่งมนุษย์ที่เป็นหนอน
ลูกของมนุษย์ที่เป็นหนอน จะเป็นอย่างไร

26

1 โยบจึงตอบว่า
2 คุณช่วยคนไร้อำนาจได้ดีเหลือเกิน
ช่วยแขนไร้แรงให้รอดได้ดีจริงๆ
3 คุณแนะนำคนไร้ปัญญาได้ยอดเยี่ยม
แสดงความรู้ที่ถูกต้องมากมายเสียจริง
4 คุณพูดกับใคร
วิญญาณของใครออกมาจากคุณ

5 วิญญาณของผู้ตายสั่นสะท้าน
ทั้งผู้ที่อยู่ใต้น้ำและทุกสิ่งที่อาศัยในนั้น
6 เชโอล*เปลือยอยู่ต่อหน้าพระเจ้า
อาบัดดอน†ไม่มีสิ่งปกคลุม
7 พระองค์คลี่ทิศเหนือออกเหนือที่ว่าง
แขวนแผ่นดินไว้กับความว่างเปล่า
8 พระองค์ห่อน้ำไว้ในเมฆหนา
แต่เมฆไม่แตกเพราะน้ำนั้น
9 พระองค์ปิดบังด้านหน้าบัลลังก์
แผ่เมฆของพระองค์คลุมไว้
10 พระองค์ขีดเขตบนผิวน้ำ
ไปจนถึงขอบเขตของแสงและความมืด
11 เสาสวรรค์สั่น
ตกตะลึงกับคำตำหนิของพระองค์
12 พระองค์กวนทะเลด้วยอำนาจ
ใช้ความเข้าใจแทงทะลุราฮับ
13 พระวิญญาณของพระองค์แต่งฟ้าสวรรค์ให้งดงาม
มือพระองค์แทงงูที่เลื้อยรวดเร็ว
14 ดูสิ นี่เป็นเพียงขอบนอกของทางพระองค์
เราได้ยินเพียงเสียงกระซิบแผ่วเบาถึงพระองค์
แต่ใครจะเข้าใจเสียงฟ้าร้องแห่งอำนาจพระองค์ได้

27

1 โยบกล่าวถ้อยคำเชิงอุปมาต่อไปว่า
2 ผมขอสาบานต่อพระเจ้าผู้มีชีวิต ผู้เอาสิทธิของผมไป

---

* **26:6 26:6** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย † **26:6 26:6** อาบัดดอนหมายถึง ผู้ทำลาย

ต่อพระผู้ทรงฤทธิ์ผู้ทำให้ใจผมขมขื่น
3 (เพราะชีวิตยังอยู่ในตัวผม
และลมหายใจจากพระเจ้าอยู่ในรูจมูก
4 ริมฝีปากผมจะไม่พูดสิ่งไม่เที่ยงธรรมแน่
ลิ้นผมจะไม่กล่าวคำหลอกลวง
5 ผมจะไม่ยอมรับว่าพวกคุณถูกเด็ดขาด
จนวันตาย ผมจะไม่ละทิ้งความซื่อตรง
6 ผมยึดความเที่ยงธรรมไว้ ไม่ยอมปล่อย
ใจผมจะไม่ตำหนิตัวผมเองตราบที่ยังมีชีวิต

7 ขอให้ศัตรูผมเป็นเหมือนคนชั่ว
ให้คนที่ลุกขึ้นต่อสู้ผมเป็นเหมือนคนไม่เที่ยงธรรม

8 คนไม่ยำเกรงพระเจ้าจะหวังอะไรได้เมื่อถูกกำจัด
เมื่อพระเจ้าเอาชีวิตเขาไป
9 พระเจ้าจะฟังเสียงร้องของเขาเมื่อความทุกข์มาถึงหรือ
10 เขาจะชื่นชมในพระผู้ทรงฤทธิ์
จะร้องเรียกพระเจ้าตลอดเวลาหรือ
11 ผมจะสอนพวกคุณเรื่องมือของพระเจ้า
จะไม่ปิดบังสิ่งที่อยู่กับพระผู้ทรงฤทธิ์
12 พวกคุณทุกคนเห็นเองแล้ว
ทำไมจึงกลับไร้สาระกันหมด

13 นี่คือส่วนที่คนชั่วได้จากพระเจ้า
มรดกที่ผู้กดขี่รับจากพระผู้ทรงฤทธิ์
14 ถ้าลูกๆ ของเขาเพิ่มมาก ก็เพื่อดาบ
ลูกหลานจะไม่มีอาหารอิ่มท้อง
15 คนที่เหลือของเขาจะถูกฝังในความตาย
หญิงม่ายของเขาจะไม่คร่ำครวญ
16 แม้เขากองเงินเหมือนฝุ่น
สะสมเสื้อผ้าเหมือนดินเหนียว
17 เขาอาจสะสมไว้ แต่คนเที่ยงธรรมจะได้สวม
คนบริสุทธิ์จะแบ่งเงินกัน
18 เขาสร้างบ้านเหมือนที่ตัวมอดสร้าง
เหมือนเพิงที่คนเฝ้าทำขึ้น
19 เขานอนลงอย่างมั่งคั่ง แต่จะไม่ได้ทำเช่นนั้นอีก
เมื่อลืมตา เขาก็ไม่มีแล้ว
20 ความน่าสะพรึงกลัวตามทันเหมือนน้ำ
พายุขโมยเขาไปในยามค่ำคืน
21 ลมตะวันออกพาเขาไป แล้วเขาก็จากไป
กวาดเขาออกจากที่ของตน
22 มันกระหน่ำใส่เขาโดยไม่ปรานี
ขณะที่เขาหนีจากมือนั้น
23 ผู้คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา

โห่ไล่เขาออกจากที่ของเขา

28

1 เงินย่อมมีเหมืองให้ขุด
ทองคำย่อมมีที่ให้ถลุง
2 เหล็กถูกนำออกจากดิน
ทองแดงถูกหลอมจากแร่
3 มนุษย์ทำให้ความมืดสิ้นสุด
ค้นไปจนสุดขอบเขต
หาหินในความมืดมัวและความมืดทึบ
4 เขาขุดปล่องห่างจากที่คนอาศัย
คนเดินผ่านไปมาลืมพวกเขา
พวกเขาห้อยตัวห่างจากผู้คน แกว่งไปมา
5 แผ่นดินให้อาหาร
แต่ข้างใต้ถูกพลิกเหมือนด้วยไฟ
6 หินของมันให้ไพลิน
มีฝุ่นทองคำอยู่
7 นกล่าเหยื่อไม่รู้จักทางนั้น
ตาเหยี่ยวไม่เคยเห็น
8 สัตว์สง่าไม่เคยเหยียบ
สิงโตดุร้ายไม่เคยผ่าน
9 มนุษย์ลงมือกับหินแข็ง
พลิกภูเขาจากราก
10 เขาขุดร่องผ่านหิน
ตามองเห็นของล้ำค่าทุกอย่าง
11 เขากั้นลำธารไม่ให้รั่วซึม
นำสิ่งที่ซ่อนอยู่ออกสู่แสง

12 แต่จะพบปัญญาที่ไหน
ความเข้าใจอยู่ที่ใด
13 มนุษย์ไม่รู้ราคาของมัน
หามันไม่พบในดินแดนของคนมีชีวิต
14 ห้วงลึกพูดว่า ไม่ได้อยู่ในฉัน
ทะเลพูดว่า ไม่ได้อยู่กับฉัน
15 ซื้อด้วยทองคำไม่ได้
ชั่งเงินจ่ายแทนไม่ได้
16 ตีค่าด้วยทองคำจากโอฟีร์ไม่ได้
ด้วยโอนิกซ์ล้ำค่าหรือไพลิน*ก็ไม่ได้
17 ทองคำและแก้วเทียบไม่ได้
แลกด้วยเครื่องประดับทองบริสุทธิ์ไม่ได้
18 อย่าพูดถึงปะการังหรือผลึกแก้วเลย

* **28:16 28:16** หรือ ลาพิสลาซูลี

ราคาของปัญญาสูงกว่าทับทิม
19 โทแพซจากเอธิโอเปียเทียบไม่ได้
ตีค่าด้วยทองบริสุทธิ์ไม่ได้
20 แล้วปัญญามาจากไหน
ความเข้าใจอยู่ที่ใด
21 มันซ่อนจากตาของทุกสิ่งที่มีชีวิต
ปิดไว้ไม่ให้นกบนฟ้าเห็น
22 ความพินาศและความตายพูดว่า
หูเราเคยได้ยินข่าวเล่าลือถึงมัน

23 พระเจ้าเข้าใจทางของปัญญา
พระองค์รู้ที่อยู่ของมัน
24 พระองค์มองไปจนสุดแผ่นดิน
เห็นทุกสิ่งใต้ฟ้า
25 พระองค์กำหนดแรงของลม
ตวงน้ำตามขนาด
26 เมื่อพระองค์วางข้อกำหนดให้ฝน
วางทางให้สายฟ้าแห่งเสียงฟ้าร้อง
27 พระองค์ก็เห็นปัญญาและประกาศมัน
ตั้งมันไว้และตรวจค้นมัน
28 พระองค์บอกมนุษย์ว่า
ดูสิ การยำเกรงพระผู้เป็นเจ้า†คือปัญญา
การหลีกหนีความชั่วคือความเข้าใจ

29

1 โยบกล่าวถ้อยคำเชิงอุปมาต่อไปว่า
2 ถ้าผมกลับไปเป็นเหมือนเดือนก่อนๆ ได้ก็คงดี
เหมือนวันที่พระเจ้าดูแลผม
3 เมื่อตะเกียงพระองค์ส่องเหนือศีรษะ
ผมเดินผ่านความมืดได้ด้วยแสงของพระองค์
4 เหมือนเมื่อผมอยู่ในวัยรุ่งเรือง
เมื่อมิตรภาพของพระเจ้าอยู่ในเต็นท์ผม
5 เมื่อพระผู้ทรงฤทธิ์ยังอยู่กับผม
ลูกๆ อยู่รอบตัว
6 เมื่อย่างก้าวของผมอาบชุ่มด้วยเนย
หินเทลำธารน้ำมันให้ผม
7 เมื่อผมออกไปที่ประตูเมือง
จัดที่นั่งไว้ตามถนน
8 คนหนุ่มเห็นผมแล้วหลบตัว
คนชราลุกขึ้นยืน
9 เจ้าผู้ครองนครหยุดพูด

† **28:28 28:28** ต้นฉบับภาษาอังกฤษแปล อาโดนาย ด้วยคำเรียกพระเจ้าที่ในฉบับนี้ใช้ว่า พระผู้เป็นเจ้า

เอามือปิดปาก
10 เสียงของขุนนางเงียบลง
ลิ้นติดเพดานปาก
11 หูที่ได้ยินผมอวยพรผม
ตาที่เห็นผมยกย่องผม
12 เพราะผมช่วยคนยากจนที่ร้องขอ
ช่วยเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มีใครช่วย
13 คำอวยพรของคนใกล้พินาศมาถึงผม
ผมทำให้ใจหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความยินดี
14 ผมสวมความเที่ยงธรรม มันเป็นเสื้อผ้าของผม
ความยุติธรรมเป็นเหมือนเสื้อคลุมและมงกุฎ
15 ผมเป็นตาให้คนตาบอด
เป็นเท้าให้คนขาเสีย
16 ผมเป็นพ่อให้คนขัดสน
สืบคดีให้คนที่ผมไม่รู้จัก
17 ผมหักขากรรไกรคนไม่เที่ยงธรรม
ดึงเหยื่อออกจากฟันเขา
18 ผมคิดว่า จะตายในบ้านของตัวเอง
วันเวลาของผมจะมากเหมือนทราย
19 รากผมแผ่ไปถึงน้ำ
น้ำค้างอยู่บนกิ่งตลอดคืน
20 เกียรติยศผมยังสดใหม่
คันธนูในมือแข็งแรงขึ้นใหม่

21 ผู้คนฟังผมและรอคอย
เงียบเพื่อฟังคำแนะนำ
22 เมื่อผมพูดจบ พวกเขาไม่พูดต่อ
ถ้อยคำผมตกลงบนพวกเขา
23 พวกเขารอผมเหมือนรอฝน
ปากดื่มเหมือนรับฝนฤดูใบไม้ผลิ
24 ผมยิ้มให้เมื่อพวกเขาขาดความมั่นใจ
พวกเขาไม่ปฏิเสธแสงจากใบหน้าผม
25 ผมเลือกทางให้พวกเขา และนั่งเป็นหัวหน้า
อยู่เหมือนกษัตริย์กลางกองทัพ
เหมือนคนปลอบผู้โศกเศร้า

30

1 แต่ตอนนี้ คนอายุน้อยกว่ากลับเยาะเย้ยผม
คนที่ผมเห็นว่าพ่อของพวกเขาไม่คู่ควรแม้จะอยู่กับสุนัขเฝ้าแกะของผม
2 กำลังมือของพวกเขาจะมีประโยชน์อะไรแก่ผม
ในเมื่อความแข็งแรงของวัยผู้ใหญ่หมดไปแล้ว
3 พวกเขาซูบผอมเพราะขาดแคลนและอดอยาก
กัดแทะพื้นแห้งในความมืดมัวของที่ร้างและว่างเปล่า
4 พวกเขาเก็บพืชรสเค็มตามพุ่มไม้

กินรากต้นบรูมเป็นอาหาร
5 พวกเขาถูกขับจากหมู่ผู้คน
ผู้คนร้องไล่เหมือนไล่โจร
6 จึงต้องอยู่ในหุบเขาน่ากลัว
ในรูดินและรูหิน
7 พวกเขาร้องเหมือนลาท่ามกลางพุ่มไม้
รวมตัวกันใต้ต้นตำแย
8 พวกเขาเป็นลูกของคนโง่ เป็นลูกของคนชั่ว
ถูกเฆี่ยนไล่ออกจากแผ่นดิน

9 ตอนนี้ผมกลายเป็นเพลงของพวกเขา
เป็นขี้ปากของพวกเขา
10 พวกเขารังเกียจและอยู่ห่างผม
ไม่ลังเลที่จะถ่มน้ำลายใส่หน้า
11 เพราะเขาคลายสายของตนและทำให้ผมทุกข์
พวกเขาจึงทิ้งความยับยั้งชั่งใจต่อหน้าผม
12 พวกอันธพาลลุกขึ้นทางขวามือ
ผลักเท้าผมออกไป
ก่อทางแห่งความพินาศมาต่อสู้ผม
13 พวกเขาทำลายทางผม
เร่งความพินาศของผม
โดยไม่มีใครช่วย
14 พวกเขาเข้ามาเหมือนผ่านช่องกำแพงใหญ่ที่แตก
กลิ้งเข้ามาท่ามกลางซากพัง
15 ความน่าสะพรึงกลัวหันมาเล่นงานผม
ไล่เกียรติผมไปเหมือนลม
ความผาสุกผ่านไปเหมือนเมฆ

16 ตอนนี้ใจผมหลั่งไหลอยู่ภายใน
วันแห่งความทุกข์คว้าผมไว้
17 กลางคืน กระดูกผมถูกแทงภายใน
ความปวดที่กัดแทะไม่หยุดพัก
18 แรงมหาศาลทำให้เสื้อผ้าผมเสียรูป
เสื้อผ้านั้นรัดรอบตัวผมเหมือนคอเสื้อของผม
19 พระองค์โยนผมลงในเลน
ผมกลายเป็นเหมือนฝุ่นและขี้เถ้า
20 ข้าพเจ้าร้องต่อพระองค์ แต่พระองค์ไม่ตอบ
ข้าพเจ้ายืนขึ้น พระองค์ก็มองอยู่
21 พระองค์เปลี่ยนมาโหดร้ายต่อข้าพเจ้า
ไล่ทำร้ายด้วยกำลังจากมือพระองค์
22 พระองค์ยกข้าพเจ้าขึ้นให้ลมพัดไป
ทำให้ข้าพเจ้าสลายในพายุ
23 ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะนำข้าพเจ้าไปสู่ความตาย
สู่บ้านที่กำหนดไว้ให้ทุกชีวิต

24 คนที่ล้มไม่ยื่นมือออกมาหรือ
เมื่อพบภัยพิบัติ ไม่ร้องขอความช่วยเหลือหรือ
25 ผมไม่ได้ร้องไห้เพื่อคนทุกข์ยากหรือ
ใจผมไม่ได้เศร้าเพื่อคนขัดสนหรือ
26 เมื่อผมหวังสิ่งดี สิ่งร้ายกลับมา
เมื่อรอแสง ความมืดกลับมา
27 ใจผมวุ่นวาย ไม่ได้พัก
วันแห่งความทุกข์มาถึงผม
28 ผมเดินโศกเศร้าโดยไร้ดวงอาทิตย์
ลุกขึ้นในที่ประชุมและร้องขอความช่วยเหลือ
29 ผมเป็นพี่น้องกับหมาจิ้งจอก
เป็นเพื่อนกับนกกระจอกเทศ
30 ผิวผมดำและลอกหลุด
กระดูกถูกเผาด้วยความร้อน
31 พิณผมจึงเปลี่ยนเป็นความโศกเศร้า
ปี่กลายเป็นเสียงคนร้องไห้

31

1 ผมทำพันธสัญญากับตาของตัวเอง
แล้วจะมองหญิงสาวด้วยความใคร่ได้อย่างไร
2 ส่วนที่ได้รับจากพระเจ้าเบื้องบนคืออะไร
มรดกจากพระผู้ทรงฤทธิ์บนที่สูงคืออะไร
3 ไม่ใช่ภัยพิบัติสำหรับคนไม่เที่ยงธรรมหรือ
และความพินาศสำหรับคนทำผิดหรือ
4 พระองค์ไม่เห็นทางของผมหรือ
ไม่นับทุกก้าวของผมหรือ

5 ถ้าผมเดินกับความเท็จ
เท้าผมรีบไปหาการหลอกลวง
6 (ขอให้ชั่งผมด้วยตาชั่งเที่ยงตรง
เพื่อพระเจ้าจะรู้ความซื่อตรงของผม
7 ถ้าก้าวผมหันออกจากทาง
ถ้าใจเดินตามตา
ถ้ามีมลทินติดมือ
8 ก็ขอให้ผมหว่านแล้วคนอื่นกิน
ขอให้ผลผลิตในนาถูกถอนทิ้ง

9 ถ้าใจผมหลงใหลหญิงคนหนึ่ง
ผมไปซุ่มรอหน้าประตูเพื่อนบ้าน
10 ก็ขอให้ภรรยาผมโม่ให้คนอื่น
ให้คนอื่นนอนกับเธอ
11 เพราะนั่นเป็นความผิดร้ายแรง
เป็นความผิดที่ผู้ตัดสินต้องลงโทษ
12 เป็นไฟที่เผาจนพินาศ

จะถอนทรัพย์ที่เพิ่มพูนของผมทั้งหมด
13 ถ้าผมดูหมิ่นข้อร้องทุกข์ของคนรับใช้ชาย
หรือคนรับใช้หญิง
เมื่อพวกเขามีข้อพิพาทกับผม
14 แล้วผมจะทำอย่างไรเมื่อพระเจ้าลุกขึ้น
เมื่อพระองค์มาเยี่ยม ผมจะตอบอย่างไร
15 ผู้สร้างผมในครรภ์ไม่ได้สร้างเขาด้วยหรือ
ไม่ใช่ผู้เดียวกันที่ปั้นเราในครรภ์หรือ
16 ถ้าผมกีดกันคนยากจนจากสิ่งที่เขาต้องการ
ทำให้ตาของหญิงม่ายมืดดับ
17 หรือกินอาหารอยู่คนเดียว
ไม่ให้เด็กกำพร้าพ่อกินด้วย
18 (ไม่เลย ตั้งแต่ผมยังหนุ่ม เด็กกำพร้าพ่อเติบโตอยู่กับผมเหมือนอยู่กับพ่อ
ผมนำทางหญิงม่ายมาตั้งแต่ออกจากครรภ์แม่ของผม
19 ถ้าผมเห็นใครพินาศเพราะไม่มีเสื้อผ้า
เห็นคนขัดสนไม่มีสิ่งปกคลุม
20 ถ้าใจเขาไม่ได้อวยพรผม
ถ้าเขาไม่ได้อุ่นด้วยขนแกะของผม
21 ถ้าผมยกมือต่อต้านเด็กกำพร้าพ่อ
เพราะเห็นว่ามีคนช่วยผมที่ประตูเมือง
22 ก็ขอให้ไหล่ผมหลุดจากสะบัก
ให้แขนหักออกจากกระดูก
23 เพราะภัยจากพระเจ้าทำให้ผมหวาดกลัว
เพราะความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ผมจึงทำอะไรไม่ได้
24 ถ้าผมตั้งความหวังไว้กับทองคำ
บอกทองบริสุทธิ์ว่า เธอคือสิ่งที่ผมไว้วางใจ
25 ถ้าผมยินดีเพราะมีทรัพย์มาก
เพราะมือหามาได้มากมาย
26 ถ้าผมมองดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง
หรือดวงจันทร์ที่เคลื่อนไปอย่างงดงาม
27 แล้วใจแอบหลงใหล
ส่งจูบจากปากด้วยมือ
28 นี่ก็เป็นความผิดที่ผู้ตัดสินต้องลงโทษ
เพราะผมจะปฏิเสธพระเจ้าเบื้องบน
29 ถ้าผมยินดีกับความพินาศของคนที่เกลียดผม
ยกตัวขึ้นเมื่อเขาพบสิ่งร้าย
30 (ผมไม่เคยยอมให้ปากทำบาป
ด้วยการสาปแช่งให้เขาตาย
31 ถ้าคนในเต็นท์ผมไม่ได้พูดว่า
ใครจะพบคนที่ไม่ได้กินเนื้อของเขาจนอิ่มบ้าง
32 (คนต่างถิ่นไม่ได้ค้างอยู่ตามถนน
ผมเปิดประตูรับคนเดินทาง
33 ถ้าผมปิดบังการฝ่าฝืนเหมือนอาดัม
ซ่อนความผิดไว้ในใจ

34 เพราะกลัวคนมากมาย
หวาดกลัวความดูหมิ่นจากครอบครัวทั้งหลาย
จนเงียบและไม่ออกประตูไป
35 ถ้ามีใครฟังผมก็คงดี
ดูสิ นี่คือลายมือชื่อของผม ขอพระผู้ทรงฤทธิ์ตอบผม
ขอให้ผู้กล่าวหาเขียนคำฟ้อง
36 ผมจะแบกคำฟ้องนั้นไว้บนบ่าแน่
จะผูกมันไว้กับตัวเหมือนมงกุฎ
37 ผมจะบอกจำนวนก้าวของผมแก่เขา
เข้าไปหาเขาเหมือนเจ้าผู้ครองนคร
38 ถ้าที่ดินผมร้องกล่าวโทษผม
ร่องนาคร่ำครวญพร้อมกัน
39 ถ้าผมกินผลผลิตโดยไม่จ่ายเงิน
หรือทำให้เจ้าของที่ดินเสียชีวิต
40 ก็ขอให้หนามงอกแทนข้าวสาลี
ให้วัชพืชเหม็นงอกแทนข้าวบาร์เลย์

ถ้อยคำของโยบจบลงแล้ว

32

1 ชายทั้งสามจึงเลิกตอบโยบ เพราะเขาเห็นว่าตัวเองเที่ยงธรรม
2 เอลีฮูบุตรบาราเคล ชาวบูส จากตระกูลราม โกรธโยบขึ้นมา
เพราะโยบถือว่าตัวเองเป็นฝ่ายถูกแทนที่จะถือว่าพระเจ้าเป็นฝ่ายถูก
3 เขาโกรธเพื่อนทั้งสามด้วย เพราะพวกเขาหาคำตอบไม่ได้ แต่ยังตัดสินว่าโยบผิด
4 เอลีฮูรอที่จะพูดกับโยบ เพราะคนเหล่านั้นอายุมากกว่าเขา
5 เมื่อเห็นว่าชายทั้งสามไม่มีคำตอบ เอลีฮูก็โกรธขึ้นมา

6 เอลีฮูบุตรบาราเคล ชาวบูส ตอบว่า
ผมยังหนุ่ม ส่วนพวกคุณอายุมากทีเดียว
ผมจึงยับยั้งไว้ ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น
7 ผมคิดว่า วันเวลาควรเป็นผู้พูด
ปีอันยาวนานควรสอนปัญญา
8 แต่มีวิญญาณอยู่ในมนุษย์
พระวิญญาณ*ของพระผู้ทรงฤทธิ์ให้ความเข้าใจแก่พวกเขา
9 ไม่ใช่คนใหญ่คนโตที่มีปัญญา
ไม่ใช่คนสูงอายุที่เข้าใจความยุติธรรม
10 ผมจึงพูดว่า ฟังผมสิ
ผมจะแสดงความคิดเห็นบ้าง

11 ผมรอฟังคำพูดพวกคุณ
คอยฟังเหตุผล
ขณะที่พวกคุณค้นหาว่าจะพูดอะไร
12 ผมตั้งใจฟังพวกคุณเต็มที่

* **32:8 32:8** หรือ ลมหายใจ

แต่ไม่มีใครทำให้โยบยอมรับว่าผิด
ไม่มีใครตอบคำพูดของเขาได้เลย
13 ระวัง อย่าพูดว่า "เราพบปัญญาแล้ว
พระเจ้าอาจโต้แย้งเขาได้ มนุษย์ทำไม่ได้"
14 เพราะเขาไม่ได้มุ่งคำพูดมาต่อสู้ผม
ผมจะไม่ใช้คำพูดของพวกคุณตอบเขา

15 "พวกเขาตกตะลึง ไม่ตอบอีก
ไม่มีคำจะพูด
16 ผมควรรอเพราะพวกเขาไม่พูดหรือ
เพราะยืนนิ่ง ไม่ตอบอีกหรือ"
17 ผมจะตอบในส่วนของผมด้วย
จะแสดงความคิดเห็นด้วย
18 ผมมีคำพูดเต็มอยู่ภายใน
วิญญาณในตัวผลักดันผม
19 อกผมเหมือนเหล้าองุ่นที่ไม่มีทางระบาย
เหมือนถุงหนังใหม่ที่ใกล้แตก
20 ผมจะพูดเพื่อให้โล่งใจ
จะเปิดปากตอบ
21 ขออย่าให้ผมลำเอียงเข้าข้างใคร
ผมจะไม่ยกยอใครด้วยคำเรียกที่ประจบ
22 ผมไม่รู้วิธียกยอด้วยคำเรียกที่ประจบ
ไม่อย่างนั้น ผู้สร้างผมคงเอาผมไปในไม่ช้า

33

1 "แต่โยบ ขอให้ฟังผม
ฟังทุกคำที่ผมพูด
2 ดูสิ ผมเปิดปากแล้ว
ลิ้นผมได้เอ่ยถ้อยคำในปากแล้ว
3 คำพูดผมจะแสดงความซื่อตรงในใจ
ริมฝีปากจะบอกสิ่งที่รู้ด้วยความจริงใจ
4 พระวิญญาณของพระเจ้าสร้างผม
ลมหายใจของพระผู้ทรงฤทธิ์ให้ชีวิตผม
5 ถ้าคุณตอบได้ ก็ตอบผม
เรียบเรียงคำต่อหน้าผม แล้วลุกขึ้น
6 ดูสิ ต่อพระเจ้า ผมก็เหมือนคุณ
ผมถูกปั้นจากดินเหนียวเหมือนกัน
7 ความน่าสะพรึงกลัวของผมจะไม่ทำให้คุณหวาดกลัว
แรงกดดันของผมจะไม่หนักบนตัวคุณ

8 "คุณพูดต่อหน้าผมแน่นอน

ผมได้ยินคำของคุณว่า
9 “ผมสะอาด ไม่ได้ฝ่าฝืน
ผมบริสุทธิ์ ไม่มีความผิดในตัว
10 แต่พระองค์หาเหตุเอาผิดผม
นับผมเป็นศัตรู
11 พระองค์ใส่เท้าผมในขื่อจองจำ
จับตาดูทุกทางที่ผมไป”

12 “ผมจะตอบคุณว่า เรื่องนี้คุณไม่เป็นฝ่ายถูก
เพราะพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่ามนุษย์
13 ทำไมคุณโต้เถียงกับพระองค์
เพราะพระองค์ไม่ชี้แจงเรื่องใดของพระองค์หรือ”
14 พระเจ้าพูดครั้งหนึ่ง
ถึงสองครั้ง แต่มนุษย์ไม่ใส่ใจ
15 ในความฝัน ในนิมิตยามค่ำคืน
เมื่อผู้คนหลับสนิท
หลับอยู่บนเตียง
16 พระองค์เปิดหูมนุษย์
ผนึกคำสั่งสอนไว้กับพวกเขา
17 เพื่อให้คนหันจากความตั้งใจของตน
ซ่อนความหยิ่งให้พ้นจากมนุษย์
18 พระองค์ยับยั้งชีวิตเขาไม่ให้ลงหลุม
ไม่ให้ชีวิตพินาศด้วยดาบ

19 “เขายังถูกตีสอนด้วยความเจ็บปวดบนเตียง
ด้วยการต่อสู้ไม่หยุดในกระดูก
20 จนชีวิตรังเกียจอาหาร
ใจไม่อยากกินแม้แต่อาหารชั้นดี
21 เนื้อเขาซูบหายจนมองไม่เห็น
กระดูกที่เคยไม่เห็นกลับโผล่ขึ้น
22 ชีวิตเขาเข้าใกล้หลุม
เข้าใกล้เหล่าผู้ทำลาย

23 “ถ้ามีทูตสวรรค์อยู่ข้างเขา
เป็นผู้ตีความ หนึ่งในพัน
เพื่อชี้ให้มนุษย์เห็นสิ่งที่ถูกต้องสำหรับเขา
24 พระเจ้าจะเมตตาเขาและพูดว่า
‘ช่วยเขาไม่ให้ลงหลุม
เราพบค่าไถ่แล้ว’
25 เนื้อเขาจะสดกว่าเนื้อเด็ก
กลับสู่วันวัยหนุ่ม
26 เขาอธิษฐานต่อพระเจ้า แล้วพระองค์เมตตาเขา
เขาจึงเห็นหน้าพระองค์ด้วยความยินดี

พระองค์คืนความเที่ยงธรรมให้มนุษย์
27 เขาร้องเพลงต่อหน้าผู้คนว่า
“ผมทำบาป บิดเบือนสิ่งที่ถูกต้อง
มันไม่ได้ให้ประโยชน์แก่ผม
28 พระองค์ไถ่ชีวิตผมไม่ให้ลงหลุม
ชีวิตผมจะเห็นแสง”

29 “ดูสิ พระเจ้าทำสิ่งเหล่านี้กับมนุษย์
สองครั้ง ถึงสามครั้ง
30 เพื่อนำชีวิตเขากลับจากหลุม
ให้เขาได้รับแสงแห่งคนมีชีวิต
31 โยบ ตั้งใจฟังผมให้ดี
เงียบก่อน แล้วผมจะพูด
32 ถ้ามีอะไรจะพูด ก็ตอบผม
พูดมา ผมอยากแก้ต่างให้คุณ
33 ถ้าไม่มี ก็ฟังผม
เงียบก่อน แล้วผมจะสอนปัญญาให้”

34

1 เอลีฮูตอบต่อไปว่า
2 “คนมีปัญญาเอ๋ย ฟังคำของผม
คนมีความรู้เอ๋ย ตั้งใจฟัง
3 หูทดสอบคำพูด
เหมือนเพดานปากลิ้มรสอาหาร
4 เรามาเลือกสิ่งที่ถูกต้องกัน
มารู้ร่วมกันว่าอะไรดี
5 เพราะโยบพูดว่า ‘ผมเที่ยงธรรม
พระเจ้าเอาสิทธิของผมไป
6 ทั้งที่ผมมีสิทธิ ผมกลับถูกนับเป็นคนโกหก
แผลผมรักษาไม่หาย ทั้งที่ไม่ได้ฝ่าฝืน’
7 มีใครเหมือนโยบ
ที่ดื่มความดูหมิ่นเหมือนน้ำ
8 ที่คบหาคนทำผิด
เดินกับคนชั่ว
9 เพราะเขาพูดว่า ‘มนุษย์ไม่ได้ประโยชน์อะไร
จากการชื่นชมในพระเจ้า’

10 “ดังนั้น คนมีความเข้าใจเอ๋ย ฟังผม
พระเจ้าจะไม่ทำความชั่วเด็ดขาด
พระผู้ทรงฤทธิ์จะไม่ทำผิด
11 พระองค์ตอบแทนมนุษย์ตามงานที่เขาทำ
ให้แต่ละคนได้รับตามทางของตน
12 แน่นอน พระเจ้าจะไม่ทำชั่ว

พระผู้ทรงฤทธิ์จะไม่บิดเบือนความยุติธรรม
13 ใครมอบหมายแผ่นดินให้พระองค์ดูแล
ใครแต่งตั้งพระองค์เหนือโลกทั้งโลก
14 ถ้าพระองค์ใส่ใจแต่พระองค์เอง
รวบวิญญาณและลมหายใจของพระองค์กลับไปหาพระองค์
15 ทุกชีวิตก็จะพินาศพร้อมกัน
มนุษย์จะกลับเป็นฝุ่น

16 ถ้าคุณมีความเข้าใจ ก็ฟังเรื่องนี้
ฟังเสียงคำพูดผม
17 คนที่เกลียดความยุติธรรมควรปกครองหรือ
คุณจะตัดสินว่าผู้เที่ยงธรรมและทรงอำนาจผิดหรือ
18 ผู้บอกกษัตริย์ว่า ต่ำช้า
บอกขุนนางว่า ชั่วร้าย?
19 พระองค์ไม่ลำเอียงเข้าข้างเจ้าผู้ครองนคร
ไม่ให้เกียรติคนรวยมากกว่าคนจน
เพราะทุกคนเป็นผลงานจากมือพระองค์
20 พวกเขาตายในชั่วขณะ แม้ยามเที่ยงคืน
ผู้คนถูกเขย่าแล้วจากไป
ผู้มีอำนาจถูกเอาไปโดยไม่มีมือใด

21 ตาพระองค์เฝ้าดูทางของมนุษย์
เห็นทุกย่างก้าว
22 ไม่มีความมืด ไม่มีความมืดทึบ
ที่คนทำผิดจะซ่อนตัวได้
23 พระองค์ไม่จำเป็นต้องพิจารณาคนเพิ่มเติม
เพื่อให้เขามาต่อหน้าพระเจ้าในการตัดสิน
24 พระองค์ทำให้ผู้มีอำนาจแตกสลายด้วยวิธีที่หยั่งไม่ถึง
ตั้งคนอื่นขึ้นแทน
25 พระองค์จึงรู้การกระทำของพวกเขา
พลิกพวกเขาลงกลางคืนจนพินาศ
26 พระองค์ตีพวกเขาอย่างคนชั่ว
ต่อหน้าคนอื่น
27 เพราะพวกเขาหันจากการติดตามพระองค์
ไม่ใส่ใจทางใดของพระองค์
28 จนทำให้เสียงร้องคนยากจนมาถึงพระองค์
พระองค์ได้ยินเสียงร้องคนทุกข์ยาก
29 เมื่อพระองค์ให้ความสงบ ใครจะกล่าวโทษได้
เมื่อซ่อนหน้า ใครจะเห็นพระองค์ได้
พระองค์อยู่เหนือทั้งประชาชาติและแต่ละคนเหมือนกัน
30 เพื่อคนไม่ยำเกรงพระเจ้าจะไม่ได้ครอง
เพื่อจะไม่มีคนวางบ่วงดักประชาชน

31 มีใครเคยบอกพระเจ้าหรือว่า
ข้าพเจ้ามีความผิด แต่จะไม่ทำผิดอีก

32 โปรดสอนสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เห็น
ถ้าทำผิด ข้าพเจ้าจะไม่ทำอีก?
33 การตอบแทนของพระองค์ต้องเป็นตามใจคุณ เพราะคุณไม่ยอมรับหรือ
คุณต้องเลือกเอง ไม่ใช่ผม
พูดสิ่งที่คุณรู้มาเถอะ
34 คนมีความเข้าใจจะบอกผม
คนมีปัญญาทุกคนที่ได้ยินผมจะพูดว่า
35 โยบพูดโดยไม่มีความรู้
คำของเขาไม่มีปัญญา
36 ผมอยากให้โยบถูกทดสอบจนถึงที่สุด
เพราะเขาตอบเหมือนคนชั่ว
37 เขาเพิ่มการขัดขืนเข้าไปในบาป
ตบมืออยู่ในหมู่เรา
พูดต่อต้านพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ

35

1 เอลีฮูตอบต่อไปว่า
2 คุณคิดว่านี่เป็นสิทธิของคุณหรือ
หรือคุณพูดว่า ความเที่ยงธรรมของผมมากกว่าของพระเจ้า
3 จึงถามว่า จะมีประโยชน์อะไรแก่คุณ
ผมจะได้ประโยชน์มากกว่าการทำบาปอย่างไร
4 ผมจะตอบคุณ
และเพื่อนที่อยู่กับคุณ
5 มองฟ้าสวรรค์สิ
มองท้องฟ้าที่สูงกว่าคุณ
6 ถ้าคุณทำบาป จะกระทบพระองค์อย่างไร
ถ้าการฝ่าฝืนเพิ่มขึ้น คุณทำอะไรแก่พระองค์
7 ถ้าคุณเที่ยงธรรม คุณให้อะไรพระองค์
พระองค์รับอะไรจากมือคุณ
8 ความชั่วของคุณอาจทำร้ายมนุษย์เหมือนคุณ
ความเที่ยงธรรมของคุณอาจให้ประโยชน์แก่ลูกของมนุษย์

9 พวกเขาร้องเพราะถูกกดขี่มากมาย
ร้องขอความช่วยเหลือเพราะแขนของผู้มีอำนาจ
10 แต่ไม่มีใครพูดว่า พระเจ้าผู้สร้างผมอยู่ที่ไหน
ผู้ให้เพลงในยามค่ำคืน
11 ผู้สอนเรามากกว่าสัตว์บนแผ่นดิน
ให้เรามีปัญญามากกว่านกบนฟ้า
12 ที่นั่นพวกเขาร้อง แต่ไม่มีใครตอบ
เพราะความหยิ่งของคนชั่ว
13 พระเจ้าจะไม่ฟังเสียงร้องที่ว่างเปล่าแน่

พระผู้ทรงฤทธิ์จะไม่ใส่ใจ
14 ยิ่งเมื่อคุณพูดว่ามองไม่เห็นพระองค์ จะเป็นอย่างไร
คดีอยู่ต่อหน้าพระองค์ คุณจงรอพระองค์
15 แต่ตอนนี้ เพราะพระองค์ยังไม่ได้ลงโทษด้วยความโกรธ
ไม่ได้ใส่ใจความหยิ่งยโสมากนัก
16 โยบจึงเปิดปากพูดว่างเปล่า
พูดมากขึ้นโดยไม่มีความรู้

36

1 เอลีฮูพูดต่อไปว่า
2 อดทนฟังผมอีกหน่อย แล้วผมจะบอกให้รู้
ผมยังมีเรื่องจะพูดแทนพระเจ้า
3 ผมจะนำความรู้มาจากที่ไกล
จะยืนยันว่าผู้สร้างผมเที่ยงธรรม
4 คำของผมไม่เป็นเท็จจริงๆ
ผู้มีความรู้สมบูรณ์อยู่กับคุณ

5 ดูสิ พระเจ้าทรงอำนาจและไม่ดูหมิ่นใคร
พระองค์มีพลังแห่งความเข้าใจมหาศาล
6 พระองค์ไม่รักษาชีวิตคนชั่ว
แต่ให้ความยุติธรรมแก่คนทุกข์ยาก
7 พระองค์ไม่ละสายตาจากคนเที่ยงธรรม
ให้พวกเขาอยู่กับกษัตริย์บนบัลลังก์
ตั้งไว้ตลอดไปและยกขึ้นสูง
8 ถ้าพวกเขาถูกล่ามตรวน
ติดเชือกแห่งความทุกข์
9 พระองค์ก็ชี้ให้เห็นการกระทำ
ให้เห็นว่าพวกเขาฝ่าฝืนและทำตัวหยิ่งยโส
10 พระองค์เปิดหูให้รับคำสั่งสอน
สั่งให้กลับจากความผิด
11 ถ้าพวกเขาฟังและรับใช้พระองค์
ก็จะใช้วันเวลาอย่างรุ่งเรือง
ใช้ปีของตนอย่างรื่นรมย์
12 แต่ถ้าไม่ฟัง จะพินาศด้วยดาบ
ตายโดยไม่มีความรู้

13 แต่คนที่ใจไม่ยำเกรงพระเจ้าสะสมความโกรธ
ไม่ร้องขอความช่วยเหลือเมื่อพระองค์มัดไว้
14 พวกเขาตายในวัยหนุ่ม
ชีวิตพินาศในหมู่คนไม่สะอาด
15 พระองค์ช่วยคนทุกข์ยากด้วยความทุกข์ของเขา
เปิดหูเขาท่ามกลางการกดขี่

16 พระองค์คงจะชักชวนคุณออกจากความคับแค้น
สู่ที่กว้างซึ่งไม่อึดอัด
อาหารบนโต๊ะคุณคงอุดมด้วยไขมัน

17 แต่คุณเต็มด้วยคำตัดสินสำหรับคนชั่ว
คำตัดสินและความยุติธรรมจับตัวคุณไว้
18 อย่าให้ทรัพย์ชักจูงคุณไปสู่ความโกรธ
อย่าให้สินบนก้อนใหญ่ทำให้หันออกนอกทาง
19 ทรัพย์ของคุณจะพยุงคุณในความทุกข์ได้หรือ
หรือกำลังอำนาจทั้งหมดจะช่วยได้
20 อย่าปรารถนากลางคืน
เมื่อผู้คนถูกกำจัดในที่ของตน
21 ระวัง อย่าใส่ใจความผิด
เพราะคุณเลือกมันแทนความทุกข์
22 ดูสิ พระเจ้าสูงส่งด้วยอำนาจ
มีครูคนไหนเหมือนพระองค์
23 ใครกำหนดทางให้พระองค์
ใครจะพูดได้ว่า พระองค์ทำสิ่งไม่เที่ยงธรรม?

24 จงจำไว้ว่าต้องยกย่องงานของพระองค์
งานที่ผู้คนร้องเพลงถึง
25 ทุกคนเคยดูงานนั้น
มนุษย์เห็นจากที่ไกล
26 ดูสิ พระเจ้ายิ่งใหญ่ แต่เราไม่รู้จักพระองค์
จำนวนปีของพระองค์หยั่งไม่ถึง
27 พระองค์ดึงหยดน้ำขึ้น
มันกลั่นจากไอของพระองค์เป็นฝน
28 ท้องฟ้าเทลงมา
หยดลงบนมนุษย์อย่างมากมาย
29 ใครจะเข้าใจเมฆที่แผ่กว้าง
และเสียงฟ้าร้องจากพลับพลาพระองค์ได้
30 ดูสิ พระองค์แผ่แสงรอบตัว
ปกคลุมก้นทะเล
31 พระองค์ใช้สิ่งเหล่านี้ตัดสินประชาชน
ให้อาหารอย่างอุดม
32 พระองค์คลุมมือด้วยสายฟ้า
สั่งให้มันผ่าเป้า
33 เสียงของมันบอกถึงพระองค์
ฝูงสัตว์ก็บอกถึงพายุที่กำลังขึ้นมาเช่นกัน

37

1 เพราะเรื่องนี้ ใจผมสั่น
เคลื่อนจากที่ของมัน
2 ฟังเถิด ฟังเสียงพระองค์

เสียงที่ออกจากปากพระองค์
3 พระองค์ส่งเสียงไปทั่วใต้ฟ้า
ส่งสายฟ้าไปจนสุดแผ่นดิน
4 หลังจากนั้น เสียงก็คำราม
พระองค์ให้ฟ้าร้องด้วยเสียงแห่งความยิ่งใหญ่
ไม่ยั้งสิ่งใดเมื่อได้ยินเสียงพระองค์
5 พระเจ้าให้ฟ้าร้องด้วยเสียงอัศจรรย์
ทำสิ่งยิ่งใหญ่ที่เราเข้าใจไม่ได้
6 พระองค์บอกหิมะว่า จงตกบนแผ่นดิน
บอกสายฝนเช่นกัน
บอกฝนห่าใหญ่ของพระองค์เช่นกัน
7 พระองค์ผนึกมือของมนุษย์ทุกคนให้หยุดนิ่ง
เพื่อทุกคนที่พระองค์สร้างจะได้รู้
8 สัตว์จึงหาที่กำบัง
อยู่ในถ้ำของตน
9 พายุออกมาจากห้องของมัน
ความหนาวออกมาจากทิศเหนือ
10 ลมหายใจของพระเจ้าทำให้เกิดน้ำแข็ง
ผืนน้ำกว้างจับตัวแข็ง
11 พระองค์บรรทุกความชื้นไว้ในเมฆหนา
แผ่เมฆสายฟ้าของพระองค์ออกไป
12 เมฆหมุนไปตามการนำของพระองค์
เพื่อทำทุกอย่างที่พระองค์สั่ง
บนผิวโลกที่คนอาศัย
13 พระองค์ให้มันมา ไม่ว่าเพื่อตีสอน เพื่อแผ่นดินของพระองค์
หรือเพื่อแสดงความรักเมตตา

14 โยบ ฟังเรื่องนี้
ยืนนิ่งและพิจารณางานอัศจรรย์ของพระเจ้า
15 คุณรู้หรือว่าพระเจ้าควบคุมสิ่งเหล่านี้อย่างไร
ทำให้สายฟ้าจากเมฆของพระองค์ส่องอย่างไร
16 คุณรู้การทำงานของเมฆหรือ
รู้ถึงงานอัศจรรย์ของผู้มีความรู้สมบูรณ์หรือ
17 คุณที่เสื้อผ้าร้อน
เมื่อแผ่นดินนิ่งเพราะลมใต้
18 คุณจะแผ่ท้องฟ้าร่วมกับพระองค์ได้หรือ
ท้องฟ้าที่แข็งเหมือนกระจกโลหะหล่อ
19 สอนเราสิว่าจะบอกพระองค์อย่างไร
เพราะความมืดทำให้เราเรียบเรียงคดีไม่ได้
20 จะมีใครบอกพระองค์ไหมว่าผมอยากพูด
หรือมนุษย์ควรปรารถนาให้ตนถูกกลืนกิน

21 ตอนนี้มนุษย์ไม่เห็นแสงที่สว่างบนท้องฟ้า
แต่ลมพัดผ่านและทำให้ฟ้าใส
22 แสงทองสุกใสมาจากทิศเหนือ

ความยิ่งใหญ่น่าเกรงกลัวอยู่กับพระเจ้า
23 เราเข้าถึงพระผู้ทรงฤทธิ์ไม่ได้
พระองค์สูงส่งด้วยอำนาจ
พระองค์ยุติธรรมและเที่ยงธรรมอย่างยิ่ง จะไม่กดขี่
24 มนุษย์จึงยำเกรงพระองค์
พระองค์ไม่ใส่ใจผู้มีใจเปี่ยมปัญญาคนใด

38

1 พระยาห์เวห์ตอบโยบจากพายุหมุนว่า
2 ใครกันทำให้คำแนะนำมืดมัว
ด้วยถ้อยคำที่ไม่มีความรู้
3 จงเตรียมตัวให้พร้อมอย่างลูกผู้ชาย
เราจะถาม แล้วเจ้าจงตอบ

4 เจ้าอยู่ที่ไหนเมื่อเราวางรากฐานแผ่นดิน
บอกมา ถ้าเจ้ามีความเข้าใจ
5 ใครกำหนดขนาดของมัน ถ้าเจ้ารู้
ใครขึงสายวัดไว้บนมัน
6 ฐานของมันยึดอยู่กับอะไร
ใครวางหินมุม
7 เมื่อดาวยามเช้าร้องเพลงพร้อมกัน
บุตรของพระเจ้าทั้งหมดโห่ร้องด้วยความยินดี

8 ใครปิดประตูกั้นทะเลไว้
เมื่อมันทะลักออกจากครรภ์
9 เมื่อเราให้เมฆเป็นเสื้อผ้าของมัน
ห่อมันด้วยความมืดทึบ
10 กำหนดเขตของเราให้มัน
ตั้งดาลและประตู
11 แล้วพูดว่า เจ้ามาได้ถึงที่นี่ แต่อย่าเลยไป
คลื่นหยิ่งทะนงของเจ้าต้องหยุดที่นี่?

12 ตลอดชีวิต เจ้าเคยสั่งยามเช้าหรือ
เคยให้รุ่งอรุณรู้ที่ของตน
13 เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดิน
เขย่าคนชั่วให้หลุดออกไป
14 แผ่นดินเปลี่ยนรูปเหมือนดินเหนียวใต้ตราประทับ
ปรากฏเหมือนเสื้อผ้า
15 แสงถูกกันไว้ไม่ให้คนชั่ว
แขนที่ยกสูงถูกหัก

16 เจ้าเคยเข้าสู่แหล่งน้ำพุของทะเลหรือ

เคยเดินในซอกลึกของห้วงน้ำหรือ
17 ประตูความตายเคยถูกเผยให้เจ้าเห็นหรือ
เจ้าเคยเห็นประตูเงาแห่งความตายหรือ
18 เจ้าเข้าใจความกว้างของแผ่นดินหรือ
บอกมา ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมด

19 ทางไปที่อยู่ของแสงอยู่ไหน
ส่วนความมืด อยู่ที่ไหน
20 เพื่อเจ้าจะพามันไปถึงเขตของมัน
รู้เส้นทางสู่บ้านของมัน
21 เจ้าย่อมรู้แน่ เพราะเจ้าเกิดตั้งแต่ตอนนั้น
และมีวันเวลามากมายแล้ว
22 เจ้าเคยเข้าไปในคลังหิมะหรือ
เคยเห็นคลังลูกเห็บหรือ
23 ซึ่งเราเก็บไว้สำหรับยามทุกข์
สำหรับวันรบและสงคราม
24 สายฟ้ากระจายออกทางไหน
ลมตะวันออกแผ่ไปบนแผ่นดินทางไหน

25 ใครขุดร่องให้น้ำท่วม
หรือทำทางให้พายุฟ้าคะนอง
26 เพื่อให้ฝนตกบนแผ่นดินที่ไม่มีคน
บนถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีมนุษย์
27 ให้พื้นดินร้างและแห้งแล้งอิ่มน้ำ
ให้หญ้าอ่อนงอกขึ้น
28 ฝนมีพ่อหรือ
ใครเป็นพ่อของหยดน้ำค้าง
29 น้ำแข็งออกมาจากครรภ์ใคร
ใครให้กำเนิดน้ำค้างแข็งสีเทาจากฟ้า
30 น้ำกลายเป็นของแข็งเหมือนหิน
เมื่อผิวห้วงลึกจับตัวแข็ง

31 เจ้าผูกกระจุกดาวลูกไก่ได้หรือ
คลายสายกลุ่มดาวนายพรานได้หรือ
32 เจ้านำกลุ่มดาวออกมาตามฤดูได้หรือ
นำกลุ่มดาวหมีกับลูกๆ ของมันได้หรือ
33 เจ้ารู้กฎของฟ้าสวรรค์หรือ
ตั้งอำนาจปกครองของมันเหนือแผ่นดินได้หรือ

34 เจ้าส่งเสียงขึ้นไปถึงเมฆได้หรือ
ให้น้ำมากมายปกคลุมเจ้า
35 เจ้าส่งสายฟ้าออกไปได้หรือ
มันรายงานเจ้าหรือว่า พวกเราอยู่ที่นี่?
36 ใครใส่ปัญญาไว้ในส่วนลึกภายใน

ใครให้ความเข้าใจแก่ใจ
37 ใครมีปัญญานับเมฆได้
ใครเทภาชนะของฟ้าได้
38 เมื่อฝุ่นรวมเป็นก้อน
ก้อนดินเกาะกัน

39 เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตตัวเมียได้หรือ
ทำให้สิงโตหนุ่มอิ่มได้หรือ
40 เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำ
ซุ่มรอในพุ่มไม้
41 ใครหาเหยื่อให้อีกา
เมื่อลูกของมันร้องต่อพระเจ้า
เร่ร่อนไปเพราะไม่มีอาหาร

39

1 เจ้ารู้เวลาที่แพะภูเขาคลอดลูกหรือ
เฝ้าดูเมื่อกวางตัวเมียคลอดหรือ
2 เจ้านับเดือนที่มันตั้งท้องครบได้หรือ
รู้เวลาที่มันคลอดหรือ
3 มันก้มตัว คลอดลูก
ความเจ็บปวดในการคลอดสิ้นสุดลง
4 ลูกของมันแข็งแรงขึ้น
เติบโตในทุ่งโล่ง
ออกไปแล้วไม่กลับอีก

5 ใครปล่อยลาป่าเป็นอิสระ
ใครแก้เชือกที่ผูกลาวิ่งเร็ว
6 ซึ่งเราให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้าน
ให้แผ่นดินเค็มเป็นที่อยู่
7 มันดูหมิ่นความอึกทึกในเมือง
ไม่ได้ยินเสียงตะโกนของคนต้อนลา
8 เทือกเขาเป็นทุ่งหญ้าของมัน
มันค้นหาพืชเขียวทุกชนิด

9 วัวป่าจะยอมรับใช้เจ้าหรือ
จะอยู่ข้างรางอาหารเจ้าหรือ
10 เจ้าจับวัวป่าไว้ในร่องนาด้วยสายรัดได้หรือ
มันจะไถหุบเขาตามเจ้าหรือ
11 เจ้าจะไว้ใจมันเพราะกำลังมากหรือ
จะฝากงานไว้กับมันหรือ
12 เจ้าจะวางใจว่ามันนำเมล็ดพืชกลับบ้าน
และรวบรวมข้าวในลานนวดให้หรือ

13 ปีกนกกระจอกเทศกระพืออย่างภูมิใจ

แต่เป็นขนและพวงขนแห่งความรักหรือ
14 มันทิ้งไข่ไว้บนพื้น
ให้ไข่อุ่นในฝุ่น
15 ลืมไปว่าเท้าอาจเหยียบแตก
สัตว์ป่าอาจย่ำ
16 มันโหดร้ายกับลูกเหมือนไม่ใช่ลูกของมัน
แม้เหนื่อยเปล่า มันก็ไม่กลัว
17 เพราะพระเจ้าเอาปัญญาไปจากมัน
ไม่ได้ให้ความเข้าใจ
18 เมื่อมันยกตัวขึ้นสูง
มันดูหมิ่นม้าและคนขี่

19 เจ้าให้กำลังแก่ม้าหรือ
หุ้มคอมันด้วยแผงขนที่สั่นไหวหรือ
20 เจ้าให้มันกระโดดเหมือนตั๊กแตนหรือ
เสียงพ่นจมูกของมันสง่าน่าเกรงกลัว
21 มันตะกุยในหุบเขา ยินดีกับกำลังตน
ออกไปหาคนถืออาวุธ
22 มันหัวเราะเยาะความกลัว ไม่หวาดหวั่น
ไม่ถอยจากดาบ
23 กระบอกลูกศรสั่นกระทบตัวมัน
พร้อมหอกแวววาวและแหลน
24 มันควบตะบึงกลืนพื้นดินด้วยความดุร้ายและโกรธเกรี้ยว
ไม่ยืนนิ่งเมื่อได้ยินแตร
25 ทุกครั้งที่แตรดัง มันพ่นจมูกว่า อาฮา
ได้กลิ่นการรบแต่ไกล
เสียงกึกก้องของแม่ทัพและเสียงโห่ร้อง

26 เหยี่ยวบินสูงด้วยปัญญาของเจ้าหรือ
กางปีกไปทางใต้ด้วยปัญญาของเจ้าหรือ
27 นกอินทรีบินสูงเพราะเจ้าสั่งหรือ
จึงทำรังบนที่สูง
28 มันอยู่และสร้างบ้านบนผา
บนยอดผาและที่มั่น
29 จากที่นั่น มันมองหาเหยื่อ
ตาเห็นแต่ไกล
30 ลูกของมันดูดเลือดด้วย
คนถูกฆ่าอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่นั่น

40

1 พระยาห์เวห์ตอบโยบต่อไปว่า
2 คนที่โต้แย้งจะต่อสู้กับพระผู้ทรงฤทธิ์หรือ
คนที่โต้แย้งกับพระเจ้า จงตอบมา

3 โยบจึงตอบพระยาห์เวห์ว่า
4 ข้าพเจ้ามีความสำคัญน้อยนิด จะตอบพระองค์อย่างไร
ข้าพเจ้าเอามือปิดปากไว้
5 ข้าพเจ้าพูดครั้งหนึ่งแล้ว จะไม่ตอบอีก
พูดสองครั้งแล้ว แต่จะไม่พูดต่อ

6 พระยาห์เวห์จึงตอบโยบจากพายุหมุนว่า
7 จงเตรียมตัวให้พร้อมอย่างลูกผู้ชาย
เราจะถาม แล้วเจ้าจงตอบ
8 เจ้าจะล้มล้างคำตัดสินของเราด้วยหรือ
จะตัดสินว่าเราผิด เพื่อให้ตัวเองเป็นฝ่ายถูกหรือ
9 เจ้ามีแขนเหมือนพระเจ้าหรือ
ทำเสียงฟ้าร้องเหมือนพระองค์ได้หรือ

10 จงแต่งตัวด้วยความสูงส่งและศักดิ์ศรี
สวมเกียรติและความยิ่งใหญ่
11 เทความโกรธเกรี้ยวของเจ้าออกมา
มองคนหยิ่งทุกคนและกดเขาลง
12 มองคนหยิ่งทุกคน ทำให้เขาถ่อมลง
บดขยี้คนชั่วในที่ของพวกเขา
13 ซ่อนพวกเขาในฝุ่นด้วยกัน
มัดใบหน้าของพวกเขาไว้ในที่ซ่อน
14 แล้วเราจะยอมรับกับเจ้าเช่นกัน
ว่ามือขวาของเจ้าเองช่วยเจ้าให้รอดได้

15 ดูเบเฮโมทสิ เราสร้างมันเหมือนที่สร้างเจ้า
มันกินหญ้าเหมือนวัว
16 ดูสิ กำลังของมันอยู่ที่ต้นขา
พลังอยู่ในกล้ามท้อง
17 มันขยับหางเหมือนต้นซีดาร์
เอ็นต้นขาสานกันแน่น
18 กระดูกเหมือนท่อทองสัมฤทธิ์
แขนขาเหมือนแท่งเหล็ก

19 มันเป็นยอดแห่งงานที่พระเจ้าทำ
ผู้สร้างมันให้ดาบแก่มัน
20 ภูเขาให้อาหารมัน
ที่ซึ่งสัตว์ในทุ่งทุกชนิดเล่นกัน
21 มันนอนใต้ต้นโลตัส
ในที่กำบังของกกและหนองน้ำ
22 ต้นโลตัสคลุมมันด้วยร่มเงา
ต้นหลิวริมลำธารล้อมมันไว้
23 แม้แม่น้ำล้น มันก็ไม่สั่น
ยังมั่นใจ แม้แม่น้ำจอร์แดนเอ่อถึงปาก
24 ใครจะจับมันได้ขณะมันเฝ้าระวัง

หรือใช้บ่วงเจาะจมูกมันได้

41

1 เจ้าดึงเลวีอาธาน*ขึ้นด้วยเบ็ดได้หรือ
ใช้เชือกกดลิ้นมันได้หรือ
2 เจ้าใส่เชือกในจมูกมันได้หรือ
ใช้ขอเจาะกรามมันได้หรือ
3 มันจะอ้อนวอนเจ้ามากมายหรือ
จะพูดกับเจ้าอย่างอ่อนโยนหรือ
4 มันจะทำพันธสัญญากับเจ้าหรือ
เพื่อให้เจ้ารับมันเป็นคนรับใช้ตลอดไป
5 เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนเล่นกับนกหรือ
จะผูกมันไว้ให้เด็กสาวของเจ้าหรือ
6 พ่อค้าจะต่อรองแลกมันหรือ
จะแบ่งมันในหมู่พ่อค้าหรือ
7 เจ้าใช้เหล็กมีเงี่ยงแทงหนังมันจนเต็มได้หรือ
ใช้หอกจับปลาแทงหัวมันจนเต็มได้หรือ
8 ลองวางมือบนมัน
จำการต่อสู้นั้นไว้ แล้วอย่าทำอีก
9 ดูสิ ความหวังเรื่องมันนั้นเปล่าประโยชน์
แค่เห็นมัน คนก็ล้มลงไม่ใช่หรือ

10 ไม่มีใครดุร้ายพอจะกล้าปลุกมัน
แล้วใครจะยืนต่อหน้าเราได้
11 ใครให้เราก่อน เพื่อเราต้องตอบแทนเขา
ทุกสิ่งใต้ฟ้าสวรรค์เป็นของเรา

12 เราจะไม่เงียบเรื่องแขนขาของมัน
เรื่องกำลังอันมหาศาลและรูปร่างงดงาม
13 ใครถอดเสื้อชั้นนอกของมันได้
ใครเข้าไปในขากรรไกรมันได้
14 ใครเปิดประตูบนใบหน้าของมันได้
รอบฟันของมันมีความน่าสะพรึงกลัว
15 เกล็ดแข็งคือความภูมิใจของมัน
ปิดชิดกันเหมือนผนึกแน่น

16 เกล็ดแต่ละชิ้นชิดกัน
จนอากาศเข้าแทรกไม่ได้
17 มันต่อกัน
เกาะกันแน่นจนดึงแยกไม่ได้
18 มันจามแล้วแสงวาบออกมา
ตาเหมือนเปลือกตาของรุ่งอรุณ
19 คบไฟลุกออกจากปาก
ประกายไฟกระเด็นออกมา

---

* **41:1 41:1** เลวีอาธานเป็นชื่อเรียกจระเข้หรือสัตว์ที่คล้ายกัน

20 ควันออกจากรูจมูก
เหมือนหม้อเดือดบนไฟที่ใช้กกเป็นเชื้อ
21 ลมหายใจมันจุดถ่านให้ลุก
เปลวไฟออกจากปาก
22 กำลังอยู่ในคอมัน
ความน่าสะพรึงกลัวเต้นรำอยู่ต่อหน้ามัน
23 ชั้นเนื้อของมันติดกัน
แน่นอยู่บนตัว
ขยับไม่ได้
24 ใจมันแข็งเหมือนหิน
แข็งเหมือนหินโม่แผ่นล่าง
25 เมื่อมันยกตัวขึ้น ผู้แข็งแกร่งก็กลัว
ถอยจากการฟาดของมัน
26 แม้มีใครใช้ดาบโจมตี ก็เอาชนะไม่ได้
ทั้งหอก ลูกดอก และด้ามแหลมก็ไม่ได้
27 มันนับเหล็กเป็นฟาง
นับทองสัมฤทธิ์เป็นไม้ผุ
28 ลูกศรทำให้มันหนีไม่ได้
หินจากเชือกเหวี่ยงหินเป็นเหมือนแกลบสำหรับมัน
29 มันนับกระบองเป็นตอซัง
หัวเราะเยาะแหลนที่พุ่งเข้ามา
30 ท้องด้านล่างเหมือนเศษหม้อคม
ทิ้งรอยในเลนเหมือนเลื่อนนวดข้าว
31 มันทำให้ห้วงลึกเดือดเหมือนหม้อ
ทำให้ทะเลเหมือนหม้อขี้ผึ้ง
32 มันทิ้งทางส่องประกายไว้เบื้องหลัง
คนคงคิดว่าห้วงลึกมีผมขาว
33 บนแผ่นดินไม่มีอะไรเทียบมันได้
มันถูกสร้างมาไร้ความกลัว
34 มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง
เป็นกษัตริย์เหนือเหล่าลูกของความหยิ่งทั้งหมด

42

1 โยบจึงตอบพระยาห์เวห์ว่า
2 ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทำได้ทุกสิ่ง
ไม่มีใครขัดขวางความตั้งใจใดของพระองค์ได้
3 พระองค์ถามว่า ใครกันปิดบังคำแนะนำโดยไม่มีความรู้
ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพูดสิ่งที่ตนไม่เข้าใจ
สิ่งอัศจรรย์เกินไปสำหรับข้าพเจ้า สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่รู้
4 พระองค์พูดว่า ฟังเถิด เราจะพูด
เราจะถาม แล้วเจ้าจงตอบ
5 ข้าพเจ้าเคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู
แต่ตอนนี้ตาข้าพเจ้าเห็นพระองค์แล้ว
6 ข้าพเจ้าจึงรังเกียจตัวเอง
และกลับใจในฝุ่นและขี้เถ้า

7 หลังจากพระยาห์เวห์พูดถ้อยคำเหล่านี้กับโยบ พระองค์บอกเอลีฟัสชาวเทมานว่า
เราโกรธเจ้าและเพื่อนทั้งสอง เพราะพวกเจ้าไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้องเหมือนโยบผู้รับใช้ของเรา
8 ตอนนี้จงนำวัวตัวผู้เจ็ดตัวและแกะตัวผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา
เผาเครื่องบูชาถวายเพื่อตัวพวกเจ้า แล้วโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อพวกเจ้า
เพราะเราจะยอมรับเขา เพื่อจะไม่จัดการพวกเจ้าตามความโง่เขลาของพวกเจ้า
พวกเจ้าไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้องเหมือนโยบผู้รับใช้ของเรา
9 เอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัดชาวชูอาห์ และโศฟาร์ชาวนาอามาห์ จึงไปทำตามที่พระยาห์เวห์สั่ง
และพระยาห์เวห์ยอมรับโยบ
10 เมื่อโยบอธิษฐานเพื่อเพื่อนๆ พระยาห์เวห์ก็คืนความรุ่งเรืองให้เขา
พระยาห์เวห์ให้เขาสองเท่าของที่เคยมี
11 พี่น้องชายทุกคน พี่น้องหญิงทุกคน และทุกคนที่เคยรู้จักโยบ
ต่างมาหาและกินอาหารกับเขาที่บ้าน
พวกเขาปลอบใจและบรรเทาความเศร้าของเขาจากเหตุร้ายทั้งหมดที่พระยาห์เวห์นำมาให้
แต่ละคนให้เงินเขาหนึ่งชิ้น* และให้แหวนทองคำคนละวง
12 พระยาห์เวห์อวยพรบั้นปลายของโยบมากกว่าตอนเริ่มต้น เขามีแกะหนึ่งหมื่นสี่พันตัว
อูฐหกพันตัว วัวหนึ่งพันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพันตัว
13 เขามีลูกชายเจ็ดคนและลูกสาวสามคนด้วย
14 เขาตั้งชื่อลูกสาวคนแรกว่า เยมิมาห์ คนที่สองว่า เคสิยาห์ และคนที่สามว่า เคเรนฮัปปุค
15 ทั่วแผ่นดินไม่มีผู้หญิงคนใดงามเท่าลูกสาวของโยบ พ่อให้พวกเธอรับมรดกร่วมกับพี่น้องชาย
16 หลังจากนี้ โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี ได้เห็นลูกชายและหลานชายทางลูกชาย ไปจนถึงสี่รุ่น
17 โยบจึงตายเมื่อแก่ชราและมีอายุยืนยาว

* **42:11 42:11** ตามตัวอักษรคือ เคสิทาห์ เป็นหน่วยเงิน น่าจะเป็นเงินโลหะ

หนังสือสดุดี

หนังสือที่ 1

1

1 เป็นสุขยิ่ง คนที่ไม่เดินตามคำชี้นำของคนชั่ว
ไม่ยืนอยู่บนทางของคนทำบาป
ไม่นั่งร่วมกับคนชอบเยาะเย้ย
2 แต่เขาชื่นชอบบทบัญญัติของพระยาห์เวห์*
เขาใคร่ครวญบทบัญญัตินั้นทั้งกลางวันและกลางคืน
3 เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกริมธารน้ำ
ออกผลตามฤดูกาล
ใบก็ไม่เหี่ยว
ทุกสิ่งที่เขาทำจะเจริญงอกงาม
4 คนชั่วไม่เป็นเช่นนั้น
พวกเขาเป็นเหมือนแกลบที่ลมพัดปลิวไป
5 เพราะฉะนั้น คนชั่วจะยืนอยู่ไม่ได้เมื่อมีการพิพากษา
คนทำบาปก็ไม่มีที่ในชุมนุมของคนเที่ยงธรรม
6 เพราะพระยาห์เวห์รู้จักทางของคนเที่ยงธรรม
แต่ทางของคนชั่วจะพินาศ

2

1 ทำไมชนชาติต่าง ๆ จึงเดือดพล่าน
ทำไมผู้คนจึงวางแผนสิ่งไร้ผล
2 กษัตริย์ทั่วแผ่นดินตั้งตนขึ้น
เหล่าผู้ปกครองร่วมกันวางแผน
ต่อต้านพระยาห์เวห์ และผู้ที่พระองค์เจิมไว้* โดยกล่าวว่า
3 มาเถอะ ให้เราฉีกพันธะของพวกเขาให้ขาด
แล้วสลัดเชือกของพวกเขาออกจากตัวเราเสีย
4 ผู้ที่นั่งอยู่ในฟ้าสวรรค์หัวเราะ
องค์เจ้านาย† เยาะเย้ยพวกเขา
5 แล้วพระองค์จะกล่าวกับพวกเขาด้วยความโกรธ
ทำให้พวกเขาหวาดกลัวด้วยความเดือดดาลของพระองค์
6 เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนภูเขาศิโยนอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา
7 ฉันจะเล่าถึงคำประกาศนั้น
พระยาห์เวห์บอกฉันว่า เจ้าเป็นบุตรของเรา
วันนี้เราได้เป็นบิดาของเจ้า
8 ขอจากเรา แล้วเราจะให้ชนชาติต่าง ๆ เป็นมรดกของเจ้า
ให้สุดปลายแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า
9 เจ้าจะทุบพวกเขาด้วยคทาเหล็ก
ฟาดให้แตกเป็นชิ้นเหมือนภาชนะดินของช่างปั้น

---

* **1:2 1:2** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์) * **2:2 2:2** คำที่แปลว่า ผู้ที่พระองค์เจิมไว้ เป็นคำเดียวกับคำที่หมายถึง เมสสิยาห์ หรือ คริสต์ † **2:4 2:4** คำที่แปลว่า องค์เจ้านาย คือ อาโดไน

10 เพราะฉะนั้น กษัตริย์ทั้งหลาย จงมีปัญญา
ผู้พิพากษาแห่งแผ่นดิน จงรับคำสั่งสอน
11 จงรับใช้พระยาห์เวห์ด้วยความยำเกรง
และยินดีทั้งที่ตัวสั่น
12 จงน้อมคารวะบุตรด้วยใจจริง‡ ไม่เช่นนั้นเขาจะโกรธ และพวกท่านจะพินาศกลางทาง
เพราะความโกรธของเขาพร้อมจะลุกเป็นไฟ
ทุกคนที่เข้าลี้ภัยในเขาช่างเป็นสุข

3

บทสดุดีของดาวิด เมื่อเขาหนีจากอับซาโลม บุตรของตน
1 พระยาห์เวห์ คนที่ต่อต้านฉันเพิ่มขึ้นมากเหลือเกิน
คนที่ลุกขึ้นสู้ฉันมีมากมาย
2 มีคนมากมายพูดถึงฉันว่า
"เขาไม่มีทางได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า"*
เซลาห์
3 แต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นโล่ล้อมรอบฉัน
เป็นเกียรติของฉัน และเป็นผู้ชูศีรษะฉันขึ้น
4 ฉันร้องเรียกพระยาห์เวห์
พระองค์ตอบฉันจากภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
เซลาห์
5 ฉันนอนลงแล้วหลับไป
แล้วตื่นขึ้นมาอีก เพราะพระยาห์เวห์ค้ำจุนฉัน
6 ฉันไม่กลัวผู้คนนับหมื่น
ที่ล้อมฉันไว้ทุกด้าน
7 ลุกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์
ช่วยฉันด้วย พระเจ้าของฉัน
เพราะพระองค์ฟาดโหนกแก้มศัตรูทั้งหมดของฉัน
พระองค์หักฟันคนชั่ว
8 การช่วยกู้มาจากพระยาห์เวห์
ขอพรของพระองค์อยู่กับประชากรของพระองค์
เซลาห์

4

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องสาย บทสดุดีของดาวิด
1 ตอบฉันเมื่อฉันร้องหา พระเจ้าผู้ให้ความเป็นธรรมแก่ฉัน
โปรดเปิดทางให้ฉันพ้นความคับขัน
เมตตาฉัน และฟังคำวิงวอนของฉัน
2 มนุษย์ทั้งหลาย จะเปลี่ยนเกียรติของฉันให้เป็นความอับอายอีกนานเท่าไร
จะรักสิ่งไร้สาระ และไล่ตามคำลวงไปถึงไหน
เซลาห์
3 จงรู้ไว้ว่า พระยาห์เวห์แยกคนที่ภักดีไว้เป็นของพระองค์
พระยาห์เวห์จะฟังเมื่อฉันร้องหาพระองค์
4 จงสะท้านและอย่าทำบาป
บนที่นอน จงสำรวจใจตัวเอง แล้วนิ่งเสีย

‡ **2:12 2:12** หรือ "จงจูบบุตร" * **3:2 3:2** คำฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม)

5 จงถวายเครื่องบูชาแห่งความชอบธรรม
และวางใจในพระยาห์เวห์
6 หลายคนพูดว่า ใครจะให้เราเห็นสิ่งดี ๆ
พระยาห์เวห์ ขอให้แสงจากใบหน้าของพระองค์ส่องเหนือเรา
7 พระองค์ใส่ความยินดีไว้ในใจฉัน
มากกว่าตอนที่ข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ของพวกเขาอุดมสมบูรณ์
8 ฉันจะนอนลงและหลับอย่างสงบ
เพราะพระยาห์เวห์ มีเพียงพระองค์ที่ทำให้ฉันอยู่อย่างปลอดภัย

5

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้ขลุ่ย บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ โปรดฟังถ้อยคำของฉัน
โปรดใส่ใจความรำพึงของฉัน
2 ฟังเสียงร้องของฉัน กษัตริย์ของฉัน พระเจ้าของฉัน
เพราะฉันอธิษฐานต่อพระองค์
3 ยามเช้า พระยาห์เวห์ พระองค์จะได้ยินเสียงฉัน
ยามเช้า ฉันจะวางคำขอไว้ต่อหน้าพระองค์ แล้วเฝ้ารอด้วยความหวัง
4 เพราะพระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่พอใจความชั่ว
ความชั่วร้ายอยู่กับพระองค์ไม่ได้
5 คนหยิ่งผยองจะยืนต่อหน้าพระองค์ไม่ได้
พระองค์เกลียดทุกคนที่ทำความชั่วช้า
6 พระองค์จะทำลายคนพูดโกหก
พระยาห์เวห์รังเกียจคนกระหายเลือดและคนหลอกลวง
7 แต่ด้วยความรักมั่นคงอันล้นเหลือของพระองค์ ฉันจะเข้าไปในบ้านของพระองค์
จะหันไปก้มกราบยังวิหารศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ด้วยความยำเกรง
8 พระยาห์เวห์ โปรดนำฉันไปตามความเที่ยงธรรมของพระองค์ เพราะฉันมีศัตรู
โปรดให้ทางของพระองค์ทอดตรงอยู่ข้างหน้าฉัน
9 เพราะคำจากปากพวกเขาไม่มีอะไรไว้ใจได้
ใจของพวกเขามีแต่ความพินาศ
ลำคอของพวกเขาเป็นหลุมศพที่อ้าอยู่
พวกเขาใช้ลิ้นประจบประแจง
10 พระเจ้า โปรดตัดสินว่าพวกเขามีความผิด
ให้พวกเขาล้มลงเพราะแผนของตัวเอง
ขับไล่พวกเขาเพราะการละเมิดมากมาย
เพราะพวกเขากบฏต่อพระองค์
11 แต่ให้ทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์ยินดี
ให้พวกเขาโห่ร้องด้วยความยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์คุ้มครองพวกเขา
ให้คนที่รักพระนามของพระองค์เบิกบานในพระองค์
12 เพราะพระองค์จะอวยพรคนเที่ยงธรรม
พระยาห์เวห์ พระองค์จะล้อมเขาด้วยความโปรดปรานเหมือนโล่

6

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องสาย บรรเลงด้วยพิณแปดสาย บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ อย่าตำหนิฉันด้วยความโกรธ
อย่าสั่งสอนฉันด้วยความเดือดดาล

2 เมตตาฉัน พระยาห์เวห์ เพราะฉันหมดเรี่ยวแรง
พระยาห์เวห์ รักษาฉัน เพราะกระดูกของฉันสั่นสะท้าน
3 ใจฉันทุกข์ทรมานเหลือเกิน
แล้วพระองค์ล่ะ พระยาห์เวห์จะอีกนานแค่ไหน
4 กลับมาเถิด พระยาห์เวห์ ช่วยชีวิตฉัน
ช่วยฉันให้รอดเพราะความรักมั่นคงของพระองค์
5 เพราะในความตาย ไม่มีใครระลึกถึงพระองค์
ในเชโอล* ใครจะขอบพระคุณพระองค์
6 ฉันเหนื่อยล้ากับเสียงคร่ำครวญ
ทุกคืน น้ำตาท่วมเตียงของฉัน
รดที่นอนจนชุ่มด้วยน้ำตา
7 ดวงตาฉันทรุดโทรมเพราะความเศร้า
แก่ชราลงเพราะคนที่ต่อต้านฉันทั้งหลาย
8 คนทำความชั่วทั้งหลาย ไปให้พ้นจากฉัน
เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินเสียงร้องไห้ของฉันแล้ว
9 พระยาห์เวห์ได้ยินคำวิงวอนของฉัน
พระยาห์เวห์รับคำอธิษฐานของฉัน
10 ขอให้ศัตรูทั้งหมดของฉันอับอายและตกตะลึง
พวกเขาจะหันกลับ และอับอายในทันที

7

บทใคร่ครวญของดาวิด ที่เขาร้องต่อพระยาห์เวห์ เรื่องถ้อยคำของคูช ชาวเบนยามิน
1 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน ฉันลี้ภัยในพระองค์
ช่วยฉันจากทุกคนที่ไล่ล่า และกู้ฉันให้พ้น
2 ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะฉีกฉันเหมือนสิงโต
ขย้ำเป็นชิ้น ๆ โดยไม่มีใครช่วยได้
3 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน ถ้าฉันทำเรื่องนี้
ถ้ามือของฉันมีความชั่วอยู่
4 ถ้าฉันตอบแทนคนที่อยู่อย่างสันติกับฉันด้วยความชั่ว
(ใช่ ฉันได้ปล้นคนที่เป็นศัตรูกับฉันโดยไม่มีเหตุ
5 ก็ให้ศัตรูไล่ตามฉันจนทัน
ให้เขาเหยียบชีวิตฉันลงกับพื้น
และทิ้งศักดิ์ศรีของฉันไว้ในฝุ่น

เซลาห์

6 ลุกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์ ด้วยความโกรธของพระองค์
ลุกขึ้นเผชิญความเดือดดาลของคนที่ต่อต้านฉัน
ตื่นขึ้นเพื่อฉัน พระองค์ได้กำหนดการพิพากษาไว้แล้ว
7 ให้ชุมนุมชนชาติทั้งหลายล้อมรอบพระองค์
แล้วปกครองพวกเขาจากเบื้องสูง
8 พระยาห์เวห์พิพากษาชนชาติทั้งหลาย
พระยาห์เวห์ โปรดพิพากษาฉันตามความเที่ยงธรรมของฉัน
และตามความซื่อตรงที่มีอยู่ในฉัน

* **6:5 6:5** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

9 ขอให้ความชั่วของคนชั่วสิ้นสุดเสียที
แต่ขอให้คนเที่ยงธรรมตั้งมั่น
พระเจ้าผู้เที่ยงธรรมตรวจดูความคิดและหัวใจ
10 โล่ของฉันมาจากพระเจ้า
พระองค์ช่วยคนที่มีใจซื่อตรงให้รอด
11 พระเจ้าเป็นผู้พิพากษาที่เที่ยงธรรม
เป็นพระเจ้าผู้เดือดดาลทุกวัน
12 ถ้ามนุษย์ไม่กลับใจ พระองค์จะลับดาบ
พระองค์โก่งคันธนูและขึ้นสายไว้แล้ว
13 พระองค์ยังเตรียมอาวุธแห่งความตาย
ทำลูกธนูเพลิงไว้พร้อม
14 ดูสิ* เขากำลังเจ็บครรภ์ด้วยความชั่ว
เขาตั้งครรภ์แผนร้าย
แล้วคลอดคำลวงออกมา
15 เขาขุดหลุม
แล้วตกลงไปในหลุมที่ตัวเองทำ
16 ความเดือดร้อนที่เขาก่อจะย้อนกลับมาบนหัวของเขาเอง
ความรุนแรงของเขาจะตกลงบนกระหม่อมของเขาเอง
17 ฉันจะขอบพระคุณพระยาห์เวห์เพราะความเที่ยงธรรมของพระองค์
และจะร้องเพลงยกย่องพระนามของพระยาห์เวห์ องค์ผู้สูงสุด

8

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องดนตรีของกัท บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ องค์เจ้านายของเรา พระนามของพระองค์ช่างสง่างามเพียงใดทั่วทั้งแผ่นดิน
พระองค์ตั้งความรุ่งโรจน์ของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์
2 จากริมฝีปากของเด็กเล็กและทารก พระองค์สร้างพลังขึ้น
เพราะเหล่าศัตรู เพื่อทำให้ศัตรูและผู้แก้แค้นเงียบเสียง
3 เมื่อฉันมองฟ้าสวรรค์ของพระองค์ ผลงานจากนิ้วมือของพระองค์
ดวงจันทร์และดวงดาวที่พระองค์จัดวางไว้
4 มนุษย์คืออะไร พระองค์จึงนึกถึงเขา
ลูกหลานของมนุษย์คืออะไร พระองค์จึงเอาใจใส่เขา
5 เพราะพระองค์ทำให้เขาต่ำกว่าทูตสวรรค์เพียงเล็กน้อย*
และสวมมงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์และเกียรติให้เขา
6 พระองค์ให้เขาปกครองผลงานจากมือของพระองค์
พระองค์วางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าของเขา
7 แกะและวัวทั้งหมด
รวมทั้งสัตว์ในทุ่ง
8 นกบนฟ้า ปลาในทะเล
และทุกสิ่งที่ผ่านไปตามหนทางของทะเล
9 พระยาห์เวห์ องค์เจ้านายของเรา

---

* **7:14 7:14** “ดูสิ แปลจาก הִנֵּה ซึ่งหมายถึง ให้มอง ให้สังเกต ให้ดู หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน * **8:5 8:5** ภาษาฮีบรู เอโลฮิม คำว่า เอโลฮิม ที่ใช้ตรงนี้ โดยทั่วไปหมายถึง “พระเจ้า แต่อาจหมายถึง “เทพเจ้า “เจ้าชาย หรือ “ทูตสวรรค์ ก็ได้ ฉบับเซปตัวจินต์อ่านว่า “ทูตสวรรค์ ในที่นี้ ดูคำอ้างจากฉบับเซปตัวจินต์ใน ฮีบรู 2:7 ด้วย

พระนามของพระองค์ช่างสง่างามเพียงใดทั่วทั้งแผ่นดิน

9

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้ทำนอง ความตายของบุตร บทสดุดีของดาวิด

1 ฉันจะขอบพระคุณพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจ
จะเล่าถึงสิ่งอัศจรรย์ทั้งหมดที่พระองค์ทำ
2 ฉันจะยินดีและเปรมปรีดิ์ในพระองค์
จะร้องเพลงยกย่องพระนามของพระองค์ องค์ผู้สูงสุด
3 เมื่อศัตรูของฉันถอยกลับ
พวกเขาสะดุดและพินาศต่อหน้าพระองค์
4 เพราะพระองค์รักษาคดีอันเป็นธรรมของฉัน
พระองค์นั่งบนบัลลังก์ พิพากษาอย่างเที่ยงธรรม
5 พระองค์ตำหนิชนชาติทั้งหลาย
พระองค์ทำลายคนชั่ว
ลบชื่อของพวกเขาไปตลอดกาลนิรันดร์
6 ศัตรูตกอยู่ในความพินาศไม่รู้จบ
เมืองทั้งหลายที่พระองค์คว่ำทำลาย แม้แต่ความทรงจำถึงเมืองเหล่านั้นก็สูญหาย
7 แต่พระยาห์เวห์ครองราชย์ตลอดไป
พระองค์ตั้งบัลลังก์ไว้เพื่อการพิพากษา
8 พระองค์จะพิพากษาโลกด้วยความเที่ยงธรรม
จะตัดสินชนชาติทั้งหลายอย่างเที่ยงตรง
9 พระยาห์เวห์เป็นป้อมสูงให้คนถูกกดขี่
เป็นป้อมสูงในยามทุกข์ยาก
10 คนที่รู้จักพระนามของพระองค์จะวางใจในพระองค์
เพราะพระยาห์เวห์ไม่เคยทอดทิ้งคนที่แสวงหาพระองค์
11 จงร้องเพลงยกย่องพระยาห์เวห์ ผู้พำนักอยู่ในศิโยน
และประกาศแก่ผู้คนถึงสิ่งที่พระองค์ทำ
12 พระองค์ผู้แก้แค้นเพราะเลือดที่หลั่งยังจดจำพวกเขา
พระองค์ไม่ลืมเสียงร้องของคนทุกข์ยาก
13 เมตตาฉัน พระยาห์เวห์
มองดูความทุกข์ที่คนเกลียดฉันก่อให้
และยกฉันขึ้นจากประตูแห่งความตาย
14 เพื่อฉันจะเล่าคำสรรเสริญทั้งหมดของพระองค์
ฉันจะยินดีในความช่วยกู้ของพระองค์ ที่ประตูของธิดาแห่งศิโยน
15 ชนชาติทั้งหลายจมลงในหลุมที่ตัวเองขุด
เท้าของพวกเขาติดอยู่ในตาข่ายที่ตัวเองซ่อนไว้
16 พระยาห์เวห์เปิดเผยพระองค์
พระองค์ลงมือพิพากษา
คนชั่วติดบ่วงเพราะสิ่งที่มือของตัวเองทำ
ใคร่ครวญ เซลาห์
17 คนชั่วจะถอยกลับไปยังเชโอล*
รวมทั้งทุกชาติที่ลืมพระเจ้า
18 เพราะคนขัดสนจะไม่ถูกลืมตลอดไป

* **9:17 9:17** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

ความหวังของคนยากจนจะไม่สูญสิ้นตลอดกาล
19 ลุกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์ อย่าให้มนุษย์มีชัย
ให้ชนชาติทั้งหลายรับการพิพากษาต่อหน้าพระองค์
20 พระยาห์เวห์ ทำให้พวกเขาหวาดกลัว
ให้ชนชาติต่าง ๆ รู้ว่าพวกเขาเป็นเพียงมนุษย์

เซลาห์

10

1 พระยาห์เวห์ ทำไมพระองค์ยืนอยู่ไกล
ทำไมพระองค์ซ่อนตัวในยามทุกข์ยาก
2 ด้วยความหยิ่ง คนชั่วไล่ล่าคนอ่อนแอ
แต่กลับติดกับแผนที่ตัวเองคิดขึ้น
3 เพราะคนชั่วโอ้อวดสิ่งที่ใจอยากได้
เขายกย่องคนโลภ และประณามพระยาห์เวห์
4 คนชั่วเชิดหน้าด้วยความหยิ่งผยอง
ในความคิดของเขาไม่มีที่สำหรับพระเจ้า
5 ทางของเขารุ่งเรืองอยู่เสมอ
เขาหยิ่งผยอง และบทบัญญัติของพระองค์อยู่ไกลเกินสายตาเขา
ส่วนศัตรูทั้งหลาย เขาแค่นเสียงเยาะใส่
6 เขาพูดในใจว่า ฉันไม่มีวันสั่นคลอน
รุ่นแล้วรุ่นเล่า ฉันจะไม่พบความทุกข์
7 ปากของเขาเต็มไปด้วยคำสาป คำลวง และการกดขี่
ใต้ลิ้นมีแต่แผนร้ายและความชั่วช้า
8 เขาซุ่มอยู่ใกล้หมู่บ้าน
จากที่ซ่อน เขาฆ่าคนบริสุทธิ์
ดวงตาของเขาแอบจ้องคนไร้ที่พึ่ง
9 เขาซ่อนตัวเหมือนสิงโตในที่ซุ่ม
เขาคอยจับคนไร้ที่พึ่ง
จับคนไร้ที่พึ่งเมื่อลากเข้าตาข่าย
10 คนไร้ที่พึ่งถูกบดขยี้
พวกเขาทรุดลง
พวกเขาล้มอยู่ใต้กำลังของเขา
11 เขาพูดในใจว่า พระเจ้าลืมแล้ว
พระองค์ซ่อนใบหน้า
พระองค์จะไม่มีวันเห็น

12 ลุกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์
พระเจ้า ยกมือของพระองค์ขึ้น
อย่าลืมคนไร้ที่พึ่ง
13 ทำไมคนชั่วจึงประณามพระเจ้า
แล้วพูดในใจว่า พระเจ้าจะไม่เอาความหรอก?
14 แต่พระองค์เห็นทั้งความทุกข์และความเศร้า
พระองค์ใส่ใจ และรับความทุกข์นั้นไว้ในมือ
พระองค์ช่วยทั้งผู้ตกเป็นเหยื่อและเด็กกำพร้าพ่อ

15 หักแขนของคนชั่ว
ส่วนคนเลว จงค้นหาความชั่วของเขาจนไม่เหลือให้พบ
16 พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ตลอดกาลนิรันดร์
ชนชาติต่าง ๆ จะสูญหายไปจากแผ่นดินของพระองค์
17 พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ยินความปรารถนาของคนถ่อมใจ
พระองค์จะทำให้ใจของพวกเขาตั้งมั่น
พระองค์จะเงี่ยหูฟัง
18 เพื่อให้ความยุติธรรมแก่เด็กกำพร้าพ่อและคนถูกกดขี่
เพื่อมนุษย์จากผืนดินจะไม่ข่มขวัญใครอีก

11

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ของดาวิด
1 ฉันลี้ภัยในพระยาห์เวห์
พวกท่านจะมาบอกฉันได้อย่างไรว่า หนีเหมือนนกไปยังภูเขาของตัวเอง
2 ดูสิ คนชั่วกำลังโก่งคันธนู
พวกเขาพาดลูกธนูไว้บนสาย
เพื่อยิงจากความมืดใส่คนใจซื่อตรง
3 ถ้ารากฐานถูกทำลาย
คนเที่ยงธรรมจะทำอะไรได้
4 พระยาห์เวห์อยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
พระยาห์เวห์อยู่บนบัลลังก์ในสวรรค์
ดวงตาของพระองค์เฝ้ามอง
สายตาของพระองค์ตรวจดูมนุษย์ทั้งหลาย
5 พระยาห์เวห์ตรวจดูคนเที่ยงธรรม
แต่พระองค์เกลียดคนชั่วและคนที่รักความรุนแรง
6 พระองค์จะโปรยถ่านเพลิงลงบนคนชั่ว
ส่วนในถ้วยของพวกเขาคือไฟ กำมะถัน และลมร้อนแผดเผา
7 เพราะพระยาห์เวห์เที่ยงธรรม
พระองค์รักความเที่ยงธรรม
คนใจซื่อตรงจะได้เห็นใบหน้าของพระองค์

12

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้พิณแปดสาย บทสดุดีของดาวิด
1 ช่วยด้วย พระยาห์เวห์ คนที่ภักดีต่อพระองค์กำลังหมดไป
คนสัตย์ซื่อหายไปจากหมู่มนุษย์
2 ทุกคนโกหกคนรอบข้างของตน
ปากพูดประจบ แต่ใจสองหน้า
3 ขอพระยาห์เวห์ตัดริมฝีปากที่ประจบทั้งหมดออกไป
พร้อมกับลิ้นที่พูดโอ้อวด
4 พวกเขาพูดว่า ด้วยลิ้นของเรา เราจะชนะ
ริมฝีปากเป็นของเราเอง
ใครจะเป็นนายเหนือเรา
5 เพราะคนอ่อนแอถูกกดขี่ และคนขัดสนครวญคราง
ตอนนี้เราจะลุกขึ้น พระยาห์เวห์กล่าว

เราจะพาเขาไปอยู่ในที่ปลอดภัย ให้พ้นจากคนที่ใส่ร้ายเขา
6 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ไร้ตำหนิ
เหมือนเงินถลุงในเตาดิน ชำระจนบริสุทธิ์เจ็ดครั้ง
7 พระยาห์เวห์ พระองค์จะรักษาไว้
จะปกป้องจากคนรุ่นนี้ตลอดไป
8 คนชั่วเพ่นพ่านอยู่ทุกด้าน
เมื่อสิ่งเลวทรามถูกยกย่องในหมู่มนุษย์

13

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 อีกนานเท่าไร พระยาห์เวห์
พระองค์จะลืมฉันไปตลอดกาลหรือ
อีกนานเท่าไรจะซ่อนใบหน้าจากฉัน
2 ฉันต้องคิดหาทางอยู่กับตัวเองอีกนานเท่าไร
ต้องแบกความเศร้าไว้ในใจทุกวัน
อีกนานเท่าไรศัตรูจะชนะฉัน
3 โปรดมองมาและตอบฉัน พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน
ทำให้ดวงตาฉันสว่างขึ้น มิฉะนั้นฉันจะหลับไปในความตาย
4 มิฉะนั้นศัตรูจะพูดว่า ฉันชนะเขาแล้ว
และพวกที่เป็นศัตรูกับฉันจะยินดีเมื่อฉันล้มลง

5 แต่ฉันวางใจในความรักมั่นคงของพระองค์
ใจฉันยินดีในความรอดของพระองค์
6 ฉันจะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ทำดีต่อฉัน

14

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ของดาวิด
1 คนโง่พูดในใจว่า ไม่มีพระเจ้า
พวกเขาเสื่อมทราม
ทำสิ่งที่น่ารังเกียจ
ไม่มีใครทำความดีเลย
2 พระยาห์เวห์มองลงมาจากสวรรค์ยังมนุษย์ทั้งหลาย
เพื่อดูว่ามีใครเข้าใจบ้างไหม
มีใครแสวงหาพระเจ้าหรือไม่
3 ทุกคนหันออกนอกทาง
พวกเขาเสื่อมทรามไปด้วยกัน
ไม่มีใครทำความดีเลย แม้แต่คนเดียว
4 คนทำชั่วทั้งหมดไม่มีความเข้าใจเลยหรือ
พวกเขากินประชาชนของฉันเหมือนกินขนมปัง
และไม่ร้องเรียกพระยาห์เวห์เลยหรือ
5 ที่นั่นพวกเขาหวาดกลัวอย่างยิ่ง
เพราะพระเจ้าอยู่ท่ามกลางคนเที่ยงธรรม
6 พวกท่านขัดขวางแผนของคนยากจน
เพราะพระยาห์เวห์คือที่ลี้ภัยของเขา
7 ขอให้ความรอดของอิสราเอลมาจากศิโยน

เมื่อพระยาห์เวห์พลิกฟื้นชะตาของประชาชนของพระองค์
ยาโคบจะยินดี และอิสราเอลจะเบิกบาน

15

บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ ใครจะพักอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
ใครจะอาศัยบนเนินเขาบริสุทธิ์ของพระองค์
2 คนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิและทำสิ่งที่ถูกต้อง
พูดความจริงจากใจ
3 ไม่ใส่ร้ายใครด้วยลิ้น
ไม่ทำชั่วต่อเพื่อน
ไม่กล่าวเหยียดหยามคนรอบข้าง
4 เขาดูหมิ่นคนเลวทราม
แต่ให้เกียรติคนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์
แม้รักษาคำสาบานแล้วตัวเองต้องเสียหาย ก็ไม่กลับคำ
5 ไม่ปล่อยเงินกู้กินดอกเบี้ย
ไม่รับสินบนเพื่อทำร้ายคนบริสุทธิ์

คนที่ทำเช่นนี้จะไม่หวั่นไหวตลอดไป

16

บทกวีของดาวิด
1 พระเจ้า โปรดรักษาฉันไว้ เพราะฉันลี้ภัยในพระองค์
2 ใจฉันเอ๋ย เจ้าได้พูดกับพระยาห์เวห์ว่า พระองค์คือองค์เจ้านายของฉัน
นอกจากพระองค์แล้ว ฉันไม่มีสิ่งดีใดเลย
3 ส่วนผู้ภักดีที่อยู่บนแผ่นดิน
พวกเขาคือคนที่น่ายกย่อง เป็นความยินดีทั้งหมดของฉัน

4 คนที่ถวายของกำนัลแก่พระอื่น จะมีความทุกข์เพิ่มขึ้น
ฉันจะไม่ถวายเครื่องดื่มบูชาที่เป็นเลือดของพวกเขา
และจะไม่เอ่ยชื่อเหล่านั้นด้วยริมฝีปาก
5 พระยาห์เวห์กำหนดส่วนแบ่งและถ้วยให้ฉัน
พระองค์ทำให้ส่วนที่ฉันได้รับมั่นคง

6 เส้นเขตแดนของฉันตกอยู่ในที่น่ารื่นรมย์
ใช่แล้ว ฉันได้รับมรดกอันดี
7 ฉันจะยกย่องพระยาห์เวห์ ผู้ให้คำปรึกษาแก่ฉัน
แม้ยามค่ำคืน ใจของฉันยังสอนฉัน
8 ฉันมีพระยาห์เวห์อยู่ตรงหน้าเสมอ
เพราะพระองค์อยู่ข้างขวาของฉัน ฉันจึงไม่หวั่นไหว
9 เพราะฉะนั้นใจฉันจึงยินดี ลิ้นก็เปล่งเสียงชื่นชมยินดี
ร่างกายของฉันก็จะอยู่อย่างปลอดภัย
10 เพราะพระองค์จะไม่ทิ้งชีวิตฉันไว้ในเชโอล*
และจะไม่ปล่อยให้ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเน่าเปื่อย

---

* **16:10 16:10** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

11 พระองค์จะชี้ทางแห่งชีวิตให้ฉัน
ต่อหน้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยม
ที่ขวามือของพระองค์มีความชื่นบานตลอดไป

17

คำอธิษฐานของดาวิด

1 พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำร้องที่เป็นธรรมของฉัน
โปรดเงี่ยหูฟังคำอธิษฐานที่ไม่ได้ออกมาจากริมฝีปากหลอกลวง
2 ขอให้คำตัดสินเรื่องฉันมาจากพระองค์
ขอให้ดวงตาของพระองค์มองสิ่งที่เที่ยงตรง
3 พระองค์ตรวจพิสูจน์ใจฉันแล้ว
มาหาฉันในยามค่ำคืน
ทดสอบฉันแล้ว และไม่พบสิ่งใด
ฉันตั้งใจไว้ว่า ปากฉันจะไม่พูดผิด
4 เรื่องการกระทำของมนุษย์ ฉันยึดถ้อยคำจากริมฝีปากของพระองค์
และรักษาตัวให้พ้นจากทางของคนรุนแรง
5 ย่างเท้าของฉันยึดมั่นในทางของพระองค์
เท้าของฉันไม่ลื่นไถล
6 ฉันร้องเรียกพระองค์ เพราะพระองค์จะตอบฉัน พระเจ้า
โปรดเอียงหูมาหาฉัน
ฟังคำพูดของฉัน
7 โปรดแสดงความรักมั่นคงอันอัศจรรย์ของพระองค์
พระองค์ผู้ใช้มือขวาช่วยคนที่ลี้ภัยให้พ้นจากศัตรู
8 โปรดรักษาฉันไว้เหมือนแก้วตาของพระองค์
ซ่อนฉันไว้ใต้เงาปีกของพระองค์
9 ให้พ้นจากคนชั่วที่กดขี่ฉัน
จากศัตรูคู่อาฆาตที่ล้อมฉันไว้
10 พวกเขาปิดใจจนด้านชา
ปากของพวกเขาพูดอย่างหยิ่งผยอง
11 ตอนนี้พวกเขาล้อมเราไว้ทุกย่างก้าว
สายตาจ้องจะเหวี่ยงเราลงกับพื้น
12 เขาเหมือนสิงโตที่หิวกระหายเหยื่อ
เหมือนสิงโตหนุ่มซุ่มอยู่ในที่ลับ
13 ลุกขึ้น พระยาห์เวห์ เผชิญหน้าเขา
ทำให้เขาล้มลง
ช่วยชีวิตฉันให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์
14 พระยาห์เวห์ โปรดช่วยฉันด้วยมือของพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์
จากคนของโลกนี้ ซึ่งมีส่วนแบ่งอยู่เพียงในชีวิตนี้
พระองค์ทำให้ท้องของผู้ที่พระองค์รักอิ่ม
บุตรของพระองค์มีเหลือเฟือ
และพวกเขาเก็บทรัพย์ไว้ให้ลูกหลาน
15 ส่วนฉัน ด้วยความเที่ยงธรรม จะได้เห็นใบหน้าของพระองค์
เมื่อตื่นขึ้น จะอิ่มใจที่ได้เห็นรูปลักษณ์ของพระองค์

18

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ของดาวิดผู้รับใช้พระยาห์เวห์ ผู้กล่าวถ้อยคำของบทเพลงนี้ต่อพระยาห์เวห์
ในวันที่พระยาห์เวห์ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูทั้งหมด และจากมือซาอูล เขากล่าวว่า

1 ฉันรักพระองค์ พระยาห์เวห์ กำลังของฉัน
2 พระยาห์เวห์คือศิลาของฉัน ป้อมปราการ และผู้ช่วยกู้ของฉัน
พระเจ้าของฉัน ศิลาที่ฉันลี้ภัย
โล่ เขาสัตว์แห่งความรอด และป้อมสูงของฉัน
3 ฉันร้องเรียกพระยาห์เวห์ ผู้สมควรได้รับคำสรรเสริญ
แล้วฉันก็รอดพ้นจากศัตรู
4 เชือกแห่งความตายพันรอบฉัน
กระแสน้ำแห่งความชั่วทำให้ฉันหวาดกลัว
5 เชือกของเชโอล* พันรอบฉัน
บ่วงแห่งความตายเข้าจู่โจมฉัน
6 ในยามคับขัน ฉันร้องเรียกพระยาห์เวห์
ร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของฉัน
พระองค์ได้ยินเสียงฉันจากพระวิหารของพระองค์
เสียงร้องของฉันไปถึงหูของพระองค์
7 แล้วแผ่นดินก็สั่นสะเทือน
รากฐานของภูเขาก็สั่นไหว โยกคลอน
เพราะพระองค์โกรธ
8 ควันพวยพุ่งจากรูจมูกของพระองค์
ไฟเผาผลาญออกมาจากปาก
ถ่านเพลิงลุกโชนเพราะไฟนั้น
9 พระองค์โน้มฟ้าลง แล้วลงมา
ความมืดทึบอยู่ใต้เท้าของพระองค์
10 พระองค์ขี่เครูบและบินไป
โผทะยานไปบนปีกของสายลม
11 พระองค์ใช้ความมืดเป็นที่ซ่อน เป็นพลับพลารอบพระองค์
มีน้ำมืดทึบและเมฆหนาแห่งท้องฟ้าห้อมล้อม
12 จากแสงสว่างตรงหน้าพระองค์ เมฆหนาก็เคลื่อนผ่าน
พร้อมลูกเห็บและถ่านเพลิง
13 พระยาห์เวห์ส่งเสียงฟ้าร้องจากท้องฟ้า
องค์ผู้สูงสุดเปล่งเสียง
พร้อมลูกเห็บและถ่านเพลิง
14 พระองค์ยิงลูกธนูออกไป ทำให้พวกเขากระจัดกระจาย
สายฟ้ามากมายทำให้พวกเขาแตกพ่าย
15 ร่องน้ำทั้งหลายก็ปรากฏ
พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ตำหนิ รากฐานของโลกก็เผยออก
เมื่อแรงลมหายใจจากรูจมูกของพระองค์พัดออกมา
16 จากเบื้องสูง พระองค์เอื้อมลงมา
คว้าฉันไว้
ดึงฉันขึ้นจากน้ำมากมาย
17 พระองค์ช่วยฉันให้พ้นจากศัตรูผู้แข็งแกร่ง

---

* **18:5 18:5** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

จากคนที่เกลียดฉัน เพราะพวกเขาแข็งแรงเกินกว่าฉัน
18 พวกเขาจู่โจมฉันในวันที่ภัยพิบัติมาถึง
แต่พระยาห์เวห์ค้ำจุนฉัน
19 พระองค์พาฉันออกมายังที่กว้าง
ช่วยฉันให้พ้น เพราะพระองค์พอใจในฉัน
20 พระยาห์เวห์ตอบแทนฉันตามความเที่ยงธรรมของฉัน
ตอบแทนตามมือที่สะอาดของฉัน
21 เพราะฉันรักษาทางของพระยาห์เวห์
ไม่ได้ทำชั่วด้วยการหันหลังให้พระเจ้าของฉัน
22 ข้อกำหนดทั้งหมดของพระองค์อยู่ตรงหน้าฉัน
ฉันไม่ได้ละทิ้งกฎเกณฑ์ของพระองค์
23 ดำเนินต่อหน้าพระองค์อย่างไร้ตำหนิ
รักษาตัวให้พ้นจากความชั่วของตัวเอง
24 เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์จึงตอบแทนฉันตามความเที่ยงธรรม
ตามมือที่สะอาดของฉันในสายตาของพระองค์
25 กับคนเมตตา พระองค์ก็แสดงความเมตตา
กับคนไร้ตำหนิ พระองค์ก็แสดงพระองค์อย่างไร้ตำหนิ
26 กับคนบริสุทธิ์ พระองค์ก็แสดงความบริสุทธิ์
กับคนคดเคี้ยว พระองค์ก็รับมืออย่างรู้เท่าทัน
27 เพราะพระองค์ช่วยคนที่ถูกกดขี่ให้รอด
แต่พระองค์ทำให้ดวงตาที่หยิ่งผยองต้องก้มลง
28 พระยาห์เวห์ พระองค์จุดตะเกียงของฉัน
พระเจ้าของฉันทำความมืดของฉันให้สว่าง
29 ด้วยพระองค์ บุกฝ่ากองทหารได้
ด้วยพระเจ้าของฉัน กระโดดข้ามกำแพงได้
30 ส่วนพระเจ้า ทางของพระองค์ไร้ตำหนิ
ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ผ่านการทดสอบแล้ว
พระองค์เป็นโล่แก่ทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์
31 เพราะใครเป็นพระเจ้า นอกจากพระยาห์เวห์
ใครเป็นศิลา นอกจากพระเจ้าของเรา
32 คือพระเจ้าผู้ให้กำลังฉันพร้อมรบ และทำให้ทางของฉันไร้ตำหนิ
33 พระองค์ทำให้เท้าฉันคล่องเหมือนเท้ากวาง
และวางฉันไว้บนที่สูง
34 พระองค์ฝึกมือของฉันให้ทำสงคราม
จนแขนของฉันงอคันธนูทองสัมฤทธิ์ได้
35 พระองค์ให้โล่แห่งความรอดแก่ฉัน
มือขวาของพระองค์ค้ำจุนฉัน
ความอ่อนโยนของพระองค์ทำให้ฉันยิ่งใหญ่
36 พระองค์เปิดทางกว้างใต้ย่างเท้าของฉัน
เท้าของฉันจึงไม่ลื่นไถล
37 ฉันจะไล่ตามศัตรูและตามทัน
จะไม่หันกลับจนกว่าพวกเขาจะถูกทำลายหมด
38 จะแทงพวกเขาจนลุกขึ้นไม่ได้
พวกเขาจะล้มลงใต้เท้าของฉัน
39 เพราะพระองค์ให้กำลังฉันพร้อมสำหรับการรบ

ทำให้คนที่ลุกขึ้นสู้กับฉันยอมสยบ
40 พระองค์ทำให้ศัตรูหันหลังหนีฉัน
เพื่อฉันจะกำจัดคนที่เกลียดฉัน
41 พวกเขาร้องขอ แต่ไม่มีใครช่วย
ร้องถึงพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ไม่ตอบ
42 แล้วฉันบดพวกเขาละเอียดดุจฝุ่นต่อหน้าลม
กวาดพวกเขาทิ้งดุจโคลนบนถนน
43 พระองค์ช่วยฉันให้พ้นจากความขัดแย้งของประชาชน
ตั้งฉันเป็นหัวหน้าของชนชาติทั้งหลาย
ชนชาติที่ฉันไม่รู้จักจะรับใช้ฉัน
44 เพียงได้ยินเรื่องของฉัน พวกเขาก็เชื่อฟัง
ชาวต่างแดนยอมสยบต่อฉัน
45 ชาวต่างแดนร่วงโรยไป
และตัวสั่นออกมาจากที่มั่นของตน
46 พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่ ศิลาของฉันจงได้รับการยกย่อง
พระเจ้าแห่งความรอดของฉันจงได้รับการเทิดทูน
47 พระเจ้าผู้แก้แค้นแทนฉัน
และทำให้ชนชาติต่าง ๆ อยู่ใต้ฉัน
48 พระองค์ช่วยฉันให้พ้นจากศัตรู
พระองค์ยกฉันขึ้นเหนือคนที่ลุกขึ้นสู้กับฉัน
ช่วยฉันให้พ้นจากคนรุนแรง
49 เพราะฉะนั้น ฉันจะขอบคุณพระองค์ พระยาห์เวห์ ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
และร้องเพลงยกย่องพระนามของพระองค์
50 พระองค์ให้การช่วยกู้อันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์
และแสดงความรักมั่นคงต่อผู้ที่พระองค์เจิมไว้
ต่อดาวิดและเชื้อสายของเขา† ตลอดไป

19

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 ฟ้าสวรรค์ประกาศความรุ่งโรจน์ของพระเจ้า
ท้องฟ้ากว้างบอกถึงงานฝีมือของพระองค์
2 วันแล้ววันเล่า ถ้อยคำหลั่งออกมา
คืนแล้วคืนเล่า ความรู้เผยออกมา
3 ไม่มีคำพูด ไม่มีภาษาใด
ที่เสียงนั้นไปไม่ถึง
4 เสียงนั้นออกไปทั่วทั้งแผ่นดิน
ถ้อยคำนั้นไปถึงสุดปลายโลก
พระองค์ตั้งเต็นท์ให้ดวงอาทิตย์ไว้ในฟ้าสวรรค์
5 ดวงอาทิตย์เหมือนเจ้าบ่าวออกจากห้อง
เหมือนชายแข็งแรงที่ยินดีออกวิ่งไปตามเส้นทาง
6 ดวงอาทิตย์ออกจากปลายฟ้าด้านหนึ่ง
โคจรไปถึงปลายฟ้าอีกด้าน
ไม่มีสิ่งใดซ่อนพ้นความร้อนของมัน

† **18:50 18:50** หรือ เมล็ดพันธุ์

7 บทบัญญัติของพระยาห์เวห์ไร้ตำหนิ ฟื้นชีวิต
พันธสัญญาของพระยาห์เวห์มั่นคง ทำให้คนไร้ประสบการณ์มีปัญญา
8 ข้อสั่งสอนของพระยาห์เวห์ถูกต้อง ทำให้ใจยินดี
คำบัญชาของพระยาห์เวห์บริสุทธิ์ ทำให้ดวงตาสว่าง
9 ความยำเกรงพระยาห์เวห์บริสุทธิ์ และคงอยู่ตลอดไป
ข้อกำหนดของพระยาห์เวห์เป็นความจริง และเที่ยงธรรมทุกประการ
10 สิ่งเหล่านี้น่าปรารถนายิ่งกว่าทองคำ แม้ทองคำบริสุทธิ์มากมาย
หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้ง และน้ำผึ้งที่หยดจากรวง
11 สิ่งเหล่านี้ยังเตือนผู้รับใช้ของพระองค์
เมื่อรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้ ก็มีรางวัลยิ่งใหญ่
12 ใครจะแยกแยะความผิดของตัวเองได้
โปรดยกโทษความผิดที่ซ่อนเร้นให้ฉัน

13 โปรดกันผู้รับใช้ของพระองค์ไว้จากบาปที่จงใจล่วงเกินด้วย
อย่าให้บาปเหล่านั้นครอบงำฉัน
แล้วฉันจะเป็นคนเที่ยงตรง
จะไร้ตำหนิและไม่มีความผิดจากการล่วงละเมิดครั้งใหญ่
14 ขอให้ถ้อยคำจากปากฉัน และสิ่งที่ใจฉันใคร่ครวญ
เป็นที่พอใจต่อพระองค์
พระยาห์เวห์ ศิลาของฉัน และผู้ไถ่ของฉัน

20

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 ขอพระยาห์เวห์ตอบท่านในวันทุกข์ยาก
ขอพระนามของพระเจ้าแห่งยาโคบยกท่านขึ้นสู่ที่สูง
2 ขอพระองค์ส่งความช่วยเหลือจากสถานบริสุทธิ์
และค้ำจุนท่านจากศิโยน
3 ขอพระองค์ระลึกถึงเครื่องบูชาทั้งหมดของท่าน
และยอมรับเครื่องเผาบูชาของท่าน
เซลาห์
4 ขอพระองค์ให้สิ่งที่ใจท่านปรารถนา
และทำให้แผนทั้งหมดของท่านสำเร็จ
5 เราจะโห่ร้องฉลองชัยเพราะความรอดของท่าน
ในนามพระเจ้าของเรา เราจะชูธงขึ้น
ขอพระยาห์เวห์ให้ตามคำขอทั้งหมดของท่าน
6 ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าพระยาห์เวห์ช่วยผู้ที่พระองค์เจิมไว้
พระองค์จะตอบเขาจากสวรรค์อันบริสุทธิ์
ด้วยพลังช่วยกู้จากมือขวาของพระองค์
7 บางคนวางใจในรถศึก บางคนวางใจในม้า
แต่เราวางใจในพระนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
8 พวกเขาทรุดลงและล้มลง
แต่เราลุกขึ้นยืนมั่น
9 พระยาห์เวห์ ช่วยด้วย

ขอให้องค์กษัตริย์ตอบเราเมื่อเราเรียกหา

21

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด

1 กษัตริย์ยินดีในกำลังของพระองค์ พระยาห์เวห์
เขายินดีเพียงไรในความรอดของพระองค์
2 พระองค์ให้ตามความปรารถนาในใจของเขา
ไม่ปฏิเสธคำขอจากริมฝีปากของเขา
เซลาห์
3 พระองค์ออกมาต้อนรับเขาด้วยพรอันดี
สวมมงกุฎทองเนื้อดีบนศีรษะเขา
4 เขาขอชีวิตจากพระองค์ และพระองค์ก็ให้
ให้วันเวลายืนยาวตลอดไปเป็นนิตย์
5 เกียรติของเขายิ่งใหญ่เพราะความรอดของพระองค์
พระองค์มอบเกียรติและความสง่างามให้เขา
6 พระองค์ทำให้เขาได้รับพรอย่างยิ่งตลอดไป
ทำให้เขาเปี่ยมด้วยความยินดีเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์
7 เพราะกษัตริย์วางใจในพระยาห์เวห์
ด้วยความรักมั่นคงขององค์ผู้สูงสุด เขาจะไม่หวั่นไหว
8 ศัตรูทุกคนจะไม่พ้นมือของพระองค์
คนที่เกลียดพระองค์จะไม่พ้นมือขวาของพระองค์
9 เมื่อพระองค์โกรธ จะทำให้พวกเขาเหมือนเตาไฟลุกโชน
พระยาห์เวห์จะกลืนพวกเขาด้วยความโกรธ
ไฟจะเผาผลาญพวกเขา
10 พระองค์จะทำลายลูกหลานของพวกเขาไปจากแผ่นดิน
ตัดเชื้อสายของพวกเขาออกจากหมู่มนุษย์
11 เพราะพวกเขาคิดร้ายต่อพระองค์
วางแผนชั่วที่ไม่มีวันสำเร็จ
12 เมื่อพระองค์ขึงคันธนูเล็งใส่หน้าพวกเขา
พวกเขาจะหันหลังหนี
13 พระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ได้รับการยกย่องด้วยกำลังของพระองค์
แล้วเราจะร้องเพลงยกย่องฤทธิ์อำนาจของพระองค์

22

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง กวางตัวเมียแห่งรุ่งอรุณ บทสดุดีของดาวิด

1 พระเจ้าของฉัน พระเจ้าของฉัน ทำไมพระองค์ละทิ้งฉัน
ทำไมพระองค์อยู่ไกลนัก ไม่มาช่วยฉัน ไกลจากเสียงคร่ำครวญของฉัน
2 พระเจ้าของฉัน กลางวันฉันร้องหา แต่พระองค์ไม่ตอบ
กลางคืนก็ยังร้องไม่หยุด
3 แต่พระองค์บริสุทธิ์
พระองค์อยู่ท่ามกลางคำสรรเสริญของอิสราเอล
4 บรรพบุรุษของเราวางใจในพระองค์
พวกเขาวางใจ แล้วพระองค์ก็ช่วยกู้
5 พวกเขาร้องหาพระองค์ แล้วก็ได้รับการช่วยกู้
วางใจในพระองค์ และไม่ต้องผิดหวัง

6 แต่ฉันเป็นเพียงหนอน ไม่ใช่คน
ถูกผู้คนเหยียดหยาม ถูกประชาชนดูหมิ่น
7 ทุกคนที่เห็นฉันต่างเยาะเย้ย
เบะปากใส่ฉัน ส่ายหัวแล้วพูดว่า
8 “เขาฝากตัวไว้กับพระยาห์เวห์ ก็ให้พระองค์ช่วยเขาสิ”
ให้พระองค์กู้เขา
ในเมื่อพระยาห์เวห์พอใจเขานัก”
9 แต่พระองค์เป็นผู้พาฉันออกจากครรภ์
ทำให้ฉันวางใจตั้งแต่ยังดูดนมแม่
10 ตั้งแต่ออกจากครรภ์ ฉันก็ถูกโยนไว้กับพระองค์
พระองค์เป็นพระเจ้าของฉันตั้งแต่แม่ให้กำเนิด
11 อย่าอยู่ไกลจากฉัน เพราะความทุกข์อยู่ใกล้
และไม่มีใครช่วยได้
12 วัวผู้มากมายล้อมฉันไว้
วัวผู้แข็งแรงแห่งบาชานล้อมฉันรอบด้าน
13 พวกมันอ้าปากกว้างใส่ฉัน
เหมือนสิงโตคำรามที่กำลังฉีกเหยื่อ
14 ฉันถูกเทออกเหมือนน้ำ
กระดูกทุกชิ้นหลุดจากข้อต่อ
ใจฉันเหมือนขี้ผึ้ง
ละลายอยู่ข้างใน
15 กำลังของฉันแห้งกรังเหมือนเศษหม้อดิน
ลิ้นติดเพดานปาก
พระองค์พาฉันลงสู่ฝุ่นแห่งความตาย
16 เพราะฝูงสุนัขล้อมฉันไว้
กลุ่มคนทำชั่วปิดล้อมฉัน
พวกเขาแทงทะลุมือและเท้าของฉัน*
17 ฉันนับกระดูกของตัวเองได้ทุกชิ้น
พวกเขาจ้องมองฉันไม่วางตา
18 พวกเขาแบ่งเสื้อผ้าของฉันกัน
และจับสลากเสื้อคลุมของฉัน

19 แต่พระยาห์เวห์ อย่าอยู่ไกลเลย
พระองค์คือผู้ช่วยของฉัน รีบมาช่วยฉัน”
20 ช่วยชีวิตฉันให้พ้นจากดาบ
ชีวิตอันมีค่าของฉันให้พ้นจากอำนาจของสุนัข
21 ช่วยฉันให้พ้นจากปากสิงโต”
ใช่แล้ว พระองค์ช่วยฉันให้พ้นจากเขาของวัวป่า

22 ฉันจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของฉัน
ท่ามกลางที่ประชุม จะยกย่องพระองค์
23 คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ จงสรรเสริญพระองค์”

---

* **22:16 22:16** ฉบับม้วนหนังสือทะเลตายอ่านเช่นนี้ ส่วนข้อความมาซอเรตอ่านว่า “เหมือนสิงโต พวกเขาตรึงมือและเท้าของฉัน”

ลูกหลานยาโคบทั้งหลาย จงถวายเกียรติแด่พระองค์
ลูกหลานอิสราเอลทั้งหมด จงยำเกรงพระองค์
24 เพราะพระองค์ไม่ได้ดูหมิ่นหรือรังเกียจความทุกข์ของคนที่ทนทุกข์
ไม่ได้ซ่อนใบหน้าจากเขา
เมื่อเขาร้องหา พระองค์ก็ฟัง

25 คำสรรเสริญที่ฉันถวายพระองค์จะดังขึ้นในที่ประชุมใหญ่
ฉันจะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าคนที่ยำเกรงพระองค์
26 คนถ่อมใจจะได้กินจนอิ่ม
คนที่แสวงหาพระยาห์เวห์จะยกย่องพระองค์
ขอให้ใจของพวกท่านมีชีวิตอยู่ตลอดไป
27 คนทั่วทุกมุมโลกจะระลึกถึงพระยาห์เวห์และหันกลับมาหาพระองค์
ทุกครอบครัวของชนชาติต่าง ๆ จะก้มกราบต่อหน้าพระองค์
28 เพราะอาณาจักรเป็นของพระยาห์เวห์
พระองค์ปกครองเหนือชนชาติทั้งหลาย
29 คนมั่งคั่งทั่วแผ่นดินจะกินและก้มกราบ
ทุกคนที่กำลังลงสู่ฝุ่นจะคุกเข่าต่อหน้าพระองค์
แม้แต่คนที่รักษาชีวิตตัวเองไว้ไม่ได้
30 เชื้อสายรุ่นหลังจะรับใช้พระองค์
คนรุ่นต่อไปจะได้ฟังเรื่องขององค์เจ้านาย
31 พวกเขาจะมาและประกาศความเที่ยงธรรมของพระองค์แก่ประชาชนรุ่นที่ยังไม่เกิด
ว่าพระองค์ได้ทำสิ่งนี้แล้ว

23

บทสดุดีของดาวิด

1 พระยาห์เวห์เป็นผู้เลี้ยงแกะของฉัน
ฉันจะไม่ขาดสิ่งใด
2 พระองค์ให้ฉันนอนลงในทุ่งหญ้าเขียวขจี
นำฉันไปริมน้ำสงบ
3 พระองค์ฟื้นชีวิตฉัน
นำฉันไปตามทางที่เที่ยงธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
4 แม้เดินผ่านหุบเขาเงาความตาย
ฉันก็ไม่กลัวความชั่ว เพราะพระองค์อยู่กับฉัน
ไม้ตะบองและไม้เท้าของพระองค์
ทำให้ฉันอุ่นใจ
5 พระองค์จัดโต๊ะให้ฉัน
ต่อหน้าศัตรูของฉัน
พระองค์ชโลมศีรษะฉันด้วยน้ำมัน
ถ้วยของฉันล้น
6 แน่นอน ความดีและความรักมั่นคงจะตามฉันไปทุกวันในชีวิต
และฉันจะอยู่ในบ้านของพระยาห์เวห์ตลอดไป

24

บทสดุดีของดาวิด

1 แผ่นดินโลกและทุกสิ่งในนั้นเป็นของพระยาห์เวห์
ทั้งโลกและผู้คนที่อาศัยอยู่ก็เป็นของพระองค์
2 เพราะพระองค์วางรากมันไว้เหนือทะเล
และตั้งมันไว้มั่นเหนือกระแสน้ำหลาก

3 ใครจะขึ้นไปบนเนินเขาของพระยาห์เวห์ได้
ใครจะยืนอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
4 คนที่มือสะอาดและใจบริสุทธิ์
ไม่มุ่งใจไปหาความเท็จ
และไม่สาบานอย่างหลอกลวง
5 เขาจะได้รับพรจากพระยาห์เวห์
และความเที่ยงธรรมจากพระเจ้าผู้ช่วยกู้เขา
6 นี่คือคนรุ่นที่แสวงหาพระองค์
ที่แสวงหาใบหน้าของพระองค์ยาโคบนั่นเอง
เซลาห์

7 ประตูทั้งหลาย จงเงยหัวขึ้น
บานประตูนิรันดร์ จงยกขึ้น
แล้วกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์จะเข้ามา
8 ใครคือกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์
พระยาห์เวห์ผู้เข้มแข็งและเปี่ยมด้วยพลัง
พระยาห์เวห์ผู้เข้มแข็งในสงคราม
9 ประตูทั้งหลาย จงเงยหัวขึ้น
ใช่แล้ว บานประตูนิรันดร์ จงยกขึ้น
แล้วกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์จะเข้ามา
10 ใครคือกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์องค์นี้
พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ คือกษัตริย์แห่งความรุ่งโรจน์
เซลาห์

25

ของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ ใจฉันมุ่งหาพระองค์
2 พระเจ้าของฉัน ฉันวางใจในพระองค์
อย่าให้ฉันต้องอับอาย
อย่าให้ศัตรูมีชัยเหนือฉัน
3 ใช่แล้ว ไม่มีใครที่เฝ้ารอพระองค์จะต้องอับอาย
คนที่ทรยศโดยไม่มีเหตุจะต้องอับอาย

4 พระยาห์เวห์ โปรดชี้ทางของพระองค์ให้ฉันเห็น
สอนเส้นทางของพระองค์แก่ฉัน
5 นำฉันไปในความจริงของพระองค์ และสอนฉัน
เพราะพระองค์คือพระเจ้าแห่งความรอดของฉัน
ฉันเฝ้ารอพระองค์ตลอดทั้งวัน
6 พระยาห์เวห์ โปรดระลึกถึงความเมตตาอันอ่อนโยนและความรักมั่นคงของพระองค์

เพราะสิ่งเหล่านี้มีมาแต่โบราณ
7 อย่าระลึกถึงบาปในวัยหนุ่มของฉัน หรือการล่วงละเมิดของฉัน
โปรดระลึกถึงฉันตามความรักมั่นคงของพระองค์
เพราะความดีของพระองค์ พระยาห์เวห์
8 พระยาห์เวห์ดีและเที่ยงตรง
เพราะฉะนั้นพระองค์จึงสอนทางแก่คนบาป
9 พระองค์นำคนถ่อมใจไปในความเป็นธรรม
และสอนทางของพระองค์แก่คนถ่อมใจ
10 ทุกเส้นทางของพระยาห์เวห์เต็มด้วยความรักมั่นคงและความจริง
สำหรับคนที่รักษาพันธสัญญาและคำพยานของพระองค์
11 พระยาห์เวห์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
โปรดยกโทษความผิดของฉัน เพราะมันใหญ่หลวงนัก
12 ใครคือคนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์
พระองค์จะสอนเขาให้รู้ทางที่ควรเลือก
13 เขาจะอยู่อย่างสุขสบาย
ลูกหลานของเขาจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก
14 พระยาห์เวห์สนิทกับคนที่ยำเกรงพระองค์
พระองค์จะเปิดเผยพันธสัญญาให้พวกเขารู้

15 ดวงตาของฉันจับจ้องพระยาห์เวห์อยู่เสมอ
เพราะพระองค์จะดึงเท้าฉันออกจากตาข่าย
16 โปรดหันมาหาฉันและเมตตาฉัน
เพราะฉันโดดเดี่ยวและทุกข์ยาก
17 ความทุกข์ในใจฉันเพิ่มพูน
โปรดพาฉันออกจากความคับแค้น
18 โปรดมองความทุกข์และความเหน็ดเหนื่อยของฉัน
และยกโทษบาปทั้งหมดของฉัน
19 โปรดมองศัตรูของฉัน พวกเขามีมากมาย
และเกลียดฉันอย่างโหดร้าย
20 โปรดรักษาชีวิตฉันไว้และช่วยกู้ฉัน
อย่าให้ฉันต้องผิดหวัง เพราะฉันลี้ภัยในพระองค์
21 ขอให้ความซื่อตรงและความเที่ยงตรงรักษาฉันไว้
เพราะฉันเฝ้ารอพระองค์
22 พระเจ้า โปรดไถ่อิสราเอล
ให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหมดของเขา

26

ของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ โปรดตัดสินฉัน เพราะฉันดำเนินชีวิตด้วยความซื่อตรง
ฉันวางใจในพระยาห์เวห์โดยไม่หวั่นไหว
2 พระยาห์เวห์ โปรดตรวจฉันและพิสูจน์ฉัน
ทดสอบใจและความคิดของฉัน
3 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์อยู่ในสายตาฉัน
ฉันดำเนินชีวิตในความจริงของพระองค์
4 ไม่ได้นั่งร่วมกับคนหลอกลวง
และจะไม่เข้าไปร่วมกับคนเสแสร้ง

5 เกลียดที่ประชุมของคนทำชั่ว
และจะไม่นั่งร่วมกับคนชั่ว
6 จะล้างมืออย่างคนไร้ความผิด
แล้วเดินรอบแท่นบูชาของพระองค์ พระยาห์เวห์
7 เพื่อให้เสียงขอบคุณของฉันก้องขึ้น
และเล่าถึงสิ่งอัศจรรย์ทั้งหมดที่พระองค์ทำ
8 พระยาห์เวห์ ฉันรักบ้านที่พระองค์พำนัก
ที่ซึ่งความรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่
9 อย่ารวมฉันไว้กับคนบาป
อย่าเอาชีวิตฉันไปรวมกับคนกระหายเลือด
10 มือของพวกเขาเต็มด้วยความชั่ว
มือขวาเต็มด้วยสินบน

11 แต่ฉันจะดำเนินชีวิตด้วยความซื่อตรง
โปรดไถ่ฉันและเมตตาฉัน
12 เท้าของฉันยืนอยู่บนพื้นราบ
ในที่ประชุมทั้งหลาย ฉันจะยกย่องพระยาห์เวห์

27

ของดาวิด
1 พระยาห์เวห์คือแสงสว่างและความรอดของฉัน
จะกลัวใคร
พระยาห์เวห์คือพลังของชีวิตฉัน
จะหวาดกลัวใคร
2 เมื่อคนทำชั่วเข้ามาหาฉันเพื่อกินเนื้อของฉัน
ศัตรูและคู่อริของฉันเองกลับสะดุดและล้มลง
3 แม้กองทัพจะตั้งค่ายล้อมฉัน
ใจฉันก็ไม่กลัว
แม้สงครามจะลุกขึ้นสู้ฉัน
ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังมั่นใจ
4 สิ่งเดียวที่ฉันขอจากพระยาห์เวห์ และจะเสาะหา
คือได้อยู่ในบ้านของพระยาห์เวห์ตลอดชีวิต
เพื่อชื่นชมความงดงามของพระยาห์เวห์
และเข้าไปถามในพระวิหารของพระองค์
5 เพราะในวันทุกข์ยาก พระองค์จะซ่อนฉันไว้ในกระโจมของพระองค์
ซ่อนฉันในที่ลับภายในเต็นท์ของพระองค์
ยกฉันขึ้นไว้บนศิลา
6 ตอนนี้ศีรษะฉันจะเชิดสูงเหนือศัตรูที่ล้อมอยู่
ฉันจะถวายเครื่องบูชาแห่งความยินดีในเต็นท์ของพระองค์
จะร้องเพลง ใช่แล้ว จะร้องเพลงยกย่องพระยาห์เวห์

7 พระยาห์เวห์ โปรดฟังเมื่อฉันร้องเรียก
โปรดเมตตาและตอบฉัน
8 เมื่อพระองค์กล่าวว่า จงแสวงหาใบหน้าของเรา
ใจฉันตอบพระองค์ว่า พระยาห์เวห์ ฉันจะแสวงหาใบหน้าของพระองค์
9 อย่าซ่อนใบหน้าจากฉัน
อย่าผลักผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปด้วยความโกรธ

พระองค์เคยเป็นผู้ช่วยของฉัน
อย่าทอดทิ้งฉัน
อย่าละทิ้งฉัน พระเจ้าแห่งความรอดของฉัน
10 แม้พ่อและแม่จะละทิ้งฉัน
พระยาห์เวห์ก็จะรับฉันไว้
11 พระยาห์เวห์ โปรดสอนทางของพระองค์แก่ฉัน
นำฉันไปบนทางตรง เพราะศัตรูของฉัน
12 อย่ามอบฉันให้ตามใจศัตรู
เพราะพยานเท็จลุกขึ้นกล่าวหาฉัน
พวกเขาหายใจพ่นความโหดร้าย
13 ฉันยังมั่นใจในเรื่องนี้
จะได้เห็นความดีของพระยาห์เวห์ในแผ่นดินของคนเป็น
14 จงเฝ้ารอพระยาห์เวห์
เข้มแข็งไว้ ให้ใจกล้าขึ้น
ใช่แล้ว จงเฝ้ารอพระยาห์เวห์

28

ของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ ฉันร้องเรียกหาพระองค์
ศิลาของฉัน อย่าทำเหมือนไม่ได้ยินฉัน
เพราะถ้าพระองค์นิ่งเงียบต่อฉัน
ฉันจะเป็นเหมือนคนที่กำลังลงไปในหลุม
2 โปรดฟังเสียงวิงวอนของฉันเมื่อฉันร้องหา
เมื่อฉันยกมือขึ้นไปยังสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์
3 อย่าลากฉันไปพร้อมกับคนชั่ว
กับคนทำชั่วที่พูดจาเป็นมิตรกับคนรอบข้าง
แต่ใจคิดร้าย
4 จงตอบแทนพวกเขาตามการกระทำ ตามความชั่วที่พวกเขาทำ
ตอบแทนตามผลงานจากมือของพวกเขา
ให้สิ่งที่พวกเขาสมควรได้รับย้อนกลับไปหาพวกเขา
5 เพราะพวกเขาไม่ใส่ใจผลงานของพระยาห์เวห์
ไม่สนใจสิ่งที่มือของพระองค์ทำ
พระองค์จะทลายพวกเขา และไม่ก่อขึ้นอีก

6 สรรเสริญพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ได้ยินเสียงวิงวอนของฉัน
7 พระยาห์เวห์คือกำลังและโล่ของฉัน
ใจฉันวางใจในพระองค์ แล้วฉันก็ได้รับความช่วยเหลือ
เพราะฉะนั้นใจฉันจึงยินดีอย่างยิ่ง
จะร้องเพลงขอบคุณพระองค์
8 พระยาห์เวห์คือกำลังของพวกเขา
พระองค์เป็นป้อมปราการแห่งความรอดของผู้ที่พระองค์เจิมไว้
9 โปรดช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด
และอวยพรประชากรที่เป็นมรดกของพระองค์
โปรดเป็นผู้เลี้ยงแกะของพวกเขา
และอุ้มชูพวกเขาไว้ตลอดไป

29

บทสดุดีของดาวิด

1 บุตรของผู้มีอำนาจทั้งหลาย จงถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์
ถวายความรุ่งโรจน์และกำลังแด่พระยาห์เวห์
2 จงถวายความรุ่งโรจน์ที่สมควรแก่พระนามของพระยาห์เวห์
ก้มกราบพระยาห์เวห์ในเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์

3 เสียงของพระยาห์เวห์อยู่เหนือน้ำ
พระเจ้าแห่งความรุ่งโรจน์ส่งเสียงฟ้าร้อง พระยาห์เวห์อยู่เหนือน้ำมากมาย
4 เสียงของพระยาห์เวห์เปี่ยมด้วยพลัง
เสียงของพระยาห์เวห์เต็มด้วยความสง่างาม
5 เสียงของพระยาห์เวห์หักต้นซีดาร์
พระยาห์เวห์หักต้นซีดาร์แห่งเลบานอนจนแหลก
6 พระองค์ทำให้พวกมันกระโดดเหมือนลูกวัว
เลบานอนและสิริโอนกระโดดเหมือนลูกวัวป่า
7 เสียงของพระยาห์เวห์ฟาดประกายสายฟ้า
8 เสียงของพระยาห์เวห์ทำให้ถิ่นกันดารสั่นสะเทือน
พระยาห์เวห์ทำให้ถิ่นกันดารคาเดชสั่น
9 เสียงของพระยาห์เวห์ทำให้กวางคลอดลูก
และทำให้ป่าไม้โล่งเตียน
ในพระวิหารของพระองค์ ทุกสิ่งร้องว่า ความรุ่งโรจน์

10 พระยาห์เวห์ครองราชย์เหนือน้ำท่วมใหญ่
ใช่แล้ว พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ตลอดไป
11 พระยาห์เวห์จะให้กำลังแก่ประชาชนของพระองค์
พระยาห์เวห์จะอวยพรประชาชนด้วยสันติสุข

30

บทสดุดี บทเพลงสำหรับการอุทิศพระวิหาร ของดาวิด

1 ฉันจะยกย่องพระองค์ พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ยกฉันขึ้น
ไม่ปล่อยให้ศัตรูได้ยินดีเมื่อเห็นฉันล้ม
2 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน ฉันร้องหาพระองค์
และพระองค์รักษาฉัน
3 พระยาห์เวห์ พระองค์นำชีวิตฉันขึ้นจากเชโอล*
รักษาชีวิตฉันไว้ ไม่ให้ลงไปในหลุม
4 ผู้ภักดีของพระองค์ จงร้องเพลงยกย่องพระยาห์เวห์
กล่าวขอบคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
5 เพราะความโกรธของพระองค์มีเพียงชั่วครู่
แต่ความโปรดปรานอยู่ตลอดชีวิต
ค่ำคืนอาจมีน้ำตา
แต่ยามเช้า ความยินดีจะมาถึง
6 ส่วนฉัน ในยามรุ่งเรืองเคยพูดว่า
ฉันจะไม่มีวันหวั่นไหว
7 พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์โปรดปรานฉัน พระองค์ทำให้ภูเขาของฉันตั้งมั่น

---

* **30:3 30:3** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

แต่เมื่อพระองค์ซ่อนใบหน้า ฉันก็หวาดหวั่น
8 พระยาห์เวห์ ฉันร้องหาพระองค์
อ้อนวอนต่อองค์เจ้านาย
9 ถ้าฉันถูกทำลาย ถ้าลงไปในหลุม จะมีประโยชน์อะไร
ฝุ่นจะยกย่องพระองค์หรือ
ฝุ่นจะประกาศความจริงของพระองค์หรือ
10 พระยาห์เวห์ โปรดฟังและเมตตาฉัน
พระยาห์เวห์ โปรดเป็นผู้ช่วยของฉัน
11 พระองค์เปลี่ยนการไว้ทุกข์ของฉันให้เป็นการเต้นรำ
พระองค์ปลดผ้ากระสอบออกจากฉัน แล้วสวมความยินดีให้แทน
12 เพื่อให้ใจฉันร้องเพลงยกย่องพระองค์และไม่เงียบ
พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน ฉันจะขอบคุณพระองค์ตลอดไป

31

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ ฉันลี้ภัยในพระองค์
อย่าให้ฉันต้องผิดหวังเลย
โปรดช่วยฉันให้พ้นด้วยความชอบธรรมของพระองค์
2 โปรดเอียงหูมาฟังฉัน
รีบช่วยฉันให้พ้น
โปรดเป็นศิลาแข็งแกร่งให้ฉัน
เป็นที่มั่นคุ้มกันเพื่อช่วยฉันให้รอด
3 เพราะพระองค์คือศิลาและป้อมปราการของฉัน
เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ โปรดนำและชี้ทางให้ฉัน
4 โปรดดึงฉันออกจากตาข่ายที่พวกเขาแอบวางไว้
เพราะพระองค์คือที่มั่นของฉัน
5 ฉันฝากวิญญาณไว้ในมือของพระองค์
พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ไถ่ฉันไว้
6 ฉันเกลียดคนที่ยึดถือสิ่งไร้ค่าจอมปลอม
แต่ฉันวางใจในพระยาห์เวห์
7 ฉันจะยินดีและเปรมปรีดิ์ในความรักมั่นคงของพระองค์
เพราะพระองค์เห็นความทุกข์ของฉัน
และรู้จักตัวฉันยามเดือดร้อน
8 พระองค์ไม่ปล่อยฉันไว้ในมือศัตรู
แต่ตั้งเท้าของฉันไว้ในที่กว้าง
9 พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาฉัน เพราะฉันกำลังทุกข์ใจ
ดวงตา ใจ และร่างกายของฉันร่วงโรยเพราะความเศร้า
10 ชีวิตของฉันหมดไปกับความโศก
ปีเดือนผ่านไปกับเสียงถอนหายใจ
กำลังของฉันถดถอยเพราะความผิดชั่วของฉัน
กระดูกก็ร่วงโรย
11 เพราะศัตรูทั้งหมด ฉันจึงกลายเป็นที่ดูหมิ่นอย่างยิ่งของคนรอบข้าง
เป็นที่หวาดกลัวของคนรู้จัก
คนที่เห็นฉันตามถนนก็หนีไป
12 ฉันถูกลืมจากใจพวกเขาเหมือนคนตาย
เป็นเหมือนภาชนะดินเผาที่แตกแล้ว

13 ได้ยินเสียงคนมากมายใส่ร้าย ความหวาดกลัวอยู่รอบด้าน
ขณะที่พวกเขารวมหัวกันเล่นงานฉัน
วางแผนเอาชีวิตฉัน
14 แต่ฉันวางใจในพระองค์ พระยาห์เวห์
พูดว่า พระองค์คือพระเจ้าของฉัน
15 วันเวลาของฉันอยู่ในมือพระองค์
โปรดช่วยฉันให้พ้นจากมือศัตรู และจากคนที่ข่มเหงฉัน
16 ขอให้ใบหน้าของพระองค์ทอแสงเหนือผู้รับใช้ของพระองค์
ช่วยฉันให้รอดด้วยความรักมั่นคงของพระองค์
17 พระยาห์เวห์ อย่าให้ฉันต้องผิดหวัง เพราะฉันร้องหาพระองค์
ขอให้คนชั่วต้องอับอาย
ให้พวกเขาเงียบเสียงในเชโอล*
18 ขอให้ริมฝีปากที่พูดโกหกเป็นใบ้
ปากที่พูดใส่คนชอบธรรมอย่างยโส ด้วยความหยิ่งและดูหมิ่น
19 ความดีของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด
พระองค์เก็บความดีนั้นไว้ให้คนที่ยำเกรงพระองค์
และทรงกระทำเพื่อคนที่ลี้ภัยในพระองค์
ต่อหน้ามนุษย์ทั้งหลาย
20 พระองค์จะซ่อนพวกเขาไว้ในที่กำบังใกล้พระองค์ ให้พ้นจากแผนร้ายของมนุษย์
จะเก็บพวกเขาไว้ในที่ลับ ให้พ้นจากถ้อยคำวิวาทของคน
21 ขอให้พระยาห์เวห์ได้รับคำยกย่อง
เพราะพระองค์แสดงความรักมั่นคงอันน่าอัศจรรย์แก่ฉันในเมืองป้อมปราการ
22 ส่วนฉัน ตอนรีบร้อน พูดว่า ฉันถูกตัดออกจากสายตาพระองค์แล้ว
แต่พระองค์ยังได้ยินเสียงวิงวอน เมื่อฉันร้องหาพระองค์
23 ผู้ภักดีของพระองค์ทั้งหลาย จงรักพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์รักษาคนซื่อสัตย์ไว้
แต่ตอบแทนคนหยิ่งยโสอย่างเต็มที่
24 จงเข้มแข็ง ให้ใจกล้าขึ้น
พวกท่านทุกคนที่ฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์

32

ของดาวิด บทสดุดีแห่งการใคร่ครวญ
1 คนที่ได้รับการอภัยจากการไม่เชื่อฟัง ช่างเป็นสุข
บาปของเขาถูกปกปิดไว้
2 คนที่พระยาห์เวห์ไม่ถือโทษความผิดชั่ว ช่างเป็นสุข
และในใจของเขาไม่มีเล่ห์ลวง
3 เมื่อฉันนิ่งเงียบ กระดูกก็ร่วงโรย เพราะฉันคร่ำครวญอยู่ทั้งวัน
4 เพราะทั้งวันทั้งคืน มือของพระองค์กดหนักอยู่บนฉัน
กำลังของฉันเหือดแห้งในไอร้อนแห่งฤดูร้อน
เซลาห์
5 ฉันยอมรับบาปของตัวเองต่อพระองค์
ไม่ได้ซ่อนความผิดชั่วไว้
พูดว่า ฉันจะสารภาพการล่วงละเมิดต่อพระยาห์เวห์

---

* **31:17 31:17** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

แล้วพระองค์ก็ยกโทษความผิดชั่วแห่งบาปของฉัน
เซลาห์
6 เพราะเหตุนี้ คนที่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ทุกคนจงอธิษฐานต่อพระองค์ ในเวลาที่ยังพบพระองค์ได้
แม้น้ำใหญ่เอ่อล้น ก็จะไปไม่ถึงเขา
7 พระองค์คือที่ซ่อนของฉัน
จะรักษาฉันให้พ้นจากความทุกข์
และโอบล้อมฉันด้วยบทเพลงแห่งการช่วยกู้
เซลาห์
8 ฉันจะสอนและชี้ทางที่ควรเดิน
จะให้คำปรึกษาและจับตาดูอยู่
9 อย่าเป็นเหมือนม้าหรือล่อที่ไม่รู้คิด
ต้องใช้เหล็กปากและบังเหียนควบคุม ไม่อย่างนั้นมันจะไม่ยอมเข้ามาใกล้
10 ความทุกข์มากมายรอคนชั่วอยู่
แต่ความรักมั่นคงจะโอบล้อมคนที่วางใจในพระยาห์เวห์
11 คนชอบธรรม จงยินดีและเปรมปรีดิ์ในพระยาห์เวห์
คนที่ใจซื่อตรงทั้งหลาย จงโห่ร้องด้วยความยินดี

33

1 คนชอบธรรม จงยินดีในพระยาห์เวห์
คำยกย่องเหมาะกับคนซื่อตรง
2 จงขอบคุณพระยาห์เวห์ด้วยเสียงพิณ
ร้องเพลงยกย่องพระองค์ด้วยพิณสิบสาย
3 ร้องเพลงใหม่ถวายพระองค์
บรรเลงอย่างชำนาญ พร้อมเสียงโห่ร้องยินดี
4 เพราะถ้อยคำของพระยาห์เวห์เที่ยงตรง
ทุกสิ่งที่พระองค์ทำล้วนเปี่ยมด้วยความซื่อสัตย์
5 พระองค์รักความชอบธรรมและความยุติธรรม
แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์
6 ฟ้าสวรรค์เกิดขึ้นด้วยถ้อยคำของพระยาห์เวห์
กองทัพทั้งสิ้นบนนั้นเกิดจากลมหายใจจากปากพระองค์
7 พระองค์รวบรวมน้ำทะเลไว้เป็นกอง
เก็บห้วงน้ำลึกไว้ในคลัง
8 ให้ทั้งแผ่นดินยำเกรงพระยาห์เวห์
ให้ทุกคนทั่วโลกเกรงขามพระองค์
9 เพราะพระองค์ตรัส แล้วสิ่งนั้นก็เกิดขึ้น
พระองค์บัญชา แล้วมันก็ตั้งมั่น
10 พระยาห์เวห์ทำให้แผนของชนชาติต่าง ๆ สูญเปล่า
ทำให้ความคิดของประชาชนไร้ผล
11 แต่แผนของพระยาห์เวห์ตั้งมั่นตลอดไป
ความคิดในใจของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ
12 ชนชาติที่มีพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้า ช่างเป็นสุข
คือประชาชนที่พระองค์เลือกไว้เป็นมรดกของพระองค์เอง
13 พระยาห์เวห์มองลงมาจากฟ้าสวรรค์
พระองค์เห็นมนุษย์ทุกคน
14 จากที่ประทับ พระองค์มองดูทุกคนที่อาศัยบนแผ่นดิน

15 พระองค์เป็นผู้ปั้นแต่งหัวใจของพวกเขาทุกคน
และพิจารณาทุกสิ่งที่พวกเขาทำ
16 กษัตริย์ไม่ได้รอดเพราะมีกองทัพมากมาย
นักรบไม่ได้พ้นภัยเพราะมีกำลังมหาศาล
17 หวังพึ่งม้าให้ปลอดภัยก็เปล่าประโยชน์
ต่อให้มันมีกำลังมาก ก็ช่วยใครให้พ้นไม่ได้
18 ดวงตาของพระยาห์เวห์จับจ้องคนที่ยำเกรงพระองค์
คนที่ฝากความหวังไว้ในความรักมั่นคงของพระองค์
19 เพื่อช่วยชีวิตพวกเขาให้พ้นจากความตาย
และรักษาพวกเขาให้มีชีวิตในยามอดอยาก
20 พวกเราเฝ้ารอพระยาห์เวห์
พระองค์คือผู้ช่วยและโล่ของเรา
21 ใจเรายินดีในพระองค์
เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
22 พระยาห์เวห์ ขอความรักมั่นคงของพระองค์อยู่กับเรา
เพราะเราฝากความหวังไว้ในพระองค์

34

ของดาวิด เมื่อเขาแกล้งทำเป็นคนเสียสติต่อหน้าอาบีเมเลค ผู้ขับไล่เขาออกไป แล้วเขาก็จากไป
1 *ฉันจะยกย่องพระยาห์เวห์ทุกเวลา
คำยกย่องพระองค์จะอยู่ในปากฉันเสมอ
2 จะภูมิใจในพระยาห์เวห์
คนถ่อมใจจะได้ยินและยินดี
3 มาร่วมกันประกาศความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์
เชิดชูพระนามของพระองค์ด้วยกัน
4 ฉันแสวงหาพระยาห์เวห์ และพระองค์ตอบฉัน
ช่วยฉันให้พ้นจากความกลัวทั้งหมด
5 คนที่มองไปหาพระองค์มีใบหน้าเปล่งประกาย
ใบหน้าของพวกเขาจะไม่ถูกความอับอายปกคลุม
6 คนยากจนคนนี้ร้องหา และพระยาห์เวห์ก็ได้ยิน
ช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหมด
7 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ตั้งค่ายล้อมคนที่ยำเกรงพระองค์
และช่วยพวกเขาให้พ้น
8 ลองชิมดู แล้วจะเห็นว่าพระยาห์เวห์ดีเพียงใด
คนที่ลี้ภัยในพระองค์ช่างเป็นสุข
9 ผู้ภักดีของพระองค์ จงยำเกรงพระยาห์เวห์
เพราะคนที่ยำเกรงพระองค์จะไม่ขาดสิ่งใด
10 แม้สิงโตหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย
แต่คนที่แสวงหาพระยาห์เวห์จะไม่ขาดสิ่งดีใดเลย
11 ลูก ๆ เอ๋ย มาฟังฉัน
ฉันจะสอนให้รู้จักความยำเกรงพระยาห์เวห์
12 ใครคือคนที่อยากมีชีวิต

* **34:1 34:1** สดุดีบทที่ 34 เป็นบทกวีอักษรเรียง โดยแต่ละข้อเริ่มด้วยตัวอักษรตามลำดับอักษร (จากอาเลฟถึงทาว

อยากมีอายุยืนยาว เพื่อจะได้เห็นสิ่งดี
13 จงห้ามลิ้นไม่ให้พูดชั่ว
และห้ามริมฝีปากไม่ให้พูดโกหก
14 จงหันจากความชั่ว แล้วทำความดี
จงแสวงหาสันติ และไล่ตามมันไป
15 ดวงตาของพระยาห์เวห์มองคนชอบธรรม
หูของพระองค์ฟังเสียงร้องของพวกเขา
16 พระยาห์เวห์หันหน้าเข้าต่อต้านคนทำชั่ว
เพื่อลบความทรงจำถึงพวกเขาออกจากแผ่นดิน
17 คนชอบธรรมร้องหา และพระยาห์เวห์ได้ยิน
ช่วยพวกเขาให้พ้นจากความทุกข์ทั้งหมด
18 พระยาห์เวห์อยู่ใกล้คนที่ใจแตกสลาย
และช่วยคนที่จิตใจถูกบดขยี้ให้รอด
19 คนชอบธรรมต้องเจอความทุกข์มากมาย
แต่พระยาห์เวห์ช่วยเขาให้พ้นจากทุกอย่าง
20 พระองค์ปกป้องกระดูกของเขาทุกชิ้น
ไม่มีสักชิ้นที่หัก
21 ความชั่วจะฆ่าคนชั่ว
คนที่เกลียดคนชอบธรรมจะถูกตัดสินว่าผิด
22 พระยาห์เวห์ไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์
ไม่มีใครที่ลี้ภัยในพระองค์จะถูกตัดสินว่าผิด

35

ของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ โปรดสู้คดีกับคนที่สู้คดีกับฉัน
ต่อสู้กับคนที่ต่อสู้กับฉัน
2 จับโล่และโล่กำบังขึ้น
ลุกขึ้นมาช่วยฉัน
3 ชูหอกขึ้น ขวางทางคนที่ไล่ล่าฉัน
บอกฉันว่า เราคือความรอดของเจ้า
4 ขอให้คนที่ตามล่าชีวิตฉันอับอายและเสียเกียรติ
ให้คนที่วางแผนทำลายฉันถอยกลับอย่างสับสน
5 ให้พวกเขาเป็นเหมือนแกลบต่อหน้าลม
ให้ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ไล่พวกเขาไป
6 ให้ทางของพวกเขามืดและลื่น
ให้ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ไล่ตามพวกเขา
7 เพราะพวกเขาแอบซ่อนตาข่ายไว้ในหลุมดักฉันโดยไม่มีเหตุ
ขุดหลุมดักชีวิตฉันโดยไม่มีเหตุ
8 ขอให้ความพินาศมาถึงเขาโดยไม่ทันรู้ตัว
ให้ตาข่ายที่เขาแอบซ่อนไว้จับตัวเขาเอง
ให้เขาตกลงไปในความพินาศนั้น

9 ฉันจะยินดีในพระยาห์เวห์
เปรมปรีดิ์ในความรอดจากพระองค์

10 กระดูกทุกชิ้นของฉันจะพูดว่า "พระยาห์เวห์ ใครจะเหมือนพระองค์"
พระองค์ช่วยคนยากจนให้พ้นจากคนที่แข็งแรงกว่าเขา
ช่วยคนยากจนและขัดสนให้พ้นจากคนที่ปล้นเขา""
11 พยานที่ไม่ชอบธรรมลุกขึ้น
พวกเขาซักถามฉันเรื่องที่ฉันไม่รู้
12 พวกเขาตอบแทนความดีด้วยความชั่ว
จนใจฉันเหมือนคนสูญเสียสิ่งรัก

13 แต่เมื่อพวกเขาป่วย ฉันสวมผ้ากระสอบ
ทำให้ตัวเองทุกข์ด้วยการอดอาหาร
คำอธิษฐานของฉันกลับคืนสู่อกของฉันเอง
14 ฉันปฏิบัติตัวเหมือนเขาเป็นเพื่อนหรือพี่น้อง
ก้มตัวไว้ทุกข์ เหมือนคนไว้ทุกข์ให้แม่ของตน
15 แต่เมื่อฉันตกที่นั่งลำบาก พวกเขากลับยินดีและรวมตัวกัน
คนที่เข้าทำร้ายรวมตัวกันเล่นงานฉันโดยที่ฉันไม่รู้ตัว
พวกเขาฉีกทึ้งฉันไม่หยุด
16 เหมือนคนลบหลู่ที่เยาะเย้ยกันในงานเลี้ยง
พวกเขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ฉัน
17 องค์เจ้านาย พระองค์จะมองดูอยู่อีกนานเท่าไร"
โปรดช่วยชีวิตฉันจากการทำลายของพวกเขา
ช่วยชีวิตอันล้ำค่าของฉันจากฝูงสิงโต
18 ฉันจะขอบคุณพระองค์ในชุมนุมใหญ่
จะยกย่องพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย
19 อย่าให้ศัตรูที่เล่นงานฉันอย่างไม่เป็นธรรมได้ยินดีเมื่อเห็นฉันล้ม
อย่าให้คนที่เกลียดฉันโดยไร้เหตุขยิบตาเยาะเย้ยฉัน
20 เพราะพวกเขาไม่พูดอย่างเป็นมิตร
กลับคิดถ้อยคำหลอกลวงเล่นงานคนที่อยู่อย่างสงบในแผ่นดิน
21 พวกเขาอ้าปากกว้างใส่ฉัน
พูดว่า "เห็นแล้ว" เห็นแล้ว" เราเห็นกับตา""
22 พระยาห์เวห์ พระองค์เห็นแล้ว อย่านิ่งเงียบ
องค์เจ้านาย อย่าอยู่ห่างจากฉัน
23 ตื่นขึ้น" ลุกขึ้นมาปกป้องฉัน พระเจ้าของฉัน"
องค์เจ้านายของฉัน โปรดสู้คดีแทนฉัน"
24 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน
โปรดตัดสินให้ฉันได้รับความเป็นธรรมตามความชอบธรรมของพระองค์
อย่าให้พวกเขาสะใจเมื่อเห็นฉันล้ม
25 อย่าให้พวกเขาคิดในใจว่า "ดี" ได้อย่างที่เราอยากได้""
อย่าให้พวกเขาพูดว่า "เรากลืนเขาลงไปแล้ว""
26 ขอให้คนที่ยินดีกับหายนะของฉันอับอายและสับสนพร้อมกัน
ให้คนที่ยกตัวข่มฉันถูกห่มด้วยความอับอายและเสียเกียรติ

27 แต่คนที่ยินดีกับการที่ฉันได้รับความเป็นธรรม จงโห่ร้องและยินดี
ให้พวกเขาพูดอยู่เสมอว่า "ขอให้พระยาห์เวห์ได้รับการยกย่อง

พระองค์ผู้ยินดีในความผาสุกของผู้รับใช้
28 ลิ้นของฉันจะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ และยกย่องพระองค์ตลอดวัน

36

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ของดาวิด ผู้รับใช้พระยาห์เวห์
1 ในใจฉันมีคำเปิดเผยเรื่องการไม่เชื่อฟังของคนชั่ว
ในสายตาของเขา ไม่มีความยำเกรงพระเจ้าเลย
2 เพราะเขาหลงยกยอตัวเองในสายตาตน
จนมองไม่เห็นบาปของตัวเองและไม่เกลียดมัน
3 คำพูดจากปากเขามีแต่ความผิดชั่วและการหลอกลวง
เขาเลิกใช้ปัญญาและเลิกทำความดี
4 เขาวางแผนความชั่วบนที่นอน
ตั้งตัวอยู่ในทางที่ไม่ดี
และไม่รังเกียจความชั่ว

5 พระยาห์เวห์ ความรักมั่นคงของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์
ความซื่อสัตย์ของพระองค์ถึงท้องฟ้า
6 ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาของพระเจ้า
คำตัดสินของพระองค์เหมือนห้วงลึกมหึมา
พระยาห์เวห์ พระองค์รักษาทั้งมนุษย์และสัตว์
7 พระเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์ล้ำค่าเพียงใด
มนุษย์ทั้งหลายลี้ภัยใต้เงาปีกของพระองค์
8 พวกเขาจะอิ่มเอมอย่างเต็มที่จากความอุดมในบ้านของพระองค์
พระองค์ให้พวกเขาดื่มจากแม่น้ำแห่งความชื่นบานของพระองค์
9 เพราะน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์
ในความสว่างของพระองค์ เราเห็นความสว่าง
10 โปรดให้ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่กับคนที่รู้จักพระองค์
และความชอบธรรมกับคนที่ใจซื่อตรง
11 อย่าให้เท้าของคนหยิ่งยโสมาเหยียบฉัน
อย่าให้มือของคนชั่วขับไล่ฉันไป
12 ที่นั่น คนทำความผิดชั่วล้มลงแล้ว
พวกเขาถูกผลักลง และจะลุกขึ้นไม่ได้อีก

37

ของดาวิด
1 อย่าร้อนใจเพราะคนทำชั่ว
อย่าอิจฉาคนที่ทำความไม่ชอบธรรม
2 เพราะไม่นานพวกเขาจะถูกตัดเหมือนหญ้า
เหี่ยวเฉาเหมือนพืชเขียว
3 จงวางใจในพระยาห์เวห์ และทำความดี
อาศัยอยู่ในแผ่นดิน และเพลิดเพลินกับทุ่งหญ้าที่ปลอดภัย
4 จงชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์
แล้วพระองค์จะให้สิ่งที่ใจท่านปรารถนา
5 ฝากเส้นทางชีวิตไว้กับพระยาห์เวห์
วางใจในพระองค์ แล้วพระองค์จะลงมือทำ

6 พระองค์จะทำให้ความชอบธรรมของท่านส่องออกมาดุจแสง
และความยุติธรรมแจ่มชัดดุจแดดเที่ยงวัน
7 จงสงบนิ่งต่อพระยาห์เวห์ และรอพระองค์อย่างอดทน
อย่าร้อนใจเพราะคนที่รุ่งเรืองในทางของตน
หรือเพราะคนที่ทำแผนชั่วให้สำเร็จ
8 จงเลิกโกรธและละความเดือดดาล
อย่าร้อนใจ เพราะมันมีแต่จะพาไปทำชั่ว
9 คนทำชั่วจะถูกตัดออก
แต่คนที่เฝ้ารอพระยาห์เวห์จะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก
10 อีกไม่นาน คนชั่วจะไม่มีอีก
มองหาที่ของเขา ก็ไม่พบแล้ว
11 แต่คนถ่อมใจจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก
และชื่นชมกับสันติสุขอันล้นเหลือ
12 คนชั่ววางแผนเล่นงานคนชอบธรรม
ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา
13 องค์เจ้านายหัวเราะเยาะเขา
เพราะเห็นว่าวันของเขากำลังมาถึง
14 คนชั่วชักดาบและโก่งคันธนู
เพื่อโค่นคนยากจนและขัดสน
เพื่อฆ่าคนที่เดินในทางซื่อตรง
15 ดาบของพวกเขาจะทะลุใจตัวเอง
คันธนูจะถูกหัก
16 สิ่งเล็กน้อยที่คนชอบธรรมมี
ยังดีกว่าความมั่งคั่งของคนชั่วมากมาย
17 เพราะแขนของคนชั่วจะถูกหัก
แต่พระยาห์เวห์ค้ำจุนคนชอบธรรม
18 พระยาห์เวห์รู้วันเวลาของคนไร้ตำหนิ
มรดกของพวกเขาจะอยู่ตลอดไป
19 พวกเขาจะไม่ผิดหวังในยามเลวร้าย
ในวันอดอยากก็ยังอิ่ม

20 แต่คนชั่วจะพินาศ
ศัตรูของพระยาห์เวห์จะเป็นเหมือนความงามของท้องทุ่ง
พวกเขาจะเลือนหาย
เลือนหายเหมือนควัน
21 คนชั่วยืมแล้วไม่คืน
แต่คนชอบธรรมให้ด้วยใจกว้าง
22 คนที่พระองค์อวยพรจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก
คนที่พระองค์สาปแช่งจะถูกตัดออก
23 พระยาห์เวห์ทำให้ย่างก้าวของคนมั่นคง
พระองค์พอใจในทางของเขา
24 แม้สะดุด เขาก็ไม่ล้มลง
เพราะพระยาห์เวห์ใช้มือพยุงเขาไว้
25 ฉันเคยเป็นหนุ่ม และตอนนี้แก่แล้ว
แต่ไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง

หรือลูกหลานของเขาต้องขออาหารกิน
26 เขาเมตตาและให้ยืมอยู่ตลอดวัน
ลูกหลานของเขาได้รับพร
27 จงหันจากความชั่ว แล้วทำความดี
แล้วจะอยู่อย่างมั่นคงตลอดไป
28 เพราะพระยาห์เวห์รักความยุติธรรม
และไม่ทอดทิ้งผู้ภักดีของพระองค์
พวกเขาได้รับการรักษาไว้ตลอดไป
แต่ลูกหลานของคนชั่วจะถูกตัดออก
29 คนชอบธรรมจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก
และอาศัยอยู่ในนั้นตลอดไป

30 ปากของคนชอบธรรมพูดถึงปัญญา
ลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม
31 บทบัญญัติของพระเจ้าของเขาอยู่ในใจ
ย่างก้าวของเขาจะไม่ลื่นไถล
32 คนชั่วจับตาดูคนชอบธรรม
และหาทางฆ่าเขา
33 พระยาห์เวห์จะไม่ปล่อยเขาไว้ในมือคนชั่ว
และจะไม่ตัดสินให้เขาผิดเมื่อถูกพิพากษา
34 จงเฝ้ารอพระยาห์เวห์ และรักษาทางของพระองค์
พระองค์จะยกท่านขึ้นให้ได้รับแผ่นดินเป็นมรดก
เมื่อคนชั่วถูกตัดออก ท่านจะเห็นกับตา

35 ฉันเคยเห็นคนชั่วผู้มีอำนาจมาก
แผ่กิ่งก้านเหมือนต้นไม้เขียวในผืนดินของตัวเอง
36 แต่พอเขาผ่านไป เขาก็ไม่มีแล้ว
ตามหา แต่หาไม่พบ
37 จงสังเกตคนไร้ตำหนิ และมองดูคนซื่อตรง
เพราะคนรักสันติมีอนาคต
38 แต่คนล่วงละเมิดจะถูกทำลายพร้อมกัน
อนาคตของคนชั่วจะถูกตัดขาด
39 ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระยาห์เวห์
พระองค์คือที่มั่นของพวกเขาในยามทุกข์
40 พระยาห์เวห์ช่วยและกู้พวกเขา
ช่วยให้พ้นจากคนชั่วและช่วยให้รอด
เพราะพวกเขาลี้ภัยในพระองค์

38

บทสดุดีของดาวิด เพื่อเป็นที่ระลึก
1 พระยาห์เวห์ อย่าตำหนิฉันด้วยความโกรธ
อย่าลงโทษฉันด้วยความเดือดดาล
2 เพราะลูกธนูของพระองค์แทงทะลุฉัน
มือของพระองค์กดฉันไว้หนัก
3 ร่างกายฉันไม่มีส่วนใดสมบูรณ์เพราะความขุ่นเคืองของพระองค์

กระดูกของฉันก็ไม่แข็งแรงเพราะบาป
4 เพราะความผิดชั่วท่วมเหนือศีรษะฉัน
หนักเกินกำลังเหมือนภาระมหึมา
5 บาดแผลของฉันเหม็นและเน่า
เพราะความโง่ของตัวเอง
6 ฉันเจ็บปวด ตัวงอค้อมลงมาก
เดินอย่างเศร้าหมองอยู่ทั้งวัน
7 บั้นเอวของฉันแสบร้อนไปหมด
ร่างกายไม่มีส่วนใดสมบูรณ์
8 ฉันอ่อนแรงและฟกช้ำหนัก
คร่ำครวญเพราะความปวดร้าวในใจ
9 องค์เจ้านาย ความปรารถนาทั้งหมดของฉันอยู่ตรงหน้าพระองค์
เสียงคร่ำครวญของฉันไม่ถูกซ่อนจากพระองค์
10 ใจฉันเต้นระรัว
กำลังหมดไป
แม้แต่แสงในดวงตาก็จากฉันไป
11 คนที่รักฉันและเพื่อน ๆ ยืนห่างเพราะโรคร้ายของฉัน
ญาติพี่น้องก็ยืนอยู่ไกล
12 คนที่ตามล่าชีวิตฉันวางกับดัก
คนที่ต้องการทำร้ายฉันพูดเรื่องชั่วร้าย
และคิดแผนหลอกลวงอยู่ทั้งวัน
13 แต่ฉันเหมือนคนหูหนวก ไม่ได้ยิน
เหมือนคนเป็นใบ้ที่ไม่อ้าปาก
14 ใช่ ฉันเหมือนคนที่ไม่ได้ยิน
และไม่มีคำโต้แย้งในปาก
15 เพราะฉันหวังในพระองค์ พระยาห์เวห์
องค์เจ้านาย พระเจ้าของฉัน พระองค์จะตอบฉัน
16 ฉันพูดว่า “อย่าให้พวกเขาสะใจเมื่อเห็นฉันล้ม
หรือยกตัวข่มฉันเมื่อเท้าฉันลื่น”
17 เพราะฉันพร้อมจะล้มอยู่แล้ว
ความเจ็บปวดอยู่ตรงหน้าฉันเสมอ
18 ฉันจะยอมรับความผิดชั่วของตัวเอง
และเสียใจกับบาปของฉัน
19 แต่ศัตรูของฉันยังแข็งแรงและมีมาก
คนที่เกลียดฉันโดยไร้เหตุก็มากมาย
20 คนที่ตอบแทนความดีด้วยความชั่วก็เป็นศัตรูกับฉัน
เพราะฉันมุ่งทำสิ่งที่ดี
21 พระยาห์เวห์ อย่าทอดทิ้งฉัน
พระเจ้าของฉัน อย่าอยู่ห่างจากฉัน
22 รีบมาช่วยฉัน
องค์เจ้านาย ความรอดของฉัน

39

สำหรับหัวหน้านักดนตรี สำหรับเยดูธูน บทสดุดีของดาวิด
1 ฉันพูดว่า “จะระวังทางของตัวเอง ไม่ให้ทำบาปด้วยลิ้น

จะใส่บังเหียนให้ปาก ตราบใดที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าฉัน
2 ฉันเงียบสนิท
ไม่พูดแม้แต่เรื่องดี
แล้วความเศร้าก็พลุ่งขึ้น
3 ใจฉันร้อนอยู่ข้างใน
ยิ่งครุ่นคิด ไฟยิ่งลุก
แล้วฉันก็พูดด้วยลิ้นว่า
4 พระยาห์เวห์ โปรดให้ฉันรู้วาระสุดท้ายของตัวเอง
ให้รู้ว่าวันเวลาของฉันยาวเท่าไร
จะได้รู้ว่าตัวเองเปราะบางเพียงใด
5 พระองค์ทรงกำหนดวันของฉันให้ยาวเพียงไม่กี่ฝ่ามือ
ชั่วชีวิตของฉันเป็นเหมือนไม่มีอะไรเลยต่อหน้าพระองค์
แท้จริง มนุษย์ทุกคนที่ยืนอยู่ เป็นเพียงลมหายใจ
เซลาห์
6 แท้จริง มนุษย์ทุกคนเดินผ่านไปราวเงา
พวกเขาวุ่นวายกันอย่างไร้ผล
กอบโกยสะสม แต่ไม่รู้ว่าใครจะมาเก็บไป
7 บัดนี้ องค์เจ้านาย ฉันจะรออะไร
ความหวังของฉันอยู่ในพระองค์
8 โปรดช่วยฉันให้พ้นจากการล่วงละเมิดทั้งหมด
อย่าทำให้ฉันเป็นที่เยาะเย้ยของคนโง่
9 ฉันเงียบ
ไม่อ้าปาก
เพราะพระองค์เป็นผู้ทำสิ่งนี้
10 โปรดเอาแส้ของพระองค์ออกไปจากฉัน
ฉันหมดแรงเพราะแรงฟาดจากมือพระองค์
11 เมื่อพระองค์ตำหนิและแก้ไขมนุษย์เพราะความผิดชั่ว
พระองค์ทำให้ทรัพย์สมบัติของเขาสลายไปเหมือนมอดกัดกิน
แท้จริง มนุษย์ทุกคนเป็นเพียงลมหายใจ
เซลาห์
12 พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของฉัน ฟังเสียงร้องของฉัน
อย่านิ่งเฉยต่อน้ำตาของฉัน
เพราะฉันเป็นคนต่างถิ่นที่อยู่กับพระองค์
เป็นคนต่างแดนเหมือนบรรพบุรุษทั้งหมดของฉัน
13 โปรดเว้นฉันไว้ ให้ฉันได้ฟื้นกำลัง
ก่อนฉันจะจากไปและไม่มีอยู่อีก

40

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 ฉันเฝ้ารอพระยาห์เวห์อย่างอดทน
พระองค์หันมาหาฉัน และได้ยินเสียงร้องของฉัน
2 พระองค์ดึงฉันขึ้นจากหลุมอันน่ากลัว
จากโคลนตมเหนียว
ตั้งเท้าฉันไว้บนศิลา

และให้ฉันยืนได้อย่างมั่นคง
3 พระองค์ใส่บทเพลงใหม่ไว้ในปากฉัน เป็นเพลงยกย่องพระเจ้าของเรา
คนมากมายจะเห็นและยำเกรง แล้ววางใจในพระยาห์เวห์
4 คนที่ยึดพระยาห์เวห์เป็นที่ไว้วางใจ ช่างเป็นสุข
ไม่หันไปพึ่งคนหยิ่งยโส หรือคนที่หันไปหาความเท็จ
5 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน พระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ไว้มากมาย
และมีสิ่งมากมายที่พระองค์คิดไว้เพื่อเรา
ไม่มีใครเรียงบอกสิ่งเหล่านี้ต่อพระองค์ได้หมด
หากฉันจะประกาศและเล่า ก็มีมากเกินกว่าจะนับ
6 พระองค์ไม่ปรารถนาเครื่องบูชาและของถวาย
พระองค์เปิดหูของฉัน
ไม่ได้เรียกร้องเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชาไถ่บาป
7 แล้วฉันพูดว่า “ฉันมาแล้ว
มีเรื่องของฉันเขียนไว้ในม้วนหนังสือ
8 พระเจ้าของฉัน ฉันยินดีทำตามความประสงค์ของพระองค์
บทบัญญัติของพระองค์อยู่ในใจฉัน”
9 ฉันประกาศข่าวน่ายินดีเรื่องความชอบธรรมในชุมนุมใหญ่
ฉันจะไม่ปิดริมฝีปาก พระยาห์เวห์ พระองค์ทราบดี
10 ไม่ได้ซ่อนความชอบธรรมของพระองค์ไว้ในใจ
ได้ประกาศความซื่อสัตย์และความรอดของพระองค์
ไม่ได้ปิดบังความรักมั่นคงและความจริงจากชุมนุมใหญ่
11 พระยาห์เวห์ อย่ารั้งความเมตตาอันอ่อนโยนของพระองค์ไว้จากฉัน
ขอความรักมั่นคงและความจริงของพระองค์รักษาฉันไว้เสมอ
12 เพราะความชั่วมากเกินนับล้อมฉันไว้
ความผิดชั่วของฉันตามทัน จนเงยหน้าไม่ขึ้น
มันมีมากกว่าเส้นผมบนศีรษะ
ใจของฉันหมดแรง
13 พระยาห์เวห์ โปรดช่วยฉันให้พ้น
พระยาห์เวห์ รีบมาช่วยฉัน
14 ขอให้คนที่ตามล่าชีวิตฉันเพื่อทำลายต้องอับอายและสับสนพร้อมกัน
ให้คนที่ยินดีกับความทุกข์ของฉันถอยกลับและเสียเกียรติ
15 ให้คนที่พูดใส่ฉันว่า “สมน้ำหน้า” สมน้ำหน้า” ต้องตะลึงเพราะความอับอายของตัวเอง
16 แต่คนที่แสวงหาพระองค์ทุกคน จงยินดีและเปรมปรีดิ์ในพระองค์
คนที่รักความรอดของพระองค์ จงพูดอยู่เสมอว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ได้รับการยกย่อง”
17 ส่วนฉันยากจนและขัดสน
ขอองค์เจ้านายนึกถึงฉัน
พระองค์คือผู้ช่วยและผู้กู้ของฉัน
พระเจ้าของฉัน อย่าชักช้า

41

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 คนที่ใส่ใจคนยากไร้ช่างเป็นสุข
พระยาห์เวห์จะช่วยเขาให้พ้นในวันแห่งความทุกข์
2 พระยาห์เวห์จะคุ้มครองเขาและให้เขามีชีวิตอยู่
เขาจะได้รับพรบนแผ่นดิน
และพระองค์จะไม่มอบเขาให้ศัตรูทำตามใจ

3 พระยาห์เวห์จะพยุงเขาบนเตียงยามเจ็บป่วย
และฟื้นเขาจากความเจ็บป่วยบนเตียง
4 ฉันพูดว่า "พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาฉัน"
โปรดรักษาฉัน เพราะฉันทำบาปต่อพระองค์"
5 ศัตรูพูดร้ายถึงฉันว่า
"เมื่อไรเขาจะตาย และชื่อของเขาจะสูญหายไป""
6 ถ้ามีใครมาเยี่ยม เขาก็พูดเท็จ
ใจเขาเก็บเรื่องชั่วไว้
พอออกไปข้างนอกก็เอาไปพูดต่อ
7 ทุกคนที่เกลียดฉันซุบซิบกันเรื่องฉัน
พวกเขาคิดถึงแต่เรื่องร้ายที่สุดที่จะเกิดกับฉัน
8 พวกเขาพูดว่า "โรคร้ายเกาะเขาแล้ว
พอล้มลงอย่างนี้ เขาจะไม่ลุกขึ้นอีก"
9 แม้แต่เพื่อนสนิทที่ฉันไว้ใจ
คนที่กินขนมปังกับฉัน
ก็ยกส้นเท้าขึ้นต่อต้านฉัน

10 แต่พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาฉัน และยกฉันขึ้น
เพื่อฉันจะได้ตอบแทนพวกเขา
11 ฉันรู้ว่าพระองค์พอใจในฉันเพราะเหตุนี้
คือศัตรูไม่มีชัยเหนือฉัน
12 ส่วนฉัน พระองค์พยุงฉันไว้ในความซื่อตรง
และให้ฉันอยู่ต่อหน้าพระองค์ตลอดไป

13 ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ได้รับการสรรเสริญ
ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล"
อาเมน และอาเมน

เล่มที่ 2

42

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทใคร่ครวญของลูกหลานโคราห์
1 กวางหอบกระหายหาลำธารอย่างไร
ใจฉันก็กระหายหาพระองค์อย่างนั้น พระเจ้า*
2 ใจฉันกระหายพระเจ้า พระเจ้าผู้มีชีวิต
เมื่อไรฉันจะได้มาอยู่ต่อหน้าพระเจ้า"
3 น้ำตากลายเป็นอาหารของฉันทั้งวันทั้งคืน
ขณะที่พวกเขาถามฉันไม่หยุดว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน""
4 เมื่อระลึกถึงเรื่องเหล่านี้ ฉันก็เทความในใจออกมา
เคยเดินไปกับฝูงชน และนำขบวนไปยังบ้านของพระเจ้า
ท่ามกลางเสียงยินดีและสรรเสริญ เป็นฝูงชนฉลองวันศักดิ์สิทธิ์
5 ใจฉันเอ๋ย ทำไมจึงท้อแท้"
ทำไมจึงกระสับกระส่ายอยู่ข้างใน"

---

* **42:1 42:1** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม"

จงหวังในพระเจ้า
เพราะฉันยังจะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์อยู่ใกล้และช่วยฉันให้รอด
6 พระเจ้าของฉัน ใจฉันท้อแท้อยู่ข้างใน
ฉันจึงระลึกถึงพระองค์จากแผ่นดินริมจอร์แดน
จากยอดเขาเฮอร์โมน จากเนินมิซาร์
7 ห้วงลึกเรียกหาห้วงลึก ท่ามกลางเสียงน้ำตกของพระองค์
คลื่นทุกลูกและเกลียวคลื่นของพระองค์ถาโถมทับฉัน

8 กลางวัน พระยาห์เวห์†จะบัญชาให้ความรักมั่นคงของพระองค์อยู่กับฉัน
กลางคืนบทเพลงของพระองค์จะอยู่กับฉัน
เป็นคำอธิษฐานถึงพระเจ้าแห่งชีวิตของฉัน
9 ฉันจะถามพระเจ้า ศิลาของฉันว่า ทำไมพระองค์ลืมฉัน
ทำไมฉันต้องเดินเศร้า เพราะศัตรูกดขี่
10 คำเยาะเย้ยของศัตรูเหมือนดาบที่มอยู่ในกระดูก
ขณะที่พวกเขาถามฉันไม่หยุดว่า พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน
11 ใจฉันเอ๋ย ทำไมจึงท้อแท้
ทำไมจึงกระสับกระส่ายอยู่ข้างใน
จงหวังในพระเจ้า เพราะฉันยังจะสรรเสริญพระองค์
ผู้ช่วยให้ฉันเงยหน้าได้ และเป็นพระเจ้าของฉัน

43

1 พระเจ้า โปรดพิสูจน์ว่าฉันเป็นฝ่ายถูก และสู้คดีให้ฉันต่อชนชาติที่ไม่ยำเกรงพระเจ้า
โปรดช่วยฉันให้พ้นจากคนหลอกลวงและคนชั่ว
2 เพราะพระองค์คือพระเจ้าผู้เป็นกำลังของฉัน ทำไมพระองค์ผลักไสฉัน
ทำไมฉันต้องเดินเศร้า เพราะศัตรูกดขี่
3 โปรดส่งความสว่างและความจริงของพระองค์มา
ให้ทั้งสองนำฉันไป
พาฉันขึ้นภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ไปยังเต็นท์ของพระองค์
4 แล้วฉันจะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า
ไปหาพระเจ้าผู้เป็นความยินดีล้นเหลือของฉัน
จะดีดพิณสรรเสริญพระองค์ พระเจ้า พระเจ้าของฉัน
5 ใจฉันเอ๋ย ทำไมจึงท้อแท้
ทำไมจึงกระสับกระส่ายอยู่ข้างใน
จงหวังในพระเจ้า
เพราะฉันยังจะสรรเสริญพระองค์
ผู้ช่วยให้รอด ผู้ช่วยของฉัน และพระเจ้าของฉัน

44

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ของลูกหลานโคราห์ บทสดุดีแห่งการใคร่ครวญ
1 พระเจ้า เราได้ยินมากับหูของเราเอง
บรรพบุรุษเล่าให้ฟังถึงสิ่งที่พระองค์ทำในสมัยของพวกเขา

---

† **42:8 42:8** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์)

ในสมัยโบราณ
2 พระองค์ใช้มือขับไล่ชนชาติต่าง ๆ
แล้วปลูกบรรพบุรุษของเราไว้แทน
พระองค์ทำให้ชนชาติทั้งหลายเดือดร้อน
แต่ให้คนของพระองค์แผ่ขยายออกไป
3 เพราะพวกเขาไม่ได้ครอบครองแผ่นดินด้วยดาบของตน
แขนของตนก็ไม่ได้ช่วยพวกเขาให้รอด
แต่เป็นมือขวา แขน และแสงจากใบหน้าของพระองค์
เพราะพระองค์โปรดปรานพวกเขา
4 พระเจ้า พระองค์คือกษัตริย์ของฉัน
โปรดบัญชาให้ยาโคบมีชัย
5 ด้วยพระองค์ เราจะผลักศัตรูให้ล้ม
ด้วยพระนามของพระองค์ เราจะเหยียบคนที่ลุกขึ้นสู้เรา
6 เพราะฉันจะไม่วางใจในคันธนู
ดาบของฉันก็ช่วยฉันให้รอดไม่ได้
7 แต่พระองค์ช่วยเราให้พ้นจากศัตรู
และทำให้คนที่เกลียดเราอับอาย
8 เราภูมิใจในพระเจ้าตลอดวัน
เราจะขอบคุณพระนามของพระองค์ตลอดไป
เซลาห์

9 แต่ตอนนี้พระองค์กลับผลักไสเราและทำให้เราอับอาย
ไม่ออกไปรบพร้อมกองทัพของเรา
10 พระองค์ทำให้เราหันหลังหนีศัตรู
คนที่เกลียดเราก็ปล้นเอาตามใจ
11 พระองค์ทำให้เราเหมือนแกะสำหรับเป็นอาหาร
และกระจายเราไปท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
12 พระองค์ขายประชากรของพระองค์ไปโดยไม่ได้อะไร
และไม่ได้กำไรจากการขายพวกเขาเลย
13 พระองค์ทำให้เราเป็นที่ดูหมิ่นของคนรอบข้าง
เป็นที่เยาะเย้ยและถากถางของคนรอบตัว
14 พระองค์ทำให้เราเป็นคำเยาะเย้ยติดปากในหมู่ชนชาติต่าง ๆ
เป็นเหตุให้ประชาชนส่ายหัว
15 ความอับอายอยู่ตรงหน้าฉันตลอดวัน
ความขายหน้าคลุมใบหน้าฉันไว้
16 เพราะเสียงเยาะเย้ยของคนที่ตำหนิและด่าทอ
เพราะศัตรูและคนที่คิดแก้แค้น
17 ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับเรา
แต่เรายังไม่ลืมพระองค์
และไม่ได้ทรยศพันธสัญญาของพระองค์
18 ใจของเราไม่ได้หันกลับ
ฝีเท้าก็ไม่ได้ออกนอกทางของพระองค์
19 แม้พระองค์บดขยี้เราในถิ่นของหมาจิ้งจอก
และคลุมเราด้วยเงาความตาย
20 ถ้าเราลืมพระนามของพระเจ้าของเรา

หรือยื่นมือออกหาพระอื่น
21 พระเจ้าจะไม่ค้นพบเรื่องนี้หรือ
เพราะพระองค์รู้ความลับในใจ
22 เพราะเห็นแก่พระองค์ เราถูกฆ่าตลอดวัน
ถูกนับว่าเป็นแกะสำหรับถูกฆ่า
23 ตื่นเถิด
องค์เจ้านาย ทำไมพระองค์หลับอยู่*
ลุกขึ้น
อย่าผลักไสเราตลอดไป
24 ทำไมพระองค์ซ่อนใบหน้า
และลืมความทุกข์กับการถูกกดขี่ของเรา
25 เพราะจิตใจของเราหมอบลงกับฝุ่น
ร่างกายของเราแนบติดพื้นดิน
26 โปรดลุกขึ้นมาช่วยเรา
ไถ่เราเพราะความรักมั่นคงของพระองค์

45

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง ดอกลิลลี บทใคร่ครวญของลูกหลานโคราห์ เพลงแต่งงาน
1 ใจฉันเอ่อล้นด้วยเรื่องอันงดงาม
ขับถ้อยคำที่แต่งไว้ถวายกษัตริย์
ลิ้นของฉันเหมือนปากกาของนักเขียนผู้ชำนาญ
2 ท่านงดงามยิ่งกว่ามนุษย์ทั้งหลาย
ความกรุณาเจิมริมฝีปากของท่าน
เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงอวยพรท่านตลอดไป
3 จงคาดดาบไว้ที่ต้นขา นักรบผู้กล้า
พร้อมความโอ่อ่าและสง่างามของท่าน
4 ด้วยความสง่างาม จงควบม้าไปสู่ชัยชนะเพื่อความจริง ความถ่อมใจ และความชอบธรรม
ให้มือขวาของท่านแสดงกิจการที่น่าเกรงขาม
5 ลูกธนูของท่านคมกริบ
ชนชาติต่าง ๆ ล้มลงใต้เท้าท่าน ลูกธนูปักกลางใจศัตรูของกษัตริย์
6 พระเจ้า บัลลังก์ของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
คทาแห่งความเที่ยงธรรมคือคทาแห่งอาณาจักรของพระองค์
7 พระองค์รักความชอบธรรมและเกลียดความชั่ว
เพราะฉะนั้นพระเจ้า พระเจ้าของพระองค์
จึงเจิมพระองค์ด้วยน้ำมันแห่งความยินดีเหนือสหายทั้งหลาย
8 เสื้อผ้าทั้งหมดของพระองค์หอมด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย
เสียงเครื่องสายจากวังงาช้างทำให้พระองค์ชื่นใจ
9 ธิดาของกษัตริย์ทั้งหลายอยู่ท่ามกลางสตรีผู้มีเกียรติของพระองค์
ราชินียืนทางขวาของพระองค์ สวมทองคำจากโอฟีร์
10 ลูกสาวเอ๋ย ฟังและใคร่ครวญ เงี่ยหูมา
จงลืมชนชาติของเจ้าและบ้านของพ่อเจ้า
11 แล้วกษัตริย์จะปรารถนาความงามของเจ้า
จงให้เกียรติเขา เพราะเขาเป็นเจ้านายของเจ้า

* **44:23 44:23** คำที่แปลว่า องค์เจ้านาย คือ อาโดนาย

12 ธิดาแห่งไทระจะมาพร้อมของกำนัล
คนมั่งคั่งในหมู่ประชาชนจะมาขอความโปรดปรานจากเจ้า
13 เจ้าหญิงที่อยู่ข้างในงดงามยิ่งนัก
เสื้อผ้าของเธอทอประสานด้วยทองคำ
14 เธอจะถูกนำไปหากษัตริย์ในชุดปักลวดลาย
หญิงสาวพรหมจารีผู้เป็นเพื่อนและติดตามเธอจะถูกพามาหาท่าน
15 พวกเธอจะถูกนำมาด้วยความยินดีและเปรมปรีดิ์
แล้วเข้าไปในวังของกษัตริย์
16 ลูกชายของท่านจะขึ้นแทนที่บรรพบุรุษ
ท่านจะแต่งตั้งพวกเขาเป็นเจ้านายทั่วแผ่นดิน
17 ฉันจะทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่ระลึกถึงทุกชั่วอายุ
เพราะฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะขอบคุณพระองค์ตลอดกาล

46

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ของลูกหลานโคราห์ ตามอาลาโมท*
1 พระเจ้าคือที่ลี้ภัยและกำลังของเรา
พร้อมช่วยเราเสมอในยามทุกข์
2 เพราะฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้แผ่นดินโลกจะเปลี่ยนไป
แม้ภูเขาจะสั่นไหวลงสู่กลางทะเล
3 แม้น้ำทะเลจะคำรามและปั่นป่วน
แม้ภูเขาจะสั่นสะเทือนเมื่อทะเลโหมขึ้น
เซลาห์

4 มีแม่น้ำสายหนึ่ง ลำธารของมันทำให้นครของพระเจ้ายินดี
คือสถานศักดิ์สิทธิ์แห่งเต็นท์ขององค์ผู้สูงสุด
5 พระเจ้าอยู่กลางนคร นครจะไม่หวั่นไหว
พระเจ้าจะช่วยนครนั้นเมื่อรุ่งอรุณ
6 ชนชาติต่าง ๆ เดือดพล่าน อาณาจักรทั้งหลายสั่นคลอน
พระองค์เปล่งเสียง แผ่นดินโลกก็ละลาย
7 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพอยู่กับเรา
พระเจ้าของยาโคบคือที่ลี้ภัยของเรา
เซลาห์

8 มาเถิด มาดูผลงานของพระยาห์เวห์
ดูความรกร้างที่พระองค์ทำไว้บนแผ่นดินโลก
9 พระองค์ทำให้สงครามยุติไปจนสุดปลายโลก
หักคันธนู ทุบหอกให้แหลก
และเผารถศึกด้วยไฟ
10 จงนิ่ง และรู้ว่าเราคือพระเจ้า
เราจะได้รับการยกย่องท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
เราจะได้รับการยกย่องบนแผ่นดินโลก
11 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพอยู่กับเรา
พระเจ้าของยาโคบคือที่ลี้ภัยของเรา

* **46: 46:0** อาลาโมทเป็นศัพท์ทางดนตรี

47

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของลูกหลานโคราห์

1 ชนชาติทั้งหลาย จงปรบมือ
โห่ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงแห่งชัยชนะ
2 เพราะพระยาห์เวห์ผู้สูงสุดน่าเกรงขาม
พระองค์คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือทั่วแผ่นดินโลก
3 พระองค์ทำให้ชนชาติต่าง ๆ อยู่ใต้เรา
และประชาชนอยู่ใต้เท้าของเรา
4 พระองค์เลือกมรดกให้เรา
เป็นความภาคภูมิใจของยาโคบ ผู้ที่พระองค์รัก
เซลาห์
5 พระเจ้าขึ้นไปท่ามกลางเสียงโห่ร้อง
พระยาห์เวห์ขึ้นไปพร้อมเสียงแตร
6 ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า ร้องเพลงสรรเสริญ
ร้องเพลงสรรเสริญกษัตริย์ของเรา ร้องเพลงสรรเสริญ
7 เพราะพระเจ้าคือกษัตริย์ของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ
8 พระเจ้าครองราชย์เหนือชนชาติต่าง ๆ
พระเจ้านั่งบนบัลลังก์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
9 เหล่าเจ้านายของชนชาติมารวมกัน
เป็นประชากรของพระเจ้าของอับราฮัม
เพราะโล่ทั้งหลายของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า
พระองค์ได้รับการยกย่องอย่างสูง

48

บทเพลง บทสดุดีของลูกหลานโคราห์

1 พระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่ และสมควรได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่ง
ในนครของพระเจ้าของเรา บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
2 สูงเด่นงดงาม เป็นความยินดีของโลกทั้งสิ้น
คือภูเขาศิโยนทางเหนือ
นครของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
3 ในป้อมของนคร พระเจ้าทำให้รู้ว่าพระองค์คือที่ลี้ภัย
4 กษัตริย์ทั้งหลายชุมนุมกัน
พวกเขาเคลื่อนผ่านไปด้วยกัน
5 พอเห็นนคร พวกเขาก็ตะลึง
หวาดผวา
แล้วรีบหนีไป
6 ที่นั่นความสั่นกลัวเข้าครอบงำพวกเขา
เจ็บปวดเหมือนหญิงกำลังคลอดลูก
7 พระองค์ใช้ลมตะวันออกทำลายเรือแห่งทารชิช
8 อย่างที่เราเคยได้ยิน ตอนนี้เราได้เห็นแล้ว
ในนครของพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ ในนครของพระเจ้าของเรา
พระเจ้าจะตั้งนครนี้ไว้ตลอดไป

เซลาห์

9 พระเจ้า เราใคร่ครวญถึงความรักมั่นคงของพระองค์
กลางพระวิหารของพระองค์
10 พระนามของพระองค์ไปไกลเพียงใด พระเจ้า
คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกเพียงนั้น
มือขวาของพระองค์เต็มด้วยความชอบธรรม
11 ขอให้ภูเขาศิโยนยินดี
ขอให้ธิดาแห่งยูดาห์เปรมปรีดิ์เพราะคำตัดสินของพระองค์
12 จงเดินรอบศิโยน เดินวนรอบนคร
นับหอคอยของเธอ
13 สังเกตกำแพงป้องกันของเธอ
พิจารณาวังของเธอ
เพื่อพวกท่านจะเล่าให้คนรุ่นต่อไปฟัง
14 เพราะพระเจ้าองค์นี้คือพระเจ้าของเราตลอดกาล
พระองค์จะนำเราไปจนถึงความตาย

49

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของลูกหลานโคราห์
1 ประชาชนทั้งหลาย จงฟังเรื่องนี้
ชาวโลกทุกคน จงเงี่ยหูฟัง
2 ทั้งคนต่ำต้อยและคนสูงศักดิ์
คนร่ำรวยและคนยากจนพร้อมกัน
3 ปากของฉันจะพูดถ้อยคำแห่งปัญญา
ใจฉันจะเอ่ยความเข้าใจ
4 ฉันจะเงี่ยหูฟังสุภาษิต
จะไขปริศนาด้วยเสียงพิณ
5 ทำไมฉันต้องกลัวในวันแห่งความทุกข์
เมื่อความชั่วที่ตามมาติดส้นเท้าล้อมฉันไว้
6 คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติ
และอวดความมั่งคั่งอันมากมาย
7 ไม่มีใครไถ่พี่น้องของตนได้
หรือจ่ายค่าไถ่ให้พระเจ้าแทนเขาได้
8 เพราะค่าไถ่ชีวิตแพงเกินไป
ไม่มีสิ่งใดจ่ายได้พอ
9 เพื่อให้เขามีชีวิตอยู่ตลอดไป
และไม่ต้องเห็นความเน่าเปื่อย
10 เพราะเขาเห็นว่าคนมีปัญญาก็ตาย
คนโง่และคนไร้ความคิดก็พินาศเหมือนกัน
ทิ้งทรัพย์สมบัติไว้ให้คนอื่น
11 ในใจพวกเขาคิดว่าบ้านจะอยู่ตลอดกาล
ที่พำนักจะคงอยู่ทุกชั่วอายุ
พวกเขาตั้งชื่อที่ดินตามชื่อตัวเอง
12 แต่แม้ร่ำรวย มนุษย์ก็อยู่ไม่ยืน
เขาเหมือนสัตว์ที่พินาศ

13 นี่คือชะตาของคนโง่เขลา

และของคนที่เห็นชอบกับคำพูดของพวกเขา

เซลาห์

14 พวกเขาถูกกำหนดให้เป็นฝูงแกะสำหรับเชโอล*
ความตายจะเป็นผู้เลี้ยงของพวกเขา
ยามเช้า คนซื่อตรงจะมีอำนาจเหนือพวกเขา
ความงามของพวกเขาจะผุพังในเชโอล†
ไกลจากบ้านอันโอ่อ่าของพวกเขา
15 แต่พระเจ้าจะไถ่ชีวิตฉันจากอำนาจของเชโอล‡
เพราะพระองค์จะรับฉันไว้

เซลาห์

16 อย่ากลัวเมื่อใครคนหนึ่งร่ำรวยขึ้น
เมื่อเกียรติของบ้านเขาเพิ่มพูน
17 เพราะเมื่อตาย เขาเอาอะไรไปไม่ได้
เกียรติของเขาจะไม่ลงตามเขาไป
18 แม้ตอนมีชีวิต เขาจะชมตัวเองว่าเป็นสุข
และคนอื่นก็ชมท่าน เมื่อท่านทำให้ตัวเองรุ่งเรือง
19 เขาจะไปอยู่กับคนรุ่นบรรพบุรุษ
พวกเขาจะไม่มีวันเห็นแสงอีก
20 มนุษย์ที่ร่ำรวยแต่ไร้ความเข้าใจ
ก็เหมือนสัตว์ที่พินาศ

50

บทสดุดีของอาสาฟ
1 ผู้ทรงฤทธิ์ พระเจ้า พระยาห์เวห์ ตรัส
และเรียกแผ่นดินโลกตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนตก
2 จากศิโยน ความงามอันสมบูรณ์แบบ
พระเจ้าส่องประกายออกมา
3 พระเจ้าของเรากำลังมา และจะไม่นิ่งเงียบ
ไฟเผาผลาญอยู่ข้างหน้าพระองค์
พายุโหมแรงรอบพระองค์
4 พระองค์เรียกฟ้าสวรรค์เบื้องบน
และเรียกแผ่นดินโลก เพื่อจะตัดสินประชากรของพระองค์
5 จงรวบรวมผู้ภักดีต่อเรามาหาเรา
คนที่ทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องบูชา
6 ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์
เพราะพระเจ้าเองคือผู้พิพากษา

เซลาห์

7 ประชากรของเรา ฟังเถิด เราจะพูด
อิสราเอล เราจะเป็นพยานกล่าวโทษเจ้า
เราคือพระเจ้า พระเจ้าของเจ้า
8 เราไม่ได้ตำหนิเจ้าเรื่องเครื่องบูชา
เครื่องเผาบูชาของเจ้าอยู่ตรงหน้าเราเสมอ
9 เราไม่ต้องการวัวผู้จากคอกของเจ้า
หรือแพะตัวผู้จากเล้าของเจ้า

---

* **49:14 49:14** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย † **49:14 49:14** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย ‡ **49:15 49:15** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

10 เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา
รวมทั้งสัตว์เลี้ยงบนเนินเขาพันลูก
11 เรารู้นกทุกตัวบนภูเขา
สัตว์ป่าในทุ่งก็เป็นของเรา
12 ถ้าเราหิว เราก็ไม่ต้องบอกเจ้า
เพราะโลกและทุกสิ่งในนั้นเป็นของเรา
13 เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือ
หรือจะดื่มเลือดแพะ
14 จงถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบคุณแด่พระเจ้า
และทำตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้ต่อองค์ผู้สูงสุด
15 จงร้องหาเราในวันทุกข์ยาก
เราจะช่วยเจ้าให้พ้น แล้วเจ้าจะให้เกียรติเรา

16 แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว่า
เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาเล่ากฎเกณฑ์ของเรา
และเอาพันธสัญญาของเรามาพูดติดปาก
17 ทั้งที่เจ้าเกลียดคำสั่งสอน
และโยนคำของเราทิ้งไว้ข้างหลัง
18 เมื่อเห็นขโมย เจ้าก็เข้าข้างเขา
และเข้าเป็นพวกกับคนล่วงประเวณี

19 เจ้าปล่อยปากให้พูดชั่ว
ลิ้นของเจ้าสานคำหลอกลวง
20 เจ้านั่งพูดร้ายพี่น้องของตัวเอง
ใส่ร้ายลูกชายของแม่เจ้าเอง
21 เจ้าทำเรื่องเหล่านี้ แต่เรานิ่งเงียบ
เจ้าจึงคิดว่าเราเหมือนเจ้า
เราจะตำหนิเจ้า และเรียงข้อกล่าวหาไว้ต่อหน้าต่อตาเจ้า

22 พวกเจ้าที่ลืมพระเจ้า จงคิดเรื่องนี้ให้ดี
ไม่อย่างนั้นเราจะฉีกเจ้าเป็นชิ้น ๆ และจะไม่มีใครช่วย
23 คนที่ถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบคุณให้เกียรติเรา
และคนที่จัดวิถีของตนให้พร้อม เราจะให้เขาเห็นความรอดของพระเจ้า

51

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด เมื่อผู้เผยพระวจนะนาธันมาพบเขา
หลังจากเขาได้หลับนอนกับบัทเชบา
1 โปรดเมตตาฉันเถิด พระเจ้า ตามความรักมั่นคงของพระองค์
ด้วยความเมตตาอันล้นพ้นของพระองค์ โปรดลบการล่วงละเมิดของฉัน
2 โปรดล้างความชั่วช้าของฉันให้หมดสิ้น
และชำระฉันให้พ้นจากบาป
3 เพราะฉันรู้ดีถึงการล่วงละเมิดของตัวเอง
บาปของฉันอยู่ตรงหน้าตลอดเวลา
4 ฉันทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์แต่ผู้เดียว
และทำสิ่งที่พระองค์เห็นว่าชั่ว

ดังนั้นเมื่อพระองค์ตรัส พระองค์จึงเป็นฝ่ายถูก
และเมื่อทรงพิพากษา ก็ปรากฏว่าพระองค์เที่ยงธรรม
5 ฉันเกิดมาในความชั่วช้า
แม่ตั้งครรภ์ฉันในบาป
6 พระองค์ทรงปรารถนาความจริงในส่วนลึกของใจ
และทรงสอนปัญญาแก่ฉันในส่วนลึกที่สุด
7 โปรดชำระฉันด้วยฮิสซอป แล้วฉันจะสะอาด
โปรดล้างฉัน แล้วฉันจะขาวยิ่งกว่าหิมะ
8 ขอให้ฉันได้ยินเสียงแห่งความยินดีและความชื่นบาน
แล้วกระดูกที่พระองค์ทรงหักจะได้เริงร่า
9 โปรดเบือนหน้าไปจากบาปของฉัน
และลบความชั่วช้าทั้งหมดของฉัน
10 พระเจ้า โปรดสร้างใจสะอาดขึ้นในฉัน
และฟื้นจิตวิญญาณภายในฉันให้เที่ยงตรงอีกครั้ง
11 อย่าขับไล่ฉันไปให้พ้นพระองค์
อย่าเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากฉัน
12 โปรดคืนความยินดีในความรอดของพระองค์ให้ฉัน
และค้ำจุนฉันด้วยจิตวิญญาณที่เต็มใจ
13 แล้วฉันจะสอนทางของพระองค์แก่ผู้ล่วงละเมิด
และคนบาปจะหันกลับมาหาพระองค์
14 พระเจ้า พระเจ้าผู้ช่วยฉันให้รอด โปรดช่วยฉันให้พ้นจากความผิดเพราะการนองเลือด
แล้วลิ้นของฉันจะร้องเสียงดังถึงความเที่ยงธรรมของพระองค์
15 องค์เจ้านาย โปรดเปิดริมฝีปากของฉัน
แล้วปากของฉันจะประกาศคำสรรเสริญพระองค์
16 เพราะพระองค์ไม่ยินดีในเครื่องบูชา มิฉะนั้นฉันคงถวายแล้ว
เครื่องเผาบูชาก็ไม่ทำให้พระองค์พอใจ
17 เครื่องบูชาของพระเจ้าคือจิตใจที่แตกสลาย
พระเจ้า พระองค์จะไม่ทรงดูหมิ่นใจที่แตกสลายและสำนึกผิด

18 โปรดทำดีต่อศิโยนตามที่พระองค์พอใจ
โปรดสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม
19 แล้วพระองค์จะทรงยินดีในเครื่องบูชาแห่งความเที่ยงธรรม
ทั้งเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาที่เผาทั้งตัว
แล้วพวกเขาจะถวายวัวหนุ่มบนแท่นบูชาของพระองค์

52

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทใคร่ครวญของดาวิด เมื่อโดเอกชาวเอโดมไปบอกซาอูลว่า
"ดาวิดมาที่บ้านของอาหิเมเลค"
1 ทำไมเจ้าจึงโอ้อวดความชั่ว เจ้าคนทรงอำนาจ"
ความรักมั่นคงของพระเจ้าดำรงอยู่เสมอ
2 ลิ้นของเจ้าวางแผนการทำลาย
คมเหมือนมีดโกน และชำนาญการหลอกลวง
3 เจ้ารักความชั่วมากกว่าความดี
รักคำโกหกมากกว่าการพูดความจริง

เซลาห์

4 เจ้ารักถ้อยคำทุกอย่างที่กลืนกินคน
เจ้าลิ้นจอมหลอกลวง
5 พระเจ้าก็จะทรงทำลายเจ้าให้สิ้นไปตลอดกาล
พระองค์จะคว้าเจ้า ดึงเจ้าออกจากเต็นท์
และถอนรากเจ้าออกจากแผ่นดินของคนเป็น

เซลาห์

6 คนเที่ยงธรรมจะเห็นแล้วเกรงกลัว
และหัวเราะเยาะเขา พลางพูดว่า
7 "ดูสิ นี่คือคนที่ไม่ยอมให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน
แต่กลับไว้ใจทรัพย์สมบัติอันมากมาย
และเสริมกำลังตัวเองด้วยความชั่วร้าย"
8 แต่ฉันเป็นเหมือนต้นมะกอกเขียวชอุ่มในบ้านของพระเจ้า
วางใจในความรักมั่นคงของพระเจ้า ตลอดไปเป็นนิตย์
9 ฉันจะขอบคุณพระองค์ตลอดไป เพราะพระองค์ทรงทำเช่นนี้แล้ว
จะเฝ้าหวังในพระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นดีงาม
ต่อหน้าเหล่าผู้ภักดีของพระองค์

53

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง "มาฮาลัท" บทใคร่ครวญของดาวิด
1 คนโง่พูดในใจว่า "ไม่มีพระเจ้า"
พวกเขาเสื่อมทราม และทำความชั่วน่ารังเกียจ
ไม่มีใครทำความดีเลย
2 พระเจ้ามองจากสวรรค์ลงมายังมนุษย์
เพื่อดูว่ามีใครสักคนที่เข้าใจ
และแสวงหาพระเจ้าหรือไม่
3 ทุกคนหันหนีไปหมด
พวกเขาเสื่อมทรามไปด้วยกัน
ไม่มีใครทำความดีเลย แม้แต่คนเดียว
4 คนทำความชั่วไม่รู้อะไรเลยหรือ"
พวกเขากลืนกินประชากรของฉันเหมือนกินขนมปัง
และไม่เคยร้องเรียกหาพระเจ้า
5 ตรงนั้นพวกเขากลับหวาดกลัวสุดขีด ทั้งที่ไม่มีสิ่งใดต้องกลัว
เพราะพระเจ้าทรงทำให้กระดูกของผู้ที่ตั้งค่ายล้อมเจ้ากระจัดกระจาย
เจ้าทำให้พวกเขาอับอาย
เพราะพระเจ้าทรงปฏิเสธพวกเขา
6 โอ ขอให้ความรอดของอิสราเอลออกมาจากศิโยน"
เมื่อพระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์กลับจากการเป็นเชลย
ยาโคบจะเปรมปรีดิ์
และอิสราเอลจะยินดี

54

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องสาย บทใคร่ครวญของดาวิด เมื่อชาวศิฟไปบอกซาอูลว่า "ดาวิดกำลังซ่อนตัวอยู่กับพวกเราไม่ใช่หรือ"
1 พระเจ้า โปรดช่วยฉันให้รอดด้วยพระนามของพระองค์
และด้วยฤทธิ์ของพระองค์ โปรดตัดสินให้ฉันเป็นฝ่ายถูก

2 พระเจ้า โปรดฟังคำอธิษฐานของฉัน
โปรดรับฟังถ้อยคำจากปากฉัน
3 เพราะคนแปลกหน้าลุกขึ้นสู้ฉัน
คนโหดร้ายหมายเอาชีวิตฉัน
พวกเขาไม่คำนึงถึงพระเจ้าเลย
เซลาห์
4 พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของฉัน
องค์เจ้านายทรงค้ำจุนชีวิตฉัน
5 พระองค์จะทรงตอบแทนความชั่วแก่ศัตรูของฉัน
ด้วยความสัตย์จริงของพระองค์ โปรดทำลายพวกเขา
6 ฉันจะถวายเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจแด่พระองค์
พระยาห์เวห์ ฉันจะขอบคุณพระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นดีงาม
7 เพราะพระองค์ทรงช่วยฉันให้พ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง
ฉันได้เห็นศัตรูพ่ายแพ้กับตา

55

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องสาย บทใคร่ครวญของดาวิด
1 พระเจ้า โปรดฟังคำอธิษฐานของฉัน
อย่าหันหนีจากคำวิงวอนของฉัน
2 โปรดหันมาสนใจและตอบฉัน
ฉันกระสับกระส่ายขณะระบายความทุกข์
และคร่างออกมา
3 เพราะเสียงของศัตรู
เพราะการกดขี่ของคนชั่ว
พวกเขาก่อความทุกข์ให้ฉัน
ด้วยความโกรธ พวกเขาผูกพยาบาทกับฉัน
4 ใจฉันเจ็บปวดอย่างหนักอยู่ภายใน
ความสยดสยองแห่งความตายถาโถมเข้าใส่ฉัน
5 ความกลัวและความสั่นสะท้านเข้าครอบงำฉัน
ความสยดสยองท่วมทั้นตัวฉัน
6 ฉันพูดว่า “ถ้ามีปีกเหมือนนกพิราบ
จะบินหนีไป แล้วได้พัก
7 ฉันจะร่อนเร่ไปให้ไกล
และพักค้างในถิ่นกันดาร”
เซลาห์
8 “ฉันจะรีบไปหาที่กำบังจากลมแรงและพายุโหม”
9 องค์เจ้านาย โปรดทำให้พวกเขาสับสน และทำให้ภาษาของพวกเขาปั่นป่วน
เพราะฉันเห็นความรุนแรงและการวิวาทในเมือง
10 ทั้งกลางวันกลางคืน พวกเขาเดินวนอยู่บนกำแพงเมือง
ความชั่วร้ายและการกดขี่ก็อยู่ภายในเมือง
11 การทำลายล้างอยู่ภายในเมือง
คำข่มขู่และคำโกหกไม่เคยหายไปจากถนน
12 ถ้าเป็นศัตรูที่ดูหมิ่นฉัน
ฉันยังพอทนได้
ถ้าเป็นคนที่เกลียดฉันลุกขึ้นต่อต้าน

ก็คงซ่อนตัวจากเขาได้
13 แต่กลับเป็นเจ้าคนอย่างฉัน
เพื่อนร่วมทางและเพื่อนสนิทของฉัน
14 เราเคยสนิทสนมพูดคุยกันอย่างชื่นใจ
เดินไปบ้านของพระเจ้าด้วยกันท่ามกลางฝูงชน
15 ขอให้ความตายจู่โจมพวกเขา
ให้พวกเขาลงไปยังเชโอลทั้งเป็น*
เพราะความชั่วอยู่ท่ามกลางพวกเขา อยู่ในที่พักของพวกเขา
16 ส่วนฉันจะร้องเรียกหาพระเจ้า
และพระยาห์เวห์จะทรงช่วยฉันให้รอด
17 ยามเย็น ยามเช้า และเที่ยงวัน ฉันจะร้องคร่ำครวญด้วยความทุกข์ใจ
พระองค์จะทรงฟังเสียงฉัน
18 พระองค์ทรงไถ่ชีวิตฉันจากศึก ให้ฉันได้อยู่ในความสงบ
แม้คนที่ต่อสู้กับฉันจะมีมากมาย
19 พระเจ้าผู้ประทับบนบัลลังก์ตลอดกาล
จะทรงได้ยินและตอบพวกเขา

เซลาห์

พวกเขาไม่เคยเปลี่ยน
และไม่เกรงกลัวพระเจ้า
20 เขายื่นมือทำร้ายเพื่อนของตน
และละเมิดพันธสัญญาของตน
21 ถ้อยคำจากปากเขานุ่มลื่นเหมือนเนย
แต่ในใจมีแต่สงคราม
คำพูดของเขานุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน
แต่แท้จริงเป็นดาบที่ชักออกจากฝัก

22 จงมอบภาระของท่านไว้กับพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน
พระองค์จะไม่ยอมให้คนเที่ยงธรรมสั่นคลอนตลอดไป
23 แต่พระองค์ พระเจ้า จะทรงทำให้พวกเขาลงสู่หลุมแห่งความพินาศ
คนกระหายเลือดและหลอกลวงจะมีชีวิตไม่ถึงครึ่งอายุ
แต่ฉันจะวางใจในพระองค์

56

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง นกพิราบเงียบในแดนไกล บทกวีของดาวิด
เมื่อชาวฟีลิสเตียจับเขาที่เมืองกัท
1 พระเจ้า โปรดเมตตาฉัน เพราะมีคนจ้องจะกลืนกินฉัน
ตลอดวันเขาโจมตีและกดขี่ฉัน
2 ศัตรูจ้องจะกลืนกินฉันตลอดวัน
เพราะคนที่ต่อสู้กับฉันอย่างหยิ่งผยองมีมากมาย
3 เมื่อฉันกลัว
จะวางใจในพระองค์
4 ในพระเจ้า ฉันสรรเสริญถ้อยคำของพระองค์
วางใจในพระเจ้า
จึงไม่หวาดกลัว

---

* **55:15 55:15** เชโอลคือสถานที่ของคนตาย

มนุษย์ซึ่งเป็นเพียงเนื้อหนังจะทำอะไรฉันได้
5 ตลอดวันพวกเขาบิดเบือนคำพูดของฉัน
ความคิดทุกอย่างของพวกเขามุ่งทำร้ายฉัน
6 พวกเขาสมคบกันและซุ่มซ่อน
คอยจับตาดูทุกย่างก้าวของฉัน
จ้องจะเอาชีวิตฉัน
7 พวกเขาจะใช้ความชั่วหนีรอดไปได้หรือ
พระเจ้า โปรดโค่นชนทั้งหลายลงด้วยความโกรธของพระองค์
8 พระองค์ทรงนับทุกครั้งที่ฉันร่อนเร่
ทรงเก็บน้ำตาของฉันไว้ในภาชนะของพระองค์
ทั้งหมดนั้นไม่ได้อยู่ในหนังสือของพระองค์หรือ
9 แล้วศัตรูของฉันจะหันหลังกลับในวันที่ฉันร้องเรียก
ฉันรู้แน่ว่า พระเจ้าอยู่ฝ่ายฉัน
10 ฉันจะสรรเสริญถ้อยคำของพระเจ้า
ฉันจะสรรเสริญถ้อยคำของพระยาห์เวห์
11 ฉันวางใจในพระเจ้า
จะไม่หวาดกลัว
มนุษย์จะทำอะไรฉันได้
12 คำปฏิญาณที่ถวายแด่พระองค์ผูกพันฉันอยู่ พระเจ้า
ฉันจะถวายเครื่องบูชาขอบคุณแด่พระองค์
13 เพราะพระองค์ทรงช่วยชีวิตฉันให้พ้นจากความตาย
และรักษาเท้าของฉันไม่ให้ล้ม
เพื่อฉันจะดำเนินต่อหน้าพระเจ้า ในแสงสว่างของคนเป็น

57

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง อย่าทำลาย บทกวีของดาวิด เมื่อเขาหนีซาอูลเข้าไปในถ้ำ
1 พระเจ้า โปรดเมตตาฉัน โปรดเมตตาฉัน
เพราะฉันลี้ภัยในพระองค์
จะลี้ภัยใต้ร่มปีกของพระองค์
จนกว่าภัยพิบัติจะผ่านพ้นไป
2 ฉันร้องหาพระเจ้าผู้สูงสุด
ร้องหาพระเจ้าผู้ทรงทำสิ่งที่ฉันร้องขอให้สำเร็จ
3 พระองค์จะทรงส่งความช่วยเหลือจากสวรรค์และช่วยฉันให้รอด
ทรงตำหนิผู้ที่ไล่ล่าฉัน

เซลาห์

พระเจ้าจะทรงส่งความรักมั่นคงและความสัตย์จริงของพระองค์มา
4 ฉันอยู่ท่ามกลางสิงโต
นอนอยู่ท่ามกลางคนที่ลุกโชนเป็นไฟ
ฟันของพวกเขาเป็นหอกและลูกธนู
ลิ้นของพวกเขาเป็นดาบคมกริบ
5 พระเจ้า ขอพระองค์ทรงเป็นที่เทิดทูนเหนือฟ้าสวรรค์
ขอความรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

6 พวกเขาวางตาข่ายดักเท้าฉัน
ตัวฉันถูกกดต่ำลง

พวกเขาขุดหลุมไว้ตรงหน้าฉัน
แต่กลับตกลงไปกลางหลุมนั้นเอง

เซลาห์

7 ใจฉันมั่นคง พระเจ้า
ใจฉันมั่นคง
ฉันจะร้องเพลง ใช่ จะขับเพลงสรรเสริญ
8 เกียรติของฉันเอ๋ย ตื่นขึ้น
ลูตและพิณเอ๋ย ตื่นขึ้น ฉันจะปลุกอรุณให้ตื่น
9 องค์เจ้านาย ฉันจะขอบคุณพระองค์ท่ามกลางชนทั้งหลาย
จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ
10 เพราะความรักมั่นคงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ไปถึงฟ้าสวรรค์
และความสัตย์จริงของพระองค์ไปถึงท้องฟ้า
11 พระเจ้า ขอพระองค์ทรงเป็นที่เทิดทูนเหนือฟ้าสวรรค์
ขอความรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

58

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง อย่าทำลาย บทกวีของดาวิด
1 พวกเจ้า ผู้เงียบงัน พูดสิ่งที่เที่ยงธรรมจริงหรือ
ลูกหลานมนุษย์ พวกเจ้าพิพากษาอย่างไม่มีข้อครหาจริงหรือ
2 ไม่เลย ในใจพวกเจ้าวางแผนความอยุติธรรม
พวกเจ้ากลับชั่งตวงความรุนแรงที่มือตนก่อขึ้นทั่วแผ่นดิน
3 คนชั่วหลงทางตั้งแต่อยู่ในครรภ์
พอเกิดมาก็เตลิดไป พูดแต่คำโกหก
4 พิษของพวกเขาเหมือนพิษงู
เหมือนงูเห่าหูหนวกที่ปิดหูตนเอง
5 ไม่ยอมฟังเสียงของหมองู
ไม่ว่าหมองูจะชำนาญเพียงใด
6 พระเจ้า โปรดหักฟันในปากของพวกเขา
พระยาห์เวห์ โปรดหักเขี้ยวใหญ่ของลูกสิงโตเหล่านั้น
7 ขอให้พวกเขาสูญหายเหมือนน้ำที่ไหลผ่านไป
เมื่อพวกเขาง้างคันธนู ขอให้ลูกธนูที่อหมด
8 ขอให้พวกเขาเหมือนหอยทากที่ละลายสูญไป
เหมือนทารกที่คลอดออกมาไร้ชีวิต ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์
9 ก่อนที่หม้อของพวกเจ้าจะทันร้อนจากไฟหนาม
พระองค์จะกวาดทั้งหนามสดและหนามที่กำลังลุกไหม้ไปหมด
10 คนเที่ยงธรรมจะยินดีเมื่อเห็นการแก้แค้น
เขาจะล้างเท้าในเลือดของคนชั่ว
11 แล้วผู้คนจะพูดว่า คนเที่ยงธรรมมีผลตอบแทนจริง
มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาแผ่นดินโลกจริง

59

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง อย่าทำลาย บทกวีของดาวิด
เมื่อซาอูลส่งคนไปเฝ้าบ้านเพื่อฆ่าเขา

1 พระเจ้าของฉัน โปรดช่วยฉันให้พ้นจากศัตรู
โปรดยกฉันไว้ให้พ้นมือคนที่ลุกขึ้นสู้ฉัน
2 โปรดช่วยฉันให้พ้นจากคนทำความชั่ว
ช่วยฉันให้รอดจากคนกระหายเลือด
3 พวกเขาดักซุ่มเอาชีวิตฉัน
คนทรงอำนาจรวมตัวกันต่อต้านฉัน
ไม่ใช่เพราะฉันไม่เชื่อฟัง หรือเพราะบาปของฉัน พระยาห์เวห์
4 ทั้งที่ฉันไม่ได้ทำผิด พวกเขาก็พร้อมบุกเข้ามา
โปรดลุกขึ้น มองดู และช่วยฉัน
5 พระองค์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
โปรดลุกขึ้นลงโทษประชาชาติ
อย่าเมตตาคนทรยศที่ชั่วร้าย
เซลาห์
6 พวกเขากลับมาในยามเย็น หอนเหมือนสุนัข
และเดินเพ่นพ่านรอบเมือง
7 ดูสิ พวกเขาพ่นคำออกจากปาก
ริมฝีปากของพวกเขาเป็นดาบ
แล้วพูดว่า ใครจะได้ยินเรา
8 แต่พระองค์ พระยาห์เวห์ ทรงหัวเราะเยาะพวกเขา
พระองค์ทรงเย้ยหยันประชาชาติทั้งปวง
9 กำลังของฉันเอ๋ย ฉันเฝ้ารอพระองค์
เพราะพระเจ้าเป็นหอคอยสูงของฉัน
10 พระเจ้าของฉันจะทรงนำหน้าฉัน พร้อมด้วยความรักมั่นคงของพระองค์
พระเจ้าจะให้ฉันเห็นศัตรูพ่ายแพ้
11 อย่าฆ่าพวกเขา มิฉะนั้นประชากรของฉันจะลืม
โปรดใช้ฤทธิ์ของพระองค์ทำให้พวกเขากระจัดกระจาย และกดพวกเขาลง องค์เจ้านาย โล่ของเรา
12 เพราะบาปจากปากและถ้อยคำจากริมฝีปากของพวกเขา
ขอให้พวกเขาติดกับอยู่ในความหยิ่งของตน
เพราะคำสาปและคำโกหกที่พวกเขาพูด
13 โปรดเผาผลาญพวกเขาด้วยความโกรธของพระองค์
เผาผลาญจนไม่เหลือ
ให้พวกเขารู้ว่าพระเจ้าทรงปกครองในยาโคบ
จนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
เซลาห์
14 ยามเย็น ให้พวกเขากลับมา
ให้หอนเหมือนสุนัข และเดินไปรอบเมือง
15 พวกเขาจะเดินเพ่นพ่านหาอาหาร
และถ้าไม่อิ่ม ก็จะเฝ้ารออยู่ทั้งคืน

16 แต่ฉันจะร้องเพลงถึงกำลังของพระองค์
ยามเช้า จะร้องเสียงดังถึงความรักมั่นคงของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเป็นหอคอยสูงของฉัน
เป็นที่ลี้ภัยในวันที่ฉันทุกข์ยาก
17 กำลังของฉันเอ๋ย ฉันจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
เพราะพระเจ้าทรงเป็นหอคอยสูงของฉัน เป็นพระเจ้าผู้ทรงมีเมตตาต่อฉัน

60

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง "ดอกลิลลีแห่งพันธสัญญา" บทกวีสำหรับสอนของดาวิด
เมื่อเขาทำสงครามกับอารัมนาหะราอิมและอารัมโศบาห์
และโยอาบกลับมาและฆ่าชาวเอโดมหนึ่งหมื่นสองพันคนในหุบเขาเกลือ

1 พระเจ้า พระองค์ทอดทิ้งพวกเรา
ทำให้เราแตกพ่าย
พระองค์โกรธเรา
โปรดฟื้นฟูเราอีกครั้ง
2 พระองค์ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน
พระองค์ทำให้แผ่นดินแตกร้าว
โปรดสมานรอยแตกของมัน
เพราะแผ่นดินยังสั่นไหว
3 พระองค์ให้ประชากรของพระองค์เผชิญความทุกข์หนัก
ให้เราดื่มเหล้าองุ่นจนเซซวน
4 พระองค์มอบธงให้ผู้ที่ยำเกรงพระองค์
ให้ชูขึ้นเพราะความจริง

เซลาห์

5 เพื่อคนที่พระองค์รักจะได้รับการช่วยกู้
โปรดช่วยเราด้วยมือขวาของพระองค์ และตอบเรา
6 พระเจ้าตรัสจากสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า
"เราจะมีชัย
เราจะแบ่งเชเคม
และวัดหุบเขาสุคคท
7 กิเลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์ก็เป็นของเรา
เอฟราอิมเป็นเกราะคุ้มศีรษะของเรา
ยูดาห์เป็นคทาของเรา
8 โมอับเป็นอ่างล้างของเรา
เราจะโยนรองเท้าของเราลงบนเอโดม
เราจะโห่ร้องด้วยชัยชนะเหนือฟีลิสเตีย"

9 ใครจะพาฉันเข้าไปในเมืองป้อมปราการ"
ใครพาฉันไปถึงเอโดม"
10 พระเจ้า ไม่ใช่พระองค์หรือที่ทอดทิ้งเรา"
พระเจ้า พระองค์ไม่ออกไปรบพร้อมกองทัพของเรา
11 โปรดช่วยเราต่อสู้กับศัตรู
เพราะความช่วยเหลือจากมนุษย์ไร้ผล
12 เมื่อมีพระเจ้า เราจะรบอย่างกล้าหาญ
เพราะพระองค์จะเหยียบศัตรูของเราให้ราบ

61

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องสาย ของดาวิด
1 พระเจ้า โปรดฟังเสียงร้องของฉัน
โปรดใส่ใจคำอธิษฐานของฉัน
2 จากสุดปลายแผ่นดิน ฉันจะร้องหาพระองค์เมื่อใจอ่อนล้า
โปรดนำฉันไปยังศิลาที่สูงเหนือฉัน

3 เพราะพระองค์เป็นที่ลี้ภัยของฉัน
เป็นหอคอยแข็งแกร่งให้พ้นจากศัตรู
4 ฉันจะอาศัยในเต็นท์ของพระองค์ตลอดไป
จะลี้ภัยใต้ร่มปีกของพระองค์
เซลาห์
5 พระเจ้า พระองค์ได้ยินคำปฏิญาณของฉันแล้ว
และมอบมรดกของผู้ที่ยำเกรงพระนามให้ฉัน
6 พระองค์จะให้กษัตริย์มีชีวิตยืนยาว
ปีเดือนของเขาจะต่อเนื่องหลายชั่วอายุคน
7 เขาจะนั่งครองบัลลังก์ต่อหน้าพระเจ้าตลอดไป
โปรดให้ความรักมั่นคงและความสัตย์จริงคุ้มครองเขา
8 แล้วฉันจะร้องสรรเสริญพระนามของพระองค์ตลอดไป
และทำตามคำปฏิญาณของฉันทุกวัน

62

สำหรับหัวหน้านักดนตรี สำหรับเยดูธูน บทสดุดีของดาวิด
1 ใจฉันสงบนิ่งในพระเจ้าเพียงผู้เดียว
ความรอดของฉันมาจากพระองค์
2 พระองค์เพียงผู้เดียวเป็นศิลาของฉัน เป็นความรอด และเป็นป้อมปราการ
ฉันจะไม่หวั่นไหวจนเสียหลัก
3 พวกท่านจะรุมทำร้ายคนคนหนึ่งไปอีกนานแค่ไหน
จะพากันผลักเขาให้ล้ม
เหมือนกำแพงที่เอน เหมือนรั้วที่โยกคลอนหรือ
4 พวกเขามุ่งแต่จะผลักเขาลงจากที่สูง
พวกเขาชอบคำโกหก
ปากอวยพร แต่ในใจกลับสาปแช่ง
เซลาห์
5 ใจฉันเอ๋ย จงสงบนิ่งรอพระเจ้าเพียงผู้เดียว
เพราะความหวังของฉันมาจากพระองค์
6 พระองค์เพียงผู้เดียวเป็นศิลาของฉัน เป็นความรอด และเป็นป้อมปราการ
ฉันจะไม่หวั่นไหว
7 ความรอดและเกียรติของฉันอยู่กับพระเจ้า
พระเจ้าเป็นศิลาแห่งกำลังและที่ลี้ภัยของฉัน
8 ประชาชนทั้งหลาย จงวางใจพระองค์ทุกเวลา
ระบายทุกสิ่งในใจต่อหน้าพระองค์
พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยของเรา
เซลาห์
9 คนต่ำต้อยเป็นเพียงลมหายใจ
คนสูงศักดิ์ก็เป็นสิ่งลวง
เมื่อขึ้นตาชั่ง พวกเขาลอยขึ้น
รวมกันแล้วยังเบากว่าลมหายใจ
10 อย่าวางใจในการกดขี่
อย่าหลงหวังจากการปล้น
หากทรัพย์สมบัติเพิ่มพูน
อย่าปักใจไว้กับมัน
11 พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง

ฉันได้ยินถึงสองครั้งว่า
อำนาจเป็นของพระเจ้า
12 องค์เจ้านาย ความรักมั่นคงก็เป็นของพระองค์
เพราะพระองค์ตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา

63

บทสดุดีของดาวิด เมื่อเขาอยู่ในถิ่นกันดารยูดาห์
1 พระเจ้า พระองค์คือพระเจ้าของฉัน
ฉันจะแสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง
ใจฉันกระหายหาพระองค์
กายของฉันโหยหาพระองค์
ในแผ่นดินแห้งแล้งอ่อนล้า ที่ไม่มีน้ำ
2 ฉันเคยมองเห็นพระองค์ในสถานบริสุทธิ์
ได้เห็นฤทธิ์อำนาจและความรุ่งโรจน์ของพระองค์
3 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดีกว่าชีวิต
ริมฝีปากของฉันจะสรรเสริญพระองค์
4 ตราบที่ฉันมีชีวิต จะยกย่องพระองค์
จะยกมือขึ้นโดยเรียกพระนามของพระองค์
5 ใจฉันจะอิ่มเอมเหมือนได้กินอาหารชั้นเลิศ
ปากของฉันจะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่เปี่ยมความยินดี
6 เมื่อฉันระลึกถึงพระองค์บนที่นอน
และใคร่ครวญถึงพระองค์ตลอดยามกลางคืน
7 เพราะพระองค์เป็นผู้ช่วยของฉัน
ฉันจะยินดีใต้ร่มปีกของพระองค์
8 ฉันเกาะติดพระองค์ไม่ห่าง
มือขวาของพระองค์ค้ำจุนฉันไว้
9 แต่คนที่ตามล่าชีวิตฉันเพื่อทำลาย
จะลงไปสู่ส่วนลึกของแผ่นดิน
10 พวกเขาจะถูกมอบให้คมดาบ
และกลายเป็นอาหารของหมาจิ้งจอก
11 แต่กษัตริย์จะยินดีในพระเจ้า
ทุกคนที่สาบานโดยอ้างพระองค์จะยกย่องพระองค์
เพราะปากของคนโกหกจะถูกปิดเสีย

64

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 พระเจ้า โปรดฟังเสียงของฉันเมื่อฉันคร่ำครวญ
โปรดรักษาชีวิตฉันจากความหวาดกลัวศัตรู
2 โปรดซ่อนฉันจากแผนสมคบคิดของคนชั่ว
จากฝูงคนทำชั่วที่อึกทึก
3 พวกเขาลับลิ้นให้คมเหมือนดาบ
เล็งถ้อยคำมรณะดั่งลูกธนู
4 เพื่อยิงคนไร้ผิดจากที่ซุ่ม
พวกเขายิงใส่ทันทีโดยไม่หวาดกลัว
5 พวกเขาปลุกใจกันให้ทำตามแผนชั่ว

คุยกันเรื่องวางกับดักอย่างลับๆ
แล้วพูดว่า "ใครจะเห็น"
6 พวกเขาวางแผนอยุติธรรม พลางพูดว่า "เราวางแผนไว้แนบเนียนแล้ว"
ความคิดและใจของมนุษย์ช่างเจ้าเล่ห์ลึกล้ำ
7 แต่พระเจ้าจะยิงลูกธนูใส่พวกเขา
ทันใดนั้น ลูกธนูจะชัดพวกเขาล้มลง
8 ลิ้นของพวกเขาเองจะทำให้พวกเขาพินาศ
ทุกคนที่เห็นจะส่ายหน้า
9 มนุษย์ทุกคนจะเกรงกลัว
พวกเขาจะประกาศสิ่งที่พระเจ้าทำ
และใคร่ครวญอย่างเข้าใจถึงการกระทำของพระองค์
10 คนเที่ยงธรรมจะยินดีในพระยาห์เวห์
และลี้ภัยในพระองค์
ทุกคนที่ใจซื่อตรงจะสรรเสริญพระองค์

65

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด บทเพลง
1 พระเจ้า ในศิโยน คำสรรเสริญรอถวายแด่พระองค์
ผู้คนจะทำตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้กับพระองค์
2 พระองค์ผู้ฟังคำอธิษฐาน
มนุษย์ทั้งปวงจะมาหาพระองค์
3 ความผิดบาปท่วมท้นฉัน
แต่พระองค์ลบล้างการล่วงละเมิดของเรา
4 คนที่พระองค์เลือกและนำให้เข้ามาใกล้ช่างเป็นสุข
เพื่อเขาจะได้อยู่ในลานบ้านของพระองค์
เราจะอิ่มเอมกับสิ่งดีในบ้านของพระองค์
ในวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
5 พระองค์ตอบเราด้วยการกระทำที่น่าเกรงขามและเที่ยงธรรม
พระเจ้าแห่งความรอดของเรา
พระองค์คือความหวังของสุดปลายแผ่นดินโลก
และของผู้ที่อยู่ไกลออกไปในทะเล
6 ด้วยฤทธิ์อำนาจ พระองค์ทรงตั้งภูเขาขึ้น
พระองค์สวมกำลังไว้เป็นอาวุธ
7 พระองค์ทำให้เสียงคำรามของทะเลสงบ
ทำให้เสียงคลื่นสงบ
และทำให้ความวุ่นวายของชนชาติสงบลง
8 ผู้คนที่อยู่สุดไกลต่างเกรงกลัวสิ่งน่าอัศจรรย์ของพระองค์
พระองค์ทำให้ทั้งรุ่งอรุณและยามเย็นร้องด้วยความยินดี
9 พระองค์มาเยือนแผ่นดินและให้น้ำแก่แผ่นดิน
ทำให้มันอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่ง
แม่น้ำของพระเจ้าเต็มเปี่ยมด้วยน้ำ
พระองค์จัดเตรียมธัญพืชให้ผู้คน เพราะพระองค์กำหนดไว้เช่นนั้น
10 พระองค์ให้น้ำชุ่มร่องไถ

ปรับสันดินให้เสมอ
ทำให้ดินนุ่มด้วยสายฝน
และอวยพรพืชผล
11 พระองค์สวมมงกุฎแห่งความอุดมให้แก่ปี
เกวียนของพระองค์ล้นด้วยความอุดมสมบูรณ์
12 ทุ่งหญ้าในถิ่นกันดารอุดมล้น
เนินเขาห่มความยินดี
13 ทุ่งเลี้ยงสัตว์เต็มไปด้วยฝูงสัตว์
หุบเขาห่มด้วยรวงธัญพืช
ทุกแห่งโห่ร้องด้วยความยินดี
และร้องเพลงด้วย

66

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทเพลง บทสดุดี
1 ทั่วแผ่นดิน จงโห่ร้องด้วยความยินดีถวายพระเจ้า
2 จงร้องเพลงถึงความรุ่งโรจน์แห่งพระนามของพระองค์
จงถวายเกียรติและคำสรรเสริญ
3 จงทูลพระเจ้าว่า การกระทำของพระองค์ช่างน่าเกรงขาม
เพราะฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ ศัตรูจึงหมอบยอมจำนนต่อพระองค์
4 ทั่วทั้งแผ่นดินจะกราบนมัสการพระองค์
และร้องเพลงถวายพระองค์
พวกเขาจะร้องเพลงถวายพระนามของพระองค์
เซลาห์
5 มาเถิด มาดูสิ่งที่พระเจ้าทำ
การกระทำของพระองค์ต่อมนุษย์ช่างน่าเกรงขาม
6 พระองค์เปลี่ยนทะเลให้เป็นแผ่นดินแห้ง
พวกเขาเดินข้ามแม่น้ำด้วยเท้า
ที่นั่นเราได้ยินดีในพระองค์
7 พระองค์ปกครองด้วยฤทธิ์อำนาจตลอดไป
ดวงตาของพระองค์เฝ้ามองชนชาติทั้งหลาย
คนกบฏอย่าได้ยกตัวต่อต้านพระองค์
เซลาห์
8 ชนทั้งหลาย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา
จงให้เสียงสรรเสริญพระองค์ดังไปทั่ว
9 พระองค์รักษาชีวิตเราไว้ในหมู่คนเป็น
และไม่ปล่อยให้เท้าของเราพลาดล้ม
10 พระเจ้า พระองค์ทดสอบเรา
หลอมเราเหมือนหลอมเงิน
11 พระองค์นำเราเข้าไปในที่คุมขัง
วางภาระหนักบนหลังเรา
12 พระองค์ปล่อยให้คนขี่ผ่านเหนือศีรษะเรา
เราผ่านทั้งไฟและน้ำ
แต่พระองค์นำเราออกมายังที่อุดมสมบูรณ์
13 ฉันจะเข้าไปในวิหารของพระองค์พร้อมเครื่องเผาบูชา
จะทำตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้กับพระองค์
14 ซึ่งริมฝีปากของฉันได้สัญญา

และปากของฉันได้พูดไว้เมื่ออยู่ในความทุกข์
15 ฉันจะถวายสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์
พร้อมเครื่องบูชาจากแกะผู้
จะถวายวัวผู้พร้อมแพะ
เซลาห์
16 ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าทุกคน มาเถิด มาฟัง
ฉันจะเล่าว่าพระองค์ทำอะไรเพื่อชีวิตฉัน
17 ฉันร้องหาพระองค์ด้วยปาก
ลิ้นของฉันยกย่องพระองค์
18 ถ้าฉันเก็บบาปไว้ในใจ
องค์เจ้านายคงไม่ฟัง
19 แต่พระเจ้าฟังอย่างแน่นอน
พระองค์ได้ยินเสียงคำอธิษฐานของฉัน
20 ขอถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า ผู้ไม่ปฏิเสธคำอธิษฐานของฉัน
และไม่ถอนความรักมั่นคงของพระองค์ไปจากฉัน

67

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องสาย บทสดุดี บทเพลง
1 ขอพระเจ้าเมตตาและอวยพรเรา
ขอให้ใบหน้าของพระองค์ฉายแสงมายังเรา
เซลาห์
2 เพื่อทางของพระองค์จะเป็นที่รู้จักทั่วแผ่นดิน
และความรอดของพระองค์ในหมู่ชนชาติทั้งหลาย
3 ขอให้ชนทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ พระเจ้า
ขอให้ชนทั้งปวงสรรเสริญพระองค์
4 ขอให้ชนชาติต่างๆ เบิกบานและร้องเพลงด้วยความยินดี
เพราะพระองค์จะพิพากษาชนทั้งหลายอย่างเที่ยงธรรม
และปกครองชนชาติต่างๆ บนแผ่นดิน
เซลาห์
5 ขอให้ชนทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ พระเจ้า
ขอให้ชนทั้งปวงสรรเสริญพระองค์
6 แผ่นดินให้ผลผลิตแล้ว
พระเจ้า พระเจ้าของเรา จะอวยพรเรา
7 พระเจ้าจะอวยพรเรา
ผู้คนจนถึงสุดปลายแผ่นดินจะยำเกรงพระองค์

68

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด บทเพลง
1 ขอพระเจ้าลุกขึ้น
ขอให้ศัตรูของพระองค์แตกกระจาย
ขอให้คนที่เกลียดพระองค์หนีไปต่อหน้าพระองค์
2 ดังควันที่ถูกพัดหายไป
ขอพระองค์พัดพาพวกเขาไป
ดั่งขี้ผึ้งละลายต่อหน้าไฟ
ขอให้คนชั่วพินาศต่อหน้าพระเจ้า
3 แต่ขอให้คนเที่ยงธรรมยินดี

ให้พวกเขาชื่นชมต่อหน้าพระเจ้า
ให้พวกเขาเปี่ยมด้วยความยินดี
4 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า ร้องสรรเสริญพระนามของพระองค์
จงยกย่องพระองค์ผู้ขี่เหนือเมฆ
พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์*
จงยินดีต่อหน้าพระองค์
5 พระเจ้าในที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์
เป็นพ่อของเด็กกำพร้า และผู้ปกป้องหญิงม่าย
6 พระเจ้าจัดให้คนโดดเดี่ยวได้อยู่ในครอบครัว
นำนักโทษออกมาท่ามกลางเสียงเพลง
แต่คนกบฏกลับอยู่ในแผ่นดินแห้งไหม้แดด

7 พระเจ้า เมื่อพระองค์ออกนำหน้าประชากรของพระองค์
เมื่อพระองค์เดินผ่านถิ่นกันดาร

เซลาห์

8 แผ่นดินสั่นสะเทือน
ท้องฟ้าหลั่งฝนต่อหน้าพระเจ้าแห่งซีนาย
ต่อหน้าพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล
9 พระเจ้า พระองค์ส่งฝนอันชุ่มฉ่ำลงมา
เมื่อมรดกของพระองค์อ่อนล้า พระองค์ก็ฟื้นกำลังให้
10 ชุมชนของพระองค์ตั้งถิ่นฐานที่นั่น
พระเจ้า พระองค์เตรียมความดีไว้ให้คนยากจน
11 องค์เจ้านายประกาศถ้อยคำ
ผู้ประกาศถ้อยคำนั้นมีมากมายเป็นหมู่ใหญ่
12 กษัตริย์แห่งกองทัพหนีแล้ว หนีแล้ว
หญิงที่อยู่บ้านก็แบ่งของริบ
13 ขณะที่พวกท่านนอนอยู่ท่ามกลางกองไฟในค่าย
ปีกนกพิราบหุ้มด้วยเงิน
ขนปีกของมันเป็นทองสุกสว่าง
14 เมื่อองค์ผู้ทรงฤทธิ์กระจายกษัตริย์ที่นั่น
หิมะก็ตกบนศัลโมน
15 ภูเขาบาชานเป็นภูเขาสูงสง่า
ภูเขาบาชานมียอดขรุขระ
16 ภูเขายอดขรุขระทั้งหลาย ทำไมจึงมองด้วยความอิจฉา
มองภูเขาที่พระเจ้าทรงเลือกเป็นที่ครองราชย์
ใช่แล้ว พระยาห์เวห์† จะอยู่ที่นั่นตลอดไป
17 รถศึกของพระเจ้ามีหลายหมื่น หลายพันซ้ำหลายพัน
องค์เจ้านายอยู่ท่ามกลางพวกเขา จากซีนายมาสู่สถานบริสุทธิ์
18 พระองค์ขึ้นสู่ที่สูง
พระองค์นำเชลยไป
พระองค์รับของกำนัลจากผู้คน
แม้จากคนกบฏ เพื่อพระยาห์เวห์‡ พระเจ้าจะอยู่ที่นั่น

---

* **68:4 68:4** ตรงนี้ใช้คำฮีบรูรูปย่อ יהּ ยาห์ † **68:16 68:16** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יהּ (ยาห์) ‡ **68:18 68:18** ตรงนี้ใช้คำฮีบรูรูปย่อ יהּ ยาห์

19 ขอถวายคำสรรเสริญแด่องค์เจ้านาย ผู้แบกภาระของเราทุกวัน
คือพระเจ้าผู้ช่วยเราให้รอด
เซลาห์
20 พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งการช่วยกู้ของเรา
การรอดพ้นจากความตายมาจากพระยาห์เวห์§ องค์เจ้านาย
21 แต่พระเจ้าจะตีศีรษะศัตรูของพระองค์จนแตก
ตีกระหม่อมที่ดกด้วยผมของคนที่ยังคงเดินอยู่ในความผิด
22 องค์เจ้านายตรัสว่า เราจะนำเจ้ากลับมาจากบาชาน
เราจะนำเจ้ากลับมาจากส่วนลึกของทะเล
23 เพื่อเจ้าจะบดขยี้พวกเขา จนเท้าจุ่มเลือด
และลิ้นสุนัขของเจ้าจะได้ส่วนจากศัตรู
24 พวกเขาเห็นขบวนของพระองค์แล้ว พระเจ้า
ขบวนของพระเจ้าของฉัน กษัตริย์ของฉัน เข้าสู่สถานบริสุทธิ์
25 นักร้องเดินนำหน้า นักดนตรีตามหลัง
ท่ามกลางหญิงทั้งหลายที่ตีกลองแทมบูรีน
26 จงสรรเสริญพระเจ้าในที่ชุมนุม
สรรเสริญองค์เจ้านายท่ามกลางชุมนุมอิสราเอล
27 เบนยามินเผ่าเล็กอยู่ที่นั่น เป็นผู้นำของพวกเขา
บรรดาเจ้านายยูดาห์พร้อมสภาของพวกเขา
บรรดาเจ้านายเศบูลุน และเจ้านายนัฟทาลี
28 พระเจ้าของพวกท่านทรงกำหนดกำลังไว้ให้พวกท่าน
พระเจ้า โปรดทำให้สิ่งที่พระองค์ทำเพื่อเราเข้มแข็งมั่นคง
29 เพราะวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม
กษัตริย์ทั้งหลายจะนำของกำนัลมาถวายพระองค์
30 โปรดตำหนิสัตว์ร้ายในดงอ้อ
ฝูงวัวผู้กับลูกวัวของชนชาติทั้งหลาย
โปรดเหยียบแท่งเงินไว้ใต้เท้า
และกระจายชนชาติที่ชอบทำสงคราม
31 บรรดาเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์
เอธิโอเปียจะรีบยื่นมือหาพระเจ้า
32 อาณาจักรทั้งหลายทั่วแผ่นดิน จงร้องเพลงถวายพระเจ้า
จงร้องสรรเสริญองค์เจ้านาย
เซลาห์
33 แด่พระองค์ผู้ขี่เหนือฟ้าสวรรค์ชั้นสูงสุด ซึ่งมีมาแต่โบราณ
พระองค์เปล่งเสียงเสียงอันทรงพลัง
34 จงยอมรับว่ากำลังเป็นของพระเจ้า
ความยิ่งใหญ่ของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล
กำลังของพระองค์อยู่ในท้องฟ้า
35 พระเจ้า พระองค์น่าเกรงขามในสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย
พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานกำลังและฤทธิ์แก่ประชากรของพระองค์
ขอถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า

§ **68:20 68:20** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์)

69

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง ดอกลิลลี ของดาวิด
1 พระเจ้า โปรดช่วยฉันให้รอด
เพราะน้ำขึ้นมาถึงคอแล้ว
2 ฉันจมลงในโคลนลึก ไม่มีที่ให้เท้าเหยียบ
ตกลงในน้ำลึก กระแสน้ำท่วมท้นตัว
3 ฉันร้องจนหมดแรง
คอแห้งผาก
ตาของฉันพร่ามัวเพราะเฝ้าคอยพระเจ้าของฉัน
4 คนที่เกลียดฉันโดยไม่มีเหตุมีมากกว่าเส้นผมบนหัว
ศัตรูที่อยากกำจัดฉันอย่างอยุติธรรมมีกำลังมาก
ฉันต้องคืนสิ่งที่ไม่ได้เอาไป
5 พระเจ้า พระองค์รู้ความโง่เขลาของฉัน
บาปของฉันไม่ได้ซ่อนจากพระองค์
6 องค์เจ้านาย พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ โปรดอย่าให้คนที่เฝ้ารอพระองค์ต้องอับอายเพราะฉัน
พระเจ้าแห่งอิสราเอล โปรดอย่าให้คนที่แสวงหาพระองค์ต้องเสียเกียรติเพราะฉัน
7 เพราะเห็นแก่พระองค์ ฉันจึงทนคำดูหมิ่น
ความอับอายปกคลุมใบหน้าของฉัน
8 ฉันกลายเป็นคนแปลกหน้าสำหรับพี่น้อง
เป็นคนต่างถิ่นสำหรับลูกๆ ของแม่ฉัน
9 เพราะความทุ่มเทเพื่อบ้านของพระองค์เผาผลาญฉัน
คำดูหมิ่นของคนที่ดูหมิ่นพระองค์ ฉันกลับต้องรับไว้
10 เมื่อฉันร้องไห้และอดอาหาร
สิ่งนั้นกลับกลายเป็นเหตุให้คนดูหมิ่นฉัน
11 เมื่อฉันเอาผ้ากระสอบมาสวม
กลับกลายเป็นคำล้อเลียนของพวกเขา
12 คนที่นั่งตรงประตูเมืองพูดถึงฉัน
ฉันกลายเป็นเพลงในปากคนเมา
13 แต่ฉันจะอธิษฐานต่อพระองค์ พระยาห์เวห์ ในเวลาที่พระองค์ทรงพอพระทัย
พระเจ้า ด้วยความรักมั่นคงอันล้นเหลือ โปรดตอบฉันตามความสัตย์จริงของพระองค์
โดยช่วยฉันให้รอด
14 โปรดดึงฉันขึ้นจากโคลน อย่าให้จมลง
โปรดช่วยฉันให้พ้นจากคนที่เกลียดฉัน และจากน้ำลึก
15 อย่าให้น้ำท่วมท้นฉัน
อย่าให้ห้วงลึกกลืนฉัน
อย่าให้ปากหลุมปิดงับฉันไว้
16 พระยาห์เวห์ โปรดตอบฉัน เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดีงาม
ตามความเมตตาอันล้นพ้นของพระองค์ โปรดหันมาหาฉัน
17 อย่าซ่อนใบหน้าของพระองค์จากผู้รับใช้คนนี้
เพราะฉันกำลังทุกข์ใจ
โปรดตอบฉันโดยเร็ว
18 โปรดเข้ามาใกล้และไถ่ชีวิตฉัน
โปรดไถ่ตัวฉันเพราะศัตรูของฉัน
19 พระองค์รู้ว่าฉันถูกดูหมิ่น อับอาย และเสียเกียรติเพียงใด
ศัตรูของฉันทุกคนอยู่ต่อหน้าพระองค์

20 คำดูหมิ่นทำให้ใจฉันแตกสลาย ฉันหนักอึ้งด้วยความเศร้า
ฉันมองหาคนที่จะสงสาร แต่ไม่มีใคร
มองหาคนปลอบใจ แต่ก็ไม่พบ
21 พวกเขาเอายาพิษมาให้ฉันกิน
เมื่อฉันกระหาย พวกเขาเอาน้ำส้มสายชูมาให้ดื่ม
22 ขอให้โต๊ะอาหารตรงหน้าพวกเขากลายเป็นกับดัก
ให้มันกลายเป็นโทษตอบแทนและเป็นบ่วง
23 ขอให้ตาของพวกเขามืดจนมองไม่เห็น
และให้หลังของพวกเขาค้อมอยู่เสมอ
24 โปรดเทความกริ้วของพระองค์ลงบนพวกเขา
ให้ความโกรธอันร้อนแรงของพระองค์ไล่ทันพวกเขา
25 ขอให้ที่อยู่ของพวกเขารกร้าง
อย่าให้มีใครอาศัยในเต็นท์ของพวกเขา
26 เพราะพวกเขาข่มเหงคนที่พระองค์ทำให้บาดเจ็บ
และพูดถึงความเจ็บปวดของคนที่พระองค์ทำให้เจ็บ
27 โปรดเพิ่มความผิดให้พวกเขาอีกเหนือความผิดเดิม
อย่าให้พวกเขาเข้ามามีส่วนในความเที่ยงธรรมของพระองค์
28 ขอให้พวกเขาถูกลบออกจากหนังสือแห่งชีวิต
อย่าให้ถูกบันทึกไว้ร่วมกับคนเที่ยงธรรม
29 แต่ฉันเจ็บปวดและทุกข์ยาก
พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์คุ้มครองฉัน
30 ฉันจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเจ้า
และยกย่องพระองค์ด้วยการขอบคุณ
31 สิ่งนี้จะทำให้พระยาห์เวห์พอพระทัยยิ่งกว่าโค
ยิ่งกว่าวัวผู้ที่มีเขาและกีบ
32 คนถ่อมใจเห็นแล้วก็ยินดี
ผู้แสวงหาพระเจ้าเอ๋ย ขอให้ใจฟื้นขึ้น
33 เพราะพระยาห์เวห์ทรงฟังคนขัดสน
และไม่ดูหมิ่นประชากรของพระองค์ที่ถูกจองจำ
34 ขอให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินสรรเสริญพระองค์
ทั้งทะเลและทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น
35 เพราะพระเจ้าจะช่วยศิโยนให้รอด และสร้างเมืองต่างๆ ของยูดาห์
พวกเขาจะตั้งถิ่นฐานที่นั่นและครอบครองมัน
36 ลูกหลานของผู้รับใช้พระองค์จะได้รับมันเป็นมรดก
คนที่รักพระนามของพระองค์จะอาศัยอยู่ที่นั่น

70

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ของดาวิด เพื่อเตือนใจ
1 พระเจ้า โปรดรีบมาช่วยกู้ฉัน
พระยาห์เวห์ โปรดรีบมาช่วยฉัน
2 ขอให้คนที่ตามล่าเอาชีวิตฉันต้องอับอายและสับสน
ขอให้คนที่อยากเห็นฉันพินาศถอยกลับไปด้วยความอัปยศ
3 ขอให้คนที่ร้องว่า สมน้ำหน้า สมน้ำหน้า
ต้องถอยกลับไปเพราะความอับอายของตน

4 แต่ขอให้ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ยินดีและเบิกบานในพระองค์
ขอให้คนที่รักความรอดของพระองค์พูดอยู่เสมอว่า
ขอพระเจ้าได้รับการยกย่อง
5 ส่วนฉันยากจนและขัดสน
พระเจ้า โปรดรีบมาหาฉัน
พระองค์คือผู้ช่วยและผู้ช่วยกู้ของฉัน
พระยาห์เวห์ โปรดอย่าชักช้า

71

1 พระยาห์เวห์ ฉันลี้ภัยอยู่ในพระองค์
อย่าให้ฉันต้องอับอายเลย
2 โปรดช่วยกู้ฉันด้วยความเที่ยงธรรมของพระองค์ และช่วยฉันให้พ้นภัย
โปรดเงี่ยหูฟังฉัน และช่วยฉันให้รอด
3 โปรดเป็นศิลาแห่งที่ลี้ภัยให้ฉัน ที่ฉันจะมาหาได้เสมอ
โปรดบัญชาให้ช่วยฉันให้รอด
เพราะพระองค์คือศิลาและป้อมปราการของฉัน
4 พระเจ้าของฉัน โปรดช่วยฉันให้พ้นจากมือคนชั่ว
จากมือคนอธรรมและโหดร้าย
5 เพราะพระองค์คือความหวังของฉัน องค์เจ้านาย พระยาห์เวห์
พระองค์คือที่พึ่งใจของฉันมาตั้งแต่วัยหนุ่ม
6 ฉันพึ่งพระองค์มาตั้งแต่อยู่ในครรภ์
พระองค์คือผู้พาฉันออกมาจากครรภ์มารดา
ฉันจะสรรเสริญพระองค์เสมอ
7 หลายคนมองฉันด้วยความประหลาดใจ
แต่พระองค์คือที่ลี้ภัยอันแข็งแกร่งของฉัน
8 ปากของฉันจะเต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์
จะกล่าวถึงเกียรติของพระองค์ตลอดวัน
9 อย่าทอดทิ้งฉันเมื่อแก่เฒ่า
อย่าละฉันเมื่อเรี่ยวแรงหมดลง
10 เพราะศัตรูพูดถึงฉัน
คนที่คอยจ้องเอาชีวิตฉันสมคบกัน
11 พวกเขาพูดว่า พระเจ้าทอดทิ้งเขาแล้ว
ไล่ตามไปจับเขาเถอะ ไม่มีใครช่วยเขาหรอก
12 พระเจ้า อย่าอยู่ไกลจากฉัน
พระเจ้าของฉัน โปรดรีบมาช่วย
13 ขอให้คนที่กล่าวหาฉันต้องอับอายและพินาศไป
ขอให้คนที่คิดร้ายต่อฉันถูกคลุมด้วยความอัปยศและการเยาะเย้ย
14 แต่ฉันจะหวังอยู่เสมอ
และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น
15 ปากของฉันจะเล่าถึงความเที่ยงธรรมของพระองค์
และความรอดของพระองค์ตลอดวัน
แม้ฉันไม่อาจนับได้หมด
16 ฉันจะมาประกาศถึงการกระทำอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์ขององค์เจ้านาย พระยาห์เวห์
จะกล่าวถึงความเที่ยงธรรมของพระองค์ ของพระองค์แต่ผู้เดียว
17 พระเจ้า พระองค์สอนฉันมาตั้งแต่วัยหนุ่ม

จนถึงวันนี้ ฉันยังประกาศถึงสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์
18 แม้ฉันจะแก่เฒ่าผมหงอก พระเจ้า อย่าทอดทิ้งฉัน
จนกว่าจะบอกถึงกำลังของพระองค์แก่คนรุ่นต่อไป
และฤทธิ์อำนาจของพระองค์แก่คนที่จะเกิดมา
19 พระเจ้า ความเที่ยงธรรมของพระองค์สูงถึงฟ้าสวรรค์
พระองค์ทำสิ่งยิ่งใหญ่
พระเจ้า ใครเล่าจะเหมือนพระองค์
20 พระองค์ผู้ให้พวกเราเผชิญความทุกข์ยากมากมายและขมขื่น
จะให้ฉันมีชีวิตอีก
และจะนำพวกเราขึ้นมาอีกจากส่วนลึกของแผ่นดิน
21 โปรดเพิ่มเกียรติให้ฉัน
และปลอบโยนฉันอีกครั้ง
22 พระเจ้าของฉัน ฉันจะบรรเลงพิณสรรเสริญความซื่อสัตย์ของพระองค์
จะร้องเพลงถวายพระองค์ด้วยพิณไลร์ พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
23 ริมฝีปากของฉันจะโห่ร้องด้วยความยินดี
ตัวฉันที่พระองค์ไถ่ไว้จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
24 ลิ้นของฉันจะกล่าวถึงความเที่ยงธรรมของพระองค์ตลอดวัน
เพราะพวกเขาต้องอับอายและสับสน
คือคนที่คิดร้ายต่อฉัน

72

ของซาโลมอน
1 พระเจ้า โปรดประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์
และความเที่ยงธรรมของพระองค์แก่โอรสของกษัตริย์
2 เขาจะตัดสินประชากรของพระองค์ด้วยความเที่ยงธรรม
และตัดสินคนยากจนของพระองค์ด้วยความยุติธรรม
3 ขอให้ภูเขานำความอยู่เย็นเป็นสุขมาสู่ประชาชน
และเนินเขาให้ผลแห่งความเที่ยงธรรม
4 เขาจะให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนในหมู่ประชาชน
จะช่วยลูกหลานของคนขัดสนให้รอด
และบดขยี้ผู้กดขี่
5 ขอให้ผู้คนยำเกรงพระองค์ตราบที่ดวงอาทิตย์ยังอยู่
และตราบที่ดวงจันทร์ยังส่อง ตลอดทุกชั่วอายุ
6 เขาจะลงมาเหมือนฝนบนทุ่งหญ้าที่เพิ่งตัด
เหมือนสายฝนที่รดแผ่นดิน
7 ในสมัยของเขา คนเที่ยงธรรมจะงอกงาม
และสันติสุขจะอุดมจนกว่าดวงจันทร์จะไม่มีอีก
8 เขาจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล
จากแม่น้ำไปจนถึงสุดปลายแผ่นดิน
9 คนที่อยู่ในถิ่นกันดารจะก้มลงต่อหน้าเขา
ศัตรูของเขาจะเลียฝุ่น
10 กษัตริย์แห่งทารชิชและเกาะทั้งหลายจะนำเครื่องบรรณาการมา
กษัตริย์แห่งเชบาและเสบาจะนำของกำนัลมาถวาย
11 กษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลงต่อหน้าเขา

ชนชาติทั้งหลายจะรับใช้เขา
12 เพราะเขาจะช่วยคนขัดสนเมื่อร้องขอ
และช่วยคนยากจนที่ไม่มีใครช่วย
13 เขาจะสงสารคนยากจนและคนขัดสน
และช่วยชีวิตคนขัดสนให้รอด
14 เขาจะไถ่ชีวิตพวกเขาจากการกดขี่และความรุนแรง
เลือดของพวกเขามีค่าในสายตาของเขา
15 เขาจะมีชีวิตอยู่ และทองคำแห่งเชบาจะถูกนำมาถวายเขา
ผู้คนจะอธิษฐานเผื่อเขาอยู่เสมอ
และอวยพรเขาตลอดวัน
16 ธัญพืชจะอุดมทั่วแผ่นดิน
ผลผลิตจะพลิ้วไหวเหมือนเลบานอน
ให้มันงอกงามเหมือนหญ้าในทุ่ง
17 ขอให้นามของเขาดำรงอยู่ตลอดไป
ให้นามของเขาคงอยู่ตราบที่ดวงอาทิตย์ยังส่อง
ขอให้ผู้คนได้รับพรผ่านเขา
และทุกชนชาติเรียกเขาว่าเป็นสุข

18 ขอถวายคำสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้ทำสิ่งอัศจรรย์แต่เพียงพระองค์เดียว
19 ขอพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ได้รับคำสรรเสริญตลอดไป
ขอให้ความรุ่งโรจน์ของพระองค์เต็มทั่วทั้งแผ่นดิน
อาเมน และอาเมน

20 คำอธิษฐานของดาวิด บุตรของเจสซี จบลงตรงนี้

เล่มที่ 3

73

บทสดุดีของอาสาฟ
1 จริงแท้ พระเจ้า* ดีต่ออิสราเอล
ต่อคนที่มีใจบริสุทธิ์
2 แต่ส่วนฉัน เท้าแทบพลาด
ย่างเท้าแทบลื่นไถล
3 เพราะฉันอิจฉาคนหยิ่งผยอง
เมื่อเห็นคนชั่วอยู่ดีมีสุข
4 พวกเขาไม่ต้องดิ้นรนเมื่อถึงคราวตาย
ร่างกายยังแข็งแรงดี
5 พวกเขาไม่ต้องแบกภาระเหมือนคนทั่วไป
ไม่ต้องเจ็บปวดเหมือนคนอื่น
6 เพราะฉะนั้น ความเย่อหยิ่งจึงคล้องคอพวกเขาเหมือนสร้อย
ความรุนแรงห่มคลุมพวกเขาเหมือนเสื้อผ้า
7 ดวงตาของพวกเขาปูดโปนเพราะความอ้วนพี
ความคิดฟุ้งเกินขอบเขตแห่งความทะนงตัว
8 พวกเขาเยาะเย้ยและพูดด้วยเจตนาร้าย

---

* **73:1 73:1** คำฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม)

ด้วยความหยิ่ง พวกเขาข่มขู่ว่าจะกดขี่
9 พวกเขาตั้งปากไว้ที่ฟ้าสวรรค์
ลิ้นของพวกเขาเที่ยวไปทั่วแผ่นดิน
10 เพราะเหตุนี้ ผู้คนจึงหันกลับไปหาพวกเขา
และดื่มน้ำอันมากมายเข้าไปจนหมด
11 พวกเขาพูดว่า "พระเจ้าจะรู้ได้อย่างไร
องค์ผู้สูงสุดจะรู้อะไรหรือ"
12 ดูสิ นี่แหละคนชั่ว
ใช้ชีวิตสบายอยู่เสมอ และร่ำรวยขึ้นเรื่อยๆ
13 ถ้าอย่างนั้น ฉันชำระใจให้สะอาดไปก็เปล่าประโยชน์
ล้างมือให้บริสุทธิ์ก็ไร้ค่า
14 เพราะฉันต้องเจ็บปวดตลอดวัน
ถูกลงโทษทุกเช้า
15 ถ้าฉันพูดว่า "จะพูดอย่างนี้แหละ"
ก็คงทรยศต่อคนรุ่นลูกของพระองค์
16 เมื่อฉันพยายามทำความเข้าใจเรื่องนี้
มันหนักหนาเกินกว่าฉันจะรับไหว
17 จนกระทั่งฉันเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า
แล้วจึงมองเห็นจุดจบของพวกเขา
18 แท้จริง พระองค์วางพวกเขาไว้บนที่ลื่น
แล้วผลักพวกเขาลงสู่ความพินาศ
19 พวกเขาพินาศฉับพลันเพียงใด
ถูกความน่าสะพรึงกลัวกวาดหายไปจนหมด
20 เหมือนความฝันเมื่อคนตื่นขึ้น
องค์เจ้านาย† เมื่อพระองค์ตื่นขึ้น พระองค์จะดูหมิ่นภาพฝันของพวกเขา
21 เมื่อใจฉันขมขื่น
และภายในฉันเจ็บปวด
22 ฉันช่างโง่เขลาและไม่รู้อะไร
เป็นเหมือนสัตว์เดรัจฉานต่อหน้าพระองค์
23 ถึงอย่างนั้น ฉันก็อยู่กับพระองค์เสมอ
พระองค์จับมือขวาของฉันไว้
24 พระองค์จะนำฉันด้วยคำปรึกษาของพระองค์
แล้วภายหลังจะรับฉันเข้าสู่ความรุ่งโรจน์
25 บนสวรรค์ ฉันมีใครนอกจากพระองค์
บนแผ่นดินนี้ ฉันไม่ปรารถนาใครนอกจากพระองค์
26 แม้กายและใจของฉันจะอ่อนแรง
พระเจ้าก็ยังเป็นกำลังของใจฉัน และเป็นส่วนของฉันตลอดไป
27 เพราะดูสิ คนที่อยู่ห่างจากพระองค์จะพินาศ
พระองค์ทำลายทุกคนที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์
28 แต่สำหรับฉัน การอยู่ใกล้พระเจ้าเป็นสิ่งดี
ฉันให้องค์เจ้านาย พระยาห์เวห์‡ เป็นที่ลี้ภัยของฉัน
เพื่อฉันจะได้เล่าถึงทุกสิ่งที่พระองค์ทำ

---

† **73:20 73:20** คำที่แปลว่า "องค์เจ้านาย" คือ "อาโดนาย" ‡ **73:28 73:28** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า "ยาห์เวห์")

74

บทใคร่ครวญของอาสาฟ

1 พระเจ้า ทำไมพระองค์จึงทอดทิ้งพวกเราตลอดไป
ทำไมความโกรธของพระองค์ยังคุกรุ่นต่อฝูงแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์
2 โปรดระลึกถึงชุมนุมชนของพระองค์ที่พระองค์ซื้อไว้แต่โบราณ
ซึ่งพระองค์ไถ่ไว้เป็นเผ่ามรดกของพระองค์
คือภูเขาศิโยน ที่พระองค์เคยอยู่
3 โปรดก้าวไปยังซากปรักหักพังที่ไม่มีวันฟื้น
ไปดูความชั่วร้ายทั้งสิ้นที่ศัตรูทำไว้ในสถานบริสุทธิ์
4 ศัตรูของพระองค์คำรามอยู่กลางที่ประชุมของพระองค์
พวกเขาปักธงของตนเป็นเครื่องหมาย
5 พวกเขาเหมือนคนเงื้อขวาน
ฟันฝ่าพงไม้หนาทึบ
6 บัดนี้พวกเขาใช้ขวานและค้อนทุบงานแกะสลักทั้งหมดจนแหลก
7 พวกเขาเผาสถานบริสุทธิ์ของพระองค์จนราบกับพื้น
ทำให้ที่พำนักแห่งพระนามของพระองค์แปดเปื้อน
8 พวกเขาคิดในใจว่า "เราจะบดขยี้พวกเขาให้หมดสิ้น"
แล้วเผาสถานที่ทุกแห่งในแผ่นดินที่มีการนมัสการพระเจ้า
9 เราไม่เห็นหมายสำคัญอัศจรรย์อีกแล้ว
ไม่มีผู้เผยพระวจนะเหลืออยู่
และไม่มีใครในหมู่เรารู้ว่าจะเป็นเช่นนี้อีกนานเท่าไร
10 พระเจ้า ศัตรูจะเยาะเย้ยอีกนานเท่าไร
จะปล่อยให้ศัตรูหมิ่นพระนามของพระองค์ตลอดไปหรือ
11 ทำไมพระองค์จึงรั้งมือไว้ แม้แต่มือขวาของพระองค์
โปรดดึงมือออกจากอก และเผาผลาญพวกเขาเสีย

12 ถึงกระนั้น พระเจ้าเป็นกษัตริย์ของฉันมาแต่โบราณ
นำความรอดมาทั่วแผ่นดิน
13 พระองค์แยกทะเลด้วยกำลังของพระองค์
หักหัวสัตว์ทะเลทั้งหลายในน้ำ
14 พระองค์บดหัวเลวีอาธานจนแหลก
และให้มันเป็นอาหารแก่ผู้คนและสัตว์ในถิ่นกันดาร
15 พระองค์เปิดทางให้น้ำพุและลำธารไหลออกมา
และทำให้แม่น้ำใหญ่เหือดแห้ง
16 กลางวันเป็นของพระองค์ กลางคืนก็เป็นของพระองค์
พระองค์สร้างแสงสว่างและดวงอาทิตย์
17 พระองค์กำหนดขอบเขตทั้งสิ้นของแผ่นดิน
พระองค์สร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว

18 พระยาห์เวห์ โปรดระลึกว่าศัตรูเยาะเย้ยพระองค์
คนโง่เขลาดูหมิ่นพระนามของพระองค์
19 อย่ามอบชีวิตของนกพิราบของพระองค์ให้สัตว์ป่า
อย่าลืมชีวิตของคนยากจนของพระองค์ตลอดไป
20 โปรดรักษาพันธสัญญาของพระองค์

เพราะที่ซ่อนแห่งความรุนแรงเต็มอยู่ในมุมมืดของแผ่นดิน
21 อย่าให้คนถูกกดขี่ต้องกลับไปด้วยความอับอาย
ขอให้คนยากจนและคนขัดสนสรรเสริญพระนามของพระองค์
22 พระเจ้า โปรดลุกขึ้นสู้คดีของพระองค์เอง
โปรดระลึกว่าคนโง่เยาะเย้ยพระองค์ตลอดวัน
23 อย่าลืมเสียงของศัตรูพระองค์
เสียงอื้ออึงของคนที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดังขึ้นไม่หยุด

75

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ตามทำนอง "อย่าทำลาย" บทสดุดีของอาสาฟ บทเพลง
1 พระเจ้า พวกเราขอบคุณพระองค์
พวกเราขอบคุณ เพราะพระนามของพระองค์อยู่ใกล้
ผู้คนเล่าถึงสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์

2 "เมื่อถึงเวลาที่เรากำหนด
เราจะพิพากษาอย่างเที่ยงตรง
3 แผ่นดินและทุกคนที่อยู่บนนั้นสั่นสะเทือน
เรายึดเสาหลักของมันไว้มั่น"
เซลาห์
4 เราพูดกับคนโอหังว่า "อย่าโอ้อวด"
และพูดกับคนชั่วว่า "อย่าชูเขาของเจ้า
5 อย่าชูเขาขึ้นสูง
อย่าพูดด้วยคอแข็ง"
6 เพราะการยกขึ้นไม่ได้มาจากตะวันออกหรือตะวันตก
หรือจากถิ่นใต้
7 แต่พระเจ้าเป็นผู้พิพากษา
พระองค์ลดคนหนึ่งลง และยกอีกคนหนึ่งขึ้น
8 เพราะในมือของพระยาห์เวห์มีถ้วยหนึ่ง
เต็มด้วยเหล้าองุ่นเป็นฟอง ปรุงด้วยเครื่องเทศ
พระองค์เทมันออก
คนชั่วทั่วแผ่นดินต้องดื่มแล้วดื่มอีกจนถึงตะกอนก้นถ้วย

9 ส่วนฉันจะประกาศเรื่องนี้ตลอดไป
จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแห่งยาโคบ
10 เราจะตัดเขาทั้งหมดของคนชั่วทิ้ง
แต่เขาของคนเที่ยงธรรมจะถูกยกขึ้น

76

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องสาย บทสดุดีของอาสาฟ บทเพลง
1 ในยูดาห์ ผู้คนรู้จักพระเจ้า
พระนามของพระองค์ยิ่งใหญ่ในอิสราเอล
2 พลับพลาของพระองค์อยู่ในซาเล็ม

ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน
3 ที่นั่นพระองค์หักลูกธนูเพลิงของคันธนู
ทั้งโล่ ดาบ และอาวุธสงคราม
เซลาห์
4 พระองค์รุ่งโรจน์และสง่างาม
ยิ่งกว่าภูเขาที่อุดมด้วยสัตว์ล่า
5 นักรบผู้กล้าถูกปล้นจนหมด
พวกเขาหลับใหลเป็นครั้งสุดท้าย
ไม่มีนักรบคนใดยกมือขึ้นได้
6 พระเจ้าแห่งยาโคบ เพียงพระองค์ตำหนิ
ทั้งรถรบและม้าก็แน่นิ่งราวกับตาย
7 พระองค์พระองค์ผู้เดียวน่าเกรงกลัว
เมื่อพระองค์โกรธ ใครจะยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ได้
8 พระองค์ประกาศคำพิพากษาจากสวรรค์
แผ่นดินก็หวาดกลัวและเงียบสงบ
9 เมื่อพระเจ้าลุกขึ้นพิพากษา
เพื่อช่วยคนทุกข์ยากทั่วแผ่นดินให้รอด
เซลาห์
10 แม้ความโกรธของมนุษย์ก็ยังนำคำสรรเสริญมาถึงพระองค์
ผู้ที่รอดจากความโกรธของพระองค์จะถูกยับยั้งไว้
11 จงถวายคำปฏิญาณแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และทำตามที่ปฏิญาณไว้
ขอให้ทุกคนที่อยู่รอบพระองค์นำของกำนัลมาถวายแด่พระองค์ผู้ควรยำเกรง
12 พระองค์หักขวัญของบรรดาเจ้านาย
กษัตริย์ทั่วแผ่นดินต่างยำเกรงพระองค์

77

สำหรับหัวหน้านักดนตรี สำหรับเยดูธูน บทสดุดีของอาสาฟ
1 เสียงร้องของฉันขึ้นไปถึงพระเจ้า
ฉันร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า
ขอพระองค์ฟังฉัน
2 ในวันทุกข์ยาก ฉันแสวงหาองค์เจ้านาย
ตลอดคืนยื่นมือออกไปโดยไม่อ่อนล้า
ใจฉันไม่ยอมรับการปลอบโยน
3 ฉันระลึกถึงพระเจ้าแล้วก็คราง
ระบายความทุกข์ จิตใจจึงอ่อนล้า
เซลาห์
4 พระองค์ทำให้เปลือกตาฉันปิดไม่ได้
ฉันทุกข์ใจจนพูดไม่ออก
5 ฉันคิดถึงวันเก่าๆ
และปีอันไกลโพ้น
6 ยามค่ำคืน ฉันระลึกถึงบทเพลงของตัวเอง
ใคร่ครวญอยู่ในใจ
จิตใจของฉันไต่ถามอย่างจริงจัง

7 องค์เจ้านายจะทอดทิ้งเราตลอดไปหรือ
พระองค์จะไม่โปรดปรานเราอีกแล้วหรือ
8 ความรักมั่นคงของพระองค์สูญสิ้นไปตลอดกาลแล้วหรือ
พระสัญญาของพระองค์ล้มเหลวไปทุกชั่วอายุแล้วหรือ
9 พระเจ้าลืมที่จะกรุณาแล้วหรือ
พระองค์โกรธจนปิดกั้นความเมตตาไว้หรือ
เซลาห์
10 แล้วฉันคิดว่า จะยึดสิ่งนี้ไว้
คือปีทั้งหลายแห่งมือขวาขององค์ผู้สูงสุด
11 ฉันจะระลึกถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ทำ
จะระลึกถึงสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์แต่โบราณ
12 ฉันจะใคร่ครวญทุกสิ่งที่พระองค์ทำ
และพิจารณาสิ่งที่พระองค์ทำ
13 พระเจ้า ทางของพระองค์อยู่ในสถานบริสุทธิ์
มีพระเจ้าองค์ใดเล่ายิ่งใหญ่เหมือนพระเจ้า
14 พระองค์คือพระเจ้าผู้ทำสิ่งอัศจรรย์
พระองค์แสดงกำลังของพระองค์ท่ามกลางชนทั้งหลาย
15 พระองค์ไถ่ประชากรของพระองค์ด้วยแขนของพระองค์
คือลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ
เซลาห์
16 พระเจ้า เมื่อน้ำเห็นพระองค์
น้ำเห็นพระองค์แล้วก็บิดตัว
ห้วงลึกก็สั่นสะท้าน
17 เมฆเทน้ำลงมา
ท้องฟ้าคำรามด้วยเสียงฟ้าร้อง
ลูกธนูของพระองค์แลบวาบไปทั่ว
18 เสียงฟ้าร้องของพระองค์ดังอยู่ในพายุหมุน
สายฟ้าส่องโลกให้สว่าง
แผ่นดินสั่นสะเทือนและไหวหวั่น
19 ทางของพระองค์ผ่านทะเล
เส้นทางของพระองค์ผ่านห้วงน้ำใหญ่
รอยเท้าของพระองค์ไม่มีใครล่วงรู้
20 พระองค์นำประชากรของพระองค์เหมือนฝูงแกะ
ผ่านมือของโมเสสและอาโรน

78

บทใคร่ครวญของอาสาฟ
1 ประชากรของฉันเอ๋ย จงฟังคำสอนของฉัน
จงเงี่ยหูฟังถ้อยคำจากปากฉัน
2 ฉันจะเปิดปากกล่าวเป็นคำอุปมา
จะเอ่ยถ้อยคำลึกลับจากสมัยโบราณ
3 สิ่งที่เราได้ยินและรู้มา
สิ่งที่บรรพบุรุษเล่าให้เราฟัง
4 เราจะไม่ปิดบังสิ่งเหล่านี้จากลูกหลานของพวกเขา

แต่จะเล่าให้คนรุ่นต่อไปฟังถึงคำสรรเสริญพระยาห์เวห์
ถึงกำลังของพระองค์ และสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทำ
5 พระองค์ตั้งพันธสัญญาไว้ในยาโคบ
และกำหนดคำสอนไว้ในอิสราเอล
พระองค์บัญชาบรรพบุรุษของเรา
ให้บอกสิ่งเหล่านี้แก่ลูกหลาน
6 เพื่อคนรุ่นต่อไปจะได้รู้ แม้แต่เด็กๆ ที่ยังจะเกิดมา
และเมื่อโตขึ้น พวกเขาจะเล่าต่อให้ลูกของตน
7 เพื่อให้พวกเขาวางความหวังไว้ในพระเจ้า
ไม่ลืมสิ่งที่พระเจ้าทำ
แต่รักษาคำบัญชาของพระองค์
8 และไม่เป็นเหมือนบรรพบุรุษของตน
คนรุ่นที่ดื้อดึงและกบฏ
คนรุ่นที่ใจไม่ซื่อสัตย์
และจิตใจไม่มั่นคงต่อพระเจ้า
9 ลูกหลานของเอฟราอิมมีอาวุธและถือคันธนู
แต่กลับถอยหนีในวันรบ
10 พวกเขาไม่รักษาพันธสัญญาของพระเจ้า
และไม่ยอมดำเนินตามบทบัญญัติของพระองค์
11 พวกเขาลืมสิ่งที่พระองค์ทำ
ลืมสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์เคยให้เห็น
12 พระองค์ทำสิ่งมหัศจรรย์ต่อหน้าบรรพบุรุษของพวกเขา
ในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทุ่งโศอัน
13 พระองค์แยกทะเลและพาพวกเขาข้ามไป
ทำให้น้ำตั้งขึ้นเป็นกอง
14 กลางวัน พระองค์นำพวกเขาด้วยเมฆ
ตลอดคืนด้วยแสงไฟ
15 พระองค์ผ่าศิลาในถิ่นกันดาร
และให้น้ำดื่มอย่างเหลือเฟือ ราวกับมาจากห้วงลึก
16 พระองค์ทำให้ธารน้ำไหลออกจากศิลา
ให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำ
17 แต่พวกเขายังทำบาปต่อพระองค์ต่อไป
กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในทะเลทราย
18 พวกเขาทดสอบพระเจ้าในใจ
ด้วยการเรียกร้องอาหารตามใจอยาก
19 พวกเขาพูดต่อต้านพระเจ้า
ว่า “พระเจ้าจะจัดโต๊ะอาหารในถิ่นกันดารได้หรือ
20 ดูสิ พระองค์ตีศิลา น้ำก็พุ่งออกมา
ลำธารก็ไหลล้น
แล้วพระองค์จะให้ขนมปังได้ด้วยหรือ
จะจัดหาเนื้อให้ประชากรของพระองค์หรือ”
21 เมื่อพระยาห์เวห์ได้ยิน พระองค์ก็โกรธ
ไฟลุกโชนขึ้นใส่ยาโคบ
ความโกรธพุ่งขึ้นต่ออิสราเอล

22 เพราะพวกเขาไม่เชื่อพระเจ้า
และไม่วางใจในความรอดของพระองค์
23 ถึงอย่างนั้น พระองค์บัญชาท้องฟ้าเบื้องบน
และเปิดประตูสวรรค์
24 พระองค์โปรยมานาลงมาให้พวกเขากิน
และให้อาหารจากฟ้าแก่พวกเขา
25 มนุษย์ได้กินขนมปังของทูตสวรรค์
พระองค์ส่งอาหารมาให้พวกเขาจนอิ่ม
26 พระองค์ทำให้ลมตะวันออกพัดในท้องฟ้า
และใช้ฤทธิ์นำลมใต้มา
27 พระองค์โปรยเนื้อลงมาเหมือนฝุ่น
และนกมีปีกมากมายเหมือนทรายที่ชายทะเล
28 พระองค์ให้มันตกลงกลางค่ายของพวกเขา
รอบที่พักของพวกเขา
29 พวกเขากินจนอิ่มหนำ
พระองค์ให้สิ่งที่พวกเขาอยากได้
30 แต่พวกเขายังไม่เลิกความอยาก
อาหารยังอยู่ในปาก
31 เมื่อความโกรธของพระเจ้าพุ่งขึ้นต่อพวกเขา
พระองค์ฆ่าคนที่แข็งแรงที่สุดบางคน
และตีคนหนุ่มของอิสราเอลให้ล้มลง
32 ถึงอย่างนั้น พวกเขายังทำบาปต่อไป
และไม่เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์
33 พระองค์จึงทำให้วันเวลาของพวกเขาสิ้นไปอย่างไร้ค่า
และปีชีวิตจบลงด้วยความหวาดกลัว
34 เมื่อพระองค์ฆ่าพวกเขา พวกเขาจึงหันมาหาพระองค์
กลับมาแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจัง
35 พวกเขาระลึกได้ว่าพระเจ้าคือศิลาของตน
และพระเจ้าผู้สูงสุดคือผู้ไถ่ของตน
36 แต่ปากของพวกเขาพูดเอาใจพระองค์
แต่ลิ้นกลับโกหกพระองค์
37 ใจของพวกเขาไม่ซื่อตรงต่อพระองค์
และไม่ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระองค์
38 แต่พระองค์มีเมตตา อภัยความชั่วช้า และไม่ทำลายพวกเขา
หลายครั้งพระองค์ยับยั้งความโกรธไว้
ไม่ปล่อยความกริ้วทั้งหมดให้ปะทุขึ้น
39 พระองค์ระลึกว่าพวกเขาเป็นเพียงเนื้อหนัง
เป็นเหมือนลมที่ผ่านไปแล้วไม่กลับมา
40 พวกเขากบฏต่อพระองค์ในถิ่นกันดารกี่ครั้งแล้ว
ทำให้พระองค์โศกเศร้าในทะเลทรายกี่หน
41 ครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาทดสอบพระเจ้า
และยั่วยุพระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
42 พวกเขาไม่ระลึกถึงมือของพระองค์
ไม่ระลึกถึงวันที่พระองค์ไถ่พวกเขาจากศัตรู
43 วันที่พระองค์ตั้งหมายสำคัญในอียิปต์

และทำสิ่งอัศจรรย์ในทุ่งโศอัน
44 พระองค์เปลี่ยนแม่น้ำของพวกเขาให้เป็นเลือด
เปลี่ยนลำธารจนดื่มไม่ได้
45 พระองค์ส่งฝูงแมลงวันมาท่ามกลางพวกเขาและกัดกินพวกเขา
ส่งกบมาทำลายพวกเขา
46 พระองค์ยกผลผลิตของพวกเขาให้หนอนผีเสื้อ
และยกผลจากแรงงานให้ตั๊กแตน
47 พระองค์ทำลายเถาองุ่นด้วยลูกเห็บ
และต้นมะเดื่อไซคามอร์ด้วยน้ำค้างแข็ง
48 พระองค์มอบปศุสัตว์ของพวกเขาให้ลูกเห็บ
และฝูงสัตว์ให้สายฟ้าร้อนแรง
49 พระองค์เทความโกรธอันดุเดือดลงบนพวกเขา
ทั้งความกริ้ว ความขุ่นเคือง และความทุกข์
พร้อมกองทูตสวรรค์แห่งความชั่วร้าย
50 พระองค์เปิดทางให้ความโกรธของพระองค์
พระองค์ไม่ไว้ชีวิตพวกเขาให้พ้นความตาย
แต่มอบชีวิตพวกเขาให้โรคระบาด
51 และตีบุตรหัวปีทั้งหมดในอียิปต์
คือผู้เป็นยอดกำลังของพวกเขาในเต็นท์ของฮาม
52 แต่พระองค์นำประชากรของพระองค์ออกมาเหมือนฝูงแกะ
และนำทางพวกเขาในถิ่นกันดารเหมือนฝูงสัตว์
53 พระองค์นำพวกเขาอย่างปลอดภัย พวกเขาจึงไม่ต้องกลัว
ส่วนศัตรูของพวกเขาถูกทะเลท่วมทับ
54 พระองค์นำพวกเขามาถึงเขตแดนแห่งสถานบริสุทธิ์
มาถึงภูเขานี้ที่มือขวาของพระองค์ยึดไว้
55 พระองค์ขับไล่ชนชาติต่างๆ ออกไปต่อหน้าพวกเขา
แบ่งแผ่นดินให้เป็นมรดกด้วยเส้นวัด
และให้เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลอาศัยในเต็นท์ของชนเหล่านั้น
56 ถึงอย่างนั้น พวกเขายังทดสอบและกบฏต่อพระเจ้าผู้สูงสุด
ไม่รักษาคำพยานของพระองค์
57 พวกเขาหันกลับและทรยศเหมือนบรรพบุรุษ
บิดเบี้ยวเหมือนคันธนูหลอกลวง
58 พวกเขายั่วยุพระองค์ให้โกรธด้วยสถานบูชาบนที่สูง
และทำให้พระองค์หึงหวงด้วยรูปแกะสลัก
59 เมื่อพระเจ้าได้ยิน พระองค์ก็โกรธ
และรังเกียจอิสราเอลอย่างยิ่ง
60 จึงทอดทิ้งพลับพลาที่ชิโลห์
เต็นท์ที่พระองค์ตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์
61 พระองค์มอบกำลังของพระองค์ให้ตกเป็นเชลย
และมอบความรุ่งโรจน์ให้ตกอยู่ในมือศัตรู
62 พระองค์มอบประชากรของพระองค์ให้แก่คมดาบ
และโกรธต่อมรดกของพระองค์
63 ไฟเผาผลาญคนหนุ่มของพวกเขา

หญิงสาวของพวกเขาไม่มีเพลงวิวาห์
64 ปุโรหิตของพวกเขาล้มลงด้วยคมดาบ
และหญิงม่ายของพวกเขาไม่อาจร้องไห้ไว้ทุกข์
65 แล้วองค์เจ้านายตื่นขึ้นเหมือนคนเพิ่งตื่นจากหลับ
เหมือนนักรบผู้ร้องตะโกนเพราะฤทธิ์เหล้าองุ่น
66 พระองค์ตีศัตรูให้ถอยหลัง
ทำให้พวกเขาเป็นที่อับอายตลอดไป
67 พระองค์ปฏิเสธเต็นท์ของโยเซฟ
ไม่เลือกเผ่าเอฟราอิม
68 แต่เลือกเผ่ายูดาห์
เลือกภูเขาศิโยนที่พระองค์รัก
69 พระองค์สร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ให้สูงตระหง่าน
มั่นคงดั่งแผ่นดินที่พระองค์สถาปนาไว้ตลอดไป
70 พระองค์เลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
และนำเขามาจากคอกแกะ
71 จากการตามดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อน
พระองค์นำเขามาเป็นผู้เลี้ยงยาโคบประชากรของพระองค์
และอิสราเอลมรดกของพระองค์
72 ดาวิดจึงเลี้ยงดูพวกเขาด้วยใจซื่อตรง
และนำพวกเขาด้วยมือที่ชำนาญ

79

บทสดุดีของอาสาฟ
1 พระเจ้า ชนชาติต่างๆ บุกเข้ามาในมรดกของพระองค์
พวกเขาทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์แปดเปื้อน
และทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
2 พวกเขาเอาศพผู้รับใช้ของพระองค์เป็นอาหารให้นกบนฟ้า
และเอาเนื้อของผู้ภักดีของพระองค์ให้สัตว์บนแผ่นดิน
3 พวกเขาหลั่งเลือดคนของพระองค์ราวกับเทน้ำทั่วเยรูซาเล็ม
ไม่มีใครเหลือมาฝังศพ
4 พวกเรากลายเป็นที่ดูหมิ่นของเพื่อนบ้าน
เป็นที่เยาะเย้ยถากถางของคนรอบข้าง
5 พระยาห์เวห์ อีกนานเท่าไร
พระองค์จะโกรธตลอดไปหรือ
ความหึงหวงของพระองค์จะลุกเป็นไฟหรือ
6 โปรดเทความกริ้วของพระองค์ลงบนชนชาติที่ไม่รู้จักพระองค์
และอาณาจักรที่ไม่ร้องเรียกพระนามของพระองค์
7 เพราะพวกเขากลืนกินยาโคบ
และทำลายถิ่นฐานของเขา
8 อย่าถือโทษความชั่วช้าของบรรพบุรุษมาลงกับเรา
ขอความเมตตาอันอ่อนโยนของพระองค์รีบมาถึงเรา
เพราะเราหมดหนทางแล้ว

9 พระเจ้าแห่งความรอดของเรา โปรดช่วยเราเพื่อเกียรติแห่งพระนามของพระองค์
โปรดช่วยกู้เรา และอภัยบาปของเรา เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
10 ทำไมชนชาติต่างๆ จะพูดว่า "พระเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน"
ขอให้พวกเราได้เห็นกับตา และให้ชนชาติต่างๆ ได้รู้
ว่าพระองค์กำลังแก้แค้นให้เลือดของผู้รับใช้ของพระองค์ที่ถูกหลั่ง
11 ขอเสียงถอนใจของนักโทษขึ้นไปถึงพระองค์
ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ โปรดรักษาชีวิตคนที่ถูกตัดสินให้ตาย
12 องค์เจ้านาย โปรดตอบแทนเพื่อนบ้านของเราถึงเจ็ดเท่าลงในอกของพวกเขา
สำหรับคำดูหมิ่นที่พวกเขาใช้ดูหมิ่นพระองค์
13 แล้วพวกเรา ประชากรของพระองค์ ฝูงแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์
จะขอบคุณพระองค์ตลอดไป
และจะสรรเสริญพระองค์จากรุ่นสู่รุ่น

80

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ทำนอง "ดอกลิลลีแห่งพันธสัญญา" บทสดุดีของอาสาฟ
1 ผู้เลี้ยงอิสราเอล โปรดฟังเรา
พระองค์ผู้นำโยเซฟเหมือนฝูงแกะ
พระองค์ผู้ประทับเหนือเครูบ โปรดฉายแสงออกมา
2 ต่อหน้าเอฟราอิม เบนยามิน และมนัสเสห์ โปรดแสดงกำลังของพระองค์"
โปรดมาช่วยเราให้รอด"
3 พระเจ้า โปรดนำเรากลับคืนมา
โปรดให้ใบหน้าของพระองค์ฉายแสงเหนือเรา
แล้วเราจะรอด

4 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพ
พระองค์จะยังโกรธต่อไป แม้ประชากรของพระองค์อธิษฐาน อีกนานแค่ไหน"
5 พระองค์เลี้ยงพวกเขาด้วยขนมปังแห่งน้ำตา
และให้น้ำตาแก่พวกเขาดื่มอย่างล้นเหลือ
6 พระองค์ทำให้เรากลายเป็นเหตุให้เพื่อนบ้านทะเลาะกัน
ศัตรูของเราหัวเราะเยาะกันเอง
7 พระเจ้าแห่งกองทัพ โปรดนำเรากลับคืนมา
โปรดให้ใบหน้าของพระองค์ฉายแสงเหนือเรา
แล้วเราจะรอด

8 พระองค์นำเถาองุ่นต้นหนึ่งออกมาจากอียิปต์
พระองค์ขับไล่ชนชาติต่างๆ แล้วปลูกมันไว้
9 พระองค์เตรียมพื้นดินให้มัน
มันหยั่งรากลึกและแผ่เต็มแผ่นดิน
10 เงาของมันคลุมภูเขาทั้งหลาย
กิ่งก้านของมันเหมือนต้นซีดาร์ของพระเจ้า
11 มันแผ่กิ่งไปถึงทะเล
แตกยอดไปถึงแม่น้ำ
12 ทำไมพระองค์จึงพังกำแพงของมันลง
จนทุกคนที่เดินผ่านเด็ดผลของมันได้"

13 หมูป่าจากพงไม้เข้ามาย่ำทำลายมัน
สัตว์ป่าในทุ่งเข้ามากินมัน
14 พระเจ้าแห่งกองทัพ โปรดหันกลับมาเถิด เราขอร้อง
โปรดมองลงมาจากสวรรค์ มองดู และเหลียวแลเถาองุ่นนี้
15 คือต้นที่มือขวาของพระองค์ปลูกไว้
กิ่งที่พระองค์เสริมกำลังไว้เพื่อตัวพระองค์เอง
16 มันถูกไฟเผา
ถูกโค่นลง
พวกเขาพินาศเพราะคำตำหนิของพระองค์
17 ขอให้มือของพระองค์อยู่เหนือชายที่อยู่ข้างขวาของพระองค์
เหนือบุตรมนุษย์ที่พระองค์เสริมกำลังไว้เพื่อตัวพระองค์เอง
18 แล้วเราจะไม่หันจากพระองค์
โปรดทำให้เรากลับมีชีวิต แล้วเราจะร้องเรียกพระนามของพระองค์
19 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพ โปรดนำเรากลับคืนมา
โปรดให้ใบหน้าของพระองค์ฉายแสงเหนือเรา แล้วเราจะรอด

81

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องดนตรีแห่งกัท ของอาสาฟ
1 จงร้องเสียงดังถวายพระเจ้า ผู้เป็นกำลังของเรา
จงโห่ร้องด้วยความยินดีถวายพระเจ้าของยาโคบ
2 เริ่มบทเพลงขึ้นมา นำกลองแทมบูรีนมาด้วย
พร้อมพิณไลร์เสียงไพเราะและพิณใหญ่
3 จงเป่าแตรในวันขึ้นเดือนใหม่
และในวันเพ็ญ ซึ่งเป็นวันเทศกาลของเรา
4 เพราะนี่เป็นข้อกำหนดสำหรับอิสราเอล
เป็นกฎจากพระเจ้าของยาโคบ
5 พระองค์ตั้งสิ่งนี้ไว้ในโยเซฟเป็นพันธสัญญา
เมื่อพระองค์ออกไปเหนือแผ่นดินอียิปต์
ฉันได้ยินภาษาที่ไม่รู้จัก
6 เราเอาภาระออกจากบ่าของเขา
มือของเขาพ้นจากตะกร้า
7 เมื่อเจ้าทุกข์ยาก เจ้าร้องหาเรา และเราช่วยเจ้าให้รอด
เราตอบเจ้าจากที่ลับแห่งเสียงฟ้าร้อง
เราทดสอบเจ้าที่น้ำเมรีบาห์

เซลาห์

8 ประชากรของเราเอ๋ย จงฟัง แล้วเราจะเตือนเจ้า
อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้ายอมฟังเรา
9 อย่าให้มีเทพเจ้าอื่นอยู่ท่ามกลางเจ้า
อย่ากราบไหว้เทพเจ้าต่างชาติ
10 เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
ผู้พาเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
อ้าปากให้กว้าง แล้วเราจะเติมให้เต็ม
11 แต่ประชากรของเราไม่ฟังเสียงของเรา
อิสราเอลไม่ต้องการเรา
12 เราจึงปล่อยพวกเขาไปตามใจดื้อรั้นของตน

ให้เดินตามความคิดของตัวเอง
13 โอ ถ้าประชากรของเรายอมฟังเรา
ถ้าอิสราเอลเดินในทางของเรา
14 เราจะปราบศัตรูของพวกเขาอย่างรวดเร็ว
และหันมือของเราเข้าโจมตีคู่อาฆาตของพวกเขา
15 คนที่เกลียดพระยาห์เวห์จะหมอบสยบต่อพระองค์
และโทษของพวกเขาจะคงอยู่ตลอดไป
16 แต่พระองค์จะเลี้ยงพวกเขาด้วยข้าวสาลีอย่างดีที่สุด
เราจะทำให้เจ้าอิ่มด้วยน้ำผึ้งจากศิลา

82

บทสดุดีของอาสาฟ
1 พระเจ้าอยู่เหนือที่ประชุมใหญ่
พระองค์พิพากษาท่ามกลางเหล่าเทพเจ้า
2 พวกเจ้าจะพิพากษาอย่างอยุติธรรมไปอีกนานแค่ไหน
และจะเข้าข้างคนชั่วไปอีกนานเท่าไร

เซลาห์

3 จงปกป้องคนอ่อนแอ คนยากจน และเด็กกำพร้า
จงรักษาสิทธิของคนยากไร้และผู้ถูกกดขี่
4 จงช่วยคนอ่อนแอและคนขัดสน
ช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือคนชั่ว
5 พวกเขาไม่รู้และไม่เข้าใจ
เดินวนไปมาในความมืด
รากฐานทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกสั่นคลอน
6 เราเคยกล่าวว่า พวกเจ้าคือเทพเจ้า
พวกเจ้าทุกคนเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด
7 แต่พวกเจ้าจะตายเหมือนมนุษย์
และล้มลงเหมือนผู้ปกครองคนหนึ่ง
8 พระเจ้า โปรดลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก
เพราะชนชาติทั้งปวงเป็นมรดกของพระองค์

83

บทเพลง บทสดุดีของอาสาฟ
1 พระเจ้า อย่านิ่งเงียบ
อย่าเงียบเสียง
และอย่าอยู่นิ่งเลย พระเจ้า
2 ศัตรูของพระองค์กำลังฮือขึ้น
คนที่เกลียดพระองค์ชูหัวขึ้น
3 พวกเขาวางแผนอย่างเจ้าเล่ห์ต่อต้านประชากรของพระองค์
สมคบคิดเล่นงานคนที่พระองค์ทะนุถนอม
4 พวกเขาพูดว่า มาเถิด เรามาทำลายพวกเขาให้สิ้นชาติ
เพื่อจะไม่มีใครจดจำชื่ออิสราเอลอีก
5 เพราะพวกเขาร่วมกันวางแผนเป็นใจเดียว
และทำพันธมิตรต่อต้านพระองค์
6 คือเต็นท์ของเอโดมและชาวอิชมาเอล

โมอับและชาวฮาการ์
7 เกบาล อัมโมน และอามาเลข
ฟีลิสเตียกับชาวเมืองไทระ
8 อัสซีเรียก็เข้าร่วมกับพวกเขา
พวกเขาช่วยลูกหลานของโลท

เซลาห์

9 โปรดทำกับพวกเขาอย่างที่พระองค์ทำกับมีเดียน
อย่างที่ทำกับสิเสราและยาบินที่แม่น้ำคีโชน
10 พวกเขาพินาศที่เอนโดร์
กลายเป็นมูลบนพื้นดิน
11 โปรดทำให้พวกขุนนางของเขาเป็นเหมือนโอเรบและเศเอบ
ให้บรรดาเจ้านายเป็นเหมือนเศบาห์และศัลมุนนา
12 คนเหล่านั้นเคยพูดว่า "เรามายึดทุ่งหญ้าของพระเจ้าเป็นของเรากันเถิด"
13 พระเจ้าของฉัน โปรดทำให้พวกเขาเหมือนฟุ่มไม้แห้งที่กลิ้งตามลม
เหมือนแกลบต่อหน้าลม
14 เหมือนไฟที่เผาป่า
เหมือนเปลวไฟที่เผาภูเขา
15 ขอพระองค์ไล่ตามพวกเขาด้วยพายุหมุน
ทำให้พวกเขาหวาดกลัวด้วยพายุของพระองค์
16 โปรดให้ใบหน้าของพวกเขาเต็มด้วยความอับอาย
เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระนามของพระองค์ พระยาห์เวห์
17 ขอให้พวกเขาผิดหวังและหวาดหวั่นตลอดไป
ขอให้พวกเขาอับอายและพินาศ
18 เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าพระองค์เพียงผู้เดียว ผู้มีพระนามว่าพระยาห์เวห์*
คือองค์ผู้สูงสุดเหนือทั่วทั้งแผ่นดินโลก

84

สำหรับหัวหน้านักดนตรี ใช้เครื่องดนตรีแห่งกัท บทสดุดีของลูกหลานโคราห์
1 ที่อยู่ทั้งหลายของพระองค์ช่างงดงามน่าชื่นใจเหลือเกิน
พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
2 ทั้งตัวฉันโหยหา จนแทบหมดแรงเพื่อจะได้อยู่ในลานของพระยาห์เวห์
ใจและกายของฉันร้องหาพระเจ้าผู้มีชีวิต
3 แม้แต่นกกระจอกยังพบบ้าน
นกนางแอ่นยังพบรังไว้เลี้ยงลูก
ใกล้แท่นบูชาของพระองค์ พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ กษัตริย์และพระเจ้าของฉัน
4 คนที่อาศัยอยู่ในบ้านของพระองค์ช่างเป็นสุข
พวกเขาจะสรรเสริญพระองค์อยู่เสมอ

เซลาห์

5 คนที่มีกำลังจากพระองค์ช่างเป็นสุข
คนที่ตั้งใจเดินทางไปหาพระองค์
6 เมื่อพวกเขาผ่านหุบเขาแห่งการร้องไห้ ก็ทำให้ที่นั่นกลายเป็นแหล่งน้ำพุ
ฝนต้นฤดูก็คลุมหุบเขานั้นด้วยพระพร

---

* **83:18** **83:18** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה ("ยาห์เวห์") เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה ("ยาห์")

7 พวกเขายิ่งเดินยิ่งมีกำลัง
ทุกคนไปปรากฏตัวต่อหน้าพระเจ้าในศิโยน
8 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพ โปรดฟังคำอธิษฐานของฉัน
พระเจ้าของยาโคบ โปรดฟัง
เซลาห์
9 พระเจ้า โล่ของเรา โปรดมองดู
โปรดมองใบหน้าของผู้ที่พระองค์เจิมไว้
10 เพราะวันเดียวในลานของพระองค์ดีกว่าพันวัน
ฉันยอมยืนเฝ้าประตูบ้านของพระเจ้าของฉัน
ดีกว่าอาศัยอยู่ในเต็นท์ของความชั่ว
11 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าเป็นดวงอาทิตย์และโล่
พระยาห์เวห์ประทานความโปรดปรานและความรุ่งโรจน์
พระองค์ไม่กีดกันสิ่งดีใดจากคนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิ
12 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
คนที่วางใจในพระองค์ช่างเป็นสุข

85

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของลูกหลานโคราห์
1 พระยาห์เวห์ พระองค์โปรดปรานแผ่นดินของพระองค์
พระองค์พลิกฟื้นชะตาของยาโคบ
2 พระองค์ยกโทษความชั่วช้าของประชากร
และปกคลุมบาปทั้งหมดของพวกเขา
เซลาห์
3 พระองค์ถอนความโกรธทั้งหมดกลับไป
และหันจากความโกรธอันรุนแรงของพระองค์
4 พระเจ้าแห่งความรอดของเรา โปรดนำเรากลับคืนมา
และหยุดความขุ่นเคืองที่พระองค์มีต่อเรา
5 พระองค์จะโกรธเราตลอดไปหรือ
จะยืดความโกรธออกไปทุกชั่วอายุหรือ
6 พระองค์จะไม่ทำให้เรากลับมีชีวิตอีกครั้งหรือ
เพื่อประชากรของพระองค์จะยินดีในพระองค์
7 พระยาห์เวห์ โปรดแสดงความรักมั่นคงของพระองค์แก่เรา
และมอบความรอดของพระองค์แก่เรา
8 ฉันจะฟังสิ่งที่พระเจ้า พระยาห์เวห์ จะตรัส
เพราะพระองค์จะตรัสสันติสุขแก่ประชากรของพระองค์ แก่ผู้ภักดีของพระองค์
แต่อย่าให้พวกเขาหวนกลับไปสู่ความโง่เขลาอีก
9 แน่นอน ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่ยำเกรงพระองค์
เพื่อความรุ่งโรจน์จะได้อยู่ในแผ่นดินของเรา
10 ความเมตตากับความสัตย์จริงมาพบกัน
ความเที่ยงธรรมกับสันติสุขจูบกัน
11 ความสัตย์จริงผุดขึ้นจากแผ่นดิน
ความเที่ยงธรรมมองลงมาจากสวรรค์
12 ใช่แล้ว พระยาห์เวห์จะประทานสิ่งดี
แผ่นดินของเราจะให้ผลผลิต
13 ความเที่ยงธรรมเดินนำหน้าพระองค์

และเตรียมทางไว้ให้พระองค์ก้าวเดิน

86

คำอธิษฐานของดาวิด

1 พระยาห์เวห์ โปรดฟังและตอบฉัน
เพราะฉันยากจนและขัดสน
2 โปรดรักษาชีวิตฉัน เพราะฉันภักดีต่อพระองค์
พระเจ้าของฉัน โปรดช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ที่วางใจในพระองค์ให้รอด
3 องค์เจ้านาย โปรดเมตตาฉัน
เพราะฉันร้องหาพระองค์ตลอดทั้งวัน
4 โปรดทำให้ใจของผู้รับใช้พระองค์ชื่นบาน
เพราะฉันมุ่งใจไปหาพระองค์ องค์เจ้านาย
5 เพราะพระองค์ องค์เจ้านาย ดีและพร้อมให้อภัย
เปี่ยมด้วยความรักมั่นคงต่อทุกคนที่ร้องหาพระองค์
6 พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของฉัน
โปรดใส่ใจเสียงวิงวอนของฉัน
7 ในวันทุกข์ยาก ฉันจะร้องหาพระองค์
เพราะพระองค์จะตอบฉัน
8 องค์เจ้านาย ไม่มีใครในหมู่เทพเจ้าเหมือนพระองค์
และไม่มีการกระทำใดเหมือนการกระทำของพระองค์
9 ทุกชนชาติที่พระองค์สร้างจะมานมัสการต่อหน้าพระองค์ องค์เจ้านาย
พวกเขาจะถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์
10 เพราะพระองค์ยิ่งใหญ่และทำสิ่งน่าอัศจรรย์
พระองค์เพียงผู้เดียวคือพระเจ้า
11 พระยาห์เวห์ โปรดสอนทางของพระองค์แก่ฉัน
ฉันจะเดินในความจริงของพระองค์
โปรดทำให้ใจฉันเป็นหนึ่งเดียว เพื่อยำเกรงพระนามของพระองค์
12 องค์เจ้านาย พระเจ้าของฉัน ฉันจะสรรเสริญพระองค์ด้วยสุดใจ
และถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ตลอดไป
13 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อฉันนั้นยิ่งใหญ่
พระองค์ช่วยชีวิตฉันให้พ้นจากเชโอลเบื้องลึกที่สุด*
14 พระเจ้า คนหยิ่งยโสลุกขึ้นต่อต้านฉัน
กลุ่มคนโหดร้ายตามล่าชีวิตฉัน
และไม่เห็นพระองค์อยู่ในสายตาเลย
15 แต่องค์เจ้านาย พระองค์เป็นพระเจ้าผู้เปี่ยมเมตตาและกรุณา
ไม่โกรธง่าย อุดมด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง
16 โปรดหันมาหาฉันและเมตตาฉัน
โปรดมอบกำลังของพระองค์แก่ผู้รับใช้
และช่วยลูกของผู้รับใช้พระองค์ให้รอด
17 โปรดให้ฉันเห็นหมายสำคัญแห่งความดีของพระองค์
เพื่อคนที่เกลียดฉันจะได้เห็นและอับอาย
เพราะพระองค์ พระยาห์เวห์ ได้ช่วยฉันและปลอบโยนฉัน

* **86:13 86:13** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

87

บทสดุดีของลูกหลานโคราห์ บทเพลง

1 รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์
2 พระยาห์เวห์รักประตูเมืองศิโยนมากกว่าที่อาศัยทั้งสิ้นของยาโคบ
3 นครของพระเจ้าเอ๋ย มีเรื่องอันรุ่งโรจน์กล่าวถึงเธอ

เซลาห์

4 เราจะบันทึกราหับ* และบาบิโลนไว้ในหมู่ผู้ที่รู้จักเรา
ฟีลิสเตีย ไทระ และเอธิโอเปียด้วย
คนนี้เกิดที่นั่น
5 และจะมีผู้กล่าวถึงศิโยนว่า คนนี้และคนนั้นเกิดในเธอ
องค์ผู้สูงสุดเองจะสถาปนาเธอไว้
6 พระยาห์เวห์จะนับเมื่อพระองค์บันทึกชนชาติต่างๆ
ว่า คนนี้เกิดที่นั่น

เซลาห์

7 ทั้งคนร้องเพลงและคนเต้นรำจะพูดว่า
น้ำพุทั้งหมดของฉันอยู่ในเธอ

88

บทเพลง บทสดุดีของลูกหลานโคราห์ สำหรับหัวหน้านักดนตรี ทำนอง ความทุกข์แห่งการถูกกดขี่ บทใคร่ครวญของเฮมานชาวเอสราห์

1 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งความรอดของฉัน
ฉันร้องหาพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
2 ขอให้คำอธิษฐานของฉันเข้าไปถึงเบื้องหน้าพระองค์
โปรดเอียงหูฟังเสียงร้องของฉัน
3 เพราะตัวฉันเต็มด้วยความทุกข์
ชีวิตของฉันเข้าใกล้เชโอลแล้ว*
4 ฉันถูกนับรวมกับคนที่ลงไปในหลุม
เหมือนคนที่ไม่มีใครช่วย
5 ถูกแยกไว้ท่ามกลางคนตาย
เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมฝังศพ
คนที่พระองค์ไม่ระลึกถึงอีก
และถูกตัดขาดจากมือของพระองค์
6 พระองค์วางฉันไว้ในหลุมที่ลึกที่สุด
ในห้วงลึกที่มืดมิด
7 ความโกรธของพระองค์กดทับฉันหนัก
พระองค์ทำให้คลื่นทั้งสิ้นของพระองค์ซัดทับฉัน

เซลาห์

8 พระองค์พรากเพื่อนของฉันไป
ทำให้ฉันกลายเป็นสิ่งน่ารังเกียจสำหรับพวกเขา
ถูกกักไว้ ออกไปไหนไม่ได้
9 ตาของฉันพร่ามัวด้วยความโศกเศร้า
พระยาห์เวห์ ฉันร้องหาพระองค์ทุกวัน
กางมือออกหาพระองค์

---

* **87:4 87:4** ราหับในข้อนี้หมายถึงอียิปต์ * **88:3 88:3** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

10 พระองค์จะทำสิ่งอัศจรรย์แก่คนตายหรือ
วิญญาณของคนตายจะลุกขึ้นสรรเสริญพระองค์หรือ

เซลาห์

11 จะมีใครประกาศความรักมั่นคงของพระองค์ในหลุมฝังศพหรือ
หรือประกาศความซื่อสัตย์ของพระองค์ในแดนแห่งความพินาศ
12 จะมีใครรู้จักสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์ในความมืดหรือ
หรือรู้จักความเที่ยงธรรมของพระองค์ในแผ่นดินแห่งการหลงลืม
13 แต่ฉันร้องหาพระองค์ พระยาห์เวห์
ยามเช้า คำอธิษฐานของฉันมาถึงเบื้องหน้าพระองค์
14 พระยาห์เวห์ ทำไมพระองค์จึงผลักไสชีวิตฉัน
ทำไมพระองค์ซ่อนใบหน้าจากฉัน
15 ฉันทนทุกข์และเกือบตายมาตั้งแต่วัยเยาว์
เมื่อเผชิญความน่าสะพรึงกลัวจากพระองค์ ก็หวาดผวาจนทำอะไรไม่ถูก
16 ความโกรธรุนแรงของพระองค์ท่วมท้นฉัน
ความน่าสะพรึงกลัวของพระองค์ทำลายฉัน
17 มันล้อมฉันเหมือนน้ำตลอดทั้งวัน
ถาโถมเข้าหาฉันพร้อมกันทุกด้าน
18 พระองค์ทำให้คนรักและเพื่อนห่างไกลจากฉัน
และทำให้คนใกล้ชิดของฉันอยู่ในความมืด

89

บทใคร่ครวญของเอธานชาวเอสราห์
1 ฉันจะร้องเพลงถึงความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ตลอดไป
ปากของฉันจะบอกความซื่อสัตย์ของพระองค์แก่คนทุกชั่วอายุ
2 เพราะฉันประกาศว่า ความรักตั้งมั่นนิรันดร์
พระองค์สถาปนาฟ้าสวรรค์
ความซื่อสัตย์ของพระองค์อยู่ในนั้น

3 เราได้ทำพันธสัญญากับผู้ที่เราเลือก
เราสาบานกับดาวิด ผู้รับใช้ของเรา
4 เราจะสถาปนาลูกหลานของเจ้าตลอดไป
และตั้งบัลลังก์ของเจ้าให้มั่นคงทุกชั่วอายุ

เซลาห์

5 ฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์ พระยาห์เวห์
และความซื่อสัตย์ของพระองค์ในที่ประชุมของผู้ศักดิ์สิทธิ์
6 เพราะใครในฟากฟ้าจะเทียบกับพระยาห์เวห์ได้
ใครในหมู่บุตรแห่งสวรรค์จะเหมือนพระยาห์เวห์
7 พระเจ้าน่าเกรงขามอย่างยิ่งในสภาของผู้ศักดิ์สิทธิ์
น่าเกรงกลัวยิ่งกว่าทุกคนที่ล้อมรอบพระองค์
8 พระยาห์เวห์* พระเจ้าแห่งกองทัพ มีใครมีฤทธิ์อำนาจเหมือนพระองค์
พระยาห์เวห์† ความซื่อสัตย์ของพระองค์ล้อมรอบพระองค์
9 พระองค์ปกครองความผยองของทะเล

* **89:8** **89:8** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์) † **89:8** **89:8** ตรงนี้ใช้คำฮีบรูรูปย่อ יה ยาห์

เมื่อคลื่นยกตัวขึ้น พระองค์ทำให้มันสงบ
10 พระองค์บดขยี้ราหับเป็นชิ้นๆ เหมือนคนที่ถูกฆ่า
และกระจายศัตรูด้วยแขนอันทรงพลังของพระองค์
11 ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์
แผ่นดินโลกก็เป็นของพระองค์
โลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
พระองค์เป็นผู้วางรากฐานให้ทั้งหมด
12 พระองค์สร้างทิศเหนือและทิศใต้
ทาโบร์และเฮอร์โมนโห่ร้องด้วยความยินดีในพระนามของพระองค์
13 พระองค์มีแขนอันทรงพลัง
มือของพระองค์แข็งแกร่ง มือขวาของพระองค์ชูสูง
14 ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานของบัลลังก์พระองค์
ความรักมั่นคงและความสัตย์จริงเดินนำหน้าพระองค์
15 ประชาชนที่รู้จักโห่ร้องยกย่องพระองค์ช่างเป็นสุข
เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์ พวกเขาก็เดินในแสง พระยาห์เวห์
16 พวกเขายินดีในพระนามของพระองค์ตลอดทั้งวัน
และได้รับการยกขึ้นด้วยความเที่ยงธรรมของพระองค์
17 เพราะพระองค์คือความรุ่งโรจน์แห่งกำลังของพวกเขา
ด้วยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของเราจะถูกยกขึ้น
18 เพราะโล่ของเราเป็นของพระยาห์เวห์
กษัตริย์ของเราเป็นขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

19 ครั้งนั้นพระองค์ตรัสในนิมิตกับผู้ภักดีของพระองค์ว่า
เราได้มอบกำลังให้แก่นักรบ
เราได้ยกชายหนุ่มคนหนึ่งจากประชาชนขึ้น
20 เราพบดาวิด ผู้รับใช้ของเรา
เราเจิมเขาด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ของเรา
21 มือของเราจะอยู่กับเขาอย่างมั่นคง
แขนของเราจะเสริมกำลังเขา
22 ศัตรูจะรีดไถเขาไม่ได้
คนชั่วจะกดขี่เขาไม่ได้
23 เราจะทุบคู่อาฆาตของเขาลงต่อหน้าเขา
และโจมตีคนที่เกลียดเขา
24 แต่ความซื่อสัตย์และความรักมั่นคงของเราจะอยู่กับเขา
ด้วยนามของเรา เขาของเขาจะถูกยกขึ้น
25 เราจะวางมือของเขาไว้เหนือทะเล
และมือขวาของเขาเหนือแม่น้ำทั้งหลาย
26 เขาจะร้องเรียกเราว่า พระองค์คือพ่อของฉัน
พระเจ้าของฉัน และศิลาแห่งความรอดของฉัน
27 เราจะแต่งตั้งเขาให้เป็นบุตรหัวปีของเรา
สูงส่งที่สุดในหมู่กษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
28 เราจะรักษาความรักมั่นคงของเราไว้กับเขาตลอดไป
พันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นกับเขา
29 เราจะทำให้ลูกหลานของเขาดำรงอยู่ตลอดไป

และบัลลังก์ของเขายืนยาวเหมือนวันเวลาของฟ้าสวรรค์
30 ถ้าลูกหลานของเขาละทิ้งบทบัญญัติของเรา
และไม่เดินตามข้อกำหนดของเรา
31 ถ้าพวกเขาฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา
และไม่รักษาคำบัญชาของเรา
32 เราจะลงโทษบาปของพวกเขาด้วยไม้เรียว
และความชั่วช้าด้วยการเฆี่ยนตี
33 แต่เราจะไม่ถอนความรักมั่นคงของเราไปจากเขาจนหมด
และความซื่อสัตย์ของเราจะไม่ขาดหาย
34 เราจะไม่ผิดพันธสัญญาของเรา
และไม่เปลี่ยนคำที่ออกจากริมฝีปากของเรา
35 ครั้งหนึ่งเราได้สาบานด้วยความบริสุทธิ์ของเรา
เราจะไม่โกหกดาวิด
36 ลูกหลานของเขาจะดำรงอยู่ตลอดไป
บัลลังก์ของเขาจะอยู่ต่อหน้าเราเหมือนดวงอาทิตย์
37 มันจะตั้งมั่นตลอดไปเหมือนดวงจันทร์
เป็นพยานที่สัตย์ซื่ออยู่บนฟ้า

เซลาห์

38 แต่พระองค์กลับปฏิเสธและทอดทิ้งเขา
พระองค์โกรธผู้ที่พระองค์เจิมไว้
39 พระองค์ละทิ้งพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์
ทำให้มงกุฎของเขาแปดเปื้อนฝุ่น
40 พระองค์พังรั้วทั้งหมดของเขาลง
ทำให้ที่มั่นของเขากลายเป็นซาก
41 ทุกคนที่เดินผ่านทางปล้นเขา
เขากลายเป็นที่ดูหมิ่นของเพื่อนบ้าน
42 พระองค์ยกมือขวาของคู่อาฆาตเขาขึ้น
ทำให้ศัตรูทั้งหมดของเขายินดี
43 พระองค์ทำให้คมดาบของเขาไร้ฤทธิ์
และไม่ค้ำชูเขาในสงคราม
44 พระองค์ทำให้ความรุ่งเรืองของเขาสิ้นสุด
และเหวี่ยงบัลลังก์ของเขาลงกับพื้น
45 พระองค์ตัดวันเวลาแห่งวัยหนุ่มของเขาให้สั้นลง
และคลุมเขาด้วยความอับอาย

เซลาห์

46 อีกนานแค่ไหน พระยาห์เวห์
พระองค์จะซ่อนพระองค์เองตลอดไปหรือ
ความโกรธของพระองค์จะไหม้เหมือนไฟหรือ
47 โปรดระลึกว่าชีวิตของฉันสั้นเพียงใด
เหตุใดพระองค์จึงสร้างมนุษย์ทั้งหลายมาอย่างสูญเปล่าเช่นนี้
48 ใครเล่าจะมีชีวิตอยู่โดยไม่เห็นความตาย

ใครจะช่วยชีวิตตนให้พ้นจากอำนาจของเชโอล‡

เซลาห์

49 องค์เจ้านาย ความรักมั่นคงในกาลก่อนของพระองค์อยู่ที่ไหน
ความรักที่พระองค์สาบานต่อดาวิดด้วยความซื่อสัตย์
50 องค์เจ้านาย โปรดระลึกถึงคำเยาะเย้ยที่ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องรับ
ฉันแบกคำเยาะเย้ยของชนชาติที่มีอำนาจทั้งหลายไว้ในใจ
51 พระยาห์เวห์ ศัตรูของพระองค์ใช้คำเหล่านั้นเยาะเย้ย
พวกเขาเยาะเย้ยทุกย่างก้าวของผู้ที่พระองค์เจิมไว้

52 ขอถวายคำสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์ตลอดไป
อาเมน และอาเมน

เล่มที่ 4

90

คำอธิษฐานของโมเสส คนของพระเจ้า*

1 องค์เจ้านาย† พระองค์เป็นที่พำนักของเรามาทุกชั่วอายุ
2 ก่อนภูเขาจะถือกำเนิด
ก่อนพระองค์จะก่อร่างแผ่นดินและโลก
ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล พระองค์คือพระเจ้า
3 พระองค์ทำให้มนุษย์กลับสู่ความพินาศ
แล้วตรัสว่า ลูกหลานมนุษย์เอ๋ย จงกลับไป
4 เพราะหนึ่งพันปีในสายตาของพระองค์
ก็เหมือนเมื่อวานที่ผ่านพ้น เหมือนยามหนึ่งในกลางคืน
5 พระองค์กวาดพวกเขาไปขณะหลับใหล
ยามเช้า พวกเขาผุดขึ้นเหมือนหญ้าใหม่
6 ตอนเช้ามันงอกงามและสดชื่น
พอเย็นก็เหี่ยวแห้ง
7 เพราะความโกรธของพระองค์เผาผลาญเรา
ความกริ้วของพระองค์ทำให้เราหวาดหวั่น
8 พระองค์วางความชั่วช้าของเราไว้ต่อหน้าพระองค์
แม้บาปที่เราซ่อนไว้ก็อยู่ในแสงต่อหน้าพระองค์
9 เพราะวันเวลาของเราผ่านไปใต้ความกริ้วของพระองค์
ปีทั้งหลายของเราจบลงเหมือนเสียงถอนหายใจ
10 อายุของเรามีสักเจ็ดสิบปี
ถ้าแข็งแรงก็อาจถึงแปดสิบ
แต่สิ่งที่ภูมิใจได้ก็มีเพียงงานหนักและความทุกข์
เพราะมันผ่านไปอย่างรวดเร็ว แล้วเราก็บินจากไป
11 ใครเล่าจะรู้ฤทธิ์แห่งความโกรธของพระองค์
หรือความกริ้วที่สมกับความยำเกรงซึ่งเราควรมีต่อพระองค์
12 โปรดสอนเราให้นับวันเวลาของตน
เพื่อเราจะมีใจที่ประกอบด้วยปัญญา
13 พระยาห์เวห์‡ โปรดคลายความกริ้วลง

---

‡ **89:48 89:48** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย * **90: 90:0** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים (เอโลฮิม † **90:1 90:1** คำที่แปลว่า องค์เจ้านาย คือ อาโดนาย ‡ **90:13 90:13** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์)

อีกนานแค่ไหน
โปรดสงสารผู้รับใช้ของพระองค์
14 ยามเช้า โปรดให้เราอิ่มเอมด้วยความรักมั่นคงของพระองค์
เพื่อเราจะร้องด้วยความยินดีและชื่นบานตลอดวันเวลาของเรา
15 โปรดให้เราชื่นบานเท่ากับจำนวนวันที่พระองค์ให้เราทุกข์
เท่ากับจำนวนปีที่เราได้พบความชั่วร้าย
16 ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทำ
และให้ลูกหลานของพวกเขาได้เห็นความรุ่งโรจน์ของพระองค์
17 ขอความโปรดปรานขององค์เจ้านาย พระเจ้าของเรา อยู่เหนือเรา
โปรดทำให้งานที่เราลงมือทำมั่นคง
ใช่ โปรดทำให้งานที่เราลงมือทำมั่นคง

91

1 ผู้ที่อาศัยอยู่ในที่ลี้ลับขององค์ผู้สูงสุด
จะพักอยู่ใต้ร่มเงาขององค์ผู้ทรงฤทธิ์
2 ฉันจะกล่าวถึงพระยาห์เวห์ว่า พระองค์เป็นที่ลี้ภัยและป้อมปราการของฉัน
เป็นพระเจ้าของฉัน ผู้ที่ฉันวางใจ
3 เพราะพระองค์จะช่วยท่านให้พ้นจากบ่วงของพรานนก
และจากโรคระบาดที่นำความตายมา
4 พระองค์จะคลุมท่านไว้ด้วยขนปีก
ท่านจะลี้ภัยใต้ปีกของพระองค์
ความซื่อสัตย์ของพระองค์เป็นโล่และกำแพงป้องกันของท่าน
5 ท่านไม่ต้องกลัวความสยดสยองยามค่ำคืน
หรือกลัวลูกธนูที่พุ่งมาในเวลากลางวัน
6 ไม่ต้องกลัวโรคระบาดที่คืบคลานในความมืด
หรือภัยพินาศที่ทำลายล้างยามเที่ยงวัน
7 แม้คนหนึ่งพันจะล้มลงข้างตัวท่าน
และหนึ่งหมื่นคนจะล้มลงทางขวามือของท่าน
มันก็จะไม่เข้ามาใกล้ท่าน
8 ท่านจะมองเห็นด้วยตาของตน
และเห็นคนชั่วได้รับผลตอบแทน
9 เพราะท่านให้พระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ภัย
และให้องค์ผู้สูงสุดเป็นที่พักพิง
10 ความชั่วร้ายจะไม่เกิดแก่ท่าน
และภัยพิบัติจะไม่เข้ามาใกล้ที่พักของท่าน
11 เพราะพระองค์จะสั่งทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ดูแลท่าน
ให้คุ้มครองท่านทุกหนทาง
12 พวกเขาจะประคองท่านไว้ในมือ
เพื่อเท้าของท่านจะไม่กระแทกก้อนหิน
13 ท่านจะเหยียบสิงโตและงูเห่า
ท่านจะย่ำลูกสิงโตและงูไว้ใต้เท้า
14 เพราะเขาผูกใจรักเรา เราจะช่วยเขาให้พ้น
เราจะยกเขาไว้ในที่ปลอดภัย เพราะเขารู้จักนามของเรา
15 เขาจะร้องเรียกเรา และเราจะตอบเขา

เราจะอยู่กับเขาในยามทุกข์
เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา
16 เราจะให้เขาอิ่มใจด้วยชีวิตยืนยาว
และให้เขาเห็นความรอดของเรา

92

บทสดุดี บทเพลงสำหรับวันสะบาโต
1 เป็นสิ่งดีที่จะขอบคุณพระยาห์เวห์
และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ องค์ผู้สูงสุด
2 ประกาศความรักมั่นคงของพระองค์ในยามเช้า
และความซื่อสัตย์ของพระองค์ทุกค่ำคืน
3 พร้อมพิณสิบสายและพิณใหญ่
กับท่วงทำนองจากพิณไลร์
4 เพราะพระยาห์เวห์ พระองค์ทำให้ฉันชื่นบานด้วยสิ่งที่พระองค์ทำ
ฉันจะยินดีอย่างผู้มีชัย เพราะสิ่งที่มือของพระองค์ทำ
5 พระยาห์เวห์ สิ่งที่พระองค์ทำยิ่งใหญ่เหลือเกิน
ความคิดของพระองค์ลึกล้ำยิ่งนัก
6 คนไร้สติปัญญาไม่รู้เรื่องนี้
คนโง่ก็ไม่เข้าใจ
7 แม้คนชั่วจะผุดขึ้นเหมือนหญ้า
และคนทำชั่วทั้งหลายจะเฟื่องฟู
แต่พวกเขาจะถูกทำลายตลอดไป
8 แต่พระองค์ พระยาห์เวห์ อยู่สูงสุดตลอดกาล
9 พระยาห์เวห์ ศัตรูของพระองค์
ศัตรูของพระองค์จะพินาศ
คนทำชั่วทั้งหลายจะกระจัดกระจาย
10 แต่พระองค์ยกเขาของฉันขึ้นเหมือนเขาวัวป่า
ฉันได้รับการเจิมด้วยน้ำมันใหม่
11 ตาของฉันได้เห็นศัตรูของฉัน
หูของฉันได้ยินข่าวของคนชั่วที่ลุกขึ้นต่อสู้ฉัน
12 คนเที่ยงธรรมจะงอกงามเหมือนต้นปาล์ม
จะเติบโตเหมือนต้นซีดาร์ในเลบานอน
13 พวกเขาถูกปลูกไว้ในบ้านของพระยาห์เวห์
และจะงอกงามในลานของพระเจ้าของเรา
14 แม้ยามชรา พวกเขายังออกผล
ยังเต็มไปด้วยน้ำเลี้ยงและเขียวชอุ่ม
15 เพื่อประกาศว่าพระยาห์เวห์เที่ยงธรรม
พระองค์เป็นศิลาของฉัน
และไม่มีความอยุติธรรมในพระองค์

93

1 พระยาห์เวห์ทรงครองราชย์
พระองค์ทรงสวมความสง่างาม
พระยาห์เวห์สวมกำลังไว้เป็นอาวุธ
โลกจึงตั้งมั่น

ไม่มีใครทำให้มันสั่นคลอนได้
2 บัลลังก์ของพระองค์ตั้งมั่นมาตั้งแต่โบราณ
พระองค์มีอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล
3 สายน้ำยกตัวขึ้น พระยาห์เวห์
สายน้ำส่งเสียงดังขึ้น
สายน้ำยกคลื่นขึ้น
4 เหนือเสียงของสายน้ำมากมาย
เหนือคลื่นทะเลอันทรงพลัง
พระยาห์เวห์ผู้ประทับเบื้องสูงทรงฤทธิ์ยิ่งกว่า
5 กฎเกณฑ์ของพระองค์มั่นคง
ความบริสุทธิ์ประดับบ้านของพระองค์
พระยาห์เวห์ ตลอดกาล

94

1 พระยาห์เวห์* พระเจ้าผู้ทรงแก้แค้น
พระเจ้าผู้ทรงแก้แค้น โปรดฉายแสงออกมา
2 โปรดลุกขึ้น ผู้พิพากษาแห่งแผ่นดิน
โปรดตอบแทนคนหยิ่งตามที่พวกเขาสมควรได้รับ
3 พระยาห์เวห์ อีกนานแค่ไหนที่คนชั่ว
อีกนานแค่ไหนที่คนชั่วจะได้ชัย
4 พวกเขาพ่นถ้อยคำโอหังออกมา
คนทำชั่วทุกคนอวดตัว
5 พระยาห์เวห์ พวกเขาบดขยี้ประชากรของพระองค์
และกดขี่มรดกของพระองค์
6 พวกเขาฆ่าหญิงม่ายและคนต่างถิ่น
และสังหารเด็กกำพร้า
7 พวกเขาพูดว่า “พระยาห์เวห์† ไม่เห็นหรอก
พระเจ้าของยาโคบไม่สนใจ”
8 คนไร้สติปัญญาในหมู่ประชาชนเอ๋ย จงคิดดู
คนโง่เอ๋ย เมื่อไรพวกเจ้าจะฉลาด
9 ผู้ที่สร้างหูไว้ จะไม่ได้ยินหรือ
ผู้ที่สร้างตา จะมองไม่เห็นหรือ
10 ผู้ที่ตีสอนประชาชาติ จะไม่ลงโทษหรือ
ผู้ที่สอนมนุษย์ย่อมรู้
11 พระยาห์เวห์รู้ความคิดของมนุษย์
ว่ามันว่างเปล่า
12 คนที่พระองค์ตีสอนช่างเป็นสุข พระยาห์เวห์‡
คนที่พระองค์สอนจากบทบัญญัติ
13 เพื่อให้เขาได้พักจากวันแห่งความทุกข์
จนกว่าจะขุดหลุมไว้สำหรับคนชั่ว
14 เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ปฏิเสธประชากรของพระองค์

---

* **94:1** **94:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (“ยาห์เวห์”) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (“ยาห์”) † **94:7** **94:7** ตรงนี้ใช้คำฮีบรูรูปย่อ יה “ยาห์” ‡ **94:12** **94:12** ตรงนี้ใช้คำฮีบรูรูปย่อ יה “ยาห์”

และจะไม่ทอดทิ้งมรดกของพระองค์
15 เพราะการพิพากษาจะกลับมาตั้งอยู่บนความเที่ยงธรรม
คนใจตรงทั้งหลายจะเดินตามทางนั้น
16 ใครจะลุกขึ้นช่วยฉันต่อสู้คนชั่ว
ใครจะยืนข้างฉันต่อสู้คนทำชั่ว
17 ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ช่วยฉัน
ฉันคงต้องไปอยู่ในความเงียบแล้ว
18 เมื่อฉันพูดว่า เท้าฉันกำลังลื่น
ความรักมั่นคงของพระองค์ พระยาห์เวห์ ประคองฉันไว้
19 เมื่อความคิดมากมายรุมเร้าอยู่ในใจ
การปลอบโยนของพระองค์ทำให้ฉันชื่นบาน
20 บัลลังก์แห่งความชั่วจะอยู่ฝ่ายเดียวกับพระองค์ได้หรือ
บัลลังก์ที่สร้างความเดือดร้อนด้วยการออกกฎ
21 พวกเขารวมตัวกันเพื่อเอาชีวิตคนเที่ยงธรรม
และตัดสินให้คนบริสุทธิ์ต้องตาย
22 แต่พระยาห์เวห์เป็นหอคอยสูงของฉัน
พระเจ้าของฉันเป็นศิลาที่ฉันลี้ภัย
23 พระองค์ทำให้ความชั่วช้าของพวกเขากลับมาตกบนตัวเอง
และจะตัดพวกเขาออกเพราะความชั่วของตน
พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา จะตัดพวกเขาออก

95

1 มาเถิด ให้เราร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์
ให้เราโห่ร้องถวายศิลาแห่งความรอดของเรา
2 ให้เราเข้าไปต่อหน้าพระองค์ด้วยการขอบคุณ
ให้เรายกย่องพระองค์ด้วยบทเพลง
3 เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือเทพเจ้าทั้งปวง
4 ที่ลึกของแผ่นดินอยู่ในมือของพระองค์
ยอดเขาทั้งหลายก็เป็นของพระองค์
5 ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์สร้างมัน
แผ่นดินแห้งก็เกิดจากมือของพระองค์
6 มาเถิด ให้เรานมัสการและก้มกราบ
ให้เราคุกเข่าต่อพระยาห์เวห์ ผู้สร้างเรา
7 เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของเรา
เราเป็นประชากรในทุ่งหญ้าของพระองค์
เป็นฝูงแกะในความดูแลของพระองค์
วันนี้ ขอเพียงพวกท่านฟังเสียงของพระองค์
8 อย่าทำใจแข็งเหมือนที่เมรีบาห์
เหมือนวันนั้นที่มัสสาห์ในถิ่นทุรกันดาร
9 ที่บรรพบุรุษของพวกท่านทดลองเรา
ทดสอบเรา และได้เห็นสิ่งที่เราทำ
10 สี่สิบปีเต็มที่เราเป็นทุกข์เพราะคนรุ่นนั้น
และพูดว่า พวกเขาเป็นคนที่ใจหลงทาง

และไม่รู้จักทางของเรา
11 เราจึงสาบานด้วยความกริ้วว่า
พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของเรา

96

1 จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระยาห์เวห์
ทั่วทั้งแผ่นดิน จงร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์
2 จงร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์
จงถวายพระพรแด่พระนามของพระองค์
จงประกาศความรอดของพระองค์วันแล้ววันเล่า
3 จงประกาศความรุ่งโรจน์ของพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ
และประกาศสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางชนทั้งหลาย
4 เพราะพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่และควรแก่การสรรเสริญอย่างยิ่ง
พระองค์ควรแก่ความยำเกรงเหนือเทพเจ้าทั้งปวง
5 เพราะเทพเจ้าทั้งหมดของชนชาติต่างๆ เป็นรูปเคารพ
แต่พระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
6 เกียรติและความสง่างามอยู่ต่อหน้าพระองค์
กำลังและความงดงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
7 ตระกูลต่างๆ แห่งประชาชาติเอ๋ย จงถวายแด่พระยาห์เวห์
จงถวายความรุ่งโรจน์และกำลังแด่พระยาห์เวห์
8 จงถวายความรุ่งโรจน์ที่สมกับพระนามของพระยาห์เวห์
จงนำเครื่องบูชามา และเข้ามาในลานของพระองค์
9 จงนมัสการพระยาห์เวห์ในเครื่องแต่งกายอันบริสุทธิ์
ทั่วทั้งแผ่นดิน จงสั่นสะท้านต่อหน้าพระองค์
10 จงประกาศท่ามกลางประชาชาติว่า พระยาห์เวห์ทรงครองราชย์
โลกก็ตั้งมั่น
ไม่มีใครทำให้มันสั่นคลอนได้
พระองค์จะพิพากษาชนทั้งหลายอย่างยุติธรรม
11 ให้ฟ้าสวรรค์ชื่นบาน และแผ่นดินเปรมปรีดิ์
ให้ทะเลคำราม พร้อมทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
12 ให้ทุ่งนาและทุกสิ่งในนั้นเปรมปรีดิ์
แล้วต้นไม้ทั้งหลายในป่าจะร้องเพลงด้วยความยินดี
13 ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์กำลังมา
พระองค์กำลังมาพิพากษาแผ่นดิน
พระองค์จะพิพากษาโลกด้วยความเที่ยงธรรม
และพิพากษาชนทั้งหลายด้วยความสัตย์จริงของพระองค์

97

1 พระยาห์เวห์ทรงครองราชย์
ให้แผ่นดินเปรมปรีดิ์
ให้หมู่เกาะมากมายชื่นบาน
2 เมฆและความมืดอยู่ล้อมรอบพระองค์
ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานของบัลลังก์พระองค์
3 ไฟลุกไปข้างหน้าพระองค์
และเผาผลาญศัตรูโดยรอบ
4 สายฟ้าของพระองค์ส่องสว่างโลก

แผ่นดินเห็นแล้วสั่นสะท้าน
5 ภูเขาละลายเหมือนขี้ผึ้งต่อหน้าพระยาห์เวห์
ต่อหน้าองค์เจ้านายแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น
6 ฟ้าสวรรค์ประกาศความชอบธรรมของพระองค์
ชนทั้งหลายเห็นความรุ่งโรจน์ของพระองค์
7 ขอให้ทุกคนที่ปรนนิบัติรูปแกะสลักต้องอับอาย
คนที่โอ้อวดรูปเคารพของตน
เทพเจ้าทั้งหลาย จงนมัสการพระองค์*
8 ศิโยนได้ยินแล้วชื่นบาน
ธิดาทั้งหลายแห่งยูดาห์เปรมปรีดิ์
เพราะคำตัดสินของพระองค์ พระยาห์เวห์
9 เพราะพระองค์ พระยาห์เวห์ สูงสุดเหนือแผ่นดินทั้งสิ้น
พระองค์สูงส่งเหนือเทพเจ้าทั้งปวงอย่างยิ่ง
10 ผู้ที่รักพระยาห์เวห์เอ๋ย จงเกลียดความชั่ว
พระองค์รักษาชีวิตของผู้ภักดีของพระองค์
และช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว
11 แสงถูกหว่านไว้สำหรับคนเที่ยงธรรม
และความชื่นบานสำหรับคนใจตรง
12 คนเที่ยงธรรมเอ๋ย จงชื่นบานในพระยาห์เวห์
และขอบคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์

98

บทสดุดี

1 จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์
มือขวาและแขนบริสุทธิ์ของพระองค์นำความรอดมาให้พระองค์
2 พระยาห์เวห์ทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก
และเปิดเผยความชอบธรรมของพระองค์ต่อหน้าประชาชาติ
3 พระองค์ระลึกถึงความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ที่มีต่อวงศ์วานอิสราเอล
ผู้คนจนถึงสุดปลายแผ่นดินได้เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา
4 ทั่วทั้งแผ่นดิน จงโห่ร้องด้วยความยินดีถวายพระยาห์เวห์
จงเปล่งเสียง ร้องด้วยความยินดี และร้องเพลงสรรเสริญ
5 จงร้องเพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยพิณใหญ่
ด้วยพิณใหญ่และเสียงเพลง
6 ด้วยเสียงแตรและเสียงเขาแกะ
จงโห่ร้องด้วยความยินดีต่อหน้ากษัตริย์ คือพระยาห์เวห์
7 ให้ทะเลคำรามพร้อมทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
ให้โลกและผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกส่งเสียงด้วย
8 ให้แม่น้ำตบมือ
ให้ภูเขาทั้งหลายร้องด้วยความยินดีพร้อมกัน
9 ให้พวกเขาร้องเพลงต่อหน้าพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์กำลังมาพิพากษาแผ่นดิน
พระองค์จะพิพากษาโลกด้วยความเที่ยงธรรม

---

* **97:7 97:7** ฉบับกรีก LXX อ่านว่า "ทูตสวรรค์" แทน "เทพเจ้า"

และพิพากษาชนทั้งหลายอย่างยุติธรรม

99

1 พระยาห์เวห์ทรงครองราชย์ ให้ชนทั้งหลายสั่นสะท้าน
พระองค์ประทับบนบัลลังก์ท่ามกลางเครูบ
ให้แผ่นดินสั่นไหว
2 พระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่ในศิโยน
พระองค์สูงเหนือชนทั้งหลาย
3 ให้พวกเขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามของพระองค์
พระองค์บริสุทธิ์

4 กษัตริย์ผู้ทรงพลังรักความยุติธรรม
พระองค์สถาปนาความเที่ยงธรรม
พระองค์นำความยุติธรรมและความชอบธรรมมาสู่ยาโคบ
5 จงยกย่องพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
จงนมัสการที่แท่นวางเท้าของพระองค์
พระองค์บริสุทธิ์

6 โมเสสและอาโรนอยู่ในหมู่ปุโรหิตของพระองค์
ซามูเอลอยู่ในหมู่ผู้ที่ร้องเรียกพระนามของพระองค์
พวกเขาร้องเรียกพระยาห์เวห์ และพระองค์ตอบพวกเขา
7 พระองค์ตรัสกับพวกเขาในเสาเมฆ
พวกเขารักษาคำพยานของพระองค์
และกฎเกณฑ์ที่พระองค์ประทานแก่พวกเขา
8 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา พระองค์ตอบพวกเขา
พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ให้อภัยพวกเขา
แม้พระองค์จะลงโทษการกระทำของพวกเขา
9 จงยกย่องพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
และนมัสการที่ภูเขาบริสุทธิ์ของพระองค์
เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา บริสุทธิ์

100

บทสดุดีสำหรับการขอบคุณ

1 ทั่วทั้งแผ่นดิน จงโห่ร้องด้วยความยินดีถวายพระยาห์เวห์
2 จงรับใช้พระยาห์เวห์ด้วยความชื่นบาน
จงเข้ามาต่อหน้าพระองค์ด้วยเสียงเพลง
3 จงรู้เถิดว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้า
พระองค์ทรงสร้างเรา และเราเป็นของพระองค์
เราเป็นประชากรของพระองค์ เป็นฝูงแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์
4 จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการขอบคุณ
และเข้าไปในลานของพระองค์ด้วยคำสรรเสริญ
จงขอบคุณพระองค์ และถวายพระพรแด่พระนามของพระองค์
5 เพราะพระยาห์เวห์ดี
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
ความซื่อสัตย์ของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

101

บทสดุดีของดาวิด

1 จะร้องถึงความรักมั่นคงและความยุติธรรม
พระยาห์เวห์ ฉันจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
2 จะใส่ใจดำเนินชีวิตในทางไร้ตำหนิ
เมื่อไรพระองค์จะมาหาฉัน
จะดำเนินอยู่ในบ้านด้วยใจที่ซื่อตรงไร้ตำหนิ
3 จะไม่วางสิ่งเลวทรามไว้ตรงหน้า
ฉันเกลียดการกระทำของคนไม่ซื่อสัตย์
สิ่งเหล่านั้นจะไม่เกาะติดฉัน
4 ใจคดจะอยู่ห่างจากฉัน
ฉันจะไม่ข้องเกี่ยวกับความชั่ว
5 ใครลอบใส่ร้ายเพื่อนบ้าน ฉันจะปิดปากเขา
คนหยิ่งผยองและใจทะนง ฉันจะไม่ยอมทน
6 สายตาของฉันจะมองหาคนซื่อสัตย์ในแผ่นดิน
เพื่อให้พวกเขาอาศัยอยู่กับฉัน
ผู้ที่ดำเนินในทางไร้ตำหนิ
ผู้นั้นจะรับใช้ฉัน
7 คนที่หลอกลวงจะไม่อยู่ในบ้านของฉัน
คนพูดเท็จจะยืนอยู่ต่อหน้าฉันไม่ได้
8 ทุกเช้า ฉันจะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแผ่นดิน
ตัดคนทำความชั่วทุกคนออกจากนครของพระยาห์เวห์

102

คำอธิษฐานของผู้ทุกข์ยาก เมื่อเขาหมดเรี่ยวแรงและระบายคำคร่ำครวญต่อพระยาห์เวห์

1 พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของฉัน*
ขอเสียงร้องของฉันไปถึงพระองค์
2 ในวันที่ฉันทุกข์ยาก อย่าซ่อนหน้าไปจากฉัน
โปรดเงี่ยหูฟัง
วันที่ฉันร้องเรียก ขอพระองค์ตอบโดยเร็ว
3 เพราะวันเวลาของฉันสูญสลายไปเหมือนควัน
กระดูกของฉันร้อนไหม้เหมือนคบเพลิง
4 ใจของฉันเหี่ยวไหม้เหมือนหญ้า
จนฉันลืมกินอาหาร
5 เพราะเสียงคร่ำครวญของฉัน
ร่างกายจึงซูบจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก
6 ฉันเหมือนนกกระทุงกลางถิ่นกันดาร
เหมือนนกฮูกในที่รกร้าง
7 ฉันเฝ้าตื่นอยู่ เหมือนนกกระจอกเดียวดายบนหลังคา
8 ศัตรูด่าทอฉันตลอดวัน
คนที่คลั่งแค้นฉันเอาชื่อฉันไปใช้เป็นคำสาป
9 ฉันกินเถ้าถ่านเหมือนขนมปัง

* **102:1** **102:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์)

ดื่มน้ำปนกับน้ำตา
10 เพราะความขุ่นเคืองและความโกรธของพระองค์
พระองค์ยกฉันขึ้น แล้วเหวี่ยงทิ้งไป
11 วันเวลาของฉันเหมือนเงาที่ทอดยาว
ฉันเหี่ยวแห้งเหมือนหญ้า

12 แต่พระยาห์เวห์ พระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
ชื่อเสียงของพระองค์ยืนยงทุกชั่วอายุ
13 พระองค์จะลุกขึ้นเมตตาศิโยน
เพราะถึงเวลาสงสารศิโยนแล้ว
เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว
14 เพราะผู้รับใช้ของพระองค์รักก้อนหินของศิโยน
และสงสารแม้แต่ฝุ่นดินของเมืองนั้น
15 บรรดาประชาชาติจะยำเกรงพระนามของพระยาห์เวห์
กษัตริย์ทั้งโลกจะยำเกรงความรุ่งโรจน์ของพระองค์
16 เพราะพระยาห์เวห์ได้สร้างศิโยนขึ้นใหม่
และปรากฏด้วยความรุ่งโรจน์ของพระองค์
17 พระองค์ตอบคำอธิษฐานของคนสิ้นไร้ไม้ตอก
ไม่ดูหมิ่นคำอธิษฐานของพวกเขา
18 เรื่องนี้จะถูกเขียนไว้ให้คนรุ่นหลัง
ชนชาติที่จะถูกสร้างขึ้นจะสรรเสริญพระยาห์เวห์†
19 เพราะพระองค์มองลงมาจากที่สูงแห่งสถานบริสุทธิ์
จากสวรรค์ พระยาห์เวห์มองดูแผ่นดินโลก
20 เพื่อฟังเสียงคร่ำครวญของนักโทษ
และปล่อยผู้ที่ถูกกำหนดให้ตายให้เป็นอิสระ
21 เพื่อคนทั้งหลายจะประกาศพระนามของพระยาห์เวห์ในศิโยน
และสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม
22 เมื่อชนชาติต่าง ๆ มารวมกัน
พร้อมกับอาณาจักรทั้งหลาย เพื่อรับใช้พระยาห์เวห์

23 พระองค์ทำให้กำลังของฉันอ่อนลงกลางทาง
และทำให้วันเวลาของฉันสั้นลง
24 ฉันจึงกล่าวว่า พระเจ้าของฉัน อย่าเอาชีวิตฉันไปเมื่อยังอยู่กลางวัย
ปีเดือนของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
25 แต่เดิมพระองค์วางรากฐานของแผ่นดินโลก
ฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากมือของพระองค์
26 สิ่งเหล่านั้นจะสูญไป แต่พระองค์ยังคงอยู่
ทุกสิ่งจะเก่าไปเหมือนเสื้อผ้า
พระองค์จะเปลี่ยนมันเหมือนเปลี่ยนเสื้อคลุม แล้วมันก็เปลี่ยนไป
27 แต่พระองค์ยังเป็นพระองค์เดิม
ปีเดือนของพระองค์ไม่มีวันสิ้นสุด

---

† **102:18 102:18** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์

28 ลูกหลานของผู้รับใช้พระองค์จะมีชีวิตสืบต่อไป
เชื้อสายของพวกเขาจะตั้งมั่นอยู่ต่อหน้าพระองค์

103

ของดาวิด
1 ใจของฉันเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
ทุกสิ่งภายในฉัน จงสรรเสริญพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
2 ใจของฉันเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
อย่าลืมสิ่งดีทั้งสิ้นที่พระองค์ทำแก่เจ้า
3 พระองค์ให้อภัยบาปทั้งสิ้นของเจ้า
รักษาโรคทั้งสิ้นของเจ้า
4 ไถ่ชีวิตของเจ้าจากหลุมแห่งความพินาศ
สวมมงกุฎแห่งความรักมั่นคงและความเอ็นดูให้เจ้า
5 ให้สิ่งดีจนความปรารถนาของเจ้าอิ่มเต็ม
จนวัยหนุ่มของเจ้ากลับฟื้นขึ้นใหม่เหมือนนกอินทรี
6 พระยาห์เวห์ทำสิ่งที่ชอบธรรม
และให้ความยุติธรรมแก่ทุกคนที่ถูกกดขี่
7 พระองค์ให้โมเสสรู้จักหนทางของพระองค์
ให้ชนอิสราเอลเห็นกิจการของพระองค์
8 พระยาห์เวห์เปี่ยมด้วยเมตตาและกรุณา
ไม่โกรธง่าย และอุดมด้วยความรักมั่นคง
9 พระองค์จะไม่กล่าวโทษตลอดไป
และไม่เก็บความโกรธไว้ชั่วนิรันดร์
10 พระองค์ไม่ได้ทำกับเราตามที่บาปของเราสมควรได้รับ
ไม่ตอบแทนเราตามความชั่วช้าของเรา
11 ฟ้าสูงเหนือแผ่นดินเพียงใด
ความรักมั่นคงของพระองค์ต่อผู้ที่ยำเกรงก็ยิ่งใหญ่เพียงนั้น
12 ตะวันออกไกลจากตะวันตกเพียงใด
พระองค์ก็เอาการล่วงละเมิดของเราไปไกลจากเราเพียงนั้น
13 พ่อสงสารลูกอย่างไร
พระยาห์เวห์ก็สงสารผู้ที่ยำเกรงพระองค์อย่างนั้น
14 เพราะพระองค์รู้ว่าเราถูกสร้างมาอย่างไร
จำได้ว่าเราเป็นเพียงฝุ่นดิน
15 มนุษย์มีวันเวลาเหมือนหญ้า
เบ่งบานเหมือนดอกไม้ในทุ่ง
16 พอลมพัดผ่าน มันก็หายไป
แม้ที่ของมันก็จำมันไม่ได้อีก
17 แต่ความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์มีต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล
ความเที่ยงธรรมของพระองค์สืบไปถึงลูกหลาน
18 ถึงคนที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์
และระลึกที่จะทำตามข้อสั่งสอนของพระองค์
19 พระยาห์เวห์ตั้งบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในสวรรค์
อาณาจักรของพระองค์ครอบครองเหนือทุกสิ่ง

20 ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
ผู้มีพลังเข้มแข็ง ผู้ทำตามถ้อยคำของพระองค์
และเชื่อฟังถ้อยคำที่พระองค์ตรัส
21 กองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ทำสิ่งที่พระองค์พอใจ
22 ผลงานทั้งสิ้นของพระองค์ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
ในทุกแห่งที่พระองค์ครอบครอง
ใจของฉันเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์

104

1 ใจของฉันเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์*
พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน พระองค์ยิ่งใหญ่นัก
พระองค์คลุมกายด้วยเกียรติและความสง่างาม
2 พระองค์ห่มแสงไว้เหมือนเสื้อผ้า
ขึงฟ้าสวรรค์ออกเหมือนผ้าม่าน
3 วางคานห้องชั้นบนของพระองค์ไว้ในห้วงน้ำ
ใช้เมฆเป็นรถศึก
ก้าวไปบนปีกแห่งลม
4 พระองค์ทำให้ผู้ส่งข่าว† ของพระองค์เป็นสายลม
และผู้รับใช้เป็นเปลวไฟ
5 พระองค์วางรากฐานของแผ่นดินโลก
มันจะไม่สั่นคลอนตลอดไป
6 พระองค์คลุมมันด้วยห้วงลึกเหมือนเสื้อคลุม
น้ำเคยยืนสูงเหนือภูเขา
7 เมื่อพระองค์กำราบ น้ำก็หนีไป
เมื่อเสียงฟ้าร้องของพระองค์ดังขึ้น มันก็รีบหนี
8 ภูเขาสูงขึ้น
หุบเขายุบต่ำลง
ไปยังที่ซึ่งพระองค์กำหนดไว้ให้มัน
9 พระองค์วางเขตที่น้ำจะข้ามไม่ได้
มันจะไม่กลับมาท่วมแผ่นดินอีก
10 พระองค์ส่งธารน้ำพุลงตามหุบเขา
ให้ไหลคดเคี้ยวท่ามกลางภูเขา
11 สัตว์ป่าทุกชนิดได้ดื่ม
ลาป่าก็ดับกระหาย
12 นกบนฟ้าทำรังอยู่ริมธาร
ส่งเสียงร้องอยู่ตามกิ่งไม้
13 พระองค์รดน้ำภูเขาจากห้องชั้นบน
แผ่นดินอิ่มด้วยผลจากกิจการของพระองค์
14 พระองค์ทำให้หญ้างอกเป็นอาหารของฝูงสัตว์
และให้พืชผลแก่มนุษย์เพาะปลูก

---

* **104:1** **104:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์) † **104:4** **104:4** หรือ ทูตสวรรค์

เพื่อผลิตอาหารจากแผ่นดิน
15 มีเหล้าองุ่นทำให้ใจมนุษย์ชื่นบาน
น้ำมันทำให้ใบหน้าเปล่งปลั่ง
และขนมปังทำให้ใจมนุษย์มีกำลัง
16 ต้นไม้ของพระยาห์เวห์ได้รับน้ำเต็มที่
ต้นซีดาร์แห่งเลบานอนที่พระองค์ปลูกไว้
17 นกทำรังอยู่ที่นั่น
นกกระสามีรังอยู่บนต้นไซเปรส
18 ภูเขาสูงเป็นที่อยู่ของแพะป่า
ซอกหินเป็นที่หลบภัยของตัวแบดเจอร์หิน
19 พระองค์กำหนดดวงจันทร์ไว้บอกฤดูกาล
ดวงอาทิตย์รู้เวลาตกของมัน
20 พระองค์ทำให้มืด แล้วกลางคืนก็มาถึง
สัตว์ป่าทั้งหมดออกเที่ยวหากิน
21 สิงโตหนุ่มคำรามหาเหยื่อ
และขออาหารจากพระเจ้า
22 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็หลบกลับ
นอนลงในถ้ำของตน
23 มนุษย์ออกไปทำงาน
ตรากตรำจนถึงเย็น
24 พระยาห์เวห์ กิจการของพระองค์มากมายเหลือเกิน
พระองค์สร้างทุกสิ่งด้วยปัญญา
แผ่นดินโลกเต็มด้วยทรัพย์มากมายของพระองค์
25 นั่นคือทะเล กว้างใหญ่ไพศาล
เต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วน
ทั้งสัตว์เล็กและสัตว์ใหญ่
26 เรือแล่นไปในนั้น
และเลวีอาธานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นอยู่ในทะเล
27 ทุกสิ่งเฝ้ารอพระองค์
ให้พระองค์ประทานอาหารแก่พวกมันตามเวลา
28 พระองค์ให้ พวกมันก็เก็บเอา
พระองค์แบมือ พวกมันก็อิ่มหนำด้วยสิ่งดี
29 พระองค์ซ่อนหน้า พวกมันก็หวาดหวั่น
พระองค์เอาลมหายใจของพวกมันไป พวกมันก็ตายและกลับเป็นฝุ่น
30 พระองค์ส่งพระวิญญาณออกไป พวกมันก็ถูกสร้างขึ้น
พระองค์ทำให้ผืนดินกลับสดใหม่
31 ขอความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ดำรงอยู่ตลอดไป
ขอพระยาห์เวห์ชื่นชมยินดีในสิ่งที่พระองค์สร้าง
32 พระองค์มองแผ่นดิน มันก็สั่น
แตะภูเขา มันก็มีควันพวยพุ่ง
33 ตราบใดที่ยังมีชีวิต จะร้องเพลงถวายพระยาห์เวห์
ตราบใดที่ยังเป็นอยู่ จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของฉัน
34 ขอให้ความคิดคำนึงของฉันเป็นที่ชื่นชอบของพระองค์
ฉันจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์

35 ขอให้คนบาปหมดสิ้นไปจากแผ่นดิน
ขอให้คนชั่วไม่มีอยู่อีก
ใจของฉันเอ๋ย จงยกย่องพระยาห์เวห์‡
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์§

105

1 จงขอบคุณพระยาห์เวห์* จงร้องเรียกพระนามของพระองค์
จงประกาศกิจการของพระองค์ท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
2 จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
เล่าถึงสิ่งอัศจรรย์ทั้งสิ้นที่พระองค์ทำ
3 จงภูมิใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
ให้ใจของผู้แสวงหาพระยาห์เวห์ชื่นบาน
4 จงแสวงหาพระยาห์เวห์และกำลังของพระองค์
แสวงหาใบหน้าของพระองค์เสมอไป
5 จงระลึกถึงกิจการอัศจรรย์ที่พระองค์ทำ
ทั้งสิ่งมหัศจรรย์และคำตัดสินจากปากของพระองค์
6 ลูกหลานของอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์เอ๋ย
ลูกหลานของยาโคบผู้ที่พระองค์เลือกเอ๋ย
7 พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
คำตัดสินของพระองค์มีอยู่ทั่วแผ่นดินโลก
8 พระองค์ระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ตลอดไป
ถ้อยคำที่พระองค์บัญชาไว้ถึงพันชั่วอายุคน
9 คือพันธสัญญาที่ทำไว้กับอับราฮัม
และคำปฏิญาณต่ออิสอัค
10 พระองค์ยืนยันสิ่งนั้นแก่ยาโคบเป็นข้อกำหนด
เป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่อิสราเอล
11 ว่า เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า
เป็นส่วนมรดกที่ตกแก่เจ้า
12 ตอนนั้นพวกเขามีเพียงไม่กี่คน
น้อยนิดนัก และเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินนั้น
13 พวกเขาเร่ร่อนไปจากชนชาติหนึ่งสู่อีกชนชาติหนึ่ง
จากอาณาจักรหนึ่งไปสู่อีกประชาชนหนึ่ง
14 พระองค์ไม่ยอมให้ใครข่มเหงพวกเขา
ถึงกับตำหนิกษัตริย์เพื่อปกป้องพวกเขาว่า
15 อย่าแตะต้องผู้ที่เราเจิมไว้
อย่าทำร้ายผู้เผยพระวจนะของเรา
16 พระองค์เรียกความอดอยากให้มาเหนือแผ่นดิน
ทำลายเสบียงอาหารจนหมด
17 พระองค์ส่งชายคนหนึ่งล่วงหน้าพวกเขาไป
โยเซฟถูกขายเป็นทาส
18 เท้าของเขาถูกล่ามจนช้ำ
คอถูกคล้องด้วยโซ่เหล็ก

---

‡ **104:35** **104:35** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์) § **104:35** **104:35** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์ * **105:1** **105:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์)

19 จนถึงเวลาที่ถ้อยคำของเขาเป็นจริง
ถ้อยคำของพระยาห์เวห์พิสูจน์ว่าเขาพูดจริง
20 กษัตริย์ส่งคนไปปล่อยเขา
ผู้ปกครองชนชาติต่าง ๆ ให้เขาเป็นอิสระ
21 ตั้งเขาเป็นนายเหนือราชสำนัก
และเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมด
22 ให้เขาอบรมบรรดาเจ้านายตามที่เห็นสมควร
และสอนปัญญาแก่พวกผู้อาวุโส
23 แล้วอิสราเอลก็เข้าไปในอียิปต์
ยาโคบไปอาศัยในแผ่นดินฮาม
24 พระองค์ทำให้ประชากรของพระองค์เพิ่มจำนวนอย่างมาก
และแข็งแกร่งกว่าศัตรู
25 พระองค์หันใจของคนเหล่านั้นให้เกลียดประชากรของพระองค์
และวางอุบายต่อผู้รับใช้ของพระองค์
26 พระองค์ส่งโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์
และอาโรนผู้ที่พระองค์เลือก
27 ทั้งสองทำสิ่งอัศจรรย์ท่ามกลางพวกเขา
และสิ่งมหัศจรรย์ในแผ่นดินฮาม
28 พระองค์ส่งความมืดมา แล้วแผ่นดินก็มืด
พวกเขาไม่ได้ขัดขืนถ้อยคำของพระองค์
29 พระองค์เปลี่ยนน้ำของพวกเขาเป็นเลือด
และฆ่าปลาของพวกเขา
30 กบเต็มแผ่นดินของพวกเขา
แม้แต่ในห้องของกษัตริย์
31 พระองค์ตรัส ฝูงแมลงวันก็มา
พร้อมตัวเหาทั่วทุกเขตแดน
32 พระองค์ให้ลูกเห็บแทนฝน
และให้ฟ้าแลบทั่วแผ่นดิน
33 พระองค์ทำลายเถาองุ่นและต้นมะเดื่อ
หักต้นไม้ทั่วดินแดนของพวกเขา
34 พระองค์ตรัส ฝูงตั๊กแตนก็มา
พร้อมตั๊กแตนวัยอ่อนมากมายนับไม่ถ้วน
35 มันกินพืชทุกชนิดในแผ่นดิน
กินผลผลิตจากผืนดินจนหมด
36 พระองค์ประหารบุตรหัวปีทุกคนในแผ่นดิน
คือผลแรกแห่งเรี่ยวแรงของพวกเขา
37 แล้วพาประชากรของพระองค์ออกมาพร้อมเงินและทอง
ในเผ่าของพวกเขาไม่มีใครอ่อนแรงแม้แต่คนเดียว
38 อียิปต์ดีใจเมื่อพวกเขาจากไป
เพราะความหวาดกลัวพวกเขาครอบงำชาวอียิปต์
39 พระองค์กางเมฆเป็นเครื่องกำบัง
และให้ไฟส่องสว่างยามค่ำคืน
40 พวกเขาขอ พระองค์ก็ส่งนกคุ่มมา
และให้อิ่มด้วยอาหารจากฟ้า
41 พระองค์เปิดศิลา น้ำก็พุ่งออกมา
ไหลผ่านที่แห้งแล้งเหมือนแม่น้ำ

42 เพราะพระองค์ระลึกถึงถ้อยคำบริสุทธิ์ของพระองค์
 และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์
43 พระองค์พาประชากรของตนออกมาด้วยความยินดี
พาผู้ที่พระองค์เลือกออกมาพร้อมเสียงร้องเพลง
44 พระองค์มอบแผ่นดินของชนชาติต่าง ๆ ให้พวกเขา
พวกเขาได้ครอบครองผลจากแรงงานของชนชาติอื่น
45 เพื่อพวกเขาจะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
และปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์†

106

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*
จงขอบคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดี
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
2 ใครจะเล่าถึงกิจการอันทรงพลังของพระยาห์เวห์ได้หมด
ใครจะประกาศคำสรรเสริญพระองค์ได้ครบถ้วน
3 ผู้รักษาความยุติธรรมย่อมเป็นสุข
ผู้ทำสิ่งที่ถูกต้องอยู่เสมอย่อมเป็นสุข
4 พระยาห์เวห์ โปรดระลึกถึงฉันพร้อมกับความโปรดปรานที่พระองค์มีต่อประชากร
โปรดมาช่วยฉันให้รอด
5 เพื่อฉันจะได้เห็นความเจริญของผู้ที่พระองค์เลือก
ได้ชื่นชมกับความยินดีของชนชาติของพระองค์
และร่วมภูมิใจกับมรดกของพระองค์

6 เราทำบาปเหมือนบรรพบุรุษของเรา
เราทำความชั่ว
เราประพฤติเลวร้าย
7 บรรพบุรุษของเราในอียิปต์ไม่เข้าใจสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์
ไม่ระลึกถึงความรักมั่นคงมากมายของพระองค์
แต่กลับกบฏที่ทะเล คือที่ทะเลแดง
8 ถึงอย่างนั้นพระองค์ช่วยพวกเขาให้รอดเพราะเห็นแก่พระนาม
เพื่อแสดงฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ให้เป็นที่รู้จัก
9 พระองค์กำราบทะเลแดง มันก็แห้งลง
จึงพาพวกเขาผ่านห้วงลึกเหมือนเดินผ่านถิ่นกันดาร
10 พระองค์ช่วยพวกเขาจากมือของผู้ที่เกลียดชัง
และไถ่พวกเขาจากมือศัตรู
11 น้ำท่วมมิดผู้ที่เป็นศัตรูของพวกเขา
ไม่มีรอดแม้แต่คนเดียว
12 แล้วพวกเขาจึงเชื่อถ้อยคำของพระองค์
และร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

13 แต่ไม่นานก็ลืมกิจการของพระองค์

---

† **105:45 105:45** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์ * **106:1 106:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์)

ไม่รอคำแนะนำจากพระองค์
14 กลับปล่อยตัวตามความอยากในทะเลทราย
และทดลองพระเจ้าในถิ่นกันดาร
15 พระองค์ให้ตามที่พวกเขาขอ
แต่ข้างในกลับเหี่ยวแห้งลง
16 ในค่ายนั้นพวกเขาอิจฉาโมเสส
และอาโรนผู้บริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์
17 แผ่นดินแยกออก กลืนดาธานลงไป
และกลบพรรคพวกของอาบีรัม
18 ไฟลุกขึ้นท่ามกลางพวกเขา
เปลวไฟเผาผลาญคนชั่ว
19 พวกเขาสร้างลูกวัวที่โฮเรบ
และกราบไหว้รูปหล่อ
20 พวกเขาเอาความรุ่งโรจน์ของตนไปแลก
กับรูปวัวที่กินหญ้า
21 พวกเขาลืมพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
ผู้ทำสิ่งยิ่งใหญ่ในอียิปต์
22 ทำสิ่งอัศจรรย์ในแผ่นดินฮาม
และสิ่งน่าเกรงขามที่ทะเลแดง
23 พระองค์จึงตรัสว่าจะทำลายพวกเขา
หากโมเสสผู้ที่พระองค์เลือกไม่ได้ยืนขวางช่องโหว่ต่อหน้าพระองค์
เพื่อหันความโกรธไม่ให้พระองค์ทำลายพวกเขา
24 พวกเขาดูหมิ่นแผ่นดินอันน่ารื่นรมย์
ไม่เชื่อถ้อยคำของพระองค์
25 บ่นอยู่ในเต็นท์
และไม่ฟังเสียงของพระยาห์เวห์
26 พระองค์จึงปฏิญาณต่อพวกเขา
ว่าจะให้พวกเขาล้มตายในถิ่นกันดาร
27 จะทำให้ลูกหลานของพวกเขาล้มลงท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
และกระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินทั้งหลาย
28 พวกเขาไปผูกพันกับบาอัลเปโอร์
และกินเครื่องบูชาที่ถวายแก่คนตาย
29 การกระทำของพวกเขายั่วยุพระองค์ให้โกรธ
โรคระบาดจึงปะทุขึ้นท่ามกลางพวกเขา
30 แล้วฟีเนหัสลุกขึ้นตัดสินโทษ
โรคระบาดจึงหยุดลง
31 การกระทำนั้นจึงนับเป็นความชอบธรรมของเขา
สืบไปทุกชั่วอายุ
32 พวกเขายังทำให้พระองค์โกรธที่น้ำเมรีบาห์
จนโมเสสต้องรับความเดือดร้อนเพราะพวกเขา
33 เพราะพวกเขาขัดขืนต่อจิตวิญญาณของเขา
เขาจึงพูดผลีผลามออกไป
34 พวกเขาไม่ได้ทำลายชนชาติต่าง ๆ

ตามที่พระยาห์เวห์บัญชา
35 แต่กลับปะปนกับชนชาติเหล่านั้น
และเรียนรู้การกระทำของพวกเขา
36 พวกเขารับใช้รูปเคารพของคนเหล่านั้น
ซึ่งกลายเป็นกับดักของพวกเขา
37 พวกเขาถึงกับถวายลูกชายลูกสาวเป็นเครื่องบูชาแก่พวกปีศาจ
38 หลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์
คือเลือดของลูกชายลูกสาวตนเอง
ที่พวกเขาถวายแก่รูปเคารพแห่งคานาอัน
แผ่นดินจึงแปดเปื้อนด้วยเลือด
39 พวกเขาทำให้ตนเป็นมลทินด้วยการกระทำ
และทำตัวเป็นโสเภณีด้วยการกระทำของตน
40 พระยาห์เวห์จึงเดือดดาลต่อประชากรของพระองค์
และรังเกียจมรดกของตน
41 พระองค์มอบพวกเขาไว้ในมือชนชาติต่าง ๆ
คนที่เกลียดพวกเขาจึงปกครองเหนือพวกเขา
42 ศัตรูกดขี่พวกเขา
พวกเขาตกอยู่ใต้อำนาจของศัตรู
43 พระองค์ช่วยพวกเขาหลายครั้ง
แต่พวกเขายังขัดขืนตามความคิดของตน
จึงตกต่ำเพราะความชั่วของตน
44 ถึงอย่างนั้น พระองค์มองเห็นความทุกข์ยากของพวกเขา
เมื่อได้ยินเสียงร้อง
45 พระองค์ระลึกถึงพันธสัญญาเพื่อพวกเขา
และเปลี่ยนใจตามความรักมั่นคงอันมากมาย
46 พระองค์ทำให้ผู้ที่จับพวกเขาไปเป็นเชลย
เกิดความสงสารพวกเขา

47 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา โปรดช่วยเราให้รอด
รวบรวมเรากลับมาจากชนชาติต่าง ๆ
เพื่อเราจะขอบคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
และเปล่งคำสรรเสริญพระองค์ด้วยความภาคภูมิ

48 ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล เป็นที่ยกย่อง
ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล
ให้ประชาชนทั้งสิ้นกล่าวว่า อาเมน
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์†

เล่มที่ 5

107

1 จงขอบคุณพระยาห์เวห์* เพราะพระองค์ดี
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
2 ให้ผู้ที่พระยาห์เวห์ไถ่ไว้กล่าวเช่นนี้

---

† **106:48 106:48** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์ * **107:1 107:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์)

คือผู้ที่พระองค์ไถ่จากมือศัตรู
3 และรวบรวมมาจากแผ่นดินต่าง ๆ
จากตะวันออกและตะวันตก
จากเหนือและใต้

4 พวกเขาเร่ร่อนในถิ่นกันดาร บนทางเปลี่ยวร้าง
หาเมืองที่จะอาศัยไม่ได้
5 ทั้งหิวทั้งกระหาย
เรี่ยวแรงหมดสิ้นอยู่ภายใน
6 แล้วพวกเขาร้องหาพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์
พระองค์ช่วยให้พ้นจากความคับแค้น
7 นำพวกเขาไปตามทางตรง
จนไปถึงเมืองที่จะอาศัย
8 ให้พวกเขาสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความรักมั่นคงของพระองค์
เพราะกิจการอัศจรรย์ที่พระองค์ทำเพื่อมนุษย์ทั้งหลาย

9 เพราะพระองค์ทำให้ผู้โหยหาได้อิ่ม
และเติมสิ่งดีให้ผู้หิวโหยจนเต็ม

10 บางคนนั่งอยู่ในความมืดและเงาแห่งความตาย
ถูกจองจำด้วยความทุกข์และโซ่เหล็ก
11 เพราะพวกเขากบฏต่อถ้อยคำของพระเจ้า†
และดูหมิ่นคำปรึกษาขององค์ผู้สูงสุด
12 พระองค์จึงทำให้ใจพวกเขาตกต่ำด้วยงานหนัก
พวกเขาล้มลง และไม่มีใครช่วย
13 แล้วพวกเขาร้องหาพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์
พระองค์ช่วยให้พ้นจากความคับแค้น
14 พาออกจากความมืดและเงาแห่งความตาย
แล้วหักโซ่ที่ล่ามพวกเขา
15 ให้พวกเขาสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความรักมั่นคงของพระองค์
เพราะกิจการอัศจรรย์ที่พระองค์ทำเพื่อมนุษย์ทั้งหลาย

16 เพราะพระองค์พังประตูทองสัมฤทธิ์
และตัดดาลเหล็กขาด

17 คนโง่ต้องทุกข์เพราะการกบฏของตน
และเพราะความชั่วของตน
18 พวกเขารังเกียจอาหารทุกอย่าง
และเข้าใกล้ประตูแห่งความตาย
19 แล้วพวกเขาร้องหาพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์
พระองค์ช่วยให้พ้นจากความคับแค้น
20 พระองค์ส่งถ้อยคำของพระองค์มารักษาพวกเขา
และช่วยพวกเขาให้พ้นจากหลุมศพ
21 ให้พวกเขาสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความรักมั่นคงของพระองค์

---

† **107:11 107:11** คำภาษาฮีบรูที่ WEB แปลว่า God คือ אֱלֹהִים (เอโลฮิม

เพราะกิจการอัศจรรย์ที่พระองค์ทำเพื่อมนุษย์ทั้งหลาย

22 ให้พวกเขาถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบคุณ
และเล่ากิจการของพระองค์ด้วยเสียงเพลง

23 บางคนลงเรือออกทะเล
ทำมาหากินในผืนน้ำกว้างใหญ่
24 คนเหล่านี้ได้เห็นกิจการของพระยาห์เวห์
และสิ่งอัศจรรย์ของพระองค์ในห้วงลึก
25 เพราะพระองค์ตรัส ลมพายุก็ลุกขึ้น
ยกคลื่นทะเลให้สูง
26 พวกเขาขึ้นไปถึงฟ้า แล้วลงไปถึงห้วงลึก
ใจของพวกเขาละลายด้วยความทุกข์
27 พวกเขาโซเซไปมาเหมือนคนเมา
หมดปัญญา ไม่รู้จะทำอย่างไร
28 แล้วพวกเขาร้องหาพระยาห์เวห์ท่ามกลางความทุกข์
พระองค์พาออกจากความคับแค้น
29 พระองค์ทำให้พายุสงบ
คลื่นทะเลก็นิ่ง
30 พวกเขาดีใจเมื่อทะเลสงบ
พระองค์จึงนำไปถึงท่าเรือที่ปรารถนา
31 ให้พวกเขาสรรเสริญพระยาห์เวห์เพราะความรักมั่นคงของพระองค์
เพราะกิจการอัศจรรย์ที่พระองค์ทำเพื่อมนุษย์ทั้งหลาย

32 ให้พวกเขายกย่องพระองค์ในที่ประชุมของประชาชน
และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส

33 พระองค์เปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นทะเลทราย
เปลี่ยนตาน้ำให้เป็นแผ่นดินกระหายน้ำ
34 เปลี่ยนแผ่นดินอุดมสมบูรณ์ให้เป็นดินเค็มรกร้าง
เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ที่นั่น
35 พระองค์เปลี่ยนทะเลทรายให้เป็นสระน้ำ
เปลี่ยนแผ่นดินแห้งให้มีตาน้ำ
36 พระองค์ให้คนหิวโหยตั้งถิ่นฐานที่นั่น
พวกเขาสร้างเมืองเพื่ออยู่อาศัย
37 หว่านพืช ปลูกสวนองุ่น
และเก็บเกี่ยวผลผลิต
38 พระองค์อวยพรจนพวกเขาเพิ่มจำนวนอย่างมาก
และไม่ปล่อยให้ฝูงสัตว์ลดลง
39 ต่อมา พวกเขากลับลดจำนวนและตกต่ำ
เพราะการกดขี่ ความทุกข์ และความเศร้า
40 พระองค์ทำให้บรรดาเจ้านายตกเป็นที่ดูหมิ่น
ทำให้พวกเขาเร่ร่อนในที่รกร้างไร้ทาง
41 แต่ยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์

และเพิ่มพูนครอบครัวของพวกเขาให้มากเหมือนฝูงแกะ
42 คนเที่ยงตรงเห็นแล้วก็ยินดี
คนชั่วทั้งสิ้นจะต้องปิดปากเงียบ
43 ใครมีปัญญา จงใส่ใจสิ่งเหล่านี้
และพิจารณาว่าพระยาห์เวห์แสดงความรักมั่นคงอย่างไรบ้าง

108

เพลงบทหนึ่ง บทสดุดีของดาวิด
1 พระเจ้า ใจของฉันมั่นคงแล้ว
จะร้องเพลง จะบรรเลงเพลงด้วยทั้งชีวิต
2 พิณฮาร์ปและพิณไลร์เอ๋ย ตื่นขึ้น
ฉันจะปลุกรุ่งอรุณให้ตื่น
3 พระยาห์เวห์ ฉันจะขอบคุณพระองค์ท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชนทั้งหลาย
4 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์
ความซื่อสัตย์ของพระองค์สูงถึงท้องฟ้า
5 พระเจ้า ขอพระองค์ทรงเป็นที่เทิดทูนเหนือฟ้าสวรรค์
ขอความรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก
6 เพื่อคนที่พระองค์รักจะได้รับการช่วยกู้
โปรดช่วยเราด้วยมือขวาของพระองค์ และตอบเรา
7 พระเจ้าตรัสจากสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า เราจะมีชัย
เราจะแบ่งเชเคม และวัดหุบเขาสุคคท
8 กิเลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์ก็เป็นของเรา
เอฟราอิมเป็นหมวกเกราะของเรา
ยูดาห์เป็นคทาของเรา
9 โมอับเป็นอ่างล้างของเรา
เราจะโยนรองเท้าลงบนเอโดม
เสียงโห่ร้องของเราจะดังก้องเหนือฟีลิสเตีย
10 ใครจะพาฉันเข้าเมืองป้อม
ใครจะนำฉันไปถึงเอโดม
11 พระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเราแล้วหรือ
พระเจ้า พระองค์ไม่ออกไปกับกองทัพของเรา
12 โปรดช่วยเราต่อสู้กับศัตรู
เพราะความช่วยเหลือจากมนุษย์ไร้ผล
13 โดยพึ่งพระเจ้า เราจะต่อสู้อย่างกล้าหาญ
เพราะพระองค์เองจะเหยียบย่ำศัตรูของเรา

109

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 พระเจ้าผู้ที่ฉันสรรเสริญ อย่านิ่งเงียบ
2 เพราะคนชั่วและคนหลอกลวงอ้าปากโจมตีฉัน
พวกเขาพูดกับฉันด้วยลิ้นโกหก
3 พวกเขาล้อมฉันด้วยถ้อยคำเกลียดชัง
และสู้กับฉันโดยไม่มีเหตุ
4 พวกเขาตอบแทนความรักของฉันด้วยการเป็นศัตรู

ส่วนฉันอธิษฐาน
5 พวกเขาตอบแทนความดีด้วยความชั่ว
ตอบแทนความรักด้วยความเกลียดชัง
6 ขอให้คนชั่วขึ้นเป็นนายเหนือเขา
ให้คู่ปรปักษ์ยืนอยู่ข้างขวาของเขา
7 เมื่อถูกพิพากษา ขอให้เขาถูกตัดสินว่าผิด
แม้คำอธิษฐานของเขาก็ขอให้กลายเป็นบาป
8 ขอให้วันเวลาของเขาสั้นลง
ให้คนอื่นรับตำแหน่งของเขา
9 ขอให้ลูกของเขากำพร้าพ่อ
และภรรยาเป็นม่าย
10 ขอให้ลูก ๆ ของเขาเร่ร่อนขอทาน
และให้มีคนตามหาพวกเขาท่ามกลางซากบ้านของพวกเขา
11 ขอให้เจ้าหนี้ยึดทุกสิ่งที่เขามี
ให้คนแปลกหน้าปล้นผลจากแรงงานของเขา
12 ขออย่าให้มีใครแสดงความเมตตาต่อเขา
อย่าให้มีใครสงสารลูกกำพร้าของเขา
13 ขอให้เชื้อสายของเขาถูกตัดขาด
ให้ชื่อของพวกเขาถูกลบในชั่วอายุถัดไป
14 ขอให้พระยาห์เวห์ระลึกถึงความชั่วของบรรพบุรุษเขา
อย่าให้บาปของแม่เขาถูกลบ
15 ขอให้สิ่งเหล่านี้อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์เสมอ
เพื่อพระองค์จะตัดความทรงจำถึงพวกเขาออกจากแผ่นดิน
16 เพราะเขาไม่เคยคิดจะแสดงความเมตตา
กลับไล่ข่มเหงคนยากจนและขัดสน
และคนใจแตกสลาย จนถึงกับฆ่าพวกเขา
17 เขารักการสาปแช่ง คำสาปจึงกลับมาหาเขา
เขาไม่ชอบการอวยพร พรจึงอยู่ห่างจากเขา
18 เขาสวมคำสาปไว้เหมือนเสื้อผ้า
มันซึมเข้าไปข้างในเหมือนน้ำ
เหมือนน้ำมันซึมเข้าสู่กระดูก
19 ขอให้คำสาปเป็นเหมือนเสื้อผ้าที่ห่มเขา
เป็นเหมือนเข็มขัดที่คาดติดตัวอยู่เสมอ
20 นี่คือค่าตอบแทนจากพระยาห์เวห์แก่ศัตรูของฉัน
แก่คนที่พูดมุ่งร้ายต่อชีวิตของฉัน

21 แต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้านายของฉัน* โปรดทำเพื่อฉันเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดี โปรดช่วยฉันให้พ้น
22 เพราะฉันยากจนและขัดสน
ใจของฉันบอบช้ำอยู่ภายใน
23 ฉันจางหายไปเหมือนเงายามเย็น
ถูกสะบัดทิ้งเหมือนตั๊กแตน
24 เข่าของฉันอ่อนแรงเพราะอดอาหาร

---

* **109:21 109:21** คำที่ WEB แปลว่า "Lord" คือ "Adonai" (อาโดไน)

ร่างกายผ่ายผอมจนแทบไม่เหลือเนื้อ
25 ฉันยังกลายเป็นที่เยาะเย้ยของพวกเขา
พอเห็นฉัน พวกเขาก็ส่ายหัว
26 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของฉัน โปรดช่วยฉัน
โปรดช่วยให้รอดตามความรักมั่นคงของพระองค์
27 เพื่อพวกเขาจะรู้ว่านี่คือมือของพระองค์
พระยาห์เวห์ พระองค์เองเป็นผู้ทำสิ่งนี้
28 พวกเขาจะสาปก็ให้สาปไป แต่พระองค์อวยพร
เมื่อพวกเขาลุกขึ้น ขอให้ต้องอับอาย
ส่วนผู้รับใช้ของพระองค์จะชื่นชมยินดี
29 ขอให้ศัตรูของฉันสวมความอัปยศเป็นเสื้อผ้า
ให้ความละอายคลุมพวกเขาเหมือนเสื้อคลุม
30 ฉันจะขอบคุณพระยาห์เวห์อย่างยิ่งด้วยปากของฉัน
จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย
31 เพราะพระองค์จะยืนอยู่ข้างขวาของคนขัดสน
เพื่อช่วยชีวิตเขาให้พ้นจากคนที่ตัดสินโทษเขา

110

บทสดุดีของดาวิด

1 พระยาห์เวห์ตรัสกับองค์เจ้านายของฉันว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา
จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นที่วางเท้าของเจ้า”
2 พระยาห์เวห์จะส่งคทาแห่งอำนาจของท่านออกมาจากศิโยน
จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของท่าน
3 ประชาชนของท่านสมัครใจถวายตัวในวันที่ท่านแสดงอำนาจ ในเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์
จากครรภ์แห่งรุ่งอรุณ น้ำค้างแห่งวัยหนุ่มเป็นของท่าน
4 พระยาห์เวห์ปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนใจว่า
“เจ้าเป็นปุโรหิตตลอดไป ตามแบบของเมลคีเซเดค”
5 องค์เจ้านายอยู่ที่ขวามือของท่าน
พระองค์จะบดขยี้กษัตริย์ทั้งหลาย ในวันแห่งความโกรธ
6 พระองค์จะพิพากษาท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
จะทับถมศพไว้เป็นกอง
จะบดขยี้ผู้ปกครองของแผ่นดินทั้งโลก
7 พระองค์จะดื่มน้ำจากลำธารข้างทาง
เพราะฉะนั้นจะเงยศีรษะขึ้น

111

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์!*
ฉันจะขอบคุณพระยาห์เวห์† ด้วยสุดใจ
ในสภาของคนเที่ยงตรง และในที่ประชุม
2 กิจการของพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่
ทุกคนที่ชื่นชมย่อมใคร่ครวญถึงสิ่งเหล่านั้น

---

* **111:1** **111:1** ภาษาฮีบรู! יה (ยาห์! สดุดีบทที่ 111 เป็นบทกวีเรียงตามตัวอักษร โดยแต่ละข้อหลังคำขึ้นต้น !จงสรรเสริญพระยาห์เวห์!! เริ่มด้วยตัวอักษรตามลำดับ ตั้งแต่อาเลฟถึงทาว † **111:1** **111:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (!ยาห์เวห์!) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (!ยาห์!)

3 สิ่งที่พระองค์ทรงทำนั้นเปี่ยมด้วยเกียรติและความสง่างาม
ความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
4 พระองค์ทรงทำให้ผู้คนจดจำกิจการอัศจรรย์ของพระองค์
พระยาห์เวห์ทรงกรุณาและเมตตา
5 พระองค์ประทานอาหารแก่ผู้ที่ยำเกรงพระองค์
ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์เสมอ
6 พระองค์แสดงฤทธิ์แห่งกิจการของพระองค์แก่ประชากร
โดยยกมรดกของชนชาติต่าง ๆ ให้พวกเขา
7 ผลงานจากมือพระองค์ล้วนสัตย์จริงและยุติธรรม
ข้อสั่งสอนทั้งสิ้นของพระองค์มั่นคง
8 สิ่งเหล่านั้นตั้งมั่นอยู่ตลอดกาล
ปฏิบัติด้วยความจริงและความเที่ยงตรง
9 พระองค์ประทานการไถ่แก่ประชากรของพระองค์
ทรงกำหนดพันธสัญญาของพระองค์ไว้ตลอดไป
พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่าเกรงขาม
10 ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของปัญญา
ทุกคนที่ทำงานของพระองค์ย่อมมีความเข้าใจดี
คำสรรเสริญพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป

112

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*
คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์† ย่อมเป็นสุข
เขายินดีอย่างยิ่งในคำบัญชาของพระองค์
2 ลูกหลานของเขาจะมีกำลังในแผ่นดิน
เชื้อสายของคนเที่ยงตรงจะได้รับพร
3 ทรัพย์สินและความมั่งคั่งอยู่ในบ้านของเขา
ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่ตลอดไป
4 แสงสว่างผุดขึ้นในความมืดเพื่อคนเที่ยงตรง
เปี่ยมด้วยความกรุณา เมตตา และความชอบธรรม
5 คนที่มีน้ำใจและให้ผู้อื่นยืมย่อมอยู่ดี
เขาจะจัดการเรื่องของตนด้วยความยุติธรรม
6 เพราะเขาจะไม่มีวันหวั่นไหว
คนชอบธรรมจะเป็นที่จดจำตลอดไป
7 เขาไม่หวาดกลัวข่าวร้าย
ใจมั่นคง เพราะวางใจในพระยาห์เวห์
8 ใจของเขาตั้งมั่น
แม้ในที่สุดได้เห็นศัตรูของตน ก็ไม่หวาดกลัว
9 เขาแจกจ่ายให้คนยากจน
ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่ตลอดไป
เขาของผู้นั้นจะเชิดสูงอย่างมีเกียรติ

---

* **112:1** **112:1** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์) สดุดีบทที่ 112 เป็นบทกวีเรียงตามตัวอักษร โดยแต่ละข้อหลังคำขึ้นต้น จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ เริ่มด้วยตัวอักษรตามลำดับ ตั้งแต่อาเลฟถึงทาว † **112:1** **112:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์)

10 คนชั่วจะเห็นแล้วทุกข์ใจ
กัดฟันแล้วละลายหายไป
ความปรารถนาของคนชั่วจะสูญสิ้น

113

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*
ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์† จงสรรเสริญพระองค์
จงสรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์
2 ขอให้พระนามของพระยาห์เวห์เป็นที่ยกย่อง
ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป
3 ตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนลับขอบฟ้า
พระนามของพระยาห์เวห์ควรแก่การสรรเสริญ
4 พระยาห์เวห์ทรงสูงเหนือชนชาติทั้งปวง
ความรุ่งโรจน์ของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์
5 ใครเล่าเหมือนพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
ผู้ทรงอยู่เบื้องสูง
6 แต่ทรงก้มลงมองทั้งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
7 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากฝุ่นดิน
ยกคนขัดสนขึ้นจากกองขี้เถ้า
8 ให้เขานั่งร่วมกับบรรดาเจ้านาย
ร่วมกับเจ้านายแห่งประชากรของพระองค์
9 พระองค์ให้หญิงที่เป็นหมันได้มีบ้าน
เป็นแม่ที่ชื่นบานท่ามกลางลูก ๆ
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์‡

114

1 เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์
เชื้อสายของยาโคบออกจากชนชาติที่พูดภาษาอื่น
2 ยูดาห์กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
อิสราเอลเป็นแดนที่พระองค์ทรงครอบครอง
3 ทะเลเห็นแล้วก็หนีไป
แม่น้ำจอร์แดนถอยกลับ
4 ภูเขากระโดดโลดเหมือนแกะผู้
เนินเขาเหมือนลูกแกะ
5 ทะเลเอ๋ย เป็นอะไรไป เจ้าจึงหนี
จอร์แดนเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงถอยกลับ
6 ภูเขาทั้งหลาย ทำไมจึงกระโดดโลดเหมือนแกะผู้
เนินเขาทั้งหลาย ทำไมจึงโลดเหมือนลูกแกะ
7 แผ่นดินเอ๋ย จงสั่นสะท้านต่อหน้าองค์เจ้านาย
ต่อหน้าพระเจ้าของยาโคบ
8 ผู้ทรงเปลี่ยนศิลาให้เป็นสระน้ำ
เปลี่ยนหินเหล็กไฟให้เป็นตาน้ำ

---

* **113:1 113:1** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์ † **113:1 113:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์) ‡ **113:9 113:9** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์

115

1 ไม่ใช่เพื่อเรา พระยาห์เวห์* ไม่ใช่เพื่อเรา
แต่ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ
เพราะความรักมั่นคงและความจริงของพระองค์
2 ทำไมชนชาติต่าง ๆ จึงพูดว่า
"ตอนนี้พระเจ้าของพวกเขาอยู่ที่ไหน"
3 แต่พระเจ้าของเราอยู่ในฟ้าสวรรค์
พระองค์ทำทุกสิ่งตามที่พอใจ
4 รูปเคารพของพวกเขาเป็นเงินและทอง
เป็นผลงานจากมือมนุษย์
5 มีปาก แต่พูดไม่ได้
มีตา แต่มองไม่เห็น
6 มีหู แต่ไม่ได้ยิน
มีจมูก แต่ไม่ได้กลิ่น
7 มีมือ แต่สัมผัสสิ่งใดไม่ได้
มีเท้า แต่เดินไม่ได้
แม้ลำคอก็เปล่งเสียงไม่ได้
8 คนที่สร้างรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนสิ่งที่ตนสร้าง
ทุกคนที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน
9 อิสราเอล จงวางใจในพระยาห์เวห์
พระองค์คือผู้ช่วยและโล่ของพวกเขา
10 เชื้อสายของอาโรน จงวางใจในพระยาห์เวห์
พระองค์คือผู้ช่วยและโล่ของพวกเขา
11 ผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ จงวางใจในพระยาห์เวห์
พระองค์คือผู้ช่วยและโล่ของพวกเขา
12 พระยาห์เวห์ทรงระลึกถึงเรา พระองค์จะทรงอวยพรเรา
จะทรงอวยพรเชื้อสายอิสราเอล
จะทรงอวยพรเชื้อสายอาโรน
13 จะทรงอวยพรผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์
ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่
14 ขอพระยาห์เวห์ทรงให้พวกท่านเจริญเพิ่มพูนยิ่งขึ้น
ทั้งพวกท่านและลูกหลาน
15 พวกท่านได้รับพรจากพระยาห์เวห์
ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
16 ฟ้าสวรรค์เป็นของพระยาห์เวห์
แต่แผ่นดินโลก พระองค์ประทานแก่มนุษย์
17 คนตายไม่สรรเสริญพระยาห์เวห์†
ทั้งคนที่ลงไปสู่ความเงียบก็เช่นกัน
18 แต่เราจะยกย่องพระยาห์เวห์‡
ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์"§

---

* **115:1** **115:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה ("ยาห์เวห์") เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה ("ยาห์") † **115:17** **115:17** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์ ‡ **115:18** **115:18** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์ § **115:18** **115:18** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์

116

1 ฉันรักพระยาห์เวห์* เพราะพระองค์ทรงฟังเสียงของฉัน
และคำวิงวอนขอความเมตตา
2 เพราะพระองค์ทรงเอียงหูมาฟัง
ตราบที่มีชีวิต จะร้องเรียกพระองค์
3 เชือกแห่งความตายพันรอบตัว
ความเจ็บปวดแห่งเชโอล† จับฉันไว้
พบแต่ความทุกข์และความเศร้า
4 แล้วร้องเรียกพระนามของพระยาห์เวห์ว่า
"พระยาห์เวห์ โปรดเถิด ช่วยชีวิตฉันด้วย"
5 พระยาห์เวห์ทรงกรุณาและชอบธรรม
พระเจ้าของเราทรงเมตตา
6 พระยาห์เวห์ทรงคุ้มครองคนซื่อที่ไม่ทันคน
เมื่อฉันตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยไว้
7 ใจของฉันเอ๋ย กลับไปพักเถิด
เพราะพระยาห์เวห์ทรงทำดีต่อเจ้าอย่างเหลือล้น
8 เพราะพระองค์ทรงช่วยชีวิตฉันให้พ้นจากความตาย
ให้น้ำตาหยุดไหลจากดวงตา
และเท้าไม่พลาดล้ม
9 จะดำเนินอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในแผ่นดินของคนเป็น
10 ฉันเชื่อ จึงพูดว่า
"ทุกข์หนักเหลือเกิน"
11 ในความลนลาน ฉันพูดว่า
"มนุษย์ทุกคนล้วนโกหก"
12 จะตอบแทนพระยาห์เวห์อย่างไร สำหรับสิ่งดีทั้งปวงที่พระองค์ทรงทำแก่ฉัน"
13 จะยกถ้วยแห่งความรอดขึ้น และร้องเรียกพระนามของพระยาห์เวห์
14 จะทำตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้กับพระยาห์เวห์
ต่อหน้าประชากรทั้งสิ้นของพระองค์
15 ในสายตาของพระยาห์เวห์ ความตายของผู้ภักดีของพระองค์มีค่ายิ่ง
16 พระยาห์เวห์ ฉันเป็นผู้รับใช้ของพระองค์จริง ๆ
เป็นผู้รับใช้ เป็นลูกของหญิงรับใช้ของพระองค์
พระองค์ทรงปลดโซ่ตรวนของฉันแล้ว
17 จะถวายเครื่องบูชาแห่งการขอบคุณแด่พระองค์
และร้องเรียกพระนามของพระยาห์เวห์
18 จะทำตามคำปฏิญาณที่ให้ไว้กับพระยาห์เวห์
ต่อหน้าประชากรทั้งสิ้นของพระองค์
19 ในลานบ้านของพระยาห์เวห์
ใจกลางเยรูซาเล็ม
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์"‡

117

1 ชนชาติทั้งหลาย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์"*
ประชาชนทั้งปวง จงยกย่องพระองค์"

---

* **116:1** **116:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה ("ยาห์เวห์") เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה ("ยาห์") † **116:3** **116:3** เชโอลคือสถานที่ของคนตาย ‡ **116:19** **116:19** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์ * **117:1** **117:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה ("ยาห์เวห์") เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה ("ยาห์")

2 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นยิ่งใหญ่
ความซื่อสัตย์ของพระยาห์เวห์ดำรงอยู่ตลอดไป
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์†

118

1 จงขอบคุณพระยาห์เวห์* เพราะพระองค์ดี
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
2 ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า
"ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป"
3 ให้เชื้อสายอาโรนกล่าวเถิดว่า
"ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป"
4 ให้ผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์กล่าวเถิดว่า
"ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป"
5 ในยามคับขัน ฉันร้องเรียกพระยาห์เวห์†
พระยาห์เวห์‡ ทรงตอบและให้ฉันเป็นอิสระ
6 พระยาห์เวห์อยู่ฝ่ายฉัน จึงไม่กลัว
มนุษย์จะทำอะไรฉันได้"
7 พระยาห์เวห์อยู่ฝ่ายฉัน ท่ามกลางผู้ที่ช่วยฉัน
จึงมองคนที่เกลียดชังฉันได้อย่างผู้ชนะ
8 ลี้ภัยในพระยาห์เวห์ดีกว่า
วางใจในมนุษย์
9 ลี้ภัยในพระยาห์เวห์ดีกว่า
วางใจในเจ้านาย
10 ชนชาติทั้งปวงล้อมฉันไว้
ด้วยพระนามของพระยาห์เวห์ ฉันกำจัดพวกเขา
11 พวกเขาล้อมฉัน ล้อมไว้ทุกด้าน
ด้วยพระนามของพระยาห์เวห์ ฉันกำจัดพวกเขา
12 พวกเขาล้อมฉันเหมือนฝูงผึ้ง
แต่ดับวูบเหมือนไฟไหม้หนาม
ด้วยพระนามของพระยาห์เวห์ ฉันกำจัดพวกเขา
13 ผลักฉันอย่างแรงเพื่อให้ล้มลง
แต่พระยาห์เวห์ทรงช่วยฉัน
14 พระยาห์เวห์§ เป็นกำลังและบทเพลงของฉัน
พระองค์ทรงเป็นความรอดของฉัน
15 เสียงโห่ร้องยินดีเมื่อได้รับความรอดดังอยู่ในเต็นท์ของคนชอบธรรม
"มือขวาของพระยาห์เวห์ทำการอย่างทรงพลัง
16 มือขวาของพระยาห์เวห์ชูสูง"
มือขวาของพระยาห์เวห์ทำการอย่างทรงพลัง""
17 ฉันจะไม่ตาย แต่จะมีชีวิตอยู่
และประกาศกิจการของพระยาห์เวห์
18 พระยาห์เวห์* ทรงลงโทษฉันอย่างหนัก
แต่ไม่ได้มอบฉันไว้แก่ความตาย

---

† **117:2 117:2** ภาษาฮีบรู "יה (ยาห์" * **118:1 118:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה ("ยาห์เวห์") เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה ("ยาห์") † **118:5 118:5** ภาษาฮีบรู "יה (ยาห์" ‡ **118:5 118:5** ภาษาฮีบรู "יה (ยาห์" § **118:14 118:14** ภาษาฮีบรู "יה (ยาห์" * **118:18 118:18** ภาษาฮีบรู "יה (ยาห์"

19 จงเปิดประตูแห่งความชอบธรรมให้ฉัน
จะเข้าไปทางนั้น
และขอบคุณพระยาห์เวห์†
20 นี่คือประตูของพระยาห์เวห์
คนชอบธรรมจะเข้าไปทางนี้
21 จะขอบคุณพระองค์ เพราะพระองค์ทรงตอบฉัน
และทรงเป็นความรอดของฉัน
22 ก้อนหินที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธ
กลับกลายเป็นศิลาหัวมุม‡
23 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงทำ
เป็นเรื่องอัศจรรย์ในสายตาของเรา
24 นี่คือวันที่พระยาห์เวห์ทรงสร้าง
เราจะชื่นชมยินดีและเบิกบานในวันนี้
25 พระยาห์เวห์ เราวิงวอน โปรดช่วยเราให้รอดบัดนี้
พระยาห์เวห์ เราวิงวอน โปรดประทานความรุ่งเรืองแก่เราบัดนี้
26 ผู้ที่มาในพระนามของพระยาห์เวห์ย่อมได้รับพร
เราขออวยพรพวกท่านจากบ้านของพระยาห์เวห์
27 พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า และทรงให้แสงสว่างแก่เรา
จงผูกเครื่องบูชาด้วยเชือกไว้ที่เขาของแท่นบูชา
28 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของฉัน จะขอบคุณพระองค์
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของฉัน จะยกย่องพระองค์
29 จงขอบคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดี
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป

119

อาเลฟ
1 เป็นสุขยิ่ง คนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิ
ผู้เดินตามบทบัญญัติของพระยาห์เวห์
2 เป็นสุขยิ่ง คนที่รักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
และแสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ
3 พวกเขาไม่ทำความผิด
แต่เดินในทางของพระองค์
4 พระองค์ทรงบัญชาข้อสั่งสอนของพระองค์
ให้เรารักษาอย่างเคร่งครัด
5 ขอให้ทางของฉันมั่นคง
เพื่อจะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
6 แล้วจะไม่ต้องอับอาย
เมื่อใส่ใจคำบัญชาทั้งหมดของพระองค์
7 จะขอบคุณพระองค์ด้วยใจซื่อตรง
เมื่อได้เรียนรู้คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
8 จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
โปรดอย่าทอดทิ้งฉันโดยสิ้นเชิง
เบท
9 คนหนุ่มจะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร

† **118:19 118:19** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์ ‡ **118:22 118:22** ตามตัวอักษร หัวของมุม

ด้วยการดำเนินชีวิตตามถ้อยคำของพระองค์
10 ฉันแสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ
โปรดอย่าปล่อยให้หลงไปจากคำบัญชาของพระองค์
11 เก็บถ้อยคำของพระองค์ไว้ในใจ
เพื่อจะไม่ทำบาปต่อพระองค์
12 พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงสมควรได้รับคำสรรเสริญ
โปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ฉัน
13 ด้วยริมฝีปากของฉัน
ได้ประกาศข้อกำหนดทั้งหมดจากปากพระองค์
14 ชื่นชมยินดีในทางแห่งคำพยานของพระองค์
ราวกับได้ครอบครองทรัพย์สมบัติมากมาย
15 จะใคร่ครวญข้อสั่งสอนของพระองค์
และพิจารณาทางของพระองค์
16 จะชื่นชอบกฎเกณฑ์ของพระองค์
จะไม่ลืมถ้อยคำของพระองค์
กิเมล
17 โปรดทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์
แล้วฉันจะมีชีวิตอยู่และเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์
18 โปรดเปิดตาของฉัน
ให้มองเห็นสิ่งมหัศจรรย์ในบทบัญญัติของพระองค์
19 ฉันเป็นคนต่างถิ่นบนแผ่นดินนี้
โปรดอย่าซ่อนคำบัญชาของพระองค์จากฉัน
20 ใจฉันแทบสลาย เพราะโหยหาข้อกำหนดของพระองค์อยู่ทุกเวลา
21 พระองค์ทรงตำหนิคนหยิ่งยโสผู้ต้องคำสาป
คนที่หลงไปจากคำบัญชาของพระองค์
22 โปรดเอาความอับอายและการดูหมิ่นออกไปจากฉัน
เพราะได้รักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
23 แม้พวกเจ้านายจะนั่งกล่าวร้ายฉัน
ผู้รับใช้ของพระองค์ยังคงใคร่ครวญกฎเกณฑ์ของพระองค์
24 กฎเกณฑ์ของพระองค์คือความชื่นชอบของฉัน
และเป็นที่ปรึกษาของฉัน
ดาเลท
25 ชีวิตฉันจมอยู่ในผงคลี
โปรดให้ฉันมีชีวิตขึ้นตามถ้อยคำของพระองค์
26 ฉันเล่าถึงวิถีของฉันให้พระองค์ฟัง แล้วพระองค์ทรงตอบ
โปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ฉัน
27 โปรดให้ฉันเข้าใจทางแห่งข้อสั่งสอนของพระองค์
แล้วฉันจะใคร่ครวญกิจการอัศจรรย์ของพระองค์
28 ใจฉันอ่อนล้าด้วยความเศร้า
โปรดเสริมกำลังฉันตามถ้อยคำของพระองค์
29 โปรดกันฉันให้พ้นจากทางแห่งการหลอกลวง
และโปรดกรุณาประทานบทบัญญัติของพระองค์แก่ฉัน
30 ฉันเลือกทางแห่งความจริง
และตั้งข้อกำหนดของพระองค์ไว้ตรงหน้า
31 พระยาห์เวห์ ฉันยึดมั่นในกฎเกณฑ์ของพระองค์

โปรดอย่าปล่อยให้ฉันต้องอับอาย
32 จะวิ่งไปตามเส้นทางแห่งคำบัญชาของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงปลดปล่อยใจฉันให้เป็นอิสระ
เฮ
33 พระยาห์เวห์ โปรดสอนทางแห่งกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ฉัน
แล้วฉันจะรักษากฎเกณฑ์เหล่านั้นจนถึงที่สุด
34 โปรดประทานความเข้าใจ แล้วจะรักษาบทบัญญัติของพระองค์
จะเชื่อฟังด้วยสุดใจ
35 โปรดนำฉันไปตามเส้นทางแห่งคำบัญชาของพระองค์
เพราะชื่นชอบคำบัญชาเหล่านั้น
36 โปรดโน้มใจฉันให้หันสู่กฎเกณฑ์ของพระองค์
ไม่ใช่หาผลประโยชน์แก่ตน
37 โปรดให้ฉันละสายตาจากสิ่งไร้ค่า
และให้ฉันมีชีวิตในทางของพระองค์
38 โปรดทำให้คำสัญญาที่ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์สำเร็จ
เพื่อผู้คนจะได้ยำเกรงพระองค์
39 โปรดเอาความอับอายที่ฉันหวาดกลัวออกไป
เพราะข้อกำหนดของพระองค์นั้นดี
40 ฉันโหยหาข้อสั่งสอนของพระองค์
โปรดให้ฉันมีชีวิตด้วยความชอบธรรมของพระองค์
วาว
41 พระยาห์เวห์ ขอความรักมั่นคงของพระองค์มาถึงฉัน
พร้อมความรอดตามถ้อยคำของพระองค์
42 แล้วจะตอบคนที่เยาะเย้ยฉันได้
เพราะวางใจในถ้อยคำของพระองค์
43 โปรดอย่าชิงถ้อยคำแห่งความจริงไปจากปากฉัน
เพราะฉันฝากความหวังไว้ในข้อกำหนดของพระองค์
44 แล้วจะรักษาบทบัญญัติของพระองค์เสมอ
ตลอดไปเป็นนิตย์
45 จะเดินอย่างเป็นอิสระ
เพราะแสวงหาข้อสั่งสอนของพระองค์
46 จะกล่าวถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์ต่อหน้ากษัตริย์
โดยไม่ต้องอับอาย
47 จะชื่นชอบคำบัญชาของพระองค์
เพราะรักคำเหล่านั้น
48 ฉันยื่นมือออกไปหาคำบัญชาของพระองค์ที่ฉันรัก
และจะใคร่ครวญกฎเกณฑ์ของพระองค์
ซายิน
49 โปรดระลึกถึงถ้อยคำที่ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงให้ฉันมีความหวังในถ้อยคำนั้น
50 สิ่งนี้ปลอบโยนฉันในยามทุกข์
เพราะถ้อยคำของพระองค์ทำให้ฉันมีชีวิต
51 คนหยิ่งยโสเยาะเย้ยฉันอย่างหนัก
แต่ไม่หันออกจากบทบัญญัติของพระองค์
52 พระยาห์เวห์ ฉันระลึกถึงข้อกำหนดของพระองค์ตั้งแต่โบราณ
แล้วก็ได้รับการปลอบโยน

53 ความเดือดดาลเข้าครอบงำฉัน
เพราะคนชั่วที่ละทิ้งบทบัญญัติของพระองค์
54 กฎเกณฑ์ของพระองค์กลายเป็นบทเพลงของฉัน
ในบ้านที่ฉันพักอาศัย
55 พระยาห์เวห์ ยามค่ำคืนฉันระลึกถึงพระนามของพระองค์
และรักษาบทบัญญัติของพระองค์
56 นี่คือวิถีของฉัน
คือการรักษาข้อสั่งสอนของพระองค์
เฮท
57 พระยาห์เวห์คือส่วนที่ฉันได้รับ
ฉันสัญญาว่าจะเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์
58 วิงวอนขอความโปรดปรานจากพระองค์ด้วยสุดใจ
โปรดเมตตาฉันตามถ้อยคำของพระองค์
59 ฉันพิจารณาทางของฉัน
แล้วหันเท้าไปสู่กฎเกณฑ์ของพระองค์
60 ฉันรีบเร่ง ไม่รอช้า
ที่จะเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์
61 เชือกของคนชั่วพันรัดฉัน
แต่ไม่ลืมบทบัญญัติของพระองค์
62 เที่ยงคืนจะลุกขึ้นขอบคุณพระองค์
เพราะข้อกำหนดอันชอบธรรมของพระองค์
63 ฉันเป็นเพื่อนกับทุกคนที่ยำเกรงพระองค์
กับคนที่รักษาข้อสั่งสอนของพระองค์
64 พระยาห์เวห์ แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความรักมั่นคงของพระองค์
โปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ฉัน
เทท
65 พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้รับใช้ของพระองค์อย่างดี
ตามถ้อยคำของพระองค์
66 โปรดสอนให้ฉันมีวิจารณญาณที่ดีและความรู้
เพราะเชื่อในคำบัญชาของพระองค์
67 ก่อนต้องทุกข์ เคยหลงทาง
แต่บัดนี้รักษาถ้อยคำของพระองค์
68 พระองค์ทรงดี และทรงทำสิ่งดี
โปรดสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ฉัน
69 คนหยิ่งยโสป้ายคำโกหกใส่ฉัน
แต่จะรักษาข้อสั่งสอนของพระองค์ด้วยสุดใจ
70 ใจของพวกเขาด้านชาเหมือนไขมัน
แต่ฉันชื่นชอบบทบัญญัติของพระองค์
71 การที่ฉันต้องทุกข์นั้นเป็นผลดี
เพราะทำให้ได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของพระองค์
72 บทบัญญัติจากปากพระองค์มีค่ายิ่งสำหรับฉัน มากกว่าทองคำและเงินนับพันชิ้น
โยด
73 มือของพระองค์สร้างและปั้นฉันขึ้นมา
โปรดประทานความเข้าใจ เพื่อฉันจะเรียนรู้คำบัญชาของพระองค์
74 คนที่ยำเกรงพระองค์จะเห็นฉันแล้วชื่นชมยินดี

เพราะฉันฝากความหวังไว้ในถ้อยคำของพระองค์
75 พระยาห์เวห์ ฉันรู้ว่าคำตัดสินของพระองค์ชอบธรรม
และพระองค์ทรงให้ฉันเผชิญความทุกข์ตามความซื่อสัตย์ของพระองค์
76 ขอความรักมั่นคงของพระองค์ปลอบโยนฉัน
ตามถ้อยคำที่พระองค์ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์
77 ขอความเมตตาอ่อนโยนของพระองค์มาถึงฉัน เพื่อฉันจะมีชีวิต
เพราะบทบัญญัติของพระองค์คือความชื่นชอบของฉัน
78 ขอให้คนหยิ่งยโสต้องอับอาย เพราะพวกเขาโค่นฉันลงอย่างไม่เป็นธรรม
ส่วนฉันจะใคร่ครวญข้อสั่งสอนของพระองค์
79 ขอให้คนที่ยำเกรงพระองค์หันมาหาฉัน
พวกเขาจะรู้จักกฎเกณฑ์ของพระองค์
80 ขอให้ใจฉันยึดมั่นในข้อบังคับของพระองค์อย่างไร้ตำหนิ
เพื่อจะไม่ต้องอับอาย
คาฟ
81 ใจฉันอ่อนแรงเพราะโหยหาความรอดของพระองค์
แต่ยังฝากความหวังไว้ในถ้อยคำของพระองค์
82 ตาฉันอ่อนล้าเพราะเฝ้ารอถ้อยคำของพระองค์
ฉันถามว่า เมื่อไรพระองค์จะปลอบโยนฉัน
83 ฉันเป็นเหมือนถุงหนังใส่เหล้าองุ่นที่อยู่ท่ามกลางควัน
แต่ยังไม่ลืมกฎเกณฑ์ของพระองค์
84 ฉันผู้รับใช้ของพระองค์ จะมีชีวิตอยู่อีกกี่วัน
เมื่อไรพระองค์จะพิพากษาคนที่ข่มเหงฉัน
85 คนหยิ่งยโสขุดหลุมดักฉัน
ซึ่งขัดกับบทบัญญัติของพระองค์
86 คำบัญชาทั้งหมดของพระองค์สัตย์จริง
พวกเขาข่มเหงฉันอย่างไม่เป็นธรรม
โปรดช่วยฉันด้วย
87 พวกเขาเกือบกวาดฉันออกไปจากแผ่นดิน
แต่ไม่ละทิ้งข้อสั่งสอนของพระองค์
88 โปรดรักษาชีวิตฉันไว้ตามความรักมั่นคงของพระองค์
แล้วจะเชื่อฟังกฎเกณฑ์จากปากพระองค์
ลาเมด
89 พระยาห์เวห์ ถ้อยคำของพระองค์ตั้งมั่นอยู่ในฟ้าสวรรค์ตลอดไป
90 ความซื่อสัตย์ของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
พระองค์ทรงตั้งแผ่นดินไว้ และมันยังคงอยู่
91 บทบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ยังคงอยู่จนถึงวันนี้
เพราะทุกสิ่งรับใช้พระองค์
92 ถ้าบทบัญญัติของพระองค์ไม่ใช่ความชื่นชอบของฉัน
คงพินาศไปในความทุกข์แล้ว
93 จะไม่ลืมข้อสั่งสอนของพระองค์เลย
เพราะพระองค์ทรงให้ฉันมีชีวิตด้วยข้อสั่งสอนเหล่านั้น
94 ฉันเป็นของพระองค์
โปรดช่วยฉันให้รอด เพราะแสวงหาข้อสั่งสอนของพระองค์
95 คนชั่วซุ่มรอทำลายฉัน
แต่จะใคร่ครวญกฎเกณฑ์ของพระองค์

96 ฉันเห็นแล้วว่าความสมบูรณ์ทุกอย่างมีขอบเขต
แต่คำบัญชาของพระองค์กว้างไกลไร้ขอบเขต
เมม
97 ฉันรักบทบัญญัติของพระองค์เหลือเกิน
ใคร่ครวญถึงบทบัญญัตินั้นตลอดทั้งวัน
98 คำบัญชาของพระองค์ทำให้ฉันมีปัญญายิ่งกว่าศัตรู
เพราะคำบัญชาของพระองค์อยู่กับฉันเสมอ
99 ฉันเข้าใจมากกว่าครูทุกคน
เพราะคำพยานของพระองค์คือสิ่งที่ฉันใคร่ครวญ
100 ฉันเข้าใจยิ่งกว่าคนชรา
เพราะรักษาข้อสั่งสอนของพระองค์
101 ฉันรั้งเท้าจากทางชั่วทุกสาย
เพื่อจะรักษาถ้อยคำของพระองค์
102 ไม่หันออกจากข้อกำหนดของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงสอนฉัน
103 คำสัญญาของพระองค์ช่างหวานเมื่อฉันลิ้มรส
หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งในปาก
104 ได้ความเข้าใจจากข้อสั่งสอนของพระองค์
จึงเกลียดทางเท็จทุกทาง
นูน
105 ถ้อยคำของพระองค์เป็นตะเกียงส่องเท้าฉัน
เป็นแสงส่องทางของฉัน
106 ฉันปฏิญาณและยืนยันไว้แล้ว
ว่าจะเชื่อฟังข้อกำหนดอันชอบธรรมของพระองค์
107 ฉันทุกข์หนักเหลือเกิน
พระยาห์เวห์ โปรดให้ฉันมีชีวิตตามถ้อยคำของพระองค์
108 พระยาห์เวห์ โปรดรับถ้อยคำจากปากฉัน ซึ่งฉันถวายด้วยความเต็มใจ
และสอนข้อกำหนดของพระองค์แก่ฉัน
109 ชีวิตฉันตกอยู่ในอันตรายเสมอ
แต่ไม่ลืมบทบัญญัติของพระองค์
110 คนชั่ววางบ่วงดักฉัน
แต่ไม่หลงออกจากข้อสั่งสอนของพระองค์
111 ฉันรับคำพยานของพระองค์เป็นมรดกตลอดไป
เพราะสิ่งเหล่านั้นคือความยินดีของใจฉัน
112 ฉันตั้งใจทำตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ตลอดไป
จนถึงที่สุด
ซาเมค
113 ฉันเกลียดคนสองใจ
แต่รักบทบัญญัติของพระองค์
114 พระองค์คือที่ซ่อนและโล่ของฉัน
ฝากความหวังไว้ในถ้อยคำของพระองค์
115 คนทำชั่ว จงไปให้พ้นจากฉัน
เพื่อฉันจะรักษาคำบัญชาของพระเจ้าของฉัน
116 โปรดประคองฉันไว้ตามถ้อยคำของพระองค์ เพื่อฉันจะมีชีวิต
อย่าปล่อยให้ฉันต้องอับอายเพราะความหวังของฉัน
117 โปรดพยุงฉันไว้ แล้วฉันจะปลอดภัย

และจะใส่ใจกฎเกณฑ์ของพระองค์เสมอ
118 พระองค์ทรงปฏิเสธทุกคนที่หลงออกจากกฎเกณฑ์ของพระองค์
เพราะการหลอกลวงของพวกเขาไร้ผล
119 พระองค์ทรงกวาดคนชั่วทั้งแผ่นดินทิ้งเหมือนตะกรัน
ดังนั้นฉันจึงรักคำพยานของพระองค์
120 เนื้อกายฉันสั่นด้วยความยำเกรงพระองค์
และหวาดหวั่นต่อคำตัดสินของพระองค์
อายิน
121 ฉันทำสิ่งที่ยุติธรรมและชอบธรรม
โปรดอย่าทิ้งฉันไว้กับคนที่กดขี่
122 โปรดดูแลผู้รับใช้ของพระองค์ให้อยู่ดี
อย่าปล่อยให้คนหยิ่งยโสกดขี่ฉัน
123 ตาฉันอ่อนล้าเพราะเฝ้ารอความรอดของพระองค์
และเฝ้ารอถ้อยคำอันชอบธรรมของพระองค์
124 โปรดปฏิบัติต่อผู้รับใช้ของพระองค์ตามความรักมั่นคงของพระองค์
และสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ฉัน
125 ฉันเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ โปรดให้ความเข้าใจแก่ฉัน
เพื่อจะรู้จักคำพยานของพระองค์
126 พระยาห์เวห์ ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะลงมือ
เพราะพวกเขาฝ่าฝืนบทบัญญัติของพระองค์
127 เพราะฉะนั้นฉันจึงรักคำบัญชาของพระองค์ยิ่งกว่าทองคำ
ยิ่งกว่าทองคำบริสุทธิ์
128 เพราะฉะนั้นฉันจึงเห็นว่าข้อสั่งสอนทั้งหมดของพระองค์ถูกต้อง
และเกลียดทางเท็จทุกทาง
เพ
129 คำพยานของพระองค์น่าอัศจรรย์
ใจฉันจึงรักษาไว้
130 เมื่อถ้อยคำของพระองค์เผยออก ก็ส่องแสง
ทำให้คนซื่อที่ไม่ทันคนมีความเข้าใจ
131 ฉันอ้าปากหอบหายใจ
เพราะโหยหาคำบัญชาของพระองค์
132 โปรดหันมาหาฉันและเมตตาฉัน
ตามที่พระองค์ทรงทำเสมอต่อคนที่รักพระนามของพระองค์
133 โปรดทำให้ย่างเท้าของฉันมั่นคงตามถ้อยคำของพระองค์
อย่าให้ความชั่วใดครอบงำฉัน
134 โปรดไถ่ฉันให้พ้นจากการกดขี่ของมนุษย์
แล้วจะรักษาข้อสั่งสอนของพระองค์
135 โปรดให้ใบหน้าของพระองค์ส่องแสงมายังผู้รับใช้
และสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ฉัน
136 น้ำตาของฉันไหลเป็นสาย
เพราะพวกเขาไม่รักษาบทบัญญัติของพระองค์
ซาเด
137 พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงชอบธรรม
คำตัดสินของพระองค์เที่ยงตรง
138 พระองค์ทรงบัญชากฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยความชอบธรรม
และสิ่งเหล่านั้นเชื่อถือได้อย่างเต็มที่

139 ความเร่าร้อนในใจเผาผลาญฉัน
เพราะศัตรูไม่ใส่ใจถ้อยคำของพระองค์
140 คำสัญญาของพระองค์ผ่านการพิสูจน์มาอย่างถ่องแท้
และผู้รับใช้ของพระองค์รักคำเหล่านั้น
141 ฉันต่ำต้อยและถูกดูหมิ่น
แต่ไม่ลืมข้อสั่งสอนของพระองค์
142 ความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
บทบัญญัติของพระองค์คือความจริง
143 ความทุกข์และความคับแค้นเข้าครอบงำฉัน
แต่คำบัญชาของพระองค์คือความชื่นชอบของฉัน
144 คำพยานของพระองค์ชอบธรรมตลอดไป
โปรดให้ความเข้าใจแก่ฉัน เพื่อฉันจะมีชีวิต
โคฟ
145 ฉันร้องเรียกด้วยสุดใจ
พระยาห์เวห์ โปรดตอบฉัน
ฉันจะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
146 ฉันร้องทูลพระองค์ว่า โปรดช่วยฉันให้รอด
แล้วฉันจะเชื่อฟังกฎเกณฑ์ของพระองค์
147 ฉันตื่นขึ้นก่อนรุ่งสางและร้องขอความช่วยเหลือ
และฝากความหวังไว้ในถ้อยคำของพระองค์
148 ตาฉันเปิดคอยอยู่ตลอดยามกลางคืน
เพื่อใคร่ครวญถ้อยคำของพระองค์
149 โปรดฟังเสียงฉันตามความรักมั่นคงของพระองค์
พระยาห์เวห์ โปรดให้ฉันมีชีวิตตามข้อกำหนดของพระองค์
150 คนที่ไล่ตามความชั่วเข้ามาใกล้
แต่พวกเขาอยู่ไกลจากบทบัญญัติของพระองค์
151 พระยาห์เวห์ พระองค์อยู่ใกล้
คำบัญชาทั้งหมดของพระองค์คือความจริง
152 นานมาแล้ว ฉันรู้จากคำพยานของพระองค์
ว่าพระองค์ทรงตั้งสิ่งเหล่านั้นไว้ตลอดไป
เรช
153 โปรดมองดูความทุกข์ของฉันและช่วยฉันให้พ้น
เพราะฉันไม่ลืมบทบัญญัติของพระองค์
154 โปรดแก้ต่างให้ฉัน และไถ่ฉันให้พ้น
โปรดให้ฉันมีชีวิตตามคำสัญญาของพระองค์
155 ความรอดอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว
เพราะพวกเขาไม่แสวงหากฎเกณฑ์ของพระองค์
156 พระยาห์เวห์ ความเมตตาอ่อนโยนของพระองค์ยิ่งใหญ่นัก
โปรดให้ฉันมีชีวิตตามข้อกำหนดของพระองค์
157 คนที่ข่มเหงและต่อต้านฉันมีมากมาย
แต่ไม่หันออกจากคำพยานของพระองค์
158 ฉันมองคนไม่ซื่อสัตย์ด้วยความรังเกียจ
เพราะพวกเขาไม่รักษาถ้อยคำของพระองค์
159 โปรดมองดูว่าฉันรักข้อสั่งสอนของพระองค์เพียงใด

พระยาห์เวห์ โปรดให้ฉันมีชีวิตตามความรักมั่นคงของพระองค์
160 ถ้อยคำทั้งหมดของพระองค์คือความจริง
ข้อกำหนดอันชอบธรรมทุกข้อของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
สิน และ ชิน
161 พวกเจ้านายข่มเหงฉันโดยไม่มีเหตุ
แต่ใจฉันยำเกรงถ้อยคำของพระองค์
162 ฉันชื่นชมยินดีในถ้อยคำของพระองค์
เหมือนคนที่พบของปล้นกองใหญ่
163 ฉันเกลียดและรังเกียจความเท็จ
แต่รักบทบัญญัติของพระองค์
164 ฉันสรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง
เพราะข้อกำหนดอันชอบธรรมของพระองค์
165 คนที่รักบทบัญญัติของพระองค์มีสันติสุขยิ่ง
ไม่มีสิ่งใดทำให้พวกเขาสะดุด
166 พระยาห์เวห์ ฉันฝากความหวังไว้ในความรอดของพระองค์
และทำตามคำบัญชาของพระองค์
167 ใจฉันรักษาคำพยานของพระองค์
และรักสิ่งเหล่านั้นอย่างยิ่ง
168 ฉันเชื่อฟังข้อสั่งสอนและคำพยานของพระองค์
เพราะทางทุกทางของฉันอยู่ต่อหน้าพระองค์
ทาว
169 พระยาห์เวห์ ขอให้เสียงร้องของฉันมาถึงพระองค์
โปรดให้ความเข้าใจแก่ฉันตามถ้อยคำของพระองค์
170 ขอให้คำวิงวอนของฉันมาถึงพระองค์
โปรดช่วยฉันให้พ้นตามถ้อยคำของพระองค์
171 ขอให้ริมฝีปากฉันเอ่ยคำสรรเสริญ
เพราะพระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์แก่ฉัน
172 ขอให้ลิ้นฉันร้องเพลงถึงถ้อยคำของพระองค์
เพราะคำบัญชาทั้งหมดของพระองค์ล้วนชอบธรรม
173 ขอให้มือของพระองค์พร้อมช่วยฉัน
เพราะเลือกข้อสั่งสอนของพระองค์
174 พระยาห์เวห์ ฉันโหยหาความรอดของพระองค์
บทบัญญัติของพระองค์คือความชื่นชอบของฉัน
175 ขอให้ฉันมีชีวิตอยู่เพื่อสรรเสริญพระองค์
และขอให้ข้อกำหนดของพระองค์ช่วยฉัน
176 ฉันหลงไปเหมือนแกะที่หาย
โปรดตามหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะไม่ลืมคำบัญชาของพระองค์

120

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 ในยามคับขัน ฉันร้องหาพระยาห์เวห์
และพระองค์ทรงตอบ
2 พระยาห์เวห์ โปรดช่วยชีวิตฉันให้พ้นจากริมฝีปากที่โกหก
และจากลิ้นที่หลอกลวง
3 ลิ้นหลอกลวงเอ๋ย จะให้อะไรแก่เจ้า
และจะทำอะไรแก่เจ้าอีก
4 ลูกธนูคมกริบของนักรบ

พร้อมถ่านไม้จูนิเปอร์ที่ลุกโชน
5 ฉันช่างทุกข์นักที่ต้องอาศัยอยู่ในเมเชค
ต้องพำนักท่ามกลางเต็นท์ของเคดาร์
6 ฉันอยู่มานานเกินไปแล้ว
ท่ามกลางคนที่เกลียดสันติสุข
7 ฉันอยู่ฝ่ายสันติสุข
แต่เมื่อพูด พวกเขากลับอยู่ฝ่ายสงคราม

121

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 ฉันเงยตามองภูเขา
ความช่วยเหลือของฉันมาจากไหน
2 ความช่วยเหลือของฉันมาจากพระยาห์เวห์
ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

3 พระองค์จะไม่ปล่อยให้เท้าของท่านพลาดล้ม
ผู้ทรงคุ้มครองท่านจะไม่ทรงงีบหลับ
4 ผู้ทรงคุ้มครองอิสราเอล
ไม่ทรงงีบหลับและไม่ทรงหลับใหล
5 พระยาห์เวห์ทรงคุ้มครองท่าน
พระยาห์เวห์ทรงเป็นร่มเงาที่ขวามือของท่าน
6 กลางวัน ดวงอาทิตย์จะไม่ทำร้ายท่าน
กลางคืน ดวงจันทร์ก็เช่นกัน
7 พระยาห์เวห์จะทรงคุ้มครองท่านจากความชั่วร้ายทั้งปวง
จะทรงคุ้มครองชีวิตของท่าน
8 พระยาห์เวห์จะทรงคุ้มครองยามท่านออกไปและกลับเข้ามา
ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป

122

บทเพลงแห่งการขึ้นไป ของดาวิด
1 ฉันยินดีเมื่อพวกเขาพูดกับฉันว่า
ไปบ้านของพระยาห์เวห์กันเถอะ
2 เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของเรายืนอยู่ภายในประตูเมืองของเจ้าแล้ว
3 เยรูซาเล็มถูกสร้างขึ้นเป็นนครที่ทุกส่วนเชื่อมกันเป็นหนึ่งเดียว
4 ที่นั่นเผ่าต่าง ๆ ขึ้นไป คือเผ่าทั้งหลายของพระยาห์เวห์
ตามข้อกำหนดสำหรับอิสราเอล
เพื่อขอบคุณพระนามของพระยาห์เวห์
5 เพราะที่นั่นตั้งบัลลังก์สำหรับการพิพากษา
คือบัลลังก์แห่งราชวงศ์ดาวิด
6 จงอธิษฐานขอสันติสุขให้เยรูซาเล็ม
ผู้ที่รักเจ้าย่อมเจริญรุ่งเรือง
7 ขอให้สันติสุขอยู่ภายในกำแพงของเจ้า
และความเจริญรุ่งเรืองอยู่ภายในวังของเจ้า
8 เพื่อเห็นแก่พี่น้องและเพื่อนของฉัน
ตอนนี้ฉันจะกล่าวว่า ขอให้สันติสุขอยู่ภายในเจ้า

9 เพื่อเห็นแก่บ้านของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
จะแสวงหาสิ่งดีเพื่อเจ้า

123

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 ฉันเงยตามองพระองค์
ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์
2 ดวงตาของคนรับใช้เฝ้ามองมือของเจ้านาย
ดวงตาของหญิงรับใช้เฝ้ามองมือของนายหญิง
ดวงตาของเราก็เฝ้ามองพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเช่นกัน
จนกว่าพระองค์จะทรงเมตตาเรา
3 พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาเรา โปรดเมตตาเรา
เพราะเราทนคำดูหมิ่นมามากเกินพอแล้ว
4 เราทนคำเยาะเย้ยของคนที่อยู่อย่างสบายมาจนเต็มที
และทนการดูหมิ่นจากคนหยิ่งยโส

124

บทเพลงแห่งการขึ้นไป ของดาวิด
1 ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงอยู่ฝ่ายเรา
ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า
2 ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทรงอยู่ฝ่ายเรา
เมื่อผู้คนลุกขึ้นต่อสู้เรา
3 พวกเขาคงกลืนเราเป็น ๆ
เมื่อความโกรธของพวกเขาลุกโชนต่อเรา
4 น้ำคงท่วมมิดเรา
กระแสน้ำคงซัดท่วมเรา
5 สายน้ำอันหยิ่งผยองคงท่วมมิดเรา
6 ขอให้พระยาห์เวห์เป็นที่ยกย่อง
ผู้ไม่ทรงปล่อยให้เราเป็นเหยื่อแก่คมเขี้ยวของพวกเขา
7 เราหนีรอดเหมือนนกที่หลุดจากบ่วงของคนดักนก
บ่วงขาดแล้ว และเราหนีรอดมาได้
8 ความช่วยเหลือของเราอยู่ในพระนามของพระยาห์เวห์
ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

125

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 คนที่วางใจในพระยาห์เวห์เป็นเหมือนภูเขาศิโยน
ไม่หวั่นไหว แต่ตั้งมั่นอยู่ตลอดไป
2 เหมือนภูเขาที่ล้อมรอบเยรูซาเล็ม
พระยาห์เวห์ก็ทรงล้อมประชากรของพระองค์ ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป
3 เพราะคทาแห่งความชั่วร้ายจะไม่คงอยู่เหนือส่วนแบ่งของคนชอบธรรม
เพื่อไม่ให้คนชอบธรรมยื่นมือไปทำความชั่ว
4 พระยาห์เวห์ โปรดทรงทำดีต่อคนดี
ต่อคนที่มีใจเที่ยงตรง
5 แต่คนที่หันไปตามทางคดเคี้ยวของตน

พระยาห์เวห์จะทรงนำพวกเขาไปพร้อมกับคนทำชั่ว
ขอสันติสุขมีแก่อิสราเอล

126

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 เมื่อพระยาห์เวห์ทรงนำผู้กลับคืนมายังศิโยน
เราราวกับคนที่กำลังฝัน
2 ตอนนั้นปากของเราเต็มด้วยเสียงหัวเราะ
ลิ้นของเราเต็มด้วยเสียงเพลง
แล้วชนชาติต่าง ๆ พูดกันว่า
"พระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่เพื่อพวกเขา"
3 พระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งยิ่งใหญ่เพื่อเรา
และเราก็ยินดี
4 พระยาห์เวห์ โปรดพลิกฟื้นชะตาของเราอีกครั้ง
เหมือนลำธารในเนเกบ
5 คนที่หว่านทั้งน้ำตาจะเก็บเกี่ยวด้วยความยินดี
6 คนที่ร้องไห้ออกไป หอบเมล็ดพันธุ์ไปหว่าน
จะกลับมาด้วยความยินดีอย่างแน่นอน หอบฟ่อนข้าวกลับมา

127

บทเพลงแห่งการขึ้นไป ของซาโลมอน
1 ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ทรงสร้างบ้าน
คนสร้างก็เหนื่อยเปล่า
ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ทรงเฝ้ารักษานคร
ยามก็เฝ้าไปเปล่า ๆ
2 เปล่าประโยชน์ที่พวกท่านลุกขึ้นแต่เช้า
และนอนดึก
กินขนมปังที่แลกมาด้วยความตรากตรำ
เพราะพระองค์ประทานการหลับพักผ่อนแก่ผู้ที่พระองค์ทรงรัก
3 ลูก ๆ เป็นมรดกจากพระยาห์เวห์
ลูกจากครรภ์เป็นรางวัลจากพระองค์
4 ลูกที่เกิดเมื่อยังหนุ่ม
เป็นเหมือนลูกธนูในมือนักรบ
5 คนที่มีลูกธนูเหล่านี้เต็มกระบอกย่อมเป็นสุข
เขาจะไม่อับอายเมื่อโต้ตอบศัตรูที่ประตูเมือง

128

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 ทุกคนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ย่อมเป็นสุข
คือคนที่ดำเนินในทางของพระองค์
2 ท่านจะได้กินผลจากน้ำพักน้ำแรงของตนเอง
จะเป็นสุข และทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี
3 ภรรยาของท่านจะเป็นเหมือนเถาองุ่นที่ออกผลดกอยู่ภายในเรือน
ลูก ๆ จะเหมือนหน่อมะกอกล้อมรอบโต๊ะของท่าน
4 คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์จะได้รับพรเช่นนี้

5 ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่านจากศิโยน
ขอให้ท่านเห็นความเจริญของเยรูซาเล็มตลอดชีวิต
6 ขอให้ท่านได้เห็นหลาน ๆ
ขอสันติสุขมีแก่อิสราเอล

129

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 พวกเขาข่มเหงฉันมาหลายครั้งตั้งแต่วัยเยาว์
ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า
2 พวกเขาข่มเหงฉันมาหลายครั้งตั้งแต่วัยเยาว์
แต่ไม่เคยเอาชนะฉันได้
3 คนไถก็ไถบนหลังฉัน
ลากรอยไถยาวเหยียด
4 พระยาห์เวห์ทรงชอบธรรม
พระองค์ทรงตัดเชือกของคนชั่วขาด
5 ขอให้ทุกคนที่เกลียดศิโยน
ต้องอับอายและถอยกลับ
6 ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนหญ้าบนหลังคา
ที่เหี่ยวแห้งก่อนจะเติบโตเต็มที่
7 คนเกี่ยวไม่อาจกำไว้เต็มมือ
คนมัดฟ่อนก็ไม่อาจกอบไว้เต็มอ้อมแขน
8 คนที่เดินผ่านไปจะไม่กล่าวว่า
"ขอพระพรของพระยาห์เวห์อยู่กับพวกท่าน
เราขออวยพรพวกท่านในพระนามของพระยาห์เวห์"

130

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 พระยาห์เวห์ ฉันร้องหาพระองค์จากห้วงลึก*
2 องค์เจ้านาย โปรดฟังเสียงฉัน
ขอพระองค์ทรงเงี่ยหูฟังเสียงวิงวอนของฉัน
3 พระยาห์เวห์† หากพระองค์ทรงจดบันทึกความผิดบาปไว้
องค์เจ้านาย ใครจะยืนหยัดอยู่ได้"
4 แต่พระองค์ทรงให้อภัย
ผู้คนจึงยำเกรงพระองค์
5 ฉันรอคอยพระยาห์เวห์
ใจฉันเฝ้ารอ
และหวังในถ้อยคำของพระองค์
6 ใจฉันเฝ้าคอยองค์เจ้านาย ยิ่งกว่ายามเฝ้ารอรุ่งเช้า
ยิ่งกว่ายามเฝ้ารอรุ่งเช้า
7 อิสราเอลเอ๋ย จงหวังในพระยาห์เวห์
เพราะพระยาห์เวห์ทรงเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง
และพระองค์ทรงไถ่กู้ได้อย่างบริบูรณ์
8 พระองค์จะทรงไถ่อิสราเอลจากบาปทั้งสิ้นของพวกเขา

---

* **130:1** **130:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה ("ยาห์เวห์") เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה ("ยาห์") † **130:3** **130:3** ภาษาฮีบรู יה ยาห์

131

บทเพลงแห่งการขึ้นไป ของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ ใจฉันไม่หยิ่งผยอง ดวงตาไม่ทะนงตน
ไม่หมกมุ่นกับเรื่องใหญ่โต
หรือสิ่งอัศจรรย์ที่เกินตัว
2 ฉันทำใจให้สงบและนิ่งแล้วจริง ๆ
เหมือนเด็กหย่านมอยู่กับแม่
ใจฉันสงบนิ่งเหมือนเด็กหย่านม
3 อิสราเอลเอ๋ย จงหวังในพระยาห์เวห์
ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป

132

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 พระยาห์เวห์ โปรดระลึกถึงดาวิดและความทุกข์ยากทั้งสิ้นของเขา
2 เขาสาบานต่อพระยาห์เวห์
และปฏิญาณต่อองค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบว่า
3 “ฉันจะไม่เข้าไปในบ้านของฉัน
จะไม่ขึ้นไปนอนบนเตียง
4 จะไม่ยอมให้ตาหลับ
หรือให้เปลือกตาเคลิ้มลง
5 จนกว่าจะหาสถานที่สำหรับพระยาห์เวห์ได้
เป็นที่ประทับขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ”
6 เราได้ยินเรื่องนี้ที่เอฟราธาห์
และพบสิ่งนั้นในทุ่งยาอาร์
7 “เราจะเข้าไปยังที่ประทับของพระองค์
จะกราบลงที่วางเท้าของพระองค์”
8 พระยาห์เวห์ โปรดลุกขึ้นไปยังที่พักของพระองค์
ทั้งพระองค์และหีบแห่งฤทธานุภาพของพระองค์
9 ขอให้บรรดาปุโรหิตของพระองค์สวมความชอบธรรม
และให้ผู้ภักดีของพระองค์โห่ร้องด้วยความยินดี”
10 เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
โปรดอย่าหันหน้าหนีผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้
11 พระยาห์เวห์ทรงปฏิญาณต่อดาวิดด้วยความสัตย์จริง
และจะไม่ทรงหันกลับจากคำปฏิญาณนั้นว่า
“เราจะตั้งลูกหลานที่เกิดจากกายของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า
12 หากลูกหลานของเจ้ารักษาพันธสัญญาของเรา
และรักษาคำพยานที่เราจะสอนพวกเขา
ลูกหลานของพวกเขาก็จะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าตลอดไปเช่นกัน”
13 เพราะพระยาห์เวห์ทรงเลือกศิโยน
และปรารถนาให้เป็นที่ประทับของพระองค์
14 “ที่นี่เป็นที่พักของเราตลอดไป
เราจะอยู่ที่นี่ เพราะเราปรารถนาที่นี่
15 เราจะอวยพรให้เสบียงของเมืองนี้อุดมสมบูรณ์
จะให้ขนมปังแก่คนยากไร้จนอิ่ม

16 เราจะสวมความรอดให้ปุโรหิตของเมืองนี้
และผู้ภักดีจะโห่ร้องด้วยความยินดี
17 ที่นี่เราจะทำให้เขาของดาวิดแตกหน่อขึ้น
และเตรียมตะเกียงไว้สำหรับผู้ที่เราเจิม
18 เราจะสวมความอับอายให้ศัตรูของเขา
แต่มงกุฎบนศีรษะของเขาจะส่องประกาย

133

บทเพลงแห่งการขึ้นไป ของดาวิด
1 ช่างดีและชื่นใจเพียงใด
เมื่อพี่น้องอยู่ร่วมกันอย่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว
2 เหมือนน้ำมันล้ำค่าบนศีรษะ
ที่ไหลลงบนเครา
คือเคราของอาโรน
แล้วไหลลงถึงชายเสื้อของเขา
3 เหมือนน้ำค้างแห่งเฮอร์โมน
ที่หยาดลงบนภูเขาศิโยน
เพราะที่นั่นพระยาห์เวห์ทรงประทานพร
คือชีวิตตลอดไป

134

บทเพลงแห่งการขึ้นไป
1 ผู้รับใช้ทั้งปวงของพระยาห์เวห์ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
พวกท่านผู้ยืนอยู่ในบ้านของพระยาห์เวห์ยามค่ำคืน
2 จงยกมือขึ้นในสถานนมัสการ
และสรรเสริญพระยาห์เวห์
3 ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรท่านจากศิโยน
พระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

135

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*
จงสรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์†
ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์
2 พวกท่านผู้ยืนอยู่ในบ้านของพระยาห์เวห์
ในลานบ้านของพระเจ้าของเรา
3 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์‡ เพราะพระยาห์เวห์ทรงดี
จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะชื่นใจนัก
4 เพราะพระยาห์เวห์§ ทรงเลือกยาโคบไว้เป็นของพระองค์
ทรงเลือกอิสราเอลเป็นสมบัติของพระองค์เอง
5 เพราะฉันรู้ว่าพระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่
องค์เจ้านายของเราทรงอยู่เหนือเทพทั้งปวง
6 สิ่งใดที่พระยาห์เวห์ต้องการ พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น
ทั้งในฟ้าสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ในทะเล และในห้วงลึกทั้งปวง

---

* **135:1 135:1** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ † **135:1 135:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์) ‡ **135:3 135:3** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ § **135:4 135:4** ภาษาฮีบรู יה ยาห์

7 พระองค์ทรงให้เมฆลอยขึ้นจากสุดปลายแผ่นดิน
ทรงให้ฟ้าแลบมาพร้อมฝน
และทรงนำลมออกมาจากคลังของพระองค์
8 พระองค์ทรงประหารบุตรหัวปีของอียิปต์
ทั้งคนและสัตว์
9 อียิปต์เอ๋ย พระองค์ทรงส่งหมายสำคัญและสิ่งอัศจรรย์เข้ามาท่ามกลางเจ้า
ต่อฟาโรห์และข้าราชการทั้งปวงของเขา
10 พระองค์ทรงโจมตีหลายชนชาติ
และประหารกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจ
11 คือสิโหน กษัตริย์ของชาวอาโมไรต์
โอก กษัตริย์แห่งบาชาน
และอาณาจักรทั้งปวงแห่งคานาอัน
12 แล้วประทานแผ่นดินของพวกเขาเป็นมรดก
เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชากรของพระองค์
13 พระยาห์เวห์ พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
ชื่อเสียงของพระองค์ พระยาห์เวห์ ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
14 เพราะพระยาห์เวห์จะทรงตัดสินความให้ประชากรของพระองค์
และทรงเมตตาผู้รับใช้ของพระองค์

15 รูปเคารพของชนชาติต่าง ๆ ทำจากเงินและทอง
เป็นผลงานจากมือมนุษย์
16 มีปาก แต่พูดไม่ได้
มีตา แต่มองไม่เห็น
17 มีหู แต่ไม่ได้ยิน
ไม่มีแม้แต่ลมหายใจในปาก
18 คนที่สร้างรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนสิ่งที่ตนสร้าง
ทุกคนที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน
19 เชื้อสายอิสราเอลเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
เชื้อสายอาโรนเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
20 เชื้อสายเลวีเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
ผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
21 ขอถวายคำสรรเสริญแด่พระยาห์เวห์จากศิโยน
พระองค์ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*

136

1 จงขอบคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดี
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
2 จงขอบคุณพระเจ้าเหนือเทพทั้งปวง
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
3 จงขอบคุณองค์เจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
4 พระองค์เพียงผู้เดียวทรงกระทำสิ่งอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่

* **135:21 135:21** ภาษาฮีบรู יה ยาห์

เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
5 พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยปัญญา
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
6 ทรงแผ่แผ่นดินโลกเหนือผืนน้ำ
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
7 ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ทั้งหลาย
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
8 ทรงให้ดวงอาทิตย์ปกครองกลางวัน
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
9 ทรงให้ดวงจันทร์และดวงดาวปกครองกลางคืน
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
10 พระองค์ทรงประหารบุตรหัวปีของอียิปต์
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
11 และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางพวกเขา
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
12 ด้วยมืออันทรงพลังและแขนที่เหยียดออก
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
13 พระองค์ทรงแยกทะเลแดงออกเป็นสองส่วน
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
14 และทรงให้อิสราเอลเดินผ่านกลางทะเล
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
15 แต่ทรงกวาดฟาโรห์กับกองทัพของเขาลงในทะเลแดง
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
16 พระองค์ทรงนำประชากรของพระองค์ผ่านถิ่นทุรกันดาร
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
17 พระองค์ทรงโจมตีกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
18 และประหารกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจ
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
19 คือสิโหน กษัตริย์ของชาวอาโมไรต์
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
20 และโอก กษัตริย์แห่งบาชาน
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
21 แล้วประทานแผ่นดินของพวกเขาเป็นมรดก
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
22 เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
23 พระองค์ทรงระลึกถึงเราเมื่อเราตกต่ำ
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
24 และทรงช่วยเราให้พ้นจากศัตรู
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
25 พระองค์ประทานอาหารแก่สิ่งมีชีวิตทั้งปวง

เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
26 จงขอบคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป

137

1 ที่ริมแม่น้ำแห่งบาบิโลน เรานั่งลงที่นั่น
และร้องไห้เมื่อระลึกถึงศิโยน
2 เราแขวนพิณไว้
บนต้นหลิวในแผ่นดินนั้น
3 เพราะที่นั่น คนที่จับเราเป็นเชลยเรียกร้องให้เราร้องเพลง
คนที่ทรมานเราสั่งให้ร้องเพลงแห่งความยินดีว่า
"ร้องเพลงแห่งศิโยนให้เราฟังสักเพลงสิ"
4 เราจะร้องเพลงของพระยาห์เวห์ในต่างแดนได้อย่างไร"
5 เยรูซาเล็มเอ๋ย หากฉันลืมเจ้า
ขอให้มือขวาของฉันลืมฝีมือ
6 หากฉันไม่ระลึกถึงเจ้า ขอให้ลิ้นติดเพดานปาก
หากไม่ยกเยรูซาเล็มไว้เหนือความยินดีสูงสุดของฉัน
7 พระยาห์เวห์ โปรดระลึกถึงลูกหลานของเอโดมในวันที่เยรูซาเล็มล่มสลาย
พวกเขาร้องว่า "รื้อเสีย"
รื้อให้ถึงรากฐาน"
8 ธิดาแห่งบาบิโลน ผู้ถูกกำหนดให้พินาศ
คนที่ตอบแทนเจ้า
ตามสิ่งที่เจ้าได้ทำกับเรา ย่อมเป็นสุข
9 คนที่จับลูกเล็กของเจ้า
แล้วฟาดกับก้อนหิน ย่อมเป็นสุข

138

ของดาวิด
1 ฉันจะขอบคุณพระองค์ด้วยสุดใจ
และร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าเหล่าเทพ*
2 จะกราบลงหันไปทางพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
และขอบคุณพระนามของพระองค์ เพราะความรักมั่นคงและความจริงของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงยกพระนามและถ้อยคำของพระองค์ไว้เหนือทุกสิ่ง
3 ในวันที่ร้องเรียก พระองค์ทรงตอบ
และประทานกำลังให้ใจฉันเข้มแข็ง
4 พระยาห์เวห์ กษัตริย์ทั้งปวงบนแผ่นดินโลกจะขอบคุณพระองค์
เพราะพวกเขาได้ยินถ้อยคำจากปากของพระองค์
5 พวกเขาจะขับร้องถึงวิถีของพระยาห์เวห์
เพราะความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่นัก"
6 แม้พระยาห์เวห์ทรงสูงส่ง แต่ทรงเอาใจใส่คนต่ำต้อย
ส่วนคนหยิ่งผยอง พระองค์ทรงรู้จักแต่ไกล
7 แม้เดินอยู่ท่ามกลางความทุกข์ พระองค์จะทรงให้ฉันมีชีวิตขึ้นใหม่
พระองค์จะทรงเหยียดมือออกต้านความโกรธของศัตรู

* **138:1 138:1** คำว่า elohim ที่ใช้ตรงนี้ โดยทั่วไปหมายถึง "พระเจ้า" แต่ก็อาจหมายถึง "เทพ" "เจ้านาย" หรือ "ทูตสวรรค์" ได้ด้วย

และมือขวาของพระองค์จะช่วยฉันให้รอด
8 พระยาห์เวห์จะทรงทำให้เรื่องของฉันสำเร็จลุล่วง
พระยาห์เวห์ ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
โปรดอย่าละทิ้งผลงานจากมือของพระองค์เอง

139

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงค้นดูฉัน
และทรงรู้จักฉันดี
2 พระองค์ทรงรู้ยามฉันนั่งลงและลุกขึ้น
ทรงเข้าใจความคิดของฉันแต่ไกล
3 ทรงตรวจดูยามฉันเดินทางและยามนอนลง
ทรงคุ้นเคยกับทุกทางของฉัน
4 ก่อนถ้อยคำจะออกจากลิ้น
พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงรู้ทุกคำอยู่แล้ว
5 พระองค์ทรงล้อมฉันไว้ทั้งด้านหลังและด้านหน้า
และวางมือของพระองค์ไว้บนตัวฉัน
6 ความรู้นี้เกินกว่าฉันจะเข้าใจ
สูงส่งเกินไป
เอื้อมไม่ถึง
7 ฉันจะไปที่ไหนให้พ้นจากพระวิญญาณของพระองค์
จะหนีไปที่ไหนให้พ้นจากการประทับอยู่ของพระองค์
8 หากขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์ พระองค์ก็อยู่ที่นั่น
หากปูที่นอนในเชโอล* พระองค์ก็อยู่ที่นั่น
9 หากติดปีกแห่งรุ่งอรุณ
ไปพำนัก ณ สุดขอบทะเล
10 แม้ที่นั่น มือของพระองค์จะนำฉัน
มือขวาของพระองค์จะยึดฉันไว้
11 หากพูดว่า ความมืดจะปกคลุมฉันแน่
แสงรอบตัวจะกลายเป็นกลางคืน
12 แม้ความมืดก็ไม่มืดสำหรับพระองค์
กลางคืนสว่างเหมือนกลางวัน
สำหรับพระองค์ ความมืดก็ไม่ต่างจากความสว่าง
13 เพราะพระองค์ทรงสร้างส่วนลึกในตัวฉัน
ทรงถักทอฉันไว้ในครรภ์มารดา
14 จะขอบคุณพระองค์
เพราะพระองค์ทรงสร้างฉันไว้อย่างน่าพิศวงจนชวนให้ยำเกรง
ผลงานของพระองค์น่าอัศจรรย์
ใจฉันรู้ดี
15 โครงร่างของฉันไม่ได้ซ่อนจากพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงสร้างฉันในที่ลับ
และทรงถักทอฉันในส่วนลึกของแผ่นดินโลก
16 ดวงตาของพระองค์เห็นร่างกายของฉัน
ในหนังสือของพระองค์มีบันทึกไว้ทั้งหมด
คือวันทั้งหลายที่ทรงกำหนดให้ฉัน

* **139:8 139:8** เชโอลคือสถานที่ของคนตาย

ทั้งที่ยังไม่มีสักวันเกิดขึ้นเลย
17 พระเจ้าเอ๋ย ความคิดของพระองค์ล้ำค่าสำหรับฉันเพียงใด
มีมากมายเหลือเกิน
18 หากจะนับ ก็มีมากยิ่งกว่าเม็ดทราย
เมื่อตื่นขึ้น ก็ยังอยู่กับพระองค์
19 พระเจ้า ขอพระองค์ทรงฆ่าคนชั่วเสียเถิด
พวกกระหายเลือด จงไปให้พ้นจากฉัน
20 เพราะพวกเขาพูดต่อต้านพระองค์ด้วยเจตนาชั่ว
ศัตรูของพระองค์เอ่ยพระนามอย่างไร้ค่า
21 พระยาห์เวห์ ฉันไม่เกลียดคนที่เกลียดพระองค์หรือ
และไม่เป็นทุกข์เพราะคนที่ลุกขึ้นต่อต้านพระองค์หรือ
22 ฉันเกลียดพวกเขาอย่างสิ้นเชิง
พวกเขากลายเป็นศัตรูของฉัน
23 พระเจ้า โปรดค้นดูฉันและรู้จักใจฉัน
โปรดทดสอบฉันและรู้ความคิดของฉัน
24 โปรดดูว่ามีทางชั่วใดอยู่ในตัวฉันหรือไม่
แล้วนำฉันไปในทางนิรันดร์

140

สำหรับหัวหน้านักดนตรี บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ โปรดช่วยฉันให้พ้นจากคนชั่ว
โปรดคุ้มครองฉันจากคนที่ใช้ความรุนแรง
2 คนที่คิดร้ายอยู่ในใจ
และชุมนุมกันทำสงครามอยู่เสมอ
3 พวกเขาลับลิ้นให้คมเหมือนงู
พิษของงูร้ายอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเขา
เซลาห์
4 พระยาห์เวห์ โปรดคุ้มครองฉันจากเงื้อมมือของคนชั่ว
ปกป้องฉันจากคนที่ใช้ความรุนแรงซึ่งตั้งใจจะทำให้เท้าฉันสะดุด
5 คนหยิ่งผยองซ่อนบ่วงไว้ดักฉัน
พวกเขาขึงเชือกตาข่ายไว้ข้างทาง
และวางกับดักไว้ให้ฉัน
เซลาห์
6 ฉันกล่าวต่อพระยาห์เวห์ว่า พระองค์คือพระเจ้าของฉัน
พระยาห์เวห์ โปรดฟังเสียงวิงวอนของฉัน
7 พระยาห์เวห์ องค์เจ้านาย ผู้เป็นกำลังแห่งความรอดของฉัน
พระองค์ทรงปกคลุมศีรษะฉันไว้ในวันศึก
8 พระยาห์เวห์ อย่าทรงให้ความปรารถนาของคนชั่วสำเร็จ
อย่าปล่อยให้แผนร้ายของพวกเขาสำเร็จ มิฉะนั้นพวกเขาจะผยอง
เซลาห์
9 ขอให้ความชั่วจากริมฝีปากของคนที่ล้อมฉัน
กลับมาคลุมศีรษะพวกเขาเอง
10 ขอให้ถ่านไฟลุกโชนตกลงบนพวกเขา
ขอให้พวกเขาถูกโยนลงในไฟ
ลงในหลุมโคลน จนไม่มีวันลุกขึ้นได้อีก

11 คนที่พูดจาชั่วร้ายจะอยู่มั่นคงบนแผ่นดินไม่ได้
ความชั่วจะไล่ล่าคนที่ใช้ความรุนแรงจนล้มคว่ำ
12 ฉันรู้ว่าพระยาห์เวห์จะทรงรักษาสิทธิของผู้ทุกข์ยาก
และให้ความยุติธรรมแก่คนขัดสน
13 ผู้ชอบธรรมจะขอบคุณพระนามของพระองค์อย่างแน่นอน
คนเที่ยงตรงจะอยู่ต่อหน้าพระองค์

141

บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ ฉันร้องหาพระองค์
โปรดรีบมาหาฉัน
โปรดฟังเสียงฉันเมื่อร้องหาพระองค์
2 ขอให้คำอธิษฐานของฉันเป็นเหมือนเครื่องหอมที่ถวายต่อพระองค์
และการยกมือของฉันเหมือนเครื่องบูชายามเย็น
3 พระยาห์เวห์ โปรดตั้งยามเฝ้าปากฉัน
โปรดเฝ้าประตูริมฝีปากของฉัน
4 อย่าทรงโน้มใจฉันไปหาสิ่งชั่วร้าย
อย่าให้ฉันร่วมทำความชั่วกับคนทำชั่ว
และอย่าให้ฉันกินอาหารเลิศรสของพวกเขา
5 ให้คนชอบธรรมตีฉันเถิด นั่นคือความกรุณา
ให้เขาตักเตือนฉันเถิด เหมือนน้ำมันบนศีรษะ
ขออย่าให้ศีรษะฉันปฏิเสธน้ำมันนั้น
แต่คำอธิษฐานของฉันยังคงต่อต้านการกระทำชั่วของพวกเขา
6 เมื่อผู้พิพากษาของพวกเขาถูกโยนลงข้างผา
พวกเขาจะฟังถ้อยคำของฉัน เพราะถ้อยคำนั้นไพเราะ
7 เหมือนเวลาไถพลิกแผ่นดิน
กระดูกของเราก็กระจัดกระจายอยู่ที่ปากเชโอล*
8 แต่ดวงตาฉันจับจ้องที่พระองค์ พระยาห์เวห์ องค์เจ้านาย
ฉันมาหลบภัยในพระองค์
อย่าปล่อยชีวิตฉันไว้โดยไร้ที่พึ่ง
9 โปรดคุ้มครองฉันจากบ่วงที่พวกเขาวางไว้
จากกับดักของคนทำชั่ว
10 ขอให้คนชั่วตกลงในตาข่ายของตนพร้อมกัน
ขณะที่ฉันผ่านไป

142

บทใคร่ครวญของดาวิด เมื่อเขาอยู่ในถ้ำ คำอธิษฐาน
1 ฉันร้องเสียงดังต่อพระยาห์เวห์
เปล่งเสียงวิงวอนขอความเมตตาจากพระยาห์เวห์
2 ฉันระบายคำร้องทุกข์ต่อพระองค์
เล่าความเดือดร้อนให้พระองค์ฟัง
3 เมื่อใจฉันท้อแท้ลง
พระองค์ทรงรู้ทางที่ฉันเดิน
บนเส้นทางที่ฉันก้าวไป

---

* **141:7 141:7** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

พวกเขาซ่อนบ่วงไว้ดักฉัน
4 โปรดมองทางขวาของฉัน จะเห็นว่า
ไม่มีใครใส่ใจฉันเลย
ที่ลี้ภัยก็หนีหายไปจากฉัน
ไม่มีใครห่วงชีวิตฉัน
5 พระยาห์เวห์ ฉันร้องหาพระองค์
ฉันกล่าวว่า พระองค์คือที่ลี้ภัยของฉัน
เป็นส่วนของฉันในแผ่นดินของคนเป็น
6 โปรดฟังเสียงร้องของฉัน
เพราะฉันจนตรอกเหลือเกิน
โปรดช่วยฉันให้พ้นจากคนที่ไล่ล่า
เพราะพวกเขาแข็งแรงกว่าฉันมาก
7 โปรดนำฉันออกจากที่คุมขัง
เพื่อฉันจะขอบคุณพระนามของพระองค์
คนชอบธรรมจะมารายล้อมฉัน
เพราะพระองค์จะทรงทำดีต่อฉัน

143

บทสดุดีของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของฉัน
โปรดฟังคำวิงวอน
โปรดช่วยฉันให้พ้นทุกข์ตามความซื่อสัตย์และความชอบธรรมของพระองค์
2 อย่าทรงพิพากษาผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะต่อหน้าพระองค์ ไม่มีมนุษย์คนใดที่มีชีวิตอยู่จะเป็นผู้ชอบธรรมได้
3 ศัตรูไล่ล่าชีวิตฉัน
เขาซัดฉันล้มลงกับพื้น
บังคับให้ฉันอยู่ในที่มืด เหมือนคนที่ตายมานานแล้ว
4 ใจฉันจึงท้อแท้อยู่ภายใน
หัวใจของฉันอ้างว้าง
5 ฉันระลึกถึงวันเวลาในอดีต
ใคร่ครวญทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ
พิจารณาผลงานจากมือของพระองค์
6 ฉันกางมือออกหาพระองค์
ใจฉันกระหายหาพระองค์เหมือนแผ่นดินแห้งผาก
เซลาห์
7 พระยาห์เวห์ โปรดรีบตอบฉัน
ใจฉันกำลังหมดแรง
อย่าซ่อนใบหน้าจากฉัน
มิฉะนั้นฉันจะเป็นเหมือนคนที่ลงไปในหลุม
8 โปรดให้ฉันได้ยินถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในยามเช้า
เพราะฉันวางใจในพระองค์
โปรดให้ฉันรู้ทางที่ควรเดิน
เพราะฉันยกใจขึ้นหาพระองค์
9 พระยาห์เวห์ โปรดช่วยฉันให้พ้นจากศัตรู
ฉันหนีมาหาพระองค์ ขอทรงซ่อนฉันไว้
10 โปรดสอนให้ฉันทำสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการ
เพราะพระองค์คือพระเจ้าของฉัน

พระวิญญาณของพระองค์ดีงาม
โปรดนำฉันไปในแผ่นดินแห่งความเที่ยงตรง
11 พระยาห์เวห์ โปรดให้ฉันมีชีวิตขึ้นใหม่เพื่อพระนามของพระองค์
ด้วยความชอบธรรมของพระองค์ โปรดนำชีวิตฉันออกจากความทุกข์
12 ด้วยความรักมั่นคงของพระองค์ โปรดกำจัดศัตรูของฉันให้สิ้น
และทำลายทุกคนที่ข่มเหงชีวิตฉัน
เพราะฉันเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

144

ของดาวิด
1 พระยาห์เวห์ ศิลาของฉัน สมควรได้รับการยกย่อง
พระองค์ทรงฝึกมือฉันให้ทำสงคราม
และฝึกนิ้วมือให้เข้าสู้รบ
2 พระองค์คือความรักมั่นคงของฉัน เป็นป้อมปราการ
เป็นหอคอยสูง เป็นผู้ช่วยกู้
เป็นโล่และที่ลี้ภัยของฉัน
ผู้ทรงทำให้ประชาชนของฉันยอมอยู่ใต้อำนาจ
3 พระยาห์เวห์ มนุษย์เป็นใคร พระองค์จึงทรงใส่ใจเขา
ลูกมนุษย์เป็นใคร พระองค์จึงทรงคำนึงถึงเขา
4 มนุษย์เป็นเหมือนลมหายใจ
วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป
5 พระยาห์เวห์ โปรดแหวกฟ้าสวรรค์แล้วลงมา
แตะภูเขา แล้วควันจะพลุ่งขึ้น
6 โปรดปล่อยสายฟ้าออกไปให้พวกเขากระจัดกระจาย
ยิงลูกศรของพระองค์ออกไปให้พวกเขาแตกพ่าย
7 โปรดยื่นมือจากเบื้องบน
ช่วยฉันและดึงขึ้นจากห้วงน้ำใหญ่
ให้พ้นจากเงื้อมมือของคนต่างชาติ
8 คนที่ปากพูดคำหลอกลวง
และมือขวาของพวกเขาเต็มไปด้วยความเท็จ
9 พระเจ้า ฉันจะร้องเพลงใหม่ถวายพระองค์
จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณสิบสาย
10 พระองค์คือผู้ประทานความรอดแก่บรรดากษัตริย์
ผู้ช่วยดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์ ให้พ้นจากดาบที่คร่าชีวิต
11 โปรดช่วยฉันและให้พ้นจากเงื้อมมือของคนต่างชาติ
คนที่ปากพูดคำหลอกลวง
และมือขวาของพวกเขาเต็มไปด้วยความเท็จ

12 แล้วบุตรชายของเราจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่เติบโตสมบูรณ์แข็งแรง
บุตรสาวของเราจะเหมือนเสาที่สลักงามเพื่อประดับวัง
13 ยุ้งฉางของเราจะเต็มเปี่ยมด้วยเสบียงทุกชนิด
ฝูงแกะของเราจะออกลูกเป็นพันเป็นหมื่นตามท้องทุ่ง
14 โคของเราจะลากของหนักได้
จะไม่มีการบุกเข้ามา ไม่มีการออกไป

และไม่มีเสียงร้องทุกข์ตามถนนของเรา
15 ชนชาติที่เป็นเช่นนี้ย่อมเป็นสุข
ชนชาติที่มีพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าก็เป็นสุข

145

บทสดุดีสรรเสริญของดาวิด*
1 พระเจ้าของฉัน ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ ฉันจะเทิดทูนพระองค์
จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์
2 ทุกวันฉันจะสรรเสริญพระองค์
จะยกย่องพระนามของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์
3 พระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่ และสมควรได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่ง
ความยิ่งใหญ่ของพระองค์เกินกว่าจะหยั่งถึง
4 คนรุ่นหนึ่งจะกล่าวยกย่องกิจการของพระองค์แก่คนอีกรุ่นหนึ่ง
และประกาศถึงกิจการอันทรงพลังของพระองค์
5 ฉันจะใคร่ครวญถึงเกียรติอันสง่างามและรุ่งโรจน์ของพระองค์
และถึงกิจการอัศจรรย์ของพระองค์
6 ผู้คนจะพูดถึงฤทธานุภาพแห่งกิจการที่น่าเกรงขามของพระองค์
ส่วนฉันจะประกาศความยิ่งใหญ่ของพระองค์
7 พวกเขาจะเล่าขานถึงความดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
และร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์
8 พระยาห์เวห์ทรงกรุณาและเมตตา
ไม่โกรธง่าย และเปี่ยมด้วยความรักมั่นคง
9 พระยาห์เวห์ทรงดีต่อทุกคน
ความเอ็นดูของพระองค์แผ่เหนือทุกสิ่งที่ทรงสร้าง
10 พระยาห์เวห์ ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างจะขอบคุณพระองค์
ผู้ภักดีต่อพระองค์จะยกย่องพระองค์
11 พวกเขาจะพูดถึงความรุ่งโรจน์แห่งอาณาจักรของพระองค์
และกล่าวถึงฤทธานุภาพของพระองค์
12 เพื่อให้มนุษย์ได้รู้ถึงกิจการอันทรงพลังของพระองค์
และความรุ่งโรจน์อันสง่างามแห่งอาณาจักรของพระองค์
13 อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรนิรันดร์
อำนาจปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
พระยาห์เวห์ทรงซื่อสัตย์ในถ้อยคำทั้งสิ้นของพระองค์
และเปี่ยมด้วยความรักในทุกสิ่งที่ทรงทำ†
14 พระยาห์เวห์ทรงพยุงทุกคนที่ล้มลง
และยกทุกคนที่ค้อมลงให้ลุกขึ้น
15 ดวงตาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงเฝ้ารอพระองค์
พระองค์ประทานอาหารให้พวกเขาตามเวลา
16 พระองค์ทรงแบมือออก
และให้สิ่งมีชีวิตทุกชนิดอิ่มตามที่ปรารถนา
17 พระยาห์เวห์ทรงชอบธรรมในทุกทางของพระองค์

---

* **145: 145:0** นี่เป็นบทสดุดีเรียงตามตัวอักษร โดยแต่ละข้อ (รวมทั้งครึ่งหลังของข้อ 13) เริ่มด้วยตัวอักษรฮีบรูตามลำดับ † **145:13** **145:13** ต้นฉบับบางฉบับไม่มีสองบรรทัดสุดท้ายนี้

และทรงกรุณาในทุกสิ่งที่ทรงทำ
18 พระยาห์เวห์ทรงอยู่ใกล้ทุกคนที่ร้องหาพระองค์
ทุกคนที่ร้องหาพระองค์ด้วยความจริงใจ
19 พระองค์ทรงทำให้ความปรารถนาของคนที่ยำเกรงพระองค์สำเร็จ
ทรงฟังเสียงร้องของพวกเขาและช่วยพวกเขาให้รอด
20 พระยาห์เวห์ทรงคุ้มครองทุกคนที่รักพระองค์
แต่จะทรงทำลายคนชั่วทั้งหมด
21 ปากของฉันจะกล่าวคำสรรเสริญพระยาห์เวห์
มนุษย์ทุกคนจงยกย่องพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์

146

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*
ใจของฉันเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์†
2 ตราบเท่าที่มีชีวิต ฉันจะสรรเสริญพระยาห์เวห์
ตราบเท่าที่ฉันยังอยู่ จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของฉัน
3 อย่าวางใจในขุนนาง
หรือในมนุษย์ผู้ไม่อาจช่วยให้รอดได้
4 เมื่อลมหายใจของเขาจากไป เขาก็กลับสู่ดิน
ในวันนั้นเอง ความคิดทั้งสิ้นของเขาก็สูญสลาย
5 คนที่มีพระเจ้าของยาโคบเป็นผู้ช่วยย่อมเป็นสุข
คนที่ฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
6 ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
ทะเล และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
ผู้ทรงรักษาความสัตย์จริงตลอดไป
7 ผู้ทรงให้ความยุติธรรมแก่คนที่ถูกกดขี่
และประทานอาหารแก่คนหิวโหย
พระยาห์เวห์ทรงปลดปล่อยนักโทษ
8 พระยาห์เวห์ทรงเปิดตาของคนตาบอด
พระยาห์เวห์ทรงพยุงคนที่ค้อมลงให้ลุกขึ้น
พระยาห์เวห์ทรงรักผู้ชอบธรรม
9 พระยาห์เวห์ทรงคุ้มครองคนต่างถิ่น
ทรงพยุงเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่าย
แต่ทรงทำให้หนทางของคนชั่วพังพินาศ
10 พระยาห์เวห์จะทรงครองราชย์ตลอดไป
ศิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเจ้าจะทรงครองราชย์ทุกชั่วอายุ
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์‡

147

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*

---

* **146:1 146:1** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ † **146:1 146:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์) ‡ **146:10 146:10** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ * **147:1 147:1** ภาษาฮีบรู יה ยาห์

การร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรานั้นเป็นสิ่งดี
การสรรเสริญพระองค์ช่างน่าชื่นใจและเหมาะสม
2 พระยาห์เวห์† ทรงสร้างเยรูซาเล็มขึ้น
ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ถูกขับไล่ให้กลับมา
3 พระองค์ทรงรักษาคนที่หัวใจแตกสลาย
และพันแผลให้พวกเขา
4 พระองค์ทรงนับจำนวนดวงดาว
และเรียกทุกดวงตามชื่อ
5 องค์เจ้านายของเราทรงยิ่งใหญ่และเปี่ยมด้วยฤทธานุภาพ
ความเข้าใจของพระองค์ไม่มีขอบเขต
6 พระยาห์เวห์ทรงพยุงคนถ่อมตน
แต่ทรงกดคนชั่วลงถึงพื้น
7 จงร้องเพลงขอบคุณพระยาห์เวห์
ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณ
8 พระองค์ทรงคลุมท้องฟ้าด้วยเมฆ
ทรงเตรียมฝนไว้ให้แผ่นดิน
และทำให้หญ้างอกบนภูเขา
9 ทรงให้อาหารแก่สัตว์เลี้ยง
และแก่ลูกอีกาที่ร้องหา
10 พระองค์ไม่ได้ทรงชื่นชมกำลังของม้า
ไม่ได้ทรงพอใจในกำลังขาของมนุษย์
11 พระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยในคนที่ยำเกรงพระองค์
ในคนที่ฝากความหวังไว้กับความรักมั่นคงของพระองค์
12 เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
ศิโยนเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเจ้า
13 เพราะพระองค์ทรงทำให้กลอนประตูของเจ้าแข็งแรง
และอวยพรลูกหลานที่อยู่ภายในเจ้า
14 พระองค์ประทานสันติสุขภายในเขตแดนของเจ้า
และเลี้ยงเจ้าให้อิ่มด้วยข้าวสาลีชั้นเลิศ
15 พระองค์ทรงส่งคำบัญชาไปทั่วแผ่นดิน
ถ้อยคำของพระองค์วิ่งไปอย่างรวดเร็ว
16 พระองค์ประทานหิมะดุจขนแกะ
และโปรยน้ำค้างแข็งดุจขี้เถ้า
17 พระองค์ทรงขว้างลูกเห็บลงมาดุจก้อนกรวด
ใครจะทนความหนาวเย็นของพระองค์ได้
18 พระองค์ทรงส่งถ้อยคำออกไป แล้วสิ่งเหล่านั้นก็ละลาย
ทรงให้ลมพัด แล้วน้ำก็ไหล
19 พระองค์ทรงเปิดเผยถ้อยคำของพระองค์แก่ยาโคบ
กฎเกณฑ์และข้อกำหนดของพระองค์แก่อิสราเอล
20 พระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนี้แก่ชนชาติอื่นใด
พวกเขาไม่รู้ข้อกำหนดของพระองค์
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์‡

---

† **147:2** **147:2** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์) ‡ **147:20** **147:20** ภาษาฮีบรู יה ยาห์

148

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์† จากฟ้าสวรรค์
จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง
2 ทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์
กองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์
3 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์
ดวงดาวส่องแสงทั้งสิ้น จงสรรเสริญพระองค์
4 ฟ้าสวรรค์เหนือฟ้าสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์
รวมทั้งสายน้ำที่อยู่เหนือฟ้าสวรรค์
5 ให้สิ่งเหล่านี้สรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ทรงบัญชา แล้วสิ่งเหล่านี้ก็ถูกสร้างขึ้น
6 พระองค์ทรงตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้ตลอดไปเป็นนิตย์
และทรงตั้งข้อกำหนดที่คงอยู่ตลอดไป
7 จากแผ่นดินโลก จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
สัตว์ทะเลขนาดใหญ่และห้วงลึกทั้งปวง
8 สายฟ้าและลูกเห็บ หิมะและเมฆ
ลมพายุที่ทำตามถ้อยคำของพระองค์
9 ภูเขาและเนินเขาทั้งปวง
ไม้ผลและต้นสนซีดาร์ทั้งสิ้น
10 สัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยงทั้งปวง
สัตว์เล็กทั้งหลายและนกที่บินอยู่
11 กษัตริย์ทั้งหลายของโลกและชนชาติทั้งปวง
เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งสิ้นของโลก
12 ทั้งชายหนุ่มและหญิงสาว
คนชราและเด็ก ๆ
13 ให้พวกเขาสรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์
เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่สูงส่ง
ความรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์
14 พระองค์ทรงยกเขาของประชากรของพระองค์ให้สูงขึ้น
เป็นคำสรรเสริญของผู้ภักดีทั้งสิ้นของพระองค์
คือลูกหลานอิสราเอล ประชากรที่อยู่ใกล้พระองค์
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์‡

149

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์*
จงร้องเพลงใหม่ถวายพระยาห์เวห์
จงสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมของผู้ภักดี

---

* **148:1 148:1** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ † **148:1 148:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์) ‡ **148:14 148:14** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ * **149:1 149:1** ตรงนี้ในต้นฉบับ WEB ใช้พระนามเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรู יהוה (ยาห์เวห์) เว้นแต่จุดที่มีหมายเหตุกำกับว่าเป็นรูปย่อ יה (ยาห์)

2 ให้อิสราเอลชื่นชมยินดีในพระองค์ผู้ทรงสร้างพวกเขา
ให้ลูกหลานศิโยนยินดีในกษัตริย์ของพวกเขา
3 ให้พวกเขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยการเต้นรำ
ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและพิณ
4 เพราะพระยาห์เวห์ทรงพอพระทัยในประชากรของพระองค์
ทรงสวมความรอดเป็นมงกุฎให้คนถ่อมตน
5 ให้ผู้ภักดีชื่นชมยินดีในเกียรติที่ได้รับ
ให้พวกเขาร้องเพลงด้วยความยินดีบนที่นอน
6 ให้คำสรรเสริญอันสูงส่งแด่พระเจ้าอยู่ในปากของพวกเขา
และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของพวกเขา
7 เพื่อแก้แค้นบรรดาชนชาติ
และลงโทษชนทั้งหลาย
8 เพื่อล่ามกษัตริย์ของพวกเขาด้วยโซ่
และล่ามขุนนางด้วยตรวนเหล็ก
9 เพื่อให้พวกเขาลงโทษคนเหล่านั้นตามคำพิพากษาที่เขียนไว้
เกียรตินี้เป็นของผู้ภักดีทั้งสิ้นของพระองค์
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ †

150

1 จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ *
จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ในฟ้าสวรรค์ เพราะกิจการอันทรงพลังของพระองค์
2 จงสรรเสริญพระองค์เพราะกิจการอันทรงพลัง
จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อันล้ำเลิศ
3 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณ
4 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและขลุ่ย
5 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยฉาบเสียงดัง
จงสรรเสริญพระองค์ด้วยฉาบเสียงก้องกังวาน
6 ทุกสิ่งที่มีลมหายใจ จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ †
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์ ‡

† **149:9 149:9** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ * **150:1 150:1** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ † **150:6 150:6** ภาษาฮีบรู יה ยาห์ ‡ **150:6 150:6** ภาษาฮีบรู יה ยาห์

สุภาษิต

1 สุภาษิตของซาโลมอน บุตรดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล
2 เพื่อให้รู้จักปัญญาและการอบรมสั่งสอน
ให้เข้าใจถ้อยคำที่ให้ความหยั่งรู้
3 เพื่อรับการอบรมให้ดำเนินชีวิตอย่างฉลาดรอบคอบ
ทั้งในความเที่ยงธรรม ความยุติธรรม และความเป็นธรรม
4 เพื่อให้คนไม่รู้เท่าทันมีไหวพริบ
และให้คนหนุ่มมีความรู้กับวิจารณญาณ
5 เพื่อให้คนมีปัญญาฟังแล้วเรียนรู้ยิ่งขึ้น
และให้คนมีความเข้าใจได้รับคำชี้แนะที่ดี
6 เพื่อให้เข้าใจสุภาษิตและคำเปรียบเปรย
ถ้อยคำของคนมีปัญญาและปริศนาของพวกเขา

7 การยำเกรงพระยาห์เวห์* เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้
แต่คนโง่เขลาดูหมิ่นปัญญาและการอบรมสั่งสอน
8 ลูกเอ๋ย ฟังคำสั่งสอนของพ่อ
อย่าทิ้งคำสอนของแม่
9 สิ่งเหล่านี้จะเป็นมาลัยงามบนศีรษะ
และเป็นสร้อยคล้องคอ
10 ลูกเอ๋ย ถ้าคนชั่วมาชักชวน
อย่ายอมตาม
11 ถ้าพวกเขาพูดว่า มากับเราเถอะ
เราจะซุ่มดักฆ่าคน
แอบคอยทำร้ายคนบริสุทธิ์โดยไม่มีเหตุ
12 เราจะกลืนพวกเขาทั้งเป็นเหมือนเชโอล†
กลืนทั้งตัวเหมือนคนที่ลงสู่หลุมลึก
13 เราจะพบของมีค่าทุกอย่าง
เอาของปล้นมาใส่บ้านให้เต็ม
14 มาร่วมเป็นพวกเดียวกับเราเถอะ
เราจะรวมเงินไว้กองเดียวกัน
15 ลูกเอ๋ย อย่าร่วมทางกับพวกเขา
ยั้งเท้าไว้ให้ห่างจากทางของพวกเขา
16 เท้าของพวกเขาวิ่งเข้าหาความชั่ว
พวกเขารีบไปหลั่งเลือด
17 กางตาข่ายให้นกเห็นก็เสียแรงเปล่า
18 แต่คนพวกนี้กลับวางกับดักให้ตัวเองต้องหลั่งเลือด
แอบคอยเอาชีวิตตัวเอง
19 ทางของทุกคนที่โลภอยากได้ทรัพย์ก็เป็นเช่นนี้
ความโลภนั้นคร่าชีวิตเจ้าของมัน

---

* **1:7 1:7** พระนาม พระยาห์เวห์ ในข้อนี้มาจากพระนามเฉพาะของพระเจ้าในภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ ใน WEB ภาษาอังกฤษจะแสดงพระนามนี้ด้วยคำว่า LORD หรือ GOD ที่เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด † **1:12 1:12** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

20 ปัญญาร้องเรียกอยู่ตามถนน
ส่งเสียงตามลานสาธารณะ
21 ร้องเรียกในย่านที่ผู้คนพลุกพล่าน
กล่าวถ้อยคำตรงทางเข้าประตูเมืองว่า
22 “พวกไม่รู้เท่าทันเอ๋ย จะรักความไม่รู้เท่าทันไปอีกนานแค่ไหน”
คนชอบเยาะเย้ยจะเพลิดเพลินกับการเยาะเย้ยไปถึงเมื่อไร
และคนโง่เขลาจะเกลียดความรู้อีกนานเพียงใด”
23 หันกลับมาเมื่อฉันตักเตือน
ดูสิ‡ ฉันจะเปิดเผยความในใจให้ฟัง
และจะทำให้รู้ถ้อยคำของฉัน
24 ฉันเรียกแล้ว แต่กลับปฏิเสธ
ฉันยื่นมือออก แต่ไม่มีใครสนใจ
25 กลับเมินคำแนะนำของฉันทั้งหมด
และไม่เอาคำตักเตือนของฉันเลย
26 ฉันก็จะหัวเราะเมื่อภัยพิบัติมาถึง
จะเยาะเมื่อความหายนะครอบงำ
27 เมื่อความหายนะถาโถมเหมือนพายุ
เมื่อภัยพิบัติมาถึงเหมือนลมหมุน
เมื่อความทุกข์และความคับแค้นเข้ามาหา
28 แล้วพวกเขาจะร้องเรียกฉัน แต่ฉันจะไม่ตอบ
พวกเขาจะเสาะหาฉันอย่างจริงจัง แต่จะไม่พบ
29 เพราะพวกเขาเกลียดความรู้
และไม่เลือกที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์
30 พวกเขาไม่เอาคำแนะนำของฉัน
และดูหมิ่นคำตักเตือนทั้งหมดของฉัน
31 ดังนั้นพวกเขาจะกินผลจากทางของตนเอง
และอิ่มหนำกับแผนการของตนเอง
32 คนไม่รู้เท่าทันจะตายเพราะหันหลังให้ปัญญา
ความชะล่าใจของคนโง่เขลาจะทำลายพวกเขา
33 แต่คนที่ฟังฉันจะอยู่อย่างปลอดภัย
และจะอยู่อย่างสบายใจ ไม่ต้องกลัวภัยร้าย”

2

1 ลูกเอ๋ย ถ้ารับถ้อยคำของพ่อไว้
และเก็บคำบัญชาของพ่อไว้ในใจ
2 ถ้าเงี่ยหูฟังปัญญา
และตั้งใจใฝ่ความเข้าใจ
3 ถ้าร้องหาความหยั่งรู้
และส่งเสียงขอความเข้าใจ
4 ถ้าเสาะหาปัญญาดุจหาเงิน
และค้นหาดุจหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่
5 เมื่อนั้นจะเข้าใจการยำเกรงพระยาห์เวห์

‡ **1:23 1:23** “ดูสิ” แปลจากคำภาษาฮีบรู “הִנֵּה” มีความหมายว่า ดู สังเกต พิจารณา หรือเพ่งมอง และมักใช้เป็นคำอุทาน

และจะได้รู้จักพระเจ้า*
6 พระยาห์เวห์ทรงประทานปัญญา
ความรู้และความเข้าใจมาจากถ้อยคำของพระองค์
7 พระองค์ทรงเก็บปัญญาอันมั่นคงไว้ให้คนซื่อตรง
ทรงเป็นโล่แก่ผู้ดำเนินชีวิตด้วยความซื่อสัตย์
8 พระองค์ทรงปกป้องทางแห่งความยุติธรรม
และรักษาหนทางของผู้ภักดีต่อพระองค์
9 เมื่อนั้นจะเข้าใจความเที่ยงธรรม ความยุติธรรม และความเป็นธรรม
รวมทั้งทุกทางที่ดี
10 ปัญญาจะเข้าไปในใจ
และความรู้จะเป็นที่ชื่นใจ
11 ความรอบคอบจะคอยดูแล
ความเข้าใจจะคอยคุ้มครอง
12 ช่วยให้พ้นจากทางชั่ว
และจากคนที่พูดบิดเบือน
13 คนเหล่านั้นละทิ้งทางอันเที่ยงตรง
แล้วไปเดินในทางมืด
14 พวกเขายินดีเมื่อได้ทำชั่ว
และเพลิดเพลินกับการทำชั่วที่ผิดเพี้ยน
15 ทางของพวกเขาคดเคี้ยว
ทุกย่างก้าวก็หลงผิด
16 และช่วยให้พ้นจากหญิงอื่น
จากหญิงต่างถิ่นที่ใช้คำหวานล่อลวง
17 นางทอดทิ้งคนที่เคียงข้างนางมาตั้งแต่วัยสาว
และลืมพันธสัญญาของพระเจ้าของนาง
18 บ้านของนางนำลงสู่ความตาย
หนทางของนางไปสู่เหล่าวิญญาณผู้ล่วงลับ
19 คนที่เข้าไปหานางไม่มีใครกลับมา
และไม่พบหนทางแห่งชีวิตอีก
20 ดังนั้น จงเดินในทางของคนดี
และเดินตามหนทางของคนเที่ยงธรรม
21 คนซื่อตรงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดิน
คนไร้ตำหนิจะคงอยู่ในนั้น
22 แต่คนชั่วจะถูกตัดออกจากแผ่นดิน
คนไม่ซื่อสัตย์จะถูกถอนรากออกไป

3

1 ลูกเอ๋ย อย่าลืมคำสอนของพ่อ
แต่เก็บคำบัญชาของพ่อไว้ในใจ
2 สิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเวลา เพิ่มปีชีวิต
และเพิ่มความสงบสุขให้ลูก
3 อย่าให้ความเมตตาและความสัตย์จริงจากไป

* **2:5 2:5** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม"

ผูกทั้งสองไว้รอบคอ
จารึกไว้ในใจ
4 แล้วจะได้รับความโปรดปราน
และเป็นที่ยอมรับว่ามีความเข้าใจ ทั้งจากพระเจ้าและมนุษย์
5 วางใจในพระยาห์เวห์อย่างสุดใจ
อย่าพึ่งความเข้าใจของตัวเอง
6 ไม่ว่าจะทำสิ่งใด ให้คำนึงถึงพระองค์
แล้วพระองค์จะทรงทำทางของลูกให้ตรง
7 อย่าคิดว่าตัวเองฉลาด
จงยำเกรงพระยาห์เวห์และหันจากความชั่ว
8 สิ่งนี้จะทำให้กายแข็งแรง
และบำรุงไปถึงกระดูก
9 ถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์ด้วยทรัพย์สิน
และด้วยผลแรกจากผลผลิตทั้งหมด
10 แล้วยุ้งฉางจะเต็มบริบูรณ์
บ่อย่ำองุ่นจะล้นด้วยเหล้าองุ่นใหม่
11 ลูกเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการอบรมสั่งสอนของพระยาห์เวห์
และอย่าเบื่อหน่ายเมื่อพระองค์ทรงแก้ไข
12 เพราะคนที่พระยาห์เวห์ทรงรัก พระองค์ก็ทรงแก้ไข
เหมือนพ่อเตือนลูกชายที่ตนรักและพอใจ

13 คนที่พบปัญญาย่อมเป็นสุข
คนที่ได้ความเข้าใจก็เช่นกัน
14 กำไรจากปัญญาดีกว่ากำไรจากเงิน
ผลตอบแทนดีกว่าทองคำบริสุทธิ์
15 ปัญญาล้ำค่ากว่าทับทิม
ไม่มีสิ่งใดที่ลูกปรารถนาเทียบปัญญาได้
16 ปัญญาถือชีวิตยืนยาวไว้ในมือขวา
ถือทรัพย์และเกียรติไว้ในมือซ้าย
17 ทางของปัญญารื่นรมย์
ทุกเส้นทางสงบสุข
18 ปัญญาเป็นต้นไม้แห่งชีวิตสำหรับผู้ที่ยึดไว้
คนที่จับไว้แน่นย่อมเป็นสุข
19 พระยาห์เวห์ทรงวางรากฐานโลกด้วยปัญญา
ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าใจ
20 ด้วยความรู้ของพระองค์ ห้วงน้ำลึกก็แยกออก
และฟ้าก็หยาดน้ำค้างลงมา
21 ลูกเอ๋ย อย่าให้สิ่งเหล่านี้คลาดสายตา
จงรักษาปัญญาอันมั่นคงและวิจารณญาณไว้
22 สิ่งเหล่านี้จะให้ชีวิตแก่ลูก
และเป็นเครื่องประดับงามที่คอ
23 แล้วลูกจะเดินทางอย่างปลอดภัย
เท้าจะไม่สะดุด

24 เมื่อนอนลงจะไม่กลัว
เมื่อนอนก็จะหลับสบาย
25 อย่ากลัวภัยที่มาอย่างฉับพลัน
หรือความพินาศของคนชั่วเมื่อมันมาถึง
26 ลูกจะมั่นใจได้เพราะพระยาห์เวห์
และพระองค์จะทรงรักษาเท้าไม่ให้ติดกับดัก

27 อย่ากักสิ่งดีไว้จากคนที่ควรได้รับ
เมื่อลูกมีกำลังทำได้
28 อย่าพูดกับเพื่อนบ้านว่า ไปก่อน แล้วค่อยมาใหม่
พรุ่งนี้ฉันจะให้
ทั้งที่ของนั้นอยู่กับลูกแล้ว
29 อย่าวางแผนร้ายต่อเพื่อนบ้าน
ในเมื่อเขาอยู่ข้างเคียงลูกอย่างวางใจ
30 อย่าทะเลาะกับใครโดยไม่มีเหตุ
ถ้าเขาไม่ได้ทำร้ายลูก
31 อย่าอิจฉาคนใช้ความรุนแรง
และอย่าเลือกเดินตามทางของเขา
32 พระยาห์เวห์ทรงรังเกียจคนคด
แต่พระองค์ทรงสนิทสนมกับคนซื่อตรง
33 คำสาปของพระยาห์เวห์ตกอยู่กับบ้านคนชั่ว
แต่พระองค์ทรงอวยพรบ้านของคนเที่ยงธรรม
34 พระองค์ทรงเยาะคนชอบเยาะเย้ย
แต่ประทานความโปรดปรานแก่คนถ่อมใจ
35 คนมีปัญญาจะได้รับเกียรติเป็นมรดก
แต่ความอับอายกลับเป็นสิ่งที่เชิดชูคนโง่เขลา

4

1 ลูกทั้งหลาย ฟังคำสั่งสอนของพ่อ
ตั้งใจฟังแล้วจะได้ความเข้าใจ
2 พ่อให้คำสอนที่ดี
อย่าทิ้งคำสอนของพ่อ
3 เมื่อพ่อยังเป็นลูกชายอยู่กับปู่ของลูก
ยังอ่อนวัย เป็นลูกคนเดียวที่ย่าของลูกทะนุถนอม
4 ท่านสอนพ่อและพูดว่า
เก็บถ้อยคำของพ่อไว้ในใจ
รักษาคำบัญชาของพ่อ แล้วลูกจะมีชีวิต
5 จงแสวงหาปัญญา
แสวงหาความเข้าใจ
อย่าลืม และอย่าหันเหจากคำสอนของพ่อ
6 อย่าทิ้งปัญญา แล้วปัญญาจะรักษาลูก
รักปัญญา แล้วปัญญาจะคุ้มครองลูก
7 ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
จงหาปัญญา
ต่อให้ต้องแลกทุกสิ่งที่มี ก็จงหาความเข้าใจ

8 ยกย่องปัญญา แล้วปัญญาจะยกลูกให้สูงขึ้น
โอบกอดปัญญาไว้ แล้วปัญญาจะนำเกียรติมาให้
9 ปัญญาจะวางมาลัยงามสง่าบนศีรษะ
และมอบมงกุฎอันสง่างามให้ลูก

10 ลูกเอ๋ย ฟังและรับถ้อยคำของพ่อ
แล้วลูกจะมีชีวิตยืนยาวหลายปี
11 พ่อสอนให้เดินในทางปัญญา
และนำไปตามทางที่ตรง
12 เมื่อเดิน ก้าวเท้าจะไม่ติดขัด
เมื่อวิ่ง จะไม่สะดุด
13 ยึดคำสั่งสอนไว้ให้มั่น
อย่าปล่อยไป
รักษาไว้ เพราะนั่นคือชีวิตของลูก
14 อย่าเข้าไปในทางของคนชั่ว
อย่าเดินในวิถีของคนทำชั่ว
15 หลีกมันเสีย อย่าเฉียดเข้าไป
หันหนีแล้วผ่านไป
16 พวกเขานอนไม่หลับถ้ายังไม่ได้ทำชั่ว
จะข่มตาไม่ลงถ้ายังไม่ได้ทำให้ใครล้ม
17 ความชั่วคือขนมปังที่พวกเขากิน
ความรุนแรงคือเหล้าองุ่นที่พวกเขาดื่ม
18 แต่ทางของคนเที่ยงธรรมเหมือนแสงอรุณ
ที่สว่างขึ้นเรื่อยๆ จนวันสว่างเต็มที่
19 ทางของคนชั่วเหมือนความมืด
พวกเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสะดุดอะไร

20 ลูกเอ๋ย ตั้งใจฟังถ้อยคำของพ่อ
เงี่ยหูฟังคำที่พ่อพูด
21 อย่าให้คลาดสายตา
เก็บไว้กลางใจ
22 ถ้อยคำเหล่านี้ให้ชีวิตแก่ผู้ที่พบ
และให้ความแข็งแรงแก่ทั้งร่างกาย
23 จงเฝ้ารักษาใจไว้อย่างดีที่สุด
ต้นธารแห่งชีวิตไหลออกมาจากใจ
24 อย่าให้ปากพูดจาบิดเบือน
อย่าให้ริมฝีปากเอ่ยคำคดโกง
25 ให้ตาจ้องตรงไปข้างหน้า
ให้สายตามุ่งตรงไปเบื้องหน้า
26 ทำทางที่เท้าเดินให้ราบ
แล้วทุกทางที่เดินจะมั่นคง
27 อย่าเลี้ยวขวาหรือซ้าย
ถอนเท้าให้ห่างจากความชั่ว

5

1 ลูกเอ๋ย ตั้งใจฟังปัญญาของพ่อ
เงี่ยหูฟังความเข้าใจของพ่อ
2 เพื่อรักษาวิจารณญาณไว้
และให้ริมฝีปากพูดด้วยความรู้
3 ริมฝีปากของหญิงเล่นชู้หวานหยดดุจน้ำผึ้ง
คำพูดของนางลื่นหูกว่าน้ำมัน
4 แต่ท้ายที่สุด นางกลับขมจัดเหมือนพืชเวิร์มวูด
และคมเหมือนดาบสองคม
5 เท้าของนางมุ่งลงสู่ความตาย
ทุกย่างก้าวตรงไปหาเชโอล*
6 นางไม่ใส่ใจทางแห่งชีวิต
ทางของนางคดเคี้ยว แม้ตัวนางเองก็ไม่รู้

7 เพราะฉะนั้น ลูกทั้งหลาย ฟังพ่อ
อย่าละทิ้งคำของพ่อ
8 อยู่ให้ห่างจากนาง
อย่าเข้าใกล้ประตูบ้านของนาง
9 มิฉะนั้นลูกจะเสียเกียรติให้คนอื่น
และเสียปีเดือนของชีวิตให้คนโหดร้าย
10 คนนอกจะกินทรัพย์ของลูกจนเต็มอิ่ม
และแรงงานของลูกจะไปทำให้บ้านคนอื่นมั่งคั่ง
11 แล้วบั้นปลายลูกจะคร่ำครวญ
เมื่อเนื้อหนังและร่างกายทรุดโทรม
12 และพูดว่า "ทำไมฉันถึงเกลียดการอบรมสั่งสอนนัก
ทำไมใจฉันถึงดูหมิ่นคำตักเตือน
13 ฉันไม่เคยเชื่อฟังครูของฉัน
ไม่เคยเงี่ยหูฟังผู้ที่สั่งสอนฉัน
14 ฉันเกือบพินาศหมดสิ้นแล้ว
ท่ามกลางผู้คนที่ชุมนุมกัน"

15 ดื่มน้ำจากบ่อเก็บน้ำของตนเอง
ดื่มน้ำไหลจากบ่อของตน
16 จะปล่อยให้น้ำพุของลูกไหลล้นออกไปตามถนนหรือ
ปล่อยธารน้ำไปตามลานสาธารณะหรือ
17 ให้มันเป็นของลูกคนเดียว
อย่าแบ่งให้คนแปลกหน้า
18 ขอให้ธารน้ำของลูกได้รับพร
จงชื่นชมยินดีกับภรรยาที่ร่วมชีวิตกันมาตั้งแต่วัยหนุ่ม
19 นางเป็นดั่งกวางตัวเมียที่น่ารัก กวางสาวที่งามสง่า
ขอให้อกของนางทำให้ลูกอิ่มเอมเสมอ

---

* **5:5 5:5** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

และหลงใหลในความรักของนางตลอดไป
20 ลูกเอ๋ย แล้วจะไปหลงใหลหญิงเล่นชู้ทำไม
จะไปแนบอกหญิงอื่นทำไม
21 พระยาห์เวห์ทรงเห็นทุกทางที่มนุษย์เดิน
และทรงพิจารณาทุกย่างก้าวของเขา
22 การกระทำชั่วของคนชั่วกลายเป็นบ่วงดักตัวเขาเอง
บาปของเขากลายเป็นเชือกรัดตัวไว้แน่น
23 เขาจะตายเพราะขาดการอบรมสั่งสอน
และหลงทางเพราะความโง่เขลาอันใหญ่หลวง

6

1 ลูกเอ๋ย ถ้าลูกค้ำประกันให้เพื่อนบ้าน
ถ้าจับมือให้คำมั่นค้ำประกันคนนอก
2 ถ้อยคำจากปากทำให้ลูกติดกับ
คำพูดของตนเองกลายเป็นบ่วงรัดตัว
3 ลูกเอ๋ย ตอนนี้จงทำอย่างนี้เพื่อให้ตัวเองพ้น
เมื่อลูกตกอยู่ในมือเพื่อนบ้านแล้ว
ไปเถอะ ถ่อมตัวลง
และอ้อนวอนเพื่อนบ้านให้ยอมปล่อยลูก
4 อย่าปล่อยให้ตาหลับ
อย่าให้เปลือกตาปิดลง
5 หนีให้พ้นเหมือนละมั่งหนีจากมือนายพราน
เหมือนนกหนีจากบ่วงของคนดักนก

6 เจ้าคนเกียจคร้าน ไปดูมดเสีย
พิจารณาทางของมันแล้วเรียนรู้ให้ฉลาด
7 มันไม่มีหัวหน้า ไม่มีผู้คุม ไม่มีผู้ปกครอง
8 แต่เตรียมอาหารไว้ในฤดูร้อน
และรวบรวมเสบียงในฤดูเก็บเกี่ยว
9 เจ้าคนเกียจคร้าน จะนอนไปถึงเมื่อไร
เมื่อไรจะลุกจากหลับ
10 หลับอีกนิด งีบอีกหน่อย
กอดอกพักอีกสักครู่
11 แล้วความยากจนจะมาเหมือนโจร
ความขัดสนจะจู่โจมเหมือนคนถืออาวุธ

12 คนไร้ค่า คนชั่วช้า
ปากพูดแต่คำบิดเบือน
13 ขยิบตา ขยับเท้าส่งสัญญาณ
และชี้บอกใบ้ด้วยนิ้ว
14 ใจเขาคด
คิดร้ายอยู่ตลอด
และคอยหว่านความแตกแยก
15 ดังนั้นภัยพิบัติจะมาเยือนเขาฉับพลัน
เขาจะพังพินาศในพริบตา ไม่มีทางแก้

16 มีหกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงเกลียด
เจ็ดสิ่งที่พระองค์ทรงรังเกียจ
17 ดวงตาหยิ่งยโส ลิ้นโกหก
มือที่หลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์
18 ใจที่คิดแผนชั่ว
เท้าที่รีบวิ่งไปทำชั่ว
19 พยานเท็จที่พ่นคำโกหก
และคนที่หว่านความแตกแยกระหว่างพี่น้อง

20 ลูกเอ๋ย รักษาคำบัญชาของพ่อ
อย่าทิ้งคำสอนของแม่
21 ผูกสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจเสมอ
คล้องไว้รอบคอ
22 เมื่อเดิน คำสอนนั้นจะนำทาง
เมื่อนอน จะคอยคุ้มครอง
เมื่อตื่น จะพูดกับลูก
23 คำบัญชาเป็นตะเกียง
คำสอนเป็นแสงสว่าง
คำตักเตือนเพื่ออบรมคือทางสู่ชีวิต
24 เพื่อปกป้องลูกจากหญิงชั่ว
จากคำหวานของหญิงที่นอกใจสามี
25 อย่าปล่อยใจหลงใหลความงามของนาง
อย่าให้นางใช้สายตาล่อลวงลูก
26 หญิงโสเภณีทำให้ลูกหมดตัวจนเหลือเพียงขนมปังชิ้นเดียว
ส่วนหญิงเล่นชู้ตามล่าเอาชีวิตอันล้ำค่า
27 ใครจะกอบไฟไว้บนตัก
แล้วเสื้อผ้าไม่ไหม้
28 ใครจะเดินบนถ่านร้อน
แล้วฝ่าเท้าไม่พอง
29 คนที่ไปหลับนอนกับภรรยาของเพื่อนบ้านก็เช่นกัน
ใครแตะต้องนางจะหนีโทษไม่พ้น
30 ใครๆ ก็ไม่ดูหมิ่นขโมย
ถ้าเขาขโมยเพื่อประทังความหิว
31 แต่ถ้าถูกจับได้ เขาต้องชดใช้เจ็ดเท่า
ต่อให้ต้องยกทรัพย์ทั้งบ้านก็ต้องให้
32 ชายที่ไปหลับนอนกับหญิงที่มีสามีแล้วไร้ความเข้าใจ
คนที่ทำเช่นนั้นทำลายชีวิตตนเอง
33 เขาจะได้ทั้งบาดแผลและความอัปยศ
ความอับอายจะไม่มีวันลบเลือน
34 ความหึงหวงทำให้สามีเดือดดาล
ในวันแก้แค้นเขาจะไม่ปรานี
35 เขาจะไม่ยอมรับค่าชดใช้ใดๆ
ต่อให้ให้ของกำนัลมากเพียงใด เขาก็ไม่ยอม

7

1 ลูกเอ๋ย เก็บถ้อยคำของพ่อไว้
สะสมคำบัญชาของพ่อไว้ในใจ
2 รักษาคำบัญชาแล้วจะมีชีวิต
รักษาคำสอนของพ่อไว้เหมือนแก้วตา
3 ผูกสิ่งเหล่านี้ไว้ที่นิ้ว
จารึกไว้ในใจ
4 บอกปัญญาว่า "เราเป็นพี่น้องกัน"
และเรียกความเข้าใจว่า "ญาติสนิท"
5 แล้วทั้งสองจะคอยปกป้องลูกจากหญิงอื่น
จากหญิงต่างถิ่นที่ใช้คำหวานล่อลวง
6 พ่อมองออกไปทางหน้าต่างบ้าน
มองลอดช่องลูกกรง
7 เห็นอยู่ท่ามกลางพวกไม่รู้เท่าทัน
ในหมู่คนหนุ่ม พ่อสังเกตเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่ไร้ความเข้าใจ
8 เขาเดินผ่านถนนใกล้มุมบ้านของนาง
แล้วมุ่งไปทางบ้านนาง
9 ตอนพลบค่ำ เมื่อวันใกล้สิ้น
กลางคืนท่ามกลางความมืด
10 แล้วหญิงคนหนึ่งก็มาพบเขา แต่งกายอย่างหญิงโสเภณี
ใจเต็มไปด้วยเล่ห์กล
11 นางเสียงดังและดื้อรั้น
ไม่เคยอยู่ติดบ้าน
12 เดี๋ยวอยู่ตามถนน เดี๋ยวอยู่ตามลาน
ซุ่มคอยอยู่ทุกหัวมุม
13 นางคว้าตัวเขาแล้วจูบ
ก่อนพูดกับเขาอย่างไร้ยางอายว่า
14 "ฉันมีเครื่องบูชาสันติสุขอยู่
วันนี้ฉันทำตามคำปฏิญาณแล้ว
15 ฉันจึงออกมาตามหาเธอ
ตั้งใจมองหาเธอโดยเฉพาะ
แล้วก็พบจนได้
16 ฉันปูเตียงด้วยผ้าทอลวดลาย
ด้วยผ้าลายทางที่ทอด้วยด้ายจากอียิปต์
17 ฉันทำเตียงให้หอมด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย
18 มาเถอะ เรามาร่วมรักกันให้เต็มอิ่มจนถึงเช้า
มาดื่มด่ำความรักด้วยกัน
19 สามีฉันไม่อยู่บ้าน
เขาเดินทางไปไกล
20 เขาเอาถุงเงินติดตัวไปด้วย
กว่าจะกลับก็ตอนพระจันทร์เต็มดวง"
21 นางใช้คำพูดหว่านล้อมจนเขาหลงตาม
ใช้ริมฝีปากอ่อนหวานล่อลวงเขา
22 เขาตามนางไปทันที

เหมือนวัวเดินไปถูกฆ่า
เหมือนคนโง่ก้าวเข้าไปติดบ่วง
23 จนลูกธนูปักทะลุตับ
เหมือนนกรีบบินเข้าไปหาบ่วง
ไม่รู้เลยว่านั่นต้องแลกด้วยชีวิต

24 เพราะฉะนั้น ลูกทั้งหลาย ฟังพ่อ
ตั้งใจฟังถ้อยคำของพ่อ
25 อย่าให้ใจคล้อยไปตามทางของนาง
อย่าหลงเข้าไปในเส้นทางของนาง
26 นางทำให้คนบาดเจ็บล้มลงมามากแล้ว
คนที่นางฆ่ามีมากเป็นกองทัพใหญ่
27 บ้านของนางเป็นทางไปสู่เชโอล*
เป็นทางลงสู่ห้องแห่งความตาย

8

1 ปัญญาร้องเรียกไม่ใช่หรือ
ความเข้าใจเปล่งเสียงไม่ใช่หรือ
2 ปัญญายืนอยู่บนที่สูงริมทาง
ตรงทางแยก
3 ข้างประตูเมือง ตรงทางเข้า
ที่ประตูทางเข้าเมือง ปัญญาร้องเสียงดังว่า
4 ฉันร้องเรียกผู้คนทั้งหลาย
ส่งเสียงถึงมนุษย์ทุกคน
5 พวกไม่รู้เท่าทัน จงเรียนรู้ไหวพริบ
พวกคนโง่เขลา จงฝึกใจให้เข้าใจ
6 ฟังเถอะ ฉันจะพูดสิ่งประเสริฐ
เมื่อเปิดปากจะพูดแต่สิ่งที่ถูกต้อง
7 ปากของฉันพูดความจริง
ริมฝีปากของฉันรังเกียจความชั่ว
8 ทุกคำจากปากฉันล้วนเที่ยงธรรม
ไม่มีคำใดคดเคี้ยวหรือบิดเบือน
9 คำเหล่านี้ชัดเจนสำหรับคนที่เข้าใจ
และถูกต้องสำหรับคนที่พบความรู้
10 รับการอบรมสั่งสอนของฉันดีกว่ารับเงิน
รับความรู้ดีกว่าทองเนื้อดี
11 ปัญญาดีกว่าทับทิม
ทุกสิ่งที่คนปรารถนาเทียบปัญญาไม่ได้

12 ฉันคือปัญญา อยู่คู่กับความรอบคอบ
จงแสวงหาความรู้และวิจารณญาณ
13 การยำเกรงพระยาห์เวห์คือการเกลียดความชั่ว
ฉันเกลียดความหยิ่ง ความทะนง ทางชั่ว และปากที่พูดบิดเบือน

---

* **7:27 7:27** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

14 คำปรึกษาและความรู้ที่ถูกต้องเป็นของฉัน
ฉันมีความเข้าใจและพลัง
15 อาศัยฉัน กษัตริย์จึงครองราชย์
และเจ้านายจึงออกคำตัดสินอย่างยุติธรรม
16 อาศัยฉัน เจ้านายจึงปกครอง
ทั้งขุนนางและผู้ปกครองที่ชอบธรรมทั่วโลกก็เช่นกัน
17 ฉันรักคนที่รักฉัน
คนที่เสาะหาฉันอย่างจริงจังจะพบฉัน
18 ทรัพย์สมบัติและเกียรติอยู่กับฉัน
ทั้งความมั่งคั่งที่ยั่งยืนและความเจริญรุ่งเรือง
19 ผลของฉันดีกว่าทอง แม้แต่ทองเนื้อดี
ผลผลิตของฉันดีกว่าเงินชั้นดี
20 ฉันเดินบนทางแห่งความเที่ยงธรรม
อยู่กลางเส้นทางแห่งความยุติธรรม
21 เพื่อมอบทรัพย์แก่คนที่รักฉัน
และทำให้คลังของพวกเขาเต็มบริบูรณ์

22 พระยาห์เวห์ทรงมีฉันไว้ตั้งแต่เริ่มงานของพระองค์
ก่อนกิจการทั้งหลายของพระองค์ในกาลโบราณ
23 ฉันถูกตั้งไว้ตั้งแต่นิรันดร์ ตั้งแต่แรกเริ่ม
ก่อนแผ่นดินโลกจะมีอยู่
24 ก่อนมีห้วงน้ำลึก ฉันถือกำเนิดแล้ว
ก่อนมีตาน้ำที่เปี่ยมล้น
25 ก่อนภูเขาจะตั้งมั่น
ก่อนเนินเขาจะมีขึ้น ฉันถือกำเนิดแล้ว
26 ตอนนั้นพระองค์ยังไม่ได้สร้างแผ่นดินหรือทุ่งนา
หรือแม้แต่ธุลีแรกของโลก
27 เมื่อพระองค์ทรงตั้งฟ้าสวรรค์ ฉันอยู่ที่นั่น
เมื่อทรงขีดวงไว้บนผิวห้วงน้ำลึก
28 เมื่อทรงตั้งหมู่เมฆเบื้องบน
เมื่อตาน้ำจากห้วงลึกไหลแรง
29 เมื่อทรงกำหนดเขตให้ทะเล
ไม่ให้น้ำล้ำพ้นเขตตามคำสั่งของพระองค์
เมื่อทรงกำหนดฐานรากของแผ่นดิน
30 ตอนนั้นฉันเป็นช่างฝีมืออยู่ข้างพระองค์
ฉันเป็นความชื่นบานวันแล้ววันเล่า
ร่าเริงอยู่ต่อหน้าพระองค์เสมอ
31 เบิกบานทั่วทั้งโลกของพระองค์
และชื่นชมยินดีกับมนุษย์ทั้งหลาย

32 เพราะฉะนั้น ลูกทั้งหลาย ฟังฉัน
คนที่เดินตามทางของฉันย่อมเป็นสุข
33 รับฟังการอบรมสั่งสอนแล้วจะมีปัญญา
อย่าปฏิเสธคำสอนนั้น

34 คนที่ฟังฉันย่อมเป็นสุข
เฝ้าที่ประตูของฉันทุกวัน
คอยอยู่ข้างวงกบประตู
35 คนที่พบฉันย่อมพบชีวิต
และได้รับความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์
36 แต่คนที่ทำผิดต่อฉันก็ทำร้ายชีวิตตนเอง
ทุกคนที่เกลียดฉันรักความตาย

9

1 ปัญญาสร้างบ้านของตน
สกัดเสาทั้งเจ็ดต้น
2 ปัญญาเตรียมเนื้อไว้แล้ว
ผสมเหล้าองุ่นแล้ว
และจัดโต๊ะไว้พร้อม
3 ส่งสาวใช้ออกไป
แล้วร้องเรียกจากที่สูงที่สุดของเมืองว่า
4 ใครไม่รู้เท่าทัน เชิญเข้ามาที่นี่
ส่วนคนที่ขาดความเข้าใจ ปัญญาพูดว่า
5 มาเถอะ กินขนมปังของฉัน
ดื่มเหล้าองุ่นที่ฉันผสมไว้
6 ละทางของคนไม่รู้เท่าทันเสีย แล้วจะมีชีวิต
เดินไปบนทางแห่งความเข้าใจ

7 ใครตักเตือนคนชอบเยาะเย้ยก็มีแต่จะถูกดูหมิ่น
ใครว่ากล่าวคนชั่วก็มีแต่จะถูกเหยียดหยาม
8 อย่าตักเตือนคนชอบเยาะเย้ย มิฉะนั้นเขาจะเกลียด
ตักเตือนคนมีปัญญา แล้วเขาจะรัก
9 สอนคนมีปัญญา เขาจะยิ่งมีปัญญา
สอนคนเที่ยงธรรม เขาจะยิ่งเรียนรู้
10 การยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นจุดเริ่มต้นของปัญญา
การรู้จักองค์บริสุทธิ์คือความเข้าใจ
11 ฉันจะเพิ่มวันเวลาให้
และทำให้ปีชีวิตยืนยาวขึ้น
12 ถ้ามีปัญญา ประโยชน์ก็ตกแก่ตัวเอง
ถ้าชอบเยาะเย้ย ก็ต้องรับผลเพียงลำพัง

13 หญิงโง่เขลาส่งเสียงเอะอะ
ไม่รู้จักยับยั้งและไม่รู้อะไรเลย
14 นางนั่งอยู่ที่ประตูบ้าน
บนที่นั่งในจุดสูงของเมือง
15 คอยร้องเรียกคนที่เดินผ่านไป
คนที่กำลังเดินตรงไปตามทางของตน
16 ใครไม่รู้เท่าทัน เชิญเข้ามาที่นี่
ส่วนคนที่ขาดความเข้าใจ นางพูดว่า

17 น้ำที่ขโมยมาหวานดี
อาหารที่แอบกินก็อร่อย
18 แต่เขาไม่รู้เลยว่าเหล่าวิญญาณผู้ล่วงลับอยู่ที่นั่น
แขกของนางอยู่ในส่วนลึกของเชโอล*

10

1 สุภาษิตของซาโลมอน
ลูกมีปัญญาทำให้พ่อชื่นใจ
แต่ลูกโง่ทำให้แม่ทุกข์ใจ
2 ทรัพย์ที่ได้มาด้วยความชั่วไม่มีประโยชน์
แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความตาย
3 พระยาห์เวห์ไม่ปล่อยให้คนชอบธรรมอดอยาก
แต่ทรงขัดขวางสิ่งที่คนชั่วอยากได้
4 คนเกียจคร้านย่อมยากจน
แต่คนขยันย่อมมั่งคั่ง
5 ลูกที่เก็บเกี่ยวในฤดูร้อนย่อมมีปัญญา
แต่ลูกที่หลับในฤดูเก็บเกี่ยวทำให้ขายหน้า
6 พระพรอยู่เหนือศีรษะของคนชอบธรรม
แต่ความรุนแรงปิดปากคนชั่ว
7 คนชอบธรรมเป็นที่จดจำด้วยคำอวยพร
แต่ชื่อของคนชั่วจะเน่าเหม็น
8 คนมีปัญญารับฟังคำสั่ง
แต่คนโง่ที่พูดพล่อยจะล้มลง
9 คนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิย่อมเดินอย่างมั่นคง
แต่คนที่คดโกงในทางของตนจะถูกจับได้
10 คนขยิบตาส่งสัญญาณร้ายทำให้เกิดความทุกข์
แต่คนโง่ที่พูดพล่อยจะล้มลง
11 ปากของคนชอบธรรมเป็นธารแห่งชีวิต
แต่ความรุนแรงปิดปากคนชั่ว
12 ความเกลียดชังปลุกการทะเลาะวิวาท
แต่ความรักปกคลุมความผิดทั้งปวง
13 ถ้อยคำของคนมีความเข้าใจเต็มไปด้วยปัญญา
แต่หลังของคนไร้สามัญสำนึกต้องรับไม้เรียว
14 คนมีปัญญาสะสมความรู้
แต่ปากของคนโง่นำความพินาศเข้ามาใกล้
15 ทรัพย์ของคนมั่งมีคือเมืองป้อมของเขา
ความยากจนเองคือหายนะของคนจน
16 ผลงานของคนชอบธรรมนำไปสู่ชีวิต
แต่ผลได้ของคนชั่วนำไปสู่บาป
17 คนที่รับฟังคำแก้ไขเดินอยู่บนทางแห่งชีวิต
แต่คนที่ปฏิเสธคำตักเตือนทำให้ผู้อื่นหลงทาง
18 คนที่ซ่อนความเกลียดชังย่อมพูดโกหก

---

* **9:18 9:18** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

คนที่เที่ยวใส่ร้ายก็คือคนโง่
19 พูดมากก็ไม่พ้นทำผิด
แต่คนที่รู้จักยั้งปากย่อมมีปัญญา
20 ลิ้นของคนชอบธรรมมีค่าเหมือนเงินเนื้อดี
แต่ใจของคนชั่วแทบไม่มีค่า
21 คำพูดของคนชอบธรรมหล่อเลี้ยงคนมากมาย
แต่คนโง่ตายเพราะขาดสามัญสำนึก
22 พระพรของพระยาห์เวห์ทำให้มั่งคั่ง
โดยไม่พาความทุกข์มาด้วย
23 คนโง่สนุกกับการทำชั่ว
ส่วนคนมีความเข้าใจชื่นชมปัญญา
24 สิ่งที่คนชั่วหวาดกลัวจะมาถึงเขา
แต่สิ่งที่คนชอบธรรมปรารถนาจะได้รับ
25 เมื่อพายุหมุนผ่านไป คนชั่วก็สูญสิ้น
แต่คนชอบธรรมตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์
26 น้ำส้มสายชูทำให้เสียวฟัน ควันทำให้แสบตา
คนเกียจคร้านก็ทำให้คนที่ใช้เขาเดือดร้อนเช่นนั้น
27 การยำเกรงพระยาห์เวห์ทำให้อายุยืน
แต่ชีวิตของคนชั่วจะสั้นลง
28 ความหวังของคนชอบธรรมนำความยินดี
แต่ความหวังของคนชั่วจะสูญสิ้น
29 ทางของพระยาห์เวห์เป็นที่มั่นของคนซื่อตรง
แต่เป็นความพินาศแก่คนทำชั่ว
30 คนชอบธรรมจะไม่ถูกถอนออกไป
แต่คนชั่วจะไม่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน
31 ปากของคนชอบธรรมออกผลเป็นปัญญา
แต่ลิ้นที่พูดบิดเบือนจะถูกตัดออก
32 ริมฝีปากของคนชอบธรรมรู้ว่าควรพูดอะไร
แต่ปากของคนชั่วพูดแต่สิ่งบิดเบือน

11

1 ตาชั่งโกงเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงรังเกียจ
แต่น้ำหนักเที่ยงตรงเป็นที่พอพระทัย
2 เมื่อความหยิ่งมา ความอับอายก็ตามมา
แต่ปัญญาอยู่กับคนถ่อมตน
3 ความซื่อสัตย์นำทางคนซื่อตรง
แต่ความคดของคนไม่ซื่อสัตย์กลับทำลายพวกเขาเอง
4 ทรัพย์สมบัติช่วยอะไรไม่ได้ในวันที่ความกริ้วมาถึง
แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความตาย
5 ความชอบธรรมของคนไร้ตำหนิทำให้ทางของเขาราบตรง
แต่คนชั่วล้มลงเพราะความชั่วของตนเอง
6 ความชอบธรรมช่วยคนซื่อตรงให้พ้นภัย
แต่คนไม่ซื่อสัตย์ถูกความอยากชั่วของตนดักไว้
7 เมื่อคนชั่วตาย ความหวังก็ดับ

ความหวังที่ฝากไว้กับอำนาจก็สูญเปล่า
8 คนชอบธรรมได้รับการช่วยให้พ้นทุกข์
แล้วคนชั่วกลับต้องรับแทน
9 คนอธรรมทำลายเพื่อนบ้านด้วยคำพูด
แต่ความรู้ช่วยคนชอบธรรมให้พ้นภัย
10 เมื่อคนชอบธรรมเจริญดี เมืองก็ยินดี
เมื่อคนชั่วพินาศ ผู้คนก็โห่ร้องด้วยความดีใจ
11 เมืองรุ่งเรืองเพราะพรจากคนซื่อตรง
แต่คำพูดของคนชั่วทำให้เมืองพังพินาศ
12 คนดูหมิ่นเพื่อนบ้านขาดสามัญสำนึก
แต่คนมีความเข้าใจรู้จักนิ่งเงียบ
13 คนชอบนินทาเอาความลับไปเปิดเผย
แต่คนไว้ใจได้รู้จักเก็บความลับ
14 เมื่อขาดคำแนะนำที่ดี บ้านเมืองก็ล่ม
แต่มีที่ปรึกษาหลายคนย่อมนำไปสู่ชัยชนะ
15 คนค้ำประกันให้คนนอกย่อมเดือดร้อนหนัก
แต่คนไม่ยอมผูกมัดด้วยการค้ำประกันย่อมปลอดภัย
16 หญิงผู้มีน้ำใจงดงามได้รับเกียรติ
ส่วนคนรุนแรงกอบโกยทรัพย์
17 คนเมตตาทำดีต่อตัวเอง
แต่คนโหดร้ายทำร้ายตนเอง
18 คนชั่วทำงานได้ค่าจ้างที่หลอกลวง
แต่คนหว่านความชอบธรรมย่อมได้รับผลตอบแทนแน่นอน
19 คนที่ยึดมั่นในความชอบธรรมพบชีวิต
แต่คนที่ไล่ตามความชั่วมุ่งสู่ความตาย
20 พระยาห์เวห์ทรงรังเกียจคนใจคด
แต่ทรงพอพระทัยคนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ตำหนิ
21 แน่นอนว่าคนชั่วจะไม่พ้นโทษ
แต่ลูกหลาน* ของคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้รอด
22 หญิงงามที่ขาดวิจารณญาณ
ก็เหมือนห่วงทองที่จมูกหมู
23 ความปรารถนาของคนชอบธรรมมุ่งแต่สิ่งดี
แต่สิ่งที่รอคนชั่วอยู่มีแต่ความกริ้ว
24 บางคนยิ่งแจกยิ่งมีเพิ่ม
บางคนหวงเกินควรกลับยิ่งขัดสน
25 คนใจกว้างจะอิ่มเอิบ
คนที่รดน้ำให้ผู้อื่น ตัวเองก็จะได้รับน้ำเช่นกัน
26 คนที่กักตุนข้าวไว้ไม่ยอมขายย่อมถูกสาปแช่ง
แต่คนที่นำออกขายย่อมได้รับพร
27 คนที่ขวนขวายทำดีแสวงหาความโปรดปราน
แต่คนที่ตามหาความชั่วจะพบความชั่วนั้นเอง
28 คนที่วางใจในทรัพย์ของตนจะล้มลง

* **11:21 11:21** หรือ เชื้อสาย

แต่คนชอบธรรมจะงอกงามเหมือนใบไม้เขียวสด
29 คนที่สร้างความเดือดร้อนให้ครอบครัวจะได้เพียงลมเป็นมรดก
คนโง่จะเป็นคนรับใช้ของคนมีปัญญา
30 ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
คนมีปัญญาชนะใจผู้คน
31 ดูสิ แม้คนชอบธรรมยังได้รับผลตอบแทนบนโลก
แล้วคนชั่วและคนบาปจะยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด

12

1 คนที่รักคำแก้ไขก็รักความรู้
แต่คนที่เกลียดคำตักเตือนก็โง่เขลา
2 คนดีได้รับความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์
แต่พระองค์ทรงตัดสินโทษคนที่คิดการชั่ว
3 ความชั่วทำให้ใครตั้งมั่นไม่ได้
แต่รากของคนชอบธรรมจะไม่ถูกถอน
4 ภรรยาที่ดีเป็นมงกุฎของสามี
แต่ภรรยาที่นำความอับอายมาให้เหมือนความเน่าเปื่อยที่กัดกินถึงกระดูก
5 ความคิดของคนชอบธรรมเที่ยงตรง
แต่คำแนะนำของคนชั่วเต็มไปด้วยการหลอกลวง
6 คำพูดของคนชั่วมุ่งหมายเอาชีวิตผู้อื่น
แต่คำพูดของคนซื่อตรงช่วยพวกเขาให้รอด
7 คนชั่วถูกคว่ำลงแล้วก็สูญสิ้น
แต่บ้านของคนชอบธรรมยังคงตั้งอยู่
8 คนจะได้รับคำชมตามสติปัญญาของตน
แต่คนใจคดถูกดูหมิ่น
9 เป็นคนไม่เด่นดังแต่มีคนรับใช้ ยังดีกว่า
ยกตัวเองใหญ่โตทั้งที่ไม่มีข้าวกิน
10 คนชอบธรรมเอาใจใส่ชีวิตสัตว์ของตน
แต่แม้ความเมตตาของคนชั่วก็ยังโหดร้าย
11 คนที่ทำไร่ของตนจะมีอาหารอุดม
แต่คนที่ไล่ตามเรื่องไร้สาระขาดสามัญสำนึก
12 คนชั่วอยากได้ของที่คนชั่วคนอื่นปล้นมา
แต่รากของคนชอบธรรมงอกงาม
13 คนชั่วติดกับเพราะถ้อยคำที่เป็นบาปของตน
แต่คนชอบธรรมพ้นจากความทุกข์ได้
14 คนย่อมอิ่มเอมด้วยสิ่งดีจากผลของคำพูดตน
และผลงานจากมือก็ย้อนกลับมาตอบแทนเขา
15 คนโง่เห็นว่าทางของตนถูกเสมอ
แต่คนมีปัญญารับฟังคำแนะนำ
16 คนโง่แสดงความขุ่นเคืองทันที
แต่คนรอบคอบรู้จักมองข้ามคำดูหมิ่น
17 คนพูดความจริงให้การอย่างซื่อตรง
แต่พยานเท็จพูดหลอกลวง

18 บางคนพูดพล่อยๆ แทงใจเหมือนดาบ
แต่ลิ้นของคนมีปัญญาช่วยเยียวยา
19 ริมฝีปากที่พูดความจริงยืนยงตลอดไป
แต่ลิ้นที่โกหกอยู่ได้เพียงชั่วครู่
20 การหลอกลวงอยู่ในใจของคนคิดการชั่ว
แต่คนที่ส่งเสริมสันติย่อมมีความยินดี
21 ภัยร้ายจะไม่เกิดกับคนชอบธรรม
แต่คนชั่วจะเต็มไปด้วยความเดือดร้อน
22 ริมฝีปากที่โกหกเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงรังเกียจ
แต่คนที่ประพฤติตามความจริงเป็นที่พอพระทัย
23 คนรอบคอบเก็บสิ่งที่ตนรู้ไว้กับตัว
แต่ใจของคนโง่ป่าวประกาศความโง่ออกมา
24 มือคนขยันจะได้ปกครอง
แต่คนเกียจคร้านจะต้องถูกเกณฑ์ใช้แรงงาน
25 ความกังวลทำให้ใจหนักอึ้ง
แต่คำพูดดีทำให้ใจชื่นขึ้น
26 คนชอบธรรมเลือกคบเพื่อนอย่างระมัดระวัง
แต่ทางของคนชั่วทำให้พวกเขาหลงผิด
27 คนเกียจคร้านไม่แม้แต่จะย่างเนื้อที่ล่ามาได้
แต่คนขยันเห็นคุณค่าของทรัพย์ที่มี
28 ทางแห่งความชอบธรรมนำไปสู่ชีวิต
เส้นทางนั้นไม่มีความตาย

13

1 ลูกมีปัญญารับฟังคำสั่งสอนของพ่อ
แต่คนชอบเยาะเย้ยไม่ฟังคำตักเตือน
2 คนย่อมได้ลิ้มรสสิ่งดีจากผลของคำพูดตน
แต่คนไม่ซื่อสัตย์กระหายความรุนแรง
3 คนที่เฝ้าปากก็รักษาชีวิตของตน
แต่คนที่พูดพล่อยไม่ยั้งปากมุ่งสู่ความพินาศ
4 คนเกียจคร้านอยากได้แต่ไม่ได้อะไร
แต่คนขยันได้สมใจจนเต็มอิ่ม
5 คนชอบธรรมเกลียดคำโกหก
แต่คนชั่วนำความอับอายและความน่าอดสูมาให้
6 ความชอบธรรมคุ้มครองทางของคนซื่อตรง
แต่ความชั่วล้มคนบาปลง
7 บางคนทำเป็นร่ำรวยทั้งที่ไม่มีอะไร
บางคนทำเป็นยากจนทั้งที่มีทรัพย์มากมาย
8 ทรัพย์สินใช้เป็นค่าไถ่ชีวิตคนได้
แต่คนจนไม่ต้องฟังคำขู่
9 แสงของคนชอบธรรมส่องสว่างสดใส
แต่ตะเกียงของคนชั่วจะดับลง
10 ความหยิ่งมีแต่ก่อการทะเลาะ
แต่ปัญญาอยู่กับคนที่รับฟังคำแนะนำ

11 ทรัพย์ที่ได้มาโดยไม่ซื่อสัตย์ค่อยๆ ร่อยหรอ
แต่คนที่เก็บสะสมทีละน้อยย่อมมีเพิ่มขึ้น
12 ความหวังที่เลื่อนออกไปทำให้ใจตรอม
แต่ความปรารถนาที่เป็นจริงเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
13 คนที่ดูหมิ่นคำสั่งสอนจะต้องชดใช้
แต่คนที่เคารพคำสั่งย่อมได้รับรางวัล
14 คำสอนของคนมีปัญญาเป็นธารแห่งชีวิต
ช่วยให้พ้นจากบ่วงแห่งความตาย
15 ความเข้าใจที่ดีย่อมนำความโปรดปรานมาให้
แต่ทางของคนไม่ซื่อสัตย์นั้นยากลำบาก
16 คนรอบคอบทำทุกอย่างด้วยความรู้
แต่คนโง่เปิดเผยความโง่ของตน
17 ผู้ส่งสารชั่วร้ายย่อมพบความเดือดร้อน
แต่ผู้ส่งสารที่ไว้ใจได้ย่อมได้รับการเยียวยา
18 คนที่ปฏิเสธการอบรมย่อมพบความยากจนและความอับอาย
แต่คนที่รับฟังคำแก้ไขจะได้รับเกียรติ
19 ความปรารถนาที่สมหวังชื่นใจ
แต่คนโง่เกลียดที่จะหันจากความชั่ว
20 เดินกับคนมีปัญญา ก็จะมีปัญญา
แต่คบคนโง่ ย่อมได้รับความเสียหาย
21 ความทุกข์ไล่ตามคนบาป
แต่ความเจริญตอบแทนคนชอบธรรม
22 คนดีทิ้งมรดกไว้ถึงรุ่นหลาน
แต่ทรัพย์ของคนบาปถูกเก็บไว้ให้คนชอบธรรม
23 ไร่นาของคนยากจนให้ผลอาหารมากมาย
แต่ความอยุติธรรมกวาดมันไปเสีย
24 คนที่ไม่ยอมใช้ไม้เรียวเกลียดลูกของตน
แต่คนที่รักลูกใส่ใจอบรมสั่งสอน
25 คนชอบธรรมกินจนอิ่ม
แต่ท้องของคนชั่วยังหิวอยู่

14

1 หญิงมีปัญญาสร้างบ้านของตน
แต่หญิงโง่รื้อบ้านลงด้วยมือตัวเอง
2 คนที่ดำเนินอย่างซื่อตรงยำเกรงพระยาห์เวห์
แต่คนที่เดินทางคดเคี้ยวย่อมดูหมิ่นพระองค์
3 คำพูดของคนโง่นำไม้เรียวมาฟาดหลังตน
แต่ริมฝีปากของคนมีปัญญาคุ้มครองพวกเขา
4 ไม่มีวัว รางหญ้าก็สะอาด
แต่ผลผลิตมากมายมาจากแรงของวัว
5 พยานซื่อตรงไม่โกหก
แต่พยานเท็จพ่นคำโกหกออกมา
6 คนชอบเยาะเย้ยแสวงหาปัญญาแต่ไม่พบ
แต่คนมีความเข้าใจได้ความรู้โดยง่าย

7 อยู่ให้ห่างจากคนโง่
จากปากเขาไม่มีความรู้ให้พบ
8 ปัญญาของคนรอบคอบคือรู้จักพิจารณาทางของตน
แต่ความโง่ของคนโง่คือการหลอกลวง
9 คนโง่เห็นการชดใช้ความผิดเป็นเรื่องน่าขัน
แต่ในหมู่คนซื่อตรงมีความปรารถนาดีต่อกัน
10 ใจรู้ทั้งความขมขื่นและความยินดีของตัวเอง
คนนอกไม่อาจร่วมรับรู้สิ่งเหล่านี้ได้
11 บ้านของคนชั่วจะถูกทำลาย
แต่เต็นท์ของคนซื่อตรงจะงอกงาม
12 มีทางที่คนเราคิดว่าถูก
แต่ปลายทางกลับนำไปสู่ความตาย
13 แม้กำลังหัวเราะ ใจก็อาจเศร้าได้
และความสนุกอาจจบลงด้วยความทุกข์
14 คนไม่ซื่อสัตย์จะได้รับผลจากทางของตน
คนดีก็จะได้รับผลจากการกระทำของตนเช่นกัน
15 คนไม่รู้เท่าทันเชื่อทุกอย่าง
แต่คนรอบคอบคิดให้ดีก่อนก้าวไป
16 คนมีปัญญารู้จักกลัวและหลีกหนีความชั่ว
แต่คนโง่หุนหันและประมาท
17 คนโกรธง่ายทำเรื่องโง่เขลา
และคนเจ้าเล่ห์ย่อมเป็นที่เกลียดชัง
18 คนไม่รู้เท่าทันได้รับความโง่เป็นมรดก
แต่คนรอบคอบได้รับความรู้เป็นมงกุฎ
19 คนเลวต้องก้มลงต่อหน้าคนดี
และคนชั่วต้องก้มลงที่ประตูของคนชอบธรรม
20 แม้เพื่อนบ้านก็รังเกียจคนจน
แต่คนมั่งมีมีเพื่อนมากมาย
21 คนดูหมิ่นเพื่อนบ้านทำบาป
แต่คนที่เมตตาคนยากจนย่อมเป็นสุข
22 คนที่วางแผนชั่วย่อมหลงทางไม่ใช่หรือ
แต่ความรักและความซื่อสัตย์อยู่กับคนที่คิดทำดี
23 การทำงานหนักทุกอย่างให้ผลตอบแทน
แต่พูดอย่างเดียวมีแต่ทำให้ยากจน
24 ทรัพย์ของคนมีปัญญาเป็นมงกุฎของเขา
แต่ความโง่คือมงกุฎของคนโง่
25 พยานสัตย์จริงช่วยชีวิตคน
แต่พยานเท็จหลอกลวง
26 การยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นป้อมปราการอันมั่นคง
และลูกหลานของเขาก็มีที่ลี้ภัย
27 การยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นธารแห่งชีวิต
ช่วยให้พ้นจากบ่วงแห่งความตาย
28 ประชาชนมากมายคือศักดิ์ศรีของกษัตริย์

แต่เมื่อไร้ประชาชน เจ้าผู้ครองก็ถึงความพินาศ
29 คนใจเย็นมีความเข้าใจมาก
แต่คนใจร้อนอวดความโง่ของตนออกมา
30 ใจสงบทำให้กายมีชีวิตชีวา
แต่ความริษยาทำให้กระดูกผุพัง
31 คนกดขี่คนจนดูหมิ่นพระผู้สร้างตน
แต่คนที่เมตตาคนขัดสนถวายเกียรติแด่พระองค์
32 คนชั่วถูกโค่นลงเมื่อภัยมาถึง
แต่แม้ในความตาย คนชอบธรรมก็มีที่ลี้ภัย
33 ปัญญาพักอยู่ในใจของคนมีความเข้าใจ
แม้อยู่ในใจของคนโง่ ปัญญาก็ยังเผยตัวให้เห็น
34 ความชอบธรรมยกชาติให้สูงขึ้น
แต่บาปทำให้ชนชาติใดๆ ต้องอับอาย
35 กษัตริย์โปรดปรานคนรับใช้ที่ทำงานอย่างมีปัญญา
แต่กษัตริย์โกรธคนรับใช้ที่ทำให้ขายหน้า

15

1 คำตอบอ่อนโยนระงับความโกรธ
แต่คำพูดรุนแรงยิ่งปลุกโทสะ
2 ลิ้นของคนมีปัญญาทำให้ความรู้น่าฟัง
แต่ปากของคนโง่พรั่งพรูความโง่ออกมา
3 สายตาของพระยาห์เวห์อยู่ทุกแห่ง
ทรงเฝ้ามองทั้งคนชั่วและคนดี
4 คำพูดอ่อนโยนเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
แต่คำพูดหลอกลวงทำลายจิตใจ
5 คนโง่ดูหมิ่นคำแก้ไขของพ่อ
แต่คนที่รับฟังคำตักเตือนย่อมรอบคอบ
6 ในบ้านของคนชอบธรรมมีทรัพย์มากมาย
แต่รายได้ของคนชั่วนำความเดือดร้อนมา
7 ริมฝีปากของคนมีปัญญาเผยแพร่ความรู้
แต่ใจของคนโง่ไม่เป็นเช่นนั้น
8 เครื่องบูชาของคนชั่วเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงรังเกียจ
แต่คำอธิษฐานของคนซื่อตรงเป็นที่พอพระทัย
9 ทางของคนชั่วเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงรังเกียจ
แต่พระองค์ทรงรักคนที่ไล่ตามความชอบธรรม
10 คนที่ละทิ้งทางต้องเจอการแก้ไขอย่างหนัก
คนที่เกลียดคำตักเตือนจะตาย
11 เชโอล* และอาบัดโดนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์
แล้วใจของมนุษย์จะยิ่งเปิดเผยต่อพระองค์สักเพียงใด
12 คนชอบเยาะเย้ยไม่ชอบให้ใครตักเตือน
เขาจึงไม่ไปหาคนมีปัญญา
13 ใจที่ยินดีทำให้หน้าตาแจ่มใส

---

* **15:11 15:11** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

แต่ใจที่ปวดร้าวทำให้เรี่ยวแรงหดหาย
14 ใจของคนมีความเข้าใจแสวงหาความรู้
แต่ปากของคนโง่เอาความโง่เป็นอาหาร
15 ทุกวันของคนทุกข์ยากล้วนขมขื่น
แต่คนใจรื่นเริงเหมือนได้เลี้ยงฉลองทุกวัน
16 มีน้อยแต่ยำเกรงพระยาห์เวห์ยังดีกว่า
มีทรัพย์มากแต่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย
17 กินผักด้วยความรักยังดีกว่า
กินลูกวัวอ้วนพีแต่เกลียดชังกัน
18 คนโมโหง่ายก่อการทะเลาะ
แต่คนใจเย็นช่วยระงับความขัดแย้ง
19 ทางของคนเกียจคร้านเหมือนพงหนาม
แต่ทางของคนซื่อตรงราบเรียบเหมือนถนนใหญ่
20 ลูกมีปัญญาทำให้พ่อชื่นใจ
แต่คนโง่ดูหมิ่นแม่ของตน
21 ความโง่เป็นความสนุกของคนไร้สามัญสำนึก
แต่คนมีความเข้าใจเดินไปในทางตรง
22 แผนงานล้มเหลวเมื่อไม่มีคำปรึกษา
แต่มีที่ปรึกษาหลายคน แผนก็สำเร็จ
23 คนยินดีเมื่อได้ตอบอย่างเหมาะสม
คำพูดที่ถูกกาลนั้นดีจริง
24 ทางแห่งชีวิตนำคนมีปัญญาขึ้นเบื้องบน
ช่วยให้เขาพ้นจากทางลงสู่เชโอล†
25 พระยาห์เวห์ทรงถอนบ้านของคนหยิ่งออก
แต่ทรงรักษาเขตที่ดินของหญิงม่ายไว้
26 ความคิดชั่วเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงรังเกียจ
แต่ความคิดของคนบริสุทธิ์เป็นที่พอพระทัย
27 คนโลภอยากได้กำไรสร้างความเดือดร้อนให้ครอบครัว
แต่คนที่เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่
28 ใจของคนชอบธรรมคิดให้ดีก่อนตอบ
แต่ปากของคนชั่วพรั่งพรูความชั่วออกมา
29 พระยาห์เวห์อยู่ไกลจากคนชั่ว
แต่ทรงฟังคำอธิษฐานของคนชอบธรรม
30 แววตาสดใสทำให้ใจยินดี
ข่าวดีทำให้กระดูกแข็งแรง
31 หูที่รับฟังคำตักเตือนซึ่งนำไปสู่ชีวิต
จะได้อยู่ท่ามกลางคนมีปัญญา
32 คนที่ปฏิเสธการแก้ไขดูหมิ่นชีวิตของตน
แต่คนที่รับฟังคำตักเตือนได้ความเข้าใจ
33 การยำเกรงพระยาห์เวห์สอนให้มีปัญญา
และความถ่อมตนนำหน้าเกียรติยศ

---

† **15:24 15:24** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

16

1 ใจคนวางแผนไว้
แต่คำตอบที่เอ่ยออกมานั้นมาจากพระยาห์เวห์
2 คนเรามองว่าทางของตนสะอาดหมด
แต่พระยาห์เวห์ทรงชั่งน้ำหนักเจตนา
3 ฝากสิ่งที่ทำไว้กับพระยาห์เวห์
แล้วแผนการจะสำเร็จ
4 พระยาห์เวห์ทรงสร้างทุกสิ่งให้มีจุดหมายของมัน
แม้แต่คนชั่วก็มีไว้สำหรับวันแห่งภัยพิบัติ
5 คนใจหยิ่งทุกคนเป็นที่รังเกียจของพระยาห์เวห์
แน่นอนว่าเขาจะไม่พ้นโทษ
6 ความผิดได้รับการลบล้างด้วยความเมตตาและความจริง
การยำเกรงพระยาห์เวห์ทำให้คนหันจากความชั่ว
7 เมื่อทางของคนหนึ่งเป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์
พระองค์ยังทำให้ศัตรูอยู่กับเขาอย่างสงบได้
8 มีน้อยแต่ชอบธรรม
ยังดีกว่ารายได้มากมายที่ได้มาอย่างไม่ยุติธรรม
9 ใจคนวางทางที่จะเดิน
แต่พระยาห์เวห์ทรงกำหนดก้าวของเขา
10 คำตัดสินที่ได้รับการดลใจอยู่บนริมฝีปากของกษัตริย์
เมื่อตัดสิน ปากของเขาจะไม่กล่าวผิด
11 ตราชั่งและคันชั่งที่เที่ยงตรงเป็นของพระยาห์เวห์
ลูกตุ้มน้ำหนักทุกลูกในถุงเป็นผลงานของพระองค์
12 กษัตริย์ทำผิดย่อมเป็นสิ่งน่ารังเกียจ
เพราะบัลลังก์ตั้งมั่นได้ด้วยความชอบธรรม
13 กษัตริย์ยินดีกับคำพูดที่ถูกต้อง
และเห็นค่าคนที่พูดความจริง
14 ความกริ้วของกษัตริย์เหมือนทูตแห่งความตาย
แต่คนมีปัญญารู้จักทำให้สงบลง
15 เมื่อพระพักตร์กษัตริย์แจ่มใส ก็มีชีวิต
ความโปรดปรานของเขาเหมือนเมฆฝนในฤดูใบไม้ผลิ
16 ได้ปัญญายังดีกว่าได้ทองคำมากนัก
ได้ความเข้าใจยังดีกว่าได้เงิน
17 ถนนใหญ่ของคนซื่อตรงคือการหันจากความชั่ว
คนที่ระวังทางของตนก็รักษาชีวิตไว้
18 ความหยิ่งมาก่อนความพินาศ
ใจยโสมาก่อนการล้มลง
19 ถ่อมใจอยู่กับคนยากจน
ยังดีกว่าแบ่งของปล้นกับคนเย่อหยิ่ง
20 คนที่ใส่ใจถ้อยคำจะพบความเจริญ
คนที่วางใจในพระยาห์เวห์ย่อมเป็นสุข
21 คนมีปัญญาในใจย่อมถูกเรียกว่ารอบคอบ
วาจาน่าฟังทำให้คำสอนชวนรับฟังยิ่งขึ้น
22 ความเข้าใจเป็นธารแห่งชีวิตสำหรับคนที่มีความเข้าใจ
แต่ความโง่ของคนโง่นั่นเองเป็นโทษของเขา

23 ใจของคนมีปัญญาสอนปากของตน
และทำให้คำพูดเปี่ยมความรู้ยิ่งขึ้น
24 ถ้อยคำอ่อนหวานเหมือนรวงผึ้ง
หวานชื่นต่อชีวิต และบำรุงกระดูก
25 มีทางที่คนเราคิดว่าถูก
แต่ปลายทางกลับนำไปสู่ความตาย
26 ความหิวของคนทำงานช่วยผลักดันให้เขาทำงาน
เพราะปากท้องคอยเร่งเขา
27 คนไร้ค่าขุดคุ้ยเรื่องชั่ว
คำพูดของเขาเหมือนไฟแผดเผา
28 คนใจคดก่อการทะเลาะ
คนชอบซุบซิบทำให้เพื่อนสนิทแตกกัน
29 คนรุนแรงชักจูงเพื่อนบ้าน
แล้วพาไปในทางที่ไม่ดี
30 คนที่ขยิบตาเพื่อวางแผนคดโกง
เม้มปากเมื่อคิดจะทำชั่ว
31 ผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งเกียรติ
ผู้ที่ดำเนินชีวิตชอบธรรมย่อมได้มงกุฎนี้
32 คนใจเย็นดีกว่านักรบผู้เก่งกล้า
คนที่ควบคุมตนเองได้ดีกว่าคนที่ยึดเมือง
33 สลากถูกทอดลงบนตัก
แต่ผลตัดสินทุกอย่างมาจากพระยาห์เวห์

17

1 กินขนมปังแห้งชิ้นเดียวอย่างสงบ
ยังดีกว่าบ้านที่เต็มด้วยงานเลี้ยงแต่มีการทะเลาะกัน
2 คนรับใช้ที่ทำงานอย่างฉลาดจะได้ปกครองลูกชายที่นำความอับอายมา
และได้ส่วนมรดกร่วมกับพี่น้อง
3 เบ้าหลอมมีไว้สำหรับเงิน เตามีไว้สำหรับทอง
แต่พระยาห์เวห์ทรงทดสอบใจ
4 คนทำชั่วเอาใจใส่คำพูดชั่ว
คนโกหกชอบฟังถ้อยคำมุ่งร้าย
5 คนที่เยาะเย้ยคนจนก็ดูหมิ่นพระผู้สร้างเขา
คนที่ดีใจกับความหายนะจะไม่พ้นโทษ
6 หลานๆ เป็นมงกุฎของคนชรา
และพ่อแม่เป็นเกียรติของลูก
7 คำพูดสูงส่งไม่เหมาะกับคนโง่
ยิ่งไม่ควรเลยที่ผู้ปกครองจะพูดโกหก
8 คนให้สินบนมองว่าสินบนนั้นเหมือนอัญมณีล้ำค่า
หันไปทางไหนก็สำเร็จ
9 คนที่ปกปิดความผิดช่วยให้ความรักงอกงาม
แต่คนที่รื้อเรื่องเดิมทำให้เพื่อนสนิทแตกกัน
10 คำตักเตือนหยั่งลึกในใจคนมีความเข้าใจ
ยิ่งกว่าการเฆี่ยนคนโง่ร้อยครั้ง

11 คนชั่วมุ่งแต่จะกบฏ
จึงมีทูตโหดร้ายถูกส่งมาจัดการเขา
12 พบแม่หมีที่ถูกพรากลูก
ยังดีกว่าพบคนโง่ในความโง่ของตน
13 ใครตอบแทนความดีด้วยความชั่ว
ความชั่วจะไม่พรากจากบ้านของเขา
14 การเริ่มทะเลาะเหมือนเปิดช่องให้น้ำทะลักจากเขื่อน
จงหยุดก่อนที่การวิวาทจะปะทุ
15 คนที่ประกาศว่าคนชั่วเป็นฝ่ายถูก และคนที่ตัดสินว่าคนชอบธรรมเป็นฝ่ายผิด
ทั้งคู่เป็นที่รังเกียจของพระยาห์เวห์
16 เงินในมือคนโง่จะมีประโยชน์อะไรสำหรับซื้อปัญญา
ในเมื่อเขาไม่มีความเข้าใจ
17 เพื่อนรักกันทุกเวลา
พี่น้องเกิดมาเพื่อยืนข้างกันในยามลำบาก
18 คนขาดสามัญสำนึกจับมือค้ำประกัน
และรับเป็นผู้ค้ำต่อหน้าเพื่อนบ้าน
19 คนที่รักการฝ่าฝืนก็รักการทะเลาะ
คนที่ทำประตูบ้านสูงใหญ่ก็แสวงหาความพินาศ
20 คนใจคดไม่พบความเจริญ
คนลิ้นหลอกลวงตกอยู่ในความเดือดร้อน
21 ใครมีลูกโง่ก็มีแต่ความทุกข์
พ่อของคนโง่ไม่มีความยินดี
22 ใจเบิกบานเป็นยาดี
แต่ใจที่แหลกสลายทำให้กระดูกเหี่ยวแห้ง
23 คนชั่วรับสินบนลับๆ
เพื่อบิดเบือนทางแห่งความยุติธรรม
24 คนมีความเข้าใจมุ่งมองปัญญาที่อยู่ตรงหน้า
แต่สายตาคนโง่ล่องลอยไปถึงสุดขอบโลก
25 ลูกโง่ทำให้พ่อโศกเศร้า
และทำให้แม่ผู้ให้กำเนิดขมขื่นใจ
26 ลงโทษคนชอบธรรมก็ไม่ดี
เฆี่ยนขุนนางเพราะความซื่อตรงก็ไม่ถูก
27 คนมีความรู้รู้จักสงวนคำพูด
คนใจเย็นเป็นคนมีความเข้าใจ
28 แม้แต่คนโง่ ถ้าเงียบก็ถูกมองว่ามีปัญญา
พอปิดปาก ก็ถูกนับว่ารอบคอบ

18

1 คนที่แยกตัวออกไปไล่ตามความต้องการของตน
และต่อต้านเหตุผลที่ถูกต้องทุกอย่าง
2 คนโง่ไม่ชอบความเข้าใจ
เขาชอบเพียงพูดความคิดของตนออกมา

3 เมื่อความชั่วมา ความดูหมิ่นก็ตามมา
ความอับอายพาความอดสูมาด้วย
4 คำจากปากคนเหมือนน้ำลึก
ธารปัญญาเหมือนลำธารที่ไหลไม่หยุด
5 ลำเอียงเข้าข้างคนชั่วไม่ดี
และพรากความยุติธรรมจากคนบริสุทธิ์ก็ไม่ถูก
6 ริมฝีปากคนโง่พาตัวเข้าสู่การทะเลาะ
ปากของเขาเรียกหาไม้เรียว
7 ปากของคนโง่ทำลายตัวเอง
ริมฝีปากของเขาเป็นบ่วงดักชีวิต
8 คำซุบซิบเหมือนของอร่อยคำเล็กๆ
กลืนลงไปลึกถึงข้างใน
9 คนที่เฉื่อยชาในการงาน
ก็เป็นพี่น้องกับคนที่เก่งแต่ทำลาย
10 พระนามของพระยาห์เวห์เป็นหอคอยแข็งแรง
คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปแล้วปลอดภัย
11 ทรัพย์ของคนมั่งมีคือเมืองป้อมของเขา
ในความคิดของตน มันเหมือนกำแพงสูงปีนไม่ถึง
12 ก่อนความพินาศ ใจคนมักหยิ่ง
แต่ก่อนเกียรติยศคือความถ่อมใจ
13 ตอบก่อนฟัง
เป็นทั้งความโง่และความอับอาย
14 กำลังใจช่วยพยุงคนยามเจ็บป่วย
แต่ใจที่แตกสลาย ใครจะทนไหว
15 ใจของคนรอบคอบแสวงหาความรู้
หูของคนมีปัญญาก็ค้นหาความรู้
16 ของขวัญเปิดทางให้ผู้ให้
และพาเขาเข้าเฝ้าคนใหญ่คนโต
17 คนที่พูดฝ่ายตนก่อนดูเหมือนเป็นฝ่ายถูก
จนอีกฝ่ายมาถามค้าน
18 สลากช่วยยุติข้อพิพาท
และแยกคู่กรณีที่แข็งกร้าวออกจากกัน
19 พี่น้องที่ถูกทำให้ขุ่นเคืองเข้าถึงยากกว่าเมืองที่มีป้อมปราการ
ความขัดแย้งเหมือนสลักประตูของป้อมปราการ
20 คนเราอิ่มท้องจากผลคำพูดของตน
อิ่มเอมจากผลผลิตของริมฝีปาก
21 ความตายและชีวิตอยู่ในอำนาจของลิ้น
คนที่รักการพูดจะได้กินผลของมัน
22 คนที่พบภรรยาก็พบสิ่งดี
และได้รับความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์
23 คนจนพูดวิงวอนขอความเมตตา
แต่คนรวยตอบอย่างแข็งกระด้าง
24 คนที่มีเพื่อนมากอาจถึงความพินาศ
แต่มีเพื่อนบางคนที่แนบแน่นยิ่งกว่าพี่น้อง

19

1 คนจนที่ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง
ยังดีกว่าคนปากคดที่เป็นคนโง่
2 มีความกระตือรือร้นแต่ไม่มีความรู้ก็ไม่ดี
รีบร้อนก้าวเท้าก็พาหลงทาง
3 ความโง่ของคนทำลายทางของตน
แล้วใจก็กลับโกรธพระยาห์เวห์
4 ความมั่งคั่งดึงเพื่อนเข้ามามาก
แต่คนจนกลับถูกเพื่อนทอดทิ้ง
5 พยานเท็จจะไม่พ้นโทษ
คนที่พรั่งพรูคำโกหกจะไม่รอด
6 หลายคนพยายามเอาใจผู้มีอำนาจ
และทุกคนอยากเป็นเพื่อนกับคนที่แจกของ
7 แม้ญาติของคนจนยังหลีกหนี
เพื่อนของเขายิ่งห่างไกลกว่าเดิม
เขาวิงวอนตามหา แต่ทุกคนก็หายไป
8 คนที่ได้ปัญญาก็รักชีวิตของตน
คนที่รักษาความเข้าใจไว้จะพบสิ่งดี
9 พยานเท็จจะไม่พ้นโทษ
คนที่พูดโกหกจะพินาศ
10 ชีวิตหรูหราไม่เหมาะกับคนโง่
ยิ่งไม่เหมาะที่คนรับใช้จะปกครองเจ้านาย
11 คนมีวิจารณญาณย่อมใจเย็น
การมองข้ามความผิดเป็นเกียรติของเขา
12 ความกริ้วของกษัตริย์เหมือนเสียงสิงโตคำราม
ความโปรดปรานเหมือนน้ำค้างบนหญ้า
13 ลูกโง่คือหายนะของพ่อ
ภรรยาที่ชอบทะเลาะเหมือนน้ำหยดไม่หยุด
14 บ้านและทรัพย์สินเป็นมรดกจากพ่อแม่
แต่ภรรยาที่รอบคอบมาจากพระยาห์เวห์
15 ความเกียจคร้านทำให้หลับลึก
คนไม่เอางานต้องทนหิว
16 คนที่รักษาคำบัญชาก็รักษาชีวิตของตน
แต่คนที่ไม่ใส่ใจทางของตนจะตาย
17 คนที่เมตตาคนจนก็เหมือนให้พระยาห์เวห์ยืม
และพระองค์จะทรงตอบแทนสิ่งที่เขาทำ
18 จงตีสอนลูกตราบที่ยังมีความหวัง
แต่อย่าตั้งใจทำให้เขาตาย
19 คนอารมณ์ร้อนต้องรับโทษ
ถ้าช่วยเขาครั้งหนึ่ง ก็ต้องช่วยอีกครั้ง
20 ฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอน
แล้ววันข้างหน้าจะมีปัญญา
21 ใจคนมีแผนมากมาย
แต่ความตั้งใจของพระยาห์เวห์จะสำเร็จ
22 สิ่งที่ทำให้คนเป็นที่รักคือความเมตตา

เป็นคนจนยังดีกว่าเป็นคนโกหก
23 การยำเกรงพระยาห์เวห์นำไปสู่ชีวิตและความอิ่มใจ
คนเช่นนั้นพักได้อย่างปลอดภัย ไม่มีภัยมารบกวน
24 คนเกียจคร้านชุกมือลงในชาม
แต่ยังไม่ยอมยกกลับเข้าปาก
25 เฆี่ยนคนชอบเยาะเย้ย แล้วคนไม่รู้เท่าทันจะได้เรียนรู้ความรอบคอบ
ตำหนิคนมีความเข้าใจ แล้วเขาจะเพิ่มพูนความรู้
26 ลูกที่ปล้นพ่อและไล่แม่ออกไป
เป็นลูกที่นำความอับอายและความอดสูมาให้
27 ลูกเอ๋ย ถ้าหยุดฟังคำสั่งสอน
ลูกก็จะหลงไปจากถ้อยคำแห่งความรู้
28 พยานคดโกงเยาะเย้ยความยุติธรรม
ปากของคนชั่วกลืนกินความชั่วช้า
29 โทษมีเตรียมไว้สำหรับคนชอบเยาะเย้ย
และไม้เรียวมีไว้สำหรับหลังของคนโง่

20

1 เหล้าองุ่นชอบเยาะเย้ย เบียร์ชอบก่อเรื่อง
ใครปล่อยให้มันพาหลงก็ไม่ใช่คนมีปัญญา
2 ความน่ากลัวของกษัตริย์เหมือนเสียงสิงโตคำราม
ใครยั่วให้เขาโกรธก็เอาชีวิตตัวเองไปเสี่ยง
3 การหลีกเลี่ยงการทะเลาะเป็นเกียรติของคน
แต่คนโง่ทุกคนชอบหาเรื่อง
4 คนเกียจคร้านไม่ยอมไถนาเพราะอากาศหนาว
พอถึงฤดูเก็บเกี่ยวจึงต้องขอ และไม่ได้อะไร
5 คำปรึกษาในใจคนเหมือนน้ำลึก
แต่คนมีความเข้าใจรู้จักตักขึ้นมา
6 หลายคนประกาศว่าตนมีความรักมั่นคง
แต่จะหาคนซื่อสัตย์จริงๆ ได้ที่ไหน
7 คนชอบธรรมดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง
ลูกหลานของเขาภายหลังย่อมเป็นสุข
8 กษัตริย์ที่นั่งบนบัลลังก์พิพากษา
ใช้สายตาคัดแยกความชั่วทุกอย่างออกไป
9 ใครจะพูดได้ว่า “ฉันทำใจให้บริสุทธิ์แล้ว
ฉันสะอาด ไม่มีบาป”
10 ลูกตุ้มน้ำหนักสองมาตรฐานและเครื่องตวงสองมาตรฐาน
ทั้งคู่เป็นที่รังเกียจของพระยาห์เวห์
11 แม้แต่เด็กก็เป็นที่รู้จักจากสิ่งที่ทำ
ว่าการกระทำของเขาบริสุทธิ์และถูกต้องหรือไม่
12 หูที่ได้ยินและตาที่มองเห็น
พระยาห์เวห์ทรงสร้างทั้งสองอย่าง
13 อย่ารักการนอน เดี๋ยวจะยากจน

ลืมตาขึ้น แล้วจะมีอาหารกินอิ่ม
14 "ของไม่ดี ของไม่ดี" คนซื้อพูด
แต่พอเดินจากไปก็เอาไปคุยอวด
15 ทองคำและทับทิมมีอยู่มาก
แต่ริมฝีปากที่มีความรู้เป็นอัญมณีหายาก
16 เอาเสื้อของคนที่ค้ำประกันให้คนนอกไว้
และยึดไว้เป็นประกันเมื่อเขาค้ำให้หญิงนอกทาง
17 อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงหวานปาก
แต่ภายหลังในปากกลับเต็มไปด้วยกรวด
18 แผนการตั้งมั่นได้ด้วยคำปรึกษา
จะทำสงครามก็ต้องมีคำแนะนำที่ชาญฉลาด
19 คนชอบนินทาเปิดเผยความลับ
อย่าคบคนปากมาก
20 ใครสาปแช่งพ่อหรือแม่
ตะเกียงของเขาจะดับในความมืดสนิท
21 มรดกที่ได้มาอย่างรีบร้อนตั้งแต่แรก
สุดท้ายจะไม่เป็นพร
22 อย่าพูดว่า "ฉันจะแก้แค้นความชั่ว"
จงรอพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์จะช่วยให้รอด
23 พระยาห์เวห์ทรงรังเกียจลูกตุ้มน้ำหนักสองมาตรฐาน
และตราชั่งโกงไม่เป็นที่พอพระทัย
24 ก้าวของคนมาจากพระยาห์เวห์
แล้วคนจะเข้าใจทางของตนได้อย่างไร
25 การด่วนปฏิญาณถวายสิ่งใดโดยไม่คิดเป็นกับดักของคน
แล้วค่อยมาทบทวนคำปฏิญาณทีหลัง
26 กษัตริย์ผู้มีปัญญาฝัดคนชั่วออกไป
แล้วใช้ล้อสำหรับนวดข้าวบดทับพวกเขา
27 จิตวิญญาณของคนเป็นตะเกียงของพระยาห์เวห์
ส่องค้นส่วนลึกที่สุดภายใน
28 ความรักและความซื่อสัตย์รักษากษัตริย์ให้ปลอดภัย
บัลลังก์ของเขาตั้งมั่นด้วยความรัก
29 กำลังเป็นเกียรติของชายหนุ่ม
ผมหงอกเป็นสง่าของคนชรา
30 บาดแผลจากการเฆี่ยนช่วยชำระความชั่ว
และการตีช่วยชำระไปถึงส่วนลึกของคน

21

1 ใจของกษัตริย์อยู่ในมือพระยาห์เวห์เหมือนทางน้ำ
พระองค์หันใจนั้นไปทางใดก็ได้ตามที่พระองค์ต้องการ
2 คนเรามองว่าทางของตนถูกต้อง
แต่พระยาห์เวห์ทรงชั่งใจ
3 การทำสิ่งที่ชอบธรรมและยุติธรรม
เป็นที่พอพระทัยของพระยาห์เวห์ยิ่งกว่าเครื่องบูชา
4 สายตาหยิ่งและใจจองหอง
ตะเกียงของคนชั่ว ล้วนเป็นบาป

5 แผนของคนขยันนำไปสู่กำไรแน่นอน
แต่คนใจร้อนย่อมรีบไปสู่ความยากจน
6 ทรัพย์ที่ได้มาด้วยลิ้นโกหก
เหมือนไอระเหยที่ลอยหาย สำหรับคนที่มุ่งหาความตาย
7 ความรุนแรงของคนชั่วจะกวาดพวกเขาไป
เพราะพวกเขาไม่ยอมทำสิ่งที่ถูกต้อง
8 ทางของคนผิดนั้นคดเคี้ยว
แต่การกระทำของคนบริสุทธิ์ซื่อตรง
9 อยู่มุมหนึ่งบนดาดฟ้า
ยังดีกว่าอยู่ร่วมบ้านกับภรรยาที่ชอบทะเลาะ
10 ใจของคนชั่วอยากทำชั่ว
แม้เพื่อนบ้านก็ไม่ได้รับความเมตตาจากเขา
11 ลงโทษคนชอบเยาะเย้ย คนไม่รู้เท่าทันก็ได้ปัญญา
สอนคนมีปัญญา เขาก็ได้รับความรู้
12 องค์ผู้ทรงชอบธรรมทรงพิจารณาบ้านของคนชั่ว
และทรงทำให้คนชั่วพินาศ
13 ใครปิดหูไม่ฟังเสียงร้องของคนจน
วันหนึ่งเขาจะร้องบ้าง แต่ไม่มีใครฟัง
14 ของขวัญที่ให้ลับๆ ช่วยระงับความโกรธ
สินบนที่ซ่อนไว้ในเสื้อคลุมช่วยสงบโทสะรุนแรง
15 การทำความยุติธรรมเป็นความยินดีของคนชอบธรรม
แต่เป็นความพินาศแก่คนทำชั่ว
16 คนที่หลงออกจากทางแห่งความเข้าใจ
จะไปพักอยู่ท่ามกลางผู้ล่วงลับ
17 คนรักความสนุกสนานจะยากจน
คนรักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่ร่ำรวย
18 คนชั่วกลายเป็นค่าไถ่แทนคนชอบธรรม
คนทรยศแทนคนซื่อตรง
19 อยู่ในแดนกันดาร
ยังดีกว่าอยู่กับภรรยาที่ชอบทะเลาะและฉุนเฉียว
20 ในบ้านคนมีปัญญามีทรัพย์มีค่าและน้ำมัน
แต่คนโง่ผลาญมันจนหมด
21 คนที่ติดตามความชอบธรรมและความเมตตา
จะพบชีวิต ความชอบธรรม และเกียรติยศ
22 คนมีปัญญาปีนขึ้นเมืองของนักรบ
และรื้อที่มั่นที่พวกเขาไว้วางใจลง
23 คนที่เฝ้าระวังปากและลิ้น
ก็รักษาชีวิตให้พ้นความเดือดร้อน
24 คนเย่อหยิ่งและจองหอง มีชื่อว่า "คนชอบเยาะเย้ย"
เขาทำทุกอย่างด้วยความหยิ่งยโส
25 ความอยากของคนเกียจคร้านฆ่าเขาเอง
เพราะมือไม่ยอมทำงาน
26 บางคนโลภอยากได้ทั้งวันไม่รู้จบ

แต่คนชอบธรรมให้โดยไม่หวง
27 เครื่องบูชาของคนชั่วเป็นสิ่งน่ารังเกียจ
ยิ่งถ้านำมาถวายด้วยเจตนาชั่ว ยิ่งน่ารังเกียจ
28 พยานเท็จจะพินาศ
แต่คนที่ตั้งใจฟังจะพูดอย่างมั่นคงสืบไป
29 คนชั่วทำหน้าแข็งกร้าว
แต่คนซื่อตรงทำทางของตนให้มั่นคง
30 ไม่มีปัญญา ไม่มีความเข้าใจ
และไม่มีคำปรึกษาใดต้านพระยาห์เวห์ได้
31 ม้าเตรียมไว้สำหรับวันรบ
แต่ชัยชนะมาจากพระยาห์เวห์

22

1 ชื่อเสียงดีน่าปรารถนายิ่งกว่าทรัพย์มาก
ความโปรดปรานดีกว่าเงินและทอง
2 คนรวยกับคนจนมีสิ่งหนึ่งร่วมกัน
พระยาห์เวห์ทรงสร้างพวกเขาทั้งหมด
3 คนรอบคอบเห็นอันตรายก็หลบ
แต่คนไม่รู้เท่าทันเดินต่อไป แล้วต้องรับผล
4 ผลของความถ่อมใจและการยำเกรงพระยาห์เวห์
คือความมั่งคั่ง เกียรติยศ และชีวิต
5 หนามและบ่วงอยู่บนทางของคนคดโกง
คนที่รักษาชีวิตตนย่อมอยู่ห่างจากมัน
6 ฝึกเด็กให้เดินในทางที่เขาควรไป
แม้แก่แล้วก็จะไม่หันจากทางนั้น
7 คนรวยปกครองคนจน
คนกู้เป็นคนรับใช้ของเจ้าหนี้
8 คนหว่านความชั่วจะเก็บเกี่ยวความเดือดร้อน
และไม้เรียวที่เขาใช้ด้วยความโกรธจะสิ้นฤทธิ์
9 คนใจกว้างย่อมได้รับพร
เพราะแบ่งอาหารให้คนจน
10 ไล่คนชอบเยาะเย้ยออกไป การทะเลาะก็ออกไปด้วย
การวิวาทและคำดูหมิ่นจะยุติ
11 คนที่รักความบริสุทธิ์ในใจและพูดจาน่าฟัง
จะเป็นเพื่อนของกษัตริย์
12 พระยาห์เวห์ทรงจับตาดูแลความรู้
แต่พระองค์ทำให้คำพูดของคนไม่ซื่อสัตย์ล้มเหลว
13 คนเกียจคร้านพูดว่า “มีสิงโตอยู่ข้างนอก”
ฉันจะถูกฆ่ากลางถนน”
14 ปากของหญิงเล่นชู้เป็นหลุมลึก
คนที่อยู่ใต้ความกริ้วของพระยาห์เวห์จะตกลงไป
15 ความโง่ผูกติดอยู่ในใจเด็ก
ไม้เรียวแห่งการตีสอนจะขับมันออกไปไกล
16 คนที่กดขี่คนจนเพื่อเพิ่มพูนทรัพย์ของตน และคนที่ให้แก่คนรวย

ทั้งสองจะลงเอยด้วยความยากจน

17 เงี่ยหูฟังถ้อยคำของคนมีปัญญา
และใส่ใจคำสอนของฉัน
18 เก็บถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจย่อมเป็นสิ่งน่ายินดี
และพร้อมจะเอ่ยทุกคำ
19 วันนี้ฉันสอนลูกเอง
เพื่อให้ลูกวางใจในพระยาห์เวห์
20 ฉันไม่ได้เขียนสิ่งยอดเยี่ยมสามสิบข้อไว้ให้ลูกหรือ
เป็นทั้งคำชี้แนะและความรู้
21 เพื่อสอนถ้อยคำจริงที่เชื่อถือได้
ให้ลูกตอบคนที่ส่งลูกมาได้อย่างถูกต้อง

22 อย่าฉวยโอกาสจากคนจนเพราะเขาจน
และอย่าข่มเหงคนขัดสนในศาล
23 เพราะพระยาห์เวห์จะว่าความให้พวกเขา
และจะปล้นเอาชีวิตคนที่ปล้นพวกเขา

24 อย่าเป็นเพื่อนกับคนอารมณ์ร้อน
อย่าคบคนที่มักโกรธ
25 เกรงว่าลูกจะทำตามวิถีของเขา
แล้ววางบ่วงดักชีวิตตัวเอง

26 อย่าเป็นคนที่จับมือค้ำประกัน
หรือค้ำหนี้ให้คนอื่น
27 ถ้าไม่มีเงินใช้หนี้
แล้วทำไมต้องปล่อยให้เขายึดแม้แต่ที่นอนใต้ตัวลูกไป

28 อย่าย้ายหลักเขตโบราณ
ที่บรรพบุรุษตั้งไว้

29 เห็นคนที่ชำนาญงานไหม
เขาจะได้ทำงานต่อหน้ากษัตริย์
ไม่ต้องรับใช้คนไร้ชื่อเสียง

23

1 เมื่อนั่งกินอาหารกับผู้ปกครอง
จงพิจารณาให้ดีว่าสิ่งใดอยู่ตรงหน้า
2 ถ้าเป็นคนเห็นแก่กิน
ก็จงข่มความอยากให้เด็ดขาด ราวกับมีมีดจ่อคอ
3 อย่าอยากได้อาหารเลิศรสของเขา
เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกลวง
4 อย่าหักโหมเพื่อให้ร่ำรวย
ใช้ปัญญารู้จักยับยั้งตัวเอง
5 จะเพ่งมองสิ่งที่ไม่จีรังไปทำไม

มันย่อมงอกปีกเหมือนนกอินทรี แล้วบินลับฟ้าไป
6 อย่ากินอาหารของคนตระหนี่
และอย่าอยากได้ของเลิศรสของเขา
7 เพราะเขาเป็นคนที่คอยคิดคำนวณค่าใช้จ่ายอยู่ในใจ
ปากบอกลูกว่า □กินสิ ดื่มสิ□□
แต่ใจไม่ได้อยู่กับลูก
8 ลูกจะอาเจียนอาหารที่กินเข้าไปออกมา
และถ้อยคำไพเราะที่ลูกพูดไปก็เสียเปล่า

9 อย่าพูดให้คนโง่ฟัง
เพราะเขาจะดูหมิ่นถ้อยคำอันมีปัญญา

10 อย่าย้ายหลักเขตโบราณ
และอย่ารุกล้ำไร่นาของเด็กกำพร้าพ่อ
11 เพราะผู้ปกป้องพวกเขาเข้มแข็ง
พระองค์จะว่าความกับลูกแทนพวกเขา

12 เอาใจใส่คำสั่งสอน
และเงี่ยหูฟังถ้อยคำที่ให้ความรู้
13 อย่าละเว้นการตีสอนเด็ก
ตีเขาด้วยไม้เรียว เขาก็ไม่ตาย
14 ตีเขาด้วยไม้เรียว
แล้วจะช่วยชีวิตเขาให้พ้นจากเชโอล*

15 ลูกเอ๋ย ถ้าใจลูกมีปัญญา
ใจพ่อก็จะชื่นชมยินดี
16 ใจพ่อจะยินดีจริงๆ
เมื่อลูกพูดสิ่งที่ถูกต้อง
17 อย่าให้ใจลูกอิจฉาคนบาป
แต่จงยำเกรงพระยาห์เวห์ตลอดวัน
18 เพราะลูกยังมีอนาคตให้หวังอย่างแน่นอน
ความหวังของลูกจะไม่ดับสูญ
19 ฟังนะ ลูกเอ๋ย จงมีปัญญา
และมุ่งใจไปในทางที่ถูกต้อง
20 อย่าคลุกคลีกับคนที่ดื่มเหล้าองุ่นมากเกินไป
หรือคนที่กินเนื้ออย่างตะกละ
21 เพราะคนขี้เมาและคนตะกละจะยากจน
ความง่วงงุนจะทำให้ต้องนุ่งห่มผ้าขี้ริ้ว
22 ฟังพ่อผู้ให้ชีวิตลูก
และอย่าดูหมิ่นแม่เมื่อแม่แก่ชรา
23 ซื้อความจริงไว้ อย่าขายทิ้ง
และจงหาปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ

---

* **23:14 23:14** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

24 พ่อของคนชอบธรรมย่อมชื่นชมยินดี
คนที่มีลูกฉลาดก็ยินดีในตัวเขา
25 ขอให้พ่อแม่ของลูกชื่นใจ
ขอให้แม่ผู้ให้กำเนิดลูกยินดี
26 ลูกเอ๋ย มอบใจให้พ่อ
และให้สายตาจดจ่ออยู่กับทางของพ่อ
27 หญิงโสเภณีเป็นหลุมลึก
หญิงที่นอกใจสามีเป็นบ่อน้ำแคบ
28 นางซุ่มดักเหมือนโจร
และทำให้ชายที่ไม่ซื่อสัตย์มีมากขึ้น

29 ใครมีแต่ความทุกข์
ใครมีแต่ความเศร้า
ใครมีเรื่องวิวาท
ใครมีเรื่องบ่นไม่จบ
ใครมีบาดแผลโดยไม่จำเป็น
ใครตาแดงก่ำ
30 คนที่นั่งดื่มเหล้าองุ่นอยู่นาน
คนที่เที่ยวเสาะหาเหล้าองุ่นผสม
31 อย่าจ้องเหล้าองุ่นยามมันแดง
ยามเป็นประกายในถ้วย
ยามดื่มแล้วคล่องคอ
32 สุดท้ายมันกัดเหมือนงู
และปล่อยพิษเหมือนงูพิษ
33 ตาจะเห็นสิ่งประหลาด
ใจจะคิดเรื่องสับสนวุ่นวาย
34 ลูกจะเหมือนคนนอนกลางทะเล
เหมือนคนนอนอยู่บนยอดเสากระโดง
35 “เขาตีฉัน แต่ฉันไม่เจ็บ”
เขาทุบฉัน แต่ฉันไม่รู้สึก”
เมื่อไรจะตื่นนะ จะได้กลับไปดื่มอีก
ฉันจะไปหาเพิ่มอีก”

24

1 อย่าอิจฉาคนชั่ว
และอย่าอยากอยู่ร่วมกับพวกเขา
2 เพราะใจพวกเขาวางแผนความรุนแรง
ปากพูดแต่เรื่องชั่วร้าย
3 บ้านสร้างขึ้นด้วยปัญญา
และตั้งมั่นด้วยความเข้าใจ
4 ด้วยความรู้ ห้องต่างๆ จึงเต็มไปด้วย
ทรัพย์ล้ำค่าหายากและงดงามทุกชนิด
5 คนมีปัญญาย่อมเข้มแข็ง

คนมีความรู้ยิ่งมีกำลังมากขึ้น
6 เพราะจะทำสงครามต้องอาศัยคำชี้แนะที่รอบคอบ
ชัยชนะอยู่ที่มีที่ปรึกษาหลายคน
7 ปัญญาสูงเกินเอื้อมสำหรับคนโง่
ที่ประตูเมืองเขาจึงไม่เปิดปาก
8 คนที่วางแผนทำชั่ว
จะได้ชื่อว่าเป็นคนเจ้าอุบาย
9 การคิดแผนโง่เขลาเป็นบาป
ผู้คนรังเกียจคนชอบเยาะเย้ย
10 ถ้าลูกท้อถอยในยามทุกข์ยาก
กำลังของลูกก็น้อยนัก
11 ช่วยคนที่กำลังถูกพาไปตาย
ฉุดรั้งคนที่เดินโซเซไปสู่การสังหารไว้
12 ถ้าลูกพูดว่า "เราไม่รู้เรื่องนี้"
พระองค์ผู้ชั่งน้ำหนักจิตใจจะไม่พิจารณาเรื่องนี้หรือ
พระองค์ผู้คุ้มครองชีวิตลูกจะไม่รู้หรือ
พระองค์จะไม่ตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำหรือ
13 ลูกเอ๋ย กินน้ำผึ้งเถอะ เพราะมันดี
น้ำผึ้งจากรวงหวานลิ้น
14 จงรู้ว่าปัญญาก็หวานชื่นต่อชีวิตลูกเช่นกัน
ถ้าลูกพบปัญญา ย่อมมีรางวัล
และความหวังของลูกจะไม่ดับสูญ
15 คนชั่วเอ๋ย อย่าซุ่มดักใกล้บ้านคนชอบธรรม
อย่าทำลายที่พักของเขา
16 เพราะคนชอบธรรมล้มเจ็ดครั้งก็ยังลุกขึ้นได้
แต่คนชั่วถูกภัยพิบัติโค่นลง
17 อย่าดีใจเมื่อศัตรูล้ม
อย่าให้ใจยินดีเมื่อเขาถูกโค่น
18 เกรงว่าพระยาห์เวห์จะเห็นแล้วไม่พอใจ
และพระองค์จะหันความกริ้วไปจากเขา
19 อย่ากลัดกลุ้มเพราะคนทำชั่ว
และอย่าอิจฉาคนชั่ว
20 เพราะคนชั่วจะไม่มีรางวัล
ตะเกียงของคนชั่วจะดับลง
21 ลูกเอ๋ย จงยำเกรงพระยาห์เวห์และกษัตริย์
อย่าคบคนกบฏ
22 เพราะภัยพิบัติของพวกเขาจะเกิดขึ้นฉับพลัน
ใครจะรู้ว่าความพินาศจากทั้งสองจะเป็นอย่างไร

23 ต่อไปนี้ก็เป็นคำกล่าวของคนมีปัญญา"

การลำเอียงในการตัดสินไม่ใช่เรื่องดี

24 ผู้ที่ตัดสินว่าคนชั่วเป็นฝ่ายถูก
ประชาชนจะสาปแช่งเขา และชาติต่างๆ จะรังเกียจเขา
25 แต่ผู้ที่เอาผิดคนทำผิดจะอยู่ดี
พรอันอุดมจะมาถึงพวกเขา
26 คำตอบที่ซื่อตรง
เหมือนจูบที่ริมฝีปาก
27 เตรียมงานนอกบ้านให้พร้อม
จัดไร่นาให้เรียบร้อย
แล้วค่อยสร้างบ้าน
28 อย่าเป็นพยานกล่าวหาเพื่อนบ้านโดยไม่มีเหตุ
และอย่าใช้คำพูดหลอกลวง
29 อย่าพูดว่า เขาทำกับฉันอย่างไร ฉันจะทำกับเขาอย่างนั้น
ฉันจะเอาคืนตามที่เขาทำ
30 ฉันเดินผ่านไร่ของคนเกียจคร้าน
ผ่านสวนองุ่นของคนไร้สามัญสำนึก
31 ดูสิ หนามขึ้นรกไปหมด
พื้นดินเต็มไปด้วยต้นตำแย
กำแพงหินก็พังลง
32 ฉันมองเห็นแล้วคิดให้ดี
สิ่งที่เห็นสอนใจฉันว่า
33 หลับอีกนิด งีบอีกหน่อย
กอดอกพักอีกสักครู่
34 แล้วความยากจนจะมาเหมือนโจร
ความขัดสนจะจู่โจมเหมือนคนถืออาวุธ

25

1 ต่อไปนี้ก็เป็นสุภาษิตของซาโลมอน ซึ่งคนของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์คัดลอกไว้
2 การซ่อนเรื่องไว้เป็นเกียรติของพระเจ้า
แต่การค้นเรื่องให้กระจ่างเป็นเกียรติของกษัตริย์
3 ฟ้าสูงเพียงใด แผ่นดินลึกเพียงใด
ใจของกษัตริย์ก็หยั่งไม่ถึงเพียงนั้น
4 เอาตะกรันออกจากเงิน
แล้วช่างถลุงจะได้เนื้อเงินบริสุทธิ์
5 เอาคนชั่วออกจากเบื้องหน้ากษัตริย์
แล้วบัลลังก์ของเขาจะตั้งมั่นด้วยความชอบธรรม
6 อย่ายกตัวเองต่อหน้ากษัตริย์
และอย่าไปยืนในที่ของคนใหญ่คนโต
7 ให้เขาพูดว่า เชิญขึ้นมาข้างหน้า
ยังดีกว่าถูกลดที่ลงต่อหน้าผู้สูงศักดิ์
ที่เห็นอยู่กับตา
8 อย่าด่วนฟ้องคดี
สุดท้ายจะทำอย่างไร เมื่อเพื่อนบ้านทำให้อับอาย
9 จงว่าความกับเพื่อนบ้านโดยตรง
แต่อย่าเปิดเผยความลับของคนอื่น
10 มิฉะนั้นคนที่ได้ยินจะทำให้อับอาย

และชื่อเสียจะไม่จางหาย

11 คำพูดที่ถูกกาลเทศะ
เหมือนผลแอปเปิลทองคำในลวดลายเงิน
12 คำตักเตือนจากคนมีปัญญาต่อหูที่ยอมฟัง
เหมือนต่างหูทองและเครื่องประดับทองเนื้อดี
13 ความเย็นจากหิมะในฤดูเก็บเกี่ยวเป็นอย่างไร
ผู้ส่งสารที่ซื่อสัตย์ต่อคนที่ส่งเขาไปก็เป็นอย่างนั้น
เขาทำให้ใจของเจ้านายชื่นบาน
14 คนที่โอ้อวดว่าจะให้ของแต่ไม่ให้จริง
เหมือนเมฆกับลมที่ไม่มีฝน
15 ความอดทนทำให้ผู้ปกครองคล้อยตามได้
คำพูดอ่อนโยนยังหักกระดูกได้
16 เจอน้ำผึ้งหรือ
ก็กินแต่พอดี
กินมากไปเดี๋ยวจะอาเจียน
17 อย่าไปบ้านเพื่อนบ้านบ่อยนัก
เดี๋ยวเขาจะเบื่อและเกลียดเอา
18 คนที่เป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน
เหมือนกระบอง ดาบ และลูกธนูคม
19 วางใจคนไม่ซื่อสัตย์ในยามลำบาก
ก็เหมือนพึ่งฟันที่เสียหรือเท้าที่พิการ
20 ร้องเพลงให้คนที่ใจหนักอึ้ง
ก็เหมือนถอดเสื้อคลุมในวันหนาว
หรือราดน้ำส้มสายชูลงบนด่าง
21 ถ้าศัตรูหิว จงให้อาหารเขากิน
ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม
22 ทำเช่นนี้เท่ากับกองถ่านไฟไว้บนศีรษะเขา
และพระยาห์เวห์จะตอบแทน
23 ลมเหนือพาฝนมา
คำพูดนินทาลับหลังก็ทำให้สีหน้าโกรธเกรี้ยว
24 อยู่มุมหนึ่งบนดาดฟ้า
ยังดีกว่าอยู่ร่วมบ้านกับภรรยาที่ชอบทะเลาะ
25 ข่าวดีจากแดนไกล
เหมือนน้ำเย็นสำหรับคนกระหาย
26 คนชอบธรรมที่ยอมถอยต่อหน้าคนชั่ว
เหมือนตาน้ำขุ่นและบ่อน้ำสกปรก
27 กินน้ำผึ้งมากเกินไปนั้นไม่ดี
แสวงหาเกียรติให้ตัวเองก็ไม่เป็นเกียรติ
28 คนที่ควบคุมใจตัวเองไม่ได้
เหมือนเมืองที่พังทลายและไร้กำแพง

26

1 หิมะในฤดูร้อน ฝนในฤดูเก็บเกี่ยวไม่เหมาะฉันใด
เกียรติก็ไม่เหมาะกับคนโง่ฉันนั้น

2 เหมือนนกกระจอกบินว่อน
เหมือนนางแอ่นโฉบไปมา
คำสาปที่ไม่มีเหตุย่อมไม่ตกถึงผู้ใด
3 แส้มีไว้สำหรับม้า
บังเหียนสำหรับลา
และไม้เรียวสำหรับหลังคนโง่
4 อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา
มิฉะนั้นก็จะเป็นเหมือนเขา
5 จงตอบคนโง่ให้สมกับความโง่ของเขา
มิฉะนั้นเขาจะคิดว่าตัวเองฉลาด
6 ใช้คนโง่ไปส่งข่าว
ก็เหมือนตัดเท้าตัวเอง แล้วกลืนเอาภัยร้ายเข้าตัว
7 ขาของคนพิการห้อยไร้แรงฉันใด
สุภาษิตในปากคนโง่ก็เป็นเช่นนั้น
8 ให้เกียรติคนโง่
ก็เหมือนผูกก้อนหินไว้กับสายเหวี่ยง
9 สุภาษิตในปากคนโง่
เหมือนพุ่มหนามที่ที่มือคนเมา
10 เหมือนนักธนูที่ยิงคนไม่เลือก
คนที่จ้างคนโง่ก็เป็นเช่นนั้น
รวมทั้งคนที่จ้างใครก็ได้ที่ผ่านไปมา
11 คนโง่ที่หวนกลับไปทำเรื่องโง่เดิมๆ
เหมือนสุนัขที่กลับไปกินอาเจียนของมัน
12 เห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดไหม
ยังมีหวังกับคนโง่มากกว่าเขาเสียอีก
13 คนเกียจคร้านพูดว่า มีสิงโตอยู่บนถนน
สิงโตดุร้ายเดินเพ่นพ่านอยู่กลางเมือง
14 ประตูหมุนไปมาบนบานพับอย่างไร
คนเกียจคร้านก็พลิกไปมาบนเตียงอย่างนั้น
15 คนเกียจคร้านชุกมือลงในชาม
ขี้เกียจเสียจนไม่ยอมยกกลับเข้าปาก
16 คนเกียจคร้านคิดว่าตัวเองฉลาด
ยิ่งกว่าคนเจ็ดคนที่ตอบอย่างมีเหตุผล
17 คนที่เดินผ่านแล้วเข้าไปยุ่งกับเรื่องทะเลาะที่ไม่ใช่เรื่องของตน
เหมือนคนคว้าหูสุนัขไว้
18 เหมือนคนคลั่งที่ยิงคบไฟ ลูกธนู และความตายไปทั่ว
19 คนที่หลอกเพื่อนบ้านแล้วพูดว่า ล้อเล่นน่า ก็เป็นเช่นนั้น
20 ไม่มีฟืน ไฟก็ดับ
ไม่มีคนนินทา การทะเลาะก็สงบลง
21 ถ่านเติมกองไฟให้คุ
ฟืนเติมไฟให้ลุก
คนชอบทะเลาะก็เติมเชื้อให้การวิวาท
22 คำซุบซิบเหมือนของอร่อยคำเล็กๆ
กลืนลงไปลึกถึงข้างใน

23 คำพูดเร่าร้อนจากคนใจชั่ว
เหมือนตะกรันเงินเคลือบภาชนะดิน
24 คนคิดร้ายใช้คำพูดพรางตัว
แต่ในใจซ่อนความชั่วไว้
25 เมื่อคำพูดของเขาน่าฟัง ก็อย่าเชื่อ
ในใจเขามีสิ่งน่ารังเกียจอยู่เจ็ดอย่าง
26 แม้ความเกลียดชังจะถูกปิดบังด้วยการหลอกลวง
ความชั่วของเขาก็จะถูกเปิดโปงต่อหน้าชุมชน
27 ใครขุดหลุมไว้ จะตกลงไปเอง
ใครกลิ้งก้อนหิน มันจะกลิ้งกลับมาทับเขา
28 คนพูดโกหกเกลียดคนที่ตนทำร้าย
ปากที่ป้อยอก็นำความพินาศมา

27

1 อย่าโอ้อวดเรื่องวันพรุ่งนี้
เพราะไม่รู้ว่าวันหนึ่งจะนำอะไรมาบ้าง
2 ให้คนอื่นชม
ไม่ใช่ปากของตัวเอง
ให้คนนอกชม ไม่ใช่ริมฝีปากของตัวเอง
3 หินนั้นหนัก
ทรายก็เป็นภาระ
แต่การยั่วยุของคนโง่หนักกว่าทั้งสองอย่าง
4 ความเดือดดาลนั้นโหดร้าย
ความโกรธก็ท่วมท้น
แต่ใครจะยืนหยัดต่อหน้าความริษยาได้
5 ตักเตือนกันตรงๆ
ยังดีกว่ารักกันแต่เก็บไว้ไม่บอก
6 บาดแผลที่เพื่อนฝากไว้ย่อมมาจากความจริงใจ
แต่จูบของศัตรูกลับพรั่งพรู
7 คนอิ่มเอียนแม้แต่น้ำผึ้งจากรวง
แต่คนหิวเห็นของขมก็หวาน
8 คนที่เร่ร่อนจากบ้านของตน
เหมือนนกที่บินเร่จากรัง
9 น้ำหอมและเครื่องหอมทำให้ใจชื่นบาน
คำแนะนำจริงใจจากเพื่อนก็เช่นกัน
10 อย่าทิ้งเพื่อนหรือเพื่อนของพ่อ
ยามเกิดภัย อย่าไปบ้านพี่น้อง
เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ยังดีกว่าพี่น้องที่อยู่ไกล
11 ลูกเอ๋ย จงมีปัญญา
และทำให้พ่อชื่นใจ
พ่อจะได้ตอบคนที่คอยรังควานพ่อได้
12 คนรอบคอบเห็นอันตรายก็หลบ
แต่คนไม่รู้เท่าทันเดินต่อไป แล้วต้องรับผล
13 เอาเสื้อของคนที่ค้ำประกันให้คนนอกไว้
และยึดไว้เป็นประกันเมื่อเขาค้ำให้หญิงนอกทาง

14 คนที่อวยพรเพื่อนบ้านเสียงดังแต่เช้ามืด
เพื่อนบ้านจะถือว่าเป็นคำสาป
15 ภรรยาที่ชอบทะเลาะ
เหมือนน้ำหยดไม่หยุดในวันฝนตก
16 จะห้ามนางก็เหมือนห้ามลม
หรือกำเอาน้ำมันไว้ในมือขวา

17 เหล็กลับเหล็กให้คม
คนเราก็ขัดเกลาเพื่อนให้เฉียบคมได้เช่นกัน
18 คนดูแลต้นมะเดื่อย่อมได้กินผลของมัน
คนดูแลเจ้านายย่อมได้รับเกียรติ
19 น้ำสะท้อนใบหน้าอย่างไร
ใจก็สะท้อนตัวคนอย่างนั้น
20 เชโอล* และอาบัดโดนไม่เคยอิ่ม
ดวงตาของมนุษย์ก็ไม่เคยอิ่มเช่นกัน
21 เบ้าหลอมมีไว้สำหรับเงิน
เตาหลอมสำหรับทอง
ส่วนคำชมใช้ทดสอบคน
22 ต่อให้เอาคนโง่ใส่ครกตำพร้อมเมล็ดข้าว
ความโง่ก็ไม่หลุดออกจากเขา

23 จงรู้สภาพฝูงแกะให้ดี
และเอาใจใส่ฝูงสัตว์
24 ความมั่งคั่งไม่ได้อยู่ตลอดไป
มงกุฎก็ไม่ได้คงอยู่ทุกชั่วอายุ
25 เมื่อเก็บหญ้าแห้งออก ยอดหญ้าใหม่ก็โผล่
แล้วหญ้าบนเนินเขาก็ถูกรวบรวม
26 ลูกแกะให้ขนสำหรับเสื้อผ้า
แพะขายได้เงินซื้อที่นา
27 นมแพะจะมีมากพอเป็นอาหาร
เป็นอาหารของครอบครัว
และเลี้ยงดูสาวใช้

28

1 คนชั่วหนีทั้งที่ไม่มีใครไล่
แต่คนชอบธรรมกล้าหาญเหมือนสิงโต
2 เมื่อแผ่นดินกบฏ ผู้ปกครองก็มีมากมาย
แต่คนมีความเข้าใจและความรู้ทำให้บ้านเมืองมั่นคง
3 คนขัดสนที่กดขี่คนจน
เหมือนฝนกระหน่ำจนพืชผลไม่เหลือ
4 คนที่ละทิ้งบทบัญญัติยกย่องคนชั่ว
แต่คนที่รักษาบทบัญญัติยืนหยัดต่อสู้พวกเขา
5 คนชั่วไม่เข้าใจความยุติธรรม
แต่คนที่แสวงหาพระยาห์เวห์เข้าใจเรื่องนี้อย่างถ่องแท้

* **27:20 27:20** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

6 คนจนที่ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง
ดีกว่าคนรวยที่เดินคด
7 คนที่รักษาบทบัญญัติเป็นลูกที่มีปัญญา
แต่คนที่คบคนตะกละทำให้พ่ออับอาย
8 คนที่เพิ่มทรัพย์ด้วยดอกเบี้ยและกำไรเกินควร
กำลังสะสมไว้ให้คนที่เมตตาคนจน
9 คนที่ปิดหูไม่ฟังบทบัญญัติ
แม้คำอธิษฐานของเขาก็เป็นที่รังเกียจ
10 คนที่ชักนำคนซื่อตรงให้หลงไปในทางชั่ว
จะตกลงในกับดักของตัวเอง
แต่คนไร้ตำหนิจะได้รับสิ่งดีเป็นมรดก
11 คนรวยคิดว่าตัวเองฉลาด
แต่คนจนที่มีความเข้าใจมองเขาออก
12 เมื่อคนชอบธรรมมีชัย ก็มีเกียรติยิ่งใหญ่
แต่เมื่อคนชั่วขึ้นมามีอำนาจ ผู้คนก็หลบซ่อน
13 คนที่ปิดบังบาปของตนจะไม่เจริญ
แต่คนที่ยอมรับและละทิ้งบาปจะได้รับความเมตตา
14 คนที่รู้จักเกรงกลัวอยู่เสมอย่อมเป็นสุข
แต่คนใจแข็งจะตกอยู่ในความเดือดร้อน
15 ผู้ปกครองชั่วที่กดขี่ประชาชนไร้ทางสู้
เหมือนสิงโตคำรามหรือหมีที่พุ่งเข้าใส่
16 ผู้ปกครองที่กดขี่ข่มเหงคือคนขาดวิจารณญาณ
แต่คนที่เกลียดกำไรไม่ชอบธรรมจะมีอายุยืน
17 คนที่แบกความผิดฐานฆ่าคนไว้
จะต้องหนีไปจนตาย และไม่มีใครค้ำจุนเขา
18 คนที่ดำเนินอย่างไร้ตำหนิจะปลอดภัย
แต่คนที่เดินคดจะล้มลงอย่างฉับพลัน
19 คนที่ทำไร่ของตนจะมีอาหารอุดม
แต่คนที่ไล่ตามเรื่องไร้สาระจะอิ่มหนำกับความยากจน
20 คนซื่อสัตย์มีพรล้นเหลือ
แต่คนที่รีบร้อนอยากรวยจะไม่พ้นโทษ
21 การลำเอียงนั้นไม่ดี
แต่คนเราก็ยังยอมทำผิดเพื่อขนมปังชิ้นเดียว
22 คนตระหนี่รีบร้อนอยากรวย
ไม่รู้ว่าความขัดสนกำลังรออยู่
23 คนที่ตักเตือนผู้อื่น ภายหลังจะได้รับความโปรดปราน
มากกว่าคนที่ป้อยอด้วยคำพูด
24 คนที่ปล้นพ่อหรือแม่แล้วพูดว่า “ไม่ผิด”
เป็นพวกเดียวกับคนทำลาย
25 คนโลภก่อวิวาท
แต่คนที่วางใจในพระยาห์เวห์จะเจริญ
26 คนที่วางใจตัวเองเป็นคนโง่
แต่คนที่ดำเนินด้วยปัญญาจะปลอดภัย

27 คนที่ให้แก่คนจนจะไม่ขาดแคลน
แต่คนที่ปิดตาไม่มองจะถูกสาปแช่งมากมาย
28 เมื่อคนชั่วขึ้นมามีอำนาจ ผู้คนก็หลบซ่อน
แต่เมื่อคนชั่วพินาศ คนชอบธรรมก็รุ่งเรือง

29

1 คนที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แล้วยังดื้อดึงไม่ยอมฟัง
จะพินาศฉับพลันจนแก้ไขไม่ได้
2 เมื่อคนชอบธรรมรุ่งเรือง ประชาชนก็ยินดี
แต่เมื่อคนชั่วปกครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ
3 คนที่รักปัญญาทำให้พ่อชื่นใจ
แต่คนที่คบหาโสเภณีผลาญทรัพย์ของตน
4 กษัตริย์ทำให้แผ่นดินมั่นคงด้วยความยุติธรรม
แต่คนที่รับสินบนทำให้บ้านเมืองพังลง
5 คนที่ป้อยอเพื่อนบ้าน
กำลังกางตาข่ายไว้ใต้เท้าเขา
6 คนชั่วติดบ่วงบาปของตน
แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและยินดีได้
7 คนชอบธรรมใส่ใจสิทธิของคนจน
แต่คนชั่วไม่ใส่ใจเรื่องนี้
8 คนชอบเยาะเย้ยทำให้เมืองเดือดพล่าน
แต่คนมีปัญญาช่วยดับความโกรธ
9 เมื่อคนมีปัญญาขึ้นศาลกับคนโง่
คนโง่จะเดือดดาลหรือเยาะเย้ย และไม่มีความสงบเกิดขึ้น
10 คนกระหายเลือดเกลียดคนซื่อสัตย์
และหมายเอาชีวิตคนซื่อตรง
11 คนโง่ระบายความโกรธออกมาจนหมด
แต่คนมีปัญญารู้จักระงับไว้
12 ถ้าผู้ปกครองชอบฟังคำโกหก
ขุนนางของเขาก็จะชั่วไปหมด
13 คนจนกับคนกดขี่มีสิ่งหนึ่งร่วมกัน
พระยาห์เวห์ทรงให้ดวงตาของทั้งคู่มองเห็น
14 กษัตริย์ที่ตัดสินคนจนอย่างยุติธรรม
บัลลังก์ของเขาจะตั้งมั่นตลอดไป
15 ไม้เรียวที่ใช้ตีสอนทำให้เกิดปัญญา
แต่เด็กที่ถูกปล่อยตามใจทำให้แม่อับอาย
16 เมื่อคนชั่วเพิ่มขึ้น บาปก็เพิ่มตาม
แต่คนชอบธรรมจะได้เห็นความพินาศของพวกเขา
17 ตักเตือนลูก แล้วลูกจะนำความสงบมาให้
และทำให้ใจชื่นบาน
18 เมื่อไม่มีคำเปิดเผย ผู้คนก็ปล่อยตัวไร้การยับยั้ง
แต่คนที่รักษาบทบัญญัติย่อมเป็นสุข
19 คนรับใช้แก้ไขด้วยคำพูดอย่างเดียวไม่ได้

ถึงจะเข้าใจก็ไม่ตอบสนอง
20 เห็นคนที่พูดพล่อยโดยไม่คิดไหม
ยังมีหวังกับคนโง่มากกว่าเขาเสียอีก
21 คนที่ตามใจคนรับใช้มาตั้งแต่วัยหนุ่ม
สุดท้ายจะได้เขาเป็นเหมือนลูกชาย
22 คนขี้โมโหก่อวิวาท
คนมักโกรธก็ทำบาปมากมาย
23 ความหยิ่งทำให้คนตกต่ำ
แต่คนใจถ่อมจะได้รับเกียรติ
24 คนที่ร่วมมือกับขโมยก็เป็นศัตรูกับชีวิตตัวเอง
เขาสาบานแล้ว แต่ไม่กล้าให้การ
25 การหวั่นเกรงมนุษย์เป็นกับดัก
แต่คนที่วางใจในพระยาห์เวห์จะปลอดภัย
26 หลายคนแสวงหาความโปรดปรานจากผู้ปกครอง
แต่ความยุติธรรมสำหรับแต่ละคนมาจากพระยาห์เวห์
27 คนไม่ซื่อสัตย์รังเกียจคนชอบธรรม
คนซื่อตรงก็รังเกียจคนชั่ว

30

1 ถ้อยคำของอากูร์บุตรยาเคห์ เป็นคำเปิดเผย
ชายผู้นี้กล่าวแก่อิธีเอล
แก่อิธีเอลและอูคาลว่า
2 แน่ทีเดียว ฉันโง่เขลายิ่งกว่ามนุษย์คนใด
และไม่มีความเข้าใจอย่างที่มนุษย์ควรมี
3 ฉันไม่ได้เรียนรู้ปัญญา
และไม่มีความรู้เรื่องพระองค์ผู้บริสุทธิ์
4 ใครขึ้นไปสวรรค์แล้วลงมา
ใครรวบลมไว้ในกำมือ
ใครห่อน้ำไว้ในเสื้อคลุม
ใครกำหนดขอบเขตทั่วทั้งแผ่นดินโลก
เขาชื่ออะไร และลูกชายของเขาชื่ออะไร ถ้ารู้

5 ทุกถ้อยคำของพระเจ้าปราศจากตำหนิ
พระองค์เป็นโล่ให้ทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์
6 อย่าเติมอะไรลงในถ้อยคำของพระองค์
มิฉะนั้นพระองค์จะตำหนิเจ้า และเจ้าจะถูกชี้ว่าเป็นคนโกหก

7 ฉันขอสองอย่างจากพระองค์
โปรดอย่าปฏิเสธคำขอสองอย่างนี้ก่อนฉันตาย
8 ขอให้ความเท็จและคำโกหกอยู่ห่างไกลจากฉัน
อย่าให้ฉันยากจนหรือร่ำรวย
ขอเพียงอาหารที่จำเป็นสำหรับฉัน
9 เกรงว่าเมื่ออิ่ม ฉันจะปฏิเสธพระองค์แล้วพูดว่า พระยาห์เวห์คือใคร
หรือเมื่อยากจน ฉันจะขโมย

และทำให้พระนามพระเจ้าของฉันเสื่อมเสีย

10 อย่าใส่ร้ายคนรับใช้ต่อหน้าเจ้านายของเขา
มิฉะนั้นเขาจะสาปแช่งเจ้า และเจ้าจะต้องรับผิด

11 มีคนพวกหนึ่งที่สาปแช่งพ่อ
และไม่อวยพรแม่
12 มีคนพวกหนึ่งที่เห็นว่าตนเองบริสุทธิ์
ทั้งที่ยังไม่ได้ชำระความสกปรกของตน
13 มีคนพวกหนึ่ง ดวงตาช่างเย่อหยิ่งเหลือเกิน
พวกเขาเชิดหน้าขึ้นสูง
14 มีคนพวกหนึ่งที่ฟันเหมือนดาบ
และขากรรไกรเหมือนมีด
เพื่อเขมือบคนยากจนให้หมดไปจากแผ่นดิน และคนขัดสนให้หมดไปจากหมู่มนุษย์

15 ปลิงมีลูกสาวสองคนร้องว่า
เอาอีก เอาอีก
มีสามสิ่งที่ไม่เคยอิ่ม
สี่สิ่งที่ไม่เคยพูดว่า พอแล้ว:
16 เชโอล*
ครรภ์ที่ไร้บุตร
แผ่นดินที่ดื่มน้ำเท่าไรก็ไม่อิ่ม
และไฟที่ไม่เคยพูดว่า พอแล้ว

17 ดวงตาที่เยาะเย้ยพ่อ
และดูหมิ่นการเชื่อฟังแม่
อีกาในหุบเขาจะจิกมันออก
และลูกนกอินทรีจะกินมัน

18 มีสามสิ่งที่น่าอัศจรรย์เกินกว่าฉันจะเข้าใจ
สี่สิ่งที่ฉันไม่เข้าใจ
19 วิถีของนกอินทรีบนฟ้า
วิถีของงูบนก้อนหิน
วิถีของเรือกลางทะเล
และวิถีของชายกับหญิงสาว

20 วิถีของหญิงที่นอกใจสามีก็เป็นเช่นนี้
นางกินแล้วเช็ดปาก
และพูดว่า ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด

21 มีสามสิ่งที่ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน
และสี่สิ่งที่แผ่นดินทนไม่ไหว
22 คนรับใช้เมื่อได้เป็นกษัตริย์
คนโง่เมื่อกินจนอิ่ม
23 หญิงที่ไม่มีใครรักเมื่อได้แต่งงาน

---

* **30:16 30:16** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

และสาวใช้ที่ได้เป็นทายาทของนายหญิง

24 มีสี่สิ่งบนแผ่นดินที่เล็กจ้อย
แต่มีปัญญาเหลือเกิน
25 มดเป็นสัตว์ที่ไม่แข็งแรง
แต่เตรียมอาหารไว้ในฤดูร้อน
26 ไฮแรกซ์เป็นสัตว์ที่อ่อนแอ
แต่ทำที่อยู่ไว้ตามซอกหิน
27 ตั๊กแตนไม่มีราชา
แต่เดินหน้าเป็นขบวน
28 จิ้งจกจับได้ด้วยมือ
แต่ยังเข้าไปอยู่ในวังของกษัตริย์

29 มีสามสิ่งที่เดินอย่างสง่างาม
สี่สิ่งที่ก้าวไปอย่างสง่างาม
30 สิงโต ซึ่งแข็งแกร่งที่สุดในหมู่สัตว์
ไม่ถอยให้ใคร
31 สุนัขเกรย์ฮาวนด์
แพะตัวผู้
และกษัตริย์ที่ไม่มีใครลุกขึ้นต่อต้าน

32 ถ้าเจ้าทำเรื่องโง่ด้วยการยกตนเอง
หรือคิดชั่วไว้
ก็เอามือปิดปากเสีย
33 เพราะปั่นนมก็ได้เนย
บิดจมูกก็ได้เลือด
และยั่วความโกรธก็เกิดการวิวาท

31

1 ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล เป็นคำเปิดเผยที่แม่สอนเขาไว้

2 โอ ลูกแม่
โอ ลูกที่แม่ให้กำเนิด
โอ ลูกที่แม่ได้ปฏิญาณไว้
3 อย่าเอากำลังของลูกไปทุ่มให้ผู้หญิง
อย่าเดินในทางที่ทำลายกษัตริย์
4 เลมูเอลเอ๋ย ไม่เหมาะกับกษัตริย์
ไม่เหมาะที่กษัตริย์จะดื่มเหล้าองุ่น
หรือให้เจ้านายคอยถามหาเหล้าแรง
5 เกรงว่าจะดื่มแล้วลืมบทบัญญัติ
และบิดเบือนสิทธิอันชอบธรรมของผู้ทุกข์ยาก
6 จงให้เหล้าแรงแก่คนที่กำลังจะพินาศ
และให้เหล้าองุ่นแก่คนที่ใจขมขื่น
7 ให้เขาดื่มจนลืมความยากจน
และไม่ต้องนึกถึงความทุกข์อีก

8 จงออกปากแทนคนที่พูดเพื่อตัวเองไม่ได้
เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทอดทิ้ง
9 จงออกปากตัดสินอย่างชอบธรรม
และให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนและคนขัดสน

10 *ใครจะพบหญิงที่มีคุณค่า
คุณค่าของนางสูงกว่าทับทิมมากนัก
11 สามีวางใจนางอย่างเต็มที่
และเขาจะไม่ขาดผลกำไร
12 นางทำดีต่อเขา ไม่ทำร้าย
ตลอดชีวิตของนาง
13 นางเสาะหาขนแกะและป่าน
และเต็มใจทำงานด้วยมือ
14 นางเหมือนเรือสินค้า
นำขนมปังมาจากแดนไกล
15 นางลุกขึ้นตั้งแต่ยังมืด
เตรียมอาหารให้คนในบ้าน
และแบ่งส่วนอาหารให้สาวใช้
16 นางพิจารณาที่นาแล้วซื้อไว้
ใช้ผลจากน้ำพักน้ำแรงของตนปลูกสวนองุ่น
17 นางคาดเอวไว้พร้อมออกแรง
และออกแรงด้วยสองแขนอย่างเข้มแข็ง
18 นางรู้ว่าสินค้าที่ขายให้ผลดี
ตะเกียงของนางไม่ดับแม้ยามค่ำคืน
19 มือหนึ่งจับไม้พันเส้นใย
อีกมือจับแกนปั่นด้าย
20 นางยื่นมือช่วยคนยากจน
และยื่นแขนให้คนขัดสน
21 เมื่อหิมะมา นางไม่ห่วงคนในบ้าน
เพราะทุกคนในบ้านสวมเสื้อผ้าสีแดงสด
22 นางทำผ้าคลุมปักลวดลายให้ตัวเอง
เสื้อผ้าของนางเป็นผ้าลินินเนื้อดีและสีม่วง
23 สามีของนางเป็นที่นับถือที่ประตูเมือง
เมื่อนั่งอยู่ท่ามกลางผู้อาวุโสของแผ่นดิน
24 นางตัดเย็บเสื้อผ้าลินินขาย
และส่งผ้าคาดเอวให้พ่อค้า
25 กำลังและศักดิ์ศรีเป็นอาภรณ์ของนาง
นางหัวเราะได้เมื่อคิดถึงวันข้างหน้า
26 ถ้อยคำของนางเปี่ยมด้วยปัญญา
และคำสอนของนางเต็มด้วยความเมตตา
27 นางดูแลความเป็นอยู่ของคนในบ้านอย่างทั่วถึง
และไม่เอาแต่กินอยู่อย่างเกียจคร้าน
28 ลูกๆ ลุกขึ้นยกย่องนาง
สามีก็ชมนางว่า

* **31:10 31:10** สุภาษิต 31:10–31 เป็นบทอักษรเรียง โดยแต่ละข้อเริ่มด้วยตัวอักษรฮีบรูเรียงตามลำดับ

29 หญิงมากมายทำสิ่งดีงาม
แต่นางเหนือกว่าทุกคน
30 เสน่ห์หลอกลวง และความงามก็ไม่ยั่งยืน
แต่หญิงที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ควรได้รับคำสรรเสริญ
31 ให้นางได้รับผลจากน้ำพักน้ำแรงของตน
ให้ผลงานของนางสรรเสริญนางที่ประตูเมือง

ปัญญาจารย์
หรือ ผู้กล่าวสอน

1 ถ้อยคำของผู้กล่าวสอน บุตรของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม

2 "ว่างเปล่าอย่างที่สุด" ผู้กล่าวสอนกล่าว "ว่างเปล่าอย่างที่สุด ทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า"

3 มนุษย์ได้ประโยชน์อะไรจากงานทั้งปวงที่ตนตรากตรำทำภายใต้ดวงอาทิตย์

4 คนรุ่นหนึ่งจากไป อีกรุ่นหนึ่งเข้ามา แต่แผ่นดินโลกยังคงอยู่ตลอดไป

5 ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วก็ตก จากนั้นก็รีบกลับไปยังที่ซึ่งมันจะขึ้นอีก

6 ลมพัดไปทางใต้ แล้ววกกลับไปทางเหนือ มันพัดวนไปวนมาไม่หยุด
แล้วกลับมาตามเส้นทางเดิมอีกครั้ง

7 แม่น้ำทุกสายไหลลงทะเล แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใด ก็ยังคงไหลไปสู่ที่นั้นเรื่อยไป

8 ทุกสิ่งล้วนชวนให้เหน็ดเหนื่อยเกินกว่าจะบรรยายได้ ตาเห็นเท่าไรก็ไม่อิ่ม หูฟังเท่าไรก็ไม่พอ

9 สิ่งที่เคยมีมาจะมีอีก สิ่งที่เคยทำจะทำอีก ไม่มีสิ่งใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์

10 มีสิ่งใดหรือที่ใครจะพูดได้ว่า "ดูสิ* นี่เป็นของใหม่"? สิ่งนั้นมีมานานแล้ว ตั้งแต่ยุคก่อนพวกเรา

11 ไม่มีใครจดจำสิ่งที่ผ่านมา และสิ่งที่จะตามมา ก็จะไม่มีใครในคนรุ่นหลังจดจำเช่นกัน

12 ฉันผู้กล่าวสอนเคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในเยรูซาเล็ม

13 ฉันตั้งใจใช้ปัญญาค้นคว้าและสำรวจทุกสิ่งที่ทำกันภายใต้ท้องฟ้า นี่เป็นภาระหนักที่พระเจ้า†
มอบให้มนุษย์ต้องตรากตรำทนทุกข์

14 ฉันเห็นกิจการทุกอย่างที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และเห็นว่าทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า
และเป็นการไล่คว้าสายลม

15 สิ่งที่คดจะทำให้ตรงไม่ได้ สิ่งที่ขาดจะนับให้ครบไม่ได้

16 ฉันคิดกับตัวเองว่า "ดูสิ ฉันได้ปัญญามากมายยิ่งกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนฉันในเยรูซาเล็ม
ฉันได้เรียนรู้และมีประสบการณ์มากมายทั้งในด้านปัญญาและความรู้"

17 ฉันตั้งใจเรียนรู้ปัญญา รวมทั้งความบ้าคลั่งและความโง่เขลา
แล้วก็ตระหนักว่านี่ก็เป็นการไล่คว้าสายลมเช่นกัน

18 เพราะยิ่งมีปัญญามาก ก็ยิ่งมีความทุกข์มาก ยิ่งเพิ่มความรู้ ก็ยิ่งเพิ่มความเศร้า

2

1 ฉันคิดในใจว่า "เอาละ ฉันจะลองทดสอบตัวเองด้วยความรื่นเริง และลองลิ้มรสความสุขดู"
แต่แล้วสิ่งนี้ก็ว่างเปล่าเช่นกัน

2 ฉันพูดถึงเสียงหัวเราะว่า "มันคือความโง่เขลา" และพูดถึงความรื่นเริงว่า "มันทำอะไรได้""

3 ฉันลองให้ร่างกายชื่นบานด้วยเหล้าองุ่น ขณะที่ใจยังมีปัญญานำทาง และลองสัมผัสความโง่เขลา
เพื่อจะได้เห็นว่าอะไรเป็นสิ่งดีที่มนุษย์ควรทำภายใต้ท้องฟ้าตลอดวันเวลาในชีวิต

4 ฉันทำสิ่งใหญ่โตหลายอย่าง สร้างบ้านหลายหลังให้ตัวเอง และปลูกสวนองุ่นหลายแห่ง

5 ฉันทำสวนและอุทยาน ปลูกไม้ผลนานาชนิดไว้ในนั้น

6 ฉันขุดสระน้ำไว้รดสวนป่าที่ปลูกไว้

---

* **1:10 1:10** คำว่า "ดูสิ" มาจาก "הִנֵּה" หมายถึง ดู มองให้เห็น สังเกต หรือจ้องมอง และมักใช้เป็นคำอุทาน † **1:13 1:13** คำฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม)

7 ฉันซื้อทั้งคนรับใช้ชายและหญิง และยังมีคนรับใช้ที่เกิดในบ้าน
ฉันมีฝูงวัวและฝูงแกะมากกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนฉันในเยรูซาเล็ม
8 ฉันสะสมเงินและทอง รวมทั้งขุมทรัพย์ของกษัตริย์และแคว้นต่าง ๆ
มีทั้งนักร้องชายและนักร้องหญิง และสิ่งรื่นรมย์ของมนุษย์ คือเครื่องดนตรีนานาชนิด
9 ฉันจึงยิ่งใหญ่และรุ่งเรืองกว่าทุกคนที่อยู่ก่อนฉันในเยรูซาเล็ม ขณะเดียวกัน ฉันก็ยังคงมีปัญญาอยู่
10 สิ่งใดที่ตาปรารถนา ฉันก็ไม่ห้ามตนเอง และไม่รั้งใจจากความยินดีใด ๆ
เพราะใจชื่นชมกับงานทั้งหมดที่ฉันตรากตรำทำ และนี่คือส่วนที่ฉันได้รับจากงานทั้งหมดนั้น
11 เมื่อฉันหันกลับมาพิจารณาผลงานทั้งหมดที่สองมือทำขึ้น และงานที่ฉันตรากตรำทำ
ก็เห็นว่าทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า เป็นการไล่คว้าสายลม และไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์
12 ฉันจึงหันมาพิจารณาปัญญา ความบ้าคลั่ง และความโง่เขลา
เพราะผู้ที่จะสืบต่อจากกษัตริย์จะทำอะไรได้ นอกจากสิ่งที่เคยทำกันมาแล้ว
13 แล้วฉันก็เห็นว่าปัญญาเหนือกว่าความโง่เขลา เหมือนแสงสว่างเหนือกว่าความมืด
14 คนมีปัญญาย่อมมองเห็นทางข้างหน้า แต่คนโง่เดินในความมืด
ถึงอย่างนั้นฉันก็ตระหนักว่าเหตุการณ์เดียวกันเกิดแก่ทั้งคู่
15 ฉันจึงคิดในใจว่า "สิ่งที่เกิดกับคนโง่ก็จะเกิดกับฉัน แล้วฉันจะมีปัญญามากกว่าไปทำไม"
ฉันจึงคิดในใจว่าสิ่งนี้ก็ว่างเปล่าเช่นกัน
16 เพราะไม่มีใครจดจำทั้งคนมีปัญญาและคนโง่ตลอดไป ในวันข้างหน้าทั้งสองก็จะถูกลืมไปหมด
แล้วคนมีปัญญาก็ต้องตายเหมือนคนโง่
17 ฉันจึงเกลียดชีวิต เพราะงานที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ทำให้ฉันทุกข์ใจ ทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า
และเป็นการไล่คว้าสายลม
18 ฉันเกลียดงานทั้งหมดที่ตรากตรำทำภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะต้องทิ้งมันไว้ให้คนที่มาภายหลัง
19 ใครจะรู้ว่าเขาจะเป็นคนมีปัญญาหรือคนโง่
แต่เขาจะได้ครอบครองผลงานทั้งหมดที่ฉันตรากตรำและใช้ปัญญาทำภายใต้ดวงอาทิตย์
สิ่งนี้ก็ว่างเปล่าเช่นกัน
20 ฉันจึงเริ่มสิ้นหวังกับงานทั้งหมดที่ตรากตรำทำภายใต้ดวงอาทิตย์
21 เพราะบางคนทำงานด้วยปัญญา ความรู้ และความชำนาญ
แต่กลับต้องทิ้งผลงานนั้นไว้เป็นส่วนของคนที่ไม่ได้ตรากตรำเพื่อมัน
สิ่งนี้ก็ว่างเปล่าและเป็นความเลวร้ายอย่างยิ่ง
22 มนุษย์ได้อะไรจากงานทั้งหมด และจากความกระวนกระวายในใจ
ขณะตรากตรำทำงานภายใต้ดวงอาทิตย์
23 ตลอดวันเวลาของเขาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด งานหนักของเขาเต็มไปด้วยความทุกข์ใจ
แม้แต่กลางคืนใจก็ไม่ได้พัก สิ่งนี้ก็ว่างเปล่าเช่นกัน
24 ไม่มีอะไรดีสำหรับมนุษย์ไปกว่าการกิน การดื่ม และการชื่นชมสิ่งดีจากงานของตน
ฉันยังเห็นว่าสิ่งนี้มาจากมือของพระเจ้า
25 เพราะใครจะกินหรือเพลิดเพลินได้มากกว่าฉัน
26 พระเจ้าให้ปัญญา ความรู้ และความยินดีแก่คนที่พระองค์พอใจ
แต่ให้คนทำบาปตรากตรำรวบรวมและสะสม เพื่อจะมอบสิ่งนั้นแก่คนที่พระเจ้าพอใจ
สิ่งนี้ก็ว่างเปล่าและเป็นการไล่คว้าสายลมเช่นกัน

3

1 ทุกสิ่งมีวาระของมัน และทุกเรื่องใต้ฟ้ามีเวลาของมัน
2 มีเวลาเกิด
และเวลาตาย

มีเวลาปลูก
และเวลาถอนสิ่งที่ปลูก
3 มีเวลาฆ่า
และเวลาเยียวยา
มีเวลารื้อถอน
และเวลาก่อสร้าง
4 มีเวลาร้องไห้
และเวลาหัวเราะ
มีเวลาไว้ทุกข์
และเวลาเต้นรำ
5 มีเวลาโยนก้อนหินทิ้ง
และเวลาเก็บก้อนหินมารวมกัน
มีเวลาโอบกอด
และเวลาละเว้นการโอบกอด
6 มีเวลาแสวงหา
และเวลาสูญเสีย
มีเวลาเก็บรักษา
และเวลาโยนทิ้ง
7 มีเวลาฉีก
และเวลาเย็บ
มีเวลานิ่งเงียบ
และเวลาพูด
8 มีเวลารัก
และเวลาเกลียด
มีเวลาสงคราม
และเวลาสันติภาพ
9 คนทำงานได้ประโยชน์อะไรจากสิ่งที่ตนตรากตรำทำ
10 ฉันเห็นภาระที่พระเจ้ามอบให้มนุษย์ต้องตรากตรำทนทุกข์
11 พระเจ้าทำให้ทุกสิ่งงดงามตามเวลาของมัน พระองค์ยังวางความเป็นนิรันดร์ไว้ในใจมนุษย์
แต่ถึงอย่างนั้น มนุษย์ก็ไม่อาจหยั่งรู้สิ่งที่พระเจ้าทำตั้งแต่ต้นจนจบ
12 ฉันรู้ว่าสำหรับพวกเขา ไม่มีอะไรดีไปกว่าการชื่นชมยินดีและทำสิ่งดีตลอดชีวิต
13 และการที่ทุกคนได้กิน ได้ดื่ม และชื่นชมสิ่งดีจากงานทั้งหมดของตน ก็เป็นของขวัญจากพระเจ้า
14 ฉันรู้ว่าทุกสิ่งที่พระเจ้าทำจะคงอยู่ตลอดไป ไม่มีอะไรเพิ่มเข้าไปได้ และไม่มีอะไรตัดออกได้
พระเจ้าทำเช่นนี้เพื่อให้มนุษย์ยำเกรงพระองค์
15 สิ่งที่มีอยู่ก็เคยมีมาแล้ว สิ่งที่จะเกิดขึ้นก็เคยเกิดขึ้นมาแล้ว
และพระเจ้านำสิ่งที่ผ่านพ้นไปให้กลับมาอีก
16 ฉันยังเห็นอีกว่าภายใต้ดวงอาทิตย์ ในที่แห่งความยุติธรรมกลับมีความชั่วร้าย
และในที่แห่งความชอบธรรมก็มีความชั่วร้าย
17 ฉันคิดในใจว่า พระเจ้าจะพิพากษาทั้งคนชอบธรรมและคนชั่ว
เพราะมีเวลาสำหรับทุกเรื่องและทุกการกระทำ
18 ฉันคิดในใจว่า สำหรับมนุษย์นั้น พระเจ้าทดสอบพวกเขา
เพื่อให้พวกเขาเห็นว่าตนเองก็ไม่ต่างจากสัตว์
19 เพราะสิ่งที่เกิดกับมนุษย์ก็เกิดกับสัตว์ เหตุการณ์เดียวกันเกิดกับทั้งสอง ฝ่ายหนึ่งตายอย่างไร
อีกฝ่ายก็ตายอย่างนั้น ทั้งหมดมีลมหายใจเดียวกัน มนุษย์ไม่ได้เหนือกว่าสัตว์
เพราะทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า
20 ทั้งหมดไปยังที่เดียวกัน ทั้งหมดมาจากฝุ่นดิน และทั้งหมดกลับเป็นฝุ่นดินอีก

21 ใครจะรู้ว่าวิญญาณของมนุษย์ขึ้นไปเบื้องบนหรือไม่
และวิญญาณของสัตว์ลงไปยังแผ่นดินเบื้องล่างหรือไม่
22 ฉันจึงเห็นว่าไม่มีอะไรดีไปกว่าการที่คนเราชื่นชมยินดีกับงานของตน เพราะนั่นคือส่วนที่เขาได้รับ
ใครจะพาเขาไปเห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

4

1 แล้วฉันหันกลับมามองการกดขี่ทั้งหลายที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ ฉันเห็นน้ำตาของผู้ถูกกดขี่
แต่ไม่มีใครปลอบโยนพวกเขา ฝ่ายผู้กดขี่นั้นมีอำนาจ แต่ผู้ถูกกดขี่กลับไม่มีใครปลอบโยน
2 ฉันจึงยกย่องคนที่ตายไปนานแล้วมากกว่าคนที่ยังมีชีวิตอยู่
3 แต่ผู้ที่ยังไม่เคยเกิดมานั้นดีกว่าทั้งสองฝ่าย
เพราะเขาไม่เคยเห็นการกระทำอันชั่วร้ายที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์
4 แล้วฉันเห็นว่าการตรากตรำและความสำเร็จทุกอย่างล้วนเกิดจากการแก่งแย่งชิงดีกันระหว่าง
ผู้คน สิ่งนี้ก็ว่างเปล่า และเป็นการดิ้นรนไล่คว้าสายลม
5 คนโง่นั่งกอดอกและทำลายตัวเอง
6 มีเพียงหนึ่งกำมือแต่มีความสงบ
ดีกว่ามีเต็มสองกำมือแต่ต้องแลกด้วยความตรากตรำและการไล่คว้าสายลม
7 แล้วฉันหันกลับมาและเห็นความว่างเปล่าภายใต้ดวงอาทิตย์อีก
8 มีคนหนึ่งอยู่ตามลำพัง ไม่มีทั้งลูกชายและพี่น้อง งานทั้งหมดของเขาไม่มีวันจบ
ตาของเขาก็ไม่เคยอิ่มกับความมั่งคั่ง เขาถามว่า
แล้วฉันตรากตรำและทำให้ตัวเองขาดความสุขไปเพื่อใคร สิ่งนี้ก็ว่างเปล่า และเป็นเรื่องที่น่าเวทนา
9 สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะทั้งคู่ได้รับผลตอบแทนที่ดีจากงานของตน
10 ถ้าคนหนึ่งล้ม อีกคนจะช่วยพยุงเขาขึ้น แต่ช่างน่าเวทนาสำหรับคนที่อยู่ลำพัง
เมื่อล้มลงแล้วไม่มีใครช่วยพยุงขึ้น
11 เช่นกัน ถ้าสองคนนอนด้วยกันก็อบอุ่น แต่คนเดียวจะอบอุ่นได้อย่างไร
12 ถ้าใครเอาชนะคนที่อยู่ลำพังได้ คนสองคนก็จะต้านเขาไว้ได้ และเชือกสามเกลียวก็ขาดไม่ง่าย
13 ชายหนุ่มยากจนแต่มีปัญญา ดีกว่ากษัตริย์ชราที่โง่เขลาและไม่รู้จักรับคำเตือนอีกแล้ว
14 เพราะชายหนุ่มออกจากคุกขึ้นเป็นกษัตริย์
แม้ว่าเขาจะเกิดมายากจนในอาณาจักรที่ต่อมาเขาได้ปกครอง
15 ฉันเห็นผู้คนทั้งปวงที่ดำเนินชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์
ต่างพากันติดตามชายหนุ่มอีกคนที่ขึ้นสืบตำแหน่งแทนกษัตริย์
16 ประชาชนมากมายนับไม่ถ้วนอยู่ภายใต้การปกครองของเขา
แต่คนรุ่นหลังจะไม่ชื่นชมยินดีในตัวเขา แน่นอนว่าสิ่งนี้ก็ว่างเปล่าและเป็นการไล่คว้าสายลม

5

1 เมื่อไปยังบ้านของพระเจ้า จงก้าวไปด้วยความระมัดระวัง
การเข้าไปใกล้เพื่อฟังย่อมดีกว่าการถวายเครื่องบูชาอย่างคนโง่ เพราะพวกเขาไม่รู้ว่ากำลังทำชั่ว
2 อย่ารีบร้อนพูด และอย่าใจเร็วด่วนกล่าวสิ่งใดต่อหน้าพระเจ้า พระเจ้าอยู่ในสวรรค์
ส่วนเจ้าอยู่บนแผ่นดิน ฉะนั้น จงพูดแต่น้อย
3 ความฝันมากับความกังวลมากมายฉันใด ถ้อยคำของคนโง่ก็มากับการพูดมากฉันนั้น
4 เมื่อปฏิญาณต่อพระเจ้าว่าจะทำสิ่งใด ก็อย่าชักช้าที่จะทำตาม เพราะพระองค์ไม่พอใจคนโง่
จงทำตามที่ปฏิญาณไว้
5 ไม่ปฏิญาณเสียเลยยังดีกว่าปฏิญาณแล้วไม่ทำตาม

6 อย่าปล่อยให้ปากพาตัวเองไปทำบาป อย่าแก้ตัวต่อหน้าผู้แทนของพระเจ้าว่าเป็นความผิดพลาด
ทำไมจะต้องพูดให้พระเจ้าโกรธ จนพระองค์ทำลายสิ่งที่ลงมือทำ
7 ในความฝันมากมายมีความว่างเปล่าอยู่ คำพูดมากมายก็เช่นกัน แต่ต้องยำเกรงพระเจ้า
8 ถ้าเห็นคนยากจนถูกกดขี่
และเห็นความยุติธรรมกับความชอบธรรมถูกลิดรอนด้วยความรุนแรงในเขตหนึ่ง
ก็อย่าแปลกใจกับเรื่องนั้น เพราะเจ้าหน้าที่คนหนึ่งมีผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่าคอยจับตา
และเหนือพวกเขาก็ยังมีเจ้าหน้าที่อีก
9 นอกจากนี้ ผลประโยชน์จากแผ่นดินก็เป็นของทุกคน กษัตริย์เองก็ได้ประโยชน์จากไร่นา
10 คนรักเงินไม่เคยอิ่มกับเงิน คนรักความมั่งคั่งก็ไม่เคยพอใจกับทรัพย์ที่เพิ่มขึ้น
นี่ก็เป็นความว่างเปล่าเช่นกัน
11 เมื่อทรัพย์สินเพิ่มขึ้น คนที่มากินมาใช้ก็เพิ่มขึ้น แล้วเจ้าของได้ประโยชน์อะไร
นอกจากมองดูให้อิ่มตา
12 คนที่ตรากตรำทำงานย่อมนอนหลับสบาย ไม่ว่าจะกินน้อยหรือมาก
แต่คนรวยกลับนอนไม่หลับเพราะทรัพย์สมบัติที่มีมากมาย
13 ฉันเห็นความเลวร้ายอันน่าเวทนาภายใต้ดวงอาทิตย์
คือทรัพย์สมบัติที่เจ้าของเก็บไว้กลับทำร้ายตัวเขาเอง
14 ทรัพย์สมบัตินั้นสูญสิ้นไปเพราะเคราะห์ร้าย และถ้าเขามีลูกชาย ก็ไม่มีอะไรเหลืออยู่ในมือ
15 เขาออกจากท้องแม่มาตัวเปล่าอย่างไร ก็จะจากไปตัวเปล่าอย่างนั้น
เขาเอาอะไรจากน้ำพักน้ำแรงของตนติดมือไปไม่ได้เลย
16 นี่ก็เป็นความเลวร้ายอันน่าเวทนาเช่นกัน เขามาอย่างไรก็ไปอย่างนั้นทุกประการ
แล้วคนที่ตรากตรำเพื่อสายลมจะได้ประโยชน์อะไร
17 ตลอดชีวิต เขากินอยู่ในความมืด มีแต่ความคับข้องใจ ความเจ็บป่วย และความโกรธ
18 สิ่งที่ฉันเห็นว่าดีและเหมาะสมคือ การที่คนเรากิน ดื่ม
และชื่นชมสิ่งดีจากงานทั้งปวงที่เขาตรากตรำทำภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดชีวิตที่พระเจ้าให้เขามี
เพราะนี่คือส่วนที่เขาได้รับ
19 เมื่อพระเจ้าให้ผู้ใดมีทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่ง ทั้งให้เขาได้กินได้ใช้ทรัพย์นั้น ได้รับส่วนของตน
และมีความสุขกับงานที่ตรากตรำทำ นั่นคือของขวัญจากพระเจ้า
20 เขาจะไม่ค่อยนึกถึงวันเวลาในชีวิตของตน เพราะพระเจ้าให้เขาเพลิดเพลินอยู่กับความยินดีในใจ

6

1 ฉันเห็นเรื่องเลวร้ายอย่างหนึ่งภายใต้ดวงอาทิตย์ ซึ่งเป็นภาระหนักสำหรับมนุษย์
2 พระเจ้าให้คนหนึ่งมีทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่ง และเกียรติยศ จนเขาไม่ขาดสิ่งใดที่ใจปรารถนา
แต่พระเจ้ากลับไม่ให้เขาได้กินได้ใช้ทรัพย์นั้น คนแปลกหน้ากลับได้กินได้ใช้แทน นี่คือความว่างเปล่า
และเป็นโรคร้าย
3 แม้คนหนึ่งจะมีลูกถึงร้อยคน มีอายุยืนยาวหลายปี ผ่านวันเวลามามากมาย
แต่ใจไม่เคยอิ่มเอมกับสิ่งดี และยังไม่มีใครฝังศพให้ ฉันว่าเด็กที่คลอดออกมาโดยไม่มีชีวิตยังดีกว่าเขา
4 เพราะเด็กนั้นมาในความว่างเปล่า และจากไปในความมืด ชื่อของเด็กก็ถูกความมืดปกคลุม
5 เด็กนั้นไม่เคยเห็นหรือรู้จักดวงอาทิตย์ แต่กลับได้พักสงบยิ่งกว่าคนนั้น
6 แม้เขาจะมีชีวิตอยู่ถึงสองพันปี แต่ไม่ได้ชื่นชมสิ่งดี เลย ทุกคนก็ไปยังที่เดียวกันไม่ใช่หรือ
7 งานทั้งสิ้นที่มนุษย์ตรากตรำทำก็เพื่อปากท้อง แต่ความอยากก็ยังไม่รู้จักอิ่ม
8 แล้วคนมีปัญญาได้เปรียบคนโง่ตรงไหน
คนยากจนที่รู้จักดำเนินชีวิตในสังคมจะได้ประโยชน์อะไร
9 สิ่งที่ตามองเห็นดีกว่าความอยากที่เร่ร่อนไป นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและการไล่คว้าสายลม

10 สิ่งใดที่เคยมีมา ก็มีชื่อเรียกมานานแล้ว และก็รู้กันอยู่แล้วว่ามนุษย์เป็นเช่นไร
เขาไม่อาจสู้กับผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าตน
11 คำพูดมากมายก่อให้เกิดความว่างเปล่า แล้วมนุษย์ได้ประโยชน์อะไร
12 ใครจะรู้ว่าอะไรดีสำหรับมนุษย์ในชีวิต
ตลอดวันเวลาในชีวิตอันว่างเปล่าของเขาที่ผ่านไปเหมือนเงา
ใครจะบอกเขาได้ว่าภายใต้ดวงอาทิตย์จะเกิดอะไรขึ้นหลังจากเขาจากไป

7

1 ชื่อเสียงที่ดีย่อมดีกว่าน้ำหอมชั้นดี และวันที่ตายย่อมดีกว่าวันที่เกิดมา
2 ไปบ้านที่มีการไว้ทุกข์ดีกว่าไปบ้านที่มีงานเลี้ยง เพราะความตายคือจุดจบของมนุษย์ทุกคน
คนที่ยังมีชีวิตควรใคร่ครวญเรื่องนี้
3 ความเศร้าดีกว่าเสียงหัวเราะ เพราะใบหน้าที่โศกเศร้าย่อมขัดเกลาจิตใจให้ดีขึ้น
4 ใจของคนมีปัญญาอยู่ในบ้านที่มีการไว้ทุกข์ แต่ใจของคนโง่อยู่ในบ้านที่มีความรื่นเริง
5 ฟังคำตำหนิของคนมีปัญญาดีกว่าฟังเพลงของคนโง่
6 เสียงหัวเราะของคนโง่ก็เหมือนเสียงกิ่งหนามปะทุใต้หม้อ นี่ก็เป็นความว่างเปล่าเช่นกัน
7 การขู่กรรโชกทำให้คนมีปัญญากลายเป็นคนโง่ และสินบนก็ทำลายวิจารณญาณ
8 บั้นปลายย่อมดีกว่าจุดเริ่มต้น
คนที่มีใจอดทนดีกว่าคนที่มีใจหยิ่งผยอง
9 อย่าใจร้อนโกรธง่าย เพราะความโกรธอาศัยอยู่ในอกของคนโง่
10 อย่าพูดว่า ทำไมวันเก่า ๆ จึงดีกว่าวันนี้ เพราะคำถามเช่นนี้ไม่แสดงถึงปัญญา
11 ปัญญามีคุณค่าไม่แพ้มรดก และยังมีคุณค่ายิ่งกว่าสำหรับผู้ที่ได้เห็นดวงอาทิตย์
12 ปัญญาให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกับเงิน
แต่ความรู้มีข้อได้เปรียบตรงที่ปัญญารักษาชีวิตของผู้มีปัญญาไว้
13 ลองพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าทำ ใครจะดัดสิ่งที่พระองค์ทำให้คดให้ตรงได้
14 ในวันที่รุ่งเรือง จงมีความสุข ในวันที่ทุกข์ยาก จงใคร่ครวญ พระเจ้าทำให้มีวันทั้งสองแบบคู่กัน
เพื่อมนุษย์จะไม่อาจรู้ได้ว่าภายหลังจะมีอะไรเกิดขึ้น
15 ฉันเห็นเรื่องทั้งหมดนี้มาแล้วในวันเวลาอันว่างเปล่าของฉัน
มีคนชอบธรรมที่ตายทั้งที่ยังประพฤติชอบธรรม และมีคนชั่วที่อายุยืนทั้งที่ยังทำชั่ว
16 อย่าเป็นคนชอบธรรมจนเกินไป และอย่าพยายามมีปัญญาจนเกินไป ทำไมจะต้องทำลายตัวเอง
17 อย่าเป็นคนชั่วจนเกินไป และอย่าเป็นคนโง่ ทำไมจะต้องตายก่อนเวลา
18 ยึดสิ่งนี้ไว้ก็ดี และอย่าปล่อยมือจากสิ่งนั้นด้วย
เพราะคนที่ยำเกรงพระเจ้าจะผ่านพ้นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
19 ปัญญาให้กำลังแก่คนมีปัญญายิ่งกว่าผู้ปกครองสิบคนในเมือง
20 แน่ทีเดียว ไม่มีคนชอบธรรมคนใดบนแผ่นดินที่ทำแต่ความดีและไม่ทำบาปเลย
21 อย่าใส่ใจทุกคำที่คนพูด มิฉะนั้นอาจได้ยินคนรับใช้แช่งเจ้า
22 เพราะในใจเจ้าเองก็รู้ว่าเคยแช่งคนอื่นเช่นเดียวกันมาหลายครั้ง
23 ฉันใช้ปัญญาทดสอบเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว ฉันบอกว่า ฉันจะเป็นคนมีปัญญา
แต่ปัญญาก็ยังอยู่ไกลจากฉัน
24 สิ่งที่เป็นอยู่นั้นทั้งห่างไกลและลึกล้ำเหลือเกิน ใครจะค้นพบได้
25 ฉันหันกลับมาตั้งใจศึกษาค้นคว้า แสวงหาปัญญาและแบบแผนของสิ่งต่าง ๆ
เพื่อรู้ว่าความชั่วร้ายคือความโง่เขลา และความโง่เขลาคือความบ้าคลั่ง

26 ฉันพบว่าสิ่งที่ขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือหญิงที่มีใจเป็นบ่วงและกับดัก และมีมือเป็นโซ่ตรวน
คนที่ทำให้พระเจ้าพอใจจะหนีพ้นนาง แต่คนทำบาปจะติดบ่วงของนาง
27 ผู้กล่าวสอนบอกว่า "ฉันพบสิ่งนี้จากการพิจารณาเรื่องหนึ่งเทียบกับอีกเรื่องหนึ่ง
เพื่อหาคำอธิบาย
28 ใจฉันยังคงแสวงหาคำอธิบายนั้น แต่ก็ยังไม่พบ ในคนพันคน ฉันพบผู้ชายคนหนึ่ง
แต่ไม่พบผู้หญิงสักคนในคนทั้งหมดนั้น
29 ฉันพบเพียงเท่านี้ว่า พระเจ้าสร้างมนุษย์ให้ซื่อตรง แต่พวกเขากลับเสาะหาอุบายมากมาย"

8

1 ใครเล่าจะเหมือนคนมีปัญญา" ใครรู้ความหมายของเรื่องต่าง ๆ" ปัญญาทำให้ใบหน้าคนผ่องใส
และทำให้สีหน้าที่แข็งกระด้างของเขาอ่อนลง
2 ฉันว่า "จงทำตามคำสั่งของกษัตริย์"" ที่กล่าวเช่นนี้ก็เพราะคำสาบานที่ให้ไว้ต่อพระเจ้า
3 อย่ารีบผละจากกษัตริย์ อย่าดึงดันทำสิ่งชั่วร้าย เพราะกษัตริย์ทำตามที่ตนพอใจ
4 คำของกษัตริย์มีอำนาจสูงสุด ใครจะถามได้ว่า "ท่านกำลังทำอะไร""
5 คนที่ทำตามคำสั่งจะไม่ประสบอันตราย และด้วยปัญญา เขาจะรู้เวลาและวิธีปฏิบัติ
6 ทุกเรื่องมีเวลาและวิธีปฏิบัติ แม้มนุษย์จะต้องแบกความทุกข์อันหนักหน่วง
7 เขาไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แล้วใครจะบอกเขาได้ว่าจะเป็นอย่างไร"
8 ไม่มีใครมีอำนาจเหนี่ยวรั้งลมหายใจของตนไว้ได้ และไม่มีใครมีอำนาจเหนือวันตาย
ในสงครามไม่มีการปลดประจำการ และความชั่วร้ายก็ช่วยคนที่ทำชั่วให้รอดไม่ได้
9 ฉันเห็นเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว และตั้งใจพิจารณาการกระทำทุกอย่างภายใต้ดวงอาทิตย์
มีเวลาที่คนหนึ่งใช้อำนาจเหนืออีกคนจนเกิดผลร้าย
10 แล้วฉันก็เห็นคนชั่วถูกฝัง คนเหล่านี้เคยเข้าออกสถานศักดิ์สิทธิ์
แล้วพวกเขาก็จากไปและถูกลืมในเมืองที่เคยทำเช่นนั้น นี่ก็เป็นความว่างเปล่าเช่นกัน
11 เพราะการทำชั่วไม่ได้รับโทษอย่างรวดเร็ว ใจมนุษย์จึงมุ่งทำชั่วอย่างเต็มที่
12 แม้คนทำบาปจะก่ออาชญากรรมร้อยครั้งและยังมีอายุยืน แต่ฉันรู้แน่ว่า
คนที่ยำเกรงพระเจ้าและเคารพพระองค์จะอยู่ดีกว่า
13 แต่คนชั่วจะไม่อยู่ดี และจะไม่ยืดวันเวลาของตนให้ยาวออกไปเหมือนเงา
เพราะเขาไม่ยำเกรงพระเจ้า
14 มีความว่างเปล่าอย่างหนึ่งเกิดขึ้นบนแผ่นดิน
คนชอบธรรมกลับได้รับผลอย่างที่คนชั่วควรได้จากการกระทำของตน
และคนชั่วกลับได้รับผลอย่างที่คนชอบธรรมควรได้จากการกระทำของตน
ฉันว่านี่ก็เป็นความว่างเปล่าเช่นกัน
15 ฉันจึงยกย่องความรื่นเริง เพราะภายใต้ดวงอาทิตย์ ไม่มีอะไรดีสำหรับมนุษย์ไปกว่าการกิน
การดื่ม และการมีความสุข ความยินดีนี้จะอยู่กับเขาขณะตรากตรำทำงาน
ตลอดชีวิตที่พระเจ้าให้เขามีภายใต้ดวงอาทิตย์
16 เมื่อฉันตั้งใจเรียนรู้ปัญญา และสังเกตกิจการต่าง ๆ ที่ทำกันบนแผ่นดิน
(แม้จะไม่หลับไม่นอนทั้งกลางวันกลางคืน"
17 ฉันก็เห็นการกระทำทั้งหมดของพระเจ้า
และเห็นว่ามนุษย์ไม่อาจหยั่งรู้สิ่งที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์
ไม่ว่าจะตรากตรำค้นหาเพียงใดก็ไม่อาจค้นพบ แม้คนมีปัญญาคิดว่าตนเข้าใจได้ ก็ยังไม่อาจค้นพบ

9

1 ฉันใส่ใจเรื่องทั้งหมดนี้และพยายามทำความเข้าใจว่า คนชอบธรรม คนมีปัญญา
และการงานของพวกเขาอยู่ในมือของพระเจ้า
มนุษย์ไม่รู้ว่าสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้าจะเป็นความรักหรือความเกลียดชัง ทุกสิ่งยังอยู่เบื้องหน้าพวกเขา
2 ทุกคนประสบเหตุการณ์เดียวกัน ทั้งคนชอบธรรมและคนชั่ว คนดี คนที่ไม่มีมลทิน และคนมีมลทิน
คนที่ถวายเครื่องบูชาและคนที่ไม่ถวาย คนดีก็ไม่ต่างจากคนทำบาป
คนที่สาบานก็ไม่ต่างจากคนที่เกรงกลัวการสาบาน
3 นี่เป็นเรื่องเลวร้ายในทุกสิ่งที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทุกคนประสบเหตุการณ์เดียวกัน
นอกจากนี้ ใจมนุษย์ยังเต็มไปด้วยความชั่ว และความบ้าคลั่งอยู่ในใจตลอดชีวิต
หลังจากนั้นพวกเขาก็ไปอยู่กับคนตาย
4 ตราบใดที่คนเรายังมีชีวิตอยู่ ก็ยังมีความหวัง เพราะสุนัขที่มีชีวิตอยู่ยังดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว
5 คนเป็นรู้ว่าตนจะตาย แต่คนตายไม่รู้อะไรเลย* พวกเขาไม่มีผลตอบแทนอีก
เพราะไม่มีใครจดจำพวกเขาแล้ว
6 ทั้งความรัก ความเกลียดชัง และความริษยาของพวกเขาสูญสิ้นไปนานแล้ว
พวกเขาไม่มีส่วนในสิ่งใดที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์อีกต่อไป
7 ไปเถิด จงกินขนมปังด้วยความยินดี และดื่มเหล้าองุ่นด้วยใจเบิกบาน
เพราะพระเจ้ายอมรับการงานของเจ้าแล้ว
8 จงสวมเสื้อผ้าสีขาวอยู่เสมอ และอย่าให้ขาดการชโลมศีรษะด้วยน้ำมัน
9 จงใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับภรรยาผู้เป็นที่รัก
ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตอันว่างเปล่าที่พระเจ้าให้มาภายใต้ดวงอาทิตย์
ตลอดวันเวลาอันว่างเปล่าของชีวิต เพราะนี่คือส่วนที่เจ้าได้รับในชีวิต
และในการงานที่เจ้าตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์
10 สิ่งใดที่มือทำได้ จงทำอย่างเต็มกำลัง เพราะในเชโอล† ที่เจ้ากำลังมุ่งไปนั้น ไม่มีงาน แผนการ
ความรู้ หรือปัญญา
11 ฉันหันกลับมาเห็นว่า ภายใต้ดวงอาทิตย์ การแข่งขันไม่ได้เป็นของคนวิ่งเร็วเสมอไป
สงครามก็ไม่ได้เป็นของคนแข็งแรง คนมีปัญญาไม่ได้มีอาหารเสมอ คนมีความเข้าใจไม่ได้มั่งคั่งเสมอ
และคนมีความชำนาญไม่ได้รับความโปรดปรานเสมอ
เพราะทุกคนต่างประสบทั้งจังหวะเวลาและเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด
12 มนุษย์ก็ไม่รู้เวลาของตนเอง ปลาติดอวนแห่งหายนะและนกติดบ่วงฉันใด
มนุษย์ก็ติดกับในยามเคราะห์ร้ายที่จู่โจมอย่างฉับพลันฉันนั้น
13 ฉันยังเห็นตัวอย่างของปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ และฉันเห็นว่าปัญญานั้นมีคุณค่ายิ่ง
14 มีเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง มีผู้คนอยู่เพียงไม่กี่คน กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ยกทัพมาโจมตี ล้อมเมือง
และสร้างเครื่องล้อมเมืองขนาดใหญ่ขึ้นโจมตีเมืองนั้น
15 ในเมืองนั้นมีชายยากจนผู้มีปัญญา เขาใช้ปัญญากอบกู้เมืองไว้
แต่กลับไม่มีใครจดจำชายยากจนคนนั้น
16 ฉันจึงกล่าวว่า “ปัญญาดีกว่ากำลัง” ถึงกระนั้น ปัญญาของคนยากจนกลับถูกดูหมิ่น
และไม่มีใครฟังถ้อยคำของเขา
17 ถ้อยคำของคนมีปัญญาที่กล่าวอย่างสงบ น่าฟังยิ่งกว่าเสียงตะโกนของผู้ปกครองท่ามกลางคนโง่
18 ปัญญาดีกว่าอาวุธสงคราม แต่คนทำบาปเพียงคนเดียวทำลายสิ่งดีมากมาย

---

* **9:5** ข้อความนี้กล่าวจากมุมมองของชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ โดยเน้นว่าคนตายไม่รับรู้หรือมีส่วนร่วมในกิจการของโลกนี้อีก ไม่ได้มุ่งอธิบายสภาพของผู้ตายอย่างครบถ้วน † **9:10** เชโอลคือสถานที่ของผู้ตาย

10

1 แมลงวันตายทำให้น้ำมันหอมของช่างปรุงน้ำหอมส่งกลิ่นเหม็นฉันใด
ความโง่เขลาเพียงเล็กน้อยก็หนักกว่าปัญญาและเกียรติยศฉันนั้น
2 ใจของคนมีปัญญาอยู่ทางขวา
แต่ใจของคนโง่อยู่ทางซ้าย
3 แม้ขณะเดินไปตามทาง คนโง่ก็ขาดความเข้าใจ และแสดงให้ทุกคนเห็นว่าตนเป็นคนโง่
4 ถ้าผู้ปกครองโกรธเกรี้ยวขึ้นมา ก็อย่าละทิ้งตำแหน่งของตน
เพราะความสงบเยือกเย็นช่วยระงับความผิดร้ายแรงได้
5 ฉันเห็นเรื่องเลวร้ายอย่างหนึ่งภายใต้ดวงอาทิตย์ เป็นความผิดพลาดที่เกิดจากผู้ปกครอง
6 คนโง่ถูกยกให้อยู่ในตำแหน่งสูง ส่วนคนมั่งคั่งกลับนั่งในที่ต่ำต้อย
7 ฉันเห็นคนรับใช้ขี่ม้า ส่วนเจ้านายกลับเดินเท้าบนแผ่นดินเหมือนคนรับใช้
8 คนขุดหลุมอาจตกลงไปในหลุมนั้น และคนที่พังกำแพงอาจถูกงูกัด
9 คนสกัดหินอาจบาดเจ็บเพราะหิน และคนผ่าฟืนอาจตกอยู่ในอันตรายเพราะฟืน
10 ถ้าขวานที่อและไม่ลับคม ก็ต้องออกแรงมากขึ้น แต่ความชำนาญช่วยให้ประสบความสำเร็จ
11 ถ้างูกัดก่อนที่หมองูจะทันสะกดมัน ลิ้นของหมองูก็ไร้ประโยชน์
12 ถ้อยคำจากปากของคนมีปัญญาน่าฟัง แต่ริมฝีปากของคนโง่กลับกลืนกินตัวเขาเอง
13 คำพูดจากปากของเขาเริ่มต้นด้วยความโง่เขลา และจบลงด้วยความบ้าคลั่งอันก่อความหายนะ
14 คนโง่ยังพูดไม่หยุด
มนุษย์ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และใครจะบอกเขาได้ว่าภายหลังจะมีอะไรเกิดขึ้น
15 งานหนักทำให้คนโง่เหน็ดเหนื่อย เพราะเขาไม่รู้แม้แต่ทางไปเมือง
16 วิบัติแก่เจ้า แผ่นดินเอ๋ย เมื่อกษัตริย์ของเจ้ายังเป็นเด็ก
และเหล่าเจ้านายของเจ้ากินเลี้ยงกันตั้งแต่เช้า
17 เจ้าเป็นสุข แผ่นดินเอ๋ย เมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นผู้สืบเชื้อสายจากตระกูลสูงศักดิ์
และเหล่าเจ้านายของเจ้ากินตามเวลาอันควร
เพื่อเสริมกำลัง ไม่ใช่เพื่อเมามาย
18 เพราะความเกียจคร้าน หลังคาจึงทรุดลง
และเพราะมืออยู่เฉย บ้านจึงรั่ว
19 งานเลี้ยงจัดขึ้นเพื่อเสียงหัวเราะ
เหล้าองุ่นทำให้ชีวิตเบิกบาน
และเงินก็ใช้ได้กับทุกสิ่ง
20 อย่าแช่งกษัตริย์ แม้แต่ในความคิด
และอย่าแช่งคนร่ำรวย แม้แต่ในห้องนอน
เพราะนกบนท้องฟ้าอาจนำเสียงของเจ้าไป
และสัตว์มีปีกอาจนำเรื่องไปบอก

11

1 จงโยนขนมปังลงบนผืนน้ำ
เพราะเมื่อผ่านไปหลายวัน เจ้าจะพบมันอีก
2 จงแบ่งส่วนให้คนเจ็ดคน หรือแม้แต่แปดคน
เพราะเจ้าไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องเลวร้ายอะไรขึ้นบนแผ่นดิน
3 ถ้าเมฆเต็มไปด้วยฝน มันก็เทฝนลงบนแผ่นดิน
และถ้าต้นไม้ล้มไปทางใต้หรือทางเหนือ
ต้นไม้ล้มลงตรงไหน ก็จะอยู่ตรงนั้น

4 คนที่คอยดูลมจะไม่หว่าน
และคนที่คอยมองเมฆจะไม่เก็บเกี่ยว
5 เจ้าไม่รู้ว่าลมพัดไปทางใด
หรือกระดูกก่อตัวขึ้นอย่างไรในครรภ์มารดา
เจ้าก็ไม่รู้การงานของพระเจ้าผู้ทำทุกสิ่งเช่นเดียวกัน
6 เวลาเช้า จงหว่านเมล็ด
เวลาเย็น ก็อย่าวางมือ
เพราะเจ้าไม่รู้ว่าสิ่งใดจะงอกงาม สิ่งที่หว่านในตอนเช้าหรือในตอนเย็น
หรือทั้งสองสิ่งจะดีเท่ากัน
7 แสงสว่างเป็นสิ่งรื่นรมย์
และการที่ดวงตาได้เห็นดวงอาทิตย์ก็เป็นสิ่งน่ายินดี
8 ถ้ามนุษย์มีชีวิตอยู่หลายปี ก็ให้เขาชื่นชมยินดีตลอดปีเหล่านั้น
แต่ให้เขาระลึกถึงวันเวลาแห่งความมืด เพราะวันเหล่านั้นจะมีมาก
ทุกสิ่งที่จะตามมาล้วนว่างเปล่า
9 ชายหนุ่มเอ๋ย จงชื่นชมยินดีในวัยเยาว์
และให้ใจเบิกบานในวันเวลาแห่งวัยหนุ่ม
จงดำเนินตามทางที่ใจปรารถนา
และทำตามสิ่งที่ตาเห็น
แต่จงรู้ว่า พระเจ้าจะนำทุกสิ่งเหล่านี้มาพิพากษาเจ้า
10 เพราะฉะนั้น จงขจัดความเศร้าออกจากใจ
และขจัดความทุกข์กายออกไป
เพราะวัยเยาว์และช่วงรุ่งอรุณของชีวิตล้วนว่างเปล่า

12

1 จงระลึกถึงพระผู้สร้างในวันเวลาแห่งวัยเยาว์
ก่อนวันทุกข์ยากจะมาถึง และก่อนปีเหล่านั้นจะใกล้เข้ามา
เมื่อเจ้าจะกล่าวว่า “ฉันไม่มีความสุขในปีเหล่านั้น”
2 ก่อนดวงอาทิตย์ แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาวจะมืดลง
และเมฆจะกลับมาหลังฝนตก
3 ในวันที่ผู้เฝ้าบ้านจะสั่นเทา
และชายฉกรรจ์จะค้อมตัวลง
คนโม่แป้งจะหยุดทำงาน เพราะเหลืออยู่น้อย
และผู้ที่มองออกไปทางหน้าต่างจะมองเห็นพร่ามัว
4 ประตูสู่ถนนจะปิดลง
เมื่อเสียงโม่แป้งแผ่วเบา
คนเราจะตื่นขึ้นเพราะเสียงนก
และธิดาแห่งบทเพลงทั้งปวงจะเปล่งเสียงแผ่วลง
5 พวกเขาจะกลัวที่สูง
และหวาดผวาต่ออันตรายตามหนทาง
ต้นอัลมอนด์จะผลิดอก
ตั๊กแตนก็เป็นภาระ
และความปรารถนาจะหมดสิ้น
เพราะมนุษย์กำลังไปยังบ้านนิรันดร์ของตน
และผู้ไว้ทุกข์เดินไปมาตามถนน

6 ก่อนสายเงินจะขาด
หรือชามทองคำจะแตก
หรือเหยือกน้ำจะแตกที่น้ำพุ
หรือวงล้อจะพังที่บ่อเก็บน้ำ
7 แล้วฝุ่นดินจะกลับคืนสู่แผ่นดินดังเดิม
และวิญญาณจะกลับไปหาพระเจ้าผู้ให้วิญญาณนั้น
8 "ว่างเปล่าอย่างที่สุด" ผู้กล่าวสอนกล่าว
"ทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า"
9 นอกจากนี้ เพราะผู้กล่าวสอนเป็นคนมีปัญญา เขาจึงสอนความรู้แก่ประชาชนด้วย เขาใคร่ครวญค้นคว้า และเรียบเรียงสุภาษิตไว้มากมาย
10 ผู้กล่าวสอนพยายามค้นหาถ้อยคำที่น่าฟัง และเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง
11 ถ้อยคำของคนมีปัญญาเปรียบเหมือนปฏัก
และถ้อยคำจากเหล่าปราชญ์ผู้รวบรวมคำสอนก็เหมือนตะปูที่ตอกแน่น
ทั้งหมดนี้มาจากผู้เลี้ยงแกะเพียงคนเดียว
12 นอกจากนี้ ลูกเอ๋ย จงรับคำเตือน การเขียนหนังสือมากมายไม่มีวันสิ้นสุด
และการคร่ำเคร่งกับตำรามากทำให้ร่างกายเหนื่อยล้า
13 นี่คือบทสรุปของเรื่อง เมื่อได้ฟังทุกสิ่งแล้ว จงยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์
เพราะนี่คือหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์
14 เพราะพระเจ้าจะนำการกระทำทุกอย่าง รวมทั้งทุกสิ่งที่ซ่อนอยู่ มาสู่การพิพากษา
ไม่ว่าจะเป็นสิ่งดีหรือสิ่งชั่ว

เพลงซาโลมอน

1 ยอดบทเพลงของซาโลมอน
ฝ่ายหญิง
2 ขอจูบจากริมฝีปากเขา
เพราะความรักของเธอดีกว่าเหล้าองุ่น
3 น้ำมันหอมของเธอชวนชื่นใจ
ชื่อเธอดั่งน้ำมันหอมที่รินออกมา
หญิงพรหมจารีจึงรักเธอ
4 พาฉันไปด้วย
เรารีบไปกันเถอะ
กษัตริย์พาฉันเข้าไปในห้องของเขาแล้ว
เพื่อน ๆ
พวกเราจะยินดีและชื่นชมเธอ
จะยกย่องความรักของเธอยิ่งกว่าเหล้าองุ่น
ฝ่ายหญิง
สมควรแล้วที่พวกเขารักเธอ
5 ฉันผิวคล้ำ แต่ก็งดงาม
หญิงสาวชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย
เหมือนกระโจมของเคดาร์
เหมือนม่านของซาโลมอน
6 อย่าจ้องฉันเพราะผิวคล้ำ
แดดแผดเผาฉันจนเป็นอย่างนี้
พวกพี่น้องชายร่วมแม่โกรธฉัน
ให้ฉันคอยดูแลสวนองุ่น
แต่สวนองุ่นของตัวเอง ฉันกลับไม่ได้ดูแล
7 คนที่ฉันรักสุดหัวใจ บอกฉันที
เธอพาฝูงสัตว์ไปกินหญ้าที่ไหน
ให้พักตอนเที่ยงที่ไหน
ทำไมฉันต้องเป็นเหมือนคนคลุมหน้า
อยู่ข้างฝูงสัตว์ของเพื่อนเธอ
ฝ่ายชาย
8 หญิงที่งามที่สุดในหมู่ผู้หญิง ถ้าเธอไม่รู้
ก็เดินตามรอยฝูงแกะไป
พาลูกแพะของเธอไปกินหญ้าข้างกระโจมคนเลี้ยงสัตว์

9 ที่รัก ฉันเปรียบเธอ
กับม้าศึกที่เทียมรถรบของฟาโรห์
10 ต่างหูประดับแก้มเธอให้งดงาม
สร้อยอัญมณีประดับลำคอ
เพื่อน ๆ
11 พวกเราจะทำต่างหูทองให้เธอ

ประดับด้วยเม็ดเงิน
ฝ่ายหญิง
12 เมื่อกษัตริย์นั่งอยู่ที่โต๊ะ
น้ำหอมของฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้ง
13 คนรักของฉันเป็นดั่งถุงหอมมดยอบ
แนบอยู่หว่างอกฉัน
14 คนรักของฉันเป็นดั่งช่อดอกเฮนนา
จากสวนองุ่นเอนเกดี
ฝ่ายชาย
15 ดูสิ* เธองดงาม ที่รัก
ดูสิ เธองดงาม
ดวงตาเธอเหมือนนกพิราบ
ฝ่ายหญิง
16 ดูสิ เธองดงาม คนรักของฉัน ชวนชื่นใจจริง ๆ
ที่นอนของเราเขียวชอุ่ม
ฝ่ายชาย
17 คานบ้านเราเป็นไม้ซีดาร์
จันทันเป็นไม้เฟอร์

2

ฝ่ายหญิง
1 ฉันเป็นกุหลาบแห่งชารอน
เป็นลิลลี่แห่งหุบเขา
ฝ่ายชาย
2 ในหมู่หญิงสาว คนรักของฉัน
เป็นเหมือนลิลลี่ท่ามกลางหนาม
ฝ่ายหญิง
3 ในหมู่ชายหนุ่ม คนรักของฉัน
เป็นเหมือนต้นแอปเปิลท่ามกลางไม้ในป่า
ฉันนั่งใต้ร่มเงาเขา ชื่นใจเหลือเกิน
ผลของเขาหวานติดลิ้นฉัน
4 เขาพาฉันเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง
ความรักของเขาอยู่เหนือฉันดั่งผืนธง
5 ช่วยเติมแรงให้ฉันด้วยลูกเกด
เติมความสุดชื่นให้ด้วยแอปเปิล
เพราะฉันอ่อนแรงด้วยความรัก
6 มือซ้ายเขารองศีรษะฉัน
มือขวาโอบกอดฉัน
7 หญิงสาวชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย ฉันขอให้พวกเธอสาบาน
ต่อกวางโรหรือกวางตัวเมียในทุ่ง
ว่าจะไม่เร่งเร้าหรือปลุกความรัก
จนกว่าความรักจะปรารถนาเอง

8 เสียงคนรักของฉัน
ดูสิ เขากำลังมา

---

* **1:15 1:15** คำว่า ดูสิ ในที่นี้ตรงกับคำภาษาฮีบรู הִנֵּה ซึ่งหมายถึง ดู ใส่ใจ สังเกต เห็น หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

กระโดดข้ามภูเขา
โลดแล่นข้ามเนิน
9 คนรักของฉันเหมือนกวางโรหรือกวางอ่อนวัย
ดูสิ เขายืนอยู่หลังกำแพงบ้านเรา
มองเข้ามาทางหน้าต่าง
ชะเง้อมองผ่านช่องขัดแตะ

10 คนรักพูดกับฉันว่า
ลุกขึ้นเถอะ ที่รัก คนงามของฉัน ไปด้วยกัน
11 ดูสิ ฤดูหนาวผ่านพ้นแล้ว
ฝนหยุดและหมดไปแล้ว
12 ดอกไม้ผลิบานบนแผ่นดิน
ถึงเวลาขับขานบทเพลง
เสียงนกเขาดังอยู่ในแผ่นดินของเรา
13 ผลอ่อนบนต้นมะเดื่อกำลังสุก
เถาองุ่นออกดอก
ส่งกลิ่นหอม
ลุกขึ้นเถอะ ที่รัก คนงามของฉัน
ไปด้วยกัน
ฝ่ายชาย
14 นกพิราบของฉันในซอกหิน
ในที่ซ่อนตามไหล่เขา
ขอให้ฉันได้เห็นใบหน้าเธอ
ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ
เพราะเสียงเธอหวาน ใบหน้าเธองดงาม
15 จับสุนัขจิ้งจอกให้เราเถอะ
สุนัขจิ้งจอกตัวเล็กที่ทำลายสวนองุ่น
เพราะสวนองุ่นของเรากำลังออกดอก
ฝ่ายหญิง
16 คนรักเป็นของฉัน และฉันเป็นของเขา
เขาเล็มกินอยู่ท่ามกลางลิลลี่
17 จนกว่าวันจะคลายร้อนและเงาจะลับไป
หันมาเถอะ คนรักของฉัน
เป็นเหมือนกวางโรหรือกวางอ่อนวัยบนภูเขาเบเธอร์

3

1 ยามค่ำคืนบนที่นอน
ฉันตามหาคนที่ฉันรักสุดหัวใจ
ตามหาเขา แต่ไม่พบ
2 ฉันจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เดินไปทั่วเมือง
ตามถนนและลานเมือง จะตามหาคนที่ฉันรักสุดหัวใจ
ฉันตามหาเขา แต่ไม่พบ
3 ยามที่เดินตรวจทั่วเมืองพบฉัน
พวกเธอเห็นคนที่ฉันรักสุดหัวใจไหม
4 ฉันเพิ่งเดินพ้นพวกเขาไป
ก็พบคนที่ฉันรักสุดหัวใจ

ฉันกอดเขาไว้ ไม่ยอมปล่อย
จนพาเข้าไปในบ้านแม่
ในห้องของแม่ที่เคยอุ้มท้องฉัน

5 หญิงสาวชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย ฉันขอให้พวกเธอสาบาน
ต่อกวางโรหรือกวางตัวเมียในทุ่ง
ว่าจะไม่เร่งเร้าหรือปลุกความรัก
จนกว่าความรักจะปรารถนาเอง

6 ใครกันกำลังขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร เหมือนเสาควัน
หอมด้วยมดยอบและกำยาน
ด้วยเครื่องหอมทุกชนิดของพ่อค้า
7 ดูสิ นั่นคือแคร่ของซาโลมอน
มีนักรบกล้าหาญหกสิบคนล้อมอยู่
เป็นนักรบกล้าหาญแห่งอิสราเอล
8 ทุกคนชำนาญดาบ เชี่ยวชาญสงคราม
แต่ละคนคาดดาบไว้ที่ต้นขา
เพราะเกรงภัยในยามค่ำคืน

9 กษัตริย์ซาโลมอนทำแคร่ไว้ใช้เอง
ด้วยไม้จากเลบานอน
10 เขาทำเสาด้วยเงิน
พื้นด้วยทอง ที่นั่งสีม่วง
ตรงกลางปูด้วยความรัก
จากหญิงสาวชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย
11 หญิงสาวชาวศิโยนทั้งหลาย ออกมาดูกษัตริย์ซาโลมอน
สวมมงกุฎที่แม่สวมให้เขา
ในวันงานแต่งงานของเขา
ในวันที่หัวใจเขาเปี่ยมยินดี

4

ฝ่ายชาย

1 ดูสิ เธองดงาม ที่รัก
ดูสิ เธองดงาม
ดวงตาเธอหลังผ้าคลุมหน้าเหมือนนกพิราบ
ผมเธอเหมือนฝูงแพะ
ที่ลงมาจากภูเขากิเลอาด
2 ฟันเธอเหมือนฝูงแกะที่เพิ่งตัดขน
ที่ขึ้นมาหลังอาบน้ำ
ทุกตัวมีลูกแฝด
ไม่มีตัวใดสูญเสียลูก
3 ริมฝีปากเธอเหมือนด้ายสีแดงสด
ปากเธองดงาม
ขมับหลังผ้าคลุมหน้าเหมือนเสี้ยวผลทับทิม
4 ลำคอเธอเหมือนหอของดาวิดที่สร้างไว้เป็นคลังอาวุธ

มีโล่แขวนอยู่พันใบ
ล้วนเป็นโล่ของนักรบกล้าหาญ
5 อกทั้งสองข้างของเธอเหมือนลูกกวางสองตัว
เป็นลูกแฝดของกวางโร
กินหญ้าอยู่ท่ามกลางลิลลี่

6 จนกว่าวันจะคลายร้อนและเงาจะลับไป
ฉันจะไปยังภูเขามดยอบ
ยังเนินกำยาน

7 เธองดงามไปทุกส่วน ที่รัก
ไม่มีตำหนิเลย
8 มากับฉันจากเลบานอน เจ้าสาวของฉัน
มากับฉันจากเลบานอน
มองจากยอดเขาอามานา
จากยอดเขาเสนีร์และเฮอร์โมน
จากถ้ำสิงโต
จากภูเขาของเสือดาว

9 เธอกุมหัวใจฉันไว้ น้องรัก เจ้าสาวของฉัน
เธอกุมหัวใจฉันไว้ด้วยสายตาเพียงแวบเดียว
ด้วยสร้อยที่คอเพียงเส้นเดียว
10 ความรักเธองดงามเหลือเกิน น้องรัก เจ้าสาวของฉัน
ความรักเธอดีกว่าเหล้าองุ่นมากมายนัก
กลิ่นน้ำหอมเธอก็หอมยิ่งกว่าเครื่องหอมทุกชนิด
11 ริมฝีปากเธอ เจ้าสาวของฉัน หยาดหยดเหมือนรวงผึ้ง
ใต้ลิ้นเธอมีน้ำผึ้งและน้ำนม
เสื้อผ้าเธอหอมเหมือนเลบานอน
12 น้องรัก เจ้าสาวของฉัน เป็นสวนที่ปิดแน่น
เป็นตาน้ำที่ปิดแน่น
เป็นน้ำพุที่ปิดผนึกไว้
13 หน่อของเธอเป็นสวนทับทิม มีผลไม้อันล้ำค่า
มีเฮนนาและต้นนาร์ด
14 มีนาร์ดและหญ้าฝรั่น
ว่านน้ำและอบเชย กับต้นไม้เครื่องหอมทุกชนิด
มดยอบและกฤษณา กับเครื่องหอมชั้นเลิศทั้งมวล
15 เป็นน้ำพุของสวนทั้งหลาย
เป็นบ่อน้ำที่มีน้ำไหล
เป็นลำธารที่ไหลมาจากเลบานอน
ฝ่ายหญิง
16 ลมเหนือ ตื่นขึ้นเถอะ ลมใต้ มาเถอะ
พัดผ่านสวนของฉัน ให้กลิ่นเครื่องหอมฟุ้งออกไป
ขอให้คนรักเข้ามาในสวนของเขา
ชิมผลไม้อันล้ำค่าของเขา

5

ฝ่ายชาย
1 ฉันเข้ามาในสวนของฉันแล้ว น้องรัก เจ้าสาวของฉัน
ได้เก็บมดยอบกับเครื่องหอม
ได้กินรวงผึ้งกับน้ำผึ้ง
ได้ดื่มเหล้าองุ่นกับน้ำนม
เพื่อน ๆ
กินเถอะ เพื่อนทั้งหลาย
ดื่มเถอะ ดื่มให้เต็มที่ ผู้เป็นที่รัก
ฝ่ายหญิง
2 ฉันหลับอยู่ แต่หัวใจตื่น
เสียงคนรักของฉัน เขากำลังเคาะประตู
เปิดให้ฉันเถอะ น้องรัก ที่รัก นกพิราบของฉัน คนบริสุทธิ์ของฉัน
เพราะศีรษะฉันชุ่มน้ำค้าง
ผมชุ่มไอชื้นยามค่ำคืน
3 ฉันถอดเสื้อคลุมแล้ว จะต้องสวมอีกหรือ
ล้างเท้าแล้ว จะต้องให้เปื้อนอีกหรือ
4 คนรักสอดมือเข้ามาทางช่องกลอนประตู
หัวใจฉันเต้นแรงเพราะเขา
5 ฉันลุกขึ้นเปิดให้คนรัก
มดยอบหยดจากมือฉัน
มดยอบเหลวหยดจากนิ้ว
ลงบนที่จับกลอนประตู
6 ฉันเปิดให้คนรัก
แต่เขาจากไปแล้ว
ใจฉันโผไปหาเขาเมื่อเขาพูด
ฉันตามหาเขา แต่ไม่พบ
เรียกเขา แต่เขาไม่ตอบ
7 ยามที่เดินตรวจทั่วเมืองพบฉัน
พวกเขาตีฉัน
ทำให้ฉันฟกช้ำ
คนเฝ้ากำแพงเอาเสื้อคลุมของฉันไป

8 หญิงสาวชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย ฉันขอให้พวกเธอสาบาน
ถ้าพบคนรักของฉัน
ให้บอกเขาว่าฉันอ่อนแรงด้วยความรัก
เพื่อน ๆ
9 คนรักเธอดีกว่าคนรักอื่นอย่างไร
หญิงที่งามที่สุดในหมู่ผู้หญิง
คนรักเธอดีกว่าคนรักอื่นอย่างไร
เธอจึงขอให้พวกเราสาบานเช่นนี้
ฝ่ายหญิง
10 คนรักของฉันผิวขาวอมแดง
เป็นเลิศในหมู่คนหมื่นคน
11 ศีรษะเขาเหมือนทองบริสุทธิ์ที่สุด

ผมดกดำเหมือนอีกา
12 ดวงตาเขาเหมือนนกพิราบข้างลำธาร
ล้างด้วยน้ำนม ประดับไว้เหมือนอัญมณี
13 แก้มเขาเหมือนแปลงเครื่องหอมที่มีหอน้ำหอม
ริมฝีปากเหมือนลิลลี่ หยดมดยอบเหลว
14 มือเขาเหมือนวงทองฝังเบริล
ลำตัวเหมือนงานงาช้างปิดทับด้วยไพลิน
15 ขาเขาเหมือนเสาหินอ่อนตั้งบนฐานทองเนื้อดี
รูปลักษณ์เหมือนเลบานอน สง่างามดุจต้นซีดาร์
16 ปากเขาหวานชื่น
เขาน่ารักไปทุกส่วน
นี่คือคนรักของฉัน นี่คือเพื่อนของฉัน
หญิงสาวชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย

6

เพื่อน ๆ
1 คนรักเธอไปไหน หญิงที่งามที่สุดในหมู่ผู้หญิง
เขาหันไปทางไหน พวกเราจะได้ตามหาไปกับเธอ
ฝ่ายหญิง
2 คนรักลงไปในสวนของเขา
ยังแปลงเครื่องหอม
เพื่อพาฝูงสัตว์ของเขาไปกินหญ้าในสวนทั้งหลาย และเก็บลิลลี่
3 ฉันเป็นของคนรัก และคนรักเป็นของฉัน
เขาเล็มกินอยู่ท่ามกลางลิลลี่

ฝ่ายชาย
4 เธองดงามเหมือนทีร์ซาห์ ที่รัก
น่ารักเหมือนเยรูซาเล็ม
น่าเกรงขามเหมือนกองทัพที่มีธงประจำกอง
5 หันดวงตาเธอไปจากฉันเถอะ
เพราะฉันแพ้สายตาเธอแล้ว
ผมเธอเหมือนฝูงแพะ
ที่นอนเรียงอยู่ตามไหล่เขากิเลอาด
6 ฟันเธอเหมือนฝูงแกะตัวเมีย
ที่ขึ้นมาหลังอาบน้ำ
ทุกตัวมีลูกแฝด
ไม่มีตัวใดสูญเสียลูก
7 ขมับหลังผ้าคลุมหน้าเหมือนเสี้ยวผลทับทิม

8 มีราชินีหกสิบคน สนมแปดสิบคน
และหญิงพรหมจารีมากมายนับไม่ถ้วน
9 นกพิราบของฉัน คนไร้ที่ติของฉัน มีเพียงหนึ่งเดียว
เธอเป็นลูกสาวคนเดียวของแม่
เป็นคนโปรดของแม่ที่ให้กำเนิดเธอ
หญิงสาวเห็นเธอ ก็กล่าวว่าเธอเป็นผู้ได้รับพร
ราชินีและสนมเห็นเธอ ก็ยกย่องเธอ

10 ใครกันที่ปรากฏกายเหมือนรุ่งอรุณ
งดงามเหมือนดวงจันทร์
กระจ่างเหมือนดวงอาทิตย์
น่าเกรงขามเหมือนกองทัพที่มีธงประจำกอง

11 ฉันลงไปในดงไม้ผลเปลือกแข็ง
ดูพืชเขียวในหุบเขา
ดูว่าเถาองุ่นแตกตาหรือยัง
ต้นทับทิมออกดอกหรือยัง
12 โดยไม่ทันรู้ตัว
ความปรารถนาพาฉันไปอยู่กับรถรบของหมู่ชนสูงศักดิ์ของฉัน
เพื่อน ๆ
13 กลับมา กลับมา หญิงชูเลม
กลับมา กลับมา ให้พวกเราได้มองเธอ
ฝ่ายชาย
ทำไมพวกเธออยากมองหญิงชูเลม
เหมือนมองการร่ายรำแห่งมาหะนาอิม

7

1 ลูกสาวเจ้าชายเอ๋ย เท้าเธอในรองเท้าคาดสายงดงามเหลือเกิน
ต้นขาอันโค้งมนเหมือนอัญมณี
ผลงานจากมือช่างผู้ชำนาญ
2 ลำตัวเธอเหมือนถ้วยกลม
ที่ไม่ขาดเหล้าองุ่นผสม
เอวเธอเหมือนกองข้าวสาลี
มีลิลลี่ล้อมอยู่
3 อกทั้งสองข้างของเธอเหมือนลูกกวางสองตัว
เป็นลูกแฝดของกวางโร
4 ลำคอเธอเหมือนหองาช้าง
ดวงตาเหมือนสระน้ำในเฮชโบน ข้างประตูบัทรับบิม
จมูกเหมือนหอเลบานอนที่หันไปทางดามัสกัส
5 ศีรษะเธอเหมือนคาร์เมล
ผมบนศีรษะเหมือนสีม่วง
กษัตริย์เป็นเชลยอยู่ในปอยผมนั้น
6 เธองดงาม ชวนชื่นใจเหลือเกิน
ที่รัก ชวนให้รื่นรมย์
7 รูปร่างเธอเหมือนต้นปาล์ม
ทรวงอกดั่งผลปาล์ม
8 ฉันพูดว่า ฉันจะปีนต้นปาล์ม
จะคว้าผลปาล์มไว้
ขอให้ทรวงอกเธอเหมือนพวงองุ่น
กลิ่นลมหายใจเหมือนแอปเปิล
9 ปากเธอเหมือนเหล้าองุ่นชั้นเลิศ
ที่คนรักของฉันดื่มได้ลื่นคอ
ไหลผ่านริมฝีปากคนที่หลับอยู่
ฝ่ายหญิง

10 ฉันเป็นของคนรัก
เขาปรารถนาฉัน
11 มาเถอะ คนรักของฉัน เราออกไปในทุ่งกัน
ไปพักค้างคืนในหมู่บ้าน
12 เราขึ้นไปสวนองุ่นแต่เช้ากันเถอะ
ดูว่าเถาองุ่นแตกตาหรือยัง
ดอกบานหรือยัง
ต้นทับทิมออกดอกหรือยัง
ที่นั่นฉันจะมอบความรักให้เธอ
13 แมนเดรกส่งกลิ่นหอม
ที่ประตูบ้านเรามีผลไม้อันล้ำค่าทุกชนิด ทั้งใหม่และเก่า
ฉันเก็บไว้ให้เธอ คนรักของฉัน

8

1 ถ้าเธอเป็นเหมือนพี่ชายหรือน้องชายของฉันก็คงดี
คนที่เคยกินนมจากอกแม่ฉัน
ถ้าฉันพบเธอข้างนอก ก็จะจูบเธอ
แล้วจะไม่มีใครดูหมิ่นฉัน
2 ฉันจะพาเธอเข้าไปในบ้านแม่
แม่จะสอนฉัน
ฉันจะให้เธอดื่มเหล้าองุ่นผสมเครื่องหอม
ดื่มน้ำทับทิมของฉัน
3 มือซ้ายเขาจะรองศีรษะฉัน
มือขวาจะโอบกอดฉัน

4 หญิงสาวชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย ฉันขอให้พวกเธอสาบาน
ว่าจะไม่เร่งเร้าหรือปลุกความรัก
จนกว่าความรักจะปรารถนาเอง

เพื่อน ๆ

5 ใครกันกำลังขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร
อิงคนรักของเธอ

ฝ่ายหญิง

ฉันปลุกเธอใต้ต้นแอปเปิล
ที่นั่นแม่เธอเริ่มอุ้มท้องเธอ
ที่นั่นแม่เจ็บท้องคลอดและให้กำเนิดเธอ

6 แนบฉันไว้ดั่งตราประทับบนหัวใจเธอ
ดั่งตราประทับบนแขนเธอ
เพราะความรักแข็งแกร่งเท่าความตาย
ความหึงหวงโหดร้ายเท่าเชโอล*
ประกายที่วาบขึ้นเป็นประกายไฟ
เป็นเปลวไฟแรงกล้าของพระยาห์เวห์†
7 น้ำมากมายดับความรักไม่ได้
น้ำหลากก็ท่วมกลบความรักไม่ได้
ถ้าใครยกทรัพย์สินทั้งบ้านเพื่อแลกความรัก

* **8:6 8:6** เชโอลคือแดนคนตาย † **8:6 8:6** ภาษาฮีบรู יה (ยาห์

คนนั้นจะถูกเหยียดหยามอย่างยิ่ง

เหล่าพี่ชาย

8 เรามีน้องสาวตัวเล็กคนหนึ่ง
เธอยังไม่มีหน้าอก
เราจะทำอะไรให้น้องสาว
ในวันที่มีคนมาสู่ขอเธอ

9 ถ้าเธอเป็นกำแพง
เราจะสร้างป้อมเงินบนกำแพงนั้น
ถ้าเธอเป็นประตู
เราจะล้อมเธอไว้ด้วยแผ่นไม้ซีดาร์

ฝ่ายหญิง

10 ฉันเป็นกำแพง ทรวงอกฉันเหมือนหอคอย
ตอนนั้น ในสายตาเขา ฉันเป็นเหมือนคนที่พบความสงบ
11 ซาโลมอนมีสวนองุ่นที่บาอัลฮาโมน
เขาให้คนดูแลเช่าสวนองุ่นนั้น
แต่ละคนต้องนำเงินพันเชเขล‡ มาเป็นค่าผลของสวน
12 สวนองุ่นของฉันเองอยู่ตรงหน้าฉัน
เงินพันนั้นให้ท่าน ซาโลมอน
สองร้อยให้คนที่ดูแลผลของสวน

ฝ่ายชาย

13 เธอผู้อยู่ในสวนทั้งหลาย มีเพื่อน ๆ อยู่ด้วย
ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ

ฝ่ายหญิง

14 ไปด้วยกันเถอะ คนรักของฉัน
เป็นเหมือนกาเซลหรือกวางหนุ่มตัวผู้บนภูเขาเครื่องหอม

‡ **8:11 8:11** 1 เชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ ดังนั้น 1,000 เชเขลหนักประมาณ 10 กิโลกรัม หรือประมาณ 22 ปอนด์

หนังสือของผู้เผยพระวจนะ
อิสยาห์

1 นิมิตที่อิสยาห์บุตรอาโมสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในสมัยอุสซียาห์ โยธาม อาหัส
และเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์
2 ฟ้าสวรรค์ จงฟัง
แผ่นดิน จงเงี่ยหูฟัง เพราะพระยาห์เวห์* ได้กล่าวว่า
"เราเลี้ยงดูลูกๆ จนเติบใหญ่
แต่พวกเขากลับกบฏต่อเรา
3 วัวยังรู้จักเจ้าของ
ลายังรู้จักรางอาหารของนาย
แต่อิสราเอลไม่รู้จัก
ประชาชนของเราไม่ใส่ใจ"
4 อนิจจา ชาติที่ทำบาป
ประชาชนที่แบกความชั่วไว้หนักอึ้ง
ลูกหลาน† ของคนทำชั่ว
ลูกๆ ที่ประพฤติเสื่อมทราม"
พวกเขาทอดทิ้งพระยาห์เวห์
ดูหมิ่นพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
เหินห่างและหันหลังให้พระองค์
5 ทำไมจึงต้องถูกเฆี่ยนตีอีก
ในเมื่อพวกเจ้ายิ่งกบฏมากขึ้นทุกที"
หัวทั้งหัวป่วยไข้
ใจทั้งดวงอ่อนแรง
6 ตั้งแต่หัวจรดเท้า ไม่มีส่วนใดดีเลย
มีแต่บาดแผล รอยช้ำ และแผลเปิด
ไม่ได้สมานแผล ไม่ได้พันผ้า หรือชโลมน้ำมันให้ทุเลา
7 บ้านเมืองของพวกเจ้ารกร้าง
เมืองต่างๆ ถูกไฟเผา
คนต่างถิ่นกินผลจากแผ่นดินของพวกเจ้าต่อหน้าต่อตา
แผ่นดินรกร้าง
ราวกับถูกคนต่างถิ่นโค่นทำลาย
8 ธิดาแห่งศิโยนเหลืออยู่เหมือนเพิงในสวนองุ่น
เหมือนกระท่อมในไร่แตง
เหมือนเมืองที่ถูกล้อม
9 หากพระยาห์เวห์แห่งกองทัพไม่ได้ให้พวกเราเหลือรอดอยู่เพียงเล็กน้อย
พวกเราคงเป็นเหมือนโสโดม
คงเป็นเหมือนโกโมราห์

10 ผู้ปกครองแห่งโสโดม จงฟังคำของพระยาห์เวห์"

---

* **1:2** **1:2** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:4** **1:4** หรือ เชื้อสาย

ประชาชนแห่งโกโมราห์ จงฟังข้อบัญญัติของพระเจ้าของพวกเรา‡
11 พระยาห์เวห์กล่าวว่า เครื่องบูชามากมายของพวกเจ้ามีประโยชน์อะไรกับเรา
เราเอือมกับแกะตัวผู้ที่เผาถวาย
และไขมันของสัตว์ที่ขุนจนอ้วน
เราไม่ชื่นชอบเลือดวัวตัวผู้
เลือดลูกแกะ
หรือเลือดแพะตัวผู้
12 เมื่อพวกเจ้ามาปรากฏตัวต่อหน้าเรา
ใครเรียกร้องให้พวกเจ้ามาเหยียบย่ำลานของเราอย่างนี้
13 อย่านำเครื่องบูชาที่ไร้ค่ามาอีก
เครื่องหอมบูชาของพวกเจ้าน่ารังเกียจสำหรับเรา
เทศกาลขึ้นเดือนใหม่ วันสะบาโต และการชุมนุม
เราทนการชุมนุมที่ชั่วร้ายไม่ได้
14 เราชิงชังอย่างยิ่ง ทั้งเทศกาลขึ้นเดือนใหม่และเทศกาลที่พวกเจ้ากำหนดไว้
มันเป็นภาระให้เรา
เราเหนื่อยหน่ายที่จะต้องแบกรับ
15 เมื่อพวกเจ้ากางมือออก เราจะเบือนสายตาหนี
แม้อธิษฐานมากมาย เราก็จะไม่ฟัง
มือของพวกเจ้าเปื้อนเลือดไปหมด
16 จงล้างตัวให้สะอาด
เลิกทำชั่วต่อหน้าเรา
หยุดความชั่วเสีย
17 จงฝึกทำความดี
แสวงหาความยุติธรรม
ช่วยให้ผู้ถูกกดขี่พ้นทุกข์
ปกป้องเด็กที่ไม่มีพ่อ
ว่าความให้หญิงม่าย

18 พระยาห์เวห์กล่าวว่า มาเถิด มาพูดกันด้วยเหตุผล
แม้บาปของพวกเจ้าจะแดงจัด ก็จะขาวอย่างหิมะ
แม้จะแดงเข้ม ก็จะเป็นเหมือนขนแกะ
19 ถ้าพวกเจ้ายินดีเชื่อฟัง
ก็จะได้กินสิ่งดีๆ จากแผ่นดิน
20 แต่ถ้าปฏิเสธและกบฏ คมดาบจะกลืนกินพวกเจ้า
เพราะปากของพระยาห์เวห์กล่าวไว้แล้ว

21 เมืองที่เคยซื่อสัตย์ กลายเป็นหญิงขายบริการไปได้อย่างไร
เธอเคยเต็มไปด้วยความยุติธรรม
ความเที่ยงธรรมเคยอาศัยอยู่ในเธอ
แต่บัดนี้มีแต่ฆาตกร
22 เงินของเธอกลายเป็นกากโลหะ
เหล้าองุ่นของเธอมีน้ำเจือปน
23 ผู้นำของเธอกบฏและคบหากับโจร

‡ **1:10 1:10** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים อ่านว่า เอโลฮิม

ทุกคนชอบสินบนและวิ่งหาผลตอบแทน
ไม่ปกป้องเด็กที่ไม่มีพ่อ
คดีของหญิงม่ายก็ไปไม่ถึงพวกเขา

24 ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้า§ พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
พระผู้ทรงพลังแห่งอิสราเอล จึงกล่าวว่า
"อา เราจะระบายความอัดอั้นกับผู้ที่ต่อต้านเรา
จะแก้แค้นศัตรูของเรา
25 เราจะหันมือมาเล่นงานเจ้า
จะชำระกากโลหะของเจ้าออกให้หมดจด
และเอาดีบุกของเจ้าออกทั้งหมด*
26 เราจะคืนผู้พิพากษาให้เจ้าเหมือนครั้งแรก
คืนที่ปรึกษาให้เหมือนในตอนต้น
แล้วเจ้าจะได้ชื่อว่า "เมืองแห่งความเที่ยงธรรม
เมืองที่ซื่อสัตย์"
27 ศิโยนจะได้รับการไถ่ด้วยความยุติธรรม
ผู้ที่หันกลับในเมืองนั้นจะได้รับการไถ่ด้วยความเที่ยงธรรม
28 แต่ผู้ฝ่าฝืนและคนทำบาปจะพินาศไปด้วยกัน
ผู้ที่ทอดทิ้งพระยาห์เวห์จะถูกเผาผลาญ
29 พวกเขาจะอับอายเพราะต้นโอ๊กที่พวกเจ้าใฝ่หา
พวกเจ้าจะอดสูเพราะสวนที่เลือกไว้
30 พวกเจ้าจะเหมือนต้นโอ๊กที่ใบเหี่ยว
เหมือนสวนที่ขาดน้ำ
31 ผู้แข็งแกร่งจะเป็นเหมือนเชื้อไฟ
ผลงานของเขาเป็นเหมือนประกายไฟ
ทั้งสองจะไหม้ไปด้วยกัน
ไม่มีใครดับได้"

2

1 นี่คือสิ่งที่อิสยาห์บุตรอาโมสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม
2 ในวันข้างหน้า ภูเขาที่ตั้งพระวิหารของพระยาห์เวห์จะตั้งมั่นอยู่เหนือยอดเขาทั้งหลาย
สูงเด่นเหนือเนินเขา
ทุกชาติจะหลั่งไหลมาที่นั่น
3 ชนชาติมากมายจะมาและกล่าวว่า
"มาเถิด ขึ้นไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์กัน
ไปยังพระวิหารของพระเจ้าของยาโคบ
พระองค์จะสอนวิถีทางของพระองค์ให้พวกเรา
แล้วพวกเราจะเดินตามทางนั้น"
เพราะข้อบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
คำของพระยาห์เวห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม
4 พระองค์จะตัดสินระหว่างชาติต่างๆ
จะชี้ขาดให้ชนชาติมากมาย

§ **1:24** **1:24** คำที่ต้นฉบับภาษาอังกฤษใช้ในความหมายว่า "พระผู้เป็นเจ้า" แปลจากคำว่า อาโดนาย * **1:25** **1:25** ดีบุกเป็นโลหะที่แยกออกจากเงินระหว่างการถลุงและชำระให้บริสุทธิ์

พวกเขาจะตีดาบเป็นผาลไถ
ตีหอกเป็นมีดลิดกิ่ง
ชาติหนึ่งจะไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้อีกชาติหนึ่ง
และจะไม่ฝึกทำสงครามอีก

5 เชื้อสายยาโคบ มาเถิด เดินในแสงสว่างของพระยาห์เวห์กัน
6 พระองค์ได้ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ คือเชื้อสายยาโคบ
เพราะในหมู่พวกเขามีสิ่งจากตะวันออกอยู่เต็มไปหมด
มีคนทำนายอย่างชาวฟีลิสเตีย
พวกเขาจับมือกับลูกหลานคนต่างชาติ
7 แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยเงินและทอง
มีทรัพย์สมบัติไม่สิ้นสุด
แผ่นดินเต็มไปด้วยม้า
มีรถศึกไม่สิ้นสุด
8 แผ่นดินเต็มไปด้วยรูปเคารพเช่นกัน
พวกเขากราบไหว้ผลงานจากมือของตน
สิ่งที่นิ้วของตนทำขึ้น
9 มนุษย์จึงตกต่ำ
มวลมนุษย์ถูกกดให้ต่ำลง
ขออย่าให้อภัยพวกเขาเลย
10 จงเข้าไปในซอกหิน
ซ่อนตัวในฝุ่นดิน
ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระยาห์เวห์
และความยิ่งใหญ่อันรุ่งโรจน์ของพระองค์
11 สายตาเย่อหยิ่งของมนุษย์จะต้องก้มลง
ความทะนงตนจะถูกกดให้ต่ำ
ในวันนั้น พระยาห์เวห์เพียงผู้เดียวจะสูงเด่น

12 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพมีวันที่จะจัดการทุกสิ่งที่หยิ่งผยอง
ทุกสิ่งที่ชูตัวสูง
จะต้องตกต่ำ
13 ทั้งต้นซีดาร์แห่งเลบานอนที่สูงตระหง่าน
และต้นโอ๊กแห่งบาชานทุกต้น
14 ภูเขาสูงทุกลูก
เนินเขาที่สูงเด่นทุกแห่ง
15 หอคอยสูงทุกหอ
กำแพงป้อมทุกแนว
16 เรือแห่งทารชิชทุกลำ
และภาพงามตาทุกภาพ
17 ความสูงส่งของมนุษย์จะถูกกดให้ต่ำ
ความทะนงตนจะถูกลดลง
ในวันนั้น พระยาห์เวห์เพียงผู้เดียวจะสูงเด่น
18 รูปเคารพจะสูญสิ้นไปทั้งหมด
19 ผู้คนจะเข้าไปในถ้ำหิน

และโพรงดิน
ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระยาห์เวห์
และความยิ่งใหญ่อันรุ่งโรจน์ของพระองค์
เมื่อพระองค์ลุกขึ้นเขย่าแผ่นดินอย่างรุนแรง
20 ในวันนั้น ผู้คนจะทิ้งรูปเคารพเงิน
และรูปเคารพทอง
ที่ทำไว้กราบไหว้
ให้ตัวตุ่นและค้างคาว
21 แล้วเข้าไปในถ้ำหิน
และรอยแยกของผาขรุขระ
ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระยาห์เวห์
และความยิ่งใหญ่อันรุ่งโรจน์ของพระองค์
เมื่อพระองค์ลุกขึ้นเขย่าแผ่นดินอย่างรุนแรง
22 เลิกวางใจมนุษย์ที่มีเพียงลมหายใจอยู่ในจมูกเถิด
เขามีค่าเพียงใดกัน

3

1 จงดูเถิด* พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์† แห่งกองทัพ
จะเอาเสบียงและสิ่งค้ำจุนออกไปจากเยรูซาเล็มและยูดาห์
ทั้งเสบียงขนมปังทั้งหมด
และน้ำทั้งหมด
2 ทั้งคนกล้า
นักรบ
ผู้พิพากษา
ผู้เผยพระวจนะ
คนทำนาย
ผู้อาวุโส
3 นายกองห้าสิบคน
ผู้มีเกียรติ
ที่ปรึกษา
ช่างฝีมือ
และผู้ร่ายมนตร์ที่ชำนาญ
4 เราจะให้เด็กชายเป็นผู้นำของพวกเขา
ให้เด็กๆ ปกครองพวกเขา
5 ประชาชนจะกดขี่กันเอง
คนหนึ่งกดขี่อีกคนหนึ่ง
แต่ละคนกดขี่เพื่อนบ้าน
เด็กจะอวดดีกับคนแก่
คนชั่วจะอวดดีกับผู้มีเกียรติ
6 คนหนึ่งจะจับพี่น้องของตนไว้ในบ้านพ่อแล้วบอกว่า
"ท่านมีเสื้อผ้า จงเป็นผู้ปกครองของพวกเรา
รับผิดชอบซากปรักหักพังนี้เถิด"

---

* **3:1** **3:1** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำที่มีความหมายว่า "จงดูเถิด" แปลจากภาษาฮีบรู "הִנֵּה" หมายถึง ดู สังเกต ใส่ใจ เห็น หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน † **3:1** **3:1** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

7 ในวันนั้น เขาจะร้องตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไม่รับหน้าที่ฟื้นฟู
เพราะในบ้านข้าพเจ้าไม่มีทั้งขนมปังและเสื้อผ้า
อย่าตั้งข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองประชาชนเลย”
8 เยรูซาเล็มพังพินาศ ยูดาห์ล้มลง
เพราะคำพูดและการกระทำของพวกเขาต่อต้านพระยาห์เวห์‡
ยั่วพระองค์ผู้รุ่งโรจน์ต่อหน้าต่อตา
9 สีหน้าของพวกเขาเป็นพยานปรักปรำตนเอง
พวกเขาอวดบาปอย่างโสโดม
ไม่ปิดบังเลย
วิบัติจงเกิดแก่พวกเขา
เพราะพวกเขานำหายนะมาสู่ตัวเอง
10 จงบอกคนเที่ยงธรรมว่าเขาจะอยู่ดี
เพราะเขาจะได้กินผลจากการกระทำของตน
11 วิบัติจงเกิดแก่คนชั่ว
หายนะจะมาถึงเขา
เขาจะได้รับผลตอบแทนตามสิ่งที่มือของตนทำ
12 ส่วนประชาชนของเรา เด็กๆ กดขี่พวกเขา
ผู้หญิงปกครองพวกเขา
ประชาชนของเราเอ๋ย ผู้นำทำให้พวกเจ้าหลงทาง
และทำลายเส้นทางที่พวกเจ้าจะเดิน

13 พระยาห์เวห์ลุกขึ้นว่าความ
ยืนขึ้นตัดสินชนชาติทั้งหลาย
14 พระยาห์เวห์จะดำเนินคดีกับผู้อาวุโสของประชาชนของพระองค์
และกับผู้นำของพวกเขา
“พวกเจ้านี่เองที่ล้างผลาญสวนองุ่นจนหมด
ของที่ปล้นจากคนจนอยู่ในบ้านของพวกเจ้า
15 ทำไมพวกเจ้าจึงบดขยี้ประชาชนของเรา
และขยี้หน้าคนจน” พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์§ แห่งกองทัพกล่าว

16 พระยาห์เวห์กล่าวอีกว่า “เพราะธิดาแห่งศิโยนหยิ่งผยอง
เดินเชิดคอ ส่งสายตาเกี้ยวพาราสี
ก้าวเท้าเยื้องย่าง
ให้เครื่องประดับที่เท้าส่งเสียงกรุ๊งกริ๊ง
17 พระผู้เป็นเจ้าจึงจะให้หญิงแห่งศิโยนมีแผลบนกระหม่อม
และพระยาห์เวห์จะให้หนังศีรษะของพวกเธอล้าน”
18 ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะเอาเครื่องประดับงดงามออกไป ทั้งกำไลข้อเท้า แถบคาดศีรษะ
สร้อยรูปจันทร์เสี้ยว
19 ต่างหู กำไลข้อมือ ผ้าคลุมหน้า
20 เครื่องประดับศีรษะ โซ่ข้อเท้า สายคาดเอว ขวดน้ำหอม เครื่องราง
21 แหวนตรา ห่วงประดับจมูก

---

‡ **3:8** **3:8** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า “พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า “יהוה” โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ § **3:15** **3:15** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า “พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า “יהוה” โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

22 เสื้อคลุมเนื้อดี ผ้าคลุมบ่า เสื้อคลุมตัว กระเป๋า
23 กระจกส่องหน้าแบบถือ เสื้อผ้าลินินเนื้อดี มงกุฎประดับ และผ้าคลุมไหล่
24 กลิ่นเน่าจะมาแทนกลิ่นหอม
เชือกจะมาแทนสายคาดเอว
ศีรษะล้านจะมาแทนผมที่จัดไว้งาม
ผ้ากระสอบจะมาแทนเสื้อคลุม
รอยตีตราจะมาแทนความงาม
25 ผู้ชายของเธอจะล้มลงด้วยดาบ
คนกล้าของเธอจะล้มลงในสงคราม
26 ประตูเมืองของเธอจะคร่ำครวญและโศกเศร้า
เธอจะร้างเปล่า นั่งอยู่บนพื้นดิน

4

1 ในวันนั้น ผู้หญิงเจ็ดคนจะจับผู้ชายคนเดียวไว้แล้วบอกว่า
“พวกเราจะกินขนมปังของตนและสวมเสื้อผ้าของตนเอง ขอเพียงให้พวกเราได้ใช้ชื่อของท่าน
เอาความอับอายของพวกเราออกไปเถิด”
2 ในวันนั้น กิ่งของพระยาห์เวห์จะงดงามและรุ่งโรจน์
ผลจากแผ่นดินจะเป็นความงามและความรุ่งโรจน์ของคนอิสราเอลที่รอดเหลือ
3 ผู้ที่เหลืออยู่ในศิโยนและคงอยู่ในเยรูซาเล็มจะได้ชื่อว่าบริสุทธิ์
คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกอยู่ในบรรดาผู้มีชีวิตอยู่ในเยรูซาเล็ม
4 เมื่อพระผู้เป็นเจ้าล้างความสกปรกของธิดาแห่งศิโยน และชำระเลือดออกจากเยรูซาเล็ม
ด้วยวิญญาณแห่งความยุติธรรมและวิญญาณที่เผาผลาญ
5 พระยาห์เวห์จะสร้างเมฆและควันในเวลากลางวัน และแสงไฟลุกโชนในเวลากลางคืน
เหนือที่อยู่อาศัยทั่วภูเขาศิโยนและเหนือที่ชุมนุมของเธอ
เพราะจะมีสิ่งปกคลุมอยู่เหนือความรุ่งโรจน์ทั้งหมด
6 จะมีเพิงให้ร่มเงาหลบร้อนในเวลากลางวัน เป็นที่ลี้ภัยและที่กำบังจากพายุและฝน

5

1 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงให้ผู้เป็นที่รักยิ่ง เพลงถึงสวนองุ่นของผู้เป็นที่รัก
ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นบนเนินเขาที่อุดมสมบูรณ์มาก
2 เขาขุดดิน
เก็บหินออก
ปลูกองุ่นพันธุ์ดีเลิศ
สร้างหอคอยไว้กลางสวน
และสกัดบ่อย่ำองุ่นไว้ด้วย
เขาหวังจะได้ผลองุ่น
แต่สวนกลับให้ผลองุ่นป่า

3 “ชาวเยรูซาเล็มและชาวยูดาห์
โปรดตัดสินระหว่างเรากับสวนองุ่นของเรา
4 เราจะทำอะไรให้สวนองุ่นนี้ได้อีก ที่เรายังไม่ได้ทำ”
ทำไมเราหวังจะได้ผลองุ่น แต่กลับได้องุ่นป่า”
5 เราจะบอกให้รู้ว่าเราจะทำอะไรกับสวนของเรา

เราจะรื้อรั้วพุ่มไม้ ให้สวนถูกกินจนหมด
จะพังกำแพง ให้สวนถูกเหยียบย่ำ
6 เราจะทำให้เป็นที่รกร้าง
ไม่มีใครลิดกิ่งหรือพรวนดิน
จะมีแต่พุ่มหนามและต้นหนามขึ้น
เราจะสั่งเมฆไม่ให้ฝนตกลงมาในสวน
7 สวนองุ่นของพระยาห์เวห์แห่งกองทัพคือเชื้อสายอิสราเอล
ชาวยูดาห์คือต้นไม้ที่พระองค์ชื่นชอบ
พระองค์หวังความยุติธรรม แต่กลับพบการกดขี่
หวังความเที่ยงธรรม แต่กลับได้ยินเสียงร้องทุกข์

8 วิบัติจงเกิดแก่คนที่รวบบ้านหลังแล้วหลังเล่า
รวบที่นาผืนแล้วผืนเล่า จนไม่เหลือที่ว่าง
และพวกเจ้าต้องอยู่ตามลำพังกลางแผ่นดิน
9 ข้าพเจ้าได้ยินพระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า บ้านมากมายจะร้างแน่นอน
แม้บ้านใหญ่และสวยงามก็ไม่มีคนอยู่
10 สวนองุ่นสิบเอเคอร์* จะให้เหล้าองุ่นเพียงหนึ่งบัท†
เมล็ดพันธุ์หนึ่งโฮเมอร์‡ จะให้ผลเพียงหนึ่งเอฟาห์§
11 วิบัติจงเกิดแก่คนที่ตื่นแต่เช้าเพื่อหาสุรา
อยู่จนดึกดื่น ดื่มเหล้าองุ่นจนเร่าร้อน
12 ในงานเลี้ยงของพวกเขามีพิณกับพิณไลร์ รำมะนา ขลุ่ย และเหล้าองุ่น
แต่ไม่ใส่ใจงานของพระยาห์เวห์
ไม่พิจารณาสิ่งที่พระองค์ลงมือทำ

13 ประชาชนของเราจึงตกเป็นเชลยเพราะขาดความรู้
ผู้มีเกียรติหิวโหย
ฝูงชนกระหายน้ำจนคอแห้ง
14 เชโอล* จึงอยากกินมากขึ้น
อ้าปากกว้างอย่างไร้ขอบเขต
ความรุ่งโรจน์ ฝูงชน ความโอ่อ่า และคนที่สนุกสนานในหมู่พวกเขาลงไปในนั้น
15 มนุษย์จึงตกต่ำ
มวลมนุษย์ถูกกดให้ต่ำลง
สายตาของคนหยิ่งต้องก้มลง
16 แต่พระยาห์เวห์แห่งกองทัพสูงเด่นด้วยความยุติธรรม
พระเจ้าผู้บริสุทธิ์แสดงความบริสุทธิ์ด้วยความเที่ยงธรรม
17 แล้วลูกแกะจะกินหญ้าเหมือนในทุ่งเลี้ยงของตน
คนต่างถิ่นจะหากินตามซากปรักหักพังของคนมั่งคั่ง

18 วิบัติจงเกิดแก่คนที่ลากความชั่วด้วยสายเชือกแห่งความเท็จ

---

* **5:10 5:10** แปลตรงตัวว่า สิบแอก คือพื้นที่ที่วัวสิบคู่ไถได้ในหนึ่งวัน ประมาณสิบเอเคอร์หรือสี่เฮกตาร์ † **5:10 5:10** หนึ่งบัทประมาณยี่สิบสองลิตร หรือห้าจุดแปดแกลลอนสหรัฐ ‡ **5:10 5:10** หนึ่งโฮเมอร์ประมาณสองร้อยยี่สิบลิตร หรือหกบุชเชล § **5:10 5:10** หนึ่งเอฟาห์ประมาณยี่สิบสองลิตร หรือศูนย์จุดหกบุชเชล หรือประมาณสองเพ็ก เป็นเพียงหนึ่งในสิบของที่หว่านลงไป
* **5:14 5:14** เชโอลคือแดนของผู้ตาย

ลากความชั่วร้ายเหมือนใช้เชือกลากเกวียน
19 คนที่พูดว่า ให้พระองค์รีบเถิด รีบทำงานให้พวกเราเห็น
ให้แผนของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลมาถึงเร็วๆ
พวกเราจะได้รู้
20 วิบัติจงเกิดแก่คนที่เรียกความชั่วว่าดี และเรียกความดีว่าชั่ว
เอาความมืดมาแทนแสงสว่าง
เอาแสงสว่างมาแทนความมืด
เอาความขมมาแทนความหวาน
เอาความหวานมาแทนความขม
21 วิบัติจงเกิดแก่คนที่เห็นว่าตนฉลาด
และคิดว่าตนรอบคอบ
22 วิบัติจงเกิดแก่คนที่เก่งกล้าดื่มเหล้าองุ่น
เป็นยอดฝีมือผสมสุรา
23 คนที่รับสินบนแล้วตัดสินยกฟ้องคนผิด
แต่ไม่ให้ความยุติธรรมแก่คนบริสุทธิ์

24 ดังที่เปลวไฟกินตอซัง
และหญ้าแห้งยุบลงในไฟ
รากของพวกเขาจะเน่า
ดอกจะฟุ้งขึ้นเป็นฝุ่น
เพราะพวกเขาปฏิเสธข้อบัญญัติของพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
ดูหมิ่นคำของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
25 พระยาห์เวห์จึงโกรธประชาชนของพระองค์อย่างร้อนแรง
ยื่นมือออกไปเล่นงานและตีพวกเขา
ภูเขาสั่นสะเทือน
ศพของพวกเขาเหมือนขยะกลางถนน
แม้เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ความโกรธของพระองค์ก็ยังไม่คลาย
มือของพระองค์ยังยื่นออกมา

26 พระองค์จะยกธงส่งสัญญาณให้ชาติต่างๆ ที่อยู่ไกล
จะผิวปากเรียกพวกเขาจากสุดปลายแผ่นดิน
พวกเขาจะมาอย่างรวดเร็วทันที
27 ไม่มีใครเหนื่อยล้าหรือสะดุดในหมู่พวกเขา
ไม่มีใครง่วงหรือหลับ
สายคาดเอวไม่หลุด
สายรองเท้าไม่ขาด
28 ลูกธนูของพวกเขาคม
คันธนูทุกคันโก่งไว้
กีบม้าเหมือนหินเหล็กไฟ
ล้อรถเหมือนลมหมุน
29 เสียงคำรามเหมือนสิงโตตัวเมีย
พวกเขาคำรามเหมือนสิงโตหนุ่ม
คำราม
จับเหยื่อแล้วเอาไป
ไม่มีใครช่วยได้
30 ในวันนั้น พวกเขาจะคำรามใส่ผู้คนเหมือนเสียงทะเลคำราม

เมื่อมองไปที่แผ่นดิน ก็เห็นความมืดและความทุกข์
เมฆบดบังแสงจนมืดลง

6

1 ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นพระผู้เป็นเจ้านั่งบนบัลลังก์สูงตระหง่าน
ชายเสื้อคลุมของพระองค์แผ่เต็มพระวิหาร
2 เหนือพระองค์มีเหล่าเสราฟยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก สองปีกปิดหน้า สองปีกปิดเท้า
และอีกสองปีกใช้บิน
3 ตนหนึ่งร้องเรียกอีกตนหนึ่งว่า
"บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ"
ทั้งแผ่นดินเต็มไปด้วยความรุ่งโรจน์ของพระองค์""
4 เสียงร้องนั้นทำให้ฐานของธรณีประตูสั่นสะเทือน และควันก็เต็มพระวิหาร
5 ข้าพเจ้าจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าถึงคราววิบัติแล้ว" ข้าพเจ้าพินาศแล้ว
เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่ริมฝีปากแปดเปื้อน และอยู่ท่ามกลางประชาชนที่ริมฝีปากแปดเปื้อน
เพราะตาข้าพเจ้าได้เห็นพระราชา พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ""
6 แล้วเสราฟตนหนึ่งบินมาหาข้าพเจ้า ในมือถือถ่านไฟที่ใช้คีมคีบมาจากแท่นบูชา
7 เสราฟแตะปากข้าพเจ้าด้วยถ่านนั้นแล้วบอกว่า "สิ่งนี้แตะริมฝีปากของเจ้าแล้ว
ความผิดของเจ้าถูกเอาออกไป และบาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว"
8 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพระผู้เป็นเจ้าถามว่า "เราจะส่งใครไป" ใครจะไปให้พวกเรา""
ข้าพเจ้าตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่ ส่งข้าพเจ้าไปเถิด""
9 พระองค์กล่าวว่า "จงไปบอกประชาชนนี้ว่า
"พวกเจ้าฟังแล้วฟังอีก
แต่ไม่เข้าใจ
มองแล้วมองอีก
แต่ไม่รับรู้"
10 จงทำให้ใจของประชาชนนี้ด้านชา
ทำให้หูของพวกเขาตึง และปิดตาของพวกเขา
เพื่อพวกเขาจะไม่เห็นด้วยตา
ไม่ได้ยินด้วยหู
ไม่เข้าใจด้วยใจ
ไม่หันกลับมาและได้รับการรักษา"
11 ข้าพเจ้าถามว่า "พระผู้เป็นเจ้า จะนานเท่าไร""
พระองค์ตอบว่า
"จนกว่าเมืองต่างๆ จะร้าง ไม่มีผู้อยู่อาศัย
บ้านเรือนไม่มีคนอยู่
แผ่นดินร้างเปล่าไปหมด
12 พระยาห์เวห์จะขับผู้คนไปไกล
และมีที่ร้างมากมายในแผ่นดิน
13 แม้จะเหลืออยู่หนึ่งในสิบ
ส่วนนั้นก็จะถูกเผาผลาญอีก
เหมือนต้นเทเรบินธ์และต้นโอ๊กที่เมื่อตัดแล้วยังเหลือตอ
เชื้อสายบริสุทธิ์จะเป็นตอของมัน"

7

1 ในสมัยอาหัสบุตรโยธาม ผู้เป็นบุตรอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซีนกษัตริย์แห่งซีเรีย
และเปคาห์บุตรเรมาลิยาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ยกทัพขึ้นมาตีเยรูซาเล็ม แต่เอาชนะไม่ได้
2 เมื่อราชวงศ์ดาวิดได้รับข่าวว่า "ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิม"
กษัตริย์และประชาชนของพระองค์ต่างใจสั่น เหมือนต้นไม้ในป่าสั่นไหวเมื่อถูกลม
3 พระยาห์เวห์จึงบอกอิสยาห์ว่า "จงพาเชอาร์ยาชูบลูกชายของเจ้าออกไปพบอาหัส
ที่ปลายท่อน้ำของสระบน ตรงถนนไปลานช่างซักผ้า
4 บอกเขาว่า "จงระวังตัวและสงบใจ อย่ากลัวหรือท้อแท้เพราะปลายคบเพลิงสองอันที่ยังมีควันอยู่
เพราะความโกรธเกรี้ยวของเรซีนกับซีเรีย และของบุตรเรมาลิยาห์
5 ซีเรีย เอฟราอิม และบุตรเรมาลิยาห์วางแผนร้ายต่อท่านว่า
6 "ให้เรายกไปตียูดาห์ ฉีกออกเป็นส่วนๆ แบ่งกันเอง แล้วตั้งบุตรทาเบเอลเป็นกษัตริย์ในนั้น"
7 แต่พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์กล่าวว่า "แผนนี้จะไม่สำเร็จ จะไม่เกิดขึ้น"
8 เพราะศูนย์กลางของซีเรียคือดามัสกัส และผู้เป็นหัวหน้าของดามัสกัสคือเรซีน ภายในหกสิบห้าปี
เอฟราอิมจะแตกสลายจนไม่เหลือเป็นชนชาติ
9 ศูนย์กลางของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และผู้เป็นหัวหน้าของสะมาเรียคือบุตรเรมาลิยาห์
หากพวกท่านไม่เชื่อ แน่นอนว่าพวกท่านจะตั้งมั่นอยู่ไม่ได้" "
10 พระยาห์เวห์กล่าวกับอาหัสอีกว่า
11 "จงขอหมายสำคัญจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
จะขอจากที่ลึกเบื้องล่างหรือที่สูงเบื้องบนก็ได้"
12 แต่อาหัสตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ขอ จะไม่ทดสอบพระยาห์เวห์"
13 อิสยาห์กล่าวว่า "ราชวงศ์ดาวิด จงฟังเถิด การทำให้มนุษย์หมดความอดทนยังไม่พอหรือ
พวกท่านจึงจะทำให้พระเจ้าของข้าพเจ้าหมดความอดทนด้วย"
14 พระผู้เป็นเจ้าจะให้หมายสำคัญแก่พวกท่านด้วยพระองค์เอง ดูเถิด
หญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย แล้วจะตั้งชื่อเขาว่าอิมมานูเอล*
15 เขาจะกินเนยและน้ำผึ้งเมื่อรู้จักปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี
16 เพราะก่อนเด็กจะรู้จักปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี
แผ่นดินของกษัตริย์สององค์ที่ท่านชิงชังจะถูกทิ้งร้าง
17 พระยาห์เวห์จะนำวันเวลาอย่างที่ไม่เคยมีนับตั้งแต่เอฟราอิมแยกจากยูดาห์ มาสู่ท่าน
ประชาชนของท่าน และตระกูลของบิดาท่าน คือจะนำกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมา
18 ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะผิวปากเรียกแมลงวันจากสุดปลายแม่น้ำต่างๆ ของอียิปต์
และเรียกผึ้งจากแผ่นดินอัสซีเรีย
19 ทั้งหมดจะมาเกาะอยู่ตามหุบเขาร้าง ซอกหิน รั้วพุ่มหนามทุกแนว และทุ่งเลี้ยงสัตว์ทุกแห่ง
20 ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะใช้มีดโกนที่จ้างมาจากดินแดนฟากแม่น้ำ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
โกนผมบนศีรษะและขนท่อนล่าง รวมทั้งโกนหนวดเคราทิ้งด้วย
21 ในวันนั้น คนหนึ่งจะเลี้ยงแม่วัวสาวหนึ่งตัวกับแกะสองตัวไว้ให้มีชีวิตอยู่
22 สัตว์เหล่านั้นจะให้น้ำนมมากจนเขาได้กินเนย
เพราะทุกคนที่รอดเหลือในแผ่นดินจะกินเนยและน้ำผึ้ง
23 ในวันนั้น ทุกแห่งที่เคยมีเถาองุ่นพันเถา มีค่าพันเชเขลเงิน†
จะกลายเป็นที่ที่มีแต่พุ่มหนามและต้นหนาม
24 คนจะไปที่นั่นพร้อมคันธนูและลูกธนู เพราะแผ่นดินทั้งหมดจะเต็มไปด้วยพุ่มหนามและต้นหนาม

* **7:14** **7:14** อิมมานูเอลหมายถึง "พระเจ้าอยู่กับเรา" † **7:23** **7:23** หนึ่งเชเขลประมาณสิบกรัมหรือศูนย์จุดสามห้าออนซ์ ดังนั้นหนึ่งพันเชเขลประมาณสิบกิโลกรัมหรือยี่สิบสองปอนด์

25 เนินเขาทุกแห่งที่เคยใช้จอบเพาะปลูก ท่านจะไม่กล้าเข้าไปเพราะกลัวหนาม
แต่จะกลายเป็นที่ปล่อยวัวและให้แกะเหยียบย่ำ

8

1 พระยาห์เวห์บอกข้าพเจ้าว่า จงเอาแผ่นสำหรับเขียนขนาดใหญ่มา
แล้วเขียนด้วยปากกาที่คนทั่วไปใช้ว่า สำหรับมาเฮอร์ ชาลาล ฮาช บาซ*
2 เราจะเลือกพยานที่เชื่อถือได้มารับรอง คืออุรียาห์ปุโรหิต และเศคาริยาห์บุตรเยเบเรคิยาห์
3 ข้าพเจ้าเข้าไปหาหญิงผู้เผยพระวจนะ นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย
พระยาห์เวห์จึงบอกข้าพเจ้าว่า จงตั้งชื่อเขาว่า มาเฮอร์ ชาลาล ฮาช บาซ
4 เพราะก่อนเด็กจะพูดได้ว่า พ่อของฉัน และ แม่ของฉัน
กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะขนทรัพย์สมบัติของดามัสกัสและของที่ปล้นจากสะมาเรียไป
5 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าอีกว่า
6 เพราะประชาชนนี้ปฏิเสธน้ำชิโลอาห์ที่ไหลเอื่อย แต่กลับยินดีกับเรซีนและบุตรเรมาลิยาห์
7 ดังนั้น ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้าจะนำน้ำหลากเชี่ยวกรากของแม่น้ำมาท่วมพวกเขา
คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียพร้อมความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของเขา น้ำจะล้นทุกทางน้ำและเอ่อท่วมทุกฝั่ง
8 จะไหลบ่าเข้าไปในยูดาห์ ท่วมแล้วผ่านไป สูงขึ้นถึงคอ อิมมานูเอลเอ๋ย
ปีกที่มันแผ่ออกจะคลุมแผ่นดินของเจ้าตลอดความกว้าง
9 ชนชาติทั้งหลาย จงส่งเสียงอึกทึก แล้วจงแตกสลาย ผู้คนจากแผ่นดินไกลทั้งหลาย จงฟัง
จงแต่งกายให้พร้อมออกรบ แล้วจงแตกสลาย จงแต่งกายให้พร้อมออกรบ แล้วจงแตกสลาย
10 จงวางแผนร่วมกัน แล้วแผนนั้นจะสูญเปล่า จงประกาศคำ แล้วคำนั้นจะไม่เป็นผล
เพราะพระเจ้าอยู่กับพวกเรา
11 พระยาห์เวห์ได้กล่าวเช่นนี้กับข้าพเจ้า ด้วยมืออันทรงพลัง
และสั่งข้าพเจ้าไม่ให้เดินตามทางของประชาชนนี้ว่า
12 ทุกสิ่งที่ประชาชนนี้เรียกว่า แผนสมคบคิด พวกเจ้าอย่าเรียกตามว่าเป็นแผนสมคบคิด
อย่ากลัวคำขู่ของพวกเขาหรือหวาดผวา
13 จงยกย่องพระยาห์เวห์แห่งกองทัพว่าบริสุทธิ์ พระองค์คือผู้ที่พวกเจ้าต้องเกรงกลัวและหวั่นเกรง
14 พระองค์จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่สำหรับเชื้อสายอิสราเอลทั้งสองฝ่าย
พระองค์จะเป็นหินให้สะดุด เป็นศิลาให้ล้ม ส่วนชาวเยรูซาเล็ม พระองค์จะเป็นกับดักและบ่วง
15 หลายคนจะสะดุดหินนั้น ล้มลง แตกหัก ติดบ่วง และถูกจับ
16 จงห่อพันธสัญญาเก็บไว้ ผนึกข้อบัญญัติไว้ในหมู่ศิษย์ของข้าพเจ้า
17 ข้าพเจ้าจะรอพระยาห์เวห์ ผู้ซ่อนหน้าจากเชื้อสายยาโคบ ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระองค์
18 ดูเถิด ข้าพเจ้ากับลูกๆ ที่พระยาห์เวห์มอบให้ เป็นหมายสำคัญและสิ่งอัศจรรย์ในอิสราเอล
จากพระยาห์เวห์แห่งกองทัพผู้อาศัยอยู่บนภูเขาศิโยน
19 เมื่อพวกเขาบอกพวกเจ้าว่า จงไปปรึกษาคนที่ติดต่อวิญญาณและพ่อมดผู้ส่งเสียงจิ๊บๆ
และพึมพำ ประชาชนไม่ควรปรึกษาพระเจ้าของตนหรือ ควรปรึกษาคนตายเพื่อคนเป็นหรือ
20 จงหันไปหาข้อบัญญัติและพันธสัญญา ถ้าพวกเขาไม่พูดตามคำนี้
ก็ไม่มีรุ่งอรุณสำหรับพวกเขาแน่
21 พวกเขาจะเดินผ่านแผ่นดินนั้นอย่างทุกข์หนักและหิวโหย เมื่อหิวก็จะกระวนกระวาย
สาปแช่งกษัตริย์และพระเจ้าของตน แล้วแหงนหน้าขึ้น
22 เมื่อมองลงมายังแผ่นดิน ก็เห็นความทุกข์ ความมืด และเงามืดแห่งความปวดร้าว
พวกเขาจะถูกขับเข้าไปในความมืดทึบ

---

* **8:1 8:1** มาเฮอร์ ชาลาล ฮาช บาซ หมายถึง รีบไปปล้น รุดไปชิง

9

1 แต่ผู้ที่เคยทุกข์ระทมจะไม่มืดมนอีก ในอดีต
พระองค์ทำให้แผ่นดินเศบูลุนและแผ่นดินนัฟทาลีตกต่ำ แต่ในภายหลังได้ทำให้รุ่งโรจน์
คือแถบเส้นทางทะเล ฟากแม่น้ำจอร์แดน และกาลิลีแห่งชนชาติต่างๆ
2 ประชาชนที่เดินอยู่ในความมืดได้เห็นแสงสว่างยิ่งใหญ่
แสงส่องลงบนผู้ที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเงาความตาย
3 พระองค์ทำให้ชนชาตินี้เพิ่มจำนวน
ทำให้ความยินดีของพวกเขาเพิ่มขึ้น
พวกเขายินดีต่อหน้าพระองค์ เหมือนความยินดีในฤดูเก็บเกี่ยว
เหมือนผู้คนยินดีเมื่อแบ่งของที่ปล้นมา
4 เพราะพระองค์ได้หักแอกที่เป็นภาระของเขา ไม้ที่พาดบ่า และตะบองของผู้กดขี่เขา
เหมือนในวันที่จัดการมีเดียน
5 เครื่องเกราะทั้งหมดของนักรบในการรบที่อึกทึก และเสื้อผ้าที่เกลือกอยู่ในเลือด
จะถูกเผาเป็นเชื้อไฟ
6 เพราะเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อพวกเรา บุตรชายคนหนึ่งถูกมอบให้พวกเรา
อำนาจปกครองจะอยู่บนบ่าของเขา เขาจะได้ชื่อว่า ที่ปรึกษาผู้น่าอัศจรรย์ พระเจ้าผู้ทรงพลัง
พระบิดานิรันดร์ เจ้าผู้ครองสันติ
7 อำนาจปกครองและสันติสุขของเขาจะเพิ่มพูนไม่สิ้นสุด
บนบัลลังก์ดาวิดและเหนืออาณาจักรของเขา
เขาจะตั้งอาณาจักรนั้นให้มั่นคงและค้ำจุนด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ตั้งแต่นั้นตลอดไป
ความมุ่งมั่นแรงกล้าของพระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะทำให้สำเร็จ
8 พระผู้เป็นเจ้าส่งคำไปถึงยาโคบ
และคำนั้นตกลงมาบนอิสราเอล
9 ประชาชนทุกคนจะรู้
ทั้งเอฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้พูดด้วยใจหยิ่งผยองว่า
10 อิฐพังลงแล้ว
แต่พวกเราจะสร้างด้วยหินที่สกัด
ต้นมะเดื่อไซคามอร์ถูกโค่นแล้ว
แต่พวกเราจะปลูกซีดาร์แทน
11 พระยาห์เวห์จึงจะยกศัตรูของเรซีนขึ้นมาต่อสู้เขา
และปลุกศัตรูของเขา
12 ชาวซีเรียอยู่ข้างหน้า
ชาวฟีลิสเตียอยู่ข้างหลัง
พวกเขาจะอ้าปากกินอิสราเอล
แม้เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ความโกรธของพระองค์ก็ยังไม่คลาย
มือของพระองค์ยังยื่นออกมา

13 ถึงอย่างนั้น ประชาชนก็ไม่หันกลับมาหาผู้ที่ตีพวกเขา
ไม่แสวงหาพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
14 พระยาห์เวห์จึงจะตัดทั้งหัวและหางออกจากอิสราเอล
ทั้งกิ่งปาล์มและต้นอ้อ ในวันเดียว
15 ผู้อาวุโสและผู้มีเกียรติคือหัว

ผู้เผยพระวจนะที่สอนคำโกหกคือหาง
16 ผู้นำของประชาชนนี้พาพวกเขาหลงทาง
คนที่ตามผู้นำเหล่านั้นจึงถูกทำลาย
17 พระผู้เป็นเจ้าจึงจะไม่ยินดีกับชายหนุ่มของพวกเขา
ไม่สงสารเด็กที่ไม่มีพ่อและหญิงม่าย
เพราะทุกคนลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์และทำชั่ว
ทุกปากพูดเรื่องโง่เขลา
แม้เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ความโกรธของพระองค์ก็ยังไม่คลาย
มือของพระองค์ยังยื่นออกมา

18 ความชั่วร้ายลุกไหม้เหมือนไฟ
เผาผลาญพุ่มหนามและต้นหนาม
จุดไฟในพุ่มไม้หนาทึบของป่า
จนควันม้วนขึ้นเป็นเสา
19 ความโกรธเกรี้ยวของพระยาห์เวห์แห่งกองทัพเผาแผ่นดิน
ประชาชนเป็นเชื้อไฟ
ไม่มีใครไว้ชีวิตพี่น้องของตน
20 คนหนึ่งกินทางขวา ก็ยังหิว
กินทางซ้าย พวกเขาก็ยังไม่อิ่ม
แต่ละคนกินเนื้อแขนของตน
21 มนัสเสห์กินเอฟราอิม เอฟราอิมกินมนัสเสห์ แล้วทั้งสองร่วมกันต่อสู้ยูดาห์
แม้เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ความโกรธของพระองค์ก็ยังไม่คลาย
มือของพระองค์ยังยื่นออกมา

10

1 วิบัติจงเกิดแก่คนที่ออกกฎอันไม่เป็นธรรม และคนที่เขียนข้อบังคับกดขี่
2 เพื่อกีดกันคนยากไร้จากความยุติธรรม ปล้นสิทธิของคนจนในหมู่ประชาชนของเรา
ให้หญิงม่ายเป็นของที่ตนปล้น และเด็กที่ไม่มีพ่อเป็นเหยื่อ
3 พวกเจ้าจะทำอย่างไรในวันที่ต้องรับโทษ เมื่อความพินาศมาจากแดนไกล จะหนีไปหาใครให้ช่วย
จะทิ้งทรัพย์สมบัติไว้ที่ไหน
4 พวกเขามีแต่จะหมอบอยู่ใต้เชลย
และล้มลงใต้ผู้ถูกฆ่า
แม้เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ความโกรธของพระองค์ก็ยังไม่คลาย
มือของพระองค์ยังยื่นออกมา

5 อนิจจา อัสซีเรีย ตะบองแห่งความโกรธของเรา ไม้ในมือเขาคือความโกรธเกรี้ยวของเรา
6 เราจะส่งเขาไปต่อสู้ชาติที่ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ จะสั่งให้เขาไปปล้น ไปชิง
และเหยียบย่ำประชาชนที่ทำให้เราโกรธ ให้เป็นเหมือนโคลนบนถนน
7 แต่เขาไม่ได้ตั้งใจเช่นนั้น ไม่ได้คิดอย่างนั้นในใจ ใจเขาต้องการทำลาย
ล้างผลาญชนชาติจำนวนมาก
8 เขาพูดว่า ผู้นำทั้งหมดของเราเป็นกษัตริย์ไม่ใช่หรือ
9 คาลโนก็เหมือนคารเคมิชไม่ใช่หรือ ฮามัทก็เหมือนอารปัดไม่ใช่หรือ
สะมาเรียก็เหมือนดามัสกัสไม่ใช่หรือ
10 มือของเราได้ยึดอาณาจักรที่มีรูปเคารพ ซึ่งมีรูปแกะสลักมากกว่าทั้งเยรูซาเล็มและสะมาเรีย

11 เราทำกับสะมาเรียและรูปเคารพของเมืองนั้นอย่างไร
จะไม่ทำอย่างเดียวกันกับเยรูซาเล็มและรูปเคารพของเมืองนั้นหรือ
12 เมื่อพระผู้เป็นเจ้าทำงานทั้งหมดบนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มเสร็จ
เราจะลงโทษผลที่เกิดจากใจดื้อดึงและเย่อหยิ่งของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
และความอวดดีที่แสดงออกทางสายตาหยิ่งผยองของเขา
13 เพราะเขาพูดว่า เราทำด้วยกำลังมือและปัญญาของเรา เพราะเรามีความเข้าใจ
เรารื้อเขตแดนของชนชาติต่างๆ ปล้นทรัพย์สมบัติของพวกเขา
และโค่นผู้ปกครองลงเหมือนนักรบผู้กล้า
14 มือของเราพบทรัพย์ของชนชาติต่างๆ เหมือนพบรังนก เรารวบรวมทั้งแผ่นดิน
เหมือนคนเก็บไข่ที่ถูกทิ้งไว้ ไม่มีใครขยับปีก อ้าปาก หรือร้องจิ๊บๆ เลย
15 ขวานจะอวดเหนือคนที่ใช้มันฟันหรือ เลื่อยจะยกตัวเหนือคนที่ใช้มันเลื่อยหรือ
ก็เหมือนตะบองจะยกคนที่ยกมันขึ้น หรือไม้เท้าจะยกคนที่ไม่ใช่ไม้ขึ้น
16 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์* แห่งกองทัพ จึงจะทำให้คนอ้วนพีของเขาซูบผอม
และจุดไฟใต้ความรุ่งโรจน์ของเขา ให้ไหม้ลุกโชน
17 แสงสว่างของอิสราเอลจะเป็นไฟ พระผู้บริสุทธิ์ของเขาจะเป็นเปลวเพลิง
เผาผลาญพุ่มหนามและต้นหนามของเขาในวันเดียว
18 พระองค์จะเผาผลาญความรุ่งโรจน์ของป่าและไร่อุดมสมบูรณ์ของเขา ทั้งชีวิตและร่างกาย
จะเป็นเหมือนคนถือธงที่หมดแรง
19 ต้นไม้ที่เหลือในป่าของเขาจะมีน้อยจนเด็กก็นับและเขียนจำนวนได้
20 ในวันนั้น คนอิสราเอลที่รอดเหลือและผู้ที่หนีรอดจากเชื้อสายยาโคบ
จะไม่พึ่งพาคนที่ตีพวกเขาอีก แต่จะพึ่งพาพระยาห์เวห์† พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลอย่างแท้จริง
21 ผู้ที่รอดเหลือจะกลับมา คือผู้ที่รอดเหลือของยาโคบจะกลับมาหาพระเจ้าผู้ทรงพลัง
22 อิสราเอล แม้ประชาชนของเจ้าจะมีมากเหมือนทรายในทะเล
ก็มีเพียงผู้ที่รอดเหลือเท่านั้นจะกลับมา ความพินาศได้ถูกกำหนดไว้แล้ว เปี่ยมล้นด้วยความเที่ยงธรรม
23 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์‡ แห่งกองทัพ จะทำลายให้สิ้นสุดตามที่กำหนดไว้ทั่วแผ่นดิน
24 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ จึงกล่าวว่า ประชาชนของเรา ผู้ที่อยู่ในศิโยน
อย่ากลัวอัสซีเรีย แม้เขาจะตีพวกเจ้าด้วยตะบอง ยกไม้ขึ้นเหนือพวกเจ้าอย่างที่อียิปต์เคยทำ
25 อีกเพียงไม่นาน ความโกรธเกรี้ยวต่อพวกเจ้าจะสิ้นสุด และความโกรธของเราจะมุ่งไปทำลายเขา
26 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะปลุกแส้ขึ้นต่อสู้เขา เหมือนเมื่อฆ่าชาวมีเดียนที่ศิลาโอเรบ
ตะบองของพระองค์จะอยู่เหนือทะเล และจะยกขึ้นเหมือนที่เคยทำกับอียิปต์
27 ในวันนั้น ภาระของเขาจะออกจากบ่าของเจ้า แอกของเขาจะออกจากคอของเจ้า
และแอกจะถูกทำลายเพราะน้ำมันที่ใช้เจิม
28 เขามาถึงอัยยาท ผ่านมิโกรน และเก็บสัมภาระไว้ที่มิคมาช
29 พวกเขาข้ามช่องเขา พักแรมที่เกบา รามาห์สั่นกลัว กิเบอาห์ของซาอูลหนีไป
30 ธิดาแห่งกัลลิม จงร้องเสียงดัง ไลชาห์ จงฟัง อานาโธทที่น่าสงสาร
31 มัดเมนาห์หนีไป ชาวเกบิมหนีหาที่ปลอดภัย
32 วันนี้เอง เขาจะหยุดที่โนบ เขาสะบัดมือข่มขู่ภูเขาของธิดาแห่งศิโยน เนินเขาแห่งเยรูซาเล็ม

---

* **10:16** **10:16** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า יהוה โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **10:20** **10:20** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า יהוה โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ ‡ **10:23** **10:23** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า יהוה โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

33 ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ จะตัดกิ่งด้วยความน่าเกรงขาม ต้นสูงจะถูกโค่น
สิ่งที่สูงเด่นจะถูกกดให้ต่ำ
34 พระองค์จะใช้เหล็กฟันพุ่มไม้หนาทึบในป่า เลบานอนจะล้มลงด้วยพระผู้ทรงพลัง

11

1 หน่อหนึ่งจะงอกออกจากตอของเจสซี
กิ่งหนึ่งจะเกิดจากรากของเขาและออกผล
2 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะอยู่บนเขา
วิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ
วิญญาณแห่งคำแนะนำและพลัง
วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระยาห์เวห์
3 เขาจะชื่นชอบความยำเกรงพระยาห์เวห์
เขาจะไม่ตัดสินเพียงจากสิ่งที่ตาเห็น
ไม่ชี้ขาดเพียงจากสิ่งที่หูได้ยิน
4 แต่จะตัดสินคนจนด้วยความเที่ยงธรรม
ชี้ขาดอย่างเป็นธรรมให้คนต่ำต้อยในแผ่นดิน
จะตีแผ่นดินด้วยตะบองจากปากของเขา
ฆ่าคนชั่วด้วยลมหายใจจากริมฝีปาก
5 ความเที่ยงธรรมจะเป็นสายคาดเอวของเขา
ความซื่อสัตย์จะเป็นสายคาดเอวของเขา

6 หมาป่าจะอยู่กับลูกแกะ
เสือดาวจะนอนกับลูกแพะ
ลูกวัว สิงโตหนุ่ม และลูกวัวที่ขุนอ้วนจะอยู่ด้วยกัน
เด็กเล็กจะนำพวกมัน
7 แม่วัวและหมีจะกินหญ้า
ลูกของพวกมันจะนอนด้วยกัน
สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว
8 เด็กที่ยังกินนมจะเล่นใกล้รูงูเห่า
เด็กที่หย่านมแล้วจะวางมือบนรังงูพิษ
9 พวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำลายทั่วภูเขาบริสุทธิ์ของเรา
เพราะแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระยาห์เวห์
เหมือนน้ำที่ปกคลุมทะเล

10 ในวันนั้น ชาติต่างๆ จะแสวงหารากของเจสซี ผู้ตั้งอยู่เป็นธงของชนชาติทั้งหลาย
ที่พักของเขาจะรุ่งโรจน์
11 ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้าจะยื่นมืออีกเป็นครั้งที่สอง
เพื่อนำประชาชนที่รอดเหลือกลับมาจากอัสซีเรีย อียิปต์ ปัทโรส คูช เอลาม ชินาร์ ฮามัท และเกาะต่างๆ
ในทะเล
12 พระองค์จะยกธงให้ชาติต่างๆ รวบรวมคนอิสราเอลที่ถูกขับไล่
และคนยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแผ่นดิน
13 ความอิจฉาของเอฟราอิมจะหมดไป ผู้ที่ข่มเหงยูดาห์จะถูกกำจัด เอฟราอิมจะไม่อิจฉายูดาห์
และยูดาห์จะไม่ข่มเหงเอฟราอิม

14 พวกเขาจะโฉบลงบนบ่าของชาวฟีลิสเตียทางตะวันตก ร่วมกันปล้นชาวตะวันออก
จะแผ่อำนาจเหนือเอโดมและโมอับ ชาวอัมโมนจะเชื่อฟังพวกเขา
15 พระยาห์เวห์จะทำลายเวิ้งทะเลของอียิปต์จนหมดสิ้น
พระองค์จะโบกมือเหนือแม่น้ำพร้อมลมร้อนจัด แยกแม่น้ำเป็นเจ็ดสาย
ให้ผู้คนเดินข้ามได้ทั้งที่สวมรองเท้าแตะ
16 จะมีถนนจากอัสซีเรียสำหรับประชาชนที่รอดเหลือของพระองค์
เหมือนที่เคยมีให้อิสราเอลในวันที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

12

1 ในวันนั้น ท่านจะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะขอบพระคุณพระองค์ พระยาห์เวห์*
แม้พระองค์เคยโกรธข้าพเจ้า ความโกรธนั้นก็คลายแล้ว และพระองค์ปลอบโยนข้าพเจ้า
2 ดูเถิด พระเจ้าคือความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจ ไม่กลัว เพราะพระยาห์† พระยาห์เวห์‡
คือกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ได้เป็นความรอดของข้าพเจ้า”
3 พวกท่านจึงจะตักน้ำจากบ่อแห่งความรอดอย่างยินดี
4 ในวันนั้น พวกท่านจะกล่าวว่า “จงขอบพระคุณพระยาห์เวห์ จงเรียกหาพระนามของพระองค์
บอกการกระทำของพระองค์แก่ชนชาติทั้งหลาย ประกาศว่าพระนามของพระองค์สูงส่ง”
5 จงร้องเพลงให้พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทำสิ่งยอดเยี่ยม จงให้เรื่องนี้เป็นที่รู้ทั่วแผ่นดิน”
6 ชาวศิโยน จงร้องเสียงดังและโห่ร้อง
เพราะพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลผู้ยิ่งใหญ่อยู่ท่ามกลางพวกท่าน””

13

1 คำประกาศเกี่ยวกับบาบิโลน ที่อิสยาห์บุตรอาโมสเห็น
2 จงยกธงบนภูเขาโล้น” ร้องเรียกพวกเขา” โบกมือให้พวกเขาเข้าไปในประตูของเหล่าขุนนาง
3 เราได้สั่งผู้ที่เรากันไว้สำหรับงานนี้แล้ว
เราได้เรียกนักรบผู้กล้าของเรามาเพื่อทำตามความโกรธของเรา คือคนของเราที่โห่ร้องอย่างภาคภูมิ
4 เสียงฝูงชนดังอยู่บนภูเขา เหมือนเสียงประชาชนจำนวนมหาศาล เสียงอาณาจักรของชนชาติต่างๆ
ที่รวมกันส่งเสียงอึกทึก” พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกำลังรวบรวมทัพเพื่อออกรบ
5 ผู้ที่มาจากแผ่นดินไกล จากสุดขอบฟ้า
คือพระยาห์เวห์พร้อมด้วยอาวุธแห่งความโกรธเกรี้ยวของพระองค์ เพื่อทำลายทั้งแผ่นดิน
6 จงคร่ำครวญ เพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้แล้ว” วันนั้นจะมาเป็นความพินาศจากพระผู้ทรงฤทธิ์
7 ทุกมือจึงจะอ่อนแรง ใจทุกคนจะฝ่อ
8 พวกเขาจะหวาดผวา ความเจ็บปวดและความทุกข์จะเกาะกุมพวกเขา จะปวดเหมือนหญิงคลอดลูก
จะมองกันอย่างตกตะลึง ใบหน้าเป็นเหมือนเปลวไฟ
9 ดูเถิด วันของพระยาห์เวห์กำลังมา โหดร้าย เปี่ยมด้วยความโกรธเกรี้ยวและความโกรธรุนแรง
เพื่อทำให้แผ่นดินร้าง และกำจัดคนทำบาปออกจากแผ่นดิน
10 ดวงดาวบนฟ้าและกลุ่มดาวจะไม่ให้แสง ดวงอาทิตย์จะมืดเมื่อขึ้น ดวงจันทร์จะไม่ส่องสว่าง
11 เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วของผู้คน ลงโทษคนชั่วเพราะความผิดของพวกเขา
เราจะยุติความเย่อหยิ่งของคนทะนง และกดความหยิ่งของคนโหดร้ายให้ต่ำลง
12 เราจะให้คนหายากยิ่งกว่าทองเนื้อดี ให้มนุษย์หายากยิ่งกว่าทองบริสุทธิ์จากโอฟีร์

---

* **12:1 12:1** คำว่า “พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” ที่เป็นอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดในต้นฉบับภาษาอังกฤษ มาจากภาษาฮีบรู יהוה อ่านว่า ยาห์เวห์ เว้นแต่จะมีหมายเหตุระบุว่ามาจากรูปย่อ יה อ่านว่า ยาห์ † **12:2 12:2** ภาษาฮีบรู יה อ่านว่า ยาห์ ‡ **12:2 12:2** คำว่า “พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” ที่เป็นอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดในต้นฉบับภาษาอังกฤษ มาจากภาษาฮีบรู יהוה อ่านว่า ยาห์เวห์ เว้นแต่จะมีหมายเหตุระบุว่ามาจากรูปย่อ יה อ่านว่า ยาห์

13 เราจึงจะทำให้ฟ้าสวรรค์สั่นสะเทือน แผ่นดินจะถูกเขย่าจนเคลื่อนจากที่
ในความโกรธเกรี้ยวของพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ ในวันที่พระองค์โกรธรุนแรง
14 ผู้คนจะเหมือนกาเซลล์ที่ถูกล่า เหมือนแกะที่ไม่มีคนรวบรวม แต่ละคนจะกลับไปหาชนชาติของตน
หนีไปแผ่นดินของตน
15 ทุกคนที่ถูกพบจะถูกแทง ทุกคนที่ถูกจับจะล้มลงด้วยดาบ
16 ทารกของพวกเขาจะถูกฟาดจนแหลกต่อหน้าต่อตา บ้านจะถูกปล้นสะดม ภรรยาจะถูกข่มขืน
17 ดูเถิด เราจะปลุกชาวมีเดียให้มาต่อสู้พวกเขา คนเหล่านี้ไม่เห็นค่าเงิน และไม่ชื่นชอบทอง
18 คันธนูของพวกเขาจะทำให้ชายหนุ่มแหลกเป็นชิ้น พวกเขาจะไม่สงสารลูกๆ ไม่เมตตาเด็กๆ
19 บาบิโลนที่รุ่งโรจน์เหนืออาณาจักรทั้งหลาย เป็นความงามที่ชาวเคลเดียภาคภูมิ
จะเป็นเหมือนเมื่อพระเจ้าโค่นโสโดมและโกโมราห์
20 จะไม่มีใครอยู่อาศัยอีก จากรุ่นสู่รุ่นจะไม่มีคนอยู่ ชาวอาหรับจะไม่กางเต็นท์ที่นั่น
คนเลี้ยงสัตว์จะไม่ให้ฝูงสัตว์นอนที่นั่น
21 แต่สัตว์ป่าแห่งถิ่นกันดารจะนอนอยู่ บ้านเรือนจะเต็มไปด้วยสุนัขจิ้งจอก
นกกระจอกเทศจะอาศัยอยู่ แพะป่าจะโลดเล่น
22 ไฮยีนาจะร้องในป้อมปราการ สุนัขจิ้งจอกจะร้องในวังงดงาม เวลาของเธอใกล้เข้ามาแล้ว
วันเวลาของเธอจะไม่ยืดยาว

14

1 เพราะพระยาห์เวห์จะเมตตายาโคบ จะเลือกอิสราเอลอีก และให้พวกเขาตั้งอยู่ในแผ่นดินของตน
คนต่างชาติจะเข้าร่วมกับพวกเขา ผูกพันกับเชื้อสายยาโคบ
2 ชนชาติต่างๆ จะพาพวกเขากลับไปยังที่ของตน
เชื้อสายอิสราเอลจะมีคนเหล่านั้นเป็นคนรับใช้ชายหญิงในแผ่นดินของพระยาห์เวห์
พวกเขาจะจับคนที่เคยจับตนเป็นเชลย และปกครองผู้ที่เคยกดขี่ตน
3 ในวันที่พระยาห์เวห์ให้เจ้าพักจากความเศร้า ความทุกข์ และงานหนักที่เคยถูกบังคับให้ทำ
4 เจ้าจะยกถ้อยคำเปรียบเปรยนี้ขึ้นเยาะกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า “ผู้กดขี่สิ้นสุดลงแล้ว
เมืองทองคำสิ้นสุดลงแล้ว”
5 พระยาห์เวห์หักไม้ของคนชั่ว หักคทาของผู้ปกครอง
6 ผู้ที่ตีชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธ ตีไม่หยุด ผู้ที่ปกครองชาติต่างๆ ด้วยความเกรี้ยวกราด
ข่มเหงโดยไม่มีใครยับยั้ง
7 ทั้งแผ่นดินได้พักและสงบ ผู้คนพากันร้องเพลง
8 แม้ต้นไซเปรสกับต้นซีดาร์แห่งเลบานอนก็ยินดีกับเจ้าว่า “ตั้งแต่เจ้าตกต่ำ
ก็ไม่มีคนตัดไม้ขึ้นมาเล่นงานพวกเราอีก”
9 เชโอล* เบื้องล่างเคลื่อนไหวเพื่อเจ้า เพื่อต้อนรับเมื่อเจ้ามา เชโอลปลุกวิญญาณผู้ล่วงลับให้เจ้า
คือผู้ปกครองทั้งหลายของแผ่นดิน ทำให้กษัตริย์ทุกชาติลุกจากบัลลังก์
10 พวกเขาทั้งหมดจะตอบและถามเจ้าว่า “เจ้าก็อ่อนแอเหมือนพวกเราแล้วหรือ
กลายเป็นเหมือนพวกเราแล้วหรือ”
11 ความโอ่อ่าของเจ้าลงไปเชโอล† พร้อมเสียงเครื่องสายของเจ้า หนอนแมลงวันปูอยู่ใต้เจ้า
หนอนคลุมตัวเจ้า
12 ผู้ส่องสว่าง บุตรแห่งรุ่งอรุณเอ๋ย เจ้าตกจากฟ้าสวรรค์แล้ว” เจ้าผู้เคยกดชนชาติทั้งหลายให้ต่ำ
ถูกโค่นลงถึงดินแล้ว”

---

* **14:9 14:9** เชโอลคือแดนของผู้ตาย † **14:11 14:11** เชโอลคือแดนของผู้ตาย

13 เจ้าเคยพูดในใจว่า “เราจะขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์ จะยกบัลลังก์ของเราเหนือดวงดาวของพระเจ้า
จะนั่งบนภูเขาแห่งการชุมนุม ณ แดนเหนืออันไกลโพ้น”
14 เราจะขึ้นไปเหนือยอดเมฆ จะทำตัวให้เหมือนพระผู้สูงสุด”
15 แต่เจ้าจะถูกพาลงไปเชโอล‡ ลงไปยังส่วนลึกของหลุม
16 คนที่เห็นเจ้าจะจ้องมอง พิจารณาแล้วกล่าวว่า “นี่หรือคนที่ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน
เขย่าอาณาจักรทั้งหลาย
17 ทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นกันดาร โค่นเมืองต่างๆ และไม่ปล่อยเชลยกลับบ้าน”
18 กษัตริย์ของชาติต่างๆ ล้วนหลับอยู่ในเกียรติ แต่ละองค์อยู่ในที่ของตน
19 แต่เจ้าถูกโยนทิ้งให้พ้นจากหลุมศพเหมือนกิ่งไม้น่ารังเกียจ ถูกคลุมด้วยคนที่ถูกดาบแทงตาย
ลงไปยังหินในหลุม เหมือนศพที่ถูกเหยียบย่ำ
20 เจ้าจะไม่ได้ร่วมฝังกับพวกเขา เพราะเจ้าทำลายแผ่นดินของตน ฆ่าประชาชนของตน
เชื้อสายคนทำชั่วจะไม่มีใครเอ่ยชื่ออีกตลอดไป
21 จงเตรียมฆ่าลูกๆ ของเขา เพราะความผิดของบรรพบุรุษ เพื่อพวกเขาจะไม่ลุกขึ้นยึดครองแผ่นดิน
และสร้างเมืองเต็มโลก
22 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า “เราจะลุกขึ้นต่อสู้พวกเขา” พระยาห์เวห์กล่าวว่า
“เราจะตัดชื่อและผู้ที่เหลืออยู่ ทั้งลูกและหลาน ออกจากบาบิโลน”
23 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า “เราจะให้เม่นยึดครองเมืองนั้น ให้กลายเป็นแอ่งน้ำ
เราจะกวาดด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย” ”
24 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพได้สาบานว่า “เราคิดไว้อย่างไร ก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น เราตั้งใจไว้อย่างไร
ก็จะตั้งมั่นอย่างนั้น
25 เราจะหักอัสซีเรียในแผ่นดินของเรา เหยียบเขาบนภูเขาของเรา
แล้วแอกของเขาจะออกจากพวกเขา ภาระของเขาจะออกจากบ่าของพวกเขา
26 นี่คือแผนที่กำหนดไว้สำหรับทั้งแผ่นดิน นี่คือมือที่ยื่นออกเหนือทุกชาติ
27 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพวางแผนไว้ ใครจะหยุดได้” มือของพระองค์ยื่นออกแล้ว
ใครจะหันกลับได้”
28 คำประกาศนี้มาในปีที่กษัตริย์อาหัสสิ้นพระชนม์
29 ฟีลิสเตีย พวกเจ้าทั้งหมดอย่ายินดีเพราะตะบองที่เคยตีเจ้าหักแล้ว
เพราะจากรากของงูจะมีงูพิษออกมา และผลของมันจะเป็นงูเพลิงบินได้
30 ลูกหัวปีของคนจนจะได้กิน คนยากไร้จะนอนอย่างปลอดภัย
แต่เราจะฆ่ารากของเจ้าด้วยความอดอยาก ผู้ที่รอดเหลือของเจ้าจะถูกฆ่า
31 ประตูเมือง จงคร่ำครวญ” เมือง จงร้องไห้” ฟีลิสเตีย พวกเจ้าทั้งหมดกำลังสลายไป
เพราะควันมาจากทางเหนือ และในแถวทัพของเขาไม่มีใครหลุดจากแถว
32 จะตอบทูตของชาตินั้นว่าอย่างไร” ให้ตอบว่าพระยาห์เวห์ได้ตั้งศิโยนไว้
และผู้ทุกข์ยากในหมู่ประชาชนของพระองค์จะลี้ภัยในเธอ

15

1 คำประกาศเกี่ยวกับโมอับ
เพียงคืนเดียว อาร์แห่งโมอับก็ร้างและสูญสิ้น เพียงคืนเดียว คีร์แห่งโมอับก็ร้างและสูญสิ้น
2 พวกเขาขึ้นไปบายิทและดีโบน ไปยังสถานบูชาบนที่สูงเพื่อร้องไห้
โมอับคร่ำครวญถึงเนโบและเมเดบา ทุกศีรษะล้าน ทุกหนวดเคราถูกตัด
3 ตามถนน พวกเขาสวมผ้ากระสอบ ทั้งบนถนนและดาดฟ้าบ้าน ทุกคนคร่ำครวญ ร้องไห้อย่างหนัก

‡ **14:15 14:15** เชโอลคือแดนของผู้ตาย

4 เฮชโบนกับเอเลอาเลห์ร้องไห้ ได้ยินเสียงถึงยาฮาส นักรบติดอาวุธของโมอับจึงร้องเสียงดัง
ใจของพวกเขาสั่นกลัว
5 ใจข้าพเจ้าร่ำร้องเพื่อโมอับ ขุนนางของเธอหนีไปโศอาร์ ไปเอกลัท-เชลิชิยาห์
พวกเขาร้องไห้ขณะขึ้นทางลาดลูฮิท บนทางไปโฮโรนาอิม พวกเขาร้องเพราะความพินาศ
6 น้ำที่นิมริมจะเหือดหาย หญ้าเหี่ยว หญ้าอ่อนไม่งอก ไม่เหลือพืชสีเขียวเลย
7 พวกเขาจึงจะขนสิ่งมากมายที่ได้มาและสิ่งที่สะสมไว้ ข้ามลำธารต้นหลิว
8 เสียงร้องดังไปทั่วเขตโมอับ เสียงคร่ำครวญถึงเอกลาอิม ถึงเบเออร์เอลิม
9 น้ำที่ดีโมนเต็มไปด้วยเลือด เราจะนำภัยมาสู่ดีโมนอีก
จะนำสิงโตมาหาคนโมอับที่หนีรอดและผู้ที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

16

1 จงส่งลูกแกะให้ผู้ปกครองแผ่นดิน จากเสลาห์ไปยังถิ่นกันดาร ไปภูเขาของธิดาแห่งศิโยน
2 ธิดาแห่งโมอับจะอยู่ที่ท่าข้ามอารโนน เหมือนนกพลัดถิ่น เหมือนรังที่กระจัดกระจาย
3 จงให้คำแนะนำ จงให้ความยุติธรรม ให้ร่มเงาของคุณเป็นเหมือนกลางคืนในเวลาเที่ยงวัน
ซ่อนคนที่ถูกขับไล่ อย่าส่งมอบคนที่หนีมา
4 ให้คนของเราที่ถูกขับไล่อาศัยกับคุณ ส่วนโมอับ จงเป็นที่ซ่อนให้เขาพ้นจากผู้ทำลาย
เพราะผู้ขูดรีดสิ้นสุดแล้ว การทำลายหยุดลง ผู้กดขี่หมดไปจากแผ่นดิน
5 บัลลังก์จะตั้งมั่นด้วยความรักมั่นคง จะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่บนนั้นด้วยความซื่อตรงในเต็นท์ของดาวิด
เขาจะตัดสิน แสวงหาความยุติธรรม และรีบลงมือทำสิ่งที่เที่ยงธรรม
6 พวกเราได้ยินถึงความหยิ่งของโมอับ เขาหยิ่งมาก ทั้งความอวดดี ความทะนง และความโกรธ
แต่คำโอ้อวดของเขาไร้ค่า
7 โมอับจึงจะคร่ำครวญถึงโมอับ ทุกคนจะคร่ำครวญ
พวกคุณจะโศกเศร้าถึงขนมลูกเกดแห่งคีร์ฮาเรเสท บอบช้ำอย่างยิ่ง
8 ทุ่งแห่งเฮชโบนและเถาองุ่นแห่งสิบมาห์เหี่ยวแห้ง เหล่าเจ้านายของชาติต่างๆ หักกิ่งงามของมัน
กิ่งที่แผ่ไปถึงยาเซอร์ เลื้อยเข้าไปในถิ่นกันดาร ยอดแผ่ออกข้ามทะเล
9 ข้าพเจ้าจึงจะร้องไห้กับยาเซอร์ถึงเถาองุ่นแห่งสิบมาห์ เฮชโบนและเอเลอาเลห์
ข้าพเจ้าจะรดพวกเจ้าด้วยน้ำตา
เพราะเสียงโห่รบตกลงมาบนผลไม้ฤดูร้อนและผลเก็บเกี่ยวของพวกเจ้า
10 ความชื่นบานและความยินดีถูกเอาออกจากไร่อุดมสมบูรณ์
ในสวนองุ่นจะไม่มีเสียงเพลงหรือเสียงรื่นเริง ไม่มีใครย่ำองุ่นในบ่อย่ำ เราได้ให้เสียงโห่ร้องหยุดแล้ว
11 ใจข้าพเจ้าจึงสั่นก้องเหมือนเสียงพิณเพื่อโมอับ ส่วนลึกในตัวข้าพเจ้าก็สั่นก้องเพื่อคีร์เฮเรส
12 เมื่อโมอับมาปรากฏตัว ทำตนให้เหน็ดเหนื่อยบนสถานบูชาที่สูง
และเข้าไปอธิษฐานในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของตน เขาก็จะไม่สำเร็จ
13 นี่คือคำที่พระยาห์เวห์กล่าวเกี่ยวกับโมอับในอดีต
14 แต่บัดนี้พระยาห์เวห์กล่าวว่า ภายในสามปี นับอย่างคนงานที่ทำงานตามสัญญา
ความรุ่งโรจน์ของโมอับพร้อมกับผู้คนจำนวนมหาศาลทั้งหมดจะถูกดูหมิ่น
ผู้ที่เหลืออยู่จะน้อยมากและอ่อนแอ

17

1 คำประกาศเกี่ยวกับดามัสกัส
ดูเถิด ดามัสกัสจะไม่เหลือเป็นเมือง จะเป็นกองซากปรักหักพัง
2 เมืองต่างๆ ของอาโรเออร์จะถูกทิ้งร้าง จะเป็นที่ของฝูงสัตว์ พวกมันจะนอนโดยไม่มีใครทำให้กลัว

3 ป้อมปราการจะหมดไปจากเอฟราอิม อาณาจักรจะหมดไปจากดามัสกัส
และผู้ที่เหลืออยู่ของซีเรียจะเป็นเหมือนความรุ่งโรจน์ของชาวอิสราเอล
พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว
4 ในวันนั้น ความรุ่งโรจน์ของยาโคบจะจางลง เนื้อหนังที่อ้วนพีจะซูบผอม
5 จะเหมือนคนเก็บเกี่ยวรวบรวมข้าวสาลี ใช้แขนเกี่ยวรวง
เหมือนคนเก็บรวงที่ตกเหลือในหุบเขาเรฟาอิม
6 แต่ยังมีผลเหลืออยู่ เหมือนเมื่อเขย่าต้นมะกอกแล้วมีสองหรือสามผลอยู่ที่ยอดกิ่งสูงสุด
สี่หรือห้าผลอยู่ตามกิ่งนอกสุดของต้นที่ออกผล พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลกล่าว
7 ในวันนั้น ผู้คนจะมองไปที่ผู้สร้างตน สายตาจะหันมานับถือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
8 พวกเขาจะไม่มองไปที่แท่นบูชาซึ่งมือของตนทำ ไม่ใส่ใจสิ่งที่นิ้วของตนสร้าง
ไม่ว่าจะเป็นเสาอาเชราห์หรือแท่นเผาเครื่องหอม
9 ในวันนั้น เมืองเข้มแข็งของพวกเขาจะเป็นเหมือนที่ร้างในป่าและบนยอดเขา
ซึ่งถูกทิ้งไว้ต่อหน้าชาวอิสราเอล จะกลายเป็นที่รกร้าง
10 เพราะเจ้าลืมพระเจ้าผู้ช่วยเจ้าให้รอด ไม่ระลึกถึงศิลาที่ให้กำลังเจ้า เจ้าจึงปลูกต้นไม้ที่น่าชื่นชม
ลงต้นกล้าจากต่างแดน
11 ในวันที่ปลูก เจ้าล้อมรั้วไว้ ตอนเช้าเจ้าทำให้เมล็ดผลิดอก
แต่ผลเก็บเกี่ยวจะหนีหายไปในวันโศกเศร้าและทุกข์ปวดร้าวสุดทน
12 โอ้ เสียงอึกทึกของชนชาติมากมาย คำรามเหมือนเสียงคำรามของทะเล เสียงชาติต่างๆ
โหมมาเหมือนน้ำเชี่ยวกราก
13 ชาติต่างๆ จะโหมมาเหมือนน้ำมากมาย แต่พระองค์จะตำหนิพวกเขา แล้วพวกเขาจะหนีไปไกล
ถูกไล่เหมือนแกลบบนภูเขาที่ปลิวตามลม เหมือนฝุ่นหมุนที่ปลิวไปหน้าพายุ
14 ยามเย็นมีความสยดสยอง ก่อนเช้าพวกเขาก็ไม่มีแล้ว นี่คือส่วนของคนที่ปล้นพวกเรา
นี่คือสิ่งที่คนขโมยของพวกเราจะได้รับ

18

1 โอ้ แผ่นดินที่มีเสียงปีกกระพือ อยู่ฟากแม่น้ำต่างๆ ของเอธิโอเปีย
2 แผ่นดินที่ส่งทูตทางทะเล ไปในเรือที่ทำจากปาปิรัสบนผืนน้ำ กล่าวว่า ผู้ส่งสารผู้รวดเร็ว
จงไปหาชาติที่ผู้คนสูงใหญ่และผิวเกลี้ยงเกลา ไปหาชนชาติที่น่าเกรงขามตั้งแต่เริ่มมา
ชาติที่วัดเขตและเหยียบย่ำ ซึ่งมีแม่น้ำแบ่งแผ่นดิน
3 ผู้คนทั้งโลก ผู้อาศัยอยู่บนแผ่นดิน เมื่อมีธงยกขึ้นบนภูเขา จงดู เมื่อมีเสียงแตร จงฟัง
4 เพราะพระยาห์เวห์บอกข้าพเจ้าว่า เราจะอยู่นิ่ง มองจากที่อยู่ของเรา
เหมือนความร้อนแจ่มใสในแสงแดด เหมือนเมฆน้ำค้างในความร้อนของฤดูเก็บเกี่ยว
5 ก่อนเก็บเกี่ยว เมื่อดอกบานผ่านไปและดอกกลายเป็นองุ่นที่กำลังสุก
พระองค์จะใช้มีดลิดกิ่งตัดกิ่งอ่อน จะตัดกิ่งที่แผ่ออกแล้วเอาไป
6 ทั้งหมดจะถูกทิ้งไว้ให้นกล่าเหยื่อบนภูเขาและสัตว์บนแผ่นดิน นกล่าเหยื่อจะกินในฤดูร้อน
สัตว์ทั้งหลายในแผ่นดินจะกินในฤดูหนาว
7 ในเวลานั้น จะมีของขวัญมาถวายพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
จากชนชาติที่ผู้คนสูงใหญ่และผิวเกลี้ยงเกลา น่าเกรงขามตั้งแต่เริ่มมา ชาติที่วัดเขตและเหยียบย่ำ
ซึ่งมีแม่น้ำแบ่งแผ่นดิน จะนำมา ณ ที่แห่งพระนามพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ คือภูเขาศิโยน

19

1 คำประกาศเกี่ยวกับอียิปต์

ดูเถิด พระยาห์เวห์ขี่เมฆที่เคลื่อนไหวรวดเร็วมาถึงอียิปต์
รูปเคารพของอียิปต์จะสั่นต่อหน้าพระองค์ ใจของอียิปต์จะฝ่ออยู่ภายใน
2 เราจะปลุกคนอียิปต์ให้ต่อสู้กัน แต่ละคนจะสู้กับพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน เมืองจะสู้กับเมือง
อาณาจักรจะสู้กับอาณาจักร
3 จิตใจของคนอียิปต์จะหมดกำลัง เราจะทำลายแผนของพวกเขา พวกเขาจะไปหารูปเคารพ
คนร่ายมนตร์ คนติดต่อวิญญาณ และพ่อมด
4 เราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือเจ้านายผู้โหดร้าย กษัตริย์เกรี้ยวกราดจะปกครองพวกเขา
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์* แห่งกองทัพกล่าว
5 น้ำในทะเลจะหมด แม่น้ำจะเหือดแห้ง
6 แม่น้ำต่างๆ จะเน่าเหม็น ลำน้ำของอียิปต์จะลดลงและแห้งไป ต้นอ้อและกกจะเหี่ยว
7 ทุ่งริมไนล์ ริมฝั่งไนล์ และไร่เพาะปลูกทั้งหมดแห่งไนล์จะแห้ง ถูกพัดไป และไม่เหลืออีก
8 ชาวประมงจะคร่ำครวญ ทุกคนที่ตกปลาในไนล์จะโศกเศร้า คนที่ทอดแหบนผืนน้ำจะหมดเรี่ยวแรง
9 คนที่ทำงานกับป่านลินินที่หวีแล้วและคนทอผ้าขาวจะอับอาย
10 เสาหลักจะหักเป็นชิ้น คนรับจ้างทุกคนจะปวดร้าวใจ
11 ผู้นำแห่งโศอันโง่เขลาอย่างยิ่ง
คำแนะนำของที่ปรึกษาผู้ฉลาดที่สุดของฟาโรห์กลายเป็นเรื่องเหลวไหล
พวกเจ้าพูดกับฟาโรห์ได้อย่างไรว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรของปราชญ์ เป็นบุตรของกษัตริย์ในอดีต?
12 แล้วปราชญ์ของเจ้าอยู่ที่ไหน ให้พวกเขาบอกเจ้าเถิด
ให้พวกเขารู้ว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพวางแผนอะไรไว้เกี่ยวกับอียิปต์
13 ผู้นำแห่งโศอันกลายเป็นคนโง่ ผู้นำแห่งเมมฟิสถูกหลอก คนที่เป็นศิลามุมเอกของเผ่าต่างๆ
ของอียิปต์กลับพาอียิปต์หลงทาง
14 พระยาห์เวห์ผสมวิญญาณที่วิปริตไว้กลางอียิปต์ พวกเขาจึงพาอียิปต์หลงทางในงานทุกอย่าง
เหมือนคนเมาเดินโซเซอยู่ในอาเจียนของตน
15 อียิปต์จะไม่มีงานให้ทำ ไม่ว่าหัวหรือหาง กิ่งปาล์มหรือต้นกก
16 ในวันนั้น คนอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง
จะสั่นกลัวเพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพสะบัดมือเหนือพวกเขา
17 แผ่นดินยูดาห์จะเป็นที่หวาดกลัวของอียิปต์ ใครได้ยินเอ่ยถึงก็จะกลัว
เพราะแผนที่พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกำหนดไว้ต่ออียิปต์
18 ในวันนั้น จะมีห้าเมืองในแผ่นดินอียิปต์พูดภาษาคานาอันและสาบานต่อพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
เมืองหนึ่งจะได้ชื่อว่า เมืองแห่งการทำลาย
19 ในวันนั้น จะมีแท่นบูชาพระยาห์เวห์กลางแผ่นดินอียิปต์ และเสาสำหรับพระยาห์เวห์ที่เขตแดน
20 สิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและเป็นพยานถึงพระยาห์เวห์แห่งกองทัพในแผ่นดินอียิปต์
พวกเขาจะร้องหาพระยาห์เวห์เพราะผู้กดขี่ พระองค์จะส่งผู้ช่วยให้รอดและผู้ปกป้องมาให้
จะช่วยพวกเขาพ้นภัย
21 อียิปต์จะรู้จักพระยาห์เวห์ คนอียิปต์จะรู้จักพระยาห์เวห์ในวันนั้น
จะนมัสการด้วยเครื่องบูชาและของถวาย จะปฏิญาณต่อพระยาห์เวห์และทำตามคำปฏิญาณ
22 พระยาห์เวห์จะตีอียิปต์ ทั้งตีและรักษา พวกเขาจะกลับมาหาพระยาห์เวห์
พระองค์จะรับคำวิงวอนและรักษาพวกเขา
23 ในวันนั้น จะมีถนนจากอียิปต์ไปอัสซีเรีย คนอัสซีเรียจะมาอียิปต์ คนอียิปต์จะไปอัสซีเรีย
และคนอียิปต์จะนมัสการร่วมกับคนอัสซีเรีย

---

* **19:4** **19:4** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า יהוה โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

24 ในวันนั้น อิสราเอลจะเป็นชาติที่สามร่วมกับอียิปต์และอัสซีเรีย เป็นพรอยู่ในแผ่นดิน
25 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพอวยพรพวกเขาว่า "อียิปต์ ประชาชนของเรา จงได้รับพร อัสซีเรีย
ผลงานจากมือของเรา และอิสราเอล มรดกของเรา จงได้รับพร"

20

1 ในปีที่แม่ทัพทาร์ทานมาถึงอัชโดด ซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียเป็นผู้ส่งเขามา
แม่ทัพผู้นี้ต่อสู้กับอัชโดดและยึดเมืองได้
2 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์กล่าวผ่านอิสยาห์บุตรอาโมสว่า "จงแก้ผ้ากระสอบออกจากเอว
ถอดรองเท้าแตะออก" อิสยาห์ก็ทำตาม เดินเปลือยกายและเท้าเปล่า
3 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเปลือยกายและเท้าเปล่าสามปี
เป็นหมายสำคัญและสิ่งอัศจรรย์เกี่ยวกับอียิปต์และเอธิโอเปียอย่างไร
4 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็จะนำเชลยอียิปต์และคนเอธิโอเปียที่ถูกกวาดต้อนไป ทั้งหนุ่มและแก่
เปลือยกายและเท้าเปล่า เปลือยก้น เป็นความอับอายของอียิปต์อย่างนั้น
5 พวกเขาจะหวาดผวาและอับอาย เพราะเอธิโอเปียที่ตนคาดหวัง และอียิปต์ที่ตนภาคภูมิ
6 ชาวดินแดนชายฝั่งนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า "ดูสิ นี่คือผู้ที่พวกเราคาดหวัง
ผู้ที่พวกเราหนีไปขอความช่วยเหลือเพื่อรอดจากกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
แล้วพวกเราจะหนีรอดได้อย่างไร" "

21

1 คำประกาศเกี่ยวกับถิ่นกันดารแห่งทะเล
เหมือนลมหมุนในแดนใต้ที่พัดผ่าน สิ่งนั้นมาจากถิ่นกันดาร จากแผ่นดินน่าเกรงขาม
2 ข้าพเจ้าได้รับแจ้งนิมิตอันหนักหน่วง คนทรยศยังทรยศ ผู้ทำลายยังทำลาย เอลาม จงขึ้นไปโจมตี"
เราได้หยุดเสียงถอนใจทั้งหมดของมีเดียแล้ว
3 ต้นขาของข้าพเจ้าจึงปวดร้าวไปหมด ความเจ็บปวดเกาะกุมข้าพเจ้า
เหมือนความเจ็บปวดของหญิงที่กำลังคลอดลูก ข้าพเจ้าปวดจนฟังไม่ได้ หวาดผวาจนมองไม่เห็น
4 ใจข้าพเจ้าเต้นระรัว ความสยดสยองทำให้กลัว ยามโพล้เพล้ที่ข้าพเจ้าใฝ่หา กลับทำให้ข้าพเจ้าสั่น
5 พวกเขาจัดโต๊ะ ตั้งยาม กินและดื่ม เหล่าผู้นำ จงลุกขึ้น ชโลมน้ำมันที่โล่"
6 เพราะพระผู้เป็นเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า "จงไปตั้งยาม ให้เขารายงานสิ่งที่เห็น
7 เมื่อเห็นขบวน พลม้าที่มาเป็นคู่ ขบวนลา ขบวนอูฐ ให้เขาฟังอย่างตั้งใจ เอาใจใส่ให้มาก"
8 เขาร้องเหมือนสิงโตว่า "พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ายืนอยู่บนหอยามตลอดวัน
ทุกคืนประจำอยู่ที่ของข้าพเจ้า
9 ดูเถิด ขบวนคนกำลังมา พลม้ามาเป็นคู่" เขาตอบว่า "ล้มแล้ว บาบิโลนล้มแล้ว"
รูปแกะสลักของเทพเจ้าทั้งหมดของเธอแตกลงถึงพื้น
10 พวกคุณคือสิ่งที่ข้าพเจ้านวด คือข้าวบนลานนวดของข้าพเจ้า""
ข้าพเจ้าได้ยินสิ่งใดจากพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ก็ได้บอกพวกคุณแล้ว
11 คำประกาศเกี่ยวกับดูมาห์
มีคนร้องเรียกข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า "ยามเอ๋ย กลางคืนไปถึงไหนแล้ว" ยามเอ๋ย
กลางคืนไปถึงไหนแล้ว""
12 ยามตอบว่า "เช้ากำลังมา และกลางคืนด้วย หากจะถามก็จงถาม แล้วกลับมาอีก"
13 คำประกาศเกี่ยวกับอาระเบีย
ขบวนคาราวานชาวเดดาน พวกคุณจะพักในพุ่มไม้ของอาระเบีย
14 พวกเขานำน้ำมาให้คนกระหาย ชาวแผ่นดินเทมานำขนมปังของตนมาต้อนรับผู้ลี้ภัย

15 เพราะคนเหล่านั้นหนีดาบ หนีดาบที่ชักออก หนีคันธนูที่โก่งไว้ และหนีศึกที่ร้อนแรง
16 พระผู้เป็นเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า "ภายในหนึ่งปี นับอย่างคนงานที่ทำงานตามสัญญา
ความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของเคดาร์จะหมดไป
17 จำนวนพลธนูที่เหลืออยู่ คือผู้กล้าแห่งชาวเคดาร์ จะมีน้อย เพราะพระยาห์เวห์
พระเจ้าแห่งอิสราเอล ได้กล่าวไว้"

22

1 คำประกาศเกี่ยวกับหุบเขาแห่งนิมิต
เกิดอะไรขึ้นกับพวกเจ้า จึงพากันขึ้นไปบนดาดฟ้าบ้านหมด"
2 เมืองที่เต็มไปด้วยเสียงร้อง เมืองอึกทึก เมืองรื่นเริง คนตายของเจ้าไม่ได้ถูกฆ่าด้วยดาบ
ไม่ได้ตายในสงคราม
3 ผู้ปกครองทั้งหมดหนีไปด้วยกัน แต่ถูกพลธนูมัด ทุกคนที่พบในหมู่พวกเจ้าถูกมัดรวมกัน
พวกเขาหนีไปไกล
4 ข้าพเจ้าจึงพูดว่า "หันสายตาไปจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องไห้อย่างขมขื่น
อย่าพยายามปลอบโยนข้าพเจ้าเรื่องความพินาศของธิดาแห่งประชาชนของข้าพเจ้า
5 เพราะนี่เป็นวันวุ่นวาย วันเหยียบย่ำ วันสับสน จากพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์* แห่งกองทัพ
ในหุบเขาแห่งนิมิต เป็นวันพังกำแพงและร้องไปทางภูเขา"
6 เอลามแบกแล่งธนู พร้อมรถศึกที่มีคนและพลม้า ส่วนคีร์เปิดโล่ออก
7 หุบเขาที่ดีที่สุดของเจ้าเต็มไปด้วยรถศึก พลม้าตั้งแนวอยู่หน้าประตู
8 พระองค์เอาสิ่งปกคลุมของยูดาห์ออกไป ในวันนั้นพวกเจ้ามองไปที่อาวุธในอาคารแห่งป่า
9 พวกเจ้าเห็นว่ามีช่องโหว่มากมายในเมืองดาวิด จึงรวบรวมน้ำจากสระล่าง
10 นับบ้านในเยรูซาเล็ม แล้วรื้อบ้านเพื่อเสริมกำแพง
11 ทำอ่างเก็บน้ำไว้ระหว่างกำแพงสองแนวเพื่อเก็บน้ำจากสระเก่า แต่ไม่มองไปที่ผู้ทำสิ่งนี้
ไม่ใส่ใจผู้วางแผนไว้นานมาแล้ว
12 ในวันนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์† แห่งกองทัพ เรียกให้ร้องไห้ ไว้ทุกข์ โกนหัว
และสวมผ้ากระสอบ
13 แต่กลับมีความชื่นบานยินดี ฆ่าวัวฆ่าแกะ กินเนื้อดื่มเหล้าองุ่น พูดว่า "กินและดื่มกันเถิด
เพราะพรุ่งนี้พวกเราจะตาย"
14 พระยาห์เวห์‡ แห่งกองทัพเปิดเผยให้ข้าพเจ้าได้ยิน พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า "ความผิดนี้จะไม่ได้รับการอภัยแน่นอนจนกว่าพวกเจ้าจะตาย"
15 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า "จงไปหาเจ้าหน้าที่คลังผู้นี้ คือเชบนาผู้ดูแลวัง
แล้วบอกว่า
16 "เจ้าทำอะไรที่นี่" ใครให้เจ้าอยู่ที่นี่ เจ้าจึงขุดหลุมศพไว้ที่นี่"" เขาสกัดหลุมศพของตนบนที่สูง
เจาะที่อยู่ให้ตนในหิน""
17 ดูเถิด พระยาห์เวห์จะเอาชนะเจ้าและเหวี่ยงเจ้าไปอย่างรุนแรง พระองค์จะจับเจ้าไว้แน่น
18 พระองค์จะม้วนตัวเจ้ารอบแล้วรอบเล่า แล้วเหวี่ยงเจ้าเหมือนลูกบอลไปยังแผ่นดินกว้าง
เจ้าจะตายที่นั่น รถศึกที่เจ้าภาคภูมิจะอยู่ที่นั่น เจ้าผู้เป็นความอัปยศของวังเจ้านาย"

---

* **22:5** **22:5** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **22:12** **22:12** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ ‡ **22:14** **22:14** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

19 เราจะผลักเจ้าออกจากตำแหน่ง เจ้าจะถูกดึงลงจากฐานะของตน
20 ในวันนั้น เราจะเรียกเอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ ผู้รับใช้ของเรา
21 เราจะให้เขาสวมเสื้อคลุมของเจ้า คาดสายคาดเอวของเจ้าให้มั่นคง
มอบอำนาจปกครองของเจ้าไว้ในมือเขา เขาจะเป็นพ่อให้ชาวเยรูซาเล็มและเชื้อสายยูดาห์
22 เราจะวางกุญแจแห่งราชวงศ์ดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาเปิดแล้วไม่มีใครปิด
เขาปิดแล้วไม่มีใครเปิด
23 เราจะตอกเขาเหมือนหมุดในที่มั่นคง เขาจะเป็นบัลลังก์แห่งเกียรติให้ตระกูลบิดาของตน
24 พวกเขาจะแขวนเกียรติทั้งหมดของตระกูลบิดาของเขาไว้บนเขา ทั้งลูกหลานและเชื้อสาย
ภาชนะเล็กทุกชิ้น ตั้งแต่ถ้วยจนถึงเหยือกทั้งหมด
25 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า "ในวันนั้น หมุดที่ตอกไว้ในที่มั่นคงจะหลุด จะถูกตัดและล้มลง
ภาระที่แขวนอยู่จะถูกตัดออก เพราะพระยาห์เวห์ได้กล่าวไว้"

23

1 คำประกาศเกี่ยวกับไทระ
เรือแห่งทารชิช จงคร่ำครวญ" เพราะเมืองถูกทำลาย ไม่มีบ้าน ไม่มีทางเข้า
พวกเขาได้รับรู้เรื่องนี้จากแผ่นดินคิทธิม
2 ชาวชายฝั่ง จงนิ่งเงียบ พ่อค้าแห่งไซดอนที่ข้ามทะเลได้นำความมั่งคั่งมาให้พวกคุณ
3 บนผืนน้ำกว้าง เมล็ดพืชจากชิโหร์ ผลเก็บเกี่ยวแห่งไนล์ เป็นรายได้ของเธอ
เธอเป็นตลาดของชนชาติทั้งหลาย
4 ไซดอน จงอับอาย เพราะทะเลพูดแล้ว ป้อมปราการแห่งทะเลกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้เจ็บท้อง
ไม่ได้คลอดลูก ไม่ได้เลี้ยงชายหนุ่ม หรือเลี้ยงหญิงพรหมจารีให้เติบใหญ่"
5 เมื่อข่าวไปถึงอียิปต์ พวกเขาจะปวดร้าวเพราะข่าวเรื่องไทระ
6 จงข้ามไปทารชิช" ชาวชายฝั่ง จงคร่ำครวญ"
7 นี่หรือเมืองรื่นเริงของพวกเจ้า เมืองเก่าแก่ตั้งแต่โบราณ เท้าของเธอเคยพาเธอเดินทางไปไกล"
8 ใครวางแผนนี้ต่อไทระ ผู้มอบมงกุฎ เมืองที่พ่อค้าเป็นเจ้าชาย ผู้ค้าเป็นคนมีเกียรติในแผ่นดิน"
9 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพวางแผนนี้ เพื่อทำให้ความภาคภูมิในความรุ่งโรจน์ทั้งหมดมัวหมอง
ลดผู้มีเกียรติทั้งหลายในแผ่นดินให้เป็นที่ดูหมิ่น
10 ธิดาแห่งทารชิชเอ๋ย จงไหลผ่านแผ่นดินของเธอเหมือนแม่น้ำไนล์ ไม่มีสิ่งเหนี่ยวรั้งอีกแล้ว
11 พระองค์ยื่นมือออกเหนือทะเล เขย่าอาณาจักรทั้งหลาย
พระยาห์เวห์สั่งให้ทำลายป้อมปราการของคานาอัน
12 พระองค์กล่าวว่า "ธิดาพรหมจารีแห่งไซดอนผู้ถูกกดขี่ เธอจะไม่รื่นเริงอีก จงลุกขึ้นข้ามไปคิทธิม
แม้ที่นั่นเธอก็จะไม่ได้พัก"
13 จงดูแผ่นดินของชาวเคลเดีย ชนชาตินี้ไม่มีอยู่ในเวลานั้น
ชาวอัสซีเรียตั้งแผ่นดินนี้ไว้ให้ผู้ที่อยู่ในถิ่นกันดาร พวกเขาตั้งหอคอย โค่นวัง ทำให้เป็นซาก
14 เรือแห่งทารชิช จงคร่ำครวญ เพราะป้อมปราการของพวกเจ้าถูกทำลายแล้ว"
15 ในวันนั้น ไทระจะถูกลืมเจ็ดสิบปี ตามช่วงเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง เมื่อครบเจ็ดสิบปี
ไทระจะเป็นเหมือนในเพลงของหญิงขายบริการ
16 หญิงขายบริการที่ถูกลืม จงเอาพิณเดินไปทั่วเมือง เล่นเพลงไพเราะ ร้องหลายๆ เพลง
เพื่อผู้คนจะระลึกถึงเธอ
17 เมื่อครบเจ็ดสิบปี พระยาห์เวห์จะมาเยือนไทระ เธอจะกลับไปรับค่าจ้าง
และขายบริการให้ทุกอาณาจักรของโลกบนหน้าแผ่นดิน

18 สินค้าและค่าจ้างของเธอจะเป็นสิ่งบริสุทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์ จะไม่มีใครเก็บสะสมหรือกักไว้
เพราะสินค้าของเธอจะเป็นของผู้ที่อาศัยอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์
ให้พวกเขาได้กินจนอิ่มและมีเสื้อผ้าที่ทนทาน

24

1 ดูเถิด พระยาห์เวห์ทำให้แผ่นดินว่างเปล่า รกร้าง พลิกคว่ำ และกระจายผู้อยู่อาศัย
2 ประชาชนกับปุโรหิต คนรับใช้กับนาย สาวใช้กับนายหญิง ผู้ซื้อกับผู้ขาย เจ้าหนี้กับลูกหนี้
ผู้รับดอกเบี้ยกับผู้จ่ายดอกเบี้ย จะเป็นอย่างเดียวกัน
3 แผ่นดินจะว่างเปล่าและรกร้างอย่างสิ้นเชิง เพราะพระยาห์เวห์ได้กล่าวคำนี้
4 แผ่นดินโศกเศร้าและร่วงโรย โลกอ่อนแรงและร่วงโรย ผู้สูงส่งในแผ่นดินอ่อนแรง
5 แผ่นดินเป็นมลทินเพราะผู้อยู่อาศัย พวกเขาฝ่าฝืนข้อบัญญัติ ละเมิดข้อกำหนด
และทำลายพันธสัญญานิรันดร์
6 คำสาปจึงกลืนกินแผ่นดิน ผู้อยู่อาศัยถูกตัดสินว่ามีความผิด คนในแผ่นดินจึงถูกเผา
เหลือผู้คนน้อย
7 เหล้าองุ่นใหม่โศกเศร้า เถาองุ่นอ่อนแรง ทุกคนที่ใจเคยรื่นเริงถอนใจ
8 ความสนุกจากรำมะนาหยุดลง เสียงผู้รื่นเริงสิ้นสุด ความยินดีจากพิณหยุดลง
9 พวกเขาจะไม่ร้องเพลงขณะดื่มเหล้าองุ่น สุราจะขมสำหรับคนดื่ม
10 เมืองที่สับสนพังแล้ว บ้านทุกหลังปิด ไม่มีใครเข้าไปได้
11 มีเสียงร้องตามถนนเพราะเหล้าองุ่น ความยินดีทั้งหมดมืดลง ความรื่นเริงจากแผ่นดินสูญไป
12 เมืองเหลือแต่ความร้าง ประตูเมืองถูกตีจนพัง
13 ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในแผ่นดิน จะเป็นอย่างนี้ เหมือนเมื่อเขย่าต้นมะกอก
เหมือนผลองุ่นที่ตกเหลือหลังเก็บเกี่ยว
14 คนเหล่านี้จะเปล่งเสียง โห่ร้องถึงความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ ร้องดังมาจากทะเล
15 ดังนั้น จงถวายเกียรติพระยาห์เวห์ในตะวันออก ถวายเกียรติพระนามพระยาห์เวห์
พระเจ้าแห่งอิสราเอล ในเกาะต่างๆ ของทะเล
16 พวกเราได้ยินบทเพลงจากสุดปลายแผ่นดิน เกียรติจงมีแก่คนเที่ยงธรรม
แต่ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าซูบโทรมลง ข้าพเจ้าซูบโทรมลง ข้าพเจ้าถึงคราววิบัติแล้ว
คนทรยศทรยศ คนทรยศทำการทรยศอย่างยิ่ง
17 ความกลัว หลุม และบ่วง อยู่เหนือพวกเจ้าที่อาศัยบนแผ่นดิน
18 คนที่หนีจากเสียงอันน่ากลัวจะตกหลุม คนที่ขึ้นจากหลุมจะติดบ่วง
เพราะหน้าต่างเบื้องบนเปิดออกแล้ว ฐานแผ่นดินสั่นสะเทือน
19 แผ่นดินแตกยับ แผ่นดินฉีกออก แผ่นดินสั่นอย่างรุนแรง
20 แผ่นดินจะโซเซเหมือนคนเมา แกว่งไปมาเหมือนเปลญวน การฝ่าฝืนของแผ่นดินจะหนักทับอยู่
มันจะล้มและไม่ลุกอีก
21 ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะลงโทษกองทัพของผู้สูงส่งในที่สูง และกษัตริย์แห่งแผ่นดินบนแผ่นดิน
22 พวกเขาจะถูกรวมเหมือนนักโทษในหลุม ถูกปิดไว้ในคุก หลังจากนั้นอีกหลายวันก็จะถูกจัดการ
23 แล้วดวงจันทร์จะอับอาย ดวงอาทิตย์จะอดสู
เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะครองราชย์บนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็ม
ความรุ่งโรจน์จะอยู่ต่อหน้าผู้อาวุโสของพระองค์

25

1 พระยาห์เวห์ พระองค์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์ จะสรรเสริญพระนาม
เพราะพระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ สิ่งที่วางแผนไว้นานแล้ว ด้วยความซื่อสัตย์และความจริงอย่างครบถ้วน
2 พระองค์ทำเมืองให้เป็นกองซาก เมืองป้อมให้พัง วังของคนต่างชาติไม่เหลือเป็นเมือง
จะไม่มีใครสร้างอีกเลย
3 ชนชาติที่แข็งแกร่งจึงจะถวายเกียรติพระองค์ เมืองของชาติน่าเกรงขามจะยำเกรงพระองค์
4 เพราะพระองค์เป็นป้อมให้คนจน เป็นป้อมให้คนยากไร้ยามทุกข์ เป็นที่หลบพายุ
เป็นร่มเงาหลบร้อน เมื่อลมกระโชกของคนน่าหวาดกลัวเป็นเหมือนพายุกระแทกกำแพง
5 พระองค์จะลดเสียงอึกทึกของคนต่างชาติลง เหมือนลดความร้อนในที่แห้ง
เพลงของคนน่าหวาดกลัวจะเบาลง เหมือนร่มเมฆลดความร้อน
6 บนภูเขานี้ พระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะจัดงานเลี้ยงให้ทุกชนชาติ มีเนื้อชั้นดี* และเหล้าองุ่นชั้นดี
มีเนื้อชั้นดีที่เต็มไปด้วยไขกระดูก และเหล้าองุ่นชั้นดีที่กรองอย่างดี
7 บนภูเขานี้ พระองค์จะทำลายผิวหน้าของสิ่งที่คลุมทุกชนชาติ และม่านที่กางอยู่เหนือทุกชาติ
8 พระองค์ได้กลืนความตายไปตลอดกาล พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ จะเช็ดน้ำตาจากทุกใบหน้า
จะเอาความอับอายของประชาชนของพระองค์ออกจากทั้งแผ่นดิน เพราะพระยาห์เวห์ได้กล่าวไว้
9 ในวันนั้นจะมีคำกล่าวว่า ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของพวกเรา พวกเราเฝ้าคอยพระองค์
พระองค์จะช่วยพวกเราให้รอด นี่คือพระยาห์เวห์ พวกเราเฝ้าคอยพระองค์
พวกเราจะชื่นบานยินดีในความรอดของพระองค์
10 เพราะมือของพระยาห์เวห์จะพักอยู่บนภูเขานี้
โมอับจะถูกเหยียบในที่ของตน เหมือนฟางถูกเหยียบในน้ำของกองมูลสัตว์
11 เขาจะกางมืออยู่ในนั้น เหมือนคนที่กางมือว่ายน้ำ แต่ความหยิ่งของเขาจะถูกกดให้ต่ำ
พร้อมความชำนาญของมือเขา
12 พระองค์ได้ลดป้อมสูงแห่งกำแพงของเจ้าลง ทำให้ต่ำลงถึงพื้น ถึงฝุ่นดิน

26

1 ในวันนั้น ผู้คนจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์
พวกเรามีเมืองเข้มแข็ง
พระเจ้าตั้งความรอดเป็นกำแพงและเชิงเทิน
2 จงเปิดประตู ให้ชนชาติที่เที่ยงธรรมเข้ามา
ชนชาติที่รักษาความซื่อสัตย์
3 พระองค์จะรักษาผู้มีใจมั่นคงไว้ในสันติสุขอย่างสมบูรณ์
เพราะเขาวางใจพระองค์
4 จงวางใจพระยาห์เวห์* ตลอดไป
เพราะในพระยาห์† พระยาห์เวห์ มีศิลานิรันดร์
5 เพราะพระองค์ลดคนที่อยู่สูงลง คือเมืองที่สูงเด่น
พระองค์กดเมืองนั้นให้ต่ำ
กดลงถึงพื้น
ลงถึงฝุ่นดิน
6 เท้าจะเหยียบเมืองนั้น
คือเท้าคนจน
และย่างก้าวของคนยากไร้
7 ทางของคนเที่ยงธรรมคือความซื่อตรง

---

* **25:6** **25:6** แปลตรงตัวว่า สิ่งที่มีไขมัน

* **26:4** **26:4** คำว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า มาจากภาษาฮีบรู יהוה อ่านว่า ยาห์เวห์ ที่เป็นอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดในต้นฉบับภาษาอังกฤษ เว้นแต่จะมีหมายเหตุระบุว่ามาจากรูปย่อ יה อ่านว่า ยาห์

† **26:4** **26:4** ภาษาฮีบรู יה อ่านว่า ยาห์

พระองค์ผู้ซื่อตรงทำทางของคนเที่ยงธรรมให้ราบ

8 พระยาห์เวห์ พวกเราเฝ้าคอยพระองค์ในทางแห่งการพิพากษาของพระองค์
ใจพวกเราใฝ่หาพระนามและชื่อเสียงของพระองค์
9 ยามค่ำคืน ใจข้าพเจ้าใฝ่หาพระองค์
วิญญาณภายในข้าพเจ้าจะแสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง
เพราะเมื่อการพิพากษาของพระองค์อยู่บนแผ่นดิน ชาวโลกก็เรียนรู้ความเที่ยงธรรม
10 แม้คนชั่วจะได้รับความเมตตา
เขาก็ไม่เรียนรู้ความเที่ยงธรรม
ในแผ่นดินแห่งความซื่อตรง เขายังทำผิด
ไม่เห็นความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์

11 พระยาห์เวห์ พระองค์ยกมือขึ้นแล้ว แต่พวกเขาไม่เห็น
พวกเขาจะเห็นว่าพระองค์มุ่งมั่นอย่างแรงกล้าเพื่อประชาชน แล้วพวกเขาจะผิดหวัง
ไฟจะเผาผลาญผู้ต่อต้านพระองค์
12 พระยาห์เวห์ พระองค์จะกำหนดสันติสุขให้พวกเรา
เพราะพระองค์ได้ทำงานทั้งหมดของพวกเราให้พวกเราด้วย
13 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา เจ้านายอื่นนอกจากพระองค์เคยปกครองพวกเรา
แต่พวกเราจะยอมรับพระนามของพระองค์เท่านั้น
14 คนตายจะไม่ฟื้นคืนชีพ
วิญญาณผู้ล่วงลับจะไม่ลุกขึ้น
พระองค์จึงจัดการและทำลายพวกเขา
ให้ความทรงจำถึงพวกเขาสูญสิ้น
15 พระยาห์เวห์ พระองค์เพิ่มจำนวนชนชาติ
พระองค์เพิ่มจำนวนชนชาติ
พระองค์ได้รับเกียรติ
พระองค์ขยายเขตแดนทั้งหมดของแผ่นดิน

16 พระยาห์เวห์ ยามทุกข์พวกเขามาหาพระองค์
พรั่งพรูคำอธิษฐานเมื่อพระองค์ตีสอน
17 เหมือนหญิงมีครรภ์ใกล้คลอด
ที่ปวดและร้องด้วยความเจ็บปวด
พวกเราก็เป็นเช่นนั้นต่อหน้าพระองค์ พระยาห์เวห์
18 พวกเราตั้งครรภ์
พวกเราเจ็บปวด
แต่ดูเหมือนคลอดออกมาเป็นเพียงลม
พวกเราไม่ได้ทำให้เกิดการช่วยให้พ้นภัยบนแผ่นดิน
ชาวโลกก็ไม่ได้ล้มลง
19 คนตายของท่านจะฟื้นคืนชีพ
ศพของพวกเขาจะลุกขึ้น
ผู้ที่อยู่ในฝุ่นดิน จงตื่นและร้องเพลง
เพราะน้ำค้างของท่านเหมือนน้ำค้างบนพืช
แผ่นดินจะปล่อยวิญญาณผู้ล่วงลับออกมา

20 ประชาชนของเรา มาเถิด เข้าไปในห้อง

ปิดประตูตามหลัง
ซ่อนตัวเพียงครู่หนึ่ง
จนกว่าความโกรธเกรี้ยวจะผ่านไป
21 ดูเถิด พระยาห์เวห์ออกจากที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินเพราะความผิดของพวกเขา
แผ่นดินจะเปิดเผยเลือดของเธอ จะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของเธออีก

27

1 ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะใช้ดาบอันแข็งแกร่ง ยิ่งใหญ่ และทรงพลัง ลงโทษเลวีอาธาน งูที่หนีไป
และเลวีอาธาน งูที่คดเคี้ยว จะฆ่ามังกรในทะเล
2 ในวันนั้น จงร้องเพลงให้เธอว่า "สวนองุ่นที่น่าชื่นชม"
3 เรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้ดูแล เราจะรดน้ำทุกขณะ จะเฝ้าทั้งกลางวันกลางคืน
เพื่อไม่ให้ใครทำเสียหาย
4 เราไม่มีความโกรธ แต่ถ้าเราพบพุ่มหนามและต้นหนาม เราจะทำศึก
จะยกไปหาและเผาเสียด้วยกัน
5 หรือให้เขายึดมั่นในกำลังของเรา เพื่อเขาจะได้ทำสันติกับเรา ให้เขาทำสันติกับเรา"
6 ในวันข้างหน้า ยาโคบจะหยั่งราก อิสราเอลจะผลิดอกออกหน่อ พวกเขาจะให้ผลเต็มหน้าแผ่นดิน
7 พระองค์ตีคนที่ตีพวกเขาอย่างไร พระองค์ก็ตีพวกเขาอย่างนั้นหรือ" คนที่ฆ่าพวกเขาถูกฆ่าอย่างไร
พวกเขาก็ถูกฆ่าอย่างนั้นหรือ"
8 เมื่อท่านส่งพวกเขาออกไป ท่านก็ต่อสู้กับพวกเขาอย่างพอประมาณ
พระองค์ขับพวกเขาด้วยลมแรงของพระองค์ในวันที่ลมตะวันออกพัด
9 ด้วยสิ่งนี้ ความผิดของยาโคบจึงจะได้รับการอภัย นี่คือผลทั้งหมดของการเอาบาปเขาออกไป
คือเขาทำหินแท่นบูชาทั้งหมดให้เป็นเหมือนหินปูนที่บดเป็นชิ้น
จนเสาอาเชราห์และแท่นเผาเครื่องหอมไม่ตั้งขึ้นอีก
10 เพราะเมืองป้อมอยู่อย่างโดดเดี่ยว เป็นที่อยู่ซึ่งถูกทิ้งร้าง เหมือนถิ่นกันดาร ลูกวัวจะกินที่นั่น
นอนที่นั่น และกินกิ่งไม้ของเมืองนั้น
11 เมื่อกิ่งแห้ง ก็จะถูกหัก ผู้หญิงจะมาเผา เพราะพวกเขาเป็นประชาชนที่ไร้ความเข้าใจ
ผู้สร้างพวกเขาจึงจะไม่เมตตา ผู้ปั้นพวกเขาจะไม่ปรานี
12 ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะนวดข้าวตั้งแต่กระแสน้ำยูเฟรติสจนถึงลำธารอียิปต์ ชาวอิสราเอล
พวกคุณจะถูกรวบรวมทีละคน
13 ในวันนั้น จะมีเสียงแตรใหญ่ดังขึ้น
คนที่ใกล้พินาศในแผ่นดินอัสซีเรียและคนที่ถูกขับไล่ในแผ่นดินอียิปต์จะมา
จะนมัสการพระยาห์เวห์บนภูเขาบริสุทธิ์ในเยรูซาเล็ม

28

1 วิบัติจงเกิดแก่มงกุฎแห่งความหยิ่งของคนเมาแห่งเอฟราอิม และดอกไม้ที่กำลังโรย
ความงามอันรุ่งโรจน์ของเขา ซึ่งอยู่ที่ตอนบนของหุบเขาอุดมสมบูรณ์ของคนที่เหล้าองุ่นครอบงำ"
2 ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้ามีผู้หนึ่งที่เข้มแข็งทรงพลัง เขาจะใช้มือเหวี่ยงพวกเขาลงถึงดิน
เหมือนพายุลูกเห็บ พายุทำลายล้าง และพายุที่มีน้ำเชี่ยวไหลบ่าท่วม
3 มงกุฎแห่งความหยิ่งของคนเมาแห่งเอฟราอิมจะถูกเหยียบย่ำ
4 ดอกไม้ที่กำลังโรย ความงามอันรุ่งโรจน์ที่ตอนบนของหุบเขาอุดมสมบูรณ์
จะเหมือนมะเดื่อผลแรกที่สุกก่อนฤดูร้อน ใครเห็นก็เด็ดกินทันที

5 ในวันนั้น พระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะเป็นมงกุฎรุ่งโรจน์และเครื่องประดับศีรษะงดงาม
ให้ประชาชนของพระองค์ที่เหลืออยู่
6 เป็นวิญญาณแห่งความยุติธรรมให้ผู้ที่นั่งตัดสิน
และเป็นกำลังให้ผู้ที่ผลักการรบกลับไปที่ประตูเมือง
7 คนเหล่านี้ก็โซเซเพราะเหล้าองุ่น เดินเซเพราะสุรา ปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะโซเซเพราะสุรา
เหล้าองุ่นกลืนพวกเขา พวกเขาเซเพราะสุรา เห็นนิมิตผิด ตัดสินพลาด
8 ทุกโต๊ะเต็มไปด้วยอาเจียนสกปรกและสิ่งโสโครก
9 เขาจะสอนความรู้ให้ใคร จะอธิบายข่าวสารให้ใคร ให้คนเพิ่งหย่านม เพิ่งเลิกดูดนมจากอกหรือ
10 มีแต่คำสั่งสอนตามคำสั่งสอน คำสั่งสอนตามคำสั่งสอน บรรทัดตามบรรทัด บรรทัดตามบรรทัด
ที่นี่นิด ที่นั่นหน่อย
11 แต่พระองค์จะพูดกับชนชาตินี้ด้วยริมฝีปากที่พูดติดขัด และด้วยอีกภาษาหนึ่ง
12 พระองค์เคยบอกพวกเขาว่า นี่คือที่พัก จงให้คนเหนื่อยได้พัก และว่า นี่คือความสดชื่น
แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง
13 คำของพระยาห์เวห์จึงจะเป็นคำสั่งสอนตามคำสั่งสอน คำสั่งสอนตามคำสั่งสอน
บรรทัดตามบรรทัด บรรทัดตามบรรทัด ที่นี่นิด ที่นั่นหน่อย เพื่อพวกเขาจะเดินไป ล้มหงายหลัง แตกหัก
ติดบ่วง และถูกจับ
14 พวกเจ้าที่เยาะเย้ยและปกครองประชาชนนี้ในเยรูซาเล็ม จงฟังคำของพระยาห์เวห์
15 เพราะพวกเจ้าพูดว่า พวกเราทำพันธสัญญากับความตาย ตกลงกับเชโอล*
เมื่อแส้ที่โหมท่วมผ่านมาก็จะไม่ถึงพวกเรา เพราะพวกเราใช้คำโกหกเป็นที่ลี้ภัย
ซ่อนตัวอยู่ใต้ความเท็จ
16 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ จึงกล่าวว่า ดูเถิด เราวางหินเป็นรากฐานในศิโยน
หินที่ผ่านการทดสอบ ศิลามุมเอกล้ำค่าของรากฐานมั่นคง ผู้ที่เชื่อจะไม่ผลีผลาม
17 เราจะใช้ความยุติธรรมเป็นสายวัด ความเที่ยงธรรมเป็นสายดิ่ง
ลูกเห็บจะกวาดที่ลี้ภัยแห่งคำโกหก น้ำจะท่วมที่ซ่อน
18 พันธสัญญาของพวกเจ้ากับความตายจะถูกยกเลิก ข้อตกลงกับเชโอล† จะไม่ตั้งมั่น
เมื่อแส้ที่โหมท่วมผ่านมา พวกเจ้าจะถูกมันเหยียบ
19 ทุกครั้งที่ผ่านมาจะจับพวกเจ้า เพราะมันจะผ่านมาทุกเช้า ทั้งกลางวันกลางคืน
การเข้าใจข่าวสารนี้จะมีแต่ความหวาดกลัว
20 เพราะเตียงสั้นเกินจะเหยียดตัว ผ้าห่มแคบเกินจะห่มตัว
21 พระยาห์เวห์จะลุกขึ้นเหมือนบนภูเขาเปราซิม จะโกรธเหมือนในหุบเขากิเบโอน
เพื่อทำงานของพระองค์ งานที่แปลกไป เพื่อทำกิจของพระองค์ กิจที่ผิดธรรมดา
22 ดังนั้น อย่าเยาะเย้ย มิฉะนั้นพันธนาการของพวกเจ้าจะยิ่งแน่น เพราะข้าพเจ้าได้ยินพระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์‡ แห่งกองทัพ ประกาศความพินาศต่อทั้งแผ่นดิน
23 จงเงี่ยหูฟังเสียงข้าพเจ้า ใส่ใจฟังคำข้าพเจ้า
24 คนไถเพื่อหว่าน ไถอยู่ตลอดหรือ เขาพลิกดินและย่อยก้อนดินไม่หยุดหรือ
25 เมื่อปรับดินราบแล้ว เขาไม่ปลูกผักชีลาว หว่านเมล็ดยี่หร่า ลงข้าวสาลีเป็นแถว
ลงข้าวบาร์เลย์ในที่กำหนด และข้าวสเปลต์ในที่ของมันหรือ
26 พระเจ้าของเขาสอนให้เขารู้จักตัดสินใจอย่างถูกต้อง

---

* **28:15 28:15** เชโอลคือแดนของผู้ตาย † **28:18 28:18** เชโอลคือแดนของผู้ตาย ‡ **28:22 28:22** ในต้นฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า ที่เขียนด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า יהוה โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

27 ผักชีลาวไม่ได้ถูกนวดด้วยเครื่องมือที่คม และไม่ได้เอาล้อเกวียนทับยี่หร่า แต่ใช้ไม้ตีผักชีลาว
ใช้ตะบองตียี่หร่า
28 ต้องบดแป้งทำขนมปัง เขาจึงไม่นวดข้าวตลอดไป แม้ให้ล้อเกวียนนวดข้าวทับ
ม้าของเขาก็ไม่ได้บดมัน
29 สิ่งนี้ก็มาจากพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ ผู้ให้คำแนะนำอัศจรรย์และมีปัญญาล้ำเลิศ

29

1 วิบัติจงเกิดแก่อารีเอล อารีเอล เมืองที่ดาวิดตั้งค่าย ให้ปีผ่านไปอีกปี ให้เทศกาลเวียนมา
2 แล้วเราจะให้ความทุกข์แก่อารีเอล จะมีการไว้ทุกข์และคร่ำครวญ
เธอจะเป็นเหมือนเตาไฟของแท่นบูชาสำหรับเรา*
3 เราจะตั้งค่ายรอบเจ้าต่อสู้เจ้า วางทหารล้อมเจ้า สร้างเครื่องล้อมเมืองมาต่อสู้เจ้า
4 เจ้าจะตกต่ำ พูดจากพื้นดิน พึมพำจากฝุ่น เสียงเจ้าจะเหมือนคนติดต่อวิญญาณที่ดังจากพื้นดิน
คำพูดจะกระซิบจากฝุ่น
5 แต่ศัตรูมากมายของเจ้าจะเหมือนฝุ่นละเอียด ฝูงคนโหดร้ายจะเหมือนแกลบปลิวไป
จะเกิดขึ้นฉับพลันในชั่วพริบตา
6 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะมาเยือนเธอด้วยฟ้าร้อง แผ่นดินไหว เสียงดังสนั่น ลมหมุน พายุ
และเปลวไฟเผาผลาญ
7 ชนชาติมากมายที่รบกับอารีเอล ทั้งคนที่รบกับเธอและป้อมของเธอ คนที่ทำให้เธอทุกข์
จะเหมือนความฝัน นิมิตยามค่ำคืน
8 เหมือนคนหิวฝันว่าได้กิน แต่ตื่นมาก็ยังหิว หรือคนกระหายฝันว่าได้ดื่ม
แต่ตื่นมาก็อ่อนแรงและยังกระหาย ชนชาติมากมายที่รบกับภูเขาศิโยนจะเป็นอย่างนั้น
9 จงหยุดและประหลาดใจ ทำตัวให้ตาบอดแล้วตาบอดไป พวกเขาเมา แต่ไม่ได้เมาเหล้าองุ่น
โซเซ แต่ไม่ได้เพราะสุรา
10 เพราะพระยาห์เวห์เทวิญญาณแห่งการหลับสนิทลงบนพวกเจ้า ปิดตาของพวกเจ้า
คือผู้เผยพระวจนะ และคลุมศีรษะของพวกเจ้า คือผู้เห็นนิมิต
11 นิมิตทั้งหมดเป็นเหมือนถ้อยคำในหนังสือที่ผนึกไว้สำหรับพวกเจ้า
เมื่อยื่นให้คนอ่านหนังสือเป็นแล้วบอกว่า โปรดอ่านนี่ เขาก็ตอบว่า อ่านไม่ได้ เพราะผนึกไว้
12 เมื่อยื่นหนังสือให้คนอ่านไม่เป็นแล้วบอกว่า โปรดอ่านนี่ เขาก็ตอบว่า ฉันอ่านหนังสือไม่เป็น
13 พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ประชาชนนี้เข้ามาใกล้ด้วยปาก ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปาก
แต่พาใจออกห่างเรา ความยำเกรงที่พวกเขามีต่อเราเป็นเพียงคำสั่งมนุษย์ที่สอนกันมา
14 เราจึงจะทำสิ่งอัศจรรย์ในหมู่ประชาชนนี้ต่อไป ทั้งสิ่งอัศจรรย์และเรื่องน่าพิศวง
ปัญญาของปราชญ์จะพินาศ ความเข้าใจของคนรอบคอบจะถูกซ่อนไว้
15 วิบัติจงเกิดแก่คนที่ซ่อนแผนลึกจากพระยาห์เวห์ ทำงานในความมืด และพูดว่า
ใครเห็นพวกเรา ใครรู้จักพวกเรา
16 พวกเจ้ากลับตาลปัตรทุกสิ่ง จะถือว่าช่างปั้นเหมือนดินหรือ จนสิ่งที่สร้างพูดถึงผู้สร้างว่า
เขาไม่ได้สร้างฉัน หรือสิ่งที่ปั้นพูดถึงผู้ปั้นว่า เขาไม่เข้าใจอะไร?
17 อีกเพียงไม่นาน เลบานอนจะกลายเป็นไร่อุดมสมบูรณ์
และไร่อุดมสมบูรณ์จะถูกมองว่าเป็นป่าไม่ใช่หรือ
18 ในวันนั้น คนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำในหนังสือ
ตาคนตาบอดจะมองเห็นพ้นจากความมืดมัวและความมืด
19 คนถ่อมตนจะยินดีในพระยาห์เวห์มากขึ้น คนยากจนจะรื่นเริงในพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

---

* **29:2 29:2** หรือ อารีเอล

20 เพราะคนโหดร้ายจะหมดไป คนเยาะเย้ยจะสิ้นสุด ทุกคนที่คอยหาโอกาสทำชั่วจะถูกกำจัด
21 คือคนที่ใช้คำพูดทำให้ผู้อื่นถูกฟ้อง วางบ่วงให้คนที่ตักเตือน ณ ประตูเมือง
และใช้พยานเท็จกีดกันคนบริสุทธิ์จากความยุติธรรม
22 พระยาห์เวห์ผู้ไถ่อับราฮัมจึงกล่าวถึงเชื้อสายยาโคบว่า "ยาโคบจะไม่อับอายอีก
ใบหน้าเขาจะไม่ซีดอีก
23 เมื่อเห็นลูกๆ ของตน ผลงานจากมือเรา อยู่ท่ามกลางตน พวกเขาจะยกย่องนามเราว่าบริสุทธิ์
จะยกย่องพระผู้บริสุทธิ์แห่งยาโคบว่าบริสุทธิ์ และยำเกรงพระเจ้าแห่งอิสราเอล
24 คนที่จิตใจหลงผิดจะเข้าใจ คนที่บ่นจะรับคำสอน"

30

1 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "วิบัติจงเกิดแก่ลูกๆ ที่กบฏ ผู้รับคำแนะนำที่ไม่ได้มาจากเรา
ทำพันธมิตรที่ไม่ได้มาจากพระวิญญาณของเรา เพื่อเพิ่มบาปซ้อนบาป
2 ผู้ลงไปอียิปต์โดยไม่ถามคำแนะนำเรา หวังให้กำลังของฟาโรห์เสริมตน และลี้ภัยใต้เงาอียิปต์"
3 กำลังของฟาโรห์จึงจะเป็นความอับอายของพวกเจ้า ที่ลี้ภัยใต้เงาอียิปต์จะเป็นความอดสู
4 เพราะผู้นำของพวกเขาอยู่ที่โศอัน ทูตของพวกเขามาถึงฮาเนส
5 ทุกคนจะอับอายเพราะชนชาติที่ทำประโยชน์ให้ไม่ได้ ไม่ช่วย ไม่ให้ผลดี
มีแต่ความอับอายและความอัปยศ"
6 คำประกาศเกี่ยวกับสัตว์แห่งแดนใต้
ผ่านแผ่นดินทุกข์ยากและปวดร้าว ที่มีสิงโตตัวเมียและตัวผู้ งูพิษและงูบินที่มีไฟ
พวกเขาบรรทุกทรัพย์บนบ่าลาหนุ่ม บรรทุกสมบัติบนโหนกอูฐ ไปหาชนชาติที่ไร้ประโยชน์
7 อียิปต์ช่วยอย่างสูญเปล่า ไม่เกิดผล เราจึงเรียกเธอว่า ราหับผู้นั่งนิ่ง
8 จงไปเขียนต่อหน้าพวกเขาลงบนแผ่นจารึก และบันทึกในหนังสือ
ให้คงอยู่สำหรับวันข้างหน้าตลอดไป
9 เพราะพวกเขาเป็นประชาชนกบฏ เป็นลูกที่โกหก ลูกที่ไม่ยอมฟังข้อบัญญัติของพระยาห์เวห์
10 ผู้บอกคนเห็นนิมิตว่า "อย่าเห็น" บอกผู้เผยพระวจนะว่า "อย่าประกาศสิ่งถูกต้องแก่พวกเรา
บอกสิ่งรื่นหู ประกาศคำหลอกลวง
11 ออกไปจากทาง เบี่ยงจากเส้นทาง เอาพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลออกไปให้พ้นหน้าพวกเรา"
12 พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลจึงกล่าวว่า "เพราะพวกเจ้าดูหมิ่นคำนี้ วางใจการกดขี่และความวิปริต
พึ่งพาสิ่งเหล่านั้น
13 ความผิดนี้จึงจะเหมือนรอยร้าวที่พร้อมพัง ปูดออกบนกำแพงสูง แล้วแตกลงฉับพลันในพริบตา
14 พระองค์จะทุบเหมือนทุบภาชนะของช่างปั้น แตกเป็นชิ้นอย่างไม่ปรานี
จนไม่มีเศษใดดีพอจะตักไฟจากเตาหรือตักน้ำจากบ่อ"
15 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล กล่าวดังนี้ว่า
"พวกเจ้าจะรอดด้วยการกลับมาและพัก กำลังของพวกเจ้าจะอยู่ในความสงบและความวางใจ"
แต่พวกเจ้าปฏิเสธ
16 กลับพูดว่า "ไม่ พวกเราจะหนีด้วยม้า" พวกเจ้าจึงจะหนี และว่า "พวกเราจะขี่ม้าเร็ว"
ผู้ไล่ตามจึงจะเร็ว
17 คนพันคนจะหนีเมื่อคนเดียวขู่ เมื่อห้าคนขู่ พวกเจ้าจะหนีจนเหลือเหมือนเสาสัญญาณบนยอดเขา
เหมือนธงบนเนิน
18 พระยาห์เวห์จึงจะรอเพื่อเมตตาพวกคุณ จะยกตัวขึ้นเพื่อปรานีพวกคุณ
เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม ทุกคนที่เฝ้าคอยพระองค์ได้รับพร

19 ประชาชนจะอยู่ในศิโยน ณ เยรูซาเล็ม คุณจะไม่ร้องไห้อีก พระองค์จะเมตตาเมื่อได้ยินเสียงร้อง
เมื่อได้ยินก็จะตอบ
20 แม้พระผู้เป็นเจ้าจะให้ขนมปังแห่งความยากลำบากและน้ำแห่งความทุกข์แก่คุณ
ครูของคุณก็จะไม่ซ่อนตัวอีก ตาคุณจะเห็นครู
21 เมื่อคุณเลี้ยวขวาหรือซ้าย หูจะได้ยินเสียงข้างหลังว่า "นี่คือทาง จงเดินในทางนี้"
22 พวกคุณจะทำให้เงินที่หุ้มรูปแกะสลักและทองที่หุ้มรูปหล่อของตนเป็นมลทิน
จะทิ้งเหมือนสิ่งไม่บริสุทธิ์ บอกมันว่า "ไปให้พ้น!"
23 พระองค์จะให้ฝนแก่เมล็ดที่คุณหว่านลงดิน ขนมปังจากผลผลิตของดินจะอุดมและมีมากมาย
ในวันนั้น สัตว์เลี้ยงของคุณจะกินในทุ่งกว้าง
24 วัวและลาหนุ่มที่ใช้ไถดินจะกินอาหารรสดีที่ฝัดด้วยพลั่วและส้อม
25 บนภูเขาสูงและเนินสูงทุกแห่งจะมีลำธารและน้ำไหล ในวันฆ่าฟันครั้งใหญ่ เมื่อหอคอยล้ม
26 แสงจันทร์จะเหมือนแสงอาทิตย์ แสงอาทิตย์จะสว่างเจ็ดเท่า เหมือนแสงของเจ็ดวัน
ในวันที่พระยาห์เวห์พันบาดแผลประชาชนของพระองค์ และรักษาแผลที่พวกเขาถูกตี
27 ดูเถิด พระนามของพระยาห์เวห์มาจากแดนไกล ด้วยความโกรธที่ลุกโชน
พร้อมควันหนาทึบพวยพุ่ง ริมฝีปากของพระองค์เต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยว ลิ้นเหมือนไฟเผาผลาญ
28 ลมหายใจเหมือนลำธารไหลบ่าท่วมถึงคอ เพื่อร่อนชนชาติด้วยตะแกรงแห่งการทำลาย
บังเหียนที่พาไปพินาศจะอยู่ในขากรรไกรของชนชาติทั้งหลาย
29 พวกคุณจะมีบทเพลงเหมือนคืนฉลองเทศกาลบริสุทธิ์
มีใจยินดีเหมือนคนเดินพร้อมขลุ่ยไปภูเขาของพระยาห์เวห์ ไปหาศิลาแห่งอิสราเอล
30 พระยาห์เวห์จะให้ได้ยินเสียงรุ่งโรจน์ของพระองค์ ให้เห็นแขนที่ฟาดลง ด้วยความโกรธเกรี้ยว
เปลวไฟเผาผลาญ ลมกระโชก พายุ และลูกเห็บ
31 เพราะเสียงพระยาห์เวห์ อัสซีเรียจะหวาดผวา พระองค์จะตีเขาด้วยตะบอง
32 ทุกครั้งที่พระยาห์เวห์ฟาดตะบองลงโทษเขา จะมีเสียงรำมะนาและพิณ พระองค์จะรบกับพวกเขา
กวัดแกว่งอาวุธ
33 สถานที่เผาของเขาเตรียมไว้นานแล้ว เตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ พระองค์ทำกองฟืนให้ลึกและใหญ่
มีไฟและไม้มาก ลมหายใจของพระยาห์เวห์เหมือนสายธารกำมะถัน จุดมันให้ลุก

31

1 วิบัติจงเกิดแก่คนที่ลงไปขอความช่วยเหลือจากอียิปต์
พึ่งม้า
วางใจรถศึกเพราะมีมาก
วางใจพลม้าเพราะเข้มแข็ง
แต่ไม่มองไปที่พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
ไม่แสวงหาพระยาห์เวห์
2 แต่พระองค์ก็มีปัญญา จะนำหายนะมา
ไม่ถอนคำ จะลุกขึ้นต่อสู้ตระกูลของคนทำชั่ว
และความช่วยเหลือของคนทำผิด
3 คนอียิปต์เป็นมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า
ม้าของพวกเขาเป็นเนื้อหนัง ไม่ใช่วิญญาณ
เมื่อพระยาห์เวห์ยื่นมือ ผู้ช่วยจะสะดุด
ผู้รับความช่วยเหลือจะล้ม
ทั้งหมดจะพินาศไปด้วยกัน

4 พระยาห์เวห์บอกข้าพเจ้าว่า
สิงโตกับสิงโตหนุ่มคำรามเหนือเหยื่อ
แม้เรียกคนเลี้ยงสัตว์จำนวนมากมาสู้
มันก็ไม่หวาดกลัวเสียงพวกเขา
ไม่ยอมก้มหัวเพราะเสียงอึกทึก
เช่นนั้น พระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะลงมารบบนภูเขาศิโยนและยอดสูงของภูเขานั้น
5 เหมือนนกบินวน พระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะปกป้องเยรูซาเล็ม
ปกป้องและช่วยให้พ้นภัย
ผ่านข้ามและรักษาไว้
6 ชาวอิสราเอล จงกลับมาหาผู้ที่พวกเจ้ากบฏอย่างหนัก
7 เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทิ้งรูปเคารพเงินและทองของตน บาปที่มือพวกเจ้าเองทำไว้
8 อัสซีเรียจะล้มด้วยดาบที่ไม่ใช่ของมนุษย์
ดาบที่ไม่ใช่ของมวลมนุษย์จะกลืนกินเขา
เขาจะหนีดาบ
ชายหนุ่มของเขาจะถูกเกณฑ์ใช้แรงงาน
9 ศิลาของเขาจะหายไปเพราะความสยดสยอง
ผู้นำของเขาจะกลัวธง
พระยาห์เวห์กล่าวเช่นนั้น
พระองค์มีไฟอยู่ในศิโยนและมีเตาอยู่ในเยรูซาเล็ม

32

1 ดูเถิด กษัตริย์จะครองราชย์อย่างเที่ยงธรรม
ผู้นำจะปกครองอย่างยุติธรรม
2 คนหนึ่งจะเป็นเหมือนที่หลบลม
ที่กำบังพายุ
เหมือนลำธารในที่แห้ง
ร่มเงาศิลาใหญ่ในแผ่นดินอ่อนล้า
3 ตาผู้มองเห็นจะไม่มัว
หูผู้ได้ยินจะฟัง
4 ใจคนหุนหันจะเข้าใจความรู้
ลิ้นคนพูดติดอ่างจะพูดชัดได้คล่อง
5 จะไม่เรียกคนโง่ว่าสูงศักดิ์อีก
ไม่ยกย่องคนเลวว่ามีเกียรติ
6 เพราะคนโง่พูดความโง่
ใจเขาคิดทำชั่ว
ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์
พูดผิดๆ ต่อต้านพระยาห์เวห์
ปล่อยคนหิวให้ท้องว่าง
ทำให้คนกระหายขาดน้ำดื่ม
7 วิธีของคนเลวชั่วร้าย
เขาวางแผนร้าย ใช้คำโกหกทำลายคนต่ำต้อย
แม้คนยากไร้จะพูดถูกต้อง
8 แต่คนมีเกียรติวางแผนสิ่งมีเกียรติ
และยืนหยัดในสิ่งมีเกียรติ

9 ผู้หญิงที่อยู่สบาย จงลุกขึ้นฟังเสียงข้าพเจ้า
ธิดาผู้ประมาท จงฟังคำข้าพเจ้า
10 อีกปีเศษ พวกเจ้าที่ประมาทจะทุกข์
เพราะองุ่นจะไม่ให้ผล
จะไม่มีผลเก็บเกี่ยว
11 ผู้หญิงที่อยู่สบาย จงสั่นกลัว
คนประมาท จงหวาดผวา
ถอดเสื้อผ้า เปลือยตัว
เอาผ้ากระสอบคาดเอว
12 จงตีอกเพื่อไร่น่าชื่นชม
เพื่อเถาองุ่นออกผล
13 หนามและพุ่มหนามจะขึ้นในแผ่นดินประชาชนของเรา
ขึ้นในบ้านรื่นเริงทุกหลังในเมืองรื่นเริง
14 เพราะวังจะถูกทิ้ง
เมืองที่ผู้คนคับคั่งจะร้าง
เนินและหอยามจะเป็นถ้ำตลอดไป
เป็นที่ชื่นใจของลาป่า
เป็นทุ่งเลี้ยงฝูงสัตว์
15 จนกว่าพระวิญญาณจะถูกเทลงบนพวกเราจากเบื้องสูง
ถิ่นกันดารกลายเป็นไร่อุดมสมบูรณ์
ไร่อุดมสมบูรณ์ถูกมองว่าเป็นป่า

16 แล้วความยุติธรรมจะอยู่ในถิ่นกันดาร
ความเที่ยงธรรมจะคงอยู่ในไร่อุดมสมบูรณ์
17 งานแห่งความเที่ยงธรรมจะเป็นสันติสุข
ผลแห่งความเที่ยงธรรมคือความสงบและความมั่นใจตลอดไป
18 ประชาชนของเราจะอยู่ในที่สงบสุข
ในบ้านปลอดภัย
ในที่พักอันสงบ
19 แม้ลูกเห็บจะทำให้ป่าล้มราบ
และเมืองจะถูกทำให้ราบทั้งหมด
20 พวกคุณที่หว่านข้างผืนน้ำทุกแห่งได้รับพร
พวกคุณที่ปล่อยเท้าวัวและลาออกไป

33

1 วิบัติจงเกิดแก่เจ้าผู้ทำลายแต่ไม่เคยถูกทำลาย
ผู้ทรยศแต่ไม่มีใครทรยศเจ้า
เมื่อทำลายเสร็จ เจ้าจะถูกทำลาย
เมื่อทรยศเสร็จ เจ้าจะถูกทรยศ

2 พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาพวกเรา พวกเราเฝ้าคอยพระองค์
เป็นกำลังให้พวกเราทุกเช้า

เป็นความรอดยามทุกข์ด้วย
3 เมื่อเสียงฟ้าร้องดัง ชนชาติทั้งหลายหนีไป
เมื่อพระองค์ลุกขึ้น ชาติต่างๆ กระจัดกระจาย
4 ของที่ปล้นจากพวกเจ้าจะถูกรวบรวมเหมือนหนอนปุ้งเก็บกิน
ผู้คนจะกระโจนใส่เหมือนตั๊กแตนกระโดด
5 พระยาห์เวห์สูงส่ง เพราะอยู่เบื้องสูง
พระองค์เติมศิโยนด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม
6 ในสมัยของคุณจะมีความมั่นคง ความรอดมากมาย ปัญญาและความรู้
ความยำเกรงพระยาห์เวห์คือทรัพย์สมบัติของคุณ

7 ดูเถิด คนกล้าของพวกเขาร้องอยู่ข้างนอก
ทูตสันติภาพร้องไห้อย่างขมขื่น
8 ถนนร้าง
ไม่มีคนเดินทาง
พันธสัญญาถูกทำลาย
เขาดูหมิ่นเมืองต่างๆ
ไม่เห็นค่ามนุษย์
9 แผ่นดินโศกเศร้า อ่อนแรง
เลบานอนอับอายและเหี่ยวแห้ง
ชาโรนเหมือนทะเลทราย บาชานและคารเมลโล้นเปล่า
10 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "บัดนี้เราจะลุกขึ้น
บัดนี้เราจะยกตัวขึ้น
บัดนี้เราจะสูงเด่น
11 พวกเจ้าจะตั้งครรภ์แกลบ
คลอดตอซัง
ลมหายใจของพวกเจ้าจะเป็นไฟกินพวกเจ้า
12 ชนชาติทั้งหลายจะเหมือนปูนที่ถูกเผา
เหมือนหนามที่ตัดแล้วเผาไฟ

13 ผู้ที่อยู่ไกล จงฟังสิ่งที่เราทำ
ผู้ที่อยู่ใกล้ จงยอมรับพลังของเรา"
14 คนทำบาปในศิโยนกลัว
คนไร้พระเจ้าสั่นสะท้าน
ใครในพวกเราจะอยู่กับไฟเผาผลาญได้"
ใครในพวกเราจะอยู่กับไฟที่ไหม้ตลอดกาลได้"
15 ผู้ที่ประพฤติอย่างเที่ยงธรรม
พูดอย่างไร้ที่ติ
รังเกียจกำไรจากการกดขี่
โบกมือปฏิเสธสินบน
อุดหูไม่ฟังเรื่องนองเลือด
ปิดตาไม่มองความชั่ว
16 เขาจะอยู่เบื้องสูง
มีป้อมศิลาเป็นที่ป้องกัน

มีขนมปังให้
มีน้ำให้อย่างแน่นอน

17 ตาคุณจะเห็นกษัตริย์ในความงาม
จะเห็นแผ่นดินไกล
18 ใจคุณจะคิดถึงความสยดสยอง
คนที่นับอยู่ไหน
คนที่ชั่งอยู่ไหน
คนที่นับหอคอยอยู่ไหน
19 คุณจะไม่เห็นชนชาติโหดร้ายอีก
ชนชาติที่พูดภาษาลึกล้ำที่คุณไม่เข้าใจ
ใช้ภาษาประหลาดที่คุณไม่รู้เรื่อง
20 จงมองศิโยน เมืองแห่งเทศกาลที่พวกเรากำหนด
ตาคุณจะเห็นเยรูซาเล็ม ที่อยู่อันสงบ
เต็นท์ที่จะไม่ถูกรื้อ
หมุดจะไม่ถูกถอนเลย
เชือกสักเส้นจะไม่ขาด
21 ที่นั่น พระยาห์เวห์จะอยู่กับพวกเราอย่างยิ่งใหญ่
เป็นที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง
ไม่มีเรือพายเข้าไป
ไม่มีเรืองามสง่าผ่านไป
22 เพราะพระยาห์เวห์เป็นผู้พิพากษาของพวกเรา
พระยาห์เวห์เป็นผู้ให้ข้อบัญญัติของพวกเรา
พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ของพวกเรา
พระองค์จะช่วยพวกเราให้รอด

23 เชือกเรือของคุณหลุด
พวกเขาทำฐานเสาให้มั่นคงไม่ได้
กางใบไม่ได้
แล้วของปล้นมากมายก็ถูกแบ่ง
คนขาพิการได้ของปล้น

24 ชาวเมืองจะไม่พูดว่า ฉันป่วย
ประชาชนที่อยู่ในนั้นจะได้รับการอภัยความผิด

34

1 ชาติต่างๆ จงเข้ามาฟัง
ชนชาติทั้งหลาย จงฟัง
ให้แผ่นดินและทุกสิ่งในนั้นฟัง
ให้โลกและทุกสิ่งที่เกิดจากโลกฟัง
2 เพราะพระยาห์เวห์โกรธทุกชาติ
เกรี้ยวกราดต่อกองทัพทั้งหมดของพวกเขา
พระองค์ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น
มอบให้ถูกฆ่า

3 คนที่ถูกฆ่าจะถูกโยนออก
กลิ่นศพจะโชยขึ้น
ภูเขาจะละลายในเลือดของพวกเขา
4 กองทัพทั้งหมดบนฟ้าจะสลาย
ฟ้าจะม้วนเหมือนม้วนหนังสือ
กองทัพทั้งหมดจะร่วงโรย
เหมือนใบร่วงจากเถาองุ่นหรือต้นมะเดื่อ
5 เพราะดาบของเราดื่มจนอิ่มบนฟ้า
ดูเถิด มันจะลงมายังเอโดม
และประชาชนที่เราสาป เพื่อพิพากษา
6 ดาบพระยาห์เวห์เต็มไปด้วยเลือด
เคลือบด้วยไขมัน ด้วยเลือดลูกแกะและแพะ
ด้วยไขมันจากไตแกะตัวผู้
เพราะพระยาห์เวห์มีการบูชาที่โบสราห์
มีการฆ่าครั้งใหญ่ในแผ่นดินเอโดม
7 วัวป่าจะลงไปกับพวกมัน
วัวตัวผู้วัยอ่อนจะลงไปกับวัวตัวผู้แข็งแรง
แผ่นดินจะเมาเลือด
ฝุ่นจะชุ่มไขมัน

8 เพราะพระยาห์เวห์มีวันแก้แค้น
มีปีตอบแทนเพื่อคดีของศิโยน
9 ลำธารของมันจะเป็นยางมะตอย
ฝุ่นเป็นกำมะถัน
แผ่นดินเป็นยางมะตอยลุกไหม้
10 จะไม่ดับทั้งกลางคืนกลางวัน
ควันจะขึ้นตลอดไป
จะร้างจากรุ่นสู่รุ่น
ไม่มีใครผ่านตลอดกาล
11 นกกระทุงและเม่นจะครองที่นั้น
นกฮูกกับกาจะอยู่ที่นั่น
พระองค์จะขึงสายวัดแห่งความสับสนเหนือมัน
และสายดิ่งแห่งความว่างเปล่า
12 พวกเขาจะเรียกขุนนางมาสู่อาณาจักร แต่จะไม่มีใครอยู่
ผู้นำทั้งหมดจะไม่เหลืออะไร
13 หนามจะขึ้นในวัง
ตำแยและต้นหนามจะขึ้นในป้อม
ที่นั้นจะเป็นบ้านสุนัขจิ้งจอก
เป็นลานของนกกระจอกเทศ
14 สัตว์ป่าถิ่นกันดารจะพบหมาป่า
แพะป่าจะร้องเรียกพวกของมัน
สัตว์กลางคืน* จะตั้งถิ่นที่นั่น
จะพบที่พักของตน
15 งูศรจะทำรังที่นั่น

---

* **34:14 34:14** แปลตรงตัวว่า ลิลิธ ซึ่งอาจหมายถึงปีศาจกลางคืนหรือสัตว์ประหลาดกลางคืนได้ด้วย

ออกไข่ ฟัก และรวบรวมลูกไว้ใต้ร่มของตน
เหยี่ยวจะรวมกันที่นั่น แต่ละตัวมีคู่

16 จงค้นและอ่านหนังสือของพระยาห์เวห์
ไม่มีตัวใดขาดไป
ไม่มีตัวใดขาดคู่
เพราะปากเราได้สั่ง
และพระวิญญาณของพระองค์รวบรวมพวกมัน
17 พระองค์จับสลากให้พวกมัน
มือพระองค์ใช้สายวัดแบ่งที่ให้
พวกมันจะครอบครองตลอดไป
จะอยู่ที่นั่นจากรุ่นสู่รุ่น

35

1 ถิ่นกันดารและแผ่นดินแห้งจะยินดี
ทะเลทรายจะรื่นเริง ผลิดอกเหมือนกุหลาบ
2 จะผลิดอกมากมาย
รื่นเริงด้วยความยินดีและเสียงเพลง
จะได้รับความรุ่งโรจน์ของเลบานอน
ความงดงามของคารเมลและชาโรน
พวกเขาจะเห็นความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์
ความงดงามของพระเจ้าของพวกเรา

3 จงเสริมกำลังมือที่อ่อนแรง
ทำเข่าที่อ่อนให้มั่นคง
4 บอกคนที่ใจกลัวว่า "จงเข้มแข็ง
อย่ากลัว"
ดูเถิด พระเจ้าของพวกคุณจะมาแก้แค้น มาตอบแทน
พระองค์จะมาช่วยพวกคุณให้รอด

5 แล้วตาคนตาบอดจะเปิด
หูคนหูหนวกจะได้ยิน
6 คนขาพิการจะกระโดดเหมือนกวาง
ลิ้นคนใบ้จะร้องเพลง
เพราะน้ำจะผุดในถิ่นกันดาร
ลำธารจะไหลในทะเลทราย
7 ทรายร้อนจะเป็นแอ่งน้ำ
ดินกระหายจะเป็นน้ำพุ
ที่สุนัขจิ้งจอกเคยนอน จะมีหญ้า อ้อ และกก
8 ที่นั่นจะมีถนน มีทาง
เรียกว่า "ทางบริสุทธิ์"
คนไม่บริสุทธิ์จะไม่ผ่าน
แต่จะเป็นทางสำหรับผู้เดินในทางนั้น
คนโง่ชั่วร้ายจะไม่ไปที่นั่น
9 จะไม่มีสิงโต

ไม่มีสัตว์ล่าเหยื่อขึ้นไป
จะไม่พบพวกมันที่นั่น
แต่ผู้ได้รับการไถ่จะเดินที่นั่น
10 ผู้ที่พระยาห์เวห์ไถ่ไว้จะกลับมา
มาศิโยนพร้อมเสียงเพลง
ความยินดีนิรันดร์จะอยู่บนศีรษะของพวกเขา
พวกเขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี
ความเศร้าและเสียงถอนใจจะหนีไป

36

1 ในปีที่สิบสี่ของกษัตริย์เฮเซคียาห์
เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียโจมตีเมืองป้อมทั้งหมดของยูดาห์และยึดได้
2 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียส่งขุนนางรับชาเคห์พร้อมทัพใหญ่มาจากลาคีชถึงเยรูซาเล็ม
เพื่อพบกษัตริย์เฮเซคียาห์ เขายืนข้างท่อน้ำจากสระบน ตรงถนนไปลานช่างซักผ้า
3 เอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ผู้ดูแลวัง เชบนาอาลักษณ์ และโยอาห์บุตรอาสาฟผู้จดบันทึก
ออกมาพบเขา
4 รับชาเคห์บอกพวกเขาว่า จงบอกเฮเซคียาห์ว่า มหากษัตริย์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กล่าวดังนี้ว่า
ความมั่นใจที่เจ้าวางใจอยู่นี้คืออะไร
5 เราว่าคำแนะนำและกำลังรบของเจ้าเป็นเพียงคำพูดไร้ค่า เจ้าวางใจใครจึงกบฏต่อเรา
6 ดูเถิด เจ้าวางใจไม้เท้าอ้อช้ำ คืออียิปต์ หากใครพิง มันจะทิ่มแทงมือเขา
ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นอย่างนั้นต่อทุกคนที่วางใจ
7 แต่ถ้าบอกเราว่า พวกเราวางใจพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา
พระองค์ไม่ใช่หรือที่เฮเซคียาห์รื้อสถานบูชาบนที่สูงและแท่นบูชา แล้วบอกยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า
พวกเจ้าต้องนมัสการหน้าแท่นนี้?
8 ดังนั้น ลองทำข้อตกลงกับเจ้านายของข้าพเจ้า กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ข้าพเจ้าจะให้ม้าสองพันตัว
ถ้าพวกท่านหาคนขี่ได้
9 แล้วจะขับไล่นายกองสักคนในหมู่ผู้รับใช้ชั้นต่ำสุดของเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร
ทั้งยังพึ่งอียิปต์เรื่องรถศึกและพลม้า
10 ข้าพเจ้าขึ้นมาทำลายแผ่นดินนี้โดยไม่มีพระยาห์เวห์หรือ พระยาห์เวห์บอกข้าพเจ้าว่า
จงขึ้นไปทำลายแผ่นดินนี้
11 เอลียาคิม เชบนา และโยอาห์บอกรับชาเคห์ว่า โปรดพูดภาษาอาราเมอิกกับผู้รับใช้ของท่าน
เพราะพวกเราเข้าใจ อย่าพูดภาษายิวกับพวกเราให้คนบนกำแพงได้ยิน
12 แต่รับชาเคห์ตอบว่า
เจ้านายของข้าพเจ้าส่งมาพูดคำเหล่านี้กับเจ้านายของพวกท่านและพวกท่านเท่านั้นหรือ
ไม่ได้ส่งมาพูดกับคนบนกำแพง ผู้ที่จะกินมูลและดื่มปัสสาวะของตนพร้อมพวกท่านหรือ
13 รับชาเคห์ยืนขึ้นร้องเสียงดังเป็นภาษายิวว่า จงฟังคำมหากษัตริย์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
14 กษัตริย์กล่าวว่า อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกพวกเจ้า เขาช่วยพวกเจ้าไม่ได้
15 อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้พวกเจ้าวางใจพระยาห์เวห์ว่า พระยาห์เวห์จะช่วยพวกเราแน่นอน
เมืองนี้จะไม่ตกในมือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
16 อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียกล่าวว่า จงตกลงสงบศึกกับเรา ออกมาหาเรา
แต่ละคนจะได้กินจากเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของตน ดื่มน้ำจากบ่อของตน
17 จนกว่าเราจะมาพาพวกเจ้าไปแผ่นดินเหมือนของเจ้า แผ่นดินแห่งข้าวและเหล้าองุ่นใหม่
แห่งขนมปังและสวนองุ่น
18 ระวังอย่าให้เฮเซคียาห์ชักจูงว่า พระยาห์เวห์จะช่วยพวกเรา
เทพเจ้าของชาติใดเคยช่วยแผ่นดินตนจากมือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

19 เทพเจ้าแห่งฮามัทและอารปัดอยู่ไหน เทพเจ้าแห่งเสฟารวาอิมอยู่ไหน
พวกมันช่วยสะมาเรียจากมือเราได้หรือ
20 ในเทพเจ้าของแผ่นดินเหล่านี้ มีผู้ใดช่วยแผ่นดินตนจากมือเราได้
แล้วพระยาห์เวห์จะช่วยเยรูซาเล็มจากมือเราได้หรือ

21 แต่พวกเขานิ่ง ไม่ตอบอะไร เพราะกษัตริย์สั่งว่า อย่าตอบเขา
22 เอลียาคิมบุตรฮิลคียาห์ผู้ดูแลวัง เชบนาอาลักษณ์ และโยอาห์บุตรอาสาฟผู้จดบันทึก
มาหาเฮเซคียาห์ในสภาพเสื้อผ้าฉีกขาด แล้วรายงานคำของรับชาเคห์

37

1 เมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ยิน ก็ฉีกเสื้อผ้า สวมผ้ากระสอบ แล้วเข้าไปในพระวิหารของพระยาห์เวห์
2 พระองค์ส่งเอลียาคิมผู้ดูแลวัง เชบนาอาลักษณ์ และปุโรหิตอาวุโสที่สวมผ้ากระสอบ
ไปหาอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ บุตรอาโมส
3 พวกเขาบอกว่า เฮเซคียาห์กล่าวว่า วันนี้เป็นวันทุกข์ วันถูกตำหนิและถูกปฏิเสธ
เพราะเด็กมาถึงเวลาคลอดแล้ว แต่ไม่มีแรงคลอด
4 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน อาจได้ยินคำรับชาเคห์
ผู้ที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียส่งมาท้าทายพระเจ้าผู้มีชีวิต และจะตำหนิคำที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน
ได้ยิน ดังนั้น โปรดอธิษฐานเพื่อผู้ที่ยังเหลืออยู่

5 ผู้รับใช้ของกษัตริย์เฮเซคียาห์จึงมาหาอิสยาห์

6 อิสยาห์บอกว่า จงบอกเจ้านายของพวกท่านว่า พระยาห์เวห์กล่าวว่า อย่ากลัวคำที่ได้ยิน
คำที่ผู้รับใช้กษัตริย์แห่งอัสซีเรียใช้ดูหมิ่นเรา
7 ดูเถิด เราจะใส่วิญญาณในเขา เขาจะได้ยินข่าวแล้วกลับแผ่นดินตน
เราจะให้เขาล้มด้วยดาบในแผ่นดินของตน

8 รับชาเคห์กลับไปพบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียกำลังรบกับลิบนาห์
เพราะได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอัสซีเรียออกจากลาคีชแล้ว
9 กษัตริย์ได้ยินข่าวทีรหะคาห์ กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า เขาออกมารบกับท่าน
เมื่อได้ยินก็ส่งทูตไปบอกเฮเซคียาห์ว่า

10 จงบอกเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า อย่าให้พระเจ้าที่เจ้าวางใจหลอกเจ้าว่า
เยรูซาเล็มจะไม่ตกในมือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
11 เจ้ารู้แล้วว่าบรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียทำลายแผ่นดินทั้งหลายจนสิ้นอย่างไร
แล้วเจ้าจะรอดหรือ
12 เทพเจ้าของชนชาติที่บรรพบุรุษเราทำลายช่วยพวกเขาได้หรือ ทั้งโกซาน ฮาราน เรเซฟ
และชาวเอเดนที่อยู่เทลัสสาร
13 กษัตริย์แห่งฮามัท แห่งอารปัด แห่งเมืองเสฟารวาอิม แห่งเฮนา และอิฟวาห์ อยู่ไหน

14 เฮเซคียาห์รับจดหมายจากทูตและอ่าน แล้วขึ้นไปพระวิหารของพระยาห์เวห์
คลี่จดหมายต่อหน้าพระยาห์เวห์
15 เฮเซคียาห์อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า

16 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้นั่งบนบัลลังก์ท่ามกลางเครูบ
พระองค์ผู้เดียวเป็นพระเจ้าเหนือทุกอาณาจักรในแผ่นดิน พระองค์สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน
17 พระยาห์เวห์ โปรดเงี่ยหูฟัง พระยาห์เวห์ โปรดเปิดตาดู
ฟังคำทั้งหมดของเซนนาเคอริบที่ส่งมาท้าทายพระเจ้าผู้มีชีวิต
18 พระยาห์เวห์ เป็นจริงที่บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียทำลายประเทศและแผ่นดินทั้งหมด

19 โยนเทพเจ้าของพวกเขาเข้าไฟ เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นงานมือมนุษย์
เป็นไม้และหิน จึงทำลายได้
20 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา โปรดช่วยพวกเราจากมือเขา
ให้ทุกอาณาจักรในแผ่นดินรู้ว่าพระองค์ผู้เดียวคือพระยาห์เวห์"

21 อิสยาห์บุตรอาโมสส่งคำไปถึงเฮเซคียาห์ว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล กล่าวว่า
"เพราะเจ้าอธิษฐานต่อเราเรื่องเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
22 นี่คือคำพระยาห์เวห์เกี่ยวกับเขา ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นและเยาะเจ้า
ธิดาแห่งเยรูซาเล็มส่ายหน้าใส่เจ้า
23 เจ้าท้าทายและดูหมิ่นใคร" เจ้ายกเสียงและยกสายตาขึ้นสูงต่อต้านใคร"
ต่อต้านพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
24 เจ้าใช้ผู้รับใช้ท้าทายพระผู้เป็นเจ้า พูดว่า "ด้วยรถศึกมากมาย เราขึ้นถึงยอดภูเขา
ถึงส่วนลึกสุดของเลบานอน จะโค่นซีดาร์สูงและไซเปรสพันธุ์ดี จะเข้าไปถึงยอดไกลสุด
ป่าของไร่อุดมสมบูรณ์
25 เราขุดและดื่มน้ำ จะใช้ฝ่าเท้าทำแม่น้ำทั้งหมดของอียิปต์ให้แห้ง"

26 " "เจ้าไม่ได้ยินหรือว่าเราทำไว้นานแล้ว กำหนดไว้แต่โบราณ" บัดนี้เราทำให้เกิดขึ้น
ให้เจ้าเป็นผู้ทำลายเมืองป้อมให้เป็นกองซาก
27 ชาวเมืองจึงมีกำลังน้อย หวาดผวาและอับอาย เหมือนหญ้าในทุ่ง พืชเขียว หญ้าบนดาดฟ้า
และไร่ที่พืชยังไม่เติบโต
28 แต่เรารู้การนั่ง การออก การเข้า และความเกรี้ยวกราดของเจ้าต่อเรา
29 เพราะเจ้าเกรี้ยวกราดต่อเรา ความหยิ่งของเจ้ามาถึงหูเรา เราจึงจะใส่ขอในจมูก
ใส่บังเหียนที่ริมฝีปาก แล้วให้เจ้ากลับทางที่มา
30 " "นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ปีนี้จะกินสิ่งงอกเอง ปีที่สองกินสิ่งที่งอกต่อจากนั้น
ปีที่สามจงหว่าน เก็บเกี่ยว ปลูกสวนองุ่น และกินผล
31 เชื้อสายยูดาห์ที่หนีรอดเหลืออยู่จะหยั่งรากลงและออกผลขึ้นอีก
32 เพราะผู้ที่รอดเหลือจะออกจากเยรูซาเล็ม ผู้รอดชีวิตจะหนีจากภูเขาศิโยน
ความมุ่งมั่นแรงกล้าของพระยาห์เวห์แห่งกองทัพจะทำให้สำเร็จ"

33 ดังนั้น พระยาห์เวห์กล่าวถึงกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า "เขาจะไม่เข้าเมืองนี้ ไม่ยิงธนูมาที่นี่
ไม่ถือโล่มาข้างหน้า หรือก่อเนินล้อมเมือง
34 เขาจะกลับทางที่มา จะไม่เข้าเมืองนี้" พระยาห์เวห์กล่าว
35 "เราจะปกป้องเมืองนี้ให้รอด เพื่อเราเองและเพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเรา" "

36 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ออกไปฆ่าคนหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันในค่ายอัสซีเรีย
เมื่อผู้คนตื่นแต่เช้า ก็เห็นว่าทั้งหมดเป็นศพ
37 เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงออกไป กลับนีนะเวห์ และอยู่ที่นั่น
38 ขณะที่นมัสการในวิหารนิสโรคเทพเจ้าของตน
อัดรัมเมเลคกับชาเรเซอร์บุตรชายฆ่าเซนนาเคอริบด้วยดาบ แล้วหนีไปแผ่นดินอาราราต
เอสารฮัดโดนบุตรชายขึ้นครองแทน

38

1 ในเวลานั้น เฮเซคียาห์ป่วยใกล้ตาย อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ บุตรอาโมส มาบอกพระองค์ว่า

พระยาห์เวห์* กล่าวว่า จงจัดการเรื่องในบ้านของเจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้าจะตาย
จะไม่รอดชีวิต
2 เฮเซคียาห์หันหน้าเข้ากำแพง อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
3 ว่า พระยาห์เวห์
ขอโปรดระลึกว่าข้าพเจ้าดำเนินต่อหน้าพระองค์อย่างซื่อตรงด้วยใจภักดีอย่างเต็มที่
ทำสิ่งดีในสายตาพระองค์ แล้วเฮเซคียาห์ร้องไห้อย่างขมขื่น
4 คำของพระยาห์เวห์มาถึงอิสยาห์ว่า
5 จงไปบอกเฮเซคียาห์ว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษเจ้า กล่าวว่า
เราได้ยินคำอธิษฐาน เห็นน้ำตาแล้ว เราจะเพิ่มชีวิตให้เจ้าสิบห้าปี
6 จะช่วยเจ้าและเมืองนี้จากมือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย จะปกป้องเมืองนี้
7 นี่จะเป็นหมายสำคัญจากพระยาห์เวห์ว่า พระยาห์เวห์จะทำตามที่กล่าว
8 เราจะให้เงาบนนาฬิกาแดดของอาหัส ที่ลดลงตามดวงอาทิตย์ ย้อนกลับสิบขั้น
ดวงอาทิตย์จึงย้อนกลับสิบขั้นบนนาฬิกาแดดที่เคยลดลง
9 บันทึกของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมื่อป่วยแล้วหายป่วย
10 ข้าพเจ้าพูดว่า กลางชีวิต ข้าพเจ้าต้องเข้าประตูเชโอล†
ถูกพรากปีที่เหลือ
11 ข้าพเจ้าพูดว่า จะไม่เห็นพระยาห์‡
พระยาห์§ ในแผ่นดินคนเป็น
จะไม่เห็นมนุษย์ร่วมกับชาวโลกอีก
12 ที่อยู่ข้าพเจ้าถูกถอน
ถูกขนไปจากข้าพเจ้าเหมือนเต็นท์คนเลี้ยงสัตว์
ข้าพเจ้าม้วนชีวิตเหมือนช่างทอ
พระองค์จะตัดข้าพเจ้าจากกี่
จากวันถึงคืน พระองค์จะจบชีวิตข้าพเจ้า
13 ข้าพเจ้ารออย่างอดทนจนเช้า
พระองค์หักกระดูกข้าพเจ้าทั้งหมดเหมือนสิงโต
จากวันถึงคืน พระองค์จะจบชีวิตข้าพเจ้า
14 ข้าพเจ้าส่งเสียงร้องเหมือนนกนางแอ่นหรือนกกระเรียน
คร่างเหมือนนกพิราบ
ตาอ่อนล้าจากการมองขึ้น
พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าถูกกดขี่
โปรดเป็นผู้ค้ำประกันให้ข้าพเจ้า
15 ข้าพเจ้าจะพูดอะไร
พระองค์ทั้งกล่าวและทำด้วยพระองค์เอง
ข้าพเจ้าจะดำเนินอย่างระวังตลอดปีที่เหลือ เพราะใจปวดร้าว
16 พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์มีชีวิตด้วยสิ่งเหล่านี้
วิญญาณของข้าพเจ้าได้ชีวิตในสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
พระองค์ฟื้นฟูข้าพเจ้า ให้มีชีวิต
17 ดูเถิด แทนสันติสุข ข้าพเจ้ามีความปวดร้าวหนัก
แต่ด้วยความรักต่อชีวิตข้าพเจ้า พระองค์ช่วยให้พ้นหลุมแห่งความเน่าเปื่อย
เพราะพระองค์โยนบาปข้าพเจ้าทั้งหมดไว้หลังพระองค์
18 เพราะเชโอล* สรรเสริญพระองค์ไม่ได้

---

* **38:1 38:1** คำว่า พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า ที่เป็นอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดในต้นฉบับภาษาอังกฤษ มาจากภาษาฮีบรู יהוה อ่านว่า ยาห์เวห์ เว้นแต่จะมีหมายเหตุระบุว่ามาจากรูปย่อ יה อ่านว่า ยาห์ † **38:10 38:10** เชโอลคือแดนของผู้ตาย ‡ **38:11 38:11** ภาษาฮีบรู יה อ่านว่า ยาห์ § **38:11 38:11** ภาษาฮีบรู יה อ่านว่า ยาห์ * **38:18 38:18** เชโอลคือแดนของผู้ตาย

ความตายเฉลิมฉลองพระองค์ไม่ได้
ผู้ลงหลุมหวังในความจริงของพระองค์ไม่ได้
19 คนเป็น คนเป็นจะสรรเสริญพระองค์ เหมือนข้าพเจ้าวันนี้
พ่อจะบอกความจริงของพระองค์ให้ลูกๆ รู้
20 พระยาห์เวห์จะช่วยข้าพเจ้า
พวกเราจึงจะร้องเพลงของข้าพเจ้าพร้อมเครื่องสาย
ทุกวันตลอดชีวิตในพระวิหารของพระยาห์เวห์
21 อิสยาห์เคยบอกว่า "ให้นำก้อนมะเดื่อมาพอกฝี แล้วเฮเซคียาห์จะหาย"
22 เฮเซคียาห์เคยถามด้วยว่า
"หมายสำคัญอะไรจะบอกว่าข้าพเจ้าจะขึ้นไปพระวิหารของพระยาห์เวห์""

39

1 ในเวลานั้น เมโรดัค-บาลาดัน บุตรบาลาดัน กษัตริย์แห่งบาบิโลน
ส่งจดหมายและของขวัญให้เฮเซคียาห์ เพราะได้ยินว่าพระองค์ป่วยแล้วหาย
2 เฮเซคียาห์ยินดีกับพวกเขา ให้ดูคลังของมีค่า เงิน ทอง เครื่องเทศ น้ำมันล้ำค่า คลังอาวุธทั้งหมด
และทุกสิ่งในทรัพย์สมบัติ ไม่มีสิ่งใดในวังหรือทั่วอาณาจักรที่ไม่ให้พวกเขาดู
3 อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะมาถามกษัตริย์เฮเซคียาห์ว่า "คนเหล่านี้พูดอะไร" มาจากไหน""
เฮเซคียาห์ตอบว่า "มาจากแผ่นดินไกลจากข้าพเจ้า คือบาบิโลน"
4 อิสยาห์ถามว่า "พวกเขาเห็นอะไรในวังของท่าน""
เฮเซคียาห์ตอบว่า "เห็นทุกสิ่งในวัง ไม่มีสิ่งใดในสมบัติที่ข้าพเจ้าไม่ให้ดู"
5 อิสยาห์บอกเฮเซคียาห์ว่า "จงฟังคำพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
6 "ดูเถิด วันจะมาถึง เมื่อทุกสิ่งในวัง สิ่งที่บรรพบุรุษสะสมจนวันนี้ จะถูกขนไปบาบิโลน
ไม่เหลืออะไร" พระยาห์เวห์กล่าว
7 "พวกเขาจะพาบุตรชายที่เกิดจากเจ้า ที่เจ้าจะเป็นบิดา ไปเป็นขันทีในวังกษัตริย์แห่งบาบิโลน" "
8 เฮเซคียาห์บอกอิสยาห์ว่า "คำพระยาห์เวห์ที่ท่านกล่าวนั้นดี" และกล่าวอีกว่า
"เพราะในสมัยข้าพเจ้าจะมีสันติสุขและความจริง"

40

1 พระเจ้าของพวกคุณกล่าวว่า "จงปลอบโยน ปลอบโยนประชาชนของเรา
2 พูดให้เยรูซาเล็มอุ่นใจ ประกาศแก่เธอว่าการศึกจบแล้ว ความผิดได้รับการอภัยแล้ว
เธอได้รับจากมือพระยาห์เวห์เป็นสองเท่าสำหรับบาปทั้งหมด"
3 เสียงผู้ร้องเรียกว่า
"จงเตรียมทางพระยาห์เวห์ในถิ่นกันดาร"
ทำถนนราบในทะเลทรายให้พระเจ้าของพวกเรา
4 ทุกหุบเขาจะถูกยกขึ้น
ทุกภูเขาและเนินจะถูกลดลง
ที่ขรุขระจะราบ
ที่กระด้างจะเป็นที่ราบ
5 ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์จะปรากฏ
มนุษย์ทั้งหมดจะเห็นพร้อมกัน
เพราะปากของพระยาห์เวห์กล่าวไว้แล้ว"

6 เสียงหนึ่งกล่าวว่า "จงร้องประกาศ""
อีกคนถามว่า "จะประกาศอะไร""

มนุษย์ทั้งหมดเหมือนหญ้า
ความรุ่งโรจน์ทั้งหมดเหมือนดอกไม้ในทุ่ง
7 หญ้าเหี่ยว
ดอกไม้โรย
เพราะลมหายใจพระยาห์เวห์พัดใส่
แท้จริง ประชาชนก็เหมือนหญ้า
8 หญ้าเหี่ยว
ดอกไม้โรย
แต่คำพระเจ้าของพวกเราตั้งมั่นตลอดไป

9 ผู้บอกข่าวดีแก่ศิโยน จงขึ้นภูเขาสูง
ผู้บอกข่าวดีแก่เยรูซาเล็ม จงเปล่งเสียงเต็มกำลัง
จงเปล่งเสียง อย่ากลัว
บอกเมืองต่างๆ ของยูดาห์ว่า ดูเถิด พระเจ้าของพวกคุณ
10 ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ จะมาอย่างผู้ทรงพลัง
แขนของพระองค์จะปกครองให้พระองค์
ดูเถิด รางวัลอยู่กับพระองค์
ผลตอบแทนอยู่เบื้องหน้าพระองค์
11 พระองค์จะเลี้ยงฝูงของพระองค์เหมือนคนเลี้ยงแกะ
รวบลูกแกะในแขน
อุ้มไว้แนบอก
ค่อยๆ นำแม่ที่มีลูกอ่อน

12 ใครตวงน้ำในอุ้งมือ
วัดฟ้าด้วยคืบ
คำนวณฝุ่นแผ่นดินด้วยตะกร้าตวง
ชั่งภูเขาด้วยตาชั่ง
และชั่งเนินด้วยเครื่องชั่ง
13 ใครชี้นำพระวิญญาณของพระยาห์เวห์
หรือสอนพระองค์ในฐานะที่ปรึกษา
14 พระองค์ปรึกษาใคร
ใครสั่งสอน
สอนทางแห่งความยุติธรรม
สอนความรู้
แสดงทางแห่งความเข้าใจให้พระองค์
15 ดูเถิด ชาติต่างๆ เหมือนน้ำหยดหนึ่งในถัง
เหมือนฝุ่นผงบนตาชั่ง
ดูเถิด พระองค์ยกเกาะต่างๆ เหมือนสิ่งเล็กน้อย
16 เลบานอนมีไม้ไม่พอเผา
สัตว์ก็ไม่พอเป็นเครื่องบูชาเผาถวาย
17 ทุกชาติเป็นเหมือนไม่มีอะไรต่อหน้าพระองค์
พระองค์ถือว่าน้อยกว่าความไม่มี เป็นสิ่งไร้ค่า

18 แล้วจะเปรียบพระเจ้ากับใคร

จะเอารูปใดมาเทียบพระองค์
19 ช่างหล่อรูป
ช่างทองหุ้มทอง
หล่อโซ่เงินให้มัน
20 คนที่จนเกินจะถวายเช่นนั้นก็เลือกต้นไม้ที่ไม่ผุ
หาช่างชำนาญมาตั้งรูปแกะสลักให้ไม่ล้ม

21 พวกเจ้าไม่รู้หรือ
ไม่เคยได้ยินหรือ
ไม่มีใครบอกตั้งแต่ต้นหรือ
ไม่เข้าใจตั้งแต่วางรากฐานแผ่นดินหรือ
22 พระองค์นั่งเหนือวงกลมของแผ่นดินโลก
ผู้อยู่อาศัยเหมือนตั๊กแตน
พระองค์ขึงฟ้าสวรรค์เหมือนม่าน
แผ่ออกเหมือนเต็นท์ไว้พักอาศัย
23 ทำผู้นำให้ไม่เหลืออะไร
ทำผู้พิพากษาแผ่นดินให้ไร้ค่า
24 พวกเขาเพิ่งปลูก
เพิ่งหว่าน
ตอเพิ่งหยั่งรากลงดิน
พระองค์เพียงเป่า พวกเขาก็เหี่ยว
ลมหมุนพัดไปเหมือนตอซัง

25 พระผู้บริสุทธิ์กล่าวว่า จะเปรียบเรากับใคร
ใครเท่าเทียมเรา
26 จงเงยหน้ามองเบื้องสูง
ดูว่าใครสร้างสิ่งเหล่านี้
ผู้พากองทัพของมันออกตามจำนวน
เรียกทั้งหมดตามชื่อ
ด้วยพลังยิ่งใหญ่
ด้วยอำนาจเข้มแข็ง
ไม่มีสิ่งใดขาดไป

27 ยาโคบ ทำไมเจ้าจึงพูด
อิสราเอล ทำไมจึงกล่าวว่า
พระยาห์เวห์มองไม่เห็นทางของฉัน
พระเจ้าของฉันละเลยความยุติธรรมที่ฉันควรได้?
28 เจ้าไม่รู้หรือ
ไม่เคยได้ยินหรือ
พระเจ้านิรันดร์ พระยาห์เวห์
ผู้สร้างสุดปลายแผ่นดิน ไม่อ่อนแรง
ไม่เหน็ดเหนื่อย
ความเข้าใจของพระองค์หยั่งไม่ถึง
29 พระองค์ให้พลังแก่คนอ่อนแรง

เพิ่มกำลังให้คนไร้เรี่ยวแรง
30 แม้คนหนุ่มสาวก็อ่อนแรงเหนื่อยล้า
ชายหนุ่มก็ล้มลงหมด
31 แต่ผู้เฝ้าคอยพระยาห์เวห์จะมีกำลังใหม่
จะกางปีกขึ้นเหมือนนกอินทรี
วิ่งไม่เหนื่อย
เดินไม่อ่อนแรง

41

1 เกาะทั้งหลาย จงเงียบต่อหน้าเรา
ให้ชนชาติมีกำลังใหม่
เข้ามาใกล้
แล้วจึงพูด
มาพบกันเพื่อพิจารณาคดี
2 ใครปลุกผู้หนึ่งจากตะวันออก
ใครเรียกเขามาที่เท้าของตนอย่างเที่ยงธรรม
พระองค์มอบชนชาติให้เขา
ให้เขาปกครองกษัตริย์
ให้พวกเขาเหมือนฝุ่นแก่ดาบของเขา
เหมือนตอซังปลิวแก่ธนูของเขา
3 เขาไล่ตาม
ผ่านไปอย่างปลอดภัย
แม้บนทางที่เท้าไม่เคยเดิน
4 ใครทำสิ่งนี้จนสำเร็จ
เรียกคนแต่ละรุ่นตั้งแต่ต้น
เรา พระยาห์เวห์ ผู้แรก และอยู่กับผู้สุดท้าย เราคือผู้นั้น

5 เกาะต่างๆ เห็นแล้วกลัว
สุดปลายแผ่นดินสั่น
พวกเขาเข้ามาใกล้
6 แต่ละคนช่วยเพื่อนบ้าน
บอกพี่น้องว่า จงเข้มแข็ง
7 ช่างไม้จึงให้กำลังใจช่างทอง
คนใช้ค้อนเกลี่ยให้เรียบให้กำลังใจคนตีทั่ง
พูดถึงรอยเชื่อมว่า ดีแล้ว
ตอกตะปูยึดไว้ไม่ให้โยก

8 แต่เจ้า อิสราเอล ผู้รับใช้ของเรา
ยาโคบที่เราเลือก
เชื้อสายอับราฮัมเพื่อนของเรา
9 ผู้ที่เราจับไว้จากสุดปลายแผ่นดิน
เรียกจากมุมต่างๆ
บอกว่า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราเลือกเจ้า ไม่ทิ้งเจ้า
10 อย่ากลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า
อย่าหวาดผวา เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า
เราจะเสริมกำลัง

จะช่วยเจ้า
จะประคองด้วยมือขวาแห่งความเที่ยงธรรมของเรา
11 ดูเถิด ทุกคนที่โกรธเจ้าจะผิดหวังและอับอาย
คนต่อสู้เจ้าจะไม่เหลืออะไรและพินาศ
12 เจ้าจะหาแต่ไม่พบ
แม้คนโต้แย้งกับเจ้า
คนรบกับเจ้าจะไม่เหลืออะไร
เหมือนไม่เคยมีอยู่
13 เพราะเรา พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า จะจับมือขวาเจ้า
บอกว่า อย่ากลัว
เราจะช่วย
14 อย่ากลัว ยาโคบผู้เป็นหนอน
และพวกเจ้าชาวอิสราเอล
เราจะช่วย พระยาห์เวห์กล่าว
ผู้ไถ่เจ้าคือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
15 ดูเถิด เราทำเจ้าเป็นเครื่องนวดข้าวใหม่ คมและมีฟัน
เจ้าจะนวดภูเขา
บดเป็นชิ้นเล็ก
ทำเนินให้เหมือนแกลบ
16 เจ้าจะฝัดมัน
ลมจะพัดไป
ลมหมุนจะกระจาย
เจ้าจะยินดีในพระยาห์เวห์
ภาคภูมิในพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

17 คนจนยากไร้หาน้ำ แต่ไม่มี
ลิ้นแห้งเพราะกระหาย
เรา พระยาห์เวห์ จะตอบพวกเขา
เรา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จะไม่ทอดทิ้ง
18 เราจะเปิดแม่น้ำบนยอดโล้น
เปิดน้ำพุกลางหุบเขา
ทำถิ่นกันดารเป็นแอ่งน้ำ
แผ่นดินแห้งเป็นน้ำพุ
19 เราจะวางซีดาร์ อะเคเซีย เมอร์เทิล และต้นน้ำมันในถิ่นกันดาร
วางไซเปรส สน และบ็อกซ์ร่วมกันในทะเลทราย
20 เพื่อพวกเขาจะเห็น รู้ พิจารณา และเข้าใจร่วมกัน
ว่ามือพระยาห์เวห์ทำสิ่งนี้
พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลสร้างสิ่งนี้

21 พระยาห์เวห์กล่าวว่า จงเสนอคดี
กษัตริย์แห่งยาโคบกล่าวว่า นำเหตุผลหนักแน่นมา
22 ให้พวกเขาประกาศและบอกพวกเราว่าจะเกิดอะไร
บอกเรื่องก่อนๆ ว่าคืออะไร
ให้พวกเราพิจารณาและรู้ตอนจบ
หรือแสดงสิ่งที่จะมา
23 บอกสิ่งที่จะเกิดภายหลัง

ให้พวกเรารู้ว่าพวกเจ้าเป็นเทพเจ้า
จงทำดีหรือทำชั่ว
ให้พวกเราหวาดผวา
และเห็นร่วมกัน
24 ดูเถิด พวกเจ้าเป็นความว่างเปล่า
งานของพวกเจ้าก็เป็นความว่างเปล่า
ผู้เลือกพวกเจ้าน่ารังเกียจ

25 เราปลุกผู้หนึ่งจากเหนือ เขามาแล้ว
จากทิศตะวันขึ้น ผู้เรียกนามเรา
เขาจะเหยียบผู้ปกครองเหมือนเหยียบปูน
เหมือนช่างปั้นเหยียบดิน
26 ใครบอกตั้งแต่ต้นให้พวกเรารู้
ใครบอกก่อนให้พวกเราพูดว่า เขาถูกต้อง?
ไม่มีใครประกาศ
ไม่มีใครแสดง
ไม่มีใครได้ยินคำพวกเจ้า
27 เราเป็นคนแรกที่บอกศิโยนว่า ดูสิ ดูพวกเขา
เราจะให้ผู้บอกข่าวดีแก่เยรูซาเล็ม
28 เมื่อเรามอง ไม่มีใคร
แม้ในหมู่พวกเขาก็ไม่มีที่ปรึกษาตอบคำถามเราได้
29 ดูเถิด การกระทำทั้งหมดของพวกเขาสูญเปล่า ไร้ค่า
รูปหล่อเป็นลมและความสับสน

42

1 ดูเถิด ผู้รับใช้ที่เราประคอง
ผู้ที่เราเลือกและชื่นชอบจากใจ
เราให้พระวิญญาณของเราอยู่บนเขา
เขาจะนำความยุติธรรมแก่ชาติต่างๆ
2 เขาจะไม่ตะโกน
ไม่ยกเสียง
ไม่ให้เสียงดังตามถนน
3 เขาจะไม่หักอ้อช้ำ
ไม่ดับไส้ตะเกียงที่ริบหรี่
จะนำความยุติธรรมอย่างซื่อสัตย์
4 เขาจะไม่ล้มเหลวหรือท้อใจ
จนตั้งความยุติธรรมในแผ่นดิน
เกาะต่างๆ เฝ้าคอยข้อบัญญัติของเขา

5 พระเจ้า พระยาห์เวห์
ผู้สร้างและขึงฟ้าสวรรค์
ผู้แผ่แผ่นดินและสิ่งที่เกิดจากมัน
ผู้ให้ลมหายใจแก่ประชาชน ให้วิญญาณแก่ผู้เดินบนแผ่นดิน กล่าวดังนี้
6 เรา พระยาห์เวห์ เรียกเจ้าอย่างเที่ยงธรรม
จะจับมือเจ้า

จะรักษาเจ้า
ทำเจ้าเป็นพันธสัญญาให้ประชาชน
เป็นแสงสว่างให้ชาติต่างๆ
7 เพื่อเปิดตาคนตาบอด
นำนักโทษออกจากคุกใต้ดิน
นำคนนั่งในความมืดออกจากเรือนจำ

8 เราคือพระยาห์เวห์
นั่นคือนามเรา
เราจะไม่ให้เกียรติของเราแก่ผู้อื่น
ไม่ให้คำสรรเสริญของเราแก่รูปแกะสลัก
9 ดูเถิด สิ่งก่อนๆ เกิดขึ้นแล้ว
เราประกาศสิ่งใหม่
บอกพวกเจ้าก่อนจะเกิด

10 จงร้องเพลงใหม่ให้พระยาห์เวห์
ร้องสรรเสริญจากสุดปลายแผ่นดิน
พวกท่านที่ลงทะเล
และทุกสิ่งในทะเล
เกาะต่างๆ และผู้อยู่อาศัย
11 ให้ถิ่นกันดารและเมืองต่างๆ เปล่งเสียง
พร้อมหมู่บ้านที่เคดาร์อาศัย
ให้ชาวเสลาร้องเพลง
โห่ร้องจากยอดภูเขา
12 ให้พวกเขาถวายเกียรติพระยาห์เวห์
ประกาศคำสรรเสริญในเกาะต่างๆ
13 พระยาห์เวห์จะออกไปเหมือนผู้กล้า
ปลุกความมุ่งมั่นเหมือนนักรบ
จะร้องออกรบ
จะตะโกนดัง
ชนะศัตรู

14 เราเงียบมานาน
นิ่งและยับยั้งตน
บัดนี้จะร้องเหมือนหญิงคลอดลูก ทั้งหอบและหายใจแรง
15 เราจะทำลายภูเขาและเนิน
ทำพืชทั้งหมดให้แห้ง
ทำแม่น้ำเป็นเกาะ
ทำสระให้แห้ง
16 เราจะพาคนตาบอดไปทางที่ไม่รู้จัก
นำไปเส้นทางที่ไม่รู้จัก
ทำความมืดเบื้องหน้าให้สว่าง
ทำที่คดให้ตรง
เราจะทำสิ่งเหล่านี้
จะไม่ทอดทิ้งพวกเขา

17 คนวางใจรูปแกะสลัก
ผู้บอกรูปหล่อว่า
พวกท่านเป็นเทพเจ้าของพวกเรา
จะต้องถอยกลับ
ผิดหวังอย่างสิ้นเชิง

18 คนหูหนวก จงฟัง
คนตาบอด จงมอง
เพื่อจะเห็น
19 ใครตาบอดนอกจากผู้รับใช้ของเรา
ใครหูหนวกเหมือนผู้ส่งสารที่เราส่ง
ใครตาบอดเหมือนผู้ที่อยู่อย่างสงบ
ตาบอดเหมือนผู้รับใช้พระยาห์เวห์
20 เจ้าเห็นหลายสิ่ง แต่ไม่สังเกต
หูเขาเปิด แต่ไม่ฟัง
21 พระยาห์เวห์พอใจที่จะยกข้อบัญญัติให้ยิ่งใหญ่
และมีเกียรติ เพราะความเที่ยงธรรมของพระองค์
22 แต่ประชาชนนี้ถูกปล้นสะดม
ทุกคนติดกับในหลุม
ถูกซ่อนไว้ในคุก
เป็นเชลย ไม่มีใครช่วย
เป็นของปล้น ไม่มีใครว่า จงคืนพวกเขา

23 ใครในพวกเจ้าจะฟังเรื่องนี้
ใครจะใส่ใจฟังสำหรับวันข้างหน้า
24 ใครให้ยาโคบเป็นของปล้น
ให้อิสราเอลแก่โจร
พระยาห์เวห์ ผู้ที่พวกเราทำบาปต่อต้าน ไม่ใช่หรือ
เพราะพวกเขาไม่ยอมเดินในทางพระองค์
ไม่เชื่อฟังข้อบัญญัติของพระองค์
25 พระองค์จึงเทความโกรธรุนแรงลงบนเขา
พร้อมกำลังสงคราม
มันจุดไฟล้อมเขา แต่เขาไม่รู้
เผาเขา แต่เขาไม่ใส่ใจ

43

1 แต่บัดนี้ พระยาห์เวห์ผู้สร้างเจ้า ยาโคบ
ผู้ปั้นเจ้า อิสราเอล กล่าวดังนี้
อย่ากลัว เราไถ่เจ้าแล้ว
เรียกเจ้าตามชื่อ
เจ้าเป็นของเรา
2 เมื่อผ่านน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า
เมื่อผ่านแม่น้ำ มันจะไม่ท่วมเจ้า
เมื่อเดินผ่านไฟ เจ้าจะไม่ไหม้
เปลวไฟจะไม่เผาเจ้า
3 เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
ผู้ช่วยเจ้าให้รอด
เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่เจ้า
ให้เอธิโอเปียและเสบาแทนเจ้า
4 เพราะเจ้าล้ำค่าและมีเกียรติในสายตาเรา
และเรารักเจ้า
เราจึงจะให้คนแทนเจ้า
ให้ชนชาติแทนชีวิตเจ้า
5 อย่ากลัว เราอยู่กับเจ้า
จะนำลูกหลานจากตะวันออก
รวบรวมเจ้าจากตะวันตก
6 จะบอกเหนือว่า จงปล่อย
บอกใต้ว่า อย่ากักไว้
นำบุตรชายเราจากไกล
นำธิดาเราจากสุดปลายแผ่นดิน
7 ทุกคนที่เรียกตามนามเรา
ที่เราสร้างเพื่อเกียรติเรา
ที่เราปั้น
ที่เราทำขึ้น

8 จงนำประชาชนตาบอดที่มีตาออกมา
นำคนหูหนวกที่มีหูออกมา
9 ให้ทุกชาติรวมกัน
ให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุม
ใครในพวกเขาประกาศสิ่งนี้ได้
แสดงเรื่องก่อนๆ ให้พวกเราเห็นได้
ให้นำพยานมาเพื่อพิสูจน์ว่าตนถูก
หรือให้ฟังแล้วพูดว่า เป็นความจริง

10 พระยาห์เวห์กล่าวว่า พวกเจ้าเป็นพยานของเรา
พร้อมผู้รับใช้ที่เราเลือก
เพื่อพวกเจ้าจะรู้และเชื่อเรา
เข้าใจว่าเราคือผู้นั้น
ก่อนเรา ไม่มีพระเจ้าใดถูกสร้าง
หลังเราก็จะไม่มี
11 เราเองคือพระยาห์เวห์
นอกจากเราไม่มีผู้ช่วยให้รอด
12 เราประกาศ เราช่วยให้รอด เราแสดง
ไม่มีเทพเจ้าต่างด้าวในหมู่พวกเจ้า
พวกเจ้าจึงเป็นพยานของเรา
พระยาห์เวห์กล่าว เราเป็นพระเจ้า
13 ตั้งแต่มีวัน เราคือผู้นั้น
ไม่มีใครช่วยให้พ้นมือเราได้
เราจะทำงาน ใครขัดขวางได้

14 พระยาห์เวห์ ผู้ไถ่พวกเจ้า พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล กล่าวว่า "เพื่อพวกเจ้า เราส่งไปบาบิโลน
จะให้ทั้งหมดลงมาเป็นผู้หนีภัย แม้ชาวเคลเดียในเรือที่พวกเขาชื่นชม
15 เราคือพระยาห์เวห์ พระผู้บริสุทธิ์ของพวกเจ้า ผู้สร้างอิสราเอล กษัตริย์ของพวกเจ้า"
16 พระยาห์เวห์ผู้ทำทางในทะเล
ทำเส้นทางในน้ำเชี่ยว
17 ผู้นำรถศึกและม้าออกมา
นำกองทัพและคนกล้า
(พวกเขานอนลงด้วยกัน จะไม่ลุก
สูญสิ้น ดับเหมือนไส้ตะเกียง" กล่าวดังนี้
18 "อย่าระลึกเรื่องก่อนๆ
อย่าครุ่นคิดเรื่องเก่า
19 ดูเถิด เราจะทำสิ่งใหม่
บัดนี้กำลังงอก
พวกเจ้าไม่รู้หรือ"
เราจะทำทางในถิ่นกันดาร
ทำแม่น้ำในทะเลทราย
20 สัตว์ทุ่ง สุนัขจิ้งจอกและนกกระจอกเทศ จะให้เกียรติเรา
เพราะเราให้น้ำในถิ่นกันดาร แม่น้ำในทะเลทราย
ให้ประชาชนที่เราเลือกดื่ม
21 ประชาชนที่เราปั้นไว้เพื่อเรา
เพื่อประกาศคำสรรเสริญเรา

22 แต่เจ้าไม่ได้เรียกหาเรา ยาโคบ
กลับเบื่อหน่ายเรา อิสราเอล
23 เจ้าไม่ได้นำแกะมาเผาถวายเรา
ไม่ให้เกียรติเราด้วยสัตว์บูชา
เราไม่ได้ให้เครื่องบูชาเป็นภาระเจ้า
ไม่ให้เจ้าเหนื่อยกับกำยาน
24 เจ้าไม่ได้ซื้ออ้อยหอมให้เรา
ไม่ให้เราอิ่มด้วยไขมันสัตว์บูชา
แต่ให้บาปเจ้าเป็นภาระเรา
ให้เราเหนื่อยเพราะความผิดเจ้า

25 เราเองเป็นผู้ลบการฝ่าฝืนของเจ้าเพื่อเราเอง
จะไม่จดจำบาปเจ้า
26 จงเตือนให้เราระลึก
มาว่าความกัน
จงเสนอคดี
เพื่อพิสูจน์ว่าตนถูก
27 บรรพบุรุษคนแรกของเจ้าทำบาป
ครูของเจ้าฝ่าฝืนเรา
28 เราจึงจะทำผู้นำสถานบริสุทธิ์ให้เป็นมลทิน
ให้ยาโคบเป็นคำสาป
ให้อิสราเอลเป็นที่อัปยศ"

44

1 แต่บัดนี้ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา จงฟัง
อิสราเอลที่เราเลือก
2 พระยาห์เวห์ผู้ทำเจ้า
ปั้นเจ้าจากครรภ์
ผู้จะช่วยเจ้า กล่าวดังนี้
อย่ากลัว ยาโคบผู้รับใช้ของเรา
เยชูรุนที่เราเลือก
3 เพราะเราจะเทน้ำให้คนกระหาย
ให้ธารไหลบนดินแห้ง
เทพระวิญญาณของเราลงบนลูกหลานเจ้า
เทพรของเราลงบนเชื้อสายเจ้า
4 พวกเขาจะงอกท่ามกลางหญ้า
เหมือนต้นหลิวริมทางน้ำ
5 คนหนึ่งจะว่า ฉันเป็นของพระยาห์เวห์
อีกคนจะถูกเรียกตามชื่อยาโคบ
อีกคนจะเขียนด้วยมือว่า แด่พระยาห์เวห์
และให้เกียรติชื่ออิสราเอล

6 พระยาห์เวห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล
และผู้ไถ่เขา พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ กล่าวดังนี้
เราเป็นผู้แรกและผู้สุดท้าย
นอกจากเราไม่มีพระเจ้า
7 ใครเหมือนเรา
ใครจะร้องประกาศ
บอกเรื่องนั้น
เรียงให้เรา
ตั้งแต่เราตั้งประชาชนโบราณ
ให้พวกเขาบอกสิ่งที่จะมา
สิ่งที่จะเกิด
8 อย่ากลัว
อย่าหวาดหวั่น
เราไม่ได้บอกเจ้านานแล้ว
ไม่ได้แสดงหรือ
พวกเจ้าเป็นพยานเรา
มีพระเจ้าอื่นนอกจากเราหรือ
ไม่มีเลย
เราไม่รู้จักศิลาอื่น

9 ทุกคนที่ทำรูปแกะสลักสูญเปล่า
สิ่งที่เขาชื่นชอบไม่เกิดประโยชน์
พยานของเขาเองไม่เห็น ไม่รู้ จึงต้องผิดหวัง
10 ใครปั้นเทพเจ้า
หล่อรูปที่ไร้ประโยชน์
11 ดูเถิด เพื่อนทั้งหมดของเขาจะผิดหวัง
ช่างเป็นเพียงมนุษย์

ให้ทุกคนรวมกัน
ยืนขึ้น
พวกเขาจะกลัว
จะอับอายด้วยกัน

12 ช่างเหล็กเอาขวาน
ทำงานกับถ่าน
ใช้ค้อนขึ้นรูป
ใช้แขนแข็งแรงทำงาน
เขาหิว
กำลังหมด
ไม่ดื่มน้ำ
จึงอ่อนแรง
13 ช่างไม้ขึงสาย
ใช้ดินสอทำเครื่องหมาย
ใช้กบไสขึ้นรูป
ใช้วงเวียนทำเครื่องหมาย
ทำให้เป็นรูปมนุษย์
มีความงามของมนุษย์
ให้อยู่ในบ้าน
14 เขาตัดซีดาร์ให้ตน
เอาไซเปรสกับโอ๊ก
บำรุงต้นไม้ต้นหนึ่งในป่าให้แข็งแรงไว้สำหรับตน
เขาปลูกไซเปรส
ฝนเลี้ยงมัน
15 มันจะเป็นฟืนให้คนเผา
เขาเอาบางส่วนให้ตนอุ่น
เผาและอบขนมปัง
เขาทำเทพเจ้าแล้วกราบไหว้
ทำรูปแกะสลักแล้วหมอบลง
16 เขาเผาส่วนหนึ่งในไฟ
ใช้บางส่วนปรุงเนื้อกิน
ย่างเนื้อกินจนอิ่ม
เขาผิงให้อุ่น
พูดว่า "อา อุ่นแล้ว ฉันเห็นไฟแล้ว"
17 ส่วนที่เหลือทำเป็นเทพเจ้า
เป็นรูปแกะสลัก
หมอบกราบไหว้
อธิษฐานว่า "ช่วยฉัน เพราะท่านเป็นเทพเจ้าของฉัน""

18 พวกเขาไม่รู้ ไม่พิจารณา
เพราะเขาปิดตาไม่ให้เห็น
ปิดใจไม่ให้เข้าใจ
19 ไม่มีใครคิด
ไม่มีความรู้ความเข้าใจพอจะว่า
"ฉันเผาบางส่วนในไฟ
อบขนมปังบนถ่าน

ย่างเนื้อแล้วกิน
จะทำส่วนที่เหลือเป็นสิ่งน่ารังเกียจหรือ
จะหมอบต่อท่อนไม้หรือ
20 เขากินขี้เถ้า
ใจที่ถูกหลอกพาเขาหลง
เขาช่วยชีวิตตนไม่ได้
พูดไม่ได้ว่า ในมือขวาของฉันมีคำโกหกไม่ใช่หรือ

21 ยาโคบและอิสราเอล จงจำสิ่งนี้
เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้เรา
เราปั้นเจ้า
เจ้าเป็นผู้รับใช้เรา
อิสราเอล เราจะไม่ลืมเจ้า
22 เราลบการฝ่าฝืนเจ้าเหมือนเมฆหนา
ลบบาปเหมือนเมฆ
กลับมาหาเรา เพราะเราไถ่เจ้าแล้ว

23 ฟ้าสวรรค์ จงร้องเพลง เพราะพระยาห์เวห์ทำแล้ว
ส่วนลึกแผ่นดิน จงโห่ร้อง
ภูเขา ป่า และต้นไม้ทั้งหมด จงร้องเพลง
เพราะพระยาห์เวห์ไถ่ยาโคบ
จะสำแดงเกียรติในอิสราเอล

24 พระยาห์เวห์ผู้ไถ่เจ้า
ผู้ปั้นเจ้าจากครรภ์ กล่าวดังนี้
เราเป็นพระยาห์เวห์ ผู้ทำทุกสิ่ง
ขึงฟ้าสวรรค์ผู้เดียว
แผ่แผ่นดินด้วยตนเอง
25 ทำหมายสำคัญของคนโกหกให้ล้มเหลว
ทำให้คนทำนายเสียสติ
ทำปราชญ์ถอยกลับ
ทำความรู้ให้โง่เขลา
26 ยืนยันคำของผู้รับใช้ของพระองค์
ทำแผนของผู้ส่งสารของพระองค์ให้สำเร็จ
กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า จะมีคนอยู่
ถึงเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ว่า จะสร้างขึ้น
และว่า เราจะฟื้นที่ร้างของมัน
27 บอกห้วงลึกว่า จงแห้ง
และว่า เราจะทำแม่น้ำของเจ้าให้แห้ง
28 กล่าวถึงไซรัสว่า เขาเป็นผู้เลี้ยงของเรา จะทำทุกสิ่งที่เราพอใจ
กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า จะสร้างขึ้น
ถึงพระวิหารว่า จะวางรากฐานของเจ้า

45

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิม คือไซรัส ผู้ที่เราจับมือขวาไว้ เพื่อปราบชนชาติต่าง ๆ
ให้สยบต่อหน้าเขา ปลดเกราะของบรรดากษัตริย์ และเปิดประตูต่อหน้าเขา
โดยไม่มีประตูเมืองใดปิดขวางอยู่ ว่า
2 เราจะเดินนำหน้าเจ้า
และทำพื้นที่ขรุขระให้ราบเรียบ
เราจะทุบประตูทองสัมฤทธิ์ให้แตก
และตัดกลอนเหล็กให้ขาด
3 เราจะให้ทรัพย์สมบัติที่อยู่ในความมืดแก่เจ้า
และให้ของมีค่าที่ซ่อนไว้ในที่ลับ
เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ ผู้เรียกชื่อเจ้า
คือพระเจ้าแห่งอิสราเอล
4 เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา
และอิสราเอลผู้ที่เราเลือก
เราจึงเรียกชื่อเจ้า
เราตั้งสมญาให้เจ้า
แม้เจ้าจะไม่รู้จักเรา
5 เราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีผู้อื่นอีก
นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่น
เราจะเสริมกำลัง*ให้เจ้า
แม้เจ้าจะไม่รู้จักเรา
6 เพื่อผู้คนจากทิศตะวันขึ้น
และจากทิศตะวันตกจะรู้
ว่านอกจากเราแล้ว ไม่มีผู้อื่น
เราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีผู้อื่นอีก
7 เราปั้นแต่งแสงสว่าง
และสร้างความมืด
เราทำให้เกิดสันติสุข
และสร้างภัยพิบัติ
เราคือพระยาห์เวห์
ผู้ทำสิ่งทั้งหมดนี้

8 ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงโปรยฝนลงมาจากเบื้องบน
ให้ท้องฟ้าเทความเที่ยงธรรมลงมา
ให้แผ่นดินเปิดออกและให้ความรอดเกิดขึ้น
ให้ความเที่ยงธรรมงอกขึ้นมาพร้อมกัน
เรา พระยาห์เวห์ ได้สร้างสิ่งนี้

9 วิบัติจงเกิดแก่ผู้ที่สู้กับผู้สร้างตน
เป็นเพียงหม้อดินใบหนึ่งในหมู่หม้อดินบนแผ่นดิน
ดินจะถามผู้ปั้นว่า ท่านกำลังทำอะไร หรือ
หรือสิ่งที่เจ้าทำจะพูดว่า เขาไม่มีมือ หรือ

---

* **45:5 45:5** หรือ จัดเตรียมให้พร้อม

10 วิบัติจงเกิดแก่ผู้ที่พูดกับพ่อว่า "ท่านเป็นพ่อของอะไร"
หรือพูดกับแม่ว่า "ท่านคลอดอะไรออกมา" "
11 พระยาห์เวห์ พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
และผู้สร้างอิสราเอล กล่าวว่า
"พวกเจ้าถามเราถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับบุตรชายของเรา
และสั่งเราเรื่องผลงานจากมือเรา"
12 เราสร้างแผ่นดินและสร้างมนุษย์ให้อยู่บนนั้น
เราเองใช้มือของเราขึงฟ้าสวรรค์ออก
เราสั่งกองทัพทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์
13 เราทำให้เขาลุกขึ้นด้วยความเที่ยงธรรม
และจะทำทางทั้งหมดของเขาให้ตรง
เขาจะสร้างเมืองของเรา
และปล่อยผู้ถูกเนรเทศของเราให้เป็นอิสระ
โดยไม่เรียกเงินหรือรางวัล" พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว

14 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "ผลจากแรงงานของอียิปต์
และสินค้าของเอธิโอเปีย
กับชาวเสบาที่มีรูปร่างสูงใหญ่ จะเข้ามาหาเจ้า
และจะเป็นของเจ้า
พวกเขาจะเดินตามเจ้า
จะเข้ามาทั้งที่ถูกล่ามโซ่
จะก้มกราบเจ้า
จะวิงวอนเจ้าว่า
"พระเจ้าอยู่ในเจ้าจริง ๆ ไม่มีผู้อื่นอีก
ไม่มีพระเจ้าอื่น"
15 พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ซ่อนพระองค์อย่างแน่นอน
พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอด"
16 พวกเขาทุกคนจะผิดหวัง
จะอับอายกันทั้งหมด
ผู้สร้างรูปเคารพจะต้องอับอายไปด้วยกัน
17 พระยาห์เวห์จะช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยความรอดที่ยั่งยืนตลอดไป
พวกเจ้าจะไม่ผิดหวังหรืออับอายไปตลอดกาล

18 เพราะพระยาห์เวห์ ผู้สร้างฟ้าสวรรค์
พระเจ้าผู้ปั้นแต่งและสร้างแผ่นดิน
ผู้ตั้งแผ่นดินไว้ และไม่ได้สร้างให้เป็นที่ร้าง
แต่ปั้นแต่งให้เป็นที่อยู่อาศัย กล่าวว่า
"เราคือพระยาห์เวห์
ไม่มีผู้อื่นอีก
19 เราไม่ได้พูดในที่ลับ
ในดินแดนแห่งความมืด
เราไม่ได้บอกลูกหลานของยาโคบว่า "จงแสวงหาเราอย่างไร้ผล"
เรา พระยาห์เวห์ พูดด้วยความเที่ยงธรรม
เราประกาศสิ่งที่ถูกต้อง

20 จงรวมตัวกันเข้ามา
ผู้ที่หนีรอดจากชนชาติต่าง ๆ จงเข้ามาใกล้ด้วยกัน
ผู้ที่แบกรูปแกะสลักไม้ของตนไม่มีความรู้
พวกเขาอธิษฐานต่อเทพเจ้าที่ช่วยให้รอดไม่ได้
21 จงประกาศและเสนอเรื่องมา
ให้พวกเขาปรึกษากัน
ใครแสดงสิ่งนี้ไว้ตั้งแต่โบราณ
ใครประกาศไว้ตั้งแต่อดีต
ไม่ใช่เรา พระยาห์เวห์ หรอกหรือ
นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่น พระเจ้าผู้ยุติธรรมและผู้ช่วยให้รอด
นอกจากเราแล้ว ไม่มีผู้อื่น

22 ผู้คนทั่วสุดปลายแผ่นดิน จงหันมาหาเราแล้วรับความรอด
เพราะเราคือพระเจ้า ไม่มีผู้อื่นอีก
23 เราสาบานโดยอ้างตัวเราเอง
คำพูดออกจากปากเราด้วยความเที่ยงธรรม และจะไม่ถูกถอนคืน
ทุกเข่าจะคุกลงต่อเรา
ทุกลิ้นจะกล่าวคำสาบาน
24 พวกเขาจะกล่าวถึงเราว่า
ความเที่ยงธรรมและกำลังมีอยู่ในพระยาห์เวห์เท่านั้น
ผู้คนจะมาหาพระองค์
ทุกคนที่เดือดดาลต่อพระองค์จะผิดหวัง
25 ลูกหลานทั้งหมดของอิสราเอลจะได้รับการตัดสินว่าชอบธรรมในพระยาห์เวห์
และจะชื่นชมยินดี

46

1 เบลก้มลง
เนโบทรุดลง
รูปเคารพของพวกเขาถูกบรรทุกไปกับสัตว์
อยู่บนหลังปศุสัตว์
สิ่งที่พวกเจ้าเคยแบกไปมา กลายเป็นสัมภาระหนัก
เป็นภาระแก่สัตว์ที่เหนื่อยล้า
2 พวกมันทรุดลงและก้มลงด้วยกัน
ช่วยปลดเปลื้องภาระไม่ได้
ตัวพวกมันเองกลับถูกจับไปเป็นเชลย

3 เชื้อสายยาโคบ จงฟังเรา
รวมถึงผู้ที่เหลืออยู่ทั้งหมดของเชื้อสายอิสราเอล
พวกเจ้าที่เราอุ้มมาตั้งแต่เกิด
ที่เราอุ้มมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์
4 แม้จนพวกเจ้าแก่ชรา เราก็ยังคงเป็นผู้นั้น
แม้จนผมหงอก เราก็จะอุ้มพวกเจ้า
เราสร้างแล้ว เราจะรับไว้
เราจะอุ้มและช่วยให้รอด

5 พวกเจ้าจะเปรียบเรากับใคร ยกใครให้เสมอเรา
และเทียบเรากับใคร ราวกับเรากับเขาเหมือนกัน
6 บางคนเททองออกจากถุง
และชั่งเงินบนตาชั่ง
พวกเขาจ้างช่างทอง
และช่างทองทำมันเป็นเทพเจ้า
แล้วพวกเขาก็หมอบลง
กราบไหว้มัน
7 พวกเขาแบกมันบนบ่า
อุ้มไปตั้งไว้ แล้วมันก็ยืนอยู่ตรงนั้น
เคลื่อนไปจากที่ตั้งไม่ได้
แม้ใครร้องเรียก มันก็ตอบไม่ได้
ช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ไม่ได้

8 จงจำเรื่องนี้ไว้ และแสดงความกล้าหาญ
ผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนำเรื่องนี้กลับมาคิด
9 จงระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแต่โบราณ
เพราะเราคือพระเจ้า ไม่มีผู้อื่นอีก
เราคือพระเจ้า ไม่มีใครเหมือนเรา
10 เราประกาศจุดจบไว้ตั้งแต่เริ่มต้น
และประกาศสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้นไว้ตั้งแต่โบราณ
เรากล่าวว่า แผนของเราจะคงอยู่
และเราจะทำทุกสิ่งที่เราพอใจ
11 เราเรียกนกล่าเหยื่อมาจากตะวันออก
เรียกคนที่จะทำตามแผนของเรามาจากแดนไกล
เราพูดไว้แล้ว
เราจะทำให้เกิดขึ้นด้วย
เราวางแผนไว้แล้ว
เราจะลงมือทำด้วย

12 พวกเจ้าที่ใจดื้อดึง จงฟังเรา
พวกเจ้าที่อยู่ห่างจากความเที่ยงธรรม
13 เรานำความเที่ยงธรรมของเราเข้ามาใกล้
มันไม่ได้อยู่ไกล
และความรอดของเราจะไม่รอช้า
เราจะให้ความรอดแก่ศิโยน
และให้ความรุ่งโรจน์ของเราแก่อิสราเอล

47

1 ธิดาพรหมจารีแห่งบาบิโลน จงลงมานั่งบนฝุ่น
ธิดาแห่งชาวเคลเดีย จงนั่งบนพื้นโดยไม่มีบัลลังก์
เพราะจะไม่มีใครเรียกเจ้าว่าอ่อนโยนและบอบบางอีก
2 จงเอาหินโม่มาโม่แป้ง
เอาผ้าคลุมหน้าออก ยกชายกระโปรงขึ้น เผยขา
แล้วลุยข้ามแม่น้ำ

3 ความเปลือยเปล่าของเจ้าจะถูกเปิดเผย
ความอับอายของเจ้าจะปรากฏ
เราจะแก้แค้น
และจะไม่ละเว้นใคร

4 ผู้ไถ่ของพวกเรา มีพระนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
คือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

5 ธิดาแห่งชาวเคลเดีย จงนั่งเงียบ ๆ
และเข้าไปในความมืด
เพราะจะไม่มีใครเรียกเจ้าอีกว่า
ราชินีแห่งอาณาจักรทั้งหลาย
6 เราโกรธประชากรของเรา
เราทำให้มรดกของเราหมดความศักดิ์สิทธิ์
และมอบพวกเขาไว้ในมือเจ้า
เจ้าไม่เมตตาพวกเขาเลย
เจ้าวางแอกที่หนักมากบนคนชรา
7 เจ้าพูดว่า ฉันจะเป็นเจ้าหญิงตลอดไป
เจ้าจึงไม่ใส่ใจเรื่องเหล่านี้
และไม่คำนึงถึงผลที่จะตามมา

8 บัดนี้จงฟังเรื่องนี้ เจ้าผู้มัวเมาในความเพลิดเพลิน
ผู้นั่งอยู่อย่างมั่นคง
ผู้พูดในใจว่า
ฉันนี่แหละ นอกจากฉันแล้วไม่มีใคร
ฉันจะไม่เป็นม่าย
และจะไม่รู้จักความสูญเสียลูก
9 แต่ทั้งสองอย่างจะมาถึงเจ้าในชั่วขณะเดียว ในวันเดียว
ทั้งความสูญเสียลูกและความเป็นม่าย
สิ่งเหล่านี้จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มที่
ทั้งที่เจ้ามีเวทมนตร์มากมาย
และมีคาถาล้นเหลือ
10 เพราะเจ้าไว้ใจความชั่วของตน
เจ้าพูดว่า ไม่มีใครเห็นฉัน
ปัญญาและความรู้ของเจ้าทำให้เจ้าหลงผิด
เจ้าพูดในใจว่า ฉันนี่แหละ นอกจากฉันแล้วไม่มีใคร
11 ดังนั้นภัยจะมาถึงเจ้า
เจ้าจะไม่รู้ว่ามันเริ่มขึ้นเมื่อไร
ความหายนะจะตกใส่เจ้า
เจ้าจะปัดมันออกไม่ได้
ความพินาศจะมาถึงเจ้าทันที
โดยที่เจ้าไม่เข้าใจ

12 บัดนี้จงยืนหยัดด้วยคาถาของเจ้าเถิด
ด้วยเวทมนตร์มากมายของเจ้า
ที่เจ้าอุตส่าห์ทำมาตั้งแต่วัยสาว

เผื่อเจ้าจะได้ประโยชน์
เผื่อเจ้าจะเอาชนะได้
13 เจ้าเหนื่อยล้ากับคำปรึกษามากมาย
ให้โหร ผู้ดูดาว และผู้ทำนายเหตุการณ์เป็นรายเดือน
ลุกขึ้นมาช่วยเจ้าให้พ้นจากสิ่งที่จะเกิดกับเจ้าเถิด
14 ดูเถิด พวกเขาเหมือนตอซัง
ไฟจะเผาพวกเขา
พวกเขาช่วยตัวเองให้พ้นจากอำนาจของเปลวไฟไม่ได้
นี่จะไม่ใช่ถ่านสำหรับผิงให้อุ่น
หรือไฟสำหรับนั่งผิง
15 สิ่งที่เจ้าอุตส่าห์ทำมาจะเป็นเช่นนี้
ผู้ที่ค้าขายกับเจ้ามาตั้งแต่วัยสาว ต่างจะเตร็ดเตร่ไปตามทางของตน
ไม่มีใครช่วยเจ้าให้รอดได้

48

1 เชื้อสายยาโคบ จงฟังเรื่องนี้
พวกเจ้าที่ได้ชื่อว่าอิสราเอล
และออกมาจากสายน้ำแห่งยูดาห์
พวกเจ้าสาบานโดยอ้างพระนามพระยาห์เวห์
และกล่าวถึงพระเจ้าแห่งอิสราเอล
แต่ไม่ได้ทำด้วยความจริงหรือความเที่ยงธรรม
2 เพราะพวกเขาเรียกตัวเองว่าพลเมืองของนครศักดิ์สิทธิ์
และพึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้มีพระนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
3 เราประกาศสิ่งที่เกิดขึ้นแต่ก่อนไว้ตั้งแต่โบราณ
มันออกจากปากเรา และเราเปิดเผยไว้
เราลงมือทำทันที แล้วมันก็เกิดขึ้น
4 เพราะเรารู้ว่าเจ้าดื้อดึง
คอของเจ้าเป็นเอ็นเหล็ก
และหน้าผากของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์
5 เราจึงประกาศให้เจ้ารู้ตั้งแต่โบราณ
เราแสดงให้เจ้ารู้ก่อนที่มันจะเกิดขึ้น
เพื่อเจ้าจะไม่พูดว่า รูปเคารพของฉันทำสิ่งเหล่านี้
รูปแกะสลักและรูปหล่อของฉันสั่งให้มันเกิดขึ้น
6 เจ้าได้ยินแล้ว
บัดนี้จงดูสิ่งทั้งหมดนี้
เจ้าเองจะไม่ประกาศหรือ

ตั้งแต่บัดนี้ เราแสดงสิ่งใหม่ให้เจ้ารู้
เป็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ ซึ่งเจ้าไม่เคยรู้
7 สิ่งเหล่านี้เพิ่งถูกสร้างขึ้น ไม่ได้มีมาตั้งแต่โบราณ
ก่อนวันนี้ เจ้าไม่เคยได้ยิน
เพื่อเจ้าจะไม่พูดว่า ดูสิ ฉันรู้แล้ว
8 เจ้าไม่ได้ยิน

เจ้าไม่รู้
หูของเจ้าไม่เคยเปิดมาตั้งแต่โบราณ
เพราะเรารู้ว่าเจ้าทรยศอย่างยิ่ง
และได้ชื่อว่าผู้ละเมิดตั้งแต่อยู่ในครรภ์
9 เพื่อเห็นแก่ชื่อของเรา เราจะชะลอความโกรธไว้
เพื่อเห็นแก่คำสรรเสริญเรา เราจึงยับยั้งมันไว้ต่อเจ้า
เพื่อไม่ตัดเจ้าทิ้ง
10 ดูเถิด เราหลอมเจ้าแล้ว
แต่ไม่ใช่แบบหลอมเงิน
เราเลือกเจ้าในเตาแห่งความทุกข์
11 เพื่อเห็นแก่ตัวเราเอง
เพื่อเห็นแก่ตัวเราเอง เราจะทำเช่นนี้
เพราะจะให้ชื่อของเราถูกดูหมิ่นได้อย่างไร
เราจะไม่ให้ความรุ่งโรจน์ของเราแก่ผู้อื่น

12 ยาโคบ จงฟังเรา
อิสราเอล ผู้ที่เราเรียก
เราคือผู้นั้น
เราเป็นผู้แรก
และเป็นผู้สุดท้ายด้วย
13 มือของเราวางรากฐานแผ่นดิน
และมือขวาของเราขึงฟ้าสวรรค์ออก
เมื่อเราเรียก ทั้งสองก็ยืนขึ้นพร้อมกัน

14 พวกเจ้าทั้งหมด จงรวมตัวกันและฟัง
ใครในหมู่พวกเขาประกาศสิ่งเหล่านี้ไว้
ผู้ที่พระยาห์เวห์รักจะทำสิ่งที่เขาพอใจต่อบาบิโลน
และแขนของเขาจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย
15 เรา เราเองพูดไว้
เราเรียกเขาแล้ว
เราพาเขามา
และเขาจะทำให้หนทางของตนประสบผล
16 จงเข้ามาใกล้เรา และฟังเรื่องนี้

เราไม่ได้พูดในที่ลับตั้งแต่เริ่มต้น
ตั้งแต่สิ่งนั้นเกิดขึ้น เราก็อยู่ที่นั่น

บัดนี้พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ส่งข้าพเจ้ามา
พร้อมกับพระวิญญาณของพระองค์

17 พระยาห์เวห์
ผู้ไถ่ของเจ้า
พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล กล่าวว่า
เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

ผู้สอนเจ้าให้ได้ประโยชน์
ผู้นำเจ้าไปในทางที่เจ้าควรไป
18 ถ้าเพียงแต่เจ้าได้ฟังคำสั่งของเรา
สันติสุขของเจ้าก็คงเป็นเหมือนแม่น้ำ
และความเที่ยงธรรมของเจ้าเหมือนคลื่นทะเล
19 ลูกหลานของเจ้าก็คงมากเท่าทราย
ผู้สืบเชื้อสายจากตัวเจ้าคงเหมือนเม็ดทรายเหล่านั้น
ชื่อของเขาจะไม่ถูกตัดทิ้งหรือทำลายไปจากเบื้องหน้าเรา

20 จงออกจากบาบิโลน
จงหนีจากชาวเคลเดีย
จงประกาศเรื่องนี้ด้วยเสียงโห่ร้องยินดี
บอกไปจนสุดปลายแผ่นดิน
จงกล่าวว่า พระยาห์เวห์ไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว
21 เมื่อพระองค์นำพวกเขาผ่านทะเลทราย พวกเขาก็ไม่ได้กระหาย
พระองค์ทำให้น้ำไหลออกจากหินเพื่อพวกเขา
พระองค์ผ่าหิน แล้วน้ำก็พุ่งออกมา

22 พระยาห์เวห์กล่าวว่า คนชั่วไม่มีสันติสุข

49

1 เกาะทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า
ชนชาติต่าง ๆ ที่อยู่ไกล จงตั้งใจฟัง
พระยาห์เวห์เรียกข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์
ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา พระองค์ก็เอ่ยชื่อข้าพเจ้า
2 พระองค์ทำให้ปากข้าพเจ้าเหมือนดาบคม
ซ่อนข้าพเจ้าไว้ในร่มเงามือของพระองค์
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเป็นลูกธนูที่ขัดเรียบ
เก็บข้าพเจ้าไว้ใกล้ตัวในกระบอกธนู
3 พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
อิสราเอล เราจะได้รับเกียรติผ่านเจ้า
4 แต่ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าทำงานไปอย่างไร้ผล
ทุ่มกำลังไปเปล่า ๆ ไม่ได้อะไรเลย
ถึงกระนั้น ความยุติธรรมที่ข้าพเจ้าควรได้รับย่อมอยู่กับพระยาห์เวห์
และรางวัลของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า

5 บัดนี้พระยาห์เวห์ ผู้ปั้นแต่งข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เพื่อให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์
กล่าวให้นำยาโคบกลับมาหาพระองค์
และรวบรวมอิสราเอลมาหาพระองค์
เพราะข้าพเจ้ามีเกียรติในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์
และพระเจ้าของข้าพเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า
6 พระองค์กล่าวว่า เพียงให้เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเราเพื่อฟื้นฟูเผ่าต่าง ๆ ของยาโคบ
และนำผู้ที่ยังรอดอยู่ของอิสราเอลกลับมา เป็นงานเล็กน้อยเกินไป
เราจะให้เจ้าเป็นแสงสว่างแก่ชนชาติต่าง ๆ ด้วย

เพื่อเจ้าจะเป็นความรอดของเราไปจนสุดปลายแผ่นดิน
7 พระยาห์เวห์ ผู้ไถ่ของอิสราเอล และพระผู้บริสุทธิ์ของเขา
กล่าวกับผู้ที่มนุษย์ดูหมิ่น ผู้ที่ชนชาติรังเกียจ ผู้รับใช้ของบรรดาผู้ปกครอง ว่า
บรรดากษัตริย์จะเห็นแล้วลุกขึ้น
บรรดาเจ้านายจะก้มกราบ
เพราะพระยาห์เวห์ผู้ซื่อสัตย์ คือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้เลือกเจ้า

8 พระยาห์เวห์กล่าวว่า เราตอบเจ้าในเวลาอันเหมาะสม
เราช่วยเจ้าในวันแห่งความรอด
เราจะรักษาเจ้าไว้ และให้เจ้าเป็นพันธสัญญาแก่ประชาชน
เพื่อฟื้นฟูแผ่นดิน ให้พวกเขารับมรดกที่รกร้าง
9 โดยบอกผู้ที่ถูกจองจำว่า จงออกมา
บอกผู้ที่อยู่ในความมืดว่า จงปรากฏตัว
พวกเขาจะกินอาหารตามทาง
และทุ่งหญ้าของพวกเขาจะอยู่บนที่สูงไร้ต้นไม้ทุกแห่ง
10 พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหาย
ความร้อนและดวงอาทิตย์จะไม่แผดเผาพวกเขา
เพราะผู้ที่เมตตาพวกเขาจะนำพวกเขาไป
พระองค์จะนำพวกเขาไปตามน้ำพุ
11 เราจะทำให้ภูเขาทั้งหมดของเราเป็นทาง
และยกทางหลวงของเราให้สูงขึ้น
12 ดูเถิด คนเหล่านี้จะมาจากแดนไกล
ดูเถิด คนเหล่านี้มาจากทิศเหนือและทิศตะวันตก
และคนเหล่านี้มาจากแผ่นดินสินิม
13 ฟ้าสวรรค์ จงร้องเพลง แผ่นดิน จงชื่นชมยินดี
ภูเขา จงเปล่งเสียงร้องเพลง
เพราะพระยาห์เวห์ปลอบโยนประชากรของพระองค์แล้ว
และจะเมตตาผู้ที่ทุกข์ยากของพระองค์

14 แต่ศิโยนพูดว่า พระยาห์เวห์ทอดทิ้งฉัน
พระผู้เป็นเจ้าลืมฉันแล้ว
15 ผู้หญิงจะลืมลูกที่ยังกินนม
จนไม่เมตตาบุตรชายที่เกิดจากครรภ์ของตนได้หรือ
แม้พวกเธออาจลืม
แต่เราจะไม่ลืมเจ้า
16 ดูเถิด เราสลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา
กำแพงของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
17 ลูก ๆ ของเจ้าเร่งรีบ
ผู้ทำลายเจ้าและผู้ทำให้เจ้ารกร้างจะออกไปจากเจ้า
18 จงเงยหน้ามองไปรอบ ๆ
คนทั้งหมดนี้รวมตัวกันและมาหาเจ้า
เรามีชีวิตอยู่ฉันใด พระยาห์เวห์กล่าว เจ้าจะสวมพวกเขาทั้งหมดเหมือนเครื่องประดับอย่างแน่นอน
จะแต่งตัวด้วยพวกเขาเหมือนเจ้าสาว

19 พื้นที่ร้างและที่เปล่าเปลี่ยวของเจ้า
กับแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้า
บัดนี้จะเล็กเกินไปสำหรับผู้อยู่อาศัยแน่นอน
และผู้ที่เคยกลืนกินเจ้าจะอยู่ไกลออกไป
20 ลูก ๆ ของเจ้าท่ามกลางความสูญเสีย จะพูดให้เจ้าได้ยินว่า
ที่นี่แคบเกินไปสำหรับฉัน
ขอที่ให้ฉันอยู่ด้วย
21 แล้วเจ้าจะพูดในใจว่า ใครให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ฉัน ในเมื่อฉันสูญเสียลูกไปแล้ว
และอยู่ลำพัง ถูกเนรเทศและเร่ร่อนไปมา
ใครเลี้ยงพวกเขามา
ฉันถูกทิ้งไว้คนเดียว แล้วคนเหล่านี้อยู่ที่ไหน

22 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าวว่า ดูเถิด เราจะยกมือขึ้นให้ชนชาติต่าง ๆ เห็น
และชูธงของเราให้ประชาชนเห็น
พวกเขาจะอุ้มลูกชายของเจ้ามาแนบอก
และแบกลูกสาวของเจ้ามาบนบ่า
23 กษัตริย์จะเลี้ยงดูเจ้าเหมือนพ่อ
และราชินีของพวกเขาจะเป็นแม่ผู้ให้นมเจ้า
พวกเขาจะหมอบลงต่อหน้าเจ้า เอาหน้าแนบพื้น
และเลียฝุ่นที่เท้าของเจ้า
แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
ผู้ที่รอคอยเราจะไม่ผิดหวัง

24 จะเอาของที่ปล้นไปคืนจากคนทรงพลังได้หรือ
หรือจะช่วยเชลยที่ถูกจับไปโดยชอบด้วยกฎหมายให้เป็นอิสระได้หรือ
25 แต่พระยาห์เวห์กล่าวว่า แม้เชลยของคนทรงพลังก็จะถูกนำกลับมา
และของที่คนดุร้ายปล้นไปก็จะได้คืน
เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ที่ต่อสู้เจ้า
และจะช่วยลูก ๆ ของเจ้าให้รอด
26 เราจะให้ผู้ที่กดขี่เจ้ากินเนื้อของตัวเอง
และพวกเขาจะเมาเลือดของตัวเองเหมือนเมาเหล้าองุ่นหวาน
แล้วมนุษย์ทั้งปวงจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้ช่วยเจ้าให้รอด
เป็นผู้ไถ่ของเจ้า พระผู้ทรงพลังแห่งยาโคบ

50

1 พระยาห์เวห์กล่าวว่า หนังสือหย่าของแม่พวกเจ้า ที่เราใช้หย่ากับเธอ อยู่ที่ไหน
หรือเราขายพวกเจ้าให้เจ้าหนี้คนไหนของเรา
ดูเถิด พวกเจ้าถูกขายเพราะความผิดของตน
และแม่ของพวกเจ้าถูกหย่าเพราะการละเมิดของพวกเจ้า
2 ทำไมเมื่อเรามา จึงไม่มีใครอยู่
เมื่อเราเรียก ทำไมจึงไม่มีใครตอบ
มือของเราสั้นลงจนไถ่ไม่ได้เลยหรือ

หรือเราไม่มีพลังที่จะช่วยให้รอด
ดูเถิด เพียงเราตวาด ทะเลก็แห้ง
เราทำแม่น้ำให้เป็นถิ่นกันดาร
ปลาในแม่น้ำเหม็นเน่าเพราะไม่มีน้ำ และตายเพราะกระหาย
3 เราห่มฟ้าสวรรค์ด้วยความดำมืด
ให้ผ้ากระสอบเป็นสิ่งคลุมฟ้าสวรรค์

4 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ให้ข้าพเจ้ามีลิ้นอย่างผู้ที่ได้รับการสอน
เพื่อข้าพเจ้าจะรู้จักใช้คำพูดประคองคนที่เหนื่อยล้า
ทุกเช้า พระองค์ปลุกข้าพเจ้า
ทำให้หูของข้าพเจ้าตื่นตัวเพื่อฟังอย่างผู้ที่ได้รับการสอน
5 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ เปิดหูของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่ได้ขัดขืน
และไม่ได้หันกลับ
6 ข้าพเจ้ายื่นหลังให้ผู้ที่ตีข้าพเจ้า
ยื่นแก้มให้ผู้ที่ถอนหนวดเครา
ไม่ซ่อนหน้าจากการทำให้อับอายและการถ่มน้ำลาย
7 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ จะช่วยข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงไม่ได้อับอาย
ข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าแน่วแน่เหมือนหินเหล็กไฟ
และรู้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ผิดหวัง
8 ผู้ตัดสินว่าข้าพเจ้าชอบธรรมอยู่ใกล้
ใครจะกล่าวหาข้าพเจ้า
ให้พวกเรายืนเผชิญหน้ากัน
ใครเป็นคู่กรณีของข้าพเจ้า
ให้เขาเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า
9 ดูเถิด พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ จะช่วยข้าพเจ้า
ใครจะตัดสินว่าข้าพเจ้ามีความผิด
ดูเถิด พวกเขาทั้งหมดจะเก่าไปเหมือนเสื้อผ้า
ตัวมอดจะกินพวกเขาจนหมด

10 ใครในหมู่พวกเจ้ายำเกรงพระยาห์เวห์
และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้พระองค์
ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด
และไม่มีแสงสว่าง
จงวางใจในพระนามพระยาห์เวห์
และพึ่งพระเจ้าของตน
11 ดูเถิด พวกเจ้าทั้งหมดที่จุดไฟ
และประดับตัวด้วยคบเพลิงรอบตัว
จงเดินในเปลวไฟของตน
และในหมู่คบเพลิงที่พวกเจ้าจุดขึ้น
พวกเจ้าจะได้รับสิ่งนี้จากมือเรา
พวกเจ้าจะนอนลงในความทุกข์ใจ

51

1 พวกเจ้าที่มุ่งตามความเที่ยงธรรม จงฟังเรา
พวกเจ้าที่แสวงหาพระยาห์เวห์
จงมองหินที่พวกเจ้าถูกสกัดออกมา
และบ่อหินที่พวกเจ้าถูกขุดออกมา
2 จงมองอับราฮัมพ่อของพวกเจ้า
และซาราห์ผู้ให้กำเนิดพวกเจ้า
เพราะเราเรียกเขาขณะที่เขามีเพียงคนเดียว
เราอวยพรเขา
และทำให้เขาเพิ่มจำนวนมากมาย
3 เพราะพระยาห์เวห์ปลอบโยนศิโยนแล้ว
พระองค์ปลอบโยนพื้นที่ร้างทั้งหมดของเธอ
ทำถิ่นกันดารของเธอให้เหมือนเอเดน
และทะเลทรายของเธอให้เหมือนสวนของพระยาห์เวห์
ที่เหล่านั้นจะมีความยินดีและความชื่นบาน
มีการขอบพระคุณและเสียงเพลง

4 ประชากรของเรา จงฟังเรา
ชนชาติของเรา จงตั้งใจฟังเรา
เพราะข้อบัญญัติจะออกไปจากเรา
และเราจะตั้งความยุติธรรมของเราให้เป็นแสงสว่างแก่ชนชาติต่าง ๆ
5 ความเที่ยงธรรมของเราอยู่ใกล้
ความรอดของเราออกไปแล้ว
และแขนของเราจะพิพากษาชนชาติต่าง ๆ
เกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา
และวางใจในแขนของเรา
6 จงเงยหน้ามองฟ้าสวรรค์
และมองแผ่นดินเบื้องล่าง
เพราะฟ้าสวรรค์จะจางหายเหมือนควัน
และแผ่นดินจะเสื่อมสลายเหมือนเสื้อผ้า
ผู้อยู่อาศัยจะตายในทำนองเดียวกัน
แต่ความรอดของเราจะคงอยู่ตลอดไป
และความเที่ยงธรรมของเราจะไม่ถูกล้มเลิก

7 ผู้ที่รู้จักความเที่ยงธรรม จงฟังเรา
ประชาชนที่มีข้อบัญญัติของเราอยู่ในใจ
อย่ากลัวคำตำหนิของมนุษย์
และอย่าตกใจกับคำดูถูกของพวกเขา
8 เพราะตัวมอดจะกินพวกเขาเหมือนกินเสื้อผ้า
และหนอนจะกินพวกเขาเหมือนกินขนแกะ
แต่ความเที่ยงธรรมของเราจะคงอยู่ตลอดไป
และความรอดของเราจะคงอยู่ทุกชั่วรุ่น

9 จงตื่น จงตื่น จงสวมกำลัง แขนของพระยาห์เวห์
จงตื่นเหมือนในวันเก่าก่อน
ในยุคโบราณ

ไม่ใช่ท่านหรือที่ฟันราหับเป็นชิ้น ๆ
และแทงสัตว์ประหลาด
10 ไม่ใช่ท่านหรือที่ทำทะเลให้แห้ง
ทำห้วงน้ำลึกใหญ่ให้แห้ง
ทำก้นทะเลให้เป็นทางสำหรับผู้ที่ได้รับการไถ่ให้ข้ามไป
11 ผู้ที่พระยาห์เวห์ไถ่ไว้จะกลับมา
มาศิโยนพร้อมเสียงเพลง
ความยินดีนิรันดร์จะอยู่บนศีรษะของพวกเขา
พวกเขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี
ความเศร้าและเสียงถอนใจจะหนีไป

12 เรา เราเองเป็นผู้ปลอบโยนพวกเจ้า
เจ้าเป็นใคร จึงกลัวมนุษย์ที่ต้องตาย
และลูกมนุษย์ที่จะกลายเป็นเหมือนหญ้า
13 เจ้าลืมพระยาห์เวห์ผู้สร้างเจ้าหรือ
ผู้ขึงฟ้าสวรรค์ออก
และวางรากฐานแผ่นดิน
เจ้าหวาดกลัวอยู่ตลอดทั้งวันเพราะความเดือดดาลของผู้กดขี่หรือ
เมื่อเขาเตรียมทำลาย
แล้วความเดือดดาลของผู้กดขี่อยู่ที่ไหน
14 เชลยที่ถูกเนรเทศจะได้รับอิสรภาพโดยเร็ว
เขาจะไม่ตายลงไปในหลุม
และขนมปังของเขาจะไม่ขาด
15 เพราะเราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ผู้ทำให้ทะเลปั่นป่วน
จนคลื่นส่งเสียงคำราม
ผู้มีพระนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
16 เราใส่คำพูดของเราไว้ในปากเจ้า
และปกป้องเจ้าไว้ในร่มเงามือเรา
เพื่อเราจะปลูกฟ้าสวรรค์
และวางรากฐานแผ่นดิน
และบอกศิโยนว่า เจ้าเป็นประชากรของเรา

17 จงตื่น จงตื่น
เยรูซาเล็ม จงยืนขึ้น
เจ้าผู้ดื่มถ้วยแห่งความโกรธจากมือของพระยาห์เวห์
เจ้าดื่มชามของถ้วยที่ทำให้เซ
และดื่มจนหมดแล้ว
18 ในบรรดาลูกชายทั้งหมดที่เธอให้กำเนิด ไม่มีใครนำทางเธอ
ในบรรดาลูกชายทั้งหมดที่เธอเลี้ยงมา ไม่มีใครจูงมือเธอ
19 สองสิ่งนี้เกิดขึ้นกับเจ้า
ใครจะร่วมโศกเศร้ากับเจ้า
คือความรกร้างและความพินาศ
กับความอดอยากและดาบ
ข้าพเจ้าจะปลอบโยนเจ้าได้อย่างไร

20 ลูกชายของเจ้าเป็นลมไป
นอนอยู่ตามหัวถนนทุกสาย
เหมือนแอนทิโลปติดตาข่าย
พวกเขาเต็มไปด้วยความโกรธของพระยาห์เวห์
และคำตำหนิของพระเจ้าของเจ้า

21 ดังนั้น บัดนี้จงฟังเรื่องนี้ เจ้าผู้ทุกข์ยาก
และเมา แต่ไม่ได้เมาเหล้าองุ่น
22 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ของเจ้า
พระเจ้าของเจ้า ผู้ต่อสู้คดีให้ประชากรของพระองค์ กล่าวว่า
"ดูเถิด เรานำถ้วยที่ทำให้เซออกจากมือเจ้าแล้ว
คือชามของถ้วยแห่งความโกรธของเรา
เจ้าจะไม่ต้องดื่มมันอีก
23 เราจะวางมันในมือของผู้ที่ทำให้เจ้าทุกข์ยาก
ผู้ที่พูดกับเจ้าว่า "หมอบลง ให้พวกเราเดินข้ามไป"
แล้วเจ้าก็วางหลังลงเหมือนพื้นดิน
เหมือนถนนให้คนเดินข้าม"

52

1 จงตื่น จงตื่น" ศิโยน จงสวมกำลังของเจ้า
เยรูซาเล็ม นครศักดิ์สิทธิ์ จงสวมเสื้อผ้างดงามของเจ้า
เพราะจากนี้ไป ผู้ที่ไม่ได้รับการเข้าสุหนัตและผู้มีมลทินจะไม่เข้ามาในเจ้าอีก
2 จงสะบัดฝุ่นออกจากตัว"
เยรูซาเล็ม จงลุกขึ้นนั่ง"
ธิดาศิโยนที่ถูกจับเป็นเชลย จงปลดพันธนาการจากคอของเจ้า"

3 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า "พวกเจ้าถูกขายไปโดยไม่ได้อะไร
และจะได้รับการไถ่โดยไม่ต้องจ่ายเงิน"

4 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าวว่า
"ตอนแรก ประชากรของเราลงไปอาศัยอยู่ในอียิปต์
แล้วชาวอัสซีเรียก็กดขี่พวกเขาโดยไม่มีเหตุ

5 "บัดนี้เราจะทำอะไรอยู่ที่นี่" พระยาห์เวห์กล่าว
"ในเมื่อประชากรของเราถูกนำไปโดยไม่ได้อะไร"
ผู้ปกครองพวกเขาเยาะเย้ย" พระยาห์เวห์กล่าว
"และชื่อของเราถูกดูหมิ่นตลอดทั้งวัน
6 ดังนั้น ประชากรของเราจะรู้จักชื่อเรา
ในวันนั้น พวกเขาจะรู้ว่าเราเป็นผู้พูด
ดูเถิด คือเราเอง"

7 บนภูเขา เท้าของผู้ที่นำข่าวดีมาช่างงดงาม
ผู้ประกาศสันติสุข
ผู้นำข่าวดีมา

ผู้ประกาศความรอด
ผู้บอกศิโยนว่า "พระเจ้าของเจ้าครองราชย์""
8 ยามของเจ้าส่งเสียง
ร้องเพลงด้วยกัน
เพราะพวกเขาจะเห็นกับตาเมื่อพระยาห์เวห์กลับมาศิโยน
9 จงเปล่งเสียงด้วยความยินดี"
พื้นที่ร้างของเยรูซาเล็ม จงร้องเพลงด้วยกัน
เพราะพระยาห์เวห์ปลอบโยนประชากรของพระองค์แล้ว
พระองค์ไถ่เยรูซาเล็มแล้ว
10 พระยาห์เวห์เผยแขนศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ต่อสายตาชนชาติทั้งปวง
ผู้คนทั่วสุดปลายแผ่นดินได้เห็นความรอดของพระเจ้าของพวกเรา

11 จงออกไป จงออกไป ออกไปจากที่นั่น" อย่าแตะต้องสิ่งที่มีมลทิน"
จงออกไปจากท่ามกลางเธอ"
ผู้ที่ขนภาชนะของพระยาห์เวห์ จงชำระตัวให้สะอาด
12 เพราะพวกเจ้าจะไม่ออกไปอย่างรีบร้อน
หรือออกไปด้วยการหลบหนี
เพราะพระยาห์เวห์จะนำหน้าพวกเจ้า
และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะคุ้มกันข้างหลังพวกเจ้า

13 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำการอย่างมีปัญญา
เขาจะได้รับการยกย่องและเชิดชู
และจะสูงส่งยิ่งนัก
14 หลายคนตกตะลึงเมื่อเห็นเจ้าอย่างไร
รูปลักษณ์ของเขาเสียโฉมยิ่งกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของเขาเสียโฉมยิ่งกว่าลูกมนุษย์ทั้งหลาย
15 เขาก็จะชำระ*ชนชาติมากมายให้สะอาดอย่างนั้น
บรรดากษัตริย์จะปิดปากต่อหน้าเขา
เพราะจะได้เห็นสิ่งที่ไม่เคยมีใครบอก
และจะเข้าใจสิ่งที่ไม่เคยได้ยิน

53

1 ใครเชื่อคำบอกเล่าของพวกเรา"
แขนของพระยาห์เวห์ถูกเปิดเผยแก่ใคร"
2 เพราะเขาเติบโตต่อหน้าพระองค์เหมือนต้นอ่อน
เหมือนรากที่งอกจากดินแห้ง
เขาไม่มีรูปลักษณ์งดงามหรือความสง่างาม
เมื่อพวกเราเห็นเขา ก็ไม่มีความงามให้พวกเราปรารถนาเขา
3 เขาถูกดูหมิ่น
และถูกมนุษย์ปฏิเสธ
เป็นคนที่ทนทุกข์
และคุ้นเคยกับความเจ็บป่วย
เขาถูกดูหมิ่น เหมือนคนที่ใคร ๆ หันหน้าหนี
และพวกเราไม่ให้เกียรติเขา

4 ที่จริง เขาแบกความเจ็บป่วยของพวกเรา

* **52:15 52:15** หรือ ประพรม

และรับความทุกข์ของพวกเราไว้
แต่พวกเรากลับคิดว่าเขาถูกภัยพิบัติเล่นงาน
ถูกพระเจ้าตีและทำให้ทุกข์ยาก
5 แต่เขาถูกแทงเพราะการละเมิดของพวกเรา
ถูกบดขยี้เพราะความผิดของพวกเรา
การลงโทษที่นำสันติสุขมาให้พวกเราตกอยู่บนเขา
และบาดแผลของเขาทำให้พวกเราได้รับการรักษา
6 พวกเราทุกคนหลงทางเหมือนแกะ
ต่างคนต่างหันไปตามทางของตน
และพระยาห์เวห์วางความผิดของพวกเราทั้งหมดไว้บนเขา

7 เขาถูกกดขี่
แต่เมื่อถูกทำให้ทุกข์ยาก เขาก็ไม่ปริปาก
เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า
เหมือนแกะที่เงียบอยู่ต่อหน้าคนตัดขน
เขาไม่ปริปากเช่นกัน
8 เขาถูกนำตัวไปด้วยการกดขี่และการพิพากษา
ส่วนคนรุ่นเดียวกับเขา
ใครคิดบ้างว่าเขาถูกตัดออกจากแผ่นดินคนเป็น
และถูกตีเพราะการไม่เชื่อฟังของประชากรของข้าพเจ้า
9 พวกเขาจัดหลุมศพของเขาไว้กับคนชั่ว
และไว้กับเศรษฐีเมื่อเขาตาย
แม้เขาไม่ได้ทำความรุนแรง
และไม่มีคำหลอกลวงในปากของเขา

10 ถึงกระนั้น พระยาห์เวห์พอพระทัยที่จะทำให้เขาบอบช้ำ
พระองค์ทำให้เขาทนทุกข์
เมื่อท่านทำให้ชีวิตของเขาเป็นเครื่องบูชาสำหรับบาป
เขาจะเห็นลูกหลานของตน
เขาจะมีชีวิตยืนยาว
และสิ่งที่พระยาห์เวห์พอพระทัยจะสำเร็จผ่านมือของเขา
11 หลังจากความทุกข์ในชีวิตของเขา
เขาจะเห็นแสงสว่าง*และพึงพอใจ
ผู้รับใช้ผู้เที่ยงธรรมของเราจะทำให้คนมากมายได้รับการตัดสินว่าชอบธรรม โดยความรู้เกี่ยวกับเขา
และเขาจะแบกความผิดของพวกเขา
12 ดังนั้น เราจะให้เขามีส่วนร่วมกับผู้ยิ่งใหญ่
เขาจะแบ่งของที่ปล้นได้กับผู้เข้มแข็ง
เพราะเขาเทชีวิตของตนออกจนถึงความตาย
และถูกนับรวมกับผู้ละเมิด
ถึงกระนั้น เขาแบกบาปของคนมากมาย
และวิงวอนเพื่อผู้ละเมิด

---

* **53:11 53:11** ม้วนหนังสือทะเลตายและฉบับเซปตัวจินต์อ่านเช่นนี้ ข้อความมาโซเรตไม่มีคำว่า แสงสว่าง

54

1 หญิงหมันผู้ไม่เคยคลอดลูก จงร้องเพลง
ผู้ไม่เคยเจ็บครรภ์ จงเปล่งเสียงร้องเพลงและร้องตะโกน
เพราะลูกของหญิงที่ถูกทอดทิ้งจะมีมากกว่าลูกของหญิงที่มีสามี พระยาห์เวห์กล่าว
2 จงขยายพื้นที่เต็นท์ของเจ้า
ให้พวกเขาขึงผืนผ้าที่อยู่อาศัยของเจ้าออก
อย่ายั้งมือ จงต่อเชือกให้ยาว และตอกหมุดให้มั่นคง
3 เพราะเจ้าจะขยายออกไปทั้งขวาและซ้าย
ลูกหลานของเจ้าจะครอบครองชนชาติต่าง ๆ
และตั้งถิ่นฐานในเมืองร้าง

4 อย่ากลัว เพราะเจ้าจะไม่อับอาย
อย่าหวั่นใจ เพราะเจ้าจะไม่ผิดหวัง
เพราะเจ้าจะลืมความอับอายในวัยสาว
จะไม่จดจำความอดสูของการเป็นม่ายอีก
5 เพราะผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า ผู้มีพระนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า
พระองค์จะได้ชื่อว่าพระเจ้าแห่งแผ่นดินทั้งหมด
6 เพราะพระยาห์เวห์เรียกเจ้าเหมือนเรียกภรรยาที่ถูกทอดทิ้งและช้ำใจ
เหมือนภรรยาที่แต่งงานกันตั้งแต่วัยสาวแล้วถูกไล่ไป พระเจ้าของเจ้ากล่าว

7 เราทอดทิ้งเจ้าเพียงชั่วขณะ
แต่เราจะรวบรวมเจ้ากลับมาด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง
8 ด้วยความโกรธท่วมท้น เราซ่อนหน้าจากเจ้าชั่วขณะ
แต่เราจะเมตตาเจ้าด้วยความรักมั่นคงตลอดกาล พระยาห์เวห์ผู้ไถ่ของเจ้ากล่าว

9 สำหรับเรา เรื่องนี้เหมือนน้ำในสมัยโนอาห์
เราสาบานว่าน้ำในสมัยโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินอีกฉันใด
เราก็สาบานว่าจะไม่โกรธหรือตำหนิเจ้าฉันนั้น
10 แม้ภูเขาจะเคลื่อนไป
และเนินเขาจะถูกย้ายออก
แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่จากเจ้าไป
และพันธสัญญาแห่งสันติสุขของเราจะไม่ถูกย้ายออก
พระยาห์เวห์ผู้เมตตาเจ้ากล่าว

11 เจ้าผู้ทุกข์ยาก ถูกพายุซัด และไม่ได้รับการปลอบโยน
ดูเถิด เราจะวางหินของเจ้าให้มีสีสวยงาม
และวางรากฐานของเจ้าด้วยไพลิน
12 เราจะทำยอดสูงของเจ้าด้วยทับทิม
ทำประตูด้วยอัญมณีแวววาว
และทำกำแพงทั้งหมดด้วยหินมีค่า
13 ลูกทุกคนของเจ้าจะได้รับการสอนจากพระยาห์เวห์
และลูก ๆ ของเจ้าจะมีสันติสุขอย่างยิ่ง

14 เจ้าจะตั้งมั่นในความเที่ยงธรรม
จะอยู่ไกลจากการกดขี่
เพราะเจ้าจะไม่กลัว
และอยู่ไกลจากความหวาดผวา
เพราะมันจะไม่เข้ามาใกล้เจ้า
15 ดูเถิด พวกเขาอาจรวมตัวกัน แต่ไม่ได้มาจากเรา
ใครก็ตามที่รวมตัวกันต่อสู้เจ้า จะล้มลงเพราะเจ้า

16 ดูเถิด เราสร้างช่างเหล็กผู้เป่าถ่านให้เป็นไฟ
และตีอาวุธสำหรับงานของเขา
และเราสร้างผู้ทำลายให้ทำลาย
17 อาวุธใดที่สร้างขึ้นมาต่อสู้เจ้าจะไม่สำเร็จ
และทุกลิ้นที่ลุกขึ้นกล่าวหาเจ้าในศาล เจ้าจะตัดสินว่ามีความผิด
นี่คือมรดกของผู้รับใช้พระยาห์เวห์
และความเที่ยงธรรมของพวกเขามาจากเรา พระยาห์เวห์กล่าว

55

1 มาเถิด ทุกคนที่กระหาย จงมาที่น้ำ
คนที่ไม่มีเงิน จงมาซื้อและกิน
จงมาซื้อเหล้าองุ่นและน้ำนม โดยไม่ต้องใช้เงิน ไม่ต้องจ่ายราคา
2 ทำไมพวกเจ้าจึงใช้เงินซื้อสิ่งที่ไม่ใช่ขนมปัง
และใช้แรงงานแลกสิ่งที่ไม่ทำให้อิ่ม
จงตั้งใจฟังเรา แล้วกินของดี
ให้ใจของพวกเจ้าชื่นชมกับอาหารอุดมสมบูรณ์
3 จงเงี่ยหูฟังและมาหาเรา
จงฟัง แล้วชีวิตของพวกเจ้าจะอยู่รอด
เราจะทำพันธสัญญาตลอดกาลกับพวกเจ้า คือความเมตตาอันแน่นอนของดาวิด
4 ดูเถิด เราให้เขาเป็นพยานแก่ชนชาติต่าง ๆ
เป็นผู้นำและผู้บัญชาการของชนชาติต่าง ๆ
5 ดูเถิด เจ้าจะเรียกชนชาติที่เจ้าไม่รู้จัก
และชนชาติที่ไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้า
เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
และเพราะพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
เพราะพระองค์ให้เกียรติเจ้าแล้ว

6 จงแสวงหาพระยาห์เวห์ขณะที่ยังพบพระองค์ได้
จงร้องเรียกพระองค์ขณะที่พระองค์อยู่ใกล้
7 ให้คนชั่วละทิ้งทางของตน
และคนไม่เที่ยงธรรมละทิ้งความคิดของตน
ให้เขากลับมาหาพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์จะเมตตาเขา
ให้กลับมาหาพระเจ้าของพวกเรา เพราะพระองค์จะให้อภัยอย่างใจกว้าง

8 เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของพวกเจ้า
และทางของพวกเจ้าไม่ใช่ทางของเรา พระยาห์เวห์กล่าว

9 “ฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินฉันใด
ทางของเราก็สูงกว่าทางของพวกเจ้าฉันนั้น
และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของพวกเจ้า
10 ฝนและหิมะลงมาจากฟ้า
และไม่กลับขึ้นไป แต่รดแผ่นดิน
ทำให้พืชเติบโตและแตกหน่อ
ให้เมล็ดแก่ผู้หว่านและขนมปังแก่ผู้กินฉันใด
11 คำที่ออกจากปากเราก็เป็นฉันนั้น
จะไม่กลับมาหาเราอย่างว่างเปล่า
แต่จะทำสิ่งที่เราพอใจให้สำเร็จ
และจะสำเร็จในงานที่เราส่งไปทำ
12 เพราะพวกเจ้าจะออกไปด้วยความยินดี
และได้รับการนำออกไปด้วยสันติสุข
ภูเขาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงต่อหน้าพวกเจ้า
และต้นไม้ทั้งหมดในทุ่งจะปรบมือ
13 ต้นไซเปรสจะขึ้นแทนต้นหนาม
และต้นเมอร์เทิลจะขึ้นแทนพุ่มหนาม
สิ่งนี้จะสร้างชื่อให้พระยาห์เวห์
เป็นหมายสำคัญตลอดกาลที่จะไม่ถูกตัดทิ้ง”

56

1 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
“จงรักษาความยุติธรรม
และทำสิ่งที่ถูกต้อง
เพราะความรอดของเราอยู่ใกล้
และความเที่ยงธรรมของเราจะถูกเปิดเผยในไม่ช้า
2 คนที่ทำเช่นนี้ได้รับพร
ลูกมนุษย์ที่ยึดมั่นเช่นนี้ได้รับพร
ผู้รักษาวันสะบาโตโดยไม่ลบหลู่ความศักดิ์สิทธิ์ของวันนั้น
และยับยั้งมือไม่ให้ทำความชั่วใด ๆ”

3 อย่าให้คนต่างชาติที่ผูกพันตนกับพระยาห์เวห์พูดว่า
“พระยาห์เวห์จะตัดฉันออกจากประชากรของพระองค์แน่นอน”
และอย่าให้ขันทีพูดว่า “ดูสิ ฉันเป็นต้นไม้แห้ง”

4 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า “ส่วนขันทีที่รักษาวันสะบาโตของเรา
เลือกสิ่งที่เราพอใจ
และยึดมั่นในพันธสัญญาของเรา
5 เราจะให้อนุสรณ์และชื่อแก่พวกเขาภายในบ้านและกำแพงของเรา ซึ่งดีกว่าของบุตรชายและบุตรสาว
เราจะให้ชื่อที่คงอยู่ตลอดกาล ไม่ถูกตัดทิ้ง

6 ส่วนคนต่างชาติที่ผูกพันตนกับพระยาห์เวห์
เพื่อรับใช้พระองค์
และรักพระนามพระยาห์เวห์

เพื่อเป็นผู้รับใช้พระองค์
ทุกคนที่รักษาวันสะบาโตโดยไม่ลบหลู่ความศักดิ์สิทธิ์ของวันนั้น
และยึดมั่นในพันธสัญญาของเรา
7 เราจะนำคนเหล่านี้มาที่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา
และให้พวกเขาชื่นชมยินดีในบ้านแห่งการอธิษฐานของเรา
เครื่องบูชาเผาถวายและเครื่องบูชาของพวกเขาจะได้รับการยอมรับบนแท่นบูชาของเรา
เพราะบ้านของเราจะได้ชื่อว่าบ้านแห่งการอธิษฐานสำหรับทุกชนชาติ
8 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ผู้รวบรวมคนที่ถูกขับไล่ของอิสราเอล กล่าวว่า
เราจะรวบรวมคนอื่น ๆ เข้ามาหาเขาอีก
นอกเหนือจากคนของเขาที่รวบรวมมาแล้ว

9 สัตว์ทั้งหมดในทุ่ง
จงมากัดกิน
สัตว์ทั้งหมดในป่า จงมาเถิด
10 ยามของเขาตาบอด
ทั้งหมดไม่มีความรู้
ทั้งหมดเป็นหมาใบ้
เห่าไม่ได้
เอาแต่ฝัน นอน และชอบหลับใหล
11 หมาเหล่านี้ตะกละ
ไม่เคยรู้จักพอ
เป็นคนเลี้ยงแกะที่ไม่เข้าใจ
ต่างหันไปตามทางของตน
ต่างมุ่งหาผลประโยชน์ของตนกันทุกคน
12 พวกเขาพูดว่า มาเถิด ฉันจะไปเอาเหล้าองุ่นมา
แล้วพวกเราจะดื่มสุราให้เต็มที่
พรุ่งนี้ก็จะเหมือนวันนี้
ยิ่งใหญ่เกินกว่าจะวัดได้

57

1 คนเที่ยงธรรมตายไป
และไม่มีใครใส่ใจ
คนมีเมตตาถูกนำไป
และไม่มีใครคิดว่าคนเที่ยงธรรมถูกนำไปให้พ้นจากความชั่ว
2 เขาเข้าสู่สันติสุข
พวกเขาพักบนที่นอนของตน
ทุกคนที่ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรง

3 แต่พวกเจ้า จงเข้ามาใกล้ที่นี่ บุตรชายของแม่มด
ลูกหลานของผู้มีชู้และหญิงขายบริการ
4 พวกเจ้าเยาะเย้ยใคร
พวกเจ้าอ้าปากกว้าง
และแลบลิ้นใส่ใคร
พวกเจ้าไม่ใช่ลูกแห่งการไม่เชื่อฟัง

และลูกหลานแห่งความเท็จหรือ
5 พวกเจ้าที่ปลุกความเร่าร้อนของตนท่ามกลางต้นโอ๊ก
ใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น
ผู้ฆ่าเด็กในหุบเขา
ใต้ซอกหิน
6 ส่วนแบ่งของเจ้าอยู่ในหมู่หินเรียบของหุบเขา
หินเหล่านั้น หินเหล่านั้นเองเป็นส่วนที่ตกเป็นของเจ้า
เจ้าเทเครื่องดื่มบูชาให้มันด้วย
และถวายเครื่องบูชา
สิ่งเหล่านี้จะทำให้เราหายโกรธหรือ
7 เจ้าตั้งที่นอนของตนบนภูเขาสูงตระหง่าน
และขึ้นไปที่นั่นเพื่อถวายเครื่องบูชาด้วย
8 เจ้าตั้งอนุสรณ์ของตนไว้หลังประตูและเสาประตู
เพราะเจ้าเปิดเผยตัวให้ผู้อื่นนอกจากเรา
และขึ้นไป
เจ้าขยายที่นอนของตน
และทำพันธสัญญากับพวกเขาเพื่อตัวเจ้าเอง
เจ้ารักสิ่งที่เห็นบนที่นอนของพวกเขา
9 เจ้าไปหากษัตริย์พร้อมน้ำมัน
เพิ่มน้ำหอมของตน
ส่งทูตไปไกล
และลดตัวลงจนถึงเชโอล*
10 เจ้าเหนื่อยล้ากับการเดินทางอันยาวไกล
แต่ไม่ได้พูดว่า ไร้ผลแล้ว
เจ้าพบว่ากำลังของตนฟื้นขึ้น
จึงไม่หมดแรง

11 เจ้าหวาดหวั่นและกลัวใคร
จึงโกหก
ไม่ระลึกถึงเรา และไม่ใส่ใจ
เรานิ่งเงียบมานานไม่ใช่หรือ
เจ้าจึงไม่ยำเกรงเรา
12 เราจะประกาศความเที่ยงธรรมของเจ้า
ส่วนการกระทำของเจ้า จะไม่เป็นประโยชน์แก่เจ้า
13 เมื่อเจ้าร้องเรียก
ก็ให้บรรดาผู้ที่เจ้ารวบรวมไว้ช่วยเจ้าให้รอดเถิด
แต่ลมจะพัดพวกเขาไป
เพียงลมหายใจก็จะพาทั้งหมดไป
ส่วนผู้ที่ลี้ภัยในเราจะครอบครองแผ่นดิน
และรับภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นมรดก

14 เขาจะกล่าวว่า จงถมขึ้น จงถมขึ้น เตรียมทางไว้
เอาสิ่งที่ทำให้สะดุดออกจากทางของประชากรของเรา

---

* **57:9 57:9** เชโอลคือแดนของผู้ตาย

15 เพราะผู้สูงส่งและสูงล้ำ ผู้ดำรงอยู่ชั่วนิรันดร์
ผู้มีพระนามว่าบริสุทธิ์ กล่าวว่า
"เราอยู่ในที่สูงและศักดิ์สิทธิ์ และอยู่กับผู้ที่มีจิตใจสำนึกผิดและถ่อมตนด้วย
เพื่อฟื้นจิตใจของผู้ถ่อมตน
และฟื้นใจของผู้สำนึกผิด
16 เพราะเราจะไม่ต่อสู้ตลอดไป และจะไม่โกรธอยู่เสมอ
มิฉะนั้นจิตใจจะอ่อนล้าต่อหน้าเรา
ทั้งชีวิตที่เราสร้างก็จะอ่อนล้า
17 เราโกรธเพราะเขาทำผิดด้วยความโลภ และตีเขา
เราซ่อนตัวและโกรธ
แต่เขายังคงถอยห่างไปตามทางที่ใจตนเลือก
18 เราเห็นทางของเขาแล้ว และจะรักษาเขา
เราจะนำเขาด้วย
และนำความปลอบโยนกลับคืนแก่เขาและผู้ที่โศกเศร้าเพื่อเขา
19 เราสร้างผลจากริมฝีปาก
สันติสุข สันติสุข แก่ผู้ที่อยู่ไกลและผู้ที่อยู่ใกล้"
พระยาห์เวห์กล่าว "และเราจะรักษาพวกเขา"
20 แต่คนชั่วเหมือนทะเลที่ปั่นป่วน
สงบไม่ได้ และน้ำซัดเลนและโคลนขึ้นมา
21 พระเจ้าของข้าพเจ้ากล่าวว่า "คนชั่ว
ไม่มีสันติสุข"

58

1 "จงร้องตะโกน อย่ายั้งเสียง"
จงเปล่งเสียงเหมือนแตร"
บอกประชากรของเราถึงการไม่เชื่อฟังของพวกเขา
และบอกเชื้อสายยาโคบถึงบาปของพวกเขา
2 ถึงกระนั้น พวกเขาแสวงหาเราทุกวัน
และชื่นชอบที่จะรู้ทางของเรา
เหมือนชนชาติที่ทำสิ่งเที่ยงธรรม
และไม่ละทิ้งข้อกำหนดของพระเจ้าของตน
พวกเขาขอคำตัดสินที่เที่ยงธรรมจากเรา
ชื่นชอบที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า
3 พวกเขาพูดว่า "ทำไมพวกเราอดอาหารแล้วพระองค์ไม่เห็น"
ทำไมพวกเราทำให้ตนทุกข์ยากแล้วพระองค์ไม่ใส่ใจ""

"ดูเถิด ในวันที่พวกเจ้าอดอาหาร พวกเจ้าหาความพอใจของตน
และกดขี่คนงานทั้งหมดของตน
4 ดูเถิด พวกเจ้าอดอาหารเพื่อทะเลาะและต่อสู้กัน
และชกต่อยด้วยหมัดอันชั่วร้าย
การอดอาหารอย่างที่พวกเจ้าทำวันนี้จะไม่ทำให้เสียงของพวกเจ้าไปถึงเบื้องบน
5 นี่หรือคือการอดอาหารที่เราเลือก"
เป็นวันที่มนุษย์ถ่อมตนหรือ"
คือการก้มศีรษะเหมือนต้นอ้อ
และปูผ้ากระสอบกับขี้เถ้าใต้ตัวหรือ"

พวกเจ้าจะเรียกสิ่งนี้ว่าการอดอาหาร
และเป็นวันที่พระยาห์เวห์ยอมรับหรือ

6 การอดอาหารที่เราเลือกไม่ใช่เช่นนี้หรือ
คือปลดพันธนาการแห่งความชั่ว
แก้สายรัดแอก
ปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ
และหักแอกทุกอัน
7 ไม่ใช่การแบ่งขนมปังให้ผู้หิวโหย
และนำคนยากจนที่ถูกขับไล่เข้าบ้านของเจ้าหรือ
เมื่อเห็นคนเปลือยกาย
ก็ให้เสื้อผ้าแก่เขา
และไม่หลบหน้าจากเลือดเนื้อเชื้อไขของตนหรือ
8 แล้วแสงของเจ้าจะพุ่งออกเหมือนรุ่งเช้า
และการรักษาของเจ้าจะปรากฏโดยเร็ว
ความเที่ยงธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้า
และความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์จะคุ้มกันข้างหลังเจ้า
9 แล้วเจ้าจะร้องเรียก และพระยาห์เวห์จะตอบ
เจ้าจะร้องขอความช่วยเหลือ และพระองค์จะกล่าวว่า เราอยู่นี่

ถ้าเจ้าเอาแอกออกจากท่ามกลางพวกเจ้า
เลิกชี้นิ้วกล่าวหา
และเลิกพูดชั่วร้าย
10 ถ้าเจ้าทุ่มใจให้ผู้หิวโหย
และทำให้ผู้ทุกข์ยากอิ่มใจ
แล้วแสงของเจ้าจะขึ้นในความมืด
และความมืดทึบของเจ้าจะเป็นเหมือนเวลาเที่ยง
11 พระยาห์เวห์จะนำเจ้าอยู่เสมอ
ทำให้ชีวิตของเจ้าอิ่มในที่แห้งแล้ง
และทำให้กระดูกของเจ้าแข็งแรง
เจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด
เหมือนน้ำพุ
ที่น้ำไม่ขาด
12 คนที่มาจากเจ้าจะสร้างพื้นที่ร้างเก่าแก่ขึ้นใหม่
เจ้าจะยกรากฐานของหลายชั่วรุ่นขึ้น
เจ้าจะได้ชื่อว่าผู้ซ่อมช่องโหว่
ผู้ฟื้นฟูทางให้มีที่อยู่อาศัย

13 ถ้าเจ้ายั้งเท้าไว้จากวันสะบาโต
ไม่ทำตามความพอใจของตนในวันศักดิ์สิทธิ์ของเรา
เรียกวันสะบาโตว่าวันแห่งความยินดี
เรียกวันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ว่าวันที่ควรให้เกียรติ
และให้เกียรติวันนั้น
ไม่ทำตามทางของตน
ไม่หาความพอใจของตน

และไม่พูดตามใจตน
14 แล้วเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์
เราจะให้เจ้าขี่ไปบนที่สูงของแผ่นดิน
และให้เจ้ากินมรดกของยาโคบพ่อของเจ้า
เพราะปากของพระยาห์เวห์กล่าวไว้แล้ว

59

1 ดูเถิด มือของพระยาห์เวห์ไม่ได้สั้นลงจนช่วยให้รอดไม่ได้
หูของพระองค์ก็ไม่ได้ตึงจนได้ยินไม่ได้
2 แต่ความผิดของพวกเจ้าแยกพวกเจ้าออกจากพระเจ้าของตน
และบาปของพวกเจ้าซ่อนหน้าของพระองค์จากพวกเจ้า
จนพระองค์ไม่ฟัง
3 เพราะมือของพวกเจ้าเปื้อนเลือด
และนิ้วเปื้อนความผิด
ริมฝีปากของพวกเจ้าพูดเท็จ
ลิ้นของพวกเจ้าพึมพำความชั่ว
4 ไม่มีใครฟ้องคดีด้วยความเที่ยงธรรม
และไม่มีใครต่อสู้คดีด้วยความจริง
พวกเขาวางใจในสิ่งไร้สาระ
และพูดเท็จ
พวกเขาตั้งครรภ์ความชั่วร้าย
และคลอดความผิดออกมา
5 พวกเขาฟักไข่งูพิษ
และทอใยแมงมุม
ผู้ที่กินไข่ของพวกเขาจะตาย
และไข่ที่ถูกบดจะแตกออกมาเป็นงูพิษ
6 ใยของพวกเขาจะเป็นเสื้อผ้าไม่ได้
พวกเขาจะปกปิดตัวด้วยผลงานของตนไม่ได้
การกระทำของพวกเขาเป็นการกระทำผิด
และมือของพวกเขาทำความรุนแรง
7 เท้าของพวกเขาวิ่งไปหาความชั่ว
และรีบทำให้เลือดผู้บริสุทธิ์หลั่ง
ความคิดของพวกเขาเป็นความคิดผิด
ทางของพวกเขามีความรกร้างและความพินาศ
8 พวกเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข
และทางของพวกเขาไม่มีความยุติธรรม
พวกเขาทำทางคดเคี้ยวให้ตัวเอง
ใครเดินในทางนั้นก็ไม่รู้จักสันติสุข

9 ดังนั้น ความยุติธรรมจึงอยู่ไกลจากพวกเรา
และความเที่ยงธรรมตามพวกเราไม่ทัน
พวกเรารอแสง แต่เห็นความมืด
รอความสว่าง แต่เดินอยู่ในความมืดทึบ
10 พวกเราคลำหากำแพงเหมือนคนตาบอด
คลำไปเหมือนคนไม่มีตา
พวกเราสะดุดตอนเที่ยงเหมือนตอนพลบค่ำ

ท่ามกลางคนแข็งแรง พวกเราเหมือนคนตาย
11 พวกเราทุกคนคำรามเหมือนหมี
และคร่ำครวญเศร้าเหมือนนกเขา
พวกเรารอความยุติธรรม แต่ไม่มี
รอความรอด แต่มันอยู่ไกลจากพวกเรา

12 เพราะการละเมิดของพวกเรามีมากขึ้นต่อหน้าพระองค์
และบาปของพวกเราเป็นพยานกล่าวหาพวกเรา
เพราะการละเมิดของพวกเราอยู่กับพวกเรา
ส่วนความผิดของพวกเรา พวกเราก็รู้จัก
13 คือการละเมิดและปฏิเสธพระยาห์เวห์
หันกลับจากการติดตามพระเจ้าของพวกเรา
พูดเรื่องการกดขี่และการกบฏ
คิดและกล่าวคำเท็จจากใจ
14 ความยุติธรรมถูกผลักให้ถอยกลับ
และความเที่ยงธรรมยืนอยู่ไกล
เพราะความจริงล้มลงกลางถนน
และความซื่อตรงเข้ามาไม่ได้
15 ความจริงขาดหาย
และผู้ที่หันจากความชั่วก็กลายเป็นเหยื่อ

พระยาห์เวห์เห็น
และไม่พอใจที่ไม่มีความยุติธรรม
16 พระองค์เห็นว่าไม่มีใคร
และประหลาดใจที่ไม่มีผู้วิงวอน
ดังนั้น แขนของพระองค์เองจึงนำความรอดมาให้พระองค์
และความเที่ยงธรรมของพระองค์ค้ำจุนพระองค์
17 พระองค์สวมความเที่ยงธรรมเป็นเกราะอก
และสวมความรอดเป็นหมวกเกราะบนศีรษะของพระองค์
พระองค์สวมการแก้แค้นเป็นเสื้อผ้า
และคลุมความกระตือรือร้นเป็นเสื้อคลุม
18 ตามการกระทำของพวกเขา
พระองค์จะตอบแทนอย่างเหมาะสม
ด้วยความโกรธแก่คู่ต่อสู้
ด้วยการตอบแทนแก่ศัตรู
พระองค์จะตอบแทนเกาะทั้งหลายตามที่ควรได้รับ
19 ดังนั้น ผู้คนทางตะวันตกจะยำเกรงพระนามพระยาห์เวห์
และผู้คนทางตะวันขึ้นจะยำเกรงความรุ่งโรจน์ของพระองค์
เพราะพระองค์จะมาเหมือนกระแสน้ำเชี่ยว
ที่ลมหายใจของพระยาห์เวห์ขับเคลื่อน

20 "ผู้ไถ่จะมาศิโยน
และมาหาผู้ที่หันจากการไม่เชื่อฟังในยาโคบ" พระยาห์เวห์กล่าว
21 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "ส่วนเรา นี่คือพันธสัญญาของเรากับพวกเขา
พระวิญญาณของเราที่อยู่บนเจ้า และคำของเราที่เราใส่ไว้ในปากเจ้า จะไม่จากปากเจ้า

ไม่จากปากลูกหลานของเจ้า และไม่จากปากลูกหลานของลูกหลานเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
ตั้งแต่บัดนี้และตลอดไป

60

1 จงลุกขึ้น ส่องแสง เพราะแสงของเจ้ามาถึงแล้ว
และความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ขึ้นเหนือเจ้า
2 ดูเถิด ความมืดจะคลุมแผ่นดิน
และความมืดทึบจะคลุมชนชาติต่าง ๆ
แต่พระยาห์เวห์จะขึ้นเหนือเจ้า
และความรุ่งโรจน์ของพระองค์จะปรากฏเหนือเจ้า
3 ชนชาติต่าง ๆ จะมาหาแสงของเจ้า
และกษัตริย์จะมาหาความสว่างที่ขึ้นจากเจ้า

4 จงเงยหน้ามองไปรอบ ๆ
พวกเขาทั้งหมดรวมตัวกัน
และมาหาเจ้า
ลูกชายของเจ้าจะมาจากแดนไกล
และลูกสาวของเจ้าจะถูกอุ้มมา
5 แล้วเจ้าจะเห็นและเปล่งประกาย
ใจของเจ้าจะตื่นเต้นและเบิกบาน
เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะหันมาหาเจ้า
ทรัพย์ของชนชาติต่าง ๆ จะมาหาเจ้า
6 ฝูงอูฐมากมายจะคลุมเจ้า
อูฐโหนกเดียวจากมีเดียนและเอฟาห์
คนทั้งหมดจากเชบาจะมา
นำทองคำและกำยานมา
และประกาศคำสรรเสริญพระยาห์เวห์
7 ฝูงแกะทั้งหมดของเคดาร์จะถูกรวบรวมมาหาเจ้า
แกะตัวผู้ของเนบาโยทจะรับใช้เจ้า
พวกมันจะได้รับการยอมรับเป็นเครื่องบูชาบนแท่นบูชาของเรา
และเราจะทำบ้านอันรุ่งโรจน์ของเราให้งดงาม

8 คนเหล่านี้เป็นใครที่บินมาเหมือนเมฆ
เหมือนนกเขาที่บินกลับช่องรัง
9 เกาะทั้งหลายจะรอคอยเราแน่นอน
และเรือทารชิชจะมาก่อน
เพื่อนำลูกชายของเจ้ามาจากแดนไกล
พร้อมเงินและทองของพวกเขา
เพื่อพระนามพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
และเพื่อพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
เพราะพระองค์ให้เกียรติเจ้าแล้ว

10 คนต่างชาติจะสร้างกำแพงของเจ้า
และกษัตริย์ของพวกเขาจะรับใช้เจ้า
เพราะเราเคยตีเจ้าด้วยความโกรธ
แต่ด้วยความโปรดปราน เราเมตตาเจ้า

11 ประตูของเจ้าจะเปิดอยู่เสมอ จะไม่ปิดทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อผู้คนจะนำทรัพย์ของชนชาติต่าง ๆ เข้ามาหาเจ้า และนำกษัตริย์ของพวกเขาเข้ามาเป็นเชลย
12 เพราะชนชาติและอาณาจักรที่ไม่รับใช้เจ้าจะพินาศ ชนชาติเหล่านั้นจะรกร้างสิ้นเชิง

13 ความรุ่งโรจน์ของเลบานอนจะมาหาเจ้า ทั้งต้นไซเปรส ต้นสน และต้นบ็อกซ์
เพื่อทำสถานศักดิ์สิทธิ์ของเราให้งดงาม และเราจะทำที่วางเท้าของเราให้รุ่งโรจน์
14 ลูกชายของผู้ที่ทำให้เจ้าทุกข์ยากจะมาก้มลงต่อเจ้า
ทุกคนที่เคยดูหมิ่นเจ้าจะหมอบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า
พวกเขาจะเรียกเจ้าว่าเมืองของพระยาห์เวห์
ศิโยนของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

15 แม้เจ้าเคยถูกทอดทิ้งและเกลียดชัง
จนไม่มีใครผ่านไปมา
เราจะทำให้เจ้าเป็นความงดงามตลอดกาล
เป็นความยินดีของหลายชั่วรุ่น
16 เจ้าจะดื่มน้ำนมของชนชาติต่าง ๆ ด้วย
และดูดนมจากอกของกษัตริย์
แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้ช่วยเจ้าให้รอด
เป็นผู้ไถ่ของเจ้า
พระผู้ทรงพลังแห่งยาโคบ
17 เราจะนำทองมาแทนทองสัมฤทธิ์
นำเงินมาแทนเหล็ก
นำทองสัมฤทธิ์มาแทนไม้
และนำเหล็กมาแทนหิน
เราจะให้สันติสุขเป็นผู้ว่าการของเจ้า
และความเที่ยงธรรมเป็นผู้ปกครองของเจ้า
18 จะไม่ได้ยินเรื่องความรุนแรงในแผ่นดินของเจ้าอีก
หรือเรื่องความรกร้างและความพินาศภายในเขตแดนของเจ้า
แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่าความรอด
และเรียกประตูของเจ้าว่าคำสรรเสริญ
19 ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นแสงของเจ้าในเวลากลางวันอีก
และความสว่างของดวงจันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้า
แต่พระยาห์เวห์จะเป็นแสงตลอดกาลของเจ้า
และพระเจ้าของเจ้าจะเป็นความรุ่งโรจน์ของเจ้า
20 ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีก
และดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่หลบหายไป
เพราะพระยาห์เวห์จะเป็นแสงตลอดกาลของเจ้า
และวันแห่งความโศกเศร้าของเจ้าจะสิ้นสุดลง
21 แล้วประชากรของเจ้าทุกคนจะเป็นคนเที่ยงธรรม
จะรับแผ่นดินเป็นมรดกตลอดไป
เป็นกิ่งที่เราปลูก
เป็นผลงานจากมือเรา
เพื่อเราจะได้รับเกียรติ
22 ผู้เล็กน้อยจะกลายเป็นหนึ่งพัน

และผู้เล็ก ๆ จะกลายเป็นชนชาติที่เข้มแข็ง
เรา พระยาห์เวห์ จะทำสิ่งนี้อย่างรวดเร็วเมื่อถึงเวลา

61

1 พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ อยู่บนข้าพเจ้า
เพราะพระยาห์เวห์เจิมข้าพเจ้าให้ประกาศข่าวดีแก่ผู้ถ่อมตน
พระองค์ส่งข้าพเจ้ามาพันแผลให้ผู้ใจแตกสลาย
ประกาศอิสรภาพแก่เชลย
และการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำ*
2 ประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระยาห์เวห์
และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของพวกเรา
ปลอบโยนทุกคนที่โศกเศร้า
3 จัดเตรียมให้ผู้ที่โศกเศร้าในศิโยน
ให้พวงมาลัยแทนขี้เถ้า
ให้น้ำมันแห่งความยินดีแทนความโศกเศร้า
ให้เสื้อผ้าแห่งคำสรรเสริญแทนจิตใจที่หนักอึ้ง
เพื่อพวกเขาจะได้ชื่อว่าต้นไม้แห่งความเที่ยงธรรม
ที่พระยาห์เวห์ปลูกไว้
เพื่อพระองค์จะได้รับเกียรติ

4 พวกเขาจะสร้างซากปรักหักพังเก่าแก่ขึ้นใหม่
จะยกพื้นที่ที่เคยถูกทำลายขึ้น
จะซ่อมเมืองที่พังทลาย
ที่รกร้างมาหลายชั่วรุ่น
5 คนต่างถิ่นจะยืนเลี้ยงฝูงสัตว์ของพวกเจ้า
คนต่างชาติจะทำไร่และสวนองุ่นของพวกเจ้า
6 แต่พวกเจ้าจะได้ชื่อว่าปุโรหิตของพระยาห์เวห์
ผู้คนจะเรียกพวกเจ้าว่าผู้รับใช้พระเจ้าของพวกเรา
พวกเจ้าจะกินทรัพย์ของชนชาติต่าง ๆ
จะภูมิใจในความรุ่งโรจน์ของพวกเขา
7 แทนความอับอาย พวกเจ้าจะได้รับเป็นสองเท่า
แทนความอดสู พวกเขาจะชื่นชมยินดีในส่วนที่ตนได้รับ
ดังนั้น ในแผ่นดินของตน พวกเขาจะครอบครองเป็นสองเท่า
และจะมีความยินดีนิรันดร์
8 เพราะเรา พระยาห์เวห์ รักความยุติธรรม
เราเกลียดการปล้นและความผิด
เราจะให้รางวัลแก่พวกเขาด้วยความจริง
และทำพันธสัญญาตลอดกาลกับพวกเขา
9 ลูกหลานของพวกเขาจะเป็นที่รู้จักในหมู่ชนชาติต่าง ๆ
ผู้สืบเชื้อสายจะเป็นที่รู้จักในหมู่ประชาชน
ทุกคนที่เห็นจะยอมรับ
ว่าพวกเขาเป็นลูกหลานที่พระยาห์เวห์อวยพร

---

* **61:1 61:1** ฉบับเซปตัวจินต์และม้วนหนังสือทะเลตายเพิ่มว่า ให้คนตาบอดกลับมามองเห็น

10 ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในพระยาห์เวห์
ใจข้าพเจ้าจะยินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ให้ข้าพเจ้าสวมเสื้อผ้าแห่งความรอด
พระองค์คลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมแห่งความเที่ยงธรรม
เหมือนเจ้าบ่าวประดับตัวด้วยพวงมาลัย
และเหมือนเจ้าสาวประดับตัวด้วยอัญมณี
11 เพราะแผ่นดินทำให้หน่อของมันงอกขึ้น
และสวนทำให้สิ่งที่หว่านไว้ผุดขึ้นฉันใด
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์
ก็จะทำให้ความเที่ยงธรรมและคำสรรเสริญผุดขึ้นต่อหน้าชนชาติทั้งปวงฉันนั้น

62

1 เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเงียบ
และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่พัก
จนกว่าความเที่ยงธรรมของเธอจะส่องออกเหมือนรุ่งเช้า
และความรอดของเธอเหมือนตะเกียงที่ลุกไหม้
2 ชนชาติต่าง ๆ จะเห็นความเที่ยงธรรมของเจ้า
และกษัตริย์ทั้งปวงจะเห็นความรุ่งโรจน์ของเจ้า
เจ้าจะได้รับชื่อใหม่
ที่ปากของพระยาห์เวห์จะตั้งให้
3 เจ้าจะเป็นมงกุฎงดงามในมือของพระยาห์เวห์ด้วย
เป็นมงกุฎกษัตริย์ในมือของพระเจ้าของเจ้า
4 เจ้าจะไม่ถูกเรียกว่าผู้ถูกทอดทิ้งอีก
และแผ่นดินของเจ้าจะไม่ถูกเรียกว่าที่รกร้างอีก
แต่เจ้าจะถูกเรียกว่าเฮฟซีบาห์*
และแผ่นดินของเจ้าจะถูกเรียกว่าเบอูลาห์†
เพราะพระยาห์เวห์ชื่นชอบเจ้า
และแผ่นดินของเจ้าจะได้แต่งงาน
5 เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีฉันใด
ลูกชายของเจ้าก็จะแต่งงานกับเจ้าฉันนั้น
เจ้าบ่าวยินดีกับเจ้าสาวฉันใด
พระเจ้าของเจ้าก็จะยินดีกับเจ้าฉันนั้น

6 เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าตั้งยามไว้บนกำแพงของเจ้า
พวกเขาจะไม่เงียบเลยทั้งกลางวันและกลางคืน
พวกเจ้าที่ร้องเรียกพระยาห์เวห์ อย่าพัก
7 และอย่าให้พระองค์พัก จนกว่าจะทรงตั้งเยรูซาเล็มไว้
และทำให้เธอเป็นที่สรรเสริญบนแผ่นดิน

8 พระยาห์เวห์สาบานโดยอ้างมือขวาของพระองค์
และแขนอันทรงพลังของพระองค์ ว่า
"เราจะไม่ให้ธัญพืชของเจ้าเป็นอาหารแก่ศัตรูอีกแน่นอน
และคนต่างชาติจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นใหม่ที่เจ้าอุตส่าห์ทำมา

* **62:4 62:4** เฮฟซีบาห์หมายถึง "เราชื่นชอบเธอ" † **62:4 62:4** เบอูลาห์หมายถึง "แต่งงานแล้ว"

9 แต่ผู้ที่เก็บเกี่ยวจะกินและสรรเสริญพระยาห์เวห์
ผู้ที่เก็บผลจะดื่มในลานสถานศักดิ์สิทธิ์ของเรา

10 จงผ่านไป ผ่านประตูไป
เตรียมทางให้ประชาชน
จงถมขึ้น ถมทางหลวงขึ้น
เก็บหินออก
ชูธงให้ชนชาติต่าง ๆ
11 ดูเถิด พระยาห์เวห์ประกาศไปจนสุดปลายแผ่นดินว่า
จงบอกธิดาศิโยนว่า
ดูเถิด ความรอดของเจ้ามาแล้ว
ดูเถิด รางวัลของพระองค์อยู่กับพระองค์
และการตอบแทนของพระองค์อยู่ต่อหน้าพระองค์
12 ผู้คนจะเรียกพวกเขาว่า ประชาชนบริสุทธิ์
ผู้ที่พระยาห์เวห์ไถ่ไว้
เจ้าจะได้ชื่อว่า ผู้ที่มีคนแสวงหา
เมืองที่ไม่ถูกทอดทิ้ง

63

1 นี่ใครกันที่มาจากเอโดม
สวมเสื้อผ้าย้อมสีมาจากโบสราห์
นี่ใครกันที่สวมเสื้อผ้าสง่างาม
เดินมาด้วยกำลังมหาศาล
คือเรา ผู้พูดด้วยความเที่ยงธรรม
ผู้ทรงพลังที่จะช่วยให้รอด
2 ทำไมเสื้อผ้าของท่านจึงแดง
เหมือนเสื้อผ้าคนย่ำองุ่นในบ่อ

3 เราเหยียบย่ำในบ่อย่ำองุ่นเพียงผู้เดียว
ในหมู่ชนชาติต่าง ๆ ไม่มีใครอยู่กับเรา
เราย่ำพวกเขาด้วยความโกรธ
เหยียบพวกเขาด้วยความเดือดดาล
เลือดชีวิตของพวกเขากระเซ็นบนเสื้อผ้าเรา
และเราทำเสื้อผ้าของเราทั้งหมดเปื้อน
4 เพราะวันแห่งการแก้แค้นอยู่ในใจเรา
และปีของผู้ที่เราไถ่ไว้มาถึงแล้ว
5 เรามองดู แต่ไม่มีใครช่วย
เราประหลาดใจที่ไม่มีใครค้ำจุน
ดังนั้น แขนของเราเองจึงนำความรอดมาให้เรา
ความเดือดดาลของเราเองค้ำจุนเรา
6 เราย่ำชนชาติต่าง ๆ ด้วยความโกรธ
ทำให้พวกเขาเมาด้วยความเดือดดาล
และเทเลือดชีวิตของพวกเขาลงบนแผ่นดิน

7 ข้าพเจ้าจะเล่าถึงความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์
และคำสรรเสริญพระยาห์เวห์
ตามสิ่งทั้งหมดที่พระยาห์เวห์มอบให้พวกเรา
กับความดีอันยิ่งใหญ่ต่อเชื้อสายอิสราเอล
ที่พระองค์มอบให้พวกเขาตามความเมตตา
และความรักมั่นคงอันมากมายของพระองค์
8 เพราะพระองค์กล่าวว่า "พวกเขาเป็นประชากรของเราแน่นอน
เป็นลูกที่จะไม่ประพฤติหลอกลวง"
พระองค์จึงเป็นผู้ช่วยพวกเขาให้รอด
9 ในความทุกข์ยากทั้งหมดของพวกเขา พระองค์ก็ทุกข์ยากด้วย
และทูตสวรรค์ที่อยู่ต่อหน้าพระองค์ช่วยพวกเขาให้รอด
ด้วยความรักและความสงสาร พระองค์ไถ่พวกเขา
พระองค์รับพวกเขาไว้
และอุ้มพวกเขาตลอดวันเก่าก่อน

10 แต่พวกเขากบฏ
และทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เสียใจ
พระองค์จึงหันมาเป็นศัตรูของพวกเขา
และพระองค์เองต่อสู้กับพวกเขา

11 แล้วเขาระลึกถึงวันเก่าก่อน
ถึงโมเสสและประชากรของเขา โดยกล่าวว่า
"ผู้ที่นำพวกเขาขึ้นจากทะเลพร้อมคนเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์อยู่ที่ไหน"
ผู้ที่ใส่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไว้ท่ามกลางพวกเขาอยู่ที่ไหน""
12 ใครทำให้แขนอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่ที่มือขวาของโมเสส"
ใครแยกน้ำต่อหน้าพวกเขา เพื่อสร้างชื่อให้ตนคงอยู่ตลอดกาล"
13 ใครนำพวกเขาผ่านห้วงน้ำลึก
เหมือนม้าในถิ่นกันดาร
โดยไม่สะดุด"
14 เหมือนปศุสัตว์ที่ลงไปในหุบเขา
พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทำให้พวกเขาพัก
พระองค์นำประชากรของพระองค์เช่นนี้ เพื่อสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์ให้พระองค์เอง

15 ขอพระองค์มองลงมาจากฟ้าสวรรค์
มองมาจากที่อยู่อันศักดิ์สิทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์
ความกระตือรือร้นและการกระทำอันทรงพลังของพระองค์อยู่ที่ไหน"
ความห่วงใยจากใจและความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อข้าพเจ้าถูกยับยั้งไว้
16 เพราะพระองค์เป็นพ่อของพวกเรา
แม้อับราฮัมไม่รู้จักพวกเรา
และอิสราเอลไม่ยอมรับพวกเรา
พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพ่อของพวกเรา
ผู้ไถ่ของพวกเราตั้งแต่นิรันดร์กาล คือพระนามของพระองค์
17 พระยาห์เวห์ ทำไมพระองค์ทำให้พวกเราหลงไปจากทางของพระองค์
และทำให้ใจพวกเราแข็งกระด้าง ไม่ยำเกรงพระองค์"

ขอทรงกลับมาเพื่อเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
คือเผ่าต่าง ๆ ที่เป็นมรดกของพระองค์
18 ประชากรบริสุทธิ์ของพระองค์ครอบครองอยู่เพียงชั่วครู่
ศัตรูของพวกเราเหยียบย่ำสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
19 พวกเรากลายเป็นเหมือนคนที่พระองค์ไม่เคยปกครอง
เหมือนคนที่ไม่ได้เรียกตามพระนามของพระองค์

64

1 ขอพระองค์ฉีกฟ้าสวรรค์
และเสด็จลงมา
ให้ภูเขาสั่นสะเทือนต่อหน้าพระองค์
2 เหมือนไฟจุดพุ่มไม้แห้ง
และไฟทำให้น้ำเดือด
ขอให้ศัตรูรู้จักพระนามพระองค์
เพื่อชนชาติต่าง ๆ จะสั่นกลัวต่อหน้าพระองค์
3 เมื่อพระองค์ทำสิ่งน่าครั่นคร้ามที่พวกเราไม่ได้คาดหวัง
พระองค์เสด็จลงมา และภูเขาสั่นสะเทือนต่อหน้าพระองค์
4 เพราะตั้งแต่โบราณ มนุษย์ไม่เคยได้ยิน
หูไม่เคยรับรู้
ตาไม่เคยเห็นพระเจ้าอื่นนอกจากพระองค์
ผู้ทำการเพื่อคนที่รอคอยพระองค์
5 พระองค์พบผู้ที่ยินดีและทำสิ่งเที่ยงธรรม
ผู้ระลึกถึงพระองค์ในทางของพระองค์
ดูเถิด พระองค์โกรธ และพวกเราทำบาป
พวกเราอยู่ในบาปมานาน
พวกเราจะได้รับความรอดหรือ
6 เพราะพวกเราทุกคนกลายเป็นเหมือนคนมีมลทิน
และความเที่ยงธรรมทั้งหมดของพวกเราเหมือนเสื้อผ้าเปรอะเปื้อน
พวกเราทุกคนเหี่ยวไปเหมือนใบไม้
และความผิดของพวกเราพัดพวกเราไปเหมือนลม
7 ไม่มีใครร้องเรียกพระนามพระองค์
หรือปลุกตัวเองให้ยึดพระองค์ไว้
เพราะพระองค์ซ่อนหน้าของพระองค์จากพวกเรา
และผลาญพวกเราด้วยความผิดของพวกเรา

8 แต่บัดนี้ พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพ่อของพวกเรา
พวกเราเป็นดิน และพระองค์เป็นช่างปั้นของพวกเรา
พวกเราทุกคนเป็นผลงานจากมือของพระองค์
9 พระยาห์เวห์ ขออย่าทรงโกรธเกรี้ยว
ขออย่าจดจำความผิดตลอดไป
พวกเราวิงวอน ขอทอดพระเนตรดู
พวกเราทุกคนเป็นประชากรของพระองค์
10 เมืองศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์กลายเป็นถิ่นกันดาร
ศิโยนกลายเป็นถิ่นกันดาร

เยรูซาเล็มกลายเป็นที่รกร้าง
11 บ้านอันศักดิ์สิทธิ์และงดงามของพวกเรา ที่บรรพบุรุษเคยสรรเสริญพระองค์
ถูกไฟเผา
ที่รื่นรมย์ทั้งหมดของพวกเราถูกทำให้รกร้าง
12 พระยาห์เวห์ เมื่อเป็นเช่นนี้ พระองค์ยังจะยับยั้งพระองค์ไว้หรือ
จะทรงนิ่งเงียบและลงโทษพวกเราอย่างหนักหรือ

65

1 ผู้ที่ไม่ได้ถามหาเรากลับสอบถามถึงเรา
ผู้ที่ไม่ได้แสวงหาเรากลับพบเรา
เราพูดว่า ดูเรา ดูเรา กับชนชาติที่ไม่ได้เรียกตามชื่อเรา
2 เราเหยียดมือออกตลอดวันต่อประชากรที่กบฏ
ผู้เดินในทางที่ไม่ดี
ตามความคิดของตน
3 เป็นประชากรที่ยั่วเราอยู่ต่อหน้าตลอดเวลา
ถวายเครื่องบูชาในสวน
และเผาเครื่องหอมบนอิฐ
4 นั่งอยู่ท่ามกลางหลุมศพ
และค้างคืนในที่ลับ
กินเนื้อหมู
และมีน้ำแกงจากสิ่งน่ารังเกียจอยู่ในภาชนะ
5 พวกเขาพูดว่า อยู่ของเจ้าไป
อย่าเข้ามาใกล้ฉัน
เพราะฉันบริสุทธิ์กว่าเจ้า
คนเหล่านี้เป็นควันในจมูกเรา
เป็นไฟที่ไหม้ตลอดวัน

6 ดูเถิด เรื่องนี้เขียนไว้ต่อหน้าเรา
เราจะไม่นิ่งเงียบ
แต่จะตอบแทน
จะตอบแทนลงในอกของพวกเขา
7 ทั้งความผิดของพวกเจ้าและความผิดของบรรพบุรุษรวมกัน พระยาห์เวห์กล่าว
ผู้เผาเครื่องหอมบนภูเขา
และดูหมิ่นเราบนเนินเขา
ดังนั้น เราจะตวงผลการกระทำของพวกเขาลงในอกของพวกเขาก่อน

8 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
เมื่อพบเหล้าองุ่นใหม่ในพวงองุ่น
และคนพูดว่า อย่าทำลาย เพราะมีพรอยู่ในนั้น
เราก็จะทำเช่นนั้นเพื่อเห็นแก่ผู้รับใช้ของเรา
เพื่อเราจะไม่ทำลายพวกเขาทั้งหมด
9 เราจะให้ลูกหลานออกมาจากยาโคบ
และให้ผู้รับภูเขาของเราเป็นมรดกออกมาจากยูดาห์

ผู้ที่เราเลือกจะรับสิ่งนั้นเป็นมรดก
และผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น
10 ชาโรนจะเป็นคอกฝูงสัตว์
และหุบเขาอาโคร์จะเป็นที่ให้ฝูงปศุสัตว์นอน
สำหรับประชากรของเราที่แสวงหาเรา

11 แต่พวกเจ้าผู้ละทิ้งพระยาห์เวห์
ผู้ลืมภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา
ผู้จัดโต๊ะให้เทพโชคลาภ
และรินเหล้าองุ่นผสมจนเต็มให้เทพชะตา
12 เราจะกำหนดชะตาของพวกเจ้าให้พบดาบ
พวกเจ้าทุกคนจะก้มลงรับการฆ่า
เพราะเมื่อเราเรียก พวกเจ้าไม่ตอบ
เมื่อเราพูด พวกเจ้าไม่ฟัง
แต่ทำสิ่งที่ชั่วในสายตาเรา
และเลือกสิ่งที่เราไม่พอใจ

13 ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าวว่า
ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะกิน
แต่พวกเจ้าจะหิว
ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะดื่ม
แต่พวกเจ้าจะกระหาย
ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะชื่นชมยินดี
แต่พวกเจ้าจะผิดหวัง
14 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงด้วยใจยินดี
แต่พวกเจ้าจะร้องไห้ด้วยใจเศร้า
และคร่ำครวญด้วยจิตใจเจ็บปวด
15 พวกเจ้าจะทิ้งชื่อของตนไว้ให้ผู้ที่เราเลือกใช้เป็นคำสาป
และพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ จะฆ่าพวกเจ้า
พระองค์จะเรียกผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น
16 ดังนั้น ผู้ที่อวยพรตนบนแผ่นดินจะอวยพรตนโดยอ้างพระเจ้าแห่งความจริง
และผู้ที่สาบานบนแผ่นดินจะสาบานโดยอ้างพระเจ้าแห่งความจริง
เพราะความทุกข์แต่ก่อนถูกลืมแล้ว
และถูกซ่อนจากสายตาเรา

17 เพราะดูเถิด เราสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินใหม่
สิ่งแต่ก่อนจะไม่ถูกจดจำ
และจะไม่ผุดขึ้นในใจ
18 แต่จงชื่นบานและยินดีตลอดไปในสิ่งที่เราสร้าง
เพราะดูเถิด เราสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นความชื่นบาน
และสร้างประชากรของเธอให้เป็นความยินดี
19 เราจะยินดีในเยรูซาเล็ม
และชื่นบานในประชากรของเรา

เสียงร้องไห้และเสียงร้องทุกข์
จะไม่มีใครได้ยินในเธออีก

20 จะไม่มีทารกที่มีชีวิตเพียงไม่กี่วันอีก
หรือคนชราที่มีชีวิตไม่ครบวันของตน
เพราะเด็กจะตายเมื่ออายุหนึ่งร้อยปี
และคนบาปที่มีอายุหนึ่งร้อยปีจะถูกสาป
21 พวกเขาจะสร้างบ้านและอาศัยในนั้น
จะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน
22 พวกเขาจะไม่สร้างให้คนอื่นอยู่
จะไม่ปลูกให้คนอื่นกิน
เพราะวันของประชากรเราจะเหมือนวันของต้นไม้
และผู้ที่เราเลือกจะชื่นชมผลงานจากมือของตนเป็นเวลานาน
23 พวกเขาจะไม่ทำงานอย่างไร้ผล
และจะไม่ให้กำเนิดลูกเพื่อพบภัยพิบัติ
เพราะพวกเขาเป็นลูกหลานของผู้ที่พระยาห์เวห์อวยพร
และผู้สืบเชื้อสายก็อยู่กับพวกเขา
24 ก่อนพวกเขาร้องเรียก เราจะตอบ
ขณะที่พวกเขายังพูด เราจะฟัง
25 หมาป่าและลูกแกะจะหากินด้วยกัน
สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว
ฝุ่นจะเป็นอาหารของงู
พวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา
พระยาห์เวห์กล่าว

66

1 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
ฟ้าสวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินเป็นที่วางเท้าของเรา
พวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบไหนให้เรา
เราจะพักที่ไหน
2 เพราะมือของเราสร้างสิ่งทั้งหมดนี้
สิ่งทั้งหมดนี้จึงเกิดขึ้น พระยาห์เวห์กล่าว
แต่เราจะมองมายังคนเช่นนี้
คือผู้ยากจนและมีจิตใจสำนึกผิด
ผู้สั่นกลัวต่อคำของเรา
3 ผู้ฆ่าวัวเป็นเหมือนผู้ฆ่าคน
ผู้ถวายลูกแกะเป็นเหมือนผู้หักคอหมา
ผู้ถวายเครื่องบูชาเป็นเหมือนผู้ถวายเลือดหมู
ผู้เผากำยานเป็นเหมือนผู้อวยพรรูปเคารพ
พวกเขาเลือกทางของตน
และใจของพวกเขาชื่นชอบสิ่งน่ารังเกียจของตน
4 เราก็จะเลือกความหลงผิดให้พวกเขา
และนำสิ่งที่พวกเขากลัวมาถึงพวกเขา
เพราะเมื่อเราเรียก ไม่มีใครตอบ
เมื่อเราพูด พวกเขาไม่ฟัง

แต่ทำสิ่งที่ชั่วในสายตาเรา
และเลือกสิ่งที่เราไม่พอใจ

5 จงฟังคำของพระยาห์เวห์
พวกเจ้าที่สั่นกลัวต่อคำของพระองค์
พี่น้องของพวกเจ้าที่เกลียดพวกเจ้า
ผู้ขับพวกเจ้าออกเพราะชื่อเรา ได้พูดว่า
ให้พระยาห์เวห์ได้รับเกียรติ
เพื่อพวกเราจะได้เห็นความยินดีของพวกเจ้า
แต่คนเหล่านั้นเองจะผิดหวัง
6 เสียงอึกทึกจากเมือง
เสียงจากพระวิหาร
เสียงของพระยาห์เวห์ผู้ตอบแทนศัตรูตามที่ควรได้รับ

7 ก่อนเธอเจ็บครรภ์ เธอก็คลอดแล้ว
ก่อนความเจ็บปวดมาถึง เธอก็คลอดลูกชาย
8 ใครเคยได้ยินเรื่องเช่นนี้
ใครเคยเห็นสิ่งเช่นนี้
แผ่นดินจะเกิดในวันเดียวหรือ
ชนชาติจะเกิดในทันทีหรือ
เพราะทันทีที่ศิโยนเจ็บครรภ์
เธอก็คลอดลูก ๆ ของเธอ
9 เราจะนำมาถึงเวลาคลอด แล้วไม่ให้คลอดหรือ พระยาห์เวห์กล่าว
เราผู้ทำให้คลอด จะปิดครรภ์หรือ พระเจ้าของเจ้ากล่าว

10 ทุกคนที่รักเยรูซาเล็ม จงยินดีกับเธอและชื่นบานเพื่อเธอ
ทุกคนที่โศกเศร้าเพื่อเธอ จงร่วมชื่นชมยินดีกับเธอ
11 เพื่อพวกเจ้าจะดูดนมและอิ่มจากอกที่ปลอบโยน
เพื่อพวกเจ้าจะดื่มอย่างเต็มที่
และชื่นชมความรุ่งโรจน์อันล้นเหลือของเธอ

12 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า ดูเถิด เราจะให้สันติสุขไหลไปสู่เธอเหมือนแม่น้ำ
และให้ความรุ่งโรจน์ของชนชาติต่าง ๆ ไหลไปเหมือนกระแสน้ำล้นฝั่ง
และพวกเจ้าจะได้ดูดนม
พวกเจ้าจะถูกอุ้มแนบสะโพกของเธอ
และถูกหยอกเล่นบนเข่าของเธอ
13 แม่ปลอบลูกฉันใด
เราก็จะปลอบโยนพวกเจ้าฉันนั้น
พวกเจ้าจะได้รับการปลอบโยนในเยรูซาเล็ม

14 พวกเจ้าจะเห็น และใจจะยินดี
กระดูกของพวกเจ้าจะเจริญเหมือนหญ้าอ่อน
มือของพระยาห์เวห์จะเป็นที่รู้จักในหมู่ผู้รับใช้พระองค์
และพระองค์จะโกรธเกรี้ยวต่อศัตรู

15 เพราะดูเถิด พระยาห์เวห์จะเสด็จมาพร้อมไฟ
และรถศึกของพระองค์จะเหมือนพายุหมุน
เพื่อสำแดงความโกรธอย่างรุนแรง
และคำตำหนิด้วยเปลวไฟ
16 เพราะพระยาห์เวห์จะพิพากษามนุษย์ทั้งปวงด้วยไฟและดาบของพระองค์
ผู้ที่พระยาห์เวห์สังหารจะมีมากมาย
17 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "ผู้ที่ทำตัวให้ศักดิ์สิทธิ์และชำระตัวให้บริสุทธิ์เพื่อเข้าไปในสวน
ตามคนหนึ่งที่อยู่ตรงกลาง กินเนื้อหมู สิ่งน่ารังเกียจ และหนู พวกเขาจะถึงจุดจบด้วยกัน"
18 "เพราะเรารู้การกระทำและความคิดของพวกเขา
เวลามาถึงแล้วที่เราจะรวบรวมทุกชนชาติและทุกภาษา พวกเขาจะมาและเห็นความรุ่งโรจน์ของเรา
19 "เราจะตั้งหมายสำคัญไว้ท่ามกลางพวกเขา และส่งผู้ที่หนีรอดในหมู่พวกเขาไปยังชนชาติต่าง ๆ
ไปทารชิช ปูล และลูด ผู้ยิงธนู ไปทูบัลและยาวาน ไปเกาะไกล ๆ
ที่ไม่เคยได้ยินชื่อเสียงของเราและไม่เคยเห็นความรุ่งโรจน์ของเรา
พวกเขาจะประกาศความรุ่งโรจน์ของเราในหมู่ชนชาติต่าง ๆ
20 พวกเขาจะนำพี่น้องทั้งหมดของพวกเจ้าออกมาจากทุกชนชาติเป็นเครื่องถวายแด่พระยาห์เวห์
โดยม้า รถศึก เกี้ยว ล่อ และอูฐ มาที่ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา คือเยรูซาเล็ม" พระยาห์เวห์กล่าว
"เหมือนชาวอิสราเอลนำเครื่องถวายใส่ภาชนะสะอาดเข้ามาในบ้านของพระยาห์เวห์
21 เราจะเลือกบางคนในหมู่พวกเขาให้เป็นปุโรหิตและคนเลวีด้วย" พระยาห์เวห์กล่าว
22 "เพราะฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินใหม่ที่เราจะสร้างจะคงอยู่ต่อหน้าเราฉันใด" พระยาห์เวห์กล่าว
"ลูกหลานและชื่อของพวกเจ้าก็จะคงอยู่ฉันนั้น
23 จากเทศกาลขึ้นเดือนใหม่ครั้งหนึ่งไปถึงเทศกาลขึ้นเดือนใหม่ครั้งถัดไป
และจากวันสะบาโตหนึ่งไปถึงวันสะบาโตถัดไป มนุษย์ทั้งปวงจะมากราบไหว้ต่อหน้าเรา"
พระยาห์เวห์กล่าว
24 "พวกเขาจะออกไปดูศพของคนที่ละเมิดต่อเรา เพราะหนอนของคนเหล่านั้นจะไม่ตาย
ไฟของพวกเขาจะไม่ดับ และพวกเขาจะเป็นที่รังเกียจแก่มนุษย์ทั้งปวง"

หนังสือ
เยเรมีย์

1 นี่คือถ้อยคำของเยเรมีย์ บุตรฮิลคียาห์ ปุโรหิตคนหนึ่งในอานาโธท ในดินแดนเบนยามิน
2 คำจากพระยาห์เวห์* มาถึงเขาในรัชสมัยโยสิยาห์ บุตรอาโมน กษัตริย์ยูดาห์
ในปีที่สิบสามแห่งรัชกาล
3 คำนั้นยังมาถึงเขาในรัชสมัยเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์
ต่อเนื่องไปจนสิ้นปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์
จนถึงเมื่อเยรูซาเล็มถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า
4 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
5 “ก่อนเราปั้นเจ้าในครรภ์ เราก็รู้จักเจ้าแล้ว
ก่อนเจ้าเกิด เราได้แยกเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์
เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้เผยพระวจนะแก่ชนชาติต่าง ๆ”
6 ข้าพเจ้าทูลว่า “โอ้ พระผู้เป็นเจ้า† พระยาห์เวห์‡ ข้าพเจ้าไม่รู้จะพูดอย่างไร เพราะข้าพเจ้าเป็นเด็ก”
7 แต่พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “อย่าพูดว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นเด็ก’ เราส่งเจ้าไปหาใคร
เจ้าก็ต้องไป เราสั่งให้พูดอะไร เจ้าก็ต้องพูด
8 อย่ากลัวพวกเขา เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้พ้นภัย” พระยาห์เวห์กล่าว
9 แล้วพระยาห์เวห์ยื่นมือมาแตะปากข้าพเจ้า แล้วพระยาห์เวห์กล่าวว่า “นี่
เราใส่ถ้อยคำของเราไว้ในปากเจ้าแล้ว
10 นี่ วันนี้เราตั้งเจ้าไว้เหนือชนชาติและอาณาจักรต่าง ๆ เพื่อถอนราก รื้อทำลาย
ทำลายล้างและโค่นลง เพื่อสร้างและปลูก”
11 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า “เยเรมีย์ เจ้าเห็นอะไร”
ข้าพเจ้าทูลว่า “ข้าพเจ้าเห็นกิ่งอัลมอนด์”
12 พระยาห์เวห์กล่าวว่า “เจ้าเห็นถูกแล้ว เพราะเราเฝ้าดูถ้อยคำของเราเพื่อทำให้สำเร็จ”
13 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สองว่า “เจ้าเห็นอะไร”
ข้าพเจ้าทูลว่า “ข้าพเจ้าเห็นหม้อใบใหญ่ที่กำลังเดือด เอียงออกจากทิศเหนือ”
14 พระยาห์เวห์กล่าวว่า “ภัยร้ายจะปะทุจากทิศเหนือมาถึงทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้
15 จงฟัง เราจะเรียกทุกตระกูลของอาณาจักรทางเหนือมา” พระยาห์เวห์กล่าว
“พวกเขาจะมา แต่ละคนจะตั้งบัลลังก์ที่ทางเข้าประตูเยรูซาเล็ม
เพื่อต่อสู้กับกำแพงเมืองทุกด้าน และกับทุกเมืองของยูดาห์
16 เราจะประกาศคำพิพากษาลงโทษพวกเขาเพราะความชั่วทั้งหมด
เพราะพวกเขาละทิ้งเรา
เผาเครื่องหอมบูชาเทพเจ้าอื่น
และกราบไหว้สิ่งที่มือตนเองทำขึ้น
17 “ส่วนเจ้า จงรัดเข็มขัดที่เอว ลุกขึ้น และบอกพวกเขาทุกอย่างที่เราสั่ง
อย่าหวาดหวั่นต่อหน้าพวกเขา มิฉะนั้นเราจะทำให้เจ้าหวาดหวั่นต่อหน้าพวกเขา

---

* **1:2 1:2** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า “ลอร์ด” หรือ “ก็อด” ที่เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า “יהוה” โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:6 1:6** คำที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษถ่ายทอดว่า “ลอร์ด” คือ “อาโดนาย” ‡ **1:6 1:6** คำอุทาน “บิโฮลด์” ในฉบับแปลภาษาอังกฤษมาจาก “הִנֵּה” หมายถึง ดู ใส่ใจ สังเกต มอง หรือเพ่งดู มักใช้เป็นคำอุทาน

18 นี่ วันนี้เราทำให้เจ้าเป็นเมืองที่มีป้อมปราการ เป็นเสาเหล็กและกำแพงทองสัมฤทธิ์
ยืนหยัดต่อสู้กับทั้งแผ่นดิน กับกษัตริย์ยูดาห์ กับขุนนาง กับปุโรหิต และกับประชาชนในแผ่นดิน
19 พวกเขาจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะเอาชนะเจ้าไม่ได้ เพราะเราอยู่กับเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นภัย

2

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 จงไปประกาศให้เยรูซาเล็มได้ยินว่า พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
เรายังจำความเอื้ออาทรของเจ้าในวัยเยาว์ได้
จำความรักของเจ้าเมื่อเป็นเจ้าสาว
จำได้ว่าเจ้าตามเราผ่านถิ่นกันดาร
ในแผ่นดินที่ไม่มีใครเพาะปลูก
3 อิสราเอลเป็นสิ่งบริสุทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์
เป็นผลรุ่นแรกของผลผลิตของพระองค์
ทุกคนที่กลืนกินอิสราเอลจะต้องรับผิด
ภัยร้ายจะมาถึงพวกเขา พระยาห์เวห์กล่าว
4 ตระกูลยาโคบและทุกตระกูลในหมู่ชนอิสราเอล จงฟังคำของพระยาห์เวห์
5 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
บรรพบุรุษของพวกเจ้าพบความไม่เที่ยงธรรมอะไรในเรา
จึงตีตัวห่างจากเรา
แล้วตามสิ่งไร้ค่าไป
จนตนเองไร้ค่าไปด้วย
6 พวกเขาไม่ถามว่า พระยาห์เวห์อยู่ที่ไหน พระองค์ผู้พาพวกเราออกจากแผ่นดินอียิปต์
ผู้พาพวกเราผ่านถิ่นกันดาร
ผ่านแผ่นดินทะเลทรายและหลุมลึก
ผ่านแผ่นดินแห้งแล้งและเงาแห่งความตาย
ผ่านแผ่นดินที่ไม่มีใครเดินทางผ่าน
และไม่มีใครอาศัยอยู่
7 เราพาพวกเจ้าเข้ามาในแผ่นดินอุดมสมบูรณ์
เพื่อกินผลผลิตและสิ่งดี ๆ ในแผ่นดินนั้น
แต่เมื่อเข้ามา พวกเจ้ากลับทำให้แผ่นดินของเราแปดเปื้อน
ทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งน่ารังเกียจ
8 ปุโรหิตไม่ถามว่า พระยาห์เวห์อยู่ที่ไหน
ผู้ดูแลข้อบัญญัติไม่รู้จักเรา
ผู้ปกครองก็ละเมิดต่อเรา
ผู้เผยพระวจนะกล่าวคำพยากรณ์ในนามเทพบาอัล
และตามสิ่งที่ไม่ให้ประโยชน์
9 เพราะฉะนั้น เราจะยังกล่าวโทษพวกเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
และจะกล่าวโทษลูกหลานของพวกเจ้าต่อไป
10 จงข้ามไปดูตามเกาะต่าง ๆ ของคิทธิม
ส่งคนไปเคดาร์ พิจารณาให้ถี่ถ้วน
ดูว่ามีเรื่องอย่างนี้เคยเกิดขึ้นหรือไม่
11 มีชนชาติไหนเปลี่ยนเทพเจ้าของตนบ้าง
ทั้งที่สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่เทพเจ้าจริง ๆ

แต่ชนชาติของเรากลับเอาความรุ่งโรจน์ของตนไปแลกกับสิ่งที่ไม่ให้ประโยชน์
12 ฟ้าสวรรค์เอ๋ย จงตกตะลึงกับเรื่องนี้
จงหวาดกลัวอย่างที่สุด
จงร้างเปล่าอย่างยิ่ง พระยาห์เวห์กล่าว
13 เพราะชนชาติของเราทำความชั่วสองอย่าง
พวกเขาละทิ้งเรา ผู้เป็นน้ำพุแห่งน้ำที่มีชีวิต
และสกัดบ่อเก็บน้ำไว้ให้ตนเอง เป็นบ่อแตกร้าวที่เก็บน้ำไม่ได้
14 อิสราเอลเป็นทาสหรือ
เขาเกิดมาเป็นทาสหรือ
ทำไมจึงกลายเป็นเชลย
15 สิงโตหนุ่มคำรามใส่เขา ส่งเสียงกึกก้อง
ทำให้แผ่นดินของเขารกร้าง
เมืองของเขาถูกเผาจนไม่มีใครอาศัยอยู่
16 ชาวเมมฟิสและทาปานเหสก็ตีกระหม่อมเจ้าจนแตก
17 เจ้าทำให้เรื่องนี้เกิดขึ้นกับตัวเองมิใช่หรือ
เพราะเจ้าละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า* ขณะพระองค์นำเจ้าไปตามทาง
18 แล้วเจ้าได้อะไรจากการไปอียิปต์เพื่อดื่มน้ำชีโหร์
หรือทำไมจึงเดินทางไปอัสซีเรียเพื่อดื่มน้ำจากแม่น้ำนั้น†
19 ความชั่วของเจ้าจะสั่งสอนเจ้าเอง
การหันหลังให้เราจะตำหนิเจ้าเอง
จงรู้และเห็นว่าการละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้านั้นชั่วร้ายและขมขื่นเพียงใด
เพราะเจ้าละทิ้งพระองค์
และไม่ยำเกรงเรา พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์‡แห่งกองทัพกล่าว
20 นานมาแล้ว เราหักแอกของเจ้า
และปลดเครื่องพันธนาการให้เจ้า
แต่เจ้ากลับพูดว่า ฉันจะไม่รับใช้
บนเนินสูงทุกแห่งและใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น เจ้าหมอบลง
ทำตัวเป็นโสเภณี
21 ทั้งที่เราปลูกเจ้าไว้เป็นเถาองุ่นพันธุ์ดี
เป็นเมล็ดพันธุ์บริสุทธิ์และแท้
แล้วทำไมเจ้าจึงกลับกลายเป็นกิ่งเสื่อมพันธุ์ขององุ่นต่างถิ่นสำหรับเรา
22 ต่อให้เจ้าล้างตัวด้วยน้ำด่าง
และใช้สบู่มากมาย
ความผิดของเจ้าก็ยังมีรอยปรากฏต่อหน้าเรา พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
23 เจ้าพูดได้อย่างไรว่า ฉันไม่ได้แปดเปื้อน
ฉันไม่ได้ตามเทพบาอัลทั้งหลายไป?
จงดูทางที่เจ้าเดินในหุบเขา
จงรู้ว่าเจ้าทำอะไรลงไป
เจ้าเป็นอูฐโหนกเดียวตัวเมียที่วิ่งปราดไปมาตามทางของมัน
24 เป็นลาป่าที่ชินกับถิ่นกันดาร สูดลมด้วยความอยาก
เมื่อมันติดสัด ใครจะห้ามมันได้

---

* **2:17 2:17** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים ออกเสียงว่า เอโลฮิม † **2:18 2:18** คือแม่น้ำยูเฟรทีส
‡ **2:19 2:19** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า ลอร์ด หรือ ก็อด ที่เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า יהוה โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

ตัวที่ตามหามันไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย ในเดือนที่มันติดสัดก็จะพบมัน
25 จงระวังอย่าให้เท้าเปลือย
และอย่าให้คอกระหายน้ำ
แต่เจ้าพูดว่า เปล่าประโยชน์
ไม่หรอก ฉันรักคนแปลกหน้า
และฉันจะตามพวกเขาไป
26 ขโมยอับอายเมื่อถูกจับได้ฉันใด
ชนอิสราเอลก็อับอายฉันนั้น
ทั้งพวกเขา กษัตริย์ ขุนนาง ปุโรหิต และผู้เผยพระวจนะของพวกเขา
27 พวกเขาพูดกับไม้ว่า ท่านเป็นพ่อของฉัน
และกับหินว่า ท่านให้กำเนิดฉัน
เพราะพวกเขาหันหลังให้เรา
ไม่ยอมหันหน้ามา
แต่เมื่อเดือดร้อนจะพูดว่า ลุกขึ้นเถิด ช่วยพวกเราให้รอดด้วย
28 แล้วเทพเจ้าที่พวกเจ้าทำขึ้นเองอยู่ที่ไหน
ให้พวกมันลุกขึ้นเถิด ถ้าช่วยพวกเจ้าให้รอดในยามเดือดร้อนได้
ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีเทพเจ้ามากเท่าจำนวนเมืองของเจ้า
29 ทำไมพวกเจ้าจึงกล่าวโทษเรา
พวกเจ้าทุกคนต่างละเมิดต่อเรา พระยาห์เวห์กล่าว
30 เราตีลูกหลานของพวกเจ้าเสียเปล่า
พวกเขาไม่ยอมรับการตักเตือน
ดาบของพวกเจ้าเองกลืนกินผู้เผยพระวจนะของพวกเจ้า
เหมือนสิงโตที่ทำลายล้าง
31 คนยุคนี้เอ๋ย จงพิจารณาคำของพระยาห์เวห์
เราเป็นถิ่นกันดารสำหรับอิสราเอลหรือ
หรือเป็นแผ่นดินมืดทึบ
ทำไมชนชาติของเราจึงพูดว่า พวกเราหลุดเป็นอิสระแล้ว
จะไม่มาหาพระองค์อีก?
32 สาวพรหมจารีจะลืมเครื่องประดับของตนได้หรือ
เจ้าสาวจะลืมชุดเจ้าสาวได้หรือ
แต่ชนชาติของเราลืมเรามานานวันจนนับไม่ถ้วน
33 เจ้าช่างรู้จักเตรียมทางไปแสวงหาความรัก
จนถึงกับสอนวิธีของเจ้าให้หญิงชั่วด้วย
34 ชายกระโปรงของเจ้ายังมีเลือดของคนยากจนผู้บริสุทธิ์
เจ้าไม่ได้พบพวกเขาขณะงัดแงะเข้ามา
แต่เป็นเพราะเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด
35 ถึงอย่างนั้นเจ้าก็พูดว่า ฉันบริสุทธิ์
พระองค์คงหายโกรธฉันแล้ว
จงฟัง เราจะพิพากษาเจ้า
เพราะเจ้าพูดว่า ฉันไม่ได้ทำบาป
36 ทำไมเจ้าจึงเที่ยวเปลี่ยนทางไปมาอยู่เรื่อย
เจ้าจะอับอายเพราะอียิปต์ด้วย
เหมือนที่เคยอับอายเพราะอัสซีเรีย
37 เจ้าจะออกจากที่นั่นโดยเอามือกุมศีรษะด้วย

เพราะพระยาห์เวห์ปฏิเสธคนที่เจ้าไว้วางใจ
เจ้าจะไม่เจริญรุ่งเรืองกับพวกเขา

3

1 มีคำกล่าวว่า ถ้าชายคนหนึ่งหย่ากับภรรยา แล้วเธอจากไปเป็นภรรยาของชายอื่น
เขาควรกลับไปหาเธออีกหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่แปดเปื้อนอย่างหนักหรือ แต่เจ้าทำตัวเป็นโสเภณี
คบคนรักมากมาย ถึงอย่างนั้นก็จงกลับมาหาเราอีก พระยาห์เวห์กล่าว
2 เงยหน้ามองไปที่ยอดเขาโล่ง ๆ สิ มีที่ไหนบ้างที่เจ้าไม่เคยนอนกับใคร เจ้าคอยพวกเขาอยู่ริมทาง
เหมือนชาวอาหรับในถิ่นกันดาร เจ้าทำให้แผ่นดินแปดเปื้อนด้วยการเป็นโสเภณีและความชั่วของเจ้า
3 เพราะฉะนั้น ฝนจึงถูกระงับไว้ ฝนปลายฤดูก็ไม่ตก แต่เจ้ากลับหน้าด้านเหมือนโสเภณี
ไม่ยอมละอาย
4 ตั้งแต่นี้ไป เจ้าจะไม่ร้องเรียกเราหรือว่า พ่อของฉัน พระองค์เป็นผู้นำทางฉันมาตั้งแต่วัยเยาว์?
5 พระองค์จะโกรธตลอดไปหรือ จะโกรธจนถึงที่สุดหรือ ถึงอย่างนั้น เจ้าพูดเช่นนี้
แต่ก็ทำชั่วและทำตามใจตนเอง
6 ในรัชสมัยกษัตริย์โยสิยาห์ พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า
เจ้าเห็นสิ่งที่อิสราเอลผู้หันหลังให้เราทำหรือไม่ เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกแห่งและใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น
แล้วทำตัวเป็นโสเภณีที่นั่น
7 หลังจากเธอทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เราพูดว่า เธอจะกลับมาหาเรา แต่เธอไม่กลับมา
ยูดาห์พี่น้องผู้ทรยศของเธอก็เห็น
8 เราเห็นว่า แม้เราไล่อิสราเอลผู้หันหลังให้เราไป และให้หนังสือหย่าเพราะเธอมีชู้
ยูดาห์พี่น้องผู้ทรยศของเธอก็ยังไม่กลัว กลับไปทำตัวเป็นโสเภณีด้วย
9 เพราะเธอเห็นการเป็นโสเภณีเป็นเรื่องเล็กน้อย แผ่นดินจึงแปดเปื้อน เธอมีชู้กับหินและไม้
10 ถึงอย่างนั้น ยูดาห์พี่น้องผู้ทรยศของเธอก็ไม่ได้กลับมาหาเราด้วยใจทั้งหมด
เพียงแต่เสแสร้งเท่านั้น พระยาห์เวห์กล่าว
11 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า
อิสราเอลผู้หันหลังให้เรายังแสดงว่าตนเที่ยงธรรมกว่ายูดาห์ผู้ทรยศ
12 จงไปประกาศถ้อยคำเหล่านี้ไปทางเหนือว่า อิสราเอลผู้หันหลังให้เรา จงกลับมา
พระยาห์เวห์กล่าว เราจะไม่มองเจ้าด้วยความโกรธ เพราะเรามีเมตตา พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะไม่โกรธตลอดไป
13 เพียงแต่ยอมรับความผิดของเจ้า ว่าเจ้าละเมิดต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
เที่ยวไปหาคนแปลกหน้าตามทางต่าง ๆ ใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น และไม่เชื่อฟังเสียงของเรา
พระยาห์เวห์กล่าว
14 ลูกหลานผู้หันหลังให้เรา จงกลับมา พระยาห์เวห์กล่าว เพราะเราเป็นสามีของพวกเจ้า
เราจะเลือกพวกเจ้าหนึ่งคนจากเมืองหนึ่ง และสองคนจากตระกูลหนึ่ง แล้วพามายังศิโยน
15 เราจะให้ผู้เลี้ยงที่ตรงกับใจเราแก่พวกเจ้า พวกเขาจะเลี้ยงพวกเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ
16 ในเวลานั้น เมื่อพวกเจ้าเพิ่มจำนวนขึ้นมากมายในแผ่นดิน พระยาห์เวห์กล่าว จะไม่มีใครพูดถึง
หีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ อีก ไม่มีใครนึกถึง จดจำ หรือคิดถึงมัน และจะไม่มีใครทำขึ้นมาอีก
17 ในเวลานั้น เยรูซาเล็มจะได้ชื่อว่า บัลลังก์ของพระยาห์เวห์ ชนชาติทั้งหลายจะมารวมกันที่นั่น
มาหาพระนามของพระยาห์เวห์ที่เยรูซาเล็ม พวกเขาจะไม่ทำตามความดื้อรั้นของใจชั่วอีก
18 ในเวลานั้น ชนยูดาห์จะเดินร่วมกับชนอิสราเอล พวกเขาจะออกจากแผ่นดินทางเหนือมาด้วยกัน
มาสู่แผ่นดินที่เราให้เป็นมรดกแก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า

19 เราพูดว่า เราอยากให้เจ้าอยู่ในหมู่ลูก ๆ มากเพียงใด อยากให้แผ่นดินน่ารื่นรมย์แก่เจ้า
เป็นมรดกงดงามของกองทัพชนชาติต่าง ๆ และเราพูดว่า เจ้าจะเรียกเราว่า พ่อของฉัน
และจะไม่เลิกติดตามเรา
20 ชนอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าทรยศเราเหมือนภรรยาที่ทรยศจากสามีไป พระยาห์เวห์กล่าว
21 มีเสียงดังมาจากยอดเขาโล่ง ๆ เป็นเสียงร่ำไห้และวิงวอนของลูกหลานอิสราเอล
เพราะพวกเขาบิดเบือนทางของตน ลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
22 ลูกหลานผู้หันหลังให้เรา จงกลับมา เราจะรักษาพวกเจ้าให้หายจากการหันหลังให้เรา
นี่ พวกเรามาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา
23 ความช่วยเหลือจากเนินเขาและเสียงอึกทึกบนภูเขานั้นเปล่าประโยชน์จริง ๆ
ความรอดของอิสราเอลอยู่ในพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราจริง ๆ
24 แต่สิ่งน่าอับอายนั้นกลืนกินผลจากแรงงานของบรรพบุรุษของพวกเรามาตั้งแต่พวกเรายังเด็ก
ทั้งฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ลูกชายและลูกสาว
25 ให้พวกเรานอนลงในความอับอาย ให้ความอดสูคลุมพวกเรา
เพราะพวกเราทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ทั้งพวกเราและบรรพบุรุษ
ตั้งแต่วัยเยาว์จนถึงวันนี้ พวกเราไม่เชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา

4

1 อิสราเอล หากเจ้าจะกลับมา พระยาห์เวห์กล่าว หากเจ้าจะกลับมาหาเรา
และกำจัดสิ่งน่ารังเกียจของเจ้าให้พ้นสายตาเรา เจ้าก็จะไม่ถูกโยกย้ายไป
2 เจ้าจะสาบานว่า พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ด้วยความจริง
ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ชนชาติต่าง ๆ จะกล่าวอวยพรตนเองในพระองค์
และจะภูมิใจในพระองค์
3 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวกับชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า จงไถดินที่พักไว้ไม่เพาะปลูก
อย่าหว่านเมล็ดลงกลางหนาม
4 ชาวยูดาห์และผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็ม จงเข้าสุหนัตเพื่อพระยาห์เวห์
ตัดหนังหุ้มปลายหัวใจของพวกเจ้าออก มิฉะนั้นความโกรธของเราจะพุ่งออกมาเหมือนไฟ
เผาผลาญจนไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของพวกเจ้า
5 จงประกาศในยูดาห์ แจ้งข่าวในเยรูซาเล็มว่า จงเป่าแตรในแผ่นดิน จงร้องดัง ๆ ว่า
มารวมกันเถิด ให้พวกเราเข้าไปในเมืองที่มีป้อมปราการ
6 จงยกธงชี้ทางไปศิโยน หนีไปให้พ้นภัย อย่ารอช้า
เพราะเราจะนำภัยร้ายและความพินาศใหญ่หลวงมาจากทิศเหนือ
7 สิงโตออกมาจากดงแล้ว ผู้ทำลายชนชาติต่าง ๆ กำลังเดินทาง
เขาออกจากที่ของตนมาเพื่อทำให้แผ่นดินของเจ้ารกร้าง เมืองของเจ้าจะพังจนไม่มีใครอาศัยอยู่
8 เพราะเหตุนี้ จงสวมผ้ากระสอบ คร่ำครวญและร่ำไห้
เพราะความโกรธเกรี้ยวของพระยาห์เวห์ยังไม่หันไปจากพวกเรา
9 ในวันนั้น พระยาห์เวห์กล่าว กษัตริย์และขุนนางจะหมดกำลังใจ ปุโรหิตจะตกตะลึง
ผู้เผยพระวจนะจะประหลาดใจ
10 ข้าพเจ้าทูลว่า โอ้ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์
พระองค์หลอกลวงชนชาตินี้และเยรูซาเล็มอย่างหนักจริง ๆ โดยกล่าวว่า พวกเจ้าจะมีความสงบสุข
ทั้งที่ดาบแทงถึงหัวใจ
11 ในเวลานั้น จะมีคำกล่าวกับชนชาตินี้และเยรูซาเล็มว่า ลมร้อนพัดจากยอดเขาโล่ง ๆ
ในถิ่นกันดารมาสู่ธิดาแห่งชนชาติของเรา มิใช่เพื่อฝัดหรือทำให้สะอาด

12 ลมแรงจากที่เหล่านั้นจะพัดมาสำหรับเรา บัดนี้เราจะประกาศคำพิพากษาลงโทษพวกเขาด้วย
13 ดูเถิด เขาจะมาเหมือนเมฆ รถรบของเขาเหมือนพายุหมุน ม้าของเขาเร็วกว่านกอินทรี
พวกเราถึงคราววิบัติแล้ว เพราะพวกเราพินาศ
14 เยรูซาเล็ม จงล้างใจให้พ้นความชั่วเพื่อเจ้าจะรอด ความคิดชั่วร้ายจะอยู่ในใจเจ้าอีกนานเท่าใด
15 เพราะมีเสียงประกาศจากดาน แจ้งข่าวภัยร้ายจากภูเขาเอฟราอิมว่า
16 จงบอกชนชาติทั้งหลาย จงประกาศกล่าวโทษเยรูซาเล็มว่า คนเฝ้าระวังมาจากแผ่นดินไกล
ส่งเสียงต่อสู้กับเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์
17 พวกเขาล้อมเธอทุกด้านเหมือนคนเฝ้าทุ่ง เพราะเธอกบฏต่อเรา พระยาห์เวห์กล่าว
18 ทางที่เจ้าเดินและสิ่งที่เจ้าทำนำเรื่องเหล่านี้มาถึงเจ้า นี่คือความชั่วของเจ้าเอง
มันขมขื่นและแทงถึงใจเจ้า
19 ปวดร้าวเหลือเกิน ปวดร้าวเหลือเกิน เจ็บลึกถึงหัวใจ ใจข้าพเจ้าเต้นระทึก ไม่อาจเงียบได้
เพราะจิตใจข้าพเจ้าได้ยินเสียงแตร เสียงเตือนภัยสงคราม
20 ข่าวความพินาศตามกันมาไม่หยุด ทั้งแผ่นดินพังทลาย กระโจมของข้าพเจ้าพังลงทันที
ม่านกระโจมหายไปในพริบตา
21 ข้าพเจ้าจะต้องเห็นธงและได้ยินเสียงแตรอีกนานเท่าใด
22 เพราะชนชาติของเราโง่เขลา ไม่รู้จักเรา เป็นลูกหลานโง่เขลา ไม่มีความเข้าใจ
ชำนาญในการทำชั่ว แต่ไม่รู้จักทำดี
23 ข้าพเจ้ามองดูแผ่นดิน เห็นแต่ความรกร้างว่างเปล่า มองดูฟ้าสวรรค์ก็ไม่มีแสง
24 ข้าพเจ้ามองดูภูเขา เห็นมันสั่นสะเทือน เนินเขาทุกแห่งไหวไปมา
25 ข้าพเจ้ามองดู แต่ไม่มีคนสักคน นกในท้องฟ้าก็บินหนีไปหมด
26 ข้าพเจ้ามองดู เห็นทุ่งอุดมสมบูรณ์กลายเป็นถิ่นกันดาร เมืองทุกเมืองพังลงต่อหน้าพระยาห์เวห์
ต่อหน้าความโกรธเกรี้ยวของพระองค์
27 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า ทั้งแผ่นดินจะรกร้าง แต่เราจะไม่ทำลายให้สิ้นซาก
28 เพราะเหตุนี้ แผ่นดินจะคร่ำครวญ ฟ้าสวรรค์เบื้องบนจะมืดดำ เพราะเราพูดแล้ว เราวางแผนแล้ว
เราไม่ได้เปลี่ยนใจ และจะไม่หันกลับจากแผนนี้
29 ทุกเมืองหนีเพราะเสียงทหารม้าและพลธนู ผู้คนเข้าไปในดงและปีนขึ้นบนโขดหิน
ทุกเมืองถูกทิ้งร้าง ไม่มีใครอาศัยอยู่
30 เมื่อเจ้ารกร้างแล้ว เจ้าจะทำอย่างไร ต่อให้สวมเสื้อผ้าสีแดงสด ประดับด้วยทอง
และแต่งตาให้ดูโต เจ้าก็ทำสวยเสียเปล่า คนรักของเจ้าดูหมิ่นเจ้า พวกเขาหมายเอาชีวิตเจ้า
31 เพราะข้าพเจ้าได้ยินเสียงเหมือนหญิงเจ็บท้องคลอด ปวดร้าวเหมือนหญิงคลอดลูกคนแรก
เป็นเสียงธิดาศิโยนที่หอบหายใจ กางมือร้องว่า ฉันถึงคราววิบัติแล้ว
ชีวิตฉันกำลังหมดแรงต่อหน้าฆาตกร

5

1 จงวิ่งไปมาตามถนนในเยรูซาเล็ม ดูให้รู้แน่ ไปหาตามลานกว้าง
หากพบสักคนที่ทำอย่างยุติธรรมและแสวงหาความจริง เราจะยกโทษให้เยรูซาเล็ม
2 แม้พวกเขาพูดว่า พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ก็ยังสาบานเท็จ
3 พระยาห์เวห์ พระองค์มองหาความจริงมิใช่หรือ พระองค์ตีพวกเขา แต่พวกเขาไม่รู้สึกเจ็บปวด
พระองค์ทำลายพวกเขา แต่พวกเขาไม่ยอมรับการตักเตือน พวกเขาทำหน้าด้านยิ่งกว่าหิน
ไม่ยอมกลับมา
4 ข้าพเจ้าพูดว่า คนเหล่านี้คงเป็นคนยากจน พวกเขาโง่เขลา เพราะไม่รู้จักทางของพระยาห์เวห์
ไม่รู้ข้อบัญญัติของพระเจ้าของตน

5 ข้าพเจ้าจะไปหาคนใหญ่คนโต พูดกับพวกเขา
เพราะพวกเขารู้จักทางของพระยาห์เวห์และข้อบัญญัติของพระเจ้าของตน
แต่คนเหล่านี้ก็พร้อมใจกันหักแอกและปลดเครื่องพันธนาการ
6 เพราะฉะนั้น สิงโตจากป่าจะฆ่าพวกเขา หมาป่ายามเย็นจะทำลายพวกเขา
เสือดาวจะเฝ้าซุ่มตามเมือง ใครออกมาก็จะถูกฉีกเป็นชิ้น ๆ เพราะพวกเขาละเมิดมากมาย
และหันหลังให้เรามากขึ้น
7 เราจะยกโทษให้เจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าละทิ้งเรา สาบานในนามสิ่งที่ไม่ใช่เทพเจ้า
เมื่อเราเลี้ยงพวกเขาจนอิ่ม พวกเขากลับมีชู้ และรวมตัวกันเป็นกลุ่มตามบ้านโสเภณี
8 พวกเขาเหมือนม้าที่กินอิ่มแล้วเที่ยวเตร่ แต่ละคนร้องฮี้หาภรรยาเพื่อนบ้าน
9 เราไม่ควรลงโทษพวกเขาเพราะเรื่องเหล่านี้หรือ พระยาห์เวห์กล่าว
เราไม่ควรแก้แค้นชนชาติอย่างนี้หรือ
10 จงขึ้นไปบนกำแพงของเธอและทำลาย แต่อย่าทำลายให้สิ้นซาก ตัดกิ่งของเธอออก
เพราะกิ่งเหล่านั้นไม่ใช่ของพระยาห์เวห์
11 เพราะชนอิสราเอลและชนยูดาห์ทรยศเราอย่างหนัก พระยาห์เวห์กล่าว
12 พวกเขาปฏิเสธพระยาห์เวห์ พูดว่า ไม่ใช่พระองค์หรอก ภัยร้ายจะไม่มาถึงพวกเรา
พวกเราจะไม่พบดาบหรือความอดอยาก
13 ผู้เผยพระวจนะจะกลายเป็นสายลม ไม่มีคำของพระองค์ในตัวพวกเขา
สิ่งที่พูดนั้นจะเกิดกับพวกเขาเอง
14 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งกองทัพกล่าวว่า เพราะพวกเจ้าพูดเช่นนี้ จงฟัง
เราจะทำให้ถ้อยคำของเราในปากเจ้าเป็นไฟ ทำให้ชนชาตินี้เป็นไม้ ไฟนั้นจะเผาผลาญพวกเขา
15 ชนอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง เราจะนำชนชาติหนึ่งจากแดนไกลมาต่อสู้กับพวกเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
เป็นชนชาติเข้มแข็ง เป็นชนชาติเก่าแก่ พวกเจ้าไม่รู้ภาษาของเขา ฟังที่เขาพูดไม่เข้าใจ
16 กระบอกลูกธนูของพวกเขาเป็นหลุมศพที่เปิดอยู่ ทุกคนเป็นนักรบกล้าแข็ง
17 พวกเขาจะกินผลเก็บเกี่ยวและขนมปังที่ลูกชายลูกสาวของเจ้าควรได้กิน
จะกินฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้า จะกินเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้า
จะใช้ดาบทำลายเมืองที่มีป้อมปราการซึ่งเจ้าไว้วางใจ
18 แต่แม้ในเวลานั้น พระยาห์เวห์กล่าว เราจะไม่ทำลายพวกเจ้าให้สิ้นซาก
19 เมื่อพวกเจ้าถามว่า ทำไมพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดกับพวกเรา
เจ้าจงบอกพวกเขาว่า พวกเจ้าละทิ้งเราและรับใช้เทพเจ้าต่างถิ่นในแผ่นดินของพวกเจ้าฉันใด
พวกเจ้าก็จะรับใช้คนต่างถิ่นในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเจ้าฉันนั้น
20 จงประกาศเรื่องนี้ในหมู่ชนยาโคบ แจ้งข่าวในยูดาห์ว่า
21 ชนชาติที่โง่เขลาและไม่เข้าใจ จงฟังเรื่องนี้ มีตาแต่ไม่เห็น มีหูแต่ไม่ได้ยิน
22 พวกเจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ พระยาห์เวห์กล่าว พวกเจ้าไม่สั่นกลัวต่อหน้าเราหรือ
เรากำหนดให้ทรายเป็นขอบเขตของทะเล เป็นข้อกำหนดถาวรที่ทะเลจะข้ามไปไม่ได้
ถึงคลื่นซัดแรงก็เอาชนะไม่ได้ ถึงคำรามก็ยังข้ามไปไม่ได้
23 แต่ชนชาตินี้มีใจแข็งขืนและกบฏ พวกเขาขัดขืนแล้วจากไป
24 พวกเขาไม่พูดในใจว่า ให้พวกเรายำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา
พระองค์ให้ฝนต้นฤดูและปลายฤดูตามเวลา รักษาช่วงสัปดาห์เก็บเกี่ยวที่กำหนดไว้ให้พวกเรา
25 ความผิดของพวกเจ้าทำให้สิ่งเหล่านี้หันไป บาปของพวกเจ้าขวางสิ่งดี ๆ ไว้ไม่ให้มาถึง
26 เพราะมีคนชั่วอยู่ในหมู่ชนชาติของเรา พวกเขาเฝ้าซุ่มเหมือนคนดักนก วางกับดักจับคน
27 กรงเต็มไปด้วยนกฉันใด บ้านของพวกเขาก็เต็มไปด้วยการหลอกลวงฉันนั้น
พวกเขาจึงมีอำนาจและร่ำรวยขึ้น

28 พวกเขาอ้วนพี ผิวเปล่งปลั่ง ใช่แล้ว พวกเขาทำชั่วเกินใคร
ไม่สู้คดีให้ลูกกำพร้าพ่อเพื่อให้พวกเขาอยู่ดีมีสุข ไม่ปกป้องสิทธิของคนขัดสน
29 เราไม่ควรลงโทษเพราะเรื่องเหล่านี้หรือ พระยาห์เวห์กล่าว
เราไม่ควรแก้แค้นชนชาติอย่างนี้หรือ
30 เรื่องน่าตกตะลึงและสยดสยองเกิดขึ้นในแผ่นดิน
31 ผู้เผยพระวจนะกล่าวคำพยากรณ์เท็จ ปุโรหิตปกครองตามอำนาจของตน
และชนชาติของเราชอบให้เป็นอย่างนั้น เมื่อเรื่องนี้ถึงจุดจบ พวกเจ้าจะทำอย่างไร

6

1 ลูกหลานเบนยามิน จงหนีออกจากเยรูซาเล็มไปให้พ้นภัย เป่าแตรที่เทโคอา
ชูสัญญาณที่เบธฮัคเคเรม เพราะภัยร้ายกำลังมุ่งมาจากทิศเหนือพร้อมความพินาศใหญ่หลวง
2 เราจะทำลายธิดาศิโยนผู้งดงามและบอบบาง
3 ผู้เลี้ยงกับฝูงสัตว์ของตนจะมาหาเธอ จะตั้งกระโจมล้อมเธอทุกด้าน
แต่ละคนจะเลี้ยงฝูงสัตว์ในที่ของตน
4 จงเตรียมทำสงครามกับเธอ ลุกขึ้น ให้พวกเราบุกตอนเที่ยง พวกเราถึงคราววิบัติแล้ว
วันคล้อยลง เงายามเย็นยืดยาว
5 ลุกขึ้น ให้พวกเราบุกตอนกลางคืน ทำลายวังของเธอ
6 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า จงตัดต้นไม้ ก่อเนินล้อมเยรูซาเล็ม
นี่คือเมืองที่ต้องรับโทษ ภายในเธอเต็มไปด้วยการกดขี่
7 บ่อปล่อยน้ำออกมาฉันใด เธอก็ปล่อยความชั่วออกมาฉันนั้น
ในเธอมีเสียงความรุนแรงและการทำลาย ความเจ็บป่วยและบาดแผลอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
8 เยรูซาเล็ม จงรับคำตักเตือน มิฉะนั้นเราจะตีตัวห่างจากเจ้า จะทำให้เจ้ารกร้าง
เป็นแผ่นดินที่ไม่มีใครอาศัย
9 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า พวกเขาจะเก็บผู้ที่เหลืออยู่ของอิสราเอลจนหมด
เหมือนเก็บองุ่นที่เหลือตามเถา จงยื่นมือกลับไปยังตะกร้าอีก เหมือนคนเก็บองุ่น
10 ข้าพเจ้าจะพูดและเตือนใครให้ฟังได้ ดูเถิด หูของพวกเขาไม่ได้เข้าสุหนัต จึงฟังไม่ได้
อีกทั้งคำของพระยาห์เวห์กลายเป็นสิ่งที่พวกเขาดูหมิ่น พวกเขาไม่ยินดีในคำนั้น
11 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยความโกรธของพระยาห์เวห์ เหนื่อยล้ากับการเก็บมันไว้
จงเทมันลงบนเด็กตามถนน
และบนกลุ่มชายหนุ่มที่รวมตัวกัน
เพราะสามีและภรรยาจะถูกจับไปด้วยกัน
ทั้งคนแก่และคนชราที่อายุยืน
12 บ้านของพวกเขาจะตกเป็นของคนอื่น
พร้อมกับไร่นาและภรรยา
เพราะเราจะยื่นมือมาต่อสู้กับผู้ที่อาศัยในแผ่นดิน พระยาห์เวห์กล่าว
13 ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้
ตั้งแต่ผู้เผยพระวจนะจนถึงปุโรหิต ทุกคนหลอกลวง
14 พวกเขารักษาบาดแผลของชนชาติของเราอย่างลวก ๆ
พูดว่า ความสงบสุข ความสงบสุข ทั้งที่ไม่มีความสงบสุข
15 เมื่อทำสิ่งน่ารังเกียจ พวกเขาละอายบ้างไหม
ไม่เลย ไม่ละอายสักนิด หน้าแดงไม่เป็นด้วยซ้ำ
เพราะฉะนั้น พวกเขาจะล้มลงในหมู่คนที่ล้ม

เมื่อเรามาลงโทษ พวกเขาจะถูกโค่นลง พระยาห์เวห์กล่าว
16 พระยาห์เวห์กล่าวว่า จงยืนที่ทางต่าง ๆ และมองดู ถามหาทางเก่าแก่ ทางที่ดีอยู่ที่ไหน
แล้วเดินไปตามนั้น พวกเจ้าจะพบที่พักให้จิตใจ แต่พวกเขาพูดว่า พวกเราจะไม่เดินไปตามนั้น
17 เราตั้งคนเฝ้ายามไว้เหนือพวกเจ้า บอกว่า จงฟังเสียงแตร แต่พวกเขาพูดว่า
พวกเราจะไม่ฟัง
18 เพราะฉะนั้น ชนชาติทั้งหลาย จงฟัง ชุมนุมชนเอ๋ย จงรู้ว่ามีอะไรอยู่ในหมู่พวกเขา
19 แผ่นดินเอ๋ย จงฟัง เราจะนำภัยร้ายมาถึงชนชาตินี้ เป็นผลจากความคิดของพวกเขา
เพราะไม่ฟังถ้อยคำของเรา และปฏิเสธข้อบัญญัติของเรา
20 จะนำกำยานจากเชบาและอ้อยหอมจากแผ่นดินไกลมาให้เราทำไม
เราไม่ยอมรับเครื่องบูชาเผาของพวกเจ้า ไม่พอใจเครื่องบูชาของพวกเจ้า
21 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวว่า จงฟัง เราจะวางสิ่งกีดขวางให้ชนชาตินี้สะดุด
พ่อกับลูกจะสะดุดด้วยกัน เพื่อนบ้านกับมิตรสหายจะพินาศ
22 พระยาห์เวห์กล่าวว่า ดูเถิด ชนชาติหนึ่งมาจากแผ่นดินทางเหนือ
ชนชาติใหญ่จะถูกปลุกขึ้นจากสุดปลายแผ่นดิน
23 พวกเขาถือธนูและหอก โหดร้าย ไร้เมตตา เสียงคำรามเหมือนทะเล พวกเขาขี่ม้า
ทุกคนจัดแถวเหมือนนักรบเข้าศึก มาต่อสู้กับเจ้า ธิดาศิโยน
24 พวกเราได้ยินข่าวแล้ว มืออ่อนแรง ความปวดร้าวจับพวกเราไว้ เจ็บเหมือนหญิงกำลังคลอด
25 อย่าออกไปในทุ่งหรือเดินตามทาง เพราะดาบของศัตรูและความหวาดกลัวอยู่ทุกด้าน
26 ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า จงสวมผ้ากระสอบ เกลือกกลิ้งในขี้เถ้า
คร่ำครวญเหมือนสูญเสียลูกชายคนเดียว ร่ำไห้อย่างขมขื่นที่สุด
เพราะผู้ทำลายจะมาถึงพวกเราอย่างฉับพลัน
27 เราตั้งเจ้าเป็นผู้ทดสอบโลหะและเป็นป้อมปราการในหมู่ชนชาติของเรา
เพื่อเจ้าจะรู้และทดสอบทางที่พวกเขาเดิน
28 พวกเขาทุกคนเป็นกบฏร้ายแรง เที่ยวใส่ร้าย เป็นทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ทุกคนทำสิ่งเลวทราม
29 เครื่องสูบลมเป่าแรง ตะกั่วถูกไฟเผาหมด พวกเขาถลุงต่อไปเสียเปล่า
เพราะคนชั่วยังไม่ถูกแยกออก
30 ผู้คนจะเรียกพวกเขาว่าเงินที่ถูกคัดทิ้ง เพราะพระยาห์เวห์คัดทิ้งพวกเขาแล้ว

7

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
2 จงยืนที่ประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ประกาศถ้อยคำนี้ที่นั่นว่า
ชาวยูดาห์ทุกคนที่เข้าประตูเหล่านี้มานมัสการพระยาห์เวห์ จงฟังคำของพระยาห์เวห์
3 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
จงแก้ไขวิถีชีวิตและการกระทำของพวกเจ้า แล้วเราจะให้พวกเจ้าอาศัยอยู่ในที่นี้
4 อย่าเชื่อคำโกหกที่ว่า นี่คือพระนิเวศของพระยาห์เวห์ พระนิเวศของพระยาห์เวห์
พระนิเวศของพระยาห์เวห์
5 เพราะถ้าพวกเจ้าแก้ไขวิถีชีวิตและการกระทำอย่างจริงจัง
ให้ความยุติธรรมระหว่างคนกับเพื่อนบ้านอย่างจริงจัง
6 ไม่กดขี่คนต่างถิ่น ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย ไม่ทำให้เลือดผู้บริสุทธิ์หลั่งในที่นี้
และไม่ตามเทพเจ้าอื่นไปจนเป็นภัยแก่ตนเอง
7 เราก็จะให้พวกเจ้าอาศัยในที่นี้ ในแผ่นดินที่เราให้บรรพบุรุษของพวกเจ้าตั้งแต่เก่าก่อนจนตลอดไป
8 ดูเถิด พวกเจ้าเชื่อคำโกหกที่ไม่ช่วยอะไร

9 พวกเจ้าจะขโมย ฆ่าคน มีชู้ สาบานเท็จ เผาเครื่องหอมบูชาเทพบาอัล
และตามเทพเจ้าอื่นที่ไม่เคยรู้จักไป
10 แล้วมายืนต่อหน้าเราในพระนิเวศที่มีนามของเรา พูดว่า "พวกเรารอดแล้ว"
เพื่อจะทำสิ่งน่ารังเกียจเหล่านี้ต่อไปหรือ"
11 พระนิเวศที่มีนามของเรานี้กลายเป็นถ้ำโจรในสายตาพวกเจ้าแล้วหรือ" เราเองก็เห็นแล้ว"
พระยาห์เวห์กล่าว
12 "แต่จงไปยังสถานที่ของเราที่ชิโลห์ ซึ่งเราเคยให้นามของเราอยู่ในตอนแรก
ดูว่าเราทำอะไรกับที่นั่นเพราะความชั่วของอิสราเอล ชนชาติของเรา
13 บัดนี้ เพราะพวกเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด" พระยาห์เวห์กล่าว
"เราตื่นแต่เช้าและพูดกับพวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เราเรียก แต่พวกเจ้าไม่ตอบ
14 เราจึงจะทำกับพระนิเวศที่มีนามของเราซึ่งพวกเจ้าไว้วางใจ
และกับสถานที่ที่เราให้พวกเจ้าและบรรพบุรุษ เหมือนที่เราทำกับชิโลห์
15 เราจะขับพวกเจ้าให้พ้นสายตาเรา เหมือนที่ขับพี่น้องของพวกเจ้าทั้งหมด คือเชื้อสาย*
ทั้งหมดของเอฟราอิม
16 "เพราะฉะนั้น อย่าวิงวอนเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขอหรืออธิษฐานเพื่อพวกเขา
อย่าวิงวอนแทนพวกเขาต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า
17 เจ้าไม่เห็นหรือว่าพวกเขาทำอะไรตามเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์และถนนในเยรูซาเล็ม"
18 เด็ก ๆ เก็บฟืน พ่อ ๆ จุดไฟ ผู้หญิงนวดแป้งทำขนมถวายราชินีแห่งท้องฟ้า
และเทเครื่องดื่มบูชาเทพเจ้าอื่น เพื่อยั่วให้เราโกรธ
19 พวกเขายั่วให้เราโกรธหรือ"" พระยาห์เวห์กล่าว
"พวกเขาไม่ได้ยั่วตนเองให้ต้องอับอายขายหน้าหรือ""
20 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์กล่าวว่า "จงฟัง
ความโกรธและความเดือดดาลของเราจะเทลงบนที่นี้ บนคน สัตว์ ต้นไม้ในทุ่ง และผลผลิตจากดิน
จะลุกไหม้ไม่มีวันดับ"
21 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
"จงรวมเครื่องบูชาเผาเข้ากับเครื่องบูชาของพวกเจ้า แล้วก็กินเนื้อนั้นเถิด
22 เพราะในวันที่เราพาบรรพบุรุษของพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
เราไม่ได้พูดหรือสั่งเรื่องเครื่องบูชาเผาหรือเครื่องบูชา
23 แต่เราสั่งสิ่งนี้ว่า "จงเชื่อฟังเสียงของเรา แล้วเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
พวกเจ้าจะเป็นชนชาติของเรา จงดำเนินตามทางทั้งหมดที่เราสั่ง เพื่อพวกเจ้าจะอยู่ดี"
24 แต่พวกเขาไม่ฟัง ไม่เงี่ยหู กลับทำตามความคิดของตนและความดื้อรั้นของใจชั่ว
ถอยหลังแทนที่จะเดินหน้า
25 ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้
เราส่งผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของเราทั้งหลายมาหาพวกเจ้า เราตื่นแต่เช้าและส่งพวกเขามาทุกวัน
26 แต่พวกเขาไม่ฟังเรา ไม่เงี่ยหู กลับดื้อดึง ทำชั่วยิ่งกว่าบรรพบุรุษ
27 "เจ้าจะบอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่พวกเขา แต่พวกเขาจะไม่ฟัง เจ้าจะเรียกพวกเขาด้วย
แต่พวกเขาจะไม่ตอบ
28 เจ้าจงบอกพวกเขาว่า "นี่คือชนชาติที่ไม่เชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของตน
ไม่รับคำสั่งสอน ความจริงสูญไป ถูกตัดขาดจากปากของพวกเขาแล้ว"
29 จงตัดผมของเจ้าทิ้ง ร้องเพลงคร่ำครวญบนยอดเขาโล่ง ๆ
เพราะพระยาห์เวห์ปฏิเสธและละทิ้งคนรุ่นที่พระองค์โกรธแล้ว

---

* **7:15 7:15** หรือ เมล็ดพันธุ์

30 “เพราะชาวยูดาห์ทำชั่วในสายตาของเรา” พระยาห์เวห์กล่าว
“พวกเขาวางสิ่งน่ารังเกียจไว้ในพระนิเวศที่มีนามของเรา ทำให้แปดเปื้อน
31 พวกเขาสร้างสถานบูชาบนที่สูงแห่งโทเฟท ในหุบเขาบุตรฮินโนม เพื่อเผาลูกชายลูกสาวในไฟ
เราไม่ได้สั่ง และเรื่องนี้ไม่เคยเข้ามาในความคิดของเรา
32 เพราะฉะนั้น จงฟัง วันเวลาจะมาถึง” พระยาห์เวห์กล่าว “เมื่อที่นั่นจะไม่เรียกว่า “โทเฟท” หรือ
“หุบเขาบุตรฮินโนม” อีก แต่จะเรียกว่า “หุบเขาแห่งการฆ่าฟัน”
เพราะจะฝังศพในโทเฟทจนไม่มีที่ให้ฝัง
33 ศพของชนชาตินี้จะเป็นอาหารของนกในท้องฟ้าและสัตว์บนแผ่นดิน ไม่มีใครไล่มันไป
34 แล้วเราจะทำให้เสียงสนุกสนาน เสียงยินดี เสียงเจ้าบ่าวและเจ้าสาวเงียบหายไปจากเมืองต่าง ๆ
ของยูดาห์และถนนในเยรูซาเล็ม เพราะแผ่นดินจะรกร้าง”

8

1 “ในเวลานั้น” พระยาห์เวห์กล่าว “พวกเขาจะนำกระดูกกษัตริย์ยูดาห์ กระดูกขุนนางของเขา
กระดูกปุโรหิต กระดูกผู้เผยพระวจนะ และกระดูกผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็มออกจากหลุมศพ
2 จะกางกระดูกเหล่านั้นต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และกองทัพทั้งสิ้นในท้องฟ้า
ซึ่งพวกเขาเคยรัก รับใช้ ติดตาม แสวงหาและกราบไหว้ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระดูกเหล่านั้น
จะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนผิวดิน
3 คนที่ยังเหลืออยู่ในตระกูลชั่วนี้ ตามทุกแห่งที่เราขับไล่ไป จะเลือกความตายแทนชีวิต”
พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว
4 “เจ้าจงบอกพวกเขาอีกว่า “พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
“ “คนล้มแล้วไม่ลุกขึ้นอีกหรือ”
คนหันไปแล้วไม่หันกลับหรือ”
5 แล้วทำไมชาวเยรูซาเล็มจึงหันหลังให้เราไม่หยุด”
พวกเขายึดมั่นในการหลอกลวง
ไม่ยอมกลับมา
6 เราเงี่ยหูฟัง แต่พวกเขาไม่พูดสิ่งที่ถูกต้อง
ไม่มีใครกลับใจจากความชั่วของตน ถามว่า “ฉันทำอะไรลงไป”
ทุกคนหันไปตามทางของตน
เหมือนม้าที่พุ่งเข้าศึก
7 แม้แต่นกกระสาในท้องฟ้าก็รู้กำหนดเวลาของมัน
นกเขา นกนางแอ่นและนกกระเรียนรักษาเวลาที่จะกลับมา
แต่ชนชาติของเราไม่รู้ข้อบัญญัติของพระยาห์เวห์

8 “ “พวกเจ้าพูดได้อย่างไรว่า “พวกเราฉลาด และมีข้อบัญญัติของพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเรา”?
แต่ดูเถิด ปากกาหลอกลวงของบรรดาผู้จดบันทึกทำให้ข้อบัญญัตินั้นกลายเป็นคำโกหก
9 คนฉลาดผิดหวัง
พวกเขาหวาดหวั่นและติดกับ
ดูเถิด พวกเขาปฏิเสธคำของพระยาห์เวห์
แล้วจะมีปัญญาอะไรในตัวพวกเขา”
10 เพราะฉะนั้น เราจะให้ภรรยาของพวกเขาแก่คนอื่น
และให้ไร่นาแก่คนที่จะเข้าครอบครอง
เพราะตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้
ตั้งแต่ผู้เผยพระวจนะจนถึงปุโรหิต ทุกคนหลอกลวง

11 พวกเขารักษาบาดแผลของธิดาแห่งชนชาติของเราอย่างลวก ๆ พูดว่า
“ความสงบสุข ความสงบสุข” ทั้งที่ไม่มีความสงบสุข
12 เมื่อทำสิ่งน่ารังเกียจ พวกเขาละอายบ้างไหม
ไม่เลย ไม่ละอายสักนิด
หน้าแดงไม่เป็นด้วยซ้ำ
เพราะฉะนั้น พวกเขาจะล้มลงในหมู่คนที่ล้ม
เมื่อถึงเวลาลงโทษ พวกเขาจะถูกโค่นลง พระยาห์เวห์กล่าว

13 “เราจะทำลายพวกเขาจนหมด พระยาห์เวห์กล่าว
จะไม่มีองุ่นตามเถา
ไม่มีมะเดื่อบนต้น
ใบจะเหี่ยว
สิ่งที่เราให้พวกเขา
จะจากพวกเขาไป”

14 “ทำไมพวกเรายังนั่งอยู่เฉย ๆ”
มารวมกันเถิด
ให้พวกเราเข้าไปในเมืองที่มีป้อมปราการ
แล้วเงียบอยู่ที่นั่น
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราทำให้พวกเราเงียบ
ให้พวกเราดื่มน้ำพิษ
เพราะพวกเราทำบาปต่อพระยาห์เวห์
15 พวกเราหวังความสงบสุข แต่ไม่มีสิ่งดีมาถึง
หวังเวลาที่จะหายเจ็บ แต่กลับมีแต่ความหวาดหวั่น
16 ได้ยินเสียงม้าของเขาพ่นลมจากดาน
ทั้งแผ่นดินสั่นสะเทือนด้วยเสียงร้องฮี้ของม้าที่แข็งแรงของเขา
เพราะพวกเขามาถึงแล้ว กลืนกินแผ่นดินและทุกสิ่งในนั้น
กลืนกินเมืองและผู้ที่อาศัยอยู่
17 “จงฟัง เราจะส่งงู
ส่งงูพิษมาอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า
เป็นงูที่ใช้มนต์สะกดไม่ได้
มันจะกัดพวกเจ้า” พระยาห์เวห์กล่าว
18 โอ้ หากข้าพเจ้าปลอบตนให้พ้นความเศร้าได้
ใจข้าพเจ้าอ่อนระโหย
19 ฟังเถิด เสียงร้องของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าจากแผ่นดินไกลแสนไกล
“พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในศิโยนหรือ
กษัตริย์ของเธอไม่ได้อยู่ในเธอหรือ”

“ทำไมพวกเขายั่วให้เราโกรธด้วยรูปแกะสลัก
และรูปเคารพต่างถิ่น”

20 “ฤดูเก็บเกี่ยวผ่านไปแล้ว
ฤดูร้อนสิ้นสุดแล้ว
แต่พวกเรายังไม่รอด”

21 ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าบาดเจ็บ ข้าพเจ้าก็บาดเจ็บ
ข้าพเจ้าคร่ำครวญ
ความหวาดหวั่นจับข้าพเจ้าไว้
22 ไม่มียาสมานแผลในกิเลอาดหรือ
ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ
แล้วทำไมธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าจึงยังไม่หายเจ็บ

9

1 โอ้ หากศีรษะข้าพเจ้าเป็นน้ำ
และตาเป็นน้ำพุแห่งน้ำตา
ข้าพเจ้าจะได้ร้องไห้ทั้งวันทั้งคืน
ให้ผู้ถูกฆ่าของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า
2 โอ้ หากข้าพเจ้ามีที่พักของคนเดินทาง
อยู่ในถิ่นกันดาร
จะได้ทิ้งชนชาติของข้าพเจ้า
แล้วจากพวกเขาไป
เพราะพวกเขาล้วนมีชู้
เป็นชุมนุมคนทรยศ
3 ลิ้นของพวกเขาเหมือนคันธนู
ที่พวกเขาง้างไว้เพื่อกล่าวคำโกหก
พวกเขามีกำลังในแผ่นดิน
แต่ไม่ได้มีกำลังเพื่อความจริง
เพราะทำชั่วแล้วทำชั่วอีก
และไม่รู้จักเรา พระยาห์เวห์กล่าว
4 ทุกคนจงระวังเพื่อนบ้าน
อย่าไว้ใจพี่น้องคนใด
เพราะพี่น้องทุกคนจะเบียดคนอื่นออกแล้วเข้าแทนที่อย่างแน่นอน
เพื่อนบ้านทุกคนเที่ยวใส่ร้าย
5 เพื่อนต่างหลอกกัน
ไม่พูดความจริง
พวกเขาฝึกลิ้นให้พูดโกหก
ทำผิดจนเหน็ดเหนื่อย
6 เจ้าอยู่ท่ามกลางการหลอกลวง
เพราะการหลอกลวง พวกเขาไม่ยอมรู้จักเรา พระยาห์เวห์กล่าว
7 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า
จงฟัง เราจะหลอมและทดสอบพวกเขา
จะให้เราทำอย่างไรกับธิดาแห่งชนชาติของเรา
8 ลิ้นของพวกเขาเป็นลูกธนูมรณะ
พูดแต่หลอกลวง
ปากพูดดีกับเพื่อนบ้าน
แต่ในใจคอยซุ่มโจมตีเขา
9 เราไม่ควรลงโทษพวกเขาเพราะเรื่องเหล่านี้หรือ พระยาห์เวห์กล่าว
เราไม่ควรแก้แค้นชนชาติอย่างนี้หรือ
10 เราจะร้องไห้ร่ำไห้ให้ภูเขา

และคร่ำครวญให้ทุ่งเลี้ยงสัตว์ในถิ่นกันดาร
เพราะถูกเผาจนไม่มีใครเดินผ่าน
ไม่มีใครได้ยินเสียงฝูงสัตว์
ทั้งนกในท้องฟ้าและสัตว์ต่างหนีไป
ไม่อยู่แล้ว

11 เราจะทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซาก
เป็นที่อยู่ของหมาจิ้งจอก
จะทำให้เมืองต่าง ๆ ของยูดาห์รกร้าง
ไม่มีใครอาศัยอยู่
12 ใครฉลาดพอจะเข้าใจเรื่องนี้ ใครได้รับถ้อยคำจากปากของพระยาห์เวห์จนประกาศได้
ทำไมแผ่นดินจึงพินาศ ถูกเผาจนเหมือนถิ่นกันดาร ไม่มีใครเดินผ่าน
13 พระยาห์เวห์กล่าวว่า เพราะพวกเขาละทิ้งข้อบัญญัติที่เราวางไว้ต่อหน้า ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา
ไม่เดินตามทางของเรา
14 แต่ทำตามความดื้อรั้นของใจตน และตามเทพบาอัลทั้งหลายตามที่บรรพบุรุษสอน
15 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวว่า จงฟัง
เราจะให้ชนชาตินี้กินวอร์มวูดและดื่มน้ำพิษ
16 เราจะกระจายพวกเขาไปในหมู่ชนชาติที่ทั้งพวกเขาและบรรพบุรุษไม่เคยรู้จัก
จะส่งดาบตามไปจนทำลายพวกเขาหมด
17 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า
จงคิดให้ดี เรียกบรรดาหญิงที่ร่ำไห้ให้มา
ส่งคนไปเรียกหญิงที่ชำนาญให้มา
18 ให้พวกเธอรีบมา
ร่ำไห้เพื่อพวกเรา
จนน้ำตาไหลจากดวงตาของพวกเรา
น้ำหลั่งจากเปลือกตา
19 เพราะได้ยินเสียงร่ำไห้จากศิโยนว่า
พวกเราพินาศเพียงใด
พวกเราอับอายอย่างยิ่ง
เพราะทิ้งแผ่นดินไป
เพราะพวกเขาพังที่อยู่ของพวกเรา

20 ถึงอย่างนั้น ผู้หญิงทั้งหลาย จงฟังคำของพระยาห์เวห์
ให้หูของพวกท่านรับถ้อยคำจากปากพระองค์
สอนลูกสาวของพวกท่านให้ร่ำไห้
แต่ละคนจงสอนเพื่อนบ้านหญิงให้ร้องเพลงคร่ำครวญ
21 เพราะความตายปีนเข้ามาทางหน้าต่างของพวกเรา
เข้ามาในวังของพวกเรา
เพื่อพรากเด็ก ๆ ไปจากข้างนอก
และพรากชายหนุ่มไปจากถนน
22 จงกล่าวว่า พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
ศพคนจะตกลงบนทุ่งโล่งเหมือนมูลสัตว์
เหมือนรวงหนึ่งกำมือที่เหลือหลังคนเกี่ยว

ไม่มีใครเก็บ
23 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
อย่าให้คนฉลาดโอ้อวดปัญญาของตน
อย่าให้คนมีกำลังโอ้อวดกำลังของตน
อย่าให้คนรวยโอ้อวดทรัพย์สินของตน
24 แต่คนที่จะโอ้อวด จงโอ้อวดเรื่องนี้
ว่าตนเข้าใจและรู้จักเรา
ว่าเราคือพระยาห์เวห์ ผู้แสดงความรักมั่นคง ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดิน
เพราะเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ พระยาห์เวห์กล่าว
25 จงฟัง วันเวลาจะมาถึง พระยาห์เวห์กล่าว เมื่อเราจะลงโทษทุกคนที่เข้าสุหนัตเพียงร่างกาย
26 คืออียิปต์ ยูดาห์ เอโดม ชาวอัมโมน โมอับ และทุกคนที่ตัดผมบริเวณขมับซึ่งอยู่ในถิ่นกันดาร
เพราะชนชาติทั้งหลายไม่ได้เข้าสุหนัต และชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไม่ได้เข้าสุหนัตในใจ

10

1 ชนอิสราเอล จงฟังคำที่พระยาห์เวห์กล่าวกับพวกท่าน
2 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
อย่าเรียนรู้วิถีของชนชาติทั้งหลาย
อย่าหวาดหวั่นกับหมายสำคัญในท้องฟ้า
เพราะชนชาติเหล่านั้นหวาดหวั่นกับมัน
3 ธรรมเนียมของชนชาติต่าง ๆ ไร้ค่า
มีคนตัดต้นไม้ออกจากป่า
เป็นงานจากมือช่างที่ใช้ขวาน
4 พวกเขาประดับมันด้วยเงินและทอง
ใช้ค้อนตอกตะปูยึดไว้
ไม่ให้ขยับ
5 พวกมันเหมือนรูปต้นปาล์มที่ทำขึ้นด้วยการกลึง
พูดไม่ได้
ต้องมีคนหาม
เพราะเคลื่อนไหวเองไม่ได้
อย่ากลัวพวกมัน
เพราะทำร้ายไม่ได้
และไม่มีอำนาจทำดีด้วย
6 พระยาห์เวห์ ไม่มีใครเหมือนพระองค์
พระองค์ยิ่งใหญ่
พระนามของพระองค์ยิ่งใหญ่ด้วยกำลัง
7 ใครจะไม่ยำเกรงพระองค์
กษัตริย์ของชนชาติทั้งหลาย
เพราะความยำเกรงเป็นสิ่งที่พระองค์ควรได้รับ
ในหมู่คนฉลาดของชนชาติต่าง ๆ
และในราชอาณาจักรทั้งหมดของพวกเขา
ไม่มีใครเหมือนพระองค์
8 แต่พวกเขาล้วนเขลาและโง่งม
พวกเขารับคำสอนจากรูปเคารพ
มันก็แค่ไม้
9 มีเงินที่ตีเป็นแผ่นนำมาจากทาร์ชิช
และทองจากอูฟาส

เป็นงานของช่างแกะและฝีมือช่างทอง
เสื้อผ้าของพวกมันเป็นสีน้ำเงินและสีม่วง
ทั้งหมดเป็นงานของช่างชำนาญ
10 แต่พระยาห์เวห์คือพระเจ้าแท้
เป็นพระเจ้าผู้มีชีวิต
เป็นกษัตริย์ตลอดกาล
เมื่อพระองค์เดือดดาล แผ่นดินก็สั่นสะเทือน
ชนชาติต่าง ๆ ทนต่อความโกรธของพระองค์ไม่ได้
11 “พวกเจ้าจงบอกพวกเขาว่า
“เทพเจ้าที่ไม่ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินจะสูญไปจากแผ่นดินและใต้ฟ้าสวรรค์” ”
12 พระเจ้าสร้างแผ่นดินด้วยกำลังของพระองค์
ตั้งโลกให้มั่นด้วยปัญญาของพระองค์
และขึงฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าใจของพระองค์
13 เมื่อพระองค์เปล่งเสียง
น้ำในฟ้าสวรรค์ก็คำราม
พระองค์ทำให้ไอน้ำลอยขึ้นจากสุดปลายแผ่นดิน
ทำให้มีสายฟ้าสำหรับฝน
และนำลมออกจากคลังของพระองค์
14 ทุกคนเขลาและไร้ความรู้
ช่างทองทุกคนผิดหวังกับรูปแกะสลักของตน
เพราะรูปหล่อเป็นสิ่งหลอกลวง
ไม่มีลมหายใจในพวกมัน
15 พวกมันไร้ค่า เป็นงานที่ทำให้หลงผิด
เมื่อถึงเวลาลงโทษ พวกมันจะพินาศ
16 ผู้เป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้
เพราะพระองค์สร้างทุกสิ่ง
อิสราเอลคือเผ่าที่เป็นมรดกของพระองค์
พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
17 ผู้ที่ถูกปิดล้อมอยู่
จงรวบรวมข้าวของออกจากแผ่นดิน
18 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า
“จงฟัง คราวนี้เราจะเหวี่ยงผู้ที่อาศัยในแผ่นดินออกไป
จะทำให้พวกเขาเดือดร้อนจนรู้สึกได้”
19 ข้าพเจ้าถึงคราววิบัติเพราะบาดเจ็บ”
บาดแผลของข้าพเจ้าสาหัส
แต่ข้าพเจ้าพูดว่า
“นี่คือความทุกข์ของข้าพเจ้าจริง ๆ และข้าพเจ้าต้องแบกรับ”
20 กระโจมของข้าพเจ้าพังแล้ว
เชือกทุกเส้นขาด
ลูก ๆ จากข้าพเจ้าไป ไม่อยู่แล้ว
ไม่มีใครกางกระโจมให้ข้าพเจ้าอีก
ไม่มีใครตั้งม่านกระโจม
21 เพราะผู้เลี้ยงเขลา
ไม่แสวงหาคำตอบจากพระยาห์เวห์
พวกเขาจึงไม่เจริญรุ่งเรือง
ฝูงสัตว์ทั้งหมดของพวกเขากระจัดกระจาย

22 ฟังเถิด เสียงข่าวกำลังมา
พร้อมความโกลาหลใหญ่จากแผ่นดินทางเหนือ
เพื่อทำให้เมืองต่าง ๆ ของยูดาห์รกร้าง
เป็นที่อยู่ของหมาจิ้งจอก
23 พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ารู้ว่ามนุษย์ไม่ได้กำหนดทางของตนเอง
คนที่เดินอยู่ไม่อาจกำหนดก้าวของตน
24 พระยาห์เวห์ โปรดตักเตือนข้าพเจ้าอย่างอ่อนโยน
อย่าใช้ความโกรธ
มิฉะนั้นพระองค์จะทำให้ข้าพเจ้าสูญสิ้น
25 โปรดเทความเดือดดาลของพระองค์ลงบนชนชาติที่ไม่รู้จักพระองค์
และบนตระกูลที่ไม่ร้องเรียกพระนาม
เพราะพวกเขากลืนกินยาโคบ
จริงทีเดียว พวกเขากลืนกินเขา ทำลายเขาจนหมด
และทำลายที่อยู่ของเขา

11

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
2 “จงฟังถ้อยคำของพันธสัญญานี้ แล้วบอกชาวยูดาห์และผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็ม
3 จงบอกพวกเขาว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้
“คนที่ไม่ฟังถ้อยคำของพันธสัญญานี้ถูกสาปแช่ง
4 เป็นพันธสัญญาที่เราสั่งบรรพบุรุษของพวกเจ้าในวันที่เราพาพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
ออกจากเตาหลอมเหล็ก” โดยกล่าวว่า “จงเชื่อฟังเสียงของเราและทำตามทุกสิ่งที่เราสั่ง
พวกเจ้าจะเป็นชนชาติของเรา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
5 เพื่อเราจะทำให้คำสาบานที่ให้ไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเจ้าสำเร็จ
คือให้แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่พวกเขา” ดังที่เป็นอยู่ในวันนี้”
ข้าพเจ้าทูลตอบว่า “อาเมน พระยาห์เวห์”
6 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “จงประกาศถ้อยคำทั้งหมดนี้ตามเมืองต่าง ๆ
ของยูดาห์และถนนในเยรูซาเล็มว่า “จงฟังถ้อยคำของพันธสัญญานี้และทำตาม
7 เพราะเราตักเตือนบรรพบุรุษของพวกเจ้าอย่างจริงจังตั้งแต่วันที่พาพวกเขาออกจากแผ่นดิน
อียิปต์จนถึงวันนี้ ตื่นแต่เช้าและตักเตือนครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “จงเชื่อฟังเสียงของเรา”
8 แต่พวกเขาไม่เชื่อฟัง ไม่เงี่ยหู แต่ละคนทำตามความดื้อรั้นของใจชั่วของตน
เราจึงให้ถ้อยคำทุกอย่างในพันธสัญญานี้เกิดกับพวกเขา เราสั่งให้พวกเขาทำตาม แต่พวกเขาไม่ทำ” ”
9 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า “ชาวยูดาห์และผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็มสมคบคิดกัน
10 พวกเขากลับไปทำผิดเหมือนบรรพบุรุษที่ไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา ตามเทพเจ้าอื่นไปรับใช้
ชนอิสราเอลและชนยูดาห์ละเมิดพันธสัญญาที่เราทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา
11 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวว่า “จงฟัง เราจะนำภัยร้ายมาถึงพวกเขา ซึ่งหนีไม่พ้น
พวกเขาจะร้องเรียกเรา แต่เราจะไม่ฟัง
12 แล้วเมืองต่าง ๆ
ของยูดาห์และผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็มจะไปร้องเรียกเทพเจ้าที่พวกเขาเผาเครื่องหอมบูชา
แต่เทพเจ้าเหล่านั้นจะช่วยพวกเขาให้รอดในยามเดือดร้อนไม่ได้เลย
13 ยูดาห์ เจ้ามีเทพเจ้ามากเท่าจำนวนเมือง
และตั้งแท่นบูชาแก่สิ่งน่าอับอายมากเท่าจำนวนถนนในเยรูซาเล็ม
เป็นแท่นเผาเครื่องหอมบูชาเทพบาอัล”

14 เพราะฉะนั้น อย่าวิงวอนเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขอหรืออธิษฐานเพื่อพวกเขา
เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อพวกเขาร้องเรียกเราในยามเดือดร้อน
15 คนรักของเรามาทำอะไรในพระนิเวศของเรา
ในเมื่อเธอประพฤติลามกกับคนมากมาย
และเนื้ออันบริสุทธิ์ก็จากเจ้าไปแล้ว
เมื่อเจ้าทำชั่ว
เจ้ากลับยินดี

16 พระยาห์เวห์เรียกเจ้าว่า ต้นมะกอกเขียวสด
งดงามด้วยผลดี
ท่ามกลางเสียงคำรามดังสนั่น พระองค์จุดไฟเผามัน
กิ่งของมันหัก
17 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพผู้ปลูกเจ้า ประกาศภัยร้ายที่จะเกิดกับเจ้า
เพราะความชั่วของชนอิสราเอลและชนยูดาห์
ซึ่งพวกเขาทำร้ายตนเองโดยยั่วให้เราโกรธด้วยการเผาเครื่องหอมบูชาเทพบาอัล
18 พระยาห์เวห์ให้ข้าพเจ้ารู้เรื่องนี้ ข้าพเจ้าจึงรู้
แล้วพระองค์แสดงการกระทำของพวกเขาให้ข้าพเจ้าเห็น
19 แต่ข้าพเจ้าเหมือนลูกแกะเชื่องที่ถูกพาไปฆ่า ไม่รู้ว่าพวกเขาวางแผนต่อต้านข้าพเจ้าว่า
ให้พวกเราทำลายต้นไม้พร้อมกับผล
ให้พวกเราตัดเขาออกจากแผ่นดินของคนเป็น
เพื่อจะไม่มีใครจำชื่อเขาอีก
20 แต่พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ ผู้พิพากษาอย่างเที่ยงธรรม
ผู้ทดสอบใจและความคิด
ข้าพเจ้าจะเห็นพระองค์แก้แค้นพวกเขา
เพราะข้าพเจ้าแจ้งเรื่องคดีของตนต่อพระองค์แล้ว
21 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวถึงชาวอานาโธทที่หมายเอาชีวิตเจ้า ผู้พูดว่า
อย่ากล่าวคำพยากรณ์ในนามพระยาห์เวห์ มิฉะนั้นพวกเราจะฆ่าเจ้า
22 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์แห่งกองทัพจึงกล่าวดังนี้ จงฟัง เราจะลงโทษพวกเขา
ชายหนุ่มจะตายด้วยดาบ ลูกชายลูกสาวจะตายเพราะความอดอยาก
23 จะไม่เหลือใคร เพราะเราจะนำภัยร้ายมาถึงชาวอานาโธทในปีที่พวกเขาต้องรับโทษ

12

1 พระยาห์เวห์ พระองค์เที่ยงธรรม
เมื่อข้าพเจ้ากล่าวโต้แย้งพระองค์
ถึงอย่างนั้น ข้าพเจ้าอยากสู้คดีกับพระองค์
ทำไมทางของคนชั่วจึงเจริญรุ่งเรือง
ทำไมคนทรยศอย่างหนักจึงอยู่สบายกันหมด
2 พระองค์ปลูกพวกเขา จริงทีเดียว พวกเขาหยั่งราก
เติบโต จริงทีเดียว ออกผล
พระองค์อยู่ใกล้ปากของพวกเขา
แต่ไกลจากใจ
3 แต่พระยาห์เวห์ พระองค์รู้จักข้าพเจ้า
เห็นข้าพเจ้า และทดสอบว่าใจข้าพเจ้ามีต่อพระองค์อย่างไร
โปรดลากพวกเขาออกมาเหมือนแกะที่จะถูกฆ่า
เตรียมพวกเขาไว้สำหรับวันฆ่าฟัน

4 แผ่นดินจะคร่ำครวญ
และพืชทั่วแผ่นดินจะเหี่ยวอีกนานเท่าใด
เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยในนั้น
สัตว์และนกจึงสูญสิ้น
เพราะพวกเขาพูดว่า
"พระองค์จะไม่เห็นจุดจบของพวกเรา"
5 "ถ้าเจ้าวิ่งกับคนเดินเท้า
แล้วยังเหน็ดเหนื่อย
เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร
แม้เจ้าปลอดภัยในแผ่นดินสงบสุข
แล้วเจ้าจะทำอย่างไรในดงรกริมแม่น้ำจอร์แดน
6 แม้แต่พี่น้องของเจ้าและตระกูลบิดา
พวกเขาก็ทรยศเจ้า
แม้แต่พวกเขาก็ร้องไล่หลังเจ้าดัง ๆ
อย่าเชื่อพวกเขา
ถึงจะพูดไพเราะกับเจ้า

7 "เราละทิ้งบ้านของเราแล้ว
เราคัดทิ้งมรดกของเราแล้ว
เรามอบคนที่เรารักสุดใจไว้ในมือศัตรูของเธอ
8 มรดกของเรากลายเป็นเหมือนสิงโตในป่าสำหรับเรา
เธอส่งเสียงต่อสู้กับเรา
เราจึงเกลียดเธอ
9 มรดกของเราเป็นเหมือนนกล่าเหยื่อลายจุดสำหรับเราหรือ
นกล่าเหยื่อรุมล้อมเธอทุกด้านหรือ
จงไปรวบรวมสัตว์ในทุ่งทั้งหมด
พามันมากลืนกิน
10 ผู้เลี้ยงมากมายทำลายสวนองุ่นของเรา
เหยียบย่ำส่วนของเรา
ทำส่วนที่น่ารื่นรมย์ของเราให้เป็นถิ่นกันดารรกร้าง
11 พวกเขาทำให้มันรกร้าง
มันรกร้างและคร่ำครวญต่อเรา
ทั้งแผ่นดินรกร้าง
เพราะไม่มีใครใส่ใจ
12 ผู้ทำลายมาถึงยอดเขาโล่งทุกแห่งในถิ่นกันดาร
เพราะดาบของพระยาห์เวห์กลืนกินจากปลายแผ่นดินด้านหนึ่งถึงอีกด้าน
ไม่มีผู้ใดมีความสงบสุข
13 พวกเขาหว่านข้าวสาลี
แต่เก็บเกี่ยวหนาม
เหนื่อยแรงจนหมด
แต่ไม่ได้ประโยชน์
พวกเจ้าจะอับอายกับผลผลิตของตน
เพราะความโกรธเกรี้ยวของพระยาห์เวห์

14 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
สำหรับเพื่อนบ้านชั่วทั้งหมดของเราที่แตะต้องมรดกซึ่งเราให้ชนชาติอิสราเอลของเรารับไว้ จงฟัง
เราจะถอนรากพวกเขาออกจากแผ่นดินของตน และจะถอนรากชนยูดาห์ออกจากหมู่พวกเขา
15 หลังจากถอนรากพวกเขาแล้ว เราจะกลับมาเมตตาสงสาร
จะพาทุกคนกลับไปยังมรดกและแผ่นดินของตน
16 ถ้าพวกเขาตั้งใจเรียนรู้วิถีของชนชาติของเรา สาบานในนามของเราว่า
พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เหมือนที่เคยสอนชนชาติของเราให้สาบานในนามเทพบาอัล
พวกเขาก็จะถูกสร้างขึ้นท่ามกลางชนชาติของเรา
17 แต่ถ้าไม่ฟัง เราจะถอนรากชนชาตินั้น ถอนรากและทำลาย พระยาห์เวห์กล่าว

13

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า จงไปซื้อผ้าคาดเอวลินินมาคาดเอว อย่าเอาลงน้ำ
2 ข้าพเจ้าจึงซื้อผ้าคาดเอวตามคำของพระยาห์เวห์แล้วคาดเอว
3 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สองว่า
4 จงเอาผ้าคาดเอวที่เจ้าซื้อและคาดอยู่ ลุกขึ้นไปยังยูเฟรทีส ซ่อนมันไว้ในซอกหินที่นั่น
5 ข้าพเจ้าจึงไปซ่อนมันไว้ริมยูเฟรทีสตามที่พระยาห์เวห์สั่ง
6 หลายวันต่อมา พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า ลุกขึ้น ไปยังยูเฟรทีส
เอาผ้าคาดเอวที่เราสั่งให้เจ้าซ่อนไว้กลับมา
7 ข้าพเจ้าจึงไปยังยูเฟรทีส ขุดเอาผ้าคาดเอวจากที่ซ่อนไว้ พบว่าผ้าคาดเอวเปื่อยเสียแล้ว
ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้
8 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
9 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
เราจะทำลายความหยิ่งของยูดาห์และความหยิ่งยิ่งใหญ่ของเยรูซาเล็มอย่างนี้
10 ชนชาติชั่วนี้ไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา ทำตามความดื้อรั้นของใจตน
ตามเทพเจ้าอื่นไปรับใช้และกราบไหว้ พวกเขาจะเป็นเหมือนผ้าคาดเอวนี้ที่ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้
11 ผ้าคาดเอวแนบเอวคนฉันใด
เราก็ทำให้ชนอิสราเอลทั้งหมดและชนยูดาห์ทั้งหมดแนบชิดเราฉันนั้น พระยาห์เวห์กล่าว
เพื่อพวกเขาจะเป็นชนชาติ เป็นชื่อ เป็นคำสรรเสริญและความรุ่งโรจน์ให้เรา แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง
12 เพราะฉะนั้น เจ้าจงบอกพวกเขาว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้
ภาชนะทุกใบควรใส่เหล้าองุ่นให้เต็ม พวกเขาจะตอบว่า
พวกเราไม่รู้อยู่แล้วหรือว่าภาชนะทุกใบควรใส่เหล้าองุ่นให้เต็ม
13 แล้วจงบอกพวกเขาว่า พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ จงฟัง
เราจะทำให้ทุกคนที่อาศัยในแผ่นดินนี้เมามาย ทั้งกษัตริย์ที่นั่งบนบัลลังก์ดาวิด ปุโรหิต ผู้เผยพระวจนะ
และชาวเยรูซาเล็มทุกคน
14 เราจะกระแทกพวกเขาเข้าหากัน ทั้งพ่อและลูกด้วยกัน พระยาห์เวห์กล่าว เราจะไม่สงสาร
ไม่ไว้ชีวิต หรือเมตตาจนละเว้นการทำลายพวกเขา
15 จงฟัง เงี่ยหูฟัง
อย่าหยิ่ง
เพราะพระยาห์เวห์กล่าวแล้ว
16 จงยกย่องพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน
ก่อนพระองค์ทำให้มืด
ก่อนเท้าพวกท่านสะดุดบนภูเขามืด
ขณะพวกท่านหวังแสงสว่าง
พระองค์กลับเปลี่ยนแสงนั้นเป็นเงาแห่งความตาย
ทำให้มืดทึบ

17 แต่ถ้าพวกท่านไม่ฟัง
จิตใจข้าพเจ้าจะร้องไห้ลับ ๆ เพราะความหยิ่งของพวกท่าน
ตาข้าพเจ้าจะร้องไห้อย่างขมขื่น
น้ำตาจะไหล
เพราะฝูงแกะของพระยาห์เวห์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย
18 จงบอกกษัตริย์และพระราชมารดาว่า
"จงถ่อมตนลง
จงนั่งลง เพราะมงกุฎของพวกท่านร่วงแล้ว
มงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์ของพวกท่าน
19 เมืองต่าง ๆ ทางใต้ถูกปิด
ไม่มีใครเปิด
ยูดาห์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยทั้งหมด
ถูกกวาดต้อนไปทั้งสิ้น
20 จงเงยหน้าขึ้น
มองดูผู้ที่มาจากทิศเหนือ
ฝูงแกะที่มอบให้เจ้าอยู่ที่ไหน
ฝูงงดงามของเจ้า"
21 เจ้าจะพูดอย่างไร เมื่อเขาตั้งคนที่เจ้าเองเคยสอนให้เป็นมิตรกับเจ้า ขึ้นเป็นหัวหน้าปกครองเจ้า"
ความเจ็บปวดจะไม่จับเจ้าไว้เหมือนหญิงกำลังคลอดหรือ"
22 ถ้าเจ้าถามในใจว่า
"ทำไมเรื่องเหล่านี้เกิดกับฉัน""
เพราะความผิดของเจ้าใหญ่หลวง กระโปรงเจ้าจึงถูกเปิด
ส้นเท้าเจ้าจึงถูกกระทำทารุณ
23 ชาวเอธิโอเปียเปลี่ยนสีผิวได้หรือ"
เสือดาวเปลี่ยนลายจุดได้หรือ"
ถ้าได้ พวกเจ้าที่ชินกับการทำชั่ว
ก็ทำดีได้เช่นกัน

24 "เพราะฉะนั้น เราจะกระจายพวกเขา
เหมือนตอซังที่ปลิวไป
ตามลมในถิ่นกันดาร
25 นี่คือชะตาของเจ้า
เป็นส่วนที่เราตวงให้" พระยาห์เวห์กล่าว
"เพราะเจ้าลืมเรา
และไว้ใจคำโกหก"
26 เราจึงจะเปิดกระโปรงขึ้นคลุมหน้าเจ้า
ความอับอายของเจ้าจะปรากฏ
27 เราเห็นสิ่งน่ารังเกียจของเจ้า ทั้งการมีชู้
เสียงร้องฮี้ และความลามกในการเป็นโสเภณี
บนเนินเขาในทุ่ง
เยรูซาเล็ม เจ้าถึงคราววิบัติแล้ว"
เจ้าจะไม่สะอาด
จะเป็นอย่างนี้อีกนานเท่าใด""

14

1 นี่คือคำจากพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์เรื่องภัยแล้ง
2 ยูดาห์คร่ำครวญ
ประตูเมืองของเขาอ่อนระโหย
พวกเขานั่งบนพื้นในเสื้อผ้าสีดำ
เสียงร้องของเยรูซาเล็มดังขึ้น
3 บรรดาขุนนางส่งผู้น้อยของตนไปหาน้ำ
พวกเขามาถึงบ่อเก็บน้ำ
แต่ไม่พบน้ำ
กลับมาพร้อมภาชนะว่างเปล่า
ผิดหวังและอดสู
จึงคลุมศีรษะ
4 เพราะดินแตกระแหง
เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน
คนไถนาจึงผิดหวัง
คลุมศีรษะ
5 แม้กวางตัวเมียในทุ่งก็คลอดแล้วทิ้งลูก
เพราะไม่มีหญ้า
6 ลาป่ายืนบนยอดเขาโล่ง
หอบอากาศเหมือนหมาจิ้งจอก
ตาของมันพร่ามัว
เพราะไม่มีพืชให้กิน
7 พระยาห์เวห์ แม้ความผิดของพวกเราเป็นพยานกล่าวโทษ
โปรดลงมือเพื่อพระนามของพระองค์
เพราะพวกเรากบฏมากมาย
ทำบาปต่อพระองค์
8 พระองค์เป็นความหวังของอิสราเอล
เป็นผู้ช่วยให้รอดในยามเดือดร้อน
ทำไมจึงเป็นเหมือนคนต่างถิ่นในแผ่นดิน
เหมือนคนเดินทางที่แวะพักเพียงคืนเดียว
9 ทำไมจึงเป็นเหมือนคนหวาดกลัว
เหมือนนักรบกล้าแข็งที่ช่วยให้รอดไม่ได้
แต่พระยาห์เวห์ พระองค์อยู่ท่ามกลางพวกเรา
พวกเราได้ชื่อเรียกตามพระนามของพระองค์
อย่าทิ้งพวกเรา
10 พระยาห์เวห์กล่าวกับชนชาตินี้ว่า
พวกเขาชอบเร่ร่อนเช่นนี้
ไม่ยับยั้งเท้า
พระยาห์เวห์จึงไม่ยอมรับพวกเขา
บัดนี้พระองค์จะจำความผิด
และลงโทษเพราะบาปของพวกเขา
11 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า อย่าวิงวอนขอสิ่งดีให้ชนชาตินี้
12 เมื่อพวกเขาอดอาหาร เราจะไม่ฟังเสียงร้อง เมื่อถวายเครื่องบูชาเผาและเครื่องบูชาธัญพืช
เราจะไม่ยอมรับ แต่จะทำลายพวกเขาด้วยดาบ ความอดอยากและโรคระบาด
13 ข้าพเจ้าทูลว่า โอ้ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ผู้เผยพระวจนะบอกพวกเขาว่า
พวกเจ้าจะไม่พบดาบหรือความอดอยาก แต่เราจะให้ความสงบสุขที่แน่นอนแก่พวกเจ้าในที่นี้

14 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "ผู้เผยพระวจนะกล่าวคำพยากรณ์เท็จในนามของเรา
เราไม่ได้ส่ง ไม่ได้สั่ง และไม่ได้พูดกับพวกเขา พวกเขาพยากรณ์ให้พวกเจ้าฟังถึงนิมิตหลอกลวง
การทำนาย สิ่งไร้ค่า และความหลอกลวงในใจของตน
15 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ถึงผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ในนามของเรา ทั้งที่เราไม่ได้ส่ง
แต่กลับพูดว่า "จะไม่มีดาบและความอดอยากในแผ่นดินนี้":
ผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นจะถูกทำลายด้วยดาบและความอดอยาก
16 คนที่พวกเขาพยากรณ์ให้ฟังจะถูกโยนทิ้งตามถนนเยรูซาเล็มเพราะความอดอยากและดาบ
ไม่มีใครฝัง ทั้งตัวพวกเขา ภรรยา ลูกชายและลูกสาว
เพราะเราจะเทความชั่วของพวกเขาลงบนพวกเขา
17 "เจ้าจงบอกถ้อยคำนี้แก่พวกเขา
" "ให้น้ำตาไหลจากดวงตาข้าพเจ้าทั้งวันทั้งคืน
อย่าหยุดเลย
เพราะธิดาพรหมจารีแห่งชนชาติของข้าพเจ้าพังทลายอย่างหนัก
มีบาดแผลสาหัสที่สุด
18 ถ้าข้าพเจ้าออกไปในทุ่ง
ก็เห็นคนถูกดาบฆ่า"
ถ้าเข้าไปในเมือง
ก็เห็นคนป่วยเพราะความอดอยาก"
เพราะทั้งผู้เผยพระวจนะและปุโรหิตเที่ยวไปในแผ่นดิน
โดยไร้ความรู้" "

19 พระองค์ปฏิเสธยูดาห์โดยสิ้นเชิงหรือ"
พระองค์รังเกียจศิโยนในใจหรือ"
ทำไมตีพวกเราจนไม่มีทางหาย"
พวกเราหวังความสงบสุข แต่ไม่มีสิ่งดีมาถึง
หวังเวลาที่จะหายเจ็บ แต่กลับมีแต่ความหวาดหวั่น"
20 พระยาห์เวห์ พวกเรายอมรับความชั่วของตน
และความผิดของบรรพบุรุษ
เพราะพวกเราทำบาปต่อพระองค์
21 โปรดอย่ารังเกียจพวกเรา เพื่อพระนามของพระองค์
อย่าทำให้บัลลังก์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์เสื่อมเกียรติ
โปรดระลึกถึงพันธสัญญาที่ทำกับพวกเรา อย่าละเมิดพันธสัญญานั้น
22 ในหมู่สิ่งไร้ค่าของชนชาติต่าง ๆ มีอะไรทำให้ฝนตกได้หรือ"
หรือท้องฟ้าให้ฝนโปรยได้"
พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา พระองค์เองมิใช่หรือ"
พวกเราจึงจะรอพระองค์
เพราะพระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

15

1 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "ถึงโมเสสและซามูเอลยืนต่อหน้าเรา
ใจเราก็จะไม่หันไปหาชนชาตินี้ จงขับพวกเขาให้พ้นสายตาเรา ให้พวกเขาออกไป"
2 เมื่อพวกเขาถามว่า "จะให้พวกเราไปที่ไหน"" เจ้าจงบอกว่า "พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
"คนที่ต้องตาย ก็ไปสู่ความตาย
คนที่ต้องรับดาบ ก็ไปสู่ดาบ

คนที่ต้องอดอยาก ก็ไปสู่ความอดอยาก
คนที่ต้องเป็นเชลย ก็ไปสู่การเป็นเชลย
3 เราจะตั้งสี่อย่างไว้เหนือพวกเขา พระยาห์เวห์กล่าว คือดาบเพื่อฆ่า สุนัขเพื่อฉีก
นกในท้องฟ้าและสัตว์บนแผ่นดินเพื่อกลืนกินและทำลาย
4 เราจะให้พวกเขาถูกโยนไปมาท่ามกลางอาณาจักรทั้งหมดในโลก เพราะมนัสเสห์ บุตรเฮเซคียาห์
กษัตริย์ยูดาห์ และสิ่งที่เขาทำในเยรูซาเล็ม
5 เยรูซาเล็ม ใครจะสงสารเจ้า
ใครจะคร่ำครวญให้เจ้า
ใครจะแวะถามทุกข์สุข
6 เจ้าปฏิเสธเรา พระยาห์เวห์กล่าว
เจ้าถอยหลังไป
เราจึงยื่นมือมาต่อสู้กับเจ้า
และทำลายเจ้า
เราเหนื่อยกับการเมตตาสงสารแล้ว
7 เราฝัดพวกเขาด้วยเครื่องฝัดที่ประตูต่าง ๆ ของแผ่นดิน
พรากลูกไปจากพวกเขา
ทำลายชนชาติของเรา
พวกเขาไม่กลับจากทางของตน
8 แม่ม่ายของพวกเขาเพิ่มขึ้นมากกว่าเม็ดทรายในทะเล
เรานำผู้ทำลายมาต่อสู้กับแม่ของชายหนุ่มตอนเที่ยง
ทำให้ความปวดร้าวและความหวาดกลัวตกใส่เธอทันที
9 หญิงที่คลอดลูกเจ็ดคนอ่อนล้า
เธอสิ้นลมหายใจ
ดวงอาทิตย์ของเธอลับลงทั้งที่ยังเป็นกลางวัน
เธอผิดหวังและอดสู
เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ของพวกเขาให้ดาบต่อหน้าศัตรู พระยาห์เวห์กล่าว

10 แม่เอ๋ย ข้าพเจ้าถึงคราววิบัติแล้ว แม่ให้กำเนิดข้าพเจ้ามาเป็นคนที่ต้องวิวาท
และขัดแย้งกับคนทั้งโลก
ข้าพเจ้าไม่ได้ให้ใครยืม และไม่มีใครให้ข้าพเจ้ายืม
แต่ทุกคนกลับสาปข้าพเจ้า
11 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
เราจะเสริมกำลังเจ้าเพื่อสิ่งดีแน่นอน
เราจะทำให้ศัตรูวิงวอนเจ้าแน่นอนในยามภัยร้าย
และยามทุกข์ยาก
12 ใครหักเหล็กได้
ทั้งเหล็กจากทิศเหนือและทองสัมฤทธิ์
13 เราจะให้ทรัพย์สินและสมบัติของเจ้าเป็นของปล้นโดยไม่คิดราคา
เพราะบาปทั้งหมดของเจ้า
ทั่วเขตแดนของเจ้า
14 เราจะให้สิ่งเหล่านั้นไปกับศัตรูของเจ้า สู่แผ่นดินที่เจ้าไม่รู้จัก
เพราะความโกรธของเราจุดไฟขึ้นแล้ว
ไฟนั้นจะเผาพวกเจ้า

15 พระยาห์เวห์ พระองค์รู้
โปรดระลึกถึงข้าพเจ้า มาดูแลข้าพเจ้า
แก้แค้นผู้ข่มเหงให้ข้าพเจ้า
พระองค์อดทน ดังนั้นโปรดอย่าพรากข้าพเจ้าไป
โปรดรู้ว่าข้าพเจ้าทนคำดูหมิ่นเพราะพระองค์
16 ข้าพเจ้าพบถ้อยคำของพระองค์
แล้วกินถ้อยคำเหล่านั้นเข้าไป
ถ้อยคำของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ายินดีและชื่นใจ
เพราะข้าพเจ้าได้ชื่อเรียกตามพระนามของพระองค์ พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพ
17 ข้าพเจ้าไม่ได้นั่งในวงคนสนุกสนานและรื่นเริง
ข้าพเจ้านั่งคนเดียวเพราะมือของพระองค์
เพราะพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความโกรธ
18 ทำไมความเจ็บปวดของข้าพเจ้าจึงไม่สิ้นสุด
บาดแผลจึงรักษาไม่ได้
ไม่ยอมหาย
พระองค์จะเป็นเหมือนลำธารหลอกลวงสำหรับข้าพเจ้าจริง ๆ หรือ
เหมือนน้ำที่เหือดหาย
19 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวว่า
ถ้าเจ้ากลับมา เราจะพาเจ้ากลับมา
เพื่อเจ้าจะยืนต่อหน้าเรา
ถ้าเจ้าแยกสิ่งล้ำค่าออกจากสิ่งเลวทราม
เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา
พวกเขาจะกลับมาหาเจ้า
แต่เจ้าจะไม่กลับไปหาพวกเขา
20 เราจะทำให้เจ้าเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์แข็งแกร่งต่อชนชาตินี้
พวกเขาจะต่อสู้กับเจ้า
แต่เอาชนะไม่ได้
เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยให้รอด
และช่วยให้พ้นภัย พระยาห์เวห์กล่าว
21 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมือคนชั่ว
และจะไถ่เจ้าให้พ้นมือคนโหดร้าย

16

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 เจ้าอย่าแต่งงาน อย่ามีลูกชายหรือลูกสาวในที่นี้
3 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวถึงลูกชายลูกสาวที่เกิดในที่นี้ แม่ที่ให้กำเนิดพวกเขา
และพ่อของพวกเขาในแผ่นดินนี้ว่า
4 พวกเขาจะตายอย่างทุกข์ทรมาน ไม่มีใครคร่ำครวญหรือฝัง จะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนผิวดิน
จะถูกทำลายด้วยดาบและความอดอยาก ศพจะเป็นอาหารของนกในท้องฟ้าและสัตว์บนแผ่นดิน
5 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า อย่าเข้าบ้านไว้ทุกข์ อย่าไปคร่ำครวญ อย่าร่ำไห้ให้พวกเขา
เพราะเราเอาความสงบสุขของเราจากชนชาตินี้แล้ว พระยาห์เวห์กล่าว
ทั้งความรักมั่นคงและความเมตตาสงสาร
6 ทั้งคนใหญ่โตและคนเล็กน้อยจะตายในแผ่นดินนี้ ไม่มีใครฝัง ไม่มีใครคร่ำครวญให้พวกเขา
ไม่มีใครกรีดตัวเองหรือโกนศีรษะเพื่อพวกเขา

7 ไม่มีใครแบ่งขนมปังให้ผู้ไว้ทุกข์เพื่อปลอบใจเรื่องผู้ตาย
ไม่มีใครยื่นถ้วยให้พวกเขาดื่มเพื่อปลอบใจเรื่องพ่อหรือแม่
8 เจ้าอย่าเข้าบ้านงานเลี้ยงไปนั่งกินดื่มกับพวกเขา
9 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ จงฟัง
ต่อหน้าเจ้าและในช่วงชีวิตของเจ้า เราจะทำให้เสียงสนุกสนาน เสียงยินดี
เสียงเจ้าบ่าวและเจ้าสาวเงียบหายจากที่นี้
10 เมื่อเจ้าบอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่ชนชาตินี้ แล้วพวกเขาถามว่า
ทำไมพระยาห์เวห์ประกาศภัยร้ายใหญ่หลวงทั้งหมดนี้ต่อพวกเรา หรือ
ความผิดของพวกเราคืออะไร หรือ พวกเราทำบาปอะไรต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา
11 เจ้าจงบอกว่า เพราะบรรพบุรุษของพวกเจ้าละทิ้งเรา พระยาห์เวห์กล่าว ตามเทพเจ้าอื่นไป
รับใช้และกราบไหว้ ละทิ้งเรา ไม่รักษาข้อบัญญัติของเรา
12 พวกเจ้าทำชั่วยิ่งกว่าบรรพบุรุษ ดูเถิด แต่ละคนทำตามความดื้อรั้นของใจชั่วของตน จนไม่ฟังเรา
13 เราจึงจะเหวี่ยงพวกเจ้าออกจากแผ่นดินนี้ ไปสู่แผ่นดินที่ทั้งพวกเจ้าและบรรพบุรุษไม่เคยรู้จัก
ที่นั่นพวกเจ้าจะรับใช้เทพเจ้าอื่นทั้งวันทั้งคืน เพราะเราจะไม่แสดงความโปรดปรานแก่พวกเจ้า
14 เพราะฉะนั้น จงฟัง วันเวลาจะมาถึง พระยาห์เวห์กล่าว เมื่อจะไม่มีใครพูดอีกว่า
พระยาห์เวห์ผู้พาลูกหลานอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
15 แต่จะพูดว่า พระยาห์เวห์ผู้พาลูกหลานอิสราเอลออกจากแผ่นดินทางเหนือ
และจากทุกแผ่นดินที่พระองค์ขับไล่พวกเขาไปมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เราจะพาพวกเขากลับมายังแผ่นดินที่เราให้บรรพบุรุษ
16 จงฟัง เราจะเรียกชาวประมงมากมายมา พระยาห์เวห์กล่าว พวกเขาจะจับคนเหล่านี้ขึ้นมา
แล้วเราจะเรียกนายพรานมากมายมา พวกเขาจะล่าคนเหล่านี้จากภูเขาทุกลูก เนินเขาทุกแห่ง
และซอกหินทุกซอก
17 เพราะตาของเรามองดูทางทั้งหมดของพวกเขา ไม่มีอะไรซ่อนจากสายตาเรา
ความผิดของพวกเขาไม่พ้นตาเรา
18 ก่อนอื่น เราจะตอบแทนความผิดและบาปของพวกเขาเป็นสองเท่า
เพราะพวกเขาทำแผ่นดินของเราแปดเปื้อนด้วยซากสิ่งน่ารังเกียจ
ทำมรดกของเราให้เต็มด้วยสิ่งน่ารังเกียจของพวกเขา

19 พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นกำลังของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
และเป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าในยามทุกข์ยาก
ชนชาติทั้งหลายจะมาหาพระองค์จากสุดปลายแผ่นดิน
พูดว่า
บรรพบุรุษของพวกเราได้รับมรดกมาแต่คำโกหก
สิ่งไร้ค่าและสิ่งที่ไม่ให้ประโยชน์
20 คนควรทำเทพเจ้าให้ตนเองหรือ
ทั้งที่ไม่ใช่เทพเจ้าเลย

21 เพราะฉะนั้น จงฟัง เราจะทำให้พวกเขารู้
คราวนี้เราจะทำให้รู้จักมือและกำลังของเรา
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเรามีนามว่าพระยาห์เวห์

17

1 บาปของยูดาห์เขียนด้วยเหล็กจาร
ด้วยปลายเพชร

สลักบนแผ่นจารึกแห่งใจของพวกเขา
และบนเขาของแท่นบูชาพวกเจ้า
2 แม้ลูก ๆ ของพวกเขาก็ยังจำแท่นบูชา
และเสาอาเชราห์ข้างต้นไม้เขียวบนเนินสูง
3 ภูเขาของเราในทุ่งเอ๋ย
เราจะให้ทรัพย์สินและสมบัติทั้งหมดของเจ้าเป็นของปล้น
ทั้งสถานบูชาบนที่สูง เพราะบาปทั่วเขตแดนของเจ้า
4 เจ้าจะสละมรดกที่เราให้ด้วยตัวเจ้าเอง
เราจะให้เจ้ารับใช้ศัตรูในแผ่นดินที่ไม่รู้จัก
เพราะพวกเจ้าจุดไฟในความโกรธของเรา ไฟนั้นจะลุกไหม้ตลอดไป
5 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
คนที่ไว้วางใจมนุษย์ถูกสาปแช่ง
คนที่พึ่งกำลังมนุษย์
และใจตีตัวห่างจากพระยาห์เวห์
6 เพราะเขาจะเหมือนพุ่มไม้ในทะเลทราย
เมื่อสิ่งดีมา จะไม่เห็น
แต่จะอยู่ในที่แห้งผากกลางถิ่นกันดาร
ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย

7 คนที่ไว้วางใจพระยาห์เวห์ย่อมได้รับพร
คนที่มั่นใจในพระยาห์เวห์
8 เพราะเขาจะเหมือนต้นไม้ปลูกริมน้ำ
แผ่รากไปริมแม่น้ำ
ไม่กลัวเมื่อความร้อนมา
ใบยังเขียว
ไม่กังวลในปีแล้ง
ไม่หยุดออกผล
9 ใจหลอกลวงยิ่งกว่าทุกสิ่ง
และเสื่อมทรามอย่างที่สุด
ใครจะรู้จักได้
10 เราคือพระยาห์เวห์ เราค้นดูความคิด
ทดสอบใจ
เพื่อตอบแทนทุกคนตามทางของเขา
ตามผลจากการกระทำ

11 คนที่ได้ทรัพย์มาอย่างไม่ถูกต้อง
เหมือนนกกระทาที่กกไข่ซึ่งตนไม่ได้วาง
เมื่อชีวิตผ่านไปครึ่งหนึ่ง ทรัพย์จะจากเขาไป
เมื่อถึงจุดจบ เขาจะเป็นคนโง่
12 บัลลังก์อันรุ่งโรจน์ตั้งอยู่สูงมาตั้งแต่แรก
คือที่ตั้งสถานบริสุทธิ์ของพวกเรา
13 พระยาห์เวห์ ความหวังของอิสราเอล
ทุกคนที่ละทิ้งพระองค์จะผิดหวัง

คนที่จากข้าพเจ้าไปจะมีชื่อเขียนลงในดิน
เพราะพวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์
น้ำพุแห่งน้ำที่มีชีวิต
14 พระยาห์เวห์ โปรดรักษาข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะหาย
โปรดช่วยให้รอด แล้วข้าพเจ้าจะรอด
เพราะพระองค์เป็นคำสรรเสริญของข้าพเจ้า
15 พวกเขาถามข้าพเจ้าว่า
"คำของพระยาห์เวห์อยู่ที่ไหน"
ให้สำเร็จเดี๋ยวนี้สิ"
16 ส่วนข้าพเจ้า ไม่ได้รีบเลิกเป็นผู้เลี้ยงที่ตามพระองค์
ไม่ได้ปรารถนาวันวิบัติ พระองค์รู้
สิ่งที่ออกจากปากข้าพเจ้าอยู่ต่อหน้าพระองค์
17 อย่าเป็นความหวาดกลัวแก่ข้าพเจ้า
พระองค์เป็นที่ลี้ภัยในยามภัยร้าย
18 ให้ผู้ข่มเหงข้าพเจ้าผิดหวัง
แต่อย่าให้ข้าพเจ้าผิดหวัง
ให้พวกเขาหวาดหวั่น
แต่อย่าให้ข้าพเจ้าหวาดหวั่น
นำวันภัยร้ายมาถึงพวกเขา
ทำลายด้วยความพินาศสองเท่า
19 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงไปยืนที่ประตูของประชาชน ซึ่งกษัตริย์ยูดาห์ใช้เข้าออก และที่ประตูทุกแห่งของเยรูซาเล็ม
20 บอกพวกเขาว่า "กษัตริย์ยูดาห์ ชาวยูดาห์ทั้งหมด และผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็มซึ่งเข้าประตูเหล่านี้ จงฟังคำของพระยาห์เวห์
21 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ "จงระวัง อย่าขนของในวันสะบาโต อย่านำเข้าประตูเยรูซาเล็ม
22 อย่าขนของออกจากบ้านในวันสะบาโต อย่าทำงานใด ๆ แต่จงรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ตามที่เราสั่งบรรพบุรุษของพวกเจ้า
23 แต่พวกเขาไม่ฟัง ไม่เงี่ยหู กลับดื้อดึง ไม่ยอมฟัง ไม่รับคำสั่งสอน
24 ถ้าพวกเจ้าตั้งใจเชื่อฟังเรา" พระยาห์เวห์กล่าว "ไม่นำของผ่านประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ไม่ทำงานในวันนั้น
25 กษัตริย์และขุนนางที่นั่งบนบัลลังก์ดาวิดก็จะเข้าประตูเมืองนี้ โดยรถรบและม้า ทั้งพวกเขา ขุนนางของพวกเขา ชาวยูดาห์ และผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็ม เมืองนี้จะคงอยู่ตลอดไป
26 ผู้คนจะมาจากเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ จากรอบเยรูซาเล็ม จากดินแดนเบนยามิน จากที่ราบ จากแดนภูเขาและจากทางใต้ นำเครื่องบูชาเผา เครื่องบูชา เครื่องบูชาธัญพืชและกำยานมา นำเครื่องบูชาขอบคุณมายังพระนิเวศของพระยาห์เวห์
27 แต่ถ้าพวกเจ้าไม่เชื่อฟังเรา ไม่รักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ยังขนของเข้าประตูเยรูซาเล็มในวันสะบาโต เราจะจุดไฟที่ประตูเมือง ไฟจะเผาผลาญวังต่าง ๆ ของเยรูซาเล็ม ไม่มีวันดับ" "

18

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
2 "ลุกขึ้น ลงไปที่บ้านช่างปั้นหม้อ ที่นั่นเราจะให้เจ้าได้ยินถ้อยคำของเรา"
3 ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านช่างปั้นหม้อ เห็นเขากำลังทำงานบนแป้นหมุน

4 เมื่อภาชนะที่เขาปั้นจากดินเสียรูปอยู่ในมือช่างปั้นหม้อ
เขาก็ปั้นใหม่เป็นภาชนะอีกใบตามที่ตนเห็นดี
5 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
6 "ชนอิสราเอล เราทำกับพวกเจ้าเหมือนช่างปั้นหม้อคนนี้ไม่ได้หรือ?" พระยาห์เวห์กล่าว "ดูเถิด
ชนอิสราเอล พวกเจ้าอยู่ในมือเราเหมือนดินในมือช่างปั้นหม้อ
7 เมื่อใดเราประกาศถึงชนชาติหรืออาณาจักรหนึ่งว่าจะถอนราก รื้อและทำลาย
8 ถ้าชนชาตินี้ที่เราประกาศนั้นหันจากความชั่ว เราจะเปลี่ยนใจจากภัยร้ายที่คิดจะทำกับพวกเขา
9 เมื่อใดเราประกาศถึงชนชาติหรืออาณาจักรหนึ่งว่าจะสร้างและปลูก
10 ถ้าพวกเขาทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา
เราจะเปลี่ยนใจจากสิ่งดีที่พูดว่าจะให้พวกเขา
11 "บัดนี้ จงบอกชาวยูดาห์และผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็มว่า 'พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ 'จงฟัง
เรากำลังเตรียมภัยร้ายและวางแผนต่อพวกเจ้า ทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วเดี๋ยวนี้
แก้ไขวิถีชีวิตและการกระทำ' "
12 แต่พวกเขาพูดว่า 'เปล่าประโยชน์ พวกเราจะทำตามแผนของตน
แต่ละคนจะทำตามความดื้อรั้นของใจชั่วของตน' "
13 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวว่า
"จงถามในหมู่ชนชาติต่าง ๆ ว่า
ใครเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้?
สาวพรหมจารีอิสราเอลทำสิ่งน่าสยดสยองที่สุด
14 หิมะเลบานอนจะหายจากโขดหินในทุ่งหรือ?
น้ำเย็นที่ไหลจากแดนไกลจะเหือดแห้งหรือ?
15 เพราะชนชาติของเราลืมเรา
เผาเครื่องหอมบูชาเทพเจ้าเท็จ
พวกเขาถูกทำให้สะดุดในทางของตน
ในทางเก่าแก่
จนไปเดินทางแยก ทางที่ไม่ได้สร้างไว้
16 เพื่อทำให้แผ่นดินของพวกเขาเป็นที่น่าตกตะลึง
และเป็นที่ถูกเย้ยหยันตลอดไป
ทุกคนที่เดินผ่านจะตกตะลึง
และส่ายหน้า
17 เราจะกระจายพวกเขาต่อหน้าศัตรูเหมือนลมตะวันออก
เราจะหันหลังให้ ไม่หันหน้า
ในวันที่พวกเขาประสบภัยพิบัติ"
18 พวกเขาพูดว่า "มาเถิด" ให้พวกเราวางแผนต่อต้านเยเรมีย์
เพราะข้อบัญญัติจะไม่สูญไปจากปุโรหิต คำปรึกษาจะไม่สูญไปจากคนฉลาด
และถ้อยคำจะไม่สูญไปจากผู้เผยพระวจนะ มาเถิด ให้พวกเราใช้ลิ้นโจมตีเขา
อย่าฟังถ้อยคำของเขาสักคำ"
19 พระยาห์เวห์ โปรดใส่ใจข้าพเจ้า
ฟังเสียงคนที่โต้แย้งข้าพเจ้า
20 ควรตอบแทนความดีด้วยความชั่วหรือ?
พวกเขาขุดหลุมดักชีวิตข้าพเจ้า
โปรดระลึกว่าข้าพเจ้าเคยยืนต่อหน้าพระองค์พูดสิ่งดีเพื่อพวกเขาอย่างไร
เพื่อให้ความเดือดดาลของพระองค์หันไปจากพวกเขา
21 เพราะฉะนั้น โปรดมอบลูกของพวกเขาให้ความอดอยาก

มอบพวกเขาไว้ใต้อำนาจดาบ
ให้ภรรยาของพวกเขาไร้ลูกและเป็นม่าย
ให้ผู้ชายถูกฆ่า
ให้ชายหนุ่มถูกดาบฟันในศึก
22 ให้มีเสียงร้องจากบ้านของพวกเขา
เมื่อพระองค์นำกองทหารมาโจมตีทันที
เพราะพวกเขาขุดหลุมจับข้าพเจ้า
ซ่อนบ่วงดักเท้า
23 แต่พระยาห์เวห์ พระองค์รู้แผนทั้งหมดที่พวกเขาคิดจะฆ่าข้าพเจ้า
อย่ายกโทษความผิดของพวกเขา
อย่าลบบาปของพวกเขาให้พ้นสายตาพระองค์
ให้พวกเขาถูกโค่นลงต่อหน้าพระองค์
โปรดจัดการพวกเขาในเวลาที่พระองค์โกรธ

19

1 พระยาห์เวห์กล่าวว่า “จงไปซื้อภาชนะดินจากช่างปั้นหม้อ
พาผู้อาวุโสของประชาชนและผู้อาวุโสของปุโรหิตบางคนไปด้วย
2 ออกไปยังหุบเขาบุตรฮินโนมใกล้ทางเข้าประตูฮาร์สิท แล้วประกาศถ้อยคำที่เราจะบอกเจ้า
3 จงกล่าวว่า ‘กษัตริย์ยูดาห์และผู้ที่อาศัยในเยรูซาเล็ม จงฟังคำของพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ ‘จงฟัง เราจะนำภัยร้ายมาถึงที่นี้ ใครได้ยิน
หูของเขาจะสะท้าน
4 เพราะพวกเขาละทิ้งเรา ทำที่นี้ให้แปดเปื้อน เผาเครื่องหอมบูชาเทพเจ้าอื่นซึ่งทั้งพวกเขา
บรรพบุรุษและกษัตริย์ยูดาห์ไม่เคยรู้จัก และทำที่นี้ให้เต็มด้วยเลือดผู้บริสุทธิ์
5 พวกเขาสร้างสถานบูชาบนที่สูงของเทพบาอัล
เผาลูกของตนในไฟเป็นเครื่องบูชาเผาถวายเทพบาอัล เราไม่ได้สั่ง ไม่ได้พูด
และเรื่องนี้ไม่เคยเข้ามาในความคิดของเราเลย
6 เพราะฉะนั้น จงฟัง วันเวลาจะมาถึง’ พระยาห์เวห์กล่าว ‘เมื่อที่นี้จะไม่เรียกว่า ‘โทเฟท’ หรือ
‘หุบเขาบุตรฮินโนม’ อีก แต่จะเรียกว่า ‘หุบเขาแห่งการฆ่าฟัน’
7 [ ] ‘เราจะทำให้แผนของยูดาห์และเยรูซาเล็มล้มเหลวในที่นี้
จะให้พวกเขาล้มตายด้วยดาบต่อหน้าศัตรู ด้วยมือคนที่หมายเอาชีวิต
จะให้ศพเป็นอาหารของนกในท้องฟ้าและสัตว์บนแผ่นดิน
8 เราจะทำให้เมืองนี้เป็นที่น่าตกตะลึงและถูกเย้ยหยัน
ทุกคนที่เดินผ่านจะตกตะลึงและเย้ยหยันเพราะภัยพิบัติทั้งหมดของเมือง
9 เราจะทำให้พวกเขากินเนื้อลูกชายลูกสาว แต่ละคนจะกินเนื้อเพื่อนของตน
ระหว่างการล้อมและความทุกข์ที่ศัตรูและคนที่หมายเอาชีวิตพวกเขาก่อขึ้นแก่พวกเขา’ [ ]
10 “แล้วเจ้าจงทุบภาชนะต่อหน้าคนที่ไปด้วย
11 บอกพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวดังนี้ ‘เราจะทุบชนชาตินี้และเมืองนี้อย่างนั้น
เหมือนทุบภาชนะของช่างปั้นหม้อที่ซ่อมให้กลับมาสมบูรณ์ไม่ได้อีก
พวกเขาจะฝังศพในโทเฟทจนไม่มีที่ให้ฝัง
12 เราจะทำกับสถานที่นี้’ พระยาห์เวห์กล่าว ‘และกับผู้ที่อาศัยอยู่อย่างนี้
จะทำเมืองนี้ให้เป็นเหมือนโทเฟท

13 บ้านในเยรูซาเล็มและบ้านของกษัตริย์ยูดาห์ที่แปดเปื้อนจะเป็นเหมือนสถานที่แห่งโทเฟท
คือบ้านทั้งหมดที่พวกเขาเผาเครื่องหอมบูชากองทัพในท้องฟ้าทั้งสิ้น
และเทเครื่องดื่มบูชาเทพเจ้าอื่นบนหลังคา□ □ □
14 เยเรมีย์กลับจากโทเฟทที่พระยาห์เวห์ส่งเขาไปพยากรณ์ ยืนในลานพระนิเวศของพระยาห์เวห์
แล้วบอกประชาชนทั้งหมดว่า
15 □พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ □จงฟัง
เราจะนำภัยร้ายทั้งหมดที่ประกาศไว้ต่อเมืองนี้ มาถึงเมืองและเมืองบริวารทั้งหมด
เพราะพวกเขาดื้อดึง ไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา□ □

20

1 ปาชเฮอร์ บุตรอิมเมอร์ ปุโรหิตผู้เป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
ได้ยินเยเรมีย์พยากรณ์เรื่องเหล่านี้
2 ปาชเฮอร์จึงตีเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ
แล้วจับใส่ขื่อขังที่ประตูเบนยามินด้านบนในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
3 วันต่อมา ปาชเฮอร์ปล่อยเยเรมีย์จากขื่อขัง เยเรมีย์บอกเขาว่า
□พระยาห์เวห์ไม่ได้เรียกท่านว่าปาชเฮอร์ แต่เรียกว่ามาโกร์มิสซาบิบ*
4 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า □จงฟัง เราจะทำให้เจ้าเป็นความหวาดกลัวต่อตนเองและเพื่อนทุกคน
พวกเขาจะล้มตายด้วยดาบศัตรู ตาของเจ้าจะเห็น เราจะมอบยูดาห์ทั้งหมดไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน
เขาจะกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลนและฆ่าด้วยดาบ
5 เราจะมอบความมั่งคั่งทั้งหมดของเมืองนี้ ทรัพย์ที่ได้มาทั้งหมดและของมีค่าทุกอย่าง
ทั้งสมบัติทั้งหมดของกษัตริย์ยูดาห์ไว้ในมือศัตรู พวกเขาจะยึด เอาไป และขนไปบาบิโลน
6 ปาชเฮอร์ เจ้าและทุกคนในบ้านจะไปเป็นเชลย เจ้าจะไปบาบิโลน ตายที่นั่นและถูกฝังที่นั่น
ทั้งเจ้าและเพื่อนทั้งหมดที่เจ้าเคยกล่าวคำพยากรณ์เท็จให้ฟัง□ □

7 พระยาห์เวห์ พระองค์ชักจูงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยอม
พระองค์แข็งแกร่งกว่าข้าพเจ้าและเอาชนะได้
ข้าพเจ้าตกเป็นที่หัวเราะเยาะทั้งวัน
ทุกคนเยาะเย้ย
8 ทุกครั้งที่พูด ข้าพเจ้าต้องร้องออกมา
ร้องว่า □ความรุนแรงและการทำลาย□□
เพราะคำของพระยาห์เวห์ทำให้ข้าพเจ้าถูกดูหมิ่น
และเยาะเย้ยทั้งวัน
9 ถ้าข้าพเจ้าพูดว่าจะไม่กล่าวถึงพระองค์
หรือพูดในนามพระองค์อีก
ใจก็เหมือนมีไฟลุกไหม้ ขังอยู่ในกระดูก
ข้าพเจ้าเหนื่อยกับการกลั้นไว้
กลั้นไม่ไหว
10 เพราะข้าพเจ้าได้ยินหลายคนใส่ร้ายว่า
□ความหวาดกลัวทุกด้าน□
กล่าวโทษเขาสิ แล้วพวกเราจะกล่าวโทษด้วย□□
เพื่อนสนิททั้งหมดของข้าพเจ้าพูดเช่นนี้
พวกเขาคอยดูข้าพเจ้าล้ม
□บางทีเขาอาจถูกชักจูงได้

* **20:3 20:3** “มาโกร์มิสซาบิบ□ หมายถึง □ถูกความหวาดกลัวล้อมรอบ□

แล้วพวกเราจะเอาชนะ
และแก้แค้นเขา
11 แต่พระยาห์เวห์อยู่กับข้าพเจ้าเหมือนผู้กล้าแข็งน่าเกรงขาม
ผู้ข่มเหงจึงจะสะดุด
เอาชนะไม่ได้
พวกเขาจะผิดหวังอย่างที่สุด
เพราะไม่ได้ทำอย่างฉลาด
จะเสียเกียรติตลอดไป ไม่มีใครลืม
12 แต่พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ ผู้ทดสอบคนเที่ยงธรรม
ผู้มองเห็นทั้งใจและความคิด
โปรดให้ข้าพเจ้าเห็นพระองค์แก้แค้นพวกเขา
เพราะข้าพเจ้าแจ้งเรื่องคดีของตนต่อพระองค์แล้ว
13 จงร้องเพลงให้พระยาห์เวห์
จงสรรเสริญพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ช่วยชีวิตคนขัดสนให้พ้นมือคนทำชั่ว
14 ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดถูกสาปแช่ง
อย่าให้วันที่แม่คลอดข้าพเจ้าได้รับพร
15 ขอให้คนที่แจ้งข่าวให้พ่อข้าพเจ้าถูกสาปแช่ง เขาพูดว่า
ท่านได้ลูกชายแล้ว ทำให้พ่อดีใจมาก
16 ให้คนนั้นเป็นเหมือนเมืองที่พระยาห์เวห์โค่นลง
โดยไม่เปลี่ยนใจ
ให้เขาได้ยินเสียงร้องตอนเช้า
และเสียงตะโกนตอนเที่ยง
17 เพราะเขาไม่ได้ฆ่าข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์
แม่ก็คงเป็นหลุมศพของข้าพเจ้า
และแม่ก็คงตั้งครรภ์อยู่ตลอดไป
18 ข้าพเจ้าออกจากครรภ์มาทำไม ต้องเห็นความเหน็ดเหนื่อยและความเศร้า
ให้วันเวลาของข้าพเจ้าสิ้นไปกับความอับอาย

21

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ส่งปาชเฮอร์ บุตรมัลคียาห์ และเศฟันยาห์
บุตรมาอาเสยาห์ ปุโรหิต มาบอกเขาว่า
2 โปรดถามพระยาห์เวห์ให้พวกเราด้วย
เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังทำสงครามกับพวกเรา
บางทีพระยาห์เวห์อาจทำสิ่งอัศจรรย์อย่างที่พระองค์เคยทำ เพื่อให้เขาถอนทัพจากพวกเรา
3 เยเรมีย์บอกพวกเขาว่า จงบอกเศเดคียาห์ว่า
4 พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้ จงฟัง เราจะหันอาวุธในมือพวกเจ้ากลับ
อาวุธที่ใช้ต่อสู้กับกษัตริย์บาบิโลนและชาวเคลเดียซึ่งล้อมพวกเจ้าอยู่นอกกำแพง
แล้วเราจะรวบรวมไว้กลางเมืองนี้
5 เราเองจะต่อสู้กับพวกเจ้าด้วยมือที่ยื่นออกและแขนแข็งแกร่ง ด้วยความโกรธ ความเดือดดาล
และความโกรธเกรี้ยวใหญ่หลวง
6 เราจะตีผู้ที่อาศัยในเมืองนี้ ทั้งคนและสัตว์ พวกเขาจะตายด้วยโรคระบาดร้ายแรง
7 หลังจากนั้น พระยาห์เวห์กล่าว เราจะมอบเศเดคียาห์กษัตริย์ยูดาห์
ผู้รับใช้และประชาชนที่เหลืออยู่ในเมืองนี้จากโรคระบาด ดาบและความอดอยาก

ไว้ในมือเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ในมือศัตรูและคนที่หมายเอาชีวิตพวกเขา
เขาจะฆ่าด้วยคมดาบ ไม่ไว้ชีวิต ไม่สงสาร ไม่เมตตา
8 เจ้าจงบอกชนชาตินี้ว่า พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ นี่
เราวางทางแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าพวกเจ้า
9 คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายด้วยดาบ ความอดอยากและโรคระบาด
แต่คนที่ออกไปเข้ากับชาวเคลเดียผู้ล้อมพวกเจ้าจะมีชีวิต จะเอาชีวิตรอดได้
10 เพราะเรามุ่งหน้ามาต่อสู้กับเมืองนี้เพื่อภัยร้าย ไม่ใช่สิ่งดี พระยาห์เวห์กล่าว
เมืองนี้จะตกในมือกษัตริย์บาบิโลน เขาจะเผาด้วยไฟ
11 สำหรับราชวงศ์ของกษัตริย์ยูดาห์ จงฟังคำของพระยาห์เวห์
12 ราชวงศ์ดาวิด พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
จงให้ความยุติธรรมแต่เช้า
ช่วยคนที่ถูกปล้นให้พ้นมือผู้กดขี่
มิฉะนั้นความเดือดดาลของเราจะพุ่งออกมาเหมือนไฟ
เผาไหม้ไม่มีใครดับได้
เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของพวกเจ้า
13 จงฟัง เราต่อต้านเจ้า ผู้ที่อยู่ในหุบเขา
และบนโขดหินแห่งที่ราบ พระยาห์เวห์กล่าว
พวกเจ้าที่พูดว่า ใครจะลงมาต่อสู้กับพวกเรา
หรือ ใครจะเข้าบ้านพวกเราได้
14 เราจะลงโทษพวกเจ้าตามผลจากการกระทำ พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะจุดไฟในป่าของเธอ
ไฟจะเผาผลาญทุกสิ่งรอบเธอ

22

1 พระยาห์เวห์กล่าวว่า จงลงไปที่วังของกษัตริย์ยูดาห์ บอกถ้อยคำนี้ที่นั่นว่า
2 กษัตริย์ยูดาห์ผู้ประทับบนบัลลังก์ดาวิด จงฟังคำของพระยาห์เวห์ ทั้งท่าน ผู้รับใช้
และประชาชนที่เข้าประตูเหล่านี้
3 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ จงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ช่วยคนที่ถูกปล้นให้พ้นมือผู้กดขี่
อย่าทำผิด อย่าใช้ความรุนแรงกับคนต่างถิ่น ลูกกำพร้าพ่อ หรือหญิงม่าย
อย่าให้เลือดผู้บริสุทธิ์หลั่งในที่นี้
4 ถ้าพวกเจ้าทำเช่นนี้จริง กษัตริย์ที่นั่งบนบัลลังก์ดาวิดก็จะเข้าประตูวังนี้ โดยนั่งรถรบและขี่ม้า
ทั้งตัวกษัตริย์ ผู้รับใช้และประชาชน
5 แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ เราสาบานด้วยตัวเราเอง พระยาห์เวห์กล่าว
ว่าวังนี้จะรกร้าง
6 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวถึงวังของกษัตริย์ยูดาห์ว่า
เจ้าเป็นกิเลอาดสำหรับเรา
เป็นยอดแห่งเลบานอน
แต่เราจะทำให้เจ้าเป็นถิ่นกันดารแน่นอน
เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย
7 เราจะเตรียมผู้ทำลายมาต่อสู้กับเจ้า
แต่ละคนมีอาวุธ
พวกเขาจะตัดต้นซีดาร์ชั้นดีของเจ้า
โยนเข้าไฟ

8 “ชนชาติหลายชาติจะแวะผ่านเมืองนี้ แต่ละคนถามเพื่อนบ้านว่า
“ทำไมพระยาห์เวห์ทำอย่างนี้กับเมืองใหญ่นี้”
9 พวกเขาจะตอบว่า “เพราะคนที่นี่ละทิ้งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของตน
กราบไหว้และรับใช้เทพเจ้าอื่น” ”
10 อย่าร้องไห้ให้คนตาย
อย่าคร่ำครวญให้เขา
แต่จงร้องไห้อย่างขมขื่นให้คนที่จากไป
เพราะเขาจะไม่กลับมาอีก
จะไม่เห็นแผ่นดินเกิด
11 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวถึงชัลลูม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์ ผู้ครองราชย์แทนโยสิยาห์บิดาของตน
และออกไปจากที่นี้ว่า “เขาจะไม่กลับมาที่นี่อีก
12 แต่จะตายในที่ที่ถูกพาไปเป็นเชลย จะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีก”
13 “วิบัติจงเกิดแก่คนที่สร้างบ้านด้วยความไม่เที่ยงธรรม
สร้างห้องด้วยความอยุติธรรม
ใช้แรงงานเพื่อนบ้านโดยไม่จ่ายค่าจ้าง
ไม่ให้ค่าแรง
14 คนที่พูดว่า “ฉันจะสร้างบ้านกว้างและห้องใหญ่ให้ตนเอง”
แล้วเจาะช่องหน้าต่าง
ทำเพดานด้วยไม้ซีดาร์
ทาสีแดง

15 “เจ้าควรครองราชย์เพียงเพราะพยายามใช้ไม้ซีดาร์ให้เหนือกว่าผู้อื่นหรือ”
บิดาของเจ้าไม่ได้กินดื่ม
และทำอย่างยุติธรรมและเที่ยงธรรมหรือ”
เขาจึงอยู่ดี
16 เขาตัดสินคดีให้คนจนและคนขัดสน
ทุกอย่างจึงเป็นไปด้วยดี
นี่ไม่ใช่การรู้จักเราหรือ” ”
พระยาห์เวห์กล่าว
17 “แต่ตาและใจของเจ้ามีไว้เพียงเพื่อความโลภ
เพื่อให้เลือดผู้บริสุทธิ์หลั่ง
เพื่อกดขี่และใช้ความรุนแรง”
18 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวถึงเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์ว่า
“พวกเขาจะไม่คร่ำครวญให้เขาว่า
“โอ้ พี่น้องชายของฉันเอ๋ย” หรือ “โอ้ พี่น้องหญิงเอ๋ย” ”
จะไม่คร่ำครวญให้เขาว่า
“โอ้ นายเหนือหัวเอ๋ย” หรือ “โอ้ ความรุ่งโรจน์ของเขาเอ๋ย” ”
19 เขาจะถูกฝังอย่างลา
ถูกลากไปโยนทิ้งนอกประตูเยรูซาเล็ม”

20 “จงขึ้นไปเลบานอนแล้วร้อง
ส่งเสียงในบาชาน
ร้องจากอาบาริม
เพราะคนรักทั้งหมดของเจ้าถูกทำลายแล้ว

21 เราพูดกับเจ้าขณะเจ้าเจริญรุ่งเรือง
แต่เจ้าพูดว่า “ฉันจะไม่ฟัง”
เจ้าเป็นเช่นนี้มาตั้งแต่วัยเยาว์
ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา
22 ลมจะเลี้ยงผู้เลี้ยงทั้งหมดของเจ้า
คนรักของเจ้าจะไปเป็นเชลย
แล้วเจ้าจะอับอาย
และอดสูเพราะความชั่วทั้งหมดแน่นอน
23 ผู้ที่อาศัยในเลบานอน
ผู้ทำรังในต้นซีดาร์
เมื่อความเจ็บปวดมาถึง เจ้าน่าสงสารเพียงใด
เหมือนหญิงกำลังคลอด”
24 “เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด” พระยาห์เวห์กล่าว “ถึงโคนิยาห์ บุตรเยโฮยาคิม กษัตริย์ยูดาห์
จะเป็นแหวนตราที่มือขวาของเรา เราก็จะถอดเจ้าออกจากที่นั่น
25 จะมอบเจ้าไว้ในมือคนที่หมายเอาชีวิต ในมือคนที่เจ้ากลัว
คือเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนและชาวเคลเดีย
26 เราจะเหวี่ยงเจ้าและแม่ผู้ให้กำเนิดไปสู่แผ่นดินอื่นที่พวกเจ้าไม่ได้เกิด แล้วพวกเจ้าจะตายที่นั่น
27 แต่แผ่นดินที่ใจของพวกเขาอยากกลับไป พวกเขาจะไม่ได้กลับไป”
28 ชายที่ชื่อโคนิยาห์คนนี้เป็นภาชนะแตกที่คนดูหมิ่นหรือ
เป็นภาชนะที่ไม่มีใครพอใจหรือ
ทำไมเขาและลูกหลานถูกเหวี่ยงออกไป
สู่แผ่นดินที่ไม่รู้จัก”
29 แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย
จงฟังคำของพระยาห์เวห์
30 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
“จงบันทึกว่าชายคนนี้ไร้ลูก
เป็นคนที่จะไม่เจริญรุ่งเรืองตลอดชีวิต
เพราะจะไม่มีลูกหลานคนใดของเขาเจริญรุ่งเรืองอีก
ขณะนั่งบนบัลลังก์ดาวิด
และปกครองยูดาห์”

23

1 “วิบัติจงเกิดแก่ผู้เลี้ยงที่ทำลายและกระจายแกะในทุ่งของเรา” พระยาห์เวห์กล่าว
2 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวโทษผู้เลี้ยงที่เลี้ยงดูชนชาติของเราว่า
“พวกเจ้าทำให้ฝูงแกะของเรากระจัดกระจาย ขับไล่พวกเขาไป และไม่ได้ดูแลพวกเขา จงฟัง
เราจะมาลงโทษความชั่วที่พวกเจ้าทำ” พระยาห์เวห์กล่าว
3 “เราจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่จากทุกแผ่นดินที่เราขับไล่ไป พากลับเข้าคอก
พวกเขาจะมีลูกและเพิ่มจำนวน
4 เราจะตั้งผู้เลี้ยงไว้เหนือพวกเขาเพื่อเลี้ยงดู จะไม่กลัวหรือหวาดหวั่นอีก จะไม่มีใครขาดหาย”
พระยาห์เวห์กล่าว
5 “จงฟัง วันเวลาจะมาถึง” พระยาห์เวห์กล่าว
“เมื่อเราจะทำให้กิ่งที่เที่ยงธรรมเกิดขึ้นแก่ดาวิด
เขาจะครองราชย์เป็นกษัตริย์และดำเนินการอย่างมีปัญญา
จะให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดิน

6 ในสมัยของเขา ยูดาห์จะรอด
อิสราเอลจะอยู่ปลอดภัย
นี่คือชื่อที่จะใช้เรียกเขา
พระยาห์เวห์คือความเที่ยงธรรมของพวกเรา
7 เพราะฉะนั้น จงฟัง วันเวลาจะมาถึง พระยาห์เวห์กล่าว เมื่อจะไม่มีใครพูดอีกว่า
พระยาห์เวห์ผู้พาลูกหลานอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
8 แต่จะพูดว่า พระยาห์เวห์ผู้พาและนำเชื้อสายชนอิสราเอลออกจากแผ่นดินทางเหนือ
และจากทุกแผ่นดินที่เราเคยขับไล่ไปมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แล้วพวกเขาจะอาศัยในแผ่นดินของตน
9 เรื่องผู้เผยพระวจนะ
ใจข้าพเจ้าแตกสลาย
กระดูกทุกชิ้นสั่น
ข้าพเจ้าเหมือนคนเมา
เหมือนคนที่เหล้าองุ่นเอาชนะ
เพราะพระยาห์เวห์
และเพราะถ้อยคำบริสุทธิ์ของพระองค์
10 เพราะแผ่นดินเต็มไปด้วยคนมีชู้
แผ่นดินคร่ำครวญเพราะคำสาป
ทุ่งเลี้ยงสัตว์ในถิ่นกันดารแห้งแล้ว
วิถีที่พวกเขาดำเนินนั้นชั่วร้าย
กำลังของพวกเขาไม่ถูกต้อง
11 เพราะทั้งผู้เผยพระวจนะและปุโรหิตไร้ความบริสุทธิ์
จริงทีเดียว ในพระนิเวศของเรา เราก็พบความชั่วของพวกเขา พระยาห์เวห์กล่าว
12 เพราะฉะนั้น ทางของพวกเขาจะเหมือนที่ลื่นในความมืด
พวกเขาจะถูกผลักไป
แล้วล้มลงที่นั่น
เพราะเราจะนำภัยร้ายมาถึงพวกเขา
ในปีที่พวกเขาต้องรับโทษ พระยาห์เวห์กล่าว

13 เราเห็นความเขลาของผู้เผยพระวจนะในสะมาเรีย
พวกเขาพยากรณ์ในนามเทพบาอัล
ทำให้อิสราเอล ชนชาติของเราหลงผิด
14 ในหมู่ผู้เผยพระวจนะของเยรูซาเล็ม เราก็เห็นเรื่องน่าสยดสยอง
พวกเขามีชู้และดำเนินชีวิตด้วยคำโกหก
เสริมกำลังให้คนทำชั่ว
จนไม่มีใครหันกลับจากความชั่ว
สำหรับเรา พวกเขาทั้งหมดกลายเป็นเหมือนโสโดม
ชาวเมืองก็เหมือนโกโมราห์
15 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวถึงผู้เผยพระวจนะว่า
จงฟัง เราจะให้พวกเขากินวอร์มวูด
และดื่มน้ำพิษ
เพราะการไม่ยำเกรงพระเจ้าแพร่จากผู้เผยพระวจนะในเยรูซาเล็มไปทั่วแผ่นดิน
16 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า
อย่าฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์ให้พวกเจ้าฟัง

พวกเขาสอนสิ่งไร้ค่า
พูดนิมิตจากใจของตน
ไม่ใช่จากปากของพระยาห์เวห์
17 พวกเขาพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราอยู่เรื่อย ๆ ว่า
"พระยาห์เวห์กล่าวว่า 'พวกเจ้าจะมีความสงบสุข' "
และบอกทุกคนที่ทำตามความดื้อรั้นของใจตนว่า
"ภัยร้ายจะไม่มาถึงพวกเจ้า"
18 ใครเคยยืนในที่ประชุมของพระยาห์เวห์
จนเห็นและได้ยินคำของพระองค์"
ใครใส่ใจถ้อยคำของเราและฟัง"
19 ดูเถิด พายุของพระยาห์เวห์ คือความเดือดดาลของพระองค์ ออกมาแล้ว
จริงทีเดียว พายุหมุน"
จะปะทุลงบนศีรษะคนชั่ว
20 ความโกรธของพระยาห์เวห์จะไม่หันกลับจนพระองค์ลงมือ
ทำให้สิ่งที่ตั้งใจสำเร็จ
ในวันเวลาภายหน้า พวกเจ้าจะเข้าใจอย่างถ่องแท้
21 เราไม่ได้ส่งผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ แต่พวกเขาวิ่งไป
เราไม่ได้พูดกับพวกเขา แต่พวกเขาพยากรณ์
22 ถ้าพวกเขายืนในที่ประชุมของเรา
ก็คงทำให้ชนชาติของเราได้ยินถ้อยคำของเรา
และทำให้หันกลับจากทางชั่ว
และการกระทำอันชั่วร้าย

23 "เราเป็นพระเจ้าที่อยู่ใกล้" พระยาห์เวห์กล่าว
"ไม่ใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยหรือ"
24 ใครซ่อนตัวในที่ลับ
แล้วเราไม่เห็นได้หรือ"" พระยาห์เวห์กล่าว
"เราไม่ได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และแผ่นดินหรือ"" พระยาห์เวห์กล่าว
25 "เราได้ยินสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะพูดแล้ว พวกเขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา พูดว่า 'ฉันฝัน'
ฉันฝัน""
26 เรื่องนี้จะอยู่ในใจผู้เผยพระวจนะที่พยากรณ์เท็จอีกนานเท่าใด"
พวกเขาพยากรณ์ความหลอกลวงในใจของตน
27 พวกเขาคิดจะให้ชนชาติของเราลืมนามของเรา โดยต่างคนเล่าความฝันให้เพื่อนบ้านฟัง
เหมือนที่บรรพบุรุษลืมนามของเราเพราะเทพบาอัล
28 ผู้เผยพระวจนะที่มีความฝันก็จงเล่าความฝัน
คนที่มีถ้อยคำของเราก็จงพูดถ้อยคำของเราอย่างซื่อตรง ฟางเกี่ยวอะไรกับข้าวสาลี""
พระยาห์เวห์กล่าว
29 "ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ"" พระยาห์เวห์กล่าว "และไม่เหมือนค้อนที่ทุบหินแตกหรือ"
30 "เพราะฉะนั้น จงฟัง เราต่อต้านผู้เผยพระวจนะ" พระยาห์เวห์กล่าว
"ที่ต่างขโมยถ้อยคำของเราจากเพื่อนบ้าน
31 จงฟัง เราต่อต้านผู้เผยพระวจนะ" พระยาห์เวห์กล่าว "ที่ใช้ลิ้นของตนแล้วพูดว่า
'พระองค์กล่าว'"

32 จงฟัง เราต่อต้านคนที่พยากรณ์ความฝันหลอกลวง พระยาห์เวห์กล่าว พวกเขาเล่าความฝัน
ทำให้ชนชาติของเราหลงผิดด้วยคำโกหกและคำโอ้อวดไร้ค่า แต่เราไม่ได้ส่งหรือสั่ง
พวกเขาไม่ช่วยชนชาตินี้เลย พระยาห์เวห์กล่าว
33 เมื่อชนชาตินี้ ผู้เผยพระวจนะหรือปุโรหิตถามเจ้าว่า ข่าวสารจากพระยาห์เวห์คืออะไร
เจ้าจงบอกว่า ข่าวสารอะไร เราจะคัดทิ้งพวกเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
34 สำหรับผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิตและประชาชนที่พูดว่า ข่าวสารจากพระยาห์เวห์
เราจะลงโทษคนนั้นและครอบครัว
35 แต่ละคนจงถามเพื่อนบ้านและพี่น้องว่า พระยาห์เวห์ตอบว่าอะไร และ
พระยาห์เวห์กล่าวว่าอะไร
36 พวกเจ้าจะไม่กล่าวถึงข่าวสารจากพระยาห์เวห์อีก
เพราะถ้อยคำของแต่ละคนกลายเป็นข่าวสารของเขาเอง พวกเจ้าบิดเบือนถ้อยคำของพระเจ้าผู้มีชีวิต
ของพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของพวกเรา
37 เจ้าจงถามผู้เผยพระวจนะว่า พระยาห์เวห์ตอบท่านว่าอะไร และ
พระยาห์เวห์กล่าวว่าอะไร
38 แต่พวกเจ้าพูดว่า ข่าวสารจากพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงกล่าวว่า เพราะพวกเจ้าพูดคำนี้
ข่าวสารจากพระยาห์เวห์ ทั้งที่เราส่งคนไปบอกไม่ให้พูดว่า ข่าวสารจากพระยาห์เวห์
39 เพราะฉะนั้น จงฟัง เราจะลืมพวกเจ้าจนหมด
จะคัดทิ้งพวกเจ้าและเมืองที่เราให้พวกเจ้ากับบรรพบุรุษ ให้พ้นหน้าเรา
40 เราจะทำให้พวกเจ้าถูกดูหมิ่นตลอดไป อับอายตลอดกาล ไม่มีใครลืม

24

1 พระยาห์เวห์ให้ข้าพเจ้าเห็นตะกร้ามะเดื่อสองใบวางหน้าพระนิเวศของพระยาห์เวห์
หลังจากเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนกวาดต้อนเยโคนิยาห์ บุตรเยโฮยาคิม กษัตริย์ยูดาห์
พร้อมขุนนางยูดาห์ ช่างฝีมือและช่างโลหะจากเยรูซาเล็ม พาไปบาบิโลน
2 ตะกร้าใบหนึ่งมีมะเดื่อดีมาก เหมือนมะเดื่อสุกต้นฤดู อีกใบมีมะเดื่อเสียมากจนกินไม่ได้
3 พระยาห์เวห์ถามข้าพเจ้าว่า เยเรมีย์ เจ้าเห็นอะไร
ข้าพเจ้าทูลว่า มะเดื่อ ที่ดีก็ดีมาก ที่เสียก็เสียมากจนกินไม่ได้
4 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
5 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลกล่าวดังนี้
เราจะมองเชลยยูดาห์ที่เราส่งออกจากที่นี้ไปแผ่นดินเคลเดียในทางดี เหมือนมะเดื่อดีเหล่านี้
6 เราจะมองดูพวกเขาเพื่อสิ่งดี จะพากลับมาแผ่นดินนี้ เราจะสร้าง ไม่รื้อ จะปลูก ไม่ถอน
7 เราจะให้พวกเขามีใจรู้จักเรา ว่าเราคือพระยาห์เวห์ พวกเขาจะเป็นชนชาติของเรา
เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะจะกลับมาหาเราด้วยใจทั้งหมด
8 ส่วนมะเดื่อเสียที่เสียจนกินไม่ได้ พระยาห์เวห์กล่าวอย่างแน่นอน
เราจะมอบเศเดคียาห์กษัตริย์ยูดาห์ ขุนนางของเขา ผู้ที่เหลืออยู่ในเยรูซาเล็มซึ่งยังอยู่ในแผ่นดินนี้
และผู้ที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ให้เป็นอย่างนั้น
9 เราจะให้พวกเขาถูกโยนไปมาในอาณาจักรทั้งหมดในโลกเพื่อภัยร้าย เป็นที่ดูหมิ่น เป็นคำเปรียบ
เป็นที่เยาะเย้ยและเป็นคำสาป ในทุกแห่งที่เราขับไล่ไป
10 เราจะส่งดาบ ความอดอยากและโรคระบาดมาในหมู่พวกเขา
จนหมดไปจากแผ่นดินที่เราให้พวกเขาและบรรพบุรุษ

25

1 คำที่มาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับประชาชนยูดาห์ทั้งหมด ในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์
กษัตริย์ยูดาห์ ซึ่งเป็นปีแรกแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน

2 เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะกล่าวคำนั้นแก่ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มว่า
3 ตั้งแต่ปีที่สิบสามแห่งรัชกาลโยสิยาห์ บุตรอาโมน กษัตริย์ยูดาห์ จนถึงวันนี้ ตลอดยี่สิบสามปีนี้
คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าและพูดกับพวกท่านครั้งแล้วครั้งเล่า
แต่พวกท่านไม่ฟัง
4 พระยาห์เวห์ส่งผู้เผยพระวจนะ ผู้รับใช้ของพระองค์ทุกคน มาหาพวกท่าน
พระองค์ตื่นแต่เช้าและส่งพวกเขามาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกท่านไม่ฟังหรือเงี่ยหูรับฟัง
5 พวกเขากล่าวว่า "บัดนี้ให้ทุกคนหันกลับจากทางชั่วและความชั่วที่ตนทำ แล้วอาศัยอยู่ในดินแดนที่
พระยาห์เวห์ให้แก่พวกท่านและบรรพบุรุษของพวกท่านมาตั้งแต่ครั้งก่อนและตลอดไป
6 อย่าตามเทพเจ้าอื่นไปปรนนิบัติหรือกราบไหว้ อย่าเอาสิ่งที่มือพวกเจ้าทำมายั่วให้เราโกรธ
แล้วเราจะไม่ทำร้ายพวกเจ้า"
7 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "ถึงอย่างนั้นพวกเจ้าก็ไม่ฟังเรา
พวกเจ้าเอาสิ่งที่มือพวกเจ้าทำมายั่วให้เราโกรธ จนตัวพวกเจ้าเองต้องเดือดร้อน"
8 ดังนั้นพระยาห์เวห์แห่งกองทัพจึงกล่าวว่า "เพราะพวกเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา
9 จงฟัง เราจะส่งคนไปรวบรวมทุกตระกูลทางเหนือ" พระยาห์เวห์กล่าว
"เราจะส่งคนไปหาเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และนำพวกเขามาต่อสู้กับดินแดนนี้
กับผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นี่ และกับชนชาติทั้งปวงรอบข้าง เราจะทำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิง
ให้เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เย้ยหยัน และรกร้างตลอดไป
10 เราจะทำให้เสียงรื่นเริงและเสียงยินดี เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว
เสียงหินโม่และแสงตะเกียงหมดไปจากพวกเขา
11 ดินแดนนี้ทั้งหมดจะรกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึง ชนชาติเหล่านี้จะรับใช้กษัตริย์บาบิโลนเจ็ดสิบปี
12 "เมื่อครบเจ็ดสิบปี เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและชนชาตินั้นเพราะความผิดของพวกเขา"
พระยาห์เวห์กล่าว "เราจะทำให้ดินแดนของชาวเคลเดียรกร้างตลอดไป
13 เราจะให้ถ้อยคำทั้งหมดที่เราประกาศต่อดินแดนนั้นเกิดขึ้นกับมัน คือทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือนี้
ตามที่เยเรมีย์พยากรณ์ต่อชนชาติทั้งปวง
14 เพราะหลายชนชาติและกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะจับพวกเขาเองเป็นทาส
เราจะตอบแทนพวกเขาตามการกระทำและสิ่งที่มือพวกเขาทำ"
15 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวกับข้าพเจ้าว่า
"รับถ้วยเหล้าองุ่นแห่งความโกรธนี้จากมือเรา แล้วให้ทุกชนชาติที่เราส่งเจ้าไปหาดื่มมัน
16 พวกเขาจะดื่ม เดินโซเซไปมา และเสียสติ เพราะดาบที่เราจะส่งเข้าไปท่ามกลางพวกเขา"
17 ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยจากมือพระยาห์เวห์ และให้ทุกชนชาติที่พระยาห์เวห์ส่งข้าพเจ้าไปหาดื่ม
18 ได้แก่ เยรูซาเล็มและเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ พร้อมกับกษัตริย์และขุนนางของเมืองเหล่านั้น
เพื่อให้รกร้าง เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เย้ยหยันและเป็นคำสาปแช่ง อย่างที่เป็นอยู่วันนี้
19 ฟาโรห์ กษัตริย์อียิปต์ พร้อมกับข้าราชบริพาร ขุนนาง และประชาชนทั้งหมดของเขา
20 ผู้คนต่างเชื้อชาติทั้งหมด กษัตริย์ทุกองค์แห่งดินแดนอูส กษัตริย์ทุกองค์ของชาวฟีลิสเตีย
ทั้งอัชเคโลน กาซา เอโครน และผู้คนที่เหลืออยู่ในอัชโดด
21 เอโดม โมอับ และชาวอัมโมน
22 กษัตริย์ทุกองค์แห่งไทระ กษัตริย์ทุกองค์แห่งไซดอน และกษัตริย์แห่งเกาะที่อยู่ฟากทะเล
23 เดดาน เทมา บูส และทุกคนที่ตัดมุมเคราของตน
24 กษัตริย์ทุกองค์แห่งอาระเบีย และกษัตริย์ทุกองค์ของผู้คนต่างเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ในถิ่นกันดาร
25 กษัตริย์ทุกองค์แห่งศิมรี กษัตริย์ทุกองค์แห่งเอลาม และกษัตริย์ทุกองค์ของชาวมีเดีย
26 กษัตริย์ทุกองค์ทางเหนือ ทั้งใกล้และไกล ต่อ ๆ กันไป
และอาณาจักรทั้งหมดในโลกที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน กษัตริย์แห่งเชชัคจะดื่มต่อจากพวกเขา

27 จงบอกพวกเขาว่า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ ดื่มให้เมา
อาเจียน ล้มลง และอย่าลุกขึ้นอีก เพราะดาบที่เราจะส่งเข้าไปท่ามกลางพวกเจ้า
28 หากพวกเขาไม่ยอมรับถ้วยจากมือเจ้าไปดื่ม จงบอกพวกเขาว่า
พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวดังนี้ พวกเจ้าต้องดื่มแน่
29 จงฟัง เราเริ่มทำให้เกิดภัยร้ายที่เมืองซึ่งเรียกตามนามของเรา
แล้วพวกเจ้าจะพ้นโทษไปได้อย่างนั้นหรือ พวกเจ้าจะไม่พ้นโทษ
เพราะเราจะเรียกดาบมาต่อสู้กับทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว
30 ดังนั้นจงพยากรณ์ถ้อยคำทั้งหมดนี้ต่อพวกเขา และบอกว่า
พระยาห์เวห์จะคำรามจากเบื้องบน
และเปล่งเสียงจากที่อยู่บริสุทธิ์ของพระองค์
พระองค์จะคำรามอย่างกึกก้องต่อคอกของพระองค์
พระองค์จะตะโกนอย่างคนย่ำองุ่น
ต่อทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดิน
31 เสียงจะไปถึงสุดปลายแผ่นดิน
เพราะพระยาห์เวห์มีข้อพิพาทกับชนชาติทั้งปวง
พระองค์จะพิพากษามนุษย์ทุกคน
ส่วนคนชั่ว พระองค์จะมอบให้ดาบสังหาร พระยาห์เวห์กล่าว
32 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า
จงฟัง ภัยร้ายจะลามจากชนชาติหนึ่งไปอีกชนชาติหนึ่ง
พายุใหญ่จะก่อตัวขึ้นจากสุดปลายแผ่นดิน
33 ในวันนั้น ผู้ที่ถูกพระยาห์เวห์สังหารจะมีอยู่ตั้งแต่ปลายแผ่นดินด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่ง
ไม่มีใครคร่ำครวญให้ ไม่มีใครรวบรวมหรือฝังพวกเขา พวกเขาจะเป็นเหมือนมูลที่กองอยู่บนพื้นดิน
34 ผู้เลี้ยงแกะทั้งหลาย จงร้องไห้คร่ำครวญ
ผู้นำฝูงแกะ จงเกลือกกลิ้งในฝุ่น
เพราะวันเวลาที่พวกเจ้าจะถูกฆ่าและกระจัดกระจายมาถึงครบถ้วนแล้ว
พวกเจ้าจะล้มลงเหมือนเครื่องปั้นดินเผาชั้นดี
35 ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี
ผู้นำฝูงแกะจะไม่มีทางรอด
36 ได้ยินเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ
และเสียงคร่ำครวญของผู้นำฝูงแกะ
เพราะพระยาห์เวห์ทำลายทุ่งหญ้าของพวกเขา
37 คอกแกะที่เคยสงบสุขกลับเงียบงัน
เพราะความโกรธเกรี้ยวของพระยาห์เวห์
38 พระองค์ออกจากที่ซ่อนเหมือนสิงโต
เพราะดินแดนของพวกเขากลายเป็นที่น่าตกตะลึง ด้วยความรุนแรงของการกดขี่
และด้วยความโกรธเกรี้ยวของพระองค์

26

1 ในช่วงต้นรัชกาลเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์ คำนี้มาจากพระยาห์เวห์ว่า
2 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ จงยืนในลานพระนิเวศของพระยาห์เวห์
พูดกับผู้คนจากทุกเมืองในยูดาห์ที่มานมัสการในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
บอกทุกคำที่เราสั่งให้เจ้าพูดกับพวกเขา อย่าละเว้นแม้แต่คำเดียว

3 พวกเขาอาจยอมฟัง และแต่ละคนหันกลับจากทางชั่ว
เพื่อเราจะได้เปลี่ยนใจเรื่องภัยร้ายที่เราคิดจะให้เกิดกับพวกเขาเพราะความชั่วที่พวกเขาทำ
4 จงบอกพวกเขาว่า พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ หากพวกเจ้าไม่ฟังเรา
ไม่ดำเนินตามข้อบัญญัติที่เราวางไว้ตรงหน้าพวกเจ้า
5 ไม่ฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะ ผู้รับใช้ของเรา ที่เราส่งมาหาพวกเจ้า
เราตื่นแต่เช้าและส่งพวกเขามาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเจ้าก็ไม่ฟัง
6 เราจะทำให้พระนิเวศนี้เป็นเหมือนชิโลห์
และทำให้เมืองนี้เป็นคำสาปแช่งสำหรับทุกชนชาติบนแผ่นดิน
7 ปุโรหิต ผู้เผยพระวจนะ
และประชาชนทั้งหมดได้ยินเยเรมีย์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
8 เมื่อเยเรมีย์พูดทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งให้เขาพูดกับประชาชนทั้งหมดจบแล้ว ปุโรหิต
ผู้เผยพระวจนะ และประชาชนทั้งหมดก็จับตัวเขา พูดว่า เจ้าต้องตายแน่
9 ทำไมเจ้าจึงเผยพระวจนะในนามพระยาห์เวห์ว่า พระนิเวศนี้จะเป็นเหมือนชิโลห์
และเมืองนี้จะรกร้างไม่มีคนอาศัย?
ประชาชนทั้งหมดเบียดเสียดล้อมเยเรมีย์อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
10 เมื่อขุนนางของยูดาห์ได้ยินเรื่องเหล่านี้
พวกเขาขึ้นมาจากวังของกษัตริย์ถึงพระนิเวศของพระยาห์เวห์
และนั่งที่ทางเข้าประตูใหม่ของพระนิเวศของพระยาห์เวห์
11 ปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะกล่าวกับขุนนางและประชาชนทั้งหมดว่า คนนี้สมควรตาย
เพราะเขาพยากรณ์ต่อเมืองนี้ ดังที่พวกท่านได้ยินด้วยหูของตนเอง
12 เยเรมีย์จึงกล่าวกับขุนนางทั้งหมดและประชาชนทั้งหมดว่า
พระยาห์เวห์ส่งข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศนี้และต่อเมืองนี้
ด้วยถ้อยคำทั้งหมดที่พวกท่านได้ยิน
13 ดังนั้นบัดนี้จงแก้ไขวิถีชีวิตและการกระทำของพวกท่าน เชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์
พระเจ้าของพวกท่าน แล้วพระยาห์เวห์จะเปลี่ยนใจไม่ให้ภัยร้ายที่พระองค์ประกาศเกิดขึ้นกับพวกท่าน
14 ส่วนข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ในมือพวกท่านแล้ว
จงทำกับข้าพเจ้าตามที่พวกท่านเห็นว่าดีและถูกต้อง
15 แต่ขอให้รู้แน่ว่า หากพวกท่านฆ่าข้าพเจ้า
พวกท่านจะนำความผิดฐานหลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์มาสู่ตัวเอง มาสู่เมืองนี้และผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นี่
เพราะพระยาห์เวห์ส่งข้าพเจ้ามาหาพวกท่านจริง ๆ เพื่อกล่าวถ้อยคำทั้งหมดนี้ให้พวกท่านได้ยิน
16 ขุนนางและประชาชนทั้งหมดจึงบอกปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะว่า คนนี้ไม่สมควรตาย
เพราะเขาพูดกับพวกเราในนามพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา
17 ผู้อาวุโสของดินแดนนั้นบางคนจึงลุกขึ้นกล่าวกับประชาชนทั้งหมดที่ชุมนุมอยู่ว่า
18 มีคาห์ชาวโมเรเชทเผยพระวจนะในสมัยเฮเซคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์
เขากล่าวกับประชาชนยูดาห์ทั้งหมดว่า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวดังนี้
ศิโยนจะถูกไถเหมือนทุ่งนา
เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองซาก
ภูเขาที่ตั้งพระนิเวศจะเป็นเหมือนที่สูงในป่า
19 เฮเซคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ และชาวยูดาห์ทั้งหมดฆ่าเขาหรือ
กษัตริย์ไม่ได้ยำเกรงพระยาห์เวห์และวิงวอนขอความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์หรอกหรือ
แล้วพระยาห์เวห์ก็เปลี่ยนใจไม่ให้ภัยพิบัติที่พระองค์ประกาศเกิดขึ้นกับพวกเขา
การทำเช่นนั้นก็เท่ากับพวกเราทำความชั่วอย่างใหญ่หลวงต่อตัวเอง

20 ยังมีอีกคนหนึ่งที่เผยพระวจนะในนามพระยาห์เวห์ คืออุรียาห์ บุตรเชไมอาห์ จากคีริยาทเยอาริม
เขาพยากรณ์ต่อเมืองนี้และต่อดินแดนนี้ด้วยถ้อยคำเหมือนเยเรมีย์ทุกประการ
21 เมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิม พร้อมกับนักรบผู้เก่งกล้าทั้งหมดและขุนนางทั้งหมด ได้ยินถ้อยคำของเขา
กษัตริย์ก็หาทางฆ่าเขา แต่เมื่ออุรียาห์รู้เรื่อง เขากลัว จึงหนีไปอียิปต์
22 กษัตริย์เยโฮยาคิมจึงส่งเอลนาธัน บุตรอัคโบร์ และคนจำนวนหนึ่งไปกับเขาถึงอียิปต์
23 พวกเขานำอุรียาห์ออกจากอียิปต์มาหากษัตริย์เยโฮยาคิม
กษัตริย์ฆ่าเขาด้วยดาบและโยนศพลงในหลุมฝังศพของสามัญชน
24 แต่อาหิคัม บุตรชาฟาน คอยช่วยเหลือเยเรมีย์ จึงไม่มีใครมอบตัวเขาให้ประชาชนฆ่า

27

1 ในช่วงต้นรัชกาลเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์ คำนี้จากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
2 พระยาห์เวห์กล่าวกับข้าพเจ้าดังนี้ จงทำสายรัดและคานแอก แล้วสวมไว้ที่คอของเจ้า
3 จากนั้นส่งไปให้กษัตริย์เอโดม กษัตริย์โมอับ กษัตริย์ชาวอัมโมน กษัตริย์ไทระ และกษัตริย์ไซดอน
โดยฝากไปกับผู้ส่งสารที่มาเยรูซาเล็มเพื่อเข้าเฝ้าเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์
4 ให้คำสั่งแก่พวกเขาเพื่อนำไปบอกนายของตนว่า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล
กล่าวดังนี้ จงบอกนายของพวกเจ้าว่า
5 เราเป็นผู้สร้างแผ่นดิน มนุษย์ และสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน
ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และแขนที่เหยียดออกของเรา เรามอบแผ่นดินให้ผู้ที่เราเห็นว่าสมควร
6 บัดนี้เรามอบดินแดนทั้งหมดนี้ไว้ในมือเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา
และมอบสัตว์ในทุ่งให้รับใช้เขาด้วย
7 ทุกชนชาติจะรับใช้เขา ลูกชายของเขา และหลานชายของเขา จนแผ่นดินของเขาเองถึงคราว
แล้วหลายชนชาติและกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะจับเขาเป็นทาส
8 ชนชาติหรืออาณาจักรใดไม่ยอมรับใช้เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลนผู้นี้
และไม่ยอมเอาคอตนไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษชนชาตินั้นด้วยดาบ ความอดอยาก
และโรคระบาด พระยาห์เวห์กล่าว จนเราทำลายพวกเขาผ่านมือของเขาจนหมดสิ้น
9 ส่วนพวกเจ้า อย่าฟังผู้เผยพระวจนะของพวกเจ้า ผู้ทำนายของพวกเจ้า ความฝันของพวกเจ้า
หมอดูของพวกเจ้า หรือหมอผีของพวกเจ้า ที่บอกว่า พวกเจ้าจะไม่ต้องรับใช้กษัตริย์บาบิโลน
10 เพราะพวกเขาเผยพระวจนะเท็จแก่พวกเจ้า เป็นเหตุให้พวกเจ้าต้องไปไกลจากดินแดนของตน
ให้เราขับไล่พวกเจ้าออกไป และพวกเจ้าจะพินาศ
11 แต่ชนชาติที่ยอมเอาคอตนไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลนและรับใช้เขา
เราจะให้ชนชาตินั้นอยู่ในดินแดนของตนต่อไป พระยาห์เวห์กล่าว
พวกเขาจะเพาะปลูกและอาศัยอยู่ที่นั่น
12 ข้าพเจ้ากล่าวถ้อยคำทั้งหมดนี้กับเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ว่า
จงเอาคอของพวกท่านไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน รับใช้เขาและประชาชนของเขา แล้วจะมีชีวิตอยู่
13 ทำไมท่านและประชาชนของท่านจะต้องตายด้วยดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด
อย่างที่พระยาห์เวห์กล่าวไว้เกี่ยวกับชนชาติที่ไม่ยอมรับใช้กษัตริย์บาบิโลน
14 อย่าฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะที่บอกพวกท่านว่า พวกท่านจะไม่ต้องรับใช้กษัตริย์บาบิโลน
เพราะพวกเขาเผยพระวจนะเท็จแก่พวกท่าน
15 พระยาห์เวห์กล่าวว่า เราไม่ได้ส่งพวกเขามา แต่พวกเขาเผยพระวจนะเท็จในนามเรา
เป็นเหตุให้เราขับไล่พวกเจ้าออกไป และพวกเจ้าจะพินาศ
ทั้งพวกเจ้าและผู้เผยพระวจนะที่เผยพระวจนะแก่พวกเจ้า

16 ข้าพเจ้ากล่าวกับปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดนี้ด้วยว่า พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
อย่าฟังถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะของพวกเจ้า ที่เผยพระวจนะแก่พวกเจ้าว่า จงฟัง
อีกไม่นานภาชนะเครื่องใช้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์จะถูกนำกลับจากบาบิโลน
เพราะพวกเขาเผยพระวจนะเท็จแก่พวกเจ้า
17 อย่าฟังพวกเขา จงรับใช้กษัตริย์บาบิโลน แล้วจะมีชีวิตอยู่ ทำไมเมืองนี้จะต้องกลายเป็นที่รกร้าง
18 แต่หากพวกเขาเป็นผู้เผยพระวจนะ และมีคำจากพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเขา
ก็ให้พวกเขาวิงวอนต่อพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
เพื่อภาชนะเครื่องใช้ที่เหลืออยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในวังของกษัตริย์ยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม
จะไม่ต้องไปบาบิโลน
19 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวถึงเสาทั้งหลาย อ่างทะเล ฐานทั้งหลาย
และภาชนะเครื่องใช้ที่เหลืออยู่ในเมืองนี้
20 ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ไม่ได้นำไปเมื่อเขากวาดต้อนเยโคนิยาห์ บุตรเยโฮยาคิม
กษัตริย์ยูดาห์ จากเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในบาบิโลน พร้อมกับขุนนางทั้งหมดของยูดาห์และเยรูซาเล็ม
21 จริงทีเดียว พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล
กล่าวถึงภาชนะเครื่องใช้ที่เหลืออยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในวังของกษัตริย์ยูดาห์
และในเยรูซาเล็มดังนี้
22 สิ่งเหล่านี้จะถูกนำไปบาบิโลน และจะอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เรามาเอาใจใส่สิ่งเหล่านี้
พระยาห์เวห์กล่าว แล้วเราจะนำกลับขึ้นมาและคืนไว้ที่นี่

28

1 ในปีเดียวกัน ช่วงต้นรัชกาลเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ ในปีที่สี่ เดือนที่ห้า ฮานันยาห์ บุตรอัสซูร์
ผู้เผยพระวจนะจากกิเบโอน กล่าวกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
ต่อหน้าปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดว่า
2 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ เราหักแอกของกษัตริย์บาบิโลนแล้ว
3 ภายในสองปีเต็ม เราจะนำภาชนะเครื่องใช้ทั้งหมดในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์บาบิโลน นำไปจากที่นี่ถึงบาบิโลน กลับมายังที่นี่อีก
4 เราจะนำเยโคนิยาห์ บุตรเยโฮยาคิม กษัตริย์ยูดาห์ กลับมาที่นี่
พร้อมกับชาวยูดาห์ทั้งหมดที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน พระยาห์เวห์กล่าว
เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์บาบิโลน
5 เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะจึงกล่าวกับฮานันยาห์ผู้เผยพระวจนะ
ต่อหน้าปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
6 เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า อาเมน ขอให้พระยาห์เวห์ทำเช่นนั้น
ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้ถ้อยคำที่ท่านเผยพระวจนะเป็นจริง
โดยนำภาชนะเครื่องใช้ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์และทุกคนที่เป็นเชลยกลับจากบาบิโลนมาที่นี่
7 แต่บัดนี้จงฟังคำที่ข้าพเจ้าจะพูดให้ท่านและประชาชนทั้งหมดได้ยิน
8 ผู้เผยพระวจนะที่มาก่อนข้าพเจ้าและท่านตั้งแต่ครั้งโบราณ
พยากรณ์ต่อหลายดินแดนและต่ออาณาจักรใหญ่ ๆ เรื่องสงคราม ภัยร้าย และโรคระบาด
9 ส่วนผู้เผยพระวจนะที่เผยพระวจนะเรื่องความสงบสุข เมื่อคำของผู้เผยพระวจนะนั้นเกิดขึ้นจริง
จึงจะรู้ได้ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะที่พระยาห์เวห์ส่งมาจริง
10 ฮานันยาห์ผู้เผยพระวจนะจึงเอาคานแอกออกจากคอเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะและหักมัน

11 ฮานันยาห์กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งหมดว่า "พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
"เราจะหักแอกของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน
ออกจากคอทุกชนชาติภายในสองปีเต็มเช่นเดียวกัน" แล้วเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะก็เดินจากไป
12 หลังจากฮานันยาห์ผู้เผยพระวจนะหักคานแอกออกจากคอเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะแล้ว
คำจากพระยาห์เวห์ก็มาถึงเยเรมีย์ว่า
13 "จงไปบอกฮานันยาห์ว่า 'พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ 'เจ้าหักคานแอกไม้
แต่เจ้าทำให้มีคานแอกเหล็กขึ้นแทน'
14 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
'เราเอาแอกเหล็กไว้บนคอชนชาติเหล่านี้ทั้งหมด เพื่อให้รับใช้เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน
และพวกเขาจะรับใช้เขา เรามอบสัตว์ในทุ่งให้เขาด้วย'"
15 เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะจึงกล่าวกับฮานันยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า "ฟังนะ ฮานันยาห์'
พระยาห์เวห์ไม่ได้ส่งท่านมา แต่ท่านทำให้ประชาชนนี้เชื่อคำโกหก
16 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงกล่าวว่า 'จงฟัง เราจะส่งเจ้าออกไปจากพื้นแผ่นดิน ปีนี้เจ้าจะตาย
เพราะเจ้าพูดยุยงให้กบฏต่อพระยาห์เวห์'"
17 ฮานันยาห์ผู้เผยพระวจนะจึงตายในปีเดียวกันนั้น เดือนที่เจ็ด

29

1 ต่อไปนี้คือถ้อยคำในจดหมายที่เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะส่งจากเยรูซาเล็มถึงผู้อาวุโสที่เหลืออยู่ในหมู่
เชลย ถึงปุโรหิต ผู้เผยพระวจนะ
และประชาชนทั้งหมดที่เนบูคัดเนสซาร์กวาดต้อนจากเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในบาบิโลน
2 หลังจากกษัตริย์เยโคนิยาห์ พระราชมารดา ขันที ขุนนางของยูดาห์และเยรูซาเล็ม
ช่างฝีมือและช่างโลหะออกจากเยรูซาเล็มไปแล้ว
3 เยเรมีย์ฝากจดหมายไปกับเอลาสาห์ บุตรชาฟาน และเกมาริยาห์ บุตรฮิลคียาห์ ซึ่งเศเดคียาห์
กษัตริย์ยูดาห์ ส่งไปบาบิโลนเพื่อเข้าเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน จดหมายกล่าวว่า
4 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล
กล่าวกับเชลยทั้งหมดที่เราให้ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มไปบาบิโลนดังนี้
5 "จงสร้างบ้านและอาศัยอยู่ในบ้านเหล่านั้น ปลูกสวนและกินผลจากสวน
6 แต่งงานและมีลูกชายลูกสาว หาภรรยาให้ลูกชายของพวกเจ้า ยกลูกสาวของพวกเจ้าให้สามี
เพื่อพวกเขาจะมีลูกชายลูกสาว จงเพิ่มจำนวนที่นั่น อย่าให้ลดลง
7 จงแสวงหาความสงบสุขให้เมืองที่เราให้พวกเจ้าถูกกวาดต้อนไปอยู่
และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เพื่อเมืองนั้น เพราะเมื่อเมืองนั้นมีความสงบสุข
พวกเจ้าก็จะมีความสงบสุข"
8 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
"อย่าให้ผู้เผยพระวจนะที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้าและผู้ทำนายของพวกเจ้าหลอกลวงพวกเจ้า
อย่าฟังความฝันที่พวกเจ้าทำให้ฝันกันขึ้นมา
9 เพราะพวกเขาเผยพระวจนะเท็จแก่พวกเจ้าในนามเรา เราไม่ได้ส่งพวกเขามา"
พระยาห์เวห์กล่าว
10 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า "เมื่อครบเจ็ดสิบปีสำหรับบาบิโลน เราจะมาเอาใจใส่พวกเจ้า
และทำให้คำสัญญาดีของเราแก่พวกเจ้าเป็นจริง โดยให้พวกเจ้ากลับมาที่นี่
11 เพราะเรารู้ความคิดที่เรามีต่อพวกเจ้า" พระยาห์เวห์กล่าว "เป็นความคิดที่จะให้ความสงบสุข
ไม่ใช่ภัยร้าย เพื่อให้พวกเจ้ามีความหวังและอนาคต
12 พวกเจ้าจะร้องเรียกเรา จะไปอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังพวกเจ้า
13 พวกเจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อพวกเจ้าค้นหาเราด้วยสุดใจ

14 พวกเจ้าจะพบเรา พระยาห์เวห์กล่าว เราจะฟื้นฟูพวกเจ้าจากการเป็นเชลย
และรวบรวมพวกเจ้าจากทุกชนชาติและทุกแห่งที่เราขับไล่พวกเจ้าไป พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะนำพวกเจ้ากลับมาที่ที่เราให้พวกเจ้าถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย
15 เพราะพวกเจ้ากล่าวว่า พระยาห์เวห์ตั้งผู้เผยพระวจนะขึ้นให้พวกเราในบาบิโลน
16 พระยาห์เวห์จึงกล่าวถึงกษัตริย์ที่นั่งบนบัลลังก์ดาวิด และประชาชนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้
คือพี่น้องของพวกเจ้าที่ไม่ได้ออกไปเป็นเชลยกับพวกเจ้า
17 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวดังนี้ จงฟัง เราจะส่งดาบ ความอดอยาก
และโรคระบาดมาสู่พวกเขา และทำให้พวกเขาเหมือนมะเดื่อเน่า ที่เสียจนกินไม่ได้
18 เราจะไล่ตามพวกเขาด้วยดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด
จะปล่อยให้พวกเขาถูกโยนไปมาท่ามกลางอาณาจักรทั้งหมดบนแผ่นดิน ให้เป็นสิ่งน่าหวาดกลัว
เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เย้ยหยัน และเป็นที่ดูหมิ่น ท่ามกลางทุกชนชาติที่เราขับไล่พวกเขาไป
19 เพราะพวกเขาไม่ฟังถ้อยคำของเรา พระยาห์เวห์กล่าว เราส่งผู้เผยพระวจนะ ผู้รับใช้ของเรา
ไปหาพวกเขาพร้อมถ้อยคำเหล่านั้น เราตื่นแต่เช้าและส่งพวกเขาไปครั้งแล้วครั้งเล่า
แต่พวกเจ้าก็ไม่ยอมฟัง พระยาห์เวห์กล่าว
20 ดังนั้นเชลยทั้งหมดที่เราส่งออกจากเยรูซาเล็มไปบาบิโลน จงฟังคำจากพระยาห์เวห์
21 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวถึงอาหับ บุตรโคลายาห์ และเศเดคียาห์
บุตรมาอาเสยาห์ ที่เผยพระวจนะเท็จแก่พวกเจ้าในนามเราว่า จงฟัง
เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน และเขาจะฆ่าพวกเขาต่อหน้าต่อตาพวกเจ้า
22 เชลยชาวยูดาห์ทั้งหมดที่อยู่ในบาบิโลนจะยกเรื่องพวกเขามาเป็นคำสาปแช่งว่า
ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้เจ้าเป็นเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ที่กษัตริย์บาบิโลนเผาในไฟ
23 เพราะพวกเขาทำสิ่งโง่เขลาในอิสราเอล มีชู้กับภรรยาของเพื่อนบ้าน และกล่าวเท็จในนามเรา
ทั้งที่เราไม่ได้สั่ง เราเป็นผู้รู้และเป็นพยาน พระยาห์เวห์กล่าว

24 จงกล่าวถึงเชไมอาห์ชาวเนเฮลามว่า
25 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
เพราะเจ้าส่งจดหมายในนามของตัวเองถึงประชาชนทั้งหมดที่เยรูซาเล็ม ถึงเศฟันยาห์
บุตรมาอาเสยาห์ ปุโรหิต และถึงปุโรหิตทั้งหมดว่า
26 พระยาห์เวห์ตั้งท่านเป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาดาปุโรหิต
เพื่อให้มีเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์คอยดูแลทุกคนที่เสียสติและตั้งตัวเป็นผู้เผยพระวจนะ
ท่านจึงต้องเอาคนเหล่านั้นใส่ขื่อขังและล่ามตรวน
27 ถ้าอย่างนั้นทำไมท่านจึงไม่ตำหนิเยเรมีย์แห่งอานาโธท ที่ตั้งตัวเป็นผู้เผยพระวจนะต่อท่าน
28 เพราะเขาส่งคำมาถึงพวกเราที่บาบิโลนว่า การเป็นเชลยจะยาวนาน
จงสร้างบ้านและอาศัยอยู่ในบ้านเหล่านั้น ปลูกสวนและกินผลจากสวน

29 เศฟันยาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะได้ยิน
30 แล้วคำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
31 จงส่งคำไปถึงเชลยทั้งหมดว่า พระยาห์เวห์กล่าวถึงเชไมอาห์ชาวเนเฮลามดังนี้
เพราะเชไมอาห์เผยพระวจนะแก่พวกเจ้า ทั้งที่เราไม่ได้ส่งเขามา และเขาทำให้พวกเจ้าเชื่อคำโกหก
32 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงกล่าวว่า จงฟัง เราจะลงโทษเชไมอาห์ชาวเนเฮลามและลูกหลานของเขา
เขาจะไม่มีลูกหลานแม้แต่คนเดียวอาศัยอยู่ท่ามกลางประชาชนนี้
เขาจะไม่ได้เห็นสิ่งดีที่เราจะทำแก่ประชาชนของเรา พระยาห์เวห์กล่าว
เพราะเขาพูดยุยงให้กบฏต่อพระยาห์เวห์

30

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
2 "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ "จงเขียนถ้อยคำทั้งหมดที่เราบอกเจ้าไว้ในหนังสือ
3 เพราะดูเถิด วันเวลานั้นกำลังมาถึง" พระยาห์เวห์กล่าว "เราจะฟื้นฟูประชาชนของเรา
คืออิสราเอลและยูดาห์ จากการเป็นเชลย" พระยาห์เวห์กล่าว
"เราจะให้พวกเขากลับไปยังดินแดนที่เรามอบแก่บรรพบุรุษของพวกเขา
และพวกเขาจะได้ครอบครองดินแดนนั้น" "
4 ต่อไปนี้คือถ้อยคำที่พระยาห์เวห์กล่าวเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์
5 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า
"พวกเราได้ยินเสียงสั่นสะท้าน
เสียงแห่งความกลัว ไม่ใช่เสียงแห่งความสงบสุข
6 ลองถามดูเถิดว่า ผู้ชายเจ็บท้องคลอดลูกหรือ"
ทำไมเราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกุมเอว เหมือนผู้หญิงกำลังคลอดลูก
และทุกคนหน้าซีด"
7 อนิจจา วันนั้นยิ่งใหญ่ ไม่มีวันใดเหมือน"
เป็นเวลาแห่งความทุกข์ของยาโคบ
แต่เขาจะได้รับการช่วยให้รอดจากความทุกข์นั้น
8 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า ในวันนั้นเราจะหักแอกของเขาออกจากคอเจ้า
และตัดสายรัดของเจ้าให้ขาด
คนต่างชาติจะไม่จับพวกเขาเป็นทาสอีก
9 แต่พวกเขาจะรับใช้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา
และดาวิด กษัตริย์ของพวกเขา
ซึ่งเราจะตั้งขึ้นให้พวกเขา
10 ดังนั้นยาโคบ ผู้รับใช้ของเรา อย่ากลัวเลย พระยาห์เวห์กล่าว
อิสราเอล อย่าหวาดหวั่น
เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าจากที่ห่างไกล
และช่วยลูกหลานเจ้าจากดินแดนที่พวกเขาเป็นเชลย
ยาโคบจะกลับมา
จะสงบและอยู่อย่างสบาย
ไม่มีใครทำให้เขากลัว
11 เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะทำให้ทุกชนชาติที่เรากระจายเจ้าไปอยู่สูญสิ้น
แต่เราจะไม่ทำให้เจ้าสูญสิ้น
เราจะลงโทษแก้ไขเจ้าตามสมควร
และจะไม่ปล่อยให้เจ้าพ้นโทษเป็นอันขาด"
12 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า
"บาดแผลของเจ้ารักษาไม่หาย
แผลของเจ้ารุนแรง
13 ไม่มีใครแก้ต่างให้เจ้า
เพื่อเจ้าจะได้รับการพันแผล
เจ้าไม่มียารักษา
14 คนรักทั้งหมดของเจ้าลืมเจ้าแล้ว
พวกเขาไม่มาตามหาเจ้า
เพราะเราทำให้เจ้าบาดเจ็บอย่างศัตรูทำ
ลงโทษเจ้าเยี่ยงคนโหดร้าย

เพราะความผิดของเจ้ามากมาย
เพราะบาปของเจ้าเพิ่มขึ้น
15 ทำไมเจ้าจึงร้องไห้เพราะบาดแผลของตน
ความเจ็บปวดของเจ้ารักษาไม่หาย
เพราะความผิดของเจ้ามากมาย
เพราะบาปของเจ้าเพิ่มขึ้น
เราจึงทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า
16 ดังนั้นทุกคนที่กลืนกินเจ้าจะถูกกลืนกิน
ศัตรูทั้งหมดของเจ้า ทุกคน จะไปเป็นเชลย
คนที่ปล้นเจ้าจะถูกปล้น
เราจะทำให้ทุกคนที่ล่าเจ้าเป็นเหยื่อต้องกลายเป็นเหยื่อ
17 เพราะเราจะคืนสุขภาพให้เจ้า
และรักษาบาดแผลของเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
เพราะพวกเขาเรียกเจ้าว่าผู้ถูกทอดทิ้ง
พูดว่า นี่คือศิโยนที่ไม่มีใครมาตามหา
18 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
จงฟัง เราจะฟื้นฟูกระโจมของยาโคบจากการเป็นเชลย
และเมตตาสงสารที่อยู่อาศัยของเขา
เมืองจะถูกสร้างขึ้นบนเนินเดิมของตน
วังจะมีคนอาศัยในที่เดิม
19 เสียงขอบคุณจะออกมาจากพวกเขา
พร้อมเสียงของคนที่รื่นเริง
เราจะเพิ่มจำนวนพวกเขา
พวกเขาจะไม่เหลือน้อย
เราจะให้พวกเขามีเกียรติด้วย
พวกเขาจะไม่ต่ำต้อย
20 ลูกหลานของพวกเขาจะเป็นเหมือนเมื่อก่อน
ชุมนุมชนของพวกเขาจะตั้งมั่นอยู่ต่อหน้าเรา
เราจะลงโทษทุกคนที่กดขี่พวกเขา
21 ผู้นำของพวกเขาจะเป็นคนหนึ่งในพวกเขา
ผู้ปกครองจะมาจากท่ามกลางพวกเขา
เราจะให้เขาเข้ามาใกล้
และเขาจะเข้ามาหาเรา
เพราะใครเล่าที่กล้าเข้ามาหาเรา พระยาห์เวห์กล่าว
22 พวกเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา
และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
23 ดูเถิด พายุของพระยาห์เวห์ คือความโกรธของพระองค์ ออกมาแล้ว
เป็นพายุที่กวาดไป
จะกระหน่ำลงบนศีรษะคนชั่ว
24 ความโกรธเกรี้ยวของพระยาห์เวห์จะไม่หันกลับ จนกว่าพระองค์จะทำสำเร็จ
จนกว่าพระองค์จะทำตามที่ตั้งใจไว้
ในวันเวลาภายหน้า พวกเจ้าจะเข้าใจเรื่องนี้

31

1 “ในเวลานั้น” พระยาห์เวห์กล่าว “เราจะเป็นพระเจ้าของทุกตระกูลในอิสราเอล
และพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา”
2 พระยาห์เวห์กล่าวว่า “ประชาชนที่รอดจากดาบพบความโปรดปรานในถิ่นกันดาร คืออิสราเอล
เมื่อเราไปให้เขาได้พัก”
3 พระยาห์เวห์ปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่โบราณกาล กล่าวว่า
“จริงทีเดียว เรารักเจ้าด้วยความรักที่ยั่งยืนตลอดไป
เราจึงดึงเจ้ามาด้วยความรักมั่นคง
4 เราจะสร้างเจ้าขึ้นใหม่
และเจ้าจะถูกสร้างขึ้น สาวพรหมจารีแห่งอิสราเอล
เจ้าจะประดับตัวด้วยรำมะนาอีก
และออกไปร่ายรำกับคนที่รื่นเริง
5 เจ้าจะปลูกสวนองุ่นบนภูเขาสะมาเรียอีก
คนปลูกจะปลูก
และได้กินผลของมัน
6 เพราะจะมีวันที่คนเฝ้ายามบนเนินเขาเอฟราอิมร้องว่า
‘ลุกขึ้น’ ให้พวกเราขึ้นไปศิโยน ไปหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา’ ”
7 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า
“จงร้องเพลงด้วยความยินดีเพื่อยาโคบ
และโห่ร้องเพื่อชนชาติที่เป็นใหญ่ในหมู่ชนชาติทั้งปวง
จงประกาศ สรรเสริญ และกล่าวว่า
‘พระยาห์เวห์ ขอช่วยประชาชนของพระองค์
คือผู้ที่เหลืออยู่ของอิสราเอล’ ”
8 จงฟัง เราจะนำพวกเขามาจากดินแดนทางเหนือ
และรวบรวมพวกเขาจากสุดปลายแผ่นดิน
พร้อมกับคนตาบอดและคนขาเป๋
ทั้งหญิงมีครรภ์และหญิงกำลังคลอดลูก
พวกเขาจะกลับมาเป็นกลุ่มใหญ่
9 พวกเขาจะมาพร้อมกับน้ำตา
เราจะนำพวกเขาพร้อมกับคำวิงวอน
เราจะให้พวกเขาเดินข้างแม่น้ำ
บนทางตรงที่พวกเขาจะไม่สะดุด
เพราะเราเป็นพ่อของอิสราเอล
เอฟราอิมเป็นลูกคนแรกของเรา

10 “ชนชาติทั้งหลาย จงฟังคำจากพระยาห์เวห์
จงประกาศตามเกาะที่ห่างไกลว่า
‘ผู้ที่กระจายอิสราเอลออกไปจะรวบรวมเขา
และดูแลเขาเหมือนผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงของตน’
11 เพราะพระยาห์เวห์จ่ายค่าไถ่ยาโคบ
และไถ่เขาจากมือผู้ที่แข็งแรงกว่าเขา
12 พวกเขาจะมาร้องเพลงบนที่สูงแห่งศิโยน
จะหลั่งไหลมาสู่สิ่งดีจากพระยาห์เวห์
ทั้งข้าว เหล้าองุ่นใหม่ น้ำมัน
และลูกแกะกับลูกวัว

จิตใจของพวกเขาจะเป็นเหมือนสวนที่ได้รับน้ำ
พวกเขาจะไม่เศร้าโศกอีกเลย
13 แล้วสาวพรหมจารีจะชื่นชมกับการร่ายรำ
คนหนุ่มและคนแก่จะร่วมยินดีกัน
เพราะเราจะเปลี่ยนการไว้ทุกข์ของพวกเขาเป็นความยินดี
จะปลอบโยนพวกเขา และเปลี่ยนความเศร้าให้เป็นความชื่นชม
14 เราจะให้จิตใจของปุโรหิตอิ่มเอมด้วยความอุดมสมบูรณ์
ประชาชนของเราจะอิ่มใจด้วยสิ่งดีจากเรา พระยาห์เวห์กล่าว

15 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
ได้ยินเสียงในรามาห์
เสียงคร่ำครวญและร้องไห้อย่างขมขื่น
ราเชลร้องไห้เพื่อลูก ๆ ของเธอ
เธอไม่ยอมให้ใครปลอบเรื่องลูก ๆ
เพราะพวกเขาไม่มีอยู่แล้ว
16 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
จงหยุดเสียงร้องไห้
และหยุดน้ำตาจากตาเจ้า
เพราะสิ่งที่เจ้าทำจะได้รับรางวัล พระยาห์เวห์กล่าว
พวกเขาจะกลับมาจากดินแดนของศัตรู
17 ปลายทางของเจ้ามีความหวัง พระยาห์เวห์กล่าว
ลูก ๆ ของเจ้าจะกลับมายังเขตแดนของตน

18 เราได้ยินเอฟราอิมคร่ำครวญเช่นนี้อย่างแน่นอนว่า
พระองค์ลงโทษข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าถูกลงโทษเหมือนลูกวัวที่ยังไม่ได้ฝึก
ขอให้ข้าพเจ้าหันกลับ แล้วข้าพเจ้าจะหันกลับ
เพราะพระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า
19 จริงทีเดียว เมื่อข้าพเจ้าหันกลับแล้ว
ข้าพเจ้าก็สำนึกผิด
เมื่อข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนแล้ว
ข้าพเจ้าก็ตีต้นขาตนเอง
ข้าพเจ้าอับอาย จริงทีเดียว ถึงกับละอายใจยิ่งนัก
เพราะข้าพเจ้าแบกรับความอัปยศจากวัยหนุ่มของตน
20 เอฟราอิมเป็นลูกชายที่เรารักหรือ
เขาเป็นลูกที่รักยิ่งหรือ
เพราะทุกครั้งที่เรากล่าวโทษเขา
เราก็ยังระลึกถึงเขาอย่างจริงจัง
ใจเราจึงโหยหาเขา
เราจะเมตตาเขาแน่ พระยาห์เวห์กล่าว

21 จงตั้งป้ายบอกทาง
ทำหลักชี้ทาง
จงใส่ใจกับทางหลวง
คือทางที่เจ้าเคยเดินไป
สาวพรหมจารีแห่งอิสราเอล จงกลับมา

กลับมายังเมืองเหล่านี้ของเจ้า
22 เจ้าจะเที่ยวไปมาอีกนานเท่าไร
ธิดาที่หันเหไป
เพราะพระยาห์เวห์สร้างสิ่งใหม่ขึ้นบนแผ่นดิน
ผู้หญิงจะล้อมผู้ชายไว้

23 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
เมื่อเราฟื้นฟูพวกเขาจากการเป็นเชลย พวกเขาจะกล่าวคำนี้อีกในดินแดนยูดาห์และในเมืองต่าง ๆ
ว่า ขอพระยาห์เวห์อวยพรเจ้า ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรม ภูเขาแห่งความบริสุทธิ์
24 ยูดาห์และทุกเมืองของยูดาห์จะอาศัยอยู่ที่นั่นด้วยกัน ทั้งชาวนาและคนที่ต้อนฝูงสัตว์ไปมา
25 เพราะเราให้จิตใจที่เหนื่อยล้าอิ่มเอม และเติมเต็มทุกจิตใจที่เศร้าโศก
26 เมื่อถึงตอนนี้ข้าพเจ้าก็ตื่นและมองดู การหลับของข้าพเจ้าช่างชื่นใจ
27 จงฟัง วันเวลานั้นกำลังมาถึง พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะหว่านพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์ด้วยเมล็ดพันธุ์มนุษย์และเมล็ดพันธุ์สัตว์
28 เราเฝ้าดูพวกเขาเพื่อถอน รื้อ โค่น ทำลาย และให้ทุกข์ยากอย่างไร
เราจะเฝ้าดูพวกเขาเพื่อสร้างและปลูกอย่างนั้น พระยาห์เวห์กล่าว
29 ในวันเวลานั้น พวกเขาจะไม่กล่าวอีกว่า
 พ่อกินองุ่นเปรี้ยว
แต่ลูกเข็ดฟัน
30 แต่แต่ละคนจะตายเพราะความผิดของตนเอง ใครกินองุ่นเปรี้ยว คนนั้นก็จะเข็ดฟัน
31 จงฟัง วันเวลานั้นกำลังมาถึง พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะทำพันธสัญญาใหม่กับพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์
32 ไม่เหมือนพันธสัญญาที่เราทำกับบรรพบุรุษของพวกเขาในวันที่เราจูงมือพวกเขาออกจากดินแดน
อียิปต์ พวกเขาทำลายพันธสัญญาของเรา แม้เราเป็นสามีของพวกเขา พระยาห์เวห์กล่าว
33 แต่ต่อไปนี้คือพันธสัญญาที่เราจะทำกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลหลังวันเวลานั้น พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะใส่ข้อบัญญัติของเราไว้ภายในพวกเขา
และเขียนไว้ในใจของพวกเขา
เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
และพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา
34 พวกเขาแต่ละคนจะไม่ต้องสอนเพื่อนบ้านอีก
หรือสอนพี่น้องของตนว่า จงรู้จักพระยาห์เวห์
เพราะทุกคนจะรู้จักเรา
ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด พระยาห์เวห์กล่าว
เพราะเราจะให้อภัยความผิดของพวกเขา
และไม่จดจำบาปของพวกเขาอีก
35 พระยาห์เวห์ผู้ให้ดวงอาทิตย์ส่องสว่างในเวลากลางวัน
ผู้กำหนดดวงจันทร์และดวงดาวให้ส่องสว่างในเวลากลางคืน
ผู้ทำให้ทะเลปั่นป่วนจนคลื่นคำราม
พระองค์มีนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ กล่าวดังนี้
36 หากข้อกำหนดเหล่านี้หมดไปจากต่อหน้าเรา พระยาห์เวห์กล่าว
เมื่อนั้นลูกหลานอิสราเอลก็จะเลิกเป็นชนชาติต่อหน้าเราตลอดไปเช่นกัน
37 พระยาห์เวห์กล่าวว่า หากวัดฟ้าสวรรค์เบื้องบนได้
และค้นสำรวจรากฐานแผ่นดินเบื้องล่างได้

เราก็จะทอดทิ้งลูกหลานอิสราเอลทั้งหมดเช่นกัน เพราะทุกสิ่งที่พวกเขาทำ พระยาห์เวห์กล่าว
38 จงฟัง วันเวลานั้นกำลังมาถึง พระยาห์เวห์กล่าว เมืองจะถูกสร้างขึ้นเพื่อพระยาห์เวห์
ตั้งแต่หอฮานันเอลถึงประตูมุม
39 สายวัดจะทอดตรงต่อไปถึงเนินกาเรบ และเลี้ยวไปทางโกอาห์
40 หุบเขาทั้งหมดที่มีศพและเถ้าถ่าน ทุ่งทั้งหมดถึงลำธารขิดโรน จนถึงมุมประตูม้าทางตะวันออก
จะบริสุทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์ จะไม่ถูกถอนหรือรื้ออีกตลอดไป

32

1 นี่คือคำจากพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์
ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์
2 เวลานั้นกองทัพของกษัตริย์บาบิโลนกำลังล้อมเยรูซาเล็ม
เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะถูกขังอยู่ในลานทหารยามภายในวังของกษัตริย์ยูดาห์
3 เพราะเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ ขังเขาไว้ กล่าวว่า ทำไมท่านจึงเผยพระวจนะว่า
พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ จงฟัง เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้
4 เศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ จะหนีไม่พ้นมือชาวเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลนแน่
จะพูดกับเขาซึ่งหน้าและสบตาเขา
5 เขาจะนำเศเดคียาห์ไปบาบิโลน และเศเดคียาห์จะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะมาเอาใจใส่เขา
พระยาห์เวห์กล่าว แม้พวกเจ้าต่อสู้กับชาวเคลเดีย พวกเจ้าก็จะไม่สำเร็จ ?
6 เยเรมีย์กล่าวว่า คำจากพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
7 จงฟัง ฮานาเมล บุตรชัลลูม ลุงของเจ้า จะมาหาเจ้าและพูดว่า จงซื้อที่นาของฉันที่อานาโธท
เพราะสิทธิ์ไถ่คืนด้วยการซื้อเป็นของท่าน
8 ฮานาเมล ลูกของลุงข้าพเจ้า จึงมาหาข้าพเจ้าที่ลานทหารยามตามคำจากพระยาห์เวห์
และบอกข้าพเจ้าว่า โปรดซื้อที่นาของฉันที่อานาโธท ในดินแดนเบนยามิน
เพราะสิทธิ์รับมรดกและสิทธิ์ไถ่คืนเป็นของท่าน จงซื้อไว้เป็นของท่านเอง
ข้าพเจ้าจึงรู้ว่านี่คือคำจากพระยาห์เวห์
9 ข้าพเจ้าซื้อที่นาที่อานาโธทจากฮานาเมล ลูกของลุงข้าพเจ้า และชั่งเงินให้เขา
เป็นเงินหนักสิบเจ็ดเชเขล*
10 ข้าพเจ้าลงชื่อในหนังสือสัญญา ประทับตรา เรียกพยาน และชั่งเงินให้เขาด้วยตาชั่ง
11 แล้วข้าพเจ้ารับหนังสือสัญญาซื้อ ทั้งฉบับที่ประทับตราซึ่งมีข้อกำหนดและเงื่อนไข
และฉบับที่เปิดไว้
12 ข้าพเจ้ามอบหนังสือสัญญาซื้อให้บารุค บุตรเนริยาห์ บุตรมาห์เสอาห์ ต่อหน้าฮานาเมล
ลูกของลุงข้าพเจ้า และต่อหน้าพยานที่ลงชื่อในหนังสือสัญญาซื้อ
ต่อหน้าชาวยิวทั้งหมดที่นั่งอยู่ในลานทหารยาม
13 ข้าพเจ้าสั่งบารุคต่อหน้าพวกเขาว่า
14 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ จงเอาหนังสือสัญญาเหล่านี้
ทั้งหนังสือสัญญาซื้อฉบับที่ประทับตราและฉบับที่เปิดไว้ ใส่ในภาชนะดินเผา
เพื่อให้เก็บรักษาได้นานวัน
15 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ บ้าน ที่นา
และสวนองุ่นจะมีการซื้อขายอีกในดินแดนนี้

---

* **32:9 32:9** หนึ่งเชเขลหนักประมาณสิบกรัม หรือประมาณศูนย์จุดสามห้าออนซ์

16 หลังจากข้าพเจ้ามอบหนังสือสัญญาซื้อให้บารุค บุตรเนริยาห์แล้ว
ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า

17 “โอ้ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์”
พระองค์สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และแขนที่เหยียดออกของพระองค์
ไม่มีสิ่งใดยากเกินไปสำหรับพระองค์
18 พระองค์แสดงความรักมั่นคงแก่คนนับพัน
และตอบแทนความผิดของบรรพบุรุษลงสู่อกของลูกหลานที่ตามมา พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และทรงพลัง
พระองค์มีนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
19 พระองค์ยิ่งใหญ่ในการวางแผนและมีพลังในการทำงาน
ดวงตาของพระองค์มองดูวิถีชีวิตทั้งหมดของมนุษย์
เพื่อตอบแทนแต่ละคนตามวิถีชีวิตและผลแห่งการกระทำของเขา
20 พระองค์ทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ในดินแดนอียิปต์ และทำต่อมาจนถึงวันนี้
ทั้งในอิสราเอลและท่ามกลางคนอื่น ๆ พระองค์สร้างชื่อเสียงให้ตัวเองอย่างที่เป็นอยู่วันนี้
21 พระองค์นำประชาชนของพระองค์ คืออิสราเอล ออกจากดินแดนอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญ
การอัศจรรย์ มือที่แข็งแรง แขนที่เหยียดออก และความน่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง
22 พระองค์มอบดินแดนนี้ให้พวกเขา เป็นดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
ซึ่งพระองค์สาบานกับบรรพบุรุษของพวกเขาว่าจะมอบให้
23 พวกเขาเข้ามาครอบครองดินแดนนั้น
แต่ไม่เชื่อฟังเสียงพระองค์และไม่ดำเนินตามข้อบัญญัติของพระองค์
พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งใดเลยจากทั้งหมดที่พระองค์สั่งให้ทำ
พระองค์จึงให้ภัยร้ายทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับพวกเขา
24 “นี่ มีการสร้างลาดดินล้อมโจมตีเมืองเพื่อยึดเมือง
เมืองถูกมอบไว้ในมือชาวเคลเดียที่ต่อสู้กับเมืองนี้ เพราะดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด
สิ่งที่พระองค์กล่าวเกิดขึ้นแล้ว พระองค์ก็เห็นอยู่
25 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์บอกข้าพเจ้าว่า “จงใช้เงินซื้อที่นาและเรียกพยาน”
ทั้งที่เมืองถูกมอบไว้ในมือชาวเคลเดียแล้ว”
26 แล้วคำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
27 “จงฟัง เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของมนุษย์ทั้งปวง มีสิ่งใดยากเกินไปสำหรับเราหรือ”
28 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงกล่าวดังนี้ จงฟัง เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือชาวเคลเดีย
และในมือเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน เขาจะยึดเมืองนี้
29 ชาวเคลเดียที่ต่อสู้กับเมืองนี้จะเข้ามาจุดไฟเผาเมือง
เผาทั้งบ้านที่ผู้คนเผาเครื่องหอมแก่เทพบาอัลบนหลังคา และเทเครื่องดื่มบูชาแก่เทพเจ้าอื่น
เพื่อยั่วให้เราโกรธ
30 “เพราะชาวอิสราเอลและชาวยูดาห์ทำแต่สิ่งชั่วร้ายในสายตาเราตั้งแต่วัยเยาว์
ชาวอิสราเอลเอาสิ่งที่มือพวกเขาทำมายั่วให้เราโกรธอยู่ร่ำไป พระยาห์เวห์กล่าว
31 เมืองนี้ยั่วโทสะและความโกรธของเรามาตั้งแต่วันที่พวกเขาสร้างมันจนถึงวันนี้
จนเราต้องกำจัดมันไปจากต่อหน้าเรา
32 เพราะความชั่วทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลและชาวยูดาห์ทำเพื่อยั่วให้เราโกรธ ทั้งตัวพวกเขา กษัตริย์
ขุนนาง ปุโรหิต ผู้เผยพระวจนะของพวกเขา ชาวยูดาห์และผู้คนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
33 พวกเขาหันหลังให้เรา ไม่ได้หันหน้า แม้เราสั่งสอนพวกเขา ตื่นแต่เช้าและสั่งสอนครั้งแล้วครั้งเล่า
พวกเขาก็ไม่ฟังเพื่อรับคำสั่งสอน

34 พวกเขาตั้งสิ่งน่ารังเกียจของตนไว้ในพระนิเวศที่เรียกตามนามของเรา ทำให้เป็นมลทิน
35 พวกเขาสร้างสถานบูชาบนที่สูงสำหรับเทพบาอัลในหุบเขาบุตรฮินโนม
เพื่อให้ลูกชายลูกสาวของตนผ่านไฟไปถวายโมเลค เราไม่ได้สั่งพวกเขา
เรื่องที่พวกเขาจะทำสิ่งน่ารังเกียจนี้เพื่อทำให้ยูดาห์ทำบาป ไม่ได้แม้แต่จะเข้ามาในความคิดของเรา

36 ดังนั้นบัดนี้ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวถึงเมืองนี้ ที่พวกเจ้าบอกว่า
เมืองถูกมอบไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลนด้วยดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด ดังนี้
37 จงฟัง เราจะรวบรวมพวกเขาจากทุกดินแดนที่เราขับไล่พวกเขาไปด้วยโทสะ ความโกรธ
และความขุ่นเคืองอย่างยิ่ง เราจะนำพวกเขากลับมาที่นี่ และให้พวกเขาอยู่อย่างปลอดภัย
38 แล้วพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
39 เราจะให้พวกเขามีใจเดียวและวิถีทางเดียว เพื่อพวกเขาจะยำเกรงเราตลอดไป
เพื่อประโยชน์ของพวกเขาและลูกหลานที่ตามมา
40 เราจะทำพันธสัญญาที่คงอยู่ตลอดไปกับพวกเขา ว่าเราจะไม่หันหนีจากพวกเขา
จะติดตามทำดีแก่พวกเขา เราจะใส่ความยำเกรงเราไว้ในใจพวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่จากเราไป
41 จริงทีเดียว เราจะยินดีที่จะทำดีแก่พวกเขา และจะปลูกพวกเขาในดินแดนนี้อย่างมั่นคง
ด้วยสุดใจและสุดจิตของเรา

42 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า เรานำภัยร้ายใหญ่หลวงทั้งหมดนี้มาสู่ประชาชนนี้อย่างไร
เราจะนำสิ่งดีทั้งหมดที่เราสัญญาไว้มาสู่พวกเขาอย่างนั้น
43 จะมีการซื้อขายที่นาในดินแดนนี้ ที่พวกเจ้าบอกว่า รกร้าง ไม่มีคนหรือสัตว์
ถูกมอบไว้ในมือชาวเคลเดียแล้ว
44 ผู้คนจะใช้เงินซื้อที่นา ลงชื่อในหนังสือสัญญา ประทับตรา และเรียกพยาน
ทั้งในดินแดนเบนยามิน ในบริเวณรอบเยรูซาเล็ม ในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ ในเมืองบนภูเขา
ในเมืองที่ราบ และในเมืองทางใต้ เพราะเราจะฟื้นฟูพวกเขาจากการเป็นเชลย พระยาห์เวห์กล่าว

33

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์เป็นครั้งที่สอง ขณะเขายังถูกขังในลานทหารยาม โดยกล่าวว่า
2 พระยาห์เวห์ผู้ทำสิ่งนั้น พระยาห์เวห์ผู้ก่อรูปเพื่อให้สิ่งนั้นตั้งมั่น ผู้มีนามว่าพระยาห์เวห์ กล่าวดังนี้
3 จงร้องเรียกเรา เราจะตอบเจ้า และให้เจ้าเห็นสิ่งยิ่งใหญ่และยากที่เจ้าไม่รู้
4 เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวถึงบ้านในเมืองนี้และวังของกษัตริย์ยูดาห์
ซึ่งถูกรื้อเพื่อทำแนวป้องกันลาดดินและดาบดังนี้
5 ขณะที่ผู้คนเข้ามาต่อสู้กับชาวเคลเดีย
และทำให้บ้านเหล่านั้นเต็มไปด้วยศพคนที่เราฆ่าด้วยโทสะและความโกรธของเรา
เพราะความชั่วทั้งหมดของคนเหล่านั้น เราจึงซ่อนหน้าจากเมืองนี้
6 จงฟัง เราจะนำสุขภาพและการเยียวยามาสู่เมือง เราจะรักษาพวกเขา
และเปิดเผยความสงบสุขกับความจริงอย่างอุดมแก่พวกเขา
7 เราจะฟื้นฟูความเป็นอยู่ของยูดาห์และอิสราเอล และสร้างพวกเขาขึ้นอย่างครั้งแรก
8 เราจะชำระพวกเขาจากความผิดทั้งหมดที่พวกเขาทำบาปต่อเรา
เราจะให้อภัยความผิดทั้งหมดที่พวกเขาทำบาปและล่วงละเมิดต่อเรา
9 เมืองนี้จะทำให้เรามีชื่อเสียงเป็นที่ยินดี ได้รับคำสรรเสริญและเกียรติ
ต่อหน้าทุกชนชาติบนแผ่นดิน ชนชาติเหล่านั้นจะได้ยินถึงสิ่งดีทั้งหมดที่เราทำแก่พวกเขา
จะกลัวและสั่นสะท้านเพราะสิ่งดีและความสงบสุขทั้งหมดที่เรามอบแก่เมืองนี้

10 พระยาห์เวห์กล่าวว่า “ในที่นี้ ที่พวกเจ้าบอกว่า “รกร้าง ไม่มีคนหรือสัตว์ ทั้งในเมืองต่าง ๆ
ของยูดาห์และตามถนนในเยรูซาเล็มที่รกร้าง ไม่มีคน ไม่มีผู้อาศัย และไม่มีสัตว์” จะได้ยินอีก
11 คือเสียงยินดีและเสียงรื่นเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงของผู้ที่กล่าวว่า
“จงขอบคุณพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ เพราะพระยาห์เวห์ดี
ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป” ผู้ที่นำคำขอบคุณเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
เพราะเราจะฟื้นฟูดินแดนจากการเป็นเชลยให้เป็นเหมือนครั้งแรก” พระยาห์เวห์กล่าว

12 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า “ในที่นี้ที่รกร้าง ไม่มีคนหรือสัตว์ และในทุกเมืองของที่นี่
จะมีที่อยู่ของผู้เลี้ยงแกะให้ฝูงของตนนอนพักอีก
13 ในเมืองบนภูเขา ในเมืองที่ราบ ในเมืองทางใต้ ในดินแดนเบนยามิน ในบริเวณรอบเยรูซาเล็ม
และในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ ฝูงแกะจะผ่านใต้มือผู้นับอีกครั้ง” พระยาห์เวห์กล่าว

14 “จงฟัง วันเวลานั้นกำลังมาถึง” พระยาห์เวห์กล่าว
“เราจะทำให้คำสัญญาดีที่เรากล่าวถึงพงศ์พันธุ์อิสราเอลและพงศ์พันธุ์ยูดาห์เป็นจริง

15 “ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น
เราจะให้กิ่งที่เที่ยงธรรมงอกขึ้นแก่ดาวิด
เขาจะนำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมมาใช้ในดินแดน

16 ในวันเวลานั้นยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด
และเยรูซาเล็มจะอยู่อย่างปลอดภัย

นี่คือนามที่จะใช้เรียกเธอ
พระยาห์เวห์คือความเที่ยงธรรมของพวกเรา”
17 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า “ดาวิดจะไม่ขาดคนมานั่งบนบัลลังก์ของพงศ์พันธุ์อิสราเอลเลย
18 ปุโรหิตชาวเลวีจะไม่ขาดคนอยู่ต่อหน้าเราเพื่อถวายเครื่องบูชาเผา เผาเครื่องบูชาธัญพืช
และถวายเครื่องบูชาต่อเนื่องไป”

19 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
20 “พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ “หากพวกเจ้าทำลายพันธสัญญาของเราเกี่ยวกับกลางวัน
และพันธสัญญาของเราเกี่ยวกับกลางคืนได้ จนกลางวันและกลางคืนไม่มาตามเวลา
21 พันธสัญญาของเรากับดาวิด ผู้รับใช้ของเรา ก็อาจถูกทำลายได้ด้วย
จนเขาจะไม่มีลูกชายครองบัลลังก์ของเขา และพันธสัญญากับปุโรหิตชาวเลวี ผู้ปรนนิบัติเรา
ก็อาจถูกทำลายได้ด้วย
22 กองทัพบนท้องฟ้านับไม่ได้ และทรายในทะเลวัดไม่ได้อย่างไร
เราจะเพิ่มจำนวนลูกหลานของดาวิด ผู้รับใช้ของเรา และชาวเลวีผู้ปรนนิบัติเราอย่างนั้น” “

23 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
24 “อย่าใส่ใจกับสิ่งที่ประชาชนนี้พูดว่า “พระยาห์เวห์ทอดทิ้งสองตระกูลที่พระองค์เลือกแล้วหรือ”“
พวกเขาดูหมิ่นประชาชนของเราอย่างนี้
จนไม่ถือว่าประชาชนของเราเป็นชนชาติอีกต่อไปต่อหน้าพวกเขา”
25 พระยาห์เวห์กล่าวว่า “หากพันธสัญญาของเราเกี่ยวกับกลางวันและกลางคืนล้มเหลว
หากเราไม่ได้กำหนดระเบียบของฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน
26 เมื่อนั้นเราก็จะทอดทิ้งลูกหลานของยาโคบและของดาวิด ผู้รับใช้ของเรา
จนเราจะไม่เลือกคนจากลูกหลานของเขามาปกครองลูกหลานของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
เพราะเราจะฟื้นฟูพวกเขาจากการเป็นเชลย และเมตตาพวกเขา”

34

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน พร้อมกับกองทัพทั้งหมด
อาณาจักรทั้งหมดบนแผ่นดินที่อยู่ใต้อำนาจของเขา และชนชาติทั้งปวง
กำลังต่อสู้กับเยรูซาเล็มและทุกเมืองของเยรูซาเล็ม โดยกล่าวว่า
2 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ จงไปพูดกับเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ บอกเขาว่า
พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ จงฟัง เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเมืองด้วยไฟ
3 เจ้าจะหนีไม่พ้นมือเขา แต่จะถูกจับและมอบไว้ในมือเขาแน่ เจ้าจะสบตากษัตริย์บาบิโลน
และเขาจะพูดกับเจ้าซึ่งหน้า เจ้าจะไปบาบิโลน
4 แต่เศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ จงฟังคำจากพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์กล่าวถึงเจ้าว่า
เจ้าจะไม่ตายด้วยดาบ
5 เจ้าจะตายอย่างสงบ พวกเขาจะก่อไฟให้เจ้าเหมือนที่ก่อให้บรรพบุรุษของเจ้า
คือกษัตริย์รุ่นก่อนเจ้า พวกเขาจะคร่ำครวญให้เจ้าว่า โอ้ นายเหนือหัวเอ๋ย
เพราะเราได้กล่าวคำนี้แล้ว พระยาห์เวห์กล่าว
6 เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะจึงกล่าวถ้อยคำทั้งหมดนี้กับเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ ที่เยรูซาเล็ม
7 ขณะที่กองทัพของกษัตริย์บาบิโลนกำลังต่อสู้กับเยรูซาเล็ม และทุกเมืองของยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่
คือกับลาคีชและอาเซคาห์ เพราะในบรรดาเมืองของยูดาห์
มีเพียงสองเมืองนี้ที่ยังเหลือเป็นเมืองที่มีป้อมปราการ
8 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์
หลังจากกษัตริย์เศเดคียาห์ทำพันธสัญญากับประชาชนทั้งหมดที่เยรูซาเล็ม
เพื่อประกาศอิสรภาพแก่พวกเขา
9 ว่าแต่ละคนต้องปล่อยทาสชายและทาสหญิงของตนที่เป็นชาวฮีบรูให้เป็นอิสระ
ไม่มีใครจับพวกเขาเป็นทาส คือจับพี่น้องชาวยิวของตนเป็นทาส
10 ขุนนางทั้งหมดและประชาชนทั้งหมดที่เข้าร่วมพันธสัญญาเชื่อฟัง
โดยแต่ละคนปล่อยทาสชายและทาสหญิงของตนให้เป็นอิสระ ไม่จับพวกเขาเป็นทาสอีก
พวกเขาเชื่อฟังและปล่อยคนเหล่านั้นไป
11 แต่ภายหลังพวกเขาหันกลับ บังคับทาสชายและทาสหญิงที่ปล่อยเป็นอิสระไปแล้วให้กลับมา
และกดให้เป็นทาสชายและทาสหญิงอีก
12 ดังนั้นคำจากพระยาห์เวห์จึงมาถึงเยเรมีย์จากพระยาห์เวห์ว่า
13 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ เราทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของพวกเจ้า
ในวันที่เรานำพวกเขาออกจากดินแดนอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า
14 เมื่อสิ้นเจ็ดปี แต่ละคนในพวกเจ้าต้องปล่อยพี่น้องชาวฮีบรูที่ถูกขายให้เจ้าและรับใช้เจ้ามาหกปี
จงปล่อยเขาให้เป็นอิสระจากเจ้า แต่บรรพบุรุษของพวกเจ้าไม่ฟังเรา และไม่เงี่ยหูรับฟัง
15 บัดนี้พวกเจ้าหันกลับและทำสิ่งถูกต้องในสายตาเรา แต่ละคนประกาศอิสรภาพให้เพื่อนบ้าน
พวกเจ้าทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในพระนิเวศที่เรียกตามนามของเรา
16 แต่พวกเจ้าหันกลับอีก ทำให้นามเราเสื่อมเกียรติ แต่ละคนบังคับทาสชายและทาสหญิงของตนที่
ปล่อยให้เป็นอิสระตามความปรารถนาของพวกเขาแล้วให้กลับมา
พวกเจ้ากดพวกเขาให้เป็นทาสชายและทาสหญิงของพวกเจ้า
17 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงกล่าวว่า พวกเจ้าไม่ฟังเรา
ที่ให้แต่ละคนประกาศอิสรภาพแก่พี่น้องและเพื่อนบ้านของตน จงฟัง เราประกาศอิสรภาพให้พวกเจ้า
พระยาห์เวห์กล่าว อิสรภาพต่อดาบ ต่อโรคระบาด และต่อความอดอยาก
เราจะให้พวกเจ้าถูกโยนไปมาท่ามกลางอาณาจักรทั้งหมดบนแผ่นดิน

18 เราจะมอบคนที่ล่วงละเมิดพันธสัญญาของเรา
ที่ไม่ทำตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งพวกเขาทำต่อหน้าเรา
เมื่อผ่าลูกวัวออกเป็นสองส่วนและเดินผ่านระหว่างสองส่วนนั้น
19 คือขุนนางของยูดาห์ ขุนนางของเยรูซาเล็ม ขันที ปุโรหิต และประชาชนทั้งหมดของดินแดน
ที่เดินผ่านระหว่างสองส่วนของลูกวัว
20 เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือศัตรูและในมือผู้ที่มุ่งเอาชีวิตพวกเขา
ศพของพวกเขาจะเป็นอาหารของนกในท้องฟ้าและสัตว์บนแผ่นดิน
21 เราจะมอบเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ และขุนนางของเขา ไว้ในมือศัตรู
ในมือผู้ที่มุ่งเอาชีวิตพวกเขา และในมือกองทัพของกษัตริย์บาบิโลนที่ถอยไปจากพวกเจ้าแล้ว
22 จงฟัง เราจะออกคำสั่ง พระยาห์เวห์กล่าว และให้พวกเขากลับมาที่เมืองนี้
พวกเขาจะต่อสู้กับเมือง ยึดเมือง และเผาเมืองด้วยไฟ เราจะทำให้เมืองต่าง ๆ
ของยูดาห์รกร้างไม่มีคนอาศัย

35

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ในสมัยเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์ว่า
2 จงไปหาตระกูลเรคาบ พูดกับพวกเขา และนำพวกเขาเข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
ในห้องหนึ่ง แล้วให้เหล้าองุ่นพวกเขาดื่ม
3 ข้าพเจ้าจึงพายาอาซันยาห์ บุตรเยเรมีย์ บุตรฮาบัสซินยาห์ พร้อมกับพี่น้องของเขา
ลูกชายทั้งหมดของเขา และตระกูลเรคาบทั้งหมด
4 เข้ามาในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในห้องของบุตรฮานัน บุตรอิกดาลยาห์ คนของพระเจ้า
ห้องนั้นอยู่ข้างห้องของขุนนาง เหนือห้องของมาอาเสยาห์ บุตรชัลลูม ผู้เฝ้าธรณีประตู
5 ข้าพเจ้าตั้งชามที่เต็มไปด้วยเหล้าองุ่นและถ้วยไว้ตรงหน้าบุตรของตระกูลเรคาบ
แล้วบอกพวกเขาว่า จงดื่มเหล้าองุ่น
6 แต่พวกเขาบอกว่า พวกเราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาดับ บุตรเรคาบ บรรพบุรุษของพวกเรา
สั่งพวกเราว่า พวกเจ้าและลูกหลานของพวกเจ้าต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดไป
7 พวกเจ้าต้องไม่สร้างบ้าน ไม่หว่านเมล็ด ไม่ปลูกสวนองุ่น และไม่ครอบครองสวนองุ่น
แต่ต้องอยู่ในกระโจมตลอดชีวิต เพื่อพวกเจ้าจะมีชีวิตอยู่นานในดินแดนที่พวกเจ้าเร่ร่อนอาศัยอยู่
8 พวกเราเชื่อฟังเสียงโยนาดับ บุตรเรคาบ บรรพบุรุษของพวกเรา ในทุกสิ่งที่เขาสั่ง
โดยไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิต ทั้งพวกเรา ภรรยา ลูกชายและลูกสาวของพวกเรา
9 และไม่สร้างบ้านให้ตัวเองอยู่ พวกเราไม่มีสวนองุ่น ที่นา หรือเมล็ดพันธุ์
10 แต่พวกเราอยู่ในกระโจม เชื่อฟังและทำตามทุกสิ่งที่โยนาดับ บรรพบุรุษของพวกเรา สั่งไว้
11 แต่เมื่อเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ยกเข้ามาในดินแดน พวกเราพูดว่า มาเถอะ
ให้พวกเราไปเยรูซาเล็ม เพราะกลัวกองทัพชาวเคลเดียและกองทัพชาวซีเรีย
พวกเราจึงจะอยู่ที่เยรูซาเล็ม
12 แล้วคำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
13 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
จงไปบอกชาวยูดาห์และผู้คนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มว่า
พวกเจ้าจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อฟังถ้อยคำของเราหรือ พระยาห์เวห์กล่าว

14 "ลูกชายของโยนาดับ บุตรเรคาบ ทำตามคำที่เขาสั่งไว้ว่าอย่าดื่มเหล้าองุ่น
จนถึงวันนี้พวกเขาก็ไม่ดื่ม เพราะเชื่อฟังคำสั่งของบรรพบุรุษ แต่เราพูดกับพวกเจ้า
ตื่นแต่เช้าและพูดครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเจ้าก็ไม่ฟังเรา
15 เราส่งผู้เผยพระวจนะ ผู้รับใช้ของเราทุกคน มาหาพวกเจ้าด้วย
เราตื่นแต่เช้าและส่งพวกเขามาครั้งแล้วครั้งเล่า บอกว่า
"แต่ละคนในพวกเจ้าต้องหันกลับจากทางชั่วของตนเดี๋ยวนี้ แก้ไขการกระทำ
อย่าตามเทพเจ้าอื่นไปปรนนิบัติ
แล้วพวกเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในดินแดนที่เรามอบแก่พวกเจ้าและบรรพบุรุษ"
แต่พวกเจ้าไม่เงี่ยหูและไม่ฟังเรา
16 ลูกหลานโยนาดับ บุตรเรคาบ ทำตามคำสั่งที่บรรพบุรุษสั่งพวกเขา แต่ประชาชนนี้ไม่ฟังเรา" "
17 "ดังนั้นพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล จึงกล่าวดังนี้ "จงฟัง
เราจะนำภัยร้ายทั้งหมดที่เราประกาศต่อยูดาห์และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมาสู่พวกเขา
เพราะเราพูดกับพวกเขา แต่พวกเขาไม่ฟัง เราร้องเรียกพวกเขา แต่พวกเขาไม่ตอบ" "
18 เยเรมีย์กล่าวกับตระกูลเรคาบว่า "พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
"เพราะพวกเจ้าเชื่อฟังคำสั่งของโยนาดับ บรรพบุรุษของพวกเจ้า รักษาข้อกำหนดทั้งหมดของเขา
และทำตามทุกสิ่งที่เขาสั่ง"
19 ดังนั้นพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล จึงกล่าวดังนี้ "โยนาดับ บุตรเรคาบ
จะไม่ขาดคนมายืนต่อหน้าเราตลอดไป" "

36

1 ในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์ คำนี้จากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
2 "จงเอาม้วนหนังสือมา เขียนถ้อยคำทั้งหมดที่เรากล่าวแก่เจ้าเพื่อกล่าวโทษอิสราเอล ยูดาห์
และทุกชนชาติ ตั้งแต่วันที่เราพูดกับเจ้า ตั้งแต่สมัยโยสิยาห์จนถึงวันนี้
3 บางทีพงศ์พันธุ์ยูดาห์อาจได้ยินถึงภัยร้ายทั้งหมดที่เราคิดจะทำแก่พวกเขา
เพื่อแต่ละคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน และเราจะให้อภัยความผิดและบาปของพวกเขา"
4 เยเรมีย์จึงเรียกบารุค บุตรเนริยาห์มา
บารุคเขียนถ้อยคำทั้งหมดของพระยาห์เวห์ที่พระองค์บอกเยเรมีย์ ลงบนม้วนหนังสือตามที่เยเรมีย์พูด
5 เยเรมีย์สั่งบารุคว่า "ข้าพเจ้าติดข้อจำกัด จึงเข้าไปในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ไม่ได้
6 ดังนั้นท่านจงไปอ่านคำจากพระยาห์เวห์จากม้วนหนังสือที่ท่านเขียนตามที่ข้าพเจ้าพูด
ให้ประชาชนในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ได้ยินในวันอดอาหาร
อ่านให้ชาวยูดาห์ทั้งหมดที่มาจากเมืองของตนได้ยินด้วย
7 บางทีพวกเขาอาจนำคำวิงวอนมาทูลต่อพระยาห์เวห์ และแต่ละคนหันกลับจากทางชั่วของตน
เพราะพระยาห์เวห์ประกาศโทสะและความโกรธอย่างยิ่งต่อประชาชนนี้"
8 บารุค บุตรเนริยาห์ ทำตามทุกสิ่งที่เยเรมีย์ ผู้เผยพระวจนะสั่ง
โดยอ่านคำจากพระยาห์เวห์ในหนังสือ ณ พระนิเวศของพระยาห์เวห์
9 ในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์ ในเดือนที่เก้า
ประชาชนทั้งหมดในเยรูซาเล็ม และทุกคนที่มาจากเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ถึงเยรูซาเล็ม
ประกาศการอดอาหารต่อหน้าพระยาห์เวห์
10 บารุคจึงอ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ในห้องของเกมาริยาห์
บุตรชาฟาน อาลักษณ์ ในลานด้านบน ตรงทางเข้าประตูใหม่ของพระนิเวศของพระยาห์เวห์
ให้ประชาชนทั้งหมดได้ยิน
11 เมื่อมีคายาห์ บุตรเกมาริยาห์ บุตรชาฟาน ได้ยินถ้อยคำทั้งหมดของพระยาห์เวห์จากหนังสือ

12 เขาลงไปยังวังของกษัตริย์ ในห้องอาลักษณ์ มีขุนนางทั้งหมดนั่งอยู่ที่นั่น ได้แก่เอลีชามา อาลักษณ์
เดไลยาห์ บุตรเชไมอาห์ เอลนาธัน บุตรอัคโบร์ เกมาริยาห์ บุตรชาฟาน เศเดคียาห์ บุตรฮานันยาห์
และขุนนางทั้งหมด
13 มีคายาห์จึงบอกพวกเขาถึงถ้อยคำทั้งหมดที่เขาได้ยินเมื่อบารุคอ่านหนังสือให้ประชาชนฟัง
14 ขุนนางทั้งหมดจึงส่งเยฮูดี บุตรเนธานยาห์ บุตรเชเลมิยาห์ บุตรคูชี ไปหาบารุค บอกว่า
"จงเอาม้วนหนังสือที่ท่านอ่านให้ประชาชนได้ยิน ถือมาด้วย"
บารุค บุตรเนริยาห์ จึงถือม้วนหนังสือมาหาพวกเขา
15 พวกเขาบอกว่า "นั่งลงเถิด อ่านให้พวกเราฟัง"
บารุคจึงอ่านให้พวกเขาฟัง
16 เมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำทั้งหมดแล้ว ก็หันมามองกันด้วยความกลัว และบอกบารุคว่า
"พวกเราจะบอกถ้อยคำทั้งหมดนี้แก่กษัตริย์แน่"
17 พวกเขาถามบารุคว่า "บอกพวกเราเถิด ท่านเขียนถ้อยคำทั้งหมดนี้ตามที่เขาพูดได้อย่างไร""
18 บารุคตอบว่า "เขาพูดถ้อยคำทั้งหมดนี้ให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าก็เขียนด้วยหมึกในหนังสือ"
19 ขุนนางจึงบอกบารุคว่า "ท่านกับเยเรมีย์จงไปซ่อนตัว อย่าให้ใครรู้ว่าพวกท่านอยู่ที่ไหน"
20 พวกเขาเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในลาน แต่เก็บม้วนหนังสือไว้ในห้องของเอลีชามา อาลักษณ์
แล้วทูลถ้อยคำทั้งหมดให้กษัตริย์ฟัง
21 กษัตริย์จึงส่งเยฮูดีไปเอาม้วนหนังสือ เขานำออกมาจากห้องของเอลีชามา อาลักษณ์
เยฮูดีอ่านให้กษัตริย์ฟัง และให้ขุนนางทั้งหมดที่ยืนข้างกษัตริย์ฟัง
22 เวลานั้นกษัตริย์นั่งอยู่ในตำหนักฤดูหนาว ในเดือนที่เก้า มีไฟลุกในกระถางไฟอยู่ตรงหน้าเขา
23 เมื่อเยฮูดีอ่านไปสามหรือสี่แนวข้อความ กษัตริย์ก็ใช้มีดเหลาตัดม้วนหนังสือ
แล้วโยนเข้าไปในไฟที่อยู่ในกระถางไฟ จนม้วนหนังสือทั้งหมดถูกไฟในกระถางไฟเผาหมด
24 กษัตริย์และข้าราชบริพารที่ได้ยินถ้อยคำทั้งหมดนี้ไม่กลัว และไม่ฉีกเสื้อของตน
25 แม้เอลนาธัน เดไลยาห์ และเกมาริยาห์ทูลวิงวอนกษัตริย์ว่าอย่าเผาม้วนหนังสือ เขาก็ไม่ฟัง
26 กษัตริย์สั่งเยราเมเอล บุตรของกษัตริย์ เสไรยาห์ บุตรอัสรีเอล และเชเลมิยาห์ บุตรอับเดเอล
ให้จับบารุค อาลักษณ์และเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ แต่พระยาห์เวห์ซ่อนพวกเขาไว้
27 หลังจากกษัตริย์เผาม้วนหนังสือและถ้อยคำที่บารุคเขียนตามที่เยเรมีย์พูดแล้ว
คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
28 "จงเอาม้วนหนังสืออีกม้วน เขียนถ้อยคำเดิมทั้งหมดที่อยู่ในม้วนแรก ซึ่งเยโฮยาคิม กษัตริย์ยูดาห์
เผาไปแล้ว
29 จงกล่าวถึงเยโฮยาคิม กษัตริย์ยูดาห์ว่า "พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ "เจ้าเผาม้วนหนังสือนี้และพูดว่า
"ทำไมเจ้าจึงเขียนว่า "กษัตริย์บาบิโลนจะมาแน่ จะทำลายดินแดนนี้
และทำให้คนกับสัตว์หมดไปจากที่นี่"?" "
30 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงกล่าวถึงเยโฮยาคิม กษัตริย์ยูดาห์ว่า "เขาจะไม่มีใครมานั่งบนบัลลังก์ดาวิด
ศพของเขาจะถูกทิ้งให้ตากความร้อนในเวลากลางวันและน้ำค้างแข็งในเวลากลางคืน
31 เราจะลงโทษเขา ลูกหลานและข้าราชบริพารของเขาเพราะความผิดของพวกเขา
เราจะนำภัยร้ายทั้งหมดที่เราประกาศต่อพวกเขามาสู่พวกเขา มาสู่ผู้คนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
และชาวยูดาห์ แต่พวกเขาไม่ฟัง" " "
32 เยเรมีย์จึงเอาม้วนหนังสืออีกม้วนมอบให้บารุค อาลักษณ์ บุตรเนริยาห์
เขาเขียนถ้อยคำทั้งหมดของหนังสือที่เยโฮยาคิม กษัตริย์ยูดาห์ เผาไฟ ลงในม้วนนั้นตามที่เยเรมีย์พูด
และมีถ้อยคำทำนองเดียวกันเพิ่มเข้าไปอีกมาก

37

1 เศเดคียาห์ บุตรโยสิยาห์ ครองราชย์แทนโคนิยาห์ บุตรเยโฮยาคิม ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์บาบิโลน ตั้งเป็นกษัตริย์ในดินแดนยูดาห์
2 แต่ทั้งเขา ข้าราชบริพาร และประชาชนในดินแดน
ไม่ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่พระองค์กล่าวผ่านเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ
3 กษัตริย์เศเดคียาห์ส่งเยฮูคัล บุตรเชเลมิยาห์ และเศฟันยาห์ บุตรมาอาเสยาห์ ปุโรหิต
ไปหาเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ บอกว่า "โปรดอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา
เพื่อพวกเราเถิด"
4 เวลานั้นเยเรมีย์ยังเข้าออกอยู่ท่ามกลางประชาชน เพราะพวกเขายังไม่ได้ขังเขาในคุก
5 กองทัพฟาโรห์ออกจากอียิปต์มาแล้ว เมื่อชาวเคลเดียที่ล้อมเยรูซาเล็มได้ยินข่าว
ก็ถอนทัพจากเยรูซาเล็ม
6 แล้วคำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะว่า
7 "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ "จงบอกกษัตริย์ยูดาห์ที่ส่งพวกเจ้ามาถามเราว่า
"จงฟัง กองทัพฟาโรห์ที่ออกมาช่วยพวกเจ้าจะกลับไปอียิปต์ ดินแดนของตน
8 ชาวเคลเดียจะกลับมาต่อสู้กับเมืองนี้ จะยึดเมืองและเผาเมืองด้วยไฟ" "
9 "พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ "อย่าหลอกตัวเองว่า "ชาวเคลเดียจะไปจากพวกเราแน่"
เพราะพวกเขาจะไม่ไป
10 แม้พวกเจ้าตีทั้งกองทัพชาวเคลเดียที่ต่อสู้กับพวกเจ้า จนเหลือเพียงคนบาดเจ็บ
แต่ละคนก็จะลุกขึ้นในกระโจมของตนและเผาเมืองนี้ด้วยไฟ" "
11 เมื่อกองทัพชาวเคลเดียถอนทัพจากเยรูซาเล็มเพราะกลัวกองทัพฟาโรห์
12 เยเรมีย์ออกจากเยรูซาเล็มไปยังดินแดนเบนยามิน
เพื่อรับส่วนแบ่งของตนที่นั่นท่ามกลางประชาชน
13 เมื่อเขาอยู่ที่ประตูเบนยามิน นายทหารยามคนหนึ่งชื่ออิรียาห์ บุตรเชเลมิยาห์ บุตรฮานันยาห์
อยู่ที่นั่น เขาจับเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ พูดว่า "ท่านกำลังแปรพักตร์ไปหาชาวเคลเดีย""
14 เยเรมีย์กล่าวว่า "ไม่จริง" ข้าพเจ้าไม่ได้แปรพักตร์ไปหาชาวเคลเดีย"
แต่อิรียาห์ไม่ฟัง จับเยเรมีย์พาไปหาขุนนาง
15 ขุนนางโกรธเยเรมีย์ ทุบตีและขังเขาในบ้านของโยนาธาน อาลักษณ์
เพราะพวกเขาใช้บ้านนั้นเป็นคุก
16 เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุกใต้ดินและห้องขัง และอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว
17 กษัตริย์เศเดคียาห์ก็ส่งคนไปพาเขาออกมา กษัตริย์ถามเขาอย่างลับ ๆ ในวังว่า
"มีคำใดจากพระยาห์เวห์หรือไม่""
เยเรมีย์ตอบว่า "มี" และกล่าวอีกว่า "ท่านจะถูกมอบไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน"
18 เยเรมีย์ยังกล่าวกับกษัตริย์เศเดคียาห์ว่า "ข้าพเจ้าทำผิดอะไรต่อท่าน ต่อข้าราชบริพารของท่าน
หรือต่อประชาชนนี้ ท่านจึงขังข้าพเจ้าในคุก"
19 บัดนี้ผู้เผยพระวจนะของท่านที่เผยพระวจนะแก่ท่านว่า
"กษัตริย์บาบิโลนจะไม่มาต่อสู้กับท่านหรือดินแดนนี้" อยู่ที่ไหน"
20 บัดนี้ กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า โปรดฟังเถิด ขอให้คำวิงวอนของข้าพเจ้าไปถึงท่าน
อย่าส่งข้าพเจ้ากลับไปบ้านของโยนาธาน อาลักษณ์ เกรงว่าข้าพเจ้าจะตายที่นั่น"
21 กษัตริย์เศเดคียาห์จึงสั่งให้เอาเยเรมีย์ไปไว้ในลานทหารยาม
พวกเขาให้ขนมปังเขาวันละก้อนจากถนนคนทำขนมปัง จนขนมปังทั้งหมดในเมืองหมดไป
เยเรมีย์จึงอยู่ในลานทหารยาม

38

1 เชฟาทิยาห์ บุตรมัทธาน เกดาลิยาห์ บุตรปาชเฮอร์ ยูคัล บุตรเชเลมิยาห์ และปาชเฮอร์
บุตรมัลคียาห์ ได้ยินถ้อยคำที่เยเรมีย์กล่าวกับประชาชนทั้งหมดว่า
2 "พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ "คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายด้วยดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด
แต่คนที่ออกไปหาชาวเคลเดียจะมีชีวิต เขาจะเอาชีวิตรอดและมีชีวิตอยู่"
3 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ "เมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือกองทัพของกษัตริย์บาบิโลนแน่
และเขาจะยึดเมือง" "
4 ขุนนางจึงทูลกษัตริย์ว่า "โปรดให้ฆ่าคนนี้ เพราะการพูดถ้อยคำเช่นนี้กับพวกเขาทำให้มือของนักรบ
ที่เหลืออยู่ในเมืองนี้และมือของประชาชนทั้งหมดอ่อนแรง คนนี้ไม่ได้มุ่งประโยชน์สุขของประชาชนนี้
แต่มุ่งร้ายต่อพวกเขา"
5 กษัตริย์เศเดคียาห์กล่าวว่า "นี่ เขาอยู่ในมือพวกท่าน เพราะกษัตริย์ทำอะไรขัดพวกท่านไม่ได้"
6 พวกเขาจึงเอาเยเรมีย์ไปโยนลงในหลุมคุมขังของมัลคียาห์ บุตรของกษัตริย์ ที่อยู่ในลานทหารยาม
พวกเขาหย่อนเยเรมีย์ลงด้วยเชือก ในหลุมไม่มีน้ำ มีแต่โคลน เยเรมีย์จมลงในโคลน
7 เมื่อเอเบดเมเลค ชาวเอธิโอเปีย ขันทีที่อยู่ในวังของกษัตริย์
ได้ยินว่าพวกเขาเอาเยเรมีย์ใส่หลุมคุมขัง เวลานั้นกษัตริย์นั่งอยู่ที่ประตูเบนยามิน
8 เอเบดเมเลคออกจากวังของกษัตริย์ และทูลว่า
9 "กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า
คนเหล่านี้ทำชั่วในทุกสิ่งที่พวกเขาทำกับเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ที่พวกเขาโยนลงหลุมคุมขัง
เขาน่าจะตายเพราะความอดอยากในที่ที่เขาอยู่ เนื่องจากในเมืองไม่มีขนมปังเหลือแล้ว"
10 กษัตริย์จึงสั่งเอเบดเมเลคชาวเอธิโอเปียว่า "จงพาคนสามสิบคนจากที่นี่ไปด้วย
นำเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะขึ้นจากหลุมคุมขังก่อนที่เขาจะตาย"
11 เอเบดเมเลคจึงพาคนไปด้วย เข้าไปในวังของกษัตริย์ใต้ห้องคลัง
เอาเศษผ้าและเสื้อผ้าเก่าออกจากที่นั่น แล้วใช้เชือกหย่อนลงในหลุมให้เยเรมีย์
12 เอเบดเมเลคชาวเอธิโอเปียบอกเยเรมีย์ว่า
"เอาเศษผ้าและเสื้อผ้าเก่าเหล่านี้รองรักแร้ไว้ใต้เชือกเถิด"
เยเรมีย์ทำตาม
13 พวกเขาจึงใช้เชือกดึงเยเรมีย์ขึ้น นำเขาขึ้นจากหลุมคุมขัง เยเรมีย์อยู่ในลานทหารยามต่อไป
14 กษัตริย์เศเดคียาห์ส่งคนไปพาเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะมาเข้าเฝ้า
ที่ทางเข้าที่สามในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ กษัตริย์กล่าวกับเยเรมีย์ว่า "เราจะถามท่านเรื่องหนึ่ง
อย่าปิดบังอะไรจากเรา"
15 เยเรมีย์กล่าวกับเศเดคียาห์ว่า "หากข้าพเจ้าบอกท่าน ท่านจะฆ่าข้าพเจ้าแน่ไม่ใช่หรือ"
หากข้าพเจ้าให้คำแนะนำ ท่านก็จะไม่ฟังข้าพเจ้า"
16 กษัตริย์เศเดคียาห์จึงสาบานกับเยเรมีย์อย่างลับ ๆ ว่า
"พระยาห์เวห์ผู้สร้างชีวิตของพวกเรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ฆ่าท่าน
และจะไม่มอบท่านไว้ในมือคนเหล่านี้ที่มุ่งเอาชีวิตท่านฉันนั้น"
17 เยเรมีย์จึงกล่าวกับเศเดคียาห์ว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล
กล่าวดังนี้ "หากเจ้าออกไปหาขุนนางของกษัตริย์บาบิโลน เจ้าจะมีชีวิตอยู่
และเมืองนี้จะไม่ถูกเผาด้วยไฟ เจ้าและครัวเรือนของเจ้าจะมีชีวิตอยู่
18 แต่หากเจ้าไม่ออกไปหาขุนนางของกษัตริย์บาบิโลน เมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือชาวเคลเดีย
พวกเขาจะเผาเมืองด้วยไฟ และเจ้าจะหนีไม่พ้นมือพวกเขา" "
19 กษัตริย์เศเดคียาห์กล่าวกับเยเรมีย์ว่า "เรากลัวชาวยิวที่แปรพักตร์ไปหาชาวเคลเดีย
เกรงว่าพวกเขาจะมอบเราไว้ในมือคนเหล่านั้น แล้วคนเหล่านั้นจะเยาะเย้ยเรา"

20 แต่เยเรมีย์กล่าวว่า "พวกเขาจะไม่มอบท่าน ข้าพเจ้าขอร้องท่าน
จงเชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์ในเรื่องที่ข้าพเจ้าบอกท่าน แล้วท่านจะอยู่ดีและมีชีวิตอยู่
21 แต่หากท่านไม่ยอมออกไป นี่คือคำที่พระยาห์เวห์ให้ข้าพเจ้าเห็น
22 "จงดูเถิด
ผู้หญิงทั้งหมดที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์ยูดาห์จะถูกนำออกไปหาขุนนางของกษัตริย์บาบิโลน
ผู้หญิงเหล่านั้นจะพูดว่า
"เพื่อนสนิทของท่านหันมาต่อสู้กับท่าน
และเอาชนะท่านแล้ว
เท้าของท่านจมในโคลน
พวกเขาหันหนีจากท่านแล้ว"
23 พวกเขาจะนำภรรยาและลูก ๆ ทั้งหมดของเจ้าออกไปหาชาวเคลเดีย เจ้าจะหนีไม่พ้นมือพวกเขา
แต่จะถูกมือของกษัตริย์บาบิโลนจับ เจ้าเองจะทำให้เมืองนี้ถูกเผาด้วยไฟ" "
24 เศเดคียาห์กล่าวกับเยเรมีย์ว่า "อย่าให้ใครรู้ถ้อยคำเหล่านี้ แล้วท่านจะไม่ตาย
25 แต่หากขุนนางได้ยินว่าเราพูดกับท่าน แล้วมาหาท่านและบอกว่า
"บอกพวกเราเดี๋ยวนี้ว่าท่านพูดอะไรกับกษัตริย์ อย่าปิดบังพวกเรา แล้วพวกเราจะไม่ฆ่าท่าน
บอกด้วยว่ากษัตริย์พูดอะไรกับท่าน"
26 จงบอกพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าทูลวิงวอนกษัตริย์ว่า
ขออย่าส่งข้าพเจ้ากลับไปบ้านของโยนาธานให้ตายที่นั่น" "
27 ขุนนางทั้งหมดมาถามเยเรมีย์ เขาบอกพวกเขาตามถ้อยคำทั้งหมดที่กษัตริย์สั่ง
พวกเขาจึงหยุดพูดกับเขา เพราะเรื่องนั้นไม่เป็นที่รู้กัน
28 เยเรมีย์อยู่ในลานทหารยามจนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด

39

1 ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ ในเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน
และกองทัพทั้งหมด ยกมาต่อสู้กับเยรูซาเล็มและล้อมเมือง
2 ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ เดือนที่สี่ วันที่เก้าของเดือน เมืองถูกเจาะเป็นช่อง
3 ขุนนางทั้งหมดของกษัตริย์บาบิโลนเข้ามานั่งที่ประตูกลาง ได้แก่เนอร์กัลชาเรเซอร์ สัมการ์เนโบ
สารเสคิมผู้เป็นราบสารีส เนอร์กัลชาเรเซอร์ผู้เป็นราบมัก และขุนนางอื่น ๆ
ทั้งหมดของกษัตริย์บาบิโลน
4 เมื่อเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ และนักรบทั้งหมดเห็นพวกเขา ก็หนีออกจากเมืองในเวลากลางคืน
โดยไปทางสวนของกษัตริย์ ผ่านประตูระหว่างกำแพงสองชั้น เขาออกไปทางอาราบาห์
5 แต่กองทัพชาวเคลเดียไล่ตามและตามเศเดคียาห์ทันในที่ราบเยรีโค เมื่อจับเขาได้
พวกเขานำขึ้นไปหาเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ที่ริบลาห์ในดินแดนฮามัท
กษัตริย์ประกาศคำพิพากษาเขา
6 กษัตริย์บาบิโลนฆ่าลูกชายของเศเดคียาห์ที่ริบลาห์ต่อหน้าต่อตาเขา
และฆ่าขุนนางทั้งหมดของยูดาห์ด้วย
7 เขาควักตาเศเดคียาห์และล่ามด้วยตรวน เพื่อนำไปบาบิโลน
8 ชาวเคลเดียเผาวังของกษัตริย์และบ้านของประชาชนด้วยไฟ และพังกำแพงเยรูซาเล็ม
9 เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม กวาดต้อนประชาชนที่เหลืออยู่ในเมือง
คนที่แปรพักตร์มาหาเขา และประชาชนที่ยังเหลืออยู่อื่น ๆ ไปเป็นเชลยในบาบิโลน

10 แต่เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม
เหลือคนยากจนในหมู่ประชาชนที่ไม่มีอะไรเลยไว้ในดินแดนยูดาห์
และมอบสวนองุ่นกับที่นาให้พวกเขาในเวลานั้น
11 เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน สั่งเนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม เรื่องเยเรมีย์ว่า
12 "จงรับเขาไว้และดูแลเขา อย่าทำร้ายเขา แต่จงทำให้เขาตามที่เขาบอกเจ้า"
13 เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม เนบูชัสบันผู้เป็นราบสารีส เนอร์กัลชาเรเซอร์ผู้เป็นราบมัก
และข้าราชสำนักชั้นผู้ใหญ่ทั้งหมดของกษัตริย์บาบิโลน
14 ส่งคนไปนำเยเรมีย์ออกจากลานทหารยาม มอบให้เกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม บุตรชาฟาน
พากลับบ้าน เขาจึงอยู่ท่ามกลางประชาชน
15 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ขณะที่เขาถูกขังในลานทหารยาม โดยกล่าวว่า
16 "จงไปพูดกับเอเบดเมเลคชาวเอธิโอเปียว่า "พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล
กล่าวดังนี้ "จงฟัง เราจะทำให้ถ้อยคำของเราเกิดขึ้นกับเมืองนี้เพื่อภัยร้าย ไม่ใช่เพื่อสิ่งดี
และถ้อยคำเหล่านี้จะสำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น
17 แต่เราจะช่วยเจ้าในวันนั้น" พระยาห์เวห์กล่าว "เจ้าจะไม่ถูกมอบไว้ในมือคนที่เจ้ากลัว
18 เพราะเราจะช่วยเจ้าให้รอดแน่ เจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่จะเอาชีวิตรอด เพราะเจ้าไว้วางใจเรา"
พระยาห์เวห์กล่าว" "

40

1 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ หลังจากเนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม
ปล่อยเขาไปจากรามาห์ ก่อนหน้านั้นเนบูซาระดานรับตัวเยเรมีย์ไว้ขณะที่เขาถูกล่ามโซ่อยู่ท่ามกลาง
เชลยทั้งหมดจากเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน
2 ผู้บัญชาการทหารยามรับตัวเยเรมีย์มาและบอกว่า "พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน
ประกาศภัยร้ายนี้ต่อที่นี่
3 พระยาห์เวห์นำภัยร้ายนั้นมา และทำตามที่พระองค์กล่าว
เพราะพวกท่านทำบาปต่อพระยาห์เวห์และไม่เชื่อฟังเสียงพระองค์ เรื่องนี้จึงเกิดขึ้นกับพวกท่าน
4 บัดนี้ วันนี้ข้าพเจ้าปลดโซ่ที่มือท่านแล้ว หากท่านเห็นว่าดีที่จะไปบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็มาเถิด
ข้าพเจ้าจะดูแลท่าน แต่หากท่านเห็นว่าไม่ดีที่จะไปบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็ไม่ต้องไป ดูเถิด
ดินแดนทั้งหมดอยู่ตรงหน้าท่าน ท่านเห็นว่าควรไปที่ไหน ที่ไหนเหมาะสม ก็ไปที่นั่นเถิด"
5 ขณะที่เยเรมีย์ยังไม่ได้กลับไป ผู้บัญชาการทหารยามบอกเขาว่า
"ถ้าอย่างนั้นจงกลับไปหาเกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม บุตรชาฟาน
ที่กษัตริย์บาบิโลนตั้งให้ปกครองเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ อาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน
หรือไปที่ไหนก็ได้ที่ท่านเห็นว่าเหมาะสม"
ผู้บัญชาการทหารยามจึงให้อาหารและของขวัญแก่เขา แล้วปล่อยไป
6 เยเรมีย์ไปหาเกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม ที่มิสปาห์
และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนที่เหลือในดินแดน
7 เมื่อผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมดที่อยู่ในชนบทและคนของพวกเขาได้ยินว่า
กษัตริย์บาบิโลนตั้งเกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม ให้ปกครองดินแดน และมอบผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก
และคนที่ยากจนที่สุดในดินแดน ผู้ที่ไม่ได้ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน ไว้ให้เขาดูแล
8 อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ โยฮานันและโยนาธาน บุตรคาเรอาห์ เสไรยาห์ บุตรทันฮูเมท
บุตรทั้งหลายของเอฟัยชาวเนโทฟาห์ และเยซันยาห์ บุตรของชาวมาอาคาห์
จึงมาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ พร้อมกับคนของตน

9 เกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม บุตรชาฟาน สาบานกับพวกเขาและคนของพวกเขาว่า
"อย่ากลัวที่จะรับใช้ชาวเคลเดีย จงอยู่ในดินแดนและรับใช้กษัตริย์บาบิโลน แล้วพวกท่านจะอยู่ดี
10 ส่วนข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าจะอยู่ที่มิสปาห์ เพื่อยืนต่อหน้าชาวเคลเดียที่จะมาหาพวกเรา
แต่พวกท่านจงเก็บเหล้าองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมัน ใส่ไว้ในภาชนะของตน
และอยู่ในเมืองที่พวกท่านยึดไว้"
11 เมื่อชาวยิวทั้งหมดที่อยู่ในโมอับ ท่ามกลางชาวอัมโมน ในเอโดม และในทุกดินแดน
ได้ยินเช่นกันว่ากษัตริย์บาบิโลนเหลือชาวยูดาห์ไว้กลุ่มหนึ่ง และตั้งเกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม บุตรชาฟาน
ให้ปกครองพวกเขา
12 ชาวยิวทั้งหมดก็กลับจากทุกแห่งที่ถูกขับไล่ไป มายังดินแดนยูดาห์ มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์
และเก็บเหล้าองุ่นกับผลไม้ฤดูร้อนได้มากมาย
13 โยฮานัน บุตรคาเรอาห์ และผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมดที่อยู่ในชนบท
มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ด้วย
14 บอกเขาว่า "ท่านรู้ไหมว่า บาอาลิส กษัตริย์ของชาวอัมโมน ส่งอิชมาเอล บุตรเนธานยาห์
มาเอาชีวิตท่าน"
แต่เกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม ไม่เชื่อพวกเขา
15 โยฮานัน บุตรคาเรอาห์ จึงพูดกับเกดาลิยาห์อย่างลับ ๆ ที่มิสปาห์ว่า
"โปรดให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ จะไม่มีใครรู้เลย ทำไมจะปล่อยให้เขาเอาชีวิตท่าน
แล้วชาวยิวทั้งหมดที่มารวมอยู่กับท่านต้องกระจัดกระจาย และผู้ที่เหลืออยู่ของยูดาห์ต้องพินาศ"
16 แต่เกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม บอกโยฮานัน บุตรคาเรอาห์ว่า "ท่านอย่าทำเรื่องนี้
เพราะท่านพูดเท็จเกี่ยวกับอิชมาเอล"

41

1 ในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ บุตรเอลีชามา
ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์และหนึ่งในข้าราชสำนักชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ พร้อมกับคนสิบคน มาหาเกดาลิยาห์
บุตรอาหิคัม ที่มิสปาห์ พวกเขากินขนมปังด้วยกันที่มิสปาห์
2 อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ และคนสิบคนที่อยู่กับเขาลุกขึ้น ใช้ดาบฟันเกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม
บุตรชาฟาน ที่กษัตริย์บาบิโลนตั้งให้ปกครองดินแดน และฆ่าเขา
3 อิชมาเอลฆ่าชาวยิวทั้งหมดที่อยู่กับเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ และนักรบชาวเคลเดียที่อยู่ที่นั่นด้วย
4 ในวันที่สองหลังจากเขาฆ่าเกดาลิยาห์ ขณะที่ยังไม่มีใครรู้
5 มีคนมาจากเชเคม ชิโลห์ และสะมาเรีย จำนวนแปดสิบคน พวกเขาโกนเครา ฉีกเสื้อ
และกรีดตัวเอง ถือเครื่องบูชาธัญพืชและกำยานมาเพื่อถวายในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
6 อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ ออกจากมิสปาห์ไปพบพวกเขา ร้องไห้ตลอดทาง เมื่อพบก็บอกว่า
"มาหาเกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัมเถิด"
7 เมื่อพวกเขาเข้ามากลางเมือง อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ และคนที่อยู่กับเขาฆ่าพวกเขา
แล้วโยนลงกลางบ่อ
8 แต่ในหมู่คนเหล่านั้น มีสิบคนบอกอิชมาเอลว่า "อย่าฆ่าพวกเรา
เพราะพวกเรามีเสบียงซ่อนอยู่ในทุ่ง ทั้งข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำผึ้ง"
เขาจึงหยุด ไม่ฆ่าพวกเขาพร้อมกับพี่น้องของพวกเขา
9 บ่อที่อิชมาเอลโยนศพทั้งหมดของคนที่เขาฆ่าข้างเกดาลิยาห์ลงไป
(คือบ่อที่กษัตริย์อาสาทำไว้เพราะกลัวบาอาชา กษัตริย์อิสราเอล) อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์
ทำให้บ่อนั้นเต็มไปด้วยผู้ถูกฆ่า

10 อิชมาเอลกวาดต้อนประชาชนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย
ทั้งธิดาของกษัตริย์และประชาชนทั้งหมดที่ยังอยู่ในมิสปาห์ ที่เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม
มอบไว้ให้เกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม ดูแล อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ กวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย
แล้วออกเดินทางไปหาชาวอัมโมน
11 แต่เมื่อโยฮานัน บุตรคาเรอาห์ และผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมดที่อยู่กับเขา
ได้ยินถึงความชั่วทั้งหมดที่อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ ทำ
12 พวกเขาก็พาคนทั้งหมดไปต่อสู้กับอิชมาเอล บุตรเนธานยาห์
และพบเขาข้างแหล่งน้ำใหญ่ที่กิเบโอน
13 เมื่อประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮานัน บุตรคาเรอาห์
และผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมดที่อยู่กับเขา ก็ยินดี
14 ประชาชนทั้งหมดที่อิชมาเอลกวาดต้อนจากมิสปาห์ไปเป็นเชลยจึงหันกลับมา แล้วไปหาโยฮานัน
บุตรคาเรอาห์
15 แต่อิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ หนีจากโยฮานันไปได้พร้อมกับคนแปดคน และไปหาชาวอัมโมน
16 โยฮานัน บุตรคาเรอาห์ และผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมดที่อยู่กับเขา พาประชาชนที่เหลือทั้งหมด
ซึ่งเขาช่วยกลับมาจากอิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ จากมิสปาห์ หลังจากอิชมาเอลฆ่าเกดาลิยาห์
บุตรอาหิคัม คือบรรดานักรบ ผู้หญิง เด็ก และขันที ที่เขานำกลับมาจากกิเบโอน
17 พวกเขาออกเดินทางและพักอยู่ที่เกรูธคิมฮาม ใกล้เบธเลเฮม เพื่อจะเข้าอียิปต์
18 เพราะพวกเขากลัวชาวเคลเดีย เนื่องจากอิชมาเอล บุตรเนธานยาห์ ฆ่าเกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม
ที่กษัตริย์บาบิโลนตั้งให้ปกครองดินแดน

42

1 ผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมด โยฮานัน บุตรคาเรอาห์ เยซันยาห์ บุตรโฮชายาห์
และประชาชนทั้งหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด เข้ามาใกล้
2 และบอกเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะว่า “โปรดรับคำวิงวอนของพวกเรา และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์
พระเจ้าของท่าน เพื่อพวกเรา เพื่อผู้ที่เหลืออยู่ทั้งหมดนี้ เพราะจากที่เคยมีมาก
ตอนนี้พวกเราเหลือเพียงน้อยคน อย่างที่ท่านเห็นกับตา
3 เพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน จะให้พวกเรารู้ทางที่ควรเดินและสิ่งที่ควรทำ”
4 เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะจึงบอกว่า “ข้าพเจ้าได้ยินพวกท่านแล้ว จงฟัง
ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน ตามถ้อยคำของพวกท่าน
ไม่ว่าพระยาห์เวห์ตอบพวกท่านเรื่องใด ข้าพเจ้าจะบอกพวกท่าน จะไม่ปิดบังสิ่งใดเลย”
5 พวกเขาจึงบอกเยเรมีย์ว่า “หากพวกเราไม่ทำตามถ้อยคำทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน
ส่งท่านมาบอกพวกเรา ขอพระยาห์เวห์เป็นพยานที่สัตย์จริงและซื่อตรงท่ามกลางพวกเรา
6 ไม่ว่าดีหรือร้าย พวกเราจะเชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา ที่พวกเราส่งท่านไปหา
เพื่อพวกเราจะอยู่ดี เมื่อเชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา”
7 หลังจากสิบวัน คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์
8 เขาเรียกโยฮานัน บุตรคาเรอาห์ ผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมดที่อยู่กับเขา และประชาชนทั้งหมด
ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด
9 และบอกว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ที่พวกท่านส่งข้าพเจ้าไปทูลคำวิงวอนต่อพระองค์
กล่าวดังนี้
10 “หากพวกเจ้ายังอยู่ในดินแดนนี้ เราจะสร้างพวกเจ้า ไม่รื้อพวกเจ้าลง จะปลูกพวกเจ้า
ไม่ถอนพวกเจ้าขึ้น เพราะเราเสียใจกับความทุกข์ที่เรานำมาสู่พวกเจ้า

11 อย่ากลัวกษัตริย์บาบิโลนที่พวกเจ้ากลัว อย่ากลัวเขา พระยาห์เวห์กล่าว
เพราะเราอยู่กับพวกเจ้าเพื่อช่วยพวกเจ้าให้รอด และช่วยให้พ้นมือเขา
12 เราจะให้พวกเจ้าได้รับความเมตตา
เพื่อเขาจะเมตตาพวกเจ้าและให้พวกเจ้ากลับไปดินแดนของตน
13 แต่หากพวกเจ้ากล่าวว่า พวกเราจะไม่อยู่ในดินแดนนี้ จนไม่เชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์
พระเจ้าของพวกเจ้า
14 บอกว่า ไม่ พวกเราจะไปดินแดนอียิปต์ ซึ่งพวกเราจะไม่เห็นสงคราม ไม่ได้ยินเสียงแตร
และไม่หิวเพราะขาดขนมปัง พวกเราจะอยู่ที่นั่น
15 ดังนั้นบัดนี้ ผู้ที่เหลืออยู่ของยูดาห์ จงฟังคำจากพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ หากพวกเจ้ามุ่งหน้าไปอียิปต์จริง ๆ และไปอาศัยที่นั่น
16 ดาบที่พวกเจ้ากลัวจะตามพวกเจ้าทันในดินแดนอียิปต์
ความอดอยากที่พวกเจ้าหวาดกลัวจะไล่ตามไปติด ๆ ที่อียิปต์ และพวกเจ้าจะตายที่นั่น
17 คนทั้งหมดที่มุ่งหน้าไปอาศัยในอียิปต์จะเป็นอย่างนี้ จะตายด้วยดาบ ความอดอยาก
และโรคระบาด ไม่มีใครเหลืออยู่หรือหนีรอดจากภัยร้ายที่เราจะนำมาสู่พวกเขา
18 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
โทสะและความโกรธของเราถูกเทลงบนผู้คนที่อาศัยในเยรูซาเล็มอย่างไร
ความโกรธของเราจะถูกเทลงบนพวกเจ้าเมื่อพวกเจ้าเข้าอียิปต์อย่างนั้น
พวกเจ้าจะเป็นสิ่งน่าหวาดกลัว เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำสาปแช่ง และเป็นที่ดูหมิ่น
พวกเจ้าจะไม่เห็นที่นี่อีก
19 พระยาห์เวห์กล่าวเกี่ยวกับพวกท่าน ผู้ที่เหลืออยู่ของยูดาห์ว่า อย่าไปอียิปต์
จงรู้แน่ว่าวันนี้ข้าพเจ้าได้เป็นพยานเตือนพวกท่านแล้ว
20 เพราะพวกท่านหลอกลวงจนเป็นภัยต่อตัวเอง พวกท่านส่งข้าพเจ้าไปหาพระยาห์เวห์
พระเจ้าของพวกท่าน บอกว่า จงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา เพื่อพวกเรา
ไม่ว่าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา กล่าวอะไร จงบอกพวกเราทั้งหมด แล้วพวกเราจะทำตาม
21 วันนี้ข้าพเจ้าบอกพวกท่านแล้ว แต่พวกท่านไม่เชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน
ในเรื่องใดเลยที่พระองค์ส่งข้าพเจ้ามาบอก
22 ดังนั้นบัดนี้ จงรู้แน่ว่าพวกท่านจะตายด้วยดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด
ในที่ที่พวกท่านอยากไปอาศัย

43

1 เมื่อเยเรมีย์กล่าวถ้อยคำทั้งหมดของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา แก่ประชาชนทั้งหมดจบแล้ว
คือถ้อยคำทั้งหมดนี้ที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ส่งเขามาบอก
2 อาซาริยาห์ บุตรโฮชายาห์ โยฮานัน บุตรคาเรอาห์ และคนหยิ่งยโสทั้งหมด กล่าวกับเยเรมีย์ว่า
ท่านพูดเท็จ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา ไม่ได้ส่งท่านมาบอกว่า
พวกเจ้าอย่าไปอาศัยในอียิปต์
3 แต่บารุค บุตรเนริยาห์ ทำให้ท่านหันมาต่อต้านพวกเรา เพื่อมอบพวกเราไว้ในมือชาวเคลเดีย
ให้พวกเขาฆ่าพวกเราหรือกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน
4 โยฮานัน บุตรคาเรอาห์ ผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมด และประชาชนทั้งหมด
จึงไม่เชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์ที่ให้พวกเขาอยู่ในดินแดนยูดาห์
5 แต่โยฮานัน บุตรคาเรอาห์ และผู้บัญชาการกองกำลังทั้งหมด พาผู้ที่เหลืออยู่ของยูดาห์ทั้งหมด
ซึ่งกลับมาอาศัยในดินแดนยูดาห์จากทุกชนชาติที่พวกเขาถูกขับไล่ไป
6 ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก ธิดาของกษัตริย์ และทุกคนที่เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรายาม
ทิ้งไว้กับเกดาลิยาห์ บุตรอาหิคัม บุตรชาฟาน รวมทั้งเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะและบารุค บุตรเนริยาห์

7 พวกเขาเข้ามาในดินแดนอียิปต์ เพราะไม่เชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์ และมาถึงทาปานเหส
8 คำจากพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ที่ทาปานเหสว่า
9 จงเอาหินก้อนใหญ่ถือมา ซ่อนไว้ในปูนตรงส่วนที่ก่อด้วยอิฐ ตรงทางเข้าวังฟาโรห์ที่ทาปานเหส
ต่อหน้าชาวยูดาห์
10 บอกพวกเขาว่า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ จงฟัง
เราจะส่งคนไปรับเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา
และตั้งบัลลังก์ของเขาบนหินเหล่านี้ที่เราซ่อนไว้ เขาจะกางพลับพลาของกษัตริย์เหนือหินเหล่านี้
11 เขาจะมาและตีดินแดนอียิปต์ ผู้ที่ถูกกำหนดให้ตายจะถูกฆ่า
ผู้ที่ถูกกำหนดให้เป็นเชลยจะไปเป็นเชลย ผู้ที่ถูกกำหนดให้รับดาบจะรับดาบ
12 เราจะจุดไฟในวิหารของเทพเจ้าทั้งหลายแห่งอียิปต์
เขาจะเผาวิหารเหล่านั้นและกวาดต้อนเทพเจ้าเหล่านั้นไปเป็นเชลย
เขาจะสวมดินแดนอียิปต์เหมือนผู้เลี้ยงแกะสวมเสื้อ แล้วออกจากที่นั่นอย่างสงบ
13 เขาจะหักเสาของเบธเชเมชในดินแดนอียิปต์ด้วย
และเผาวิหารของเทพเจ้าทั้งหลายแห่งอียิปต์ด้วยไฟ

44

1 คำที่มาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับชาวยิวทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในดินแดนอียิปต์ ที่มิกดล ทาปานเหส เมมฟิส
และในดินแดนปัทโรสว่า
2 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
พวกเจ้าเห็นภัยร้ายทั้งหมดที่เรานำมาสู่เยรูซาเล็มและทุกเมืองของยูดาห์แล้ว ดูเถิด
วันนี้เมืองเหล่านั้นรกร้าง ไม่มีใครอาศัยอยู่
3 เพราะความชั่วร้ายที่พวกเขาทำเพื่อยั่วให้เราโกรธ
คือพวกเขาไปเผาเครื่องหอมและปรนนิบัติเทพเจ้าอื่นที่พวกเขาไม่รู้จัก ทั้งพวกเขา พวกเจ้า
และบรรพบุรุษของพวกเจ้าไม่รู้จัก
4 ถึงอย่างนั้น เราส่งผู้เผยพระวจนะ ผู้รับใช้ของเราทุกคน มาหาพวกเจ้า
เราตื่นแต่เช้าและส่งพวกเขามาครั้งแล้วครั้งเล่า บอกว่า โอ้ อย่าทำสิ่งน่ารังเกียจนี้ที่เราเกลียดเลย
5 แต่พวกเขาไม่ฟังและไม่เงี่ยหู ไม่หันกลับจากความชั่วร้าย ไม่หยุดเผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าอื่น
6 โทสะและความโกรธของเราจึงถูกเทออก และลุกไหม้ในเมืองต่าง ๆ
ของยูดาห์และตามถนนในเยรูซาเล็ม เมืองเหล่านั้นจึงถูกทำลายและรกร้างอย่างที่เป็นอยู่วันนี้
7 ดังนั้นบัดนี้ พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
ทำไมพวกเจ้าทำความชั่วใหญ่หลวงต่อตัวเอง จนกำจัดผู้ชาย ผู้หญิง เด็กเล็กและทารกที่ยังกินนม
ออกจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่ให้พวกเจ้าเหลือใครเลย
8 โดยเอาสิ่งที่มือพวกเจ้าทำมายั่วให้เราโกรธ
เผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าอื่นในดินแดนอียิปต์ที่พวกเจ้ามาอาศัย เพื่อให้พวกเจ้าถูกกำจัด
และเป็นคำสาปแช่งและเป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางทุกชนชาติบนแผ่นดิน
9 พวกเจ้าลืมความชั่วร้ายของบรรพบุรุษ ความชั่วร้ายของกษัตริย์ยูดาห์
ความชั่วร้ายของภรรยากษัตริย์เหล่านั้น ความชั่วร้ายของพวกเจ้าเอง
และความชั่วร้ายของภรรยาพวกเจ้า
ที่พวกเขาทำในดินแดนยูดาห์และตามถนนในเยรูซาเล็มแล้วหรือ
10 จนถึงวันนี้พวกเขายังไม่ถ่อมตน ไม่ยำเกรง และไม่ดำเนินตามข้อบัญญัติหรือข้อกำหนดของเรา
ที่เราวางไว้ตรงหน้าพวกเจ้าและบรรพบุรุษ

11 ดังนั้นพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล จึงกล่าวดังนี้ จงฟัง
เราจะหันหน้าต่อสู้กับพวกเจ้าเพื่อให้เกิดภัยร้าย เพื่อกำจัดยูดาห์ทั้งหมด
12 เราจะเอาผู้ที่เหลืออยู่ของยูดาห์ที่มุ่งหน้าไปอาศัยในดินแดนอียิปต์ พวกเขาจะถูกทำลายทั้งหมด
จะล้มลงในดินแดนอียิปต์ จะถูกทำลายด้วยดาบและความอดอยาก จะตายด้วยดาบและความอดอยาก
ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด จะเป็นสิ่งน่าหวาดกลัว เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำสาปแช่ง
และเป็นที่ดูหมิ่น
13 เพราะเราจะลงโทษผู้ที่อาศัยอยู่ในดินแดนอียิปต์ อย่างที่เราลงโทษเยรูซาเล็ม ด้วยดาบ
ความอดอยาก และโรคระบาด
14 ผู้ที่เหลืออยู่ของยูดาห์ที่ไปอาศัยในดินแดนอียิปต์
จะไม่มีใครหนีรอดหรือเหลือกลับไปยังดินแดนยูดาห์ที่พวกเขาปรารถนาจะกลับไปอาศัย
เพราะไม่มีใครจะกลับไป นอกจากผู้ที่หนีรอด
15 ผู้ชายทั้งหมดที่รู้ว่าภรรยาของตนเผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าอื่น และผู้หญิงทั้งหมดที่ยืนอยู่
รวมกันเป็นชุมนุมใหญ่ คือประชาชนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในดินแดนอียิปต์ ในปัทโรส ตอบเยเรมีย์ว่า
16 ส่วนคำที่ท่านพูดกับพวกเราในนามพระยาห์เวห์ พวกเราจะไม่ฟังท่าน
17 แต่พวกเราจะทำตามทุกคำที่ออกจากปากพวกเราแน่
จะเผาเครื่องหอมแก่ราชินีแห่งท้องฟ้าและเทเครื่องดื่มบูชาแก่เธอ อย่างที่พวกเรา บรรพบุรุษ กษัตริย์
และขุนนางของพวกเรา เคยทำในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์และตามถนนในเยรูซาเล็ม
เพราะครั้งนั้นพวกเรามีอาหารมากมาย อยู่ดี และไม่พบภัยร้าย
18 แต่ตั้งแต่พวกเราหยุดเผาเครื่องหอมและเทเครื่องดื่มบูชาแก่ราชินีแห่งท้องฟ้า
พวกเราก็ขาดแคลนทุกสิ่ง และถูกทำลายด้วยดาบและความอดอยาก
19 ผู้หญิงเหล่านั้นบอกว่า เมื่อพวกเราเผาเครื่องหอมและเทเครื่องดื่มบูชาแก่ราชินีแห่งท้องฟ้า
พวกเราทำขนมถวายเพื่อนมัสการเธอ และเทเครื่องดื่มบูชาแก่เธอ
โดยไม่มีสามีของพวกเราร่วมด้วยหรือ
20 เยเรมีย์จึงกล่าวกับประชาชนทั้งหมด ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทุกคนที่ตอบเขาว่า
21 เครื่องหอมที่พวกท่านเผาในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์และตามถนนในเยรูซาเล็ม ทั้งพวกท่าน
บรรพบุรุษ กษัตริย์ ขุนนางของพวกท่าน และประชาชนในดินแดน
พระยาห์เวห์ไม่ได้จดจำสิ่งเหล่านั้นหรือ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เข้ามาในความคิดของพระองค์หรอกหรือ
22 พระยาห์เวห์จึงทนไม่ไหวอีกต่อไป
เพราะความชั่วที่พวกท่านทำและสิ่งน่ารังเกียจที่พวกท่านกระทำ ดินแดนของพวกท่านจึงรกร้าง
เป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นคำสาปแช่ง ไม่มีคนอาศัย อย่างที่เป็นอยู่วันนี้
23 เพราะพวกท่านเผาเครื่องหอม ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ไม่เชื่อฟังเสียงพระยาห์เวห์
ไม่ดำเนินตามข้อบัญญัติ ข้อกำหนด และคำยืนยันของพระองค์ ภัยร้ายนี้จึงเกิดขึ้นกับพวกท่าน
อย่างที่เป็นอยู่วันนี้
24 เยเรมีย์ยังกล่าวกับประชาชนทั้งหมด รวมทั้งผู้หญิงทั้งหมดว่า
ชาวยูดาห์ทุกคนที่อยู่ในดินแดนอียิปต์ จงฟังคำจากพระยาห์เวห์
25 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
พวกเจ้าและภรรยาของพวกเจ้าพูดด้วยปาก และทำให้สำเร็จด้วยมือ โดยบอกว่า
พวกเราจะทำตามคำปฏิญาณที่พวกเราปฏิญาณไว้แน่
จะเผาเครื่องหอมและเทเครื่องดื่มบูชาแก่ราชินีแห่งท้องฟ้า
ถ้าอย่างนั้นจงยืนยันคำปฏิญาณและทำตามคำปฏิญาณของพวกเจ้าเถิด

26 ดังนั้นชาวยูดาห์ทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในดินแดนอียิปต์ จงฟังคำจากพระยาห์เวห์ จงฟัง
เราสาบานด้วยนามอันยิ่งใหญ่ของเราแล้ว พระยาห์เวห์กล่าว
จะไม่มีชาวยูดาห์คนใดในดินแดนอียิปต์ทั้งหมดเอ่ยนามเราอีกว่า พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
27 จงฟัง เราเฝ้าดูพวกเขาเพื่อภัยร้าย ไม่ใช่เพื่อสิ่งดี
ชาวยูดาห์ทั้งหมดที่อยู่ในดินแดนอียิปต์จะถูกทำลายด้วยดาบและความอดอยาก จนหมดสิ้น
28 คนที่หนีรอดจากดาบจะกลับจากดินแดนอียิปต์ไปดินแดนยูดาห์ มีจำนวนเพียงน้อยคน
ผู้ที่เหลืออยู่ของยูดาห์ทั้งหมดที่ไปอาศัยในดินแดนอียิปต์ จะรู้ว่าถ้อยคำของใครจะตั้งมั่น
คำของเราหรือของพวกเขา
29 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่พวกเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว ว่าเราจะลงโทษพวกเจ้าในที่นี้
เพื่อพวกเจ้าจะรู้ว่าถ้อยคำของเราจะตั้งมั่นต่อพวกเจ้าเพื่อให้เกิดภัยร้ายอย่างแน่นอน
30 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ จงฟัง เราจะมอบฟาโรห์โฮฟรา กษัตริย์อียิปต์
ไว้ในมือศัตรูและในมือผู้ที่มุ่งเอาชีวิตเขา อย่างที่เรามอบเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์
ไว้ในมือเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นศัตรูและมุ่งเอาชีวิตเขา

45

1 ข่าวสารที่เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะกล่าวกับบารุค บุตรเนริยาห์
เมื่อบารุคเขียนถ้อยคำเหล่านี้ในหนังสือตามที่เยเรมีย์พูด ในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์
กษัตริย์ยูดาห์ว่า
2 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวกับเจ้า บารุค ดังนี้
3 เจ้าพูดว่า บัดนี้วิบัติแก่ข้าพเจ้า
เพราะพระยาห์เวห์เพิ่มความเศร้าให้ความเจ็บปวดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเหนื่อยกับการคร่ำครวญ
และไม่ได้พักเลย
4 จงบอกเขาว่า พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ จงฟัง สิ่งที่เราสร้าง เราจะรื้อลง สิ่งที่เราปลูก
เราจะถอนขึ้น และจะทำอย่างนี้ทั่วทั้งดินแดน
5 เจ้าแสวงหาสิ่งใหญ่โตให้ตัวเองหรือ อย่าแสวงหาเลย เพราะดูเถิด
เราจะนำภัยร้ายมาสู่มนุษย์ทั้งปวง พระยาห์เวห์กล่าว แต่เราจะให้เจ้าเอาชีวิตรอด
ไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน

46

1 คำจากพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับชนชาติทั้งหลาย
2 เกี่ยวกับอียิปต์ คือกองทัพของฟาโรห์เนโค กษัตริย์อียิปต์ ที่อยู่ริมแม่น้ำยูเฟรทีสในคาร์เคมิช
ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ตีในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม บุตรโยสิยาห์ กษัตริย์ยูดาห์
3 จงเตรียมโล่เล็กและโล่ใหญ่
เข้าสู่การรบ
4 จงเทียมม้า พลม้าทั้งหลาย จงขึ้นม้า
สวมหมวกเกราะและยืนประจำที่
ขัดหอกให้เงา
สวมเสื้อเกราะถัก
5 ทำไมเราจึงเห็นอย่างนี้
พวกเขาหวาดหวั่นและหันหลังกลับ
นักรบผู้เก่งกล้าของพวกเขาถูกตีล้ม
รีบหนีไป

ไม่มองกลับมา
ความหวาดกลัวอยู่ทุกด้าน
พระยาห์เวห์กล่าว
6 อย่าให้คนวิ่งเร็วหนีไป
หรือนักรบผู้เก่งกล้ารอดไปได้
ทางเหนือริมแม่น้ำยูเฟรทีส
พวกเขาสะดุดและล้มลงแล้ว

7 ใครกันที่เอ่อขึ้นเหมือนแม่น้ำไนล์
เหมือนแม่น้ำที่น้ำซัดขึ้น
8 อียิปต์เอ่อขึ้นเหมือนแม่น้ำไนล์
เหมือนแม่น้ำที่น้ำซัดขึ้น
เขาพูดว่า ฉันจะเอ่อขึ้น จะท่วมแผ่นดิน
จะทำลายเมืองและผู้คนที่อาศัยอยู่
9 ม้าทั้งหลาย จงยกขึ้นไป
รถรบทั้งหลาย จงบุกอย่างดุเดือด
ให้นักรบผู้เก่งกล้าออกไป
ทั้งชาวคูชและชาวพูตที่ใช้โล่
และชาวลูดิมที่ใช้ธนูและน้าวสายธนู
10 เพราะวันนั้นเป็นของพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
เป็นวันแห่งการแก้แค้น
เพื่อพระองค์จะตอบโต้ศัตรู
ดาบจะกลืนกินจนอิ่ม
และดื่มเลือดของพวกเขาจนเต็มที่
เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์* แห่งกองทัพ
มีเครื่องบูชาในดินแดนทางเหนือริมแม่น้ำยูเฟรทีส
11 จงขึ้นไปกิเลอาด เอายาสมานแผลมา ธิดาพรหมจารีแห่งอียิปต์
เจ้าใช้ยามากมายอย่างไร้ผล
ไม่มีการรักษาให้เจ้า
12 ชนชาติทั้งหลายได้ยินถึงความอับอายของเจ้า
แผ่นดินเต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า
เพราะนักรบผู้เก่งกล้าสะดุดนักรบผู้เก่งกล้า
ทั้งคู่ล้มลงด้วยกัน

13 คำที่พระยาห์เวห์กล่าวกับเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ เรื่องที่เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน
จะมาตีดินแดนอียิปต์
14 จงประกาศในอียิปต์
แจ้งให้รู้ในมิกดล
แจ้งให้รู้ในเมมฟิสและทาปานเหส
บอกว่า จงยืนขึ้นและเตรียมตัว
เพราะดาบกลืนกินรอบตัวเจ้าแล้ว
15 ทำไมผู้แข็งแกร่งของเจ้าจึงถูกกวาดไป
พวกเขายืนอยู่ไม่ได้ เพราะพระยาห์เวห์ผลักพวกเขา

* **46:10** **46:10** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า ลอร์ด หรือ ก็อด ที่เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า יהוה โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

16 พระองค์ทำให้หลายคนสะดุด
จริงทีเดียว พวกเขาล้มทับกัน
พวกเขาพูดว่า "ลุกขึ้น" ให้พวกเรากลับไปหาชนชาติของตน
และแผ่นดินเกิดของพวกเรา
หนีจากดาบที่กดขี่"
17 พวกเขาร้องที่นั่นว่า "ฟาโรห์ กษัตริย์อียิปต์ มีแต่เสียงดัง
เขาปล่อยให้เวลาที่กำหนดผ่านไป"

18 "เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด" กษัตริย์กล่าว
ผู้มีนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
"เขาจะมาแน่ เหมือนทาโบร์ท่ามกลางภูเขา
และเหมือนคาร์เมลริมทะเล
เขาจะมาเช่นนั้น
19 ธิดาผู้พำนักในอียิปต์
จงจัดของเตรียมไปเป็นเชลย
เพราะเมมฟิสจะรกร้าง
จะถูกเผาหมด
ไม่มีคนอาศัย

20 "อียิปต์เป็นวัวสาวที่งดงามยิ่ง
แต่ความพินาศจากทางเหนือมาแล้ว
มาแล้ว
21 คนรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอก็เหมือนลูกวัวในคอก
เพราะพวกเขาก็หันหลังกลับ
หนีไปด้วยกัน
พวกเขายืนอยู่ไม่ได้
เพราะวันแห่งหายนะมาถึงพวกเขาแล้ว
เป็นเวลาที่พวกเขาจะถูกลงโทษ
22 เสียงของเธอจะเคลื่อนไปเหมือนงู
เพราะพวกเขาจะเดินทัพมา
และถือขวานมาต่อสู้กับเธอเหมือนคนตัดไม้
23 พวกเขาจะโค่นป่าของเธอ" พระยาห์เวห์กล่าว
"แม้ป่านั้นจะสำรวจไม่ทั่ว
เพราะพวกเขามากกว่าตั๊กแตน
นับไม่ถ้วน
24 ธิดาแห่งอียิปต์จะผิดหวัง
เธอจะถูกมอบไว้ในมือชนชาติทางเหนือ"

25 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้ "จงฟัง เราจะลงโทษอาโมนแห่งโนฟาโรห์ และอียิปต์ พร้อมกับเทพเจ้าทั้งหลายและกษัตริย์ทั้งหลายของเธอ
คือฟาโรห์และผู้ที่ไว้วางใจเขา
26 เราจะมอบพวกเขาไว้ในมือผู้ที่มุ่งเอาชีวิตพวกเขา ในมือเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน
และในมือข้าราชบริพารของเขา หลังจากนั้นจะมีคนอาศัยอยู่เหมือนสมัยก่อน" พระยาห์เวห์กล่าว
27 "แต่ยาโคบ ผู้รับใช้ของเรา อย่ากลัวเลย
อิสราเอล อย่าหวาดหวั่น
เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าจากที่ห่างไกล
และช่วยลูกหลานเจ้าจากดินแดนที่พวกเขาเป็นเชลย

ยาโคบจะกลับมา
จะสงบและอยู่อย่างสบาย
ไม่มีใครทำให้เขากลัว
28 ยาโคบ ผู้รับใช้ของเรา อย่ากลัวเลย พระยาห์เวห์กล่าว
เพราะเราอยู่กับเจ้า
เราจะทำให้ทุกชนชาติที่เราขับไล่เจ้าไปอยู่สูญสิ้น
แต่เราจะไม่ทำให้เจ้าสูญสิ้น
เราจะลงโทษแก้ไขเจ้าตามสมควร
และจะไม่ปล่อยให้เจ้าพ้นโทษเป็นอันขาด

47

1 คำจากพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับชาวฟีลิสเตีย ก่อนที่ฟาโรห์จะตีกาซา
2 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
ดูเถิด น้ำเอ่อขึ้นจากทางเหนือ
จะกลายเป็นกระแสน้ำล้นฝั่ง
จะท่วมดินแดนและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
ท่วมเมืองและผู้คนที่อาศัยอยู่
ผู้คนจะร้องไห้
ทุกคนที่อาศัยอยู่ในดินแดนจะคร่ำครวญ
3 เมื่อได้ยินเสียงกีบม้าที่แข็งแกร่งของเขากระทืบ
เสียงรถรบของเขาพุ่งมา
เสียงล้อของเขาครืนครั่น
พ่อทั้งหลายไม่หันกลับมาหาลูก
เพราะมืออ่อนแรงยิ่งนัก
4 เพราะวันนั้นกำลังมาเพื่อทำลายชาวฟีลิสเตียทั้งหมด
ตัดขาดผู้ช่วยเหลือทุกคนที่ยังเหลืออยู่จากไทระและไซดอน
เพราะพระยาห์เวห์จะทำลายชาวฟีลิสเตีย
ผู้ที่เหลืออยู่จากเกาะคัฟโทร์
5 ความหัวโล้นมาถึงกาซาแล้ว
อัชเคโลนถูกทำให้สูญสิ้น
ผู้ที่เหลืออยู่ในหุบเขาของพวกเขา
พวกเจ้าจะกรีดตัวเองอีกนานเท่าไร

6 ดาบของพระยาห์เวห์ อีกนานเท่าไรเจ้าจึงจะเงียบ
จงกลับเข้าฝัก
พักและสงบนิ่งเถิด

7 เจ้าจะเงียบได้อย่างไร
ในเมื่อพระยาห์เวห์สั่งเจ้าแล้ว
พระองค์กำหนดให้ดาบต่อสู้กับอัชเคโลนและชายฝั่งทะเล
ที่นั่นแหละ

48

1 เกี่ยวกับโมอับ พระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
วิบัติแก่เนโบ

เพราะเมืองถูกทำลาย
คีริยาธาอิมผิดหวัง
ถูกยึดแล้ว
มิสกาบ* อับอาย
และถูกทำลายลง
2 คำสรรเสริญโมอับไม่มีอีกแล้ว
ที่เฮชโบน พวกเขาวางแผนร้ายต่อเธอว่า
"มาเถอะ ให้พวกเรากำจัดเธอไม่ให้เป็นชนชาติอีก"
เจ้าด้วย มัดเมน จะถูกทำให้เงียบ
ดาบจะไล่ตามเจ้า
3 ได้ยินเสียงร้องจากโฮโรนาอิม
ความรกร้างและความพินาศใหญ่หลวง"
4 โมอับถูกทำลาย
เด็กเล็กของเธอส่งเสียงร้องให้ได้ยิน
5 เพราะพวกเขาจะขึ้นทางลาดชันลูฮีท ร้องไห้ไม่หยุด
เพราะบนทางลงโฮโรนาอิม พวกเขาได้ยินเสียงร้องทุกข์จากความพินาศ
6 จงหนี เอาชีวิตรอด
จงเป็นเหมือนพุ่มจูนิเปอร์ในถิ่นกันดาร
7 เพราะเจ้าไว้วางใจผลงานและทรัพย์สมบัติของตน
เจ้าจะถูกจับด้วย
เคโมชจะออกไปเป็นเชลย
พร้อมกับปุโรหิตและขุนนางของเขา
8 ผู้ทำลายจะมาถึงทุกเมือง
ไม่มีเมืองใดรอด
หุบเขาจะพินาศด้วย
ที่ราบจะถูกทำลาย อย่างที่พระยาห์เวห์กล่าว
9 จงให้ปีกแก่โมอับ
เพื่อเธอจะบินหนีไป
เมืองของเธอจะรกร้าง
ไม่มีใครอาศัยอยู่

10 "คนที่ทำงานของพระยาห์เวห์อย่างไม่ใส่ใจถูกสาปแช่ง
คนที่กันดาบของตนไว้ไม่ให้เปื้อนเลือดถูกสาปแช่ง

11 "โมอับอยู่อย่างสบายมาตั้งแต่วัยเยาว์
เขานอนนิ่งบนตะกอนของตน
ไม่เคยถูกถ่ายจากภาชนะหนึ่งไปอีกภาชนะหนึ่ง
และไม่เคยไปเป็นเชลย
รสของเขาจึงยังคงอยู่
กลิ่นของเขาไม่เปลี่ยน
12 ดังนั้นจงฟัง วันเวลานั้นกำลังมาถึง" พระยาห์เวห์กล่าว
"เราจะส่งคนเทมาหาเขา
พวกเขาจะเทเขาออก
จะเทภาชนะของเขาจนหมด
และทุบภาชนะเหล่านั้นให้แตกเป็นชิ้น ๆ

---

* **48:1** **48:1** หรือ ป้อมปราการ

13 โมอับจะอับอายเพราะเคโมช
เหมือนพงศ์พันธุ์อิสราเอลอับอายเพราะเบธเอล ที่พวกเขาไว้ใจ

14 พวกเจ้าพูดได้อย่างไรว่า พวกเราเป็นนักรบผู้เก่งกล้า
เป็นผู้กล้าหาญในการรบ?
15 โมอับถูกทำลาย
พวกเขาขึ้นไปในเมืองของเขาแล้ว
ชายหนุ่มที่ถูกคัดเลือกของเขาลงไปสู่การสังหาร
กษัตริย์ผู้มีนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว
16 หายนะของโมอับใกล้มาแล้ว
ความทุกข์ยากของเขารีบเร่งมา
17 ทุกคนที่อยู่รอบเขา จงคร่ำครวญให้เขา
ทุกคนที่รู้จักชื่อเขา จงพูดว่า
ไม้เท้าที่แข็งแรงหักเสียแล้ว
คทาที่งดงามหักเสียแล้ว

18 ธิดาผู้พำนักในดีโบน
จงลงจากเกียรติของเจ้า
นั่งอยู่กับความกระหาย
เพราะผู้ทำลายโมอับขึ้นมาต่อสู้กับเจ้าแล้ว
เขาทำลายป้อมปราการของเจ้า
19 ผู้อาศัยในอาโรเออร์ จงยืนข้างทางและเฝ้าดู
ถามชายที่หนีและหญิงที่รอดมา
ว่า เกิดอะไรขึ้น
20 โมอับผิดหวัง
เพราะถูกทำลายลง
จงร้องไห้คร่ำครวญ
แจ้งให้รู้ริมแม่น้ำอาร์โนนว่าโมอับถูกทำลายแล้ว
21 การพิพากษามาถึงดินแดนที่ราบ
ถึงโฮโลน ยาห์ซาห์ เมฟาอัท
22 ถึงดีโบน เนโบ เบธดิบลาธาอิม
23 ถึงคีริยาธาอิม เบธกามูล เบธเมโอน
24 ถึงเคริโอท โบสราห์
และทุกเมืองในดินแดนโมอับ ทั้งไกลและใกล้
25 เขาของโมอับถูกตัด
แขนของเขาหักแล้ว พระยาห์เวห์กล่าว

26 จงทำให้เขาเมา
เพราะเขายกตนต่อต้านพระยาห์เวห์
โมอับจะเกลือกกลิ้งในอาเจียนของตน
และเขาจะเป็นที่เยาะเย้ยด้วย
27 อิสราเอลไม่ได้เป็นที่เยาะเย้ยของเจ้าหรอกหรือ
มีใครพบเขาอยู่ในหมู่ขโมยหรือ
เพราะทุกครั้งที่เจ้าพูดถึงเขา

เจ้าก็ส่ายหน้า
28 ผู้คนที่อาศัยในโมอับ จงออกจากเมืองไปอยู่ตามหินผา
เป็นเหมือนนกเขาที่ทำรังเหนือปากเหว

29 พวกเราได้ยินถึงความหยิ่งของโมอับ
เขาหยิ่งยิ่งนัก ทั้งความยกตน ความหยิ่ง
ความโอหัง และความโอหังในใจของเขา
30 เรารู้ความเดือดดาลของเขา พระยาห์เวห์กล่าว ว่าไร้ค่า
การโอ้อวดของเขาไม่ได้ทำอะไรสำเร็จ
31 ดังนั้นเราจะคร่ำครวญให้โมอับ
จริงทีเดียว เราจะร้องไห้ให้โมอับทั้งหมด
พวกเขาจะไว้ทุกข์ให้ชาวคีร์เฮเรส
32 เราจะร้องไห้ให้เจ้า เถาองุ่นแห่งสิบมาห์
มากกว่าเสียงร้องไห้ของยาเซอร์
กิ่งของเจ้าทอดข้ามทะเล
ไปถึงทะเลยาเซอร์
ผู้ทำลายโจมตีผลไม้ฤดูร้อนของเจ้า
และผลองุ่นที่เจ้าเก็บเกี่ยว
33 ความรื่นเริงและความยินดีหมดไปจากทุ่งที่ออกผล
และจากดินแดนโมอับ
เราทำให้เหล้าองุ่นหมดไปจากบ่อย่ำองุ่น
ไม่มีใครย่ำองุ่นพร้อมเสียงโห่ร้อง
เสียงโห่ร้องจะไม่ใช่เสียงโห่ร้อง
34 พวกเขาส่งเสียงจากเฮชโบนถึงเอเลอาเลห์
ถึงยาฮาส
จากโศอาร์ถึงโฮโรนาอิม ถึงเอกลัทเชลิชิยาห์
เพราะแหล่งน้ำของนิมริมจะรกร้างด้วย
35 เราจะทำให้หมดไปจากโมอับด้วย พระยาห์เวห์กล่าว
ทั้งคนที่ถวายเครื่องบูชาในสถานบูชาบนที่สูง
และคนที่เผาเครื่องหอมแก่เทพเจ้าของตน
36 ใจเราจึงส่งเสียงเหมือนขลุ่ยให้โมอับ
ใจเราส่งเสียงเหมือนขลุ่ยให้ชาวคีร์เฮเรส
ดังนั้นทรัพย์มากมายที่เขาหามาจึงสูญสิ้น
37 เพราะทุกศีรษะโล้น
ทุกเคราถูกตัด
ทุกมือมีรอยกรีด
ทุกเอวมีผ้ากระสอบ
38 บนหลังคาบ้านทุกหลังของโมอับ
และตามถนน มีเสียงคร่ำครวญทุกแห่ง
เพราะเราทำโมอับแตกเหมือนภาชนะที่ไม่มีใครพอใจ พระยาห์เวห์กล่าว
39 พังลงเสียแล้ว
พวกเขาคร่ำครวญกันเพียงใด
โมอับหันหลังด้วยความอับอายเสียแล้ว
โมอับจะเป็นที่เยาะเย้ย

และเป็นที่หวาดกลัวของทุกคนรอบเขา
40 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า ดูเถิด เขาจะบินเหมือนนกอินทรี
จะกางปีกต่อสู้กับโมอับ
41 เคริโอทถูกยึด
ป้อมปราการถูกจับไว้
ในวันนั้น ใจของนักรบผู้เก่งกล้าแห่งโมอับ
จะเป็นเหมือนใจหญิงที่เจ็บท้องคลอด
42 โมอับจะถูกทำลายจนไม่เป็นชนชาติ
เพราะเขายกตนต่อต้านพระยาห์เวห์
43 ความหวาดกลัว หลุม และบ่วง อยู่เหนือเจ้า
ผู้อาศัยในโมอับ พระยาห์เวห์กล่าว
44 คนที่หนีจากความหวาดกลัวจะตกหลุม
คนที่ขึ้นจากหลุมจะถูกจับในบ่วง
เพราะเราจะนำมาสู่เขา คือโมอับ
ปีที่พวกเขาจะถูกลงโทษ พระยาห์เวห์กล่าว

45 คนที่หนีมายืนไร้กำลังใต้เงาเฮชโบน
เพราะไฟออกจากเฮชโบน
เปลวไฟออกจากท่ามกลางสิโหน
เผาผลาญมุมของโมอับ
และกระหม่อมของพวกที่ส่งเสียงอื้ออึง
46 วิบัติแก่เจ้า โมอับ
ประชาชนของเคโมชสูญสิ้น
เพราะลูกชายของเจ้าถูกนำไปเป็นเชลย
และลูกสาวของเจ้าไปเป็นเชลย

47 แต่เราจะฟื้นฟูโมอับจากการเป็นเชลยในวันเวลาภายหน้า
พระยาห์เวห์กล่าว
การพิพากษาโมอับจบลงเพียงนี้

49

1 เกี่ยวกับชาวอัมโมน พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
อิสราเอลไม่มีลูกชายหรือ
เขาไม่มีผู้รับมรดกหรือ
ถ้าอย่างนั้นทำไมมัลคัมจึงครอบครองกาด
และประชาชนของเขาอาศัยในเมืองเหล่านั้น
2 ดังนั้นจงฟัง วันเวลานั้นกำลังมาถึง
พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะให้ได้ยินเสียงเตือนสงครามต่อรับบาห์ของชาวอัมโมน
เมืองจะกลายเป็นกองซากรกร้าง
ธิดาของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ
แล้วอิสราเอลจะครอบครองผู้ที่เคยครอบครองเขา
พระยาห์เวห์กล่าว
3 เฮชโบน จงคร่ำครวญ เพราะอัยถูกทำลาย

ธิดาทั้งหลายแห่งรับบาห์ จงร้องไห้
สวมผ้ากระสอบ
คร่ำครวญและวิ่งไปมาระหว่างรั้ว
เพราะมัลคัมจะไปเป็นเชลย
พร้อมกับปุโรหิตและขุนนางของเขา
4 ทำไมเจ้าจึงอวดหุบเขา
หุบเขาที่ไหลล้นของเจ้า ธิดาที่หันเหไป
เจ้าไว้ใจทรัพย์สมบัติของเธอ
พูดว่า ใครจะมาหาฉัน
5 จงฟัง เราจะนำความหวาดกลัวมาสู่เจ้า
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว
จากทุกคนที่อยู่รอบเจ้า
พวกเจ้าทั้งหมดจะถูกขับไล่ออกไปจนหมด
จะไม่มีใครรวบรวมผู้ที่หลบหนี

6 แต่หลังจากนั้นเราจะฟื้นฟูชาวอัมโมนจากการเป็นเชลย
พระยาห์เวห์กล่าว

7 เกี่ยวกับเอโดม พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวดังนี้
ปัญญาไม่มีในเทมานอีกแล้วหรือ
แผนการหมดไปจากคนรอบคอบแล้วหรือ
ปัญญาของพวกเขาหายไปแล้วหรือ
8 จงหนี หันกลับ
ผู้อาศัยในเดดาน จงอยู่ในที่ลึก
เพราะเราจะนำหายนะของเอซาวมาสู่เขา เมื่อเรามาลงโทษเขา
9 หากคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า
พวกเขาจะไม่เหลือองุ่นให้เก็บตกบ้างหรือ
หากขโมยมาตอนกลางคืน
พวกเขาจะไม่ขโมยแค่พอใจหรือ
10 แต่เราทำให้เอซาวเปลือย
เปิดที่ลับของเขา
เขาจะซ่อนตัวไม่ได้
ลูกหลานของเขาถูกทำลาย
พร้อมกับพี่น้องและเพื่อนบ้าน
เขาไม่มีอยู่อีกแล้ว
11 จงทิ้งลูกกำพร้าพ่อของเจ้าไว้
เราจะรักษาชีวิตพวกเขา
ให้หญิงม่ายของเจ้าไว้วางใจเรา
12 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวว่า จงฟัง คนที่ไม่ควรต้องดื่มจากถ้วยก็ยังต้องดื่มแน่
แล้วเจ้าจะเป็นคนที่พ้นโทษทั้งหมดหรือ เจ้าจะไม่พ้นโทษ แต่ต้องดื่มแน่
13 เพราะเราสาบานด้วยตัวเราเองแล้ว พระยาห์เวห์กล่าว ว่าโบสราห์จะเป็นที่น่าตกตะลึง
เป็นที่ดูหมิ่น รกร้าง และเป็นคำสาปแช่ง ทุกเมืองของโบสราห์จะรกร้างตลอดไป
14 ข้าพเจ้าได้ยินข่าวจากพระยาห์เวห์
ทูตถูกส่งไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

บอกว่า “จงรวมตัวกัน
มาต่อสู้กับเธอ
ลุกขึ้นรบ”

15 “เพราะดูเถิด เราทำให้เจ้าต่ำต้อยในหมู่ชนชาติทั้งหลาย
เป็นที่ดูหมิ่นในหมู่มนุษย์
16 ส่วนความน่าสะพรึงกลัวของเจ้านั้น
ความหยิ่งในใจของเจ้าหลอกเจ้าแล้ว
เจ้าผู้อาศัยอยู่ในซอกหิน
ผู้ครองยอดเนิน
แม้เจ้าทำรังสูงเหมือนนกอินทรี
เราจะนำเจ้าลงมาจากที่นั่น” พระยาห์เวห์กล่าว
17 “เอโดมจะเป็นที่น่าตกตะลึง
ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง
และส่งเสียงเย้ยหยันต่อภัยพิบัติทั้งหมดของเอโดม
18 เหมือนเมื่อโสโดม โกโมราห์ และเมืองข้างเคียงถูกโค่นลง” พระยาห์เวห์กล่าว
“จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น
จะไม่มีมนุษย์คนใดอยู่ในนั้น

19 “ดูเถิด เขาจะขึ้นมาเหมือนสิงโตจากพุ่มไม้รกทึบริมจอร์แดน ต่อสู้กับที่อยู่อันมั่นคง
เพราะเราจะทำให้พวกเขาวิ่งหนีจากที่นั่นทันที
ใครก็ตามที่ถูกเลือก
เราจะตั้งเขาให้ปกครองที่นั่น
เพราะใครเหมือนเรา”
ใครจะกำหนดเวลาให้เรา”
ผู้เลี้ยงแกะคนไหนจะยืนต่อหน้าเราได้”
20 ดังนั้นจงฟังแผนการของพระยาห์เวห์ที่พระองค์วางไว้ต่อเอโดม
และสิ่งที่พระองค์ตั้งใจทำต่อผู้คนที่อาศัยอยู่ในเทมาน
พวกเขาจะลากไปแน่
แม้แต่ตัวเล็ก ๆ ในฝูง
พระองค์จะทำให้ที่อยู่ของพวกเขารกร้างลงเหนือพวกเขาอย่างแน่นอน
21 แผ่นดินสั่นเมื่อได้ยินเสียงพวกเขาล้ม
มีเสียงร้อง ได้ยินไปถึงทะเลแดง
22 ดูเถิด เขาจะขึ้นมา บินเหมือนนกอินทรี
กางปีกต่อสู้กับโบสราห์
ในวันนั้น ใจของนักรบผู้เก่งกล้าแห่งเอโดมจะเป็นเหมือนใจหญิงที่เจ็บท้องคลอด

23 เกี่ยวกับดามัสกัส
“ฮามัทและอาร์ปัดสับสน
เพราะได้ยินข่าวร้าย
พวกเขาละลายไป
มีความเศร้าอยู่บนทะเล
ไม่อาจสงบได้
24 ดามัสกัสอ่อนแรง

เธอหันหนี
ความสั่นสะท้านจับเธอไว้
ความปวดร้าวและความเศร้าเข้าจับเธอ
เหมือนหญิงกำลังคลอดลูก
25 เมืองที่ได้รับคำสรรเสริญยังไม่ถูกทอดทิ้งได้อย่างไร
เมืองที่เรายินดี
26 ดังนั้นชายหนุ่มของเธอจะล้มลงตามถนน
นักรบทั้งหมดจะถูกทำให้เงียบในวันนั้น
พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว
27 เราจะจุดไฟในกำแพงดามัสกัส
ไฟจะเผาผลาญวังของเบนฮาดัด

28 เกี่ยวกับเคดาร์และอาณาจักรต่าง ๆ ของฮาโซร์ ที่เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ตี
พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
ลุกขึ้น ยกไปเคดาร์
ทำลายชาวตะวันออก
29 พวกเขาจะเอากระโจมและฝูงสัตว์ของคนเหล่านั้นไป
จะขนม่านกระโจม
ภาชนะทั้งหมดและอูฐไปเป็นของตน
จะร้องใส่คนเหล่านั้นว่า ความหวาดกลัวอยู่ทุกด้าน
30 จงหนี
เร่ร่อนไปไกล
ผู้อาศัยในฮาโซร์ จงอยู่ในที่ลึก พระยาห์เวห์กล่าว
เพราะเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน วางแผนต่อพวกเจ้าแล้ว
และคิดจะทำบางอย่างต่อพวกเจ้า
31 ลุกขึ้น ยกไปหาชนชาติที่อยู่อย่างสบาย
ที่อาศัยอยู่อย่างไร้กังวล พระยาห์เวห์กล่าว
ที่ไม่มีทั้งประตูและดาล
ที่อยู่ตามลำพัง
32 อูฐของพวกเขาจะเป็นของที่ยึดมา
ฝูงสัตว์มากมายจะเป็นของที่ปล้นมา
เราจะกระจายผู้ที่ตัดมุมเคราของตนไปตามทิศลมทั้งปวง
และนำหายนะมาสู่พวกเขาจากทุกด้าน
พระยาห์เวห์กล่าว
33 ฮาโซร์จะเป็นที่อยู่ของหมาจิ้งจอก
รกร้างตลอดไป
จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น
จะไม่มีมนุษย์คนใดอยู่ในนั้น

34 คำจากพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะเกี่ยวกับเอลาม ในช่วงต้นรัชกาลเศเดคียาห์
กษัตริย์ยูดาห์ว่า
35 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวดังนี้
จงฟัง เราจะหักธนูของเอลาม

สิ่งสำคัญที่สุดในกำลังของพวกเขา
36 เราจะนำลมทั้งสี่จากสี่ทิศของท้องฟ้ามาสู่เอลาม
และกระจายพวกเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด
ผู้ถูกขับไล่จากเอลามจะไปถึงทุกชนชาติ
37 เราจะทำให้เอลามหวาดหวั่นต่อหน้าศัตรู
และต่อหน้าผู้ที่มุ่งเอาชีวิตพวกเขา
เราจะนำภัยร้ายมาสู่พวกเขา คือความโกรธเกรี้ยวของเรา พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะส่งดาบไล่ตามพวกเขา
จนกว่าเราจะทำลายพวกเขาหมด
38 เราจะตั้งบัลลังก์ของเราในเอลาม
และทำลายกษัตริย์กับขุนนางให้หมดไปจากที่นั่น พระยาห์เวห์กล่าว
39 แต่ในวันเวลาภายหน้า
เราจะฟื้นฟูเอลามจากการเป็นเชลย พระยาห์เวห์กล่าว

50

1 คำที่พระยาห์เวห์กล่าวเกี่ยวกับบาบิโลนและดินแดนของชาวเคลเดีย ผ่านเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ
2 จงประกาศท่ามกลางชนชาติทั้งหลายและแจ้งให้รู้
จงชูธงขึ้น
แจ้งให้รู้ อย่าปิดบัง
บอกว่า บาบิโลนถูกยึดแล้ว
เบลผิดหวัง
เมโรดัคหวาดหวั่น
รูปเคารพของเธอผิดหวัง
เทวรูปของเธอหวาดหวั่น
3 เพราะชนชาติหนึ่งยกมาจากทางเหนือต่อสู้กับเธอ
จะทำให้ดินแดนของเธอรกร้าง
ไม่มีใครอาศัยอยู่
พวกเขาหนีแล้ว
จากไปแล้ว
ทั้งคนและสัตว์

4 ในวันเวลานั้น พระยาห์เวห์กล่าว
ชาวอิสราเอลจะมา
พร้อมกับชาวยูดาห์
พวกเขาจะเดินทางมาพร้อมกับน้ำตา
และแสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา
5 พวกเขาจะถามทางไปศิโยน หันหน้าไปทางนั้น
พูดว่า มาเถอะ จงผูกพันกับพระยาห์เวห์ด้วยพันธสัญญาที่คงอยู่ตลอดไป
และจะไม่ถูกลืม
6 ประชาชนของเราเป็นแกะหลงทาง
ผู้เลี้ยงของพวกเขาทำให้พวกเขาหลง
พวกเขาพาฝูงแกะหันเหไปบนภูเขา
ฝูงแกะเดินจากภูเขาไปเนินเขา
ลืมที่พักของตน

7 ทุกคนที่พบพวกเขาก็กลืนกินพวกเขา
ศัตรูของพวกเขาพูดว่า "พวกเราไม่มีความผิด
เพราะพวกเขาทำบาปต่อพระยาห์เวห์
ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรม
คือพระยาห์เวห์ ความหวังของบรรพบุรุษพวกเขา"

8 "จงหนีออกจากท่ามกลางบาบิโลน"
ออกจากดินแดนของชาวเคลเดีย
เป็นเหมือนแพะตัวผู้ที่นำหน้าฝูง
9 เพราะดูเถิด เราจะปลุกเร้า
และให้กองกำลังของชนชาติใหญ่ ๆ จากดินแดนทางเหนือยกมาต่อสู้กับบาบิโลน
พวกเขาจะจัดทัพต่อสู้กับเธอ
เธอจะถูกยึดจากทางนั้น
ลูกธนูของพวกเขาจะเหมือนของนักรบผู้ชำนาญ
ไม่มีลูกใดกลับมาอย่างไร้ผล
10 เคลเดียจะเป็นเหยื่อ
ทุกคนที่ล่าเธอเป็นเหยื่อจะอิ่มใจ" พระยาห์เวห์กล่าว

11 "เพราะพวกเจ้าดีใจ
เพราะพวกเจ้ารื่นเริง
พวกเจ้าที่ปล้นมรดกของเรา
เพราะพวกเจ้าคึกคะนองเหมือนวัวสาวที่นวดข้าว
และร้องฮี้เหมือนม้าที่แข็งแกร่ง
12 แม่ของพวกเจ้าจะผิดหวังอย่างสิ้นเชิง
ผู้ที่ให้กำเนิดพวกเจ้าจะสับสน
ดูเถิด เธอจะต่ำต้อยที่สุดในหมู่ชนชาติทั้งหลาย
เป็นถิ่นกันดาร ดินแดนแห้งแล้ง และทะเลทราย
13 เพราะความโกรธของพระยาห์เวห์ เธอจะไม่มีคนอาศัย
จะรกร้างทั้งหมด
ทุกคนที่ผ่านบาบิโลนจะตกตะลึง
และส่งเสียงเย้ยหยันต่อภัยพิบัติทั้งหมดของเธอ
14 จงจัดทัพต่อสู้กับบาบิโลนรอบด้าน
ทุกคนที่น้าวธนู
จงยิงเธอ
อย่าเสียดายลูกธนู
เพราะเธอทำบาปต่อพระยาห์เวห์
15 จงโห่ร้องต่อสู้กับเธอรอบด้าน
เธอยอมจำนนแล้ว
ป้อมของเธอล้มแล้ว
กำแพงของเธอถูกทลายลง
เพราะนี่คือการแก้แค้นของพระยาห์เวห์
จงแก้แค้นเธอ
เธอทำอย่างไร จงทำกับเธออย่างนั้น
16 จงกำจัดคนหว่านออกจากบาบิโลน
และคนที่ใช้เคียวในฤดูเก็บเกี่ยว

เพราะกลัวดาบที่กดขี่
แต่ละคนจะกลับไปหาชนชาติของตน
แต่ละคนจะหนีไปดินแดนของตน

17 อิสราเอลเป็นแกะที่ถูกล่า
สิงโตขับไล่เขาไป
ก่อนอื่น กษัตริย์อัสซีเรียกลืนกินเขา
และในที่สุด เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน ทำกระดูกของเขาแตก
18 ดังนั้นพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล จึงกล่าวดังนี้
จงฟัง เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและดินแดนของเขา
อย่างที่เราลงโทษกษัตริย์อัสซีเรีย
19 เราจะนำอิสราเอลกลับไปทุ่งหญ้าของเขา
เขาจะกินหญ้าบนคาร์เมลและบาชาน
จิตใจของเขาจะอิ่มเอมบนเนินเขาเอฟราอิมและในกิเลอาด
20 ในวันเวลานั้น พระยาห์เวห์กล่าว
จะมีการค้นหาความผิดของอิสราเอล
แต่จะไม่มี
จะมีการค้นหาบาปของยูดาห์ด้วย
แต่จะไม่พบ
เพราะเราจะให้อภัยผู้ที่เราเหลือไว้

21 จงยกไปต่อสู้กับดินแดนเมราธาอิม
ต่อสู้กับดินแดนนั้น และผู้คนที่อาศัยในเปโขด
จงไล่ฆ่าและทำลายพวกเขาอย่างสิ้นเชิง พระยาห์เวห์กล่าว
จงทำตามทุกสิ่งที่เราสั่งเจ้า
22 มีเสียงรบในดินแดน
และเสียงความพินาศใหญ่หลวง
23 ค้อนของทั้งแผ่นดินถูกตัดและหักเสียแล้ว
บาบิโลนกลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเสียแล้ว
24 เราวางบ่วงไว้ให้เจ้า
บาบิโลน เจ้าเองก็ถูกจับ
โดยไม่รู้ตัว
มีคนพบเจ้า
และจับเจ้าไว้ด้วย
เพราะเจ้าต่อสู้กับพระยาห์เวห์
25 พระยาห์เวห์เปิดคลังอาวุธของพระองค์
นำอาวุธแห่งความขุ่นเคืองออกมา
เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์* แห่งกองทัพ มีงานต้องทำในดินแดนของชาวเคลเดีย
26 จงมาต่อสู้กับเธอจากชายแดนที่ไกลที่สุด
เปิดคลังของเธอ
กองเธอขึ้นเป็นกอง ๆ
ทำลายเธออย่างสิ้นเชิง
อย่าให้มีอะไรของเธอเหลืออยู่

---

* **50:25 50:25** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า ลอร์ด หรือ ก็อด ที่เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า יהוה โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์

27 จงฆ่าวัวตัวผู้ทั้งหมดของเธอ
ให้พวกมันลงไปสู่การสังหาร
วิบัติแก่พวกมัน เพราะวันของพวกมันมาถึงแล้ว
เวลาที่พวกมันจะถูกลงโทษ
28 จงฟังผู้ที่หนีรอดจากดินแดนบาบิโลน
เพื่อประกาศในศิโยนถึงการแก้แค้นของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา
การแก้แค้นให้พระนิเวศของพระองค์

29 จงเรียกพลธนูมารวมกันต่อสู้กับบาบิโลน
ทุกคนที่น้าวธนู
ตั้งค่ายต่อสู้กับเธอรอบด้าน
อย่าให้อะไรของเธอรอดไป
ตอบแทนเธอตามการกระทำ
ทุกสิ่งที่เธอทำ จงทำกับเธออย่างนั้น
เพราะเธอหยิ่งต่อพระยาห์เวห์
ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
30 ดังนั้นชายหนุ่มของเธอจะล้มลงตามถนน
นักรบทั้งหมดของเธอจะถูกทำให้เงียบในวันนั้น พระยาห์เวห์กล่าว
31 จงฟัง เราต่อต้านเจ้า ผู้หยิ่งยโส พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว
เพราะวันของเจ้ามาถึงแล้ว
เวลาที่เราจะมาลงโทษเจ้า
32 ผู้หยิ่งยโสจะสะดุดล้ม
ไม่มีใครช่วยเขาลุกขึ้น
เราจะจุดไฟในเมืองของเขา
ไฟจะเผาผลาญทุกคนรอบเขา
33 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวว่า ชาวอิสราเอลและชาวยูดาห์ถูกกดขี่ด้วยกัน
ทุกคนที่จับพวกเขาเป็นเชลยยึดพวกเขาไว้แน่น
ไม่ยอมปล่อย
34 ผู้ไถ่พวกเขาแข็งแกร่ง
พระองค์มีนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
พระองค์จะสู้คดีให้พวกเขาอย่างเต็มที่
เพื่อให้แผ่นดินได้พัก
และทำให้ผู้คนที่อาศัยในบาบิโลนไม่สงบ

35 ดาบอยู่เหนือชาวเคลเดีย พระยาห์เวห์กล่าว
เหนือผู้คนที่อาศัยในบาบิโลน
เหนือขุนนางของเธอ
และเหนือคนมีปัญญาของเธอ
36 ดาบอยู่เหนือคนโอ้อวด
พวกเขาจะกลายเป็นคนโง่
ดาบอยู่เหนือนักรบผู้เก่งกล้าของเธอ
พวกเขาจะหวาดหวั่น
37 ดาบอยู่เหนือม้าของพวกเขา

เหนือรถรบ
และเหนือผู้คนต่างเชื้อชาติทั้งหมดที่อยู่ท่ามกลางเธอ
พวกเขาจะเป็นเหมือนผู้หญิง
ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติของเธอ
ทรัพย์เหล่านั้นจะถูกปล้น
38 ความแห้งแล้งอยู่เหนือแหล่งน้ำของเธอ
น้ำจะแห้งไป
เพราะนี่เป็นดินแดนแห่งรูปเคารพสลัก
พวกเขาคลั่งไคล้เทวรูป
39 ดังนั้นสัตว์ป่าในทะเลทราย
กับหมาป่าจะอยู่ที่นั่น
นกกระจอกเทศจะอยู่ในนั้น
จะไม่มีคนอาศัยอีกตลอดไป
ไม่มีคนอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
40 เหมือนเมื่อพระเจ้าโค่นโสโดม โกโมราห์ และเมืองข้างเคียงลง พระยาห์เวห์กล่าว
จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่นเช่นกัน
จะไม่มีมนุษย์คนใดอยู่ในนั้น

41 ดูเถิด ชนชาติหนึ่งมาจากทางเหนือ
ชนชาติใหญ่และกษัตริย์หลายองค์จะถูกปลุกเร้าจากสุดปลายแผ่นดิน
42 พวกเขาถือธนูและหอก
โหดร้าย ไร้เมตตา
เสียงของพวกเขาคำรามเหมือนทะเล
พวกเขาขี่ม้า
ทุกคนจัดทัพ
เหมือนนักรบเข้าสู่การรบ
ต่อสู้กับเจ้า ธิดาแห่งบาบิโลน
43 กษัตริย์บาบิโลนได้ยินข่าวของพวกเขา
มือของเขาอ่อนแรง
ความปวดร้าวจับเขาไว้
ความเจ็บปวดเหมือนหญิงกำลังคลอดลูก
44 ดูเถิด ศัตรูจะขึ้นมาเหมือนสิงโต
จากพุ่มไม้รกทึบริมจอร์แดน ต่อสู้กับที่อยู่อันมั่นคง
เพราะเราจะทำให้พวกเขาวิ่งหนีจากที่นั่นทันที
ใครก็ตามที่ถูกเลือก
เราจะตั้งเขาให้ปกครองที่นั่น
เพราะใครเหมือนเรา
ใครจะกำหนดเวลาให้เรา
ผู้เลี้ยงแกะคนไหนจะยืนต่อหน้าเราได้
45 ดังนั้นจงฟังแผนการของพระยาห์เวห์
ที่พระองค์วางไว้ต่อบาบิโลน
และสิ่งที่พระองค์ตั้งใจทำ
ต่อดินแดนของชาวเคลเดีย
พวกเขาจะลากไปแน่

แม้แต่ตัวเล็ก ๆ ในฝูง
พระองค์จะทำให้ที่อยู่ของพวกเขารกร้างลงเหนือพวกเขาอย่างแน่นอน
46 แผ่นดินสั่นเมื่อได้ยินเสียงบาบิโลนถูกยึด
ได้ยินเสียงร้องท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

51

1 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้
จงฟัง เราจะให้ลมทำลายลุกขึ้นต่อสู้กับบาบิโลน
และผู้คนที่อาศัยอยู่ในเลบคามัย
2 เราจะส่งคนต่างถิ่นมาบาบิโลน พวกเขาจะฝัดเธอ
จะทำให้ดินแดนของเธอว่างเปล่า
เพราะในวันทุกข์ยาก พวกเขาจะต่อสู้กับเธอรอบด้าน
3 ให้พลธนูน้าวธนูใส่คนที่น้าวธนู
และคนที่ลุกขึ้นในเสื้อเกราะถักด้วย
อย่าไว้ชีวิตชายหนุ่มของเธอ
ทำลายกองทัพทั้งหมดของเธออย่างสิ้นเชิง
4 พวกเขาจะล้มลงถูกฆ่าในดินแดนของชาวเคลเดีย
ถูกแทงทะลุตามถนนของเธอ
5 เพราะอิสราเอลและยูดาห์ไม่ถูกพระเจ้าของเขาทอดทิ้ง
คือพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ
แม้ดินแดนของพวกเขาเต็มไปด้วยความผิดต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

6 จงหนีออกจากท่ามกลางบาบิโลน
แต่ละคนจงเอาชีวิตรอด
อย่าถูกกำจัดไปในความผิดของเธอ
เพราะนี่คือเวลาแห่งการแก้แค้นของพระยาห์เวห์
พระองค์จะตอบแทนเธอ
7 บาบิโลนเป็นถ้วยทองในมือพระยาห์เวห์
ที่ทำให้ทั้งแผ่นดินเมา
ชนชาติทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นของเธอ
ชนชาติทั้งหลายจึงเสียสติ
8 บาบิโลนล้มลงและถูกทำลายทันที
จงคร่ำครวญให้เธอ
เอายาสมานแผลมารักษาความเจ็บปวดของเธอ
บางทีเธออาจหาย

9 พวกเราจะรักษาบาบิโลนให้หาย
แต่เธอไม่หาย
จงทิ้งเธอ
ให้พวกเราแต่ละคนกลับดินแดนของตน
เพราะการพิพากษาเธอไปถึงสวรรค์
สูงขึ้นถึงท้องฟ้า
10 พระยาห์เวห์นำความเที่ยงธรรมของพวกเราออกมาแล้ว
มาเถอะ ให้พวกเราประกาศในศิโยนถึงงานของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา

11 จงลับลูกธนู

ถือโล่ให้มั่น
พระยาห์เวห์ปลุกเร้าจิตใจของกษัตริย์ชาวมีเดีย
เพราะพระองค์ตั้งใจต่อต้านบาบิโลนเพื่อทำลายเมืองนั้น
เพราะนี่คือการแก้แค้นของพระยาห์เวห์
การแก้แค้นให้พระนิเวศของพระองค์
12 จงชูธงต่อสู้กับกำแพงบาบิโลน
ให้การเฝ้ายามเข้มแข็ง
ตั้งคนเฝ้ายาม
เตรียมที่ซุ่มโจมตี
เพราะพระยาห์เวห์ทั้งตั้งใจและทำแล้ว
ตามที่พระองค์กล่าวถึงผู้คนที่อาศัยในบาบิโลน
13 เจ้าผู้อาศัยอยู่ริมแหล่งน้ำมากมาย มีทรัพย์สมบัติอุดม
จุดจบของเจ้ามาถึงแล้ว ขีดสุดของความโลภของเจ้า
14 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพสาบานด้วยตัวพระองค์เองว่า
เราจะให้คนเต็มเจ้าแน่
เหมือนตั๊กแตน
พวกเขาจะโห่ร้องต่อสู้กับเจ้า

15 พระองค์สร้างแผ่นดินด้วยกำลังของพระองค์
ตั้งโลกให้มั่นด้วยปัญญาของพระองค์
ขึงฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าใจของพระองค์
16 เมื่อพระองค์เปล่งเสียง
น้ำในฟ้าสวรรค์คำราม
พระองค์ทำให้ไอน้ำลอยขึ้นจากสุดปลายแผ่นดิน
ทำให้มีสายฟ้าสำหรับฝน
และนำลมออกจากคลังของพระองค์

17 ทุกคนกลายเป็นคนโง่ ไม่มีความรู้
ช่างทองทุกคนผิดหวังเพราะรูปเคารพของตน
เพราะรูปหล่อของเขาเป็นสิ่งเท็จ
ไม่มีลมหายใจในนั้น
18 พวกมันไร้ค่า
เป็นงานลวงตา
เมื่อถึงเวลาลงโทษ พวกมันจะพินาศ
19 ผู้เป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้
เพราะพระองค์สร้างทุกสิ่ง
รวมทั้งเผ่าที่เป็นมรดกของพระองค์
พระองค์มีนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ

20 เจ้าเป็นขวานรบและอาวุธสงครามของเรา
เราจะใช้เจ้าทุบชนชาติทั้งหลายให้แตกเป็นชิ้น ๆ
เราจะใช้เจ้าทำลายอาณาจักร
21 เราจะใช้เจ้าทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ
ทั้งม้าและคนขี่
22 เราจะใช้เจ้าทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ

ทั้งรถรบและคนที่นั่งในนั้น
เราจะใช้เจ้าทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ
ทั้งผู้ชายและผู้หญิง
เราจะใช้เจ้าทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ
ทั้งคนแก่และคนเยาว์วัย
เราจะใช้เจ้าทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ
ทั้งชายหนุ่มและสาวพรหมจารี
23 เราจะใช้เจ้าทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ
ทั้งผู้เลี้ยงแกะและฝูงของเขา
เราจะใช้เจ้าทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ
ทั้งชาวนาและแอกของเขา
เราจะใช้เจ้าทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ
ทั้งผู้ปกครองและผู้แทน
24 เราจะตอบแทนบาบิโลนและทุกคนที่อาศัยในเคลเดีย
ตามความชั่วทั้งหมดที่พวกเขาทำในศิโยนต่อหน้าพวกเจ้า พระยาห์เวห์กล่าว
25 จงฟัง เราต่อต้านเจ้า ภูเขาผู้ทำลาย พระยาห์เวห์กล่าว
ผู้ทำลายทั้งแผ่นดิน
เราจะยื่นมือมาต่อสู้กับเจ้า
กลิ้งเจ้าลงจากหินผา
และทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกเผา
26 พวกเขาจะไม่เอาหินมุมจากเจ้า
หรือหินสำหรับวางรากฐาน
แต่เจ้าจะรกร้างตลอดไป พระยาห์เวห์กล่าว

27 จงชูธงในดินแดน
เป่าแตรท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
เตรียมชนชาติทั้งหลายต่อสู้กับเธอ
เรียกอาณาจักรอารารัต มินนี และอัชเคนัส มารวมกันต่อสู้กับเธอ
ตั้งแม่ทัพต่อสู้กับเธอ
ให้ม้ายกขึ้นมาเหมือนตั๊กแตนเป็นฝูง
28 เตรียมชนชาติทั้งหลายต่อสู้กับเธอ
ทั้งกษัตริย์ชาวมีเดีย ผู้ปกครอง ผู้แทนทั้งหมด และดินแดนทั้งหมดที่อยู่ใต้อำนาจของพวกเขา
29 แผ่นดินสั่นและเจ็บปวด
เพราะสิ่งที่พระยาห์เวห์ตั้งใจทำต่อบาบิโลนตั้งมั่น
เพื่อทำให้ดินแดนบาบิโลนรกร้างไม่มีคนอาศัย
30 นักรบผู้เก่งกล้าของบาบิโลนหยุดต่อสู้
อยู่ในป้อมปราการของตน
กำลังของพวกเขาหมดไป
พวกเขากลายเป็นเหมือนผู้หญิง
ที่อยู่ของเธอถูกจุดไฟ
ดาลของเธอถูกหัก
31 คนวิ่งส่งข่าวคนหนึ่งจะวิ่งไปพบอีกคน

ผู้ส่งสารคนหนึ่งจะไปพบอีกคน
เพื่อแจ้งกษัตริย์บาบิโลนว่าเมืองของเขาถูกยึดทุกด้านแล้ว
32 ทางข้ามถูกยึด
พวกเขาเผาต้นอ้อด้วยไฟ
นักรบหวาดกลัว
33 เพราะพระยาห์เวห์แห่งกองทัพ พระเจ้าของอิสราเอล กล่าวดังนี้
ธิดาแห่งบาบิโลนเป็นเหมือนลานนวดข้าวในเวลาที่ถูกย่ำ
อีกเพียงไม่นาน เวลาเก็บเกี่ยวของเธอจะมาถึง

34 เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน กลืนกินฉันแล้ว
เขาบดขยี้ฉัน
ทำให้ฉันเป็นภาชนะว่างเปล่า
เขากลืนฉันเหมือนสัตว์ประหลาด
เขาเอาอาหารเลิศรสของฉันใส่ปากของตนจนเต็ม
แล้วทิ้งฉัน
35 ขอให้ความรุนแรงที่ทำต่อฉันและเนื้อหนังของฉันตกแก่บาบิโลน
ผู้อาศัยในศิโยนจะกล่าว และ
ขอให้เลือดของฉันตกแก่ผู้คนที่อาศัยในเคลเดีย
เยรูซาเล็มจะกล่าว

36 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงกล่าวดังนี้
จงฟัง เราจะสู้คดีให้เจ้า
และแก้แค้นให้เจ้า
เราจะทำให้ทะเลของเธอแห้ง
และทำให้น้ำพุของเธอแห้งไป
37 บาบิโลนจะกลายเป็นกองซาก
เป็นที่อยู่ของหมาจิ้งจอก
เป็นที่น่าตกตะลึงและเป็นที่เย้ยหยัน
ไม่มีคนอาศัย
38 พวกเขาจะคำรามด้วยกันเหมือนสิงโตหนุ่ม
จะส่งเสียงขู่เหมือนลูกสิงโต
39 เมื่อพวกเขาร้อนรุ่ม เราจะจัดงานเลี้ยงให้
จะทำให้พวกเขาเมา
เพื่อพวกเขาจะรื่นเริง
และหลับตลอดไป
ไม่ตื่นขึ้น พระยาห์เวห์กล่าว

40 เราจะนำพวกเขาลงไปเหมือนลูกแกะสู่การสังหาร
เหมือนแกะตัวผู้พร้อมกับแพะตัวผู้

41 เชชัคถูกยึดเสียแล้ว
ผู้ที่ทั้งแผ่นดินสรรเสริญถูกจับเสียแล้ว
บาบิโลนกลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเสียแล้ว
42 ทะเลเอ่อขึ้นท่วมบาบิโลน
เธอถูกคลื่นมากมายปกคลุม

43 เมืองของเธอรกร้าง
เป็นดินแดนแห้งแล้งและทะเลทราย
ดินแดนที่ไม่มีใครอาศัย
ไม่มีมนุษย์คนใดผ่านไป
44 เราจะพิพากษาเบลในบาบิโลน
จะนำสิ่งที่เขากลืนออกจากปากเขา
ชนชาติทั้งหลายจะไม่หลั่งไหลไปหาเขาอีก
จริงทีเดียว กำแพงบาบิโลนจะล้ม

45 ประชาชนของเรา จงออกจากท่ามกลางเธอ
แต่ละคนจงเอาชีวิตรอดจากความโกรธเกรี้ยวของพระยาห์เวห์
46 อย่าให้ใจพวกเจ้าอ่อนล้า
อย่ากลัวข่าวที่จะได้ยินในดินแดน
เพราะปีหนึ่งจะมีข่าวมา
หลังจากนั้นอีกปีหนึ่งจะมีข่าวมา
และมีความรุนแรงในดินแดน
ผู้ปกครองต่อสู้กับผู้ปกครอง
47 ดังนั้นจงฟัง วันเวลานั้นกำลังมาถึง เราจะพิพากษารูปแกะสลักของบาบิโลน
ดินแดนทั้งหมดของเธอจะสับสน
ผู้ถูกฆ่าทั้งหมดจะล้มลงท่ามกลางเธอ
48 แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน
และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
จะร้องเพลงด้วยความยินดีเหนือบาบิโลน
เพราะผู้ทำลายจะมาหาเธอจากทางเหนือ พระยาห์เวห์กล่าว

49 บาบิโลนทำให้ผู้ถูกฆ่าของอิสราเอลล้มลงอย่างไร
ผู้ถูกฆ่าจากทั้งดินแดนจะล้มลงที่บาบิโลนอย่างนั้น
50 พวกเจ้าที่รอดจากดาบ จงไป
อย่ายืนนิ่ง
จงระลึกถึงพระยาห์เวห์จากที่ห่างไกล
และให้เยรูซาเล็มเข้ามาในความคิดของพวกเจ้า

51 พวกเราสับสน
เพราะได้ยินคำดูหมิ่น
ความอับอายคลุมหน้าพวกเรา
เพราะคนต่างถิ่นเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของพระนิเวศของพระยาห์เวห์

52 ดังนั้นจงฟัง วันเวลานั้นกำลังมาถึง พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะพิพากษารูปแกะสลักของเธอ
คนบาดเจ็บจะคร่ำครวญทั่วทั้งดินแดน
53 แม้บาบิโลนขึ้นไปถึงท้องฟ้า
แม้เธอสร้างป้อมบนที่สูงอันแข็งแรงของตน
ผู้ทำลายก็จะมาหาเธอจากเรา พระยาห์เวห์กล่าว

54 เสียงร้องมาจากบาบิโลน
และเสียงความพินาศใหญ่หลวงมาจากดินแดนของชาวเคลเดีย

55 เพราะพระยาห์เวห์ทำให้บาบิโลนรกร้าง
ทำลายเสียงดังของเธอให้หมดไป
คลื่นของพวกเขาคำรามเหมือนน้ำมากมาย
ได้ยินเสียงกึกก้องของพวกเขา
56 เพราะผู้ทำลายมาหาเธอแล้ว
มาหาบาบิโลน
นักรบผู้เก่งกล้าของเธอถูกจับ
ธนูของพวกเขาถูกหักเป็นชิ้น ๆ
เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน
พระองค์จะตอบแทนแน่
57 เราจะทำให้ขุนนางและคนมีปัญญาของเธอ
ผู้ปกครอง ผู้แทน และนักรบผู้เก่งกล้าของเธอเมา
พวกเขาจะหลับตลอดไป
ไม่ตื่นขึ้น
กษัตริย์ผู้มีนามว่าพระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าว
58 พระยาห์เวห์แห่งกองทัพกล่าวดังนี้
กำแพงกว้างของบาบิโลนจะถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิง
ประตูสูงของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ
ประชาชนทั้งหลายจะทำงานเพื่อความว่างเปล่า
ชนชาติทั้งหลายทำงานเพื่อไฟ
แล้วพวกเขาจะเหนื่อยล้า
59 คำที่เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะสั่งเสไรยาห์ บุตรเนริยาห์ บุตรมาห์เสอาห์
เมื่อเขาไปบาบิโลนกับเศเดคียาห์ กษัตริย์ยูดาห์ ในปีที่สี่แห่งรัชกาล เสไรยาห์เป็นหัวหน้าฝ่ายจัดเสบียง
60 เยเรมีย์เขียนภัยร้ายทั้งหมดที่จะมาสู่บาบิโลนไว้ในหนังสือ
คือถ้อยคำทั้งหมดนี้ที่เขียนเกี่ยวกับบาบิโลน
61 เยเรมีย์บอกเสไรยาห์ว่า เมื่อท่านไปถึงบาบิโลน จงแน่ใจว่าได้อ่านถ้อยคำทั้งหมดนี้
62 แล้วกล่าวว่า พระยาห์เวห์ พระองค์กล่าวถึงที่นี่ว่าจะกำจัดมัน จนไม่มีใครอาศัยอยู่
ทั้งคนและสัตว์ แต่จะรกร้างตลอดไป
63 เมื่อท่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงผูกหินเข้ากับหนังสือ โยนลงกลางแม่น้ำยูเฟรทีส
64 แล้วกล่าวว่า บาบิโลนจะจมอย่างนี้ จะไม่ขึ้นมาอีก เพราะภัยร้ายที่เราจะนำมาสู่เธอ
และพวกเขาจะเหนื่อยล้า
ถ้อยคำของเยเรมีย์จบลงเพียงนี้

52

1 เศเดคียาห์มีอายุยี่สิบเอ็ดปีเมื่อเริ่มครองราชย์ เขาครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี
แม่ของเขาชื่อฮามุทัล บุตรสาวเยเรมีย์แห่งลิบนาห์
2 เขาทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาพระยาห์เวห์ เหมือนทุกสิ่งที่เยโฮยาคิมทำ
3 เพราะความโกรธของพระยาห์เวห์ เรื่องนี้จึงเกิดขึ้นในเยรูซาเล็มและยูดาห์
จนพระองค์ขับไล่พวกเขาไปจากเบื้องหน้าพระองค์
เศเดคียาห์กบฏต่อกษัตริย์บาบิโลน
4 ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของเขา เดือนที่สิบ วันที่สิบของเดือน เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน
พร้อมกับกองทัพทั้งหมด ยกมาต่อสู้กับเยรูซาเล็ม ตั้งค่ายต่อสู้กับเมือง
และสร้างป้อมล้อมเมืองไว้รอบด้าน
5 เมืองจึงถูกล้อมจนถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์

6 ในเดือนที่สี่ วันที่เก้าของเดือน ความอดอยากในเมืองรุนแรง จนประชาชนในดินแดนไม่มีขนมปัง
7 เมืองจึงถูกเจาะเป็นช่อง นักรบทั้งหมดหนีออกจากเมืองในเวลากลางคืน
โดยผ่านประตูระหว่างกำแพงสองชั้นที่อยู่ข้างสวนของกษัตริย์ ชาวเคลเดียอยู่รอบเมืองทุกด้าน
นักรบไปทางอาราบาห์
8 แต่กองทัพชาวเคลเดียไล่ตามกษัตริย์ และตามเศเดคียาห์ทันในที่ราบเยรีโค
กองทัพทั้งหมดของเขากระจัดกระจายไปจากเขา
9 พวกเขาจับกษัตริย์พาขึ้นไปหากษัตริย์บาบิโลนที่ริบลาห์ ในดินแดนฮามัท
กษัตริย์บาบิโลนประกาศคำพิพากษาเขา
10 กษัตริย์บาบิโลนฆ่าลูกชายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาเขา
และฆ่าขุนนางทั้งหมดของยูดาห์ที่ริบลาห์ด้วย
11 เขาควักตาเศเดคียาห์ แล้วกษัตริย์บาบิโลนล่ามเศเดคียาห์ด้วยตรวน พาไปบาบิโลน
และขังไว้ในคุกจนถึงวันตาย
12 ในเดือนที่ห้า วันที่สิบของเดือน ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าแห่งรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์บาบิโลน เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม ผู้ยืนต่อหน้ากษัตริย์บาบิโลน เข้ามาในเยรูซาเล็ม
13 เขาเผาพระนิเวศของพระยาห์เวห์ วังของกษัตริย์ และบ้านทั้งหมดในเยรูซาเล็ม
บ้านใหญ่ทุกหลังเขาเผาด้วยไฟ
14 กองทัพชาวเคลเดียทั้งหมดที่อยู่กับผู้บัญชาการทหารยาม พังกำแพงเยรูซาเล็มทั้งหมดรอบเมือง
15 เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม กวาดต้อนคนที่ยากจนที่สุดบางส่วน
ประชาชนที่เหลือในเมือง คนที่แปรพักตร์ไปหากษัตริย์บาบิโลน และคนอื่น ๆ ที่ยังเหลือ ไปเป็นเชลย
16 แต่เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม
เหลือคนที่ยากจนที่สุดในดินแดนบางส่วนไว้เป็นคนดูแลสวนองุ่นและชาวนา
17 ชาวเคลเดียทุบเสาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
รวมทั้งฐานและอ่างทะเลทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ให้แตกเป็นชิ้น ๆ
และขนทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปบาบิโลน
18 พวกเขาเอาหม้อ พลั่ว คีมดับไส้ตะเกียง อ่าง ช้อน
และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่ใช้ปรนนิบัติไปด้วย
19 ผู้บัญชาการทหารยามเอาถ้วย กระถางไฟ อ่าง หม้อ ขาตะเกียง ช้อน และชามไป
สิ่งที่เป็นทองก็เอาไปเป็นทอง สิ่งที่เป็นเงินก็เอาไปเป็นเงิน
20 พวกเขาเอาเสาสองต้น อ่างทะเลหนึ่งอ่าง และวัวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวที่อยู่ใต้ฐาน
ซึ่งกษัตริย์โซโลมอนทำไว้สำหรับพระนิเวศของพระยาห์เวห์ไป
ทองสัมฤทธิ์ของภาชนะเหล่านี้ทั้งหมดหนักจนชั่งไม่ได้
21 ส่วนเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก* ใช้สายยาวสิบสองศอกวัดรอบ หนาสี่นิ้วมือ และกลวง
22 มีหัวเสาทองสัมฤทธิ์อยู่บนเสา หัวเสาหัวหนึ่งสูงห้าศอก† มีลายตาข่ายและผลทับทิมรอบหัวเสา
ทั้งหมดเป็นทองสัมฤทธิ์ เสาต้นที่สองก็เหมือนกัน มีผลทับทิมด้วย
23 ด้านข้างมีผลทับทิมเก้าสิบหกผล ผลทับทิมทั้งหมดบนลายตาข่ายรอบเสามีหนึ่งร้อยผล
24 ผู้บัญชาการทหารยามจับเสไรยาห์ หัวหน้าปุโรหิต เศฟันยาห์ ปุโรหิตลำดับที่สอง
และผู้เฝ้าธรณีประตูสามคน

---

* **52:21 52:21** หนึ่งศอกคือความยาวจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณสิบแปดนิ้ว หรือสี่สิบหกเซนติเมตร
† **52:22 52:22** หนึ่งศอกคือความยาวจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณสิบแปดนิ้ว หรือสี่สิบหกเซนติเมตร

25 จากในเมือง เขาจับนายทหารคนหนึ่งที่ดูแลนักรบ
จับคนเจ็ดคนที่ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์และพบอยู่ในเมือง จับอาลักษณ์ของผู้บัญชาการกองทัพ
ซึ่งเป็นผู้เกณฑ์ประชาชนในดินแดน และประชาชนในดินแดนหกสิบคนที่พบกลางเมือง
26 เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม จับพวกเขาพาไปหากษัตริย์บาบิโลนที่ริบลาห์
27 กษัตริย์บาบิโลนตีและฆ่าพวกเขาที่ริบลาห์ ในดินแดนฮามัท
ยูดาห์จึงถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยจากดินแดนของตน
28 ต่อไปนี้คือจำนวนประชาชนที่เนบูคัดเนสซาร์กวาดต้อนไปเป็นเชลย
ในปีที่เจ็ด ชาวยิวสามพันยี่สิบสามคน
29 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์
เขากวาดต้อนคนจากเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยแปดร้อยสามสิบสองคน
30 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาระดาน ผู้บัญชาการทหารยาม
กวาดต้อนชาวยิวไปเป็นเชลยเจ็ดร้อยสี่สิบห้าคน
รวมทั้งหมดสี่พันหกร้อยคน
31 ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาคีน กษัตริย์ยูดาห์ ในเดือนที่สิบสอง
วันที่ยี่สิบห้าของเดือน เอวิลเมโรดัค กษัตริย์บาบิโลน ในปีแรกแห่งรัชกาล ยกศีรษะของเยโฮยาคีน
กษัตริย์ยูดาห์ขึ้น และปล่อยเขาจากคุก
32 เขาพูดอย่างเมตตากับเยโฮยาคีน
และตั้งบัลลังก์ของเยโฮยาคีนให้สูงกว่าบัลลังก์ของกษัตริย์ที่อยู่กับเขาในบาบิโลน
33 เขาเปลี่ยนเสื้อผ้านักโทษของเยโฮยาคีน เยโฮยาคีนกินขนมปังต่อหน้าเขาเป็นประจำตลอดชีวิต
34 สำหรับค่าเลี้ยงดู กษัตริย์บาบิโลนให้ค่าเลี้ยงดูเขาเป็นประจำ วันละส่วนจนถึงวันตาย
ตลอดชีวิตของเขา

บท
คร่ำครวญ
ของเยเรมีย์

1 อนิจจา เมืองที่เคยเต็มไปด้วยผู้คน
กลับอยู่เดียวดายเสียแล้ว
นางกลายเป็นหญิงม่าย
ทั้งที่เคยยิ่งใหญ่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
นางผู้เคยเป็นเจ้าหญิงท่ามกลางแคว้นต่าง ๆ
กลับตกเป็นทาส

2 นางร้องไห้อย่างขมขื่นในยามค่ำคืน
น้ำตานองแก้ม
ในบรรดาคนรักทั้งปวง
ไม่มีใครปลอบนาง
เพื่อนทุกคนทรยศนาง
กลับกลายเป็นศัตรู

3 ยูดาห์ไปเป็นเชลยเพราะถูกข่มเหง
และถูกใช้งานอย่างหนัก
นางอาศัยท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
ไม่พบที่พัก
ผู้ข่มเหงทุกคนตามนางทันในยามคับขัน

4 ถนนสู่ศิโยนโศกเศร้า
เพราะไม่มีใครมาร่วมพิธีชุมนุมอันศักดิ์สิทธิ์
ประตูเมืองทุกแห่งร้างไร้ผู้คน
ปุโรหิตของนางถอนใจ
สาวพรหมจารีของนางทุกข์ยาก
นางเองขมขื่นใจ

5 คู่อริของนางขึ้นเป็นใหญ่
ศัตรูของนางรุ่งเรือง
เพราะพระยาห์เวห์* ทำให้นางทุกข์ยาก เพราะนางฝ่าฝืนครั้งแล้วครั้งเล่า
ลูกเล็ก ๆ ของนางถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรู

6 ความสง่างามทั้งสิ้นสูญไปจากศิโยนแล้ว
ขุนนางของนางเหมือนกวางที่หาทุ่งหญ้าไม่พบ
พวกเขาหนีไปอย่างไร้เรี่ยวแรงต่อหน้าผู้ไล่ตาม

---

* **1:5** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า "ลอร์ด" หรือ "ก็อด" ที่เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งในภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ ฉบับภาษาไทยนี้ใช้พระนาม "พระยาห์เวห์"

7 ในวันทุกข์ยากและลำเค็ญ เยรูซาเล็มหวนคิดถึงอดีต
ถึงของล้ำค่าทั้งปวงที่นางเคยมี
เมื่อประชาชนของนางตกอยู่ในมือศัตรู
ไม่มีใครช่วยนาง
ศัตรูมองดูนาง
และเยาะเย้ยความรกร้างของเมือง

8 เยรูซาเล็มทำบาปอย่างหนัก
นางจึงเป็นมลทิน
ทุกคนที่เคยให้เกียรตินาง กลับดูหมิ่นนาง
เพราะเห็นนางเปลือยเปล่า
นางถอนใจและถอยกลับ

9 คราบมลทินแปดเปื้อนชายผ้านุ่งของนาง
นางไม่ได้คำนึงถึงบั้นปลายของตน
จึงตกต่ำจนน่าตกใจ
ไม่มีใครปลอบนาง
"พระยาห์เวห์ โปรดมองดูความทุกข์ยากของฉัน
เพราะศัตรูยกตนขึ้นใหญ่โต"

10 ศัตรูยื่นมือยึดของล้ำค่าทั้งปวงของนาง
นางเห็นชนชาติทั้งหลายบุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของนาง
ชนชาติเหล่านั้นที่พระองค์สั่งห้ามเข้ามาในที่ชุมนุมของพระองค์

11 ประชาชนของนางต่างถอนใจ
แสวงหาขนมปัง
นำของล้ำค่าไปแลกอาหารเพื่อประทังชีวิต
"พระยาห์เวห์ โปรดมองดูเถิด
ฉันกลายเป็นที่ดูหมิ่นแล้ว"

12 "พวกท่านทุกคนที่ผ่านไป ไม่สนใจเลยหรือ"
จงมองดู มีความเศร้าใดเทียบได้กับความเศร้าของฉัน
ความเศร้าที่ถาโถมเข้ามา
เมื่อพระยาห์เวห์ทำให้ฉันทุกข์ยากในวันแห่งความโกรธเกรี้ยวของพระองค์

13 พระองค์ส่งไฟจากเบื้องบนลงถึงกระดูกของฉัน
ไฟโหมเผาผลาญกระดูกเหล่านั้น
พระองค์กางตาข่ายดักเท้าฉัน
ทำให้ฉันต้องถอยกลับ
ทำให้ฉันอ้างว้างและอ่อนแรงตลอดวัน

14 มือของพระองค์ผูกความผิดของฉันไว้เป็นแอก
มัดความผิดเหล่านั้นเข้าด้วยกัน
วางลงบนคอฉัน
จนกำลังของฉันหมดสิ้น

พระผู้เป็นเจ้า† มอบฉันไว้ในมือศัตรู
ที่ฉันต้านทานไม่ไหว

15 พระผู้เป็นเจ้าถือว่านักรบผู้เก่งกล้าทั้งปวงในเมืองของฉันไร้ค่า
พระองค์เรียกชุมนุมอันศักดิ์สิทธิ์ขึ้นเพื่อเล่นงานฉันและบดขยี้ชายหนุ่มของฉัน
พระผู้เป็นเจ้าย่ำยูดาห์ผู้เป็นดั่งสาวพรหมจารี เหมือนคนย่ำองุ่นในบ่อ

16 ฉันร้องไห้เพราะสิ่งเหล่านี้
ตาของฉัน ตาของฉัน หลั่งน้ำตาเป็นสาย
ไม่มีผู้ปลอบโยนอยู่ใกล้ให้ใจฉันชื่นขึ้น
ลูก ๆ ของฉันอ้างว้าง
เพราะศัตรูมีชัยแล้ว

17 ศิโยนกางมือออก
ไม่มีใครปลอบนาง
พระยาห์เวห์สั่งเกี่ยวกับยาโคบ
ให้ผู้คนรอบเขาเป็นศัตรูของเขา
เยรูซาเล็มอยู่ท่ามกลางพวกเขาเหมือนของที่เป็นมลทิน

18 พระยาห์เวห์เที่ยงธรรม
เพราะฉันกบฏต่อคำสั่งของพระองค์
ชนชาติทั้งหลาย โปรดฟัง
มองดูความเศร้าของฉัน
สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของฉันถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยแล้ว

19 ฉันเรียกหาคนรัก
แต่พวกเขาหลอกฉัน
ปุโรหิตและผู้อาวุโสของฉันสิ้นใจในเมือง
ขณะหาอาหารเพื่อประทังชีวิตตนเอง

20 พระยาห์เวห์ โปรดมองดู ฉันเดือดร้อนเหลือเกิน
ใจฉันปั่นป่วน
หัวใจฉันเหมือนพลิกคว่ำ
เพราะฉันกบฏอย่างหนัก
นอกบ้าน ดาบพรากคนที่รักไป
ในบ้านก็เหมือนตกอยู่ในความตาย

21 พวกเขาได้ยินฉันถอนใจ
ไม่มีใครปลอบฉัน
ศัตรูทั้งปวงได้ยินความทุกข์ของฉัน
ต่างยินดีที่พระองค์ทำเช่นนี้
พระองค์จะให้วันที่ประกาศไว้มาถึง
แล้วพวกเขาจะตกอยู่ในสภาพเดียวกับฉัน

---

† **1:14 1:14** คำที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษถ่ายทอดว่า ลอร์ด และฉบับนี้แปลว่า พระผู้เป็นเจ้า คือ อาโดนาย

22 ขอให้ความชั่วร้ายทั้งปวงของพวกเขาปรากฏต่อหน้าพระองค์
โปรดทำกับพวกเขาอย่างที่ทำกับฉัน เพราะการฝ่าฝืนทั้งปวงของฉัน
ฉันถอนใจครั้งแล้วครั้งเล่า
และใจฉันอ่อนแรง

2

1 อนิจจา พระผู้เป็นเจ้าปกคลุมศิโยนด้วยเมฆแห่งความโกรธเสียแล้ว
พระองค์เหวี่ยงความงามของอิสราเอลจากสวรรค์ลงสู่แผ่นดิน
และไม่ระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์ในวันแห่งความโกรธ

2 พระผู้เป็นเจ้ากลืนกินที่อยู่ทั้งปวงของยาโคบ
โดยไม่สงสาร
พระองค์โค่นป้อมปราการของยูดาห์ด้วยความโกรธ
ทำให้ล้มลงถึงพื้น
ทำให้อาณาจักรและขุนนางเสื่อมเกียรติ

3 พระองค์หักอำนาจทั้งสิ้นของอิสราเอลด้วยความโกรธเกรี้ยว
ถอนมือขวากลับจากเบื้องหน้าศัตรู
เผายาโคบด้วยไฟที่ลุกโชน
เผาผลาญทุกสิ่งรอบด้าน

4 พระองค์น้าวธนูเหมือนศัตรู
ยืนอย่างคู่อริ พร้อมใช้มือขวาจู่โจม
ฆ่าทุกสิ่งที่น่ามอง
เทความโกรธดุจไฟลงในกระโจมของศิโยน

5 พระผู้เป็นเจ้ากลับเป็นเหมือนศัตรู
กลืนกินอิสราเอล
กลืนกินวังทั้งปวงของนาง
ทำลายป้อมปราการของนาง
ทำให้ยูดาห์โศกเศร้าและคร่ำครวญหนักขึ้น

6 พระองค์รื้อพลับพลาของพระองค์อย่างรุนแรง
ราวกับรื้อเพิงในสวน
ทำลายที่ชุมนุมของพระองค์
พระยาห์เวห์ทำให้ศิโยนลืมพิธีชุมนุมอันศักดิ์สิทธิ์และวันพักอันศักดิ์สิทธิ์
พระองค์ดูหมิ่นกษัตริย์และปุโรหิตด้วยความโกรธเกรี้ยว

7 พระผู้เป็นเจ้าทอดทิ้งแท่นบูชาของพระองค์
ชิงชังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
มอบกำแพงวังของนางไว้ในมือศัตรู
พวกเขาส่งเสียงในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
เหมือนในวันพิธีชุมนุมอันศักดิ์สิทธิ์

8 พระยาห์เวห์ตั้งใจทำลายกำแพงเมืองศิโยน
พระองค์ขึงสายวัด
ไม่ถอนมือจากการทำลาย
ทำให้เชิงเทินและกำแพงคร่ำครวญ
ทั้งสองทรุดโทรมด้วยกัน

9 ประตูเมืองของนางจมลงในดิน
พระองค์ทำลายและหักดาลประตู
กษัตริย์และขุนนางของนางอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายที่ไม่มีข้อบัญญัติ
ผู้พยากรณ์ของนางไม่พบนิมิตจากพระยาห์เวห์

10 ผู้อาวุโสของศิโยนนั่งบนพื้น
นิ่งเงียบ
พวกเขาเอาฝุ่นโรยศีรษะ
สวมผ้ากระสอบ
สาวพรหมจารีแห่งเยรูซาเล็มก้มศีรษะลงถึงพื้น

11 ตาของข้าพเจ้าอ่อนล้าเพราะร้องไห้
ใจของข้าพเจ้าปั่นป่วน
เจ็บปวดเหมือนไส้ในทะลักลงสู่ดิน
เพราะชนชาติของข้าพเจ้าพินาศ
เด็กเล็กและทารกหมดสติตามถนนในเมือง

12 พวกเขาถามแม่ของตนว่า
"เมล็ดข้าวกับเหล้าองุ่นอยู่ที่ไหน""
ขณะหมดสติเหมือนคนบาดเจ็บตามถนนในเมือง
ขณะชีวิตค่อย ๆ รินหมดไปในอ้อมอกแม่

13 ข้าพเจ้าจะยกอะไรมาเป็นตัวอย่างให้เจ้า"
จะเปรียบเจ้ากับอะไร เยรูซาเล็มเอ๋ย"
จะเอาอะไรมาเทียบกับเจ้า
เพื่อปลอบใจเจ้า ศิโยนผู้เป็นดั่งสาวพรหมจารี"
บาดแผลของเจ้ากว้างใหญ่ดุจทะเล
ใครจะรักษาเจ้าได้"

14 ผู้พยากรณ์ของเจ้าเล่านิมิตเท็จอันโง่เขลาให้เจ้าฟัง
ไม่เปิดโปงความผิดของเจ้า
เพื่อช่วยให้เจ้าพ้นจากการเป็นเชลย
กลับเล่านิมิตเท็จที่เป็นเหตุให้เจ้าถูกเนรเทศ

15 ทุกคนที่ผ่านไปปรบมือเยาะเย้ยเจ้า
ส่งเสียงเย้ยหยันและส่ายหน้าใส่เยรูซาเล็มว่า
"นี่หรือเมืองที่คนเรียกว่า "งามพร้อมสรรพ
เป็นความยินดีของทั้งแผ่นดิน"?"

16 ศัตรูทั้งปวงของเจ้าอ้าปากตะโกนใส่เจ้า
ส่งเสียงเย้ยหยันและขบฟัน
พูดว่า "พวกเรากลืนกินนางแล้ว
นี่คือวันที่พวกเรารอคอยแน่
พวกเราพบแล้ว
พวกเราเห็นแล้ว"

17 พระยาห์เวห์ทำสิ่งที่พระองค์วางแผนไว้
ทำตามคำที่พระองค์สั่งไว้แต่ก่อนให้สำเร็จ
พระองค์โค่นลง
โดยไม่สงสาร
ทำให้ศัตรูยินดีเหนือเจ้า
เสริมอำนาจให้คู่อริของเจ้า

18 ใจของพวกเขาร้องต่อพระผู้เป็นเจ้า
กำแพงเมืองศิโยนเอ๋ย
จงให้น้ำตาไหลเหมือนแม่น้ำทั้งกลางวันและกลางคืน
อย่าหยุดพัก
อย่าให้ตาของเจ้าได้พัก

19 ลุกขึ้น ร้องคร่ำครวญในยามค่ำคืน
เมื่อเริ่มยามแต่ละครั้ง
เทใจเหมือนน้ำต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า
ยกมือขึ้นหาพระองค์ วิงวอนเพื่อชีวิตของลูกเล็ก ๆ ของเจ้า
ที่อ่อนแรงเพราะหิวตรงหัวถนนทุกสาย

20 "พระยาห์เวห์ โปรดมองดูว่าพระองค์ทำเช่นนี้กับใคร
ผู้หญิงควรกินลูกของตนหรือ
ลูกที่เคยอุ้มและโยกกล่อมบนตัก"
ปุโรหิตและผู้พยากรณ์ควรถูกฆ่าในสถานบริสุทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าหรือ"

21 คนเยาว์วัยและคนแก่นอนบนพื้นตามถนน
สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของฉันล้มลงด้วยดาบ
พระองค์ฆ่าพวกเขาในวันแห่งความโกรธ
สังหารโดยไม่สงสาร

22 พระองค์เรียกสิ่งน่าสะพรึงกลัวมารุมฉันจากทุกด้าน ราวกับเรียกมาร่วมพิธีชุมนุมอันศักดิ์สิทธิ์
ไม่มีใครหนีรอดหรือเหลืออยู่ในวันแห่งความโกรธของพระยาห์เวห์
ศัตรูของฉันกลืนกินผู้ที่ฉันดูแลและเลี้ยงมา"

3

1 ข้าพเจ้าเป็นชายที่ได้ประสบความทุกข์ยาก
ด้วยไม้เรียวแห่งความโกรธของพระองค์
2 พระองค์นำข้าพเจ้าให้เดินในความมืด
ไม่ได้พาเข้าสู่แสงสว่าง

3 พระองค์ลงมือเล่นงานข้าพเจ้าจริง ๆ
ครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดวัน

4 พระองค์ทำให้เนื้อและผิวของข้าพเจ้าแก่ลง
ทำให้กระดูกของข้าพเจ้าหัก
5 พระองค์ก่อแนวล้อมข้าพเจ้า
ล้อมไว้ด้วยความขมขื่นและความยากลำบาก
6 พระองค์ให้ข้าพเจ้าอยู่ในที่มืด
เหมือนคนที่ตายไปนานแล้ว

7 พระองค์ก่อกำแพงล้อมข้าพเจ้าจนออกไปไม่ได้
ทำให้โซ่ของข้าพเจ้าหนัก
8 แม้ข้าพเจ้าร้องเรียกขอความช่วยเหลือ
พระองค์ก็ปิดกั้นคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
9 พระองค์เอาหินสกัดก่อปิดทางของข้าพเจ้า
ทำให้เส้นทางของข้าพเจ้าคดเคี้ยว

10 พระองค์เหมือนหมีที่ดักรอข้าพเจ้า
เหมือนสิงโตที่ซ่อนอยู่
11 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าหันออกนอกทาง
ฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้น ๆ
ทำให้ข้าพเจ้าอ้างว้าง
12 พระองค์น้าวธนู
ตั้งข้าพเจ้าเป็นเป้าลูกธนู

13 พระองค์ให้ลูกธนูจากกระบอกธนูของพระองค์แทงลึกถึงไส้ในข้าพเจ้า
14 ชนชาติของข้าพเจ้าทุกคนเยาะเย้ยข้าพเจ้า
ร้องเพลงล้อเลียนข้าพเจ้าตลอดวัน
15 พระองค์ให้ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความขมขื่น
ป้อนพืชขมจัดให้ข้าพเจ้าจนอิ่ม

16 พระองค์ยังทำให้ฟันของข้าพเจ้าแตกด้วยกรวด
คลุมข้าพเจ้าด้วยเถ้าถ่าน
17 พระองค์พรากข้าพเจ้าไปไกลจากความสงบสุข
ข้าพเจ้าลืมความรุ่งเรือง
18 ข้าพเจ้าพูดว่า “กำลังของข้าพเจ้าสูญสิ้นแล้ว
ความหวังที่วางไว้ในพระยาห์เวห์ก็สูญไปด้วย”

19 โปรดระลึกถึงความทุกข์ยากและความลำเค็ญของข้าพเจ้า
ถึงพืชขมจัดและความขมขื่น
20 ข้าพเจ้ายังจดจำสิ่งเหล่านั้น
ใจจึงจมอยู่กับความหดหู่
21 ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องนี้
จึงมีความหวัง

22 เพราะความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์ พวกเราจึงไม่ถูกทำลาย

เพราะความเมตตาของพระองค์ไม่หมดไป
23 ความเมตตานั้นใหม่ทุกเช้า
ความซื่อสัตย์ของพระองค์ยิ่งใหญ่นัก
24 ข้าพเจ้าบอกตนเองว่า พระยาห์เวห์เป็นมรดกของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงจะหวังในพระองค์

25 พระยาห์เวห์ดีต่อคนที่รอพระองค์
ต่อคนที่แสวงหาพระองค์
26 เป็นการดีที่จะมีความหวัง
และรออย่างเงียบสงบให้พระยาห์เวห์ช่วยกู้
27 เป็นการดีที่คนจะหัดแบกรับภาระตั้งแต่วัยเยาว์

28 ให้เขานั่งตามลำพังและนิ่งเงียบ
เพราะพระองค์ให้เขาแบกรับภาระนั้น
29 ให้เขาก้มหน้าจนปากแนบฝุ่นดิน
เผื่อจะยังมีความหวัง
30 ให้เขายื่นแก้มแก่คนที่ตีเขา
ให้เขาทนรับคำดูหมิ่นจนเต็มที่

31 เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทอดทิ้งไปตลอดกาล
32 แม้พระองค์ทำให้เศร้าโศก
ก็จะเมตตาสงสารตามความรักมั่นคงอันมากมายของพระองค์
33 เพราะพระองค์ไม่ได้เต็มใจให้ทุกข์ยาก
หรือให้มนุษย์เศร้าโศก

34 ไม่ว่าจะเหยียบย่ำผู้ถูกคุมขังทุกคนบนแผ่นดิน
35 บิดเบือนสิทธิของคนต่อหน้าองค์ผู้สูงสุด
36 หรือพลิกคดีให้คนเสียหาย พระผู้เป็นเจ้าไม่เห็นชอบทั้งนั้น

37 ใครพูดแล้วเกิดขึ้นจริงได้
เมื่อพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้สั่ง
38 ทั้งสิ่งร้ายและสิ่งดี ล้วนมาจากคำขององค์ผู้สูงสุดมิใช่หรือ
39 ทำไมคนที่ยังมีชีวิตจึงบ่น
บ่นเพราะการลงโทษบาปของตน

40 ให้พวกเราค้นดูและตรวจสอบวิถีชีวิตของตน
แล้วหันกลับไปหาพระยาห์เวห์
41 ให้พวกเรายกใจพร้อมกับมือขึ้นหาพระเจ้า* ในสวรรค์
42 พวกเราฝ่าฝืนและกบฏ
พระองค์ไม่ได้ให้อภัย

43 พระองค์คลุมพวกเราด้วยความโกรธและไล่ตามพวกเรา
พระองค์ฆ่า
ไม่สงสาร

* **3:41 3:41** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים อ่านว่า เอโลฮิม

44 พระองค์คลุมพระองค์เองด้วยเมฆ
จนคำอธิษฐานผ่านไปไม่ได้
45 พระองค์ทำให้พวกเราเป็นเศษขยะและของที่ถูกทิ้ง
ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

46 ศัตรูทั้งปวงของพวกเราอ้าปากตะโกนใส่พวกเรา
47 ความหวาดกลัวและหลุมมาถึงพวกเรา
ความย่อยยับและความพินาศ

48 ข้าพเจ้าหลั่งน้ำตาเป็นสาย
เพราะชนชาติของข้าพเจ้าพินาศ
49 น้ำตาข้าพเจ้าไหลไม่ขาดสาย
ไม่หยุด
ไม่เว้นแม้สักครู่
50 จนกว่าพระยาห์เวห์มองลงมา
และเห็นจากสวรรค์
51 ภาพที่ข้าพเจ้าเห็นบีบคั้นหัวใจ
เพราะหญิงสาวทั้งหลายในเมืองของข้าพเจ้า

52 พวกเขาไล่ล่าข้าพเจ้าไม่หยุดเหมือนคนล่านก
เป็นศัตรูของข้าพเจ้าโดยไม่มีเหตุ
53 พวกเขาตัดชีวิตของข้าพเจ้าในคุกใต้ดิน
และโยนหินลงบนข้าพเจ้า
54 น้ำไหลท่วมศีรษะข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าถูกตัดขาดแล้ว

55 พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องเรียกนามของพระองค์
จากคุกใต้ดินที่ลึกที่สุด
56 พระองค์ได้ยินเสียงข้าพเจ้า
โปรดอย่าปิดหูไม่ฟังเสียงถอนใจ
และเสียงร้องของข้าพเจ้า

57 พระองค์เข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพเจ้าร้องเรียกพระองค์
พระองค์กล่าวว่า อย่ากลัว

58 พระผู้เป็นเจ้า พระองค์สู้คดีให้ข้าพเจ้า
ไถ่ชีวิตของข้าพเจ้า
59 พระยาห์เวห์ พระองค์เห็นความอยุติธรรมที่ข้าพเจ้าได้รับ
ขอพิพากษาคดีของข้าพเจ้า
60 พระองค์เห็นการแก้แค้นทั้งปวงของพวกเขา
และทุกแผนที่พวกเขาวางไว้เล่นงานข้าพเจ้า

61 พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ยินคำดูหมิ่นของพวกเขา
และทุกแผนที่พวกเขาวางไว้เล่นงานข้าพเจ้า
62 พระองค์ได้ยินถ้อยคำของผู้ที่ลุกขึ้นต่อต้านข้าพเจ้า
และอุบายที่พวกเขาคิดเล่นงานข้าพเจ้าตลอดวัน

63 พระองค์เห็นทุกครั้งที่พวกเขานั่งลงและลุกขึ้น
ข้าพเจ้าเป็นเรื่องที่พวกเขาร้องเพลงล้อเลียน

64 พระยาห์เวห์ พระองค์จะตอบแทนพวกเขา
ตามสิ่งที่มือพวกเขาทำ
65 พระองค์จะทำให้ใจพวกเขาแข็งกระด้าง
และสาปแช่งพวกเขา
66 พระองค์จะไล่ตามพวกเขาด้วยความโกรธ
และทำลายพวกเขาให้หมดไปจากใต้สวรรค์ของพระยาห์เวห์

4

1 อนิจจา ทองคำหมองลงเสียแล้ว
แม้ทองบริสุทธิ์ที่สุดก็เปลี่ยนไป
ก้อนหินแห่งสถานบริสุทธิ์กระจัดกระจาย
ตรงหัวถนนทุกสาย

2 บุตรล้ำค่าของศิโยน
ที่เทียบได้กับทองเนื้อดี
กลับถูกมองเป็นเพียงเหยือกดินเผา
ผลงานจากมือช่างปั้นหม้อ

3 แม้หมาจิ้งจอกยังให้ลูกกินนม
เลี้ยงลูกของตน
แต่ชนชาติของข้าพเจ้ากลับโหดร้าย
เหมือนนกกระจอกเทศในถิ่นทุรกันดาร

4 ลิ้นทารกที่ยังกินนมติดเพดานปากเพราะกระหาย
เด็กเล็กขอขนมปัง
ไม่มีใครแบ่งให้พวกเขา

5 คนที่เคยกินอาหารเลิศรส กลับอ้างว้างตามถนน
คนที่เติบโตมากับผ้าหรูสีม่วง กลับต้องซุกตัวอยู่กับกองมูลสัตว์

6 ความผิดของชนชาติข้าพเจ้าร้ายแรงกว่าบาปของโสโดม
เมืองที่พังพินาศในพริบตา
โดยไม่มีมือใดแตะต้อง

7 ขุนนางของเมืองเคยผุดผ่องกว่าหิมะ
ขาวกว่าน้ำนม
ร่างกายแดงเรื่อกว่าทับทิม
เงางามเหมือนไพลิน

8 หน้าตาของพวกเขาดำกว่าถ่าน
เดินตามถนนก็ไม่มีใครจำได้
เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก
เหี่ยวแห้ง
แห้งกรังเหมือนไม้

9 คนที่ถูกฆ่าด้วยดาบยังดีกว่าคนที่ตายเพราะหิว
คนอดอยากค่อย ๆ ซูบผอมจนสิ้นใจ
เพราะไร้ผลผลิตจากทุ่งนา

10 ผู้หญิงที่มีใจเมตตาใช้มือต้มลูกของตนเอง
ลูกกลายเป็นอาหารของพวกนาง เมื่อชนชาติของข้าพเจ้าพินาศ

11 พระยาห์เวห์ระบายความโกรธจนถึงที่สุด
พระองค์เทความโกรธเกรี้ยวออก
จุดไฟในศิโยน
ไฟเผาผลาญรากฐานของเมือง

12 กษัตริย์ทั้งหลายในโลกไม่เชื่อ
ผู้คนทั่วโลกก็ไม่เชื่อ
ว่าคู่อริและศัตรูจะเข้าประตูเมืองเยรูซาเล็ม

13 นี่เป็นเพราะบาปของผู้พยากรณ์ของนาง
และความผิดของปุโรหิตของนาง
ที่หลั่งเลือดคนเที่ยงธรรมกลางเมือง

14 พวกเขาเร่ร่อนเหมือนคนตาบอดตามถนน
เปื้อนเลือดเป็นมลทิน
จนผู้คนแตะเสื้อของพวกเขาไม่ได้

15 “ไปให้พ้น!” ผู้คนร้องใส่พวกเขา
“เป็นมลทิน! ไปให้พ้น! ไปให้พ้น! อย่าแตะต้อง!”
เมื่อพวกเขาหนีและเร่ร่อน ผู้คนในชนชาติต่าง ๆ พูดว่า
“พวกเขาอยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้”

16 ความโกรธของพระยาห์เวห์ทำให้พวกเขากระจัดกระจาย
พระองค์จะไม่เอาใจใส่พวกเขาอีก
ปุโรหิตไม่ได้รับความเคารพ
ผู้อาวุโสไม่ได้รับความโปรดปราน

17 พวกเรามองจนตาอ่อนล้า
เฝ้าหาความช่วยเหลืออย่างไร้ผล
เฝ้ารอชนชาติที่ช่วยกู้พวกเราไม่ได้

18 พวกเขาตามล่าพวกเราทุกย่างก้าว
จนพวกเราเดินตามถนนของตนไม่ได้
จุดจบของพวกเราใกล้แล้ว
วันเวลาของพวกเราหมดลงแล้ว
เพราะจุดจบมาถึงแล้ว

19 ผู้ไล่ตามพวกเราเร็วกว่านกอินทรีในท้องฟ้า
ไล่พวกเราบนภูเขา
ซุ่มโจมตีพวกเราในถิ่นทุรกันดาร

20 ผู้เป็นดั่งลมหายใจของพวกเรา
ผู้ที่พระยาห์เวห์เจิมไว้
ถูกจับในหลุมของศัตรู
พวกเราเคยพูดถึงเขาว่า
"พวกเราจะอาศัยท่ามกลางชนชาติทั้งหลายใต้ร่มเงาของเขา"

21 เอโดมเอ๋ย จงชื่นชมและยินดีเถิด
เจ้าผู้อาศัยในดินแดนอูส
ถ้วยแห่งการลงโทษจะเวียนมาถึงเจ้าเช่นกัน
เจ้าจะเมา
และเปลื้องผ้าตนเอง

22 ศิโยนเอ๋ย การลงโทษความผิดของเจ้าสิ้นสุดแล้ว
พระองค์จะไม่นำเจ้าไปเป็นเชลยอีก
เอโดมเอ๋ย พระองค์จะมาลงโทษความผิดของเจ้า
จะเปิดเผยบาปของเจ้า

5

1 พระยาห์เวห์ ขอระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเรา
ขอมองดูความอัปยศของพวกเรา
2 มรดกของพวกเราตกไปเป็นของคนแปลกหน้า
บ้านของพวกเราตกไปเป็นของคนต่างชาติ
3 พวกเรากำพร้า ไม่มีพ่อ
แม่ของพวกเราเป็นเหมือนหญิงม่าย
4 แม้แต่น้ำดื่ม พวกเราก็ต้องจ่ายเงิน
ไม้ของพวกเราเอง พวกเรายังต้องซื้อ
5 ผู้ไล่ล่าตามติดจนแทบหายใจรดต้นคอพวกเรา
พวกเราเหนื่อยล้า ไม่ได้พัก
6 พวกเรายอมอยู่ใต้อำนาจชาวอียิปต์
และชาวอัสซีเรีย เพื่อได้กินขนมปังจนอิ่ม
7 บรรพบุรุษของพวกเราทำบาป และไม่อยู่แล้ว
แต่พวกเราแบกรับความผิดของพวกเขา
8 คนรับใช้ปกครองพวกเรา
ไม่มีใครช่วยพวกเราให้พ้นมือพวกเขา
9 พวกเราหาขนมปังมาได้โดยเสี่ยงชีวิต
เพราะดาบในถิ่นทุรกันดาร
10 ผิวของพวกเราดำเหมือนเตา
เพราะความอดอยากที่แผดเผา
11 พวกเขาข่มขืนผู้หญิงในศิโยน
และสาวพรหมจารีในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์
12 ขุนนางถูกมัดมือแขวนไว้
ผู้อาวุโสไม่ได้รับเกียรติ

13 ชายหนุ่มแบกหินโม่
เด็ก ๆ แบกไม้จนสะดุดล้ม
14 ผู้อาวุโสไม่มานั่งประชุมที่ประตูเมืองอีกแล้ว
ชายหนุ่มก็เลิกเล่นดนตรี
15 ความยินดีในใจพวกเราสิ้นสุดลง
การเต้นรำกลายเป็นความโศกเศร้า
16 มงกุฎหล่นจากศีรษะพวกเรา
พวกเราถึงคราววิบัติแล้ว เพราะพวกเราทำบาป
17 เพราะเหตุนี้ ใจพวกเราจึงอ่อนล้า
เพราะสิ่งเหล่านี้ ตาพวกเราจึงพร่ามัว
18 เพราะภูเขาศิโยนรกร้าง
หมาจิ้งจอกเดินอยู่บนนั้น

19 พระยาห์เวห์ พระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
บัลลังก์ของพระองค์คงอยู่ทุกชั่วอายุคน
20 ทำไมพระองค์จึงลืมพวกเราตลอดไป
และทอดทิ้งพวกเรานานเช่นนี้
21 พระยาห์เวห์ โปรดพาพวกเรากลับมาหาพระองค์ แล้วพวกเราจะกลับมา
โปรดฟื้นชีวิตของพวกเราให้กลับเป็นดังวันเก่าก่อน
22 แต่พระองค์ปฏิเสธพวกเราอย่างสิ้นเชิง
พระองค์โกรธพวกเราอย่างยิ่ง

หนังสือ
เอเสเคียล

1 วันที่ห้า เดือนที่สี่ ในปีที่สามสิบ ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยริมแม่น้ำเคบาร์
ท้องฟ้าก็เปิดออก และข้าพเจ้าเห็นนิมิตจากพระเจ้า*
2 วันที่ห้าของเดือนนั้น ตรงกับปีที่ห้านับแต่กษัตริย์เยโฮยาคีนถูกกวาดไปเป็นเชลย
3 พระดำรัสของพระยาห์เวห์† มาถึงเอเสเคียลปุโรหิต บุตรของบูซี
ในแผ่นดินของชาวเคลเดียริมแม่น้ำเคบาร์ และพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์อยู่เหนือเขาที่นั่น
4 ข้าพเจ้ามองดู ก็เห็นลมพายุพัดมาจากทิศเหนือ
มีเมฆก้อนใหญ่พร้อมสายฟ้าแลบและแสงสว่างล้อมรอบ
ใจกลางเมฆท่ามกลางไฟนั้นดูเหมือนโลหะที่กำลังเรืองแสง‡
5 จากใจกลางนั้นปรากฏสิ่งที่ดูคล้ายสิ่งมีชีวิตสี่ตน รูปร่างของพวกมันคล้ายมนุษย์
6 แต่ละตนมีสี่หน้าและสี่ปีก
7 ขาของพวกมันตรง ฝ่าเท้าเหมือนกีบลูกวัว และเป็นประกายเหมือนทองสัมฤทธิ์ขัดเงา
8 ใต้ปีกทั้งสี่ด้านมีมือเหมือนมือมนุษย์ ทั้งสี่ตนมีหน้าและปีกดังนี้
9 ปีกของพวกมันแตะกัน เมื่อเคลื่อนไปก็ไม่หันตัว ต่างตนต่างตรงไปข้างหน้า
10 ส่วนหน้าของพวกมันนั้น ทั้งสี่มีหน้ามนุษย์ ด้านขวามีหน้าสิงโต ด้านซ้ายมีหน้าโค
และยังมีหน้านกอินทรีด้วย
11 นั่นคือลักษณะหน้าของพวกมัน ปีกกางออกด้านบน แต่ละตนใช้ปีกสองข้างแตะปีกของอีกตน
และอีกสองข้างคลุมลำตัว
12 ต่างตนต่างตรงไปข้างหน้า วิญญาณจะไปทางไหน พวกมันก็ไปทางนั้น โดยไม่หันตัวขณะเคลื่อนไป
13 ลักษณะของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นดูเหมือนถ่านไฟที่ลุกโชน เหมือนคบเพลิง
ไฟเคลื่อนไปมาระหว่างสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ไฟนั้นสว่างจ้า และมีสายฟ้าแลบออกมาจากไฟ
14 สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นพุ่งไปและกลับมา รวดเร็วเหมือนสายฟ้าแลบ
15 ขณะที่ข้าพเจ้ามองสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ก็เห็นล้อหนึ่งวางอยู่บนพื้นข้างสิ่งมีชีวิตแต่ละตน
รวมสี่วงตามสี่ด้าน
16 ล้อเหล่านั้นมีรูปลักษณ์และโครงสร้างเหมือนพลอยเบริล ทั้งสี่วงเหมือนกัน
ลักษณะและโครงสร้างดูเหมือนล้อวงหนึ่งซ้อนอยู่ในอีกวงหนึ่ง
17 เมื่อล้อเคลื่อนไป มันไปได้ทั้งสี่ทิศโดยไม่ต้องหัน
18 ขอบล้อสูงใหญ่จนน่าเกรงขาม และขอบล้อทั้งสี่เต็มไปด้วยดวงตารอบด้าน
19 เมื่อสิ่งมีชีวิตเคลื่อนไป ล้อก็เคลื่อนไปข้าง ๆ และเมื่อสิ่งมีชีวิตลอยขึ้นจากพื้น ล้อก็ลอยขึ้นด้วย
20 วิญญาณจะไปทางไหน พวกมันก็ไปทางนั้น และล้อก็ลอยขึ้นไปพร้อมกัน
เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตอยู่ในล้อ
21 เมื่อพวกมันเคลื่อนไป ล้อก็เคลื่อนไป เมื่อพวกมันหยุด ล้อก็หยุด และเมื่อพวกมันลอยขึ้นจากพื้น
ล้อก็ลอยขึ้นไปพร้อมกัน เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตอยู่ในล้อ
22 เหนือศีรษะของสิ่งมีชีวิตมีสิ่งที่คล้ายพื้นฟ้ากางอยู่ ดูน่าเกรงขามเหมือนผลึกแก้ว

---

* **1:1 1:1** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” (เอโลฮิม) † **1:3 1:3** “พระยาห์เวห์” เป็นพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู “יהוה” โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์” ฉบับแปลภาษาอังกฤษใช้คำที่หมายถึง “พระผู้เป็นเจ้า” หรือ “พระเจ้า” เป็นตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดเมื่อใช้แทนพระนามนี้ ‡ **1:4 1:4** คำเรียกให้สนใจในต้นฉบับภาษาฮีบรู “הִנֵּה” มีความหมายว่า มองดู สังเกต ใส่ใจ ดู หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน ฉบับแปลภาษาอังกฤษใช้คำอุทานเพื่อเรียกให้สนใจ

23 ใต้พื้นฟ้านั้น ปีกของพวกมันเหยียดตรงเข้าหากัน แต่ละตนมีปีกสองข้างคลุมด้านหนึ่ง
และอีกสองข้างคลุมลำตัวอีกด้านหนึ่ง
24 เมื่อพวกมันเคลื่อนไป ข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกดังเหมือนเสียงน้ำมหาศาล
เหมือนพระสุรเสียงของพระผู้ทรงฤทธิ์ เป็นเสียงกึกก้องเหมือนเสียงกองทัพ
เมื่อพวกมันหยุดก็ลดปีกลง
25 มีเสียงดังมาจากเหนือพื้นฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะพวกมัน เมื่อพวกมันหยุดก็ลดปีกลง
26 เหนือพื้นฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะพวกมัน มีสิ่งที่คล้ายพระที่นั่ง ดูเหมือนศิลาไพลิน§
และบนสิ่งที่คล้ายพระที่นั่งนั้น มีผู้หนึ่งรูปลักษณ์คล้ายมนุษย์ประทับอยู่เบื้องบน
27 จากบริเวณเอวขึ้นไป ข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่ดูเหมือนโลหะเรืองแสง
มีลักษณะเหมือนไฟอยู่ภายในโดยรอบ และจากเอวลงมา ข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่ดูเหมือนไฟ
มีแสงสว่างล้อมรอบพระองค์
28 แสงสว่างที่ล้อมรอบนั้นมีลักษณะเหมือนรุ้งที่ปรากฏในเมฆในวันฝนตก
นี่คือลักษณะที่คล้ายความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ เมื่อข้าพเจ้าเห็นก็ซบหน้าลง
แล้วได้ยินเสียงผู้หนึ่งกำลังพูด

2

1 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “มนุษย์เอ๋ย จงยืนขึ้น เราจะพูดกับเจ้า”
2 ขณะที่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า พระวิญญาณก็เข้ามาในข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น
แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินพระองค์ตรัส
3 พระองค์ตรัสว่า “มนุษย์เอ๋ย เราส่งเจ้าไปหาชนอิสราเอล ชนชาติที่กบฏและแข็งข้อต่อเรา
ทั้งพวกเขาและบรรพบุรุษล่วงละเมิดต่อเรามาจนถึงวันนี้
4 ลูกหลานของพวกเขาหน้าด้านและใจแข็ง เรากำลังส่งเจ้าไปหาพวกเขา เจ้าจงบอกว่า
‘พระผู้เป็นเจ้า* พระยาห์เวห์ ตรัสดังนี้’
5 แม้พวกเขาเป็นชนกบฏ ไม่ว่าจะฟังหรือปฏิเสธ
พวกเขาก็จะรู้ว่าเคยมีผู้พยากรณ์อยู่ท่ามกลางพวกเขา
6 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย อย่ากลัวพวกเขาหรือคำพูดของพวกเขา
แม้เจ้าจะอยู่ท่ามกลางหนามและพงหนาม และอาศัยอยู่ท่ามกลางแมงป่อง
ก็อย่ากลัวคำพูดของพวกเขา อย่าหวั่นต่อสีหน้าของพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นชนกบฏ
7 เจ้าจงพูดถ้อยคำของเราแก่พวกเขา ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือปฏิเสธ เพราะพวกเขาดื้อรั้นยิ่งนัก
8 แต่เจ้า มนุษย์เอ๋ย จงฟังสิ่งที่เราบอก อย่ากบฏเหมือนชนกบฏเหล่านั้น
อ้าปากและกินสิ่งที่เราจะให้เจ้า”
9 ข้าพเจ้ามองดู ก็เห็นมือหนึ่งยื่นมาหาข้าพเจ้า ในมือนั้นมีม้วนหนังสือ
10 พระองค์คลี่ม้วนหนังสือต่อหน้าข้าพเจ้า มีข้อความเขียนไว้ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง
เป็นบทคร่ำครวญ คำไว้ทุกข์ และคำวิบัติ

3

1 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “มนุษย์เอ๋ย กินสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเจ้า กินม้วนหนังสือนี้
แล้วไปพูดกับชนอิสราเอล”
2 ข้าพเจ้าจึงอ้าปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ากินม้วนหนังสือนั้น
3 พระองค์ตรัสว่า “มนุษย์เอ๋ย จงกินม้วนหนังสือที่เราให้เจ้านี้ จงกินให้เต็มท้องเต็มไส้”

§ **1:26 1:26** หรือ ลาพิสลาซูลี * **2:4 2:4** คำที่แปลว่า “พระผู้เป็นเจ้า” คือ “อาโดนาย”

ข้าพเจ้าจึงกิน และมันหวานเหมือนน้ำผึ้งในปาก
4 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "มนุษย์เอ๋ย
จงไปหาชนอิสราเอลและพูดถ้อยคำของเราแก่พวกเขา
5 เพราะเราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาชนที่พูดภาษาต่างชาติที่เข้าใจยาก แต่ส่งไปหาชนอิสราเอล
6 ไม่ได้ส่งเจ้าไปหาชนหลายชาติที่พูดภาษาต่างชาติที่เจ้าไม่เข้าใจ ถ้าเราส่งเจ้าไปหาคนเหล่านั้น
พวกเขาคงฟังเจ้า
7 แต่ชนอิสราเอลจะไม่ฟังเจ้า เพราะพวกเขาไม่ยอมฟังเรา ชนอิสราเอลทั้งปวงดื้อด้าน* และใจแข็ง
8 เราทำให้ใบหน้าของเจ้าแข็งกร้าวพอเผชิญหน้าพวกเขาแล้ว
และทำให้หน้าผากของเจ้าแข็งพอรับกับหน้าผากของพวกเขา
9 เราทำให้หน้าผากของเจ้าเหมือนเพชร แข็งยิ่งกว่าหินเหล็กไฟ อย่ากลัวพวกเขา
อย่าหวั่นต่อสีหน้าของพวกเขา แม้พวกเขาจะเป็นชนกบฏ"
10 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "มนุษย์เอ๋ย
จงรับถ้อยคำทั้งหมดที่เราพูดกับเจ้าไว้ในใจและฟังด้วยหูของเจ้า
11 จงไปหาพวกเชลยซึ่งเป็นชนชาติเดียวกับเจ้า พูดกับพวกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้" ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือปฏิเสธ"
12 แล้วพระวิญญาณยกข้าพเจ้าขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงกึกก้องดังมาจากข้างหลังว่า
"ขอให้ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เป็นที่สรรเสริญ ณ ที่ประทับของพระองค์"
13 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกของสิ่งมีชีวิตกระทบกัน และเสียงล้อข้าง ๆ พวกมัน
เป็นเสียงกึกก้องอย่างยิ่ง
14 พระวิญญาณยกข้าพเจ้าขึ้นและนำข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าไปด้วยความขมขื่นและใจร้อนรุ่ม
ขณะที่พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์กดหนักอยู่เหนือข้าพเจ้า
15 ข้าพเจ้ามาถึงพวกเชลยที่เทลอาบีบซึ่งอาศัยอยู่ริมแม่น้ำเคบาร์ ไปถึงที่พักอาศัยของพวกเขา
และนั่งอยู่ท่ามกลางพวกเขาด้วยความตกตะลึงเป็นเวลาเจ็ดวัน
16 เมื่อครบเจ็ดวัน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
17 "มนุษย์เอ๋ย เราแต่งตั้งเจ้าเป็นยามเฝ้าชนอิสราเอล เพราะฉะนั้นเมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากเรา
จงเตือนพวกเขาแทนเรา
18 เมื่อเราบอกคนชั่วว่า "เจ้าจะต้องตายแน่" แต่เจ้าไม่เตือนเขา
ไม่พูดเตือนให้เขาหันจากทางชั่วเพื่อรักษาชีวิต คนชั่วนั้นจะตายเพราะความผิดของตน
แต่เราจะถือว่าเจ้าต้องรับผิดชอบต่อเลือดของเขา
19 แต่ถ้าเจ้าเตือนคนชั่วแล้ว เขายังไม่หันจากความชั่วและทางชั่วของตน
เขาจะตายเพราะความผิดของตน ส่วนเจ้าได้ช่วยชีวิตของตนไว้แล้ว
20 "อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันจากความชอบธรรมไปทำความผิด
และเราวางสิ่งให้เขาสะดุด เขาจะตาย ถ้าเจ้าไม่ได้เตือนเขา เขาจะตายในบาปของตน
และความชอบธรรมที่เขาเคยทำจะไม่ถูกจดจำ แต่เราจะถือว่าเจ้าต้องรับผิดชอบต่อเลือดของเขา
21 แต่ถ้าเจ้าเตือนคนชอบธรรมไม่ให้ทำบาป และเขาไม่ทำบาป เขาจะมีชีวิตอยู่แน่
เพราะเขารับฟังคำเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของตนไว้แล้ว"
22 พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์อยู่เหนือข้าพเจ้าที่นั่น และพระองค์ตรัสว่า "ลุกขึ้น ไปยังที่ราบ
แล้วเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น"
23 ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นไปยังที่ราบ และเห็นความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์ตั้งอยู่ที่นั่น
เหมือนความรุ่งโรจน์ที่ข้าพเจ้าเห็นริมแม่น้ำเคบาร์ ข้าพเจ้าจึงซบหน้าลง

---

* **3:7 3:7** ตามตัวอักษรว่า มีหน้าผากแข็ง

24 แล้วพระวิญญาณเข้ามาในข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
จงเข้าไปขังตัวอยู่ในบ้านของเจ้า
25 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย พวกเขาจะเอาเชือกมามัดเจ้าไว้ จนเจ้าออกไปอยู่ท่ามกลางพวกเขาไม่ได้
26 เราจะทำให้ลิ้นของเจ้าติดเพดานปาก เจ้าจะเป็นใบ้และตักเตือนพวกเขาไม่ได้
เพราะพวกเขาเป็นชนกบฏ
27 แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะเปิดปากของเจ้า แล้วเจ้าจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ใครจะฟังก็ให้ฟัง ใครจะปฏิเสธก็ให้ปฏิเสธ เพราะพวกเขาเป็นชนกบฏ

4

1 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงเอาแผ่นอิฐมาวางไว้ตรงหน้า แล้ววาดเมืองเยรูซาเล็มลงบนแผ่นนั้น
2 จงจำลองการล้อมเมือง สร้างป้อมล้อม ก่อเชิงเทิน ตั้งค่ายทหารรอบเมือง
และตั้งเครื่องกระทุ้งกำแพงไว้ทุกด้าน
3 แล้วเอากระทะเหล็กมาตั้งเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับเมือง หันหน้าเข้าหาเมืองนั้น
เมืองจะถูกล้อม และเจ้าจงจำลองการล้อมเมืองนั้น นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ชนอิสราเอล
4 ต่อจากนั้นจงนอนตะแคงซ้าย และรับความผิดของชนอิสราเอลไว้บนตัวเจ้า
เจ้าจะรับความผิดของพวกเขาตามจำนวนวันที่เจ้านอนตะแคงอยู่นั้น
5 เรากำหนดจำนวนวันให้เจ้าเท่ากับจำนวนปีแห่งความผิดของพวกเขา คือสามร้อยเก้าสิบวัน
เจ้าจะต้องรับความผิดของชนอิสราเอล
6 เมื่อครบวันเหล่านั้นแล้ว จงนอนตะแคงขวาและรับความผิดของชนยูดาห์
เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวัน วันหนึ่งแทนหนึ่งปี
7 จงหันหน้าไปทางเยรูซาเล็มที่กำลังถูกล้อม เปิดแขนของเจ้า แล้วพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น
8 เราจะเอาเชือกมามัดเจ้าไว้ เจ้าจะพลิกจากข้างหนึ่งไปอีกข้างหนึ่งไม่ได้
จนกว่าจะครบวันแห่งการล้อมเมืองของเจ้า
9 จงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่ว ถั่วเลนทิล ข้าวฟ่าง และข้าวสเปลต์ ใส่รวมกันในภาชนะเดียว
แล้วทำเป็นขนมปัง เจ้าจะกินมันตลอดสามร้อยเก้าสิบวันที่นอนตะแคงอยู่
10 อาหารที่เจ้ากินในแต่ละวันให้ชั่งหนักยี่สิบเชเขล* และแบ่งกินตามเวลาที่กำหนด
11 น้ำที่เจ้าดื่มให้ตวงครั้งละหนึ่งในหกฮิน† และแบ่งดื่มตามเวลาที่กำหนด
12 จงกินเหมือนขนมข้าวบาร์เลย์ และต่อหน้าพวกเขาให้ใช้มูลมนุษย์เป็นเชื้อไฟอบขนม
13 พระยาห์เวห์ตรัสว่า
ชนอิสราเอลจะต้องกินอาหารที่เป็นมลทินเช่นนี้ท่ามกลางประชาชาติที่เราจะขับไล่พวกเขาไปอยู่
14 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์! ข้าพเจ้าไม่เคยทำให้ตัวเองเป็นมลทิน
ตั้งแต่วัยหนุ่มจนถึงบัดนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยกินสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์อื่นฉีก
และไม่เคยเอาเนื้อที่น่ารังเกียจเข้าปากเลย
15 พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า เราอนุญาตให้เจ้าใช้มูลวัวแทนมูลมนุษย์
เจ้าจงใช้มันเป็นเชื้อไฟทำขนมปัง
16 แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า มนุษย์เอ๋ย เราจะตัดเสบียงอาหารของเยรูซาเล็ม
พวกเขาจะต้องชั่งขนมปังกินด้วยความหวาดกลัว และตวงน้ำดื่มด้วยความตื่นตระหนก
17 พวกเขาจะขาดทั้งอาหารและน้ำ ต่างคนต่างมองกันด้วยความหวาดผวา
และจะซูบโทรมลงเพราะความผิดของตน

5

1 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงเอาดาบคมมาใช้เหมือนมีดโกนของช่างตัดผม โกนศีรษะและเคราของเจ้า
แล้วเอาตาชั่งมาชั่งและแบ่งเส้นผม

---

* **4:10 4:10** หนึ่งเชเขลประมาณสิบกรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ † **4:11 4:11** หนึ่งฮินประมาณ 6.5 ลิตร หรือ 1.7 แกลลอน

2 เมื่อวันแห่งการล้อมเมืองครบแล้ว ให้เผาหนึ่งในสามกลางเมือง เอาดาบฟันหนึ่งในสามรอบเมือง
และโปรยอีกหนึ่งในสามให้ลมพัดไป เราจะชักดาบไล่ตามพวกเขา
3 จงเก็บผมไว้เล็กน้อยและผูกไว้ในชายเสื้อของเจ้า
4 จากนั้นเอาผมส่วนหนึ่งที่เก็บไว้นั้นโยนลงในกองไฟและเผา
ไฟจากนั้นจะลามไปถึงชนอิสราเอลทั้งปวง
5 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ นี่คือเยรูซาเล็ม เราตั้งเมืองนี้ไว้ท่ามกลางประชาชาติ
โดยมีดินแดนต่าง ๆ ล้อมรอบ
6 แต่เมืองนี้กบฏต่อคำตัดสินของเราและทำชั่วยิ่งกว่าประชาชาติรอบข้าง
กบฏต่อข้อกำหนดของเรายิ่งกว่าดินแดนรอบข้าง
เพราะพวกเขาปฏิเสธคำตัดสินของเราและไม่ดำเนินตามข้อกำหนดของเรา
7 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เพราะพวกเจ้าก่อความปั่นป่วนยิ่งกว่าประชาชาติรอบข้าง ไม่ดำเนินตามข้อกำหนดของเรา
ไม่รักษาคำตัดสินของเรา และแม้แต่กฎเกณฑ์ของประชาชาติรอบข้างก็ไม่ได้ทำตาม
8 ดังนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราเองเป็นศัตรูกับเจ้า
และเราจะพิพากษาเจ้าต่อหน้าประชาชาติ
9 เพราะสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวงของเจ้า เราจะทำกับเจ้าสิ่งที่เราไม่เคยทำมาก่อน
และจะไม่ทำเช่นนั้นอีก
10 พ่อจะกินลูกในเมืองของเจ้า และลูกจะกินพ่อ เราจะพิพากษาเจ้า
แล้วกระจายผู้รอดชีวิตทั้งหมดของเจ้าไปตามลมทุกทิศ
11 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราขอยืนยันด้วยชีวิตของเราว่า
เพราะเจ้าได้ทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยสิ่งน่าขยะแขยงและสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวง
เราจะลดจำนวนเจ้าอย่างแน่นอน เราจะไม่ปรานีและจะไม่สงสาร
12 หนึ่งในสามของพวกเจ้าจะตายด้วยโรคระบาดและความอดอยากในเมือง
หนึ่งในสามจะล้มด้วยดาบรอบเมือง อีกหนึ่งในสามเราจะกระจายไปตามลมทุกทิศ
และจะชักดาบไล่ตามพวกเขา
13 เมื่อเป็นเช่นนี้ ความโกรธของเราจะถึงที่สุด เราจะระบายความเดือดดาลเหนือพวกเขาจนสงบ
และเราจะพอใจ พวกเขาจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ ได้พูดด้วยความหวงแหน
เมื่อเราได้ระบายความเดือดดาลเหนือพวกเขาจนครบถ้วน
14 เราจะทำให้เจ้าร้างเปล่าและเป็นที่เยาะเย้ยท่ามกลางประชาชาติรอบข้าง
ต่อหน้าทุกคนที่ผ่านไปมา
15 เมื่อเราพิพากษาเจ้าด้วยความโกรธ ความเดือดดาล และการลงโทษอย่างรุนแรง
เจ้าจะกลายเป็นที่ดูหมิ่น เป็นคำเยาะเย้ย เป็นบทเรียน และเป็นสิ่งที่ทำให้ประชาชาติรอบข้างตกตะลึง
เรา พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้ว
16 เมื่อเรายิงลูกธนูแห่งความอดอยากที่นำความพินาศมายังพวกเขา เพื่อทำลายเจ้า
เราจะเพิ่มความอดอยากและตัดเสบียงอาหารของเจ้า
17 เราจะส่งความอดอยากและสัตว์ร้ายมาทำให้เจ้าสูญเสียลูกหลาน
โรคระบาดและการนองเลือดจะกวาดผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เรา พระยาห์เวห์
ได้พูดไว้แล้ว

6

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางภูเขาแห่งอิสราเอลและพยากรณ์กล่าวโทษภูเขาเหล่านั้น

3 จงพูดว่า ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระดำรัสของพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสกับภูเขา เนินเขา ลำธาร และหุบเขาว่า เราเองจะนำดาบมาเหนือพวกเจ้า
และจะทำลายสถานบูชาบนที่สูงของพวกเจ้า
4 แท่นบูชาของพวกเจ้าจะร้างเปล่า แท่นเผาเครื่องหอมจะถูกทุบ
และเราจะเหวี่ยงผู้ถูกฆ่าของพวกเจ้าลงต่อหน้ารูปเคารพ
5 เราจะวางศพของชนอิสราเอลไว้ต่อหน้ารูปเคารพของพวกเขา
และโปรยกระดูกของพวกเจ้าไว้รอบแท่นบูชา
6 ทุกแห่งที่พวกเจ้าอาศัยอยู่ เมืองทั้งหลายจะถูกทำลายและสถานบูชาบนที่สูงจะร้างเปล่า
แท่นบูชาจะพังราบและถูกทิ้งร้าง รูปเคารพจะถูกทุบและหมดสิ้น แท่นเผาเครื่องหอมจะถูกทำลาย
และสิ่งที่พวกเจ้าสร้างขึ้นจะถูกกวาดล้าง
7 คนที่ถูกฆ่าจะล้มลงท่ามกลางพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
8 แต่เราจะเหลือบางคนไว้ เมื่อพวกเจ้ากระจัดกระจายไปตามดินแดนต่าง ๆ
จะมีบางคนหนีรอดจากดาบท่ามกลางประชาชาติ
9 ผู้ที่รอดชีวิตจะระลึกถึงเราในหมู่ประชาชาติที่พวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลย
พวกเขาจะระลึกว่าเราปวดร้าวเพราะใจที่ไม่ซื่อสัตย์ซึ่งหันไปจากเรา
และเพราะสายตาที่เล่นชู้ตามรูปเคารพของพวกเขา
แล้วพวกเขาจะรังเกียจตัวเองเพราะความชั่วและสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวงที่ตนได้ทำ
10 พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ และจะรู้ว่าเราไม่ได้พูดเปล่า ๆ
ว่าจะนำภัยร้ายนี้มาเหนือพวกเขา
11 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ จงตบมือ กระทืบเท้า แล้วร้องว่า อนิจจา
เพราะสิ่งชั่วร้ายน่ารังเกียจทั้งปวงของชนอิสราเอล พวกเขาจะล้มด้วยดาบ ความอดอยาก
และโรคระบาด
12 คนที่อยู่ไกลจะตายด้วยโรคระบาด คนที่อยู่ใกล้จะล้มด้วยดาบ
ส่วนคนที่เหลือและถูกล้อมจะตายด้วยความอดอยาก
เราจะระบายความเดือดดาลเหนือพวกเขาจนครบถ้วน
13 พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
เมื่อผู้ถูกฆ่าของพวกเจ้านอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพรอบแท่นบูชา บนเนินเขาสูงทุกแห่ง
บนยอดเขาทุกลูก ใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น
และใต้ต้นโอ๊กใบดกทุกต้น ทุกแห่งที่พวกเขาเคยถวายกลิ่นหอมแด่รูปเคารพทั้งหลาย
14 เราจะเหยียดมือออกต่อสู้พวกเขา และทำให้แผ่นดินร้างเปล่าและสูญสิ้น
ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารไปทางดิบลาห์ ตลอดทุกถิ่นที่พวกเขาอาศัยอยู่
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

7

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า จุดจบ
จุดจบมาถึงทั่วทั้งสี่มุมแผ่นดินแล้ว
3 บัดนี้จุดจบมาถึงเจ้า เราจะส่งความโกรธมาเหนือเจ้า พิพากษาเจ้าตามทางที่เจ้าเดิน
และให้เจ้ารับผลของสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวง
4 เราจะไม่ปรานีและจะไม่สงสาร เราจะให้เจ้ารับผลตามทางที่เจ้าเดิน
และสิ่งน่ารังเกียจของเจ้าจะปรากฏอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

5 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ หายนะ หายนะอย่างที่ไม่เคยมี กำลังมา
6 จุดจบมาแล้ว จุดจบมาแล้ว มันตื่นขึ้นเพื่อเล่นงานเจ้า ดูสิ มันกำลังมา
7 ชะตากรรมของเจ้ามาถึงแล้ว ผู้อาศัยในแผ่นดินเอ๋ย เวลามาถึงแล้ว วันนั้นใกล้เข้ามา
เป็นวันแห่งความโกลาหล ไม่ใช่เสียงโห่ร้องยินดีบนภูเขา
8 อีกไม่นานเราจะเทความเดือดดาลลงเหนือเจ้า ระบายความโกรธจนหมด
แล้วพิพากษาเจ้าตามทางที่เจ้าเดิน เราจะให้เจ้ารับผลของสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวง
9 เราจะไม่ปรานีและจะไม่สงสาร เราจะลงโทษเจ้าตามทางที่เจ้าเดิน
สิ่งน่ารังเกียจของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้ลงโทษ
10 ดูเถิด วันนั้น! มันมาแล้ว! ชะตากรรมกำลังเผยตัว ไม้เรียวแตกดอก ความหยิ่งผยองผลิยอด
11 ความรุนแรงเติบโตเป็นไม้เรียวแห่งความชั่วร้าย จะไม่มีใครในพวกเขาเหลืออยู่ ไม่เหลือฝูงชน
ไม่เหลือทรัพย์สิน และไม่มีสิ่งมีค่าใดคงอยู่
12 เวลามาถึงแล้ว วันนั้นใกล้เข้ามา ผู้ซื้ออย่ายินดี ผู้ขายอย่าโศกเศร้า
เพราะความเดือดดาลอยู่เหนือฝูงชนทั้งหมด
13 ผู้ขายจะไม่ได้กลับไปครอบครองสิ่งที่ขายไป แม้เขายังมีชีวิตอยู่
เพราะนิมิตนี้เกี่ยวกับฝูงชนทั้งหมด ไม่มีใครจะกลับไป
และไม่มีใครจะมีกำลังตั้งมั่นอยู่ได้ด้วยความชั่วที่ตนทำ
14 พวกเขาเป่าแตรและเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว แต่ไม่มีใครออกไปรบ
เพราะความเดือดดาลของเราอยู่เหนือฝูงชนทั้งหมด
15 ข้างนอกมีดาบ ข้างในมีโรคระบาดและความอดอยาก คนที่อยู่ในทุ่งจะตายด้วยดาบ
คนที่อยู่ในเมืองจะถูกความอดอยากและโรคระบาดกลืนกิน
16 ผู้ที่หนีรอดจะไปอยู่บนภูเขาเหมือนนกพิราบตามหุบเขา ทุกคนคร่ำครวญเพราะความผิดของตน
17 ทุกคนจะมืออ่อนแรง เข่าอ่อนยวบเหมือนน้ำ
18 พวกเขาจะนุ่งผ้ากระสอบ ความสยดสยองจะคลุมพวกเขา ทุกใบหน้าจะเต็มไปด้วยความอับอาย
และทุกศีรษะจะถูกโกน
19 พวกเขาจะโยนเงินทิ้งตามถนน และทองจะกลายเป็นของโสโครก
เงินและทองช่วยพวกเขาไม่ได้ในวันแห่งความเดือดดาลของพระยาห์เวห์
ไม่อาจทำให้พวกเขาอิ่มใจหรืออิ่มท้อง เพราะทรัพย์เหล่านั้นเป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาสะดุดเข้าสู่ความผิด
20 พวกเขาภาคภูมิในเครื่องประดับอันงดงาม แต่เอามันไปสร้างรูปสิ่งน่ารังเกียจและสิ่งน่าขยะแขยง
เราจึงทำให้มันกลายเป็นของโสโครกสำหรับพวกเขา
21 เราจะมอบมันให้คนต่างชาติปล้น และให้คนชั่วในแผ่นดินยึดเป็นของ
พวกเขาจะทำให้มันเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
22 เราจะหันหน้าหนีจากพวกเขา
และคนเหล่านั้นจะทำให้สถานที่ลับอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
พวกโจรจะบุกเข้าไปและทำให้ที่นั้นเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
23 จงทำโซ่ตรวน เพราะแผ่นดินเต็มไปด้วยคดีนองเลือด และเมืองเต็มไปด้วยความรุนแรง
24 เราจะนำชนชาติที่เลวร้ายที่สุดมา พวกเขาจะยึดบ้านเรือนของชาวแผ่นดินนี้
เราจะทำลายความเย่อหยิ่งของผู้มีกำลัง และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาจะถูกลบหลู่
25 ความพินาศกำลังมา! พวกเขาจะเสาะหาสันติภาพ แต่จะไม่มี
26 ภัยหนึ่งจะตามมาอีกภัย ข่าวหนึ่งจะซ้อนอีกข่าว พวกเขาจะขอนิมิตจากผู้พยากรณ์
แต่ปุโรหิตจะไม่มีคำสอนให้ และผู้อาวุโสจะไม่มีคำปรึกษาให้

27 กษัตริย์จะไว้ทุกข์ ผู้นำจะถูกความสิ้นหวังห่อหุ้ม มือของประชาชนในแผ่นดินจะสั่นเทา
เราจะทำกับพวกเขาตามทางของพวกเขา
และพิพากษาพวกเขาตามมาตรฐานการตัดสินของพวกเขาเอง
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

8

1 ในปีที่หก เดือนที่หก วันที่ห้าของเดือน
ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในบ้านและพวกผู้อาวุโสแห่งยูดาห์นั่งอยู่ตรงหน้า พระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ก็มาเหนือข้าพเจ้าที่นั่น
2 ข้าพเจ้ามองดู เห็นสิ่งหนึ่งมีรูปลักษณ์คล้ายไฟ ตั้งแต่เอวลงไปเป็นไฟ
และตั้งแต่เอวขึ้นไปมีลักษณะสว่างไสวเหมือนโลหะเรืองแสง
3 พระองค์ยื่นสิ่งที่มีลักษณะเหมือนมือมาจับปอยผมของข้าพเจ้า
พระวิญญาณยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างแผ่นดินกับท้องฟ้า
และในนิมิตจากพระเจ้าพาข้าพเจ้าไปยังเยรูซาเล็ม ถึงทางเข้าประตูลานชั้นในด้านเหนือ
ตรงบริเวณที่ตั้งของรูปเคารพซึ่งยั่วยุให้ทรงหึงหวง
4 ที่นั่นข้าพเจ้าเห็นความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าแห่งอิสราเอล
มีลักษณะเหมือนที่ข้าพเจ้าเคยเห็นในที่ราบ
5 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย เงยหน้ามองไปทางเหนือ
ข้าพเจ้าจึงเงยหน้ามองไปทางเหนือ และเห็นรูปเคารพที่ยั่วยุให้ทรงหึงหวงตั้งอยู่ตรงทางเข้า
ทางเหนือของประตูแท่นบูชา
6 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นสิ่งที่พวกเขาทำไหม?
เห็นสิ่งน่ารังเกียจใหญ่หลวงที่ชนอิสราเอลทำอยู่ที่นี่
จนทำให้เราต้องจากสถานบริสุทธิ์ของเราไปไกลหรือไม่? แต่เจ้าจะได้เห็นสิ่งน่ารังเกียจที่ยิ่งกว่านี้อีก
7 แล้วพระองค์พาข้าพเจ้าไปที่ประตูลาน ข้าพเจ้ามองดู เห็นรูหนึ่งที่กำแพง
8 พระองค์ตรัสว่า มนุษย์เอ๋ย จงเจาะกำแพง
เมื่อข้าพเจ้าเจาะกำแพง ก็พบประตูหนึ่ง
9 พระองค์ตรัสว่า เข้าไปดูสิ่งชั่วร้ายน่ารังเกียจที่พวกเขาทำอยู่ที่นี่
10 ข้าพเจ้าจึงเข้าไปและมองดู เห็นภาพสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิด สัตว์น่าขยะแขยง
และรูปเคารพทั้งปวงของชนอิสราเอล วาดไว้ทั่วกำแพงโดยรอบ
11 ผู้อาวุโสของชนอิสราเอลเจ็ดสิบคนยืนอยู่ต่อหน้าภาพเหล่านั้น
ยาอาซันยาห์บุตรชาฟานยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา แต่ละคนถือกระถางเผาเครื่องหอม
กลุ่มควันหอมลอยขึ้น
12 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย
เจ้าเห็นไหมว่าพวกผู้อาวุโสของชนอิสราเอลทำอะไรในความมืด
แต่ละคนอยู่ในห้องที่เต็มไปด้วยรูปภาพของตน? เพราะพวกเขาพูดว่า พระยาห์เวห์ไม่เห็นเรา
พระยาห์เวห์ทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว
13 แล้วพระองค์ตรัสว่า เจ้าจะได้เห็นสิ่งน่ารังเกียจใหญ่หลวงยิ่งกว่านี้อีก
14 พระองค์พาข้าพเจ้าไปยังทางเข้าประตูพระนิเวศของพระยาห์เวห์ด้านเหนือ
ที่นั่นข้าพเจ้าเห็นพวกผู้หญิงนั่งร้องไห้ให้ทัมมุส
15 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม?
เจ้าจะได้เห็นสิ่งน่ารังเกียจที่ยิ่งกว่านี้อีก

16 พระองค์พาข้าพเจ้าเข้าไปในลานชั้นในของพระนิเวศพระยาห์เวห์
ตรงทางเข้าพระวิหารของพระยาห์เวห์ ระหว่างมุขกับแท่นบูชา
มีชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหารของพระยาห์เวห์และหันหน้าไปทางตะวันออก
กำลังกราบไหว้ดวงอาทิตย์ทางทิศตะวันออก
17 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "มนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นแล้วใช่ไหม?
ชนยูดาห์เห็นว่าสิ่งน่ารังเกียจที่พวกเขาทำที่นี่เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ?
พวกเขายังทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง และกลับมายั่วยุเราให้โกรธอีก ดูสิ
พวกเขาเอากิ่งไม้มาจ่อจมูกของตน
18 เพราะฉะนั้นเราจะจัดการพวกเขาด้วยความเดือดดาล เราจะไม่ปรานีและจะไม่สงสาร
แม้พวกเขาจะร้องตะโกนให้เราได้ยิน เราก็จะไม่ฟัง"

9

1 แล้วพระองค์ร้องเสียงดังให้ข้าพเจ้าได้ยินว่า "จงเรียกผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ลงโทษเมืองนี้เข้ามา
แต่ละคนถืออาวุธทำลายล้างไว้ในมือ"
2 ข้าพเจ้าเห็นชายหกคนมาจากทางประตูบนด้านเหนือ แต่ละคนถืออาวุธสำหรับสังหาร
มีชายคนหนึ่งท่ามกลางพวกเขาสวมผ้าลินินและเหน็บชุดเครื่องเขียนไว้ที่เอว
พวกเขาเข้ามายืนข้างแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์
3 ความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าแห่งอิสราเอลเคลื่อนขึ้นจากเหนือเครูบซึ่งเคยรองรับอยู่
ไปยังธรณีประตูพระนิเวศ แล้วพระองค์เรียกชายสวมผ้าลินินผู้เหน็บชุดเครื่องเขียนไว้ที่เอว
4 พระยาห์เวห์ตรัสกับเขาว่า "จงเดินผ่านกลางเมืองเยรูซาเล็ม แล้วทำเครื่องหมายบนหน้าผากของ
ผู้ที่ถอนใจและคร่ำครวญเพราะสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวงที่ทำกันอยู่ในเมือง"
5 ส่วนคนอื่น ๆ พระองค์ตรัสให้ข้าพเจ้าได้ยินว่า "จงตามเขาไปทั่วเมืองและฆ่า อย่าปรานีหรือสงสาร
6 จงฆ่าทั้งคนแก่ ชายหนุ่ม หญิงสาว เด็กเล็ก และผู้หญิงให้หมด แต่อย่าเข้าใกล้ผู้ที่มีเครื่องหมาย
เริ่มจากสถานบริสุทธิ์ของเรา"
พวกเขาจึงเริ่มจากพวกผู้อาวุโสที่อยู่หน้าพระนิเวศ
7 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน และเอาศพใส่ให้เต็มลาน แล้วออกไป!"
พวกเขาจึงออกไปฆ่าคนในเมือง
8 ขณะที่พวกเขากำลังฆ่าและข้าพเจ้าเหลืออยู่คนเดียว ข้าพเจ้าซบหน้าลง ร้องทูลว่า "โอ
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์! เมื่อพระองค์ทรงเทความเดือดดาลลงเหนือเยรูซาเล็ม
พระองค์จะทรงทำลายชนอิสราเอลที่เหลืออยู่ทั้งหมดหรือ?"
9 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ความผิดของชนอิสราเอลและยูดาห์ร้ายแรงอย่างยิ่ง
แผ่นดินเต็มไปด้วยการนองเลือด และเมืองเต็มไปด้วยความอยุติธรรม เพราะพวกเขาพูดว่า
'พระยาห์เวห์ทอดทิ้งแผ่นดินแล้ว พระยาห์เวห์ไม่เห็น'
10 ดังนั้นเราจะไม่ปรานีหรือสงสาร
เราจะให้การกระทำของพวกเขาย้อนกลับมาสนองตัวพวกเขาเอง"
11 แล้วชายสวมผ้าลินินผู้เหน็บชุดเครื่องเขียนไว้ที่เอวกลับมารายงานว่า
"ข้าพเจ้าได้ทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาแล้ว"

10

1 ข้าพเจ้ามองดู เห็นสิ่งหนึ่งคล้ายศิลาไพลินปรากฏอยู่เหนือพวกเครูบ
บนพื้นฟ้าที่ครอบอยู่เหนือศีรษะของพวกเขา* และมีลักษณะเหมือนพระที่นั่ง

---

* **10:1 10:1** หรือ ลาพิสลาซูลี

2 พระองค์ตรัสกับชายสวมผ้าลินินว่า "เข้าไปตรงกลางระหว่างล้อหมุน ใต้พวกเครูบ
ใช้มือทั้งสองกอบถ่านไฟจากระหว่างพวกเครูบ แล้วโปรยเหนือเมือง"
ชายคนนั้นเข้าไปขณะที่ข้าพเจ้ามองอยู่
3 เมื่อเขาเข้าไป พวกเครูบยืนอยู่ด้านขวาของพระนิเวศ และเมฆเต็มลานชั้นใน
4 ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เคลื่อนขึ้นจากเหนือเครูบไปอยู่เหนือธรณีประตูพระนิเวศ
พระนิเวศเต็มไปด้วยเมฆ และลานก็เต็มไปด้วยแสงสว่างจากความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์
5 เสียงปีกของพวกเครูบดังไปถึงลานชั้นนอก
เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัส
6 เมื่อพระองค์ทรงบัญชาชายสวมผ้าลินินว่า "จงเอาไฟจากระหว่างล้อหมุน จากระหว่างพวกเครูบ"
เขาก็เข้าไปยืนข้างล้อวงหนึ่ง
7 เครูบตนหนึ่งยื่นมือจากท่ามกลางพวกเครูบไปยังไฟที่อยู่ระหว่างพวกเขา
หยิบไฟบางส่วนใส่มือชายสวมผ้าลินิน เขารับไว้แล้วออกไป
8 ใต้ปีกของพวกเครูบมีสิ่งที่มีรูปลักษณ์เหมือนมือมนุษย์ปรากฏอยู่
9 ข้าพเจ้ามองดู เห็นล้อสี่วงอยู่ข้างพวกเครูบ ตนละหนึ่งวง ล้อเหล่านั้นมีลักษณะเหมือนพลอยเบริล
10 ทั้งสี่วงมีรูปลักษณ์เหมือนกัน ราวกับล้อวงหนึ่งซ้อนตัดอยู่ในอีกวงหนึ่ง
11 เมื่อเคลื่อนไป พวกมันไปได้ทั้งสี่ทิศโดยไม่ต้องหัน แต่เคลื่อนตามทิศที่ส่วนหัวหันไป
โดยไม่หันตัวขณะเคลื่อน
12 ทั้งตัวของพวกเครูบ ไม่ว่าจะหลัง มือ ปีก รวมทั้งล้อทั้งสี่วง เต็มไปด้วยดวงตารอบด้าน
13 ข้าพเจ้าได้ยินเรียกล้อเหล่านั้นว่า "ล้อหมุน"
14 แต่ละตนมีสี่หน้า หน้าแรกเป็นหน้าเครูบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ หน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต
และหน้าที่สี่เป็นหน้านกอินทรี
15 พวกเครูบลอยขึ้น นี่คือสิ่งมีชีวิตที่ข้าพเจ้าเคยเห็นริมแม่น้ำเคบาร์
16 เมื่อพวกเครูบเคลื่อนไป ล้อก็เคลื่อนไปข้าง ๆ เมื่อพวกเครูบกางปีกลอยขึ้นจากพื้น
ล้อก็ไม่แยกไปจากพวกเขา
17 เมื่อพวกเครูบหยุด ล้อก็หยุด เมื่อพวกเครูบลอยขึ้น ล้อก็ลอยขึ้นไปพร้อมกัน
เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตอยู่ในล้อ
18 แล้วความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เคลื่อนออกจากเหนือธรณีประตูพระนิเวศ
ไปอยู่เหนือพวกเครูบ
19 พวกเครูบกางปีกลอยขึ้นจากพื้นต่อหน้าข้าพเจ้า ขณะออกไปล้อก็อยู่ข้าง ๆ พวกเขา
แล้วหยุดอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศพระยาห์เวห์
และความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่เหนือพวกเขา
20 นี่คือสิ่งมีชีวิตที่อยู่ใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งข้าพเจ้าเคยเห็นริมแม่น้ำเคบาร์
และข้าพเจ้าจึงรู้ว่าพวกเขาคือเครูบ
21 แต่ละตนมีสี่หน้าและสี่ปีก ใต้ปีกมีสิ่งที่มีรูปลักษณ์เหมือนมือมนุษย์
22 ลักษณะหน้าของพวกเขาเหมือนหน้าที่ข้าพเจ้าเคยเห็นริมแม่น้ำเคบาร์
ทั้งรูปลักษณ์และตัวพวกเขาเอง ต่างตนต่างเคลื่อนตรงไปข้างหน้า

11

1 แล้วพระวิญญาณยกข้าพเจ้าขึ้นและพาไปยังประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศพระยาห์เวห์ซึ่งหัน
ไปทางตะวันออก ที่ทางเข้าประตูมีชายยี่สิบห้าคน

ข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์บุตรอัสซูร์กับเปลาทียาห์บุตรเบไนยาห์ ซึ่งเป็นผู้นำของประชาชน
อยู่ท่ามกลางพวกเขา
2 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “มนุษย์เอ๋ย
คนเหล่านี้เป็นผู้คิดการชั่วและให้คำปรึกษาที่เลวร้ายในเมืองนี้
3 พวกเขาพูดว่า ‘ยังไม่ถึงเวลาสร้างบ้าน เมืองนี้เป็นหม้อ และเราเป็นเนื้อ’
4 เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์กล่าวโทษพวกเขา มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์”
5 แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ลงมาเหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสว่า “จงพูดว่า
‘พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ชนอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าพูดเช่นนั้น
และเรารู้ความคิดที่ผุดขึ้นในใจของพวกเจ้า
6 พวกเจ้าได้ฆ่าคนมากมายในเมืองนี้ และทำให้ถนนเต็มไปด้วยศพ’
7 ฉะ “เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
‘คนที่พวกเจ้าฆ่าและทิ้งไว้กลางเมืองต่างหากคือเนื้อ และเมืองนี้คือหม้อ
แต่พวกเจ้าจะถูกนำออกจากกลางเมือง
8 พวกเจ้ากลัวดาบ และเราจะนำดาบมาเหนือพวกเจ้า’ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
9 ‘เราจะนำพวกเจ้าออกจากกลางเมือง มอบพวกเจ้าไว้ในมือคนต่างชาติ และพิพากษาพวกเจ้า
10 พวกเจ้าจะล้มด้วยดาบ เราจะพิพากษาพวกเจ้าที่เขตแดนอิสราเอล
แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
11 เมืองนี้จะไม่เป็นหม้อสำหรับพวกเจ้า และพวกเจ้าจะไม่เป็นเนื้ออยู่กลางหม้อนั้น
เราจะพิพากษาพวกเจ้าที่เขตแดนอิสราเอล
12 แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ เพราะพวกเจ้าไม่ได้ดำเนินตามข้อกำหนดของเรา
ไม่ได้ทำตามคำตัดสินของเรา แต่ทำตามกฎเกณฑ์ของประชาชาติที่อยู่รอบพวกเจ้า’” ฉะ ฉะ
13 ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์ เปลาทียาห์บุตรเบไนยาห์ก็เสียชีวิต
ข้าพเจ้าจึงซบหน้าลงและร้องเสียงดังว่า “โอ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์!
พระองค์จะทรงทำลายชนอิสราเอลที่เหลืออยู่จนหมดสิ้นหรือ?”
14 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
15 “มนุษย์เอ๋ย พี่น้องของเจ้า ญาติของเจ้า และชนอิสราเอลทั้งหมด
คือผู้ที่ชาวเยรูซาเล็มพูดกับพวกเขาว่า ‘จงอยู่ให้ห่างจากพระยาห์เวห์
แผ่นดินนี้ยกให้พวกเราเป็นกรรมสิทธิ์แล้ว’
16 “เพราะฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า ‘พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
แม้เราจะให้พวกเขาไปอยู่ไกลท่ามกลางประชาชาติ และกระจายพวกเขาไปตามดินแดนต่าง ๆ
แต่ในดินแดนที่พวกเขาไปอยู่นั้น เราจะเป็นสถานบริสุทธิ์ให้พวกเขาชั่วระยะหนึ่ง’
17 “เพราะฉะนั้นจงบอกว่า ‘พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะรวบรวมพวกเจ้าจากชนชาติต่าง ๆ
และนำพวกเจ้ากลับมาจากดินแดนที่พวกเจ้ากระจัดกระจายอยู่
แล้วเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้พวกเจ้า
18 ฉะ “พวกเขาจะกลับมาที่นั่น และกำจัดสิ่งน่าขยะแขยงและสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดออกไป
19 เราจะให้พวกเขามีใจเป็นหนึ่ง และใส่วิญญาณใหม่ไว้ภายใน
เราจะเอาใจหินออกจากร่างของพวกเขา แล้วให้ใจเนื้อแก่พวกเขา
20 เพื่อพวกเขาจะดำเนินตามข้อกำหนดของเรา รักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม
พวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

21 แต่คนที่ใจยังติดตามสิ่งน่าขยะแขยงและสิ่งน่ารังเกียจของตน
เราจะให้การกระทำของพวกเขาย้อนกลับมาสนองตัวพวกเขาเอง พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
22 แล้วพวกเครูบกางปีก โดยมีล้ออยู่ข้าง ๆ
และความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าแห่งอิสราเอลอยู่เหนือพวกเขา
23 ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เคลื่อนขึ้นจากกลางเมือง
และไปหยุดอยู่บนภูเขาทางตะวันออกของเมือง
24 พระวิญญาณยกข้าพเจ้าขึ้น
และพระวิญญาณของพระเจ้าพาข้าพเจ้ากลับไปในนิมิตยังพวกเชลยในแผ่นดินเคลเดีย
แล้วนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นก็เลื่อนขึ้นจากข้าพเจ้าไป
25 ข้าพเจ้าจึงเล่าให้พวกเชลยฟังทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า

12

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 มนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางชนกบฏ พวกเขามีตาแต่ไม่ยอมดู มีหูแต่ไม่ยอมฟัง
เพราะพวกเขาเป็นชนกบฏ
3 เพราะฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย จงเตรียมสัมภาระสำหรับเดินทางไปเป็นเชลย
แล้วออกเดินทางในเวลากลางวันต่อหน้าพวกเขา ย้ายจากที่ของเจ้าไปยังอีกที่หนึ่งให้พวกเขาเห็น
บางทีพวกเขาอาจฉุกคิดได้ แม้จะเป็นชนกบฏ
4 จงนำสัมภาระออกมาในเวลากลางวันต่อหน้าพวกเขา เหมือนคนเตรียมไปเป็นเชลย
แล้วตอนเย็นก็ออกไปต่อหน้าพวกเขาอย่างคนที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย
5 จงเจาะกำแพงต่อหน้าพวกเขา แล้วขนสัมภาระออกทางช่องนั้น
6 ต่อหน้าพวกเขา จงแบกสัมภาระขึ้นบ่าและขนออกไปในความมืด ปิดหน้าไว้ไม่ให้มองเห็นแผ่นดิน
เพราะเราแต่งตั้งเจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่ชนอิสราเอล
7 ข้าพเจ้าทำตามที่ได้รับบัญชา
ในเวลากลางวันข้าพเจ้านำสัมภาระออกมาเหมือนสัมภาระของคนที่จะย้ายไปเป็นเชลย
พอตกเย็นข้าพเจ้าก็ใช้มือเจาะกำแพง แล้วขนของออกไปในความมืด แบกขึ้นบ่าต่อหน้าพวกเขา
8 เช้าวันรุ่งขึ้น พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
9 มนุษย์เอ๋ย ชนอิสราเอลซึ่งเป็นชนกบฏไม่ได้ถามเจ้าหรือว่า เจ้ากำลังทำอะไร?
10 จงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ภาระแห่งคำพยากรณ์นี้เกี่ยวกับผู้นำในเยรูซาเล็มและชนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ในเมืองนั้น
11 จงบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกท่าน สิ่งที่ข้าพเจ้าทำจะเกิดขึ้นกับพวกเขา
พวกเขาจะถูกกวาดไปเป็นเชลย
12 ผู้นำที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาจะยกสัมภาระขึ้นบ่าในความมืดแล้วออกไป
พวกเขาจะเจาะกำแพงเพื่อขนของออกทางนั้น เขาจะปิดหน้าเพื่อไม่ให้ตาของตนมองเห็นแผ่นดิน
13 เราจะกางตาข่ายดักเขา และเขาจะติดบ่วงของเรา
เราจะนำเขาไปยังบาบิโลนในแผ่นดินของชาวเคลเดีย แต่เขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนั้น
แม้เขาจะตายที่นั่น
14 เราจะกระจายทุกคนที่อยู่รอบตัวเขา ทั้งผู้ช่วยเหลือและกองกำลัง ไปตามลมทุกทิศ
แล้วจะชักดาบไล่ตามพวกเขา
15 เมื่อเราทำให้พวกเขากระจัดกระจายท่ามกลางประชาชาติและตามดินแดนต่าง ๆ
พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

16 แต่เราจะให้บางคนรอดจากดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด
เพื่อเมื่อไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ พวกเขาจะบอกเล่าสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวงที่ตนเคยทำ
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
17 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
18 มนุษย์เอ๋ย จงกินขนมปังด้วยตัวสั่น และดื่มน้ำด้วยอาการตัวสั่นและหวาดกลัว
19 จงบอกประชาชนในแผ่นดินว่า พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสถึงชาวเยรูซาเล็มและแผ่นดินอิสราเอลว่า พวกเขาจะกินขนมปังด้วยความหวาดกลัว
และดื่มน้ำด้วยความตื่นตระหนก เพราะแผ่นดินและทุกสิ่งในนั้นจะถูกทำให้ร้างเปล่า
เนื่องจากความรุนแรงของทุกคนที่อาศัยอยู่
20 เมืองที่มีผู้คนอาศัยอยู่จะถูกทำลาย และแผ่นดินจะร้างเปล่า
แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
21 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
22 มนุษย์เอ๋ย สุภาษิตที่พวกเจ้าพูดกันในแผ่นดินอิสราเอลว่า วันเวลายืดยาวออกไป
และนิมิตทุกอย่างก็ไม่เป็นจริง หมายความว่าอย่างไร?
23 เพราะฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะทำให้สุภาษิตนี้หมดไป
และพวกเขาจะไม่ใช้มันในอิสราเอลอีก แล้วจงบอกพวกเขาว่า วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
และนิมิตทุกอย่างกำลังจะสำเร็จ
24 ต่อไปจะไม่มีนิมิตเท็จหรือคำทำนายประจบประแจงในหมู่ชนอิสราเอลอีก
25 เพราะเราคือพระยาห์เวห์ เราจะพูด และถ้อยคำที่เราพูดจะเกิดขึ้น จะไม่ถูกเลื่อนออกไปอีก
ชนกบฏเอ๋ย ในช่วงชีวิตของพวกเจ้าเองเราจะกล่าวถ้อยคำและทำให้สำเร็จ พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
26 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
27 มนุษย์เอ๋ย ชนอิสราเอลพูดกันว่า นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องของอีกนานหลายวันข้างหน้า
เขาพยากรณ์ถึงเวลาที่ห่างไกล
28 เพราะฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
จะไม่มีถ้อยคำใดของเราถูกเลื่อนออกไปอีก สิ่งที่เราพูดจะเกิดขึ้น พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

13

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่กำลังพยากรณ์
และบอกคนที่พยากรณ์ตามใจคิดของตนว่า จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
3 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โง่เขลา
ผู้ทำตามความคิดของตนทั้งที่ไม่ได้เห็นอะไรเลย!
4 อิสราเอลเอ๋ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเป็นเหมือนหมาจิ้งจอกในที่รกร้าง
5 พวกเจ้าไม่ได้ขึ้นไปอุดช่องโหว่หรือซ่อมกำแพงให้ชนอิสราเอล
เพื่อให้พวกเขายืนหยัดในสงครามเมื่อถึงวันของพระยาห์เวห์
6 พวกเขาเห็นนิมิตเท็จและทำนายโกหก พูดว่า พระยาห์เวห์ตรัส
ทั้งที่พระยาห์เวห์ไม่ได้ส่งพวกเขา แต่พวกเขากลับทำให้คนหวังว่าคำพูดนั้นจะเป็นจริง
7 พวกเจ้าเห็นนิมิตเท็จและกล่าวคำทำนายโกหกไม่ใช่หรือ? พวกเจ้าพูดว่า พระยาห์เวห์ตรัส
ทั้งที่เราไม่ได้พูด

8 ดังนั้น เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะพวกเจ้าพูดสิ่งเท็จและเห็นนิมิตโกหก
เราจึงเป็นศัตรูกับพวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
9 มือของเราจะต่อสู้ผู้พยากรณ์ที่เห็นนิมิตเท็จและกล่าวคำทำนายโกหก
พวกเขาจะไม่ได้อยู่ในที่ประชุมของประชาชนของเรา ชื่อจะไม่ถูกบันทึกไว้ในทะเบียนของชนอิสราเอล
และจะไม่ได้เข้าแผ่นดินอิสราเอล แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์
10 เพราะพวกเขาหลอกประชาชนของเราโดยพูดว่า สันติภาพ ทั้งที่ไม่มีสันติภาพ
เมื่อมีคนสร้างกำแพง พวกเขาก็ฉาบปูนขาวทับไว้
11 จงบอกคนที่ฉาบปูนขาวว่ากำแพงนั้นจะพัง ฝนจะเทลงมาอย่างหนัก ลูกเห็บก้อนใหญ่จะตก
และลมพายุจะฉีกมันออก
12 เมื่อกำแพงพังลง คนจะถามพวกเจ้าไม่ใช่หรือว่า ปูนที่พวกเจ้าฉาบไว้อยู่ที่ไหน?
13 ดังนั้น เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ด้วยความเดือดดาล
เราจะให้ลมพายุฉีกมัน ฝนจะเทลงมาด้วยความโกรธของเรา
และลูกเห็บก้อนใหญ่จะตกลงมาทำลายด้วยความเดือดดาล
14 เราจะรื้อกำแพงที่พวกเจ้าฉาบปูนขาวลงถึงพื้น จนฐานรากถูกเปิดออก มันจะพัง
และพวกเจ้าจะพินาศอยู่ท่ามกลางซากนั้น แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
15 เราจะระบายความเดือดดาลเหนือกำแพงและคนที่ฉาบปูนขาวจนหมด แล้วจะบอกพวกเจ้าว่า
กำแพงไม่มีแล้ว และคนที่ฉาบมันก็ไม่มีแล้ว
16 คนเหล่านั้นคือผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์เรื่องเยรูซาเล็ม
และเห็นนิมิตแห่งสันติภาพให้นาง ทั้งที่ไม่มีสันติภาพ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ๆ
17 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปกล่าวโทษพวกผู้หญิงในชนชาติของเจ้า
ซึ่งพยากรณ์ตามใจคิดของตน
18 จงบอกว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
วิบัติแก่ผู้หญิงที่เย็บสายเวทมนตร์ไว้ที่ข้อศอกทั้งหลาย และทำผ้าคลุมศีรษะสำหรับคนทุกส่วนสูง
เพื่อดักจับชีวิต! พวกเจ้าจะดักจับชีวิตของประชาชนของเรา แล้วรักษาชีวิตของตัวเองไว้หรือ?
19 พวกเจ้าทำให้เราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ท่ามกลางประชาชนของเรา
เพื่อแลกกับข้าวบาร์เลย์ไม่กี่กำมือและขนมปังไม่กี่ชิ้น พวกเจ้าฆ่าคนที่ไม่ควรตาย
และรักษาชีวิตคนที่ไม่ควรอยู่ ด้วยการโกหกประชาชนของเราที่ชอบฟังคำโกหก
20 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะจัดการกับสายเวทมนตร์ที่พวกเจ้าใช้ดักจับชีวิตเพื่อทำให้พวกเขาบินไป
เราจะฉีกมันออกจากแขนของพวกเจ้า และปล่อยชีวิตที่พวกเจ้าดักไว้ให้บินเป็นอิสระเหมือนนก
21 เราจะฉีกผ้าคลุมของพวกเจ้า และช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของพวกเจ้า
พวกเขาจะไม่เป็นเหยื่อในมือพวกเจ้าอีก แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
22 เพราะพวกเจ้าใช้คำโกหกทำให้คนชอบธรรมเสียใจ ทั้งที่เราไม่ได้ทำให้เขาเสียใจ
และกลับให้กำลังคนชั่วจนเขาไม่หันจากทางชั่วเพื่อรักษาชีวิตไว้
23 เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะไม่ได้เห็นนิมิตเท็จหรือทำนายอีก
เราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ ๆ

14

1 ต่อมาผู้อาวุโสของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้าและนั่งอยู่ตรงหน้า
2 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
3 มนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้ยกเอารูปเคารพไว้ในใจ
และวางสิ่งที่ทำให้ตนสะดุดเข้าสู่ความผิดไว้ตรงหน้า แล้วเราควรยอมให้พวกเขามาถามเราหรือ?

4 เพราะฉะนั้นจงพูดกับพวกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
คนใดในชนอิสราเอลที่ยกเอารูปเคารพไว้ในใจ วางสิ่งที่ทำให้ตนสะดุดเข้าสู่ความผิดไว้ตรงหน้า
แล้วมาหาผู้พยากรณ์ เรา พระยาห์เวห์ จะตอบเขาที่นั่นให้สมกับรูปเคารพมากมายของเขา
5 เพื่อเราจะจับใจของชนอิสราเอล เพราะรูปเคารพของพวกเขาทำให้ทุกคนเหินห่างจากเรา"

6 "เพราะฉะนั้นจงบอกชนอิสราเอลว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ จงกลับมา
หันจากรูปเคารพของพวกเจ้า และหันหน้าหนีจากสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวง

7 "เพราะคนใดในชนอิสราเอลหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ซึ่งแยกตัวออกจากเรา
ยกเอารูปเคารพไว้ในใจ วางสิ่งที่ทำให้ตนสะดุดเข้าสู่ความผิดไว้ตรงหน้า
แล้วมาหาผู้พยากรณ์เพื่อถามเราสำหรับตนเอง เรา พระยาห์เวห์ จะตอบเขาด้วยตัวเราเอง
8 เราจะหันหน้าต่อต้านคนนั้น ทำให้เขาเป็นสิ่งที่คนตกตะลึง เป็นหมายสำคัญและคำกล่าวขาน
และจะตัดเขาออกจากประชาชนของเรา แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

9 "ถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกให้กล่าวถ้อยคำหนึ่ง เรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้หลอกผู้พยากรณ์คนนั้น
เราจะเหยียดมือออกต่อสู้เขา และทำลายเขาออกจากท่ามกลางประชาชนอิสราเอลของเรา
10 ทั้งสองฝ่ายจะต้องรับความผิดของตน
ความผิดของผู้พยากรณ์จะเท่ากับความผิดของผู้ที่มาถามเขา
11 เพื่อชนอิสราเอลจะไม่หลงจากเราอีก และไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยการล่วงละเมิดทั้งปวงอีก
แต่จะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้"

12 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
13 "มนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินหนึ่งทำบาปต่อเราโดยประพฤติไม่ซื่อสัตย์ แล้วเราเหยียดมือออกต่อสู้มัน
ตัดเสบียงอาหาร ส่งความอดอยากมา และกำจัดทั้งคนและสัตว์ออกจากแผ่นดินนั้น
14 ต่อให้โนอาห์ ดาเนียล และโยบ สามคนนี้อยู่ในแผ่นดิน
พวกเขาก็ช่วยได้เพียงชีวิตของตนเองด้วยความชอบธรรมของตน" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

15 "ถ้าเราปล่อยสัตว์ร้ายผ่านแผ่นดิน ทำให้ผู้คนสูญเสียลูกหลานและแผ่นดินร้างเปล่า
จนไม่มีใครกล้าผ่านเพราะสัตว์เหล่านั้น
16 ต่อให้สามคนนี้อยู่ในแผ่นดิน เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส
"พวกเขาก็ช่วยลูกชายหรือลูกสาวไม่ได้ ช่วยได้เพียงตัวเอง ส่วนแผ่นดินจะร้างเปล่า

17 "หรือถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินนั้นและสั่งว่า "ดาบเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินไป"
เพื่อกำจัดทั้งคนและสัตว์
18 ต่อให้สามคนนี้อยู่ในแผ่นดิน เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส
"พวกเขาก็ช่วยลูกชายหรือลูกสาวไม่ได้ ช่วยได้เพียงตัวเอง

19 "หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้าไปในแผ่นดิน และเทความเดือดดาลลงด้วยการนองเลือด
เพื่อกำจัดทั้งคนและสัตว์
20 ต่อให้โนอาห์ ดาเนียล และโยบอยู่ในแผ่นดิน เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด" พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัส "พวกเขาก็ช่วยลูกชายหรือลูกสาวไม่ได้
ช่วยได้เพียงชีวิตของตนเองด้วยความชอบธรรมของตน"
21 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ "ยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด
เมื่อเราส่งการพิพากษาร้ายแรงทั้งสี่อย่างมาเหนือเยรูซาเล็ม คือดาบ ความอดอยาก สัตว์ร้าย
และโรคระบาด เพื่อกำจัดทั้งคนและสัตว์ออกจากเมือง
22 แต่จะมีบางคนเหลือรอด ทั้งลูกชายและลูกสาว และจะถูกพาออกมา พวกเขาจะมาหาพวกเจ้า
แล้วพวกเจ้าจะเห็นทางที่พวกเขาเดินและสิ่งที่พวกเขาทำ

พวกเจ้าจึงจะได้รับการปลอบใจเรื่องภัยร้ายที่เรานำมาเหนือเยรูซาเล็ม
คือทุกสิ่งที่เราได้นำมาเหนือเมือง
23 เมื่อพวกเจ้าเห็นทางที่พวกเขาเดินและสิ่งที่พวกเขาทำ พวกเขาจะทำให้พวกเจ้าเข้าใจและสงบใจ
แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเรามีเหตุผลสำหรับทุกสิ่งที่เราทำแก่เมืองนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

15

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย ไม้เถาองุ่นดีกว่าไม้ชนิดอื่นอย่างไร?
กิ่งเถาองุ่นที่อยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่ามีอะไรเหนือกว่าต้นอื่น?
3 คนจะเอาไม้นั้นไปทำของใช้ได้หรือ? จะเอามาทำหมุดสำหรับแขวนภาชนะได้หรือ?
4 ดูสิ มันถูกโยนเข้าไฟเป็นเชื้อเพลิง ไฟเผาปลายทั้งสองข้าง และตรงกลางก็ไหม้แล้ว
ยังจะใช้ทำอะไรได้อีกหรือ?
5 ตอนที่ยังสมบูรณ์ก็ใช้ทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว ยิ่งเมื่อถูกไฟเผาไหม้เช่นนี้ จะยังใช้ทำอะไรได้อีกหรือ?
6 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ไม้เถาองุ่นท่ามกลางต้นไม้ในป่าซึ่งเราโยนเข้าไฟเป็นเชื้อเพลิงเป็นอย่างไร
เราก็จะทำกับชาวเยรูซาเล็มอย่างนั้น
7 เราจะหันหน้าต่อต้านพวกเขา พวกเขาหนีออกจากไฟหนึ่งได้ แต่อีกไฟจะเผาผลาญพวกเขา
เมื่อเราหันหน้าต่อต้านพวกเขา พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
8 เราจะทำให้แผ่นดินร้างเปล่า เพราะพวกเขาประพฤติไม่ซื่อสัตย์ พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

16

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงทำให้เยรูซาเล็มรู้ถึงสิ่งน่ารังเกียจของนาง
3 และพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสแก่เยรูซาเล็มดังนี้
ถิ่นกำเนิดและชาติกำเนิดของเจ้าอยู่ในแผ่นดินคานาอัน พ่อของเจ้าเป็นชาวอาโมไรต์
แม่ของเจ้าเป็นชาวฮิตไทต์
4 ในวันที่เจ้าเกิด ไม่มีใครตัดสายสะดือ ไม่มีใครล้างเจ้าด้วยน้ำให้สะอาด ไม่ได้เอาเกลือถูตัว
และไม่ได้ห่อผ้าให้เลย
5 ไม่มีใครมองเจ้าด้วยความสงสารจนยอมทำสิ่งเหล่านี้ให้ ไม่มีใครเมตตา แต่เจ้าถูกโยนทิ้งกลางทุ่ง
เพราะในวันที่เกิด คนรังเกียจเจ้า
6 เมื่อเราผ่านมาเห็นเจ้าดิ้นอยู่ในกองเลือด เราบอกเจ้าทั้งที่ยังจมอยู่ในเลือดว่า จงมีชีวิต!
ใช่ เราบอกเจ้าทั้งที่อยู่ในเลือดว่า จงมีชีวิต!
7 เราทำให้เจ้าเติบโตเหมือนพืชในทุ่ง เจ้าเพิ่มพูน เติบใหญ่ และงดงามเต็มวัย ทรวงอกเจริญ
ผมยาวขึ้น แต่เจ้ายังเปลือยเปล่าไม่มีอะไรปกคลุม
8 เมื่อเราผ่านมาอีกครั้งและมองเจ้า ก็เห็นว่าเวลาของเจ้าคือวัยแห่งความรัก
เราจึงคลี่ชายเสื้อคลุมเหนือเจ้า ปกปิดความเปลือยเปล่า
เราปฏิญาณต่อเจ้าและทำพันธสัญญากับเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส แล้วเจ้าก็เป็นของเรา
9 เราล้างเจ้าด้วยน้ำ ชำระเลือดออกจากตัวจนหมด และชโลมเจ้าด้วยน้ำมัน
10 เราสวมเสื้อปักให้เจ้า ใส่รองเท้าหนังให้ พันกายด้วยผ้าลินินเนื้อดี และคลุมด้วยผ้าไหม
11 เราประดับเจ้าด้วยเครื่องประดับ สวมกำไลที่ข้อมือ และสร้อยที่คอ
12 เราใส่ห่วงที่จมูก ใส่ต่างหู และสวมมงกุฎงดงามบนศีรษะ

13 เจ้าได้รับการประดับด้วยทองและเงิน เสื้อผ้าเป็นผ้าลินินเนื้อดี ผ้าไหม และผ้าปัก
เจ้ากินแป้งอย่างดี น้ำผึ้ง และน้ำมัน เจ้างดงามยิ่งนัก จนได้ฐานะเป็นราชินี
14 ชื่อเสียงเรื่องความงามของเจ้าเลื่องลือไปท่ามกลางประชาชาติ
เพราะความงามนั้นสมบูรณ์ด้วยความสง่างามที่เรามอบให้เจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
15 แต่เจ้ากลับวางใจในความงามของตน และอาศัยชื่อเสียงไปทำตัวเป็นโสเภณี
เจ้ามอบตัวให้ทุกคนที่ผ่านไปมา ใครผ่านมาก็ได้เจ้าไป
16 เจ้าเอาเสื้อผ้าบางส่วนไปตกแต่งสถานบูชาบนที่สูงด้วยสีต่าง ๆ แล้วทำตัวเป็นโสเภณีที่นั่น
สิ่งเช่นนี้ไม่ควรเกิดขึ้นและไม่ควรมีเลย
17 เจ้ายังเอาเครื่องประดับงดงามซึ่งทำจากทองและเงินของเราที่เราให้เจ้า ไปทำรูปผู้ชาย
แล้วเล่นชู้กับรูปเหล่านั้น
18 เจ้าเอาเสื้อปักของตนไปคลุมรูปเหล่านั้น และวางน้ำมันกับเครื่องหอมของเราต่อหน้าพวกมัน
19 แม้แต่อาหารที่เราให้เจ้า ได้แก่แป้งอย่างดี น้ำมัน และน้ำผึ้งที่เราใช้เลี้ยงเจ้า
เจ้าก็นำไปวางต่อหน้าพวกมันเป็นเครื่องบูชากลิ่นหอม และเรื่องก็เป็นเช่นนั้น พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
20 เจ้ายังเอาลูกชายลูกสาวที่เจ้าให้กำเนิดแก่เรา ไปถวายให้รูปเหล่านั้นกิน
การเป็นโสเภณีของเจ้ายังเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ
21 เจ้าถึงกับฆ่าลูก ๆ ของเรา แล้วมอบพวกเขาให้รูปเหล่านั้นด้วยการให้ผ่านไฟ?
22 ท่ามกลางสิ่งน่ารังเกียจและการเป็นโสเภณีทั้งหมด เจ้าไม่เคยนึกถึงวัยเยาว์ของตน
เมื่อเจ้าเปลือยเปล่าไม่มีอะไรปกคลุมและดิ้นอยู่ในกองเลือด
23 หลังจากเจ้าทำความชั่วทั้งปวงแล้ว วิบัติ วิบัติแก่เจ้า! พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส
24 เจ้ายังสร้างซุ้มสูงของตน และทำแท่นสูงไว้ตามถนนทุกสาย
25 เจ้าสร้างแท่นสูงไว้ทุกหัวถนน ทำความงามของตนให้เป็นสิ่งน่ารังเกียจ
เจ้าอ้าขาให้ทุกคนที่ผ่านไปมา และเพิ่มการเป็นโสเภณีของตน
26 เจ้ามีเพศสัมพันธ์อย่างผิดศีลธรรมกับชาวอียิปต์เพื่อนบ้านผู้มีเนื้อหนังใหญ่โต
และเพิ่มการเป็นโสเภณีของตนเพื่อยั่วยุเราให้โกรธ
27 เพราะฉะนั้นเราได้เหยียดมือออกต่อสู้เจ้า ลดส่วนแบ่งของเจ้า
และมอบเจ้าไว้ตามใจผู้ที่เกลียดเจ้า คือพวกหญิงสาวแห่งฟีลิสเตีย
ซึ่งยังละอายต่อพฤติกรรมลามกของเจ้า
28 เจ้ายังไปทำตัวเป็นโสเภณีกับชาวอัสซีเรีย เพราะเจ้าไม่รู้จักพอ
แม้ทำกับพวกเขาแล้วก็ยังไม่รู้จักพอ
29 เจ้ายิ่งเพิ่มการเป็นโสเภณีไปถึงแผ่นดินพ่อค้า คือเคลเดีย แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าก็ยังไม่รู้จักพอ
30 ใจของเจ้าช่างอ่อนแอต่อความใคร่เสียจริง พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส
เจ้าจึงทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอย่างโสเภณีหน้าด้าน
31 เจ้าสร้างซุ้มสูงไว้ทุกหัวถนน และทำแท่นสูงตามถนนทุกสาย แต่เจ้าก็ไม่เหมือนโสเภณีทั่วไป
เพราะเจ้ากลับไม่เห็นค่าของค่าจ้าง
32 หญิงมีชู้เอ๋ย เจ้ารับชายอื่นแทนสามีของตน!
33 คนทั่วไปให้ของแก่โสเภณี แต่เจ้ากลับให้ของแก่คนรักทุกคน
ติดสินบนให้พวกเขามาหาเจ้าจากทุกด้านเพื่อร่วมการเป็นโสเภณีของเจ้า
34 ในการเป็นโสเภณี เจ้ากลับตรงข้ามกับหญิงอื่น ไม่มีใครตามตื้อเจ้า แต่เจ้าเป็นฝ่ายจ่ายค่าจ้าง
ทั้งที่ไม่มีใครจ่ายเจ้า เจ้าจึงตรงข้ามกับคนอื่น
35 เพราะฉะนั้น โสเภณีเอ๋ย จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์

36 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เพราะเจ้าระบายความลามกออกมาและเปิดเผยความเปลือยเปล่าด้วยการเป็นโสเภณีกับคนรัก
เพราะรูปเคารพน่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้า และเพราะเลือดของลูก ๆ ที่เจ้ามอบให้พวกมัน
37 เราจึงจะรวบรวมคนรักทุกคนที่เจ้าเคยเพลิดเพลิน ทั้งคนที่เจ้ารักและคนที่เจ้าเกลียด
เราจะรวบรวมพวกเขาจากทุกด้านมาต่อสู้เจ้า
แล้วเปิดเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าให้พวกเขาเห็นทั้งหมด
38 เราจะพิพากษาเจ้าอย่างหญิงที่มีชู้และหญิงที่หลั่งเลือด
และจะให้เลือดแห่งความเดือดดาลและความหึงหวงตกเหนือเจ้า
39 เราจะมอบเจ้าไว้ในมือพวกเขา พวกเขาจะรื้อซุ้มสูงและทำลายแท่นสูงของเจ้า
เปลื้องเสื้อผ้าและเอาเครื่องประดับงดงามไป ทิ้งเจ้าไว้เปลือยเปล่าไม่มีอะไรปกคลุม
40 พวกเขาจะระดมคนมาต่อสู้เจ้า เอาหินขว้างจนตาย และใช้ดาบแทงเจ้า
41 พวกเขาจะเผาบ้านของเจ้าด้วยไฟ และลงโทษเจ้าต่อหน้าหญิงมากมาย
เราจะทำให้เจ้าเลิกเป็นโสเภณี และเจ้าจะไม่จ่ายค่าจ้างอีก
42 แล้วความเดือดดาลของเราต่อเจ้าจะสงบ ความหึงหวงของเราจะจากไป
เราจะสงบนิ่งและไม่โกรธอีก
43 เพราะเจ้าไม่ระลึกถึงวัยเยาว์ แต่กลับเดือดดาลต่อเราด้วยเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด
เราจึงจะให้ผลแห่งทางที่เจ้าเดินย้อนกลับมาตกบนศีรษะของเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส
แล้วเจ้าจะไม่ทำความลามกนี้เพิ่มเข้าไปในสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดของเจ้าอีก
44 ทุกคนที่ชอบพูดสุภาษิตจะใช้สุภาษิตนี้กับเจ้าว่า แม่เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น
45 เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ผู้รังเกียจสามีและลูก ๆ
และเป็นน้องสาวของพี่สาวน้องสาวที่รังเกียจสามีและลูก ๆ เช่นกัน แม่ของเจ้าเป็นชาวฮิตไทต์
พ่อของเจ้าเป็นชาวอาโมไรต์
46 พี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ซึ่งอยู่ทางซ้ายพร้อมลูกสาวทั้งหลาย
ส่วนน้องสาวของเจ้าที่อยู่ทางขวาคือโสโดมพร้อมลูกสาวทั้งหลาย
47 เจ้าไม่ได้เพียงทำตามทางของพวกนางหรือทำสิ่งน่ารังเกียจอย่างพวกนาง
แต่ไม่นานก็เสื่อมทรามยิ่งกว่าพวกนางในทุกทาง
48 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
โสโดมน้องสาวของเจ้าและลูกสาวทั้งหลายของนางไม่เคยทำอย่างที่เจ้ากับลูกสาวทั้งหลายของเจ้าทำ
49 นี่คือความผิดของโสโดมน้องสาวของเจ้า นางกับลูกสาวทั้งหลายหยิ่งผยอง
มีอาหารอุดมและอยู่สุขสบาย แต่ไม่ยื่นมือช่วยคนยากจนและคนขัดสน
50 พวกนางหยิ่งยโสและทำสิ่งน่ารังเกียจต่อหน้าเรา เมื่อเราเห็นจึงกวาดพวกนางออกไป
51 สะมาเรียทำบาปไม่ถึงครึ่งของเจ้า แต่เจ้ากลับทำสิ่งน่ารังเกียจมากกว่าพวกนาง
จนเมื่อเทียบกับสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดที่เจ้าทำ พี่สาวน้องสาวของเจ้าดูเป็นฝ่ายชอบธรรม
52 ดังนั้นเจ้าจงแบกรับความอับอายของตน เพราะเจ้าได้ตัดสินพี่สาวน้องสาวของเจ้าเอง
บาปที่เจ้าทำน่ารังเกียจกว่าของพวกนาง จนพวกนางดูชอบธรรมกว่าเจ้า
จงอับอายและแบกรับความละอาย เพราะเจ้าได้ทำให้พี่สาวน้องสาวของเจ้าดูเป็นฝ่ายชอบธรรม
53 เราจะฟื้นฟูพวกนางจากการเป็นเชลย คือโสโดมกับลูกสาวทั้งหลาย
สะมาเรียกับลูกสาวทั้งหลาย และเราจะฟื้นฟูเจ้าจากการเป็นเชลยพร้อมกับพวกนาง
54 เพื่อเจ้าจะต้องแบกรับความอับอายและละอายต่อทุกสิ่งที่ทำ
เพราะสิ่งที่เกิดกับเจ้าทำให้พวกนางรู้สึกได้รับการปลอบใจ

55 โสโดมกับลูกสาวทั้งหลายจะกลับสู่สภาพเดิม สะมาเรียกับลูกสาวทั้งหลายจะกลับสู่สภาพเดิม
และเจ้ากับลูกสาวทั้งหลายของเจ้าก็จะกลับสู่สภาพเดิม
56 ในวันที่เจ้าหยิ่งผยอง เจ้าไม่เคยเอ่ยถึงโสโดมน้องสาวของเจ้า
57 ก่อนที่ความชั่วของเจ้าจะถูกเปิดเผย ดังในเวลาที่ลูกสาวแห่งซีเรียและคนรอบข้างเยาะเย้ยเจ้า
รวมทั้งลูกสาวแห่งฟีลิสเตียซึ่งดูหมิ่นเจ้ารอบด้าน
58 เจ้าต้องรับผลของความลามกและสิ่งน่ารังเกียจของตน พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
59 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะทำกับเจ้าอย่างที่เจ้าทำ
เจ้าได้ดูหมิ่นคำปฏิญาณและทำลายพันธสัญญา
60 ถึงกระนั้น เราจะระลึกถึงพันธสัญญาที่ทำกับเจ้าในวัยเยาว์
และจะสถาปนาพันธสัญญานิรันดร์กับเจ้า
61 แล้วเจ้าจะระลึกถึงทางของตนและละอาย เมื่อเจ้ารับพี่สาวและน้องสาวของเจ้ามา
เราจะยกพวกนางให้เป็นลูกสาวของเจ้า แต่ไม่ใช่เพราะพันธสัญญาที่เจ้าทำ
62 เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเรากับเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
63 เพื่อเจ้าจะระลึกและละอาย จนไม่กล้าเปิดปากอีกเพราะความอับอาย เมื่อเราอภัยทุกสิ่งที่เจ้าทำ
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

17

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงตั้งปริศนาและเล่าเรื่องเปรียบแก่ชนอิสราเอล
3 แล้วพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ นกอินทรีตัวใหญ่ ปีกกว้าง ขนยาว
และมีขนหลากสีเต็มตัว มายังเลบานอน แล้วเด็ดส่วนยอดของต้นสนซีดาร์
4 มันหักยอดอ่อนบนสุด นำไปยังแผ่นดินแห่งการค้า และปลูกไว้ในเมืองพ่อค้า
5 จากนั้นมันเอาเมล็ดพันธุ์ของแผ่นดินมาปลูกในดินอุดม ตั้งไว้ริมน้ำมากมาย
และปลูกเหมือนต้นหลิว
6 มันเติบโตเป็นเถาองุ่นเตี้ยแผ่กิ่ง กิ่งหันเข้าหานกอินทรี ส่วนรากอยู่ใต้ตัวมัน
เถาองุ่นนั้นแตกกิ่งและแตกยอด
7 ต่อมามีนกอินทรีใหญ่อีกตัวหนึ่ง ปีกกว้างและมีขนมาก
เถาองุ่นนี้กลับชอนไชรากไปหานกตัวนั้น และยื่นกิ่งจากแปลงที่ปลูกไปหา เพื่อให้นกตัวนั้นรดน้ำ
8 ทั้งที่มันถูกปลูกไว้ในดินดีริมน้ำมากมาย เพื่อจะแตกกิ่ง ออกผล และเป็นเถาองุ่นงาม
9 จงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ มันจะเจริญหรือ?
นกอินทรีตัวแรกจะไม่ถอนรากและเด็ดผลของมันหรือ จนใบอ่อนทั้งหมดเหี่ยวแห้ง?
ไม่ต้องใช้แขนที่แข็งแรงหรือคนจำนวนมากก็ถอนมันออกจากรากได้
10 ถึงจะปลูกไว้แล้ว มันจะเจริญหรือ? เมื่อลมตะวันออกพัดต้องมัน จะไม่เหี่ยวแห้งหมดหรือ?
มันจะเหี่ยวอยู่ในแปลงที่มันเติบโตนั้นเอง
11 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
12 จงถามชนกบฏว่า พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้หมายถึงอะไร? แล้วบอกพวกเขาว่า
กษัตริย์แห่งบาบิโลนมายังเยรูซาเล็ม จับกษัตริย์และพวกผู้นำของเมืองไปยังบาบิโลน
13 เขาเลือกคนหนึ่งจากเชื้อพระวงศ์* มาทำพันธสัญญาด้วย ให้สาบานต่อเขา
และพาคนสำคัญของแผ่นดินไป
14 เพื่ออาณาจักรจะถูกกดให้ต่ำ ไม่อาจยกตนขึ้น แต่จะดำรงอยู่ได้ด้วยการรักษาพันธสัญญานั้น

* **17:13 17:13** หรือ เมล็ดพันธุ์

15 แต่เขากลับกบฏ ส่งทูตไปอียิปต์เพื่อขอม้าและคนจำนวนมาก เขาจะเจริญหรือ?
คนที่ทำเช่นนี้จะรอดหรือ? เขาทำลายพันธสัญญาแล้วจะยังรอดได้หรือ?
16 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาจะตายในบาบิโลน
ที่ซึ่งกษัตริย์ผู้ตั้งเขาเป็นกษัตริย์ประทับอยู่
เพราะเขาดูหมิ่นคำสาบานและทำลายพันธสัญญาของกษัตริย์นั้น
17 เมื่อศัตรูก่อเชิงเทินและสร้างป้อมล้อมเพื่อทำลายชีวิตคนจำนวนมาก
ฟาโรห์กับกองทัพใหญ่และฝูงชนมากมายก็ช่วยเขาในการรบไม่ได้
18 เพราะเขาดูหมิ่นคำสาบานด้วยการทำลายพันธสัญญา ทั้งที่ได้ยื่นมือให้คำมั่นแล้ว
แต่ยังทำสิ่งเหล่านี้ เขาจะหนีไม่พ้น
19 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
คำสาบานของเราที่เขาดูหมิ่นและพันธสัญญาของเราที่เขาทำลาย
เราจะให้ผลของมันตกบนศีรษะของเขาเอง
20 เราจะกางตาข่ายดักเขา และเขาจะติดบ่วงของเรา เราจะพาเขาไปบาบิโลน
และพิพากษาเขาที่นั่นเพราะความไม่ซื่อสัตย์ที่เขาได้ทำต่อเรา
21 คนที่หลบหนีจากกองกำลังทั้งหมดของเขาจะล้มด้วยดาบ
ส่วนคนที่เหลือจะกระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศ แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้ว
22 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะเอากิ่งหนึ่งจากยอดสูงของต้นสนซีดาร์มาปลูก
เราจะเด็ดกิ่งอ่อนจากยอดสูงสุด แล้วปลูกไว้บนภูเขาสูงตระหง่าน
23 เราจะปลูกมันบนภูเขาสูงแห่งอิสราเอล มันจะแตกกิ่ง ออกผล และกลายเป็นต้นสนซีดาร์งาม
นกทุกชนิดจะมาอาศัยและพักใต้ร่มกิ่งของมัน
24 ต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้กดต้นสูงให้ต่ำ ยกต้นต่ำให้สูง ทำต้นเขียวให้แห้ง
และทำต้นแห้งให้งอกงาม
เรา พระยาห์เวห์ ได้พูดและได้ทำแล้ว

18

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 พวกเจ้าหมายความว่าอย่างไร จึงใช้สุภาษิตนี้เกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า
พ่อกินองุ่นเปรี้ยว
แต่ลูกกลับเข็ดฟัน?
3 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด พวกเจ้าจะไม่ใช้สุภาษิตนี้ในอิสราเอลอีก
4 ชีวิตทุกชีวิตเป็นของเรา ทั้งชีวิตของพ่อและชีวิตของลูกเป็นของเรา ชีวิตใดทำบาป ชีวิตนั้นจะตาย

5 ถ้าคนหนึ่งเป็นคนชอบธรรม
ทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม
6 ไม่กินของถวายตามสถานบูชาบนภูเขา
ไม่เงยหน้าหวังพึ่งรูปเคารพของชนอิสราเอล
ไม่ทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน
และไม่เข้าใกล้หญิงขณะนางมีมลทิน
7 ไม่ข่มเหงใคร
คืนของประกันแก่ลูกหนี้
ไม่ปล้นชิง
แบ่งอาหารให้คนหิว

และให้เสื้อผ้าแก่คนเปลือยกาย
8 ไม่ให้กู้โดยคิดดอกเบี้ย
ไม่เอากำไรเกินควร
ยับยั้งมือจากความผิด
ตัดสินระหว่างคนกับคนอย่างเที่ยงธรรม
9 ดำเนินตามข้อกำหนดของเรา
และรักษาคำตัดสินของเรา
ทำทุกอย่างด้วยความซื่อสัตย์
คนผู้นั้นเป็นคนชอบธรรม
เขาจะมีชีวิตอยู่แน่ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

10 แต่ถ้าเขามีลูกชายที่เป็นโจร เป็นคนหลั่งเลือด และทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเหล่านี้
11 หรือลูกคนนั้นไม่ทำความดีเหล่านั้นเลย แต่กลับ
กินของถวายตามสถานบูชาบนภูเขา
ทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน
12 ข่มเหงคนยากจนและคนขัดสน
ปล้นชิง
ไม่คืนของประกัน
เงยหน้าหวังพึ่งรูปเคารพ
และทำสิ่งน่ารังเกียจ
13 ให้กู้โดยคิดดอกเบี้ย
และเอากำไรเกินควรจากคนยากจน
เขาจะมีชีวิตอยู่หรือ? เขาจะไม่มีชีวิตอยู่ เขาทำสิ่งน่ารังเกียจเหล่านี้ทั้งหมด เขาจะต้องตายแน่
เลือดของเขาจะตกบนตัวเขาเอง
14 แต่ถ้าคนนั้นมีลูกชายซึ่งเห็นบาปทั้งหมดที่พ่อทำ แล้วเกรงกลัวและไม่ทำตาม
15 ไม่กินของถวายตามสถานบูชาบนภูเขา
ไม่เงยหน้าหวังพึ่งรูปเคารพของชนอิสราเอล
ไม่ทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน
16 ไม่ข่มเหงใคร
ไม่ยึดสิ่งใดเป็นของประกัน
ไม่ปล้นชิง
แต่แบ่งอาหารให้คนหิว
และให้เสื้อผ้าแก่คนเปลือยกาย
17 ยับยั้งมือไม่เอาเปรียบคนยากจน
ไม่รับดอกเบี้ยหรือกำไรเกินควร
ทำตามคำตัดสินของเรา
และดำเนินตามข้อกำหนดของเรา
เขาจะไม่ตายเพราะความผิดของพ่อ เขาจะมีชีวิตอยู่แน่
18 ส่วนพ่อของเขา เพราะกดขี่อย่างโหดร้าย ปล้นพี่น้องของตน
และทำสิ่งไม่ดีท่ามกลางประชาชนของตน เขาจะตายเพราะความผิดของตน
19 แต่พวกเจ้าถามว่า ทำไมลูกจึงไม่รับความผิดของพ่อ? ก็เพราะลูกทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม
รักษาข้อกำหนดทั้งหมดของเราและปฏิบัติตาม เขาจึงจะมีชีวิตอยู่แน่
20 ชีวิตใดทำบาป ชีวิตนั้นจะตาย ลูกจะไม่รับความผิดของพ่อ และพ่อจะไม่รับความผิดของลูก
ความชอบธรรมของคนชอบธรรมจะตกแก่เขาเอง และความชั่วของคนชั่วก็จะตกแก่เขาเอง
21 แต่ถ้าคนชั่วหันจากบาปทั้งหมดที่ตนทำ รักษาข้อกำหนดทั้งหมดของเรา
และทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เขาจะมีชีวิตอยู่แน่ เขาจะไม่ตาย

22 การล่วงละเมิดทั้งปวงที่เขาเคยทำจะไม่ถูกนำมาจดจำเอาโทษเขา
เขาจะมีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาทำ
23 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราพอใจในการตายของคนชั่วหรือ?
เราไม่ได้พอใจที่เขาหันจากทางของตนแล้วมีชีวิตอยู่หรือ?
24 แต่เมื่อคนชอบธรรมหันจากความชอบธรรมไปทำความผิด
และทำสิ่งน่ารังเกียจทุกอย่างอย่างที่คนชั่วทำ เขาจะมีชีวิตอยู่หรือ?
ความชอบธรรมทั้งหมดที่เขาเคยทำจะไม่ถูกจดจำ เขาจะตายเพราะความไม่ซื่อสัตย์และบาปที่ตนทำ
25 แต่พวกเจ้าพูดว่า ทางของพระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม ชนอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง
ทางของเราไม่ยุติธรรมหรือ? หรือว่าทางของพวกเจ้าต่างหากที่ไม่ยุติธรรม?
26 เมื่อคนชอบธรรมหันจากความชอบธรรมไปทำความผิดและตาย เขาตายเพราะความผิดที่ตนทำ
27 แต่เมื่อคนชั่วหันจากความชั่วที่ตนทำ แล้วทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เขาจะรักษาชีวิตของตนไว้
28 เพราะเขาพิจารณาแล้วหันจากการล่วงละเมิดทั้งหมดที่ตนทำ เขาจะมีชีวิตอยู่แน่ เขาจะไม่ตาย
29 แต่ชนอิสราเอลยังพูดว่า ทางของพระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม ชนอิสราเอลเอ๋ย
ทางของเราไม่ยุติธรรมหรือ? หรือว่าทางของพวกเจ้าต่างหากที่ไม่ยุติธรรม?
30 เพราะฉะนั้น ชนอิสราเอลเอ๋ย เราจะพิพากษาพวกเจ้าแต่ละคนตามทางของตน พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัส จงกลับมา หันจากการล่วงละเมิดทั้งปวง
เพื่อความผิดจะไม่กลายเป็นเหตุให้พวกเจ้าพินาศ
31 จงโยนการล่วงละเมิดทั้งหมดที่พวกเจ้าทำทิ้งไป และสร้างใจใหม่และวิญญาณใหม่ให้ตนเอง
ชนอิสราเอลเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าจึงจะตาย?
32 เพราะเราไม่พอใจในการตายของผู้ใด พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส เพราะฉะนั้นจงกลับมา
แล้วมีชีวิตอยู่!

19

1 จงเปล่งบทคร่ำครวญถึงพวกผู้นำของอิสราเอล
2 และกล่าวว่า
แม่ของเจ้าเป็นอะไร?
นางเป็นแม่สิงโต
นางหมอบอยู่ท่ามกลางสิงโต
เลี้ยงลูกท่ามกลางสิงโตหนุ่ม
3 นางเลี้ยงลูกตัวหนึ่งขึ้นมา
มันโตเป็นสิงโตหนุ่ม
มันเรียนรู้การจับเหยื่อ
และกินมนุษย์
4 ประชาชาติทั้งหลายได้ยินเรื่องของมัน
มันถูกจับในหลุมของพวกเขา
แล้วถูกเกี่ยวด้วยตะขอพาไปยังแผ่นดินอียิปต์

5 เมื่อนางเห็นว่ารอไปก็ไร้ผล
ความหวังสูญสิ้นแล้ว
นางจึงเอาลูกอีกตัวหนึ่ง
เลี้ยงให้เป็นสิงโตหนุ่ม
6 มันเดินไปมาท่ามกลางสิงโต

และโตเป็นสิงโตหนุ่ม
มันเรียนรู้การจับเหยื่อ
และกินมนุษย์
7 มันบุกเข้าไปในวังของพวกเขา
และทำลายเมืองของพวกเขา
แผ่นดินและทุกสิ่งในนั้นร้างเปล่า
เพราะเสียงคำรามของมัน
8 แล้วประชาชาติจากแคว้นต่าง ๆ ก็เข้ามาต่อสู้มันจากทุกด้าน
พวกเขากางตาข่ายเหนือมัน
และจับมันไว้ในหลุม
9 พวกเขาเอาตะขอล่ามมันไว้ในกรง
แล้วนำไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลน
พวกเขาขังมันไว้ในที่มั่น
เพื่อจะไม่ได้ยินเสียงมันอีกบนภูเขาแห่งอิสราเอล

10 “แม่ของเจ้าเคยเหมือนเถาองุ่นในสายเลือดของเจ้า ปลูกอยู่ริมน้ำ
มีผลดกและกิ่งมากเพราะมีน้ำอุดม
11 มีกิ่งแข็งแรงเหมาะทำคทาสำหรับผู้ปกครอง
ลำต้นสูงเด่นเหนือพุ่มกิ่งหนา
มองเห็นความสูงของมันได้ชัด
ท่ามกลางกิ่งมากมาย
12 แต่มันถูกถอนขึ้นด้วยความเดือดดาล
และเหวี่ยงลงกับพื้น
ลมตะวันออกทำให้ผลของมันเหี่ยวแห้ง
กิ่งแข็งแรงถูกหักและแห้งตาย
ไฟเผาผลาญมัน
13 บัดนี้มันถูกปลูกในถิ่นทุรกันดาร
ในแผ่นดินแห้งแล้งกระหายน้ำ
14 ไฟออกมาจากกิ่งของมันเอง
เผาผลของมันจนหมด
ไม่มีแม้แต่กิ่งแข็งแรงที่จะเป็นคทาสำหรับปกครอง”
นี่เป็นบทคร่ำครวญ และจะใช้เป็นบทคร่ำครวญ”

20

1 ในปีที่เจ็ด เดือนที่ห้า วันที่สิบของเดือน ผู้อาวุโสของอิสราเอลบางคนมาขอถามพระยาห์เวห์
และนั่งลงตรงหน้าข้าพเจ้า
2 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
3 “มนุษย์เอ๋ย จงพูดกับพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลว่า ‘พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
พวกเจ้ามาเพื่อถามเราหรือ? เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้พวกเจ้าถามเรา’ พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
4 “มนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาพวกเขาไหม? เจ้าจะพิพากษาพวกเขาไหม?
จงทำให้พวกเขารู้ถึงสิ่งน่ารังเกียจของบรรพบุรุษ

5 จงบอกพวกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ในวันที่เราเลือกอิสราเอล
เราได้ปฏิญาณต่อเชื้อสายของชนชาติยาโคบ และสำแดงตัวแก่พวกเขาในแผ่นดินอียิปต์
เราปฏิญาณว่า "เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"
6 ในวันนั้นเราปฏิญาณว่าจะนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินที่เราเลือกไว้ให้
เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ งดงามเหนือแผ่นดินทั้งปวง
7 เราบอกพวกเขาว่า "ทุกคนจงโยนสิ่งน่ารังเกียจที่ตาของพวกเจ้าหลงใหลทิ้งไป
อย่าทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"
8 " " "แต่พวกเขากบฏต่อเราและไม่ยอมฟัง
พวกเขาไม่ได้ทิ้งสิ่งน่ารังเกียจที่ตาของตนหลงใหลกันทุกคน และไม่ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์
เราจึงคิดจะเทความเดือดดาลเหนือพวกเขา ระบายความโกรธให้หมดท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์
9 แต่เราได้กระทำเพื่อเห็นแก่พระนามของเรา
เพื่อไม่ให้พระนามของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าประชาชาติที่พวกเขาอาศัยอยู่ท่ามกลาง
เพราะต่อหน้าประชาชาติเหล่านั้น
เราได้สำแดงตัวแก่พวกเขาด้วยการนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
10 เราจึงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์และพาเข้าสู่ถิ่นทุรกันดาร
11 เราให้ข้อกำหนดของเรา และทำให้พวกเขารู้คำตัดสินของเรา ซึ่งถ้าคนใดทำตาม
เขาจะมีชีวิตอยู่โดยสิ่งเหล่านั้น
12 เรายังให้วันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราแก่พวกเขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับพวกเขา
เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์
13 " " "แต่ชนอิสราเอลกบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร ไม่ดำเนินตามข้อกำหนดของเรา
และปฏิเสธคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้าคนใดทำตาม เขาจะมีชีวิตอยู่โดยสิ่งเหล่านั้น
พวกเขาทำให้วันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่ง
เราจึงคิดจะเทความเดือดดาลเหนือพวกเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อทำลายพวกเขา
14 แต่เราได้กระทำเพื่อเห็นแก่พระนามของเรา
เพื่อไม่ให้พระนามของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าประชาชาติ ซึ่งเห็นเราเป็นผู้นำพวกเขาออกมา
15 ในถิ่นทุรกันดารเรายังปฏิญาณว่าจะไม่นำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่เราให้ไว้
เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ งดงามเหนือแผ่นดินทั้งปวง
16 เพราะพวกเขาปฏิเสธคำตัดสินของเรา ไม่ดำเนินตามข้อกำหนดของเรา
และทำให้วันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ เพราะใจของพวกเขาตามรูปเคารพไป
17 ถึงกระนั้นเรายังปรานีพวกเขา ไม่ทำลายและไม่กวาดล้างจนหมดสิ้นในถิ่นทุรกันดาร
18 เราบอกลูกหลานของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารว่า "อย่าดำเนินตามข้อกำหนดของบรรพบุรุษ
อย่ารักษาคำตัดสินของพวกเขา และอย่าทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยรูปเคารพของพวกเขา
19 เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า จงดำเนินตามข้อกำหนดของเรา รักษาคำตัดสินของเรา
และปฏิบัติตาม
20 จงรักษาวันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราให้บริสุทธิ์ วันเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับพวกเจ้า
เพื่อพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า"
21 " " "แต่ลูกหลานของพวกเขาก็กบฏต่อเรา ไม่ดำเนินตามข้อกำหนด
และไม่รักษาคำตัดสินของเราเพื่อปฏิบัติตาม ซึ่งถ้าคนใดทำตาม เขาจะมีชีวิตอยู่โดยสิ่งเหล่านั้น
พวกเขาทำให้วันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
เราจึงคิดจะเทความเดือดดาลเหนือพวกเขา ระบายความโกรธให้หมดในถิ่นทุรกันดาร

22 ถึงกระนั้นเรายั้งมือไว้ และกระทำเพื่อเห็นแก่พระนามของเรา
เพื่อไม่ให้พระนามของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าประชาชาติ ซึ่งเห็นเราเป็นผู้นำพวกเขาออกมา
23 ในถิ่นทุรกันดารเรายังปฏิญาณว่าจะกระจายพวกเขาไปท่ามกลางประชาชาติ
และทำให้กระจัดกระจายตามดินแดนต่าง ๆ
24 เพราะพวกเขาไม่ทำตามคำตัดสินของเรา ปฏิเสธข้อกำหนดของเรา
ทำให้วันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ และตาของพวกเขาตามรูปเคารพของบรรพบุรุษ
25 เรายังให้ข้อกำหนดที่ไม่ดีแก่พวกเขา และคำตัดสินที่ทำตามแล้วไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้
26 เราปล่อยให้พวกเขาเป็นมลทินด้วยของถวายของตน เมื่อพวกเขาให้บุตรหัวปีทุกคนผ่านไฟ
เพื่อเราจะทำให้พวกเขาพินาศร้างเปล่า และให้รู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
27 เพราะฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนอิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
บรรพบุรุษของพวกเจ้ายังดูหมิ่นเราในเรื่องนี้ด้วย คือประพฤติไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา
28 เมื่อเรานำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่ปฏิญาณว่าจะให้
พวกเขาเห็นเนินเขาสูงทุกแห่งและต้นไม้ใบดกทุกต้น ก็ถวายเครื่องบูชาที่นั่น
นำของถวายซึ่งยั่วยุเราไปวางที่นั่น ทำกลิ่นหอมที่นั่น และเทเครื่องดื่มบูชาที่นั่น
29 เราจึงถามว่า สถานบูชาบนที่สูงที่พวกเจ้าไปนั้นคืออะไร? จึงเรียกที่นั้นว่า บามาห์*
มาจนถึงทุกวันนี้
30 เพราะฉะนั้นจงบอกชนอิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
พวกเจ้าทำให้ตัวเองเป็นมลทินตามทางของบรรพบุรุษ
และทำตัวเป็นโสเภณีตามสิ่งน่ารังเกียจของพวกเขาหรือ?
31 เมื่อพวกเจ้าถวายของและให้ลูกชายของตนผ่านไฟ
พวกเจ้ายังทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยรูปเคารพทั้งปวงจนถึงวันนี้ แล้วชนอิสราเอลเอ๋ย
เราควรยอมให้พวกเจ้ามาถามเราหรือ? พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เราจะไม่ยอมให้พวกเจ้าถามเรา
32 สิ่งที่ผุดขึ้นในใจพวกเจ้าจะไม่มีวันเกิดขึ้น พวกเจ้าพูดว่า เราจะเป็นเหมือนประชาชาติอื่น
เหมือนตระกูลต่าง ๆ ในดินแดนทั้งหลาย ที่รับใช้ไม้และหิน
33 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เราจะปกครองพวกเจ้าด้วยมืออันทรงพลัง ด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความเดือดดาลที่เทลงมา
34 เราจะนำพวกเจ้าออกจากชนชาติต่าง ๆ และรวบรวมจากดินแดนที่กระจัดกระจาย
ด้วยมืออันทรงพลัง ด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความเดือดดาลที่เทลงมา
35 เราจะนำพวกเจ้าเข้าสู่ถิ่นทุรกันดารของชนชาติต่าง ๆ แล้วจะพิพากษาพวกเจ้าต่อหน้ากันตรงนั้น
36 เช่นเดียวกับที่เราพิพากษาบรรพบุรุษของพวกเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์
เราก็จะพิพากษาพวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
37 เราจะให้พวกเจ้าผ่านใต้ไม้เท้า และจะนำพวกเจ้าเข้าสู่พันธะของพันธสัญญา
38 เราจะคัดพวกกบฏและผู้ไม่เชื่อฟังเราออกจากท่ามกลางพวกเจ้า
เราจะนำพวกเขาออกจากแผ่นดินที่อาศัยอยู่ แต่พวกเขาจะไม่ได้เข้าแผ่นดินอิสราเอล
แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
39 ส่วนพวกเจ้า ชนอิสราเอลเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ไปเถอะ
ทุกคนจงรับใช้รูปเคารพของตนต่อไป ถ้าหลังจากนี้พวกเจ้ายังไม่ยอมฟังเรา แต่ต่อไปพวกเจ้าจะไม่
ทำให้พระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ด้วยของถวายและรูปเคารพของพวกเจ้าอีก

* **20:29 20:29** “บามาห์ หมายถึง สถานบูชาบนที่สูง

40 เพราะบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา บนภูเขาสูงแห่งอิสราเอล พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส
ที่นั่นชนอิสราเอลทั้งหมด ทุกคนในแผ่นดิน จะรับใช้เรา ที่นั่นเราจะยอมรับพวกเขา
และจะขอรับเครื่องถวาย ผลแรกของสิ่งถวาย และของศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงจากพวกเจ้า
41 เราจะยอมรับพวกเจ้าเหมือนกลิ่นหอม เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากชนชาติต่าง ๆ
และรวบรวมจากดินแดนที่กระจัดกระจาย
เราจะแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านพวกเจ้าต่อหน้าประชาชาติ
42 พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ เมื่อเรานำพวกเจ้าเข้าแผ่นดินอิสราเอล
ซึ่งเป็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า
43 ที่นั่นพวกเจ้าจะระลึกถึงทางของตนและการกระทำทั้งหมดที่ทำให้ตัวเองเป็นมลทิน
แล้วจะรังเกียจตัวเองเพราะความชั่วทั้งปวงที่ได้ทำ
44 ชนอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
เมื่อเราปฏิบัติต่อพวกเจ้าเพื่อเห็นแก่พระนามของเรา
ไม่ใช่ตามทางชั่วหรือการกระทำอันเสื่อมทรามของพวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
45 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
46 มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางใต้ กล่าวถ้อยคำไปทางใต้ และพยากรณ์กล่าวโทษป่าในแดนใต้
47 จงบอกป่าแห่งแดนใต้ว่า จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะจุดไฟในเจ้า ไฟจะเผาต้นไม้เขียวทุกต้นและต้นไม้แห้งทุกต้น เปลวไฟที่ลุกโชนจะไม่ดับ
และทุกใบหน้าตั้งแต่ใต้จรดเหนือจะถูกมันเผา
48 มนุษย์ทุกคนจะเห็นว่าเรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้จุดไฟนั้น และมันจะไม่ดับ
49 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า โอ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์! พวกเขาพูดถึงข้าพเจ้าว่า
เขาเอาแต่พูดเรื่องเปรียบไม่ใช่หรือ?

21

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางเยรูซาเล็ม กล่าวถ้อยคำต่อสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย
และพยากรณ์กล่าวโทษแผ่นดินอิสราเอล
3 จงบอกแผ่นดินอิสราเอลว่า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราเป็นศัตรูกับเจ้า เราจะชักดาบออกจากฝัก
และกำจัดทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้า
4 เพราะเราจะกำจัดทั้งคนชอบธรรมและคนชั่ว
ดาบของเราจึงจะออกจากฝักฟาดฟันมนุษย์ทุกคนตั้งแต่ใต้จรดเหนือ
5 แล้วมนุษย์ทุกคนจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ ได้ชักดาบออกจากฝัก และจะไม่เก็บกลับเข้าฝักอีก
6 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงถอนหายใจ จงถอนหายใจต่อหน้าพวกเขาด้วยใจแตกสลาย*
และด้วยความขมขื่น
7 เมื่อพวกเขาถามว่า ทำไมเจ้าถึงถอนหายใจ? จงตอบว่า เพราะข่าวที่กำลังมา เมื่อมันมาถึง
ทุกคนจะใจเสีย มืออ่อนแรง จิตใจทุกคนจะสิ้นกำลัง และทุกเข่าจะอ่อนยวบ ดูสิ
มันกำลังมาและจะเกิดขึ้นแน่ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
8 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
9 มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ดาบ ดาบ
มันถูกลับจนคม
และขัดจนวาว
10 ลับคมไว้เพื่อสังหาร
ขัดวาวให้วาบเหมือนสายฟ้า

* **21:6 21:6** ตามตัวอักษรว่า การแตกหักของต้นขา

แล้วเราจะยังรื่นเริงกันหรือ?
คทาของลูกเราดูหมิ่นไม้ทุกต้น
11 ดาบถูกส่งไปขัดให้วาว
เพื่อพร้อมอยู่ในมือ
ดาบถูกลับจนคม
และขัดจนวาว
เพื่อมอบไว้ในมือผู้สังหาร
12 มนุษย์เอ๋ย จงร้องไห้และคร่ำครวญ
เพราะดาบนั้นมาถึงประชาชนของเรา
มาถึงผู้นำทุกคนของอิสราเอล
ทั้งพวกเขาและประชาชนของเรา
ถูกมอบไว้แก่ดาบ เพราะฉะนั้นจงตีต้นขา

13 เพราะนี่เป็นการทดสอบ และถ้าแม้แต่คทาที่ดูหมิ่นนั้นไม่เหลืออยู่แล้วจะเป็นอย่างไร?
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
14 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์
และตบมือทั้งสองเข้าด้วยกัน
ให้ดาบฟาดซ้ำเป็นครั้งที่สาม
ดาบที่ทำให้บาดเจ็บถึงตาย
เป็นดาบที่ทำให้ผู้ยิ่งใหญ่บาดเจ็บถึงตาย
และบุกเข้าไปถึงห้องของพวกเขา
15 เราตั้งดาบน่าสะพรึงไว้หน้าประตูทุกแห่ง
เพื่อให้ใจของพวกเขาละลาย
และให้คนล้มลงมากมาย
โอ้ มันวาบเหมือนสายฟ้า!
มันถูกลับไว้เพื่อสังหาร
16 ดาบเอ๋ย รวมกำลังเข้า!
ฟาดไปทางขวา
ตั้งตัวให้พร้อม!
ฟาดไปทางซ้าย
ไม่ว่าคมของเจ้าจะหันไปทางใด
17 เราเองก็จะฟาดมือเข้าหากัน
และระบายความเดือดดาลจนสงบ
เรา พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้ว
18 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
19 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงกำหนดถนนสองสายให้ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเดินมา
ทั้งสองสายออกมาจากแผ่นดินเดียวกัน จงทำป้ายตรงหัวทางที่แยกไปยังเมือง
20 กำหนดทางหนึ่งให้ดาบไปยังรับบาห์ของชนอัมโมน และอีกทางไปยังยูดาห์
คือเยรูซาเล็มเมืองมีป้อม
21 เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนยืนอยู่ตรงทางแยก ที่ต้นทางทั้งสอง เพื่อเสี่ยงทาย
เขาเขย่าลูกธนูไปมา ปรึกษาเทราฟิม† และตรวจดูตับ
22 ในมือขวาของเขาได้คำทำนายว่าเยรูซาเล็ม เพื่อให้ตั้งเครื่องกระทุ้งกำแพง ออกเสียงสั่งให้ฆ่า
เปล่งเสียงโห่ร้อง ตั้งเครื่องกระทุ้งประตู ก่อเชิงเทิน และสร้างป้อมล้อม

† **21:21 21:21** เทราฟิมเป็นรูปเคารพประจำครัวเรือน ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสิทธิรับมรดกทรัพย์สินของครัวเรือน

23 สำหรับชาวเยรูซาเล็มซึ่งได้ให้คำสาบานไว้ คำทำนายนั้นจะดูเหมือนเท็จ
แต่กษัตริย์จะทำให้ความผิดของพวกเขาถูกระลึกขึ้นมา และพวกเขาจะถูกจับ
24 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เพราะพวกเจ้าทำให้ความผิดของตนถูกระลึกขึ้นมา การล่วงละเมิดถูกเปิดเผย
และบาปปรากฏอยู่ในการกระทำทั้งหมด เพราะพวกเจ้าถูกระลึกถึง พวกเจ้าจะถูกจับด้วยมือ
25 ส่วนเจ้า ผู้ชั่วร้ายที่บาดเจ็บถึงตาย ผู้นำแห่งอิสราเอล วันของเจ้ามาถึงแล้ว
ในเวลาแห่งความผิดขั้นสุดท้าย
26 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ จงถอดผ้าโพกศีรษะและเอามงกุฎออก สิ่งต่าง ๆ
จะไม่เป็นเหมือนเดิม จงยกผู้ต่ำต้อยขึ้น และกดผู้สูงส่งลง
27 เราจะพลิกคว่ำ พลิกคว่ำ และพลิกคว่ำมัน สิ่งนี้จะไม่มีอีก จนกว่าผู้มีสิทธิจะมา
แล้วเราจะมอบให้เขา
28 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ว่า พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสเกี่ยวกับชนอัมโมนและคำเยาะเย้ยของพวกเขาดังนี้
ดาบ ดาบถูกชักออกแล้ว!
ถูกขัดวาวเพื่อการสังหาร
เพื่อให้มันกลืนกิน
และวาบเหมือนสายฟ้า
29 ขณะที่พวกผู้ทำนายเห็นนิมิตเท็จให้เจ้า
และทำนายคำโกหกให้เจ้า
เพื่อวางเจ้าบนคอของคนชั่วที่บาดเจ็บถึงตาย
ผู้ซึ่งวันของเขามาถึงแล้วในเวลาแห่งความผิดขั้นสุดท้าย
30 จงเก็บดาบกลับเข้าฝัก
ในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้าง
ในแผ่นดินเกิดของเจ้า เราจะพิพากษาเจ้า
31 เราจะเทความกริ้วลงเหนือเจ้า
เป่าไฟแห่งความเดือดดาลใส่เจ้า
และมอบเจ้าไว้ในมือคนป่าเถื่อน
ผู้ชำนาญการทำลาย
32 เจ้าจะเป็นเชื้อเพลิงของไฟ
เลือดของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน
จะไม่มีใครระลึกถึงเจ้าอีก
เพราะเรา พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้ว

22

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 มนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาไหม? เจ้าจะพิพากษาเมืองนองเลือดไหม?
ถ้าเช่นนั้นจงทำให้นางรู้ถึงสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวง
3 จงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เมืองเอ๋ย
เจ้านองเลือดอยู่ภายในจนเวลาของเจ้ามาถึง และสร้างรูปเคารพทำให้ตัวเองเป็นมลทิน!
4 เจ้าต้องรับผิดเพราะเลือดที่หลั่ง และเป็นมลทินเพราะรูปเคารพที่สร้าง เจ้าเร่งวันของตนให้ใกล้
และมาถึงปลายปีของเจ้าแล้ว
เราจึงทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นของประชาชาติและเป็นที่เยาะเย้ยของทุกดินแดน
5 ทั้งคนใกล้และคนไกลจะเยาะเย้ยเจ้า เมืองชื่อฉาวที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย

6 □ □ □ดูสิ ผู้นำอิสราเอลที่อยู่ในเจ้า ต่างใช้อำนาจของตนเพื่อหลั่งเลือด
7 ในเจ้า พวกเขาดูหมิ่นพ่อและแม่* ข่มเหงคนต่างด้าว และข่มเหงเด็กกำพร้ากับหญิงม่าย
8 เจ้าดูหมิ่นของศักดิ์สิทธิ์ของเรา และทำให้วันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
9 ในเจ้ามีคนใส่ร้ายเพื่อให้มีการหลั่งเลือด มีคนกินของถวายตามสถานบูชาบนภูเขา
และทำเรื่องลามกท่ามกลางเจ้า
10 ในเจ้ามีคนเปิดเผยความเปลือยเปล่าของภรรยาพ่อ
และมีคนข่มเหงหญิงที่มีมลทินเพราะประจำเดือน
11 คนหนึ่งทำสิ่งน่ารังเกียจกับภรรยาของเพื่อนบ้าน อีกคนทำให้ลูกสะใภ้เป็นมลทินอย่างลามก
และอีกคนข่มเหงน้องสาวร่วมพ่อของตน
12 ในเจ้ามีคนรับสินบนเพื่อหลั่งเลือด เจ้าเก็บดอกเบี้ยและกำไรเกินควร
ใช้การข่มเหงหากำไรจากเพื่อนบ้านอย่างละโมบ และลืมเรา□ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
13 □ □ □เพราะฉะนั้นเราจึงตบมือด้วยความไม่พอใจต่อกำไรทุจริตที่เจ้าหา
และต่อเลือดที่หลั่งอยู่ในเจ้า
14 ในวันที่เราจัดการเจ้า ใจของเจ้าจะทนได้หรือ? มือของเจ้าจะยังมีกำลังหรือ? เรา พระยาห์เวห์
ได้พูดและจะทำ
15 เราจะกระจายเจ้าไปท่ามกลางประชาชาติ ทำให้กระจัดกระจายตามดินแดนต่าง ๆ
และชำระความโสโครกออกจากเจ้า
16 เจ้าจะถูกทำให้เสื่อมเกียรติต่อหน้าประชาชาติ แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์□ □ □
17 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
18 □มนุษย์เอ๋ย ชนอิสราเอลกลายเป็นกากโลหะสำหรับเรา พวกเขาทั้งหมดเป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก
เหล็ก และตะกั่วอยู่กลางเตาหลอม เป็นกากของเงิน
19 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ □เพราะพวกเจ้าทั้งหมดกลายเป็นกากโลหะ
เราจะรวบรวมพวกเจ้าไว้กลางเยรูซาเล็ม
20 เหมือนคนรวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ตะกั่ว และดีบุกใส่ในเตาหลอม
แล้วเป่าไฟให้หลอมละลาย เราก็จะรวบรวมพวกเจ้าด้วยความโกรธและความเดือดดาล
วางไว้ที่นั่นแล้วหลอมพวกเจ้า
21 เราจะรวบรวมพวกเจ้าและเป่าไฟแห่งความเดือดดาลใส่
แล้วพวกเจ้าจะหลอมละลายอยู่ท่ามกลางไฟ
22 เหมือนเงินหลอมละลายในเตา พวกเจ้าก็จะหลอมละลายอยู่ในเมือง แล้วจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์
ได้เทความเดือดดาลเหนือพวกเจ้า□ □
23 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
24 □มนุษย์เอ๋ย จงบอกแผ่นดินนั้นว่า
□เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระและไม่มีฝนในวันแห่งความกริ้ว□
25 ผู้พยากรณ์ในแผ่นดินสมคบกัน เหมือนสิงโตคำรามฉีกเหยื่อ พวกเขากินชีวิตคน
ยึดทรัพย์สมบัติและของมีค่า และทำให้หญิงมากมายเป็นม่าย
26 ปุโรหิตของนางบิดเบือนบทบัญญัติของเรา และทำให้ของศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
ไม่แยกของศักดิ์สิทธิ์ออกจากของสามัญ
ไม่สอนให้คนรู้ความแตกต่างระหว่างสิ่งไม่สะอาดกับสิ่งสะอาด
และเมินเฉยต่อวันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา เราจึงถูกทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ท่ามกลางพวกเขา
27 ผู้นำของนางเป็นเหมือนหมาป่าฉีกเหยื่อ หลั่งเลือดและทำลายชีวิตเพื่อหากำไรทุจริต

---

* **22:7 22:7** ตามตัวอักษรว่า ทำให้พ่อและแม่มีน้ำหนักเบา

28 ผู้พยากรณ์ของนางฉาบปูนขาวให้พวกเขา โดยเห็นนิมิตเท็จและทำนายคำโกหก พูดว่า
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส ทั้งที่พระยาห์เวห์ไม่ได้พูด
29 ประชาชนในแผ่นดินใช้การข่มเหงและปล้นชิง รังแกคนยากจนและคนขัดสน
และข่มเหงคนต่างด้าวอย่างอยุติธรรม
30 เรามองหาคนสักคนในหมู่พวกเขาที่จะซ่อมกำแพงและยืนอุดช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดิน
เพื่อเราจะไม่ทำลายมัน แต่หาไม่พบแม้แต่คนเดียว
31 เพราะฉะนั้นเราจึงเทความกริ้วลงเหนือพวกเขา เผาผลาญด้วยไฟแห่งความเดือดดาล
และให้ผลแห่งทางที่พวกเขาเดินย้อนกลับมาตกบนศีรษะของพวกเขาเอง พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

23

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 มนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิงสองคนเป็นลูกสาวของแม่คนเดียวกัน
3 พวกนางทำตัวเป็นโสเภณีในอียิปต์ตั้งแต่วัยสาว ที่นั่นทรวงอกของพวกนางถูกลูบไล้
และหัวนมในวัยสาวถูกคลึงเคล้า
4 พี่สาวชื่อโอโฮลาห์ น้องสาวชื่อโอโฮลีบาห์ พวกนางเป็นของเรา และให้กำเนิดลูกชายลูกสาว
ชื่อเหล่านี้หมายถึง สะมาเรียคือโอโฮลาห์ และเยรูซาเล็มคือโอโฮลีบาห์
5 โอโฮลาห์ทำตัวเป็นโสเภณีทั้งที่เป็นของเรา นางหลงใหลคนรัก คือชาวอัสซีเรียเพื่อนบ้าน
6 ซึ่งสวมเสื้อสีน้ำเงิน เป็นผู้ว่าการและผู้ปกครอง ล้วนเป็นชายหนุ่มน่าปรารถนา เป็นทหารม้า
7 นางมอบตัวเป็นโสเภณีแก่พวกเขา คือชายชั้นยอดทั้งหมดของอัสซีเรีย
และทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่นางหลงใหล
8 นางไม่เคยละการเป็นโสเภณีที่เริ่มในอียิปต์ เพราะเมื่อยังสาว พวกเขานอนกับนาง
ลูบไล้หัวนมในวัยสาว และระบายราคะใส่นาง
9 เพราะฉะนั้นเราจึงมอบนางไว้ในมือคนรัก คือชาวอัสซีเรียที่นางหลงใหล
10 พวกเขาเปิดเผยความเปลือยเปล่าของนาง จับลูกชายลูกสาวไป และฆ่านางด้วยดาบ
นางกลายเป็นคำเตือนในหมู่ผู้หญิง เพราะพวกเขาลงโทษนาง
11 โอโฮลีบาห์น้องสาวเห็นทั้งหมดนี้ แต่กลับเสื่อมทรามด้วยราคะยิ่งกว่าพี่
และการเป็นโสเภณีของนางเลวร้ายยิ่งกว่าของพี่สาว
12 นางหลงใหลชาวอัสซีเรีย คือผู้ว่าการและผู้ปกครองเพื่อนบ้านซึ่งแต่งกายงดงาม เป็นทหารม้า
ล้วนเป็นชายหนุ่มน่าปรารถนา
13 เราเห็นว่านางเป็นมลทิน พี่น้องทั้งสองเดินทางเดียวกัน
14 นางยิ่งเพิ่มการเป็นโสเภณี เมื่อเห็นภาพผู้ชายวาดอยู่บนกำแพง เป็นภาพชาวเคลเดียลงสีแดง
15 คาดเข็มขัดที่เอว โพกผ้าปล่อยชายยาวบนศีรษะ ทุกคนดูเหมือนเจ้านาย
เป็นภาพของชาวบาบิโลนในเคลเดีย แผ่นดินเกิดของพวกเขา
16 ทันทีที่เห็น นางก็เกิดราคะต่อพวกเขา และส่งผู้นำสารไปหาในเคลเดีย
17 ชาวบาบิโลนมาหานางบนเตียงรัก และทำให้นางเป็นมลทินด้วยการร่วมประเวณี
นางเป็นมลทินเพราะพวกเขา แล้วใจก็เบื่อหน่ายพวกเขา
18 เมื่อนางเปิดเผยการเป็นโสเภณีและความเปลือยเปล่าของตน ใจเราก็เบื่อหน่ายนาง
เช่นเดียวกับที่เคยเบื่อหน่ายพี่สาวของนาง
19 แต่นางกลับเพิ่มการเป็นโสเภณี ระลึกถึงวัยสาวเมื่อเคยเป็นโสเภณีในแผ่นดินอียิปต์
20 นางเกิดราคะต่อคนรักที่มีเนื้อหนังเหมือนของลา และมีน้ำเชื้อเหมือนของม้า
21 เจ้าจึงหวนระลึกถึงความลามกในวัยสาว
เมื่อชาวอียิปต์ลูบไล้หัวนมเพราะทรวงอกในวัยสาวของเจ้า

22 เพราะฉะนั้น โอโฮลีบาห์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะปลุกคนรักที่เจ้ารังเกียจให้ลุกขึ้นต่อสู้เจ้า และนำพวกเขามาจากทุกด้าน
23 คือชาวบาบิโลนและชาวเคลเดียทั้งหมด เปโคด โชอา โคอา และชาวอัสซีเรียทั้งหมด
ล้วนเป็นชายหนุ่มน่าปรารถนา ผู้ว่าการ ผู้ปกครอง เจ้านาย และคนมีชื่อเสียง ทุกคนขี่ม้า
24 พวกเขาจะมาสู้เจ้าพร้อมอาวุธ รถศึก เกวียนลำเลียง และประชาชนจำนวนมาก
จะล้อมเจ้าด้วยโล่เล็ก โล่ใหญ่ และหมวกเกราะ เราจะมอบการพิพากษาให้พวกเขา
และพวกเขาจะพิพากษาเจ้าตามกฎของตน
25 เราจะให้ความหึงหวงของเราต่อต้านเจ้า และพวกเขาจะจัดการเจ้าด้วยความเดือดดาล
จะตัดจมูกและหูของเจ้า คนที่เหลือจะล้มด้วยดาบ พวกเขาจะจับลูกชายลูกสาวของเจ้า
ส่วนผู้ที่เหลือจะถูกไฟเผาผลาญ
26 พวกเขาจะเปลื้องเสื้อผ้าและเอาเครื่องประดับงดงามของเจ้าไป
27 เราจะทำให้ความลามกและการเป็นโสเภณีที่เจ้ารับมาจากแผ่นดินอียิปต์สิ้นสุดลง
เจ้าจะไม่เงยตามองพวกเขาหรือระลึกถึงอียิปต์อีก
28 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะมอบเจ้าไว้ในมือคนที่เจ้าเกลียด
ในมือคนที่เจ้ารังเกียจ
29 พวกเขาจะปฏิบัติต่อเจ้าด้วยความเกลียดชัง เอาผลจากแรงงานทั้งหมดไป
และทิ้งเจ้าไว้เปลือยเปล่าไม่มีอะไรปกคลุม ความเปลือยเปล่าจากการเป็นโสเภณีของเจ้า
รวมทั้งความลามกและการเป็นโสเภณี จะถูกเปิดเผย
30 สิ่งเหล่านี้จะเกิดกับเจ้า
เพราะเจ้าไปเป็นโสเภณีตามประชาชาติและทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยรูปเคารพของพวกเขา
31 เจ้าเดินตามทางของพี่สาว เราจึงจะยกถ้วยของนางใส่มือเจ้า
32 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

เจ้าจะดื่มจากถ้วยของพี่สาว
ถ้วยที่ลึกและกว้าง
เจ้าจะถูกหัวเราะเยาะและเย้ยหยัน
เพราะถ้วยนั้นบรรจุไว้มาก

33 เจ้าจะเต็มไปด้วยความเมามายและความทุกข์
จากถ้วยแห่งความตกตะลึงและความร้างเปล่า
ถ้วยของสะมาเรียพี่สาวเจ้า
34 เจ้าจะดื่มจนหมดและเลียจนแห้ง
จะกัดเศษถ้วยที่แตก
และฉีกทรวงอกของตน
เพราะเราได้พูดไว้แล้ว พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

35 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะเจ้าลืมเราและโยนเราไว้ข้างหลัง
เจ้าจึงต้องแบกรับผลของความลามกและการเป็นโสเภณีของตน
36 พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า มนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาโอโฮลาห์กับโอโฮลีบาห์ไหม?
ถ้าเช่นนั้นจงประกาศสิ่งน่ารังเกียจของพวกนาง
37 เพราะพวกนางมีชู้ และมือเปื้อนเลือด มีชู้กับรูปเคารพ
ทั้งยังให้ลูกชายที่คลอดแก่เราผ่านไฟเพื่อมอบให้รูปเคารพกิน
38 นอกจากนี้ ในวันเดียวกันพวกนางยังทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน
และทำให้วันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์

39 เมื่อฆ่าลูกของตนถวายรูปเคารพแล้ว
ในวันเดียวกันก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราเพื่อทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
พวกนางทำเช่นนี้อยู่กลางพระนิเวศของเรา
40 ยิ่งกว่านั้น พวกเจ้าสองพี่น้องส่งคนไปเรียกผู้ชายจากแดนไกล เมื่อส่งผู้นำสารไป
พวกเขาก็มาถึง เจ้าชำระตัวเพื่อพวกเขา ทาตา และประดับเครื่องประดับ
41 แล้วนั่งบนเตียงหรู มีโต๊ะจัดไว้ตรงหน้า และวางเครื่องหอมกับน้ำมันของเราไว้บนโต๊ะนั้น
42 รอบนางมีเสียงฝูงชนที่กำลังรื่นเริง
พร้อมกับคนธรรมดายังมีพวกขี้เมาจากถิ่นทุรกันดารถูกพาเข้ามา
พวกเขาสวมกำไลที่มือของหญิงทั้งสอง และสวมมงกุฎงดงามบนศีรษะ
43 เราจึงพูดถึงหญิงที่แก่ชราในการมีชู้ว่า เดี๋ยวนี้พวกเขายังจะร่วมการเป็นโสเภณีกับนาง
และนางกับพวกเขาอีกหรือ?
44 แต่พวกเขาก็เข้าไปหานางเหมือนเข้าไปหาโสเภณี เช่นนั้นเอง
พวกเขาเข้าไปหาโอโฮลาห์และโอโฮลีบาห์ หญิงลามกทั้งสอง
45 คนชอบธรรมจะพิพากษาพวกนางอย่างหญิงมีชู้และหญิงที่หลั่งเลือด
เพราะพวกนางมีชู้และมือเปื้อนเลือด
46 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะระดมฝูงชนมาต่อสู้พวกนาง
และมอบพวกนางให้ถูกข่มเหงและปล้น
47 ฝูงชนนั้นจะเอาหินขว้างและใช้ดาบฆ่า จะฆ่าลูกชายลูกสาว และเผาบ้านด้วยไฟ
48 เราจะทำให้ความลามกหมดไปจากแผ่นดิน
เพื่อผู้หญิงทุกคนจะได้รับคำเตือนและไม่ทำลามกอย่างพวกเจ้า
49 พวกเขาจะให้พวกเจ้ารับผลของความลามก และพวกเจ้าจะต้องแบกรับบาปเรื่องรูปเคารพ
แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์

24

1 ในปีที่เก้า เดือนที่สิบ วันที่สิบของเดือน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงจดชื่อของวันนี้ไว้ คือวันนี้เอง กษัตริย์แห่งบาบิโลนเข้าประชิดเยรูซาเล็มในวันนี้
3 จงเล่าเรื่องเปรียบให้ชนกบฏฟังว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ตั้งหม้อขึ้นบนไฟ
ตั้งมันขึ้น
แล้วเทน้ำลงไป
4 ใส่ชิ้นเนื้อทั้งหมดลงในหม้อ
เลือกชิ้นดีทุกชิ้น
ทั้งต้นขาและหัวไหล่
ใส่กระดูกชั้นดีให้เต็ม
5 เลือกแกะที่ดีที่สุดจากฝูง
กองฟืนไว้ใต้หม้อรอบกระดูก
ต้มให้เดือดพล่าน
ให้กระดูกในหม้อเดือดไปด้วย
6 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
วิบัติแก่เมืองนองเลือด
วิบัติแก่หม้อที่มีสนิมเกาะอยู่
และขัดสนิมออกไม่ได้!

จงหยิบชิ้นเนื้อออกทีละชิ้น
โดยไม่ต้องจับสลากเลือก

7 เพราะเลือดที่นางหลั่งยังอยู่กลางเมือง
นางเทเลือดไว้บนหินเปลือย
ไม่ได้เทลงบนพื้นดิน
ให้ฝุ่นกลบไว้
8 เพื่อให้ความโกรธลุกขึ้นแก้แค้น
เราจึงปล่อยให้เลือดของนางอยู่บนหินเปลือย
ไม่ให้ถูกกลบ
9 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
วิบัติแก่เมืองนองเลือด!
เราเองจะกองฟืนให้สูง
10 เติมฟืนเข้าไป
เร่งไฟให้ร้อน
ต้มเนื้อให้สุกดี
เคี่ยวน้ำแกงให้ข้น
และเผากระดูกเสีย
11 แล้วเอาหม้อเปล่าตั้งบนถ่าน
ให้มันร้อนจัด
ให้ทองสัมฤทธิ์ลุกเป็นไฟ
ให้ความโสโครกภายในละลาย
และให้สนิมถูกเผาหมด
12 นางเหน็ดเหนื่อยกับการขัด
แต่สนิมหนายังไม่หลุด
แม้ใช้ไฟก็ยังไม่ออก
13 ความลามกอยู่ในความโสโครกของเจ้า เพราะเราเคยชำระเจ้าแต่เจ้าไม่ยอมสะอาด
เจ้าจะไม่พ้นความโสโครกอีกจนกว่าเราจะระบายความเดือดดาลเหนือเจ้าจนสงบ
14 เรา พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้ว มันจะเกิดขึ้น และเราจะทำ เราจะไม่ถอยกลับ ไม่ปรานี
และไม่เปลี่ยนใจ พวกเขาจะพิพากษาเจ้าตามทางและการกระทำของเจ้า พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
15 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
16 มนุษย์เอ๋ย เราจะพรากผู้เป็นที่รักยิ่งของสายตาเจ้าไปในคราวเดียว แต่เจ้าอย่าไว้ทุกข์
อย่าร้องไห้ และอย่าให้น้ำตาไหล
17 จงถอนหายใจเงียบ ๆ อย่าทำพิธีไว้ทุกข์ให้คนตาย จงโพกผ้าไว้บนศีรษะ สวมรองเท้า
อย่าปิดริมฝีปาก และอย่ากินอาหารของผู้ไว้ทุกข์
18 ตอนเช้าข้าพเจ้าพูดกับประชาชน พอตกเย็นภรรยาของข้าพเจ้าก็เสียชีวิต
เช้าวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าจึงทำตามที่ได้รับบัญชา
19 ประชาชนถามข้าพเจ้าว่า ท่านจะไม่บอกเราหรือว่าสิ่งที่ท่านทำนี้เกี่ยวข้องกับพวกเราอย่างไร?
20 ข้าพเจ้าจึงตอบว่า พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
21 จงพูดกับชนอิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เรากำลังจะทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นความภูมิใจในกำลังของพวกเจ้า
เป็นที่รักยิ่งของสายตา และเป็นสิ่งที่ใจพวกเจ้าหวงแหน
ส่วนลูกชายลูกสาวที่พวกเจ้าทิ้งไว้จะล้มด้วยดาบ

22 พวกเจ้าจะทำอย่างที่เราทำ จะไม่ปิดริมฝีปากและไม่กินอาหารของผู้ไว้ทุกข์
23 พวกเจ้าจะยังโพกผ้าบนศีรษะและสวมรองเท้า จะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้
แต่จะซูบโทรมเพราะความผิดของตน และคร่ำครวญต่อกัน
24 เอเสเคียลจะเป็นหมายสำคัญแก่พวกเจ้า สิ่งที่เขาทำ พวกเจ้าก็จะทำ เมื่อเหตุการณ์นี้มาถึง
พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ □ □ □
25 □ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราพรากที่มั่นของพวกเขา ความยินดีและความภูมิใจของพวกเขา
สิ่งที่สายตารักและใจผูกพัน คือบุตรชายบุตรสาว
26 ในวันนั้นผู้หลบหนีจะมาหาเจ้าเพื่อเล่าให้เจ้าได้ยินด้วยหูไม่ใช่หรือ?
27 ในวันนั้นปากของเจ้าจะเปิดต่อหน้าผู้หลบหนี เจ้าจะพูดและไม่เป็นใบ้อีกต่อไป
เจ้าจะเป็นหมายสำคัญแก่พวกเขา แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์□

25

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 □มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางชนอัมโมน และพยากรณ์กล่าวโทษพวกเขา
3 จงบอกชนอัมโมนว่า □จงฟังพระดำรัสของพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะเจ้าร้องว่า □สะใจ□□
เมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราถูกทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ เมื่อแผ่นดินอิสราเอลร้างเปล่า
และเมื่อชนยูดาห์ถูกกวาดไปเป็นเชลย
4 เราจึงจะมอบเจ้าให้ชนตะวันออกเป็นกรรมสิทธิ์
พวกเขาจะตั้งค่ายและสร้างที่อยู่อาศัยในแผ่นดินเจ้า จะกินผลผลิตและดื่มน้ำนมของเจ้า
5 เราจะทำให้รับบาห์เป็นคอกอูฐ และแผ่นดินของชนอัมโมนเป็นที่พักฝูงแกะ
แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์□
6 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ □เพราะเจ้าตบมือ กระทืบเท้า
และดีใจด้วยความดูหมิ่นสุดใจต่อแผ่นดินอิสราเอล
7 เราจึงจะเหยียดมือออกต่อสู้เจ้า มอบเจ้าให้ประชาชาติปล้น ตัดเจ้าออกจากชนชาติต่าง ๆ
และทำให้สูญสิ้นจากดินแดนทั้งหลาย เราจะทำลายเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์□
8 □ □พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะโมอับกับเสอีร์พูดว่า □ดูสิ
ชนยูดาห์ก็เหมือนประชาชาติอื่นทั้งหมด□
9 เราจึงจะเปิดด้านข้างของโมอับตั้งแต่เมืองชายแดนซึ่งเป็นความรุ่งโรจน์ของแผ่นดิน
คือเบธเยชิโมท บาอัลเมโอน และคีริยาธาอิม
10 เราจะเปิดให้ชนตะวันออกเข้ามาพร้อมกับการยึดครองชนอัมโมน และมอบพวกเขาเป็นกรรมสิทธิ์
จนประชาชาติจะไม่ระลึกถึงชนอัมโมนอีก
11 เราจะพิพากษาโมอับ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์□
12 □ □พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะเอโดมแก้แค้นชนยูดาห์
ทำผิดอย่างร้ายแรงด้วยการแก้แค้นพวกเขา
13 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า □เราจะเหยียดมือออกต่อสู้เอโดม กำจัดทั้งคนและสัตว์
ทำให้แผ่นดินร้างตั้งแต่เทมาน และผู้คนจะล้มด้วยดาบไปจนถึงเดดาน
14 เราจะให้ประชาชนอิสราเอลของเราเป็นผู้ลงโทษเอโดมแทนเรา
พวกเขาจะทำกับเอโดมตามความโกรธและความเดือดดาลของเรา
แล้วเอโดมจะรู้จักการแก้แค้นของเรา□ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

15 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะชาวฟีลิสเตียแก้แค้น
และด้วยใจดูหมิ่นได้แก้แค้นเพื่อทำลายด้วยความเป็นศัตรูไม่รู้จบ
16 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า เราจะเหยียดมือออกต่อสู้ชาวฟีลิสเตีย กำจัดชาวเคเรธี
และทำลายผู้ที่เหลืออยู่ตามชายฝั่งทะเล
17 เราจะลงโทษพวกเขาอย่างหนักด้วยการแก้แค้นและการตำหนิด้วยความเดือดดาล
เมื่อเราแก้แค้นพวกเขา พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

26

1 ในปีที่สิบเอ็ด วันที่หนึ่งของเดือน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย เพราะไทระพูดถึงเยรูซาเล็มว่า สะใจ ประตูสู่ชนชาติต่าง ๆ พังแล้ว
การค้าของนางจะหันมาหาเรา เราจะมั่งคั่งขึ้นเพราะนางร้างเปล่า
3 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ไทระเอ๋ย เราเป็นศัตรูกับเจ้า
เราจะนำประชาชาติมากมายขึ้นมาต่อสู้เจ้า เหมือนทะเลซัดคลื่นขึ้นมา
4 พวกเขาจะทำลายกำแพงไทระและพังหอคอย เราจะกวาดแม้แต่ดินออกจากเมืองนั้น
จนเหลือเพียงหินเปลือย
5 นางจะกลายเป็นที่ตากอวนกลางทะเล เพราะเราได้พูดไว้แล้ว พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
นางจะเป็นของปล้นแก่ประชาชาติ
6 เมืองบริวารของนางบนแผ่นดินจะถูกฆ่าด้วยดาบ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
7 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะนำนาบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน
ผู้เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย มาจากทิศเหนือต่อสู้ไทระ พร้อมม้า รถศึก ทหารม้า
และกองทัพประชาชนมากมาย
8 เขาจะฆ่าชาวเมืองบริวารของเจ้าบนแผ่นดินด้วยดาบ จะสร้างป้อมล้อม ก่อเชิงเทิน
และยกโล่เข้าประชิดเจ้า
9 เขาจะตั้งเครื่องกระทุ้งกำแพงของเจ้า และใช้ขวานพังหอคอย
10 ฝุ่นจากม้าจำนวนมากจะคลุมเจ้า กำแพงจะสั่นด้วยเสียงทหารม้า เกวียนลำเลียง และรถศึก
เมื่อเขาเข้าประตูของเจ้าเหมือนคนบุกเข้าเมืองที่กำแพงแตก
11 กีบม้าของเขาจะเหยียบย่ำถนนทุกสาย เขาจะฆ่าประชาชนของเจ้าด้วยดาบ
และเสาหลักแห่งกำลังของเจ้าจะล้มลงกับพื้น
12 พวกเขาจะปล้นทรัพย์สมบัติและสินค้าของเจ้า พังกำแพงและทำลายบ้านงดงาม
แล้วโยนก้อนหิน ไม้ และดินของเจ้าลงกลางน้ำ
13 เราจะทำให้เสียงเพลงของเจ้าหยุดลง และจะไม่ได้ยินเสียงพิณของเจ้าอีก
14 เราจะทำให้เจ้าเป็นหินเปลือย เป็นที่ตากอวน และจะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่ เพราะเรา
พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้ว พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
15 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสแก่ไทระว่า เมื่อเจ้าถูกโค่นล้ม
เสียงผู้บาดเจ็บคร่ำครวญและเสียงการสังหารภายในเจ้า จะไม่ทำให้หมู่เกาะสั่นสะเทือนหรือ?
16 แล้วผู้นำแห่งทะเลทั้งหมดจะลงจากบัลลังก์ ถอดเสื้อคลุมและเสื้อปักออก สวมความสั่นกลัวแทน
พวกเขาจะนั่งบนพื้น ตัวสั่นไม่หยุด และตกตะลึงเพราะเจ้า
17 พวกเขาจะเปล่งบทคร่ำครวญถึงเจ้าและกล่าวว่า
เจ้าถูกทำลายเสียแล้ว
เมืองที่คนเดินเรือมาอาศัย
เมืองเลื่องชื่อ
ผู้เคยเข้มแข็งกลางทะเล
ทั้งนางและชาวเมือง
เคยทำให้ทุกคนรอบข้างหวาดกลัว!

18 บัดนี้หมู่เกาะสั่นสะเทือนในวันที่เจ้าล้ม
หมู่เกาะกลางทะเลตกตะลึงเมื่อเจ้าสูญสิ้น
19 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เมื่อเราทำให้เจ้าเป็นเมืองร้างเหมือนเมืองไร้ผู้คน
เมื่อเรานำห้วงลึกขึ้นมาท่วมเจ้าและน้ำมหาศาลคลุมเจ้า
20 เราจะนำเจ้าลงไปอยู่กับคนที่ลงสู่หลุม กับคนสมัยโบราณ และให้เจ้าอาศัยในส่วนลึกของแผ่นดิน
ในที่ร้างมาตั้งแต่โบราณร่วมกับคนที่ลงสู่หลุม เพื่อเจ้าจะไม่มีผู้คนอาศัย
ส่วนเราจะให้ความรุ่งโรจน์อยู่ในแผ่นดินของคนเป็น
21 เราจะทำให้เจ้าเป็นสิ่งน่าสะพรึง แล้วเจ้าจะไม่มีอยู่อีก ถึงคนจะค้นหา ก็จะไม่มีวันพบเจ้าอีก
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

27

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงเปล่งบทคร่ำครวญถึงไทระ
3 และบอกไทระ ผู้ตั้งอยู่ตรงทางเข้าสู่ทะเล เป็นพ่อค้าของชนชาติต่าง ๆ ตามหมู่เกาะมากมายว่า
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ไทระเอ๋ย เจ้าเคยพูดว่า
ความงามของเราสมบูรณ์แบบ
4 เขตแดนของเจ้าอยู่กลางทะเล
ช่างต่อเรือแต่งเจ้าให้งดงามสมบูรณ์
5 พวกเขาใช้ไม้สนไซเปรสจากเสนีร์ทำแผ่นกระดานทั้งหมด
ใช้สนซีดาร์จากเลบานอนทำเสากระโดง
6 ใช้ไม้โอ๊กจากบาชานทำพาย
ใช้งาช้างฝังในไม้ไซเปรสจากหมู่เกาะคิททิมทำที่นั่ง
7 ใบเรือของเจ้าทำจากผ้าลินินเนื้อดีปักลายจากอียิปต์
ใช้เป็นธงประจำเรือ
ผ้าสีน้ำเงินและสีม่วงจากหมู่เกาะเอลีชาห์เป็นหลังคาคลุม
8 ชาวไซดอนและอารวัดเป็นฝีพาย
ไทระเอ๋ย คนมีปัญญาของเจ้าอยู่ในเรือ
เป็นนายท้ายของเจ้า
9 ผู้อาวุโสแห่งเกบาล
กับช่างฝีมืออยู่ในเรือ คอยอุดรอยต่อ
เรือทุกลำในทะเลพร้อมลูกเรือมาหาเจ้า
เพื่อค้าขายสินค้า

10 เปอร์เซีย ลูด และพูตอยู่ในกองทัพของเจ้า
เป็นนักรบของเจ้า
พวกเขาแขวนโล่และหมวกเกราะไว้ในเจ้า
ทำให้เจ้าดูสง่างาม
11 ชาวอารวัดกับกองทัพของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ
นักรบกล้าอยู่ตามหอคอย
พวกเขาแขวนโล่ไว้รอบกำแพง
ทำความงามของเจ้าให้สมบูรณ์

12 ทารชิชค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีทรัพย์สินมากมายทุกชนิด พวกเขาแลกเงิน เหล็ก ดีบุก
และตะกั่วกับสินค้าของเจ้า
13 ยาวาน ทูบัล และเมเชคค้าขายกับเจ้า พวกเขานำคนไปค้าขาย รวมทั้งภาชนะทองสัมฤทธิ์
เพื่อแลกกับสินค้า
14 ชนตระกูลโทการมาห์แลกม้า ม้าศึก และล่อกับสินค้าของเจ้า
15 ชาวเดดานค้าขายกับเจ้า หมู่เกาะมากมายเป็นตลาดของเจ้า
พวกเขานำงาช้างและไม้มะเกลือมาแลก
16 ซีเรียค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีงานฝีมือมากมาย พวกเขาแลกมรกต ผ้าสีม่วง ผ้าปัก
ผ้าลินินเนื้อดี ปะการัง และทับทิมกับสินค้าของเจ้า
17 ยูดาห์และแผ่นดินอิสราเอลค้าขายกับเจ้า พวกเขาแลกข้าวสาลีจากมินนิท ขนมหวาน
น้ำผึ้ง น้ำมัน และยาหม่องกับสินค้า
18 ดามัสกัสค้าขายกับเจ้าเพราะงานฝีมือมากมายและทรัพย์สินทุกชนิด
โดยนำเหล้าองุ่นจากเฮลโบนและขนแกะขาวมาแลก
19 เวดานและยาวานแลกด้ายกับสินค้าของเจ้า เหล็กตีขึ้นรูป อบเชย
และว่านน้ำหอมอยู่ในสินค้าของเจ้า
20 เดดานค้าขายกับเจ้าด้วยผ้ารองอานอย่างดีสำหรับขี่สัตว์
21 อาระเบียและผู้นำทั้งหมดของเคดาร์เป็นคู่ค้าสำคัญของเจ้า พวกเขาค้าลูกแกะ แกะผู้
และแพะกับเจ้า
22 พ่อค้าแห่งเชบาและราอามาห์ค้าขายกับเจ้า พวกเขาแลกเครื่องเทศชั้นเยี่ยม
อัญมณีทุกชนิด และทองคำกับสินค้า
23 ฮาราน คันเนห์ เอเดน พ่อค้าแห่งเชบา อัสชูร์ และคิลมาดค้าขายกับเจ้า
24 พวกเขาค้าของชั้นดี เสื้อคลุมสีน้ำเงินและผ้าปัก หีบไม้ซีดาร์บรรจุเสื้อผ้าหรูผูกด้วยเชือก
ทั้งหมดเป็นสินค้าของเจ้า
25 เรือทารชิชเป็นกองคาราวานขนสินค้าของเจ้า
เจ้าบรรทุกจนเต็ม
และรุ่งเรืองอย่างยิ่งกลางทะเล
26 ฝีพายนำเจ้าออกสู่ทะเลลึก
แต่ลมตะวันออกทำให้เจ้าแตกกลางทะเล
27 ทรัพย์สมบัติ สินค้า ของค้าขาย
ลูกเรือ นายท้าย ช่างอุดรอยต่อเรือ
พ่อค้าสินค้าของเจ้า
นักรบทั้งหมดที่อยู่ในเจ้า
และฝูงชนทั้งหมดในเจ้า
จะจมลงกลางทะเลในวันที่เจ้าพังพินาศ
28 เมื่อเสียงร้องของนายท้ายดังขึ้น
ชายฝั่งจะสั่นสะเทือน
29 ทุกคนที่จับพาย
ลูกเรือและนายท้ายทั้งหมดในทะเล
จะลงจากเรือ
มายืนบนแผ่นดิน
30 และส่งเสียงร้องถึงเจ้า
ร้องไห้อย่างขมขื่น
พวกเขาโปรยฝุ่นบนศีรษะ
และเกลือกกลิ้งในเถ้า
31 พวกเขาจะโกนศีรษะไว้ทุกข์ให้เจ้า
และสวมผ้ากระสอบ

จะร้องไห้ด้วยใจขมขื่น
ด้วยความโศกเศร้าอย่างหนัก
32 ท่ามกลางเสียงร่ำไห้ พวกเขาจะเปล่งบทคร่ำครวญถึงเจ้า
และร้องว่า
มีใครเหมือนไทระ
ผู้ถูกทำให้เงียบงันกลางทะเล?
33 เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเล
เจ้าเลี้ยงดูชนชาติมากมายให้อิ่ม
เจ้าทำให้กษัตริย์ทั่วโลกมั่งคั่ง
ด้วยทรัพย์สมบัติและสินค้ามากมาย
34 แต่เมื่อเจ้าถูกทะเลทำลาย
ในห้วงน้ำลึก
สินค้าและฝูงชนทั้งหมดของเจ้าก็จมลงไปพร้อมกัน
35 ชาวหมู่เกาะทุกแห่งตกตะลึงเพราะเจ้า
กษัตริย์ของพวกเขาหวาดกลัวอย่างยิ่ง
สีหน้าบิดเบี้ยวด้วยความตกใจ
36 พ่อค้าท่ามกลางชนชาติต่างเป่าปากเยาะเจ้า
เจ้ามาถึงจุดจบอันน่าสะพรึง
และจะไม่มีอยู่อีก

28

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงบอกผู้นำแห่งไทระว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เพราะใจของเจ้าโสขึ้น
และเจ้าพูดว่า เราเป็นพระเจ้า
เรานั่งบนที่ประทับของพระเจ้า
กลางทะเล
แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์
ไม่ใช่พระเจ้า
แม้เจ้าจะคิดว่าตนมีใจอย่างพระเจ้า
3 ดูสิ เจ้ามีปัญญายิ่งกว่าดาเนียล
ไม่มีความลับใดซ่อนจากเจ้าได้
4 ด้วยปัญญาและความเข้าใจ เจ้าสร้างความมั่งคั่งให้ตน
สะสมทองและเงินไว้ในคลัง
5 ด้วยปัญญามากมายในการค้าขาย
เจ้าทำให้ทรัพย์สินเพิ่มพูน
แล้วใจของเจ้าก็โสเพราะความมั่งคั่ง
6 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เพราะเจ้าคิดว่าตนมีใจอย่างพระเจ้า
7 เราจึงจะนำคนต่างชาติ
ผู้โหดร้ายที่สุดในหมู่ประชาชาติ มาต่อสู้เจ้า
พวกเขาจะชักดาบฟันความงามแห่งปัญญาของเจ้า
และทำให้ความรุ่งโรจน์ของเจ้าเป็นมลทิน
8 พวกเขาจะนำเจ้าลงสู่หลุม
เจ้าจะตายอย่างผู้ถูกฆ่า
กลางทะเล

9 ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า เจ้ายังจะพูดหรือว่า "เราเป็นพระเจ้า"?
แต่เจ้าก็เป็นเพียงมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า
อยู่ในมือของคนที่แทงเจ้า
10 เจ้าจะตายอย่างคนไม่เข้าสุหนัต
ด้วยมือคนต่างชาติ
เพราะเราได้พูดไว้แล้ว" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้" "

11 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
12 "มนุษย์เอ๋ย จงเปล่งบทคร่ำครวญถึงกษัตริย์แห่งไทระ และบอกเขาว่า "พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
"เจ้าเคยเป็นตราประทับแห่งความครบถ้วน
เต็มด้วยปัญญา
และงดงามสมบูรณ์
13 เจ้าอยู่ในเอเดน
สวนของพระเจ้า
อัญมณีทุกชนิดประดับเจ้า
ทับทิม บุษราคัม มรกต
เพริดอต โอนิกซ์ แจสเปอร์
ไพลิน* เทอร์ควอยซ์ และเบริล
งานทองสำหรับรำมะนา
และปี่อยู่ในเจ้า
ถูกเตรียมไว้ตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้าง
14 เจ้าเป็นเครูบผู้ได้รับการเจิมซึ่งทำหน้าที่ปกคลุม
เราเป็นผู้ตั้งเจ้าไว้บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า
เจ้าเดินไปมาท่ามกลางก้อนหินไฟ
15 ทางของเจ้าสมบูรณ์มาตั้งแต่วันที่ถูกสร้าง
จนกระทั่งพบความอธรรมในตัวเจ้า
16 เพราะการค้ามากมาย ภายในเจ้าจึงเต็มไปด้วยความรุนแรง
และเจ้าทำบาป
เราจึงขับเจ้าออกจากภูเขาของพระเจ้าในฐานะผู้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
และทำลายเจ้า เครูบผู้ปกคลุมเอ๋ย
ให้พ้นจากท่ามกลางก้อนหินไฟ
17 ใจของเจ้าจัยโสเพราะความงาม
เจ้าใช้ความรุ่งโรจน์ทำลายปัญญาของตน
เราเหวี่ยงเจ้าลงสู่พื้น
วางเจ้าไว้ต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย
เพื่อให้พวกเขามองดู
18 เพราะความผิดมากมายของเจ้า
และการค้าที่ไม่ชอบธรรม
เจ้าได้ทำให้สถานบริสุทธิ์ของตนเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
เราจึงให้ไฟออกมาจากภายในเจ้า
มันเผาผลาญเจ้า
เราทำให้เจ้าเป็นเถ้าบนแผ่นดิน
ต่อหน้าทุกคนที่มองดู

---

* **28:13 28:13** หรือ ลาพิสลาซูลี

19 ทุกคนท่ามกลางชนชาติที่รู้จักเจ้าจะตกตะลึงเพราะเจ้า
เจ้ากลายเป็นสิ่งน่าสะพรึง
และจะไม่มีอยู่อีก

20 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
21 มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น
22 แล้วพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ไซดอนเอ๋ย เราเป็นศัตรูกับเจ้า
และเราจะแสดงความรุ่งโรจน์ของเราท่ามกลางเจ้า
เมื่อเราพิพากษานาง
และแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราในนาง
พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
23 เราจะส่งโรคระบาดเข้าไปในนาง
และให้เลือดนองตามถนน
ผู้บาดเจ็บจะล้มอยู่ภายใน
ขณะที่ดาบมาจากทุกด้าน
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
24 ต่อไปจะไม่มีพงหนามที่ทิ่มแทงหรือหนามที่ทำให้เจ็บจากคนรอบข้างผู้ดูหมิ่นชนอิสราเอลอีก
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์
25 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เมื่อเรารวบรวมชนอิสราเอลจากชนชาติต่าง ๆ
ที่พวกเขากระจัดกระจายอยู่ และสำแดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านพวกเขาต่อหน้าประชาชาติ
พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตนซึ่งเราให้ยาโคบผู้รับใช้ของเรา
26 พวกเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย สร้างบ้าน ปลูกสวนองุ่น และอยู่อย่างปลอดภัย
เมื่อเราพิพากษาคนรอบข้างทั้งหมดที่ดูหมิ่นพวกเขา
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

29

1 ในปีที่สิบ เดือนที่สิบ วันที่สิบสองของเดือน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
แล้วพยากรณ์กล่าวโทษเขาและอียิปต์ทั้งหมด
3 จงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เอ๋ย เราเป็นศัตรูกับเจ้า
เจ้าสัตว์ประหลาดตัวใหญ่ที่นอนอยู่กลางแม่น้ำของตน
ผู้พูดว่า แม่น้ำเป็นของเรา
เราสร้างมันขึ้นเพื่อตัวเราเอง
4 เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรเจ้า
และทำให้ปลาในแม่น้ำติดเกล็ดของเจ้า
เราจะลากเจ้าออกจากกลางแม่น้ำ
พร้อมปลาทั้งหมดที่ติดเกล็ดเจ้า
5 แล้วโยนเจ้าออกไปในถิ่นทุรกันดาร
ทั้งเจ้าและปลาทั้งหมดในแม่น้ำ
เจ้าจะล้มอยู่กลางทุ่ง
ไม่มีใครเก็บหรือรวบรวมเจ้า
เราจะมอบเจ้าเป็นอาหารแก่สัตว์บนแผ่นดิน

และนกบนท้องฟ้า
6 ชาวอียิปต์ทั้งหมดจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
เพราะพวกเขาเป็นเพียงไม้เท้าต้นอ้อให้ชนอิสราเอลพึ่ง
7 เมื่ออิสราเอลจับเจ้าไว้ในมือ เจ้าก็หักจนทำให้ไหล่ของพวกเขาบาดเจ็บ เมื่อพวกเขาพิงเจ้า
เจ้าก็หักและทำให้ต้นขาของพวกเขาหมดแรง
8 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า
และกำจัดทั้งคนและสัตว์ออกจากเจ้า
9 แผ่นดินอียิปต์จะร้างเปล่าและพินาศ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
เพราะฟาโรห์พูดว่า แม่น้ำเป็นของเรา และเราสร้างมันขึ้น
10 เราจึงเป็นศัตรูกับเจ้าและแม่น้ำของเจ้า
เราจะทำให้แผ่นดินอียิปต์พินาศและร้างเปล่าอย่างสิ้นเชิง
ตั้งแต่หอคอยเซเวเนห์ไปจนถึงเขตแดนเอธิโอเปีย
11 จะไม่มีเท้ามนุษย์หรือเท้าสัตว์ผ่านไป และไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่เป็นเวลาสี่สิบปี
12 เราจะทำให้แผ่นดินอียิปต์ร้างเปล่าท่ามกลางดินแดนที่ร้าง เมืองต่าง ๆ
ของนางจะร้างอยู่ท่ามกลางเมืองที่ถูกทำลายเป็นเวลาสี่สิบปี
เราจะกระจายชาวอียิปต์ไปท่ามกลางประชาชาติ และทำให้กระจัดกระจายตามดินแดนต่าง ๆ
13 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เมื่อครบสี่สิบปี
เราจะรวบรวมชาวอียิปต์จากชนชาติต่าง ๆ ที่พวกเขากระจัดกระจายอยู่
14 เราจะฟื้นฟูอียิปต์จากการเป็นเชลย และให้พวกเขากลับไปยังแผ่นดินปัทโรส
ซึ่งเป็นถิ่นกำเนิดของพวกเขา ที่นั่นพวกเขาจะเป็นอาณาจักรต่ำต้อย
15 อียิปต์จะต่ำต้อยที่สุดในบรรดาอาณาจักร จะไม่ยกตนเหนือประชาชาติอีก
เราจะลดกำลังพวกเขาจนไม่สามารถปกครองประชาชาติอื่นได้
16 อียิปต์จะไม่เป็นที่พึ่งของชนอิสราเอลอีก เพราะเมื่ออิสราเอลหันไปพึ่งพาอียิปต์
ก็ทำให้ความผิดของตนถูกระลึกขึ้นมา แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์

17 ในปีที่ยี่สิบเจ็ด เดือนที่หนึ่ง วันที่หนึ่งของเดือน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
18 มนุษย์เอ๋ย นาบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนให้กองทัพทำงานหนักอย่างยิ่งในการรบกับไทระ
ทุกคนศีรษะโล้นและไหล่ถลอกจากงานหนัก
แต่ทั้งเขาและกองทัพไม่ได้ค่าจ้างจากไทระสำหรับงานที่ทำ
19 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ให้นาบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เขาจะกวาดเอาฝูงชน
ปล้นทรัพย์และยึดของ นั่นจะเป็นค่าจ้างแก่กองทัพของเขา
20 เรามอบแผ่นดินอียิปต์ให้เขาเป็นค่าตอบแทนงานที่ทำ เพราะพวกเขาทำงานให้เรา
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
21 ในวันนั้นเราจะทำให้เขาแห่งอำนาจงอกขึ้นสำหรับชนอิสราเอล
และจะเปิดปากของเจ้าให้พูดท่ามกลางพวกเขา แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

30

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
จงคร่ำครวญว่า อนิจจา วันนั้น!
3 เพราะวันนั้นใกล้เข้ามา
วันของพระยาห์เวห์ใกล้แล้ว

จะเป็นวันที่เมฆปกคลุม
เป็นวาระของประชาชาติ
4 ดาบจะมาถึงอียิปต์
ความปวดร้าวจะเกิดในเอธิโอเปีย
เมื่อคนถูกฆ่าล้มลงในอียิปต์
ฝูงชนของนางจะถูกกวาดไป
และฐานรากถูกพังทลาย
5 เอธิโอเปีย พูต ลูด ชนผสมทั้งหมด คูบ และคนจากแผ่นดินพันธมิตร
จะล้มด้วยดาบพร้อมกับพวกเขา
6 พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ผู้ที่ค้ำจุนอียิปต์จะล้มลงด้วย
ความหยิ่งในกำลังของนางจะถูกกดลง
ตั้งแต่หอคอยเซเวเนห์ พวกเขาจะล้มด้วยดาบในแผ่นดินนั้น
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
7 พวกเขาจะร้างอยู่ท่ามกลางดินแดนที่ร้าง
เมืองต่าง ๆ ของนางจะอยู่ท่ามกลางเมืองที่ถูกทำลาย
8 แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
เมื่อเราจุดไฟในอียิปต์
และผู้ช่วยเหลือทั้งหมดของนางถูกทำลาย
9 ในวันนั้น ผู้นำสารจากเราจะออกไปทางเรือ
ทำให้ชาวเอธิโอเปียที่เคยอยู่อย่างไร้กังวลต้องหวาดกลัว
ความปวดร้าวจะมาถึงพวกเขาเหมือนในวันของอียิปต์ เพราะดูสิ มันกำลังมา
10 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะทำให้ฝูงชนของอียิปต์หมดสิ้น
ด้วยมือนาบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน
11 เขากับประชาชนของเขา
ผู้โหดร้ายที่สุดในหมู่ประชาชาติ
จะถูกนำเข้ามาทำลายแผ่นดิน
พวกเขาจะชักดาบต่อสู้อียิปต์
และทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยศพ
12 เราจะทำให้แม่น้ำแห้ง
และขายแผ่นดินไว้ในมือคนชั่ว
เราจะทำให้แผ่นดินร้างเปล่า
และทำให้ทุกสิ่งในนั้นร้างไป
ด้วยมือคนต่างชาติ
เรา พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้ว
13 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะทำลายรูปเคารพ
และทำให้รูปต่าง ๆ หมดไปจากเมมฟิส
จะไม่มีผู้นำจากแผ่นดินอียิปต์อีก
เราจะทำให้ความกลัวปกคลุมแผ่นดินอียิปต์
14 เราจะทำให้ปัทโรร้างเปล่า
จุดไฟในโศอัน

และพิพากษาโน
15 เราจะเทความเดือดดาลลงเหนือสิน
ป้อมปราการของอียิปต์
และกำจัดฝูงชนของโน
16 เราจะจุดไฟในอียิปต์
ซินจะบิดตัวด้วยความปวดร้าว
โนจะแตกพัง
เมมฟิสจะมีศัตรูโจมตีกลางวัน
17 ชายหนุ่มแห่งอาเวนและปิเบเสทจะล้มด้วยดาบ
ส่วนผู้คนจะถูกกวาดไปเป็นเชลย
18 ที่ทาห์ปันเหส กลางวันจะมืดลง
เมื่อเราหักแอกของอียิปต์ที่นั่น
ความหยิ่งในกำลังของนางจะสิ้นสุด
เมฆจะคลุมนาง
และเมืองบริวารจะถูกกวาดไปเป็นเชลย
19 เราจะพิพากษาอียิปต์เช่นนี้
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ □ □ □

20 ในปีที่สิบเอ็ด เดือนที่หนึ่ง วันที่เจ็ดของเดือน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
21 □มนุษย์เอ๋ย เราหักแขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์แล้ว ดูสิ ไม่มีใครพันแผล ใส่ยา
หรือใช้ผ้าพันให้แขนกลับมามีกำลังพอถือดาบ
22 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ □เราเป็นศัตรูกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
เราจะหักแขนทั้งสองของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนที่หักแล้ว และทำให้ดาบหลุดจากมือ
23 เราจะกระจายชาวอียิปต์ไปท่ามกลางประชาชาติ และทำให้กระจัดกระจายตามดินแดนต่าง ๆ
24 เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และวางดาบของเราไว้ในมือเขา
แต่จะหักแขนของฟาโรห์ จนฟาโรห์คร่างต่อหน้ากษัตริย์แห่งบาบิโลนเหมือนคนบาดเจ็บถึงตาย
25 เราจะชูแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ส่วนแขนของฟาโรห์จะตกลง
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือกษัตริย์แห่งบาบิโลน
และเขาเหยียดดาบเหนือแผ่นดินอียิปต์
26 เราจะกระจายชาวอียิปต์ไปท่ามกลางประชาชาติ และทำให้กระจัดกระจายตามดินแดนต่าง ๆ
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ □ □

31

1 ในปีที่สิบเอ็ด เดือนที่สาม วันที่หนึ่งของเดือน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 □มนุษย์เอ๋ย จงบอกฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์กับฝูงชนของเขาว่า
□ในความยิ่งใหญ่ของเจ้า เจ้าเหมือนใคร?
3 ดูสิ อัสซีเรียเคยเป็นเหมือนสนซีดาร์ในเลบานอน
กิ่งงดงาม
ให้ร่มเงาเหมือนป่า
สูงใหญ่
ยอดอยู่ท่ามกลางพุ่มกิ่งหนา
4 น้ำเลี้ยงมัน
ห้วงลึกทำให้มันเติบโต
แม่น้ำไหลรอบที่ปลูก
และส่งลำธารไปยังต้นไม้ทุกต้นในทุ่ง

5 มันจึงสูงกว่าต้นไม้ทุกต้นในทุ่ง
กิ่งก้านเพิ่มพูน
กิ่งยาวออกเพราะน้ำมากมาย
เมื่อมันแผ่กิ่ง
6 นกทุกชนิดบนท้องฟ้าทำรังตามกิ่ง
สัตว์ทุกชนิดในทุ่งคลอดลูกใต้กิ่ง
ประชาชาติใหญ่ทั้งหลายอาศัยใต้ร่มเงา
7 มันงดงามด้วยความใหญ่โต
และกิ่งยาว
เพราะรากอยู่ริมน้ำมากมาย
8 แม้สนซีดาร์ในสวนของพระเจ้าก็บดบังมันไม่ได้
ต้นไซเปรสไม่มีกิ่งเหมือนมัน
ต้นสนก็เทียบกิ่งของมันไม่ได้
ไม่มีต้นใดในสวนของพระเจ้างามเท่ามัน
9 เราทำให้มันงดงามด้วยกิ่งมากมาย
จนต้นไม้ทุกต้นในเอเดน
ซึ่งอยู่ในสวนของพระเจ้า อิจฉามัน
10 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะมันยกตัวสูง
ยอดขึ้นไปอยู่ท่ามกลางพุ่มกิ่งหนา และใจยโสเพราะความสูง
11 เราจึงมอบมันไว้ในมือผู้ทรงอำนาจแห่งประชาชาติ เขาจะจัดการมันอย่างแน่นอน
เราขับมันออกเพราะความชั่ว
12 คนต่างชาติ ผู้โหดร้ายแห่งประชาชาติ ฟันมันลงแล้วทิ้งไว้ กิ่งตกตามภูเขาและหุบเขา
กิ่งก้านหักอยู่ตามลำธารทั่วแผ่นดิน ชนทุกชาติบนโลกออกจากร่มเงาและทอดทิ้งมัน
13 นกทุกชนิดบนท้องฟ้าจะมาอยู่บนซาก และสัตว์ทุกชนิดในทุ่งจะอยู่ตามกิ่งของมัน
14 เพื่อไม่มีต้นไม้ริมน้ำต้นใดยกตนเพราะความสูง หรือชูยอดเข้าไปในพุ่มกิ่งหนา
และไม่มีต้นใหญ่ใดที่ดื่มน้ำจะตั้งตนสูง เพราะทั้งหมดถูกมอบให้แก่ความตาย ลงสู่ส่วนลึกของแผ่นดิน
อยู่ท่ามกลางมนุษย์กับผู้ที่ลงสู่หลุม
15 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ในวันที่มันลงสู่เชโอล* เราทำให้เกิดการไว้ทุกข์
เราปิดห้วงลึกเพราะมัน กั้นแม่น้ำและหยุดน้ำมหาศาล เราทำให้เลบานอนไว้ทุกข์
และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งเหี่ยวเฉาเพราะมัน
16 เราทำให้ประชาชาติสั่นสะเทือนด้วยเสียงที่มันล้ม เมื่อเราเหวี่ยงมันลงสู่เชโอล†
พร้อมกับผู้ที่ลงสู่หลุม ต้นไม้ทั้งหมดแห่งเอเดน ต้นชั้นดีและดีที่สุดของเลบานอน ทุกต้นที่ดื่มน้ำ
ต่างได้รับการปลอบใจในส่วนลึกของแผ่นดิน
17 พวกเขาลงสู่เชโอลพร้อมกับมัน ไปหาผู้ถูกฆ่าด้วยดาบ
รวมทั้งผู้ที่เคยเป็นกำลังหนุนของมันและอาศัยใต้ร่มเงาของมันท่ามกลางประชาชาติ
18 ในบรรดาต้นไม้แห่งเอเดน มีใครบ้างที่รุ่งโรจน์และยิ่งใหญ่เหมือนเจ้า? ถึงกระนั้น
เจ้าจะถูกนำลงไปพร้อมต้นไม้แห่งเอเดนสู่ส่วนลึกของแผ่นดิน เจ้าจะนอนอยู่ท่ามกลางคนไม่เข้าสุหนัต
ร่วมกับผู้ถูกฆ่าด้วยดาบ
นี่คือฟาโรห์และฝูงชนทั้งหมดของเขา พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

* **31:15 31:15** เชโอลคือสถานที่ของคนตาย † **31:16 31:16** เชโอลคือสถานที่ของคนตาย

32

1 ในปีที่สิบสอง เดือนที่สิบสอง วันที่หนึ่งของเดือน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงเปล่งบทคร่ำครวญถึงฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และบอกเขาว่า
เจ้าเคยถูกเปรียบเหมือนสิงโตหนุ่มท่ามกลางประชาชาติ
แต่แท้จริงเจ้าเหมือนสัตว์ประหลาดในทะเล
เจ้าพุ่งพล่านอยู่ในแม่น้ำของตน
ใช้เท้ากวนน้ำ
และทำให้ลำธารขุ่น
3 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะกางตาข่ายเหนือเจ้าโดยใช้ชนชาติมากมาย
และพวกเขาจะลากเจ้าขึ้นด้วยตาข่ายของเรา
4 เราจะทิ้งเจ้าไว้บนแผ่นดิน
โยนเจ้าไว้กลางทุ่ง
ให้นกทุกชนิดบนท้องฟ้ามาเกาะบนตัวเจ้า
และให้สัตว์ทั่วโลกกินเจ้าจนอิ่ม
5 เราจะวางเนื้อของเจ้าบนภูเขา
และเอาซากใหญ่โตของเจ้าใส่เต็มหุบเขา
6 เราจะให้เลือดของเจ้านองทั่วแผ่นดินที่เจ้าว่ายอยู่
จนถึงภูเขา
และลำธารจะเต็มไปด้วยเลือดของเจ้า
7 เมื่อเราดับเจ้า เราจะคลุมท้องฟ้า
และทำให้ดวงดาวมืดลง
เราจะคลุมดวงอาทิตย์ด้วยเมฆ
และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
8 เราจะทำให้ดวงสว่างทั้งหมดบนท้องฟ้ามืดเหนือเจ้า
และวางความมืดเหนือแผ่นดินของเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
9 เราจะทำให้ใจของชนชาติมากมายปั่นป่วน
เมื่อเรานำข่าวความพินาศของเจ้าไปท่ามกลางประชาชาติ
ถึงดินแดนที่เจ้าไม่รู้จัก
10 เราจะทำให้ชนชาติมากมายตกตะลึงเพราะเจ้า
กษัตริย์ของพวกเขาจะหวาดกลัวอย่างยิ่งเพราะเจ้า
เมื่อเราแกว่งดาบต่อหน้าพวกเขา
พวกเขาจะตัวสั่นไม่หยุด
แต่ละคนหวาดกลัวเพื่อชีวิตของตนเอง
ในวันที่เจ้าล้ม
11 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาถึงเจ้า
12 เราจะทำให้ฝูงชนของเจ้าล้มด้วยดาบของนักรบ
คนเหล่านั้นล้วนโหดร้ายที่สุดในหมู่ประชาชาติ
พวกเขาจะทำลายความหยิ่งของอียิปต์
และฝูงชนทั้งหมดจะพินาศ
13 เราจะทำลายสัตว์ทั้งหมดของนางที่อยู่ริมน้ำมากมายด้วย
เท้ามนุษย์จะไม่กวนน้ำอีก

และกีบสัตว์จะไม่ทำให้น้ำขุ่นอีก
14 แล้วเราจะทำให้น้ำของพวกเขาใส
และให้แม่น้ำไหลเรียบเหมือนน้ำมัน
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
15 เมื่อเราทำให้แผ่นดินอียิปต์ร้างเปล่าและพินาศ
แผ่นดินสูญสิ้นทุกสิ่งที่เคยมีเต็มอยู่
เมื่อเราลงโทษทุกคนที่อาศัยอยู่
พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
16 นี่คือบทคร่ำครวญที่คนจะใช้คร่ำครวญ พวกหญิงแห่งประชาชาติจะร้องบทนี้
คร่ำครวญถึงอียิปต์และฝูงชนทั้งหมดของนาง พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

17 ในปีที่สิบสอง วันที่สิบห้าของเดือน พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
18 มนุษย์เอ๋ย จงคร่ำครวญถึงฝูงชนของอียิปต์
และส่งนางพร้อมลูกสาวของประชาชาติเลื่องชื่อลงไปยังส่วนลึกของแผ่นดิน ร่วมกับผู้ที่ลงสู่หลุม
19 เจ้างามกว่าใครหรือ? ลงไปเถิด และนอนอยู่กับคนไม่เข้าสุหนัต
20 พวกเขาจะล้มท่ามกลางผู้ถูกฆ่าด้วยดาบ นางถูกมอบไว้แก่ดาบ จงลากนางกับฝูงชนทั้งหมดไป
21 ผู้แข็งแกร่งท่ามกลางนักรบจะพูดกับเขาจากกลางเชโอล* พร้อมผู้ช่วยเหลือของเขา
พวกเขาลงมาแล้ว คนไม่เข้าสุหนัตนอนนิ่ง ถูกฆ่าด้วยดาบ
22 อัสชูร์อยู่ที่นั่นพร้อมฝูงชนทั้งหมด หลุมศพอยู่รอบนาง ทุกคนถูกฆ่า ล้มด้วยดาบ
23 หลุมศพของพวกเขาอยู่ในส่วนลึกสุดของหลุม และฝูงชนล้อมหลุมศพ ทุกคนถูกฆ่า ล้มด้วยดาบ
คนเหล่านี้เคยทำให้แผ่นดินของคนเป็นหวาดกลัว
24 เอลามอยู่ที่นั่นพร้อมฝูงชนทั้งหมดล้อมหลุมศพ ทุกคนถูกฆ่า ล้มด้วยดาบ
ลงสู่ส่วนลึกของแผ่นดินโดยไม่ได้เข้าสุหนัต พวกเขาเคยทำให้แผ่นดินของคนเป็นหวาดกลัว
บัดนี้ต้องแบกรับความอับอายร่วมกับผู้ที่ลงสู่หลุม
25 มีการจัดที่นอนให้เอลามท่ามกลางผู้ถูกฆ่าพร้อมฝูงชน หลุมศพอยู่รอบ
ทุกคนไม่เข้าสุหนัตและถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะเคยทำให้แผ่นดินของคนเป็นหวาดกลัว
บัดนี้แบกรับความอับอายร่วมกับผู้ที่ลงสู่หลุม เอลามถูกวางไว้ท่ามกลางผู้ถูกฆ่า
26 เมเชค ทูบัล และฝูงชนทั้งหมดอยู่ที่นั่น หลุมศพอยู่รอบ ทุกคนไม่เข้าสุหนัตและถูกฆ่าด้วยดาบ
เพราะเคยทำให้แผ่นดินของคนเป็นหวาดกลัว
27 พวกเขาจะไม่ได้นอนร่วมกับนักรบผู้ไม่เข้าสุหนัตที่ล้มลง ผู้ลงสู่เชโอลพร้อมอาวุธสงคราม
วางดาบไว้ใต้ศีรษะ ความผิดของพวกเขาอยู่บนกระดูก
เพราะนักรบเหล่านี้เคยเป็นความน่าสะพรึงในแผ่นดินของคนเป็น
28 ส่วนเจ้า เจ้าจะถูกบดขยี้ท่ามกลางคนไม่เข้าสุหนัต และนอนร่วมกับผู้ถูกฆ่าด้วยดาบ
29 เอโดมอยู่ที่นั่น พร้อมกษัตริย์และผู้นำทั้งหมด แม้เคยมีอำนาจ ก็ถูกวางไว้กับผู้ถูกฆ่าด้วยดาบ
พวกเขาจะนอนกับคนไม่เข้าสุหนัตและผู้ที่ลงสู่หลุม
30 ผู้นำแห่งทิศเหนือทั้งหมดและชาวไซดอนทั้งปวงอยู่ที่นั่น พวกเขาลงไปกับผู้ถูกฆ่า
ต้องอับอายทั้งที่เคยทำให้คนหวาดกลัวด้วยกำลัง นอนโดยไม่ได้เข้าสุหนัตกับผู้ถูกฆ่าด้วยดาบ
และแบกรับความอับอายร่วมกับผู้ที่ลงสู่หลุม

---

* **32:21 32:21** เชโอลคือสถานที่ของคนตาย

31 “ฟาโรห์จะเห็นคนเหล่านี้ แล้วจะได้รับการปลอบใจเรื่องฝูงชนทั้งหมดของตน
คือฟาโรห์กับกองทัพทั้งหมดซึ่งถูกฆ่าด้วยดาบ” พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
32 “เพราะเราให้ความน่าสะพรึงของเขาอยู่ในแผ่นดินของคนเป็น
เขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางคนไม่เข้าสุหนัต ร่วมกับผู้ถูกฆ่าด้วยดาบ
คือฟาโรห์และฝูงชนทั้งหมดของเขา” พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

33

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 “มนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนชาติเดียวกับเจ้าว่า ‘เมื่อเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินหนึ่ง
แล้วประชาชนในแผ่นดินเลือกชายคนหนึ่งจากพวกตนให้เป็นยามเฝ้า
3 ถ้าเขาเห็นดาบกำลังมาเหนือแผ่นดิน แล้วเป่าแตรเตือนประชาชน
4 คนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่รับฟังคำเตือน เมื่อดาบมาเอาชีวิตเขา
เลือดของเขาจะตกบนศีรษะของเขาเอง
5 เขาได้ยินเสียงแตรแต่ไม่รับคำเตือน เลือดจึงตกบนตัวเขาเอง แต่ถ้าเขารับคำเตือน
เขาย่อมรักษาชีวิตของตนไว้ได้
6 แต่ถ้ายามเห็นดาบมาแล้วไม่เป่าแตร ประชาชนจึงไม่ได้รับคำเตือน
และดาบมาฆ่าคนใดในหมู่พวกเขา คนนั้นถูกฆ่าเพราะความผิดของตน
แต่เราจะถือว่ายามต้องรับผิดชอบต่อเลือดของเขา’
7 “ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย เราแต่งตั้งเจ้าเป็นยามเฝ้าชนอิสราเอล
เพราะฉะนั้นเมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากเรา จงเตือนพวกเขาแทนเรา
8 เมื่อเราบอกคนชั่วว่า ‘คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่’ แต่เจ้าไม่พูดเตือนให้เขาหันจากทางของตน
คนชั่วนั้นจะตายเพราะความผิดของตน แต่เราจะถือว่าเจ้าต้องรับผิดชอบต่อเลือดของเขา
9 แต่ถ้าเจ้าเตือนคนชั่วให้หันจากทางของตน แล้วเขาไม่ยอมหัน เขาจะตายเพราะความผิดของตน
ส่วนเจ้าได้ช่วยชีวิตของตนไว้แล้ว
10 “มนุษย์เอ๋ย จงบอกชนอิสราเอลว่า ‘พวกเจ้าพูดว่า
“การล่วงละเมิดและบาปของเราหนักอยู่บนตัวเรา เรากำลังซูบโทรมเพราะมัน
แล้วเราจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร?” ’
11 จงบอกพวกเขาว่า ‘พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เราไม่พอใจในการตายของคนชั่ว แต่พอใจให้คนชั่วหันจากทางของตนแล้วมีชีวิต จงหันกลับ!
จงหันจากทางชั่วของพวกเจ้า! ชนอิสราเอลเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าจึงจะตาย?” ’
12 “มนุษย์เอ๋ย จงบอกชนชาติเดียวกับเจ้าว่า
“ความชอบธรรมของคนชอบธรรมจะช่วยเขาไม่ได้ในวันที่เขาไม่เชื่อฟัง
ส่วนความชั่วของคนชั่วจะไม่ทำให้เขาล้มในวันที่เขาหันจากความชั่ว
และคนชอบธรรมก็ไม่อาจอาศัยความชอบธรรมเดิมมีชีวิตอยู่ได้ในวันที่เขาทำบาป
13 เมื่อเราบอกคนชอบธรรมว่าเขาจะมีชีวิตอยู่แน่
แต่เขาวางใจในความชอบธรรมของตนแล้วทำความผิด ความชอบธรรมทั้งหมดที่เคยทำจะไม่ถูกจดจำ
เขาจะตายเพราะความผิดที่ทำ
14 อีกด้านหนึ่ง เมื่อเราบอกคนชั่วว่า “เจ้าจะต้องตายแน่”
แต่เขาหันจากบาปและทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม
15 ถ้าคนชั่วคืนของประกัน คืนของที่ปล้นมา ดำเนินตามข้อกำหนดที่นำไปสู่ชีวิต และไม่ทำความผิด
เขาจะมีชีวิตอยู่แน่ เขาจะไม่ตาย
16 บาปที่เขาเคยทำจะไม่ถูกนำมาจดจำเอาโทษ เขาทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เขาจะมีชีวิตอยู่แน่
17 “แต่ชนชาติเดียวกับเจ้ากลับพูดว่า ‘ทางของพระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’
ทั้งที่ทางของพวกเขาเองต่างหากไม่ยุติธรรม

18 เมื่อคนชอบธรรมหันจากความชอบธรรมไปทำความผิด เขาจะตายเพราะความผิดนั้น
19 เมื่อคนชั่วหันจากความชั่วไปทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เขาจะมีชีวิตอยู่เพราะสิ่งนั้น
20 แต่พวกเจ้ายังพูดว่า "ทางของพระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม" ชนอิสราเอลเอ๋ย
เราจะพิพากษาพวกเจ้าแต่ละคนตามทางของตน"

21 ในปีที่สิบสองแห่งการเป็นเชลยของเรา เดือนที่สิบ วันที่ห้าของเดือน
คนหนึ่งที่หนีรอดจากเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้าและบอกว่า "เมืองแตกแล้ว!"
22 เย็นก่อนที่ผู้หลบหนีจะมาถึง พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์อยู่เหนือข้าพเจ้า
และพระองค์ทรงเปิดปากข้าพเจ้าก่อนที่ชายคนนั้นจะมาถึงในตอนเช้า ปากของข้าพเจ้าจึงเปิด
และข้าพเจ้าไม่เป็นใบ้อีก
23 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
24 "มนุษย์เอ๋ย คนที่อาศัยอยู่ตามซากเมืองในแผ่นดินอิสราเอลพูดว่า 'อับราฮัมมีเพียงคนเดียว
ยังได้รับแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ แต่พวกเรามีตั้งมาก แผ่นดินนี้ย่อมถูกมอบให้เราเป็นมรดก'
25 เพราะฉะนั้นจงบอกพวกเขาว่า 'พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ พวกเจ้ากินเนื้อพร้อมเลือด
เงยหน้าหวังพึ่งรูปเคารพ และหลั่งเลือด แล้วยังควรได้ครอบครองแผ่นดินหรือ?
26 พวกเจ้าพึ่งดาบ ทำสิ่งน่ารังเกียจ และแต่ละคนทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน
แล้วยังควรได้ครอบครองแผ่นดินหรือ?'
27 "จงบอกพวกเขาว่า 'พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
คนที่อยู่ตามซากเมืองจะล้มด้วยดาบ คนที่อยู่กลางทุ่งเราจะมอบให้สัตว์กิน
และคนที่อยู่ในที่มั่นกับถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด
28 เราจะทำให้แผ่นดินร้างเปล่าและน่าสะพรึง ความหยิ่งในกำลังของนางจะสิ้นสุด
ภูเขาแห่งอิสราเอลจะร้างจนไม่มีใครผ่าน
29 แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ เมื่อเราทำให้แผ่นดินร้างเปล่าและน่าสะพรึง
เพราะสิ่งน่ารังเกียจทั้งหมดที่พวกเขาทำ'
30 "ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย ชนชาติเดียวกับเจ้าพูดถึงเจ้าตามกำแพงและตามประตูบ้าน
ต่างคนต่างบอกพี่น้องว่า 'มาเถอะ ไปฟังกันว่าพระดำรัสอะไรออกมาจากพระยาห์เวห์'
31 พวกเขามาหาเจ้าเหมือนประชาชนทั่วไป มานั่งตรงหน้าเจ้าเหมือนเป็นประชาชนของเรา
ฟังถ้อยคำของเจ้าแต่ไม่ทำตาม ปากแสดงความรักมากมาย แต่ใจไล่ตามผลประโยชน์
32 สำหรับพวกเขา เจ้าเหมือนเพลงไพเราะจับใจของคนเสียงดีและเล่นดนตรีเก่ง
พวกเขาฟังถ้อยคำของเจ้า แต่ไม่ทำตาม
33 "เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น ซึ่งกำลังจะเกิดอยู่แล้ว พวกเขาจะรู้ว่าเคยมีผู้พยากรณ์อยู่ท่ามกลางพวกเขา"

34

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 "มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษพวกผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล
จงพยากรณ์และบอกผู้เลี้ยงเหล่านั้นว่า 'พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอลที่เลี้ยงแต่ตัวเอง! ผู้เลี้ยงไม่ควรเลี้ยงฝูงแกะหรือ?
3 พวกเจ้ากินไขมัน เอาขนแกะมาทำเสื้อ และฆ่าแกะอ้วน แต่ไม่เลี้ยงฝูงแกะ
4 แกะอ่อนแอพวกเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตัวป่วยไม่รักษา ตัวบาดเจ็บไม่พันแผล ตัวที่ถูกไล่ไปไม่พากลับ
ตัวที่หลงหายไม่ออกตามหา แต่กลับปกครองด้วยกำลังและความโหดร้าย
5 แกะจึงกระจัดกระจายเพราะไม่มีผู้เลี้ยง และกลายเป็นอาหารของสัตว์ทุกชนิดในทุ่ง
6 แกะของเราเร่ร่อนไปตามภูเขาทุกลูกและเนินสูงทุกแห่ง กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน
ไม่มีใครออกค้นหาหรือตามหา'

7 □ □เพราะฉะนั้น พวกผู้เลี้ยงเอ๋ย จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
8 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า □เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เพราะแกะของเรากลายเป็นของปล้นและเป็นอาหารของสัตว์ในทุ่งเนื่องจากไม่มีผู้เลี้ยง
เพราะผู้เลี้ยงของเราไม่ออกตามหาแกะ แต่เลี้ยงตัวเองและไม่เลี้ยงแกะของเรา
9 เพราะฉะนั้น พวกผู้เลี้ยงเอ๋ย จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์!□
10 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ □เราเป็นศัตรูกับพวกผู้เลี้ยง
เราจะทวงแกะของเราคืนจากมือพวกเขา และให้พวกเขาเลิกเลี้ยงฝูงแกะ
พวกผู้เลี้ยงจะเลี้ยงตัวเองไม่ได้อีก เราจะช่วยแกะของเราออกจากปากพวกเขา
ไม่ให้เป็นอาหารของพวกเขา□
11 □ □เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
□เราเองจะออกค้นหาแกะของเราและตามหาพวกมัน
12 เหมือนผู้เลี้ยงตามหาฝูงแกะเมื่ออยู่ท่ามกลางแกะที่กระจัดกระจาย เราก็จะตามหาแกะของเรา
และช่วยพวกมันออกจากทุกแห่งที่กระจัดกระจายในวันที่มีเมฆและความมืด
13 เราจะนำพวกมันออกจากชนชาติต่าง ๆ รวบรวมจากดินแดนทั้งหลาย
แล้วพากลับสู่แผ่นดินของตน เราจะเลี้ยงพวกมันตามภูเขาแห่งอิสราเอล ริมลำธาร
และทุกถิ่นที่มีคนอาศัยในแผ่นดิน
14 เราจะเลี้ยงพวกมันในทุ่งหญ้าดี คอกของพวกมันจะอยู่บนภูเขาสูงแห่งอิสราเอล
ที่นั่นพวกมันจะนอนในคอกที่ดี และกินหญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล
15 เราเองจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา และจะให้พวกมันนอนพัก□ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
16 □เราจะตามหาตัวที่หลงหาย พาตัวที่ถูกไล่ไปกลับมา พันแผลตัวที่บาดเจ็บ
และเสริมกำลังตัวที่ป่วย แต่ตัวอ้วนและตัวแข็งแรงเราจะทำลาย
เราจะเลี้ยงพวกมันด้วยความยุติธรรม□ □
17 □ส่วนพวกเจ้า ฝูงแกะของเราเอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
□เราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแพะผู้
18 แค่พวกเจ้ากินหญ้าดีแล้วยังไม่พอหรือ จึงต้องใช้เท้าเหยียบหญ้าที่เหลือ?
แค่ดื่มน้ำใสแล้วยังไม่พอหรือ จึงต้องใช้เท้ากวนน้ำที่เหลือให้ขุ่น?
19 แล้วแกะของเราต้องกินหญ้าที่พวกเจ้าเหยียบ และดื่มน้ำที่พวกเจ้ากวนให้ขุ่น□
20 □เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสกับพวกเขาว่า
□เราเองจะพิพากษาระหว่างแกะอ้วนกับแกะผอม
21 เพราะพวกเจ้าใช้สีข้างและไหล่กระแทก ใช้เขาขวิดตัวอ่อนแอทั้งหมด
จนทำให้พวกมันกระจัดกระจายออกไป
22 เราจึงจะช่วยฝูงแกะของเรา และพวกมันจะไม่เป็นของปล้นอีก
เราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ
23 เราจะตั้งผู้เลี้ยงคนเดียวเหนือพวกมัน คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา
เขาจะเลี้ยงพวกมันและเป็นผู้เลี้ยงของพวกมัน
24 เรา พระยาห์เวห์ จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นผู้นำท่ามกลางพวกเขา เรา พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้ว
25 □ □เราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติภาพกับพวกเขา และทำให้สัตว์ร้ายหมดไปจากแผ่นดิน
พวกเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในถิ่นทุรกันดาร และนอนในป่าได้
26 เราจะทำให้พวกเขาและบริเวณรอบภูเขาของเราเป็นพร เราจะให้ฝนตกตามฤดู
เป็นสายฝนแห่งพระพร

27 ต้นไม้ในทุ่งจะออกผล แผ่นดินจะให้ผลผลิต และพวกเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน
เมื่อเราหักคานแอกและช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือผู้ทำให้เป็นทาส พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
28 พวกเขาจะไม่เป็นของปล้นแก่ประชาชาติอีก สัตว์บนแผ่นดินจะไม่กินพวกเขา
แต่จะอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีใครทำให้หวาดกลัว
29 เราจะทำให้มีพื้นที่เพาะปลูกที่มีชื่อเสียงสำหรับพวกเขา
พวกเขาจะไม่ถูกความอดอยากกลืนกินในแผ่นดิน และไม่ต้องแบกรับความอับอายจากประชาชาติอีก
30 พวกเขาจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา อยู่กับพวกเขา
และชนอิสราเอลคือประชาชนของเรา พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
31 พวกเจ้าเป็นแกะของเรา เป็นแกะในทุ่งหญ้าของเรา พวกเจ้าเป็นมนุษย์
และเราเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

35

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางภูเขาเสอีร์ แล้วพยากรณ์กล่าวโทษมัน
3 จงบอกว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ภูเขาเสอีร์เอ๋ย เราเป็นศัตรูกับเจ้า
เราจะเหยียดมือออกต่อสู้เจ้า และทำให้เจ้าร้างเปล่าและน่าสะพรึง
4 เราจะทำลายเมืองต่าง ๆ ของเจ้า เจ้าจะร้างเปล่า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
5 เพราะเจ้ามีความเป็นศัตรูไม่รู้จบ
และมอบชนอิสราเอลไว้แก่อำนาจดาบในเวลาที่พวกเขาประสบภัยพิบัติ
ในเวลาแห่งความผิดขั้นสุดท้าย
6 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกำหนดเจ้าไว้สำหรับการนองเลือด
และเลือดจะไล่ตามเจ้า เพราะเจ้าไม่ได้เกลียดการนองเลือด เลือดจึงจะไล่ตามเจ้า
7 เราจะทำให้ภูเขาเสอีร์ร้างเปล่าและน่าสะพรึง และตัดทั้งคนที่ผ่านไปกับคนที่กลับมาออกจากมัน
8 เราจะให้ผู้ถูกฆ่าเต็มภูเขา คนที่ถูกดาบฆ่าจะล้มตามเนินเขา หุบเขา และลำธารทุกสายของเจ้า
9 เราจะทำให้เจ้าร้างเปล่าตลอดไป เมืองต่าง ๆ จะไม่มีคนอาศัย แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
10 เพราะเจ้าพูดว่า ชนสองชาติกับแผ่นดินสองแห่งนี้จะเป็นของเรา เราจะยึดครองมัน
ทั้งที่พระยาห์เวห์ทรงอยู่ที่นั่น
11 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เราจะทำกับเจ้าตามความโกรธและความอิจฉาที่เจ้าแสดงออกเพราะเกลียดพวกเขา
และเมื่อเราพิพากษาเจ้า เราจะสำแดงตัวท่ามกลางพวกเขา
12 แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ ได้ยินคำดูหมิ่นทั้งหมดที่เจ้าพูดถึงภูเขาแห่งอิสราเอลว่า
มันร้างเปล่าแล้ว ถูกมอบให้เราเขมือบ
13 พวกเจ้าโอ้อวดต่อต้านเราด้วยปาก และพูดมากมายต่อสู้เรา เราได้ยินแล้ว
14 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เมื่อทั้งโลกชื่นชมยินดี เราจะทำให้เจ้าร้างเปล่า
15 เพราะเจ้าเคยยินดีเมื่อมรดกของชนอิสราเอลร้างเปล่า เราก็จะทำกับเจ้าเช่นนั้น
ภูเขาเสอีร์และเอโดมทั้งหมดจะร้างเปล่า แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

36

1 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์แก่ภูเขาแห่งอิสราเอลว่า ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย
จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
2 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะศัตรูพูดถึงพวกเจ้าว่า สะใจ
สถานบูชาบนที่สูงแต่โบราณตกเป็นของเราแล้ว

3 เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์ว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เพราะพวกเขาทำให้พวกเจ้าร้างเปล่าและกลืนกินจากทุกด้าน
เพื่อให้เป็นกรรมสิทธิ์ของประชาชาติที่เหลือ
พวกเจ้าจึงกลายเป็นเรื่องที่คนพูดถึงและเป็นข่าวร้ายในหมู่ประชาชน
4 เพราะฉะนั้น ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระดำรัสของพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสแก่ภูเขา เนินเขา ลำธาร หุบเขา ซากร้าง และเมืองที่ถูกทอดทิ้ง
ซึ่งกลายเป็นของปล้นและคำเยาะเย้ยของประชาชาติรอบข้างที่เหลืออยู่
5 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ด้วยไฟแห่งความหึงหวง
เราได้พูดกล่าวโทษประชาชาติที่เหลือและเอโดมทั้งหมด
ผู้ยึดแผ่นดินของเราเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยความยินดีสุดใจและการดูหมิ่น เพื่อเอาไปเป็นของปล้น
6 เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์เรื่องแผ่นดินอิสราเอล และบอกภูเขา เนินเขา ลำธาร และหุบเขาว่า
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราพูดด้วยความหึงหวงและความเดือดดาล
เพราะพวกเจ้าต้องแบกรับความอับอายจากประชาชาติ
7 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราปฏิญาณว่า
ประชาชาติที่อยู่รอบพวกเจ้าจะต้องแบกรับความอับอายของตนเอง
8 แต่พวกเจ้า ภูเขาแห่งอิสราเอล จะผลิกิ่งและออกผลให้ประชาชนอิสราเอลของเรา
เพราะพวกเขาใกล้จะกลับมาแล้ว
9 ดูสิ เราอยู่ฝ่ายพวกเจ้า เราจะหันมาดูแล พวกเจ้าจะถูกไถและหว่าน
10 เราจะเพิ่มผู้คนบนพวกเจ้า คือชนอิสราเอลทั้งหมด เมืองต่าง ๆ จะมีคนอาศัย
และซากร้างจะถูกสร้างขึ้นใหม่
11 เราจะเพิ่มทั้งคนและสัตว์บนพวกเจ้า พวกเขาจะทวีจำนวนและเกิดผล
เราจะให้พวกเจ้ามีคนอาศัยเหมือนแต่ก่อน และทำให้ดีกว่าในช่วงเริ่มต้น
แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
12 เราจะให้มนุษย์เดินอยู่บนพวกเจ้า คือประชาชนอิสราเอลของเรา พวกเขาจะครอบครองพวกเจ้า
และพวกเจ้าจะเป็นมรดกของพวกเขา จะไม่ทำให้พวกเขาสูญเสียลูกหลานอีก
13 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เพราะคนพูดถึงพวกเจ้าว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่กินคน
และทำให้ชนชาติของตนสูญเสียลูกหลาน
14 เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่กินคนอีก และไม่ทำให้ชนชาติของตนสูญเสียลูกหลานอีก พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
15 เราจะไม่ให้เจ้าได้ยินคำดูหมิ่นจากประชาชาติอีก เจ้าไม่ต้องแบกรับคำเยาะเย้ยจากชนชาติต่าง ๆ
และจะไม่ทำให้ชนชาติของตนสะดุดอีก พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
16 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
17 มนุษย์เอ๋ย เมื่อชนอิสราเอลอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน
พวกเขาทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วยทางและการกระทำของตน
ทางของพวกเขาต่อหน้าเราเหมือนความเป็นมลทินของหญิงในช่วงมีประจำเดือน
18 เราจึงเทความเดือดดาลลงเหนือพวกเขา เพราะเลือดที่พวกเขาหลั่งบนแผ่นดิน
และเพราะทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วยรูปเคารพ
19 เรากระจายพวกเขาไปท่ามกลางประชาชาติ และให้กระจัดกระจายตามดินแดนต่าง ๆ
เราพิพากษาพวกเขาตามทางและการกระทำ
20 เมื่อไปถึงประชาชาติต่าง ๆ พวกเขาทำให้พระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
เพราะคนพูดถึงพวกเขาว่า คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระยาห์เวห์

แต่กลับต้องออกจากแผ่นดินของพระองค์
21 แต่เราใส่ใจพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา
ซึ่งชนอิสราเอลทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ท่ามกลางประชาชาติที่พวกเขาไปอยู่
22 เพราะฉะนั้นจงบอกชนอิสราเอลว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ชนอิสราเอลเอ๋ย
เราไม่ได้ทำสิ่งนี้เพื่อเห็นแก่พวกเจ้า แต่เพื่อเห็นแก่พระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา
ซึ่งพวกเจ้าทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ท่ามกลางประชาชาติที่พวกเจ้าไปอยู่
23 เราจะทำให้พระนามอันยิ่งใหญ่ของเราศักดิ์สิทธิ์
ซึ่งถูกทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ท่ามกลางประชาชาติ
และพวกเจ้าเป็นผู้ทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ท่ามกลางพวกเขา
แล้วประชาชาติจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส
เมื่อเราสำแดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านพวกเจ้าต่อหน้าต่อตาพวกเขา
24 เราจะนำพวกเจ้าออกจากประชาชาติ รวบรวมจากทุกดินแดน และพากลับสู่แผ่นดินของตน
25 เราจะพรมน้ำสะอาดเหนือพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะสะอาด
เราจะชำระพวกเจ้าให้พ้นจากความโสโครกและรูปเคารพทั้งหมด
26 เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้า และใส่วิญญาณใหม่ไว้ภายใน เราจะเอาใจหินออกจากร่างของพวกเจ้า
แล้วให้ใจเนื้อ
27 เราจะใส่พระวิญญาณของเราไว้ภายในพวกเจ้า และทำให้พวกเจ้าดำเนินตามข้อกำหนดของเรา
รักษาคำตัดสินและปฏิบัติตาม
28 พวกเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราให้แก่บรรพบุรุษ จะเป็นประชาชนของเรา
และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า
29 เราจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากความเป็นมลทินทั้งหมด เราจะเรียกข้าวมาและทำให้เพิ่มพูน
ไม่ให้ความอดอยากเกิดแก่พวกเจ้า
30 เราจะทำให้ผลไม้และผลผลิตในทุ่งเพิ่มพูน
เพื่อพวกเจ้าจะไม่ต้องแบกรับความอับอายเรื่องความอดอยากท่ามกลางประชาชาติอีก
31 แล้วพวกเจ้าจะระลึกถึงทางชั่วและการกระทำที่ไม่ดีของตน
และจะรังเกียจตัวเองเพราะความผิดและสิ่งน่ารังเกียจทั้งปวง
32 เราไม่ได้ทำสิ่งนี้เพื่อเห็นแก่พวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส จงรู้ไว้ ชนอิสราเอลเอ๋ย
จงละอายและอับอายเพราะทางของพวกเจ้า
33 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ในวันที่เราชำระพวกเจ้าให้พ้นจากความผิดทั้งหมด
เราจะให้เมืองต่าง ๆ มีคนอาศัย และซากร้างถูกสร้างขึ้นใหม่
34 แผ่นดินที่เคยร้างจะถูกไถ แทนที่จะร้างอยู่ต่อหน้าทุกคนที่ผ่านไป
35 คนจะพูดว่า แผ่นดินที่เคยร้างเปล่านี้กลายเป็นเหมือนสวนเอเดน เมืองที่เคยพัง ร้าง
และถูกทำลาย กลับมีป้อมและมีคนอาศัย
36 แล้วประชาชาติที่เหลืออยู่รอบพวกเจ้าจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์
เป็นผู้สร้างที่พังขึ้นใหม่และปลูกสิ่งที่เคยร้าง เรา พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้และจะทำ
37 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะยอมให้ชนอิสราเอลมาถามเราเรื่องนี้
เพื่อเราจะทำให้แก่พวกเขา คือเพิ่มผู้คนให้มากเหมือนฝูงแกะ
38 เหมือนฝูงสัตว์สำหรับถวายบูชา เหมือนฝูงสัตว์ในเยรูซาเล็มช่วงเทศกาล
เมืองที่เคยร้างจะเต็มด้วยฝูงมนุษย์ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

37

1 พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์อยู่เหนือข้าพเจ้า
พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกไปโดยพระวิญญาณของพระยาห์เวห์

และวางข้าพเจ้าลงกลางหุบเขาที่เต็มไปด้วยกระดูก
2 พระองค์พาข้าพเจ้าเดินไปรอบ ๆ กระดูกเหล่านั้น มีอยู่มากมายเต็มหุบเขา และแห้งสนิท
3 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "มนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้หรือ?"
ข้าพเจ้าทูลว่า "พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงทราบ"
4 พระองค์ตรัสอีกว่า "จงพยากรณ์แก่กระดูกเหล่านี้ว่า 'กระดูกแห้งเอ๋ย
จงฟังพระดำรัสของพระยาห์เวห์
5 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสแก่กระดูกเหล่านี้ว่า เราจะให้ลมหายใจเข้าไปในพวกเจ้า
แล้วพวกเจ้าจะมีชีวิต
6 เราจะใส่เส้นเอ็นให้ ใส่เนื้อขึ้นมาบนกระดูก คลุมด้วยหนัง และใส่ลมหายใจไว้ในพวกเจ้า
แล้วพวกเจ้าจะมีชีวิต และจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์' "
7 ข้าพเจ้าจึงพยากรณ์ตามที่ได้รับบัญชา ขณะที่กำลังพยากรณ์ มีเสียงดังและเกิดแผ่นดินไหว
กระดูกก็เข้ามาต่อกัน กระดูกต่อกระดูก
8 ข้าพเจ้ามองดู เห็นเส้นเอ็นเกิดขึ้น มีเนื้อหุ้ม และหนังคลุมอยู่ด้านนอก
แต่ยังไม่มีลมหายใจในพวกเขา
9 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงพยากรณ์แก่ลม มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และบอกลมว่า
'พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่ และเป่าเข้าในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้
เพื่อให้พวกเขามีชีวิต' "
10 ข้าพเจ้าจึงพยากรณ์ตามที่พระองค์ทรงบัญชา ลมหายใจเข้ามาในพวกเขา พวกเขาก็มีชีวิต
ยืนขึ้นด้วยเท้าของตน เป็นกองทัพใหญ่มหึมา
11 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "มนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือชนอิสราเอลทั้งหมด พวกเขาพูดว่า
'กระดูกของเราแห้งแล้ว ความหวังสูญสิ้น เราถูกตัดขาดหมดแล้ว'
12 เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์บอกพวกเขาว่า 'พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมศพของพวกเจ้า ให้พวกเจ้าออกจากหลุมศพ
และพาเข้าสู่แผ่นดินอิสราเอล
13 ประชาชนของเราเอ๋ย เมื่อเราเปิดหลุมศพและพาพวกเจ้าออกมา
พวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
14 เราจะใส่พระวิญญาณของเราไว้ในพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะมีชีวิต
เราจะให้พวกเจ้าอยู่ในแผ่นดินของตน แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเรา พระยาห์เวห์ ได้พูดและทำให้สำเร็จ'
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้"

15 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
16 "ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้ชิ้นหนึ่งมาเขียนว่า
'สำหรับยูดาห์และชนอิสราเอลที่เป็นพวกเดียวกับเขา' แล้วเอาไม้อีกชิ้นมาเขียนว่า 'สำหรับโยเซฟ
ไม้ของเอฟราอิม และชนอิสราเอลทั้งหมดที่เป็นพวกเดียวกับเขา'
17 แล้วเอาไม้ทั้งสองมาประกบกันให้เป็นไม้ชิ้นเดียว เพื่อให้เป็นหนึ่งเดียวในมือเจ้า
18 "เมื่อชนชาติเดียวกับเจ้าถามว่า 'ท่านจะไม่บอกเราหรือว่าสิ่งเหล่านี้หมายถึงอะไร?'
19 จงตอบว่า 'พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ เราจะเอาไม้ของโยเซฟซึ่งอยู่ในมือเอฟราอิม
พร้อมเผ่าอิสราเอลที่เป็นพวกเดียวกับเขา มาประกบกับไม้ของยูดาห์ ทำให้เป็นไม้ชิ้นเดียว
และพวกเขาจะเป็นหนึ่งเดียวในมือเรา
20 ไม้ที่เจ้าเขียนนั้นจงถือไว้ในมือต่อหน้าพวกเขา"

21 แล้วบอกพวกเขาว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เราจะนำชนอิสราเอลออกจากประชาชาติที่พวกเขาไปอยู่ รวบรวมจากทุกด้าน
และพากลับสู่แผ่นดินของตน
22 เราจะทำให้พวกเขาเป็นชนชาติเดียวในแผ่นดิน บนภูเขาแห่งอิสราเอล
กษัตริย์องค์เดียวจะเป็นกษัตริย์ของทุกคน พวกเขาจะไม่เป็นสองชนชาติอีก
และจะไม่ถูกแบ่งเป็นสองอาณาจักรอีกต่อไป
23 พวกเขาจะไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินด้วยรูปเคารพ สิ่งน่าขยะแขยง หรือการล่วงละเมิดอีก
เราจะช่วยพวกเขาออกจากทุกถิ่นที่อาศัยซึ่งพวกเขาทำบาป และจะชำระพวกเขา
แล้วพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
24 ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา ทุกคนจะมีผู้เลี้ยงคนเดียว
พวกเขาจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา รักษาข้อกำหนดและปฏิบัติตาม
25 พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราให้ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเจ้าเคยอาศัย
พวกเขา ลูก ๆ และหลาน ๆ จะอยู่ที่นั่นตลอดไป
และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นผู้นำของพวกเขาตลอดไป
26 เราจะทำพันธสัญญาแห่งสันติภาพกับพวกเขา เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เราจะตั้งพวกเขาไว้
ทำให้ทวีจำนวน และตั้งสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป
27 ที่พำนักของเราจะอยู่กับพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
และพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา
28 เมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป
ประชาชาติจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ผู้ทำให้อิสราเอลศักดิ์สิทธิ์

38

1 พระดำรัสของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 มนุษย์เอ๋ย จงหันหน้าไปทางโกกแห่งแผ่นดินมาโกก ผู้นำแห่งโรช เมเชค และทูบัล
แล้วพยากรณ์กล่าวโทษเขา
3 จงพูดว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ โกก ผู้นำแห่งโรช เมเชค และทูบัลเอ๋ย
เราเป็นศัตรูกับเจ้า
4 เราจะหันเจ้าไปรอบ เอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกร และนำเจ้าออกมาพร้อมกองทัพทั้งหมด
ทั้งม้าและทหารม้า ทุกคนสวมเกราะเต็มตัว เป็นกองกำลังใหญ่ ถือโล่เล็ก โล่ใหญ่ และดาบ
5 มีเปอร์เซีย คูช และพูตร่วมด้วย ทุกคนถือโล่และสวมหมวกเกราะ
6 โกเมอร์กับกองกำลังทั้งหมด และตระกูลโทการมาห์จากแดนเหนือสุดพร้อมกองกำลังทั้งหมด
รวมทั้งชนชาติมากมายที่อยู่กับเจ้า
7 จงเตรียมตัวให้พร้อม ทั้งเจ้าและกองกำลังทั้งหมดที่มารวมกับเจ้า
และเจ้าจงเฝ้าดูแลกองกำลังเหล่านั้น
8 หลังจากหลายวัน เจ้าจะถูกเรียกมา ในช่วงปลายยุค เจ้าจะเข้ามายังแผ่นดินที่ฟื้นคืนจากดาบ
เป็นแผ่นดินที่ประชาชนถูกรวบรวมจากชนชาติมากมายกลับมายังภูเขาแห่งอิสราเอล
ซึ่งเคยร้างอยู่นาน พวกเขาถูกนำออกมาจากชนชาติต่าง ๆ และทุกคนอยู่อย่างปลอดภัย
9 เจ้าจะยกทัพขึ้นมาเหมือนพายุ มาเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ทั้งเจ้า กองกำลังทั้งหมด
และชนชาติมากมายที่อยู่กับเจ้า
10 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ในวันนั้น ความคิดจะเกิดขึ้นในใจเจ้า
และเจ้าจะวางแผนชั่ว

11 เจ้าจะพูดว่า เราจะขึ้นไปยังแผ่นดินของหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพง
ไปหาคนที่พักสงบและอยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนอยู่โดยไม่มีกำแพง ไม่มีดาลหรือประตู
12 เราจะไปปล้นและชิงทรัพย์ หันมือเข้าต่อสู้ซากร้างที่กลับมีคนอาศัย
และประชาชนที่ถูกรวบรวมจากประชาชาติ ผู้มีฝูงสัตว์และทรัพย์สิน และอาศัยอยู่ ณ ใจกลางแผ่นดิน
13 เชบา เดดาน พ่อค้าแห่งทารชิช และพวกสิงโตหนุ่มทั้งหมดของทารชิชจะถามเจ้าว่า
เจ้ามาเพื่อปล้นหรือ? รวบรวมกองกำลังเพื่อชิงทรัพย์หรือ? จะกวาดเอาเงินทอง ฝูงสัตว์
และทรัพย์สิน แล้วปล้นครั้งใหญ่หรือ?
14 เพราะฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์บอกโกกว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ในวันที่ประชาชนอิสราเอลของเราอยู่อย่างปลอดภัย เจ้าจะไม่รู้หรือ?
15 เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าในแดนเหนือสุด พร้อมชนชาติมากมาย ทุกคนขี่ม้า
เป็นกองกำลังใหญ่และกองทัพมหึมา
16 เจ้าจะยกทัพขึ้นมาต่อสู้ประชาชนอิสราเอลของเราเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ในกาลปลาย
เราจะนำเจ้ามาต่อสู้แผ่นดินของเรา เพื่อประชาชาติจะรู้จักเรา
เมื่อเราสำแดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านเจ้า โกกเอ๋ย ต่อหน้าต่อตาพวกเขา
17 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
เจ้าใช่คนที่เราเคยพูดถึงในสมัยโบราณผ่านผู้รับใช้ของเรา คือผู้พยากรณ์แห่งอิสราเอล
ซึ่งในสมัยนั้นพยากรณ์อยู่หลายปีว่าเราจะนำเจ้ามาต่อสู้พวกเขาหรือไม่?
18 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสว่า ในวันที่โกกเข้ามาต่อสู้แผ่นดินอิสราเอล
ความเดือดดาลของเราจะพลุ่งขึ้น
19 ด้วยความหึงหวงและไฟแห่งความเดือดดาล เราได้พูดไว้ว่า
ในวันนั้นจะเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในแผ่นดินอิสราเอล
20 ปลาในทะเล นกบนท้องฟ้า สัตว์ในทุ่ง สัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดิน
และมนุษย์ทุกคนบนพื้นโลกจะสั่นต่อหน้าเรา ภูเขาจะพัง หน้าผาจะถล่ม
และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงกับพื้น
21 เราจะเรียกดาบมาต่อสู้เขาทั่วภูเขาของเรา พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส
ดาบของทุกคนจะหันเข้าใส่พี่น้องของตนเอง
22 เราจะพิพากษาเขาด้วยโรคระบาดและการนองเลือด เราจะให้ฝนห่าใหญ่ ลูกเห็บก้อนใหญ่ ไฟ
และกำมะถันตกลงใส่เขา กองกำลังของเขา และชนชาติมากมายที่อยู่กับเขา
23 เราจะสำแดงความยิ่งใหญ่และความศักดิ์สิทธิ์ของเรา และทำให้ประชาชาติมากมายรู้จักเรา
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์

39

1 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโกกว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ โกก
ผู้นำแห่งโรช เมเชค และทูบัลเอ๋ย เราเป็นศัตรูกับเจ้า
2 เราจะหันเจ้าไป นำเจ้าเดิน และให้เจ้าขึ้นมาจากแดนเหนือสุด แล้วพาไปยังภูเขาแห่งอิสราเอล
3 เราจะตีคันธนูให้หลุดจากมือซ้าย และทำให้ลูกธนูร่วงจากมือขวา
4 เจ้าจะล้มบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้า กองกำลังทั้งหมด และชนชาติต่าง ๆ ที่อยู่กับเจ้า
เราจะมอบเจ้าเป็นอาหารแก่นกล่าเหยื่อทุกชนิดและสัตว์ในทุ่ง
5 เจ้าจะล้มอยู่กลางทุ่ง เพราะเราได้พูดไว้แล้ว พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

6 เราจะส่งไฟลงมายังมาโกกและผู้ที่อยู่อย่างปลอดภัยตามหมู่เกาะ
แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
7 เราจะทำให้พระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักท่ามกลางประชาชนอิสราเอลของเรา
และจะไม่ยอมให้ใครลบหลู่พระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเราอีก แล้วประชาชาติจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์
ผู้บริสุทธิ์ในอิสราเอล
8 ดูสิ มันกำลังมาและจะเกิดขึ้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัส นี่คือวันที่เราได้พูดถึง
9 ชาวเมืองต่าง ๆ ของอิสราเอลจะออกไปจุดไฟเผาอาวุธ ทั้งโล่ใหญ่ โล่เล็ก คันธนู ลูกธนู
กระบอง และหอก พวกเขาจะใช้สิ่งเหล่านี้เป็นเชื้อเพลิงอยู่เจ็ดปี
10 จึงไม่ต้องไปเก็บฟืนจากทุ่งหรือตัดไม้จากป่า เพราะจะใช้บรรดาอาวุธเป็นเชื้อเพลิง
พวกเขาจะปล้นคนที่เคยปล้นตน และชิงของจากคนที่เคยชิงของตน พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
11 ในวันนั้นเราจะให้โกกมีที่ฝังศพในอิสราเอล คือหุบเขาของผู้สัญจรทางตะวันออกของทะเล
มันจะขวางทางผู้สัญจร ที่นั่นพวกเขาจะฝังโกกกับฝูงชนทั้งหมด และเรียกสถานที่นั้นว่า
หุบเขาฮาโมนโกก
12 ชนอิสราเอลจะใช้เวลาเจ็ดเดือนฝังพวกเขาเพื่อชำระแผ่นดิน
13 ประชาชนทั่วแผ่นดินจะช่วยกันฝัง และในวันที่เราสำแดงความรุ่งโรจน์
เหตุการณ์นี้จะทำให้พวกเขามีชื่อเสียง พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
14 พวกเขาจะตั้งคนให้ทำหน้าที่ประจำ เดินสำรวจแผ่นดินพร้อมผู้ฝังศพ
เพื่อฝังผู้ที่ยังเหลืออยู่บนพื้นดินและชำระแผ่นดิน เมื่อครบเจ็ดเดือนจึงจะค้นหาอย่างละเอียด
15 คนที่เดินสำรวจแผ่นดิน เมื่อพบกระดูกมนุษย์ จะปักเครื่องหมายไว้ข้าง ๆ
จนคนฝังศพนำไปฝังในหุบเขาฮาโมนโกก
16 เมืองหนึ่งจะมีชื่อว่าฮาโมนาห์ด้วย เช่นนี้พวกเขาจะชำระแผ่นดิน
17 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
จงบอกนกทุกชนิดและสัตว์ทุกชนิดในทุ่งว่า จงรวมตัวและมาเถิด
มารวมกันจากทุกด้านเพื่อร่วมเครื่องบูชาของเรา
เครื่องบูชาใหญ่ที่เราจัดให้พวกเจ้าบนภูเขาแห่งอิสราเอล เพื่อพวกเจ้าจะกินเนื้อและดื่มเลือด
18 พวกเจ้าจะกินเนื้อนักรบและดื่มเลือดผู้นำของโลก เหมือนกินแกะผู้ ลูกแกะ แพะ และวัวผู้
ซึ่งล้วนเป็นสัตว์อ้วนจากบาชาน
19 พวกเจ้าจะกินไขมันจนอิ่ม ดื่มเลือดจนเมา จากเครื่องบูชาที่เราจัดให้พวกเจ้า
20 ที่โต๊ะของเรา พวกเจ้าจะกินม้า คนขับรถศึก นักรบ และทหารทุกคนจนอิ่ม พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
21 เราจะตั้งความรุ่งโรจน์ของเราไว้ท่ามกลางประชาชาติ
แล้วประชาชาติทั้งหมดจะเห็นการพิพากษาที่เราทำ และเห็นมือของเราที่วางเหนือพวกเขา
22 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป ชนอิสราเอลจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
23 ประชาชาติจะรู้ว่าชนอิสราเอลถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะความผิด
เพราะพวกเขาประพฤติไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา เราจึงซ่อนหน้าจากพวกเขาและมอบไว้ในมือศัตรู
พวกเขาทั้งหมดจึงล้มด้วยดาบ
24 เราปฏิบัติต่อพวกเขาตามความเป็นมลทินและการล่วงละเมิด และซ่อนหน้าจากพวกเขา
25 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ บัดนี้เราจะฟื้นฟูยาโคบจากการเป็นเชลย
และเมตตาชนอิสราเอลทั้งหมด เราจะหวงแหนพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

26 เมื่อพวกเขาอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินและไม่มีใครทำให้หวาดกลัว
พวกเขาจะลืมความอับอายและการไม่ซื่อสัตย์ทั้งหมดที่เคยทำต่อเรา
27 เมื่อเรานำพวกเขากลับจากชนชาติต่าง ๆ รวบรวมจากแผ่นดินของศัตรู
และสำแดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านพวกเขาต่อหน้าประชาชาติมากมาย
28 พวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
เพราะเราให้พวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยท่ามกลางประชาชาติ แล้วรวบรวมกลับสู่แผ่นดินของตน
เราจะไม่ปล่อยให้ใครเหลือเป็นเชลยอีก
29 เราจะไม่ซ่อนหน้าจากพวกเขาอีก เพราะเราได้เทพระวิญญาณของเราลงเหนือชนอิสราเอล
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

40

1 ในปีที่ยี่สิบห้านับแต่พวกเราตกเป็นเชลย ตอนต้นปี วันที่สิบของเดือน
ซึ่งเป็นปีที่สิบสี่หลังจากนครถูกตี ในวันนั้นเองพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์อยู่เหนือข้าพเจ้า
และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปที่นั่น
2 ในนิมิตจากพระเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล
และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนภูเขาที่สูงมาก ด้านใต้ของภูเขามีสิ่งหนึ่งดูคล้ายโครงสร้างของนคร
3 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปที่นั่น ข้าพเจ้าเห็นชายคนหนึ่ง รูปร่างของเขาดูคล้ายทองสัมฤทธิ์
ในมือมีเชือกป่านกับไม้วัด และเขายืนอยู่ที่ประตู
4 ชายคนนั้นกล่าวกับข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย จงใช้ตาดู ใช้หูฟัง และใส่ใจทุกสิ่งที่เราจะให้เจ้าเห็น
เพราะที่นำเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อให้เจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ จงบอกทุกสิ่งที่เจ้าเห็นแก่ชนอิสราเอล
5 ข้าพเจ้าเห็นกำแพงล้อมรอบพระนิเวศอยู่ด้านนอก ในมือของชายคนนั้นมีไม้วัดยาวหกศอก*
โดยแต่ละศอกเท่ากับหนึ่งศอกปกติบวกความกว้างหนึ่งฝ่ามือ
เขาวัดความหนาของกำแพงได้หนึ่งไม้วัด และความสูงหนึ่งไม้วัด
6 แล้วเขาไปยังประตูที่หันไปทางตะวันออกและขึ้นบันได เขาวัดธรณีประตูได้กว้างหนึ่งไม้วัด
และธรณีประตูอีกด้านกว้างหนึ่งไม้วัด
7 ห้องยามแต่ละห้องยาวหนึ่งไม้วัด กว้างหนึ่งไม้วัด ระหว่างห้องยามห่างกันห้าศอก
ส่วนธรณีประตูด้านมุขประตูที่หันเข้าหาพระนิเวศกว้างหนึ่งไม้วัด
8 เขาวัดมุขประตูด้านที่หันเข้าหาพระนิเวศได้หนึ่งไม้วัด
9 แล้วเขาวัดมุขประตูได้แปดศอก และเสามุขสองศอก มุขประตูอยู่ด้านที่หันเข้าหาพระนิเวศ
10 ห้องยามของประตูตะวันออกมีด้านละสามห้อง ทั้งสามห้องมีขนาดเท่ากัน
และเสาทั้งสองด้านก็มีขนาดเท่ากัน
11 เขาวัดความกว้างของช่องประตูได้สิบศอก และความยาวของประตูสิบสามศอก
12 หน้าห้องยามมีขอบกว้างหนึ่งศอกทั้งสองด้าน และห้องยามกว้างหกศอกทั้งสองด้าน
13 เขาวัดประตูจากหลังคาห้องยามด้านหนึ่งถึงหลังคาห้องยามอีกด้านหนึ่ง ได้กว้างยี่สิบห้าศอก
ประตูห้องหนึ่งอยู่ตรงข้ามประตูอีกห้องหนึ่ง
14 เขาวัดเสาได้หกสิบศอก และลานโดยรอบประตูก็จรดถึงเสาเหล่านั้น
15 จากด้านหน้าของประตูทางเข้าไปถึงด้านหน้าของมุขประตูด้านในเป็นระยะห้าสิบศอก
16 ห้องยามและเสาภายในประตูโดยรอบมีหน้าต่างปิด เช่นเดียวกับซุ้มต่างๆ หน้าต่างหันเข้าด้านใน
และที่เสาแต่ละต้นมีรูปต้นอินทผลัม

---

* **40:5 40:5** ศอกปกติคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร ส่วนความกว้างหนึ่งฝ่ามือประมาณ 11 เซนติเมตร ดังนั้นศอกยาวที่กล่าวถึงที่นี่ประมาณ 57 เซนติเมตร ไม้วัดขนาดหกศอกยาวจึงมีความยาวประมาณ 3.42 เมตร

17 จากนั้นเขานำข้าพเจ้าเข้าไปในลานชั้นนอก ข้าพเจ้าเห็นห้องต่างๆ กับพื้นปูที่ทำไว้รอบลาน
มีห้องสามสิบห้องอยู่บนพื้นปูนั้น
18 พื้นปูอยู่ข้างประตูทั้งหลาย ยาวเท่ากับตัวประตู เรียกว่าพื้นปูชั้นล่าง
19 แล้วเขาวัดจากด้านหน้าประตูชั้นล่างไปถึงขอบด้านนอกของลานชั้นใน ได้หนึ่งร้อยศอก
ทั้งด้านตะวันออกและด้านเหนือ
20 เขาวัดความยาวและความกว้างของประตูลานชั้นนอกที่หันไปทางเหนือ
21 ห้องยามมีด้านละสามห้อง เสาและซุ้มประตูมีขนาดเท่ากับประตูแรก ตัวประตูยาวห้าสิบศอก
กว้างยี่สิบห้าศอก
22 หน้าต่าง ซุ้มประตู และรูปต้นอินทผลัมมีขนาดแบบเดียวกับประตูที่หันไปทางตะวันออก
มีบันไดเจ็ดขั้นขึ้นไปถึงประตู และซุ้มอยู่ด้านหน้า
23 มีประตูเข้าสู่ลานชั้นในอยู่ตรงข้ามประตูนี้ ทั้งด้านเหนือและด้านตะวันออก
เขาวัดจากประตูหนึ่งถึงอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก
24 แล้วเขานำข้าพเจ้าไปทางใต้ ข้าพเจ้าเห็นประตูทางด้านใต้
เขาวัดเสาและซุ้มประตูตามขนาดเดียวกันนี้
25 ประตูกับซุ้มโดยรอบมีหน้าต่างเหมือนหน้าต่างอื่น ตัวประตูยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก
26 มีบันไดเจ็ดขั้นขึ้นไปถึงประตู และซุ้มอยู่ด้านหน้า บนเสาทั้งสองด้านมีรูปต้นอินทผลัมด้านละต้น
27 ลานชั้นในมีประตูทางด้านใต้ เขาวัดจากประตูหนึ่งถึงอีกประตูหนึ่งทางด้านใต้ได้หนึ่งร้อยศอก
28 แล้วเขานำข้าพเจ้าเข้าไปในลานชั้นในทางประตูด้านใต้ และวัดประตูด้านใต้ตามขนาดเดียวกันนี้
29 ทั้งห้องยาม เสา และซุ้มประตูก็มีขนาดเดียวกัน มีหน้าต่างอยู่ที่ประตูและซุ้มโดยรอบ
ตัวประตูยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก
30 มีซุ้มโดยรอบ ยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก
31 ซุ้มประตูหันไปทางลานชั้นนอก บนเสามีรูปต้นอินทผลัม และมีบันไดแปดขั้นขึ้นไปถึงประตู
32 จากนั้นเขานำข้าพเจ้าเข้าไปในลานชั้นในทางด้านตะวันออก และวัดประตูตามขนาดเดียวกันนี้
33 ทั้งห้องยาม เสา และซุ้มประตูก็มีขนาดเดียวกัน มีหน้าต่างอยู่ที่ประตูและซุ้มโดยรอบ
ตัวประตูยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก
34 ซุ้มประตูหันไปทางลานชั้นนอก บนเสาทั้งสองด้านมีรูปต้นอินทผลัม
และมีบันไดแปดขั้นขึ้นไปถึงประตู
35 แล้วเขานำข้าพเจ้าไปยังประตูด้านเหนือ และวัดตามขนาดเดียวกันนี้
36 ทั้งห้องยาม เสา และซุ้มประตู มีหน้าต่างอยู่โดยรอบ ตัวประตูยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก
37 เสาของประตูหันไปทางลานชั้นนอก บนเสาทั้งสองด้านมีรูปต้นอินทผลัม
และมีบันไดแปดขั้นขึ้นไปถึงประตู
38 ข้างเสาประตูมีห้องหนึ่งพร้อมประตูเข้า ที่นั่นใช้ล้างเครื่องบูชาเผาทั้งตัว
39 ในมุขประตูมีโต๊ะด้านละสองตัว ใช้ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชาไถ่บาป
และเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
40 ด้านนอกข้างหนึ่งของทางขึ้นสู่ประตูด้านเหนือมีโต๊ะสองตัว
และอีกด้านหนึ่งตรงมุขประตูก็มีโต๊ะสองตัว
41 ข้างประตูมีโต๊ะด้านละสี่ตัว รวมเป็นแปดตัว ใช้ฆ่าสัตว์สำหรับถวายบูชา
42 มีโต๊ะหินสกัดสี่ตัวสำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัว แต่ละตัวยาวหนึ่งศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง
สูงหนึ่งศอก บนโต๊ะเหล่านี้วางเครื่องมือที่ใช้ฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาอื่นๆ

43 ตะขอยาวหนึ่งคืบติดไว้ตามผนังโดยรอบ ส่วนเนื้อสำหรับถวายบูชาวางไว้บนโต๊ะ
44 ด้านนอกประตูชั้นใน ในลานชั้นในข้างประตูด้านเหนือ มีห้องสำหรับนักร้อง
ห้องเหล่านี้หันไปทางใต้ ส่วนห้องหนึ่งข้างประตูด้านตะวันออกหันไปทางเหนือ
45 เขากล่าวกับข้าพเจ้าว่า “ห้องที่หันไปทางใต้เป็นของปุโรหิตผู้ทำหน้าที่ดูแลพระนิเวศ
46 ส่วนห้องที่หันไปทางเหนือเป็นของปุโรหิตผู้ทำหน้าที่ดูแลแท่นบูชา
พวกเขาคือลูกหลานของศาโดก ซึ่งเป็นชาวเลวีที่เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์เพื่อรับใช้พระองค์”
47 เขาวัดลานได้ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างหนึ่งร้อยศอก เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส
แท่นบูชาอยู่หน้าพระนิเวศ
48 แล้วเขานำข้าพเจ้าไปยังมุขพระนิเวศ และวัดเสามุขทั้งสองด้านได้ด้านละห้าศอก
ช่องประตูกว้างด้านละสามศอก
49 มุขยาวยี่สิบศอก กว้างสิบเอ็ดศอก มีบันไดขึ้นไป และมีเสาหลักอยู่ข้างเสามุขด้านละต้น

41

1 เขานำข้าพเจ้าเข้าไปในห้องโถงของพระนิเวศ และวัดเสาประตูทั้งสองด้านได้ด้านละหกศอก
ซึ่งเป็นความกว้างของพลับพลา
2 ช่องทางเข้ากว้างสิบศอก* ผนังข้างช่องทางเข้ากว้างด้านละห้าศอก เขาวัดห้องโถงได้ยาวสี่สิบศอก
กว้างยี่สิบศอก
3 แล้วเขาเข้าไปด้านใน วัดเสาประตูแต่ละด้านได้สองศอก ช่องทางเข้ากว้างหกศอก
และความกว้างของทางเข้าเจ็ดศอก
4 เขาวัดห้องด้านในซึ่งอยู่ถัดจากห้องโถง ได้ยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก แล้วกล่าวกับข้าพเจ้าว่า
“นี่คือสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด”
5 จากนั้นเขาวัดกำแพงพระนิเวศหนาหกศอก และห้องด้านข้างแต่ละห้องกว้างสี่ศอก
เรียงอยู่รอบพระนิเวศทุกด้าน
6 ห้องด้านข้างมีสามชั้น ซ้อนกันขึ้นไป ชั้นละสามสิบห้อง
มีส่วนยื่นเข้าไปในผนังรอบพระนิเวศเพื่อรองรับห้องเหล่านั้น โดยไม่เจาะเข้าไปในกำแพงพระนิเวศ
7 ห้องด้านข้างยิ่งชั้นสูงก็ยิ่งกว้าง เพราะกำแพงยิ่งสูงขึ้นก็ยิ่งบางลง
ดังนั้นตัวพระนิเวศจึงกว้างขึ้นตามระดับ และมีทางขึ้นจากชั้นล่างผ่านชั้นกลางไปถึงชั้นบน
8 ข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าพระนิเวศมีฐานยกสูงอยู่โดยรอบ ฐานของห้องด้านข้างสูงเต็มหนึ่งไม้วัด
คือหกศอกยาว
9 กำแพงด้านนอกของห้องด้านข้างหนาห้าศอก
ส่วนพื้นที่ที่เหลือเป็นพื้นที่ของห้องด้านข้างที่ติดกับพระนิเวศ
10 ระหว่างกลุ่มห้องกับอาคารอื่นมีพื้นที่กว้างยี่สิบศอกล้อมรอบพระนิเวศทุกด้าน
11 ประตูของห้องด้านข้างเปิดออกสู่พื้นที่ว่างที่เหลืออยู่ ประตูหนึ่งหันไปทางเหนือ
อีกประตูหนึ่งหันไปทางใต้ พื้นที่ว่างนั้นกว้างห้าศอกโดยรอบ
12 อาคารที่อยู่หน้าพื้นที่แยกออกทางด้านตะวันตกกว้างเจ็ดสิบศอก
กำแพงอาคารหนาห้าศอกโดยรอบ และตัวอาคารยาวเก้าสิบศอก
13 แล้วเขาวัดพระนิเวศได้ยาวหนึ่งร้อยศอก
และวัดพื้นที่แยกออกพร้อมอาคารและกำแพงได้ยาวหนึ่งร้อยศอก
14 ด้านหน้าของพระนิเวศกับพื้นที่แยกออกทางตะวันออกกว้างหนึ่งร้อยศอก
15 เขาวัดความยาวของอาคารที่อยู่หน้าพื้นที่แยกออกด้านหลัง รวมทั้งระเบียงทางเดินทั้งสองด้าน
ได้หนึ่งร้อยศอก ทั้งห้องพระนิเวศชั้นในและมุขของลาน

---

* **41:2 41:2** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร

16 ธรณีประตู หน้าต่างปิด และระเบียงทางเดินรอบทั้งสามชั้นตรงข้ามธรณีประตู กรุด้วยไม้โดยรอบ
ตั้งแต่พื้นขึ้นไปถึงหน้าต่าง และหน้าต่างเหล่านั้นมีสิ่งปิดบัง
17 ตั้งแต่เหนือประตูไปถึงพระนิเวศชั้นในและด้านนอก
รวมทั้งกำแพงโดยรอบทั้งด้านในและด้านนอก ล้วนทำตามขนาดที่กำหนด
18 มีรูปเครูบกับรูปต้นอินทผลัม รูปต้นอินทผลัมหนึ่งต้นอยู่ระหว่างเครูบแต่ละคู่
และเครูบทุกตนมีสองหน้า
19 หน้ามนุษย์หันเข้าหาต้นอินทผลัมด้านหนึ่ง และหน้าสิงโตหนุ่มหันเข้าหาต้นอินทผลัมอีกด้านหนึ่ง
ทำเช่นนี้ทั่วพระนิเวศโดยรอบ
20 ตั้งแต่พื้นขึ้นไปถึงเหนือประตูมีรูปเครูบกับต้นอินทผลัม กำแพงพระนิเวศตกแต่งเช่นนี้
21 เสาประตูของห้องโถงเป็นสี่เหลี่ยม
ส่วนด้านหน้าของห้องโถงมีลักษณะเหมือนด้านหน้าของพระนิเวศ
22 แท่นทำด้วยไม้ สูงสามศอก ยาวสองศอก มุม ฐาน และผนังของแท่นล้วนทำด้วยไม้
เขากล่าวกับข้าพเจ้าว่า "นี่คือโต๊ะที่อยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์"
23 พระนิเวศและสถานบริสุทธิ์มีประตูอย่างละสองบาน
24 ประตูแต่ละบานมีแผ่นประตูพับได้สองแผ่น ประตูหนึ่งมีสองแผ่น และอีกประตูหนึ่งก็มีสองแผ่น
25 ที่ประตูห้องโถงมีรูปเครูบกับต้นอินทผลัมเหมือนที่ทำไว้บนกำแพง
และด้านหน้ามุขด้านนอกมีชายคาไม้
26 สองข้างของมุขมีหน้าต่างปิดกับรูปต้นอินทผลัม
เช่นเดียวกับห้องด้านข้างของพระนิเวศและชายคา

42

1 แล้วเขานำข้าพเจ้าออกไปยังลานชั้นนอกทางด้านเหนือ
และนำเข้าไปในห้องที่อยู่ตรงข้ามพื้นที่แยกออก และตรงข้ามอาคารทางด้านเหนือ
2 ด้านที่ยาวหนึ่งร้อยศอก* มีประตูด้านเหนือ และอาคารกว้างห้าสิบศอก
3 อาคารตั้งอยู่ตรงข้ามพื้นที่ยี่สิบศอกของลานชั้นใน และตรงข้ามพื้นปูของลานชั้นนอก
มีระเบียงทางเดินหันเข้าหากันทั้งสามชั้น
4 หน้าห้องเหล่านั้นมีทางเดินด้านในกว้างสิบศอก และมีทางกว้างหนึ่งศอก ประตูห้องหันไปทางเหนือ
5 ห้องชั้นบนสั้นกว่า เพราะระเบียงทางเดินกินพื้นที่ของชั้นบนมากกว่าชั้นล่างและชั้นกลาง
6 อาคารมีสามชั้น แต่ไม่มีเสาเหมือนลานต่างๆ
ดังนั้นชั้นบนจึงร่นเข้าไปจากพื้นมากกว่าชั้นล่างและชั้นกลาง
7 กำแพงด้านนอกข้างห้องซึ่งหันไปทางลานชั้นนอกและอยู่หน้าห้องเหล่านั้น ยาวห้าสิบศอก
8 เพราะแถวห้องที่อยู่ทางลานชั้นนอกยาวห้าสิบศอก แต่แถวที่หันเข้าหาพระนิเวศยาวหนึ่งร้อยศอก
9 ใต้ห้องเหล่านี้มีทางเข้าจากด้านตะวันออก เมื่อเข้ามาจากลานชั้นนอก
10 ในแนวกำแพงลานทางด้านตะวันออก ตรงหน้าพื้นที่แยกออกและหน้าอาคาร มีห้องต่างๆ
11 ทางเดินหน้าห้องมีลักษณะเหมือนทางหน้าห้องที่อยู่ด้านเหนือ มีความยาวและความกว้างเท่ากัน
ทางออกและประตูต่างๆ จัดแบบเดียวกัน
12 เช่นเดียวกับประตูห้องทางด้านใต้ มีประตูหนึ่งอยู่ต้นทางเดิน ตรงหน้ากำแพงทางด้านตะวันออก
เมื่อเข้าไปยังห้องเหล่านั้น
13 แล้วเขากล่าวกับข้าพเจ้าว่า
"ห้องด้านเหนือและด้านใต้ที่อยู่ตรงข้ามพื้นที่แยกออกเป็นห้องบริสุทธิ์

* **42:2 42:2** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร

ที่นั่นปุโรหิตผู้เข้าใกล้พระยาห์เวห์จะกินสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด และจะวางสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดไว้ที่นั่น
ทั้งเครื่องบูชาธัญพืช เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาชดใช้ความผิด เพราะสถานที่นั้นบริสุทธิ์
14 เมื่อปุโรหิตเข้าไปแล้ว
จะออกจากสถานบริสุทธิ์ไปยังลานชั้นนอกไม่ได้จนกว่าจะถอดเสื้อผ้าที่ใช้รับใช้วางไว้ที่นั่น
เพราะเสื้อผ้าเหล่านั้นบริสุทธิ์ แล้วจึงสวมเสื้อผ้าชุดอื่นและออกไปยังบริเวณสำหรับประชาชน
15 เมื่อเขาวัดพระนิเวศชั้นในเสร็จแล้ว เขานำข้าพเจ้าออกทางประตูที่หันไปทางตะวันออก
และวัดพื้นที่โดยรอบทั้งหมด
16 เขาใช้ไม้วัดวัดด้านตะวันออกได้ห้าร้อยไม้วัด
17 เขาใช้ไม้วัดวัดด้านเหนือได้ห้าร้อยไม้วัด
18 เขาใช้ไม้วัดวัดด้านใต้ได้ห้าร้อยไม้วัด
19 แล้วหันไปด้านตะวันตกและใช้ไม้วัดวัดได้ห้าร้อยไม้วัด
20 เขาวัดครบทั้งสี่ด้าน มีกำแพงล้อมรอบ ยาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก
เพื่อแยกสิ่งบริสุทธิ์ออกจากสิ่งสามัญ

43

1 ต่อมาเขานำข้าพเจ้าไปยังประตู คือประตูที่หันไปทางตะวันออก
2 ข้าพเจ้าเห็นความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทางตะวันออก
พระสุรเสียงดังกึกก้องเหมือนเสียงน้ำมากมาย และแผ่นดินก็สว่างด้วยความรุ่งโรจน์ของพระองค์
3 สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นมีลักษณะเหมือนนิมิตที่เคยเห็น
เหมือนนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นเมื่อข้าพเจ้ามาเพื่อทำลายนคร
และนิมิตเหล่านั้นก็เหมือนนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นริมแม่น้ำเคบาร์ ข้าพเจ้าจึงซบหน้าลงกับพื้น
4 ความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เข้าสู่พระนิเวศทางประตูที่หันไปทางตะวันออก
5 พระวิญญาณทรงยกข้าพเจ้าขึ้นและนำเข้าไปในลานชั้นใน
แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เต็มพระนิเวศ
6 ข้าพเจ้าได้ยินผู้หนึ่งกล่าวกับข้าพเจ้าจากภายในพระนิเวศ ขณะที่ชายคนนั้นยืนอยู่ข้างข้าพเจ้า
7 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย ที่นี่คือที่ตั้งบัลลังก์ของเราและที่วางฝ่าเท้าของเรา
เราจะอยู่ท่ามกลางชนอิสราเอลตลอดไป ชนอิสราเอลกับกษัตริย์ของพวกเขาจะไม่ทำให้นามบริสุทธิ์
ของเราเป็นมลทินอีกด้วยการเป็นโสเภณีของพวกเขา
หรือด้วยศพของกษัตริย์ของพวกเขาบนสถานบูชาบนที่สูง
8 พวกเขาตั้งธรณีประตูของตนไว้ข้างธรณีประตูของเรา
และตั้งเสาประตูของตนไว้ข้างเสาประตูของเรา มีกำแพงกั้นระหว่างเรากับพวกเขา
พวกเขาทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยสิ่งน่ารังเกียจที่พวกเขาทำ
เราจึงเผาผลาญพวกเขาด้วยความโกรธ
9 บัดนี้ให้พวกเขาเอาการเป็นโสเภณีและศพของกษัตริย์ออกไปให้ไกลจากเรา
แล้วเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป
10 ส่วนเจ้า มนุษย์เอ๋ย จงแสดงแบบพระนิเวศแก่ชนอิสราเอล
เพื่อพวกเขาจะละอายต่อความผิดของตน และให้พวกเขาวัดแบบนั้น
11 ถ้าพวกเขาละอายต่อทุกสิ่งที่ทำมา จงบอกให้รู้ถึงรูปแบบและโครงสร้างของพระนิเวศ ทางออก
ทางเข้าทั้งหลาย แบบทั้งหมด ข้อกำหนดทั้งปวง รูปแบบทุกส่วน และกฎทั้งสิ้น
จงเขียนสิ่งเหล่านี้ให้พวกเขาเห็น
เพื่อพวกเขาจะรักษารูปแบบทั้งหมดกับข้อกำหนดทั้งสิ้นและปฏิบัติตาม

12 นี่คือกฎของพระนิเวศ บริเวณทั้งหมดบนยอดภูเขาโดยรอบเขตนั้นจะต้องบริสุทธิ์ที่สุด
นี่คือกฎของพระนิเวศ
13 ต่อไปนี้เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นศอก โดยหนึ่งศอก*
ในที่นี้เท่ากับหนึ่งศอกปกติบวกความกว้างหนึ่งฝ่ามือ ฐานล่างสูงหนึ่งศอก กว้างหนึ่งศอก
และมีขอบรอบริมกว้างหนึ่งคืบ† นี่คือฐานของแท่นบูชา
14 จากฐานที่พื้นถึงชั้นล่างสูงสองศอก ขอบกว้างหนึ่งศอก จากชั้นเล็กถึงชั้นใหญ่สูงสี่ศอก
และขอบกว้างหนึ่งศอก
15 ส่วนแท่นบูชาตอนบนสูงสี่ศอก และจากเตาแท่นบูชาขึ้นไปมีเขาสี่เขา
16 เตาแท่นบูชาเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ยาวสิบสองศอก กว้างสิบสองศอก
17 ชั้นขอบเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ยาวสิบสี่ศอก กว้างสิบสี่ศอก มีขอบล้อมรอบกว้างครึ่งศอก
และฐานรอบแท่นกว้างหนึ่งศอก บันไดของแท่นหันไปทางตะวันออก
18 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ต่อไปนี้เป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับแท่นบูชาในวันที่สร้างแท่นนั้น
เพื่อถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและประพรมเลือดบนแท่น
19 เจ้าจงมอบโคหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแก่ปุโรหิตชาวเลวีผู้เป็นลูกหลานของศาโดก
ซึ่งเข้ามาใกล้เราเพื่อรับใช้เรา พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
20 เจ้าจงเอาเลือดของมันมาทาที่เขาทั้งสี่ของแท่น ที่มุมทั้งสี่ของชั้นขอบ และที่ขอบโดยรอบ
ด้วยวิธีนี้เจ้าจะชำระแท่นและทำพิธีลบมลทินให้แท่น
21 แล้วจงเอาโคที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปไปเผาในสถานที่ที่กำหนดไว้ของพระนิเวศ นอกสถานบริสุทธิ์
22 ในวันที่สอง เจ้าจงถวายแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
แล้วพวกเขาจะชำระแท่นเหมือนที่ชำระด้วยโค
23 เมื่อชำระแท่นเสร็จแล้ว เจ้าจงถวายโคหนุ่มที่ไม่มีตำหนิหนึ่งตัว
และแกะตัวผู้จากฝูงที่ไม่มีตำหนิหนึ่งตัว
24 จงนำสัตว์เหล่านั้นมาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ปุโรหิตจะโรยเกลือบนสัตว์เหล่านั้น
แล้วถวายเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์
25 ตลอดเจ็ดวัน เจ้าจงจัดแพะวันละตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
และให้จัดโคหนุ่มกับแกะตัวผู้จากฝูงอย่างละหนึ่งตัว ทั้งหมดต้องไม่มีตำหนิ
26 ตลอดเจ็ดวันพวกเขาจะทำพิธีลบมลทินให้แท่น ชำระแท่นให้บริสุทธิ์
และถวายแท่นไว้เป็นของบริสุทธิ์
27 เมื่อครบกำหนดวันเหล่านั้น ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไป
ปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาแห่งสันติสุขของพวกเจ้าบนแท่น
แล้วเราจะยอมรับพวกเจ้า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

44

1 แล้วเขานำข้าพเจ้ากลับไปทางประตูชั้นนอกของสถานบริสุทธิ์ซึ่งหันไปทางตะวันออก
ประตูนั้นปิดอยู่
2 พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ประตูนี้จะต้องปิดไว้ ห้ามเปิด และห้ามใครเข้าไปทางนี้
เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล เสด็จเข้าไปทางนี้แล้ว ดังนั้นประตูจึงต้องปิดไว้

---

* **43:13** **43:13** ศอกปกติคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร ส่วนความกว้างหนึ่งฝ่ามือประมาณ 11 เซนติเมตร † **43:13** **43:13** หนึ่งคืบในที่นี้คือระยะจากปลายนิ้วหัวแม่มือถึงปลายนิ้วก้อยเมื่อกางมือออก ประมาณครึ่งศอกหรือประมาณ 22.8 เซนติเมตร

3 ส่วนผู้นำ เขาจะนั่งที่ประตูนั้นในฐานะผู้นำเพื่อกินอาหารเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์
เขาจะเข้าทางมุขประตูและออกทางเดิม
4 แล้วเขานำข้าพเจ้าไปทางประตูด้านเหนือมาถึงหน้าพระนิเวศ ข้าพเจ้ามองดู
ก็เห็นความรุ่งโรจน์ของพระยาห์เวห์เต็มพระนิเวศของพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจึงซบหน้าลงกับพื้น
5 พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย จงใส่ใจ ใช้ตาดู
และใช้หูฟังทุกสิ่งที่เราบอกเจ้าเกี่ยวกับข้อกำหนดทั้งปวงของพระนิเวศของพระยาห์เวห์และกฎทั้งหมด
จงใส่ใจทางเข้าพระนิเวศและทางออกทุกทางของสถานบริสุทธิ์
6 จงบอกชนอิสราเอลผู้กบฏว่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ชนอิสราเอลเอ๋ย
พอกันทีสำหรับสิ่งน่ารังเกียจทั้งหลายของพวกเจ้า
7 พวกเจ้านำคนต่างชาติเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา
ทั้งผู้ที่ใจไม่ได้เข้าสุหนัตและเนื้อหนังไม่ได้เข้าสุหนัต ทำให้สถานบริสุทธิ์ คือพระนิเวศของเรา
เป็นมลทิน ขณะที่พวกเจ้าถวายอาหารแก่เรา คือไขมันและเลือด พวกเขาทำลายพันธสัญญาของเรา
ซ้ำเติมสิ่งน่ารังเกียจทั้งหลายของพวกเจ้า
8 พวกเจ้าไม่ได้ดูแลสิ่งบริสุทธิ์ของเรา
แต่กลับตั้งคนอื่นมาทำหน้าที่ดูแลสถานบริสุทธิ์ของเราแทนพวกเจ้า
9 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ไม่มีคนต่างชาติคนใดที่ใจไม่ได้เข้าสุหนัตและเนื้อหนังไม่ได้เข้าสุหนัตจะเข้าในสถานบริสุทธิ์ของเราได้
แม้เป็นคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางชนอิสราเอล
10 ส่วนชาวเลวีที่ห่างไกลจากเราเมื่ออิสราเอลหลงผิด
คือผู้ที่หลงไปจากเราตามรูปเคารพของตน พวกเขาจะต้องรับผลความผิดของตน
11 ถึงกระนั้น พวกเขาจะรับใช้ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ดูแลประตูพระนิเวศ
และทำงานรับใช้ในพระนิเวศ พวกเขาจะฆ่าสัตว์สำหรับเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาอื่นๆ
ให้ประชาชน และยืนต่อหน้าประชาชนเพื่อรับใช้พวกเขา
12 เพราะชาวเลวีเคยรับใช้ประชาชนต่อหน้ารูปเคารพของพวกเขา
และเป็นเหตุให้อิสราเอลสะดุดเข้าสู่ความผิด เราจึงยกมือปฏิญาณลงโทษพวกเขา พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ พวกเขาจะต้องรับผลความผิดของตน
13 พวกเขาจะเข้ามาใกล้เราเพื่อทำหน้าที่ปุโรหิตให้เราไม่ได้ และจะเข้าใกล้สิ่งบริสุทธิ์ใดๆ ของเรา
โดยเฉพาะสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดไม่ได้ พวกเขาจะต้องรับความอับอายจากสิ่งน่ารังเกียจที่ตนทำ
14 แต่เราจะให้พวกเขารับผิดชอบงานของพระนิเวศ ทั้งงานรับใช้ทุกอย่างและทุกสิ่งที่ต้องทำในนั้น
15 ส่วนปุโรหิตชาวเลวีผู้เป็นลูกหลานของศาโดก
ซึ่งดูแลสถานบริสุทธิ์ของเราเมื่อชนอิสราเอลหลงไปจากเรา พวกเขาจะเข้ามาใกล้เราเพื่อรับใช้เรา
และยืนต่อหน้าเราเพื่อถวายไขมันและเลือดแก่เรา พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
16 พวกเขาจะเข้าในสถานบริสุทธิ์ของเรา และเข้ามาใกล้โต๊ะของเราเพื่อรับใช้เรา
และจะรักษาคำสั่งของเรา
17 เมื่อพวกเขาเข้าประตูลานชั้นใน ต้องสวมเสื้อผ้าป่าน
ห้ามสวมเสื้อผ้าขนสัตว์ขณะรับใช้ภายในประตูลานชั้นในและด้านใน
18 ต้องโพกศีรษะด้วยผ้าป่าน และสวมกางเกงป่านที่เอว ห้ามสวมสิ่งใดที่ทำให้เหงื่อออก
19 เมื่อออกไปยังลานชั้นนอกซึ่งประชาชนอยู่
พวกเขาต้องถอดเสื้อผ้าที่ใช้รับใช้และเก็บไว้ในห้องบริสุทธิ์ แล้วสวมเสื้อผ้าชุดอื่น
เพื่อไม่ให้ความศักดิ์สิทธิ์จากเสื้อผ้าที่ใช้รับใช้ส่งผ่านไปถึงประชาชน

20 พวกเขาห้ามโกนศีรษะและห้ามปล่อยผมยาว ต้องตัดผมให้เรียบร้อยเท่านั้น
21 ปุโรหิตคนใดจะดื่มเหล้าองุ่นเมื่อเข้าไปในลานชั้นในไม่ได้
22 พวกเขาห้ามแต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่ถูกหย่าร้าง
แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีเชื้อสายอิสราเอล หรือหญิงม่ายที่เคยเป็นภรรยาปุโรหิต
23 พวกเขาต้องสอนประชาชนของเราให้รู้ความแตกต่างระหว่างสิ่งบริสุทธิ์กับสิ่งสามัญ
และให้แยกแยะสิ่งที่ไม่สะอาดออกจากสิ่งที่สะอาด
24 เมื่อเกิดข้อพิพาท พวกเขาต้องยืนทำหน้าที่ตัดสิน และตัดสินตามข้อกำหนดของเรา
พวกเขาต้องรักษากฎและข้อกำหนดของเราในเทศกาลทั้งหมดที่กำหนดไว้
และรักษาวันพักอันศักดิ์สิทธิ์ของเราให้บริสุทธิ์
25 พวกเขาห้ามเข้าใกล้ศพจนทำให้ตัวเองเป็นมลทิน แต่ยอมให้เป็นมลทินได้เพราะบิดา
มารดา บุตรชาย บุตรสาว พี่น้องชาย หรือน้องสาวที่ยังไม่เคยมีสามี
26 หลังจากปุโรหิตคนนั้นชำระตัวแล้ว ต้องนับต่อไปอีกเจ็ดวัน
27 ในวันที่เขาเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ คือเข้าไปในลานชั้นในเพื่อรับใช้ในสถานบริสุทธิ์
เขาต้องถวายเครื่องบูชาไถ่บาปของตน พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
28 ปุโรหิตจะมีมรดก คือเราเองเป็นมรดกของพวกเขา
พวกเจ้าห้ามมอบที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์แก่พวกเขาในอิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขา
29 พวกเขาจะกินเครื่องบูชาธัญพืช เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาชดใช้ความผิด
และสิ่งใดในอิสราเอลที่ถวายขาดแด่พระเจ้า สิ่งนั้นจะเป็นของพวกเขา
30 ผลแรกอย่างดีที่สุดจากทุกสิ่ง และของถวายทุกชนิดจากของถวายทั้งปวงของพวกเจ้า
จะเป็นของปุโรหิต พวกเจ้าต้องมอบแป้งก้อนแรกแก่ปุโรหิตด้วย
เพื่อให้พระพรอยู่เหนือครัวเรือนของพวกเจ้า
31 ปุโรหิตห้ามกินนกหรือสัตว์ใดที่ตายเองหรือถูกสัตว์อื่นฉีกตาย

45

1 เมื่อพวกเจ้าแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกด้วยการจับสลาก
จงถวายส่วนหนึ่งของแผ่นดินแด่พระยาห์เวห์เป็นเขตบริสุทธิ์ ยาวสองหมื่นห้าพันไม้วัด
กว้างหนึ่งหมื่นไม้วัด เขตทั้งหมดโดยรอบจะต้องบริสุทธิ์
2 ภายในเขตนี้ ให้มีพื้นที่สำหรับสถานบริสุทธิ์เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส ด้านละห้าร้อยศอก
และมีที่ว่างรอบนอกอีกห้าสิบศอก*
3 จากเขตนี้จงวัดพื้นที่ยาวสองหมื่นห้าพัน กว้างหนึ่งหมื่น
ภายในนั้นจะมีสถานบริสุทธิ์ซึ่งบริสุทธิ์ที่สุด
4 พื้นที่ส่วนนี้เป็นเขตบริสุทธิ์ของแผ่นดิน
สำหรับปุโรหิตผู้รับใช้ในสถานบริสุทธิ์และเข้ามาใกล้เพื่อรับใช้พระยาห์เวห์
เป็นที่สำหรับบ้านของพวกเขาและเป็นเขตบริสุทธิ์สำหรับสถานบริสุทธิ์
5 พื้นที่ยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก จะเป็นกรรมสิทธิ์ของชาวเลวีผู้รับใช้พระนิเวศ
สำหรับห้องยี่สิบห้อง
6 จงกำหนดพื้นที่ของนครให้กว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก
อยู่ข้างเขตบริสุทธิ์ที่ถวายไว้ พื้นที่นี้จะเป็นของชนอิสราเอลทั้งหมด

* **45:2 45:2** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร

7 ส่วนของผู้นำจะอยู่ทั้งสองด้านของเขตบริสุทธิ์และพื้นที่ของนคร
ติดกับเขตบริสุทธิ์และพื้นที่นคร ด้านหนึ่งแผ่ไปทางตะวันตก อีกด้านแผ่ไปทางตะวันออก
ความยาวเท่ากับส่วนแบ่งเผ่าหนึ่ง ตั้งแต่เขตแดนตะวันตกถึงเขตแดนตะวันออก
8 ที่ดินนี้จะเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้นำในอิสราเอล ผู้นำของเราจะไม่กดขี่ประชาชนของเราอีก
แต่จะมอบแผ่นดินแก่ชนอิสราเอลตามเผ่าของพวกเขา
9 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ พอได้แล้ว พวกผู้นำอิสราเอล!
จงเลิกใช้ความรุนแรงและปล้นชิง จงทำสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม
และเลิกขับไล่ประชาชนของเราออกจากที่ดินของเขา! พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
10 พวกเจ้าต้องใช้ตาชั่งที่เที่ยงตรง ใช้เอฟาห์† ที่เที่ยงตรง และใช้บัทที่เที่ยงตรง
11 เอฟาห์กับบัทต้องมีมาตรฐานเดียวกัน โดยหนึ่งบัทเท่ากับหนึ่งในสิบโฮเมอร์‡
และหนึ่งเอฟาห์ก็เท่ากับหนึ่งในสิบโฮเมอร์ ทั้งสองหน่วยต้องอิงโฮเมอร์เป็นมาตรฐานเดียวกัน
12 หนึ่งเชเขล§ เท่ากับยี่สิบเกราห์* และหนึ่งมีนาของพวกเจ้าจะเท่ากับยี่สิบเชเขล บวกยี่สิบห้าเชเขล
บวกสิบห้าเชเขล†
13 ต่อไปนี้เป็นของถวายที่พวกเจ้าต้องถวาย คือข้าวสาลีหนึ่งในหกเอฟาห์จากทุกหนึ่งโฮเมอร์
และข้าวบาร์เลย์หนึ่งในหกเอฟาห์จากทุกหนึ่งโฮเมอร์
14 ส่วนน้ำมันที่กำหนดไว้ ให้นำน้ำมันหนึ่งในสิบบัทจากทุกหนึ่งโคร์ ซึ่งเท่ากับสิบบัทหรือหนึ่งโฮเมอร์
เพราะสิบบัทเท่ากับหนึ่งโฮเมอร์‡
15 และให้นำแกะหนึ่งตัวจากทุกสองร้อยตัวในทุ่งหญ้าอุดมสมบูรณ์ของอิสราเอล
สำหรับเครื่องบูชาธัญพืช เครื่องบูชาเผาทั้งตัว และเครื่องบูชาแห่งสันติสุข
เพื่อทำพิธีลบมลทินให้พวกเขา พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
16 ประชาชนทุกคนในแผ่นดินต้องร่วมถวายของถวายนี้แก่ผู้นำในอิสราเอล
17 ส่วนผู้นำมีหน้าที่จัดหาเครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชาธัญพืช และเครื่องดื่มบูชา ในเทศกาลต่างๆ
วันขึ้นหนึ่งค่ำ วันพักอันศักดิ์สิทธิ์ และเทศกาลตามกำหนดทั้งหมดของชนอิสราเอล
เขาต้องจัดเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาธัญพืช เครื่องบูชาเผาทั้งตัว และเครื่องบูชาแห่งสันติสุข
เพื่อทำพิธีลบมลทินให้ชนอิสราเอล
18 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ในเดือนแรก วันที่หนึ่งของเดือน
จงเอาโคหนุ่มที่ไม่มีตำหนิมาชำระสถานบริสุทธิ์
19 ปุโรหิตจะเอาเลือดจากเครื่องบูชาไถ่บาปมาทาที่เสาประตูพระนิเวศ
ที่มุมทั้งสี่ของชั้นขอบแท่นบูชา และที่เสาประตูลานชั้นใน
20 ในวันที่เจ็ดของเดือน จงทำเช่นเดียวกันเพื่อผู้ที่ทำผิดโดยไม่เจตนาและผู้ที่ขาดความเข้าใจ
ด้วยวิธีนี้พวกเจ้าจะทำพิธีลบมลทินให้พระนิเวศ
21 ในเดือนแรก วันที่สิบสี่ของเดือน พวกเจ้าจะถือเทศกาลปัสกาเป็นเวลาเจ็ดวัน
และกินขนมปังไร้เชื้อ
22 ในวันนั้น
ผู้นำจะจัดโคหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับตัวเขาเองและประชาชนทั้งหมดในแผ่นดิน
23 ตลอดเจ็ดวันของเทศกาล เขาจะจัดเครื่องบูชาเผาทั้งตัวถวายแด่พระยาห์เวห์
วันละโคเจ็ดตัวและแกะตัวผู้เจ็ดตัวที่ไม่มีตำหนิ ตลอดทั้งเจ็ดวัน
และจัดแพะตัวผู้วันละตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

---

† **45:10 45:10** หนึ่งเอฟาห์ประมาณยี่สิบสองลิตร ‡ **45:11 45:11** หนึ่งโฮเมอร์ประมาณสองร้อยยี่สิบลิตร § **45:12 45:12** หนึ่งเชเขลประมาณสิบกรัม * **45:12 45:12** หนึ่งเกราห์ประมาณ 0.5 กรัม † **45:12 45:12** หนึ่งมีนาประมาณ 600 กรัม หรือประมาณ 1.3 ปอนด์สหรัฐ ‡ **45:14 45:14** หนึ่งโคร์มีปริมาตรเท่ากับหนึ่งโฮเมอร์ ประมาณ 211 ลิตร หรือ 55.9 แกลลอน หรือ 6 บุชเชล หนึ่งบัทประมาณ 21.1 ลิตร หรือ 5.59 แกลลอน หรือ 2.4 เพ็ก

24 เขาจะจัดเครื่องบูชาธัญพืชหนึ่งเอฟาห์§ ต่อโคหนึ่งตัว หนึ่งเอฟาห์ต่อแกะตัวผู้หนึ่งตัว
และน้ำมันหนึ่งฮิน* ต่อหนึ่งเอฟาห์
25 ในเดือนที่เจ็ด วันที่สิบห้าของเดือน ระหว่างเทศกาล
เขาจะจัดถวายเช่นเดียวกันตลอดเจ็ดวัน ทั้งเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาเผาทั้งตัว เครื่องบูชาธัญพืช
และน้ำมัน

46

1 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
ประตูลานชั้นในที่หันไปทางตะวันออกต้องปิดในหกวันทำงาน
แต่ในวันพักอันศักดิ์สิทธิ์และวันขึ้นหนึ่งค่ำให้เปิดประตู
2 ผู้นำจะเข้าทางมุขประตูด้านนอกและยืนข้างเสาประตู
ปุโรหิตจะจัดเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาแห่งสันติสุขของเขา แล้วเขาจะนมัสการที่ธรณีประตู
จากนั้นจึงออกไป แต่ประตูจะยังไม่ปิดจนถึงเวลาเย็น
3 ประชาชนในแผ่นดินจะนมัสการพระยาห์เวห์ตรงทางเข้าประตูนั้นในวันพักอันศักดิ์สิทธิ์และวันขึ้น
หนึ่งค่ำ
4 เครื่องบูชาเผาทั้งตัวที่ผู้นำถวายแด่พระยาห์เวห์ในวันพักอันศักดิ์สิทธิ์
คือแกะหนุ่มหกตัวที่ไม่มีตำหนิ และแกะตัวผู้หนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิ
5 เครื่องบูชาธัญพืชสำหรับแกะตัวผู้คือหนึ่งเอฟาห์ ส่วนสำหรับแกะหนุ่มให้ตามกำลังที่เขาจะถวายได้
และให้น้ำมันหนึ่งฮิน* ต่อหนึ่งเอฟาห์†
6 ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ให้ถวายโคหนุ่มหนึ่งตัว แกะหนุ่มหกตัว และแกะตัวผู้หนึ่งตัว
ทั้งหมดต้องไม่มีตำหนิ
7 เขาจะจัดเครื่องบูชาธัญพืชหนึ่งเอฟาห์สำหรับโค หนึ่งเอฟาห์สำหรับแกะตัวผู้
และสำหรับแกะหนุ่มให้ตามกำลังที่เขาจะถวายได้ พร้อมน้ำมันหนึ่งฮินต่อหนึ่งเอฟาห์
8 เมื่อผู้นำเข้ามา เขาจะเข้าทางมุขประตูและออกทางเดิม
9 แต่เมื่อประชาชนในแผ่นดินมาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ในเทศกาลตามกำหนด
ผู้ที่เข้าทางประตูเหนือเพื่อนมัสการต้องออกทางประตูใต้
ส่วนผู้ที่เข้าทางประตูใต้ต้องออกทางประตูเหนือ ห้ามกลับออกทางประตูที่ตนเข้ามา
แต่ให้เดินตรงไปออกประตูฝั่งตรงข้าม
10 ผู้นำจะเข้าไปพร้อมกับประชาชนเมื่อพวกเขาเข้า และออกไปพร้อมกับพวกเขาเมื่อพวกเขาออก
11 ในเทศกาลและวันชุมนุมตามกำหนด เครื่องบูชาธัญพืชคือหนึ่งเอฟาห์‡ สำหรับโคหนึ่งตัว
หนึ่งเอฟาห์สำหรับแกะตัวผู้หนึ่งตัว ส่วนแกะหนุ่มให้ตามกำลังที่เขาจะถวายได้
และให้น้ำมันหนึ่งฮินต่อหนึ่งเอฟาห์
12 เมื่อผู้นำจัดของถวายด้วยความสมัครใจ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวหรือเครื่องบูชาแห่ง
สันติสุขเพื่อถวายแด่พระยาห์เวห์ด้วยความสมัครใจ ให้เปิดประตูที่หันไปทางตะวันออกแก่เขา
เขาจะจัดเครื่องบูชาเผาทั้งตัวและเครื่องบูชาแห่งสันติสุขเหมือนที่ทำในวันพักอันศักดิ์สิทธิ์
แล้วเขาจะออกไป หลังจากนั้นให้ปิดประตู
13 ทุกวัน เจ้าจงจัดแกะอายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวแด่พระยาห์เวห์
จงจัดถวายทุกเช้า
14 ทุกเช้าเจ้าจงจัดเครื่องบูชาธัญพืชถวายพร้อมกัน คือหนึ่งในหกเอฟาห์§

---

§ **45:24 45:24** หนึ่งเอฟาห์ประมาณยี่สิบสองลิตร * **45:24 45:24** หนึ่งฮินประมาณหกจุดห้าลิตร * **46:5 46:5** หนึ่งฮินประมาณ 6.5 ลิตร หรือ 1.7 แกลลอน † **46:5 46:5** หนึ่งเอฟาห์ประมาณยี่สิบสองลิตร ‡ **46:11 46:11** หนึ่งเอฟาห์ประมาณยี่สิบสองลิตร § **46:14 46:14** หนึ่งเอฟาห์ประมาณยี่สิบสองลิตร

กับน้ำมันหนึ่งในสามฮินสำหรับคลุกแป้งละเอียด เป็นเครื่องบูชาธัญพืชประจำแด่พระยาห์เวห์
ตามข้อกำหนดถาวร
15 ดังนั้นทุกเช้าพวกเขาจะจัดแกะ เครื่องบูชาธัญพืช และน้ำมัน เป็นเครื่องบูชาเผาทั้งตัวประจำ
16 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ ถ้าผู้นำมอบของขวัญจากมรดกของตนให้บุตรชายคนใด
ของนั้นจะเป็นของบุตรชายและเป็นกรรมสิทธิ์ที่รับเป็นมรดก
17 แต่ถ้าเขามอบของขวัญจากมรดกให้ผู้รับใช้คนหนึ่ง
ของนั้นจะเป็นของผู้รับใช้จนถึงปีแห่งการปลดปล่อย แล้วจะกลับคืนเป็นของผู้นำ
ส่วนมรดกของผู้นำนั้นเป็นของบุตรชายของเขา
18 ผู้นำห้ามยึดมรดกของประชาชนจนขับพวกเขาออกจากกรรมสิทธิ์ของตน
เขาต้องมอบมรดกแก่บุตรชายจากกรรมสิทธิ์ของตนเอง
เพื่อประชาชนของเราจะไม่ถูกกระจัดกระจายออกจากกรรมสิทธิ์ของตน
19 จากนั้นเขานำข้าพเจ้าผ่านทางเข้าข้างประตู เข้าไปในห้องบริสุทธิ์ของปุโรหิตซึ่งหันไปทางเหนือ
ข้าพเจ้าเห็นสถานที่หนึ่งอยู่ด้านหลังทางตะวันตก
20 เขากล่าวกับข้าพเจ้าว่า
ที่นี่เป็นสถานที่ที่ปุโรหิตจะต้มเครื่องบูชาชดใช้ความผิดและเครื่องบูชาไถ่บาป
และอบเครื่องบูชาธัญพืช
เพื่อไม่ให้นำเครื่องบูชาออกไปยังลานชั้นนอกจนความศักดิ์สิทธิ์ส่งผ่านไปถึงประชาชน
21 แล้วเขานำข้าพเจ้าออกไปในลานชั้นนอก และพาเดินผ่านมุมทั้งสี่ของลาน
ข้าพเจ้าเห็นว่าทุกมุมมีลานย่อยอยู่หนึ่งลาน
22 ที่มุมทั้งสี่มีลานปิดล้อม ยาวสี่สิบศอก* กว้างสามสิบศอก ลานทั้งสี่ที่มุมมีขนาดเท่ากัน
23 ลานทั้งสี่มีกำแพงล้อมรอบ และมีเตาสำหรับต้มอยู่ชิดกำแพงโดยรอบ
24 เขากล่าวกับข้าพเจ้าว่า นี่คือโรงต้ม ที่ผู้รับใช้พระนิเวศจะต้มเครื่องบูชาของประชาชน

47

1 เขานำข้าพเจ้ากลับมาที่ประตูพระนิเวศ
ข้าพเจ้าเห็นน้ำไหลออกจากใต้ธรณีประตูพระนิเวศไปทางตะวันออก
เพราะด้านหน้าพระนิเวศหันไปทางตะวันออก น้ำไหลลงมาจากใต้พระนิเวศทางด้านขวา
คือทางใต้ของแท่นบูชา
2 แล้วเขานำข้าพเจ้าออกทางประตูเหนือ พาอ้อมด้านนอกไปยังประตูชั้นนอก
คือประตูที่หันไปทางตะวันออก ข้าพเจ้าเห็นน้ำไหลออกทางด้านขวา
3 ชายคนนั้นเดินไปทางตะวันออกโดยถือเชือกวัดอยู่ในมือ เขาวัดได้หนึ่งพันศอก*
แล้วพาข้าพเจ้าลุยน้ำ ซึ่งลึกถึงข้อเท้า
4 เขาวัดต่อไปอีกหนึ่งพันศอก แล้วพาข้าพเจ้าลุยน้ำซึ่งลึกถึงเข่า
จากนั้นวัดอีกหนึ่งพันศอกและพาข้าพเจ้าลุยน้ำซึ่งลึกถึงเอว
5 ต่อมาเขาวัดอีกหนึ่งพันศอก คราวนี้กลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุยข้ามไม่ได้
เพราะน้ำสูงพอที่จะว่ายได้ เป็นแม่น้ำที่เดินลุยข้ามไม่ได้
6 เขาถามข้าพเจ้าว่า มนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือไม่?
แล้วเขาพาข้าพเจ้ากลับมายังฝั่งแม่น้ำ

* **46:22** **46:22** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร * **47:3** **47:3** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 46 เซนติเมตร

7 เมื่อข้าพเจ้ากลับมา ก็เห็นต้นไม้มากมายริมแม่น้ำทั้งสองฝั่ง
8 เขากล่าวกับข้าพเจ้าว่า "น้ำนี้ไหลไปยังเขตตะวันออก ลงไปสู่อาราบาห์ แล้วไหลต่อไปยังทะเล
เมื่อน้ำนี้ไหลลงสู่ทะเล น้ำในทะเลก็จะกลับดี
9 ทุกแห่งที่สายน้ำนี้ไหลไป สิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่แหวกว่ายเป็นฝูงจะมีชีวิตอยู่
ที่นั่นจะมีปลามากมายมหาศาล เพราะน้ำนี้ไหลไปถึง ทำให้น้ำทะเลกลับดี
และทุกสิ่งจะมีชีวิตทุกแห่งที่แม่น้ำไหลไป
10 ชาวประมงจะยืนอยู่ตามฝั่ง ตั้งแต่เอนเกดีไปจนถึงเอนเอกลาอิมจะเป็นที่ตากอวน
ปลาจะมีมากมายหลายชนิดเหมือนปลาในทะเลใหญ่
11 แต่บึงและหนองน้ำจะไม่กลับดี จะปล่อยไว้ให้เป็นแหล่งเกลือ
12 ตามสองฝั่งแม่น้ำจะมีต้นไม้ทุกชนิดที่กินเป็นอาหารได้ ใบจะไม่เหี่ยวและผลจะไม่ขาด
ทุกเดือนจะออกผลใหม่ เพราะน้ำที่หล่อเลี้ยงไหลออกมาจากสถานบริสุทธิ์ ผลใช้เป็นอาหาร
และใบใช้สำหรับรักษาโรค"
13 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
"ต่อไปนี้เป็นเขตแดนที่พวกเจ้าจะใช้แบ่งแผ่นดินเป็นมรดกให้แก่อิสราเอลสิบสองเผ่า
โยเซฟจะได้รับสองส่วน
14 พวกเจ้าจะได้รับมรดกเท่าๆ กัน เพราะเราปฏิญาณว่าจะมอบแผ่นดินนี้แก่บรรพบุรุษของพวกเจ้า
ดังนั้นแผ่นดินนี้จะตกเป็นมรดกของพวกเจ้า
15 "เขตแดนของแผ่นดินมีดังนี้
"ด้านเหนือ เริ่มจากทะเลใหญ่ไปตามทางเฮทโลน ถึงทางเข้าเศดัด
16 ผ่านฮามัท เบโรธาห์ และศิบราอิม ซึ่งอยู่ระหว่างเขตแดนดามัสกัสกับเขตแดนฮามัท
ไปถึงฮาเซอร์ฮัททิโคนซึ่งอยู่ติดเขตแดนเฮาราน
17 เขตแดนจากทะเลไปถึงฮาซาร์เอนอนที่เขตแดนดามัสกัส และด้านเหนือขึ้นไปเป็นเขตแดนฮามัท
นี่คือด้านเหนือ
18 "ด้านตะวันออก อยู่ระหว่างเฮาราน ดามัสกัส กิเลอาด และแผ่นดินอิสราเอล
ให้แม่น้ำจอร์แดนเป็นเขตแดน จากเขตแดนเหนือไปถึงทะเลตะวันออก จงวัดตามแนวนี้
นี่คือด้านตะวันออก
19 "ด้านใต้ เริ่มจากทามาร์ไปถึงน้ำแห่งเมรีโบทคาเดช ต่อไปยังลำธารจนถึงทะเลใหญ่ นี่คือด้านใต้
20 "ด้านตะวันตกคือทะเลใหญ่ จากเขตแดนใต้ขึ้นไปจนถึงจุดตรงข้ามทางเข้าฮามัท
นี่คือด้านตะวันตก
21 "พวกเจ้าจงแบ่งแผ่นดินนี้กันตามเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล
22 จงจับสลากแบ่งเป็นมรดกแก่พวกเจ้าและแก่คนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้าและมีลูก
หลานอยู่ในหมู่พวกเจ้า จงถือว่าพวกเขาเหมือนคนอิสราเอลโดยกำเนิด
พวกเขาจะได้รับมรดกร่วมกับพวกเจ้าท่ามกลางเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล
23 คนต่างถิ่นอาศัยอยู่ในเขตเผ่าใด ก็จงมอบมรดกให้เขาในเขตเผ่านั้น" พระผู้เป็นเจ้า
พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้

48

1 "ต่อไปนี้เป็นชื่อเผ่าต่างๆ เริ่มจากปลายเหนือ ตามทางเฮทโลนไปถึงทางเข้าฮามัท
ผ่านฮาซาร์เอนันที่เขตแดนดามัสกัส ทางเหนือข้างฮามัท
โดยแต่ละส่วนทอดจากตะวันออกถึงตะวันตก ดานหนึ่งส่วน
2 "ติดเขตแดนดาน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก อาเชอร์หนึ่งส่วน
3 "ติดเขตแดนอาเชอร์ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก นัฟทาลีหนึ่งส่วน
4 "ติดเขตแดนนัฟทาลี จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก มนัสเสห์หนึ่งส่วน

5 ติดเขตแดนมนัสเสห์ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก เอฟราอิมหนึ่งส่วน
6 ติดเขตแดนเอฟราอิม จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก รูเบนหนึ่งส่วน
7 ติดเขตแดนรูเบน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก ยูดาห์หนึ่งส่วน
8 ติดเขตแดนยูดาห์ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก จะเป็นเขตที่พวกเจ้าถวายไว้
กว้างสองหมื่นห้าพันไม้วัด และยาวเท่ากับส่วนแบ่งเผ่าหนึ่งจากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก
สถานบริสุทธิ์จะอยู่กลางเขตนี้
9 เขตที่พวกเจ้าถวายแด่พระยาห์เวห์จะยาวสองหมื่นห้าพันไม้วัด กว้างหนึ่งหมื่น
10 ภายในเขตถวายนี้ ส่วนบริสุทธิ์สำหรับปุโรหิตจะยาวสองหมื่นห้าพันทางด้านเหนือ
กว้างหนึ่งหมื่นทางด้านตะวันตก กว้างหนึ่งหมื่นทางด้านตะวันออก และยาวสองหมื่นห้าพันทางด้านใต้
สถานบริสุทธิ์ของพระยาห์เวห์จะอยู่ตรงกลาง
11 ส่วนนี้เป็นของปุโรหิตผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ คือบุตรหลานของศาโดก
ผู้รักษาคำสั่งของเราและไม่หลงไปเมื่อชนอิสราเอลหลงผิดเหมือนที่ชาวเลวีหลงไป
12 พวกเขาจะได้รับส่วนนี้จากเขตที่ถวายของแผ่นดิน เป็นส่วนที่บริสุทธิ์ที่สุด
อยู่ติดกับเขตของชาวเลวี
13 ติดกับเขตแดนของปุโรหิต ชาวเลวีจะมีพื้นที่ยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่น
รวมความยาวสองหมื่นห้าพันและความกว้างหนึ่งหมื่น
14 พวกเขาห้ามขาย ห้ามแลกเปลี่ยน และห้ามยกส่วนแรกที่ดีที่สุดของแผ่นดินนี้ให้ผู้อื่น
เพราะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระยาห์เวห์
15 ส่วนที่เหลือซึ่งกว้างห้าพันศอกและอยู่หน้าพื้นที่ยาวสองหมื่นห้าพัน
ให้ใช้เป็นพื้นที่สามัญสำหรับนคร เป็นที่อยู่อาศัยและที่โล่งรอบนคร โดยให้นครอยู่ตรงกลาง
16 ขนาดของนครคือ ด้านเหนือสี่พันห้าร้อย ด้านใต้สี่พันห้าร้อย ด้านตะวันออกสี่พันห้าร้อย
และด้านตะวันตกสี่พันห้าร้อย
17 ให้มีที่โล่งรอบนคร ด้านเหนือสองร้อยห้าสิบ ด้านใต้สองร้อยห้าสิบ ด้านตะวันออกสองร้อยห้าสิบ
และด้านตะวันตกสองร้อยห้าสิบ
18 พื้นที่ที่เหลือตามแนวยาวข้างเขตบริสุทธิ์
จะทอดไปทางตะวันออกหนึ่งหมื่นและทางตะวันตกหนึ่งหมื่น อยู่ข้างเขตบริสุทธิ์
ผลผลิตจากพื้นที่นี้จะเป็นอาหารสำหรับผู้ที่ทำงานในนคร
19 ผู้ที่ทำงานในนครจากทุกเผ่าของอิสราเอลจะเป็นผู้เพาะปลูกพื้นที่นี้
20 เขตถวายทั้งหมดจะเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาดสองหมื่นห้าพันคูณสองหมื่นห้าพัน
พวกเจ้าจงถวายเป็นเขตบริสุทธิ์รวมกับพื้นที่ของนคร
21 ส่วนพื้นที่ที่เหลือจะเป็นของผู้นำ อยู่ทั้งสองด้านของเขตบริสุทธิ์และพื้นที่ของนคร
คือจากด้านหน้าของเขตถวายกว้างสองหมื่นห้าพันทอดไปถึงเขตแดนตะวันออก
และจากด้านหน้าของเขตถวายสองหมื่นห้าพันทางตะวันตกทอดไปถึงเขตแดนตะวันตก
อยู่ขนานกับส่วนแบ่งเผ่าต่างๆ พื้นที่นี้จะเป็นของผู้นำ
โดยมีเขตบริสุทธิ์กับสถานบริสุทธิ์ของพระนิเวศอยู่ตรงกลาง
22 พื้นที่ของชาวเลวีกับพื้นที่ของนครจะอยู่ท่ามกลางพื้นที่ของผู้นำ
และพื้นที่ของผู้นำจะอยู่ระหว่างเขตแดนยูดาห์กับเขตแดนเบนยามิน
23 สำหรับเผ่าที่เหลือ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก เบนยามินหนึ่งส่วน
24 ติดเขตแดนเบนยามิน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก สิเมโอนหนึ่งส่วน
25 ติดเขตแดนสิเมโอน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก อิสสาคาร์หนึ่งส่วน
26 ติดเขตแดนอิสสาคาร์ จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก เศบูลุนหนึ่งส่วน

27 ติดเขตแดนเศบูลุน จากด้านตะวันออกถึงด้านตะวันตก กาดหนึ่งส่วน
28 ติดเขตแดนกาดทางด้านใต้ เขตแดนจะเริ่มจากทามาร์ไปถึงน้ำแห่งเมรีบาทคาเดช
ต่อไปยังลำธารจนถึงทะเลใหญ่
29 นี่คือแผ่นดินที่พวกเจ้าต้องจับสลากแบ่งเป็นมรดกแก่เผ่าต่างๆ ของอิสราเอล
และนี่คือส่วนแบ่งของแต่ละเผ่า พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้
30 ด้านประตูของนครมีดังนี้ ด้านเหนือวัดได้สี่พันห้าร้อยไม้วัด
31 ประตูนครจะตั้งชื่อตามเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล ด้านเหนือมีสามประตู คือประตูรูเบนหนึ่ง
ประตูยูดาห์หนึ่ง และประตูเลวีหนึ่ง
32 ด้านตะวันออกวัดได้สี่พันห้าร้อยไม้วัด มีสามประตู คือประตูโยเซฟหนึ่ง ประตูเบนยามินหนึ่ง
และประตูดานหนึ่ง
33 ด้านใต้วัดได้สี่พันห้าร้อยไม้วัด มีสามประตู คือประตูสิเมโอนหนึ่ง ประตูอิสสาคาร์หนึ่ง
และประตูเศบูลุนหนึ่ง
34 ด้านตะวันตกวัดได้สี่พันห้าร้อยไม้วัด มีสามประตู คือประตูกาดหนึ่ง ประตูอาเชอร์หนึ่ง
และประตูนัฟทาลีหนึ่ง
35 นครนี้มีเส้นรอบวงหนึ่งหมื่นแปดพันไม้วัด และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป นครนี้จะมีชื่อว่า
พระยาห์เวห์ประทับที่นั่น

หนังสือ
ดาเนียล

1 ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน
ยกทัพมาล้อมกรุงเยรูซาเล็ม
2 พระผู้เป็นเจ้า* มอบเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ ให้อยู่ในอำนาจของเนบูคัดเนสซาร์
พร้อมกับภาชนะบางส่วนจากพระวิหารของพระเจ้า†
เนบูคัดเนสซาร์นำสิ่งเหล่านั้นไปยังวิหารของเทพเจ้าของตนในแผ่นดินชินาร์
และเก็บภาชนะไว้ในคลังสมบัติของวิหารนั้น
3 กษัตริย์ตรัสสั่งอัชเปนัส หัวหน้าขันที ให้คัดเลือกชาวอิสราเอลบางคนจากเชื้อสายกษัตริย์‡
และจากตระกูลขุนนาง
4 โดยให้เลือกคนหนุ่มที่ร่างกายไม่มีตำหนิ รูปร่างหน้าตาดี รอบรู้ มีความรู้และเข้าใจวิชาการต่างๆ
มีความสามารถพอที่จะรับใช้ในวัง แล้วให้สอนวิชาความรู้และภาษาของชาวเคลเดียแก่พวกเขา
5 กษัตริย์ทรงจัดอาหารชั้นดีของพระองค์และเหล้าองุ่นที่ทรงดื่มให้พวกเขาทุกวัน
ให้เลี้ยงดูเป็นเวลาสามปี แล้วเมื่อครบกำหนดจึงให้เข้ารับใช้กษัตริย์
6 ในบรรดาคนเหล่านี้ มีคนจากยูดาห์คือ ดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์
7 หัวหน้าขันทีตั้งชื่อใหม่ให้พวกเขา เรียกดาเนียลว่าเบลเทชัสซาร์ ฮานันยาห์ว่าชัดรัค
มิชาเอลว่าเมชัค และอาซาริยาห์ว่าอาเบดเนโก
8 ดาเนียลตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ทำให้ตนเป็นมลทินด้วยอาหารชั้นดีและเหล้าองุ่นที่กษัตริย์ทรงดื่ม
จึงขออนุญาตหัวหน้าขันทีเพื่อจะไม่ต้องทำให้ตนเป็นมลทิน
9 พระเจ้าทำให้หัวหน้าขันทีเอ็นดูและเมตตาดาเนียล
10 แต่หัวหน้าขันทีบอกดาเนียลว่า “ข้าพเจ้ากลัวกษัตริย์ผู้เป็นนาย
พระองค์ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มให้พวกท่านแล้ว
ถ้าทอดพระเนตรเห็นว่าพวกท่านหน้าตาทรุดโทรมกว่าคนหนุ่มวัยเดียวกัน
พวกท่านก็อาจทำให้ข้าพเจ้าถูกกษัตริย์ประหารได้”
11 ดาเนียลจึงพูดกับผู้ดูแลที่หัวหน้าขันทีแต่งตั้งให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล
และอาซาริยาห์ว่า
12 “ขอท่านลองทดสอบผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ให้พวกเรากินผักและดื่มน้ำ
13 แล้วค่อยเปรียบเทียบหน้าตาพวกเรากับคนหนุ่มที่กินอาหารชั้นดีของกษัตริย์
เมื่อเห็นผลแล้วจะจัดการกับพวกเราอย่างไรก็ขอให้เป็นไปตามที่เห็นสมควร”
14 ผู้ดูแลยอมทำตามคำขอ และทดสอบพวกเขาสิบวัน
15 เมื่อครบสิบวัน
พวกเขามีหน้าตาสดใสและอ้วนท้วนกว่าคนหนุ่มทุกคนที่กินอาหารชั้นดีของกษัตริย์
16 ผู้ดูแลจึงงดอาหารชั้นดีและเหล้าองุ่นที่เคยให้พวกเขาดื่ม แล้วให้กินผักแทน
17 พระเจ้าให้คนหนุ่มทั้งสี่มีความรู้และความสามารถในวิชาการและปัญญาทุกแขนง
ส่วนดาเนียลเข้าใจนิมิตและความฝันทุกอย่าง
18 เมื่อครบกำหนดที่กษัตริย์ทรงสั่งให้นำพวกเขาเข้าเฝ้า
หัวหน้าขันทีพาพวกเขาไปเข้าเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์

---

* **1:2 1:2** คำที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า “พระผู้เป็นเจ้า” คือ “อาโดนาย” † **1:2 1:2** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พระเจ้า” คือ “אֱלֹהִים” อ่านว่า “เอโลฮิม” ‡ **1:3 1:3** หรือ “พงศ์พันธุ์”

19 กษัตริย์ตรัสกับพวกเขา ทรงพบว่าในบรรดาคนทั้งหมดไม่มีใครเทียบได้กับดาเนียล ฮานันยาห์
มิชาเอล และอาซาริยาห์ ทั้งสี่จึงได้เข้ารับใช้กษัตริย์
20 ทุกเรื่องที่กษัตริย์ตรัสถามเพื่อทดสอบปัญญาและความเข้าใจ
ทรงพบว่าพวกเขาเก่งกว่าผู้ใช้เวทมนตร์และผู้ร่ายคาถาทั่วราชอาณาจักรถึงสิบเท่า
21 ดาเนียลอยู่ต่อมาจนถึงปีแรกของรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

2

1 ในปีที่สองของรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์
กษัตริย์ทรงฝันหลายครั้งจนพระทัยเป็นกังวลและบรรทมไม่หลับ
2 กษัตริย์จึงทรงสั่งให้เรียกผู้ใช้เวทมนตร์ ผู้ร่ายคาถา หมอผี และชาวเคลเดีย มาเล่าความฝันให้ฟัง
พวกเขาเข้ามายืนต่อหน้ากษัตริย์
3 กษัตริย์ตรัสว่า "เราฝันเรื่องหนึ่ง ใจเราร้อนรนอยากรู้ความฝันนั้น"
4 ชาวเคลเดียทูลตอบกษัตริย์เป็นภาษาอราเมอิกว่า "ขอพระองค์ทรงพระเจริญตลอดไป"
ขอพระองค์ตรัสเล่าความฝันให้พวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ฟัง แล้วพวกข้าพเจ้าจะอธิบายความหมาย"
5 กษัตริย์ตรัสตอบชาวเคลเดียว่า "เราจำเรื่องนั้นไม่ได้แล้ว
ถ้าพวกเจ้าไม่บอกทั้งความฝันและความหมายให้เรารู้ เราจะสั่งให้หั่นพวกเจ้าเป็นชิ้นๆ
และทำให้บ้านของพวกเจ้ากลายเป็นกองมูล
6 แต่ถ้าบอกความฝันและความหมายได้ พวกเจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล
และเกียรติอย่างสูงจากเรา จงบอกความฝันและความหมายมา"
7 พวกเขาทูลตอบอีกครั้งว่า "ขอกษัตริย์ตรัสเล่าความฝันให้พวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ฟัง
แล้วพวกข้าพเจ้าจะอธิบายความหมาย"
8 กษัตริย์ตรัสตอบว่า "เรารู้แน่ว่าพวกเจ้ากำลังถ่วงเวลา เพราะเห็นว่าเราจำเรื่องนั้นไม่ได้แล้ว
9 ถ้าพวกเจ้าไม่บอกความฝันให้เรารู้ พวกเจ้าก็มีโทษสถานเดียว
พวกเจ้าเตรียมคำโกหกหลอกลวงไว้พูดกับเรา หวังรอให้สถานการณ์เปลี่ยนไป จงบอกความฝันมา
แล้วเราจะรู้ว่าพวกเจ้าสามารถอธิบายความหมายได้"
10 ชาวเคลเดียทูลตอบกษัตริย์ว่า "ไม่มีมนุษย์คนใดในโลกบอกเรื่องที่กษัตริย์ต้องการได้
เพราะไม่เคยมีกษัตริย์ เจ้านาย หรือผู้ปกครองคนใดเรียกร้องเช่นนี้จากผู้ใช้เวทมนตร์ ผู้ร่ายคาถา
หรือชาวเคลเดีย
11 สิ่งที่กษัตริย์เรียกร้องนั้นยากยิ่ง ไม่มีใครบอกพระองค์ได้ นอกจากเทพเจ้า
ซึ่งไม่ได้อยู่ร่วมกับมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ"
12 เมื่อได้ยินเช่นนี้ กษัตริย์ทรงโกรธจัดและสั่งให้ฆ่านักปราชญ์ทุกคนในบาบิโลน
13 คำสั่งจึงออกไปให้นักปราชญ์ทั้งหลายต้องตาย และมีคนไปตามหาดาเนียลกับเพื่อนๆ
เพื่อจะฆ่าเสียด้วย
14 ดาเนียลพูดอย่างมีไหวพริบและรอบคอบกับอาริโอค ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์
ซึ่งออกมาฆ่านักปราชญ์ของบาบิโลน
15 เขาถามอาริโอค ผู้บัญชาการของกษัตริย์ว่า "ทำไมคำสั่งของกษัตริย์จึงเร่งด่วนนัก""
อาริโอคจึงเล่าเรื่องให้ดาเนียลฟัง
16 ดาเนียลเข้าไปขอให้กษัตริย์กำหนดเวลาให้เขา
เพื่อจะอธิบายความหมายของความฝันให้พระองค์รู้
17 แล้วดาเนียลกลับบ้าน เล่าเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ เพื่อนๆ ฟัง
18 ขอให้พวกเขาวิงวอนพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ให้เมตตาเปิดเผยความลับนี้ เพื่อดาเนียลกับเพื่อนๆ
จะไม่ต้องตายพร้อมกับนักปราชญ์คนอื่นๆ ในบาบิโลน

19 คืนนั้น ดาเนียลได้รับรู้ความลับในนิมิต เขาจึงสรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
20 ดาเนียลกล่าวว่า
"ขอพระนามของพระเจ้าได้รับการสรรเสริญตลอดไป
เพราะปัญญาและฤทธิ์อำนาจเป็นของพระองค์
21 พระองค์เปลี่ยนยุคและกาลเวลา
ปลดกษัตริย์และตั้งกษัตริย์
ให้ปัญญาแก่ผู้มีปัญญา
และให้ความรู้แก่ผู้มีความเข้าใจ
22 พระองค์เปิดเผยสิ่งลึกซึ้งและเร้นลับ
รู้ว่ามีอะไรอยู่ในความมืด
และแสงสว่างอยู่กับพระองค์
23 ข้าพเจ้าขอบคุณและสรรเสริญพระองค์
พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
พระองค์ให้ปัญญาและกำลังแก่ข้าพเจ้า
บัดนี้ได้เปิดเผยสิ่งที่พวกเราวิงวอนขอ
ให้พวกเรารู้เรื่องที่กษัตริย์ต้องการแล้ว"
24 ดาเนียลจึงไปหาอาริโอค ผู้ที่กษัตริย์ทรงสั่งให้ฆ่านักปราชญ์ของบาบิโลน และบอกว่า
"อย่าฆ่านักปราชญ์ของบาบิโลนเลย พาข้าพเจ้าไปเข้าเฝ้ากษัตริย์
แล้วข้าพเจ้าจะอธิบายความหมายให้พระองค์ฟัง"
25 อาริโอครีบพาดาเนียลไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ และทูลว่า "ข้าพเจ้าพบคนหนึ่งในหมู่เชลยจากยูดาห์
เขาจะอธิบายความหมายให้กษัตริย์รู้ได้"
26 กษัตริย์ตรัสถามดาเนียล ซึ่งมีชื่อว่าเบลเทชัสซาร์ว่า
"เจ้าบอกความฝันที่เราเห็นและอธิบายความหมายให้เรารู้ได้หรือ"
27 ดาเนียลทูลตอบกษัตริย์ว่า "ความลับที่กษัตริย์ต้องการรู้นั้น นักปราชญ์ ผู้ร่ายคาถา
ผู้ใช้เวทมนตร์ หรือผู้ทำนาย ไม่มีใครบอกพระองค์ได้
28 แต่มีพระเจ้าอยู่ในฟ้าสวรรค์ ผู้เปิดเผยความลับ
พระองค์ให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รู้สิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า
ความฝันและนิมิตที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นขณะนอนอยู่มีดังนี้
29 "ข้าแต่กษัตริย์ ขณะพระองค์บรรทมอยู่ ทรงคิดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลัง
และองค์ผู้เปิดเผยความลับได้ให้พระองค์รู้สิ่งที่จะเกิดขึ้น
30 ส่วนข้าพเจ้า ความลับนี้ไม่ได้เปิดเผยแก่ข้าพเจ้าเพราะมีปัญญาเหนือกว่าคนอื่นๆ
แต่เพื่อให้กษัตริย์รู้ความหมาย และเข้าใจสิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์
31 "ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตรเห็น* รูปปั้นขนาดใหญ่
รูปปั้นนี้มหึมาและส่องประกายเจิดจ้า ยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ รูปลักษณ์ของมันน่าสะพรึงกลัว
32 หัวของรูปปั้นทำด้วยทองคำเนื้อดี อกและแขนทำด้วยเงิน ท้องและต้นขาทำด้วยทองสัมฤทธิ์
33 ขาทำด้วยเหล็ก ส่วนเท้าทำด้วยเหล็กปนดินเหนียว
34 ขณะพระองค์ทอดพระเนตรอยู่ มีก้อนหินก้อนหนึ่งที่สกัดออกมาโดยไม่อาศัยมือใด
แล้วกระแทกเท้ารูปปั้นที่ทำด้วยเหล็กและดินเหนียวจนแตกเป็นชิ้นๆ

* **2:31 2:31** คำชี้ให้สังเกตในฉบับแปลภาษาอังกฤษ ซึ่งตรงนี้ถ่ายทอดรวมไว้ในคำว่า "เห็น" มีที่มาจาก "הֲנָה" หมายถึง มองดู สนใจ สังเกต เห็น หรือเพ่งดู มักใช้เป็นคำอุทาน

35 เหล็ก ดินเหนียว ทองสัมฤทธิ์ เงิน และทองคำ จึงแตกละเอียดพร้อมกัน
กลายเป็นเหมือนแกลบบนลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมพัดพาไปจนไม่เหลือร่องรอย
ส่วนก้อนหินที่กระแทกรูปปั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่ ปกคลุมทั่วทั้งโลก
36 นี่คือความฝัน พวกข้าพเจ้าจะอธิบายความหมายให้กษัตริย์ฟัง
37 ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ให้ราชอาณาจักร
อำนาจ กำลัง และความรุ่งโรจน์แก่พระองค์
38 ไม่ว่ามนุษย์อาศัยอยู่ที่ไหน พระเจ้าก็ให้สัตว์ในทุ่งและนกในท้องฟ้าอยู่ในอำนาจของกษัตริย์
และให้กษัตริย์ปกครองสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พระองค์คือหัวทองคำ
39 ต่อจากพระองค์ จะมีอาณาจักรอีกแห่งหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งด้อยกว่าพระองค์
แล้วจะมีอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ ปกครองทั่วทั้งโลก
40 อาณาจักรที่สี่จะแข็งแกร่งเหมือนเหล็ก เพราะเหล็กทุบให้แตกและปราบได้ทุกสิ่ง
เช่นเดียวกับเหล็กที่บดขยี้สิ่งเหล่านั้น อาณาจักรนี้จะทุบทำลายและบดขยี้
41 ส่วนเท้าและนิ้วเท้าที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็น ทำด้วยดินเหนียวของช่างปั้นปนเหล็ก
หมายถึงอาณาจักรที่แตกแยก แต่ยังมีความแข็งแกร่งของเหล็กอยู่
ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล็กผสมกับดินเหนียวเปียก
42 นิ้วเท้าทำด้วยเหล็กปนดินเหนียวฉันใด
อาณาจักรนั้นก็จะมีส่วนที่แข็งแกร่งและส่วนที่เปราะฉันนั้น
43 เหล็กที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นผสมกับดินเหนียวเปียก
หมายความว่าพวกเขาจะปะปนกับเชื้อสายมนุษย์ แต่จะไม่ผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกัน
เหมือนเหล็กที่ไม่ผสมเป็นเนื้อเดียวกับดินเหนียว
44 ในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะตั้งอาณาจักรที่ไม่มีวันถูกทำลาย
และอำนาจปกครองจะไม่ตกเป็นของชนชาติอื่น
อาณาจักรนี้จะทุบทำลายอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมดจนสิ้น และจะดำรงอยู่ตลอดไป
45 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นก้อนหินถูกสกัดจากภูเขาโดยไม่อาศัยมือใด แล้วทุบเหล็ก
ทองสัมฤทธิ์ ดินเหนียว เงิน และทองคำให้แตก พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้ให้กษัตริย์รู้สิ่งที่จะเกิดขึ้นภายหลัง
ความฝันนี้แน่นอน และความหมายที่อธิบายนี้เชื่อถือได้
46 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงหมอบลงกราบบนมัสการดาเนียล
และสั่งให้นำเครื่องบูชากับเครื่องหอมมาถวายแก่เขา
47 กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า พระเจ้าของพวกเจ้าเป็นพระเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งปวง
เป็นเจ้าเหนือกษัตริย์ทั้งปวง และเป็นผู้เปิดเผยความลับอย่างแท้จริง
เพราะเจ้าสามารถเปิดเผยความลับนี้ได้
48 กษัตริย์ทรงยกดาเนียลให้เป็นใหญ่ มอบของขวัญล้ำค่ามากมายให้เขา
แต่งตั้งให้ปกครองมณฑลบาบิโลนทั้งหมด และเป็นหัวหน้าปกครองนักปราชญ์ทุกคนของบาบิโลน
49 ตามคำขอของดาเนียล กษัตริย์ทรงแต่งตั้งชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโก
ให้ดูแลกิจการของมณฑลบาบิโลน ส่วนดาเนียลประจำอยู่ที่ประตูวังของกษัตริย์

3

1 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงสร้างรูปปั้นทองคำ สูงหกสิบศอก* กว้างหกศอก แล้วตั้งไว้บนที่ราบดูรา
ในมณฑลบาบิโลน
2 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงส่งคนไปเรียกเจ้าเมือง รองเจ้าเมือง ผู้ว่าการ ผู้พิพากษา ผู้ดูแลคลัง
ที่ปรึกษา ผู้รักษากฎหมาย และผู้ปกครองมณฑลทุกคน ให้มาร่วมพิธีอุทิศรูปปั้นที่พระองค์ทรงตั้งไว้

* **3:1 3:1** ศอกคือความยาวจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณสิบแปดนิ้ว หรือสี่สิบหกเซนติเมตร

3 เจ้าเมือง รองเจ้าเมือง ผู้ว่าการ ผู้พิพากษา ผู้ดูแลคลัง ที่ปรึกษา ผู้รักษากฎหมาย
และผู้ปกครองมณฑลทุกคน จึงมาร่วมพิธีอุทิศรูปปั้นที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งไว้
พวกเขายืนอยู่ต่อหน้ารูปปั้นนั้น
4 ผู้ประกาศร้องเสียงดังว่า "คนทุกชนชาติ ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา จงฟังคำสั่งนี้
5 เมื่อใดที่ได้ยินเสียงแตรเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณซิเธอร์ พิณไลร์ พิณฮาร์ป ปี่ และดนตรีทุกชนิด
จงหมอบลงนมัสการรูปปั้นทองคำที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งไว้
6 ใครไม่หมอบลงนมัสการ จะต้องถูกโยนลงกลางเตาที่มีไฟลุกโชนทันที"
7 ดังนั้น เมื่อทุกคนได้ยินเสียงแตรเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณซิเธอร์ พิณไลร์ พิณฮาร์ป ปี่ และดนตรีทุกชนิด
คนทุกชนชาติ ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา ก็หมอบลงนมัสการรูปปั้นทองคำที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งไว้
8 ในเวลานั้น ชาวเคลเดียบางคนเข้ามากล่าวหาชาวยิว
9 พวกเขาทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า "ขอพระองค์ทรงพระเจริญตลอดไป"
10 ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกคำสั่งให้ทุกคนที่ได้ยินเสียงแตรเขาสัตว์ ขลุ่ย พิณซิเธอร์ พิณไลร์
พิณฮาร์ป ปี่ และดนตรีทุกชนิด หมอบลงนมัสการรูปปั้นทองคำ
11 ใครไม่หมอบลงนมัสการ จะต้องถูกโยนลงกลางเตาที่มีไฟลุกโชน
12 แต่มีชาวยิวบางคนที่พระองค์ทรงแต่งตั้งให้ดูแลกิจการของมณฑลบาบิโลน คือชัดรัค เมชัค
และอาเบดเนโก ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เคารพพระองค์ พวกเขาไม่รับใช้เทพเจ้าของพระองค์
และไม่นมัสการรูปปั้นทองคำที่พระองค์ทรงตั้งไว้"
13 เนบูคัดเนสซาร์ทรงโกรธจัด สั่งให้พาชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโกมา
คนทั้งสามจึงถูกนำมาต่อหน้ากษัตริย์
14 เนบูคัดเนสซาร์ตรัสถามว่า "ชัดรัค เมชัค อาเบดเนโก
เป็นความจริงหรือที่พวกเจ้าไม่รับใช้เทพเจ้าของเรา และไม่นมัสการรูปปั้นทองคำที่เราตั้งไว้"
15 ถ้าตอนนี้พวกเจ้าพร้อมจะหมอบลงนมัสการรูปปั้นที่เราสร้าง เมื่อได้ยินเสียงแตรเขาสัตว์ ขลุ่ย
พิณซิเธอร์ พิณไลร์ พิณฮาร์ป ปี่ และดนตรีทุกชนิด ก็เป็นอันดี แต่ถ้าไม่ยอมนมัสการ
เราจะให้โยนพวกเจ้าลงกลางเตาที่มีไฟลุกโชนทันที
แล้วเทพเจ้าองค์ไหนจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากอำนาจของเราได้"
16 ชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโกตอบกษัตริย์ว่า "เนบูคัดเนสซาร์
พวกเราไม่จำเป็นต้องแก้ต่างในเรื่องนี้
17 ถ้าต้องเป็นเช่นนั้น พระเจ้าที่พวกเรารับใช้สามารถช่วยพวกเราให้พ้นจากเตาที่มีไฟลุกโชนได้
และพระองค์จะช่วยพวกเราให้พ้นจากอำนาจของกษัตริย์
18 แต่ถึงจะไม่เป็นเช่นนั้น ขอให้กษัตริย์รู้ไว้ว่า พวกเราจะไม่รับใช้เทพเจ้าของพระองค์
และจะไม่นมัสการรูปปั้นทองคำที่พระองค์ทรงตั้งไว้"
19 เนบูคัดเนสซาร์ทรงโกรธชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโกจนพระพักตร์เปลี่ยนไป
แล้วทรงสั่งให้เร่งไฟในเตาให้ร้อนกว่าปกติเจ็ดเท่า
20 พระองค์ทรงสั่งทหารที่แข็งแรงบางคนในกองทัพ ให้มัดชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโก
แล้วโยนลงในเตาที่มีไฟลุกโชน
21 พวกเขาจึงมัดคนทั้งสามทั้งกางเกง เสื้อ เสื้อคลุม และเครื่องแต่งกายอื่นๆ
แล้วโยนลงกลางเตาที่มีไฟลุกโชน
22 เพราะคำสั่งของกษัตริย์เร่งด่วนและเตาร้อนจัด เปลวไฟจึงเผาทหารที่ยกชัดรัค เมชัค
และอาเบดเนโกไปจนตาย
23 ส่วนคนทั้งสาม คือชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโก ตกลงกลางเตาที่มีไฟลุกโชนทั้งที่ยังถูกมัดอยู่

24 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงตกตะลึง ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว แล้วตรัสถามที่ปรึกษาว่า
“เรามัดคนสามคนโยนลงกลางไฟไม่ใช่หรือ”
พวกเขาทูลตอบว่า “จริง ข้าแต่กษัตริย์”
25 พระองค์ตรัสว่า “ดูสิ” เราเห็นคนสี่คนเดินอยู่กลางไฟโดยไม่มีอะไรผูกมัด ไม่มีใครได้รับอันตราย
คนที่สี่มีรูปร่างเหมือนบุตรของเหล่าเทพเจ้า†”
26 เนบูคัดเนสซาร์เสด็จไปใกล้ปากเตาที่มีไฟลุกโชน แล้วตรัสเรียกว่า “ชัดรัค เมชัค อาเบดเนโก
ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด ออกมา” มาที่นี่”
ชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโกจึงออกมาจากกลางไฟ
27 เจ้าเมือง รองเจ้าเมือง ผู้ว่าการ และที่ปรึกษาของกษัตริย์มารวมกันดูคนทั้งสาม
เห็นว่าไฟไม่ทำอันตรายร่างกายของพวกเขา ผมไม่ไหม้ กางเกงไม่เสียหาย แม้แต่กลิ่นไฟก็ไม่ติดตัว
28 เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า “ขอสรรเสริญพระเจ้าของชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโก
พระองค์ส่งทูตสวรรค์มา และช่วยผู้รับใช้ที่วางใจในพระองค์
พวกเขาไม่ยอมทำตามคำสั่งกษัตริย์และยอมสละร่างกาย
เพื่อจะไม่ต้องรับใช้หรือนมัสการเทพเจ้าองค์ใดนอกจากพระเจ้าของตน
29 เราจึงออกคำสั่งว่า คนจากชนชาติ เชื้อชาติ หรือภาษาใดก็ตาม ที่พูดลบหลู่พระเจ้าของชัดรัค
เมชัค และอาเบดเนโก จะต้องถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านของเขาจะกลายเป็นกองมูล
เพราะไม่มีเทพเจ้าอื่นใดช่วยให้รอดได้อย่างนี้”
30 กษัตริย์ทรงเลื่อนตำแหน่งชัดรัค เมชัค และอาเบดเนโกในมณฑลบาบิโลน

4

1 จากกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
ถึงคนทุกชนชาติ ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา ที่อาศัยอยู่ทั่วโลก
ขอให้สันติสุขของพวกท่านเพิ่มพูนยิ่งขึ้น
2 เราเห็นว่าควรเล่าให้พวกท่านรู้ถึงสัญญาณและสิ่งอัศจรรย์ที่พระเจ้าผู้สูงสุดทำให้เกิดกับเรา
3 สัญญาณของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด”
สิ่งอัศจรรย์ของพระองค์ทรงพลังเพียงใด”
อาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
อำนาจปกครองของพระองค์สืบไปทุกชั่วรุ่น
4 เรา เนบูคัดเนสซาร์ อยู่อย่างสุขสบายในบ้าน และรุ่งเรืองอยู่ในวัง
5 เราฝันเรื่องหนึ่งที่ทำให้กลัว ขณะนอนอยู่ เราว้าวุ่นใจเพราะความคิดและนิมิตที่เห็น
6 เราจึงสั่งให้นักปราชญ์ทุกคนของบาบิโลนมาพบ เพื่ออธิบายความหมายของความฝันให้เรารู้
7 ผู้ใช้เวทมนตร์ ผู้ร่ายคาถา ชาวเคลเดีย และผู้ทำนาย เข้ามา เราเล่าความฝันให้พวกเขาฟัง
แต่พวกเขาอธิบายความหมายให้เรารู้ไม่ได้
8 ในที่สุด ดาเนียลเข้ามาพบเรา เขามีชื่อว่าเบลเทชัสซาร์ตามชื่อเทพเจ้าของเรา
และมีวิญญาณของเหล่าเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัว เราเล่าความฝันให้เขาฟังว่า
9 “เบลเทชัสซาร์ หัวหน้าผู้ใช้เวทมนตร์ เรารู้ว่าเจ้ามีวิญญาณของเหล่าเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัว
และไม่มีความลับใดทำให้เจ้าลำบากใจ จงบอกนิมิตที่เราเห็นในความฝันและอธิบายความหมาย
10 นิมิตที่เราเห็นขณะนอนอยู่มีดังนี้ เราเห็นต้นไม้ต้นหนึ่งอยู่กลางโลก สูงใหญ่มาก
11 ต้นไม้นั้นเติบโตและแข็งแรง สูงถึงท้องฟ้า มองเห็นได้จากทุกแห่งจนสุดขอบโลก
12 ใบงดงาม ผลดก เป็นอาหารพอสำหรับทุกชีวิต สัตว์ในทุ่งอาศัยร่มเงาอยู่ใต้ต้น
นกในท้องฟ้าอาศัยตามกิ่ง ทุกชีวิตได้อาหารจากต้นไม้นั้น

† **3:25 3:25** หรือ “พระบุตรของพระเจ้า”

13 ในนิมิตที่เราเห็นขณะนอนอยู่ มีผู้เฝ้าดูที่ศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งลงมาจากฟ้า
14 ผู้นั้นร้องเสียงดังว่า โค่นต้นไม้ ตัดกิ่ง สะบัดใบให้ร่วง กระจายผลออกไป
ให้สัตว์หนีจากใต้ต้น ให้นกหนีจากกิ่ง
15 แต่จงเหลือตอและรากไว้ในดิน เอาแถบเหล็กและทองสัมฤทธิ์รัดไว้ ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่ง
ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้า ให้เขาอยู่ร่วมกับสัตว์ท่ามกลางหญ้าบนแผ่นดิน
16 ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนจากจิตใจมนุษย์เป็นจิตใจสัตว์ และให้ผ่านไปเจ็ดวาระ
17 คำตัดสินนี้เป็นคำสั่งของเหล่าผู้เฝ้าดู และข้อเรียกร้องนี้เป็นคำของเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์
เพื่อให้ผู้มีชีวิตรู้ว่า องค์ผู้สูงสุดปกครองอาณาจักรของมนุษย์
พระองค์จะมอบให้ใครก็ได้ตามที่ต้องการ และตั้งผู้ต่ำต้อยที่สุดในหมู่มนุษย์ให้ปกครองได้
18 นี่คือความฝันที่เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เห็น เบลเทชัสซาร์ เจ้าจงอธิบายความหมาย
เพราะนักปราชญ์ทุกคนในอาณาจักรของเราไม่อาจอธิบายให้เรารู้ได้ แต่เจ้าทำได้
เพราะเจ้ามีวิญญาณของเหล่าเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัว
19 ดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทชัสซาร์ นิ่งอึ้งไปชั่วครู่ ความคิดทำให้เขาว้าวุ่นใจ กษัตริย์ตรัสว่า
เบลเทชัสซาร์ อย่าให้ความฝันหรือความหมายของมันทำให้เจ้าว้าวุ่นใจเลย
เบลเทชัสซาร์ทูลตอบว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอให้ความฝันนี้ตกแก่คนที่เกลียดพระองค์
และความหมายตกแก่ศัตรูของพระองค์เถิด
20 ต้นไม้ที่พระองค์เห็น เติบโตแข็งแรง สูงถึงท้องฟ้า และมองเห็นได้ทั่วโลก
21 ใบงดงาม ผลดก เป็นอาหารพอสำหรับทุกชีวิต สัตว์ในทุ่งอาศัยอยู่ใต้ต้น
และนกในท้องฟ้าอาศัยตามกิ่ง
22 ต้นไม้นั้นคือพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงเติบโตและเข้มแข็ง
ความยิ่งใหญ่ของพระองค์เพิ่มพูนถึงท้องฟ้า และอำนาจปกครองแผ่ไปจนสุดขอบโลก
23 กษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นผู้เฝ้าดูที่ศักดิ์สิทธิ์ลงมาจากฟ้า และพูดว่า
โค่นต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงเหลือตอและรากไว้ในดิน เอาแถบเหล็กและทองสัมฤทธิ์รัดไว้
ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่ง ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้า ให้เขาอยู่ร่วมกับสัตว์ในทุ่งจนผ่านไปเจ็ดวาระ
24 ข้าแต่กษัตริย์ ความหมายมีดังนี้
นี่เป็นคำสั่งขององค์ผู้สูงสุดที่กำหนดไว้แก่กษัตริย์ผู้เป็นนายของข้าพเจ้า
25 พระองค์จะถูกขับไล่จากหมู่มนุษย์ ไปอยู่กับสัตว์ในทุ่ง จะต้องกินหญ้าเหมือนวัว
และเปียกน้ำค้างจากฟ้า จะผ่านไปเจ็ดวาระ จนพระองค์รู้ว่าองค์ผู้สูงสุดปกครองอาณาจักรของมนุษย์
และจะมอบให้ใครก็ได้ตามที่ต้องการ
26 ที่สั่งให้เหลือตอและรากของต้นไม้ไว้นั้น
หมายความว่าอาณาจักรของพระองค์จะยังคงเป็นของพระองค์
เมื่อพระองค์รู้แล้วว่าฟ้าสวรรค์เป็นผู้ปกครอง
27 ข้าแต่กษัตริย์ ขอรับคำแนะนำของข้าพเจ้าเถิด เลิกทำบาป หันมาทำสิ่งที่ถูกต้อง เลิกทำชั่ว
หันมาเมตตาคนยากจน บางทีพระองค์อาจอยู่อย่างสงบสุขได้นานขึ้น
28 ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
29 สิบสองเดือนต่อมา ขณะพระองค์เสด็จอยู่ในวังที่บาบิโลน
30 กษัตริย์ตรัสว่า นี่คือบาบิโลนอันยิ่งใหญ่ที่เราสร้างไว้เป็นที่ประทับของกษัตริย์
ด้วยกำลังและอำนาจของเรา เพื่อเชิดชูความรุ่งโรจน์และความยิ่งใหญ่ของเราไม่ใช่หรือ
31 ยังไม่ทันพูดจบ ก็มีเสียงจากฟ้าว่า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ จงฟังคำประกาศแก่เจ้า
อาณาจักรสิ้นไปจากเจ้าแล้ว

32 เจ้าจะถูกขับไล่จากหมู่มนุษย์ ไปอยู่กับสัตว์ในทุ่ง จะต้องกินหญ้าเหมือนวัว จะผ่านไปเจ็ดวาระ
จนเจ้ารู้ว่าองค์ผู้สูงสุดปกครองอาณาจักรของมนุษย์ และจะมอบให้ใครก็ได้ตามที่ต้องการ
33 คำประกาศนั้นเกิดเป็นจริงกับเนบูคัดเนสซาร์ทันที พระองค์ถูกขับไล่จากหมู่มนุษย์
ต้องกินหญ้าเหมือนวัว ร่างกายเปียกน้ำค้างจากฟ้า จนผมยาวเหมือนขนนกอินทรี
และเล็บยาวเหมือนกรงเล็บนก
34 เมื่อครบกำหนด เรา เนบูคัดเนสซาร์ เงยหน้ามองฟ้าสวรรค์ ความเข้าใจกลับคืนมา
เราจึงสรรเสริญองค์ผู้สูงสุด ยกย่องและถวายเกียรติแด่องค์ผู้มีชีวิตตลอดไป
เพราะอำนาจปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
อาณาจักรของพระองค์สืบไปทุกชั่วรุ่น
35 ผู้คนทั้งหมดบนโลกนับเสมือนไม่มีอะไรเลย
พระองค์ทำตามความประสงค์ในกองทัพแห่งฟ้าสวรรค์
และในหมู่ผู้คนบนโลก
ไม่มีใครยับยั้งมือของพระองค์ได้
หรือถามพระองค์ว่า กำลังทำอะไร
36 ในเวลาที่ความเข้าใจกลับคืนมา เกียรติและความสง่างามของเราก็กลับคืนมา
เพื่อเชิดชูราชอาณาจักรของเรา ที่ปรึกษาและขุนนางมาหาเรา เราได้กลับมาปกครองอาณาจักร
และมีความยิ่งใหญ่เพิ่มขึ้นมาก
37 บัดนี้ เรา เนบูคัดเนสซาร์ สรรเสริญ ยกย่อง และถวายเกียรติแด่กษัตริย์แห่งฟ้าสวรรค์
ทุกสิ่งที่พระองค์ทำเป็นความจริง หนทางของพระองค์ยุติธรรม
และพระองค์สามารถทำให้ผู้หยิ่งยโสตกต่ำลงได้

5

1 กษัตริย์เบลชัสซาร์ทรงจัดงานเลี้ยงใหญ่ให้ขุนนางหนึ่งพันคน
และทรงดื่มเหล้าองุ่นต่อหน้าคนทั้งพัน
2 ขณะเสวยเหล้าองุ่น เบลชัสซาร์ทรงสั่งให้นำภาชนะทองคำและเงินที่เนบูคัดเนสซาร์
บิดาของพระองค์ ยึดมาจากพระวิหารในเยรูซาเล็มมา เพื่อกษัตริย์ ขุนนาง มเหสี และนางสนม จะใช้ดื่ม
3 พวกเขาจึงนำภาชนะทองคำที่ยึดมาจากพระวิหารของพระเจ้าในเยรูซาเล็มมา กษัตริย์ ขุนนาง
มเหสี และนางสนม ใช้ภาชนะเหล่านั้นดื่ม
4 พวกเขาดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญเทพเจ้าที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน
5 ทันใดนั้น นิ้วมือของมนุษย์ปรากฏขึ้น เขียนลงบนปูนฉาบผนังวังของกษัตริย์ใกล้เชิงตะเกียง
กษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นส่วนของมือที่กำลังเขียน
6 พระพักตร์ของกษัตริย์เปลี่ยนไป ทรงวิ้าวุ่นพระทัยด้วยความคิดและตกใจจนขาอ่อน เข่ากระทบกัน
7 กษัตริย์ตรัสเสียงดังให้เรียกผู้ร่ายคาถา ชาวเคลเดีย และผู้ทำนายมา
แล้วตรัสกับนักปราชญ์ของบาบิโลนว่า ใครอ่านตัวหนังสือนี้และอธิบายความหมายให้เรารู้ได้
จะได้สวมเสื้อสีม่วง มีสร้อยทองคำคล้องคอ และเป็นผู้ปกครองลำดับที่สามในราชอาณาจักร
8 นักปราชญ์ทุกคนของกษัตริย์เข้ามา
แต่ไม่มีใครอ่านตัวหนังสือหรืออธิบายความหมายให้กษัตริย์รู้ได้
9 กษัตริย์เบลชัสซาร์ทรงตกใจอย่างยิ่ง พระพักตร์เปลี่ยนไป ขุนนางทั้งหลายก็สับสน
10 เมื่อได้ยินคำพูดของกษัตริย์และขุนนาง ราชินีเสด็จเข้ามาในห้องจัดเลี้ยงและตรัสว่า
ขอพระองค์ทรงพระเจริญตลอดไป อย่าทรงวิ้าวุ่นพระทัยเพราะความคิด
และอย่าให้พระพักตร์เปลี่ยนไปเลย

11 ในอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่งที่มีวิญญาณของเหล่าเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัว
ในสมัยบิดาของพระองค์ เขามีความกระจ่าง ความเข้าใจ และปัญญาเหมือนปัญญาของเทพเจ้า
กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ บิดาของพระองค์ ใช่แล้ว กษัตริย์ผู้เป็นบิดาของพระองค์
ทรงแต่งตั้งเขาเป็นหัวหน้าผู้ใช้เวทมนตร์ ผู้ร่ายคาถา ชาวเคลเดีย และผู้ทำนาย
12 เพราะดาเนียลคนนี้ ซึ่งกษัตริย์ทรงตั้งชื่อว่าเบลเทชัสซาร์ มีความสามารถเป็นเลิศ
มีความรู้ความเข้าใจ อธิบายความฝัน ไขปริศนา และคลี่คลายข้อสงสัยได้ จงเรียกดาเนียลมา
แล้วเขาจะอธิบายความหมาย
13 ดาเนียลถูกนำมาต่อหน้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า เจ้าคือดาเนียล
คนหนึ่งในหมู่เชลยจากยูดาห์ ที่กษัตริย์ผู้เป็นบิดาของเรานำมาจากยูดาห์หรือ
14 เราได้ยินว่าเจ้ามีวิญญาณของเหล่าเทพเจ้าอยู่ในตัว มีความกระจ่าง ความเข้าใจ
และปัญญาเป็นเลิศ
15 ตอนนี้เรานำพวกนักปราชญ์ ผู้ร่ายคาถา มาพบเรา
เพื่อให้อ่านตัวหนังสือนี้และอธิบายความหมายให้รู้ แต่พวกเขาอธิบายไม่ได้
16 เราได้ยินว่าเจ้าสามารถอธิบายความหมายและคลี่คลายข้อสงสัยได้
ถ้าเจ้าอ่านตัวหนังสือและอธิบายความหมายให้เรารู้ได้ จะได้สวมเสื้อสีม่วง มีสร้อยทองคำคล้องคอ
และเป็นผู้ปกครองลำดับที่สามในราชอาณาจักร
17 ดาเนียลทูลตอบกษัตริย์ว่า ขอพระองค์เก็บของขวัญไว้ และมอบรางวัลให้คนอื่นเถิด ถึงอย่างไร
ข้าพเจ้าจะอ่านตัวหนังสือให้กษัตริย์ฟัง และอธิบายความหมายให้รู้
18 ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าผู้สูงสุดมอบราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่ ความรุ่งโรจน์
และเกียรติยศแก่เนบูคัดเนสซาร์ บิดาของพระองค์
19 เพราะความยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าให้ คนทุกชนชาติ ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา
จึงตัวสั่นด้วยความกลัวต่อหน้าเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์อยากฆ่าใครก็ฆ่า อยากไว้ชีวิตใครก็ไว้
อยากยกใครขึ้นก็ยก อยากลดใครลงก็ลด
20 แต่เมื่อใจหยิ่งผยองและแข็งกระด้างจนประพฤติตนอย่างยโส พระองค์ถูกปลดจากบัลลังก์
และถูกพรากความรุ่งโรจน์ไป
21 พระองค์ถูกขับไล่จากหมู่มนุษย์ จิตใจกลายเป็นเหมือนสัตว์ ไปอยู่กับลาป่า ต้องกินหญ้าเหมือนวัว
ร่างกายเปียกน้ำค้างจากฟ้า จนรู้ว่าพระเจ้าผู้สูงสุดปกครองอาณาจักรของมนุษย์
และตั้งใครให้ปกครองก็ได้ตามที่ต้องการ
22 แต่เบลชัสซาร์ พระองค์ผู้เป็นบุตร ไม่ยอมถ่อมใจ แม้จะรู้เรื่องทั้งหมดนี้
23 กลับยกตนต่อต้านเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระองค์ให้นำภาชนะจากพระวิหารของพระเจ้ามา
แล้วพระองค์ ขุนนาง มเหสี และนางสนม ใช้ดื่มเหล้าองุ่น พระองค์สรรเสริญเทพเจ้าที่ทำด้วยเงิน
ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งมองไม่เห็น ไม่ได้ยิน และไม่รู้อะไร
แต่ไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าผู้กุมลมหายใจของพระองค์ไว้
และผู้เป็นเจ้าของทุกหนทางในชีวิตของพระองค์
24 พระเจ้าจึงส่งส่วนของมือนั้นมา และเขียนข้อความนี้ไว้
25 ข้อความที่เขียนคือ เมเน เมเน เทเคล อูฟาร์ซิน
26 ความหมายมีดังนี้
เมเน คือ พระเจ้านับวาระของราชอาณาจักรของพระองค์ และทำให้สิ้นสุดลงแล้ว
27 เทเคล คือ พระองค์ถูกชั่งบนตาชั่ง และพบว่าน้ำหนักขาดไป
28 เปเรส คือ ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่ง และมอบให้ชาวมีเดียกับชาวเปอร์เซีย

29 เบลชัสซาร์จึงทรงออกคำสั่ง พวกเขาให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง คล้องสร้อยทองคำให้
และประกาศว่าเขาจะเป็นผู้ปกครองลำดับที่สามในราชอาณาจักร
30 คืนนั้น เบลชัสซาร์ กษัตริย์ชาวเคลเดีย ถูกฆ่าตาย
31 ดาริอัสชาวมีเดียได้รับราชอาณาจักร ขณะมีพระชนมายุประมาณหกสิบสองปี

6

1 ดาริอัสทรงเห็นชอบให้แต่งตั้งเจ้าเมืองหนึ่งร้อยยี่สิบคน ปกครองทั่วราชอาณาจักร
2 และแต่งตั้งผู้กำกับดูแลสามคนเหนือเจ้าเมืองเหล่านั้น ดาเนียลเป็นคนหนึ่งในสามคนนี้
เจ้าเมืองต้องรายงานต่อพวกเขา เพื่อกษัตริย์จะไม่เสียประโยชน์
3 ดาเนียลโดดเด่นกว่าผู้กำกับดูแลและเจ้าเมืองคนอื่นๆ เพราะมีความสามารถเป็นเลิศ
กษัตริย์จึงทรงคิดจะแต่งตั้งเขาให้ดูแลราชอาณาจักรทั้งหมด
4 ผู้กำกับดูแลและเจ้าเมืองจึงพยายามหาเรื่องกล่าวหาดาเนียลเกี่ยวกับงานปกครอง
แต่หาเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะเขาซื่อสัตย์ ไม่มีข้อบกพร่องหรือความผิดใดให้พบ
5 คนเหล่านั้นพูดกันว่า "พวกเราคงหาเรื่องกล่าวหาดาเนียลคนนี้ไม่ได้
นอกจากจะหาเรื่องเกี่ยวกับกฎของพระเจ้าที่เขานับถือ"
6 ผู้กำกับดูแลและเจ้าเมืองเหล่านี้รวมกันไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ แล้วกล่าวว่า "กษัตริย์ดาริอัส
ขอพระองค์ทรงพระเจริญตลอดไป"
7 ผู้กำกับดูแลราชอาณาจักร รองเจ้าเมือง เจ้าเมือง ที่ปรึกษา และผู้ว่าการทุกคน ได้ปรึกษากัน
เห็นควรให้กษัตริย์ออกข้อกำหนดและคำสั่งที่เด็ดขาดว่า ตลอดสามสิบวัน
ใครขอสิ่งใดจากเทพเจ้าหรือมนุษย์คนใดนอกจากพระองค์ จะต้องถูกโยนลงในถ้ำสิงโต
8 ข้าแต่กษัตริย์ ขอออกคำสั่งและลงนามในหนังสือ เพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้
ตามกฎหมายของชาวมีเดียและชาวเปอร์เซียที่แก้ไขไม่ได้"
9 กษัตริย์ดาริอัสจึงทรงลงนามในหนังสือและคำสั่งนั้น
10 เมื่อดาเนียลรู้ว่ามีการลงนามในหนังสือแล้ว เขากลับบ้าน
ห้องของเขาเปิดหน้าต่างหันไปทางเยรูซาเล็ม เขาคุกเข่าอธิษฐานและขอบคุณพระเจ้าวันละสามครั้ง
อย่างที่เคยทำมา
11 คนเหล่านั้นรวมกันมา พบดาเนียลกำลังวิงวอนขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของเขา
12 พวกเขาจึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ ทูลถามเรื่องคำสั่งว่า "พระองค์ทรงลงนามในคำสั่งว่า
ตลอดสามสิบวัน ใครขอสิ่งใดจากเทพเจ้าหรือมนุษย์คนใดนอกจากพระองค์
จะต้องถูกโยนลงในถ้ำสิงโต ไม่ใช่หรือ""

กษัตริย์ตรัสตอบว่า "จริง ตามกฎหมายของชาวมีเดียและชาวเปอร์เซียที่แก้ไขไม่ได้"
13 พวกเขาทูลกษัตริย์ว่า "ดาเนียล คนหนึ่งในหมู่เชลยจากยูดาห์
ไม่เคารพพระองค์และคำสั่งที่พระองค์ทรงลงนาม แต่ยังวิงวอนวันละสามครั้ง"
14 เมื่อกษัตริย์ทรงได้ยิน ก็ไม่สบายพระทัยอย่างยิ่ง ตั้งใจจะช่วยดาเนียลให้พ้นภัย
และพยายามช่วยเขาจนดวงอาทิตย์ตก
15 คนเหล่านั้นรวมกันไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อีก และทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอรู้ไว้ว่า
ตามกฎหมายของชาวมีเดียและชาวเปอร์เซีย คำสั่งหรือข้อกำหนดที่กษัตริย์ออกไว้แล้ว
เปลี่ยนแปลงไม่ได้"
16 กษัตริย์จึงทรงออกคำสั่ง พวกเขานำดาเนียลไปโยนลงในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า
"พระเจ้าที่เจ้ารับใช้อยู่เสมอจะช่วยเจ้าให้รอด"
17 พวกเขานำหินมาปิดปากถ้ำ กษัตริย์ประทับตราด้วยแหวนตราของพระองค์และของขุนนาง
เพื่อจะไม่มีใครเปลี่ยนแปลงสิ่งที่กำหนดไว้กับดาเนียล

18 แล้วกษัตริย์เสด็จกลับวัง ทรงอดอาหารตลอดคืน ไม่มีใครนำเครื่องดนตรีมาถวาย
และบรรทมไม่หลับ
19 เช้าตรู่ กษัตริย์ทรงลุกขึ้นและรีบเสด็จไปที่ถ้ำสิงโต
20 เมื่อเข้าใกล้ถ้ำที่ดาเนียลอยู่ พระองค์ตรัสเรียกด้วยน้ำเสียงร้อนพระทัยว่า "ดาเนียล
ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้มีชีวิต พระเจ้าที่เจ้ารับใช้อยู่เสมอ ช่วยเจ้าให้พ้นจากสิงโตได้หรือไม่?"
21 ดาเนียลทูลตอบว่า "ขอพระองค์ทรงพระเจริญตลอดไป!
22 พระเจ้าของข้าพเจ้าส่งทูตสวรรค์มา และปิดปากสิงโต พวกมันจึงไม่ทำร้ายข้าพเจ้า
เพราะพระองค์พบว่าข้าพเจ้าไม่มีความผิด และข้าแต่กษัตริย์
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ทำอันตรายใดต่อพระองค์"
23 กษัตริย์ทรงดีพระทัยอย่างยิ่ง สั่งให้ยกดาเนียลขึ้นจากถ้ำ พวกเขาจึงยกดาเนียลขึ้นมา
ไม่พบอันตรายใดในตัวเขา เพราะเขาวางใจในพระเจ้าของตน
24 กษัตริย์ทรงสั่งให้นำคนที่กล่าวหาดาเนียลมา แล้วโยนพวกเขาลงในถ้ำสิงโต
พร้อมกับลูกและภรรยา ก่อนจะถึงก้นถ้ำ สิงโตก็ตะปบพวกเขาและกัดกระดูกทุกชิ้นจนแตก
25 กษัตริย์ดาริอัสทรงเขียนถึงคนทุกชนชาติ ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา ที่อาศัยอยู่ทั่วโลกว่า
"ขอให้สันติสุขของพวกท่านเพิ่มพูนยิ่งขึ้น
26 "เราสั่งให้ผู้คนทั่วราชอาณาจักรของเราตัวสั่นและเกรงกลัวพระเจ้าของดาเนียล
"เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้มีชีวิต
และมั่นคงตลอดไป
อาณาจักรของพระองค์ไม่มีวันถูกทำลาย
อำนาจปกครองของพระองค์จะดำรงอยู่จนถึงที่สุด
27 พระองค์ช่วยให้รอดและช่วยให้พ้นภัย
ทำให้เกิดสัญญาณและสิ่งอัศจรรย์ทั้งในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดิน
พระองค์ช่วยดาเนียลให้พ้นจากอำนาจของสิงโต"
28 ดาเนียลรุ่งเรืองในรัชกาลดาริอัส และในรัชกาลไซรัสชาวเปอร์เซีย

7

1 ในปีแรกของรัชกาลเบลชัสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ขณะนอนอยู่ ดาเนียลฝันและเห็นนิมิต
เขาจึงเขียนความฝันไว้ และเล่าใจความของเรื่อง
2 ดาเนียลกล่าวว่า "ในนิมิตตอนกลางคืน ข้าพเจ้าเห็นลมจากท้องฟ้าทั้งสี่ทิศพัดกระหน่ำทะเลใหญ่
3 สัตว์ใหญ่สี่ตัวขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวไม่เหมือนกัน
4 "ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี ข้าพเจ้ามองดูจนปีกของมันถูกถอน มันถูกยกขึ้นจากพื้นดิน
ให้ยืนสองขาเหมือนมนุษย์ และได้รับจิตใจอย่างมนุษย์
5 "ข้าพเจ้าเห็นสัตว์อีกตัวหนึ่ง เป็นตัวที่สอง เหมือนหมี มันยกตัวขึ้นข้างหนึ่ง
มีซี่โครงสามซี่อยู่ในปากระหว่างฟัน มีผู้บอกมันว่า "ลุกขึ้น! กินเนื้อให้มาก!"
6 "ต่อมา ข้าพเจ้าเห็นสัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว มีปีกนกสี่ปีกอยู่บนหลัง มันมีหัวสี่หัว
และได้รับอำนาจปกครอง
7 "ต่อมา ในนิมิตตอนกลางคืน ข้าพเจ้าเห็นสัตว์ตัวที่สี่ น่าสะพรึงกลัว ทรงพลัง
และแข็งแกร่งอย่างยิ่ง มีฟันเหล็กขนาดใหญ่ มันกินและกัดจนแตกเป็นชิ้นๆ
แล้วใช้เท้าเหยียบสิ่งที่เหลือ มันต่างจากสัตว์ทุกตัวก่อนหน้า และมีเขาสิบเขา
8 "ขณะที่ข้าพเจ้าพิจารณาเขาเหล่านั้น มีเขาเล็กอีกเขาหนึ่งงอกขึ้นมาท่ามกลางพวกมัน
เขาสามเขาที่มีอยู่ก่อนถูกถอนออกทั้งรากต่อหน้าเขาใหม่นี้ เขานี้มีตาเหมือนตาของมนุษย์
และมีปากพูดจาโอหัง
9 "ข้าพเจ้ามองดูจนบัลลังก์ทั้งหลายถูกตั้งขึ้น

และองค์ผู้ดำรงมาแต่กาลก่อนนั่งลง
เสื้อผ้าของพระองค์ขาวเหมือนหิมะ
ผมเหมือนขนแกะสะอาด
บัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวไฟ
ล้อบัลลังก์เป็นไฟลุกโชน
10 ธารไฟไหลออกมาจากเบื้องหน้าพระองค์
ผู้คนหลายพันต่อหลายพันรับใช้พระองค์
ผู้คนหมื่นคูณหมื่นยืนต่อหน้าพระองค์
ศาลเริ่มพิจารณา
บันทึกทั้งหลายเปิดออก
11 ข้าพเจ้าเฝ้ามองเพราะได้ยินคำพูดโอหังของเขานั้น จนสัตว์ตัวนั้นถูกฆ่า
ร่างของมันถูกทำลายและโยนให้ไฟเผา
12 ส่วนสัตว์ตัวอื่นๆ ถูกพรากอำนาจปกครองไป แต่ยังมีชีวิตต่อไปได้อีกชั่วระยะหนึ่ง
13 ในนิมิตตอนกลางคืน ข้าพเจ้าเห็นผู้หนึ่งมีรูปร่างเหมือนมนุษย์ มาพร้อมกับเมฆในท้องฟ้า
ผู้นั้นมาถึงองค์ผู้ดำรงมาแต่กาลก่อน และมีผู้นำเขาเข้าไปใกล้ต่อหน้าพระองค์
14 เขาได้รับอำนาจปกครอง ความรุ่งโรจน์ และอาณาจักร เพื่อให้คนทุกชนชาติ ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา
รับใช้เขา อำนาจปกครองของเขาดำรงอยู่ตลอดไป ไม่มีวันสิ้นสุด
และอาณาจักรของเขาไม่มีวันถูกทำลาย
15 ส่วนข้าพเจ้า ดาเนียล เป็นทุกข์ใจอยู่ภายใน นิมิตที่เห็นทำให้ว้าวุ่นใจ
16 ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ และถามความจริงเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้
ผู้นั้นบอกและอธิบายความหมายให้ข้าพเจ้ารู้ว่า
17 สัตว์ใหญ่ทั้งสี่ตัวนี้ คือกษัตริย์สี่องค์ที่จะเกิดขึ้นจากแผ่นดิน
18 แต่บรรดาผู้เป็นขององค์ผู้สูงสุดจะได้รับอาณาจักร และครอบครองอาณาจักรตลอดไป
ตลอดชั่วนิรันดร์
19 ข้าพเจ้าอยากรู้ความจริงเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่ ซึ่งต่างจากตัวอื่นๆ น่ากลัวอย่างยิ่ง
มีฟันเหล็กและกรงเล็บทองสัมฤทธิ์ มันกินและกัดจนแตกเป็นชิ้นๆ แล้วใช้เท้าเหยียบสิ่งที่เหลือ
20 รวมทั้งเรื่องเขาสิบเขาบนหัวของมัน และเขาอีกเขาหนึ่งที่งอกขึ้นมา
โดยมีสามเขาล้มลงต่อหน้าเขานั้น เขานี้มีตา มีปากพูดจาโอหัง และดูแข็งแรงใหญ่โตกว่าเขาอื่นๆ
21 ข้าพเจ้าเห็นเขานี้ทำสงครามกับบรรดาผู้เป็นของพระเจ้า และเอาชนะพวกเขา
22 จนองค์ผู้ดำรงมาแต่กาลก่อนมา และมีคำพิพากษาให้แก่บรรดาผู้เป็นขององค์ผู้สูงสุด
เมื่อถึงเวลา พวกเขาก็ได้ครอบครองอาณาจักร
23 ผู้นั้นกล่าวว่า สัตว์ตัวที่สี่คืออาณาจักรที่สี่บนแผ่นดิน ซึ่งต่างจากอาณาจักรอื่นๆ
มันจะกินทั้งโลก เหยียบย่ำและทุบให้แตกเป็นชิ้นๆ
24 ส่วนเขาสิบเขา คือกษัตริย์สิบองค์ที่จะเกิดขึ้นจากอาณาจักรนี้
จะมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ต่างจากองค์ก่อนๆ และจะโค่นกษัตริย์สามองค์
25 เขาจะพูดต่อต้านองค์ผู้สูงสุด กดขี่บรรดาผู้เป็นขององค์ผู้สูงสุดจนหมดเรี่ยวแรง
และคิดจะเปลี่ยนกาลเวลาและกฎหมาย คนเหล่านั้นจะตกอยู่ในอำนาจของเขา เป็นเวลาหนึ่งวาระ
หลายวาระ และครึ่งวาระ
26 แต่ศาลจะเริ่มพิจารณา แล้วอำนาจปกครองของเขาจะถูกพรากไป
ถูกล้างผลาญและทำลายจนสิ้น

27 ราชอาณาจักร อำนาจปกครอง และความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรทั้งหลายใต้ท้องฟ้า
จะมอบให้ประชาชนผู้เป็นขององค์ผู้สูงสุด อาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดไป
ผู้มีอำนาจปกครองทั้งปวงจะรับใช้และเชื่อฟังพระองค์
28 เรื่องจบลงเพียงเท่านี้ ส่วนข้าพเจ้า ดาเนียล ความคิดทำให้ว้าวุ่นใจอย่างยิ่งจนสีหน้าเปลี่ยนไป
แต่ข้าพเจ้าเก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ

8

1 ในปีที่สามของรัชกาลกษัตริย์เบลชัสซาร์ ข้าพเจ้า ดาเนียล เห็นนิมิตอีกครั้ง
หลังจากที่เคยเห็นครั้งแรก
2 เมื่อตอนที่เห็นนิมิตนั้น ข้าพเจ้าอยู่ในป้อมเมืองสุสา ในมณฑลเอลาม ในนิมิต
ข้าพเจ้าเห็นว่าตนอยู่ริมแม่น้ำอูลัย
3 เมื่อข้าพเจ้าเงยหน้ามอง ก็เห็นแกะตัวผู้ยืนอยู่หน้าแม่น้ำ มีเขาสองเขา ทั้งสองเขาสูง
แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงกว่างอกขึ้นทีหลัง
4 ข้าพเจ้าเห็นแกะตัวผู้ขวิดไปทางตะวันตก ทางเหนือ และทางใต้ ไม่มีสัตว์ใดต้านทานมันได้
และไม่มีใครช่วยให้พ้นจากอำนาจของมัน มันทำตามใจและยกตนให้ยิ่งใหญ่
5 ขณะข้าพเจ้ากำลังพิจารณา แพะตัวผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก
เคลื่อนผ่านทั่วพื้นโลกโดยไม่แตะพื้น แพะตัวนี้มีเขาเด่นเขาหนึ่งอยู่ระหว่างตา
6 มันเข้าหาแกะตัวผู้สองเขาที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่หน้าแม่น้ำ
แล้ววิ่งเข้าใส่อย่างดุเดือดด้วยกำลังเต็มที่
7 ข้าพเจ้าเห็นมันเข้าใกล้แกะตัวผู้ มันโกรธจัด พุ่งชนแกะจนเขาทั้งสองหัก แกะไม่มีแรงต้านทาน
มันกระแทกแกะลงกับพื้นและเหยียบย่ำ ไม่มีใครช่วยแกะให้พ้นจากอำนาจของมันได้
8 แพะตัวผู้ยกตนให้ยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง แต่เมื่อมีกำลังมาก เขาใหญ่นั้นกลับหัก
และมีเขาเด่นสี่เขางอกขึ้นแทน หันไปทางลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า
9 จากหนึ่งในนั้น มีเขาเล็กเขาหนึ่งงอกออกมา เติบโตใหญ่ยิ่งขึ้นไปทางใต้ ทางตะวันออก
และทางแผ่นดินอันรุ่งโรจน์
10 มันเติบโตสูงขึ้นถึงกองทัพในท้องฟ้า เหวี่ยงบางส่วนของกองทัพและดวงดาวลงกับพื้น
แล้วเหยียบย่ำ
11 มันยกตนขึ้นถึงเจ้านายแห่งกองทัพ พรากเครื่องเผาบูชาที่ถวายเป็นประจำไปจากผู้นั้น
และที่ตั้งสถานศักดิ์สิทธิ์ของผู้นั้นถูกทำลายลง
12 เพราะการฝ่าฝืน กองทัพกับเครื่องเผาบูชาที่ถวายเป็นประจำจึงตกอยู่ในอำนาจของมัน
มันเหวี่ยงความจริงลงกับพื้น ทำตามใจและเจริญรุ่งเรือง
13 ข้าพเจ้าได้ยินผู้ศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งพูด แล้วผู้ศักดิ์สิทธิ์อีกองค์ถามผู้นั้นว่า
นิมิตเรื่องเครื่องเผาบูชาที่ถวายเป็นประจำ และการฝ่าฝืนที่ทำให้ร้างเปล่า
จนทั้งสถานศักดิ์สิทธิ์และกองทัพถูกเหยียบย่ำ จะดำเนินไปนานเท่าไร
14 ผู้นั้นบอกข้าพเจ้าว่า จนถึงสองพันสามร้อยยามเย็นและยามเช้า
แล้วสถานศักดิ์สิทธิ์จะได้รับการชำระให้สะอาด
15 เมื่อข้าพเจ้า ดาเนียล เห็นนิมิตแล้ว ก็พยายามเข้าใจความหมาย ทันใดนั้น
มีผู้หนึ่งรูปร่างเหมือนมนุษย์ยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
16 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงมนุษย์จากระหว่างฝั่งแม่น้ำอูลัย เรียกว่า กาเบรียล จงให้คนนี้เข้าใจนิมิต
17 เขาเข้ามาใกล้ที่ข้าพเจ้ายืน เมื่อเขาเข้ามา ข้าพเจ้ากลัวจนหมอบหน้าลง แต่เขาบอกว่า
มนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจว่า นิมิตนี้เกี่ยวกับวาระสุดท้าย

18 ขณะเขาพูดกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหลับสนิท หน้าคว่ำลงกับพื้น
แต่เขาแตะตัวและพยุงข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น
19 เขาบอกว่า "ฟังเถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในช่วงท้ายของความโกรธ
เพราะนิมิตนี้เกี่ยวกับวาระสุดท้ายที่กำหนดไว้
20 แกะตัวผู้สองเขาที่ท่านเห็น คือกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซีย
21 แพะตัวผู้ขนหยาบ คือกษัตริย์แห่งกรีซ เขาใหญ่ระหว่างตาคือกษัตริย์องค์แรก
22 ส่วนเขาที่หักและมีสี่เขางอกขึ้นแทนนั้น หมายถึงอาณาจักรสี่แห่งที่จะเกิดขึ้นจากชนชาตินี้
แต่จะไม่มีกำลังเท่าเขา
23 "ในช่วงท้ายของการปกครองของพวกเขา เมื่อผู้ฝ่าฝืนทำชั่วจนถึงที่สุด
จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งเกิดขึ้น มีสีหน้าดุดันและเข้าใจปริศนา
24 เขาจะมีอำนาจมาก แต่ไม่ได้อาศัยอำนาจของตนเอง เขาจะทำลายอย่างน่าสะพรึงกลัว
ทำสิ่งใดก็สำเร็จ เขาจะทำลายผู้มีกำลังและประชาชนผู้เป็นของพระเจ้า
25 เขาจะใช้กลอุบายทำให้การหลอกลวงได้ผล ยกตนในใจให้ยิ่งใหญ่
และทำลายคนจำนวนมากขณะที่พวกเขาอยู่กันอย่างปลอดภัย
เขาจะลุกขึ้นต่อต้านเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย แต่จะถูกทำลายโดยไม่ใช่มือมนุษย์
26 "นิมิตเรื่องเย็นและเช้าที่บอกไว้นั้นเป็นความจริง แต่จงปิดผนึกนิมิตไว้
เพราะเป็นเรื่องที่จะเกิดในอีกนานข้างหน้า"
27 ข้าพเจ้า ดาเนียล หมดสติและป่วยอยู่หลายวัน แล้วจึงลุกขึ้นทำงานของกษัตริย์ต่อ
ข้าพเจ้าฉงนกับนิมิตนั้น แต่ไม่มีใครเข้าใจ

9

1 ในปีแรกของรัชกาลดาริอัส บุตรของอาหสุเอรัส ผู้มีเชื้อสายมีเดีย
และได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออาณาจักรของชาวเคลเดีย
2 ในปีแรกของรัชกาลนั้น ข้าพเจ้า ดาเนียล เข้าใจจากหนังสือทั้งหลายว่า ตามคำที่พระยาห์เวห์*
บอกแก่เยเรมียาห์ผู้พยากรณ์ ความร้างเปล่าของเยรูซาเล็มจะครบกำหนดเจ็ดสิบปี
3 ข้าพเจ้าหันไปหาพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้า เพื่ออธิษฐานวิงวอนขอ อดอาหาร
และใช้ผ้ากระสอบกับขี้เถ้า
4 ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ยอมรับความผิดและกล่าวว่า
"ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม
พระองค์รักษาพันธสัญญาและความรักเมตตาต่อคนที่รักพระองค์และทำตามคำสั่งของพระองค์
5 พวกเราทำบาป ประพฤติผิด ทำชั่ว และกบฏ หันเหจากข้อบัญญัติและข้อกำหนดของพระองค์
6 พวกเราไม่ฟังผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งพูดในพระนามของพระองค์กับกษัตริย์
ผู้ปกครอง บรรพบุรุษของพวกเรา และประชาชนทุกคนในแผ่นดิน
7 "พระผู้เป็นเจ้า ความเที่ยงธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความอับอายเป็นของพวกเรา
ดังที่เป็นอยู่วันนี้ ทั้งชาวยูดาห์ ผู้คนในเยรูซาเล็ม และชาวอิสราเอลทั้งหมด ทั้งที่อยู่ใกล้และไกล
ในทุกประเทศที่พระองค์ขับไล่พวกเขาไป เพราะพวกเขาล่วงละเมิดต่อพระองค์
8 พระผู้เป็นเจ้า พวกเราต้องอับอาย ทั้งกษัตริย์ ผู้ปกครอง และบรรพบุรุษของพวกเรา
เพราะพวกเราทำบาปต่อพระองค์
9 พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของพวกเรามีความเมตตาและการให้อภัย
เพราะพวกเรากบฏต่อพระองค์

---

* **9:2** **9:2** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำที่มีความหมายว่า "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" เมื่อเขียนด้วยอักษรตัวใหญ่ทั้งหมดจะใช้แทนพระนามเฉพาะของพระเจ้า ซึ่งตรงนี้ถ่ายทอดเป็น "พระยาห์เวห์" ภาษาฮีบรูเขียนว่า "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า "ยาห์เวห์"

10 พวกเราไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา
และไม่ดำเนินตามกฎที่พระองค์ให้ไว้ผ่านผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์
11 ชาวอิสราเอลทั้งหมดฝ่าฝืนกฎของพระองค์ หันเหไป ไม่ยอมฟังเสียงของพระองค์
คำสาปและคำสาบานที่เขียนไว้ในกฎของโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงหลั่งลงบนพวกเรา
เพราะพวกเราทำบาปต่อพระองค์
12 พระองค์ทำให้คำที่กล่าวโทษพวกเราและผู้พิพากษาที่ตัดสินพวกเราเป็นจริง
ด้วยการนำภัยพิบัติใหญ่หลวงมาสู่พวกเรา ทั่วใต้ฟ้าไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างที่เกิดขึ้นกับเยรูซาเล็ม
13 ภัยพิบัติทั้งหมดนี้มาถึงพวกเราตามที่เขียนไว้ในกฎของโมเสส
แต่พวกเราไม่ได้วิงวอนขอความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา
เพื่อจะหันจากความชั่วและเข้าใจความจริงของพระองค์
14 พระยาห์เวห์จึงเฝ้าดูภัยพิบัตินั้น และนำมาสู่พวกเรา เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา
เที่ยงธรรมในทุกสิ่งที่ทำ แต่พวกเราไม่เชื่อฟังพระองค์
15 ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเรา
พระองค์นำประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยมืออันทรงพลัง
และสร้างชื่อเสียงให้พระองค์เองดังที่ปรากฏอยู่วันนี้ พวกเราทำบาป พวกเราทำชั่ว
16 พระผู้เป็นเจ้า ตามความเที่ยงธรรมทุกประการของพระองค์
โปรดหันความโกรธและความเดือดดาลออกไปจากเยรูซาเล็ม เมืองของพระองค์
ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ เพราะบาปของพวกเราและความชั่วของบรรพบุรุษ
เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงถูกคนรอบข้างดูหมิ่น
17 พระเจ้าของพวกเรา โปรดฟังคำอธิษฐานและคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์
โปรดแสดงพระเมตตาต่อสถานศักดิ์สิทธิ์ที่ร้างเปล่า เพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า
18 พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดเงี่ยหูฟัง เปิดตาดูความร้างเปล่าของพวกเรา
และเมืองที่เรียกตามพระนามของพระองค์
พวกเราไม่ได้วิงวอนต่อพระองค์เพราะความเที่ยงธรรมของตน
แต่เพราะความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
19 พระผู้เป็นเจ้า โปรดฟัง พระผู้เป็นเจ้า โปรดให้อภัย พระผู้เป็นเจ้า โปรดรับฟังและลงมือทำ
อย่ารอช้าเลย พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อเห็นแก่พระองค์เอง
เพราะเมืองและประชาชนของพระองค์เรียกตามพระนามของพระองค์

20 ขณะข้าพเจ้ากำลังพูด อธิษฐาน ยอมรับบาปของตนและของชาวอิสราเอล ประชาชนของข้าพเจ้า
และวิงวอนต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า
21 ขณะกำลังอธิษฐานอยู่นั้น ชายชื่อกาเบรียลที่ข้าพเจ้าเคยเห็นในนิมิตครั้งแรก
ถูกส่งให้บินมาอย่างรวดเร็ว และแตะตัวข้าพเจ้าในเวลาประมาณถวายเครื่องบูชาตอนเย็น
22 เขาสอนและพูดกับข้าพเจ้าว่า ดาเนียล ข้าพเจ้ามาให้ท่านมีปัญญาและความเข้าใจ
23 เมื่อท่านเริ่มวิงวอน คำสั่งก็ออกมา ข้าพเจ้ามาบอกท่าน เพราะท่านเป็นที่รักอย่างยิ่ง
จงพิจารณาเรื่องนี้และเข้าใจนิมิต
24 มีคำสั่งกำหนดเจ็ดสิบสัปดาห์ไว้สำหรับประชาชนและเมืองศักดิ์สิทธิ์ของท่าน เพื่อยุติการฝ่าฝืน
ทำให้บาปสิ้นสุด ลบล้างความผิด นำความเที่ยงธรรมที่ดำรงอยู่ตลอดไปมา
ปิดผนึกนิมิตและคำพยากรณ์ และเจิมสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด
25 จงรู้และเข้าใจว่า ตั้งแต่คำสั่งให้ฟื้นฟูและสร้างเยรูซาเล็มออกมา จนถึงผู้ได้รับการเจิม†
ซึ่งเป็นผู้ปกครอง จะเป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์และหกสิบสองสัปดาห์ เมืองจะได้รับการสร้างใหม่

† **9:25 9:25** “ผู้ได้รับการเจิม แปลได้อีกว่า เมสสิยาห์ ซึ่งมีความหมายเดียวกับ คริสต์

มีถนนและคูเมือง แม้ในยามยากลำบาก
26 หลังจากหกสิบสองสัปดาห์ ผู้ได้รับการเจิม‡ จะถูกกำจัด และไม่เหลืออะไรเลย
ประชาชนของผู้ปกครองที่มา จะทำลายเมืองและสถานศักดิ์สิทธิ์ จุดจบจะมาพร้อมน้ำท่วม
และจะมีสงครามจนถึงที่สุด ความร้างเปล่าถูกกำหนดไว้แล้ว
27 เขาจะทำพันธสัญญาที่มั่นคงกับคนจำนวนมากเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ กลางสัปดาห์นั้น
เขาจะทำให้การถวายเครื่องบูชายัญและเครื่องบูชายุติลง
จะมีผู้ทำให้ร้างเปล่ามาบนปีกของสิ่งน่ารังเกียจ
และความโกรธจะหลั่งลงเหนือสิ่งที่ร้างเปล่าจนถึงจุดจบโดยสิ้นเชิงที่กำหนดไว้

10

1 ในปีที่สามของรัชกาลไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีข้อความเปิดเผยแก่ดาเนียล
ผู้มีชื่อว่าเบลเทชัสซาร์ ข้อความนั้นเป็นจริง เป็นเรื่องสงครามใหญ่ เขาเข้าใจข้อความและนิมิตนั้น
2 ในเวลานั้น ข้าพเจ้า ดาเนียล โศกเศร้าอยู่ครบสามสัปดาห์
3 ข้าพเจ้าไม่กินอาหารรสเลิศ ไม่กินเนื้อหรือดื่มเหล้าองุ่น และไม่ชโลมน้ำมันบนตัวเลย
จนครบสามสัปดาห์
4 วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนแรก ข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำใหญ่ชื่อฮิดเดเคล*
5 เมื่อข้าพเจ้าเงยหน้ามอง ก็เห็นชายคนหนึ่งสวมผ้าลินิน มีทองคำบริสุทธิ์จากอูฟาสประดับรอบเอว
6 ร่างกายของเขาเหมือนอัญมณีเบริล ใบหน้าเหมือนสายฟ้า ดวงตาเหมือนคบไฟที่ลุกโชน
แขนและเท้าเหมือนทองสัมฤทธิ์ขัดเงา เสียงที่พูดเหมือนเสียงคนจำนวนมาก
7 ข้าพเจ้า ดาเนียล เป็นคนเดียวที่เห็นนิมิต คนที่อยู่ด้วยไม่เห็น แต่พวกเขาสั่นสะท้านอย่างรุนแรง
แล้ววิ่งหนีไปหลบซ่อน
8 ข้าพเจ้าจึงเหลืออยู่คนเดียว มองเห็นนิมิตอันยิ่งใหญ่นี้ เรี่ยวแรงหมดสิ้น ใบหน้าซีดเหมือนคนตาย
ไม่มีแรงเหลือเลย
9 แต่ข้าพเจ้ายังได้ยินเสียงที่เขาพูด พอได้ยิน ก็ฟุบหน้าลงกับพื้นและหลับสนิท
10 ทันใดนั้น มีมือหนึ่งแตะตัวข้าพเจ้า พยุงให้ยันตัวไว้ด้วยเข่าและฝ่ามือ
11 เขาบอกข้าพเจ้าว่า “ดาเนียล ท่านผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดกับท่าน
และยืนขึ้น เพราะข้าพเจ้าถูกส่งมาหาท่านแล้ว” เมื่อเขาพูดเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ยืนขึ้น ตัวสั่น
12 เขาบอกต่อว่า “อย่ากลัวเลย ดาเนียล
ตั้งแต่วันแรกที่ท่านตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมตัวต่อพระเจ้าของท่าน คำของท่านก็มีผู้รับฟังแล้ว
ข้าพเจ้ามาเพราะคำของท่าน
13 แต่เจ้านายแห่งอาณาจักรเปอร์เซียต้านข้าพเจ้าไว้ยี่สิบเอ็ดวัน มีคาเอล เจ้านายชั้นสูงองค์หนึ่ง
มาช่วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายังค้างอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย
14 บัดนี้ ข้าพเจ้ามาให้ท่านเข้าใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับประชาชนของท่านในกาลภายหน้า
เพราะนิมิตนี้เกี่ยวกับวันข้างหน้าที่ยังอีกนาน”
15 เมื่อเขาพูดเช่นนี้ ข้าพเจ้าก้มหน้าลงกับพื้นและพูดไม่ออก
16 ทันใดนั้น ผู้หนึ่งมีรูปร่างเหมือนมนุษย์แตะริมฝีปากข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงเปิดปากพูดกับผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าว่า “ท่านผู้เป็นนาย
นิมิตนี้ทำให้ข้าพเจ้าทุกข์ระทมจนไม่มีแรงเหลือ
17 ข้าพเจ้าเป็นเพียงผู้รับใช้ จะพูดกับท่านได้อย่างไร” ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็หมดแรง
แม้แต่ลมหายใจก็ไม่เหลือ”

---

‡ **9:26 9:26** “ผู้ได้รับการเจิม” แปลได้อีกว่า “เมสสิยาห์” ซึ่งมีความหมายเดียวกับ “คริสต์” * **10:4 10:4** หรือ “แม่น้ำไทกริส”

18 ผู้หนึ่งมีรูปร่างเหมือนมนุษย์แตะตัวข้าพเจ้าอีกครั้ง และทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้น
19 เขาบอกว่า "ท่านผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่ากลัวเลย ขอให้มีสันติสุข จงเข้มแข็ง เข้มแข็งไว้"
เมื่อเขาพูด ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้น จึงตอบว่า "ขอท่านผู้เป็นนายพูดเถิด
เพราะท่านทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นแล้ว"
20 เขาบอกว่า "ท่านรู้ไหมว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม" บัดนี้
ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับเจ้านายแห่งเปอร์เซีย เมื่อข้าพเจ้าออกไป เจ้านายแห่งกรีซจะมา
21 แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงสิ่งที่จารึกไว้ในบันทึกแห่งความจริง
ไม่มีใครยืนเคียงข้างข้าพเจ้าต่อต้านเจ้านายเหล่านั้น นอกจากมีคาเอล เจ้านายแห่งประชาชนของท่าน

11

1 "ส่วนข้าพเจ้า ในปีแรกของรัชกาลดาริอัสชาวมีเดีย ได้ลุกขึ้นเพื่อสนับสนุนและเสริมกำลังให้เขา
2 "บัดนี้ ข้าพเจ้าจะบอกความจริงให้ท่านรู้ จะมีกษัตริย์เกิดขึ้นอีกสามองค์ในเปอร์เซีย
องค์ที่สี่จะมั่งคั่งกว่าองค์อื่นๆ มาก เมื่อเข้มแข็งขึ้นด้วยความมั่งคั่ง
เขาจะปลุกระดมทุกฝ่ายให้ต่อต้านอาณาจักรกรีซ
3 จะมีกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่งเกิดขึ้น ปกครองด้วยอำนาจยิ่งใหญ่ และทำตามใจตน
4 เมื่อเขาขึ้นสู่อำนาจ อาณาจักรของเขาจะแตกสลาย และถูกแบ่งไปตามลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า
แต่จะไม่ตกแก่ลูกหลานของเขา และจะไม่มีอำนาจปกครองอย่างที่เขาเคยมี
อาณาจักรของเขาจะถูกถอนราก และตกแก่คนอื่นนอกเหนือจากคนเหล่านี้
5 "กษัตริย์ฝ่ายใต้จะเข้มแข็ง แต่ผู้ปกครองคนหนึ่งในสังกัดเขาจะเข้มแข็งกว่า
และมีอำนาจปกครองอย่างยิ่งใหญ่
6 เมื่อหลายปีผ่านไป พวกเขาจะร่วมมือกัน
ธิดาของกษัตริย์ฝ่ายใต้จะมาหากษัตริย์ฝ่ายเหนือเพื่อทำข้อตกลง
แต่นางจะรักษากำลังอำนาจของตนไว้ไม่ได้ เขาก็จะยืนหยัดอยู่ไม่ได้ ทั้งกำลังอำนาจของเขาก็เช่นกัน
นางจะถูกทอดทิ้ง พร้อมกับผู้ที่พานางมา บิดาของนาง และผู้ที่สนับสนุนนางในเวลานั้น
7 "แต่ผู้หนึ่งจากตระกูลของนางจะขึ้นแทนเขา จะเข้ามายังกองทัพ
บุกเข้าไปในป้อมของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ ต่อสู้กับพวกเขา และมีชัย
8 เขาจะยึดเทพเจ้าของพวกเขา พร้อมรูปหล่อและภาชนะเงินทองอันงดงาม นำไปยังอียิปต์
และจะเว้นการต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายเหนืออยู่หลายปี
9 เขาจะเข้ามาในอาณาจักรของกษัตริย์ฝ่ายใต้ แต่จะกลับไปยังแผ่นดินของตน
10 บุตรทั้งหลายของเขาจะทำสงคราม รวบรวมกองกำลังมหาศาล กองกำลังเหล่านี้จะเคลื่อนมา
ทะลักและรุกผ่านไป แล้วจะกลับมาทำสงครามจนถึงป้อมของเขา
11 "กษัตริย์ฝ่ายใต้จะโกรธ ยกออกมาต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ ฝ่ายเหนือจะส่งกองทัพใหญ่
แต่กองทัพนั้นจะตกอยู่ในอำนาจของฝ่ายใต้
12 เมื่อกองทัพนั้นถูกกวาดไป ใจเขาจะหยิ่งผยอง เขาจะโค่นคนเป็นหมื่นๆ แต่จะไม่ได้ชัยชนะ
13 กษัตริย์ฝ่ายเหนือจะกลับมา ส่งกองทัพใหญ่กว่าครั้งก่อน เมื่อครบกำหนดเวลาหลายปี
เขาจะยกมาพร้อมกองทัพใหญ่และเสบียงมากมาย
14 "ในเวลานั้น หลายคนจะลุกขึ้นต่อต้านกษัตริย์ฝ่ายใต้
ลูกหลานของคนรุนแรงในประชาชนของท่านจะลุกขึ้นด้วย เพื่อทำให้นิมิตเป็นจริง แต่พวกเขาจะล้มลง
15 กษัตริย์ฝ่ายเหนือจะยกมา ถมเนินดินและยึดเมืองที่มีป้อมมั่นคง
กองกำลังฝ่ายใต้จะต้านทานไม่ได้ แม้แต่ทหารที่คัดเลือกมาแล้วก็จะไม่มีแรงต้านทาน

16 ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับเขาจะทำตามใจตน ไม่มีใครต้านทานได้ เขาจะยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์
การทำลายล้างจะอยู่ในมือของเขา
17 เขาจะตั้งใจยกมาด้วยกำลังทั้งราชอาณาจักร พร้อมเงื่อนไขที่เป็นธรรม และจะทำตามข้อตกลงนั้น
เขาจะมอบธิดาผู้หนึ่งให้อีกฝ่ายเพื่อทำลายอาณาจักร แต่นางจะไม่ยืนหยัด และจะไม่อยู่ฝ่ายเขา
18 หลังจากนั้น เขาจะหันไปทางหมู่เกาะและยึดได้หลายแห่ง
แต่ผู้ปกครองคนหนึ่งจะยุติการดูหมิ่นของเขา และทำให้เขาเองกลับเป็นฝ่ายถูกดูหมิ่น
19 เขาจะหันกลับไปยังป้อมทั้งหลายในแผ่นดินของตน แต่จะสะดุดล้มลง และไม่มีใครพบเขาอีก
20 จะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนเขา ส่งคนเก็บภาษีให้เดินทางผ่านอาณาจักรเพื่อรักษาความรุ่งโรจน์
แต่ภายในไม่กี่วัน ผู้นั้นจะถูกทำลาย ไม่ใช่เพราะความโกรธ และไม่ใช่ในสงคราม
21 จะมีคนที่น่าเหยียดหยามขึ้นมาแทนเขา โดยไม่ได้รับเกียรติแห่งราชอาณาจักร
เขาจะเข้ามาในยามปลอดภัย และได้อาณาจักรมาด้วยคำประจบ
22 กองกำลังที่ทะลักเข้ามาจะถูกกวาดให้พ้นหน้าเขาและแตกพ่าย เจ้านายแห่งพันธสัญญาก็เช่นกัน
23 หลังทำข้อตกลงกับเขาแล้ว เขาจะหลอกลวง จะขึ้นมาและเข้มแข็งได้ด้วยคนเพียงเล็กน้อย
24 ในยามปลอดภัย เขาจะเข้ามาถึงส่วนที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของมณฑล
จะทำสิ่งที่บิดาและบรรพบุรุษไม่เคยทำ แจกจ่ายของที่ยึดมา ของที่ปล้นมา
และทรัพย์สมบัติในหมู่พวกเขา เขาจะวางแผนโจมตีป้อมปราการ แต่เพียงชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น
25 เขาจะระดมกำลังและปลุกใจให้ฮึกเหิม ยกกองทัพใหญ่ไปต่อต้านกษัตริย์ฝ่ายใต้
ฝ่ายใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพที่ใหญ่โตและแข็งแกร่งอย่างยิ่ง แต่จะต้านทานไม่ได้
เพราะมีผู้วางแผนเล่นงานเขา
26 คนที่กินอาหารชั้นดีของเขาจะทำลายเขา กองทัพของเขาจะถูกกวาดไป
คนจำนวนมากจะถูกฆ่าล้มตาย
27 กษัตริย์ทั้งสองมุ่งทำชั่ว จะพูดโกหกกันที่โต๊ะเดียวกัน แต่จะไม่สำเร็จ
เพราะจุดจบยังจะเกิดตามเวลาที่กำหนด
28 เขาจะกลับแผ่นดินของตนพร้อมทรัพย์สมบัติมากมาย ตั้งใจต่อต้านพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์
เขาจะลงมือทำ แล้วกลับแผ่นดินของตน
29 เมื่อถึงเวลาที่กำหนด เขาจะกลับมาและยกไปทางใต้ แต่ครั้งหลังจะไม่เป็นเหมือนครั้งก่อน
30 เพราะเรือจากคิททิมจะมาต่อต้านเขา เขาจะทุกข์ใจและหันกลับ
โกรธแค้นพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์และลงมือทำ เขาจะหันกลับมาเอาใจใส่ผู้ที่ละทิ้งพันธสัญญาศักดิ์สิทธิ์
31 กองกำลังของเขาจะทำให้สถานศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นป้อมปราการ เป็นมลทิน
และเอาเครื่องเผาบูชาที่ถวายเป็นประจำออกไป แล้วจะตั้งสิ่งน่ารังเกียจที่ทำให้ร้างเปล่าไว้
32 เขาจะใช้คำประจบชักนำผู้ที่ละเมิดพันธสัญญาให้เสื่อมทราม
แต่ประชาชนที่รู้จักพระเจ้าของตนจะเข้มแข็งและลงมือทำ
33 ผู้มีปัญญาในหมู่ประชาชนจะสอนคนจำนวนมาก แต่ตลอดหลายวัน
พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบและเปลวไฟ ถูกจับเป็นเชลยและถูกปล้นสะดม
34 เมื่อพวกเขาล้มลง จะมีผู้ช่วยอยู่บ้าง แต่หลายคนจะเข้าร่วมกับพวกเขาโดยพูดประจบเอาใจ
35 ผู้มีปัญญาบางคนจะล้มลง เพื่อหลอมพวกเขาให้บริสุทธิ์ ชำระให้สะอาด และทำให้ขาวผ่อง
จนถึงวาระสุดท้าย เพราะยังต้องรอเวลาที่กำหนด
36 กษัตริย์จะทำตามใจตน ยกตนและทำให้ตนยิ่งใหญ่เหนือเทพเจ้าทุกองค์
พูดสิ่งชวนตะลึงต่อต้านพระเจ้าเหนือเทพเจ้าทั้งปวง เขาจะรุ่งเรืองจนความโกรธสิ้นสุดลง
เพราะสิ่งที่กำหนดไว้จะต้องเกิดขึ้น

37 เขาจะไม่ใส่ใจเทพเจ้าของบรรพบุรุษ ไม่ใส่ใจความปรารถนาของสตรี และไม่ใส่ใจเทพเจ้าองค์ใด
เพราะเขาจะยกตนให้ยิ่งใหญ่เหนือทุกสิ่ง
38 แต่เขาจะยกย่องเทพเจ้าแห่งป้อมปราการแทนสิ่งเหล่านั้น
จะถวายเกียรติแก่เทพเจ้าที่บรรพบุรุษไม่รู้จัก ด้วยทองคำ เงิน อัญมณี และของล้ำค่า
39 เขาจะจัดการกับป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุด ด้วยความช่วยเหลือจากเทพเจ้าต่างถิ่น
เขาจะยกย่องให้ผู้ที่ยอมรับเขามีเกียรติยิ่งขึ้น ให้พวกเขาปกครองคนจำนวนมาก
และแบ่งที่ดินให้โดยเรียกค่าตอบแทน
40 เมื่อถึงวาระสุดท้าย กษัตริย์ฝ่ายใต้จะต่อสู้กับเขา
และกษัตริย์ฝ่ายเหนือจะพุ่งเข้าใส่เขาเหมือนพายุหมุน พร้อมรถศึก ทหารม้า และเรือมากมาย
เขาจะรุกเข้าไปในประเทศทั้งหลาย ทะลักและผ่านไป
41 เขาจะเข้าไปในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ด้วย หลายประเทศจะถูกโค่น
แต่ผู้ที่จะพ้นจากอำนาจของเขาคือ เอโดม โมอับ และผู้นำของชาวอัมโมน
42 เขาจะแผ่อำนาจเหนือประเทศทั้งหลาย แผ่นดินอียิปต์จะหนีไม่พ้น
43 เขาจะมีอำนาจเหนือคลังทองคำ เงิน และของล้ำค่าทั้งหมดของอียิปต์
ชาวลิเบียและชาวเอธิโอเปียจะตามรอยเท้าของเขา
44 แต่ข่าวจากตะวันออกและจากเหนือจะทำให้เขาว้าวุ่นใจ เขาจะออกไปด้วยความโกรธจัด
เพื่อทำลายและกวาดล้างคนจำนวนมากจนสิ้น
45 เขาจะตั้งเต็นท์สำหรับเป็นที่ประทับระหว่างทะเลกับภูเขาศักดิ์สิทธิ์อันรุ่งโรจน์ แต่เขาจะถึงจุดจบ
และไม่มีใครช่วย

12

1 ในเวลานั้น มีคาเอลจะลุกขึ้น เจ้านายผู้ยิ่งใหญ่ที่ยืนหยัดเพื่อประชาชนของท่าน
จะเป็นยามทุกข์ยากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่มีชนชาติเกิดขึ้นมาจนถึงเวลานั้น ในเวลานั้น
ประชาชนของท่านจะได้รับการช่วยให้รอด ทุกคนที่มีชื่อเขียนไว้ในบันทึก
2 คนจำนวนมากที่หลับอยู่ในผงดินจะตื่นขึ้น บางคนจะมีชีวิตตลอดไป
บางคนจะอับอายและเป็นที่ดูหมิ่นตลอดไป
3 ผู้มีปัญญาจะส่องสว่างเหมือนแสงของท้องฟ้า
ผู้ที่นำคนจำนวนมากสู่ความเที่ยงธรรมจะส่องสว่างเหมือนดวงดาวตลอดชั่วนิรันดร์
4 แต่ท่าน ดาเนียล จงเก็บถ้อยคำเหล่านี้ไว้เป็นความลับ และปิดผนึกหนังสือจนถึงวาระสุดท้าย
คนจำนวนมากจะวิ่งไปมา และความรู้จะเพิ่มพูน
5 เมื่อข้าพเจ้า ดาเนียล มองดู ก็เห็นอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งอยู่บนฝั่งแม่น้ำด้านนี้
อีกคนอยู่บนฝั่งด้านโน้น
6 ผู้หนึ่งถามชายสวมผ้าลินินที่อยู่เหนือน้ำในแม่น้ำว่า อีกนานเท่าไร
สิ่งอัศจรรย์เหล่านี้จึงจะสิ้นสุด
7 ชายสวมผ้าลินินที่อยู่เหนือน้ำในแม่น้ำยกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์
ข้าพเจ้าได้ยินเขาสาบานโดยอ้างองค์ผู้มีชีวิตตลอดไปว่า จะเป็นเวลาหนึ่งวาระ หลายวาระ
และครึ่งวาระ และเมื่อพวกเขาทำลายอำนาจของประชาชนผู้เป็นของพระเจ้าจนแตกสลายสิ้นแล้ว
สิ่งทั้งหมดนี้จะสิ้นสุด
8 ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ จึงถามว่า ท่านผู้เป็นนาย เรื่องเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร
9 เขาตอบว่า ไปเถิด ดาเนียล
เพราะถ้อยคำเหล่านี้เก็บไว้เป็นความลับและปิดผนึกไว้จนถึงวาระสุดท้าย

10 คนจำนวนมากจะชำระตนให้สะอาด ทำให้ตนขาวผ่อง และผ่านการหลอมให้บริสุทธิ์
แต่คนชั่วจะทำชั่วต่อไป ไม่มีคนชั่วคนใดเข้าใจ แต่ผู้มีปัญญาจะเข้าใจ
11 ตั้งแต่เวลาที่เครื่องเผาบูชาที่ถวายเป็นประจำถูกเอาออกไป
และสิ่งน่ารังเกียจที่ทำให้ร้างเปล่าถูกตั้งขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน
12 ผู้ที่รอคอยจนถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันย่อมเป็นสุข
13 แต่ท่าน จงเดินต่อไปจนถึงที่สุด ท่านจะพัก
และจะได้ยืนรับมรดกของท่านเมื่อวันทั้งหลายสิ้นสุดลง

หนังสือ
โฮเชยา

1 พระยาห์เวห์*กล่าวกับโฮเชยา ลูกชายของเบเอรี ในสมัยที่อุสซียาห์ โยธาม อาหัส
และเฮเซคียาห์เป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในสมัยที่เยโรโบอัม ลูกชายของโยอาช
เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล
2 เมื่อพระยาห์เวห์เริ่มกล่าวผ่านโฮเชยา พระองค์บอกโฮเชยาว่า "ไปแต่งงานกับหญิงที่ค้าประเวณี
และมีลูกแห่งความไม่ซื่อสัตย์ เพราะแผ่นดินนี้เป็นชู้อย่างร้ายแรง ละทิ้งพระยาห์เวห์"
3 เขาจึงไปแต่งงานกับโกเมอร์ ลูกสาวของดิบลาอิม เธอตั้งครรภ์และคลอดลูกชายให้เขา
4 พระยาห์เวห์บอกเขาว่า "ตั้งชื่อลูกว่า ยิสเรเอล เพราะอีกไม่นาน
เราจะลงโทษราชวงศ์เยฮูให้ชดใช้การนองเลือดที่ยิสเรเอล
และจะทำให้อาณาจักรของวงศ์วานอิสราเอลสิ้นสุดลง
5 วันนั้นเราจะหักคันธนูของอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล"
6 เธอตั้งครรภ์อีกและคลอดลูกสาว
แล้วพระองค์บอกเขาว่า "ตั้งชื่อลูกว่า โลรูฮามาห์† เพราะเราจะไม่เมตตาวงศ์วานอิสราเอลอีก
และจะไม่ให้อภัยพวกเขาเลย
7 แต่เราจะเมตตาวงศ์วานยูดาห์ และจะช่วยพวกเขาให้รอดโดยพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา‡
เราจะไม่ช่วยให้รอดด้วยธนู ดาบ การสู้รบ ม้า หรือทหารม้า"
8 เมื่อเธอให้โลรูฮามาห์หย่านมแล้ว เธอก็ตั้งครรภ์และคลอดลูกชาย
9 พระองค์กล่าวว่า "ตั้งชื่อลูกว่า โลอัมมี§ เพราะพวกเจ้าไม่ใช่คนของเรา
และเราจะไม่เป็นของพวกเจ้า
10 ถึงอย่างนั้น คนอิสราเอลจะมีจำนวนเหมือนเม็ดทรายริมทะเล มากจนวัดหรือนับไม่ได้
และในที่ที่เคยมีคนบอกพวกเขาว่า "พวกเจ้าไม่ใช่คนของเรา" พวกเขาจะได้ชื่อว่า
"ลูกชายของพระเจ้าผู้มีชีวิต"
11 คนยูดาห์และคนอิสราเอลจะมารวมกัน พวกเขาจะตั้งผู้นำคนเดียวให้ตน
และจะออกจากแผ่นดินขึ้นไป เพราะวันแห่งยิสเรเอลจะยิ่งใหญ่

2

1 เรียกพี่น้องชายของพวกเจ้าว่า "คนของเรา"*
และเรียกพี่น้องหญิงว่า "ผู้เป็นที่รักของเรา"†
2 กล่าวโทษแม่ของพวกเจ้า
กล่าวโทษเธอ เพราะเธอไม่ใช่ภรรยาของเรา
และเราไม่ใช่สามีของเธอ
ให้เธอขจัดการค้าประเวณีออกจากใบหน้า
และขจัดการเป็นชู้ออกจากระหว่างอก
3 มิฉะนั้น เราจะเปลื้องผ้าเธอจนเปลือย
ให้เธอล่อนจ้อนเหมือนวันที่เกิดมา
จะทำให้เธอเป็นเหมือนถิ่นกันดาร

---

* **1:1 1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำที่หมายถึง "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" เมื่อพิมพ์เป็นตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด ใช้แทนชื่อเฉพาะของพระเจ้า ภาษาฮีบรูว่า "יהוה" และมักออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:6 1:6** โลรูฮามาห์ หมายถึง "ไม่เป็นที่รัก" ‡ **1:7 1:7** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" อ่านว่า เอโลฮิม § **1:9 1:9** โลอัมมี หมายถึง "ไม่ใช่คนของเรา" * **2:1 2:1** ภาษาฮีบรูว่า อัมมี † **2:1 2:1** ภาษาฮีบรูว่า รูฮามาห์

เป็นเหมือนผืนดินแห้งแล้ง
และจะให้เธอตายเพราะกระหาย
4 เราจะไม่เมตตาลูกของเธอ
เพราะพวกเขาเป็นลูกแห่งความไม่ซื่อสัตย์
5 แม่ของพวกเขาค้าประเวณี
หญิงที่อุ้มท้องพวกเขาทำสิ่งน่าอับอาย
เธอพูดว่า “ฉันจะตามคนรักของฉันไป
พวกเขาให้ขนมปังและน้ำแก่ฉัน
ให้ขนแกะและป่าน
ให้น้ำมันและเครื่องดื่ม”
6 ดังนั้น ดูสิ‡ เราจะเอาหนามกั้นทางของเจ้า
และสร้างกำแพงขวางเธอไว้
จนเธอหาทางไปไม่ได้
7 เธอจะตามคนรักไป
แต่ตามไม่ทัน
จะตามหา
แต่หาไม่พบ
แล้วเธอจะพูดว่า “ฉันจะกลับไปหาสามีคนแรก
เพราะตอนนั้นฉันอยู่ดีกว่าตอนนี้”
8 เธอไม่รู้ว่าเราเป็นผู้ให้ธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันแก่เธอ
เราให้เงินทองแก่เธอมากมาย แต่พวกเขากลับนำไปใช้เพื่อบาอัล
9 ดังนั้น เราจะเอาธัญพืชของเราคืนเมื่อถึงเวลา
เอาเหล้าองุ่นใหม่ของเราคืนเมื่อถึงฤดู
และจะริบขนแกะกับป่านของเรา ที่มีไว้ปกปิดร่างเปลือยของเธอ
10 บัดนี้เราจะเปิดโปงความลามกของเธอต่อหน้าคนรักของเธอ
ไม่มีใครช่วยเธอให้พ้นจากมือเราได้
11 เราจะยุติงานฉลองทั้งหมดของเธอ
ทั้งเทศกาล วันขึ้นเดือนใหม่ วันสะบาโต และการประชุมในพิธีตามกำหนดทั้งหมด
12 เราจะทำลายเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเธอ
ที่เธอเคยพูดถึงว่า “นี่คือค่าจ้างที่คนรักให้ฉัน”
เราจะทำให้กลายเป็นป่ารก
และสัตว์ในท้องทุ่งจะมากิน
13 เราจะลงโทษเธอสำหรับวันทั้งหลายที่เธอบูชาเทพบาอัล
เผาเครื่องหอมถวายเทพเหล่านั้น
ประดับตัวด้วยต่างหูและเครื่องเพชรพลอย
ตามคนรักไป
และลืมเรา” พระยาห์เวห์กล่าว
14 “เพราะฉะนั้น ดูสิ เราจะโน้มน้าวใจเธอ
พาเธอไปในถิ่นกันดาร
และพูดกับเธออย่างอ่อนโยน
15 จากที่นั่น เราจะให้สวนองุ่นแก่เธอ
และให้หุบเขาอาโคร์เป็นประตูแห่งความหวัง

---

‡ **2:6 2:6** คำที่แปลว่า “ดูสิ” มาจาก “הִנֵּה” มีความหมายว่า ดู ให้ความสนใจ สังเกต มองเห็น หรือเพ่งมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

ที่นั่นเธอจะตอบ
เหมือนในวัยสาว
เหมือนวันที่เธอขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
16 วันนั้น พระยาห์เวห์กล่าว
เธอจะเรียกเราว่า สามีของฉัน
และจะไม่เรียกว่า นายของฉัน อีก
17 เราจะเอาชื่อเทพบาอัลทั้งหลายออกจากปากเธอ
จะไม่มีใครเอ่ยชื่อเทพเหล่านั้นอีก
18 วันนั้น เพื่อพวกเขา เราจะทำพันธสัญญากับสัตว์ในท้องทุ่ง
กับนกในท้องฟ้า
และสัตว์ที่เลื้อยคลานบนพื้นดิน
เราจะหักคันธนู ทำลายดาบ และยุติการสู้รบในแผ่นดิน
ให้พวกเขานอนพักอย่างปลอดภัย
19 เราจะหมั้นหมายเธอไว้กับเราตลอดไป
เราจะหมั้นหมายเธอไว้กับเรา ด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความรักมั่นคง
และความสงสาร
20 เราจะหมั้นหมายเธอไว้กับเราด้วยความซื่อสัตย์
และเธอจะรู้จักพระยาห์เวห์
21 วันนั้นเราจะตอบ พระยาห์เวห์กล่าว
เราจะตอบฟ้าสวรรค์
และฟ้าสวรรค์จะตอบแผ่นดิน
22 แผ่นดินจะตอบธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน
และสิ่งเหล่านี้จะตอบยิสเรเอล
23 เราจะหว่านเธอลงในดินให้เป็นของเรา
จะเมตตาหญิงที่ไม่ได้รับความเมตตา
และจะบอกผู้ที่ไม่ใช่คนของเราว่า พวกเจ้าเป็นคนของเรา
แล้วพวกเขาจะพูดว่า พระองค์เป็นพระเจ้าของพวกเรา

3

1 พระยาห์เวห์บอกข้าพเจ้าว่า ไปอีกครั้ง รักหญิงคนหนึ่งที่มีคนอื่นรักอยู่และเป็นชู้
เหมือนที่พระยาห์เวห์รักคนอิสราเอล แม้พวกเขาหันไปหาเทพเจ้าอื่นและชอบขนมลูกเกด
2 ข้าพเจ้าจึงซื้อเธอมาเป็นของตนด้วยเงินสิบห้าชิ้น และข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ครึ่ง*
3 ข้าพเจ้าบอกเธอว่า เธอต้องอยู่กับฉันอีกหลายวัน ห้ามค้าประเวณีและห้ามอยู่กับชายอื่น
ฉันก็จะปฏิบัติต่อเธอเช่นเดียวกัน
4 เพราะคนอิสราเอลจะอยู่หลายวันโดยไม่มีกษัตริย์ ไม่มีเจ้านาย ไม่มีเครื่องบูชา
ไม่มีเสาหินศักดิ์สิทธิ์ ไม่มีเอโฟดหรือรูปเคารพ
5 หลังจากนั้น คนอิสราเอลจะกลับมาแสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา และดาวิด
กษัตริย์ของพวกเขา ในวาระสุดท้าย พวกเขาจะตัวสั่นเข้ามาหาพระยาห์เวห์และพรของพระองค์

4

1 คนอิสราเอล ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์
เพราะพระยาห์เวห์มีข้อกล่าวหาต่อผู้ที่อยู่ในแผ่นดินนี้
ในแผ่นดินไม่มีใครสัตย์จริง ไม่มีใครทำดี
ไม่มีใครรู้จักพระเจ้า
2 มีแต่การสาปแช่ง โกหก ฆ่าคน ขโมย และเป็นชู้

* **3:2 3:2** หนึ่งโฮเมอร์มีปริมาตรประมาณ 220 ลิตร หรือ 6 บุเชล

พวกเขาล้ำเส้น เลือดนองนำไปสู่เลือดนองอีก
3 ดังนั้น แผ่นดินจะไว้ทุกข์
ทุกคนที่อยู่ที่นั่นจะร่วงโรย
พร้อมกับสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่นั่น
ทั้งสัตว์ในท้องทุ่งและนกในท้องฟ้า
แม้แต่ปลาในทะเลก็จะตาย

4 แต่ห้ามใครยกข้อกล่าวหาหรือกล่าวโทษใคร
เพราะคนของเจ้าเป็นเหมือนผู้ที่ยกข้อกล่าวหาต่อปุโรหิต
5 เจ้าจะสะดุดล้มในเวลากลางวัน
ผู้เผยพระวจนะก็จะสะดุดล้มกับเจ้าในเวลากลางคืน
และเราจะทำลายแม่ของเจ้า
6 คนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้
เพราะเจ้าปฏิเสธความรู้ เราก็จะปฏิเสธเจ้า
ไม่ให้เจ้าเป็นปุโรหิตของเรา
เพราะเจ้าลืมกฎหมายของพระเจ้าของเจ้า
เราก็จะลืมลูกของเจ้า
7 ยิ่งพวกเขามีจำนวนมากขึ้น ก็ยิ่งทำบาปต่อเรา
เราจะเปลี่ยนเกียรติของพวกเขาให้เป็นความอับอาย
8 พวกเขากินบาปของคนของเราเป็นอาหาร
และใจจดจ่ออยู่กับความผิดของคนเหล่านั้น
9 คนทั่วไปกับปุโรหิตจะลงเอยไม่ต่างกัน
เราจะลงโทษพวกเขาตามวิถีที่พวกเขาเดิน
และตอบแทนตามการกระทำ
10 พวกเขาจะกิน แต่ไม่อิ่ม
จะค้าประเวณี แต่จำนวนจะไม่เพิ่มขึ้น
เพราะพวกเขาเลิกฟังพระยาห์เวห์
11 การค้าประเวณี เหล้าองุ่น และเหล้าองุ่นใหม่ ทำให้คนสิ้นความเข้าใจ
12 คนของเราขอคำปรึกษาจากรูปเคารพไม้
และตอบท่อนไม้
จิตใจที่มุ่งค้าประเวณีพาพวกเขาหลงทาง
พวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของตน
13 พวกเขาถวายเครื่องบูชาบนยอดเขา
เผาเครื่องหอมบนเนิน ใต้ต้นโอ๊ก ต้นป็อปลาร์ และต้นเทเรบินธ์
เพราะร่มเงาที่นั่นดี
เพราะฉะนั้น ลูกสาวของพวกเจ้าจึงค้าประเวณี
และเจ้าสาวของพวกเจ้าก็เป็นชู้
14 เราจะไม่ลงโทษลูกสาวของพวกเจ้าเมื่อพวกเธอค้าประเวณี
หรือเจ้าสาวของพวกเจ้าเมื่อพวกเธอเป็นชู้
เพราะพวกผู้ชายก็คบหาหญิงค้าประเวณี
และถวายเครื่องบูชาร่วมกับหญิงค้าประเวณีประจำศาสนสถาน
คนที่ไร้ความเข้าใจจึงจะพินาศ

15 อิสราเอล แม้เจ้าจะค้าประเวณี

ก็อย่าให้ยูดาห์ทำผิดด้วย
อย่ามาที่กิลกาล
อย่าขึ้นไปที่เบธอาเวน
และอย่าสาบานโดยอ้างพระยาห์เวห์ผู้มีชีวิต
16 อิสราเอลดื้อรั้นเหลือเกิน เหมือนวัวสาวที่ดื้อดึง
แล้วพระยาห์เวห์จะเลี้ยงพวกเขาเหมือนลูกแกะในทุ่งหญ้าได้อย่างไร
17 เอฟราอิมผูกพันอยู่กับรูปเคารพ
ปล่อยเขาไว้ตามลำพัง
18 เครื่องดื่มของพวกเขาเปรี้ยวเสียแล้ว
พวกเขาค้าประเวณีไม่หยุด
บรรดาผู้ปกครองของเธอรักวิถีอันน่าอับอายของตนเหลือเกิน
19 ลมโอบเธอไว้ในปีกของมัน
และพวกเขาจะผิดหวังเพราะเครื่องบูชาของตน

5

1 ปุโรหิตทั้งหลาย ฟัง
วงศ์วานอิสราเอล ฟัง
ราชวงศ์ เงี่ยหูฟัง
คำพิพากษานี้มุ่งที่พวกเจ้า
เพราะพวกเจ้าเป็นบ่วงที่มิสปาห์
เป็นตาข่ายที่กางไว้บนทาโบร์
2 พวกกบฏจมลึกอยู่ในการฆ่าฟัน
แต่เราสั่งสอนพวกเขาทั้งหมดด้วยการลงโทษ
3 เรารู้จักเอฟราอิม
อิสราเอลซ่อนตัวจากเราไม่ได้
เอฟราอิม บัดนี้เจ้าค้าประเวณี
อิสราเอลมีมลทินแล้ว
4 การกระทำของพวกเขาขัดขวางไม่ให้หันกลับมาหาพระเจ้าของตน
เพราะจิตใจที่มุ่งค้าประเวณีอยู่ในตัวพวกเขา
และพวกเขาไม่รู้จักพระยาห์เวห์
5 ความหยิ่งของอิสราเอลฟ้องตัวเขาเอง
อิสราเอลและเอฟราอิมจึงจะสะดุดล้มเพราะความผิดของตน
ยูดาห์ก็จะสะดุดล้มไปด้วย
6 พวกเขาจะพาฝูงแพะแกะและฝูงวัวไปแสวงหาพระยาห์เวห์
แต่จะไม่พบพระองค์
พระองค์ถอนตัวจากพวกเขาแล้ว
7 พวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์
เพราะพวกเขามีลูกนอกสมรส
บัดนี้วันขึ้นเดือนใหม่จะกลืนกินพวกเขาพร้อมกับไร่นา

8 เป่าแตรเขาสัตว์ที่กิเบอาห์
และเป่าแตรที่รามาห์
โห่ร้องรบที่เบธอาเวน ข้างหลังเจ้า เบนยามิน
9 เอฟราอิมจะรกร้างในวันแห่งการลงโทษ
เราประกาศแก่เผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลแล้วว่า สิ่งนี้จะเกิดขึ้นแน่นอน

10 เจ้านายของยูดาห์เหมือนคนที่ย้ายหลักเขต
เราจะเทความโกรธลงบนพวกเขาเหมือนน้ำ
11 เอฟราอิมถูกกดขี่
ถูกบดขยี้ในการพิพากษา
เพราะเขามุ่งมั่นไล่ตามรูปเคารพ
12 ดังนั้น เราเป็นเหมือนตัวมอดต่อเอฟราอิม
และเป็นเหมือนความผุเน่าต่อวงศ์วานยูดาห์

13 เมื่อเอฟราอิมเห็นว่าตนเจ็บป่วย
และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน
เอฟราอิมก็ไปหาอัสซีเรีย
และส่งคนไปหากษัตริย์ยาเรบ
แต่กษัตริย์องค์นั้นรักษาพวกเจ้าไม่ได้
และไม่อาจทำให้บาดแผลของพวกเจ้าหาย
14 เราจะเป็นเหมือนสิงโตต่อเอฟราอิม
และเหมือนสิงโตหนุ่มต่อวงศ์วานยูดาห์
เราเองจะฉีกพวกเขาเป็นชิ้น ๆ แล้วจากไป
จะคาบพวกเขาไป ไม่มีใครช่วยได้
15 เราจะกลับไปยังที่ของเรา
จนกว่าพวกเขาจะยอมรับความผิด
และแสวงหาเรา
ในความทุกข์ยาก พวกเขาจะแสวงหาเราอย่างจริงจัง

6

1 มาเถิด ให้พวกเรากลับไปหาพระยาห์เวห์
พระองค์ฉีกพวกเราเป็นชิ้น ๆ
และพระองค์จะรักษาพวกเรา
พระองค์ทำให้พวกเราบาดเจ็บ
และจะพันบาดแผลให้
2 อีกสองวัน พระองค์จะให้พวกเราฟื้นขึ้น
วันที่สาม พระองค์จะยกพวกเราขึ้น
และพวกเราจะมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระองค์
3 ให้พวกเรายอมรับพระยาห์เวห์
ให้พากเพียรรู้จักพระยาห์เวห์
ดวงอาทิตย์ขึ้นแน่นอนฉันใด
พระยาห์เวห์จะปรากฏแน่นอนฉันนั้น
พระองค์จะมาหาพวกเราเหมือนฝน
เหมือนฝนฤดูใบไม้ผลิที่รดแผ่นดิน

4 เอฟราอิม เราจะทำอย่างไรกับเจ้า
ยูดาห์ เราจะทำอย่างไรกับเจ้า
ความรักของพวกเจ้าเหมือนเมฆยามเช้า
เหมือนน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่
5 เพราะฉะนั้น เราจึงใช้ผู้เผยพระวจนะฟันพวกเขาเป็นชิ้น ๆ
ใช้ถ้อยคำจากปากเราฆ่าพวกเขา

คำพิพากษาของพวกเจ้าเหมือนแสงฟ้าแลบ
6 เราต้องการความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา
ต้องการการรู้จักพระเจ้า มากกว่าเครื่องเผาบูชา
7 แต่พวกเขาทำลายพันธสัญญาเหมือนอาดัม
พวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเราที่นั่น
8 กิเลอาดเป็นเมืองของคนทำชั่ว
เปื้อนเลือด
9 เหมือนกลุ่มโจรซุ่มดักคน
กลุ่มปุโรหิตก็ฆ่าคนบนทางไปเชเคม
ทำอาชญากรรมอันน่าอับอาย
10 เราเห็นสิ่งน่าสยดสยองในวงศ์วานอิสราเอล
มีการค้าประเวณีในเอฟราอิม
อิสราเอลมีมลทินแล้ว

11 ยูดาห์ มีการเก็บเกี่ยวกำหนดไว้ให้เจ้าด้วย
เมื่อเราฟื้นฟูความรุ่งเรืองให้คนของเรา

7

1 เมื่อเราจะรักษาอิสราเอล
ความผิดของเอฟราอิมก็ปรากฏ
รวมถึงความชั่วของสะมาเรีย
เพราะพวกเขาหลอกลวง
ขโมยเข้ามาข้างใน
และกลุ่มโจรปล้นอยู่ข้างนอก
2 พวกเขาไม่คิดเลยว่าเราจำความชั่วทั้งหมดของพวกเขาได้
บัดนี้การกระทำของพวกเขาเองล้อมพวกเขาไว้
การกระทำเหล่านั้นอยู่ต่อหน้าเรา
3 พวกเขาทำให้กษัตริย์ยินดีด้วยความชั่ว
ทำให้บรรดาเจ้านายยินดีด้วยคำโกหก
4 พวกเขาล้วนเป็นชู้
ร้อนระอุเหมือนเตาอบที่คนทำขนมปังหยุดเขี่ยไฟ
ตั้งแต่นวดแป้งจนแป้งขึ้นฟู
5 ในวันของกษัตริย์เรา เหล่าเจ้านายดื่มเหล้าองุ่นจนร้อนรุ่มและป่วย
กษัตริย์จับมือกับพวกชอบเยาะเย้ย
6 พวกเขาเตรียมใจไว้เหมือนเตาอบ
ขณะที่ซุ่มรอ
ความโกรธคุกรุ่นอยู่ตลอดคืน
พอเช้าก็ลุกโชนเป็นเปลวไฟ
7 พวกเขาล้วนร้อนเหมือนเตาอบ
และกลืนกินผู้พิพากษาของตน
กษัตริย์ของพวกเขาล้มลงหมดแล้ว
ไม่มีใครในหมู่พวกเขาร้องเรียกเรา
8 เอฟราอิมปะปนกับชนชาติต่าง ๆ
เอฟราอิมเป็นแผ่นแป้งจี่ที่ไม่ได้กลับด้าน
9 คนต่างชาติกลืนกินกำลังของเขา
แต่เขาไม่รู้ตัว

มีผมหงอกแซมอยู่
แต่เขาไม่รู้ตัว
10 ความหยิ่งของอิสราเอลฟ้องตัวเขาเอง
แต่ถึงอย่างนี้ พวกเขาก็ยังไม่กลับมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของตน
และไม่แสวงหาพระองค์

11 เอฟราอิมเหมือนนกเขาที่หลอกง่าย ไร้ความเข้าใจ
พวกเขาร้องเรียกอียิปต์
ไปหาอัสซีเรีย
12 เมื่อพวกเขาไป เราจะกางตาข่ายคลุมพวกเขา
จะดึงพวกเขาลงมาเหมือนนกในท้องฟ้า
จะลงโทษตามที่หมู่คณะของพวกเขาเคยได้ยินมาแล้ว
13 วิบัติแก่พวกเขา
เพราะพวกเขาเตลิดไปจากเรา
ความพินาศจงมาถึงพวกเขา
เพราะพวกเขาล่วงเกินเรา
แม้เราจะไถ่พวกเขา
พวกเขากลับพูดโกหกกล่าวโทษเรา
14 พวกเขาไม่ได้ร้องหาเราจากใจ
แต่คร่ำครวญอยู่บนที่นอน
พวกเขารวมตัวกันเพื่อธัญพืชและเหล้าองุ่นใหม่
แต่หันไปจากเรา
15 แม้เราฝึกและทำให้แขนของพวกเขาแข็งแรง
พวกเขากลับวางแผนร้ายต่อเรา
16 พวกเขากลับมา แต่ไม่ได้กลับมาหาพระเจ้าผู้สูงสุด
พวกเขาเหมือนคันธนูที่ใช้การไม่ได้
บรรดาเจ้านายจะล้มลงด้วยดาบ เพราะคำพูดเกรี้ยวกราดของตน
เรื่องนี้จะทำให้พวกเขาถูกเยาะเย้ยในแผ่นดินอียิปต์

8

1 ยกแตรขึ้นจรดริมฝีปาก
มีสิ่งหนึ่งคล้ายนกอินทรีอยู่เหนือบ้านของพระยาห์เวห์
เพราะพวกเขาทำลายพันธสัญญาของเรา
และกบฏต่อกฎหมายของเรา
2 พวกเขาร้องหาเราว่า พระเจ้าของข้าพเจ้า พวกเราคืออิสราเอล ยอมรับพระองค์
3 อิสราเอลทิ้งสิ่งที่ดีไปแล้ว
ศัตรูจะไล่ตามเขา
4 พวกเขาตั้งกษัตริย์โดยเราไม่ได้ตั้ง
แต่งตั้งเจ้านายโดยเราไม่เห็นชอบ
เอาเงินทองของตนมาทำรูปเคารพ
เพื่อให้พวกเขาถูกทำลาย
5 ให้สะมาเรียโยนรูปเคารพลูกวัวของตนทิ้งไป
ความโกรธของเราลุกโชนต่อพวกเขา
อีกนานเท่าไร พวกเขาจึงจะบริสุทธิ์ได้

6 สิ่งนี้ก็มาจากอิสราเอลด้วย
ช่างทำมันขึ้นมา มันไม่ใช่พระเจ้า
รูปลูกวัวของสะมาเรียจะต้องแตกเป็นชิ้น ๆ
7 พวกเขาหว่านลม
และจะเกี่ยวพายุหมุน
เขาไม่มีธัญพืชอยู่ในนา
ลำต้นจะไม่ออกรวง
ถึงออกรวง คนต่างชาติก็จะกลืนกินเสีย
8 อิสราเอลถูกกลืนกินแล้ว
บัดนี้พวกเขาอยู่ท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ เหมือนสิ่งไร้ค่า
9 พวกเขาขึ้นไปหาอัสซีเรีย
เหมือนลาป่าที่เที่ยวไปตามลำพัง
เอฟราอิมจ้างคนรักให้ตนเอง
10 แม้พวกเขาขายตัวท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
บัดนี้เราจะรวบรวมพวกเขา
และพวกเขาเริ่มร่วงโรย เพราะกษัตริย์ของเหล่าผู้มีอำนาจกดขี่พวกเขา
11 เพราะเอฟราอิมเพิ่มแท่นบูชาเพื่อทำบาป
แท่นเหล่านั้นจึงกลายเป็นแท่นบูชาเพื่อทำบาปสำหรับเขา
12 เราเขียนข้อกฎหมายมากมายให้เขา
แต่เขากลับมองเป็นเรื่องแปลกปลอม
13 ส่วนเครื่องบูชาที่ถวายแก่เรา
พวกเขาถวายเนื้อเป็นเครื่องบูชาแล้วกิน
แต่พระยาห์เวห์ไม่ยอมรับ
บัดนี้พระองค์จะจดจำความผิดของพวกเขา
และลงโทษบาปของพวกเขา
พวกเขาจะกลับไปอียิปต์
14 อิสราเอลลืมผู้สร้างตน แล้วสร้างวังขึ้น
ยูดาห์ก็สร้างเมืองที่มีป้อมปราการมากมาย
แต่เราจะส่งไฟลงบนเมืองของเขา
ไฟจะกลืนกินป้อมปราการของเมืองนั้น

9

1 อิสราเอล อย่ารื่นเริงโห่ร้องยินดีเหมือนชนชาติอื่น
เพราะเจ้าไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของตน
เจ้ารักค่าจ้างจากการค้าประเวณีที่ลานนวดข้าวทุกแห่ง
2 ลานนวดข้าวและบ่อย่ำองุ่นจะเลี้ยงพวกเขาไม่ได้
เหล้าองุ่นใหม่จะขาดไปจากเธอ
3 พวกเขาจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินของพระยาห์เวห์
เอฟราอิมจะกลับไปอียิปต์
และพวกเขาจะกินอาหารที่มีมลทินในอัสซีเรีย
4 พวกเขาจะไม่เทเหล้าองุ่นถวายพระยาห์เวห์
และจะไม่เป็นที่พอใจของพระองค์
เครื่องบูชาของพวกเขาจะเหมือนขนมปังของคนไว้ทุกข์

ทุกคนที่กินจะมีมลทิน
เพราะขนมปังของพวกเขามีไว้เพียงสนองความหิว
จะไม่ได้นำเข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์
5 พวกเจ้าจะทำอย่างไรในวันประชุมในพิธีตามกำหนด
และในวันเทศกาลของพระยาห์เวห์
6 ดูสิ เมื่อพวกเขาหนีความพินาศ
อียิปต์จะรวบรวมพวกเขาไว้
เมมฟิสจะฝังพวกเขา
ต้นตำแยจะครอบครองสิ่งล้ำค่าที่ทำด้วยเงินของพวกเขา
หนามจะขึ้นในกระโจมของพวกเขา
7 วันลงโทษมาถึงแล้ว
วันชำระบัญชีมาถึงแล้ว
อิสราเอลจะเห็นว่าผู้เผยพระวจนะเป็นคนโง่
และคนที่ได้รับการดลใจเป็นคนบ้า
เพราะบาปของพวกเจ้ามีมากมาย
และพวกเจ้าเป็นศัตรูอย่างรุนแรง
8 ผู้เผยพระวจนะเฝ้าดูแลเอฟราอิมร่วมกับพระเจ้าของข้าพเจ้า
บ่วงของคนดักนกอยู่บนทุกเส้นทางของเขา
และมีความเป็นศัตรูอยู่ในบ้านของพระเจ้าของเขา
9 พวกเขาจมลึกในความเสื่อมทราม
เหมือนในสมัยกิเบอาห์
พระองค์จะจดจำความผิดของพวกเขา
จะลงโทษพวกเขาเพราะบาปที่ทำ
10 เราพบอิสราเอลเหมือนพบองุ่นในถิ่นกันดาร
เราเห็นบรรพบุรุษของพวกเจ้าเหมือนผลแรกสุกของต้นมะเดื่อในฤดูแรก
แต่พวกเขาไปหาบาอัลเปโอร์ และอุทิศตนให้สิ่งน่าอับอาย
จนกลายเป็นสิ่งน่ารังเกียจเหมือนสิ่งที่พวกเขารัก
11 เกียรติของเอฟราอิมจะบินไปเหมือนนก
จะไม่มีเด็กคลอด ไม่มีหญิงอุ้มท้อง และไม่มีใครเริ่มตั้งท้อง
12 แม้พวกเขาเลี้ยงลูกจนโต
เราก็จะพรากลูกไป จนไม่เหลือใครเลย
วิบัติแก่พวกเขา เมื่อเราจากพวกเขาไป
13 เราเห็นเอฟราอิมเป็นเหมือนไทระ ปลูกไว้ในที่ร่มรื่น
แต่เอฟราอิมจะพาลูกของตนออกไปให้ฆาตกร
14 พระยาห์เวห์ ขอให้พวกเขา พระองค์จะให้อะไร
ขอให้พวกเขามีครรภ์ที่แท้ง และเต้านมที่แห้งไร้น้ำนม

15 ความชั่วทั้งหมดของพวกเขาอยู่ที่กิลกาล
เพราะที่นั่นเราเกลียดพวกเขา
เพราะการกระทำชั่ว เราจะขับพวกเขาออกจากบ้านของเรา
เราจะไม่รักพวกเขาอีก
เจ้านายของพวกเขาล้วนเป็นกบฏ
16 เอฟราอิมถูกตีแล้ว
รากของพวกเขาแห้งเหี่ยว
จะไม่เกิดผล

ถึงมีลูก เราก็จะฆ่าลูกอันเป็นที่รักซึ่งเกิดจากครรภ์ของพวกเขา

17 พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทิ้งพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ฟังพระองค์
พวกเขาจะเร่ร่อนไปท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ

10

1 อิสราเอลเป็นเถาองุ่นงอกงามที่ออกผล
ยิ่งผลดก เขาก็ยิ่งเพิ่มแท่นบูชา
ยิ่งแผ่นดินรุ่งเรือง พวกเขาก็ยิ่งตกแต่งเสาหินศักดิ์สิทธิ์
2 ใจของพวกเขาแบ่งเป็นสอง
บัดนี้ความผิดของพวกเขาจะปรากฏ
พระองค์จะรื้อแท่นบูชาของพวกเขา
จะทำลายเสาหินศักดิ์สิทธิ์
3 บัดนี้พวกเขาจะพูดว่า พวกเราไม่มีกษัตริย์ เพราะพวกเราไม่เกรงกลัวพระยาห์เวห์
แล้วกษัตริย์จะทำอะไรให้พวกเราได้
4 พวกเขาให้คำมั่น ทำพันธสัญญาด้วยคำสาบานเท็จ
คำพิพากษาจึงงอกขึ้นเหมือนวัชพืชมีพิษตามร่องนา
5 ชาวสะมาเรียจะหวาดหวั่นเรื่องรูปลูกวัวทั้งหลายของเบธอาเวน
ผู้คนของรูปนั้นจะไว้ทุกข์ให้มัน
พร้อมกับปุโรหิตของรูปนั้นที่เคยยินดีเพราะมัน
พวกเขาจะไว้ทุกข์ให้เกียรติของรูปนั้น เพราะเกียรตินั้นจากมันไปแล้ว
6 รูปนั้นจะถูกขนไปอัสซีเรียด้วย เป็นของกำนัลแก่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
เอฟราอิมจะอับอาย
อิสราเอลจะละอายต่อคำแนะนำของตน
7 สะมาเรียและกษัตริย์ของเธอจะลอยหายไป
เหมือนกิ่งไม้เล็ก ๆ บนผิวน้ำ
8 สถานที่บูชาบนที่สูงของอาเวน ซึ่งเป็นบาปของอิสราเอล จะถูกทำลายด้วย
หนามและพืชมีหนามจะขึ้นบนแท่นบูชา
พวกเขาจะบอกภูเขาว่า คลุมพวกเราไว้ และบอกเนินเขาว่า ถล่มลงมาทับพวกเรา

9 อิสราเอล เจ้าทำบาปมาตั้งแต่สมัยกิเบอาห์
พวกเขายังคงอยู่ที่นั่น
สงครามกับลูกหลานแห่งความผิดตามพวกเขาไม่ทันที่กิเบอาห์
10 เมื่อเราต้องการ เราจะลงโทษพวกเขา
ชนชาติต่าง ๆ จะมารวมกันต่อต้านพวกเขา
เมื่อพวกเขาถูกผูกไว้กับการล่วงละเมิดสองประการ
11 เอฟราอิมเป็นวัวสาวที่ฝึกแล้ว ชอบนวดข้าว
เราจะวางแอกบนคออันงามของเธอ
จะให้คนขึ้นขี่เอฟราอิม
ยูดาห์จะไถนา
ยาโคบจะทำก้อนดินของตนให้แตก
12 หว่านเพื่อตนเองด้วยความชอบธรรม
เก็บเกี่ยวตามความเมตตา
ไถดินที่ปล่อยร้าง

เพราะถึงเวลาแสวงหาพระยาห์เวห์แล้ว
จนกว่าพระองค์จะมา และให้ความชอบธรรมตกลงบนพวกเจ้าเหมือนฝน
13 พวกเจ้าไถความชั่ว
เกี่ยวความผิด
กินผลของคำโกหก
เพราะวางใจในวิถีของตน และในนักรบกล้าหาญจำนวนมาก
14 ดังนั้น เสียงรบจะกึกก้องในหมู่คนของเจ้า
ป้อมปราการทั้งหมดของเจ้าจะถูกทำลาย
เหมือนที่ชัลมันทำลายเบธอาร์เบลในวันสู้รบ
แม่ถูกฟาดจนแหลกพร้อมกับลูก
15 เบธเอลจะทำเช่นนั้นกับพวกเจ้า เพราะความชั่วอันใหญ่หลวงของพวกเจ้า
เมื่อรุ่งสาง กษัตริย์แห่งอิสราเอลจะถูกทำลาย

11

1 เมื่ออิสราเอลยังเป็นเด็ก เรารักเขา
และเรียกลูกชายของเราออกจากอียิปต์
2 เมื่อคนเหล่านั้นเรียกพวกเขา พวกเขาจึงจากผู้ที่เรียกไป
ไปถวายเครื่องบูชาแก่เทพบาอัลทั้งหลาย
และเผาเครื่องหอมให้รูปเคารพแกะสลัก
3 แต่เราสอนเอฟราอิมให้เดิน
จับแขนพวกเขาไว้
พวกเขากลับไม่รู้ว่าเราเป็นผู้รักษาพวกเขา
4 เราจูงพวกเขาด้วยสายใยผูกพันของมนุษย์ ด้วยสายใยรัก
เราเป็นเหมือนคนที่ยกแอกที่อยู่บนคอพวกเขาขึ้น
เราก้มลงหาเขา และให้อาหารเขา

5 พวกเขาจะไม่กลับไปแผ่นดินอียิปต์
แต่ชาวอัสซีเรียจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา
เพราะพวกเขาไม่ยอมกลับใจ
6 ดาบจะลงบนเมืองของพวกเขา
ทำลายดาลประตูเมือง
และทำให้แผนการของพวกเขาสิ้นสุดลง
7 คนของเรามุ่งมั่นหันไปจากเรา
แม้พวกเขาร้องหาพระเจ้าผู้สูงสุด
พระองค์ก็จะไม่ยกพวกเขาขึ้นอย่างแน่นอน

8 เอฟราอิม เราจะตัดใจจากเจ้าได้อย่างไร
อิสราเอล เราจะมอบเจ้าให้คนอื่นได้อย่างไร
เราจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนอัดมาห์ได้อย่างไร
จะทำให้เจ้าเป็นเหมือนเศโบยิมได้อย่างไร
ใจเราเปลี่ยนไป
ความสงสารของเราพลุ่งขึ้น
9 เราจะไม่ลงมือด้วยความโกรธอันดุเดือด
จะไม่กลับมาทำลายเอฟราอิม

เพราะเราเป็นพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ เป็นองค์ผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า
เราจะไม่มาด้วยความโกรธ
10 พวกเขาจะเดินตามพระยาห์เวห์
พระองค์จะคำรามเหมือนสิงโต
เมื่อพระองค์คำราม ลูกทั้งหลายจะตัวสั่นมาจากทิศตะวันตก
11 พวกเขาจะตัวสั่นมาจากอียิปต์เหมือนนก
จะมาจากแผ่นดินอัสซีเรียเหมือนนกเขา
เราจะให้พวกเขาตั้งหลักอยู่ในบ้านของตน พระยาห์เวห์กล่าว

12 เอฟราอิมล้อมเราด้วยคำเท็จ
วงศ์วานอิสราเอลล้อมเราด้วยคำหลอกลวง
ยูดาห์ยังหลงไปจากพระเจ้า
และไม่ซื่อสัตย์ต่อองค์ผู้บริสุทธิ์

12

1 เอฟราอิมเลี้ยงตัวเองด้วยลม
ไล่ตามลมตะวันออก
เพิ่มคำโกหกและความพินาศไม่หยุด
พวกเขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรีย
และขนน้ำมันไปอียิปต์
2 พระยาห์เวห์มีข้อพิพาทกับยูดาห์ด้วย
พระองค์จะลงโทษยาโคบตามวิถีที่เขาเดิน
จะตอบแทนตามการกระทำของเขา
3 ในครรภ์ เขาจับส้นเท้าพี่น้องชายของตนไว้
เมื่อเป็นผู้ใหญ่ เขาต่อสู้กับพระเจ้า
4 เขาปล้ำกับทูตสวรรค์และชนะ
เขาร้องไห้และวิงวอนต่อผู้นั้น
เขาพบผู้นั้นที่เบธเอล ที่นั่นเขาพูดกับพวกเรา
5 คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย
พระยาห์เวห์เป็นชื่อที่ทำให้พระองค์เป็นที่รู้จัก
6 เพราะฉะนั้น หันกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า
รักษาความเมตตาและความยุติธรรมไว้
และรอคอยพระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ

7 พ่อค้ามีตาชั่งโกงอยู่ในมือ
เขาชอบฉ้อโกง
8 เอฟราอิมพูดว่า ฉันร่ำรวยแล้วจริง ๆ
หาทรัพย์สินมาได้
ในทรัพย์สินทั้งหมดของฉัน พวกเขาจะไม่พบความผิดใดในตัวฉันที่เป็นบาป

9 แต่เราเป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์
เราจะให้เจ้าอาศัยในกระโจมอีก
เหมือนในวันเทศกาลตามกำหนด
10 เราพูดกับผู้เผยพระวจนะด้วย
ให้นิมิตมากมาย
และใช้เรื่องเปรียบเทียบผ่านงานของผู้เผยพระวจนะ

11 ถ้ากิเลอาดชั่วร้าย
พวกเขาก็ไร้ค่าแน่นอน
ที่กิลกาล พวกเขาถวายวัวตัวผู้เป็นเครื่องบูชา
แท่นบูชาของพวกเขาเหมือนกองพะเนินตามร่องนา
12 ยาโคบหนีไปแผ่นดินอารัม
อิสราเอลรับใช้เพื่อให้ได้ภรรยา
เขาเลี้ยงฝูงแพะแกะและฝูงวัวเพื่อให้ได้ภรรยา
13 พระยาห์เวห์พาอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์โดยผู้เผยพระวจนะ
และอิสราเอลได้รับการปกป้องโดยผู้เผยพระวจนะ
14 เอฟราอิมยั่วยุให้โกรธอย่างขมขื่น
เพราะฉะนั้น เลือดของเขาจะยังติดอยู่กับเขา
และพระผู้เป็นเจ้าของเขา*จะตอบแทนความดูหมิ่นของเขา

13

1 เมื่อเอฟราอิมพูด ผู้คนก็สั่นกลัว
เขายกตนขึ้นในอิสราเอล
แต่เมื่อเขามีความผิดเพราะบาอัล เขาก็ตาย
2 บัดนี้พวกเขาทำบาปมากขึ้นเรื่อย ๆ
เอาเงินของตนหล่อเป็นรูป
ทำรูปเคารพตามความเข้าใจของตน
ทั้งหมดเป็นฝีมือช่าง
พวกเขาพูดถึงพวกนั้นว่า "พวกเขาถวายมนุษย์เป็นเครื่องบูชา และจูบรูปลูกวัว"
3 ดังนั้น พวกเขาจะเหมือนหมอกยามเช้า
เหมือนน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่
เหมือนแกลบที่พายุหมุนพัดออกจากลานนวดข้าว
และเหมือนควันที่ออกจากปล่องไฟ

4 "แต่เราเป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์
เจ้าต้องไม่ยอมรับเทพเจ้าใดนอกจากเรา
ไม่มีผู้ช่วยให้รอดนอกจากเรา
5 เรารู้จักเจ้าในถิ่นกันดาร
ในแผ่นดินที่แห้งแล้งอย่างยิ่ง
6 พวกเขากินอิ่มตามที่ทุ่งหญ้ามีให้
เมื่ออิ่ม ใจก็หยิ่งผยอง
พวกเขาจึงลืมเรา
7 เพราะฉะนั้น เราเป็นเหมือนสิงโตต่อพวกเขา
จะซุ่มริมทางเหมือนเสือดาว
8 เราจะเผชิญหน้าพวกเขาเหมือนแม่หมีที่ลูกถูกพรากไป
จะฉีกส่วนที่หุ้มหัวใจของพวกเขา
จะกินพวกเขาที่นั่นเหมือนสิงโตตัวเมีย
สัตว์ป่าจะฉีกพวกเขา
9 อิสราเอล เจ้าถูกทำลายเพราะเจ้าต่อต้านเรา
ต่อต้านผู้ช่วยของเจ้า

---

* **12:14 12:14** คำที่แปลว่า "พระผู้เป็นเจ้า" คือ อาโดนาย

10 กษัตริย์ของเจ้าที่จะช่วยเจ้าให้รอดในทุกเมือง ตอนนี้อยู่ไหน
แล้วผู้พิพากษาของเจ้าอยู่ไหน เจ้าเคยพูดถึงพวกเขาว่า ขอกษัตริย์และเจ้านายให้ฉัน
11 เราให้กษัตริย์แก่เจ้าด้วยความโกรธ
และเอาเขาไปด้วยความเดือดดาล
12 ความผิดของเอฟราอิมถูกเก็บสะสมไว้
บาปของเขาถูกเก็บสะสมไว้
13 เขาจะเจ็บปวดเหมือนหญิงที่กำลังคลอดลูก
เขาเป็นลูกชายที่ไร้ปัญญา
เพราะเมื่อถึงเวลาคลอด เขาไม่มาถึงทางออกจากครรภ์
14 เราจะไถ่ตัวพวกเขาจากอำนาจของเชโอล*
จะไถ่พวกเขาจากความตาย
ความตาย ภัยพิบัติของเจ้าอยู่ที่ไหน
เชโอล การทำลายของเจ้าอยู่ที่ไหน

ความสงสารจะลับไปจากสายตาเรา
15 แม้เขาเกิดผลมากในหมู่พี่น้อง ลมตะวันออกจะมา
เป็นลมหายใจของพระยาห์เวห์ที่พัดขึ้นจากถิ่นกันดาร
ตาน้ำของเขาจะเหือดแห้ง
แหล่งน้ำของเขาจะแห้งไป
เขาจะปล้นคลังสมบัติ
16 สะมาเรียจะต้องแบกรับความผิดของเธอ
เพราะเธอกบฏต่อพระเจ้าของตน
พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบ
ทารกของพวกเขาจะถูกฟาดจนแหลก
และหญิงมีครรภ์ของพวกเขาจะถูกผ่าท้อง

14

1 อิสราเอล กลับมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
เพราะเจ้าล้มลงด้วยบาปของตน
2 เตรียมถ้อยคำ แล้วกลับมาหาพระยาห์เวห์
บอกพระองค์ว่า ขอให้อภัยบาปทั้งหมดของพวกเรา
และยอมรับสิ่งที่ดี
พวกเราจึงถวายวัวตัวผู้ตามที่เอ่ยปากปฏิญาณไว้
3 อัสซีเรียช่วยพวกเราให้รอดไม่ได้
พวกเราจะไม่ขี่ม้า
จะไม่เรียกสิ่งที่มือของพวกเราทำขึ้นว่า เทพเจ้าของพวกเรา อีก
เพราะเด็กกำพร้าพ่อพบความเมตตาในพระองค์

4 เราจะรักษาพวกเขาให้หายจากการหลงผิด
จะรักพวกเขาอย่างเต็มใจ
เพราะความโกรธของเราหันไปจากพวกเขาแล้ว
5 เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล
เขาจะเบ่งบานเหมือนดอกลิลลี่
หยั่งรากลงเหมือนเลบานอน
6 กิ่งของเขาจะแผ่กว้าง

---

* **13:14 13:14** เชโอลคือแดนของคนตาย

เขาจะงดงามเหมือนต้นมะกอก
และหอมเหมือนเลบานอน
7 ผู้คนจะอาศัยในร่มเงาของเขา
จะฟื้นขึ้นเหมือนธัญพืช
เบ่งบานเหมือนเถาองุ่น
กลิ่นหอมของพวกเขาจะเหมือนเหล้าองุ่นแห่งเลบานอน
8 เอฟราอิม เราจะเกี่ยวข้องอะไรกับรูปเคารพอีก
เราตอบ และจะดูแลเอฟราอิม
เราเหมือนต้นไซเปรสเขียวสด
ผลของเจ้ามาจากเรา

9 ใครมีปัญญาพอจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้
ใครรอบคอบพอจะรู้
ทางของพระยาห์เวห์เที่ยงตรง
คนชอบธรรมเดินในทางเหล่านั้น
แต่คนกบฏสะดุดล้มในทางเหล่านั้น

หนังสือ
โยเอล

1 พระยาห์เวห์*มีถ้อยคำถึงโยเอล บุตรของเปธูเอล
2 ผู้อาวุโสทั้งหลาย จงฟังเรื่องนี้
ทุกคนที่อาศัยในแผ่นดิน จงตั้งใจฟัง
เคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นในสมัยของพวกคุณ
หรือในสมัยบรรพบุรุษของพวกคุณหรือไม่
3 จงเล่าให้ลูกหลานฟัง
ให้ลูกหลานเล่าต่อไปยังลูกหลานของตน
แล้วให้คนเหล่านั้นเล่าต่อไปยังคนอีกรุ่นหนึ่ง
4 สิ่งที่ฝูงตั๊กแตนเหลือไว้ ตั๊กแตนตัวใหญ่กินเสีย
สิ่งที่ตั๊กแตนตัวใหญ่เหลือไว้ ตั๊กแตนกินเสีย
สิ่งที่ตั๊กแตนเหลือไว้ หนอนผีเสื้อกินเสีย
5 คนขี้เมาทั้งหลาย จงตื่นขึ้นและร้องไห้
ทุกคนที่ดื่มเหล้าองุ่น จงคร่ำครวญถึงเหล้าองุ่นหวาน
เพราะไม่มีเหล้าองุ่นให้พวกคุณดื่มแล้ว
6 ชาติหนึ่งบุกขึ้นมาในแผ่นดินของเรา แข็งแกร่งและมีจำนวนเหลือคณานับ
ฟันของชาตินั้นเหมือนฟันสิงโต
มีเขี้ยวเหมือนสิงโตตัวเมีย
7 ทำลายเถาองุ่นของเรา
ลอกต้นมะเดื่อของเรา
ลอกเปลือกจนหมดแล้วทิ้งไป
กิ่งก้านกลายเป็นสีขาว
8 จงไว้ทุกข์เหมือนหญิงพรหมจารีที่สวมผ้ากระสอบ
อาลัยสามีเมื่อแรกรุ่น
9 ไม่มีเครื่องบูชาจากธัญพืชหรือเครื่องดื่มที่ถวายบูชาในพระวิหารของพระยาห์เวห์อีก
เหล่าปุโรหิต ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ ต่างไว้ทุกข์
10 ไร่นาถูกทำลาย
แผ่นดินไว้ทุกข์ เพราะธัญพืชพินาศ
เหล้าองุ่นใหม่เหือดแห้ง
น้ำมันก็ขาดแคลน
11 ชาวนาทั้งหลาย จงอับอาย
ผู้ดูแลสวนองุ่น จงคร่ำครวญ
ถึงข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์
เพราะผลเก็บเกี่ยวในไร่นาพินาศแล้ว
12 เถาองุ่นแห้ง ต้นมะเดื่อเหี่ยวเฉา
ทั้งต้นทับทิม ต้นปาล์ม และต้นแอปเปิล

---

* **1:1** **1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า "ลอร์ด" หรือ "ก็อด" ที่พิมพ์ด้วยอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด แทนชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์"

ต้นไม้ทุกต้นในทุ่งล้วนเหี่ยวเฉา
ความยินดีของมนุษย์ก็เหี่ยวแห้งไปด้วย
13 ปุโรหิตทั้งหลาย จงสวมผ้ากระสอบและไว้ทุกข์
ผู้รับใช้ที่แท่นบูชา จงคร่ำครวญ
ผู้รับใช้พระเจ้าของข้าพเจ้า† จงมานอนสวมผ้ากระสอบตลอดคืน
เพราะไม่มีเครื่องบูชาจากธัญพืชหรือเครื่องดื่มที่ถวายบูชาในพระวิหารของพระเจ้าของพวกคุณ
14 จงกำหนดการอดอาหารอันศักดิ์สิทธิ์
เรียกชุมนุมอย่างเคร่งขรึม
รวบรวมผู้อาวุโสและทุกคนในแผ่นดินมาที่พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ
แล้วร้องทูลพระยาห์เวห์
15 อนิจจา วันนั้น
วันของพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว
จะมาเป็นการทำลายล้างจากผู้ทรงฤทธิ์สูงสุด
16 อาหารหายไปต่อหน้าต่อตาพวกเราแล้วไม่ใช่หรือ
ความชื่นบานและความยินดีก็หายไปจากพระวิหารของพระเจ้าของพวกเรา
17 เมล็ดเน่าอยู่ใต้ก้อนดิน
ยุ้งฉางร้างเปล่า
โรงเก็บพังทลาย เพราะธัญพืชเหี่ยวแห้ง
18 สัตว์ทั้งหลายร้องครวญครางเพียงใด
ฝูงปศุสัตว์ว้าวุ่น เพราะไม่มีทุ่งหญ้า
แม้แต่ฝูงแกะก็อยู่ในสภาพย่อยยับ
19 พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องทูลพระองค์
เพราะไฟเผาผลาญทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดาร
เปลวไฟเผาต้นไม้ทุกต้นในทุ่ง
20 แม้แต่สัตว์ในทุ่งก็หอบหาพระองค์
เพราะลำธารแห้งขอด
ไฟเผาผลาญทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดาร

2

1 จงเป่าแตรในศิโยน
ส่งเสียงเตือนภัยบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา
ให้ทุกคนในแผ่นดินสั่นสะท้าน
เพราะวันของพระยาห์เวห์กำลังมา
ใกล้เข้ามาแล้ว
2 วันแห่งความมืดและความหม่นหมอง
วันแห่งเมฆและความมืดทึบ
ชนชาติใหญ่และแข็งแกร่งแผ่เข้ามา
เหมือนแสงรุ่งอรุณที่แผ่คลุมภูเขา
ไม่เคยมีเช่นนี้มาก่อน
และจะไม่มีเช่นนี้อีกหลังจากพวกเขา
แม้เวลาจะผ่านไปอีกหลายชั่วอายุคน

† **1:13 1:13** คำภาษาฮีบรูที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า ก็อด หรือ พระเจ้า คือ אֱלֹהִים (เอโลฮิม

3 ไฟเผาผลาญอยู่เบื้องหน้าพวกเขา
เปลวไฟลุกไหม้อยู่เบื้องหลัง
แผ่นดินเบื้องหน้าเหมือนสวนเอเดน
แต่เบื้องหลังกลายเป็นถิ่นทุรกันดารร้างเปล่า
ไม่มีใครหนีรอดจากพวกเขาได้เลย
4 รูปร่างของพวกเขาเหมือนม้า
วิ่งเหมือนทหารม้า
5 กระโดดไปด้วยเสียงเหมือนรถศึกบนยอดเขา
เหมือนเสียงเปลวไฟเผาผลาญตอซัง
เหมือนชนชาติที่แข็งแกร่งตั้งกระบวนรบ
6 เมื่อพวกเขาปรากฏ ชนชาติทั้งหลายก็ทุกข์ทรมาน
ทุกใบหน้าซีดเผือด
7 พวกเขาวิ่งเหมือนยอดนักรบ
ปีนกำแพงเหมือนทหาร
แต่ละคนเดินตามแนวของตน ไม่ออกนอกเส้นทาง
8 ไม่มีใครเบียดคนอื่น
แต่ละคนเดินตามทางของตน
ฝ่าแนวป้องกันเข้าไป
โดยไม่แตกแถว
9 พวกเขากรูเข้าหาเมือง
วิ่งไปบนกำแพง
ปีนขึ้นบ้านเรือน
เข้าทางหน้าต่างเหมือนขโมย
10 แผ่นดินสั่นไหวต่อหน้าพวกเขา
ฟ้าสวรรค์สั่นสะเทือน
ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มืดไป
ดวงดาวหยุดส่องแสง
11 พระยาห์เวห์เปล่งเสียงกึกก้องเบื้องหน้ากองทัพของพระองค์
เพราะกองกำลังของพระองค์ยิ่งใหญ่เหลือเกิน
ผู้ทำตามคำสั่งของพระองค์แข็งแกร่ง
วันของพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก
ใครจะทนไหว
12 พระยาห์เวห์กล่าวว่า แม้ในเวลานี้ จงกลับมาหาเราด้วยใจทั้งหมด
ด้วยการอดอาหาร ร้องไห้ และไว้ทุกข์
13 จงฉีกใจ ไม่ใช่ฉีกเสื้อผ้า
แล้วกลับมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ
เพราะพระองค์เปี่ยมด้วยความกรุณาและเมตตา
ไม่โกรธง่าย มีความรักมั่นคงล้นเหลือ
และเปลี่ยนใจไม่ส่งภัยพิบัติมา
14 ใครจะรู้ พระองค์อาจหันกลับและเปลี่ยนใจ
แล้วทิ้งพรไว้เบื้องหลัง
เป็นเครื่องบูชาจากธัญพืชและเครื่องดื่มที่ถวายบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ
15 จงเป่าแตรในศิโยน
กำหนดการอดอาหารอันศักดิ์สิทธิ์
เรียกชุมนุมอย่างเคร่งขรึม
16 รวบรวมประชาชน

ทำให้การชุมนุมศักดิ์สิทธิ์
เรียกผู้อาวุโสมารวมกัน
รวบรวมเด็ก ๆ รวมทั้งทารกที่ยังกินนมแม่
ให้เจ้าบ่าวออกจากห้องของตน
และเจ้าสาวออกจากห้องของเธอ
17 ให้ปุโรหิต ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ ร้องไห้ระหว่างเฉลียงกับแท่นบูชา
และกล่าวว่า "พระยาห์เวห์ โปรดไว้ชีวิตประชาชนของพระองค์
อย่าให้ประชาชนผู้เป็นมรดกของพระองค์ต้องอับอาย
อย่าให้ชนชาติทั้งหลายมาปกครองพวกเขา
เหตุใดชนชาติทั้งหลายจึงจะพูดว่า
"พระเจ้าของคนเหล่านี้อยู่ที่ไหน?" "
18 แล้วพระยาห์เวห์ก็หวงแหนแผ่นดินของพระองค์
และสงสารประชาชนของพระองค์
19 พระยาห์เวห์ตอบประชาชนของพระองค์ว่า
"จงใส่ใจ* เราจะส่งธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันมาให้พวกคุณ
พวกคุณจะได้กินจนอิ่มหนำ
เราจะไม่ทำให้พวกคุณเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่ชนชาติทั้งหลายอีก
20 แต่เราจะขับกองทัพทางเหนือไปให้ไกลจากพวกคุณ
ไล่เข้าไปในแผ่นดินแห้งแล้งร้างเปล่า
ให้แนวหน้าเข้าไปในทะเลตะวันออก
และแนวหลังเข้าไปในทะเลตะวันตก
กลิ่นเหม็นของกองทัพนั้นจะลอยขึ้น
กลิ่นเน่าเหม็นจะโชยขึ้นมา"
แท้จริง เขาได้ทำสิ่งยิ่งใหญ่แล้ว
21 แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัว
จงชื่นบานและยินดี เพราะพระยาห์เวห์ทำสิ่งยิ่งใหญ่แล้ว
22 สัตว์ในทุ่งทั้งหลาย อย่ากลัว
เพราะทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารงอกขึ้นแล้ว
ต้นไม้ออกผล
ต้นมะเดื่อและเถาองุ่นให้ผลเต็มกำลัง

23 "ชาวศิโยน จงชื่นบาน
และยินดีในพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ
เพราะพระองค์ให้ฝนต้นฤดูอย่างพอเหมาะ
และทำให้ฝนตกลงมาเพื่อพวกคุณ
ทั้งฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดูเหมือนแต่ก่อน
24 ลานนวดข้าวจะเต็มไปด้วยข้าวสาลี
เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมันจะล้นถัง
25 เราจะชดเชยปีที่ฝูงตั๊กแตนกินไปให้พวกคุณ
ทั้งตั๊กแตนตัวใหญ่ ตั๊กแตน และหนอนผีเสื้อ
กองทัพใหญ่ของเราที่เราส่งมาท่ามกลางพวกคุณ
26 พวกคุณจะมีอาหารมากมาย กินจนอิ่มหนำ

---

* **2:19 2:19** คำภาษาอังกฤษ "บิโฮลด์" มาจาก "הִנֵּה" หมายถึง มองดู ใส่ใจ สังเกต เห็น หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

และจะสรรเสริญชื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ
ผู้ทำสิ่งอัศจรรย์เพื่อพวกคุณ
ประชาชนของเราจะไม่ผิดหวังอีกเลย
27 พวกคุณจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล
เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ ไม่มีผู้ใดอื่น
ประชาชนของเราจะไม่ผิดหวังอีกเลย

28 หลังจากนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเราลงบนมนุษย์ทุกคน
ลูกชายและลูกสาวของพวกคุณจะกล่าวคำพยากรณ์
ชายชราของพวกคุณจะฝัน
ชายหนุ่มของพวกคุณจะเห็นนิมิต
29 ในวันเหล่านั้น แม้แต่คนรับใช้ชายและหญิง
เราก็จะเทพระวิญญาณของเราลงบนพวกเขา
30 เราจะสำแดงสิ่งอัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดิน
คือเลือด ไฟ และเสาควัน
31 ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด
ดวงจันทร์จะกลายเป็นเลือด
ก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระยาห์เวห์จะมาถึง
32 ทุกคนที่ร้องเรียกชื่อพระยาห์เวห์จะรอด
เพราะจะมีผู้หนีรอดอยู่บนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็ม
ตามที่พระยาห์เวห์กล่าวไว้
และในหมู่คนที่เหลือรอด จะมีผู้ที่พระยาห์เวห์เรียก

3

1 จงใส่ใจ ในวันเหล่านั้น
ในเวลานั้น
เมื่อเราฟื้นความรุ่งเรืองของยูดาห์และเยรูซาเล็ม
2 เราจะรวบรวมชนชาติทั้งหลาย
พาลงมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท
และพิพากษาพวกเขาที่นั่นเพราะสิ่งที่ทำต่อประชาชนของเรา
ต่ออิสราเอล ประชาชนผู้เป็นมรดกของเรา
ซึ่งพวกเขาทำให้กระจัดกระจายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย
พวกเขาแบ่งแผ่นดินของเรา
3 จับฉลากแบ่งประชาชนของเรา
เอาเด็กชายไปแลกกับหญิงโสเภณี
ขายเด็กหญิงเพื่อซื้อเหล้าองุ่นมาดื่ม

4 ไทระ ไซดอน พวกคุณเกี่ยวอะไรกับเรา
รวมทั้งทุกเขตของฟีลิสเตียด้วย
จะตอบแทนเราอย่างนั้นหรือ
ถ้าพวกคุณตอบแทนเรา
เราจะให้สิ่งที่พวกคุณตอบแทนเราย้อนกลับไปตกที่พวกคุณเองอย่างรวดเร็วทันที
5 เพราะพวกคุณเอาเงินและทองคำของเราไป

ขนทรัพย์สมบัติที่เลิศที่สุดของเราไปไว้ในวิหารของพวกคุณ
6 และขายชาวยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มให้ชาวกรีก
เพื่อพาคนเหล่านั้นไปให้ไกลจากบ้านเมืองของตน
7 จงใส่ใจ เราจะปลุกเร้าให้พวกเขาออกมาจากที่ที่พวกคุณขายพวกเขาไป
แล้วให้สิ่งที่พวกคุณตอบแทนเรา ย้อนกลับไปตกที่พวกคุณเอง
8 เราจะขายลูกชายและลูกสาวของพวกคุณให้ชาวยูดาห์
แล้วชาวยูดาห์จะขายพวกเขาให้ชาวเชบา
ชนชาติที่อยู่ไกล
เพราะพระยาห์เวห์กล่าวไว้แล้ว

9 จงประกาศเรื่องนี้ในหมู่ชนชาติทั้งหลาย
เตรียมทำสงคราม
ปลุกเร้าเหล่ายอดนักรบ
ให้ทหารทุกคนเข้ามาใกล้
ให้พวกเขาขึ้นมา
10 ตีใบไถของพวกคุณให้เป็นดาบ
ตีมีดลิดกิ่งให้เป็นหอก
ให้คนอ่อนแอพูดว่า ข้าแข็งแกร่ง
11 ชนชาติรอบข้างทั้งหลาย จงรีบมา
มารวมตัวกัน
พระยาห์เวห์ โปรดให้เหล่ายอดนักรบของพระองค์ลงมาที่นั่น
12 ให้ชนชาติทั้งหลายลุกขึ้น
มายังหุบเขาเยโฮชาฟัท
เพราะเราจะนั่งพิพากษาชนชาติรอบข้างทั้งหมดที่นั่น
13 จงใช้เคียวเกี่ยว
เพราะผลเก็บเกี่ยวสุกแล้ว
มาเถิด จงย่ำ เพราะบ่อย่ำองุ่นเต็มแล้ว
ถังล้นแล้ว เพราะความชั่วของพวกเขามากเหลือเกิน
14 ผู้คนมากมาย มากมาย อยู่ในหุบเขาแห่งการตัดสิน
เพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาในหุบเขาแห่งการตัดสิน
15 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์มืดไป
ดวงดาวหยุดส่องแสง
16 พระยาห์เวห์จะคำรามจากศิโยน
เปล่งเสียงกึกก้องจากเยรูซาเล็ม
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินจะสั่นสะเทือน
แต่พระยาห์เวห์จะเป็นที่ลี้ภัยของประชาชนของพระองค์
เป็นป้อมมั่นคงของชาวอิสราเอล
17 แล้วพวกคุณจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ
ผู้พำนักในศิโยน ภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา
เยรูซาเล็มจะศักดิ์สิทธิ์
คนต่างถิ่นจะไม่ผ่านเข้าไปอีก
18 ในวันนั้น
เหล้าองุ่นหวานจะหยดจากภูเขา
น้ำนมจะไหลจากเนินเขา

ลำธารทุกสายในยูดาห์จะมีน้ำไหล
น้ำพุจะไหลออกจากพระวิหารของพระยาห์เวห์
หล่อเลี้ยงหุบเขาชิททิม
19 อียิปต์จะร้างเปล่า
เอโดมจะเป็นถิ่นทุรกันดารร้างเปล่า
เพราะความรุนแรงที่ทำต่อชาวยูดาห์
เพราะพวกเขาทำให้เลือดผู้บริสุทธิ์ไหลในแผ่นดินของพวกเขา
20 แต่ยูดาห์จะมีผู้คนอาศัยอยู่ตลอดไป
เยรูซาเล็มจะมีผู้คนอาศัยอยู่ทุกชั่วอายุคน
21 เราจะชำระเลือดของพวกเขา
ที่เรายังไม่ได้ชำระ
เพราะพระยาห์เวห์พำนักในศิโยน

หนังสือ
อาโมส

1 ถ้อยคำของอาโมส คนเลี้ยงสัตว์คนหนึ่งที่เทโคอา เขาเห็นนิมิตเกี่ยวกับอิสราเอลในสมัยอุสซียาห์
กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในสมัยเยโรโบอัม บุตรของโยอาช กษัตริย์แห่งอิสราเอล
สองปีก่อนแผ่นดินไหว
2 เขากล่าวว่า
"พระยาห์เวห์* จะคำรามจากศิโยน
เปล่งเสียงจากเยรูซาเล็ม
ทุ่งหญ้าของคนเลี้ยงแกะจะคร่ำครวญ
ยอดเขาคารเมลจะเหี่ยวเฉา"
3 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
"เพราะความผิดสามครั้งของดามัสกัส ถึงสี่ครั้ง
เราจะไม่ถอนการลงโทษ
เพราะพวกเขานวดกิเลอาดด้วยเครื่องนวดข้าวเหล็ก
4 เราจะส่งไฟเข้าไปในราชวงศ์ฮาซาเอล
เผาผลาญพระราชวังของเบนฮาดัด
5 เราจะหักกลอนประตูดามัสกัส
กำจัดผู้อาศัยในหุบเขาอาเวน
และผู้ถือคทาจากบ้านเอเดน
ชาวซีเรียจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่คีร์"
พระยาห์เวห์กล่าว
6 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
"เพราะความผิดสามครั้งของกาซา ถึงสี่ครั้ง
เราจะไม่ถอนการลงโทษ
เพราะพวกเขากวาดต้อนผู้คนทั้งชุมชนไปเป็นเชลย
เพื่อส่งมอบให้เอโดม
7 เราจะส่งไฟไปยังกำแพงกาซา
เผาผลาญพระราชวังของเมืองนั้น
8 เราจะกำจัดผู้อาศัยในอัชโดด
และผู้ถือคทาจากอัชเคโลน
เราจะลงมือปราบเอโครน
ชาวฟีลิสเตียที่เหลืออยู่จะพินาศ"
พระผู้เป็นเจ้า† พระยาห์เวห์กล่าว
9 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
"เพราะความผิดสามครั้งของไทระ ถึงสี่ครั้ง
เราจะไม่ถอนการลงโทษ
เพราะพวกเขาส่งมอบผู้คนทั้งชุมชนให้เอโดม
ไม่ระลึกถึงพันธสัญญาระหว่างพี่น้อง
10 เราจะส่งไฟไปยังกำแพงไทระ
เผาผลาญพระราชวังของเมืองนั้น"

---

* **1:2** **1:2** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำภาษาอังกฤษที่อ่านว่า "ลอร์ด" หรือ "ก็อด" เมื่อพิมพ์ด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด แทนชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์" † **1:8** **1:8** คำที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า "ลอร์ด" ซึ่งในที่นี้ใช้ว่า "พระผู้เป็นเจ้า" คือ "อาโดนาย"

11 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
เพราะความผิดสามครั้งของเอโดม ถึงสี่ครั้ง
เราจะไม่ถอนการลงโทษ
เพราะเขาไล่ล่าพี่น้องของตนด้วยดาบ
สลัดความสงสารทิ้งจนหมด
ความโกรธของเขาลุกโชนไม่หยุด
และเก็บความแค้นไว้ตลอดไป
12 เราจะส่งไฟไปยังเทมาน
เผาผลาญพระราชวังของโบสราห์
13 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
เพราะความผิดสามครั้งของชาวอัมโมน ถึงสี่ครั้ง
เราจะไม่ถอนการลงโทษ
เพราะพวกเขาผ่าท้องหญิงมีครรภ์ในกิเลอาด
เพื่อขยายอาณาเขตของตน
14 เราจะจุดไฟที่กำแพงรับบาห์
เผาผลาญพระราชวังของเมืองนั้น
ท่ามกลางเสียงโห่ร้องในวันรบ
ท่ามกลางพายุในวันลมหมุน
15 กษัตริย์ของพวกเขาจะไปเป็นเชลย
พร้อมกับบรรดาเจ้าผู้ปกครอง
พระยาห์เวห์กล่าว

2

1 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
เพราะความผิดสามครั้งของโมอับ ถึงสี่ครั้ง
เราจะไม่ถอนการลงโทษ
เพราะเขาเผากระดูกกษัตริย์แห่งเอโดมจนเป็นปูนขาว
2 เราจะส่งไฟไปยังโมอับ
เผาผลาญพระราชวังของเคริโอท
โมอับจะตายท่ามกลางความโกลาหล เสียงโห่ร้อง และเสียงแตร
3 เราจะกำจัดผู้พิพากษาไปจากพวกเขา
และฆ่าเจ้าผู้ปกครองทั้งหมดของโมอับพร้อมกับเขา
พระยาห์เวห์กล่าว
4 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
เพราะความผิดสามครั้งของยูดาห์ ถึงสี่ครั้ง
เราจะไม่ถอนการลงโทษ
เพราะพวกเขาปฏิเสธบทบัญญัติของพระยาห์เวห์
ไม่รักษาข้อกำหนดของพระองค์
คำโกหกของพวกเขาทำให้พวกเขาหลงทาง
เป็นคำโกหกที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยติดตาม
5 เราจะส่งไฟไปยังยูดาห์
เผาผลาญพระราชวังของเยรูซาเล็ม
6 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
เพราะความผิดสามครั้งของอิสราเอล ถึงสี่ครั้ง
เราจะไม่ถอนการลงโทษ
เพราะพวกเขาขายคนชอบธรรมเพื่อแลกกับเงิน

และขายคนยากไร้เพื่อแลกกับรองเท้าแตะคู่หนึ่ง
7 พวกเขาเหยียบศีรษะคนจนลงไปในฝุ่นดิน
ไม่ให้ความยุติธรรมแก่ผู้ถูกกดขี่
ลูกชายกับพ่อร่วมหลับนอนกับหญิงสาวคนเดียวกัน ทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมเสีย
8 พวกเขานอนลงข้างแท่นบูชาทุกแห่งบนเสื้อผ้าที่รับจำนำมา
ในพระวิหารของพระเจ้าของพวกเขา* พวกเขาดื่มเหล้าองุ่นของผู้ที่ถูกปรับ
9 ทั้งที่เราได้ทำลายชาวอาโมไรต์ต่อหน้าพวกเขา
ผู้สูงเหมือนต้นสนซีดาร์
แข็งแกร่งเหมือนต้นโอ๊ก
เราทำลายทั้งผลที่อยู่เบื้องบน
และรากที่อยู่เบื้องล่าง
10 เราพาพวกคุณออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
นำทางในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี
เพื่อให้ครอบครองแผ่นดินของชาวอาโมไรต์
11 เราตั้งลูกชายบางคนของพวกคุณให้เป็นผู้เผยคำพยากรณ์
และชายหนุ่มบางคนให้เป็นนาศีร์
เรื่องนี้ไม่จริงหรือ
ชาวอิสราเอล พระยาห์เวห์กล่าว
12 แต่พวกคุณให้พวกนาศีร์ดื่มเหล้าองุ่น
และสั่งผู้เผยคำพยากรณ์ว่า อย่ากล่าวคำพยากรณ์
13 จงใส่ใจ† เราจะบดขยี้พวกคุณตรงที่พวกคุณอยู่
เหมือนเกวียนที่บรรทุกธัญพืชเต็มคันบดขยี้
14 คนวิ่งเร็วจะไม่มีทางหนี
คนแข็งแรงจะรวบรวมกำลังไม่ได้
ยอดนักรบจะช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้
15 คนถือธนูจะยืนหยัดไม่ไหว
คนฝีเท้าเร็วจะหนีไม่พ้น
คนขี่ม้าจะช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้
16 แม้คนกล้าหาญในหมู่ยอดนักรบ
ก็จะหนีไปเปลือยกายในวันนั้น
พระยาห์เวห์กล่าว

3

1 ชาวอิสราเอล จงฟังถ้อยคำนี้ที่พระยาห์เวห์กล่าวโทษพวกคุณ
กล่าวโทษทั้งตระกูลที่เราพาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ว่า
2 ในบรรดาตระกูลทั้งหมดบนแผ่นดิน เราเลือกเพียงพวกคุณ
เพราะฉะนั้น เราจะลงโทษพวกคุณเพราะบาปทั้งหมดของพวกคุณ
3 ถ้าไม่ได้ตกลงกันไว้
คนสองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือ
4 ถ้าไม่มีเหยื่อ
สิงโตจะคำรามในพุ่มไม้หรือ

---

* **2:8 2:8** คำภาษาฮีบรูที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า ก็อด ซึ่งในที่นี้ใช้ว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים (เอโลฮิม † **2:13 2:13** คำภาษาอังกฤษ บิโฮลด์ มาจาก הִנֵּה หมายถึง มองดู ใส่ใจ สังเกต เห็น หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

ถ้าจับอะไรไม่ได้เลย
สิงโตหนุ่มจะร้องจากถ้ำหรือ
5 ถ้าไม่มีใครวางบ่วงไว้ให้มัน
นกจะตกในกับดักบนพื้นดินได้หรือ
ถ้าไม่มีอะไรให้จับ
บ่วงจะดีดขึ้นจากพื้นหรือ
6 เมื่อเสียงแตรเตือนดังขึ้นในเมือง
ผู้คนจะไม่กลัวหรือ
ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้ทำให้เกิด
ภัยร้ายจะเกิดกับเมืองได้หรือ
7 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ย่อมไม่ทำสิ่งใด
หากไม่เปิดเผยความลับแก่ผู้เผยคำพยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์
8 สิงโตคำรามแล้ว
ใครจะไม่กลัว
พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าวแล้ว
ใครจะอดกล่าวคำพยากรณ์ได้เล่า
9 จงประกาศในพระราชวังที่อัชโดด
และในพระราชวังแห่งแผ่นดินอียิปต์
จงกล่าวว่า มารวมกันบนภูเขาทั้งหลายในสะมาเรีย
ดูความวุ่นวายที่มีอยู่ในเมือง
และการกดขี่ที่เกิดขึ้นท่ามกลางผู้คน
10 พระยาห์เวห์กล่าวว่า พวกเขาทำสิ่งที่ถูกต้องไม่เป็นเลย
พวกที่สะสมทรัพย์สินที่ปล้นและแย่งชิงมาไว้ในพระราชวังของตน
11 เพราะฉะนั้น พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าวว่า
ศัตรูจะเข้ายึดแผ่นดิน
ทำลายที่มั่นของพวกคุณ
ป้อมปราการของพวกคุณจะถูกปล้น
12 พระยาห์เวห์กล่าวว่า
เหมือนคนเลี้ยงแกะที่ช่วยกู้ขาสองข้าง
หรือหูชิ้นหนึ่งออกจากปากสิงโต
ชาวอิสราเอลที่นั่งในสะมาเรียตรงมุมเก้าอี้นอน
และบนเบาะผ้าไหมของเตียง ก็จะได้รับการช่วยกู้เช่นนั้น
13 จงฟังและเป็นพยานกล่าวโทษตระกูลยาโคบ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์
พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย กล่าว
14 ในวันที่เราลงโทษอิสราเอลเพราะความผิดของเขา
เราจะลงโทษแท่นบูชาของเบธเอลด้วย
เขาของแท่นบูชาจะถูกตัด
และหล่นลงกับพื้น
15 เราจะทำลายบ้านฤดูหนาวพร้อมกับบ้านฤดูร้อน
บ้านงาช้างจะพินาศ
บ้านใหญ่ทั้งหลายจะสิ้นสูญ
พระยาห์เวห์กล่าว

4

1 จงฟังถ้อยคำนี้ แม่วัวแห่งบาชานทั้งหลายที่อยู่บนภูเขาสะมาเรีย พวกคุณกดขี่คนจน
บดขยี้คนยากไร้ และบอกสามีว่า "เอาเครื่องดื่มมาให้พวกเรา"
2 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ สาบานด้วยความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ว่า
"จงใส่ใจ วันนั้นจะมาถึงพวกคุณ พวกเขาจะเอาตะขอเกี่ยวพวกคุณไป
เอาเบ็ดตกปลาเกี่ยวคนที่เหลืออยู่ไป
3 พวกคุณจะออกทางช่องโหว่ในกำแพง
ต่างคนต่างตรงออกไป
แล้วจะทิ้งตัวเข้าไปในฮาร์โมน" พระยาห์เวห์กล่าว
4 "ไปเบธเอลแล้วทำบาปสิ
ไปกิลกาลแล้วทำบาปให้มากขึ้น
นำเครื่องบูชามาทุกเช้า
นำส่วนหนึ่งในสิบมาทุกสามวัน
5 ถวายเครื่องบูชาขอบคุณจากสิ่งที่ใส่เชื้อ
ประกาศและโอ้อวดเรื่องเครื่องบูชาที่สมัครใจถวาย
เพราะชาวอิสราเอล พวกคุณชอบอย่างนี้" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าว
6 "เราเองทำให้พวกคุณไม่มีอาหารให้เคี้ยวในทุกเมือง
ไม่มีขนมปังในทุกเมือง
แต่พวกคุณก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระยาห์เวห์กล่าว
7 "เราไม่ให้ฝนตกลงมาถึงพวกคุณ
ทั้งที่ยังเหลืออีกสามเดือนก่อนเก็บเกี่ยว
เราให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง
แต่ไม่ให้ตกในอีกเมืองหนึ่ง
ไร่หนึ่งมีฝนตก
แต่ไร่ที่ไม่มีฝนก็เหี่ยวแห้ง
8 ผู้คนจากสองสามเมืองจึงเดินโซเซไปยังอีกเมืองเพื่อหาน้ำดื่ม
แต่ก็ยังดื่มไม่พอ
แต่พวกคุณก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระยาห์เวห์กล่าว
9 "เราทำให้สวนและสวนองุ่นของพวกคุณเสียหายจากโรคพืชและเชื้อราหลายครั้ง
ฝูงตั๊กแตนกินต้นมะเดื่อและต้นมะกอกโอลีฟของพวกคุณ
แต่พวกคุณก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระยาห์เวห์กล่าว
10 "เราส่งโรคระบาดมาท่ามกลางพวกคุณเหมือนที่ทำกับอียิปต์
เราฆ่าชายหนุ่มของพวกคุณด้วยดาบ
เอาม้าของพวกคุณไป
เราให้กลิ่นเหม็นจากค่ายของพวกคุณอบอวลในจมูก
แต่พวกคุณก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระยาห์เวห์กล่าว
11 "เราทำลายพวกคุณบางคน
เหมือนเมื่อพระเจ้าทำลายโสโดมและโกโมราห์
พวกคุณเป็นเหมือนฟืนที่ติดไฟซึ่งถูกดึงออกจากกองไฟ
แต่พวกคุณก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระยาห์เวห์กล่าว
12 "เพราะฉะนั้น อิสราเอล เราจะทำเช่นนี้กับพวกคุณ
ในเมื่อเราจะทำเช่นนี้กับพวกคุณ

อิสราเอล จงเตรียมตัวพบพระเจ้าของพวกคุณ
13 จงใส่ใจ พระองค์ผู้ก่อรูปภูเขา สร้างลม และแจ้งให้มนุษย์รู้ถึงความคิดของเขา
ผู้ทำให้รุ่งเช้ากลายเป็นความมืด และเหยียบย่างบนที่สูงของแผ่นดิน
มีชื่อว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย

5

1 ตระกูลอิสราเอล จงฟังถ้อยคำนี้ที่ข้าพเจ้าขับเป็นบทคร่ำครวญถึงพวกคุณ
2 หญิงพรหมจารีอิสราเอลล้มลงแล้ว
เธอจะไม่ลุกขึ้นอีก
เธอถูกทิ้งให้ล้มอยู่บนแผ่นดินของตน
ไม่มีใครพยุงเธอขึ้น
3 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าวดังนี้
เมืองที่มีคนออกไปหนึ่งพันคนจะเหลือหนึ่งร้อยคน
เมืองที่มีคนออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนให้ตระกูลอิสราเอล
4 เพราะพระยาห์เวห์กล่าวกับตระกูลอิสราเอลว่า
จงแสวงหาเรา แล้วพวกคุณจะมีชีวิต
5 แต่อย่าแสวงหาเบธเอล
อย่าเข้าไปในกิลกาล
อย่าข้ามไปเบเออร์เชบา
เพราะกิลกาลจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยแน่นอน
เบธเอลจะสิ้นสูญ
6 จงแสวงหาพระยาห์เวห์ แล้วพวกคุณจะมีชีวิต
มิฉะนั้น พระองค์อาจปะทุเหมือนไฟในตระกูลโยเซฟ
เผาผลาญจนไม่มีใครในเบธเอลดับได้
7 พวกคุณเปลี่ยนความยุติธรรมให้เป็นเวิร์มวูดอันขมขื่น
และเหวี่ยงความชอบธรรมลงกับพื้น
8 จงแสวงหาพระองค์ผู้สร้างกลุ่มดาวลูกไก่และกลุ่มดาวนายพราน
ผู้เปลี่ยนเงาแห่งความตายเป็นรุ่งเช้า
ทำให้กลางวันมืดลงเป็นกลางคืน
ผู้เรียกน้ำจากทะเล
เทลงบนผืนแผ่นดิน พระยาห์เวห์คือชื่อของพระองค์
9 ผู้ทำให้การทำลายล้างเกิดขึ้นฉับพลันแก่คนแข็งแกร่ง
จนป้อมปราการถูกทำลาย
10 พวกเขาเกลียดผู้ตักเตือนที่ประตูเมือง
รังเกียจผู้พูดอย่างไร้ที่ติ
11 เพราะพวกคุณเหยียบย่ำคนจนและเก็บข้าวสาลีเป็นภาษีจากเขา
แม้พวกคุณสร้างบ้านด้วยหินสกัด ก็จะไม่ได้อาศัยอยู่
แม้ปลูกสวนองุ่นงาม
ก็จะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นจากสวนเหล่านั้น
12 เรารู้ว่าความผิดของพวกคุณมากเพียงใด
และบาปของพวกคุณหนักเพียงใด
พวกคุณเบียดเบียนคนชอบธรรม

รับสินบน
และปฏิเสธคนยากไร้ในศาล
13 เพราะฉะนั้น คนรอบคอบจึงนิ่งเงียบในเวลาเช่นนี้
เพราะเป็นเวลาที่ชั่วร้าย
14 จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว
เพื่อพวกคุณจะมีชีวิต
แล้วพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย จะอยู่กับพวกคุณ
ตามที่พวกคุณกล่าว
15 จงเกลียดความชั่ว รักความดี
และให้ความยุติธรรมตั้งมั่นในศาล
บางทีพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย
อาจแสดงความเมตตาต่อคนที่เหลืออยู่ของโยเซฟ
16 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย พระผู้เป็นเจ้า กล่าวดังนี้
จะมีเสียงคร่ำครวญตามถนนใหญ่ทุกสาย
ตามถนนทุกสาย ผู้คนจะร้องว่า อนิจจา อนิจจา
พวกเขาจะเรียกชาวนามาไว้ทุกข์
และเรียกผู้ที่ชำนาญในการคร่ำครวญมาร้องไห้
17 ในสวนองุ่นทุกแห่งจะมีเสียงคร่ำครวญ
เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางพวกคุณ พระยาห์เวห์กล่าว
18 วิบัติแก่พวกคุณที่ปรารถนาวันของพระยาห์เวห์
ทำไมพวกคุณจึงเฝ้าคอยวันของพระยาห์เวห์
วันนั้นเป็นความมืด
ไม่ใช่แสงสว่าง
19 เหมือนคนที่หนีสิงโต
แล้วเจอหมี
หรือเข้าบ้าน เอามือยันกำแพง
แล้วงูกัด
20 วันของพระยาห์เวห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่แสงสว่าง มิใช่หรือ
มืดทึบ ไม่มีประกายสว่างเลย มิใช่หรือ
21 เราเกลียด เรารังเกียจงานฉลองของพวกคุณ
เราทนการชุมนุมอย่างเคร่งขรึมของพวกคุณไม่ได้
22 แม้พวกคุณถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากธัญพืชแก่เรา
เราก็จะไม่รับ
เราจะไม่เหลียวแลเครื่องบูชาเพื่อสันติจากสัตว์อ้วนพีของพวกคุณ
23 เอาเสียงเพลงของพวกคุณออกไปให้พ้นเรา
เราจะไม่ฟังเสียงพิณของพวกคุณ
24 แต่จงให้ความยุติธรรมไหลไปเหมือนแม่น้ำ
ให้ความชอบธรรมไหลเหมือนลำธารเชี่ยวกราก
25 ตระกูลอิสราเอล
พวกคุณนำเครื่องบูชาและของถวายมาให้เราในถิ่นทุรกันดารตลอดสี่สิบปีหรือ
26 พวกคุณยังแบกกระโจมของกษัตริย์ของพวกคุณ และที่บูชารูปเคารพของพวกคุณ
ดาวแห่งเทพเจ้าของพวกคุณ ที่พวกคุณทำขึ้นเอง

27 เพราะฉะนั้น เราจะทำให้พวกคุณถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยเลยดามัสกัสออกไป พระยาห์เวห์
ผู้มีชื่อว่า พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย กล่าว

6

1 วิบัติแก่ผู้อยู่อย่างสบายในศิโยน
และผู้รู้สึกมั่นคงบนภูเขาสะมาเรีย
บรรดาคนสำคัญของชาติที่เป็นผู้นำในหมู่ชนชาติ
เป็นคนที่ตระกูลอิสราเอลไปหา
2 จงไปดูที่คาลเนห์
จากนั้นไปฮามัท เมืองใหญ่
แล้วลงไปกัทของชาวฟีลิสเตีย
เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณาจักรเหล่านี้หรือ
อาณาเขตของพวกเขาใหญ่กว่าของพวกคุณหรือ
3 อนิจจาแก่พวกคุณที่ผลักวันแห่งภัยร้ายให้ไกลออกไป
แต่กลับดึงบัลลังก์แห่งความรุนแรงเข้ามาใกล้
4 พวกคุณนอนบนเตียงงาช้าง
เหยียดยาวบนเก้าอี้นอน
กินลูกแกะจากฝูง
และลูกวัวจากคอก
5 ดีดสายพิณ
ประดิษฐ์เครื่องดนตรีไว้ใช้เองเหมือนดาวิด
6 ดื่มเหล้าองุ่นจากชาม
ชโลมตัวด้วยน้ำมันชั้นเลิศ
แต่ไม่ทุกข์ใจเพราะความทุกข์ของโยเซฟ
7 เพราะฉะนั้น พวกเขาจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในกลุ่มแรก
งานเลี้ยงและการเอนกายอย่างสบายจะจบลง
8 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ สาบานด้วยพระองค์เอง พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย
กล่าว
เรารังเกียจความทะนงของยาโคบ
เกลียดป้อมปราการของเขา
เพราะฉะนั้น เราจะส่งมอบเมืองพร้อมทุกสิ่งที่อยู่ในเมือง
9 ถ้าเหลือคนสิบคนในบ้านหลังเดียว
พวกเขาก็จะตาย
10 เมื่อญาติของผู้ตาย ซึ่งเป็นผู้เผาศพด้วย ยกศพของเขาออกมาเพื่อขนศพออกจากบ้าน
แล้วถามคนที่อยู่ในส่วนในสุดของบ้านว่า ยังมีใครอยู่กับคุณอีกไหม คนผู้นั้นตอบว่า ไม่มี
แล้วญาติผู้นั้นจะกล่าวว่า เงียบ พวกเราต้องไม่เอ่ยชื่อพระยาห์เวห์

11 จงใส่ใจ พระยาห์เวห์สั่งแล้ว บ้านใหญ่จะถูกทุบเป็นชิ้น ๆ
บ้านเล็กจะถูกทุบจนแตกละเอียด
12 ม้าวิ่งบนผาหินหรือ
มีใครใช้วัวไถนาที่นั่นหรือ
แต่พวกคุณเปลี่ยนความยุติธรรมเป็นยาพิษ
เปลี่ยนผลของความชอบธรรมเป็นความขมขื่น

13 พวกคุณยินดีกับสิ่งที่ไร้ค่า และพูดว่า
“พวกเราได้เขาสัตว์มาครอบครองด้วยกำลังของพวกเราเองไม่ใช่หรือ”
14 ตระกูลอิสราเอล จงใส่ใจ เราจะให้ชนชาติหนึ่งลุกขึ้นต่อสู้พวกคุณ”
พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งกองทัพทั้งหลาย กล่าว
“พวกเขาจะกดขี่พวกคุณตั้งแต่ทางเข้าฮามัทจนถึงลำธารอาราบาห์”

7

1 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ให้ข้าพเจ้าเห็นดังนี้
พระองค์กำลังก่อฝูงตั๊กแตนขึ้นเมื่อพืชรุ่นหลังเริ่มงอก พืชรุ่นนี้งอกหลังจากการเก็บเกี่ยวของกษัตริย์
2 เมื่อพวกมันกินหญ้าในแผ่นดินหมด ข้าพเจ้าก็ทูลว่า “พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์
ข้าพเจ้าขอวิงวอน โปรดให้อภัย” ยาโคบจะยืนหยัดได้อย่างไร” เขาเล็กนัก”
3 พระยาห์เวห์เปลี่ยนใจในเรื่องนี้ พระยาห์เวห์กล่าวว่า “จะไม่เกิดขึ้น”
4 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ให้ข้าพเจ้าเห็นดังนี้ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ เรียกไฟมาเพื่อพิพากษา
ไฟทำให้ห้วงน้ำลึกใหญ่แห้งไป และคงจะเผาผลาญแผ่นดินไปด้วย
5 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า “พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าขอวิงวอน โปรดหยุด”
ยาโคบจะยืนหยัดได้อย่างไร” เขาเล็กนัก”
6 พระยาห์เวห์เปลี่ยนใจในเรื่องนี้ พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าวว่า “เรื่องนี้ก็จะไม่เกิดขึ้นเช่นกัน”
7 พระองค์ให้ข้าพเจ้าเห็นดังนี้ พระผู้เป็นเจ้ายืนข้างกำแพงที่สร้างตามแนวสายดิ่ง ถือสายดิ่งไว้ในมือ
8 พระยาห์เวห์ถามข้าพเจ้าว่า “อาโมส คุณเห็นอะไร”
ข้าพเจ้าตอบว่า “สายดิ่ง”
พระผู้เป็นเจ้าจึงกล่าวว่า “จงใส่ใจ เราจะวางสายดิ่งไว้ท่ามกลางอิสราเอล ประชาชนของเรา
เราจะไม่ละเว้นพวกเขาอีกต่อไป
9 สถานบูชาบนที่สูงของอิสอัคจะร้างเปล่า สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลจะถูกทำลาย
เราจะลุกขึ้นต่อสู้ราชวงศ์เยโรโบอัมด้วยดาบ”
10 อามาซิยาห์ ปุโรหิตแห่งเบธเอล ส่งข่าวไปถึงเยโรโบอัม กษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า
“อาโมสคิดกบฏต่อท่านท่ามกลางตระกูลอิสราเอล บ้านเมืองทนถ้อยคำทั้งหมดของเขาไม่ไหว
11 เพราะอาโมสกล่าวว่า “เยโรโบอัมจะตายด้วยดาบ
และอิสราเอลจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยจากแผ่นดินของตนแน่นอน” ”
12 อามาซิยาห์ยังบอกอาโมสว่า “ผู้เห็นนิมิต ไปเถิด หนีไปแผ่นดินยูดาห์ ไปหาเลี้ยงชีพที่นั่น
และกล่าวคำพยากรณ์ที่นั่น
13 แต่อย่ากล่าวคำพยากรณ์ที่เบธเอลอีก เพราะที่นี่เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของกษัตริย์
เป็นพระราชฐาน”
14 อาโมสตอบอามาซิยาห์ว่า “เดิมข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้เผยคำพยากรณ์
ไม่ได้เป็นลูกของผู้เผยคำพยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์และทำสวนมะเดื่อไซคามอร์
15 พระยาห์เวห์พาข้าพเจ้ามาจากที่ข้าพเจ้าตามฝูงสัตว์อยู่ พระยาห์เวห์บอกข้าพเจ้าว่า
“จงไปกล่าวคำพยากรณ์แก่อิสราเอล ประชาชนของเรา”
16 เพราะฉะนั้น จงฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ “คุณพูดว่า “อย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล
อย่าประกาศกล่าวโทษตระกูลอิสอัค” ”
17 พระยาห์เวห์จึงกล่าวว่า “ภรรยาของคุณจะเป็นหญิงโสเภณีในเมือง
ลูกชายและลูกสาวของคุณจะล้มตายด้วยดาบ แผ่นดินของคุณจะถูกแบ่งด้วยสายวัด
ตัวคุณเองจะตายในแผ่นดินที่ไม่บริสุทธิ์
และอิสราเอลจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยจากแผ่นดินของตนแน่นอน” ”

8

1 พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ ให้ข้าพเจ้าเห็นดังนี้ มีตะกร้าผลไม้ฤดูร้อนใบหนึ่ง
2 พระองค์ถามว่า "อาโมส คุณเห็นอะไร?"
ข้าพเจ้าตอบว่า "ตะกร้าผลไม้ฤดูร้อน"
พระยาห์เวห์จึงบอกข้าพเจ้าว่า
"จุดจบมาถึงอิสราเอล ประชาชนของเราแล้ว
เราจะไม่ละเว้นพวกเขาอีกต่อไป
3 ในวันนั้น เพลงในพระวิหารจะกลายเป็นเสียงคร่ำครวญ" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าว
"จะมีศพมากมาย ทุกแห่งพวกเขาจะทิ้งศพอย่างเงียบงัน
4 จงฟังเรื่องนี้ พวกคุณที่อยากกลืนกินคนยากไร้
และทำให้คนจนในแผ่นดินล่มจม
5 พวกคุณพูดว่า "เมื่อไรวันเดือนดับจะผ่านไป พวกเราจะได้ขายธัญพืช"
เมื่อไรวันสะบาโตจะผ่านไป พวกเราจะได้ค้าข้าวสาลี"
ทำเอฟาห์* ให้เล็กลง และทำเชเขล† ให้ใหญ่ขึ้น
ค้าขายอย่างฉ้อฉลด้วยตาชั่งโกง
6 เพื่อพวกเราจะได้ซื้อคนจนด้วยเงิน
และซื้อคนยากไร้ด้วยรองเท้าแตะคู่หนึ่ง
และขายเศษที่กวาดมาไปกับข้าวสาลี" "
7 พระยาห์เวห์สาบานด้วยความทะนงของยาโคบว่า
"เราจะไม่มีวันลืมการกระทำใดของพวกเขาเลย
8 แผ่นดินจะไม่สั่นสะเทือนเพราะเรื่องนี้หรือ
และทุกคนที่อาศัยอยู่จะไม่ไว้ทุกข์หรือ"
แผ่นดินทั้งหมดจะยกตัวขึ้นเหมือนแม่น้ำ
ปั่นป่วนแล้วลดลงอีก เหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์
9 ในวันนั้น" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าว
"เราจะทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยง
ทำให้แผ่นดินมืดลงในวันฟ้าใส
10 เราจะเปลี่ยนงานฉลองของพวกคุณเป็นการไว้ทุกข์
เปลี่ยนเพลงทั้งหมดเป็นบทคร่ำครวญ
เราจะให้ทุกคนสวมผ้ากระสอบ
และทำให้ทุกศีรษะล้าน
เราจะทำให้เป็นเหมือนการไว้ทุกข์ให้ลูกชายคนเดียว
และจบลงเหมือนวันแห่งความขมขื่น
11 จงใส่ใจ วันนั้นจะมาถึง" พระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ กล่าว
"เราจะส่งความอดอยากมาในแผ่นดิน
ไม่ใช่การขาดขนมปัง
หรือการกระหายน้ำ
แต่เป็นการอดฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์
12 พวกเขาจะเร่ร่อนจากทะเลหนึ่งไปอีกทะเลหนึ่ง
จากเหนือไปถึงตะวันออก
วิ่งไปมาเพื่อแสวงหาถ้อยคำของพระยาห์เวห์
แต่จะหาไม่พบ
13 ในวันนั้น หญิงพรหมจารีที่งดงาม

---

* **8:5 8:5** 1 เอฟาห์ประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุชเชล † **8:5 8:5** เชเขลตามปกติประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

และชายหนุ่มจะเป็นลมเพราะกระหายน้ำ

14 คนที่สาบานด้วยบาปของสะมาเรีย
และพูดว่า "ดาน ขอสาบานด้วยเทพเจ้าของเจ้าผู้มีชีวิตอยู่"
และว่า "ขอสาบานด้วยทางแห่งเบเออร์เชบาที่มีชีวิตอยู่"
จะล้มลงและไม่ลุกขึ้นอีกเลย"

9

1 ข้าพเจ้าเห็นพระผู้เป็นเจ้ายืนข้างแท่นบูชา พระองค์กล่าวว่า "จงตีหัวเสาให้ธรณีประตูสั่นสะเทือน
ทุบให้แตกลงบนศีรษะของพวกเขาทุกคน เราจะฆ่าคนที่เหลือด้วยดาบ ไม่มีใครหนีไปได้
ไม่มีใครรอดไปได้
2 แม้พวกเขาขุดลงไปในเชโอล* มือของเราก็จะจับพวกเขาจากที่นั่น แม้ปีนขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์
เราก็จะนำพวกเขาลงมา
3 แม้ซ่อนตัวบนยอดเขาคารเมล เราก็จะค้นหาและนำพวกเขาออกมาจากที่นั่น
แม้ซ่อนตัวให้พ้นสายตาเราที่ก้นทะเล เราก็จะสั่งงูที่นั่นให้กัดพวกเขา
4 แม้ไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรู เราก็จะสั่งดาบที่นั่นให้ฆ่าพวกเขา
เราจะจับตามองพวกเขาเพื่อให้เกิดภัยร้าย ไม่ใช่สิ่งดี
5 เพราะพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์† แห่งกองทัพทั้งหลาย คือผู้แตะแผ่นดินแล้วแผ่นดินละลาย
ทุกคนที่อาศัยอยู่จะไว้ทุกข์ แผ่นดินทั้งหมดจะยกตัวขึ้นเหมือนแม่น้ำ
แล้วลดลงอีกเหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์
6 พระองค์สร้างห้องของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ ตั้งโครงโค้งของพระองค์ไว้บนแผ่นดิน
เรียกน้ำจากทะเลมาเทลงบนผืนแผ่นดิน พระยาห์เวห์คือชื่อของพระองค์
7 ชาวอิสราเอล ในสายตาของเรา พวกคุณไม่เหมือนชาวเอธิโอเปียหรือ?" พระยาห์เวห์กล่าว
"เราไม่ได้พาอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ พาชาวฟีลิสเตียมาจากคัฟโทร์
และพาชาวซีเรียมาจากคีร์หรือ"
8 จงใส่ใจ สายตาของพระผู้เป็นเจ้า พระยาห์เวห์ จับจ้องอาณาจักรที่ทำบาป
เราจะทำลายให้หมดไปจากผืนแผ่นดิน แต่จะไม่ทำลายตระกูลยาโคบจนสิ้น" พระยาห์เวห์กล่าว
9 "จงใส่ใจ เราจะสั่งให้ร่อนตระกูลอิสราเอลในหมู่ชนชาติทั้งหลาย เหมือนร่อนธัญพืชในตะแกรง
แต่แม้เมล็ดเล็กที่สุดก็จะไม่ตกถึงพื้น
10 คนบาปทุกคนในหมู่ประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คนที่พูดว่า
"ภัยร้ายจะไม่ตามทันพวกเราหรือมาถึงพวกเรา"
11 ในวันนั้น เราจะยกกระโจมของดาวิดที่ล้มลงขึ้นมา อุดช่องโหว่ ยกซากปรักหักพังขึ้น
และสร้างใหม่เหมือนสมัยก่อน
12 เพื่อพวกเขาจะได้ครอบครองคนที่เหลืออยู่ของเอโดม และทุกชนชาติที่เรียกตามชื่อของเรา"
พระยาห์เวห์ผู้ทำสิ่งนี้กล่าว

13 "จงใส่ใจ วันนั้นจะมาถึง" พระยาห์เวห์กล่าว
"คนไถจะไล่ทันคนเกี่ยว
คนย่ำองุ่นจะไล่ทันคนหว่านเมล็ด
เหล้าองุ่นหวานจะหยดจากภูเขา
และไหลจากเนินเขา
14 เราจะพาอิสราเอล ประชาชนของเรา กลับจากการเป็นเชลย
พวกเขาจะสร้างเมืองที่พังแล้วขึ้นใหม่และอาศัยอยู่

---

* **9:2** เชโอลคือแดนคนตาย † **9:5** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำภาษาอังกฤษที่อ่านว่า "ลอร์ด" หรือ "ก็อด" เมื่อพิมพ์ด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด แทนชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์"

ปลูกสวนองุ่นและดื่มเหล้าองุ่นจากสวนเหล่านั้น
ทั้งจะทำสวน
และกินผลจากสวน
15 เราจะปลูกพวกเขาไว้ในแผ่นดินของตน
พวกเขาจะไม่ถูกถอนออกจากแผ่นดินที่เราให้พวกเขาอีกเลย
พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกคุณ กล่าว

หนังสือ
โอบาดีห์

1 นิมิตของโอบาดีห์ พระผู้เป็นเจ้า* พระยาห์เวห์†กล่าวถึงเอโดมดังนี้
พวกเราได้ยินข่าวจากพระยาห์เวห์ และมีทูตถูกส่งไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย กล่าวว่า "ลุกขึ้นเถิด
พวกเราลุกขึ้นรบกับเอโดมกัน
2 จงใส่ใจ‡ เราทำให้เจ้าต่ำต้อยในหมู่ชนชาติทั้งหลาย เจ้าถูกดูหมิ่นอย่างยิ่ง
3 ความหยิ่งในใจหลอกเจ้า เจ้าที่อาศัยในซอกหิน มีที่อยู่สูง และคิดในใจว่า
"ใครจะนำข้าลงมาถึงพื้นดินได้"
4 แม้เจ้าบินขึ้นสูงเหมือนนกอินทรี แม้ตั้งรังไว้ท่ามกลางดวงดาว เราก็จะนำเจ้าลงมาจากที่นั่น"
พระยาห์เวห์กล่าว
5 "ถ้าขโมยมาหาเจ้า ถ้าโจรมายามค่ำคืน โอ้ ภัยพินาศที่รอเจ้าอยู่"
พวกเขาจะไม่ขโมยเพียงจนได้พอหรือ" ถ้าคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า
พวกเขาจะไม่เหลือองุ่นให้เก็บตกบ้างหรือ"
6 เอซาวจะถูกค้นและปล้นจนทั่ว" ทรัพย์สมบัติที่ซ่อนไว้ของเขาจะถูกค้นจนพบ"
7 พันธมิตรของเจ้าทุกคนพาเจ้าไปจนถึงเขตแดน
คนที่มีสันติไมตรีกับเจ้าหลอกเจ้าและมีชัยเหนือเจ้า เพื่อนที่กินขนมปังของเจ้าวางบ่วงดักเจ้า
เขาไม่มีความเข้าใจ"
8 พระยาห์เวห์กล่าวว่า "ในวันนั้น เราจะไม่ทำลายคนมีปัญญาไปจากเอโดม
และทำลายความเข้าใจไปจากภูเขาเอซาวหรือ"
9 เทมานเอ๋ย เหล่ายอดนักรบของเจ้าจะหวาดหวั่น
เพื่อให้ทุกคนถูกกำจัดจากภูเขาเอซาวด้วยการเข่นฆ่า
10 เพราะความรุนแรงที่เจ้าทำต่อยาโคบ พี่น้องของเจ้า ความอับอายจะปกคลุมเจ้า
เจ้าจะถูกกำจัดตลอดไป
11 ในวันที่เจ้ายืนแยกอยู่ ในวันที่คนต่างถิ่นขนทรัพย์สมบัติของเขาไป
คนต่างชาติเข้าประตูเมืองของเขาและจับฉลากแบ่งเยรูซาเล็ม เจ้าเองก็เป็นเหมือนคนหนึ่งในพวกนั้น
12 อย่าดูหมิ่นพี่น้องของเจ้าในวันที่เขาประสบภัย อย่าสะใจในวันพินาศของชาวยูดาห์
อย่าพูดโอ้อวดในวันทุกข์ยาก
13 อย่าเข้าประตูเมืองของประชาชนเราในวันประสบภัยของพวกเขา
อย่าดูหมิ่นความทุกข์ของพวกเขาในวันประสบภัยของพวกเขา
อย่ายึดทรัพย์สินของพวกเขาในวันประสบภัยของพวกเขา
14 อย่ายืนที่ทางแยกเพื่อสกัดคนของเขาที่หนีรอด อย่าส่งมอบคนของเขาที่เหลืออยู่ในวันทุกข์ยาก
15 เพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้มาถึงชนชาติทั้งหลายแล้ว" เจ้าทำอย่างไร
ก็จะมีคนทำกับเจ้าอย่างนั้น สิ่งที่เจ้าทำจะย้อนกลับมาตกที่ตัวเจ้าเอง
16 เจ้าดื่มบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเราอย่างไร ชนชาติทั้งหลายก็จะดื่มอย่างไม่ขาดสายเช่นนั้น
พวกเขาจะดื่ม กลืนลงไป แล้วเป็นเหมือนไม่เคยมีอยู่

---

* **1:1 1:1** คำที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า "ลอร์ด" หรือ "พระผู้เป็นเจ้า" คือ "อาโดนาย" † **1:1 1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า "ลอร์ด" หรือ "ก็อด" ที่พิมพ์ด้วยอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด แทนชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์" ‡ **1:2 1:2** คำภาษาอังกฤษ "บีโฮลด์" มาจาก "הִנֵּה" หมายถึง มองดู ใส่ใจ สังเกต เห็น หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

17 แต่บนภูเขาศิโยนจะมีผู้หนีรอด ที่นั่นจะศักดิ์สิทธิ์ ตระกูลยาโคบจะครอบครองทรัพย์สินของตน
18 ตระกูลยาโคบจะเป็นไฟ ตระกูลโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และตระกูลเอซาวจะเป็นตอซัง
พวกเขาจะลุกโชนท่ามกลางคนเหล่านั้นและเผาผลาญคนเหล่านั้น ตระกูลเอซาวจะไม่มีใครเหลืออยู่
พระยาห์เวห์กล่าวไว้แล้วอย่างแท้จริง
19 ชาวภาคใต้จะครอบครองภูเขาเอซาว ชาวที่ราบต่ำจะครอบครองดินแดนของชาวฟีลิสเตีย
พวกเขาจะครอบครองทุ่งของเอฟราอิมและทุ่งของสะมาเรีย เบนยามินจะครอบครองกิเลอาด
20 เชลยจากกองทัพนี้ของชาวอิสราเอลที่อยู่ท่ามกลางชาวคานาอัน จะครอบครองไปจนถึงศาเรฟัท
ส่วนเชลยจากเยรูซาเล็มที่อยู่ในเสฟารัดจะครอบครองเมืองต่าง ๆ ของเนเกบ
21 บรรดาผู้กอบกู้จะขึ้นไปบนภูเขาศิโยนเพื่อพิพากษาภูเขาทั้งหลายของเอซาว
และอาณาจักรจะเป็นของพระยาห์เวห์

หนังสือ
โยนาห์

1 พระยาห์เวห์*มีถ้อยคำถึงโยนาห์ บุตรของอามิตไท ว่า
2 "จงลุกขึ้นไปยังมหานครนีนะเวห์ และประกาศกล่าวโทษเมือง
เพราะความชั่วของพวกเขามาถึงต่อหน้าเราแล้ว"
3 แต่โยนาห์ลุกขึ้นเพื่อหนีไปทาร์ชิชให้พ้นหน้าพระยาห์เวห์ เขาลงไปยอปปา พบเรือที่จะไปทาร์ชิช
จึงจ่ายค่าโดยสารแล้วลงเรือ เพื่อไปทาร์ชิชกับคนเหล่านั้นให้พ้นหน้าพระยาห์เวห์
4 พระยาห์เวห์ส่งลมแรงไปบนทะเล เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนเรือแทบจะแตก
5 ลูกเรือกลัว ต่างคนต่างร้องเรียกเทพเจ้าของตน แล้วโยนสินค้าลงทะเลเพื่อให้เรือเบาลง
แต่โยนาห์ลงไปข้างในสุดของท้องเรือแล้ว และนอนหลับสนิทอยู่
6 กัปตันเรือมาหาเขาและพูดว่า "นี่คุณมัวแต่นอนอะไรอยู่" ลุกขึ้นร้องเรียกพระเจ้าของคุณ"†
บางทีพระเจ้าของคุณ‡ อาจใส่ใจพวกเรา พวกเราจะได้ไม่พินาศ"
7 ลูกเรือพูดกันว่า "มาเถอะ พวกเราจับฉลากกัน จะได้รู้ว่าภัยร้ายที่เกิดกับพวกเรานี้เป็นเพราะใคร"
พวกเขาจับฉลาก และฉลากตกที่โยนาห์
8 พวกเขาจึงถามเขาว่า "ช่วยบอกพวกเราที ภัยร้ายที่เกิดกับพวกเรานี้เป็นเพราะใคร"
คุณทำอาชีพอะไร" มาจากไหน" ประเทศของคุณคือที่ใด" คุณเป็นคนชาติไหน""
9 เขาตอบว่า "ผมเป็นชาวฮีบรู ผมยำเกรงพระยาห์เวห์ พระเจ้า§แห่งฟ้าสวรรค์
ผู้สร้างทะเลและแผ่นดินแห้ง"
10 ลูกเรือกลัวยิ่งนัก จึงถามเขาว่า "คุณทำอะไรลงไป""
พวกเขารู้ว่าเขากำลังหนีให้พ้นหน้าพระยาห์เวห์ เพราะเขาบอกพวกเขาแล้ว
11 พวกเขาถามว่า "พวกเราควรทำอย่างไรกับคุณ ทะเลจึงจะสงบลง""
เพราะทะเลยิ่งปั่นป่วนรุนแรงขึ้น
12 เขาตอบว่า "ยกผมขึ้นแล้วโยนลงทะเล แล้วทะเลจะสงบลง
ผมรู้ว่าพายุใหญ่นี้เกิดกับพวกคุณเพราะผม"
13 ถึงอย่างนั้น ลูกเรือก็พยายามพายเรือกลับเข้าฝั่ง แต่ทำไม่ได้
เพราะทะเลยิ่งปั่นป่วนรุนแรงต้านพวกเขา
14 พวกเขาจึงร้องทูลพระยาห์เวห์ว่า "พระยาห์เวห์ พวกเราขอวิงวอน ขอวิงวอนพระองค์
อย่าให้พวกเราต้องตายเพราะเอาชีวิตชายคนนี้
อย่าให้พวกเรามีความผิดเพราะทำให้เลือดผู้บริสุทธิ์ไหล เพราะพระยาห์เวห์
พระองค์ทำตามที่พระองค์พอใจแล้ว"
15 พวกเขายกโยนาห์ขึ้นแล้วโยนลงทะเล ทะเลก็หยุดปั่นป่วน
16 ลูกเรือยำเกรงพระยาห์เวห์อย่างยิ่ง ถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์และกล่าวคำปฏิญาณ
17 พระยาห์เวห์จัดให้มีปลาตัวใหญ่มหึมามากลืนโยนาห์ โยนาห์อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน

2

1 โยนาห์อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขา จากท้องปลา

---

* **1:1** **1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ คำว่า "ลอร์ด" หรือ "ก็อด" ที่พิมพ์ด้วยอักษรภาษาอังกฤษตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด แทนชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์" † **1:6** **1:6** หรือ เทพเจ้าทั้งหลาย ‡ **1:6** **1:6** หรือ เทพเจ้าทั้งหลาย § **1:9** **1:9** คำภาษาฮีบรูที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า "ก็อด" หรือ "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม

2 เขากล่าวว่า
"ในความทุกข์ ข้าพเจ้าร้องเรียกพระยาห์เวห์
พระองค์ตอบข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าร้องจากท้องเชโอล*
พระองค์ได้ยินเสียงข้าพเจ้า
3 พระองค์โยนข้าพเจ้าลงสู่ห้วงลึก
กลางทะเล
กระแสน้ำล้อมข้าพเจ้า
ทั้งคลื่นและระลอกคลื่นของพระองค์ซัดท่วมข้าพเจ้า
4 ข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าถูกขับไปให้พ้นสายตาพระองค์
แต่ข้าพเจ้าจะมองไปยังพระวิหารศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์อีก"
5 น้ำล้อมข้าพเจ้า
จนแทบสิ้นชีวิต
ห้วงน้ำลึกล้อมข้าพเจ้า
พืชน้ำพันรอบศีรษะ
6 ข้าพเจ้าลงไปถึงฐานภูเขา
แผ่นดินลงดาลขังข้าพเจ้าไว้ตลอดไป
แต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์นำชีวิตข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุม

7 "เมื่อข้าพเจ้าหมดเรี่ยวแรง ข้าพเจ้าระลึกถึงพระยาห์เวห์
คำอธิษฐานของข้าพเจ้ามาถึงพระองค์ ในพระวิหารศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
8 ผู้ที่ยึดถือรูปเคารพไร้ค่า ละทิ้งความเมตตาของตนเอง
9 แต่ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาแด่พระองค์ด้วยเสียงขอบพระคุณ
ข้าพเจ้าจะทำตามที่ปฏิญาณไว้
การช่วยให้รอดเป็นของพระยาห์เวห์"
10 พระยาห์เวห์พูดกับปลา แล้วปลาก็สำรอกโยนาห์ออกมาบนแผ่นดินแห้ง

3

1 พระยาห์เวห์มีถ้อยคำถึงโยนาห์เป็นครั้งที่สอง ว่า
2 "จงลุกขึ้นไปยังมหานครนีนะเวห์ และนำถ้อยคำที่เราให้คุณไปประกาศแก่เมืองนั้น"
3 โยนาห์จึงลุกขึ้นไปนีนะเวห์ตามถ้อยคำของพระยาห์เวห์ นีนะเวห์เป็นเมืองใหญ่อย่างยิ่ง
ต้องใช้เวลาเดินข้ามเมืองสามวัน
4 โยนาห์เริ่มเข้าไปในเมือง เมื่อเดินเข้าไปได้หนึ่งวันก็ร้องประกาศว่า "อีกสี่สิบวัน
นีนะเวห์จะถูกทำลาย!"
5 ชาวนีนะเวห์เชื่อพระเจ้า ประกาศให้อดอาหารและสวมผ้ากระสอบ
ตั้งแต่คนสำคัญที่สุดจนถึงคนต่ำต้อยที่สุด
6 ข่าวไปถึงกษัตริย์แห่งนีนะเวห์ กษัตริย์ลุกจากบัลลังก์ ถอดเสื้อคลุมกษัตริย์ สวมผ้ากระสอบ
และนั่งอยู่ในขี้เถ้า
7 กษัตริย์ให้ประกาศทั่วนีนะเวห์ตามคำสั่งของกษัตริย์และขุนนางว่า "ห้ามทั้งคนและสัตว์
ทั้งฝูงสัตว์ใหญ่และฝูงสัตว์เล็ก ลิ้มรสสิ่งใด ห้ามกินอาหารหรือดื่มน้ำ
8 ให้ทั้งคนและสัตว์สวมผ้ากระสอบ และร้องทูลพระเจ้าอย่างสุดกำลัง
ให้ทุกคนหันจากทางชั่วของตนและจากความรุนแรงที่ตนลงมือทำ

---

* **2:2 2:2** เชโอลคือแดนคนตาย

9 ใครจะรู้ พระเจ้าอาจหันกลับและเปลี่ยนใจ หันจากความโกรธรุนแรง
เพื่อพวกเราจะไม่พินาศก็ได้
10 พระเจ้าเห็นสิ่งที่พวกเขาทำ เห็นว่าพวกเขาหันจากทางชั่วของตน
พระเจ้าเปลี่ยนใจเรื่องภัยพิบัติที่กล่าวว่าจะทำแก่พวกเขา และไม่ได้ทำ

4

1 แต่โยนาห์ไม่พอใจอย่างยิ่งและโกรธ
2 เขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าขอวิงวอน ตอนที่ยังอยู่ในประเทศของตน
ข้าพเจ้าพูดไว้อย่างนี้ไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจึงรีบหนีไปทาร์ชิช
เพราะรู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าที่เปี่ยมด้วยความกรุณาและเมตตา ไม่โกรธง่าย
มีความรักมั่นคงล้นเหลือ และเปลี่ยนใจไม่ทำให้เกิดภัยร้าย
3 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์ บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอน โปรดเอาชีวิตข้าพเจ้าไป เพราะสำหรับข้าพเจ้า
ตายดีกว่าอยู่
4 พระยาห์เวห์ถามว่า คุณโกรธอย่างนี้ถูกแล้วหรือ
5 โยนาห์ออกจากเมืองไปนั่งทางตะวันออกของเมือง เขาทำเพิงให้ตนเองและนั่งใต้ร่มเพิง
คอยดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเมือง
6 พระยาห์เวห์ พระเจ้า จัดให้มีเถาไม้และทำให้งอกขึ้นเหนือโยนาห์ เพื่อให้ร่มเงาเหนือศีรษะ
ช่วยให้เขาพ้นความเดือดร้อน โยนาห์ยินดีกับเถาไม้นั้นอย่างยิ่ง
7 แต่รุ่งเช้าวันถัดมา พระเจ้าจัดให้มีหนอนตัวหนึ่ง มันกัดกินเถาไม้จนเหี่ยวไป
8 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พระเจ้าจัดให้มีลมร้อนอบอ้าวจากตะวันออก
แดดแผดเผาศีรษะโยนาห์จนเขาอ่อนแรง เขาร้องขอให้ตนตาย กล่าวว่า สำหรับข้าพเจ้า
ตายดีกว่าอยู่
9 พระเจ้าถามโยนาห์ว่า คุณโกรธเรื่องเถาไม้อย่างนี้ถูกแล้วหรือ
เขาตอบว่า ข้าพเจ้าโกรธก็ถูกแล้ว แม้จะโกรธจนตายก็ตาม
10 พระยาห์เวห์กล่าวว่า คุณห่วงเถาไม้นั้น ทั้งที่ไม่ได้ลงแรงและไม่ได้ทำให้มันเติบโต
มันงอกขึ้นในคืนเดียวและตายในคืนเดียว
11 แล้วเราไม่ควรห่วงมหานครนีนะเวห์หรือ
ที่นั่นมีคนมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคนที่ไม่รู้แยกมือขวาจากมือซ้าย และยังมีสัตว์อีกมากมายด้วย

หนังสือ
มีคาห์

1 ถ้อยคำจากพระยาห์เวห์*มาถึงมีคาห์ชาวโมราเชท ในสมัยโยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์
กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นสิ่งที่เขาเห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม
2 ชนชาติทั้งหลาย จงฟัง ทุกคนจงฟัง
แผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น จงเงี่ยหูฟัง
ขอให้พระผู้เป็นเจ้า†พระยาห์เวห์เป็นพยานกล่าวโทษพวกคุณ
พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
3 เพราะนี่‡ พระยาห์เวห์กำลังออกจากที่ประทับ
จะลงมาเหยียบย่ำที่สูงทั้งหลายบนแผ่นดินโลก
4 ภูเขาละลายอยู่ใต้พระองค์
หุบเขาแยกออกเหมือนขี้ผึ้งเมื่อเจอไฟ
เหมือนน้ำที่เทลงมาตามทางลาดชัน

5 ทั้งหมดนี้เพราะยาโคบไม่เชื่อฟัง
และเพราะบาปของเชื้อสายอิสราเอล
การไม่เชื่อฟังของยาโคบคืออะไร
ไม่ใช่สะมาเรียหรอกหรือ
แล้วที่สูงทั้งหลายของยูดาห์คืออะไร
ไม่ใช่เยรูซาเล็มหรอกหรือ
6 เพราะฉะนั้น เราจะทำให้สะมาเรียเป็นเหมือนกองซากปรักหักพังกลางทุ่ง
เป็นเหมือนพื้นที่สำหรับปลูกสวนองุ่น
เราจะเทหินของเมืองลงไปในหุบเขา
และเผยฐานรากของเมืองให้เห็น
7 รูปเคารพทั้งหมดของเธอจะถูกทุบเป็นชิ้น ๆ
ของถวายทั้งหมดในวิหารของเธอจะถูกเผาไฟ
เราจะทำลายรูปบูชาทั้งหมดของเธอ
เพราะเธอรวบรวมสิ่งเหล่านี้มาจากค่าจ้างโสเภณี
และสิ่งเหล่านี้ก็จะกลับไปเป็นค่าจ้างโสเภณีอีก

8 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจะคร่ำครวญและร้องไห้โหยหวน
จะเดินไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เปลือยกาย
จะหอนเหมือนหมาจิ้งจอก
และร้องคร่ำครวญเหมือนนกกระจอกเทศ
9 เพราะบาดแผลของเธอรักษาไม่หาย
มันลามมาถึงยูดาห์แล้ว
มาถึงประตูเมืองของประชาชนข้าพเจ้า

---

* **1:1** **1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แปลชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:2** **1:2** คำภาษาอังกฤษที่หมายถึง พระผู้เป็นเจ้า ในที่นี้แปลจากคำว่า อาโดนาย ‡ **1:3** **1:3** คำว่า บิโฮลด์ ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ มาจาก הִנֵּה หมายถึง มองไปที่ ใส่ใจ สังเกต ดู หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

ถึงเยรูซาเล็มแล้ว
10 อย่าบอกเรื่องนี้ในกัท
อย่าร้องไห้เลย
ที่เบธโอฟราห์§ ข้าพเจ้าเกลือกกลิ้งตัวอยู่ในฝุ่น
11 ชาวชาฟีร์ จงผ่านไปอย่างเปลือยกายและอับอาย
ชาวซาอานันจะไม่ออกมา
เสียงคร่ำครวญของเบธเอเซลจะพรากการคุ้มครองของเขาไปจากเจ้า
12 เพราะชาวมาโรทเฝ้ารอสิ่งดีด้วยความกระวนกระวาย
เพราะภัยพิบัติจากพระยาห์เวห์ลงมาถึงประตูเยรูซาเล็มแล้ว
13 ชาวลาคีช จงผูกม้าเร็วเข้ากับรถศึก
เธอเป็นจุดเริ่มต้นของบาปสำหรับบุตรสาวแห่งศิโยน
เพราะพบการล่วงละเมิดของอิสราเอลอยู่ในเมืองนี้
14 เพราะฉะนั้น เจ้าจะให้ของขวัญอำลาแก่โมเรเชทกัท
บ้านทั้งหลายในอัคซีบจะเป็นสิ่งหลอกลวงสำหรับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล
15 ชาวมาเรชาห์ เรายังจะนำผู้พิชิตมาหาพวกคุณ
เกียรติรุ่งเรืองของอิสราเอลจะมาถึงอาดุลลัม
16 จงโกนศีรษะ
และตัดผมเพื่อลูก ๆ ที่พวกคุณรัก
โกนให้ศีรษะโล้นยิ่งขึ้นเหมือนแร้ง
เพราะลูก ๆ ถูกพาไปเป็นเชลย พรากจากพวกคุณแล้ว

2

1 วิบัติแก่คนที่วางแผนชั่ว
และคิดทำความเลวร้ายอยู่บนที่นอน
พอสว่างก็ลงมือทำ
เพราะพวกเขากุมอำนาจไว้ในมือ
2 อยากได้ที่นาของใครก็ยึดเอา
อยากได้บ้านของใครก็ริบไป
กดขี่คนกับครัวเรือนของเขา
กดขี่คนกับมรดกของเขา
3 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวว่า
นี่ เรากำลังวางแผนให้คนเหล่านี้พบภัยพิบัติ
ซึ่งพวกคุณจะสลัดให้พ้นคอไม่ได้
จะเดินอย่างหยิ่งผยองอีกไม่ได้
เพราะเป็นเวลาที่เลวร้าย
4 วันนั้นผู้คนจะกล่าวโจมตีพวกคุณด้วยคำเปรียบเปรย
และคร่ำครวญอย่างโศกเศร้าว่า
พวกเราพินาศหมดแล้ว
ทรัพย์สินของประชาชนข้าพเจ้าถูกแบ่งไป
เขาเอามันไปจากข้าพเจ้าจริง ๆ และยกที่นาของพวกเราให้คนทรยศ
5 เพราะฉะนั้น พวกคุณจะไม่มีใครแบ่งที่ดินด้วยการจับสลากในที่ประชุมของพระยาห์เวห์
6 อย่าประกาศสารจากพระเจ้า พวกเขาประกาศสารว่า
อย่าประกาศสารเรื่องพวกนี้

§ **1:10 1:10** ชื่อเบธโอฟราห์มีความหมายตามตัวอักษรว่า บ้านแห่งฝุ่น

ความอัปยศจะไม่มาถึงพวกเรา
7 เชื้อสายยาโคบเอ๋ย จะพูดอย่างนี้หรือว่า
พระวิญญาณของพระยาห์เวห์โกรธหรือ
สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์หรือ
ถ้อยคำของเราไม่เป็นผลดีต่อคนที่ดำเนินชีวิตอย่างไร้ข้อตำหนิหรือ
8 แต่ระยะหลัง ประชาชนของเราลุกขึ้นเป็นศัตรู
พวกคุณกระชากเสื้อคลุมและเสื้อผ้าจากคนที่เดินผ่านอย่างไม่ระแวง เมื่อกลับจากการรบ
9 พวกคุณขับผู้หญิงในหมู่ประชาชนของเราออกจากบ้านที่น่าอยู่
พรากพรของเราไปจากลูกเล็ก ๆ ของพวกเขาตลอดไป
10 ลุกขึ้น ไปเสีย
เพราะที่นี่ไม่ใช่ที่พักของพวกคุณ
เพราะมลทินทำลายล้าง
ทำลายล้างอย่างหนักหน่วง
11 ถ้ามีคนดำเนินชีวิตด้วยใจที่หลอกลวง พูดเท็จว่า
ข้าพเจ้าจะประกาศสารจากพระเจ้าเรื่องเหล้าองุ่นและสุราให้พวกคุณฟัง
เขาก็คงเป็นผู้ประกาศสารจากพระเจ้าของคนพวกนี้
12 ยาโคบ เราจะรวบรวมพวกคุณทั้งหมดอย่างแน่นอน
จะรวบรวมอิสราเอลที่เหลืออยู่อย่างแน่นอน
จะนำมาอยู่รวมกันเหมือนแกะแห่งโบสราห์
เหมือนฝูงแกะกลางทุ่งหญ้าของมัน
จะคลาคล่ำไปด้วยผู้คน
13 ผู้ทะลวงเปิดทางจะขึ้นไปนำหน้าพวกเขา
พวกเขาฝ่าออกทางประตูและออกไป
กษัตริย์ของพวกเขาผ่านไปข้างหน้า
มีพระยาห์เวห์นำอยู่เบื้องหน้า

3

1 ข้าพเจ้ากล่าวว่า
ผู้นำของยาโคบ
และผู้ปกครองเชื้อสายอิสราเอล โปรดฟัง
พวกคุณควรรู้จักความยุติธรรมไม่ใช่หรือ
2 พวกคุณเกลียดสิ่งดี
แต่รักสิ่งชั่ว
ฉีกหนังออกจากตัวพวกเขา
และเลาะเนื้อออกจากกระดูก
3 กินเนื้อประชาชนของข้าพเจ้า
ลอกหนังออกจากตัว
หักกระดูก
สับเป็นชิ้น ๆ เหมือนเตรียมไว้ใส่หม้อ
เหมือนเนื้อในหม้อต้ม
4 แล้วพวกเขาจะร้องหาพระยาห์เวห์
แต่พระองค์จะไม่ตอบ
เวลานั้นพระองค์จะซ่อนหน้าไปจากพวกเขาจริง ๆ

เพราะพวกเขาประพฤติชั่ว
5 พระยาห์เวห์กล่าวถึงผู้ประกาศสารจากพระเจ้าที่ทำให้ประชาชนของข้าพเจ้าหลงทาง
ใครให้อาหารพวกเขา พวกเขาก็ประกาศว่า สันติสุข แต่ใครไม่ให้อาหาร
พวกเขาก็เตรียมทำสงครามกับคนนั้น
6 เพราะฉะนั้น พวกคุณจะมีแต่กลางคืน ไม่มีนิมิต
มีแต่ความมืดจนทำนายไม่ได้
ดวงอาทิตย์จะลับลงเหนือผู้ประกาศสารจากพระเจ้า
กลางวันจะมืดดำเหนือพวกเขา
7 ผู้เห็นนิมิตจะผิดหวัง
ผู้ทำนายจะอับอาย
จริงทีเดียว พวกเขาทุกคนจะปิดคลุมริมฝีปาก
เพราะไม่มีคำตอบจากพระเจ้า*
8 แต่ข้าพเจ้าเต็มด้วยพลังจากพระวิญญาณของพระยาห์เวห์
มีทั้งวิจารณญาณและกำลัง
เพื่อประกาศให้ยาโคบรู้ถึงการไม่เชื่อฟังของเขา
และให้อิสราเอลรู้ถึงบาปของเขา
9 ผู้นำเชื้อสายยาโคบ
และผู้ปกครองเชื้อสายอิสราเอล โปรดฟังเรื่องนี้
พวกคุณชิงชังความยุติธรรม
และบิดเบือนทุกสิ่งที่เที่ยงธรรม
10 สร้างศิโยนด้วยเลือด
และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่ว
11 ผู้นำของเธอตัดสินคดีแลกสินบน
ปุโรหิตของเธอสอนแลกค่าจ้าง
ผู้ประกาศสารจากพระเจ้าของเธอทำนายแลกเงิน
แต่ยังพึ่งพระยาห์เวห์และพูดว่า
พระยาห์เวห์อยู่ท่ามกลางพวกเราไม่ใช่หรือ
ภัยพิบัติจะไม่มาถึงพวกเรา
12 เพราะพวกคุณ ศิโยนจึงจะถูกไถเหมือนที่นา
เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
และภูเขาพระวิหารจะกลายเป็นเหมือนที่สูงในป่า

4

1 แต่ในวันข้างหน้า
ภูเขาพระวิหารของพระยาห์เวห์จะตั้งมั่นอยู่เหนือยอดภูเขาทั้งหลาย
สูงเด่นเหนือเนินเขา
และชนชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลมาที่นั่น
2 หลายชาติจะพากันไปและกล่าวว่า
มาเถิด ให้พวกเราขึ้นไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์
ไปยังพระวิหารของพระเจ้าของยาโคบ
พระองค์จะสอนพวกเราให้รู้ทางของพระองค์

* **3:7 3:7** คำภาษาฮีบรูที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים (เอโลฮิม

และพวกเราจะเดินตามเส้นทางของพระองค์
เพราะบทบัญญัติจะออกไปจากศิโยน
และถ้อยคำของพระยาห์เวห์จะออกไปจากเยรูซาเล็ม
3 พระองค์จะตัดสินระหว่างชนชาติมากมาย
และชี้ขาดเรื่องของชาติที่เข้มแข็งซึ่งอยู่ห่างไกล
พวกเขาจะตีดาบให้เป็นผาลไถนา
และตีหอกให้เป็นขอตัดกิ่ง
ชาติหนึ่งจะไม่ยกดาบต่อสู้อีกชาติหนึ่ง
และจะไม่เรียนรู้การทำสงครามอีก
4 แต่ทุกคนจะนั่งใต้เถาองุ่นและต้นมะเดื่อของตน
ไม่มีใครทำให้พวกเขาหวาดกลัว
เพราะพระยาห์เวห์จอมทัพได้กล่าวไว้ด้วยพระองค์เอง
5 จริงทีเดียว ทุกชาติอาจใช้ชีวิตโดยยึดถือนามเทพเจ้าของตน
แต่พวกเราจะใช้ชีวิตโดยยึดถือนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราตลอดไปเป็นนิตย์
6 "ในวันนั้น" พระยาห์เวห์กล่าว
"เราจะรวบรวมคนขาพิการ
จะรวบรวมคนที่ถูกขับไล่
และคนที่เราให้ทนทุกข์
7 เราจะทำให้คนขาพิการเป็นคนที่เหลือรอด
และให้คนที่ถูกผลักไสไปไกลเป็นชาติที่เข้มแข็ง
พระยาห์เวห์จะครองพวกเขาบนภูเขาศิโยนตั้งแต่นั้นไปตลอดกาล"
8 หอคอยแห่งฝูงแกะ เนินเขาของบุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย
สิ่งนั้นจะมาถึงเจ้า
จริงทีเดียว อำนาจปกครองที่เคยมีจะมาถึง
คือราชอาณาจักรของบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม

9 ทำไมตอนนี้เจ้าร้องเสียงดัง"
ไม่มีกษัตริย์อยู่ในเมืองนี้หรือ"
ที่ปรึกษาของเจ้าตายไปแล้วหรือ
เจ้าจึงเจ็บปวดเหมือนหญิงกำลังคลอดลูก"
10 บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงเจ็บปวดและเบ่งคลอด
เหมือนหญิงกำลังคลอดลูก
เพราะตอนนี้เจ้าจะออกจากเมือง
ไปอยู่กลางทุ่ง
และไปถึงบาบิโลน
ที่นั่นเจ้าจะได้รับการช่วยเหลือ
ที่นั่นพระยาห์เวห์จะไถ่เจ้าจากมือศัตรู

11 ตอนนี้หลายชาติรวมตัวกันต่อสู้เจ้า พวกเขาพูดว่า
"ให้เธอเป็นมลทินเสียเถิด
ให้ตาของพวกเราได้มองศิโยนอย่างสะใจ"
12 แต่พวกเขาไม่รู้ความคิดของพระยาห์เวห์
ไม่เข้าใจแผนของพระองค์
เพราะพระองค์รวบรวมพวกเขาเหมือนฟ่อนข้าวบนลานนวดข้าว

13 บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย ลุกขึ้นนวดข้าว
เพราะเราจะทำให้เขาของเจ้าเป็นเหล็ก
และให้กีบเท้าของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์
เจ้าจะบดขยี้ชนชาติมากมาย
เราจะถวายผลกำไรของพวกเขาแด่พระยาห์เวห์
และถวายทรัพย์สินของพวกเขาแด่พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

5

1 ตอนนี้เจ้าจงรวมตัวเป็นกองทหาร
บุตรสาวแห่งกองทัพเอ๋ย
เขาวางกำลังล้อมพวกเราแล้ว
พวกเขาจะใช้ไม้ตีแก้มผู้พิพากษาของอิสราเอล
2 แต่เจ้า เบธเลเฮมเอฟราธาห์
แม้จะเล็กในหมู่ตระกูลแห่งยูดาห์
จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาหาเรา เพื่อเป็นผู้ปกครองในอิสราเอล
ความเป็นมาของเขามีมาตั้งแต่ครั้งเก่าก่อน ตั้งแต่สมัยโบราณ
3 เพราะฉะนั้น เขาจะทอดทิ้งพวกเขา จนถึงเวลาที่หญิงเจ็บครรภ์จะคลอดลูก
แล้วพี่น้องของเขาที่เหลือจะกลับไปหาลูกหลานอิสราเอล
4 เขาจะยืนอยู่และเลี้ยงดูด้วยกำลังจากพระยาห์เวห์
ด้วยความยิ่งใหญ่แห่งนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา
พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ เพราะเวลานั้นเขาจะยิ่งใหญ่ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
5 เขาจะเป็นสันติสุขของพวกเรา เมื่ออัสซีเรียรุกรานแผ่นดินของพวกเรา
เมื่อเขาเดินทัพผ่านป้อมปราการของพวกเรา
พวกเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะเจ็ดคนขึ้นต่อสู้เขา
และผู้นำผู้คนอีกแปดคน
6 พวกเขาจะปกครองแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ
และปกครองแผ่นดินนิมโรดตรงประตูทั้งหลายของดินแดนนั้น
เขาจะช่วยพวกเราให้พ้นจากชาวอัสซีเรีย
เมื่อชาวอัสซีเรียรุกรานแผ่นดินของพวกเรา
และเดินทัพเข้ามาภายในเขตแดนของพวกเรา
7 ยาโคบที่เหลือรอดจะอยู่ท่ามกลางชนชาติมากมาย
เหมือนน้ำค้างจากพระยาห์เวห์
เหมือนห่าฝนบนหญ้า
ที่ไม่รอมนุษย์
ไม่คอยลูกหลานมนุษย์
8 ยาโคบที่เหลือรอดจะอยู่ท่ามกลางชาติต่าง ๆ
ท่ามกลางชนชาติมากมาย
เหมือนสิงโตท่ามกลางสัตว์ป่า
เหมือนสิงโตหนุ่มท่ามกลางฝูงแกะ
หากมันผ่านเข้าไป ก็จะเหยียบย่ำและฉีกเป็นชิ้น ๆ
ไม่มีใครช่วยให้รอดได้
9 ขอให้มือของเจ้าชูขึ้นเหนือฝ่ายตรงข้าม
และขอให้ศัตรูทั้งหมดของเจ้าถูกกำจัด

10 “ในวันนั้นจะเป็นอย่างนี้” พระยาห์เวห์กล่าว
“เราจะกำจัดม้าของเจ้าไปจากท่ามกลางเจ้า
และทำลายรถศึกของเจ้า
11 เราจะกำจัดเมืองทั้งหลายในแผ่นดินของเจ้า
และรื้อป้อมปราการทั้งหมดของเจ้า
12 เราจะกำจัดเวทมนตร์คาถาไปจากมือเจ้า
เจ้าจะไม่มีหมอดูอีก
13 เราจะกำจัดรูปแกะสลักและเสาหินบูชาออกไปจากท่ามกลางเจ้า
เจ้าจะไม่กราบไหว้สิ่งที่มือตนเองทำขึ้นอีก
14 เราจะถอนเสาอาเชราห์ออกไปจากท่ามกลางเจ้า
และทำลายเมืองทั้งหลายของเจ้า
15 เราจะลงโทษแก้แค้นด้วยความโกรธ
และความเดือดดาลแก่ชนชาติที่ไม่ฟัง”

6

1 ตอนนี้จงฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์กล่าว
“ลุกขึ้น แถลงคดีของท่านต่อหน้าภูเขา
ให้เนินเขาได้ฟังถ้อยคำของท่าน
2 ภูเขาทั้งหลาย จงฟังคำฟ้องของพระยาห์เวห์
ทั้งรากฐานอันมั่นคงของแผ่นดินโลกก็จงฟัง
เพราะพระยาห์เวห์มีคดีกับประชาชนของพระองค์
พระองค์จะต่อสู้คดีกับอิสราเอล
3 ประชาชนของเรา เราทำอะไรกับพวกคุณ”
เราทำให้พวกคุณลำบากอย่างไร”
ตอบเรามา”
4 เพราะเรานำพวกคุณขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
ไถ่พวกคุณออกจากเรือนทาส
เราส่งโมเสส อาโรน และมิเรียมไปนำหน้าพวกคุณ
5 ประชาชนของเรา ตอนนี้จงระลึกถึงสิ่งที่บาลาคกษัตริย์แห่งโมอับวางแผนไว้
และสิ่งที่บาลาอัมบุตรเบโอร์ตอบเขา ตั้งแต่ชิททิมจนถึงกิลกาล
เพื่อพวกคุณจะรู้ถึงการกระทำอันชอบธรรมของพระยาห์เวห์”

6 ข้าพเจ้าจะเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ด้วยอะไร
จะก้มกราบพระเจ้าผู้สูงส่งด้วยอะไร”
จะเข้าเฝ้าพระองค์พร้อมเครื่องเผาบูชา
พร้อมลูกวัวอายุหนึ่งปีหรือ”
7 พระยาห์เวห์จะพอใจแกะตัวผู้หลายพันตัวหรือ”
จะพอใจสายธารน้ำมันหลายหมื่นสายหรือ”
ข้าพเจ้าควรให้ลูกหัวปีเพื่อชดใช้การไม่เชื่อฟังของข้าพเจ้าหรือ”
ให้เลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้าเพื่อชดใช้บาปของข้าพเจ้าหรือ”
8 มนุษย์เอ๋ย พระองค์แสดงให้ท่านรู้แล้วว่าอะไรดี
พระยาห์เวห์ต้องการอะไรจากท่าน นอกจากให้ทำอย่างยุติธรรม
รักความเมตตา และดำเนินชีวิตอย่างถ่อมตนกับพระเจ้าของท่าน”

9 เสียงของพระยาห์เวห์เรียกไปยังเมือง

และผู้มีปัญญายำเกรงนามของพระองค์
จงฟังไม้เรียว
และผู้ที่กำหนดมันไว้
10 ในบ้านของคนชั่วยังมีทรัพย์ที่ได้มาด้วยความชั่วหรือ
ยังมีเอฟาห์ที่ตวงขาด*อันต้องคำสาปหรือ
11 เราจะทนให้มีตาชั่งโกง
และถุงใส่ตุ้มน้ำหนักที่ใช้โกงได้หรือ
12 คนร่ำรวยของเธอเต็มไปด้วยความรุนแรง
ชาวเมืองของเธอพูดเท็จ
ลิ้นของพวกเขาหลอกลวงเมื่อพูด
13 เพราะฉะนั้น เราก็ตีเจ้าจนบาดเจ็บสาหัสแล้ว
ทำให้เจ้าร้างเพราะบาปของเจ้า
14 เจ้าจะกินแต่ไม่อิ่ม
ความหิวจะไม่หายไป
เจ้าจะเก็บไว้แต่รักษาไว้ไม่ได้
สิ่งที่เจ้ารักษาไว้ได้ เราก็จะปล่อยให้ดาบทำลาย
15 เจ้าจะหว่านแต่ไม่ได้เก็บเกี่ยว
จะย่ำผลมะกอกแต่ไม่ได้ใช้น้ำมันทาตัว
จะบีบองุ่นแต่ไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่น
16 เพราะยังมีการทำตามข้อกำหนดของอมรี
และการกระทำทั้งหมดของราชวงศ์อาหับ
เจ้าดำเนินตามคำแนะนำของพวกเขา
เพื่อให้เราทำให้เจ้ากลายเป็นซากพินาศ
ให้ชาวเมืองของเจ้าเป็นเป้าของเสียงเย้ยหยัน
เจ้าจะแบกรับความอัปยศของประชาชนของเรา

7

1 ข้าพเจ้าช่างทุกข์ยาก
จริงทีเดียว ข้าพเจ้าเหมือนคนเก็บผลไม้ฤดูร้อน เหมือนคนเก็บองุ่นที่เหลือตามสวน
ไม่มีองุ่นสักพวงให้กิน
ใจข้าพเจ้าอยากกินมะเดื่อที่สุกต้นฤดู
2 คนยำเกรงพระเจ้าสูญสิ้นไปจากแผ่นดินแล้ว
ไม่มีคนซื่อตรงเหลืออยู่ในหมู่มนุษย์
ทุกคนดักซุ่มเพื่อหลั่งเลือด
แต่ละคนใช้ตาข่ายล่าพี่น้องของตน
3 มือของพวกเขาขะมักเขม้นทำชั่ว
ผู้ปกครองกับผู้พิพากษาเรียกสินบน
ผู้มีอำนาจสั่งตามความปรารถนาชั่วในใจ
พวกเขาจึงสมคบกัน
4 คนดีที่สุดในหมู่พวกเขาก็เหมือนพุ่มหนาม
คนซื่อตรงที่สุดก็เลวร้ายยิ่งกว่ารั้วหนาม
วันของยามเฝ้าของท่าน
คือวันแห่งการมาเยือนเพื่อลงโทษท่าน มาถึงแล้ว

* **6:10** **6:10** เอฟาห์เป็นหน่วยตวงปริมาตร (ประมาณ ๒๒ ลิตร หรือประมาณ ๒๓ บุชเชล
เอฟาห์ที่ตวงขาดทำให้เล็กกว่าเอฟาห์เต็มหน่วยเพื่อโกงลูกค้า

ตอนนี้เป็นเวลาที่พวกเขาสับสนวุ่นวาย
5 อย่าไว้ใจเพื่อนบ้าน
อย่าเชื่อใจเพื่อน
แม้กับผู้หญิงที่นอนอยู่ในอ้อมกอดของท่าน
ก็จงระวังคำพูดของตนเอง
6 เพราะลูกชายลบหลู่พ่อ
ลูกสาวลุกขึ้นต่อสู้แม่
ลูกสะใภ้ต่อสู้แม่สามี
ศัตรูของคนคือคนในบ้านของเขาเอง
7 แต่ข้าพเจ้าจะเฝ้ามองไปที่พระยาห์เวห์
จะรอพระเจ้าผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอด
พระเจ้าของข้าพเจ้าจะฟังข้าพเจ้า
8 ศัตรูของข้าพเจ้า อย่าสะใจเยาะเย้ยข้าพเจ้า
เมื่อข้าพเจ้าล้ม ข้าพเจ้าจะลุกขึ้น
เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระยาห์เวห์จะเป็นแสงสว่างให้ข้าพเจ้า
9 ข้าพเจ้าจะทนรับความเกรี้ยวโกรธของพระยาห์เวห์
เพราะข้าพเจ้าทำบาปต่อพระองค์
จนกว่าพระองค์จะแถลงคดีของข้าพเจ้าและตัดสินให้ข้าพเจ้า
พระองค์จะนำข้าพเจ้าออกมาสู่แสงสว่าง
ข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์
10 แล้วศัตรูของข้าพเจ้าจะเห็นสิ่งนี้
ความอับอายจะปกคลุมเธอ ผู้เคยพูดกับข้าพเจ้าว่า
พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน
ตาของข้าพเจ้าจะเห็นเธอ
ตอนนี้เธอจะถูกเหยียบย่ำเหมือนโคลนตามถนน
11 วันสร้างกำแพงของเจ้า
ในวันนั้นเขาจะขยายเขตแดนของเจ้า
12 วันนั้นพวกเขาจะมาหาเจ้าจากอัสซีเรียและเมืองต่าง ๆ ในอียิปต์
จากอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำสายนั้น
จากทะเลหนึ่งถึงอีกทะเลหนึ่ง
จากภูเขาหนึ่งถึงอีกภูเขาหนึ่ง
13 แต่แผ่นดินจะร้างเพราะผู้คนที่อาศัยอยู่
เพราะผลจากการกระทำของพวกเขา
14 โปรดใช้ไม้เท้าเลี้ยงดูประชาชนของพระองค์
ฝูงแกะที่เป็นมรดกของพระองค์
ผู้ที่อยู่ตามลำพังในป่า
ให้พวกเขาหากินกลางทุ่งหญ้าอันอุดม
ในบาชานและกิเลอาดเหมือนวันเก่าก่อน
15 เหมือนในวันที่พวกคุณออกจากแผ่นดินอียิปต์
เราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ให้พวกเขาเห็น
16 ชนชาติทั้งหลายจะเห็นและอับอายกับกำลังทั้งหมดที่ตนมี
จะเอามือปิดปาก
หูของพวกเขาจะหนวก
17 พวกเขาจะเลียฝุ่นเหมือนงู

จะออกจากที่ซ่อนด้วยความสั่นกลัว เหมือนสัตว์ที่คลานบนดิน
จะมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราด้วยความกลัว
และจะกลัวเพราะพระองค์
18 มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ผู้ให้อภัยความชั่ว
และมองข้ามการไม่เชื่อฟังของคนที่เหลือรอดในมรดกของพระองค์
พระองค์ไม่เก็บความโกรธไว้ตลอดไป
เพราะพระองค์ยินดีในความรักเมตตา
19 พระองค์จะเมตตาพวกเราอีก
จะเหยียบความชั่วของพวกเราไว้ใต้เท้า
พระองค์จะโยนบาปทั้งหมดของพวกเขาลงในทะเลลึก
20 พระองค์จะให้ความสัตย์จริงแก่ยาโคบ
และความเมตตาแก่อับราฮัม
ตามที่สาบานไว้กับบรรพบุรุษของพวกเราตั้งแต่วันเก่าก่อน

หนังสือ
นาฮูม

1 สิ่งที่เปิดเผยเกี่ยวกับนีนะเวห์ หนังสือนิมิตของนาฮูมชาวเอลโคช
2 พระยาห์เวห์*เป็นพระเจ้า†ผู้หวงแหนและแก้แค้น
พระยาห์เวห์แก้แค้นและเต็มไปด้วยความเดือดดาล พระยาห์เวห์แก้แค้นฝ่ายตรงข้าม
และยังคงโกรธศัตรูของพระองค์
3 พระยาห์เวห์ไม่โกรธง่ายและมีพลังยิ่งใหญ่ พระองค์จะไม่ปล่อยให้คนผิดพ้นโทษเป็นอันขาด
พระยาห์เวห์เคลื่อนไปในลมหมุนและพายุ เมฆเป็นฝุ่นใต้เท้าของพระองค์
4 พระองค์กำราบทะเลจนแห้ง และทำให้แม่น้ำทุกสายแห้งไป บาชานกับคาร์เมลเหี่ยวเฉา
ดอกไม้แห่งเลบานอนเหี่ยวเฉา
5 ภูเขาสั่นสะเทือนต่อหน้าพระองค์ เนินเขาละลาย แผ่นดินสั่นสะท้านเมื่อพระองค์ปรากฏ
ทั้งโลกและทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลก
6 ใครจะยืนต่อหน้าความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ได้
ใครจะทนความโกรธอันรุนแรงของพระองค์ได้ ความเดือดดาลของพระองค์เทลงมาเหมือนไฟ
พระองค์ทำให้หินแตกออก
7 พระยาห์เวห์ดีงาม เป็นที่มั่นในวันทุกข์ยาก พระองค์รู้จักคนที่พึ่งพระองค์เป็นที่หลบภัย
8 แต่พระองค์จะใช้น้ำท่วมที่ล้นทะลักทำลายที่อยู่ของเธอจนสิ้น และจะไล่ตามศัตรูเข้าไปในความมืด
9 พวกคุณวางแผนอะไรต่อสู้พระยาห์เวห์ พระองค์จะทำลายจนสิ้น
ความทุกข์จะไม่เกิดขึ้นเป็นครั้งที่สอง
10 เพราะพวกเขาพันกันเหมือนหนาม เมามายด้วยเครื่องดื่มของตน
และจะถูกทำลายจนหมดเหมือนตอซังแห้ง
11 มีคนหนึ่งออกมาจากเธอ เขาวางแผนชั่วต่อสู้พระยาห์เวห์ และเสนอแผนเลวร้าย
12 พระยาห์เวห์กล่าวว่า แม้พวกเขาจะมีกำลังเต็มที่และมีจำนวนมาก
พวกเขาก็จะถูกโค่นและสูญไป แม้เราเคยให้พวกคุณทนทุกข์ เราจะไม่ให้พวกคุณทนทุกข์อีก
13 ตอนนี้เราจะหักแอกของเขาออกจากพวกคุณ และกระชากพันธนาการของพวกคุณให้ขาด
14 พระยาห์เวห์สั่งเกี่ยวกับเจ้าว่า จะไม่มีลูกหลานสืบชื่อของเจ้าอีก
เราจะกำจัดรูปแกะสลักและรูปหล่อออกจากวิหารของเทพเจ้าของเจ้า เราจะทำหลุมศพให้เจ้า
เพราะเจ้าน่ารังเกียจ
15 นี่‡ บนภูเขามีเท้าของผู้ที่นำข่าวดีมา ผู้ประกาศสันติสุข ยูดาห์ จงฉลองเทศกาลของเธอ
จงทำตามคำปฏิญาณของเธอ เพราะคนชั่วจะไม่ผ่านเข้ามาในเธออีก เขาถูกกำจัดจนสิ้นแล้ว

2

1 ผู้บดขยี้ขึ้นมาต่อสู้เจ้าแล้ว จงรักษาป้อม เฝ้าดูทาง คาดเอวให้พร้อม
เสริมกำลังให้เข้มแข็งเต็มที่
2 เพราะพระยาห์เวห์ฟื้นความรุ่งเรืองของยาโคบ ให้เหมือนความรุ่งเรืองของอิสราเอล
เพราะผู้ทำลายได้ทำลายพวกเขา และทำลายกิ่งเถาองุ่นของพวกเขา

---

* **1:2 1:2** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แปลชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:2 1:2** คำภาษาฮีบรูที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים (เอโลฮิม ‡ **1:15 1:15** คำว่า บิโฮลด์ ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ มาจาก הִנֵּה หมายถึง มองไปที่ ใส่ใจ สังเกต ดู หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

3 โล่ของนักรบของเขาเป็นสีแดง ทหารกล้าแต่งกายสีแดงสด
รถศึกวาววับด้วยเหล็กกล้าในวันที่เขาเตรียมพร้อม หอกไม้สนกวัดแกว่ง
4 รถศึกวิ่งพล่านตามถนน แล่นไปมาตามทางกว้าง ดูเหมือนคบเพลิง พุ่งไปเหมือนฟ้าแลบ
5 เขาเรียกทหารที่คัดเลือกไว้ พวกเขาสะดุดระหว่างทาง พุ่งไปที่กำแพงเมือง โล่กำบังถูกตั้งเข้าที่
6 ประตูแม่น้ำเปิดออก พระราชวังพังทลาย
7 มีคำตัดสินแล้ว เธอถูกเปิดเปลือยและพาตัวไป คนรับใช้ของเธอคร่ำครวญเสียงเหมือนนกพิราบ
ทุบอกของตน
8 นีนะเวห์เป็นเหมือนสระน้ำมาตั้งแต่โบราณ แต่ผู้คนกลับหนีไป "หยุด" หยุด"" มีเสียงร้อง
แต่ไม่มีใครหันกลับมามอง
9 จงปล้นเงิน จงปล้นทอง เพราะทรัพย์สมบัติไม่มีที่สิ้นสุด มีของล้ำค่าทุกอย่างมากมาย
10 เมืองนั้นว่างเปล่า กลวงโบ๋ ร้างพินาศ ใจฝ่อ เข่ากระทบกัน ทั้งตัวทั้งหน้าซีดเผือด
11 ถ้ำสิงโตอยู่ที่ไหน" ที่หากินของสิงโตหนุ่มอยู่ที่ไหน" ที่ที่สิงโตตัวผู้กับตัวเมียเดินไปพร้อมลูกสิงโต
โดยไม่มีใครทำให้กลัว"
12 สิงโตฉีกเหยื่อจนพอเลี้ยงลูก รัดคอเหยื่อให้สิงโตตัวเมีย เอาสัตว์ที่ฆ่าแล้วมาเต็มถ้ำ
เอาเหยื่อมาเต็มที่อยู่
13 "นี่ เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว "เราจะเผารถศึกของเธอท่ามกลางควัน
ดาบจะกินสิงโตหนุ่มของเจ้า เราจะกำจัดเหยื่อของเจ้าไปจากแผ่นดินโลก
และจะไม่มีใครได้ยินเสียงผู้ส่งสารของเจ้าอีก"

3

1 วิบัติแก่เมืองเปื้อนเลือด" ทั้งเมืองเต็มไปด้วยคำโกหกและการปล้นสะดม เหยื่อมีไม่สิ้นสุด
2 เสียงแส้ เสียงล้อกระทบกระแทก ม้าศึกคะนอง รถศึกกระโจน
3 พลม้าพุ่งเข้าจู่โจม ดาบวาบวับ หอกแวววาว คนถูกฆ่ามากมาย ศพกองพะเนิน ซากศพไม่มีที่สิ้นสุด
พวกเขาสะดุดซากศพเหล่านั้น
4 เพราะโสเภณีผู้เย้ายวนและชำนาญเวทมนตร์คาถานั้นค้าประเวณีมากมาย
เธอขายชนชาติด้วยการค้าประเวณี ขายตระกูลด้วยเวทมนตร์คาถา
5 "นี่ เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว "เราจะยกกระโปรงของเจ้าคลุมหน้า
จะให้ชนชาติทั้งหลายเห็นร่างเปลือยของเจ้า ให้ราชอาณาจักรทั้งหลายเห็นความอับอายของเจ้า
6 เราจะโยนสิ่งโสโครกน่าขยะแขยงใส่เจ้า ทำให้เจ้าน่ารังเกียจ ให้เจ้าเป็นที่ประจาน
7 ทุกคนที่มองเจ้าจะหนีไปและพูดว่า "นีนะเวห์ร้างพินาศแล้ว" ใครจะโศกเศร้าให้เธอ""
เราจะไปหาคนปลอบใจเจ้าได้ที่ไหน""
8 เจ้าดีกว่าโนอาโมน*หรือ" เมืองนั้นตั้งอยู่ท่ามกลางแม่น้ำทั้งหลาย† มีน้ำล้อมรอบ
มีทะเลเป็นแนวป้องกัน มีกำแพงเป็นทะเล
9 คูชกับอียิปต์เป็นกำลังอันไม่สิ้นสุดของเธอ พูตกับลิเบียเป็นผู้ช่วยของเธอ
10 แต่เธอก็ถูกพาตัวไปเป็นเชลย แม้ลูกเล็ก ๆ ของเธอก็ถูกฟาดจนแหลกตามหัวถนนทุกสาย
คนจับสลากแบ่งผู้มีเกียรติของเธอ และคนใหญ่คนโตทั้งหมดของเธอถูกล่ามโซ่
11 เจ้าเองก็จะเมามาย จะถูกซ่อนไว้ เจ้าเองก็จะหาที่มั่นเพราะศัตรู
12 ป้อมทั้งหมดของเจ้าจะเหมือนต้นมะเดื่อที่มีผลสุกต้นฤดู พอเขย่าก็หล่นเข้าปากคนกิน
13 นี่ ทหารของเจ้าในเมืองเป็นผู้หญิง ประตูแผ่นดินของเจ้าเปิดกว้างให้ศัตรู
ไฟเผาผลาญสลักประตูของเจ้าแล้ว

---

* **3:8 3:8** หรือ ธีบส์ † **3:8 3:8** หรือ ไนล์

14 จงตักน้ำไว้รับการล้อมเมือง เสริมป้อมให้แข็งแรง ลงไปในดินเหนียวและย่ำปูน
ทำเตาเผาอิฐให้แข็งแรง
15 ที่นั่นไฟจะกินเจ้า ดาบจะกำจัดเจ้า จะกินเจ้าเหมือนตั๊กแตน จงเพิ่มจำนวนเหมือนตั๊กแตน
จงเพิ่มจำนวนเหมือนฝูงตั๊กแตน
16 เจ้าเพิ่มพ่อค้าจนมากกว่าดาวบนฟ้า ตั๊กแตนกินจนเกลี้ยงแล้วบินหนีไป
17 ยามของเจ้าเหมือนตั๊กแตนรวมฝูง เจ้าหน้าที่ของเจ้าเหมือนฝูงตั๊กแตน ที่เกาะกำแพงในวันหนาว
พอดวงอาทิตย์ปรากฏก็บินหนีไป ไม่มีใครรู้ว่าพวกมันไปอยู่ที่ไหน
18 กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ผู้เลี้ยงแกะของเจ้าหลับใหล ขุนนางของเจ้านอนอยู่
ประชาชนของเจ้ากระจัดกระจายบนภูเขา ไม่มีใครรวบรวมพวกเขา
19 แผลของเจ้ารักษาไม่ได้ เพราะบาดเจ็บถึงตาย ทุกคนที่ได้ยินข่าวของเจ้าปรบมือสะใจ
เพราะมีใครบ้างที่ไม่เคยประสบความโหดร้ายอันไม่สิ้นสุดของเจ้า

หนังสือ
ฮาบากุก

1 สิ่งที่เปิดเผยให้ฮาบากุกผู้ประกาศสารจากพระเจ้าเห็น
2 พระยาห์เวห์* ข้าพเจ้าจะร่ำร้องอีกนานเท่าไรโดยที่พระองค์ยังไม่ฟัง ข้าพเจ้าร้องต่อพระองค์ว่า
ความรุนแรง พระองค์จะไม่ช่วยให้รอดหรือ
3 ทำไมพระองค์ให้ข้าพเจ้าเห็นความชั่ว และยังมองดูความคดโกง
เพราะความพินาศและความรุนแรงอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า เกิดการทะเลาะวิวาท การโต้เถียงก็ผุดขึ้น
4 บทบัญญัติจึงใช้การไม่ได้ ความยุติธรรมไม่เคยมีชัย เพราะคนชั่วล้อมคนชอบธรรมไว้
ความยุติธรรมจึงออกมาบิดเบี้ยว

5 จงมองท่ามกลางชาติต่าง ๆ เฝ้าดู และประหลาดใจอย่างยิ่ง
เพราะเรากำลังทำสิ่งหนึ่งในสมัยของพวกคุณ ซึ่งแม้มีคนบอก พวกคุณก็จะไม่เชื่อ
6 เพราะนี่† เรากำลังทำให้ชาวเคลเดียลุกขึ้นมา ชาติที่เกรี้ยวกราดและผลุนผลัน
ซึ่งเดินทัพทั่วแผ่นดินโลก เพื่อยึดที่อยู่อาศัยที่ไม่ใช่ของตน
7 พวกเขาน่ากลัวและน่าหวาดหวั่น การตัดสินและศักดิ์ศรีของพวกเขามาจากตัวพวกเขาเอง
8 ม้าของพวกเขายังเร็วกว่าเสือดาว ดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่าในยามเย็น พลม้ารุกไปอย่างผยอง
จริงทีเดียว พลม้าของพวกเขามาจากแดนไกล บินมาเหมือนนกอินทรีที่รีบมากินเหยื่อ
9 พวกเขาทั้งหมดมาเพื่อใช้ความรุนแรง กองทัพของพวกเขามุ่งหน้าไป
พวกเขากวาดเชลยมาราวกับทราย
10 จริงทีเดียว พวกเขาเยาะเย้ยกษัตริย์ และเห็นเจ้าผู้ครองเป็นตัวตลก หัวเราะใส่ป้อมทุกแห่ง
เพราะพวกเขาถมทางลาดด้วยดินแล้วยึดป้อม
11 แล้วก็กวาดผ่านไปเหมือนลมและเดินหน้าต่อ คนเหล่านี้มีความผิดจริง ๆ
พวกเขาถือกำลังของตนเป็นเทพเจ้า

12 พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า‡ องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของข้าพเจ้า
พระองค์ดำรงอยู่ตลอดมาไม่ใช่หรือ พวกเราจะไม่ตาย พระยาห์เวห์
พระองค์กำหนดพวกเขาไว้เพื่อการพิพากษา พระองค์ผู้เป็นหินผา ได้ตั้งเขาไว้เพื่อลงโทษ
13 ดวงตาของพระองค์บริสุทธิ์เกินกว่าจะทนมองความชั่ว และไม่อาจทนดูความคดโกง
ทำไมพระองค์จึงทนดูการทรยศของคนเหล่านั้น และนิ่งเงียบเมื่อคนชั่วกลืนกินคนที่ชอบธรรมกว่าเขา
14 และทำให้มนุษย์เป็นเหมือนปลาในทะเล เหมือนสัตว์ที่คลานไปโดยไม่มีผู้ปกครองเหนือพวกมัน
15 เขาใช้เบ็ดเกี่ยวพวกเขาขึ้นมาทั้งหมด จับไว้ในตาข่าย รวบไว้ในอวนลาก เขาจึงยินดีและดีใจ
16 เขาจึงถวายเครื่องบูชาแก่ตาข่ายของตน และเผาเครื่องหอมแก่อวนลาก
เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้เขามีชีวิตหรูหราและอาหารดี
17 เขาจะเทตาข่ายให้ว่างอยู่เรื่อย ๆ แล้วฆ่าชนชาติต่าง ๆ อย่างไร้เมตตาต่อไปหรือ

---

* **1:2** **1:2** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แปลชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:6** **1:6** คำว่า บีโฮลด์ ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ มาจาก הִנֵּה หมายถึง มองไปที่ ใส่ใจ สังเกต ดู หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน ‡ **1:12** **1:12** คำภาษาฮีบรูที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים (เอโลฮิม

2

1 ข้าพเจ้าจะยืนประจำที่เฝ้ายาม ตั้งตัวอยู่บนเชิงเทิน
และเฝ้ามองว่าพระองค์จะกล่าวอะไรกับข้าพเจ้า
แล้วข้าพเจ้าจะตอบอย่างไรเกี่ยวกับคำร้องทุกข์ของข้าพเจ้า
2 พระยาห์เวห์ตอบข้าพเจ้าว่า "จงเขียนนิมิต จารึกบนแผ่นให้ชัด เพื่อให้คนที่วิ่งอยู่ก็อ่านได้
3 เพราะนิมิตยังรอเวลาที่กำหนด นิมิตนั้นเร่งไปสู่ปลายทางและจะไม่เป็นเท็จ แม้ต้องใช้เวลา ก็จงรอ
เพราะนิมิตจะมาถึงแน่นอน จะไม่ล่าช้า
4 นี่ ใจเขาหยิ่งลำพองและไม่ซื่อตรง แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อของเขา
5 จริงทีเดียว ยิ่งไปกว่านั้น เหล้าองุ่นทรยศ คนหยิ่งยโสไม่อยู่บ้าน
เขาขยายความปรารถนาให้กว้างเหมือนเชโอล* เขาเหมือนความตายที่ไม่อาจอิ่ม
รวบรวมทุกชาติเข้าหาตน และกวาดทุกชนชาติมารวมไว้กับตน
6 คนเหล่านี้ทั้งหมดจะไม่ยกคำเปรียบเปรยมาว่าเขา และเอ่ยคำเย้ยหยันถึงเขาหรือ"
พวกเขาจะพูดว่า วิบัติแก่คนที่เพิ่มสิ่งที่ไม่ใช่ของตน และทำให้ตนร่ำรวยด้วยการขูดรีด"
จะเป็นอย่างนี้อีกนานเท่าไร"
7 ลูกหนี้ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นทันที และปลุกคนที่ทำให้เจ้าตัวสั่นหรือ"
แล้วเจ้าจะตกเป็นเหยื่อของพวกเขา
8 เพราะเจ้าปล้นหลายชาติ ชนชาติที่เหลือทั้งหมดจะปล้นเจ้า เพราะเลือดมนุษย์
และเพราะความรุนแรงที่ทำต่อแผ่นดิน ต่อเมือง และต่อทุกคนที่อยู่ในนั้น
9 วิบัติแก่คนที่หาผลกำไรชั่วให้บ้านของตน เพื่อวางรังไว้บนที่สูง ให้พ้นจากมือของภัยร้าย"
10 เจ้าวางแผนให้บ้านของตนอับอาย ด้วยการกำจัดชนชาติมากมาย และทำบาปต่อตัวเจ้าเอง
11 เพราะก้อนหินจะร้องออกมาจากกำแพง และคานไม้จากโครงเรือนจะตอบมัน
12 วิบัติแก่คนที่สร้างเมืองด้วยเลือด และตั้งนครขึ้นด้วยความชั่ว"
13 นี่ ผู้คนตรากตรำได้เพียงสิ่งที่ไฟจะเผาผลาญ ชาติต่าง ๆ เหน็ดเหนื่อยเสียเปล่า
นี่ไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์จอมทัพหรือ"
14 เพราะแผ่นดินโลกจะเต็มด้วยความรู้ถึงเกียรติรุ่งเรืองของพระยาห์เวห์ เหมือนน้ำที่ปกคลุมทะเล
15 วิบัติแก่คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม รินเหล้าองุ่นแรงจัดของเจ้าจนพวกเขาเมา
เพื่อเจ้าจะได้จ้องมองร่างเปลือยของพวกเขา"
16 เจ้าเต็มด้วยความอับอาย ไม่ใช่เกียรติ เจ้าเองก็จะดื่มและถูกเปิดเปลือย"
ถ้วยในมือขวาของพระยาห์เวห์จะเวียนมาถึงเจ้า ความอัปยศจะปกคลุมเกียรติของเจ้า
17 เพราะความรุนแรงที่ทำแก่เลบานอนจะท่วมทับเจ้า และการทำลายสัตว์จะทำให้เจ้าหวาดกลัว
เพราะเลือดมนุษย์ และเพราะความรุนแรงที่ทำต่อแผ่นดิน ต่อทุกเมือง และต่อคนที่อาศัยอยู่ในนั้น
18 รูปแกะสลักมีค่าอะไร คนทำจึงแกะมันขึ้นมา" รูปหล่อที่เป็นผู้สอนคำโกหกมีค่าอะไร
คนขึ้นรูปจึงเชื่อใจมันและทำรูปเคารพที่พูดไม่ได้"
19 วิบัติแก่คนที่พูดกับไม้ว่า "ตื่น"" หรือพูดกับหินที่พูดไม่ได้ว่า "ลุกขึ้น"" สิ่งนี้จะสอนได้หรือ" นี่
มันหุ้มด้วยทองและเงิน แต่ไม่มีลมหายใจอยู่ข้างในเลย
20 แต่พระยาห์เวห์อยู่ในพระวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ให้ทั้งแผ่นดินโลกเงียบต่อหน้าพระองค์""

3

1 คำอธิษฐานของฮาบากุกผู้ประกาศสารจากพระเจ้า ตามทำนองเพลงชัยชนะ
2 พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าได้ยินชื่อเสียงของพระองค์

---

* **2:5 2:5** เชโอลคือที่อยู่ของคนตาย

ข้าพเจ้ายำเกรงการกระทำของพระองค์ พระยาห์เวห์
โปรดฟื้นงานของพระองค์ขึ้นกลางช่วงปีทั้งหลาย
กลางช่วงปีทั้งหลาย โปรดทำให้เป็นที่รู้จัก
ในความเดือดดาล พระองค์ระลึกถึงความเมตตา
3 พระเจ้ามาจากเทมาน
องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์มาจากภูเขาปาราน
เสลาห์

เกียรติรุ่งเรืองของพระองค์ปกคลุมฟ้าสวรรค์
คำสรรเสริญพระองค์เต็มแผ่นดินโลก
4 ความเจิดจ้าของพระองค์เหมือนแสงอาทิตย์ขึ้น
รัศมีส่องจากมือของพระองค์ ที่ซึ่งพลังของพระองค์ซ่อนอยู่
5 โรคระบาดไปข้างหน้าพระองค์
โรคร้ายตามรอยเท้าของพระองค์มา
6 พระองค์ยืนอยู่และทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน
มองดูและทำให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น
ภูเขาโบราณแตกสลาย
เนินเขาที่มีมาแต่ดึกดำบรรพ์พังลง
หนทางของพระองค์เป็นนิรันดร์
7 ข้าพเจ้าเห็นเต็นท์ของคูชานอยู่ในความทุกข์
ที่พักในแผ่นดินมีเดียนสั่นสะท้าน
8 พระยาห์เวห์ไม่พอใจแม่น้ำหรือ
พระองค์โกรธแม่น้ำ
หรือเดือดดาลต่อทะเลหรือ
จึงขี่ม้าของพระองค์
บนรถศึกที่นำความรอดมา
9 พระองค์เผยคันธนูออก
เรียกลูกธนูแห่งคำสาบานของพระองค์
เสลาห์

พระองค์แยกแผ่นดินด้วยแม่น้ำ
10 ภูเขาเห็นพระองค์และหวาดกลัว
สายน้ำโหมกระหน่ำผ่านไป
ห้วงน้ำลึกคำรามและยกมือขึ้นสูง
11 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์หยุดนิ่งบนฟ้า
เมื่อแสงจากลูกธนูของพระองค์พุ่งไป
เมื่อหอกอันแวววาวของพระองค์ส่องประกาย
12 พระองค์เดินผ่านแผ่นดินด้วยความเดือดดาล
นวดชนชาติทั้งหลายเหมือนนวดข้าวด้วยความโกรธ
13 พระองค์ออกไปช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด
ช่วยผู้ที่พระองค์เจิมไว้ให้รอด
พระองค์บดขยี้หัวของแผ่นดินชั่ว
เปลื้องพวกเขาตั้งแต่ศีรษะถึงเท้า
เสลาห์

14 พระองค์ใช้หอกของพวกเขาเองแทงหัวเหล่านักรบของเขา
พวกเขามาเหมือนลมหมุนเพื่อให้ข้าพเจ้าแตกกระเจิง

สะใจราวกับจะกินคนทุกข์ยากในที่ลับ
15 พระองค์ใช้ม้าเหยียบย่ำทะเล
กวนน้ำอันยิ่งใหญ่ให้ปั่นป่วน
16 ข้าพเจ้าได้ยิน แล้วร่างกายก็สั่น
ริมฝีปากสั่นเมื่อได้ยินเสียง
ความผุเปื่อยแทรกเข้ากระดูก ข้าพเจ้าสั่นอยู่ตรงที่ยืน
เพราะข้าพเจ้าต้องรอวันแห่งความทุกข์อย่างเงียบ ๆ
รอคนที่รุกรานพวกเราขึ้นมา
17 เพราะแม้ต้นมะเดื่อไม่งอกงาม
เถาองุ่นไม่มีผล
ตรากตรำกับต้นมะกอกก็ไร้ผล
ทุ่งนาไม่ให้อาหาร
ฝูงแกะหมดไปจากคอก
ไม่มีฝูงวัวอยู่ในโรง
18 ข้าพเจ้าก็จะยินดีในพระยาห์เวห์
จะชื่นบานในพระเจ้าผู้ช่วยข้าพเจ้าให้รอด
19 พระยาห์เวห์พระผู้เป็นเจ้า*เป็นกำลังของข้าพเจ้า
พระองค์ทำให้เท้าข้าพเจ้าเหมือนเท้ากวาง
และให้ข้าพเจ้าไปบนที่สูงได้
สำหรับผู้กำกับดนตรี บรรเลงด้วยเครื่องสายของข้าพเจ้า

* **3:19 3:19** คำภาษาอังกฤษที่หมายถึง พระผู้เป็นเจ้า ในที่นี้แปลจากคำว่า อาโดนาย

หนังสือ
เศฟันยาห์

1 ถ้อยคำจากพระยาห์เวห์*มาถึงเศฟันยาห์ บุตรคูชี ผู้เป็นบุตรเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรอามาริยาห์
ผู้เป็นบุตรเฮเซคียาห์ ในสมัยโยสิยาห์บุตรอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์
2 เราจะกวาดทุกสิ่งออกจากพื้นแผ่นดินโลกจนหมด พระยาห์เวห์กล่าว
3 เราจะกวาดมนุษย์และสัตว์ออกไป จะกวาดนกบนฟ้า ปลาในทะเล
และกองซากปรักหักพังพร้อมคนชั่วออกไป เราจะกำจัดมนุษย์จากพื้นแผ่นดินโลก พระยาห์เวห์กล่าว
4 เราจะยื่นมือออกต่อสู้ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งหมด จะกำจัดสิ่งที่เหลืออยู่ของบาอัลจากที่นี่
ทั้งชื่อของปุโรหิตที่บูชารูปเคารพและปุโรหิตนอกศาสนา
5 คนที่อยู่บนหลังคาบ้านกราบไหว้กองทัพบนฟ้า คนที่กราบไหว้และสาบานในนามพระยาห์เวห์
ทั้งยังสาบานในนามมัลคาม
6 คนที่หันหลังเลิกติดตามพระยาห์เวห์ และคนที่ไม่ได้แสวงหาพระยาห์เวห์และไม่ได้ถามหาพระองค์
7 จงนิ่งเงียบต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้า†พระยาห์เวห์ เพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้แล้ว
พระยาห์เวห์เตรียมเครื่องบูชาไว้ พระองค์ทำให้แขกของพระองค์ศักดิ์สิทธิ์แล้ว
8 ในวันถวายเครื่องบูชาของพระยาห์เวห์ เราจะลงโทษเจ้าผู้ครอง ลูกชายของกษัตริย์
และทุกคนที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าต่างชาติ
9 วันนั้นเราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู
คนที่ทำให้บ้านเจ้านายของตนเต็มด้วยความรุนแรงและการหลอกลวง
10 วันนั้น พระยาห์เวห์กล่าว จะมีเสียงร้องจากประตูปลา เสียงคร่ำครวญจากย่านที่สอง
และเสียงพังครืนใหญ่จากเนินเขา
11 ชาวมักเทช จงร้องคร่ำครวญ เพราะชาวคานาอันทั้งหมดพินาศแล้ว
คนที่บรรทุกเงินทั้งหมดถูกกำจัดแล้ว
12 เวลานั้นเราจะใช้ตะเกียงค้นเยรูซาเล็ม จะลงโทษคนที่นิ่งนอนใจอยู่บนตะกอนของตน
คนที่พูดในใจว่า พระยาห์เวห์จะไม่ทำดี และจะไม่ทำสิ่งร้าย
13 ทรัพย์สินของพวกเขาจะเป็นของปล้น บ้านจะร้าง จริงทีเดียว พวกเขาจะสร้างบ้านแต่ไม่ได้อาศัย
จะปลูกสวนองุ่นแต่ไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นจากสวนนั้น
14 วันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ใกล้แล้ว ใกล้และกำลังเร่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว
เสียงแห่งวันของพระยาห์เวห์ นักรบร้องอย่างขมขื่นที่นั่น
15 วันนั้นเป็นวันแห่งความเดือดดาล วันแห่งความทุกข์และปวดร้าว วันแห่งภัยพิบัติและความพินาศ
วันแห่งความมืดและความหม่นหมอง วันแห่งเมฆและความดำทะมึน
16 วันแห่งเสียงแตรและเสียงเตือนภัย ต่อเมืองที่มีป้อมและต่อเชิงเทินสูง
17 เราจะให้มนุษย์ทุกข์หนักจนเดินเหมือนคนตาบอด เพราะพวกเขาทำบาปต่อพระยาห์เวห์
เลือดของพวกเขาจะเทออกมาเหมือนฝุ่น เนื้อของพวกเขาเหมือนมูล
18 ทั้งเงินและทองของพวกเขาจะช่วยให้รอดไม่ได้ในวันแห่งความเดือดดาลของพระยาห์เวห์
แต่ทั้งแผ่นดินจะถูกไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์เผาผลาญ
เพราะพระองค์จะทำให้คนทั้งหมดที่อาศัยในแผ่นดินถึงจุดจบ เป็นจุดจบที่น่าสะพรึงกลัวอย่างแท้จริง

---

* **1:1** **1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง พระผู้เป็นเจ้า หรือ พระเจ้า พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แปลชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู יהוה ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:7** **1:7** คำภาษาอังกฤษที่หมายถึง พระผู้เป็นเจ้า ในที่นี้แปลจากคำว่า อาโดนาย

2

1 จงรวมตัวกัน ชาติที่ไม่รู้จักอาย จงมารวมตัวกันเถิด
2 ก่อนถึงเวลาที่กำหนด ในยามที่วันผ่านไปเหมือนแกลบ
ก่อนความโกรธอันรุนแรงของพระยาห์เวห์จะมาถึงพวกคุณ
ก่อนวันแห่งความโกรธของพระยาห์เวห์จะมาถึงพวกคุณ
3 คนถ่อมตนทั้งหลายในแผ่นดิน ผู้ทำตามข้อกำหนดของพระองค์ จงแสวงหาพระยาห์เวห์
แสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความถ่อมตน
บางทีพวกคุณอาจถูกซ่อนไว้ในวันแห่งความโกรธของพระยาห์เวห์
4 เพราะกาซาจะถูกทอดทิ้ง อัชเคโลนจะร้าง พวกเขาจะขับอัชโดดออกไปตอนเที่ยง
และเอโครนจะถูกถอนราก
5 วิบัติแก่คนที่อยู่ชายฝั่งทะเล ชนชาติเคเรธี ถ้อยคำของพระยาห์เวห์เป็นปฏิปักษ์ต่อพวกคุณ
คานาอัน แผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย เราจะทำลายพวกคุณจนไม่มีใครเหลืออยู่
6 ชายฝั่งทะเลจะเป็นทุ่งหญ้า มีกระท่อมสำหรับผู้เลี้ยงแกะ และคอกสำหรับฝูงสัตว์
7 ชายฝั่งจะเป็นของเชื้อสายยูดาห์ที่เหลือรอด พวกเขาจะพบทุ่งหญ้า
จะนอนในบ้านของอัชเคโลนยามเย็น
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา*จะมาเยือนและฟื้นฟูพวกเขา
8 เราได้ยินคำดูหมิ่นของโมอับ และคำสบประมาทของลูกหลานอัมโมน
ที่พวกเขาดูหมิ่นประชาชนของเราและอวดอำนาจต่อเขตแดนของพวกเขา
9 เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด พระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าของอิสราเอลกล่าว
โมอับก็จะเป็นเหมือนโสโดม และลูกหลานอัมโมนจะเป็นเหมือนโกโมราห์แน่ฉันนั้น
เป็นที่ของต้นตำแยและบ่อเกลือ เป็นที่ร้างตลอดไป ประชาชนของเราที่เหลือรอดจะปล้นพวกเขา
คนในชาติของเราที่รอดชีวิตจะรับพวกเขาไว้เป็นมรดก
10 นี่คือสิ่งที่พวกเขาจะได้รับเพราะความหยิ่ง
เพราะพวกเขาดูหมิ่นและยกตนข่มประชาชนของพระยาห์เวห์จอมทัพ
11 พระยาห์เวห์จะน่าเกรงขามสำหรับพวกเขา
เพราะพระองค์จะทำให้เทพเจ้าทั้งหมดในแผ่นดินอดอยาก
ผู้คนแต่ละคนจะกราบไหว้พระองค์จากที่ของตน แม้แต่ผู้คนตามชายฝั่งทุกแห่งของชาติต่าง ๆ
12 พวกคุณชาวคูชด้วย พวกคุณจะถูกฆ่าด้วยดาบของเรา
13 พระองค์จะยื่นมือไปทางเหนือ ทำลายอัสซีเรีย ทำให้นีนะเวห์ร้างและแห้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร
14 ฝูงสัตว์และสัตว์ทุกชนิดจะนอนอยู่กลางเมือง ทั้งนกกระทุงและเม่นจะพักอยู่บนหัวเสา
เสียงของพวกมันจะสะท้อนผ่านหน้าต่าง ธรณีประตูจะร้าง เพราะเขาเปิดคานไม้ซีดาร์ออกให้เห็น
15 นี่คือเมืองรื่นเริงที่เคยอยู่อย่างไม่ระวัง เคยพูดในใจว่า ฉันเป็นอยู่ ไม่มีใครนอกจากฉัน
เมืองนั้นกลายเป็นที่ร้าง เป็นที่ให้สัตว์นอนได้ถึงเพียงนี้
ทุกคนที่ผ่านเมืองนั้นจะส่งเสียงเย้ยและแกว่งกำปั้น

3

1 วิบัติแก่เธอผู้กบฏและแปดเปื้อน เมืองที่กดขี่ผู้คน
2 เธอไม่เชื่อฟังเสียงนั้น ไม่รับคำตักเตือน ไม่วางใจในพระยาห์เวห์ ไม่เข้าใกล้พระเจ้าของเธอ
3 เจ้าผู้ครองที่อยู่ในเธอเป็นสิงโตคำราม ผู้พิพากษาของเธอเป็นหมาป่ายามเย็น
ไม่เหลืออะไรไว้จนถึงวันถัดไป

---

* **2:7 2:7** คำภาษาฮีบรูที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า พระเจ้า คือ אֱלֹהִים (เอโลฮิม

4 ผู้ประกาศสารจากพระเจ้าของเธอหยิ่งยโสและทรยศ
ปุโรหิตของเธอทำให้สถานศักดิ์สิทธิ์เป็นมลทิน และเหยียบย่ำบทบัญญัติ
5 พระยาห์เวห์ที่อยู่ในเธอชอบธรรม พระองค์จะไม่ทำผิด
ทุกเช้าจะนำความยุติธรรมของพระองค์ออกสู่แสงสว่าง ไม่เคยพลาด แต่คนอยุติธรรมไม่รู้จักอาย
6 เรากำจัดชาติต่าง ๆ เชิงเทินของพวกเขาร้าง เราทำถนนให้พินาศจนไม่มีใครผ่าน
เมืองของพวกเขาถูกทำลายจนไม่มีผู้คน ไม่มีใครอาศัยอยู่
7 เราพูดว่า “จงยำเกรงเรา รับคำตักเตือน” เพื่อที่อยู่ของเธอจะไม่ถูกกำจัด
ตามทุกสิ่งที่เรากำหนดไว้เกี่ยวกับเธอ แต่พวกเขากลับลุกขึ้นแต่เช้าทำทุกอย่างให้เสื่อมทราม
8 “เพราะฉะนั้น จงรอเรา” พระยาห์เวห์กล่าว “จนถึงวันที่เราลุกขึ้นเพื่อเอาเหยื่อ
เพราะเราตั้งใจรวบรวมชาติต่าง ๆ รวมราชอาณาจักรทั้งหลาย
เพื่อเทความเกรี้ยวโกรธและความโกรธอันรุนแรงทั้งหมดของเราลงบนพวกเขา
เพราะทั้งแผ่นดินโลกจะถูกไฟแห่งความหวงแหนของเราเผาผลาญ
9 เพราะเมื่อนั้นเราจะชำระริมฝีปากของชนชาติทั้งหลายให้บริสุทธิ์
เพื่อทุกคนจะเรียกนามพระยาห์เวห์และเคียงบ่าเคียงไหล่รับใช้พระองค์
10 จากฟากโน้นของแม่น้ำทั้งหลายในคูช ผู้ที่นมัสการเรา
แม้บุตรสาวแห่งประชาชนเราที่กระจัดกระจาย จะนำเครื่องถวายของเรามา
11 วันนั้นพวกคุณจะไม่ผิดหวังเพราะการกระทำทั้งหมดที่พวกคุณล่วงละเมิดต่อเรา
เพราะเวลานั้นเราจะเอาคนที่ยินดีอวดตนออกไปจากท่ามกลางพวกคุณ
พวกคุณจะไม่หยิ่งบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเราอีก
12 แต่เราจะให้คนที่ทุกข์ยากและยากจนเหลืออยู่ท่ามกลางพวกคุณ
พวกเขาจะพึ่งนามพระยาห์เวห์เป็นที่หลบภัย
13 อิสราเอลที่เหลือรอดจะไม่ทำชั่ว ไม่พูดเท็จ จะไม่พบลิ้นที่หลอกลวงในปากของพวกเขา
เพราะพวกเขาจะหากินและนอนพัก ไม่มีใครทำให้กลัว”
14 บุตรสาวแห่งศิโยน จงร้องเพลง” อิสราเอล จงโห่ร้อง” บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
จงยินดีและรื่นเริงสุดหัวใจ
15 พระยาห์เวห์ยกคำตัดสินโทษของเธอออกแล้ว ขับศัตรูของเธอออกไปแล้ว กษัตริย์ของอิสราเอล
พระยาห์เวห์ อยู่ท่ามกลางเธอ เธอจะไม่กลัวภัยร้ายอีก
16 วันนั้นจะมีคนพูดกับเยรูซาเล็มว่า “ศิโยน อย่ากลัว อย่าให้มือของเธออ่อนแรง”
17 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเธออยู่ท่ามกลางเธอ เป็นผู้ทรงพลังที่จะช่วยให้รอด
พระองค์จะยินดีในตัวเธอด้วยความชื่นชม จะทำให้เธอสงบด้วยความรัก
จะยินดีในตัวเธอด้วยเสียงเพลง
18 เราจะเอาคนที่เศร้าเรื่องเทศกาลตามกำหนดออกไปจากเธอ
พวกเขาเป็นภาระและความอัปยศสำหรับเธอ
19 นี่* เวลานั้นเราจะจัดการทุกคนที่ทำให้เธอทุกข์ จะช่วยคนขาพิการให้รอด รวบรวมคนที่ถูกขับไล่
เราจะให้คนเหล่านั้นที่เคยอับอายทั่วแผ่นดินโลกได้รับคำยกย่องและเกียรติ
20 เวลานั้นเราจะนำพวกคุณเข้ามา เวลานั้นเราจะรวบรวมพวกคุณ
เพราะเราจะให้พวกคุณได้รับเกียรติและคำยกย่องท่ามกลางทุกชนชาติบนแผ่นดินโลก
เมื่อเราฟื้นความรุ่งเรืองของพวกคุณต่อหน้าต่อตาพวกคุณ พระยาห์เวห์กล่าว

* **3:19 3:19** คำว่า “บีโฮลด์” ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ มาจาก “הִנֵּה” หมายถึง มองไปที่ ใส่ใจ สังเกต ดู หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

หนังสือ
ฮักกัย

1 วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาริอัส
ถ้อยคำจากพระยาห์เวห์*มาถึงเศรุบบาเบลบุตรเชอัลทิเอล ผู้ว่าการยูดาห์ และโยชูวาบุตรเยโฮซาดัก
หัวหน้าปุโรหิต ผ่านฮักกัยผู้ประกาศสารจากพระเจ้าว่า
2 "พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ คนเหล่านี้พูดว่า "ยังไม่ถึงเวลา
ยังไม่ถึงเวลาสร้างพระวิหารของพระยาห์เวห์" "
3 แล้วพระยาห์เวห์กล่าวผ่านฮักกัยผู้ประกาศสารจากพระเจ้าว่า
4 "เป็นเวลาให้พวกคุณเองอยู่ในบ้านกรุผนัง ขณะที่พระวิหารนี้ยังร้างอยู่หรือ"
5 เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ จงคิดให้ดีว่าพวกคุณใช้ชีวิตอย่างไร
6 พวกคุณหว่านมาก แต่เก็บเข้ามาน้อย กินก็ไม่พอ ดื่มก็ยังไม่จุใจ ใส่เสื้อผ้าแต่ไม่มีใครอุ่น
คนรับค่าจ้างก็เอาค่าจ้างมาใส่ถุงรั่ว"
7 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "จงคิดให้ดีว่าพวกคุณใช้ชีวิตอย่างไร
8 จงขึ้นไปบนภูเขา นำไม้มาสร้างพระวิหาร เราจะพอใจในนั้น และจะได้รับเกียรติ" พระยาห์เวห์กล่าว
9 "พวกคุณหวังว่าจะได้มาก แต่นี่† กลับได้น้อย พอนำเข้าบ้าน เราก็เป่าให้ปลิวไป ทำไมหรือ""
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว "เพราะพระวิหารของเรายังร้าง
แต่พวกคุณแต่ละคนมัววุ่นอยู่กับบ้านของตน
10 เพราะพวกคุณ ฟ้าจึงไม่ให้น้ำค้าง และแผ่นดินไม่ให้ผล
11 เราเรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดิน ภูเขา ธัญพืช เหล้าองุ่นใหม่ น้ำมัน ทุกสิ่งที่พื้นดินผลิต มนุษย์
สัตว์เลี้ยง และงานทุกอย่างที่ลงมือทำ"
12 แล้วเศรุบบาเบลบุตรเชอัลทิเอล และโยชูวาบุตรเยโฮซาดัก หัวหน้าปุโรหิต
พร้อมประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ก็เชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา‡
และถ้อยคำของฮักกัยผู้ประกาศสารจากพระเจ้า ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาส่งเขามา
ประชาชนยำเกรงพระยาห์เวห์
13 ฮักกัยผู้ส่งสารของพระยาห์เวห์จึงนำสารของพระยาห์เวห์มาพูดกับประชาชนว่า
"เราอยู่กับพวกคุณ" พระยาห์เวห์กล่าว
14 พระยาห์เวห์กระตุ้นจิตใจของเศรุบบาเบลบุตรเชอัลทิเอล ผู้ว่าการยูดาห์
จิตใจของโยชูวาบุตรเยโฮซาดัก หัวหน้าปุโรหิต และจิตใจของประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด
พวกเขาจึงมาทำงานที่พระวิหารของพระยาห์เวห์จอมทัพ พระเจ้าของพวกเขา
15 ในวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาริอัส

2

1 วันที่ยี่สิบเอ็ด เดือนที่เจ็ด พระยาห์เวห์กล่าวผ่านฮักกัยผู้ประกาศสารจากพระเจ้าว่า
2 "ตอนนี้จงพูดกับเศรุบบาเบลบุตรเชอัลทิเอล ผู้ว่าการยูดาห์ กับโยชูวาบุตรเยโฮซาดัก
หัวหน้าปุโรหิต และกับประชาชนที่เหลืออยู่ว่า

---

* **1:1** **1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ เมื่อคำที่หมายถึง "พระผู้เป็นเจ้า" หรือ "พระเจ้า" พิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นใช้แปลชื่อเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรู "יהוה" ซึ่งโดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์" † **1:9** **1:9** คำว่า "บิโฮลด์" ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ มาจาก "הִנֵּה" หมายถึง มองไปที่ ใส่ใจ สังเกต ดู หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน ‡ **1:12** **1:12** คำภาษาฮีบรูที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษแปลว่า "พระเจ้า" คือ "אֱלֹהִים" (เอโลฮิม"

3 ในหมู่พวกคุณยังเหลือใครที่เคยเห็นพระวิหารนี้ในเกียรติรุ่งเรืองครั้งก่อน
ตอนนี้พวกคุณเห็นพระวิหารนี้เป็นอย่างไร ในสายตาพวกคุณก็เหมือนไม่มีอะไรเลยไม่ใช่หรือ
4 แต่ตอนนี้ เศรุบบาเบล จงเข้มแข็ง พระยาห์เวห์กล่าว โยชูวาบุตรเยโฮซาดัก หัวหน้าปุโรหิต
จงเข้มแข็ง ประชาชนทั้งแผ่นดิน จงเข้มแข็ง พระยาห์เวห์กล่าว จงลงมือทำงาน
เพราะเราอยู่กับพวกคุณ พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
5 นี่คือถ้อยคำที่เราให้คำมั่นสัญญาไว้กับพวกคุณ เมื่อพวกคุณออกจากอียิปต์
และพระวิญญาณของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกคุณ อย่ากลัว
6 เพราะพระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ อีกครั้งหนึ่ง อีกไม่นาน เราจะเขย่าฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก
ทะเล และแผ่นดินแห้ง
7 จะเขย่าทุกชาติ ทรัพย์สมบัติของทุกชาติจะมาถึง เราจะเติมพระวิหารนี้ให้เต็มด้วยเกียรติรุ่งเรือง
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
8 เงินเป็นของเรา ทองเป็นของเรา พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
9 เกียรติรุ่งเรืองครั้งหลังของพระวิหารนี้จะยิ่งใหญ่กว่าครั้งก่อน พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
และในที่นี้เราจะให้สันติสุข พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
10 วันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองแห่งรัชกาลดาริอัส
พระยาห์เวห์กล่าวผ่านฮักกัยผู้ประกาศสารจากพระเจ้าว่า
11 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว จงถามปุโรหิตเรื่องบทบัญญัติว่า
12 ถ้าใครพกเนื้อศักดิ์สิทธิ์ไว้ในชายเสื้อที่พับไว้ และใช้ชายเสื้อที่พับไว้นั้นแตะขนมปัง อาหารตุ๋น
เหล้าองุ่น น้ำมัน หรืออาหารใด ๆ สิ่งนั้นจะศักดิ์สิทธิ์ไหม
ปุโรหิตตอบว่า ไม่ศักดิ์สิทธิ์
13 ฮักกัยจึงถามว่า ถ้าคนที่เป็นมลทินเพราะศพไปแตะสิ่งเหล่านี้อย่างใดอย่างหนึ่ง
สิ่งนั้นจะเป็นมลทินไหม
ปุโรหิตตอบว่า จะเป็นมลทิน
14 ฮักกัยจึงตอบว่า พระยาห์เวห์กล่าวว่า ประชาชนนี้เป็นอย่างนั้น ชาตินี้ก็เป็นอย่างนั้นต่อหน้าเรา
งานทุกอย่างที่มือของพวกเขาทำก็เป็นอย่างนั้น สิ่งที่พวกเขาถวายที่นั่นเป็นมลทิน
15 ตอนนี้ขอให้พวกคุณคิดให้ดี นับจากวันนี้ย้อนหลังไป
ก่อนวางหินก้อนหนึ่งบนหินอีกก้อนในพระวิหารของพระยาห์เวห์
16 ตลอดเวลานั้น เมื่อใครมาที่กองที่มียี่สิบหน่วย ก็มีเพียงสิบหน่วย
เมื่อมาที่ถังเหล้าองุ่นเพื่อตักออกห้าสิบ ก็มีเพียงยี่สิบ
17 เราตีพวกคุณด้วยโรคพืชเหี่ยวแห้ง โรครา และลูกเห็บ จนงานทั้งหมดที่พวกคุณลงมือทำเสียหาย
แต่พวกคุณก็ไม่หันกลับมาหาเรา พระยาห์เวห์กล่าว
18 ขอให้คิดให้ดี นับจากวันนี้ย้อนหลังไป จากวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า
ตั้งแต่วันที่วางรากฐานพระวิหารของพระยาห์เวห์ จงคิดให้ดี
19 ยังมีเมล็ดพันธุ์ในยุ้งฉางไหม จริงทีเดียว ทั้งเถาองุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม
และต้นมะกอกยังไม่ให้ผล ตั้งแต่วันนี้เราจะอวยพรพวกคุณ
20 ถ้อยคำจากพระยาห์เวห์มาถึงฮักกัยเป็นครั้งที่สองในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนว่า
21 จงพูดกับเศรุบบาเบล ผู้ว่าการยูดาห์ ว่า เราจะเขย่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
22 จะโค่นบัลลังก์ของราชอาณาจักรทั้งหลาย ทำลายกำลังของราชอาณาจักรของชาติต่าง ๆ
จะคว่ำรถศึกและคนที่นั่งอยู่ในนั้น ม้าและคนขี่จะล้มลง แต่ละคนด้วยดาบของพี่น้องของตน
23 วันนั้น พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว เราจะรับคุณ เศรุบบาเบลผู้รับใช้ของเรา บุตรเชอัลทิเอล
พระยาห์เวห์กล่าว จะทำให้คุณเป็นเหมือนแหวนตรา เพราะเราเลือกคุณแล้ว
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว

หนังสือ
เศคาริยาห์

1 ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาลดาริอัส
ถ้อยคำของพระยาห์เวห์*มาถึงเศคาริยาห์ผู้ประกาศสาส์น บุตรของเบเรคิยาห์ บุตรของอิดโด ว่า
2 “พระยาห์เวห์โกรธบรรพบุรุษของพวกคุณอย่างยิ่ง
3 ฉะนั้น จงบอกพวกเขาว่า พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ ‘จงกลับมาหาเรา’
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว ‘แล้วเราจะกลับมาหาพวกคุณ’ พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
4 อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของพวกคุณ ผู้ประกาศสาส์นในอดีตเคยประกาศแก่พวกเขาว่า
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว ‘จงหันกลับจากทางชั่วและการกระทำชั่วของพวกคุณเสียเดี๋ยวนี้’
แต่พวกเขาไม่ฟัง ไม่ยอมรับฟังเรา พระยาห์เวห์กล่าว
5 บรรพบุรุษของพวกคุณอยู่ที่ไหนแล้ว? ส่วนผู้ประกาศสาส์น พวกเขามีชีวิตอยู่ตลอดไปหรือ?
6 แต่เราได้สั่งผู้ประกาศสาส์นผู้รับใช้ของเราให้ประกาศคำกล่าวและข้อกำหนดของเรา
คำและข้อกำหนดเหล่านั้นไม่ได้เป็นจริงกับบรรพบุรุษของพวกคุณหรือ?

แล้วพวกเขาก็กลับใจและพูดว่า ‘พระยาห์เวห์จอมทัพตั้งใจจะทำกับพวกเราอย่างไร
ตามทางที่เราเดินและการกระทำของเรา พระองค์ก็ทำกับเราอย่างนั้นจริง ๆ’ ”

7 วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่สิบเอ็ด คือเดือนเชบัท ปีที่สองแห่งรัชกาลดาริอัส
ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ผู้ประกาศสาส์น บุตรของเบเรคิยาห์ บุตรของอิดโด ว่า
8 “ข้าพเจ้าเห็นนิมิตในเวลากลางคืน ดูเถิด† มีชายคนหนึ่งขี่ม้าสีแดง
เขายืนอยู่ท่ามกลางต้นเมอร์เทิลในหุบลึก ข้างหลังเขามีม้าสีแดง สีน้ำตาล และสีขาว
9 ข้าพเจ้าถามว่า ‘ท่าน สิ่งเหล่านี้คืออะไร?’ ”

ทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าบอกว่า “เราจะให้คุณเห็นว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร”

10 ชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นเมอร์เทิลตอบว่า “พวกเขาคือผู้ที่พระยาห์เวห์ส่งให้ตระเวนไปทั่วโลก”

11 พวกเขารายงานต่อทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นเมอร์เทิลว่า
“พวกเราเดินตระเวนไปทั่วโลกแล้ว และเห็นว่าทั่วโลกสงบสุข ไม่มีความวุ่นวาย”

12 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์จึงกล่าวว่า “พระยาห์เวห์จอมทัพ
พระองค์จะยังไม่เมตตาเยรูซาเล็มและเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์ไปอีกนานเท่าไร?
พระองค์โกรธเมืองเหล่านี้มาเจ็ดสิบปีแล้ว”

13 พระยาห์เวห์ตอบทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าด้วยคำอ่อนโยนและปลอบใจ

14 ทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าจึงบอกว่า “จงประกาศว่า ‘พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้
“เราหวงแหนเยรูซาเล็มและศิโยนอย่างยิ่ง

15 เราโกรธชนชาติต่าง ๆ ที่อยู่อย่างสบายใจเป็นอย่างมาก เพราะเราโกรธเพียงเล็กน้อย
แต่พวกเขากลับซ้ำเติมให้หายนะหนักขึ้น”

16 ฉะนั้น พระยาห์เวห์กล่าวว่า “เรากลับมายังเยรูซาเล็มด้วยความเมตตาแล้ว
จะมีการสร้างวิหารของเราขึ้นที่นั่น” พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว “และจะขึงเชือกวัดเหนือเยรูซาเล็ม” ”

---

* **1:1** **1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ เมื่อคำว่า «ลอร์ด» หรือ «ก็อด» เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นเป็นคำแปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรูคือ «יהוה» โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์) † **1:8** **1:8** คำที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษใช้เรียกความสนใจในที่นี้ มาจาก «ראה» หมายถึง มอง สังเกต พิจารณา เห็น หรือจ้องดู มักใช้เป็นคำอุทาน

17 จงประกาศต่อไปว่า "พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "เมืองต่าง ๆ
ของเราจะเปี่ยมล้นด้วยความรุ่งเรืองอีกครั้ง พระยาห์เวห์จะปลอบใจศิโยนอีกครั้ง
และจะเลือกเยรูซาเล็มอีกครั้ง" " "
18 ข้าพเจ้าเงยหน้ามอง เห็นเขาสัตว์สี่เขา
19 จึงถามทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าว่า "สิ่งเหล่านี้คืออะไร""
เขาตอบว่า "นี่คือเขาสัตว์ที่ทำให้ยูดาห์ อิสราเอล และเยรูซาเล็มกระจัดกระจายไป"
20 พระยาห์เวห์ให้ข้าพเจ้าเห็นช่างฝีมือสี่คน
21 ข้าพเจ้าถามว่า "คนเหล่านี้มาทำอะไร""
เขาตอบว่า "นี่คือเขาสัตว์ที่ทำให้ยูดาห์กระจัดกระจาย จนไม่มีใครเงยหน้าขึ้นได้
แต่คนเหล่านี้มาเพื่อทำให้เขาสัตว์เหล่านั้นหวาดกลัว และโค่นเขาของชนชาติต่าง ๆ
ที่ชูเขาขึ้นต่อสู้กับแผ่นดินยูดาห์ เพื่อทำให้ยูดาห์กระจัดกระจายไป"

2

1 ข้าพเจ้าเงยหน้ามอง เห็นชายคนหนึ่งถือเชือกวัดอยู่ในมือ
2 จึงถามว่า "คุณจะไปไหน""
เขาตอบว่า "ไปวัดเยรูซาเล็ม ดูว่าเมืองกว้างเท่าไร ยาวเท่าไร"
3 ขณะนั้นทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าออกไป และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาพบเขา
4 แล้วบอกเขาว่า "จงวิ่งไปบอกชายหนุ่มคนนี้ว่า
"เยรูซาเล็มจะมีผู้คนอาศัยอยู่เหมือนหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพง
เพราะมีผู้คนและสัตว์เลี้ยงมากมายอยู่ในเมือง
5 เพราะเราจะเป็นกำแพงไฟล้อมเธอ" พระยาห์เวห์กล่าว "และเราจะเป็นสง่าราศีอยู่กลางเมือง
6 ออกมาเถิด" ออกมาเถิด" จงหนีจากแผ่นดินทางเหนือ" พระยาห์เวห์กล่าว
"เพราะเราได้กระจายพวกคุณออกไปดั่งลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า" พระยาห์เวห์กล่าว
7 "มาเถิด ศิโยน" เธอที่อาศัยอยู่กับธิดาบาบิโลน จงหนีออกมา"
8 เพราะพระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "เพื่อเกียรติ เขาได้ส่งเรามายังชนชาติต่าง ๆ ที่ปล้นพวกคุณ
เพราะผู้ที่แตะต้องพวกคุณก็แตะต้องแก้วตาของเขา
9 เพราะเราจะโบกมือเหนือพวกเขา แล้วพวกเขาจะตกเป็นของปล้นให้แก่ผู้ที่เคยรับใช้พวกเขา
พวกคุณจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมทัพส่งเรามา
10 จงร้องเพลงและยินดีเถิด ธิดาศิโยน" เพราะเรากำลังมาและจะอยู่ท่ามกลางเธอ"
พระยาห์เวห์กล่าว
11 ในวันนั้น หลายชนชาติจะเข้าร่วมกับพระยาห์เวห์และจะเป็นผู้คนของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเธอ
และเธอจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมทัพส่งเรามาหาเธอ
12 พระยาห์เวห์จะรับยูดาห์เป็นส่วนมรดกของพระองค์ในแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์
และจะเลือกเยรูซาเล็มอีกครั้ง
13 ผู้มีเลือดเนื้อทั้งหลาย จงเงียบต่อหน้าพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ลุกขึ้นจากที่พำนักอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว""

3

1 เขาให้ข้าพเจ้าเห็นโยชูวาหัวหน้าปุโรหิตยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์
และซาตานยืนอยู่ทางขวามือของโยชูวาเพื่อเป็นผู้ต่อต้านเขา
2 พระยาห์เวห์กล่าวกับซาตานว่า "ขอพระยาห์เวห์ตำหนิเจ้า ซาตาน"
ขอพระยาห์เวห์ผู้เลือกเยรูซาเล็มตำหนิเจ้า" นี่ไม่ใช่ท่อนไม้ติดไฟที่ดึงออกมาจากกองไฟหรือ""

3 โยชูวาสวมเสื้อผ้าโสโครก ยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์
4 เขาพูดกับผู้ที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาว่า "จงถอดเสื้อผ้าโสโครกออกจากคนนี้" แล้วบอกโยชูวาว่า
"เราเอาความผิดของคุณออกไปแล้ว และจะให้คุณสวมเสื้อผ้างดงาม"
5 ข้าพเจ้าพูดว่า "ขอให้พวกเขาโพกผ้าสะอาดบนศีรษะของเขา"
พวกเขาจึงโพกผ้าสะอาดบนศีรษะของโยชูวาและสวมเสื้อผ้าให้เขา
โดยมีทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยืนอยู่ข้าง ๆ
6 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กล่าวยืนยันอย่างจริงจังกับโยชูวาว่า
7 "พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "ถ้าคุณดำเนินตามทางของเราและปฏิบัติตามคำสั่งของเรา
คุณจะได้ปกครองวิหารของเราและดูแลลานวิหารของเราด้วย
เราจะให้คุณเข้าไปอยู่ในหมู่ผู้ที่ยืนอยู่ที่นี่ได้
8 จงฟังเถิด โยชูวาหัวหน้าปุโรหิต ทั้งคุณและสหายที่นั่งอยู่ต่อหน้าคุณ
เพราะคนเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ เพราะเราจะนำผู้รับใช้ของเรา คือ «หน่อ" ออกมา
9 จงมองหินที่เราวางไว้ต่อหน้าโยชูวา บนหินก้อนเดียวมีดวงตาเจ็ดดวง
เราจะสลักข้อความลงบนหินนั้น" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
"และจะเอาความผิดของแผ่นดินนั้นออกไปในวันเดียว
10 ในวันนั้น" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
"แต่ละคนจะชวนเพื่อนบ้านของตนมาใต้เถาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อ" "

4

1 ทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้ากลับมาอีก และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่ถูกปลุกให้ตื่นจากการนอนหลับ
2 เขาถามว่า "คุณเห็นอะไร""
ข้าพเจ้าตอบว่า "ข้าพเจ้าเห็นเชิงตะเกียงทองคำทั้งอัน มีชามอยู่ด้านบน
และมีตะเกียงเจ็ดดวงอยู่บนเชิงนั้น ตะเกียงแต่ละดวงที่อยู่ด้านบนมีท่อเจ็ดท่อ
3 ข้างเชิงตะเกียงมีต้นมะกอกสองต้น ต้นหนึ่งอยู่ทางขวาของชาม อีกต้นอยู่ทางซ้าย"
4 ข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าว่า "ท่าน สิ่งเหล่านี้คืออะไร""
5 ทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าถามกลับว่า "คุณไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร""
ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่รู้ ท่าน"
6 เขาจึงตอบข้าพเจ้าว่า "นี่คือคำกล่าวของพระยาห์เวห์ถึงเศรุบบาเบล "ไม่ใช่ด้วยกำลัง
ไม่ใช่ด้วยอำนาจ แต่ด้วยวิญญาณของเรา" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
7 ภูเขาใหญ่เอ๋ย เจ้าเป็นใคร" ต่อหน้าเศรุบบาเบล เจ้าเป็นที่ราบ เขาจะนำหินยอดออกมา
ท่ามกลางเสียงร้องว่า "ขอความโปรดปราน ขอความโปรดปรานจงมีแก่หินนี้"" "
8 นอกจากนี้ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
9 "มือของเศรุบบาเบลได้วางรากฐานวิหารนี้ และมือของเขาจะสร้างจนเสร็จด้วย
พวกคุณจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมทัพส่งเรามาหาพวกคุณ
10 ใครเล่าดูหมิ่นวันแห่งสิ่งเล็กน้อย" เพราะทั้งเจ็ดนี้จะยินดีและจะเห็นสายดิ่งในมือเศรุบบาเบล
นี่คือดวงตาของพระยาห์เวห์ที่สอดส่ายไปทั่วโลก"
11 ข้าพเจ้าถามเขาว่า "ต้นมะกอกสองต้นนี้ ที่อยู่ทางขวาและทางซ้ายของเชิงตะเกียง คืออะไร""
12 ข้าพเจ้าถามเขาเป็นครั้งที่สองว่า "กิ่งมะกอกสองกิ่งนี้
ที่อยู่ข้างปากท่อทองคำสองอันที่เทน้ำมันสีทองออกมา คืออะไร""
13 เขาถามกลับว่า "คุณไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้คืออะไร""
ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่รู้ ท่าน"

14 เขาจึงบอกว่า “นี่คือผู้ได้รับการเจิมสองคน ที่ยืนอยู่ข้างพระผู้เป็นเจ้า*แห่งโลกทั้งสิ้น”

5

1 ข้าพเจ้าเงยหน้ามองอีกครั้ง เห็นม้วนหนังสือบินอยู่
2 เขาถามว่า “คุณเห็นอะไร?”
ข้าพเจ้าตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นม้วนหนังสือบินอยู่ ยาวยี่สิบศอก* และกว้างสิบศอก”
3 เขาบอกว่า “นี่คือคำสาปที่ออกไปทั่วผืนแผ่นดิน
เพราะผู้ที่ขโมยทุกคนจะถูกกำจัดตามข้อความด้านหนึ่ง
และผู้ที่สาบานเท็จทุกคนจะถูกกำจัดตามข้อความอีกด้านหนึ่ง
4 เราจะส่งคำสาปนี้ออกไป” พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว “มันจะเข้าไปในบ้านของขโมย
และบ้านของผู้ที่สาบานเท็จโดยอ้างนามเรา มันจะคงอยู่กลางบ้านนั้นและทำลายบ้าน ทั้งไม้และหิน”
5 ทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าเข้ามาข้างหน้า แล้วบอกว่า “เงยหน้ามองดูสิว่า
สิ่งที่กำลังปรากฏขึ้นนี้คืออะไร”
6 ข้าพเจ้าถามว่า “นั่นคืออะไร?”
เขาตอบว่า “สิ่งที่กำลังปรากฏขึ้นคือตะกร้าเอฟาห์†” แล้วพูดต่อว่า
“นี่คือรูปลักษณ์ของพวกเขาทั่วแผ่นดิน
7 ดูเถิด ฝาตะกั่วหนักหนึ่งตะลันต์‡ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่กลางตะกร้าเอฟาห์§”
8 เขาบอกว่า “นี่คือความชั่วร้าย” แล้วโยนเธอลงไปกลางตะกร้าเอฟาห์
และโยนก้อนตะกั่วปิดปากตะกร้า
9 ข้าพเจ้าเงยหน้ามอง เห็นผู้หญิงสองคน มีลมอยู่ในปีกของพวกเธอ ปีกนั้นเหมือนปีกนกกระสา
พวกเธอยกตะกร้าเอฟาห์ขึ้นระหว่างแผ่นดินกับท้องฟ้า
10 ข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าว่า “ผู้หญิงเหล่านี้กำลังนำตะกร้าเอฟาห์ไปที่ไหน?”
11 เขาตอบว่า “ไปสร้างบ้านให้เธอในแผ่นดินชินาร์ เมื่อบ้านพร้อมแล้ว
เธอจะถูกวางไว้ในที่ของเธอเองที่นั่น”

6

1 ข้าพเจ้าเงยหน้ามองอีกครั้ง เห็นรถศึกสี่คันออกมาจากระหว่างภูเขาสองลูก
ภูเขาทั้งสองเป็นภูเขาทองสัมฤทธิ์
2 รถศึกคันแรกมีม้าสีแดง คันที่สองมีม้าสีดำ
3 คันที่สามมีม้าสีขาว คันที่สี่มีม้าสีด่าง ม้าทั้งหมดแข็งแรง
4 ข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ที่พูดกับข้าพเจ้าว่า “ท่าน สิ่งเหล่านี้คืออะไร?”
5 ทูตสวรรค์ตอบว่า “นี่คือลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า ที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าแห่งโลกทั้งสิ้น
แล้วออกไป
6 รถศึกที่มีม้าสีดำออกไปยังแผ่นดินทางเหนือ ม้าสีขาวออกไปตามหลัง
และม้าสีด่างออกไปยังแผ่นดินทางใต้”
7 ม้าที่แข็งแรงออกมาและต้องการออกไปเดินตระเวนทั่วโลก เขาบอกว่า “จงตระเวนไปทั่วโลก”
พวกมันจึงเดินตระเวนทั่วโลก
8 เขาร้องบอกข้าพเจ้าว่า “ดูเถิด
พวกที่ไปยังแผ่นดินทางเหนือทำให้วิญญาณของเราสงบลงแล้วในแผ่นดินทางเหนือ”
9 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงข้าพเจ้าว่า

---

* **4:14 4:14** คำที่แปลว่า «พระผู้เป็นเจ้า» คือ «อาโดนาย» * **5:2 5:2** หนึ่งศอกคือระยะจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของแขนผู้ชาย หรือประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร † **5:6 5:6** เอฟาห์เป็นหน่วยตวงปริมาตร ประมาณ 22 ลิตร 5.8 แกลลอนสหรัฐ หรือประมาณ 2/3 บุเชล ‡ **5:7 5:7** หนึ่งตะลันต์เท่ากับประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ § **5:7 5:7** 1 เอฟาห์เท่ากับประมาณ 22 ลิตร หรือประมาณ 2/3 บุเชล

10 จงรับของจากผู้ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย ได้แก่ เฮลดัย โทบิยาห์ และเยดายาห์ จงมาในวันเดียวกัน
แล้วเข้าไปในบ้านของโยสิยาห์บุตรของเศฟันยาห์ พวกเขาเดินทางจากบาบิโลนมาถึงที่นั่น
11 จงรับเงินและทองคำ ทำมงกุฎหลายวง แล้วสวมบนศีรษะโยชูวาบุตรของเยโฮซาดัก
หัวหน้าปุโรหิต
12 บอกเขาว่า พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ นี่คือชายผู้มีชื่อว่า «หน่อ
เขาจะเติบโตขึ้นจากที่ของเขา และจะสร้างวิหารของพระยาห์เวห์
13 เขาจะสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ เขาจะรับสง่าราศี จะนั่งบนบัลลังก์และปกครอง
เขาจะเป็นปุโรหิตบนบัลลังก์ของเขา และทั้งสองจะหารือกันเพื่อสันติภาพ
14 มงกุฎเหล่านั้นจะเป็นของเฮเลม โทบิยาห์ เยดายาห์ และเฮนบุตรของเศฟันยาห์
เป็นสิ่งเตือนความจำในวิหารของพระยาห์เวห์
15 ผู้ที่อยู่ไกลจะมาสร้างในวิหารของพระยาห์เวห์
แล้วพวกคุณจะรู้ว่าพระยาห์เวห์จอมทัพส่งเรามาหาพวกคุณ สิ่งนี้จะเกิดขึ้น
ถ้าพวกคุณตั้งใจเชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ *

7

1 ในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์ดาริอัส วันที่สี่ของเดือนที่เก้า คือเดือนคิสเลฟ
ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์
2 ชาวเบธเอลส่งชาเรเซอร์ เรเกมเมเลค และคนของพวกเขามาขอความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์
3 และมาถามปุโรหิตประจำวิหารของพระยาห์เวห์จอมทัพกับผู้ประกาศสาส์นว่า
ข้าพเจ้าควรร้องไห้ในเดือนที่ห้าและแยกตัวอยู่ อย่างที่ทำมาหลายปีนี้ต่อไปหรือ
4 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมทัพมาถึงข้าพเจ้าว่า
5 จงบอกผู้คนทั้งแผ่นดินและปุโรหิตว่า
เมื่อพวกคุณอดอาหารและไว้ทุกข์ในเดือนที่ห้าและเดือนที่เจ็ด ตลอดเจ็ดสิบปีนี้
พวกคุณอดอาหารเพื่อเราหรือ เพื่อเราจริง ๆ หรือ
6 เมื่อกินและดื่ม พวกคุณไม่ได้กินเพื่อตัวเองและดื่มเพื่อตัวเองหรือ
7 นี่ไม่ใช่คำที่พระยาห์เวห์ประกาศผ่านผู้ประกาศสาส์นในอดีตหรือ
ครั้งนั้นเยรูซาเล็มมีผู้คนอาศัยอยู่และเจริญรุ่งเรือง เมืองโดยรอบก็เช่นกัน
ทั้งแดนใต้และที่ราบลุ่มก็มีผู้คนอาศัยอยู่
8 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ว่า
9 พระยาห์เวห์จอมทัพเคยกล่าวดังนี้ จงตัดสินคดีอย่างเป็นธรรม
แต่ละคนจงมีน้ำใจและเมตตาต่อพี่น้องของตน
10 อย่ากดขี่แม่ม่าย เด็กกำพร้าพ่อ คนต่างถิ่น หรือคนยากจน
และอย่าให้ใครคิดร้ายต่อพี่น้องอยู่ในใจ
11 แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง หันหลังให้ และอุดหูเพื่อจะไม่ได้ยิน
12 พวกเขาทำใจให้แข็งดั่งหินเหล็กไฟ
เพื่อจะไม่ฟังบทบัญญัติและคำที่พระยาห์เวห์จอมทัพส่งมาโดยวิญญาณของพระองค์
ผ่านผู้ประกาศสาส์นในอดีต พระยาห์เวห์จอมทัพจึงโกรธอย่างรุนแรง
13 เรื่องจึงเป็นเช่นนี้ เมื่อพระองค์เรียก พวกเขาไม่ยอมฟัง เมื่อพวกเขาเรียก เราก็จะไม่ฟัง
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
14 แต่เราจะใช้พายุหมุนกระจายพวกเขาไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลายที่พวกเขาไม่รู้จัก
แผ่นดินจึงรกร้างเมื่อพวกเขาจากไป ไม่มีใครเดินผ่านหรือกลับมา
เพราะพวกเขาทำให้แผ่นดินอันน่ารื่นรมย์กลายเป็นที่รกร้าง

* **6:15 6:15** คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า «พระเจ้า คือ «» (เอโลฮิม

8

1 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมทัพมาถึงข้าพเจ้า
2 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "เราหวงแหนศิโยนอย่างยิ่ง
เราหวงแหนเธอด้วยความโกรธอันรุนแรง"
3 พระยาห์เวห์กล่าวดังนี้ "เรากลับมาศิโยนแล้ว และจะอยู่กลางเยรูซาเล็ม เยรูซาเล็มจะได้ชื่อว่า
"เมืองแห่งความจริง" และภูเขาของพระยาห์เวห์จอมทัพจะได้ชื่อว่า "ภูเขาศักดิ์สิทธิ์" "
4 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "ชายชราและหญิงชราจะอยู่ตามถนนในเยรูซาเล็มอีกครั้ง
แต่ละคนถือไม้เท้าเพราะอายุมาก
5 ถนนในเมืองจะเต็มไปด้วยเด็กชายและเด็กหญิงที่เล่นกันอยู่ตามถนน"
6 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "ถ้าเรื่องนี้น่าพิศวงในสายตาของผู้คนที่เหลืออยู่ในวันเหล่านั้น
แล้วในสายตาเราจะต้องน่าพิศวงด้วยหรือ" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
7 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้
"เราจะช่วยผู้คนของเราให้รอดจากแผ่นดินทางตะวันออกและแผ่นดินทางตะวันตก
8 เราจะนำพวกเขามา และพวกเขาจะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม พวกเขาจะเป็นผู้คนของเรา
และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ด้วยความจริงและความชอบธรรม"
9 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "จงลงมือทำอย่างเข้มแข็ง
พวกคุณที่กำลังฟังถ้อยคำเหล่านี้จากปากผู้ประกาศสาส์นในช่วงนี้
ผู้ประกาศสาส์นเหล่านั้นอยู่ในสมัยที่วางรากฐานวิหารของพระยาห์เวห์จอมทัพ เพื่อสร้างวิหารนั้นขึ้น
10 เพราะก่อนวันเหล่านั้น ไม่มีค่าจ้างสำหรับคนหรือสัตว์
ไม่มีความสงบปลอดภัยแก่ผู้ที่ออกไปหรือเข้ามา เพราะศัตรู
เพราะเราทำให้ทุกคนต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน
11 แต่บัดนี้ เราจะไม่ทำกับผู้คนที่เหลืออยู่เหมือนในวันก่อน ๆ" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
12 "เพราะเมล็ดพันธุ์แห่งสันติภาพและเถาองุ่นจะออกผล แผ่นดินจะให้ผลผลิต
และฟ้าสวรรค์จะให้น้ำค้าง เราจะให้ผู้คนที่เหลืออยู่รับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นมรดก
13 วงศ์วานยูดาห์และวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย พวกคุณเคยเป็นคำสาปท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
เราจะช่วยพวกคุณให้รอด แล้วพวกคุณจะเป็นพร อย่ากลัวเลย จงลงมือทำอย่างเข้มแข็ง"
14 เพราะพระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "เราเคยตั้งใจจะนำภัยร้ายมาถึงพวกคุณ
เมื่อบรรพบุรุษของพวกคุณยั่วให้เราโกรธ" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว "และเราไม่ได้เปลี่ยนใจ
15 ในวันเหล่านี้ เราก็ตั้งใจอีกครั้งที่จะทำดีต่อเยรูซาเล็มและวงศ์วานยูดาห์ อย่ากลัวเลย
16 จงทำสิ่งเหล่านี้ แต่ละคนจงพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน
จงตัดสินคดีที่ประตูเมืองของพวกคุณด้วยความจริงและสันติภาพ
17 อย่าให้ใครคิดร้ายต่อเพื่อนบ้านอยู่ในใจ และอย่าชื่นชอบคำสาบานเท็จ
เพราะสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่เราเกลียด" พระยาห์เวห์กล่าว
18 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์จอมทัพมาถึงข้าพเจ้า
19 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "การอดอาหารในเดือนที่สี่ ที่ห้า ที่เจ็ด และที่สิบ
จะกลายเป็นความยินดี ความชื่นบาน และงานฉลองอันรื่นเริงสำหรับวงศ์วานยูดาห์ ฉะนั้น
จงรักความจริงและสันติภาพ"
20 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ "ชนชาติมากมายและผู้คนจากหลายเมืองจะมาอีก
21 ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาอีกเมืองหนึ่ง บอกว่า "พวกเรารีบไปขอความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์
และแสวงหาพระยาห์เวห์จอมทัพกันเถิด ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย"
22 ชนชาติมากมายและประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาที่เยรูซาเล็ม
เพื่อแสวงหาพระยาห์เวห์จอมทัพและขอความโปรดปรานจากพระยาห์เวห์"

23 พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ “ในวันเหล่านั้น ชายสิบคนจากทุกภาษาของชนชาติต่าง ๆ
จะจับชายเสื้อของชาวยิวคนหนึ่ง บอกว่า “พวกเราจะไปกับพวกคุณ
เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าอยู่กับพวกคุณ” ”

9

1 สาส์นที่เปิดเผยมา
คำของพระยาห์เวห์ต่อต้านแผ่นดินฮัดราค
และจะตกอยู่เหนือดามัสกัส
เพราะสายตาของมนุษย์
และของทุกเผ่าในอิสราเอลมุ่งไปที่พระยาห์เวห์
2 ทั้งฮามัทที่มีเขตแดนติดกันด้วย
รวมถึงไทระและไซดอน เพราะเมืองเหล่านี้ฉลาดมาก
3 ไทระสร้างป้อมปราการให้ตนเอง
กองเงินไว้มากดั่งฝุ่นดิน
และทองคำบริสุทธิ์มากดั่งโคลนตามถนน
4 แต่พระผู้เป็นเจ้าจะยึดสิ่งที่เธอครอบครอง
พระองค์จะทำลายอำนาจของเธอในทะเล
และไฟจะเผาผลาญเธอ

5 อัชเคโลนจะเห็นแล้วหวาดกลัว
กาซาก็จะบิดตัวด้วยความเจ็บปวด
เอโครนก็เช่นกัน เพราะความหวังของเธอจะพังทลาย
กษัตริย์จะสูญสิ้นไปจากกาซา
และอัชเคโลนจะไม่มีผู้อาศัย
6 คนต่างถิ่นจะอาศัยอยู่ในอัชโดด
เราจะกำจัดความหยิ่งของชาวฟีลิสเตีย
7 เราจะเอาเลือดออกจากปากของเขา
และเอาสิ่งน่ารังเกียจออกจากซอกฟันของเขา
เขาจะเป็นผู้ที่เหลืออยู่สำหรับพระเจ้าของพวกเราด้วย
จะเป็นเหมือนหัวหน้าในยูดาห์
และเอโครนจะเป็นเหมือนชาวเยบุส
8 เราจะตั้งค่ายรอบวิหารของเราเพื่อสู้กับกองทัพ
ไม่ให้ใครผ่านไปหรือกลับมา
จะไม่มีผู้กดขี่ผ่านเข้ามาในหมู่พวกเขาอีก
เพราะบัดนี้เราเห็นด้วยตาของเราแล้ว

9 จงยินดีอย่างยิ่ง ธิดาศิโยน
จงโห่ร้อง ธิดาเยรูซาเล็ม
กษัตริย์ของเธอกำลังมาหาเธอ
พระองค์ชอบธรรมและมีความรอด
ถ่อมตน ขี่ลามา
ขี่ลูกลา ลูกอ่อนของลา
10 เราจะกำจัดรถศึกจากเอฟราอิม
และม้าจากเยรูซาเล็ม
ธนูรบจะถูกกำจัด

พระองค์จะประกาศสันติภาพแก่ชนชาติต่าง ๆ
อำนาจปกครองของพระองค์จะแผ่จากทะเลถึงทะเล
จากแม่น้ำไปจนสุดปลายโลก

11 ส่วนเธอก็เช่นกัน
เพราะเลือดแห่งพันธสัญญาของเธอ
เราได้ปล่อยเชลยของเธอให้เป็นอิสระจากบ่อที่ไม่มีน้ำ
12 จงกลับมาที่ป้อมปราการ เชลยผู้มีความหวัง
วันนี้เราประกาศว่า เราจะคืนให้พวกคุณเป็นสองเท่า
13 เพราะเราโก่งยูดาห์เป็นธนูของเรา
และใส่เอฟราอิมไว้บนธนู
ศิโยน เราจะปลุกลูกชายของเธอขึ้น
ต่อสู้กับลูกชายของเธอ กรีซ
และจะทำให้เธอเป็นเหมือนดาบของนักรบผู้กล้า

14 พระยาห์เวห์จะปรากฏเหนือพวกเขา
ลูกธนูของพระองค์จะวาบดั่งฟ้าแลบ
พระผู้เป็นเจ้าพระยาห์เวห์จะเป่าแตร
และจะออกไปกับพายุหมุนจากแดนใต้
15 พระยาห์เวห์จอมทัพจะปกป้องพวกเขา
พวกเขาจะทำลายและเอาชนะด้วยก้อนหินจากสายเหวี่ยง
จะดื่มและร้องก้องเหมือนดื่มเหล้าองุ่น
จะเต็มเปี่ยมเหมือนชาม
เหมือนมุมแท่นบูชา

16 ในวันนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะช่วยพวกเขาให้รอด ดั่งฝูงแกะซึ่งเป็นผู้คนของพระองค์
เพราะพวกเขาเป็นเหมือนอัญมณีบนมงกุฎ
ที่ยกไว้สูงเหนือแผ่นดินของพระองค์
17 ความดีของเขายิ่งใหญ่เพียงใด
ความงามของเขายิ่งใหญ่เพียงใด
ธัญพืชจะทำให้ชายหนุ่มเจริญงอกงาม
และเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้หญิงพรหมจารีเจริญงอกงาม

10

1 จงขอฝนจากพระยาห์เวห์ในฤดูใบไม้ผลิ
พระยาห์เวห์ผู้ก่อเมฆพายุ
พระองค์ให้ฝนตกแก่ทุกคน เพื่อพืชในทุ่งนา
2 เพราะเทราฟิม*พูดแต่เรื่องไร้สาระ
ผู้ทำนายเห็นแต่เรื่องเท็จ
และเล่าความฝันที่เป็นเท็จ
พวกเขาปลอบใจอย่างไร้ผล
พวกเขาจึงเดินไปเหมือนฝูงแกะ

* **10:2 10:2** เทราฟิมเป็นรูปเคารพประจำครัวเรือน ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับสิทธิ์รับมรดกทรัพย์สินของครัวเรือน

ถูกกดขี่ เพราะไม่มีคนเลี้ยง

3 เราโกรธคนเลี้ยงแกะจนลุกเป็นไฟ
เราจะลงโทษแพะตัวผู้
เพราะพระยาห์เวห์จอมทัพเหลียวแลฝูงแกะของพระองค์ คือวงศ์วานยูดาห์
และจะทำให้พวกเขาเป็นเหมือนม้าศึกอันสง่างามของพระองค์
4 หินหัวมุมจะมาจากเขา
หมุดกระโจมจะมาจากเขา
ธนูรบจะมาจากเขา
ผู้ปกครองทุกคนจะมาจากเขาด้วยกัน
5 พวกเขาจะเป็นเหมือนนักรบผู้กล้า
เหยียบย่ำถนนที่เป็นโคลนในการรบ
พวกเขาจะต่อสู้ เพราะพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเขา
ผู้ขี่ม้าจะสับสน

6 เราจะทำให้วงศ์วานยูดาห์เข้มแข็ง
และช่วยวงศ์วานโยเซฟให้รอด
เราจะนำพวกเขากลับมา
เพราะเราเมตตาพวกเขา
พวกเขาจะเป็นเหมือนผู้ที่เราไม่เคยทอดทิ้ง
เพราะเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และเราจะฟังพวกเขา
7 เอฟราอิมจะเป็นเหมือนนักรบผู้กล้า
ใจของพวกเขาจะยินดีเหมือนได้ดื่มเหล้าองุ่น
ลูก ๆ ของพวกเขาจะเห็นและยินดี
ใจของพวกเขาจะชื่นบานในพระยาห์เวห์
8 เราจะส่งสัญญาณเรียกและรวบรวมพวกเขา
เพราะเราไถ่พวกเขาแล้ว
พวกเขาจะเพิ่มจำนวนเหมือนแต่ก่อน
9 เราจะหว่านพวกเขาท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
พวกเขาจะระลึกถึงเราในแผ่นดินห่างไกล
จะมีชีวิตอยู่กับลูก ๆ และจะกลับมา
10 เราจะนำพวกเขากลับมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วย
และรวบรวมพวกเขาจากอัสซีเรีย
เราจะนำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินกิเลอาดและเลบานอน
จนไม่มีที่พอสำหรับพวกเขา
11 เขาจะผ่านทะเลแห่งความทุกข์
จะฟาดคลื่นในทะเล
และห้วงน้ำลึกทั้งหมดของแม่น้ำไนล์จะแห้งไป
ความหยิ่งของอัสซีเรียจะถูกลดลง
และคทาของอียิปต์จะจากไป
12 เราจะทำให้พวกเขาเข้มแข็งในพระยาห์เวห์
พวกเขาจะดำเนินชีวิตในนามของพระองค์ พระยาห์เวห์กล่าว

11

1 เลบานอน จงเปิดประตูของเธอ
ให้ไฟเผาผลาญต้นซีดาร์ของเธอ
2 ต้นไซเปรส จงคร่ำครวญ เพราะต้นซีดาร์ล้มแล้ว

เพราะต้นไม้อันสง่างามถูกทำลาย
ต้นโอ๊กแห่งบาชาน จงคร่ำครวญ
เพราะป่าอันแข็งแกร่งถูกโค่นแล้ว
3 ฟังเสียงคนเลี้ยงแกะคร่ำครวญ
เพราะสง่าราศีของพวกเขาถูกทำลาย ฟังเสียงสิงโตหนุ่มคำราม
เพราะความโอ่อ่าของจอร์แดนพังพินาศแล้ว
4 พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ จงเลี้ยงดูฝูงแกะที่จะถูกฆ่า
5 ผู้ซื้อฆ่าพวกมันโดยไม่ถูกลงโทษ ผู้ขายพูดว่า ขอพระยาห์เวห์ได้รับคำสรรเสริญ
เพราะข้าพเจ้าร่ำรวยแล้ว แม้แต่คนเลี้ยงของมันเองก็ไม่สงสาร
6 เพราะเราจะไม่สงสารชาวแผ่นดินนี้อีก พระยาห์เวห์กล่าว
แต่เราจะมอบทุกคนไว้ในมือเพื่อนบ้านและในมือกษัตริย์ของเขา พวกเขาจะตีแผ่นดินนี้
และเราจะไม่ช่วยผู้คนให้พ้นจากมือพวกเขา
7 ข้าพเจ้าจึงเลี้ยงดูฝูงแกะที่จะถูกฆ่า โดยเฉพาะตัวที่ถูกกดขี่ในฝูง ข้าพเจ้าเอาไม้เท้ามาสองอัน
ตั้งชื่ออันหนึ่งว่า ความโปรดปราน อีกอันว่า ความสามัคคี แล้วเลี้ยงดูฝูงแกะ
8 ข้าพเจ้ากำจัดคนเลี้ยงแกะสามคนในเดือนเดียว เพราะข้าพเจ้าเบื่อหน่ายพวกเขา
และพวกเขาก็รังเกียจข้าพเจ้า
9 ข้าพเจ้าพูดว่า ข้าพเจ้าจะไม่เลี้ยงดูพวกคุณ ตัวไหนจะตายก็ให้ตาย
ตัวไหนจะถูกกำจัดก็ให้ถูกกำจัด ส่วนตัวที่เหลือก็ให้กินเนื้อกันเองๆ
10 ข้าพเจ้าเอาไม้เท้าชื่อความโปรดปรานมาหัก
เพื่อเลิกพันธสัญญาที่ข้าพเจ้าทำไว้กับชนชาติทั้งหลาย
11 มันถูกหักในวันนั้น เหล่าผู้ยากจนในฝูงแกะที่ฟังข้าพเจ้าจึงรู้ว่านี่คือคำของพระยาห์เวห์
12 ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่า ถ้าพวกคุณเห็นสมควร ก็จ่ายค่าจ้างให้ข้าพเจ้า ถ้าไม่เห็นสมควร
ก็เก็บไว้ พวกเขาจึงชั่งเงินสามสิบชิ้นเป็นค่าจ้างให้ข้าพเจ้า
13 พระยาห์เวห์บอกข้าพเจ้าว่า จงโยนมันให้ช่างปั้นหม้อ ราคางามเสียจริงที่พวกเขาตีค่าเรา
ข้าพเจ้าเอาเงินสามสิบชิ้นนั้นโยนให้ช่างปั้นหม้อในวิหารของพระยาห์เวห์
14 แล้วข้าพเจ้าหักไม้เท้าอีกอันชื่อความสามัคคี
เพื่อตัดความสัมพันธ์ฉันพี่น้องระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล
15 พระยาห์เวห์บอกข้าพเจ้าว่า จงเอาเครื่องมือของคนเลี้ยงแกะโง่เขลามาอีกครั้ง
16 เพราะเราจะตั้งคนเลี้ยงแกะขึ้นในแผ่นดินนี้ เขาจะไม่เหลียวแลตัวที่ถูกกำจัด
ไม่ตามหาตัวที่กระจัดกระจาย ไม่รักษาตัวที่บาดเจ็บ และไม่เลี้ยงตัวที่สมบูรณ์ แต่จะกินเนื้อแกะอ้วน
และฉีกกีบของมันเป็นชิ้น ๆ
17 หายนะจงมีแก่คนเลี้ยงแกะไร้ค่าที่ทิ้งฝูงแกะ ดาบจะฟันแขนและตาขวาของเขา
แขนจะเหี่ยวแห้งสิ้น และตาขวาจะบอดสนิท

12

1 สาส์นที่เปิดเผยมา เป็นคำของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับอิสราเอล พระยาห์เวห์ผู้ขึงฟ้าสวรรค์
วางรากฐานโลก และสร้างวิญญาณของมนุษย์ไว้ภายในเขา กล่าวดังนี้
2 เราจะทำให้เยรูซาเล็มเป็นถ้วยที่ทำให้ชนชาติรอบข้างทั้งหมดเซไปมา
และเรื่องนี้จะเกิดกับยูดาห์ด้วย ในคราวที่เยรูซาเล็มถูกล้อม
3 ในวันนั้น เราจะทำให้เยรูซาเล็มเป็นหินหนักสำหรับชนชาติทั้งหลาย
ทุกคนที่แบกหินนั้นจะบาดเจ็บสาหัส และชนชาติทั่วโลกจะรวมตัวกันต่อสู้กับเมืองนี้

4 ในวันนั้น พระยาห์เวห์กล่าว เราจะทำให้ม้าทุกตัวหวาดกลัวและคนขี่เสียสติ
เราจะลืมตามองวงศ์วานยูดาห์ และจะทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติต่าง ๆ ตาบอด
5 หัวหน้าของยูดาห์จะพูดในใจว่า ชาวเยรูซาเล็มเป็นกำลังของข้าพเจ้าในพระยาห์เวห์จอมทัพ
พระเจ้าของพวกเขา
6 ในวันนั้น เราจะทำให้หัวหน้าของยูดาห์เป็นเหมือนกระถางไฟท่ามกลางกองไม้
และเหมือนคบเพลิงลุกอยู่ท่ามกลางฟ่อนข้าว พวกเขาจะเผาผลาญชนชาติรอบข้างทั้งหมด
ทั้งทางขวาและทางซ้าย ส่วนเยรูซาเล็มจะอยู่อาศัยในที่ของตนอีกครั้ง คือในเยรูซาเล็ม
7 พระยาห์เวห์จะช่วยกระโจมของยูดาห์ให้รอดก่อนด้วย
เพื่อไม่ให้สง่าราศีของวงศ์วานดาวิดและของชาวเยรูซาเล็มสูงกว่าของยูดาห์
8 ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะปกป้องชาวเยรูซาเล็ม คนที่อ่อนแอในหมู่พวกเขาจะเป็นเหมือนดาวิด
และวงศ์วานดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา
9 ในวันนั้น เราจะมุ่งทำลายชนชาติทั้งหลายที่มาต่อสู้กับเยรูซาเล็ม
10 เราจะหลั่งวิญญาณแห่งความโปรดปรานและการวิงวอนลงบนวงศ์วานดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม
พวกเขาจะมองมาที่เรา* ผู้ที่พวกเขาแทง และจะไว้ทุกข์ให้เขา เหมือนคนไว้ทุกข์ให้ลูกชายคนเดียว
จะโศกเศร้าอย่างขมขื่นให้เขา เหมือนคนโศกเศร้าให้ลูกหัวปี
11 ในวันนั้น จะมีการไว้ทุกข์ครั้งใหญ่ในเยรูซาเล็ม เหมือนการไว้ทุกข์ที่ฮาดัดริมโมนในหุบเขาเมกิดโด
12 แผ่นดินจะไว้ทุกข์ แต่ละครอบครัวแยกกัน ครอบครัวของวงศ์วานดาวิดแยกกัน
และภรรยาของพวกเขาแยกกัน ครอบครัวของวงศ์วานนาธันแยกกัน และภรรยาของพวกเขาแยกกัน
13 ครอบครัวของวงศ์วานเลวีแยกกัน และภรรยาของพวกเขาแยกกัน
ครอบครัวของชาวชิเมอีแยกกัน และภรรยาของพวกเขาแยกกัน
14 ครอบครัวที่เหลือทั้งหมด แต่ละครอบครัวแยกกัน และภรรยาของพวกเขาแยกกัน

13

1 ในวันนั้น จะมีน้ำพุเปิดให้วงศ์วานดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม สำหรับชำระบาปและความไม่สะอาด
2 ในวันนั้น พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว เราจะกำจัดชื่อของรูปเคารพออกจากแผ่นดิน
จะไม่มีใครระลึกถึงอีก
เราจะให้ผู้ประกาศสาส์นและวิญญาณแห่งความไม่บริสุทธิ์ออกไปจากแผ่นดินด้วย
3 หากใครยังประกาศสาส์น พ่อและแม่ที่ให้กำเนิดเขาจะบอกว่า คุณต้องตาย
เพราะคุณพูดเท็จในนามพระยาห์เวห์ และพ่อกับแม่ที่ให้กำเนิดเขาจะแทงเขาขณะประกาศสาส์น
4 ในวันนั้น ผู้ประกาศสาส์นแต่ละคนจะอับอายเพราะนิมิตของตนเมื่อประกาศสาส์น
พวกเขาจะไม่สวมเสื้อคลุมขนสัตว์เพื่อหลอกลวง
5 แต่เขาจะพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้ประกาศสาส์น ข้าพเจ้าเป็นคนทำไร่
เพราะข้าพเจ้าตกเป็นทาสตั้งแต่วัยหนุ่ม
6 คนหนึ่งจะถามเขาว่า แผลเหล่านี้ระหว่างแขนของคุณคืออะไร เขาจะตอบว่า
เป็นแผลที่ข้าพเจ้าได้รับในบ้านเพื่อน ๆ ของข้าพเจ้า

7 ดาบเอ๋ย จงตื่นขึ้นต่อสู้กับคนเลี้ยงแกะของเรา
และต่อสู้กับชายที่ใกล้ชิดเรา พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
จงฟันคนเลี้ยงแกะ แล้วแกะจะกระจัดกระจาย
และเราจะหันมือมาต่อสู้กับผู้เล็กน้อย

* **12:10 12:10** หลังคำว่า «เรา ในภาษาฮีบรูมีตัวอักษรสองตัว คือ «อาเลฟ ทาว (ตัวแรกและตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรู ไม่ใช่คำ แต่เป็นเครื่องหมายทางไวยากรณ์

8 ทั่วทั้งแผ่นดินจะเป็นเช่นนี้ พระยาห์เวห์กล่าว
สองในสามส่วนจะถูกกำจัดและตาย
แต่อีกหนึ่งในสามส่วนจะเหลืออยู่ในแผ่นดิน
9 เราจะนำหนึ่งในสามส่วนนี้เข้าไฟ
หลอมพวกเขาเหมือนหลอมเงินให้บริสุทธิ์
และทดสอบพวกเขาเหมือนทดสอบทองคำ
พวกเขาจะเรียกนามเรา และเราจะฟัง
เราจะกล่าวว่า นี่คือผู้คนของเรา
พวกเขาจะกล่าวว่า พระยาห์เวห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า

14

1 วันของพระยาห์เวห์กำลังมา ในวันนั้นทรัพย์สินที่ปล้นจากเธอจะถูกแบ่งกันภายในเมือง
2 เพราะเราจะรวบรวมชนชาติทั้งหลายมาต่อสู้กับเยรูซาเล็ม เมืองจะถูกยึด บ้านจะถูกปล้น
ผู้หญิงจะถูกข่มขืน คนครึ่งเมืองจะถูกกวาดไปเป็นเชลย แต่ผู้คนที่เหลือจะไม่ถูกกำจัดออกจากเมือง
3 แล้วพระยาห์เวห์จะออกไปต่อสู้กับชนชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ต่อสู้ในวันรบ
4 ในวันนั้น เท้าของพระองค์จะเหยียบอยู่บนภูเขามะกอกซึ่งอยู่หน้าเยรูซาเล็มทางตะวันออก
ภูเขามะกอกจะแยกเป็นสองส่วนจากตะวันออกไปตะวันตก เกิดเป็นหุบเขาใหญ่ยิ่ง
ครึ่งหนึ่งของภูเขาจะเคลื่อนไปทางเหนือ อีกครึ่งจะเคลื่อนไปทางใต้
5 พวกคุณจะหนีไปตามหุบเขาระหว่างภูเขาของเรา เพราะหุบเขานั้นจะทอดไปถึงอาเซล
พวกคุณจะหนี เหมือนที่เคยหนีแผ่นดินไหวในสมัยอุสซียาห์กษัตริย์ยูดาห์
พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะมา พร้อมกับผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิ้นที่อยู่กับคุณ*
6 ในวันนั้น จะไม่มีแสง ไม่มีความหนาว และไม่มีน้ำค้างแข็ง
7 จะเป็นวันที่ไม่เหมือนวันอื่น เป็นวันที่พระยาห์เวห์รู้จัก ไม่ใช่กลางวันและไม่ใช่กลางคืน
แต่เมื่อถึงเวลาเย็นจะมีแสง
8 ในวันนั้น น้ำที่มีชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งไปยังทะเลตะวันออก
อีกครึ่งไปยังทะเลตะวันตก จะเป็นเช่นนี้ทั้งในฤดูร้อนและฤดูหนาว
9 พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์เหนือโลกทั้งสิ้น ในวันนั้นพระยาห์เวห์จะเป็นหนึ่ง
และนามของพระองค์จะเป็นหนึ่ง
10 แผ่นดินทั้งหมดจะกลายเป็นเหมือนอาราบาห์ ตั้งแต่เกบาถึงริมโมนทางใต้ของเยรูซาเล็ม
ส่วนเมืองจะยกสูงขึ้นและอยู่ในที่ของตน ตั้งแต่ประตูเบนยามินไปถึงที่ตั้งประตูแรกและประตูมุม
และตั้งแต่หอคอยฮานาเนลไปถึงบ่อย่ำองุ่นของกษัตริย์
11 ผู้คนจะอาศัยอยู่ที่นั่น จะไม่มีคำสาปอีก เยรูซาเล็มจะอยู่อย่างปลอดภัย
12 นี่คือโรคร้ายที่พระยาห์เวห์จะใช้โจมตีชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้กับเยรูซาเล็ม
เนื้อของพวกเขาจะเน่าเปื่อยทั้งที่ยังยืนอยู่ ตาจะเน่าเปื่อยในเบ้าตา และลิ้นจะเน่าเปื่อยในปาก
13 ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะทำให้เกิดความตื่นตระหนกอย่างรุนแรงท่ามกลางพวกเขา
แต่ละคนจะคว้ามือเพื่อนบ้าน และยกมือของตนขึ้นต่อสู้กับมือของเพื่อนบ้าน
14 ยูดาห์จะต่อสู้ที่เยรูซาเล็มด้วย ทรัพย์สมบัติของชนชาติรอบข้างทั้งหมดจะถูกรวบรวม ทั้งทองคำ
เงิน และเสื้อผ้าจำนวนมหาศาล
15 โรคร้ายเช่นนี้จะเกิดกับม้า ล่อ อูฐ ลา และสัตว์ทั้งหมดที่อยู่ในค่ายเหล่านั้น
16 ทุกคนที่เหลืออยู่จากชนชาติทั้งหลายที่เคยมาต่อสู้กับเยรูซาเล็ม จะขึ้นมานมัสการกษัตริย์
คือพระยาห์เวห์จอมทัพ และฉลองเทศกาลเพิงพักทุกปี

---

* **14:5 14:5** ฉบับเซปตัวจินต์ใช้คำว่า «เขา» แทน «คุณ»

17 ตระกูลใดในโลกที่ไม่ขึ้นมายังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์ คือพระยาห์เวห์จอมทัพ
จะไม่มีฝนตกแก่ตระกูลนั้น
18 ถ้าตระกูลอียิปต์ไม่ขึ้นมา ไม่มา ก็จะไม่มีฝนตกแก่พวกเขาเช่นกัน
นี่คือโรคร้ายที่พระยาห์เวห์จะใช้โจมตีชนชาติที่ไม่ขึ้นมาฉลองเทศกาลเพิงพัก
19 นี่จะเป็นโทษของอียิปต์ และโทษของชนชาติทั้งหมดที่ไม่ขึ้นมาฉลองเทศกาลเพิงพัก
20 ในวันนั้น กระดิ่งของม้าจะมีข้อความจารึกว่า "ศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์"
หม้อในวิหารของพระยาห์เวห์จะเป็นเหมือนชามหน้าแท่นบูชา
21 หม้อทุกใบในเยรูซาเล็มและยูดาห์จะศักดิ์สิทธิ์แด่พระยาห์เวห์จอมทัพ
ผู้ถวายเครื่องบูชาทั้งหมดจะมาเอาหม้อเหล่านั้นไปปรุงอาหาร
ในวันนั้นจะไม่มีชาวคานาอัน†อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์จอมทัพอีก

† **14:21 14:21** หรือ พ่อค้า

หนังสือ
มาลาคี

1 สาส์นที่เปิดเผยมา เป็นคำของพระยาห์เวห์*ถึงอิสราเอลผ่านทางมาลาคี
2 เรารักพวกคุณ พระยาห์เวห์กล่าว
แต่พวกคุณกลับถามว่า พระองค์รักพวกเราอย่างไร
เอซาวกับยาโคบไม่ใช่พี่น้องกันหรือ พระยาห์เวห์กล่าว แต่เรารักยาโคบ
3 ส่วนเอซาว เราเกลียด เราทำให้ภูเขาของเขารกร้าง
และยกมรดกของเขาให้สุนัขแจ็กคัลในถิ่นกันดาร
4 เอโดมพูดว่า พวกเราถูกทำลาย แต่จะกลับไปสร้างที่รกร้างขึ้นใหม่
แต่พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวดังนี้ พวกเขาจะสร้าง แต่เราจะรื้อทิ้ง ผู้คนจะเรียกพวกเขาว่า
แผ่นดินชั่วร้าย เป็นชนชาติที่พระยาห์เวห์โกรธตลอดไป
5 พวกคุณจะเห็นด้วยตาของตนเอง และจะพูดว่า พระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่แม้นอกเขตแดนอิสราเอล
6 ลูกชายให้เกียรติพ่อ ผู้รับใช้ให้เกียรตินาย ถ้าเราเป็นพ่อ เกียรติที่พวกคุณให้เราอยู่ที่ไหน
ถ้าเราเป็นนาย ความเคารพที่เราควรได้รับอยู่ที่ไหน
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าวกับพวกคุณผู้เป็นปุโรหิตที่ดูหมิ่นนามเรา พวกคุณถามว่า
พวกเราดูหมิ่นนามของพระองค์อย่างไร
7 พวกคุณถวายขนมปังที่มีมลทินบนแท่นบูชาของเรา แล้วถามว่า
พวกเราทำให้พระองค์มีมลทินอย่างไร ก็เพราะพวกคุณพูดว่า โต๊ะของพระยาห์เวห์น่าดูหมิ่น
8 เมื่อพวกคุณถวายสัตว์ตาบอดเป็นเครื่องบูชา นั่นไม่ชั่วร้ายหรือ
เมื่อถวายสัตว์ที่เดินกะเผลกและสัตว์ป่วย นั่นไม่ชั่วร้ายหรือ
ลองนำไปให้ผู้ว่าราชการของพวกคุณเดี๋ยวนี้สิ เขาจะพอใจหรือ จะยอมรับพวกคุณหรือ
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
9 บัดนี้ โปรดวิงวอนขอความโปรดปรานจากพระเจ้า† เพื่อพระองค์จะเมตตาพวกเรา ถ้าเป็นอย่างนี้
พระองค์จะยอมรับใครในพวกคุณหรือ พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
10 ถ้ามีสักคนในพวกคุณปิดประตูเสียก็ดี จะได้ไม่ต้องจุดไฟบนแท่นบูชาของเราอย่างไร้ประโยชน์
เราไม่พอใจพวกคุณ พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว และจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือพวกคุณ
11 เพราะตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงดวงอาทิตย์ตก นามของเรายิ่งใหญ่ท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ
ทุกแห่งจะมีเครื่องหอมและเครื่องบูชาบริสุทธิ์ถวายแด่นามเรา
เพราะนามของเรายิ่งใหญ่ท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
12 แต่พวกคุณทำให้นามนั้นเสื่อมเสียเมื่อพูดว่า โต๊ะของพระยาห์เวห์มีมลทิน
และอาหารที่ได้จากโต๊ะนั้นก็น่าดูหมิ่น
13 พวกคุณยังพูดว่า ดูสิ‡ น่าเหนื่อยหน่ายจริง และยังแค่นเสียงใส่ พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
พวกคุณนำของที่ถูกแย่งชิงด้วยความรุนแรง สัตว์ที่เดินกะเผลก และสัตว์ป่วยมาถวาย
นี่คือเครื่องบูชาที่พวกคุณนำมา เราควรรับจากมือพวกคุณหรือ พระยาห์เวห์กล่าว

---

* **1:1** **1:1** ในฉบับแปลภาษาอังกฤษ เมื่อคำว่า «ลอร์ด หรือ «ก็อด เขียนด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด คำนั้นเป็นคำแปลพระนามเฉพาะของพระเจ้า (ภาษาฮีบรูคือ «» โดยทั่วไปออกเสียงว่า ยาห์เวห์ † **1:9** **1:9** หมายเหตุในฉบับแปลภาษาอังกฤษระบุว่าคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า «พระเจ้า คือ «» (เอโลฮิม ‡ **1:13** **1:13** คำที่ฉบับแปลภาษาอังกฤษใช้เรียกความสนใจในที่นี้ มาจาก «» หมายถึง มอง สังเกต พิจารณา เห็น หรือจ้องดู มักใช้เป็นคำอุทาน

14 ผู้หลอกลวงที่มีสัตว์ตัวผู้ในฝูงของตน และบนบานไว้
แต่กลับถวายสัตว์มีตำหนิแด่พระผู้เป็นเจ้า§ ย่อมถูกสาป เพราะเราเป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว และชนชาติทั้งหลายเกรงขามนามของเรา

2

1 ปุโรหิตทั้งหลาย บัดนี้คำสั่งนี้สำหรับพวกคุณ
2 ถ้าพวกคุณไม่ฟัง ไม่ใส่ใจที่จะให้เกียรตินามเรา พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
เราจะส่งคำสาปมาถึงพวกคุณ และจะสาปพรของพวกคุณ เราสาปพรเหล่านั้นแล้ว
เพราะพวกคุณไม่ใส่ใจ
3 เราจะตำหนิลูกหลานของพวกคุณ* และจะป้ายมูลสัตว์บนหน้าพวกคุณ
เป็นมูลสัตว์จากเทศกาลของพวกคุณ แล้วพวกคุณจะถูกนำออกไปพร้อมกับมัน
4 พวกคุณจะรู้ว่าเราส่งคำสั่งนี้มา เพื่อให้พันธสัญญาของเราอยู่กับเลวี พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
5 พันธสัญญาของเรากับเขาเป็นพันธสัญญาแห่งชีวิตและสันติสุข
เราให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อให้เขายำเกรงเรา เขาก็ยำเกรงเราและเกรงขามนามของเรา
6 ถ้อยคำจากปากของเขาเป็นบทบัญญัติแห่งความจริง ไม่มีคำพูดที่ไม่ชอบธรรมออกจากริมฝีปาก
เขาดำเนินชีวิตกับเราอย่างสงบและซื่อตรง และทำให้คนมากมายหันจากความผิด
7 เพราะริมฝีปากของปุโรหิตควรรักษาความรู้ไว้ และผู้คนควรแสวงหาบทบัญญัติจากปากของเขา
เพราะเขาเป็นผู้ส่งสารของพระยาห์เวห์จอมทัพ
8 แต่พวกคุณหันออกจากทาง ทำให้คนมากมายสะดุดในบทบัญญัติ
พวกคุณทำให้พันธสัญญาของเลวีเสื่อมเสีย พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
9 เราจึงทำให้พวกคุณเป็นที่ดูหมิ่นและเป็นคนชั่วร้ายในสายตาผู้คนทั้งปวง
เพราะพวกคุณไม่ได้ดำเนินตามทางของเรา แต่กลับลำเอียงในการใช้บทบัญญัติ
10 พวกเราทุกคนไม่ได้มีพ่อคนเดียวกันหรือ พระเจ้าองค์เดียวไม่ได้สร้างพวกเราหรือ
ทำไมแต่ละคนจึงทรยศต่อพี่น้องของตน ทำให้พันธสัญญาของบรรพบุรุษเสื่อมเสีย
11 ยูดาห์ทรยศแล้ว มีการทำสิ่งน่ารังเกียจในอิสราเอลและเยรูซาเล็ม
เพราะยูดาห์ทำให้ความศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ที่เขารักเสื่อมเสีย
และแต่งงานกับลูกสาวของเทพเจ้าต่างถิ่น
12 พระยาห์เวห์จะกำจัดชายที่ทำเช่นนี้ ทั้งคนที่ตื่นและคนที่ขานตอบ ออกจากกระโจมของยาโคบ
รวมถึงผู้ถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์จอมทัพ
13 พวกคุณยังทำอีกอย่าง คือทำให้แท่นบูชาของพระยาห์เวห์เต็มไปด้วยน้ำตา
ด้วยการร้องไห้และถอนใจ เพราะพระองค์ไม่ใส่ใจเครื่องบูชาอีก
และไม่รับจากมือพวกคุณด้วยความพอใจ
14 แต่พวกคุณถามว่า เพราะอะไร
ก็เพราะพระยาห์เวห์เป็นพยานระหว่างคุณกับภรรยาที่แต่งงานด้วยตั้งแต่วัยหนุ่ม คุณทรยศต่อเธอ
ทั้งที่เธอเป็นคู่ชีวิตและเป็นภรรยาตามพันธสัญญาของคุณ
15 เขาไม่ได้ทำให้พวกคุณเป็นหนึ่งเดียวกันหรือ ทั้งที่เขายังมีวิญญาณเหลืออยู่
ทำไมจึงเป็นหนึ่งเดียวกัน เขาต้องการลูกหลานที่นับถือพระเจ้า ฉะนั้น จงเฝ้าระวังจิตใจของพวกคุณ
และอย่าให้ใครทรยศต่อภรรยาที่แต่งงานด้วยตั้งแต่วัยหนุ่ม

§ **1:14 1:14** คำที่แปลว่า «พระผู้เป็นเจ้า คือ «อาโดนาย * **2:3 2:3** หรือ เมล็ดพันธุ์

16 คนที่เกลียดชังและหย่าร้างภรรยา พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลกล่าว
ย่อมทำให้เสื้อผ้าของตนแปดเปื้อนด้วยความรุนแรง พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว ฉะนั้น
จงเฝ้าระวังจิตใจของพวกคุณ อย่าทรยศ

17 คำพูดของพวกคุณทำให้พระยาห์เวห์เหนื่อยหน่าย แต่พวกคุณถามว่า
พวกเราทำให้พระองค์เหนื่อยหน่ายอย่างไร ก็เพราะพวกคุณพูดว่า
ทุกคนที่ทำชั่วเป็นคนดีในสายตาพระยาห์เวห์ และพระองค์พอใจพวกเขา หรือ
พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอยู่ที่ไหน

3

1 เราจะส่งผู้ส่งสารของเราไป เขาจะเตรียมทางไว้ข้างหน้าเรา
พระผู้เป็นเจ้าที่พวกคุณแสวงหาจะมาที่วิหารของพระองค์อย่างฉับพลัน
ผู้ส่งสารแห่งพันธสัญญาที่พวกคุณปรารถนากำลังมา พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
2 แต่ใครจะทนวันแห่งการมาของเขาได้ ใครจะยืนอยู่ได้เมื่อเขาปรากฏ
เพราะเขาเหมือนไฟของช่างหลอมโลหะ และเหมือนสบู่ของคนซักผ้า
3 เขาจะนั่งหลอมเงินให้บริสุทธิ์ เขาจะชำระลูกหลานชายของเลวีให้บริสุทธิ์
และหลอมพวกเขาให้บริสุทธิ์เหมือนหลอมทองคำและเงิน
แล้วพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาแด่พระยาห์เวห์ด้วยความชอบธรรม
4 เครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอใจของพระยาห์เวห์
เหมือนในวันเก่าก่อนและปีในอดีต
5 เราจะเข้ามาใกล้พวกคุณเพื่อพิพากษา จะเป็นพยานโดยไม่ชักช้า กล่าวโทษคนที่ใช้เวทมนตร์
คนที่ล่วงประเวณี คนที่สาบานเท็จ คนที่เอาเปรียบลูกจ้างเรื่องค่าจ้าง
คนที่กดขี่แม่ม่ายและเด็กกำพร้าพ่อ คนที่พรากความยุติธรรมจากคนต่างถิ่น และไม่ยำเกรงเรา
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
6 เพราะเรา พระยาห์เวห์ ไม่เปลี่ยนแปลง พวกคุณลูกหลานยาโคบจึงไม่ถูกทำลายจนสิ้นสูญ
7 ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ พวกคุณหันออกจากข้อกำหนดของเรา ไม่ปฏิบัติตาม จงกลับมาหาเรา
แล้วเราจะกลับมาหาพวกคุณ พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว แต่พวกคุณถามว่า
พวกเราจะกลับมาอย่างไร
8 มนุษย์จะปล้นพระเจ้าหรือ แต่พวกคุณปล้นเรา พวกคุณถามว่า
พวกเราปล้นพระองค์อย่างไร ก็ในเรื่องส่วนหนึ่งในสิบและเครื่องบูชา
9 พวกคุณต้องคำสาป เพราะพวกคุณปล้นเรา ทั้งชนชาตินี้เลย
10 จงนำส่วนหนึ่งในสิบทั้งหมดเข้าไปในคลังเก็บ เพื่อให้มีอาหารในวิหารของเรา
จงทดสอบเราในเรื่องนี้เดี๋ยวนี้ พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
ดูสิว่าเราจะไม่เปิดหน้าต่างฟ้าสวรรค์ให้พวกคุณ และเทพรลงมาจนไม่มีที่พอจะรับเชียวหรือ
11 เราจะกำราบตัวที่กินผลาญเพื่อพวกคุณ ตัวนั้นจะไม่ทำลายผลผลิตของแผ่นดิน
และเถาองุ่นในทุ่งของพวกคุณจะไม่สลัดผลก่อนถึงเวลา พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
12 ชนชาติทั้งหลายจะเรียกพวกคุณว่าผู้ได้รับพร เพราะพวกคุณจะเป็นแผ่นดินน่ารื่นรมย์
พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
13 คำพูดของพวกคุณแข็งกร้าวต่อเรา พระยาห์เวห์กล่าว แต่พวกคุณถามว่า
พวกเราพูดอะไรต่อต้านพระองค์

14 พวกคุณพูดว่า "การรับใช้พระเจ้าไร้ประโยชน์" และ
"พวกเราได้ประโยชน์อะไรจากการทำตามคำสั่งของพระองค์
และดำเนินชีวิตอย่างโศกเศร้าต่อหน้าพระยาห์เวห์จอมทัพ"
15 บัดนี้พวกเราเรียกคนหยิ่งว่าเป็นสุข คนทำชั่วกลับเจริญขึ้น
พวกเขาท้าทายพระเจ้าแล้วยังรอดไปได้" "
16 แล้วผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์พูดกัน พระยาห์เวห์ตั้งใจฟังและได้ยิน
มีหนังสือแห่งการจดจำเขียนไว้ต่อหน้าพระองค์
สำหรับผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์และให้เกียรตินามของพระองค์
17 "พวกเขาจะเป็นของเรา" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว "เป็นสมบัติของเราเองในวันที่เราลงมือทำ
เราจะละเว้นพวกเขาไว้ เหมือนคนละเว้นลูกชายของตนที่รับใช้พ่อ
18 แล้วพวกคุณจะกลับมาแยกแยะคนชอบธรรมกับคนชั่วร้าย
คนรับใช้พระเจ้ากับคนไม่รับใช้พระองค์ได้"

4

1 "เพราะวันนั้นกำลังมา ลุกไหม้ดั่งเตาเผา คนหยิ่งและคนทำชั่วทั้งหมดจะเป็นตอซัง
วันที่กำลังมาจะเผาผลาญพวกเขา" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว "จนไม่เหลือทั้งรากและกิ่ง
2 แต่สำหรับพวกคุณที่ยำเกรงนามเรา ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมจะขึ้น
พร้อมการเยียวยารักษาในปีก พวกคุณจะออกไปกระโดดโลดเต้นเหมือนลูกวัวในคอก
3 พวกคุณจะเหยียบย่ำคนชั่วร้าย เพราะพวกเขาจะเป็นเถ้าถ่านอยู่ใต้ฝ่าเท้าพวกคุณ
ในวันที่เราลงมือทำ" พระยาห์เวห์จอมทัพกล่าว
4 "จงระลึกถึงบทบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ที่เราสั่งเขาไว้ที่โฮเรบสำหรับอิสราเอลทั้งปวง
ทั้งกฎเกณฑ์และข้อกำหนด
5 เราจะส่งเอลียาห์ผู้ประกาศสาส์นไปหาพวกคุณ
ก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระยาห์เวห์จะมาถึง
6 เขาจะหันใจของพ่อทั้งหลายไปหาลูก ๆ และหันใจของลูก ๆ ไปหาพ่อของตน
เพื่อไม่ให้เรามาลงโทษแผ่นดินด้วยคำสาป"

ข่าวดีตามคำบอกเล่าของ
มัทธิว

1 หนังสือลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูคริสต์* บุตรของดาวิด บุตรของอับราฮัม
2 อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค อิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ ยาโคบเป็นบิดาของยูดาห์และพี่น้องของเขา
3 ยูดาห์เป็นบิดาของเปเรศและเศราห์ ซึ่งเกิดจากทามาร์ เปเรศเป็นบิดาของเฮสโรน
เฮสโรนเป็นบิดาของราม
4 รามเป็นบิดาของอัมมีนาดับ อัมมีนาดับเป็นบิดาของนาห์โชน นาห์โชนเป็นบิดาของสัลโมน
5 สัลโมนเป็นบิดาของโบอาส ซึ่งเกิดจากราหับ โบอาสเป็นบิดาของโอเบด ซึ่งเกิดจากรูธ
โอเบดเป็นบิดาของเจสซี
6 เจสซีเป็นบิดาของกษัตริย์ดาวิด กษัตริย์ดาวิด† เป็นบิดาของซาโลมอน
ซึ่งเกิดจากหญิงที่เคยเป็นภรรยาของอุรียาห์
7 ซาโลมอนเป็นบิดาของเรโหโบอัม เรโหโบอัมเป็นบิดาของอาบียาห์ อาบียาห์เป็นบิดาของอาสา
8 อาสาเป็นบิดาของเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทเป็นบิดาของโยรัม โยรัมเป็นบิดาของอุสซียาห์
9 อุสซียาห์เป็นบิดาของโยธาม โยธามเป็นบิดาของอาหัส อาหัสเป็นบิดาของเฮเซคียาห์
10 เฮเซคียาห์เป็นบิดาของมนัสเสห์ มนัสเสห์เป็นบิดาของอาโมน อาโมนเป็นบิดาของโยสิยาห์
11 โยสิยาห์เป็นบิดาของเยโคนิยาห์และพี่น้องของเขา ในช่วงการกวาดต้อนไปบาบิโลน
12 หลังจากถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน เยโคนิยาห์เป็นบิดาของเชอัลทิเอล
เชอัลทิเอลเป็นบิดาของเศรุบบาเบล
13 เศรุบบาเบลเป็นบิดาของอาบีอูด อาบีอูดเป็นบิดาของเอลียาคิม เอลียาคิมเป็นบิดาของอาซอร์
14 อาซอร์เป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของอาคิม อาคิมเป็นบิดาของเอลีอูด
15 เอลีอูดเป็นบิดาของเอเลอาซาร์ เอเลอาซาร์เป็นบิดาของมัทธาน มัทธานเป็นบิดาของยาโคบ
16 ยาโคบเป็นบิดาของโยเซฟ ซึ่งเป็นสามีของมารีย์ มารีย์เป็นผู้ให้กำเนิดพระเยซู‡
ผู้ที่เรียกว่าพระคริสต์
17 ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมถึงดาวิดมีสิบสี่ชั่วอายุคน
ตั้งแต่ดาวิดถึงการถูกกวาดต้อนไปบาบิโลนมีสิบสี่ชั่วอายุคน
และตั้งแต่การถูกกวาดต้อนไปบาบิโลนถึงพระคริสต์มีสิบสี่ชั่วอายุคน
18 การเกิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ เมื่อมารีย์มารดาของพระองค์หมั้นกับโยเซฟแล้ว
ก่อนที่ทั้งสองจะอยู่กินด้วยกัน ก็พบว่านางตั้งครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
19 โยเซฟ สามีของนาง เป็นคนชอบธรรม และไม่ต้องการประจานนาง
จึงตั้งใจจะหย่ากับนางอย่างลับ ๆ
20 ขณะที่เขากำลังคิดเรื่องเหล่านี้อยู่ ก็มี§ ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่เขาในความฝัน
และกล่าวว่า "โยเซฟ บุตรของดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้า
เพราะผู้ที่อยู่ในครรภ์ของนางนั้นปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
21 นางจะให้กำเนิดบุตรชาย เจ้าจงตั้งชื่อเขาว่าเยซู*
เพราะเขาเองจะช่วยประชากรของเขาให้รอดพ้นจากบาปของพวกเขา"
22 ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น เพื่อให้สิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านผู้เผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริงว่า

---

* **1:1 1:1** คำว่า "เมสสิยาห์" (ภาษาฮีบรู) และ "คริสต์" (ภาษากรีก) ต่างมีความหมายว่า "ผู้ที่ได้รับการเจิม" † **1:6 1:6** NU ไม่มีคำว่า "กษัตริย์" ‡ **1:16 1:16** ชื่อ "เยซู" หมายถึง "ความรอด" § **1:20 1:20** คำกรีก ὁρᾶν ที่ใช้ตรงนี้ มีความหมายว่า มองดู สังเกต ให้ความสนใจ มองเห็น หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน * **1:21 1:21** ชื่อ "เยซู" หมายถึง "ความรอด"

23 “หญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์
และจะให้กำเนิดบุตรชาย
พวกเขาจะเรียกชื่อเขาว่าอิมมานูเอล”
ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าอยู่กับเรา”✡
24 โยเซฟตื่นจากหลับ แล้วทำตามที่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่ง และรับมารีย์มาเป็นภรรยา
25 แต่เขาไม่ได้หลับนอนกับนาง จนกระทั่งนางให้กำเนิดบุตรชายคนแรกของนาง
และเขาตั้งชื่อเด็กนั้นว่าเยซู

2

1 เมื่อพระเยซูเกิดที่เบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ในสมัยของกษัตริย์เฮโรด ก็มีพวกนักปราชญ์*
จากทิศตะวันออกมาถึงเยรูซาเล็ม และกล่าวว่า
2 “ผู้ที่เกิดมาเป็นกษัตริย์ของชาวยิวอยู่ที่ไหน เพราะพวกเราเห็นดาวของเขาทางทิศตะวันออก
และมาเพื่อนมัสการเขา”
3 เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินเรื่องนี้ ก็วิตกกังวล และชาวเยรูซาเล็มทั้งหมดก็พลอยวิตกไปกับเขา
4 เขาเรียกหัวหน้าปุโรหิตทั้งหมดและพวกอาลักษณ์ของประชาชนมารวมกัน
แล้วถามพวกเขาว่าพระคริสต์จะเกิดที่ไหน
5 พวกเขาตอบว่า “ที่เบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย เพราะมีเขียนไว้ผ่านผู้เผยพระวจนะว่า
6 “เบธเลเฮม ดินแดนแห่งยูดาห์ เจ้า
ไม่ได้เล็กน้อยที่สุดในบรรดาผู้ปกครองแห่งยูดาห์เลย
เพราะผู้ปกครองคนหนึ่งจะออกมาจากเจ้า
ผู้ซึ่งจะเลี้ยงดูประชากรอิสราเอลของเรา” ”✡
7 แล้วเฮโรดเรียกพวกนักปราชญ์มาพบอย่างลับ ๆ
และสอบถามจากพวกเขาอย่างแน่ชัดว่าดาวนั้นปรากฏขึ้นเมื่อไร
8 เขาส่งพวกเขาไปยังเบธเลเฮม และกล่าวว่า “จงไปค้นหาเด็กน้อยอย่างละเอียด เมื่อพบแล้ว
จงกลับมาบอกเรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการเขาด้วย”
9 เมื่อพวกเขาฟังกษัตริย์แล้ว ก็ออกเดินทาง
ดาวที่พวกเขาเห็นทางทิศตะวันออกก็เคลื่อนนำหน้าพวกเขา จนมาหยุดอยู่เหนือที่ซึ่งเด็กน้อยอยู่
10 เมื่อเห็นดาว พวกเขาก็ดีใจอย่างล้นพ้น
11 พวกเขาเข้าไปในบ้าน เห็นเด็กน้อยอยู่กับมารีย์มารดาของพระองค์ จึงหมอบลงนมัสการพระองค์
แล้วเปิดหีบสมบัติของตน ถวายของขวัญแก่พระองค์ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ
12 เมื่อได้รับคำเตือนในความฝันว่าอย่ากลับไปหาเฮโรด
พวกเขาจึงกลับไปยังแผ่นดินของตนโดยอีกเส้นทางหนึ่ง
13 หลังจากพวกนักปราชญ์จากไปแล้ว
ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน และกล่าวว่า “จงลุกขึ้น
พาเด็กน้อยกับมารดาของเด็กน้อยหนีไปอียิปต์ และอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า
เพราะเฮโรดจะตามหาเด็กน้อยเพื่อฆ่าเขา”
14 โยเซฟจึงลุกขึ้น พาเด็กน้อยกับมารดาของพระองค์ออกเดินทางไปอียิปต์ในเวลากลางคืน
15 และอยู่ที่นั่นจนเฮโรดตาย
เพื่อให้สิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวผ่านผู้เผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริงว่า
“เราเรียกบุตรของเราออกมาจากอียิปต์”✡

✡ **1:23 1:23** อิสยาห์ 7:14 * **2:1 2:1** คำที่แปลว่า “นักปราชญ์” (magoi) ยังอาจหมายถึง ครู นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ นักโหราศาสตร์ ผู้หยั่งรู้ ผู้ตีความความฝัน หรือผู้ใช้เวทมนตร์ ✡ **2:6 2:6** มีคาห์ 5:2 ✡ **2:15 2:15** โฮเชยา 11:1

16 เมื่อเฮโรดเห็นว่าตนถูกพวกนักปราชญ์หลอก ก็โกรธจัด
เขาส่งคนออกไปฆ่าเด็กชายทุกคนในเบธเลเฮมและบริเวณโดยรอบ ซึ่งมีอายุไม่เกินสองขวบ
ตามช่วงเวลาที่เขารู้แน่ชัดจากพวกนักปราชญ์
17 แล้วสิ่งที่เยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ก็สำเร็จเป็นจริงว่า
18 "มีเสียงได้ยินในรามาห์
เป็นเสียงคร่ำครวญ ร้องไห้ และโศกเศร้าอย่างยิ่ง
ราเชลร้องไห้เพราะลูก ๆ ของนาง
นางไม่ยอมรับการปลอบโยน
เพราะพวกเขาไม่อยู่แล้ว"✡
19 เมื่อเฮโรดตายแล้ว ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่โยเซฟในความฝันที่อียิปต์
และกล่าวว่า
20 "จงลุกขึ้น พาเด็กน้อยกับมารดาของเด็กน้อยไปยังแผ่นดินอิสราเอล
เพราะคนเหล่านั้นที่ต้องการเอาชีวิตเด็กน้อยตายแล้ว"
21 โยเซฟจึงลุกขึ้น พาเด็กน้อยกับมารดาของพระองค์ และมายังแผ่นดินอิสราเอล
22 แต่เมื่อเขาได้ยินว่าอาร์เคลาอัสกำลังครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา เขาก็กลัวที่จะไปที่นั่น
เมื่อได้รับคำเตือนในความฝัน เขาจึงหลบไปยังแคว้นกาลิลี
23 และมาอาศัยอยู่ในเมืองที่ชื่อนาซาเร็ธ
เพื่อให้สิ่งที่กล่าวผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริงว่า พระองค์จะได้ชื่อว่าเป็นชาวนาซาเร็ธ

3

1 ในเวลานั้น ยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมามาประกาศในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดีย โดยกล่าวว่า
2 "จงกลับใจ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว"
3 เพราะยอห์นคือผู้ที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะกล่าวถึงว่า
"มีเสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
'จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จงทำทางของพระองค์ให้ตรง'" ✡
4 ยอห์นเองสวมเสื้อขนอูฐ คาดเข็มขัดหนังที่เอว อาหารของเขาคือตั๊กแตนกับน้ำผึ้งป่า
5 แล้วผู้คนจากเยรูซาเล็ม จากทั่วแคว้นยูเดีย และจากทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน
ก็พากันออกไปหาเขา
6 พวกเขารับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน พร้อมกับสารภาพบาปของตน
7 แต่เมื่อยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีจำนวนมากมาเพื่อรับบัพติศมาจากเขา
เขากล่าวกับพวกเขาว่า "พวกลูกงูพิษ! ใครเตือนพวกคุณให้หนีจากความโกรธเกรี้ยวที่กำลังจะมาถึง"
8 ดังนั้น จงออกผลที่สมกับการกลับใจ
9 อย่าคิดในใจว่า 'พวกเรามีอับราฮัมเป็นบิดา' เพราะข้าพเจ้าบอกพวกคุณว่า
พระเจ้าสามารถทำให้ลูกหลานเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
10 ขวานวางอยู่ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้น ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี ก็ถูกโค่นและโยนลงในไฟ
11 "ส่วนข้าพเจ้าให้พวกคุณรับบัพติศมาในน้ำเพื่อการกลับใจ
แต่ผู้ที่มาภายหลังข้าพเจ้ามีอำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะถือรองเท้าแตะของเขา
เขาจะให้พวกคุณรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์*

✡ **2:18 2:18** เยเรมีย์ 31:15 ✡ **3:3 3:3** อิสยาห์ 40:3 * **3:11 3:11** TR และ NU เพิ่มคำว่า "และด้วยไฟ"

12 ส้อมสำหรับฝัดเมล็ดพืชอยู่ในมือของเขา และเขาจะทำให้ลานนวดของเขาสะอาดหมดจด
เขาจะรวบรวมข้าวสาลีของเขาไว้ในยุ้งฉาง แต่เศษเปลือกข้าวสาลีนั้น เขาจะเผาด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ
13 แล้วพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลีถึงจอร์แดน† เพื่อมาหายอห์นและรับบัพติศมาจากเขา
14 แต่ยอห์นพยายามห้ามพระองค์ โดยกล่าวว่า ข้าพเจ้าต่างหากที่จำเป็นต้องรับบัพติศมาจากท่าน
แล้วท่านกลับมาหาข้าพเจ้าหรือ
15 แต่พระเยซูตอบเขาว่า ยอมให้เป็นอย่างนี้ก่อน
เพราะนี่เป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับพวกเราที่จะทำให้ความชอบธรรมทุกประการสำเร็จครบถ้วน
แล้วยอห์นก็ยอมให้พระองค์
16 เมื่อพระเยซูรับบัพติศมาแล้ว พระองค์ขึ้นจากน้ำทันที แล้วสวรรค์ก็เปิดออกแก่พระองค์
พระองค์เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าลงมาเหมือนนกพิราบ และมาอยู่บนพระองค์
17 แล้วมีเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า นี่คือบุตรที่รักของเรา เราพอใจในเขาอย่างยิ่ง

4

1 จากนั้น พระวิญญาณนำพระเยซูขึ้นไปยังถิ่นทุรกันดาร เพื่อให้มารทดลองพระองค์
2 หลังจากพระองค์อดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน แล้วพระองค์ก็หิว
3 ผู้ทดลองมาหาพระองค์ และกล่าวว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงสั่งให้ก้อนหินเหล่านี้กลายเป็นขนมปัง
4 แต่พระองค์ตอบว่า มีเขียนไว้ว่า มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียวไม่ได้
แต่ด้วยทุกคำที่ออกมาจากปากของพระเจ้า ✡
5 แล้วมารพาพระองค์ไปยังนครบริสุทธิ์ และให้พระองค์ยืนอยู่บนยอดพระวิหาร
6 แล้วกล่าวกับพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไป เพราะมีเขียนไว้ว่า
พระองค์จะสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์เกี่ยวกับท่าน
และ พวกเขาจะประคองท่านไว้ด้วยมือ
เพื่อไม่ให้เท้าของท่านกระแทกก้อนหิน ✡
7 พระเยซูกล่าวกับมารว่า มีเขียนไว้อีกว่า เจ้าอย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า ✡
8 มารพาพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาที่สูงมากอีก
และให้พระองค์เห็นอาณาจักรทั้งหมดของโลกพร้อมกับความรุ่งโรจน์ของอาณาจักรเหล่านั้น
9 มารกล่าวกับพระองค์ว่า ทั้งหมดนี้เราจะให้ท่าน ถ้าท่านหมอบลงนมัสการเรา
10 แล้วพระเยซูกล่าวกับมารว่า ถอยไปอยู่ข้างหลังเรา* ซาตาน เพราะมีเขียนไว้ว่า
เจ้าจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า และรับใช้พระองค์แต่ผู้เดียว ✡
11 แล้วมารก็จากพระองค์ไป แล้วเหล่าทูตสวรรค์ก็มารับใช้พระองค์
12 เมื่อพระเยซูได้ยินว่ายอห์นถูกจับกุม พระองค์จึงหลบไปยังแคว้นกาลิลี
13 พระองค์ออกจากนาซาเร็ธ แล้วมาอาศัยอยู่ที่คาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเล
ในเขตเศบูลุนและนัฟทาลี
14 เพื่อให้สิ่งที่กล่าวผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริงว่า
15 ดินแดนเศบูลุน และดินแดนนัฟทาลี
ทางด้านทะเล ฟากแม่น้ำจอร์แดน
กาลิลีของคนต่างชาติ
16 ประชาชนที่นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่
สำหรับผู้ที่นั่งอยู่ในดินแดนใต้เงาแห่งความตาย

---

† **3:13 3:13** คือ แม่น้ำจอร์แดน ✡ **4:4 4:4** เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 ✡ **4:6 4:6** สดุดี 91:11-12 ✡ **4:7 4:7** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16 * **4:10 4:10** TR และ NU อ่านว่า ไปให้พ้น แทน ถอยไปอยู่ข้างหลังเรา ✡ **4:10 4:10** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13

แสงสว่างก็รุ่งขึ้นแก่พวกเขา✡
17 ตั้งแต่เวลานั้น พระเยซูเริ่มประกาศ และกล่าวว่า จงกลับใจ
เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว
18 ขณะที่พระองค์† เดินเลียบทะเลกาลิลี พระองค์เห็นพี่น้องสองคน คือ ซีโมน ผู้ที่เรียกว่าเปโตร
กับอันดรูว์ ซึ่งเป็นพี่น้องกัน กำลังทอดแหอยู่ในทะเล เพราะทั้งสองเป็นชาวประมง
19 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า ตามเรามา แล้วเราจะทำให้พวกคุณเป็นชาวประมงที่จับคน
20 พวกเขาทิ้งแหทันที แล้วตามพระองค์ไป
21 เมื่อเดินต่อไปจากที่นั่น พระองค์เห็นพี่น้องอีกสองคน คือ ยากอบลูกของเศเบดี
กับยอห์นซึ่งเป็นพี่น้องกับเขา อยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของพวกเขา กำลังซ่อมแห พระองค์เรียกพวกเขา
22 พวกเขาทิ้งเรือและบิดาของตนทันที แล้วตามพระองค์ไป
23 พระเยซูเดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี สอนในธรรมศาลา ประกาศข่าวดีเรื่องอาณาจักร
และรักษาโรคและความเจ็บป่วยทุกอย่างในหมู่ประชาชน
24 ข่าวเรื่องพระองค์แพร่ไปทั่วซีเรีย ผู้คนพาคนป่วยทุกคนมาหาพระองค์ คือ
ผู้ที่ทุกข์ทรมานด้วยโรคและอาการเจ็บปวดต่าง ๆ คนที่ถูกปีศาจสิง คนเป็นโรคลมชัก
และคนเป็นอัมพาต แล้วพระองค์รักษาพวกเขา
25 ฝูงชนจำนวนมากจากกาลิลี เดคาโปลิส เยรูซาเล็ม ยูเดีย
และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนติดตามพระองค์

5

1 เมื่อพระองค์เห็นฝูงชน ก็ขึ้นไปบนภูเขา เมื่อพระองค์นั่งลง สาวกของพระองค์ก็มาหา
2 พระองค์จึงเริ่มกล่าวสอนพวกเขาว่า
3 คนที่ยากจนในจิตวิญญาณย่อมเป็นสุข
เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา✡
4 คนที่โศกเศร้าย่อมเป็นสุข
เพราะพวกเขาจะได้รับการปลอบโยน✡
5 คนที่อ่อนโยนย่อมเป็นสุข
เพราะพวกเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก*✡
6 คนที่หิวและกระหายความชอบธรรมย่อมเป็นสุข
เพราะพวกเขาจะอิ่ม
7 คนที่มีความเมตตาย่อมเป็นสุข
เพราะพวกเขาจะได้รับความเมตตา
8 คนที่มีใจบริสุทธิ์ย่อมเป็นสุข
เพราะพวกเขาจะเห็นพระเจ้า
9 คนที่สร้างสันติย่อมเป็นสุข
เพราะพวกเขาจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า
10 คนที่ถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรมย่อมเป็นสุข
เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา
11 พวกคุณย่อมเป็นสุข เมื่อคนด่าทอพวกคุณ ข่มเหงพวกคุณ และกล่าวร้ายพวกคุณด้วยเรื่องต่าง
ๆ นานาอย่างเป็นเท็จ เพราะเรา
12 จงชื่นชมยินดีและดีใจอย่างยิ่ง เพราะพวกคุณมีรางวัลยิ่งใหญ่ในสวรรค์
เพราะคนเหล่านั้นก็ข่มเหงบรรดาผู้เผยพระวจนะที่อยู่ก่อนพวกคุณเช่นเดียวกัน

✡ **4:16 4:16** อิสยาห์ 9:1-2 † **4:18 4:18** TR อ่านว่า พระเยซู แทน พระองค์ ✡ **5:3 5:3** อิสยาห์ 57:15; 66:2 ✡ **5:4 5:4** อิสยาห์ 61:2; 66:10,13 * **5:5 5:5** หรือ แผ่นดิน ✡ **5:5 5:5** สดุดี 37:11

13 “พวกคุณเป็นเกลือของแผ่นดินโลก แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็ม จะทำให้กลับเค็มได้อย่างไร”
ต่อไปมันก็ไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากถูกโยนทิ้งและให้คนเหยียบย่ำ
14 “พวกคุณเป็นแสงสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาจะซ่อนไว้ไม่ได้
15 คนก็ไม่จุดตะเกียงแล้วเอาไว้ใต้ตะกร้าสำหรับตวง แต่วางไว้บนที่วางตะเกียง
แล้วมันก็ส่องสว่างแก่ทุกคนในบ้าน
16 เช่นเดียวกัน จงให้แสงสว่างของพวกคุณส่องต่อหน้าผู้คน
เพื่อพวกเขาจะเห็นการกระทำดีของพวกคุณ และยกย่องพระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์
17 “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อล้มล้างธรรมบัญญัติหรือบรรดาผู้เผยพระวจนะ เราไม่ได้มาเพื่อล้มล้าง
แต่มาเพื่อทำให้สำเร็จ
18 เพราะเราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า จนกว่าสวรรค์และโลกจะผ่านพ้นไป
แม้แต่อักษรที่เล็กที่สุดหนึ่งตัว† หรือขีดปากกาเล็ก ๆ เพียงขีดเดียว‡
ก็จะไม่สูญหายไปจากธรรมบัญญัติเลย จนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จ
19 ดังนั้น ผู้ใดละเมิดบัญญัติข้อเล็กน้อยที่สุดข้อหนึ่งเหล่านี้ และสอนคนอื่นให้ทำเช่นนั้น
ผู้นั้นจะได้ชื่อว่าเล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดทำตามและสอนบัญญัติเหล่านี้
ผู้นั้นจะได้ชื่อว่ายิ่งใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์
20 เพราะเราบอกพวกคุณว่า ถ้าความชอบธรรมของพวกคุณไม่มากกว่าของพวกอาลักษณ์และฟาริสี
พวกคุณจะไม่มีทางเข้าอาณาจักรแห่งสวรรค์ได้
21 “พวกคุณได้ยินว่ามีคำกล่าวแก่คนสมัยก่อนว่า “อย่าฆ่า”✡ และ
“ผู้ใดฆ่าคนจะต้องรับการพิพากษา”
22 แต่เราบอกพวกคุณว่า ทุกคนที่โกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ §
จะมีโทษถึงขั้นต้องรับการพิพากษา ผู้ใดพูดกับพี่น้องของตนว่า “รากา”* *
จะมีโทษถึงขั้นต้องขึ้นต่อสภา และผู้ใดพูดว่า “เจ้าโง่” จะมีโทษถึงขั้นต้องรับไฟแห่งเกเฮนนา†
23 “ดังนั้น ถ้าเจ้ากำลังนำของถวายมาที่แท่นบูชา
และที่นั่นนึกขึ้นได้ว่าพี่น้องของเจ้ามีเรื่องค้างใจกับเจ้า
24 จงวางของถวายของเจ้าไว้ตรงหน้าแท่นบูชา แล้วไปเสีย จงคืนดีกับพี่น้องของเจ้าก่อน
แล้วจึงกลับมาถวายของถวาย
25 จงตกลงกับคู่กรณีของเจ้าโดยเร็ว ขณะที่เจ้ายังอยู่กับเขาระหว่างทาง มิฉะนั้น
ผู้ฟ้องร้องอาจมอบเจ้าให้ผู้พิพากษา ผู้พิพากษามอบเจ้าให้เจ้าหน้าที่ แล้วเจ้าจะถูกโยนเข้าคุก
26 เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า เจ้าจะไม่ได้ออกจากที่นั่นอย่างแน่นอน จนกว่าจะจ่ายเหรียญสุดท้าย‡
27 “พวกคุณได้ยินว่ามีคำกล่าว § ว่า “อย่าล่วงประเวณี”✡
28 แต่เราบอกพวกคุณว่า ทุกคนที่จ้องมองผู้หญิงด้วยความใคร่
ก็ได้ล่วงประเวณีกับนางในใจของตนแล้ว
29 ถ้าตาขวาของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดล้ม จงควักมันออกแล้วโยนทิ้งไป
เพราะการที่อวัยวะส่วนหนึ่งของเจ้าสูญเสียไป
ยังเป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าที่ทั้งร่างกายของเจ้าจะถูกโยนเข้าเกเฮนนา*

---

† **5:18 5:18** ตามตัวอักษรว่า “อิโอตา” ‡ **5:18 5:18** หรือ “ขีดปลายตัวอักษร” ✡ **5:21 5:21** อพยพ 20:13
§ **5:22 5:22** NU ไม่มีคำว่า “โดยไม่มีเหตุ” * **5:22 5:22** “รากา” เป็นคำด่าภาษาอาราเมค สัมพันธ์กับคำที่หมายถึง
“ว่างเปล่า” และสื่อความหมายว่าหัวกลวง † **5:22 5:22** หรือ “นรก” ‡ **5:26 5:26** ตามตัวอักษรว่า “โคดรันเตส”
โคดรันเตสเป็นเหรียญทองแดงขนาดเล็ก มีค่าประมาณ 2 เลปตา (เหรียญของหญิงม่าย” ซึ่งมีมูลค่าน้อยมาก จนแทบซื้ออะไรไม่ได้
§ **5:27 5:27** TR เพิ่มคำว่า “แก่คนสมัยก่อน” ✡ **5:27 5:27** อพยพ 20:14 * **5:29 5:29** หรือ “นรก”

30 ถ้ามือขวาของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดล้ม จงตัดมันออกแล้วโยนทิ้งไป
เพราะการที่อวัยวะส่วนหนึ่งของเจ้าสูญเสียไป
ยังเป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าที่ทั้งร่างกายของเจ้าจะถูกโยนเข้าเกเฮนนา†
31 "มีคำกล่าวไว้ด้วยว่า "ผู้ใดหย่าภรรยาของตน จงให้หนังสือหย่าแก่นาง"✡
32 แต่เราบอกพวกคุณว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตน เว้นแต่เพราะการผิดศีลธรรมทางเพศ
ก็ทำให้นางกลายเป็นผู้ล่วงประเวณี และผู้ใดแต่งงานกับหญิงที่ถูกหย่าก็ล่วงประเวณี
33 "อีกครั้งหนึ่ง พวกคุณได้ยินว่ามีคำกล่าวแก่คนสมัยก่อนว่า "อย่าสาบานแล้วผิดคำ
แต่จงทำตามคำสาบานของเจ้าต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า"✡
34 แต่เราบอกพวกคุณว่า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าโดยอ้างสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า
35 หรือโดยอ้างแผ่นดินโลก เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่วางเท้าของพระองค์ หรือโดยอ้างเยรูซาเล็ม
เพราะเป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
36 และอย่าสาบานโดยอ้างศีรษะของเจ้า
เพราะเจ้าไม่สามารถทำให้ผมแม้เส้นเดียวเป็นสีขาวหรือสีดำได้
37 แต่คำของพวกคุณให้เป็น "ใช่" ก็คือ "ใช่" และ "ไม่" ก็คือ "ไม่" สิ่งที่เกินจากนี้มาจากผู้ชั่วร้าย
38 "พวกคุณได้ยินว่ามีคำกล่าวว่า "ตาแทนตา และฟันแทนฟัน"✡
39 แต่เราบอกพวกคุณว่า อย่าต่อต้านคนที่ชั่วร้าย แต่ถ้าใครตบแก้มขวาของเจ้า
จงหันอีกข้างให้เขาด้วย
40 ถ้าใครฟ้องร้องเจ้าเพื่อเอาเสื้อของเจ้า ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย
41 ถ้าใครบังคับเจ้าให้ไปหนึ่งไมล์ จงไปกับเขาสองไมล์
42 จงให้แก่ผู้ที่ขอจากเจ้า และอย่าหันหนีจากผู้ที่ต้องการยืมจากเจ้า
43 "พวกคุณได้ยินว่ามีคำกล่าวว่า "จงรักเพื่อนบ้านของเจ้า ✡ และเกลียดศัตรูของเจ้า"‡
44 แต่เราบอกพวกคุณว่า จงรักศัตรูของพวกคุณ อวยพรคนที่สาปแช่งพวกคุณ
ทำดีต่อคนที่เกลียดพวกคุณ และอธิษฐานเผื่อคนที่ปฏิบัติต่อพวกคุณอย่างเลวร้ายและข่มเหงพวกคุณ
45 เพื่อพวกคุณจะเป็นลูกของพระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์
เพราะพระองค์ให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นเหนือทั้งคนชั่วและคนดี
และให้ฝนตกแก่ทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม
46 เพราะถ้าพวกคุณรักคนที่รักพวกคุณ พวกคุณจะได้รางวัลอะไร"
แม้แต่คนเก็บภาษีก็ทำอย่างเดียวกันไม่ใช่หรือ"
47 ถ้าพวกคุณทักทายแต่เพื่อนของพวกคุณ พวกคุณทำอะไรมากกว่าคนอื่น" แม้แต่คนเก็บภาษี§
ก็ทำอย่างเดียวกันไม่ใช่หรือ"
48 ดังนั้น พวกคุณจงสมบูรณ์แบบ เช่นเดียวกับพระบิดาของพวกคุณในสวรรค์ที่สมบูรณ์แบบ

6

1 "จงระวังอย่าทำการให้ทาน* ต่อหน้าผู้คนเพื่อให้พวกเขาเห็น มิฉะนั้น
พวกคุณจะไม่มีรางวัลจากพระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์
2 ดังนั้น เมื่อพวกคุณให้ทาน อย่าเป่าแตรนำหน้าตัวเอง
เหมือนคนหน้าซื่อใจคดทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้ผู้คนยกย่องพวกเขา
เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า พวกเขาได้รับรางวัลของตนแล้ว

---

† **5:30 5:30** หรือ "นรก" ✡ **5:31 5:31** เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1 ✡ **5:33 5:33** กันดารวิถี 30:2; เฉลยธรรมบัญญัติ 23:21; ปัญญาจารย์ 5:4 ✡ **5:38 5:38** อพยพ 21:24; เลวีนิติ 24:20; เฉลยธรรมบัญญัติ 19:21 ✡ **5:43 5:43** เลวีนิติ 19:18 ‡ **5:43 5:43** ข้อความนี้ไม่มีในพระคัมภีร์ แต่ดู คู่มือวินัยแห่งคุมราน IX, 21-26 § **5:47 5:47** NU อ่านว่า "คนต่างชาติ" แทน "คนเก็บภาษี"
* **6:1 6:1** NU อ่านว่า "การกระทำที่ชอบธรรม" แทน "การให้ทาน"

3 แต่เมื่อเจ้าให้ทาน อย่าให้มือซ้ายของเจ้ารู้ว่ามือขวากำลังทำอะไร
4 เพื่อการให้ทานของเจ้าจะอยู่ในที่ลับ
แล้วพระบิดาของเจ้าผู้เห็นในที่ลับจะให้รางวัลแก่เจ้าอย่างเปิดเผย
5 เมื่อพวกคุณอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและตามมุมถนน เพื่อให้ผู้คนเห็น
เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า พวกเขาได้รับรางวัลของตนแล้ว
6 แต่เมื่อเจ้าอธิษฐาน จงเข้าไปในห้องด้านในของเจ้า ปิดประตู
แล้วอธิษฐานต่อพระบิดาของเจ้าซึ่งอยู่ในที่ลับ
และพระบิดาของเจ้าผู้เห็นในที่ลับจะให้รางวัลแก่เจ้าอย่างเปิดเผย
7 เมื่ออธิษฐาน อย่าพูดซ้ำ ๆ อย่างไร้ความหมายเหมือนคนต่างชาติ
เพราะพวกเขาคิดว่าคำอธิษฐานของตนจะถูกรับฟังเพราะพูดมาก
8 ดังนั้น อย่าเป็นเหมือนพวกเขา
เพราะพระบิดาของพวกคุณรู้ว่าพวกคุณต้องการอะไรก่อนที่พวกคุณจะขอจากพระองค์
9 พวกคุณจงอธิษฐานอย่างนี้
พระบิดาของพวกเราในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพนับถือว่าบริสุทธิ์
10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาถึง
ขอให้พระประสงค์ของพระองค์เป็นจริงบนแผ่นดินโลก เหมือนในสวรรค์
11 โปรดให้ขนมปังประจำวันแก่พวกเราในวันนี้
12 โปรดยกหนี้ของพวกเรา
เช่นเดียวกับที่พวกเรายกหนี้ให้ลูกหนี้ของเรา
13 อย่านำพวกเราเข้าสู่การทดลอง
แต่โปรดช่วยพวกเราให้พ้นจากผู้ชั่วร้าย
เพราะอาณาจักร พลัง และพระสิริเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน†
14 เพราะถ้าพวกคุณยกโทษความผิดของคนอื่น
พระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์ก็จะยกโทษให้พวกคุณด้วย
15 แต่ถ้าพวกคุณไม่ยกโทษความผิดของคนอื่น
พระบิดาของพวกคุณก็จะไม่ยกโทษความผิดของพวกคุณเช่นกัน
16 เมื่อพวกคุณอดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าเหมือนคนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกเขาทำให้ใบหน้าของตนดูหมอง เพื่อให้ผู้คนเห็นว่าพวกเขากำลังอดอาหาร
เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า พวกเขาได้รับรางวัลของตนแล้ว
17 แต่เมื่อเจ้าอดอาหาร จงชโลมน้ำมันที่ศีรษะและล้างหน้า
18 เพื่อไม่ให้ผู้คนเห็นว่าเจ้ากำลังอดอาหาร แต่ให้พระบิดาของเจ้าซึ่งอยู่ในที่ลับเห็น
และพระบิดาของเจ้าผู้เห็นในที่ลับจะให้รางวัลแก่เจ้า
19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเองบนแผ่นดินโลก ที่ซึ่งแมลงกินผ้าและสนิมกัดกร่อน
และที่ซึ่งขโมยเจาะเข้ามาและขโมยไป
20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเองในสวรรค์ ที่ซึ่งแมลงกินผ้าและสนิมไม่กัดกิน
และที่ซึ่งขโมยไม่เจาะเข้ามาและขโมยไป
21 เพราะทรัพย์สมบัติของเจ้าอยู่ที่ไหน ใจของเจ้าก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
22 ตาเป็นตะเกียงของร่างกาย ดังนั้น ถ้าตาของเจ้าดี
ร่างกายทั้งตัวของเจ้าก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง

† **6:13 6:13** NU ไม่มีข้อความว่า เพราะอาณาจักร พลัง และพระสิริเป็นของพระองค์ตลอดไป อาเมน

23 แต่ถ้าตาของเจ้าชั่วร้าย ร่างกายทั้งตัวของเจ้าก็จะเต็มไปด้วยความมืด ดังนั้น
ถ้าแสงสว่างที่อยู่ในตัวเจ้าเป็นความมืด ความมืดนั้นจะมากสักเพียงใด
24 ไม่มีใครรับใช้นายสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่ง
หรือไม่ก็จะผูกพันกับคนหนึ่งและดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง พวกคุณจะรับใช้ทั้งพระเจ้าและมัมโมนไม่ได้
25 เพราะฉะนั้น เราบอกพวกคุณว่า อย่ากังวลเรื่องชีวิตของพวกคุณ ว่าจะกินอะไรหรือดื่มอะไร
หรือเรื่องร่างกายว่าจะสวมอะไร ชีวิตสำคัญกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญกว่าเสื้อผ้าไม่ใช่หรือ
26 จงดูนกบนฟ้า พวกมันไม่หว่าน ไม่เก็บเกี่ยว และไม่รวบรวมไว้ในยุ้งฉาง
แต่พระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์ก็เลี้ยงพวกมัน พวกคุณมีค่ามากกว่าพวกมันมากไม่ใช่หรือ
27 ในพวกคุณมีใครบ้างที่กังวลแล้วสามารถทำให้อายุของตนยืนยาวขึ้นอีกสักชั่วขณะหนึ่ง‡
ได้หรือ
28 แล้วทำไมพวกคุณจึงกังวลเรื่องเสื้อผ้า จงพิจารณาดอกลิลลี่ในทุ่งว่ามันเติบโตอย่างไร
มันไม่ทำงานหนักและไม่ปั่นด้าย
29 แต่เราบอกพวกคุณว่า แม้แต่ซาโลมอนในความรุ่งโรจน์ทั้งหมดของเขา
ก็ยังไม่ได้แต่งกายเหมือนดอกใดดอกหนึ่งเหล่านี้
30 ถ้าพระเจ้ายังแต่งหญ้าในทุ่งเช่นนี้ ทั้งที่วันนี้มันอยู่ และพรุ่งนี้ถูกโยนเข้าเตา
พระองค์จะไม่ยิ่งแต่งกายให้พวกคุณมากกว่านั้นหรือ พวกคุณที่มีความเชื่อน้อย
31 ดังนั้น อย่ากังวลโดยพูดว่า พวกเราจะกินอะไร พวกเราจะดื่มอะไร หรือ
พวกเราจะสวมอะไร
32 เพราะคนต่างชาติแสวงหาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
และพระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์รู้ว่าพวกคุณต้องการสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
33 แต่จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน
แล้วพวกคุณจะได้รับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดด้วย
34 ดังนั้น อย่ากังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะวันพรุ่งนี้จะกังวลเรื่องของมันเอง
ความเดือดร้อนของแต่ละวันก็เพียงพอสำหรับวันนั้น

7

1 อย่าตัดสิน เพื่อพวกคุณจะไม่ถูกตัดสิน
2 เพราะพวกคุณตัดสินอย่างไร พวกคุณก็จะถูกตัดสินอย่างนั้น และพวกคุณใช้เครื่องตวงใดตวง
ก็จะตวงให้พวกคุณด้วยเครื่องตวงนั้น
3 ทำไมเจ้าจึงเห็นเศษผงในตาของพี่น้องของเจ้า แต่ไม่สังเกตคานไม้ที่อยู่ในตาของเจ้าเอง
4 หรือเจ้าจะพูดกับพี่น้องของเจ้าได้อย่างไรว่า ให้เราเอาเศษผงออกจากตาของเจ้าเถอะ
ทั้งที่มีคานไม้อยู่ในตาของเจ้าเอง
5 คนหน้าซื่อใจคด จงเอาคานไม้ออกจากตาของเจ้าเองก่อน
แล้วเจ้าจะมองเห็นชัดพอที่จะเอาเศษผงออกจากตาของพี่น้องของเจ้า
6 อย่าให้สิ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของพวกคุณไว้ตรงหน้าหมู ไม่เช่นนั้น
พวกมันอาจเหยียบย่ำไข่มุกนั้นใต้เท้า แล้วหันกลับมาขย้ำพวกคุณ
7 จงขอ แล้วจะให้แก่พวกคุณ จงแสวงหา แล้วพวกคุณจะพบ จงเคาะ แล้วจะเปิดให้แก่พวกคุณ
8 เพราะทุกคนที่ขอย่อมได้รับ คนที่แสวงหาย่อมพบ และจะเปิดให้แก่คนที่เคาะ
9 หรือในพวกคุณ มีใครบ้างที่ เมื่อลูกขอขนมปัง จะให้ก้อนหินแก่เขา
10 หรือเมื่อลูกขอปลา จะให้งูแก่เขา

‡ **6:27 6:27** คำที่แปลว่า ชั่วขณะหนึ่ง ตามตัวอักษรว่า ศอก

11 ถ้าพวกคุณซึ่งเป็นคนชั่วยังรู้จักให้ของดีแก่ลูก ๆ ของตน
พระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์จะยิ่งให้สิ่งดี ๆ แก่คนที่ขอจากพระองค์มากกว่านั้นสักเพียงใด
12 ดังนั้น ทุกสิ่งที่พวกคุณต้องการให้คนอื่นทำต่อพวกคุณ พวกคุณก็จงทำต่อพวกเขาอย่างนั้น
เพราะนี่คือธรรมบัญญัติและบรรดาผู้เผยพระวจนะ
13 จงเข้าทางประตูแคบ เพราะประตูที่นำไปสู่ความพินาศนั้นกว้าง และทางก็กว้างขวาง
มีคนจำนวนมากที่เข้าทางนั้น
14 ประตูนั้นช่างแคบ* และทางที่นำไปสู่ชีวิตก็ช่างคับแคบ มีคนเพียงไม่กี่คนที่พบทางนั้น
15 จงระวังผู้เผยพระวจนะเท็จ ซึ่งมาหาพวกคุณในคราบแกะ แต่ภายในเป็นหมาป่าดุร้าย
16 พวกคุณจะรู้จักพวกเขาได้จากผลของพวกเขา คนเก็บองุ่นจากพุ่มหนาม
หรือเก็บมะเดื่อจากต้นหนามหรือ
17 เช่นเดียวกัน ต้นไม้ดีทุกต้นย่อมเกิดผลดี แต่ต้นไม้ไม่ดีย่อมเกิดผลไม่ดี
18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลไม่ดีไม่ได้ และต้นไม้ไม่ดีก็จะเกิดผลดีไม่ได้
19 ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะถูกตัดลงและโยนเข้าไฟ
20 ดังนั้น พวกคุณจะรู้จักพวกเขาได้จากผลของพวกเขา
21 ไม่ใช่ทุกคนที่พูดกับเราว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า
จะได้เข้าอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่คนที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ต่างหาก
22 ในวันนั้น คนจำนวนมากจะพูดกับเราว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า
พวกเราไม่ได้เผยพระวจนะในนามของท่าน ขับปีศาจในนามของท่าน
และทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่มากมายในนามของท่านหรือ
23 แล้วเราจะบอกพวกเขาว่า เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปให้พ้นจากเรา พวกที่ทำความอธรรม
24 ดังนั้น ทุกคนที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราและทำตาม
เราจะเปรียบเขากับคนมีปัญญาที่สร้างบ้านของตนบนศิลา
25 ฝนตกลงมา น้ำก็หลากมา ลมพัดกระหน่ำบ้านนั้น แต่บ้านไม่พัง เพราะวางรากฐานไว้บนศิลา
26 ทุกคนที่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ของเราแต่ไม่ทำตาม จะเหมือนคนโง่ที่สร้างบ้านของตนบนทราย
27 ฝนตกลงมา น้ำก็หลากมา ลมพัดกระหน่ำบ้านนั้น แล้วบ้านนั้นก็พังลงอย่างย่อยยับ
28 เมื่อพระเยซูกล่าวคำเหล่านี้จบ ฝูงชนก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์
29 เพราะพระองค์สอนพวกเขาอย่างผู้มีอำนาจ ไม่เหมือนพวกอาลักษณ์

8

1 เมื่อพระองค์ลงจากภูเขา ฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์
2 มีคนเป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ และหมอบลงนมัสการพระองค์ พูดว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า
ถ้าท่านเต็มใจ ท่านก็ทำให้ข้าพเจ้าสะอาดได้
3 พระเยซูยื่นมือแตะเขา และกล่าวว่า เราเต็มใจ จงสะอาด ทันทีนั้น เขาก็สะอาดจากโรคเรื้อน
4 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า อย่าบอกเรื่องนี้แก่ใคร แต่จงไปแสดงตัวต่อปุโรหิต
และถวายของถวายที่โมเสสสั่งไว้ เพื่อเป็นพยานแก่พวกเขา
5 เมื่อพระองค์เข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม นายร้อยคนหนึ่งมาหาพระองค์ และขอความช่วยเหลือ
6 โดยพูดว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า คนรับใช้ของข้าพเจ้านอนเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน
และทุกข์ทรมานอย่างหนัก
7 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า เราจะไปรักษาเขา

---

* **7:14 7:14** TR อ่านว่า เพราะ แทนคำที่แปลในที่นี้ว่า ช่าง

8 นายร้อยตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าไม่คู่ควรให้ท่านเข้ามาใต้หลังคาบ้านของข้าพเจ้า
เพียงกล่าวคำเดียว คนรับใช้ของข้าพเจ้าก็จะหาย
9 เพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นคนที่อยู่ใต้อำนาจ และมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชา ข้าพเจ้าบอกคนนี้ว่า "ไป"
เขาก็ไป บอกอีกคนว่า "มา" เขาก็มา และบอกคนรับใช้ของข้าพเจ้าว่า "ทำสิ่งนี้" เขาก็ทำ"
10 เมื่อพระเยซูได้ยิน พระองค์ก็ประหลาดใจ และกล่าวกับคนที่ติดตามว่า
"เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า เรายังไม่พบความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ แม้แต่ในอิสราเอล
11 เราบอกพวกคุณว่า จะมีคนจำนวนมากมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
และร่วมโต๊ะกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ในอาณาจักรแห่งสวรรค์
12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะถูกโยนออกไปในความมืดภายนอก
ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"
13 พระเยซูกล่าวกับนายร้อยว่า "กลับไปเถอะ ให้เป็นไปตามที่ท่านเชื่อ"
และคนรับใช้ของเขาก็หายในชั่วโมงนั้น
14 เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้านของเปโตร พระองค์เห็นแม่ยายของเปโตรนอนเป็นไข้อยู่
15 พระองค์แตะมือของนาง ไข้ก็หาย นางจึงลุกขึ้นและรับใช้พระองค์*
16 พอถึงเวลาเย็น ผู้คนพาคนที่ถูกปีศาจสิงมาหาพระองค์จำนวนมาก
พระองค์ขับวิญญาณเหล่านั้นออกด้วยคำเดียว และรักษาคนป่วยทุกคน
17 เพื่อให้สำเร็จตามที่กล่าวไว้ผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า
"พระองค์รับเอาความอ่อนแอของพวกเราไว้ และแบกโรคภัยของพวกเรา"✡
18 เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนจำนวนมากอยู่รอบพระองค์ พระองค์สั่งให้ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง
19 อาลักษณ์คนหนึ่งมาหาและกล่าวกับพระองค์ว่า "อาจารย์
ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปทุกแห่งที่ท่านไป"
20 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "สุนัขจิ้งจอกมีโพรง และนกบนฟ้ามีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่จะวางศีรษะ"
21 สาวกอีกคนหนึ่งกล่าวกับพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าไปฝังศพบิดาของข้าพเจ้าก่อน"
22 แต่พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "จงติดตามเรา และปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเอง"
23 เมื่อพระองค์ลงเรือ สาวกของพระองค์ก็ติดตามไป
24 แล้วก็เกิดพายุรุนแรงขึ้นในทะเล จนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์กำลังหลับอยู่
25 สาวกมาหาและปลุกพระองค์ พูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยพวกเราด้วย
พวกเรากำลังจะตาย!"
26 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกคุณจึงกลัว พวกคุณที่มีความเชื่อน้อย!"
แล้วพระองค์ลุกขึ้น ตำหนิลมและทะเล และเกิดความสงบอย่างยิ่ง
27 คนเหล่านั้นประหลาดใจ และพูดว่า "คนนี้เป็นคนแบบไหนกัน
แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังเขา!"
28 เมื่อพระองค์มาถึงอีกฝั่งหนึ่ง ในดินแดนของชาวเกอร์เกเซเนส†
มีคนสองคนที่ถูกปีศาจสิงออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาดุร้ายอย่างมาก
จนไม่มีใครผ่านทางนั้นได้
29 แล้วพวกเขาก็ร้องตะโกนว่า "ท่านมายุ่งอะไรกับพวกเรา เยซู พระบุตรของพระเจ้า"
ท่านมาที่นี่เพื่อทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ!"
30 ไกลออกไปจากพวกเขา มีหมูฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่
31 พวกปีศาจวิงวอนพระองค์ว่า "ถ้าท่านขับพวกเราออก
โปรดอนุญาตให้พวกเราไปเข้าสิงหมูฝูงนั้น"

---

* **8:15 8:15** TR อ่านว่า "พวกเขา" แทน "พระองค์" ✡ **8:17 8:17** อิสยาห์ 53:4 † **8:28 8:28** NU อ่านว่า "ชาวกาดารา"

32 พระองค์กล่าวกับพวกมันว่า “ไป”
พวกมันจึงออกมาและเข้าไปในหมู แล้วหมูทั้งฝูงก็วิ่งกรูลงทางลาดชันสู่ทะเล และจมน้ำตายในน้ำ
33 คนเลี้ยงหมูก็หนีไป เข้าไปในเมือง และเล่าทุกเรื่อง รวมทั้งเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนที่เคยถูกปีศาจสิง
34 คนทั้งเมืองก็ออกมาพบพระเยซู เมื่อเห็นพระองค์
พวกเขาก็วิงวอนขอให้พระองค์ออกไปจากเขตแดนของพวกเขา

9

1 พระองค์ลงเรือ ข้ามไปอีกฝั่ง และมาถึงเมืองของพระองค์เอง
2 ผู้คนพาชายเป็นอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนเสื่อมาหาพระองค์
เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์กล่าวกับคนเป็นอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย มีกำลังใจเถอะ”
บาปของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว”
3 อาลักษณ์บางคนก็พูดกันในใจว่า “คนนี้กำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า”
4 พระเยซูทราบความคิดของพวกเขา จึงกล่าวว่า “ทำไมพวกคุณจึงคิดชั่วอยู่ในใจ”
5 เพราะอย่างไหนง่ายกว่า ระหว่างการพูดว่า “บาปของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว” กับการพูดว่า
“จงลุกขึ้นและเดิน”?
6 แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่า บุตรมนุษย์มีอำนาจบนโลกที่จะยกโทษบาป”
แล้วพระองค์จึงกล่าวกับคนเป็นอัมพาตว่า “จงลุกขึ้น ยกเสื่อของเจ้า และกลับบ้านไป”
7 เขาจึงลุกขึ้นและกลับบ้านไป
8 เมื่อฝูงชนเห็นเหตุการณ์นั้น พวกเขาก็ประหลาดใจ และยกย่องพระเจ้า ผู้ให้อำนาจเช่นนี้แก่มนุษย์
9 ขณะที่พระเยซูผ่านไปจากที่นั่น พระองค์เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี
พระองค์กล่าวกับเขาว่า “จงติดตามเรา” เขาจึงลุกขึ้นและติดตามพระองค์
10 ขณะที่พระองค์เอนกายรับประทานอาหารอยู่ในบ้านนั้น
ก็มีคนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากมาร่วมโต๊ะกับพระเยซูและสาวกของพระองค์
11 เมื่อพวกฟาริสีเห็น พวกเขาถามสาวกของพระองค์ว่า
“ทำไมอาจารย์ของพวกคุณจึงกินกับคนเก็บภาษีและคนบาป”
12 เมื่อพระเยซูได้ยิน พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ
แต่คนป่วยต้องการหมอ
13 แต่พวกคุณจงไปเรียนรู้ว่าคำนี้หมายความว่าอย่างไร “เราปรารถนาความเมตตา
ไม่ใช่เครื่องบูชา” ✡ เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ”*
14 แล้วสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ และถามว่า “ทำไมพวกเรากับพวกฟาริสีจึงอดอาหารบ่อย
แต่สาวกของท่านไม่อดอาหาร”
15 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “เพื่อนเจ้าบ่าวจะไว้ทุกข์ได้หรือ ขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขา”
แต่วันเวลาจะมาถึง เมื่อเจ้าบ่าวถูกเอาไปจากพวกเขา แล้วพวกเขาจะอดอาหาร
16 ไม่มีใครเอาผ้าใหม่ที่ยังไม่หดไปปะเสื้อผ้าเก่า เพราะผ้าที่ปะจะดึงเสื้อผ้าให้ขาด
และรอยขาดจะยิ่งแย่ลง
17 และไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ถุงหนังเก่า ไม่เช่นนั้น ถุงหนังจะแตก เหล้าองุ่นจะหก
และถุงหนังก็เสีย แต่พวกเขาเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็คงอยู่”
18 ขณะที่พระองค์กำลังกล่าวสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา
ก็มีผู้นำคนหนึ่งมาหาและหมอบลงนมัสการพระองค์ พูดว่า “ลูกสาวของข้าพเจ้าเพิ่งตาย
แต่โปรดมาวางมือบนลูก แล้วลูกจะมีชีวิตอยู่”

✡ **9:13 9:13** โฮเชยา 6:6 * **9:13 9:13** NU ไม่มีคำว่า “ให้กลับใจ”

19 พระเยซูลุกขึ้นและตามเขาไป สาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย
20 มีหญิงคนหนึ่งที่มีเลือดไหลมาสิบสองปี นางเข้ามาทางด้านหลังของพระองค์
และแตะชายเสื้อคลุมของพระองค์†
21 เพราะนางพูดกับตัวเองว่า "ถ้าข้าพเจ้าเพียงได้แตะเสื้อคลุมของเขา ข้าพเจ้าก็จะหาย"
22 แต่พระเยซูหันมาเห็นนาง และกล่าวว่า "ลูกสาวเอ๋ย มีกำลังใจเถอะ
ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายแล้ว" และหญิงนั้นก็หายตั้งแต่ชั่วโมงนั้น
23 เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้านของผู้นำ และเห็นคนเป่าขลุ่ยกับฝูงชนที่ส่งเสียงวุ่นวาย
24 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ออกไปเถอะ เพราะเด็กหญิงไม่ได้ตาย แต่กำลังหลับอยู่"
พวกเขาก็หัวเราะเยาะพระองค์
25 แต่เมื่อให้ฝูงชนออกไปแล้ว พระองค์เข้าไป จับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงก็ลุกขึ้น
26 ข่าวเรื่องนี้แพร่ไปทั่วดินแดนนั้น
27 ขณะที่พระเยซูผ่านไปจากที่นั่น ชายตาบอดสองคนติดตามพระองค์ และร้องว่า "บุตรของดาวิด
โปรดเมตตาพวกเราด้วย"
28 เมื่อพระองค์เข้าไปในบ้าน ชายตาบอดทั้งสองก็มาหาพระองค์ พระเยซูถามพวกเขาว่า
"พวกคุณเชื่อหรือว่า เราสามารถทำสิ่งนี้ได้"
พวกเขาตอบพระองค์ว่า "เชื่อ องค์พระผู้เป็นเจ้า"
29 แล้วพระองค์แตะตาของพวกเขา และกล่าวว่า "ให้เป็นไปตามความเชื่อของพวกคุณ"
30 แล้วตาของพวกเขาก็เปิด พระเยซูกำชับพวกเขาอย่างเข้มงวดว่า "อย่าให้ใครรู้เรื่องนี้"
31 แต่พวกเขาออกไป และเล่าลือเรื่องของพระองค์ไปทั่วดินแดนนั้น
32 ขณะที่พวกเขากำลังออกไป ผู้คนก็พาชายใบ้คนหนึ่งที่ถูกปีศาจสิงมาหาพระองค์
33 เมื่อปีศาจถูกขับออก ชายใบ้ก็พูดได้ ฝูงชนประหลาดใจ และพูดว่า
"ไม่เคยเห็นอะไรเช่นนี้ในอิสราเอลเลย"
34 แต่พวกฟาริสีพูดว่า "เขาขับปีศาจด้วยอำนาจของเจ้าแห่งปีศาจ"
35 พระเยซูไปทั่วทุกเมืองและทุกหมู่บ้าน สอนในธรรมศาลา ประกาศข่าวดีเรื่องอาณาจักร
และรักษาโรคทุกชนิดและความเจ็บป่วยทุกอย่างในหมู่ประชาชน
36 เมื่อพระองค์เห็นฝูงชน พระองค์สงสารพวกเขา เพราะพวกเขาถูกรังควาน‡ และกระจัดกระจาย
เหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
37 แล้วพระองค์กล่าวกับสาวกของพระองค์ว่า "พืชผลที่จะเก็บเกี่ยวมีมาก แต่คนงานมีน้อย
38 ดังนั้น จงอธิษฐานขอองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการเก็บเกี่ยว
ให้ส่งคนงานออกไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์"

10

1 พระองค์เรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาหา แล้วให้อำนาจพวกเขาเหนือวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์
เพื่อขับพวกมันออก และรักษาโรคและความเจ็บป่วยทุกอย่าง
2 ชื่อของอัครทูตสิบสองคนมีดังนี้ คนแรก คือ ซีโมน ผู้ที่ได้ชื่อว่า เปโตร อันดรูว์ พี่น้องของเขา
ยากอบลูกของเศเบดี และยอห์น พี่น้องของเขา
3 ฟีลิป บารโธโลมิว โธมัส มัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบลูกของอัลเฟอัส เลบเบอัส ซึ่งมีอีกชื่อว่า*
ธัดเดอัส
4 ซีโมนผู้เป็นเซโลเต และยูดาสอิสคาริโอท ผู้ซึ่งทรยศพระองค์

† **9:20 9:20** หรือ "พู่" ‡ **9:36 9:36** TR อ่านว่า "เหน็ดเหนื่อย" แทน "ถูกรังควาน" * **10:3 10:3** NU ไม่มีคำว่า "เลบเบอัส ซึ่งมีอีกชื่อว่า"

5 พระเยซูส่งทั้งสิบสองคนออกไป และกำชับพวกเขาว่า “อย่าไปหาคนต่างชาติ และอย่าเข้าเมืองใด ๆ ของชาวสะมาเรีย
6 แต่จงไปหาแกะที่หลงหายของวงศ์อิสราเอล
7 ระหว่างทาง จงประกาศว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว’
8 จงรักษาคนป่วย ชำระคนเป็นโรคเรื้อนให้สะอาด† และขับปีศาจออก พวกคุณได้รับมาเปล่า ๆ ก็จงให้เปล่า ๆ
9 อย่าพกทองคำ เงิน หรือทองแดงไว้ในถุงเงินคาดเอวของพวกคุณ
10 อย่าเอาย่ามไปด้วย และอย่าเอาเสื้อสองตัว รองเท้าแตะ หรือไม้เท้า เพราะคนงานสมควรได้รับอาหารของตน
11 เมื่อพวกคุณเข้าเมืองหรือหมู่บ้านใด จงสืบดูว่าใครในที่นั้นเป็นคนที่สมควร แล้วพักอยู่กับเขาจนกว่าพวกคุณจะออกไป
12 เมื่อเข้าไปในบ้าน จงกล่าวคำทักทายแก่คนในบ้าน
13 ถ้าบ้านนั้นสมควร ก็ให้สันติสุขของพวกคุณอยู่กับบ้านนั้น แต่ถ้าไม่สมควร ก็ให้สันติสุขของพวกคุณกลับมาหาพวกคุณ
14 ถ้าใครไม่ต้อนรับพวกคุณ หรือไม่ฟังถ้อยคำของพวกคุณ เมื่อออกจากบ้านหรือเมืองนั้น จงสลัดฝุ่นใต้เท้าของพวกคุณออก
15 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ในวันพิพากษา ดินแดนโสโดมและโกโมราห์จะรับโทษเบากว่าเมืองนั้น
16 “ดูสิ เราส่งพวกคุณออกไปเหมือนแกะท่ามกลางหมาป่า เพราะฉะนั้น จงฉลาดเหมือนงู และไม่เป็นพิษเป็นภัยเหมือนนกพิราบ
17 แต่จงระวังผู้คน เพราะพวกเขาจะมอบพวกคุณให้แก่สภา และเฆี่ยนพวกคุณในธรรมศาลา
18 พวกคุณจะถูกนำตัวไปต่อหน้าผู้ปกครองและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อเป็นพยานแก่พวกเขาและแก่ชนชาติต่าง ๆ
19 แต่เมื่อพวกเขามอบพวกคุณให้ อย่ากังวลว่าจะพูดอย่างไรหรือพูดอะไร เพราะเมื่อถึงเวลานั้น พวกคุณจะได้รับถ้อยคำที่จะพูด
20 เพราะผู้ที่พูดไม่ใช่พวกคุณ แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาของพวกคุณที่พูดผ่านพวกคุณ
21 “พี่น้องจะมอบพี่น้องให้ถึงตาย และบิดาจะมอบลูก ลูก ๆ จะลุกขึ้นต่อต้านบิดามารดา และทำให้พวกเขาถูกประหาร
22 ทุกคนจะเกลียดชังพวกคุณเพราะนามของเรา แต่ผู้ที่อดทนจนถึงที่สุดจะรอด
23 เมื่อพวกเขาข่มเหงพวกคุณในเมืองนี้ จงหนีไปอีกเมืองหนึ่ง เพราะเราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า พวกคุณจะยังไปไม่ทั่วเมืองต่าง ๆ ของอิสราเอล ก่อนที่บุตรมนุษย์จะมา
24 “สาวกไม่ได้อยู่เหนืออาจารย์ และคนรับใช้ไม่ได้อยู่เหนือนาย
25 สำหรับสาวก เพียงได้เป็นเหมือนอาจารย์ของตนก็พอ และสำหรับคนรับใช้ เพียงได้เป็นเหมือนนายของตนก็พอ ถ้าพวกเขาเรียกเจ้าของบ้านว่า เบเอลเซบูล‡ แล้วคนในบ้านของเขาจะยิ่งถูกเรียกเช่นนั้นสักเพียงใด
26 ดังนั้น อย่ากลัวพวกเขา เพราะไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดไว้แล้วจะไม่ถูกเปิดเผย หรือซ่อนไว้แล้วจะไม่มีใครรู้

† **10:8 10:8** TR เพิ่มว่า “ทำให้คนตายฟื้นขึ้นจากความตาย” ‡ **10:25 10:25** ตามตัวอักษรว่า “เจ้าแห่งแมลงวัน” หรือ “มาร”

27 สิ่งที่เราบอกพวกคุณในความมืด จงพูดในที่สว่าง และสิ่งที่พวกคุณได้ยินกระซิบข้างหู
จงประกาศจากดาดฟ้า
28 อย่ากลัวคนที่ฆ่าร่างกาย แต่ฆ่าจิตวิญญาณไม่ได้
แต่จงกลัวผู้ที่สามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในเกเฮนนา§
29 นกกระจอกสองตัวขายในราคาหนึ่งเหรียญอัสซาริออนไม่ใช่หรือ* ถึงอย่างนั้น
ไม่มีสักตัวเดียวตกถึงพื้นนอกเหนือจากพระประสงค์ของพระบิดาของพวกคุณ
30 แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของพวกคุณก็นับไว้หมดแล้ว
31 ดังนั้น อย่ากลัว พวกคุณมีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว
32 เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ประกาศยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์
เราก็จะยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์
33 แต่ผู้ใดปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะปฏิเสธเขาต่อหน้าพระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์
34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำสันติสุขมาสู่โลก เราไม่ได้มาเพื่อนำสันติสุข แต่นำดาบ
35 เพราะเรามาเพื่อทำให้ชายคนหนึ่งแตกแยกกับบิดา ลูกสาวกับมารดา และลูกสะใภ้กับแม่สามี
36 ศัตรูของคนหนึ่งจะเป็นคนในครอบครัวของตนเอง✡
37 ผู้ที่รักบิดาหรือมารดามากกว่าเราไม่คู่ควรกับเรา
และผู้ที่รักลูกชายหรือลูกสาวมากกว่าเราก็ไม่คู่ควรกับเรา
38 ผู้ที่ไม่แบกกางเขนของตน และตามเรามา ก็ไม่คู่ควรกับเรา
39 ผู้ที่มุ่งรักษาชีวิตของตนไว้จะสูญเสียชีวิตนั้น และผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเราจะพบชีวิตนั้น
40 ผู้ที่ต้อนรับพวกคุณ ก็ต้อนรับเรา และผู้ที่ต้อนรับเรา ก็ต้อนรับผู้ที่ส่งเรามา
41 ผู้ที่ต้อนรับผู้เผยพระวจนะในฐานะผู้เผยพระวจนะ จะได้รับรางวัลของผู้เผยพระวจนะ
และผู้ที่ต้อนรับคนชอบธรรมในฐานะคนชอบธรรม จะได้รับรางวัลของคนชอบธรรม
42 ผู้ใดให้น้ำเย็นเพียงหนึ่งถ้วยแก่คนเล็ก ๆ เหล่านี้คนหนึ่งดื่ม เพราะคนนั้นเป็นสาวก
เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ผู้นั้นจะไม่สูญเสียรางวัลของตนอย่างแน่นอน

11

1 เมื่อพระเยซูกำชับสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว
พระองค์ออกจากที่นั่นไปสอนและประกาศตามเมืองต่าง ๆ ของพวกเขา
2 เมื่อยอห์นอยู่ในคุก และได้ยินถึงสิ่งที่พระคริสต์ทำ เขาจึงส่งสาวกของตนสองคน
3 ไปถามพระองค์ว่า ท่านคือผู้ที่จะมา หรือพวกเราควรมองหาคนอื่น
4 พระเยซูตอบพวกเขาว่า จงกลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่พวกคุณได้ยินและเห็น
5 คนตาบอดมองเห็น คนขาพิการเดินได้ คนเป็นโรคเรื้อนสะอาด คนหูหนวกได้ยิน✡
คนตายฟื้นขึ้นจากความตาย และมีการประกาศข่าวดีแก่คนยากจน✡
6 คนที่ไม่สะดุดล้มเพราะเรา ย่อมเป็นสุข
7 ขณะที่สาวกของยอห์นกำลังจากไป พระเยซูเริ่มกล่าวกับฝูงชนถึงยอห์นว่า
พวกคุณออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ต้นอ้อที่ลมพัดไหวหรือ
8 แล้วพวกคุณออกไปเพื่อดูอะไร คนที่สวมเสื้อผ้าเนื้อนุ่มหรือ ดูสิ
คนที่สวมเสื้อผ้าเนื้อนุ่มอยู่ในวังของกษัตริย์

---

§ **10:28** **10:28** หรือ นรก * **10:29** **10:29** อัสซาริออนเป็นเหรียญเล็ก มีค่าเท่ากับหนึ่งในสิบของดรัคมา หรือหนึ่งในสิบหกของเดนาริอุส อัสซาริออนมีค่าประมาณค่าแรงครึ่งชั่วโมงของคนงานเกษตร ✡ **10:36** **10:36** มีคาห์ 7:6 ✡ **11:5** **11:5** อิสยาห์ 35:5 ✡ **11:5** **11:5** อิสยาห์ 61:1-4

9 แล้วพวกคุณออกไปทำไม ไปดูผู้เผยพระวจนะหรือ ใช่ เราบอกพวกคุณว่า
ยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะมากเสียอีก
10 เพราะมีเขียนไว้ถึงยอห์นว่า เราส่งผู้ส่งสารของเราไปก่อนเจ้า ผู้ที่จะเตรียมทางไว้ข้างหน้าเจ้า✡
11 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ในบรรดาคนที่เกิดจากผู้หญิง
ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมา
แต่คนที่เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยังยิ่งใหญ่กว่าเขา
12 ตั้งแต่สมัยของยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมาจนถึงบัดนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์เผชิญความรุนแรง
และคนที่ใช้ความรุนแรงก็ชิงเอาไปด้วยกำลัง*
13 เพราะบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมดและธรรมบัญญัติได้เผยพระวจนะมาจนถึงยอห์น
14 ถ้าพวกคุณเต็มใจจะรับเรื่องนี้ ยอห์นก็คือเอลียาห์ผู้ที่จะมา
15 ใครมีหูจะฟัง ก็จงฟัง
16 เราจะเปรียบคนรุ่นนี้กับอะไร พวกเขาเหมือนเด็ก ๆ ที่นั่งอยู่ตามตลาด และเรียกเพื่อน ๆ
ของตน
17 ว่า พวกเราเป่าขลุ่ยให้พวกเธอฟัง แต่พวกเธอไม่เต้น พวกเราร้องคร่ำครวญ
แต่พวกเธอไม่โศกเศร้า
18 เพราะยอห์นมา ไม่กินไม่ดื่ม และพวกเขาก็พูดว่า เขามีปีศาจสิง
19 บุตรมนุษย์มา ทั้งกินและดื่ม แล้วพวกเขาก็พูดว่า ดูสิ คนตะกละและคนขี้เมา
เพื่อนของคนเก็บภาษีและคนบาป แต่ลูก ๆ ของปัญญาเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าปัญญานั้นถูกต้อง†
20 แล้วพระองค์เริ่มตำหนิเมืองต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ส่วนมาก
เพราะผู้คนในเมืองเหล่านั้นไม่กลับใจ
21 วิบัติแก่เจ้า โคราซิน วิบัติแก่เจ้า เบธไซดา
เพราะถ้าการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในพวกเจ้า ได้เกิดขึ้นในไทระและไซดอน
พวกเขาคงกลับใจนานแล้ว โดยสวมผ้ากระสอบและนั่งในกองขี้เถ้า
22 แต่เราบอกพวกเจ้าว่า ในวันพิพากษา ไทระและไซดอนจะรับโทษเบากว่าพวกเจ้า
23 ส่วนเจ้า คาเปอรนาอุม ผู้สูงส่งถึงสวรรค์ เจ้าจะลงไปถึงฮาเดส‡
เพราะถ้าการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในเจ้า ได้เกิดขึ้นในโสโดม เมืองนั้นคงอยู่มาจนถึงทุกวันนี้
24 แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา ดินแดนโสโดมจะรับโทษเบากว่าเจ้า
25 ในเวลานั้น พระเยซูกล่าวตอบว่า เราขอบพระคุณพระองค์ พระบิดา
องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์และแผ่นดินโลก
เพราะพระองค์ซ่อนสิ่งเหล่านี้จากคนมีปัญญาและคนที่มีความเข้าใจ แต่เปิดเผยแก่เด็กเล็ก
26 ใช่ พระบิดา เพราะพระองค์พอใจให้เป็นเช่นนั้น
27 พระบิดาของเราได้มอบทุกสิ่งแก่เราแล้ว ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา
และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรต้องการเปิดเผยพระบิดาให้รู้จัก
28 ทุกคนที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา แล้วเราจะให้พวกคุณได้พัก
29 จงแบกแอกของเราไว้ และเรียนรู้จากเรา เพราะเราอ่อนโยนและถ่อมใจ
แล้วจิตวิญญาณของพวกคุณจะได้พัก
30 เพราะการแบกแอกของเราไม่ลำบาก และภาระของเราก็เบา

12

1 ในเวลานั้น วันสะบาโตวันหนึ่ง พระเยซูเดินผ่านทุ่งธัญพืช สาวกของพระองค์หิว จึงเริ่มเด็ดรวงกิน

✡ **11:10 11:10** มาลาคี 3:1 * **11:12 11:12** หรือ ปล้นเอาไป † **11:19 11:19** NU อ่านว่า การกระทำ แทน ลูก ๆ ‡ **11:23 11:23** หรือ นรก

2 เมื่อพวกฟาริสีเห็น ก็กล่าวกับพระองค์ว่า “ดูสิ
สาวกของท่านกำลังทำสิ่งที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำในวันสะบาโต”
3 แต่พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า
ดาวิดทำอะไรเมื่อเขากับคนที่อยู่กับเขาหิว
4 เขาเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และกินขนมปังถวาย
ซึ่งเขาและคนที่อยู่กับเขาไม่ได้รับอนุญาตให้กิน มีเพียงปุโรหิตเท่านั้นที่กินได้” ✡
5 หรือพวกคุณไม่เคยอ่านในธรรมบัญญัติหรือว่า ในวันสะบาโต
พวกปุโรหิตในพระวิหารทำให้วันสะบาโตไม่บริสุทธิ์ แต่ก็ไม่มีความผิด”
6 แต่เราบอกพวกคุณว่า ที่นี่มีผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหาร
7 ถ้าพวกคุณรู้ว่าคำนี้หมายความว่าอย่างไร “เราปรารถนาความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา” ✡
พวกคุณก็คงไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มีความผิด
8 เพราะบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโต”
9 พระองค์ออกจากที่นั่น และเข้าไปในธรรมศาลาแห่งนั้น
10 ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ พวกเขาถามพระองค์ว่า “ในวันสะบาโต
อนุญาตให้รักษาคนหรือไม่”” เพื่อจะได้กล่าวหาพระองค์
11 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าใครในพวกคุณมีแกะอยู่ตัวหนึ่ง
แล้วมันตกลงในหลุมในวันสะบาโต เขาจะไม่จับมันและยกขึ้นมาหรือ”
12 มนุษย์มีค่ามากกว่าแกะสักเพียงใด” ดังนั้น ในวันสะบาโต อนุญาตให้ทำความดี”
13 แล้วพระองค์กล่าวกับชายคนนั้นว่า “ยื่นมือออกมา” เขาก็ยื่นมือออก
และมือของเขาก็กลับเป็นปกติดีเหมือนอีกข้าง
14 แต่พวกฟาริสีออกไป และวางแผนกันว่าจะกำจัดพระองค์อย่างไร
15 เมื่อพระเยซูรู้เรื่องนั้น พระองค์จึงหลบไปจากที่นั่น ฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์
และพระองค์รักษาพวกเขาทุกคน
16 และกำชับพวกเขาไม่ให้เปิดเผยเรื่องพระองค์
17 เพื่อให้สิ่งที่กล่าวผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะสำเร็จเป็นจริงว่า
18 “นี่คือผู้รับใช้ของเรา ผู้ที่เราเลือกไว้
ผู้เป็นที่รักของเรา ผู้ที่จิตวิญญาณของเราพอใจอย่างยิ่ง
เราจะวางพระวิญญาณของเราบนพระองค์
พระองค์จะประกาศความยุติธรรมแก่ชนชาติต่าง ๆ
19 พระองค์จะไม่โต้เถียง และไม่ร้องเสียงดัง
และจะไม่มีใครได้ยินเสียงของพระองค์ตามถนน
20 ต้นอ้อที่ช้ำแล้ว พระองค์จะไม่หัก
และไส้ตะเกียงที่ยังมีควันกรุ่น พระองค์จะไม่ดับ
จนกว่าพระองค์จะนำความยุติธรรมไปสู่ชัยชนะ
21 ชนชาติต่าง ๆ จะฝากความหวังไว้ในนามของพระองค์” ✡
22 แล้วมีคนพาชายคนหนึ่งที่ถูกปีศาจสิง ซึ่งทั้งตาบอดและเป็นใบ้ มาหาพระองค์ พระองค์รักษาเขา
จนชายคนนั้นทั้งพูดและมองเห็นได้
23 ฝูงชนทั้งหมดประหลาดใจ และพูดว่า “คนนี้จะใช่บุตรของดาวิดหรือ””
24 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยิน ก็พูดว่า “คนนี้ขับปีศาจออกได้ก็เพราะเบเอลเซบูล เจ้าแห่งปีศาจเท่านั้น”

✡ **12:4 12:4** 1 ซามูเอล 21:3-6 ✡ **12:7 12:7** โฮเชยา 6:6 ✡ **12:21 12:21** อิสยาห์ 42:1-4

25 พระเยซูรู้ความคิดของพวกเขา จึงกล่าวกับพวกเขาว่า
"อาณาจักรทุกอาณาจักรที่แตกแยกกันเองย่อมพินาศ
และเมืองหรือบ้านทุกแห่งที่แตกแยกกันเองก็ตั้งอยู่ไม่ได้
26 ถ้าซาตานขับซาตานออก เขาก็แตกแยกกับตนเอง แล้วอาณาจักรของเขาจะตั้งอยู่ได้อย่างไร"
27 ถ้าเราขับปีศาจด้วยอำนาจของเบเอลเซบูล แล้วลูกของพวกคุณขับพวกมันด้วยอำนาจของใคร"
เพราะฉะนั้น พวกเขาจะเป็นผู้ตัดสินพวกคุณ
28 แต่ถ้าเราขับปีศาจด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงพวกคุณแล้ว
29 หรือคนหนึ่งจะเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมาก และปล้นทรัพย์ของเขาได้อย่างไร
ถ้าไม่มัดคนที่มีกำลังมากเสียก่อน" แล้วจึงจะปล้นบ้านของเขาได้
30 "ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเรา ก็ต่อต้านเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมกับเรา ก็ทำให้กระจัดกระจาย
31 เพราะฉะนั้น เราบอกพวกคุณว่า บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างของมนุษย์จะได้รับการยกโทษ
แต่การหมิ่นประมาทพระวิญญาณจะไม่ได้รับการยกโทษ
32 ผู้ใดกล่าวคำต่อต้านบุตรมนุษย์ ผู้นั้นจะได้รับการยกโทษ
แต่ผู้ใดกล่าวต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้นั้นจะไม่ได้รับการยกโทษ ทั้งในยุคนี้และยุคที่จะมา
33 "ถ้าจะทำให้ต้นไม้ดี ก็จงทำให้ผลของมันดีด้วย หรือถ้าจะทำให้ต้นไม้เลว
ก็จงทำให้ผลของมันเลวด้วย เพราะจะรู้จักต้นไม้ได้จากผลของมัน
34 พวกลูกงูพิษ พวกคุณเป็นคนชั่ว แล้วจะพูดสิ่งดีได้อย่างไร" เพราะสิ่งใดเต็มอยู่ในใจ
ปากก็พูดสิ่งนั้นออกมา
35 คนดีนำสิ่งดีออกมาจากคลังดีของตน* และคนชั่วนำสิ่งชั่วออกมาจากคลังชั่วของตน
36 เราบอกพวกคุณว่า คำพูดที่ไร้ประโยชน์ทุกคำที่มนุษย์พูด
พวกเขาจะต้องรับผิดชอบต่อคำนั้นในวันพิพากษา
37 เพราะคำพูดของเจ้า เจ้าจะได้รับความชอบธรรม และเพราะคำพูดของเจ้า
เจ้าจะถูกตัดสินว่ามีความผิด"
38 แล้วอาลักษณ์และฟาริสีบางคนตอบพระองค์ว่า "อาจารย์
พวกเราต้องการเห็นหมายสำคัญจากท่าน"
39 แต่พระองค์ตอบพวกเขาว่า "คนรุ่นที่ชั่วร้ายและล่วงประเวณีแสวงหาหมายสำคัญ
แต่จะไม่มีหมายสำคัญใดให้แก่คนรุ่นนี้ นอกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ
40 เพราะโยนาห์อยู่ในท้องของปลาขนาดใหญ่สามวันสามคืนฉันใด
บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจกลางแผ่นดินโลกสามวันสามคืนฉันนั้น
41 ชาวนีนะเวห์จะยืนขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนรุ่นนี้ และจะกล่าวโทษคนรุ่นนี้
เพราะพวกเขากลับใจเมื่อได้ยินการประกาศของโยนาห์ และที่นี่มีผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์
42 ราชินีแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนรุ่นนี้ และจะกล่าวโทษคนรุ่นนี้
เพราะนางมาจากสุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อฟังปัญญาของซาโลมอน และที่นี่มีผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอน
43 "เมื่อวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ออกจากมนุษย์ มันผ่านไปตามที่แห้งแล้งไม่มีน้ำ เพื่อแสวงหาที่พัก
แต่หาไม่พบ
44 แล้วมันพูดว่า "เราจะกลับไปบ้านของเราที่เราออกมา" เมื่อกลับมา มันพบว่าบ้านนั้นว่าง
กวาดสะอาด และจัดเป็นระเบียบ
45 แล้วมันก็ไปพาวิญญาณอื่นอีกเจ็ดตนที่ชั่วร้ายกว่ามันมา พวกมันเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น
สภาพสุดท้ายของคนนั้นจึงเลวร้ายกว่าตอนแรก คนรุ่นชั่วนี้ก็จะเป็นเช่นนั้นด้วย"

---

* **12:35 12:35** TR เพิ่มคำว่า "ของใจ"

46 ขณะที่พระองค์ยังกล่าวกับฝูงชนอยู่ มารดาและพี่น้องของพระองค์ก็มายืนอยู่ข้างนอก
ต้องการพูดกับพระองค์
47 มีคนหนึ่งบอกพระองค์ว่า "ดูสิ มารดาและพี่น้องของท่านยืนอยู่ข้างนอก ต้องการพูดกับท่าน"
48 แต่พระองค์ตอบคนที่พูดกับพระองค์ว่า "ใครคือแม่ของเรา" ใครคือพี่น้องของเรา""
49 พระองค์ยื่นมือไปทางสาวกของพระองค์ และกล่าวว่า "นี่คือแม่และพี่น้องของเรา"
50 เพราะผู้ใดทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ ผู้นั้นคือพี่น้องชาย พี่น้องหญิง
และแม่ของเรา"

13

1 ในวันนั้น พระเยซูออกจากบ้านไปนั่งริมทะเล
2 ฝูงชนจำนวนมากมารวมกันรอบพระองค์ จนพระองค์ลงเรือและนั่งลง
ส่วนฝูงชนทั้งหมดยืนอยู่บนชายฝั่ง
3 พระองค์กล่าวหลายเรื่องแก่พวกเขาเป็นอุปมา โดยกล่าวว่า "มีชาวไร่คนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด
4 ขณะที่เขาหว่าน เมล็ดบางส่วนตกข้างทาง แล้วนกก็มากินจนหมด
5 เมล็ดบางส่วนตกบนพื้นหิน ซึ่งมีดินไม่มาก และงอกขึ้นทันที เพราะดินไม่ลึก
6 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น ต้นเหล่านั้นก็ถูกแดดเผา และเพราะไม่มีราก จึงเหี่ยวแห้ง
7 เมล็ดบางส่วนตกท่ามกลางต้นหนาม ต้นหนามก็โตขึ้นมารัดมันไว้
8 เมล็ดบางส่วนตกในดินดี และเกิดผล บ้างหนึ่งร้อยเท่า บ้างหกสิบเท่า และบ้างสามสิบเท่า
9 ใครมีหูจะฟัง ก็จงฟัง"
10 สาวกมาหาพระองค์ และถามว่า "ทำไมท่านจึงพูดกับพวกเขาเป็นอุปมา""
11 พระองค์ตอบพวกเขาว่า "พวกคุณได้รับความรู้เรื่องความลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์
แต่พวกเขาไม่ได้รับ
12 เพราะผู้ที่มีอยู่แล้ว จะได้รับเพิ่มอีก และจะมีอย่างอุดมสมบูรณ์ แต่ผู้ที่ไม่มี
แม้แต่สิ่งที่เขามีอยู่ก็จะถูกเอาไปจากเขา
13 เพราะเหตุนี้ เราจึงพูดกับพวกเขาเป็นอุปมา เพราะเมื่อมอง พวกเขาก็ไม่เห็น เมื่อฟัง ก็ไม่ได้ยิน
และไม่เข้าใจ
14 คำพยากรณ์ของอิสยาห์จึงสำเร็จในตัวพวกเขา ซึ่งกล่าวว่า
"พวกเจ้าจะฟังแล้วฟังอีก
แต่จะไม่เข้าใจเลย
พวกเจ้าจะมองแล้วมองอีก
แต่จะไม่รับรู้เลย
15 เพราะใจของประชาชนนี้ด้านชา
หูของพวกเขาก็ได้ยินไม่ชัด
และพวกเขาปิดตาของตน
มิฉะนั้น พวกเขาอาจมองเห็นด้วยตา
ได้ยินด้วยหู
เข้าใจด้วยใจ
และหันกลับ
แล้วเราจะรักษาพวกเขา"✡
16 "แต่ตาของพวกคุณย่อมเป็นสุข เพราะมองเห็น และหูของพวกคุณ เพราะได้ยิน
17 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
ผู้เผยพระวจนะและคนชอบธรรมจำนวนมากปรารถนาจะเห็นสิ่งที่พวกคุณเห็น แต่ไม่ได้เห็น
และปรารถนาจะได้ยินสิ่งที่พวกคุณได้ยิน แต่ไม่ได้ยิน

✡ **13:15 13:15** อิสยาห์ 6:9-10

18 “เพราะฉะนั้น จงฟังอุปมาเรื่องชาวไร่
19 เมื่อใครได้ยินพระวจนะเรื่องอาณาจักร แต่ไม่เข้าใจ
มารร้ายก็มาฉกเอาสิ่งที่หว่านไว้ในใจของเขาไป นี่คือสิ่งที่หว่านไว้ข้างทาง
20 สิ่งที่หว่านบนพื้นหิน คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ และรับไว้ด้วยความยินดีทันที
21 แต่เขาไม่มีรากในตัวเอง จึงอยู่ได้เพียงชั่วคราว เมื่อเกิดการกดขี่หรือการข่มเหงเพราะพระวจนะ
เขาก็สะดุดทันที
22 สิ่งที่หว่านท่ามกลางต้นหนาม คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ
แต่ความกังวลของยุคนี้และความหลอกลวงของทรัพย์สมบัติรัดพระวจนะไว้ จนเขาไม่เกิดผล
23 สิ่งที่หว่านในดินดี คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ ผู้นั้นย่อมเกิดผลจริง ๆ บ้างหนึ่งร้อยเท่า
บ้างหกสิบเท่า และบ้างสามสิบเท่า”
24 พระองค์ยกอุปมาอีกเรื่องหนึ่งให้พวกเขา โดยกล่าวว่า
“อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของตน
25 แต่ขณะที่ผู้คนหลับอยู่ ศัตรูของเขามาหว่านหญ้าดาร์เนล* ปะปนในข้าวสาลี แล้วจากไป
26 เมื่อต้นอ่อนงอกขึ้นและออกรวง หญ้าดาร์เนลก็ปรากฏให้เห็นด้วย
27 คนรับใช้ของเจ้าของบ้านมาหาและพูดว่า ‘ท่านหว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของท่านไม่ใช่หรือ?
แล้วหญ้าดาร์เนลมาจากไหน?’
28 “เขาตอบว่า ‘ศัตรูเป็นคนทำ’
“คนรับใช้ถามเขาว่า ‘ท่านต้องการให้พวกเราไปถอนมันขึ้นมาไหม?’
29 “แต่เขาตอบว่า ‘อย่าเลย เกรงว่าเมื่อพวกเจ้าถอนหญ้าดาร์เนล จะถอนข้าวสาลีติดขึ้นมาด้วย
30 ปล่อยให้ทั้งสองอย่างเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว
เราจะบอกคนเกี่ยวว่า ‘จงรวบรวมหญ้าดาร์เนลก่อน มัดเป็นฟ่อนเพื่อเผา
ส่วนข้าวสาลีให้เก็บเข้ายุ้งของเรา’ ” ”
31 พระองค์ยกอุปมาอีกเรื่องหนึ่งให้พวกเขา โดยกล่าวว่า
“อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปหว่านในนาของตน
32 เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงจริง ๆ แต่เมื่อโตขึ้น ก็ใหญ่กว่าพืชผักทั้งปวง และกลายเป็นต้นไม้
จนนกบนฟ้ามาอาศัยอยู่ตามกิ่งของมัน”
33 พระองค์กล่าวอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่พวกเขา “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อแป้ง
ซึ่งหญิงคนหนึ่งเอาไปซ่อนไว้ในแป้งสามหน่วยตวง† จนแป้งทั้งหมดฟูขึ้น”
34 พระเยซูกล่าวสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่ฝูงชนเป็นอุปมา
และพระองค์ไม่ได้กล่าวอะไรแก่พวกเขาโดยไม่ใช้อุปมา
35 เพื่อให้สิ่งที่กล่าวผ่านผู้เผยพระวจนะสำเร็จ ซึ่งว่า
“เราจะเปิดปากกล่าวเป็นอุปมา
เราจะกล่าวสิ่งที่ซ่อนอยู่ตั้งแต่การวางรากฐานของโลก”✡
36 แล้วพระเยซูให้ฝูงชนแยกย้ายไป และเข้าไปในบ้าน สาวกมาหาพระองค์และกล่าวว่า
“โปรดอธิบายอุปมาเรื่องหญ้าดาร์เนลในนาให้พวกเราฟัง”
37 พระองค์ตอบว่า “ผู้ที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดี คือบุตรมนุษย์
38 นาคือโลก เมล็ดพันธุ์ดีคือลูกของอาณาจักร ส่วนหญ้าดาร์เนลคือลูกของมารร้าย
39 ศัตรูที่หว่านมันคือมาร การเก็บเกี่ยวคือวาระสิ้นยุค และคนเกี่ยวคือเหล่าทูตสวรรค์

---

* **13:25** **13:25** ดาร์เนลเป็นหญ้าวัชพืช (น่าจะเป็นดาร์เนลชนิดมีหนวด หรือ lolium temulentum) ซึ่งดูคล้ายข้าวสาลีมากจนกว่าจะโตเต็มที่ เมื่อนั้นความแตกต่างจึงเห็นได้ชัด † **13:33** **13:33** ตามตัวอักษร คือ สามซาตา สามซาตามีประมาณ 39 ลิตร หรือมากกว่าหนึ่งบุเชลเล็กน้อย ✡ **13:35** **13:35** สดุดี 78:2

40 เพราะฉะนั้น เช่นเดียวกับที่หญ้าดาร์เนลถูกรวบรวมและเผาด้วยไฟ เมื่อถึงวาระสิ้นยุคนี้
ก็จะเป็นเช่นนั้น
41 บุตรมนุษย์จะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไป และพวกเขาจะรวบรวมทุกสิ่งที่ทำให้สะดุด
และคนที่ทำความชั่วออกจากอาณาจักรของพระองค์
42 แล้วโยนคนเหล่านั้นลงในเตาไฟ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
43 เมื่อนั้น คนชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์ในอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา
ใครมีหูจะฟัง ก็จงฟัง
44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในนา
ชายคนหนึ่งพบเข้าแล้วซ่อนไว้อีก ด้วยความยินดี เขาจึงไปขายทุกสิ่งที่มี และซื้อนาผืนนั้น
45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าคนหนึ่งที่เสาะหาไข่มุกเม็ดงาม
46 เมื่อพบไข่มุกล้ำค่าเม็ดหนึ่ง เขาก็ไปขายทุกสิ่งที่มี และซื้อไข่มุกนั้น
47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนกวาดที่ทอดลงในทะเล
และจับปลาได้ทุกชนิด
48 เมื่ออวนเต็ม ชาวประมงก็ลากขึ้นมาบนชายฝั่ง แล้วนั่งลง คัดปลาดีใส่ภาชนะ
ส่วนปลาไม่ดีก็โยนทิ้ง
49 เมื่อถึงวาระสิ้นโลก‡ ก็จะเป็นเช่นนั้น เหล่าทูตสวรรค์จะมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม
50 แล้วโยนคนชั่วลงในเตาไฟ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
51 พระเยซูถามพวกเขาว่า พวกคุณเข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้วหรือ
พวกเขาตอบว่า เข้าใจแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้า
52 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เพราะฉะนั้น
อาลักษณ์ทุกคนที่ได้เป็นสาวกในอาณาจักรแห่งสวรรค์
ก็เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งที่นำของใหม่และของเก่าออกมาจากคลังของตน
53 เมื่อพระเยซูกล่าวอุปมาเหล่านี้จบ พระองค์ก็จากที่นั่นไป
54 เมื่อมาถึงถิ่นบ้านเกิดของพระองค์ พระองค์สอนพวกเขาในธรรมศาลา
จนพวกเขาประหลาดใจและพูดว่า คนนี้ได้ปัญญาและการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เหล่านี้มาจากไหน
55 คนนี้ไม่ใช่ลูกของช่างไม้หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์ไม่ใช่หรือ
และพี่น้องชายของเขาคือยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาส§ ไม่ใช่หรือ
56 พี่น้องหญิงของเขาทุกคนก็อยู่กับพวกเราไม่ใช่หรือ แล้วคนนี้ได้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมาจากไหน
57 พวกเขาจึงไม่ยอมรับพระองค์
แต่พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า ผู้เผยพระวจนะย่อมได้รับเกียรติ
เว้นแต่ในถิ่นของตนและในบ้านของตน
58 พระองค์ไม่ได้ทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่นั่นมากนัก เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา

14

1 ในเวลานั้น เฮโรดผู้ครองแคว้นได้ยินข่าวเรื่องพระเยซู
2 และพูดกับข้าราชการของตนว่า คนนี้คือยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมา เขาฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว
เพราะเหตุนี้ พลังอัศจรรย์เหล่านี้จึงทำงานอยู่ในตัวเขา
3 เพราะเฮโรดได้จับยอห์น มัดเขา และขังไว้ในคุก เพราะเรื่องเฮโรเดียส ภรรยาของฟีลิป
ผู้เป็นพี่น้องของเฮโรด
4 เพราะยอห์นเคยบอกเขาว่า ท่านไม่มีสิทธิ์เอานางมาเป็นภรรยา
5 เฮโรดอยากฆ่ายอห์น แต่กลัวฝูงชน เพราะพวกเขาถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ

‡ **13:49 13:49** หรือ วาระสิ้นยุค § **13:55 13:55** หรือ ยูดาห์

6 แต่เมื่อถึงวันเกิดของเฮโรด ลูกสาวของเฮโรเดียสเต้นรำต่อหน้าแขกในงาน และทำให้เฮโรดพอใจ
7 เขาจึงสาบานว่าจะให้ทุกสิ่งที่นางขอ
8 นางทำตามที่มารดาชี้แนะ จึงพูดว่า “ขอศีรษะของยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมาใส่ถาดมาให้ฉันที่นี่”
9 กษัตริย์เสียใจ แต่เพราะคำสาบานของตนและเพราะคนที่ร่วมโต๊ะกับเขา จึงสั่งให้มอบตามที่นางขอ
10 เขาส่งคนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก
11 ศีรษะของยอห์นถูกนำมาบนถาดและมอบให้หญิงสาว แล้วนางนำไปให้มารดา
12 สาวกของยอห์นมารับศพไปฝัง แล้วไปบอกพระเยซู
13 เมื่อพระเยซูได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ลงเรือหลบไปยังที่เปลี่ยวตามลำพัง เมื่อฝูงชนได้ยิน
พวกเขาก็ออกจากเมืองต่าง ๆ และเดินตามพระองค์ไปทางบก
14 เมื่อพระเยซูขึ้นจากเรือ พระองค์เห็นฝูงชนจำนวนมาก ก็สงสารพวกเขา
และรักษาคนป่วยของพวกเขา
15 เมื่อถึงเวลาเย็น สาวกมาหาพระองค์และพูดว่า “ที่นี่เป็นที่เปลี่ยว และเวลาก็ล่วงไปมากแล้ว
ให้ฝูงชนแยกย้ายไปตามหมู่บ้าน เพื่อซื้ออาหารกิน”
16 แต่พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกเขาไม่จำเป็นต้องไป พวกคุณจงหาอะไรให้พวกเขากิน”
17 พวกเขาบอกพระองค์ว่า “ที่นี่พวกเรามีเพียงขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว”
18 พระองค์กล่าวว่า “เอามาให้เราที่นี่”
19 พระองค์สั่งฝูงชนให้นั่งลงบนหญ้า แล้วหยิบขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว
เงยหน้ามองขึ้นไปยังสวรรค์ กล่าวคำอวยพร หักขนมปัง และส่งให้สาวก จากนั้นสาวกก็แจกให้ฝูงชน
20 ทุกคนกินจนอิ่ม และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่เหลือได้เต็มสิบสองตะกร้า
21 คนที่กินมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก
22 ทันทีนั้น พระเยซูให้สาวกลงเรือและล่วงหน้าพระองค์ไปยังอีกฝั่งหนึ่ง
ขณะที่พระองค์ให้ฝูงชนแยกย้ายไป
23 หลังจากให้ฝูงชนแยกย้ายแล้ว พระองค์ขึ้นภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงเวลาเย็น
พระองค์อยู่ที่นั่นเพียงลำพัง
24 ส่วนเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นซัดอย่างหนัก เพราะลมพัดสวนทาง
25 ในยามที่สี่ของกลางคืน* พระเยซูมาหาพวกเขา โดยเดินอยู่บนทะเล✡
26 เมื่อสาวกเห็นพระองค์เดินอยู่บนทะเล พวกเขาก็ตกใจ และพูดว่า “ผี”
แล้วร้องออกมาด้วยความกลัว
27 แต่พระเยซูกล่าวกับพวกเขาทันทีว่า “มีกำลังใจเถอะ เราเอง † อย่ากลัว”
28 เปโตรตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเป็นท่าน โปรดสั่งให้ข้าพเจ้าเดินบนน้ำไปหาท่าน”
29 พระองค์กล่าวว่า “มาเถอะ”
เปโตรจึงลงจากเรือ เดินบนน้ำไปหาพระเยซู
30 แต่เมื่อเห็นว่าลมแรง เขาก็กลัว และเมื่อเริ่มจม ก็ร้องว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยข้าพเจ้าด้วย”
31 ทันทีนั้น พระเยซูยื่นมือออกไปจับเขา และกล่าวว่า “คนมีความเชื่อน้อย ทำไมเจ้าจึงสงสัย”
32 เมื่อทั้งสองขึ้นเรือ ลมก็สงบลง
33 คนที่อยู่ในเรือมานมัสการพระองค์ และพูดว่า “ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ”
34 เมื่อข้ามไปถึงอีกฝั่ง พวกเขามาถึงแผ่นดินเยนเนซาเรท
35 เมื่อคนในที่นั้นจำพระองค์ได้ พวกเขาก็ส่งข่าวไปทั่วบริเวณโดยรอบ
และพาคนป่วยทุกคนมาหาพระองค์

---

* **14:25 14:25** กลางคืนแบ่งเท่า ๆ กันเป็นสี่ยาม ดังนั้น ยามที่สี่จึงอยู่ประมาณ 3:00 น. จนถึงพระอาทิตย์ขึ้น ✡ **14:25 14:25** ดู โยบ 9:8 † **14:27 14:27** หรือ “เราเป็น”

36 พวกเขาวิงวอนขอเพียงให้ได้แตะชายเสื้อคลุม‡ ของพระองค์ และทุกคนที่ได้แตะก็หายดี

15

1 แล้วพวกฟาริสีและอาลักษณ์จากเยรูซาเล็มมาหาพระเยซู และถามว่า
2 “ทำไมสาวกของท่านจึงฝ่าฝืนธรรมเนียมของผู้อาวุโส” เพราะพวกเขาไม่ล้างมือเมื่อกินอาหาร”
3 พระองค์ตอบพวกเขาว่า
“แล้วทำไมพวกคุณจึงฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้าเพราะธรรมเนียมของพวกคุณ”
4 เพราะพระเจ้าบัญชาว่า “จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเจ้า”✡ และ
“ผู้ที่กล่าวร้ายบิดาหรือมารดา จงให้ผู้นั้นถึงตาย”✡
5 แต่พวกคุณกลับพูดว่า “ถ้าใครบอกบิดาหรือมารดาว่า “ความช่วยเหลือใด ๆ
ที่ท่านอาจได้รับจากฉันนั้น เป็นของถวายแด่พระเจ้า”
6 คนนั้นก็ไม่ต้องให้เกียรติบิดาหรือมารดา”
พวกคุณจึงทำให้คำสั่งของพระเจ้าไร้ผลเพราะธรรมเนียมของพวกคุณ
7 คนหน้าซื่อใจคด” อิสยาห์พยากรณ์ถึงพวกคุณไว้ถูกต้องแล้วว่า
8 “คนเหล่านี้เข้าใกล้เราด้วยปาก
และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปาก
แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างจากเรา
9 พวกเขานมัสการเราโดยเปล่าประโยชน์
เพราะเอากฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นมาสอนเป็นหลักคำสอน” ✡
10 พระองค์เรียกฝูงชนมาหา และกล่าวกับพวกเขาว่า “จงฟังและเข้าใจ
11 สิ่งที่เข้าปากไม่ได้ทำให้คนเป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกจากปากต่างหากที่ทำให้คนเป็นมลทิน”
12 แล้วสาวกมาหาพระองค์และพูดว่า “ท่านรู้ไหมว่า พวกฟาริสีไม่พอใจเมื่อได้ยินคำพูดนี้”
13 แต่พระองค์ตอบว่า “พืชทุกต้นที่พระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ไม่ได้ปลูก จะถูกถอนขึ้น
14 ปล่อยพวกเขาไป พวกเขาเป็นคนตาบอดที่นำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด
ทั้งสองคนก็จะตกลงในหลุม”
15 เปโตรกล่าวกับพระองค์ว่า “โปรดอธิบายอุปมานี้ให้พวกเราฟัง”
16 พระเยซูกล่าวว่า “พวกคุณก็ยังไม่เข้าใจอีกหรือ”
17 พวกคุณไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดที่เข้าปากก็ผ่านลงไปในท้อง แล้วออกจากร่างกาย”
18 แต่สิ่งที่ออกจากปากออกมาจากใจ และสิ่งเหล่านั้นทำให้คนเป็นมลทิน
19 เพราะจากใจมีความคิดชั่ว การฆ่า การล่วงประเวณี การผิดศีลธรรมทางเพศ การลักขโมย
การเป็นพยานเท็จ และการหมิ่นประมาท
20 สิ่งเหล่านี้ต่างหากที่ทำให้คนเป็นมลทิน
แต่การกินอาหารด้วยมือที่ไม่ได้ล้างไม่ได้ทำให้คนเป็นมลทิน”
21 พระเยซูออกจากที่นั่น และหลบไปยังเขตเมืองไทระและไซดอน
22 มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งออกมาจากเขตนั้น และร้องว่า “โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย
องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด” ลูกสาวของข้าพเจ้าถูกปีศาจสิงอย่างหนัก””
23 แต่พระองค์ไม่ตอบนางสักคำ
สาวกของพระองค์จึงมาวิงวอนว่า “ให้นางไปเสียเถอะ เพราะนางร้องตามพวกเรามา”
24 แต่พระองค์ตอบว่า “เราได้รับการส่งมาหาเฉพาะแกะที่หลงหายของวงศ์อิสราเอล”
25 แต่นางมานมัสการพระองค์ และพูดว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ช่วยข้าพเจ้าด้วย”
26 แต่พระองค์ตอบว่า “ไม่เหมาะที่จะเอาขนมปังของลูกไปโยนให้สุนัข”

---

‡ **14:36 14:36** หรือ พู่ ✡ **15:4 15:4** อพยพ 20:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16 ✡ **15:4 15:4** อพยพ 21:17; เลวีนิติ 20:9 ✡ **15:9 15:9** อิสยาห์ 29:13

27 นางตอบว่า "ใช่ค่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้า
แต่แม้แต่สุนัขก็ยังกินเศษขนมปังที่ตกจากโต๊ะของนายของมัน"
28 แล้วพระเยซูตอบนางว่า "หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้ายิ่งใหญ่จริง ๆ"
ขอให้เป็นไปตามที่เจ้าปรารถนา" และลูกสาวของนางก็หายดีตั้งแต่เวลานั้น
29 พระเยซูออกจากที่นั่น มาใกล้ทะเลกาลิลี แล้วขึ้นภูเขาและนั่งลงที่นั่น
30 ฝูงชนจำนวนมากมาหาพระองค์ พร้อมทั้งพาคนขาเป๋ คนตาบอด คนพูดไม่ได้ คนพิการ
และคนอื่น ๆ อีกมากมาด้วย พวกเขาวางคนเหล่านั้นลงที่เท้าของพระองค์ และพระองค์รักษาพวกเขา
31 ฝูงชนจึงประหลาดใจ เมื่อเห็นคนพูดไม่ได้พูดได้ คนพิการหายดี คนขาเป๋เดินได้
และคนตาบอดมองเห็น แล้วพวกเขาก็ยกย่องพระเจ้าของอิสราเอล
32 พระเยซูเรียกสาวกมา และกล่าวว่า "เราสงสารฝูงชน เพราะพวกเขาอยู่กับเรามาสามวันแล้ว
และไม่มีอะไรกิน เราไม่อยากให้พวกเขากลับไปทั้งที่ยังไม่ได้กินอะไร
เพราะพวกเขาอาจหมดแรงระหว่างทาง"
33 สาวกถามพระองค์ว่า "ในที่เปลี่ยวอย่างนี้
พวกเราจะหาขนมปังมากพอจากไหนมาให้ฝูงชนจำนวนมากขนาดนี้กินจนอิ่ม""
34 พระเยซูถามพวกเขาว่า "พวกคุณมีขนมปังกี่ก้อน""
พวกเขาตอบว่า "เจ็ดก้อน และปลาตัวเล็ก ๆ อีกไม่กี่ตัว"
35 พระองค์สั่งฝูงชนให้นั่งลงบนพื้น
36 แล้วหยิบขนมปังเจ็ดก้อนกับปลา กล่าวขอบพระคุณ หักขนมปัง และส่งให้สาวก
จากนั้นสาวกก็แจกให้ฝูงชน
37 ทุกคนกินจนอิ่ม และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่เหลือได้เต็มเจ็ดตะกร้า
38 คนที่กินมีผู้ชายสี่พันคน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก
39 แล้วพระองค์ให้ฝูงชนแยกย้าย ลงเรือ และมาถึงเขตมักดาลา

16

1 พวกฟาริสีและสะดูสีมาหาพระองค์ และเพื่อทดสอบพระองค์
จึงขอให้พระองค์แสดงหมายสำคัญจากสวรรค์ให้พวกเขาเห็น
2 แต่พระองค์ตอบพวกเขาว่า "เมื่อถึงเวลาเย็น พวกคุณพูดว่า "อากาศจะดี
เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดง"
3 และในตอนเช้า พวกคุณพูดว่า "วันนี้อากาศจะไม่ดี เพราะท้องฟ้าแดงและมืดครึ้ม"
คนหน้าซื่อใจคด" พวกคุณรู้จักแยกแยะลักษณะของท้องฟ้า
แต่กลับแยกแยะหมายสำคัญแห่งกาลเวลาไม่ได้"
4 คนรุ่นที่ชั่วร้ายและล่วงประเวณีแสวงหาหมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญใดให้แก่คนรุ่นนี้
นอกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ"
แล้วพระองค์ละพวกเขาไว้และจากไป
5 เมื่อสาวกมาถึงอีกฝั่ง พวกเขาลืมเอาขนมปังมา
6 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "จงระวังเชื้อแป้งของพวกฟาริสีและสะดูสีให้ดี"
7 พวกเขาจึงพูดกันว่า "เป็นเพราะพวกเราไม่ได้เอาขนมปังมา"
8 พระเยซูรู้ว่าพวกเขากำลังพูดกัน จึงกล่าวว่า "คนมีความเชื่อน้อย ทำไมพวกคุณจึงพูดกันว่า
เป็นเพราะพวกคุณไม่ได้เอาขนมปังมา"
9 พวกคุณยังไม่เข้าใจหรือ" จำขนมปังห้าก้อนสำหรับคนห้าพันคนไม่ได้หรือ
และจำได้ไหมว่าพวกคุณเก็บได้กี่ตะกร้า"

10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนสำหรับคนสี่พันคน และพวกคุณเก็บได้กี่ตะกร้า
11 ทำไมพวกคุณจึงไม่เข้าใจว่า เราไม่ได้พูดกับพวกคุณเรื่องขนมปัง
แต่จงระวังเชื้อแป้งของพวกฟาริสีและสะดูสี
12 เมื่อนั้น พวกเขาจึงเข้าใจว่า พระองค์ไม่ได้บอกให้ระวังเชื้อแป้งที่ใช้ทำขนมปัง
แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและสะดูสี
13 เมื่อพระเยซูมาถึงเขตซีซารียาฟีลิปปี พระองค์ถามสาวกว่า ผู้คนพูดว่า เรา ผู้เป็นบุตรมนุษย์
เป็นใคร
14 พวกเขาตอบว่า บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์
และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง
15 พระองค์ถามพวกเขาว่า แล้วพวกคุณล่ะ พูดว่าเราเป็นใคร
16 ซีโมนเปโตรตอบว่า ท่านคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
17 พระเยซูตอบเขาว่า ซีโมน บาร์โยนาห์ เจ้าย่อมเป็นสุข
เพราะเนื้อและเลือดไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่เจ้า แต่พระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์ต่างหาก
18 เราบอกเจ้าด้วยว่า เจ้าคือเปโตร* และบนศิลานี้ † เราจะสร้างประชาคมของเรา
และประตูแห่งฮาเดส‡ จะเอาชนะประชาคมนั้นไม่ได้
19 เราจะมอบกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้เจ้า สิ่งใดที่เจ้าผูกไว้บนแผ่นดินโลก
ก็จะเป็นสิ่งที่ผูกไว้แล้วในสวรรค์ และสิ่งใดที่เจ้าปลดไว้บนแผ่นดินโลก
ก็จะเป็นสิ่งที่ปลดไว้แล้วในสวรรค์
20 แล้วพระองค์กำชับสาวกไม่ให้บอกใครว่า พระองค์คือพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์
21 ตั้งแต่เวลานั้น พระเยซูเริ่มบอกสาวกให้รู้ว่า พระองค์ต้องไปเยรูซาเล็ม
ต้องทนทุกข์หลายอย่างจากพวกผู้อาวุโส หัวหน้าปุโรหิต และอาลักษณ์ ต้องถูกฆ่า
และในวันที่สามจะฟื้นขึ้นจากความตาย
22 เปโตรพาพระองค์แยกออกไป และเริ่มตำหนิพระองค์ว่า ขออย่าให้เกิดเรื่องนี้กับท่านเลย
องค์พระผู้เป็นเจ้า เรื่องนี้จะไม่มีวันเกิดขึ้นกับท่าน
23 แต่พระองค์หันมาและกล่าวกับเปโตรว่า ถอยไปอยู่ข้างหลังเรา ซาตาน
เจ้าเป็นสิ่งที่ทำให้เราสะดุด เพราะสิ่งที่เจ้าใส่ใจไม่ใช่เรื่องของพระเจ้า แต่เป็นเรื่องของมนุษย์
24 แล้วพระเยซูกล่าวกับสาวกว่า ถ้าใครต้องการตามเรามา ให้เขาปฏิเสธตนเอง
แบกกางเขนของตน และตามเรามา
25 เพราะผู้ใดต้องการรักษาชีวิตของตนไว้ จะสูญเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ใดสูญเสียชีวิตของตนเพราะเรา
จะพบชีวิตนั้น
26 คนหนึ่งจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้ทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียชีวิตของตน
หรือคนหนึ่งจะเอาอะไรมาแลกกับชีวิตของตน
27 เพราะบุตรมนุษย์จะมาในพระสิริของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์
แล้วพระองค์จะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา
28 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า บางคนที่ยืนอยู่ที่นี่จะไม่ลิ้มรสความตาย
จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาในอาณาจักรของตน

17

1 หกวันต่อมา พระเยซูพาเปโตร ยากอบ และยอห์น พี่น้องของยากอบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงตามลำพัง

---

* **16:18** **16:18** ชื่อเปโตร ในภาษากรีก Petros เป็นคำที่ใช้เรียกก้อนหินหรือศิลาก้อนหนึ่ง † **16:18** **16:18** ภาษากรีก petra หมายถึงมวลหินหรือชั้นหินฐาน ‡ **16:18** **16:18** หรือ นรก

2 พระองค์เปลี่ยนรูปลักษณ์* ต่อหน้าพวกเขา ใบหน้าของพระองค์ส่องสว่างเหมือนดวงอาทิตย์
และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวเหมือนแสง
3 แล้วโมเสสกับเอลียาห์ก็ปรากฏแก่พวกเขา กำลังสนทนากับพระองค์
4 เปโตรกล่าวกับพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราอยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าท่านต้องการ
ให้พวกเราสร้างเต็นท์สามหลังที่นี่ หลังหนึ่งสำหรับท่าน หลังหนึ่งสำหรับโมเสส
และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์"
5 ขณะที่เขายังพูดอยู่ ก็มีเมฆสว่างปกคลุมพวกเขา แล้วมีเสียงออกมาจากเมฆว่า
"นี่คือบุตรที่รักของเรา ผู้ที่เราพอใจอย่างยิ่ง จงฟังเขา"
6 เมื่อสาวกได้ยิน พวกเขาก็หมอบลงกับพื้น และกลัวอย่างยิ่ง
7 พระเยซูเข้ามาแตะพวกเขา และกล่าวว่า "ลุกขึ้น อย่ากลัว"
8 เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้น ก็ไม่เห็นใครนอกจากพระเยซูเพียงพระองค์เดียว
9 ขณะที่พวกเขากำลังลงจากภูเขา พระเยซูกำชับพวกเขาว่า "อย่าบอกใครถึงสิ่งที่พวกคุณเห็น
จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นจากความตาย"
10 สาวกถามพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้น ทำไมพวกอาลักษณ์จึงพูดว่า เอลียาห์ต้องมาก่อน""
11 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เอลียาห์มาก่อนจริง และจะฟื้นฟูทุกสิ่ง
12 แต่เราบอกพวกคุณว่า เอลียาห์มาแล้ว และพวกเขาจำเขาไม่ได้ แต่ทำกับเขาตามที่ต้องการ
เช่นเดียวกัน พวกเขาก็จะทำให้บุตรมนุษย์ทนทุกข์"
13 แล้วสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์กำลังพูดกับพวกเขาถึงยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมา
14 เมื่อพวกเขามาถึงฝูงชน ชายคนหนึ่งเข้ามาหาพระองค์ คุกเข่าลง และกล่าวว่า
15 "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเมตตาลูกชายของข้าพเจ้าด้วย เพราะเขาเป็นโรคลมชักและทรมานมาก
เขามักตกเข้ากองไฟ และตกลงในน้ำอยู่บ่อย ๆ
16 ข้าพเจ้าพาเขามาหาสาวกของท่าน แต่พวกเขารักษาเขาไม่ได้"
17 พระเยซูตอบว่า "คนรุ่นที่ไม่เชื่อและหลงผิด" เราจะต้องอยู่กับพวกคุณอีกนานเท่าไร"
เราจะต้องทนพวกคุณอีกนานเท่าไร" พาเด็กมาหาเราที่นี่"
18 พระเยซูตำหนิปีศาจ มันก็ออกจากเด็ก และเด็กก็หายตั้งแต่เวลานั้น
19 แล้วสาวกมาหาพระเยซูเป็นการส่วนตัว และถามว่า "ทำไมพวกเราจึงขับมันออกไม่ได้""
20 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "เพราะพวกคุณไม่เชื่อ เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
ถ้าพวกคุณมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง พวกคุณจะบอกภูเขาลูกนี้ว่า
"จงย้ายจากที่นี่ไปที่นั่น" แล้วมันจะย้าย และจะไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกคุณ
21 แต่วิญญาณชนิดนี้ไม่ออกนอกจากด้วยการอธิษฐานและการอดอาหาร" †
22 ขณะที่พวกเขาอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า
"บุตรมนุษย์กำลังจะถูกมอบไว้ในมือของมนุษย์
23 และพวกเขาจะฆ่าบุตรมนุษย์ แล้วในวันที่สาม บุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมา"
พวกเขาเสียใจอย่างยิ่ง
24 เมื่อพวกเขามาถึงคาเปอรนาอุม คนเก็บเงินดิดรัคมา‡ มาหาเปโตร และถามว่า
"อาจารย์ของท่านไม่จ่ายดิดรัคมาหรือ""
25 เขาตอบว่า "จ่าย"

---

* **17:2** **17:2** หรือ "เปลี่ยนรูปโฉม" † **17:21** **17:21** NU ไม่มีข้อ 21 ‡ **17:24** **17:24** ดิดรัคมาเป็นเหรียญเงินกรีก มีค่า 2 ดรัคมา ประมาณเท่ากับ 2 เดนาริอุสของโรมัน หรือค่าแรงประมาณ 2 วัน โดยทั่วไปใช้จ่ายภาษีพระวิหารครึ่งเชเขล เพราะ 2 ดรัคมามีค่าเท่ากับเงินครึ่งเชเขล หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์

เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน พระเยซูชิงถามเขาก่อนว่า “ซีโมน ท่านคิดอย่างไร”
กษัตริย์ของโลกเก็บค่าธรรมเนียมหรือภาษีจากใคร” จากลูกของตน หรือจากคนอื่น””
26 เปโตรตอบพระองค์ว่า “จากคนอื่น”
พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น ลูกก็ไม่ต้องจ่าย
27 แต่เพื่อไม่ให้พวกเขาสะดุดเพราะเรา จงไปที่ทะเล หย่อนเบ็ด แล้วจับปลาตัวแรกที่ขึ้นมา
เมื่อเปิดปากมัน ท่านจะพบเหรียญสเตเทอร์§ จงเอาเหรียญนั้นไปให้พวกเขา สำหรับเราและท่าน”

18

1 ในเวลานั้น สาวกมาหาพระเยซู และถามว่า “ถ้าอย่างนั้น
ใครยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์””
2 พระเยซูเรียกเด็กเล็กคนหนึ่งมา และให้ยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา
3 แล้วกล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ถ้าพวกคุณไม่หันกลับและเป็นเหมือนเด็กเล็ก
พวกคุณจะไม่ได้เข้าอาณาจักรแห่งสวรรค์เลย
4 เพราะฉะนั้น ผู้ใดถ่อมตนเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์
5 ผู้ใดต้อนรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ก็ต้อนรับเรา
6 แต่ผู้ใดทำให้คนเล็ก ๆ เหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราสะดุดล้ม สำหรับผู้นั้น
ถ้าเอาหินโม่ก้อนใหญ่ผูกคอแล้วให้จมลงในทะเลลึก ก็ยังดีกว่า
7 “วิบัติแก่โลก เพราะสิ่งที่ทำให้คนสะดุด” สิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้น
แต่วิบัติแก่คนที่เป็นเหตุให้เกิดสิ่งนั้น”
8 ถ้ามือหรือเท้าของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดล้ม จงตัดมันทิ้ง เจ้าเข้าสู่ชีวิตโดยมือขาดหรือขาพิการ
ยังดีกว่ามีมือหรือเท้าสองข้าง แล้วถูกโยนเข้าไปในไฟนิรันดร์
9 ถ้าตาของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดล้ม จงควักมันทิ้ง เจ้าเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียว ยังดีกว่ามีตาสองข้าง
แล้วถูกโยนเข้าไปในเกเฮนนา* แห่งไฟ
10 ระวังอย่าดูหมิ่นคนเล็ก ๆ เหล่านี้แม้แต่คนเดียว เพราะเราบอกพวกคุณว่า ในสวรรค์
ทูตสวรรค์ของพวกเขาเห็นพระพักตร์ของพระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์เสมอ
11 เพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด†
12 “พวกคุณคิดอย่างไร” ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะหนึ่งร้อยตัว แล้วตัวหนึ่งหลงไป
เขาจะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวไว้ แล้วไปตามภูเขาเพื่อตามหาตัวที่หลงไปหรือ”
13 ถ้าเขาพบ เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
เขาจะดีใจกับแกะตัวนั้นมากกว่าเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไป
14 เช่นเดียวกัน พระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์ไม่มีพระประสงค์ให้คนเล็ก ๆ
เหล่านี้แม้แต่คนเดียวพินาศ
15 “ถ้าพี่น้องของเจ้าทำบาปต่อเจ้า จงไปชี้ให้เขาเห็นความผิดระหว่างเจ้ากับเขาตามลำพัง
ถ้าเขาฟังเจ้า เจ้าก็ได้พี่น้องของเจ้าคืนมา
16 แต่ถ้าเขาไม่ฟัง จงพาอีกหนึ่งหรือสองคนไปด้วย เพื่อว่า “โดยคำของพยานสองหรือสามคน
ทุกเรื่องจะได้รับการยืนยัน”✡
17 ถ้าเขายังไม่ยอมฟังคนเหล่านั้น จงบอกเรื่องนั้นแก่ประชาคม ถ้าเขายังไม่ยอมฟังประชาคม
ก็จงถือว่าเขาเป็นเหมือนคนต่างชาติหรือคนเก็บภาษีสำหรับเจ้า

---

§ **17:27** **17:27** สเตเทอร์เป็นเหรียญเงิน มีค่าเท่ากับ 4 ดรัคมาแบบแอตติก หรือ 2 ดรัคมาแบบอเล็กซานเดรีย หรือเท่ากับหนึ่งเชเขลของยิว ซึ่งพอดีสำหรับจ่ายภาษีพระวิหารครึ่งเชเขลของสองคน หนึ่งเชเขลหนักประมาณ 10 กรัม หรือประมาณ 0.35 ออนซ์ โดยปกติอยู่ในรูปเหรียญเงิน * **18:9** **18:9** หรือ นรก † **18:11** **18:11** NU ไม่มีข้อ 11 ✡ **18:16** **18:16** เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15

18 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า สิ่งใดที่พวกคุณผูกไว้บนแผ่นดินโลก
ก็จะเป็นสิ่งที่ผูกไว้แล้วในสวรรค์ และสิ่งใดที่พวกคุณปลดไว้บนแผ่นดินโลก
ก็จะเป็นสิ่งที่ปลดไว้แล้วในสวรรค์
19 เราบอกพวกคุณอีกอย่างแน่นอนว่า
ถ้าพวกคุณสองคนบนแผ่นดินโลกเห็นพ้องกันในเรื่องใดที่ทั้งสองจะขอ
พระบิดาของเราผู้อยู่ในสวรรค์จะทำตามคำขอนั้นให้ทั้งสองคน
20 เพราะที่ไหนมีสองหรือสามคนรวมตัวกันในนามของเรา เราก็อยู่ท่ามกลางพวกเขา
21 แล้วเปโตรมาหาพระองค์ และถามว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพี่น้องของข้าพเจ้าทำบาปต่อข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะยกโทษให้เขาได้กี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ
22 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า เราไม่ได้บอกท่านว่าถึงเจ็ดครั้ง แต่ถึงเจ็ดสิบคูณเจ็ดครั้ง
23 เพราะฉะนั้น
อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งที่ต้องการชำระบัญชีกับคนรับใช้ของตน
24 เมื่อเริ่มชำระบัญชี มีคนหนึ่งถูกพามาหา เขาเป็นหนี้กษัตริย์หนึ่งหมื่นตะลันต์‡
25 แต่เพราะเขาไม่มีเงินจ่าย นายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวเขา ภรรยา ลูก ๆ และทุกสิ่งที่เขามี
เพื่อนำเงินมาชำระหนี้
26 คนรับใช้จึงหมอบลงคุกเข่าต่อหน้านาย และวิงวอนว่า ท่าน โปรดอดทนกับข้าพเจ้าก่อน
แล้วข้าพเจ้าจะชดใช้ให้ท่านทั้งหมด
27 นายของคนรับใช้นั้นสงสารเขา จึงปล่อยเขาไป และยกหนี้ให้
28 แต่เมื่อคนรับใช้นั้นออกไป เขาพบเพื่อนคนรับใช้คนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้เขาหนึ่งร้อยเดนาริอุส§
เขาจับเพื่อนคนนั้นบีบคอ และกล่าวว่า จ่ายหนี้ที่เจ้าติดเรามา
29 เพื่อนคนรับใช้จึงหมอบลงแทบเท้า และวิงวอนว่า โปรดอดทนกับข้าพเจ้าก่อน
แล้วข้าพเจ้าจะชดใช้ให้ท่าน
30 แต่เขาไม่ยอม กลับไปจับเพื่อนคนนั้นขังคุก จนกว่าจะชำระหนี้ที่ค้างอยู่
31 เมื่อเพื่อนคนรับใช้คนอื่น ๆ เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาเสียใจอย่างยิ่ง
จึงไปเล่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นให้นายฟัง
32 แล้วนายก็เรียกคนรับใช้นั้นมา และกล่าวว่า เจ้าคนรับใช้ชั่ว เรายกหนี้ทั้งหมดให้เจ้า
เพราะเจ้าวิงวอนเรา
33 เจ้าไม่ควรเมตตาเพื่อนคนรับใช้ของเจ้า เหมือนที่เราเมตตาเจ้าหรือ
34 นายของเขาโกรธ และมอบเขาให้ผู้ทรมาน จนกว่าเขาจะชำระหนี้ทั้งหมด
35 พระบิดาของเราในสวรรค์ก็จะทำกับพวกคุณเช่นนั้น
ถ้าแต่ละคนไม่ยกโทษความผิดให้พี่น้องของตนจากใจจริง

19

1 เมื่อพระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้จบแล้ว พระองค์ออกจากแคว้นกาลิลี
และมายังเขตแดนแคว้นยูเดียอีกฟากของจอร์แดน
2 ฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์ และพระองค์รักษาพวกเขาที่นั่น
3 พวกฟาริสีมาหาพระองค์เพื่อทดสอบ และถามว่า
ผู้ชายได้รับอนุญาตให้หย่าภรรยาด้วยเหตุผลใดก็ได้หรือ
4 พระองค์ตอบว่า พวกคุณไม่ได้อ่านหรือว่า ผู้ที่สร้างพวกเขาตั้งแต่เริ่มแรก
สร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง✡

---

‡ **18:24** **18:24** หนึ่งหมื่นตะลันต์ หรือเงินหนักประมาณ 300 เมตริกตัน เป็นจำนวนเงินมหาศาล เทียบได้กับประมาณ 60,000,000 เดนาริอุส โดยหนึ่งเดนาริอุสเป็นค่าแรงทั่วไปของคนงานเกษตรหนึ่งวัน § **18:28** **18:28** 100 เดนาริอุสมีค่าประมาณหนึ่งในหกสิบของหนึ่งตะลันต์ หรือเงินหนักประมาณ 500 กรัม (1.1 ปอนด์ ✡ **19:4** **19:4** ปฐมกาล 1:27

5 และกล่าวว่า “เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะละบิดาและมารดา และผูกพันกับภรรยาของตน
และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน”?✡
6 ดังนั้น พวกเขาจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน เพราะฉะนั้น สิ่งที่พระเจ้ารวมไว้ด้วยกัน
อย่าให้มนุษย์แยกออกจากกัน”
7 พวกเขาถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้น ทำไมโมเสสจึงสั่งให้ออกหนังสือรับรองการหย่าให้นาง
แล้วหย่านาง”
8 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “เพราะใจของพวกคุณแข็งกระด้าง
โมเสสจึงอนุญาตให้พวกคุณหย่าภรรยา แต่ตั้งแต่เริ่มแรกไม่ได้เป็นเช่นนั้น
9 เราบอกพวกคุณว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตน นอกจากเพราะการผิดศีลธรรมทางเพศ
แล้วแต่งงานกับหญิงอื่น ผู้นั้นก็ล่วงประเวณี และผู้ใดแต่งงานกับหญิงที่ถูกหย่า ก็ล่วงประเวณี”
10 สาวกของพระองค์กล่าวกับพระองค์ว่า “ถ้าเรื่องของผู้ชายกับภรรยาเป็นเช่นนี้
การแต่งงานก็ไม่เป็นผลดี”
11 แต่พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ไม่ใช่ทุกคนจะรับคำนี้ได้ แต่เฉพาะผู้ที่ได้รับสิ่งนี้มา
12 เพราะมีขันทีที่เกิดมาเป็นเช่นนั้นตั้งแต่ครรภ์มารดา มีขันทีที่มนุษย์ทำให้เป็นขันที
และมีขันทีที่ทำตนเป็นขันทีเพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ ผู้ใดรับคำนี้ได้ ก็ให้รับเถิด”
13 แล้วผู้คนพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์วางมือบนพวกเขาและอธิษฐาน
แต่สาวกตำหนิคนที่พาเด็กมา
14 แต่พระเยซูกล่าวว่า “ปล่อยให้เด็กเล็ก ๆ มาหาเรา อย่าห้ามพวกเขา
เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของคนเช่นนี้”
15 พระองค์วางมือบนพวกเขา แล้วออกจากที่นั่น
16 มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์ และถามว่า “อาจารย์ที่ดี ข้าพเจ้าจะต้องทำความดีอะไร
จึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์”
17 พระองค์กล่าวกับเขาว่า “ทำไมท่านจึงเรียกเราว่าดี”* ไม่มีใครดีนอกจากผู้เดียว คือ พระเจ้า
แต่ถ้าท่านต้องการเข้าสู่ชีวิต จงรักษาคำสั่งทั้งหลาย”
18 เขาถามพระองค์ว่า “ข้อไหนบ้าง”
พระเยซูกล่าวว่า “ ‘อย่าฆ่า’ ‘อย่าล่วงประเวณี’ ‘อย่าลักขโมย’ ‘อย่าเป็นพยานเท็จ’
19 ‘จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเจ้า’✡ และ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ ”✡
20 ชายหนุ่มกล่าวกับพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าปฏิบัติตามสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมาตั้งแต่เยาว์วัย
ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีก”
21 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าท่านต้องการเป็นคนสมบูรณ์แบบ จงไปขายสิ่งที่ท่านมี
และแจกให้คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ จากนั้นจงมาติดตามเรา”
22 แต่เมื่อชายหนุ่มได้ยินคำพูดนี้ เขาก็จากไปด้วยความเศร้า เพราะเขามีทรัพย์สมบัติมาก
23 พระเยซูกล่าวกับสาวกว่า “เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
คนมั่งมีจะเข้าอาณาจักรแห่งสวรรค์ได้ยาก
24 เราบอกพวกคุณอีกว่า อูฐลอดรูเข็มยังง่ายกว่าคนมั่งมีเข้าอาณาจักรของพระเจ้า”
25 เมื่อสาวกได้ยิน พวกเขาก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง และถามว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้”
26 พระเยซูมองพวกเขา และกล่าวว่า “สำหรับมนุษย์ เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้า
ทุกสิ่งเป็นไปได้”
27 แล้วเปโตรตอบพระองค์ว่า “ดูสิ พวกเราได้ละทุกสิ่งและติดตามท่านมา แล้วพวกเราจะได้อะไร”

✡ **19:5 19:5** ปฐมกาล 2:24 * **19:17 19:17** MT และ TR อ่านเช่นนี้ ส่วน NU อ่านว่า “ทำไมท่านจึงถามเราเรื่องสิ่งที่ดี” ✡ **19:19 19:19** อพยพ 20:12-16; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20 ✡ **19:19 19:19** เลวีนิติ 19:18

28 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ในยุคแห่งการสร้างใหม่
เมื่อบุตรมนุษย์นั่งบนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์
พวกคุณผู้ติดตามเราก็จะนั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ พิพากษาสิบสองเผ่าของอิสราเอล
29 ทุกคนที่ละบ้าน พี่น้องชาย พี่น้องหญิง บิดา มารดา ภรรยา ลูก ๆ หรือที่ดิน เพราะนามของเรา
จะได้รับหนึ่งร้อยเท่า และจะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
30 แต่คนแรกหลายคนจะเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายจะเป็นคนแรก

20

1 “เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายเจ้าของบ้านคนหนึ่ง
ซึ่งออกไปแต่เช้าตรู่เพื่อจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่นของตน
2 เมื่อตกลงกับคนงานว่าจะจ่ายคนละหนึ่งเดนาริอุส* ต่อวัน เขาก็ส่งพวกเขาเข้าไปในสวนองุ่น
3 ประมาณชั่วโมงที่สาม† เขาออกไปอีก และเห็นคนอื่นยืนว่างงานอยู่ในตลาด
4 เขากล่าวกับคนเหล่านั้นว่า ‘พวกคุณก็ไปทำงานในสวนองุ่นด้วย แล้วเราจะให้ค่าจ้างที่เหมาะสม’
พวกเขาจึงไป
5 เขาออกไปอีกประมาณชั่วโมงที่หกและชั่วโมงที่เก้า‡ และทำเช่นเดียวกัน
6 ประมาณชั่วโมงที่สิบเอ็ด§ เขาออกไปอีก และพบคนอื่นยืนว่างงานอยู่ เขาถามพวกเขาว่า
‘ทำไมพวกคุณจึงยืนว่างงานอยู่ที่นี่ทั้งวัน’
7 ‘พวกเขาตอบว่า ‘เพราะไม่มีใครจ้างพวกเรา’
‘เขากล่าวกับพวกเขาว่า ‘พวกคุณก็ไปทำงานในสวนองุ่นด้วย
แล้วพวกคุณจะได้รับค่าจ้างที่เหมาะสม’
8 ‘เมื่อถึงเวลาเย็น เจ้าของสวนองุ่นกล่าวกับผู้ดูแลว่า ‘เรียกคนงานมาจ่ายค่าจ้างให้
เริ่มจากคนที่มาทีหลังไปจนถึงคนแรก’
9 ‘เมื่อคนที่เขาจ้างประมาณชั่วโมงที่สิบเอ็ดมา พวกเขาได้รับคนละหนึ่งเดนาริอุส
10 เมื่อคนแรก ๆ มา พวกเขาคิดว่าจะได้รับมากกว่า แต่พวกเขาก็ได้รับคนละหนึ่งเดนาริอุสเช่นกัน
11 เมื่อได้รับแล้ว พวกเขาก็บ่นต่อเจ้าของบ้าน
12 ว่า ‘คนที่มาทีหลังเหล่านี้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียว แต่ท่านกลับให้พวกเขาเท่ากับพวกเรา
ผู้ที่แบกภาระของงานทั้งวันท่ามกลางแดดร้อนจัด’
13 ‘แต่เขาตอบคนหนึ่งว่า ‘เพื่อน เราไม่ได้ทำผิดต่อท่าน
ท่านตกลงกับเราไว้ที่หนึ่งเดนาริอุสไม่ใช่หรือ’
14 รับส่วนของท่านไปแล้วไปเถอะ เราต้องการให้ค่าจ้างแก่คนที่มาทีหลังคนนี้เท่ากับที่ให้ท่าน
15 เรามีสิทธิ์ทำตามที่ต้องการกับสิ่งที่เป็นของเราเองไม่ใช่หรือ’ หรือตาของท่านชั่ว
เพราะเราเป็นคนดี’
16 ดังนั้น คนสุดท้ายจะเป็นคนแรก และคนแรกจะเป็นคนสุดท้าย เพราะผู้ที่ได้รับการเรียกมีมาก
แต่ผู้ที่ได้รับเลือกมีน้อย”
17 ขณะที่พระเยซูกำลังขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม พระองค์พาสาวกสิบสองคนแยกออกไป
และระหว่างทางกล่าวกับพวกเขาว่า
18 “ดูสิ พวกเรากำลังขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม
บุตรมนุษย์จะถูกมอบให้แก่หัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์ พวกเขาจะตัดสินให้บุตรมนุษย์ถึงตาย
19 และจะมอบบุตรมนุษย์ให้คนต่างชาติเพื่อเยาะเย้ย เฆี่ยนตี และตรึงกางเขน แล้วในวันที่สาม
บุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมา”

---

* **20:2** **20:2** เดนาริอุสเป็นเหรียญเงินของโรมัน มีค่าเท่ากับ 1/25 ของเหรียญทองออเรียสของโรมัน และเป็นค่าแรงทั่วไปสำหรับงานเกษตรหนึ่งวัน † **20:3** **20:3** ในสมัยนั้นนับเวลาตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก ดังนั้น ชั่วโมงที่สามจึงอยู่ประมาณ 9:00 น. ‡ **20:5** **20:5** ประมาณเที่ยงวันและ 15:00 น. § **20:6** **20:6** ประมาณ 17:00 น.

20 แล้วมารดาของบุตรชายทั้งสองของเศเบดีมาหาพระองค์พร้อมกับลูกชายทั้งสอง
นางคุกเข่าลงและขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์
21 พระองค์ถามนางว่า “ท่านต้องการอะไร”
นางตอบว่า “โปรดสั่งให้ลูกชายสองคนของข้าพเจ้าได้นั่งในอาณาจักรของท่าน
คนหนึ่งทางขวามือของท่าน และอีกคนหนึ่งทางซ้าย”
22 แต่พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้ว่ากำลังขออะไร พวกคุณดื่มถ้วยที่เรากำลังจะดื่มได้หรือ”
และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เรารับได้หรือ”
พวกเขาตอบพระองค์ว่า “พวกเราทำได้”
23 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณจะดื่มถ้วยของเราจริง
และจะรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เรารับ แต่การนั่งทางขวาหรือทางซ้ายของเรา ไม่ใช่สิ่งที่เราจะให้ได้
ตำแหน่งเหล่านั้นเป็นของผู้ที่พระบิดาของเราได้เตรียมไว้ให้”
24 เมื่อสิบคนที่เหลือได้ยิน พวกเขาก็ไม่พอใจพี่น้องสองคนนั้น
25 แต่พระเยซูเรียกพวกเขามา และกล่าวว่า “พวกคุณรู้ว่า ผู้ปกครองชนชาติต่าง ๆ
ถืออำนาจเหนือพวกเขา และคนใหญ่คนโตก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา
26 แต่ในหมู่พวกคุณจะไม่เป็นเช่นนั้น ผู้ใดต้องการเป็นใหญ่ในหมู่พวกคุณ จะต้องเป็น*
ผู้รับใช้ของพวกคุณ
27 และผู้ใดต้องการเป็นคนแรกในหมู่พวกคุณ จะต้องเป็นทาสของพวกคุณ
28 เช่นเดียวกับที่บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อให้คนรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้
และให้ชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อคนจำนวนมาก”
29 ขณะที่พวกเขาออกจากเยรีโค ฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์
30 มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ข้างทาง เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังผ่านมา ก็ร้องว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาพวกเราด้วย”
31 ฝูงชนตำหนิพวกเขาให้เงียบ แต่พวกเขายิ่งร้องดังขึ้นว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด
โปรดเมตตาพวกเราด้วย”
32 พระเยซูหยุดยืน เรียกพวกเขามา และถามว่า “พวกคุณต้องการให้เราทำอะไรให้”
33 พวกเขาตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พวกเรามองเห็นได้”
34 พระเยซูสงสารพวกเขา จึงแตะตาของพวกเขา ทันทีนั้น พวกเขาก็มองเห็น และติดตามพระองค์

21

1 เมื่อพวกเขาเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม และมาถึงเบธสฟาเก* ที่ภูเขามะกอกเทศ
พระเยซูจึงส่งสาวกสองคนไป
2 และกล่าวกับพวกเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงข้ามพวกคุณ
แล้วพวกคุณจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่ทันที และมีลูกลาอยู่กับมัน จงแก้เชือกแล้วพาทั้งสองมาหาเรา
3 ถ้าใครพูดอะไรกับพวกคุณ จงบอกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน’
แล้วเขาจะส่งมันมาทันที”
4 เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น เพื่อให้สิ่งที่กล่าวไว้ผ่านผู้เผยพระวจนะสำเร็จ คือ
5 “จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า
กษัตริย์ของเจ้ากำลังมาหาเจ้า
พระองค์ถ่อมตน และนั่งบนลา
บนลูกลา ลูกของแม่ลา”✡
6 สาวกทั้งสองก็ไป และทำตามที่พระเยซูสั่ง

---

* **20:26 20:26** TR อ่านว่า “ให้เขาเป็น” แทน “จะต้องเป็น” * **21:1 21:1** TR และ NU อ่านว่า “เบธฟาเก” แทน “เบธสฟาเก”
✡ **21:5 21:5** เศคาริยาห์ 9:9

7 พวกเขาพาแม่ลากับลูกลามา เอาเสื้อผ้าของตนปูบนมัน แล้วพระองค์นั่งบนเสื้อผ้าเหล่านั้น
8 ฝูงชนจำนวนมากเอาเสื้อผ้าของตนปูบนถนน ส่วนคนอื่น ๆตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปูบนถนน
9 ฝูงชนที่เดินนำหน้าพระองค์ และคนที่ตามมา ต่างร้องว่า "โฮซันนา† แด่บุตรของดาวิด
ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าย่อมเป็นสุข" โฮซันนาในที่สูงสุด" ✡
10 เมื่อพระองค์เข้ากรุงเยรูซาเล็ม ทั้งเมืองก็เกิดความโกลาหล และถามกันว่า "คนนี้คือใคร"
11 ฝูงชนตอบว่า "นี่คือผู้เผยพระวจนะเยซู จากนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี"
12 พระเยซูเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า และขับไล่ทุกคนที่ซื้อขายอยู่ในพระวิหาร
พระองค์คว่ำโต๊ะของคนแลกเงิน และที่นั่งของคนขายนกพิราบ
13 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "มีเขียนไว้ว่า "บ้านของเราจะได้ชื่อว่าเป็นบ้านแห่งการอธิษฐาน" ✡
แต่พวกคุณกลับทำให้มันเป็นรังของพวกโจร"" ✡
14 คนตาบอดและคนขาพิการมาหาพระองค์ในพระวิหาร และพระองค์รักษาพวกเขา
15 แต่เมื่อหัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์เห็นสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ทำ และเห็นเด็ก
ๆร้องในพระวิหารว่า "โฮซันนาแด่บุตรของดาวิด" พวกเขาก็ไม่พอใจอย่างยิ่ง
16 และถามพระองค์ว่า "ท่านได้ยินสิ่งที่เด็กเหล่านี้พูดหรือ"
พระเยซูตอบพวกเขาว่า "ได้ยิน พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า
"พระองค์ทำให้คำสรรเสริญจากปากเด็กและทารกที่ยังกินนมสมบูรณ์"?" ✡
17 แล้วพระองค์จากพวกเขา ออกจากเมืองไปเบธานี และพักที่นั่น
18 เช้าวันรุ่งขึ้น ขณะพระองค์กลับเข้าเมือง พระองค์หิว
19 เมื่อเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์เข้าไปหา แต่ไม่พบอะไรนอกจากใบ
พระองค์กล่าวกับต้นนั้นว่า "อย่าออกผลอีกตลอดไป""
ทันใดนั้น ต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้ง
20 เมื่อสาวกเห็นก็ประหลาดใจ และถามว่า "ทำไมต้นมะเดื่อถึงเหี่ยวแห้งทันทีอย่างนี้""
21 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ถ้าพวกคุณมีความเชื่อ และไม่สงสัย
พวกคุณจะไม่เพียงทำสิ่งที่เกิดกับต้นมะเดื่อนี้ได้ แต่ถึงแม้พวกคุณจะบอกภูเขาลูกนี้ว่า "จงถูกยกขึ้น
และโยนลงในทะเล" ก็จะเป็นเช่นนั้น
22 ทุกสิ่งที่พวกคุณขอด้วยความเชื่อในการอธิษฐาน พวกคุณจะได้รับ"
23 เมื่อพระองค์เข้าพระวิหาร หัวหน้าปุโรหิตกับผู้อาวุโสของประชาชนมาหาพระองค์ขณะกำลังสอน
และถามว่า "ท่านทำสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจอะไร" ใครให้อำนาจนี้แก่ท่าน""
24 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เราก็จะถามพวกคุณหนึ่งคำถาม ถ้าพวกคุณตอบ
เราก็จะบอกพวกคุณเช่นกันว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจอะไร
25 การรับบัพติศมาของยอห์นมาจากไหน" จากสวรรค์ หรือจากมนุษย์""
พวกเขาปรึกษากันว่า "ถ้าเราตอบว่า "จากสวรรค์" เขาจะถามเราว่า "ถ้าอย่างนั้น
ทำไมพวกคุณจึงไม่เชื่อเขา""
26 แต่ถ้าเราตอบว่า "จากมนุษย์" เราก็กลัวฝูงชน เพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ"
27 พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า "พวกเราไม่รู้"
พระองค์จึงกล่าวกับพวกเขาว่า "เราก็จะไม่บอกพวกคุณเช่นกันว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจอะไร
28 "แต่พวกคุณคิดอย่างไร" ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน เขาไปหาคนแรก และพูดว่า "ลูกเอ๋ย
วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อ"
29 ลูกตอบว่า "ไม่ไป" แต่ภายหลังก็เปลี่ยนใจ และไป

---

† **21:9 21:9** "โฮซันนา" หมายถึง "โปรดช่วยพวกเราให้รอด" หรือ "โปรดช่วยพวกเราเถิด" ✡ **21:9 21:9** สดุดี 118:26 ✡ **21:13 21:13** อิสยาห์ 56:7 ✡ **21:13 21:13** เยเรมีย์ 7:11 ✡ **21:16 21:16** สดุดี 8:2

30 พ่อไปหาคนที่สอง และพูดแบบเดียวกัน เขาตอบว่า “ไปครับ” แต่ไม่ได้ไป
31 ในสองคนนี้ ใครทำตามความประสงค์ของพ่อ”
พวกเขาตอบว่า “คนแรก”
พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีกำลังเข้าอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกคุณ
32 เพราะยอห์นมาหาพวกคุณตามทางแห่งความชอบธรรม แต่พวกคุณไม่เชื่อเขา
ส่วนคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีเชื่อเขา แม้พวกคุณเห็นแล้ว ภายหลังก็ยังไม่กลับใจเพื่อจะเชื่อเขา
33 “จงฟังอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง ชายเจ้าของบ้านคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น ทำรั้วล้อม
ขุดบ่อย่ำองุ่นไว้ในสวน สร้างหอคอย แล้วให้ชาวไร่เช่า ก่อนจะเดินทางไปต่างประเทศ
34 เมื่อใกล้ถึงฤดูเก็บผล เขาส่งคนรับใช้ไปหาชาวไร่ เพื่อรับผลผลิตของเขา
35 ชาวไร่จับคนรับใช้ของเขา คนหนึ่งถูกตี อีกคนถูกฆ่า และอีกคนถูกเอาหินขว้าง
36 เขาส่งคนรับใช้ชุดอื่นไปอีก มากกว่าครั้งแรก แต่ชาวไร่ก็ทำกับพวกเขาแบบเดียวกัน
37 ในที่สุด เขาส่งลูกชายของตนไปหาพวกเขา โดยคิดว่า ‘พวกเขาจะให้เกียรติลูกชายของเรา’
38 แต่เมื่อชาวไร่เห็นลูกชาย พวกเขาพูดกันว่า ‘นี่คือทายาท มาเถอะ ให้เราฆ่าเขา
แล้วยึดมรดกของเขา’
39 พวกเขาจึงจับเขา โยนออกนอกสวนองุ่น แล้วฆ่าเขา
40 เพราะฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอย่างไรกับชาวไร่เหล่านั้น”
41 พวกเขาตอบพระองค์ว่า “เขาจะทำลายคนชั่วเหล่านั้นอย่างย่อยยับ
และจะให้ชาวไร่คนอื่นเช่าสวน ซึ่งจะส่งมอบผลผลิตให้เขาตามฤดูกาล”
42 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือว่า
“ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธ
ได้กลายเป็นศิลาหัวมุม
สิ่งนี้มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
และเป็นสิ่งมหัศจรรย์ในสายตาของพวกเรา”?✡
43 “เพราะฉะนั้น เราบอกพวกคุณว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปจากพวกคุณ
และมอบให้ชนชาติที่ทำให้เกิดผลของอาณาจักร
44 ผู้ที่ล้มลงบนศิลาก้อนนี้จะแตกเป็นชิ้น ๆ แต่ถ้าศิลานี้ตกทับใคร ก็จะทำให้คนนั้นแหลกเป็นผง”
45 เมื่อหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ยินอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็รู้ว่าพระองค์กล่าวถึงพวกเขา
46 พวกเขาอยากจับพระองค์ แต่กลัวฝูงชน เพราะประชาชนถือว่าพระองค์เป็นผู้เผยพระวจนะ

22

1 พระเยซูตอบพวกเขา และกล่าวเป็นอุปมาอีกว่า
2 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งจัดงานเลี้ยงสมรสให้พระโอรส
3 พระองค์ส่งคนรับใช้ไปเรียกผู้ที่ได้รับเชิญมางานเลี้ยงสมรส แต่พวกเขาไม่ยอมมา
4 พระองค์ส่งคนรับใช้คนอื่นไปอีก และสั่งว่า ‘จงบอกผู้ที่ได้รับเชิญว่า ‘อาหารเย็นของเราพร้อมแล้ว
วัวและสัตว์ที่ขุนไว้ก็ถูกฆ่าแล้ว ทุกอย่างพร้อม จงมางานเลี้ยงสมรส’” ”
5 แต่คนเหล่านั้นไม่สนใจ และแยกย้ายกันไป คนหนึ่งไปไร่ของตน อีกคนไปค้าขาย
6 ส่วนคนที่เหลือจับคนรับใช้ของพระองค์ ทำร้ายอย่างน่าอับอาย แล้วฆ่าพวกเขา
7 เมื่อกษัตริย์ได้ยิน ก็โกรธ จึงส่งกองทัพไปทำลายฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองของพวกเขา
8 “แล้วพระองค์กล่าวกับคนรับใช้ว่า ‘งานสมรสพร้อมแล้ว แต่คนที่ได้รับเชิญไม่สมควร
9 เพราะฉะนั้น จงไปตามทางแยกของถนนใหญ่ และพบใครก็เชิญมางานเลี้ยงสมรส’

✡ **21:42 21:42** สดุดี 118:22-23

10 คนรับใช้เหล่านั้นจึงออกไปตามถนน และรวบรวมทุกคนที่พบ ทั้งคนชั่วและคนดี
จนงานสมรสเต็มไปด้วยแขก
11 เมื่อกษัตริย์เข้ามาดูแขก ก็เห็นชายคนหนึ่งไม่สวมเสื้อผ้าสำหรับงานสมรส
12 พระองค์ถามเขาว่า เพื่อนเอ๋ย ท่านเข้ามาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อผ้าสำหรับงานสมรสได้อย่างไร
ชายคนนั้นพูดไม่ออก
13 กษัตริย์จึงสั่งคนรับใช้ว่า จงมัดมือมัดเท้าเขา พาออกไป แล้วโยนเขาเข้าไปในความมืดภายนอก
ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
14 เพราะคนที่ได้รับเรียกมีมาก แต่คนที่ได้รับเลือกมีน้อย
15 แล้วพวกฟาริสีก็ไปปรึกษากัน ว่าจะดักจับพระองค์ด้วยคำพูดอย่างไร
16 พวกเขาส่งสาวกของตนกับพวกเฮโรเดียนมาหาพระองค์ และพูดว่า อาจารย์
พวกเรารู้ว่าท่านซื่อตรง และสอนทางของพระเจ้าตามความจริง โดยไม่เกรงใจใคร
เพราะท่านไม่ลำเอียง
17 เพราะฉะนั้น โปรดบอกพวกเราว่า ท่านคิดอย่างไร อนุญาตให้จ่ายภาษีแก่ซีซาร์หรือไม่
18 แต่พระเยซูรู้ถึงความชั่วของพวกเขา จึงกล่าวว่า พวกคนหน้าซื่อใจคด
ทำไมพวกคุณจึงมาทดสอบเรา
19 จงเอาเงินที่ใช้จ่ายภาษีมาให้เราดู
พวกเขาจึงเอาเหรียญเดนาริอุสมาให้พระองค์
20 พระองค์ถามพวกเขาว่า รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร
21 พวกเขาตอบว่า ของซีซาร์
พระองค์จึงกล่าวกับพวกเขาว่า ถ้าอย่างนั้น จงคืนสิ่งที่เป็นของซีซาร์ให้ซีซาร์
และคืนสิ่งที่เป็นของพระเจ้าให้พระเจ้า
22 เมื่อได้ยินดังนั้น พวกเขาก็ประหลาดใจ แล้วจากพระองค์ไป
23 วันนั้น พวกสะดูสี ซึ่งกล่าวว่าไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย มาหาพระองค์ และถามว่า
24 อาจารย์ โมเสสกล่าวว่า ถ้าชายคนหนึ่งตายโดยไม่มีลูก
พี่น้องของเขาต้องแต่งงานกับภรรยาของเขา และให้มีลูกหลาน* สืบให้พี่น้องของตน
25 ในพวกเราเคยมีพี่น้องเจ็ดคน คนแรกแต่งงาน แล้วตายโดยไม่มีลูก
จึงทิ้งภรรยาไว้ให้พี่น้องของตน
26 คนที่สองก็เช่นเดียวกัน แล้วคนที่สาม จนถึงคนที่เจ็ด
27 หลังจากทุกคนตายแล้ว ผู้หญิงคนนั้นก็ตาย
28 เพราะฉะนั้น เมื่อมีการฟื้นขึ้นจากความตาย นางจะเป็นภรรยาของใครในเจ็ดคน
เพราะทุกคนเคยมีนางเป็นภรรยา
29 พระเยซูตอบพวกเขาว่า พวกคุณเข้าใจผิด เพราะไม่รู้พระคัมภีร์ และไม่รู้พลังของพระเจ้า
30 เพราะในการฟื้นขึ้นจากความตาย จะไม่มีทั้งการแต่งงานและการยกให้แต่งงาน
แต่ผู้คนจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์
31 ส่วนเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย พวกคุณไม่เคยอ่านสิ่งที่พระเจ้ากล่าวแก่พวกคุณหรือว่า
32 เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ?✡
พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นของคนเป็น
33 เมื่อฝูงชนได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดใจในคำสอนของพระองค์
34 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพระองค์ทำให้พวกสะดูสีเงียบลงได้ พวกเขาก็มารวมตัวกัน
35 คนหนึ่งในพวกเขา ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติ ถามพระองค์เพื่อทดสอบ
36 อาจารย์ บัญญัติข้อไหนในธรรมบัญญัติยิ่งใหญ่ที่สุด

---

* **22:24 22:24** หรือ เชื้อสาย ✡ **22:32 22:32** อพยพ 3:6

37 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจ สุดจิตวิญญาณ
และสุดความคิดของเจ้า”✡
38 นี่คือบัญญัติข้อแรกและยิ่งใหญ่
39 ข้อที่สองก็คล้ายกัน คือ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”✡
40 ธรรมบัญญัติทั้งสิ้นและบรรดาผู้เผยพระวจนะขึ้นอยู่กับบัญญัติสองข้อนี้”
41 ขณะพวกฟาริสียังรวมตัวกัน พระเยซูถามพวกเขาว่า
42 “พวกคุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์” พระองค์เป็นบุตรของใคร”
พวกเขาตอบพระองค์ว่า “ของดาวิด”
43 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น
ทำไมดาวิดโดยพระวิญญาณจึงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยกล่าวว่า
44 “องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
จงนั่งที่ขวามือของเรา
จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นที่วางเท้าของท่าน”?”✡
45 “ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระคริสต์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร”
46 ไม่มีใครตอบพระองค์ได้แม้แต่คำเดียว และนับจากวันนั้นก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์อีก

23

1 แล้วพระเยซูกล่าวกับฝูงชนและสาวกของพระองค์
2 ว่า “พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส
3 เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งที่พวกเขาบอกให้พวกคุณถือปฏิบัติ ก็จงถือปฏิบัติและทำ
แต่อย่าทำตามการกระทำของพวกเขา เพราะพวกเขาพูด แต่ไม่ทำ
4 พวกเขามัดภาระหนักที่แบกลำบาก แล้ววางบนบ่าของคนอื่น
แต่ตัวเองไม่ยอมขยับแม้แต่นิ้วเดียวเพื่อช่วยยก
5 ทุกสิ่งที่พวกเขาทำ ก็ทำเพื่อให้คนเห็น พวกเขาทำกล่องพระคัมภีร์* ให้กว้าง และทำชายครุย†
ของเสื้อผ้าให้ยาว
6 พวกเขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยง และที่นั่งดีที่สุดในธรรมศาลา
7 ชอบให้คนทักทายในตลาด และชอบให้ผู้คนเรียกพวกเขาว่า “รับบี รับบี”‡
8 แต่พวกคุณอย่าให้ใครเรียกว่า “รับบี” เพราะพวกคุณมีอาจารย์เพียงผู้เดียว คือพระคริสต์
และพวกคุณทุกคนเป็นพี่น้องกัน
9 อย่าเรียกใครบนโลกว่าบิดาของพวกคุณ เพราะพวกคุณมีพระบิดาเพียงองค์เดียว
คือพระองค์ผู้อยู่ในสวรรค์
10 และอย่าให้ใครเรียกพวกคุณว่านาย เพราะพวกคุณมีนายเพียงผู้เดียว คือพระคริสต์
11 แต่ผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพวกคุณ จะเป็นผู้รับใช้ของพวกคุณ
12 ผู้ใดยกตนขึ้น จะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ใดถ่อมตน จะได้รับการยกขึ้น
13 “วิบัติแก่พวกคุณ พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด”
เพราะพวกคุณฮุบเอาบ้านเรือนของหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐานยืดยาว เพราะฉะนั้น
พวกคุณจะได้รับการลงโทษหนักยิ่งขึ้น

✡ **22:37 22:37** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 ✡ **22:39 22:39** เลวีนิติ 19:18 ✡ **22:44 22:44** สดุดี 110:1 * **23:5 23:5** กล่องพระคัมภีร์ (ภาษาฮีบรูว่า เทฟิลลิน” เป็นถุงหนังขนาดเล็กที่ชายชาวยิวบางคนสวมไว้ที่หน้าผากและแขนขณะอธิษฐาน ภายในบรรจุม้วนหนังสือเล็ก ๆ ที่มีข้อความจากพระคัมภีร์ ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 6:8 † **23:5 23:5** หรือ พู่ ‡ **23:7 23:7** NU ไม่มีคำว่า “รับบี” ครั้งที่สอง

14 แต่วิบัติแก่พวกคุณ พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกคุณปิดอาณาจักรแห่งสวรรค์ต่อหน้ามนุษย์ พวกคุณเองไม่เข้า
และยังไม่ยอมให้คนที่กำลังจะเข้าได้เข้า§
15 วิบัติแก่พวกคุณ พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกคุณเดินทางทั้งทางทะเลและทางบก เพื่อทำให้คนหนึ่งเปลี่ยนมานับถือศาสนาของพวกคุณ
และเมื่อเขาเปลี่ยนแล้ว พวกคุณทำให้เขาเป็นบุตรของเกเฮนนา* มากกว่าพวกคุณถึงสองเท่า
16 วิบัติแก่พวกคุณ ผู้นำทางที่ตาบอด ผู้พูดว่า ใครสาบานโดยอ้างพระวิหาร ก็ไม่มีผล
แต่ใครสาบานโดยอ้างทองของพระวิหาร ก็มีพันธะต้องทำตาม
17 คนโง่ตาบอด สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่า ทอง หรือพระวิหารที่ทำให้ทองนั้นบริสุทธิ์
18 และพวกคุณยังพูดว่า ใครสาบานโดยอ้างแท่นบูชา ก็ไม่มีผล
แต่ใครสาบานโดยอ้างของถวายที่อยู่บนแท่น ก็มีพันธะต้องทำตาม
19 คนโง่ตาบอด สิ่งใดยิ่งใหญ่กว่า ของถวาย หรือแท่นบูชาที่ทำให้ของถวายนั้นบริสุทธิ์
20 เพราะฉะนั้น ผู้ที่สาบานโดยอ้างแท่นบูชา ก็สาบานโดยอ้างทั้งแท่นบูชาและทุกสิ่งที่อยู่บนนั้น
21 ผู้ที่สาบานโดยอ้างพระวิหาร ก็สาบานโดยอ้างทั้งพระวิหารและพระองค์ผู้ได้ประทับอยู่† ในนั้น
22 และผู้ที่สาบานโดยอ้างสวรรค์ ก็สาบานโดยอ้างพระที่นั่งของพระเจ้า
และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง
23 วิบัติแก่พวกคุณ พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกคุณถวายหนึ่งในสิบของสะระแหน่ ผักชีลาว และยี่หร่า‡
แต่กลับละเลยเรื่องสำคัญกว่าในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรม ความเมตตา และความเชื่อ
พวกคุณควรทำสิ่งเหล่านี้ โดยไม่ละเลยสิ่งอื่น
24 ผู้นำทางตาบอด ผู้กรองตัวริ้นออก แต่กลับกลืนอูฐทั้งตัว
25 วิบัติแก่พวกคุณ พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกคุณล้างด้านนอกของถ้วยและจาน แต่ด้านในเต็มไปด้วยการรีดไถและความอธรรม§
26 ฟาริสีตาบอด จงล้างด้านในของถ้วยและจานก่อน เพื่อด้านนอกจะสะอาดด้วย
27 วิบัติแก่พวกคุณ พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกคุณเหมือนอุโมงค์ฝังศพที่ทาสีขาว ภายนอกดูสวยงาม แต่ภายในเต็มไปด้วยกระดูกคนตาย
และสิ่งไม่สะอาดทุกอย่าง
28 พวกคุณก็เช่นกัน ภายนอกดูชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์
แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วร้าย
29 วิบัติแก่พวกคุณ พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกคุณสร้างอุโมงค์ฝังศพของบรรดาผู้เผยพระวจนะ
และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของคนชอบธรรม
30 แล้วพูดว่า ถ้าเรามีชีวิตอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรา
เราคงไม่ร่วมมือกับพวกเขาในการหลั่งเลือดผู้เผยพระวจนะ
31 ดังนั้น พวกคุณก็เป็นพยานกล่าวโทษตัวเอง ว่าพวกคุณเป็นลูกหลานของคนที่ฆ่าผู้เผยพระวจนะ
32 เพราะฉะนั้น จงเติมเครื่องตวงของบรรพบุรุษของพวกคุณให้เต็ม
33 พวกงู พวกลูกงูพิษ พวกคุณจะหนีพ้นการพิพากษาแห่งเกเฮนนาได้อย่างไร*

---

§ **23:14 23:14** ต้นฉบับภาษากรีกบางฉบับสลับลำดับข้อ 13 กับ 14 และบางฉบับไม่มีข้อ 13 โดยนับข้อ 14 เป็นข้อ 13 ส่วน NU ไม่มีข้อ 14 * **23:15 23:15** หรือ นรก † **23:21 23:21** NU อ่านว่า ประทับอยู่ ‡ **23:23 23:23** ยี่หร่าเป็นเมล็ดหอมจาก Cuminum cyminum มีกลิ่นและรูปลักษณ์คล้ายคาราเวย์ ใช้เป็นเครื่องเทศ § **23:25 23:25** TR อ่านว่า การตามใจตนเอง แทน ความอธรรม * **23:33 23:33** หรือ นรก

34 เพราะฉะนั้น เราส่งผู้เผยพระวจนะ นักปราชญ์ และอาลักษณ์มาหาพวกคุณ
บางคนพวกคุณจะฆ่าและตรึงกางเขน บางคนพวกคุณจะเฆี่ยนในธรรมศาลา
และข่มเหงจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง
35 เพื่อเลือดของคนชอบธรรมทั้งหมดที่หลั่งบนแผ่นดินโลกจะตกอยู่เหนือพวกคุณ
ตั้งแต่เลือดของอาเบลผู้ชอบธรรม จนถึงเลือดของเศคาริยาห์บุตรของบาราคิยาห์
ซึ่งพวกคุณฆ่าระหว่างสถานศักดิ์สิทธิ์กับแท่นบูชา
36 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดแก่คนรุ่นนี้
37 "เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม ผู้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างคนที่ถูกส่งมาหาเจ้า"
เราอยากรวบรวมลูก ๆของเจ้าไว้ด้วยกันกี่ครั้งแล้ว เหมือนแม่ไก่รวบรวมลูกเจี๊ยบไว้ใต้ปีก
แต่เจ้าไม่ยอม"
38 บ้านของเจ้าถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง
39 เพราะเราบอกเจ้าว่า นับจากนี้เจ้าจะไม่เห็นเรา จนกว่าเจ้าจะพูดว่า
"ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าย่อมเป็นสุข" ✡

24

1 พระเยซูออกจากพระวิหาร และกำลังเดินไป
สาวกของพระองค์เข้ามาชี้ให้พระองค์ดูอาคารของพระวิหาร
2 แต่พระองค์ตอบพวกเขาว่า "พวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดใช่ไหม"
เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ที่นี่จะไม่มีหินเหลือซ้อนกันแม้แต่ก้อนเดียว ทุกก้อนจะถูกรื้อลง"
3 ขณะพระองค์นั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ สาวกเข้ามาหาพระองค์เป็นการส่วนตัว และถามว่า
"โปรดบอกพวกเราว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร" และอะไรคือหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของท่าน
กับการสิ้นสุดของยุค""
4 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "จงระวังอย่าให้ใครหลอกพวกคุณ
5 เพราะหลายคนจะมาในนามของเรา และพูดว่า "เราคือพระคริสต์"
แล้วจะทำให้คนมากมายหลงผิด
6 พวกคุณจะได้ยินเรื่องสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนก
เพราะสิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้น แต่ยังไม่ถึงจุดจบ
7 ชนชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ชนชาติ และอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร จะเกิดการกันดารอาหาร โรคระบาด
และแผ่นดินไหวในที่ต่าง ๆ
8 แต่ทั้งหมดนี้เป็นเพียงการเริ่มต้นของความเจ็บปวดก่อนคลอด
9 "แล้วพวกเขาจะมอบพวกคุณให้ถูกกดขี่ และจะฆ่าพวกคุณ
ทุกชนชาติจะเกลียดชังพวกคุณเพราะนามของเรา
10 เวลานั้น หลายคนจะสะดุดล้ม จะทรยศกัน และเกลียดชังกัน
11 จะมีผู้เผยพระวจนะเท็จหลายคนเกิดขึ้น และทำให้คนมากมายหลงผิด
12 เพราะความชั่วร้ายจะเพิ่มขึ้น ความรักของคนจำนวนมากจะเย็นชาลง
13 แต่ผู้ที่อดทนจนถึงที่สุดจะรอด
14 ข่าวดีเรื่องอาณาจักรนี้จะได้รับการประกาศไปทั่วโลก เพื่อเป็นพยานแก่ทุกชนชาติ
แล้วจุดจบจะมาถึง

✡ **23:39 23:39** สดุดี 118:26

15 “เพราะฉะนั้น เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งน่ารังเกียจแห่งความรกร้าง✡
ซึ่งกล่าวไว้ผ่านดาเนียลผู้เผยพระวจนะ ยืนอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ (ผู้อ่านจงเข้าใจ”
16 เวลานั้น คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียจงหนีไปยังภูเขา
17 คนที่อยู่บนดาดฟ้าอย่าลงมาเอาสิ่งของในบ้าน
18 คนที่อยู่ในทุ่งอย่ากลับไปเอาเสื้อผ้าของตน
19 วิบัติแก่หญิงมีครรภ์ และมารดาที่กำลังให้นมลูกในวันเหล่านั้น”
20 จงอธิษฐานขออย่าให้การหนีของพวกคุณเกิดขึ้นในฤดูหนาว หรือในวันสะบาโต
21 เพราะเวลานั้นจะมีความทุกข์ยากใหญ่หลวง* อย่างที่ไม่เคยมีมาตั้งแต่เริ่มต้นโลกจนถึงบัดนี้
และจะไม่มีอีก
22 ถ้าวันเหล่านั้นไม่ถูกทำให้สั้นลง ก็จะไม่มีมนุษย์คนใดรอด แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่ได้รับเลือก
วันเหล่านั้นจะถูกทำให้สั้นลง
23 “ถ้าเวลานั้นมีใครบอกพวกคุณว่า ‘ดูสิ พระคริสต์อยู่ที่นี่’ หรือ ‘ดูสิ อยู่ที่นั่น’ อย่าเชื่อ
24 เพราะจะมีพระคริสต์เท็จและผู้เผยพระวจนะเท็จเกิดขึ้น
พวกเขาจะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ใหญ่หลวง เพื่อจะหลอกแม้แต่ผู้ที่ได้รับเลือก
ถ้าเป็นไปได้
25 “เราบอกพวกคุณไว้ล่วงหน้าแล้ว
26 “เพราะฉะนั้น ถ้าพวกเขาบอกพวกคุณว่า ‘ดูสิ พระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ อย่าออกไป หรือว่า
‘ดูสิ พระองค์อยู่ในห้องด้านใน’ อย่าเชื่อ
27 เพราะฟ้าแลบจากทิศตะวันออกมองเห็นได้ถึงทิศตะวันตกฉันใด
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น
28 ซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงแร้ง† ก็จะรวมตัวกันที่นั่น
29 “ทันทีหลังความทุกข์ยาก‡ ในวันเหล่านั้น ดวงอาทิตย์จะมืด ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
ดวงดาวจะตกจากฟ้า และพลังแห่งสวรรค์จะสั่นสะเทือน✡
30 แล้วหมายสำคัญของบุตรมนุษย์จะปรากฏบนท้องฟ้า ทุกเผ่าบนแผ่นดินโลกจะคร่ำครวญ
และจะเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆแห่งท้องฟ้า ด้วยฤทธิ์เดชและพระสิริยิ่งใหญ่
31 พระองค์จะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไป พร้อมเสียงแตรดัง
และพวกเขาจะรวบรวมผู้ที่พระองค์ทรงเลือกจากลมทั้งสี่ ตั้งแต่ปลายฟ้าด้านหนึ่งถึงอีกด้านหนึ่ง
32 “จงเรียนรู้อุปมาจากต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งของมันอ่อน และผลิใบ พวกคุณก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้แล้ว
33 เช่นเดียวกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ก็จงรู้ว่าพระองค์อยู่ใกล้แล้ว ถึงหน้าประตู
34 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า คนรุ่นนี้§ จะไม่ผ่านไป จนกว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะสำเร็จ
35 สวรรค์และโลกจะผ่านพ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่ผ่านพ้นไป
36 “แต่วันและเวลานั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่ทูตสวรรค์ในสวรรค์* มีแต่พระบิดาของเราเท่านั้นที่รู้
37 ในสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น
38 เพราะในวันก่อนน้ำท่วมเหล่านั้น มีทั้งการกิน การดื่ม การแต่งงาน และการยกให้แต่งงาน
จนถึงวันที่โนอาห์เข้าเรือ
39 พวกเขาไม่รู้อะไร จนน้ำท่วมมาและพัดพวกเขาไปหมด
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น
40 เวลานั้น จะมีชายสองคนอยู่ในทุ่ง คนหนึ่งจะถูกรับไป อีกคนจะถูกทิ้งไว้

✡ **24:15 24:15** ดาเนียล 9:27; 11:31; 12:11 * **24:21 24:21** หรือ การกดขี่ † **24:28 24:28** หรือ นกอินทรี ‡ **24:29 24:29** หรือ การกดขี่ ✡ **24:29 24:29** อิสยาห์ 13:10; 34:4 § **24:34 24:34** คำที่แปลว่า “รุ่น” (genea) อาจแปลว่า “เชื้อชาติ” ได้ด้วย * **24:36 24:36** NU เพิ่มว่า “แม้แต่พระบุตร”

41 จะมีหญิงสองคนกำลังโม่แป้งอยู่ คนหนึ่งจะถูกรับไป อีกคนจะถูกทิ้งไว้
42 เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวัง เพราะพวกคุณไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกคุณจะมาเวลาใด
43 แต่จงรู้ข้อนี้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่าขโมยจะมาในยามไหนของกลางคืน เขาคงเฝ้าอยู่
และไม่ยอมให้ขโมยงัดเข้าไปในบ้านของตน
44 เพราะฉะนั้น พวกคุณก็จงเตรียมพร้อม เพราะบุตรมนุษย์จะมาในเวลาที่พวกคุณไม่คาดคิด
45 “ถ้าอย่างนั้น ใครคือคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์และฉลาด ซึ่งนายแต่งตั้งให้ดูแลคนในบ้าน
เพื่อแจกอาหารให้พวกเขาตามเวลา”
46 คนรับใช้คนนั้นย่อมเป็นสุข เมื่อนายกลับมาแล้วพบว่าเขากำลังทำเช่นนั้น
47 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า นายจะแต่งตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมด
48 แต่ถ้าคนรับใช้ชั่วคนนั้นคิดในใจว่า “นายของเรายังไม่กลับมา”
49 แล้วเริ่มตีเพื่อนคนรับใช้ และกินดื่มกับคนเมา
50 นายของคนรับใช้คนนั้นจะมาในวันที่เขาไม่คาดคิด และในเวลาที่เขาไม่รู้
51 แล้วจะฟันเขาเป็นชิ้น ๆ และให้เขามีส่วนร่วมกับพวกคนหน้าซื่อใจคด
ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

25

1 “เวลานั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงสาวพรหมจารีสิบคน
ซึ่งถือตะเกียงของตนออกไปรอรับเจ้าบ่าว
2 ในพวกนาง มีห้าคนโง่ และห้าคนฉลาด
3 คนโง่เอาตะเกียงไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย
4 ส่วนคนฉลาดเอาน้ำมันใส่ภาชนะไปพร้อมกับตะเกียง
5 เมื่อเจ้าบ่าวยังมาช้า พวกนางทุกคนก็ง่วงและหลับไป
6 พอถึงเที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องว่า “ดูสิ เจ้าบ่าวมาแล้ว” ออกไปรับเขาเถอะ”
7 หญิงสาวพรหมจารีทั้งหมดจึงลุกขึ้น และตัดแต่งไส้ตะเกียงของตน*
8 คนโง่พูดกับคนฉลาดว่า “แบ่งน้ำมันของพวกคุณให้พวกเราบ้าง
เพราะตะเกียงของพวกเรากำลังจะดับ”
9 แต่คนฉลาดตอบว่า “ถ้าน้ำมันไม่พอทั้งสำหรับพวกเราและพวกคุณล่ะ” พวกคุณไปหาคนขาย
แล้วซื้อสำหรับตัวเองดีกว่า”
10 ระหว่างที่พวกนางออกไปซื้อ เจ้าบ่าวก็มา
คนที่เตรียมพร้อมจึงเข้าไปในงานเลี้ยงแต่งงานพร้อมกับเขา แล้วประตูก็ปิด
11 หลังจากนั้น หญิงสาวพรหมจารีคนอื่น ๆ ก็มา และพูดว่า “ท่านคะ ท่านคะ เปิดให้พวกเราด้วย”
12 แต่เขาตอบว่า “เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า เราไม่รู้จักพวกคุณ”
13 เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวัง เพราะพวกคุณไม่รู้วันหรือเวลาที่บุตรมนุษย์จะมา
14 “เพราะเรื่องนี้เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งกำลังจะเดินทางไปต่างถิ่น เขาเรียกคนรับใช้ของตน
และมอบทรัพย์สินให้พวกเขาดูแล
15 เขาให้คนหนึ่งห้าตะลันต์† อีกคนสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์
ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วเขาก็ออกเดินทาง
16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ไปทำการค้าทันที และได้กำไรเพิ่มอีกห้าตะลันต์
17 คนที่ได้สองตะลันต์ก็ได้เพิ่มอีกสองตะลันต์เช่นกัน
18 แต่คนที่ได้หนึ่งตะลันต์ออกไปขุดหลุมในดิน แล้วซ่อนเงินของนายไว้
19 “หลังจากนั้นนานมาก นายของคนรับใช้เหล่านั้นกลับมา และชำระบัญชีกับพวกเขา

---

* **25:7** **25:7** ปลายไส้ตะเกียงน้ำมันต้องตัดออกเป็นระยะ เพื่อไม่ให้มีเขม่าคาร์บอนเกาะอุดตัน และต้องปรับความสูงของไส้เพื่อให้เปลวไฟไหม้สม่ำเสมอ ให้แสงดี และไม่เกิดควันมาก † **25:15** **25:15** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ (โดยทั่วไปใช้ชั่งเงิน ถ้าไม่ได้ระบุเป็นอย่างอื่น)

20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นำอีกห้าตะลันต์มา และพูดว่า "ท่านมอบห้าตะลันต์ให้ข้าพเจ้า ดูสิ
ข้าพเจ้าได้เพิ่มมาอีกห้าตะลันต์"
21 "นายกล่าวกับเขาว่า "ดีมาก คนรับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย
เราจะให้เจ้าดูแลเรื่องมากมาย จงมาร่วมยินดีกับนายของเจ้า"
22 "คนที่ได้สองตะลันต์ก็มา และพูดว่า "ท่านมอบสองตะลันต์ให้ข้าพเจ้า ดูสิ
ข้าพเจ้าได้เพิ่มมาอีกสองตะลันต์"
23 "นายกล่าวกับเขาว่า "ดีมาก คนรับใช้ที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย
เราจะให้เจ้าดูแลเรื่องมากมาย จงมาร่วมยินดีกับนายของเจ้า"
24 "ส่วนคนที่ได้รับหนึ่งตะลันต์ก็มา และพูดว่า "ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเป็นคนเข้มงวด
เก็บเกี่ยวในที่ที่ท่านไม่ได้หว่าน และรวบรวมในที่ที่ท่านไม่ได้โปรย
25 ข้าพเจ้ากลัว จึงไปซ่อนตะลันต์ของท่านไว้ในดิน นี่คือของของท่าน"
26 "แต่นายตอบเขาว่า "เจ้าคนรับใช้ชั่วและเกียจคร้าน เจ้ารู้ว่าเราเก็บเกี่ยวในที่ที่เราไม่ได้หว่าน
และรวบรวมในที่ที่เราไม่ได้โปรย
27 ถ้าอย่างนั้น เจ้าควรนำเงินของเราไปฝากไว้กับนายธนาคาร เมื่อเรากลับมา
เราก็จะได้รับเงินของเราคืนพร้อมดอกเบี้ย
28 เพราะฉะนั้น จงเอาตะลันต์จากเขา แล้วให้แก่คนที่มีสิบตะลันต์
29 เพราะทุกคนที่มี จะได้รับเพิ่ม และจะมีอย่างเหลือเฟือ แต่คนที่ไม่มี แม้สิ่งที่เขามีก็จะถูกเอาไป
30 ส่วนคนรับใช้ที่ไร้ประโยชน์นั้น จงโยนออกไปในความมืดภายนอก
ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"
31 "เมื่อบุตรมนุษย์มาในพระสิริของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหมด
พระองค์จะนั่งบนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์
32 ทุกชนชาติจะมารวมอยู่ต่อหน้าพระองค์ และพระองค์จะแยกพวกเขาออกจากกัน
เหมือนผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ
33 พระองค์จะให้แกะอยู่ทางขวา และแพะอยู่ทางซ้าย
34 แล้วกษัตริย์จะกล่าวกับคนทางขวาว่า "มาเถอะ พวกคุณผู้ได้รับพรจากพระบิดาของเรา
จงรับอาณาจักรที่เตรียมไว้สำหรับพวกคุณตั้งแต่การวางรากฐานของโลกเป็นมรดก
35 เพราะเมื่อเราหิว พวกคุณให้อาหารเรา เมื่อเรากระหาย พวกคุณให้เราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า
พวกคุณก็ต้อนรับเรา
36 เราเปลือยกาย พวกคุณก็ให้เสื้อผ้าเรา เราป่วย พวกคุณก็มาเยี่ยม เราอยู่ในคุก
พวกคุณก็มาหาเรา"
37 "แล้วคนชอบธรรมจะตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
เมื่อไรที่พวกเราเห็นท่านหิวแล้วให้อาหาร หรือเห็นท่านกระหายแล้วให้ดื่ม"
38 เมื่อไรที่พวกเราเห็นท่านเป็นคนแปลกหน้าแล้วต้อนรับ หรือเห็นท่านเปลือยกายแล้วให้เสื้อผ้า"
39 เมื่อไรที่พวกเราเห็นท่านป่วย หรืออยู่ในคุก แล้วมาหาท่าน""
40 "กษัตริย์จะตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
เมื่อพวกคุณทำสิ่งนี้แก่พี่น้องของเราคนหนึ่ง แม้แต่คนที่เล็กน้อยที่สุด‡ พวกคุณก็ทำแก่เรา"
41 แล้วพระองค์จะกล่าวกับคนทางซ้ายด้วยว่า "พวกเจ้าผู้ถูกสาป จงไปจากเรา
เข้าสู่ไฟนิรันดร์ที่เตรียมไว้สำหรับมารและทูตสวรรค์ของมัน
42 เพราะเราหิว พวกเจ้าไม่ได้ให้อาหารเรา เรากระหาย พวกเจ้าไม่ได้ให้เราดื่ม
43 เราเป็นคนแปลกหน้า พวกเจ้าไม่ได้ต้อนรับ เราเปลือยกาย พวกเจ้าไม่ได้ให้เสื้อผ้า
เราป่วยและอยู่ในคุก พวกเจ้าไม่ได้มาเยี่ยมเรา"

---

‡ **25:40 25:40** คำที่แปลว่า "พี่น้อง" ในที่นี้ อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องร่วมครอบครัว"

44 แล้วพวกเขาจะตอบว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อไรที่พวกเราเห็นท่านหิว กระหาย
เป็นคนแปลกหน้า เปลือยกาย ป่วย หรืออยู่ในคุก แล้วไม่ได้ช่วยท่าน
45 แล้วพระองค์จะตอบพวกเขาว่า เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
เมื่อพวกคุณไม่ได้ทำแก่คนหนึ่งในบรรดาคนที่เล็กน้อยที่สุดเหล่านี้ พวกคุณก็ไม่ได้ทำแก่เรา
46 คนเหล่านี้จะไปรับการลงโทษนิรันดร์ แต่คนชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์

26

1 เมื่อพระเยซูกล่าวถ้อยคำทั้งหมดนี้จบแล้ว พระองค์กล่าวกับสาวกว่า
2 พวกคุณรู้ว่า อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกมอบให้นำไปตรึงบนกางเขน
3 เวลานั้น หัวหน้าปุโรหิต พวกอาลักษณ์
และพวกผู้อาวุโสของประชาชนมาชุมนุมกันในลานบ้านของมหาปุโรหิต ซึ่งชื่อคายาฟาส
4 พวกเขาปรึกษากันว่าจะจับพระเยซูด้วยอุบาย และฆ่าพระองค์
5 แต่พวกเขาพูดว่า อย่าทำในช่วงเทศกาล มิฉะนั้นประชาชนอาจก่อจลาจล
6 ขณะที่พระเยซูอยู่ที่เบธานี ในบ้านของซีโมนผู้เป็นโรคเรื้อน
7 มีหญิงคนหนึ่งถือขวดอะลาบาสเตอร์ที่บรรจุน้ำมันหอมราคาแพงมากเข้ามาหาพระองค์
และเทน้ำมันหอมลงบนศีรษะของพระองค์ ขณะที่พระองค์นั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร
8 เมื่อสาวกเห็น ก็ไม่พอใจอย่างยิ่ง และพูดว่า ทำไมจึงทำให้สูญเปล่าอย่างนี้
9 น้ำมันหอมนี้ขายได้เงินมาก แล้วเอาเงินให้คนยากจนก็ได้
10 พระเยซูรู้เรื่องนี้ จึงกล่าวกับพวกเขาว่า พวกคุณรบกวนหญิงคนนี้ทำไม นางได้ทำสิ่งดีแก่เรา
11 พวกคุณมีคนยากจนอยู่กับพวกคุณเสมอ แต่พวกคุณจะไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอ
12 ที่นางเทน้ำมันหอมนี้บนร่างกายของเรา ก็เพื่อเตรียมเราไว้สำหรับการฝังศพ
13 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ไม่ว่าข่าวดีนี้จะถูกประกาศที่ใดทั่วโลก
สิ่งที่หญิงคนนี้ทำก็จะถูกกล่าวถึงที่นั่น เพื่อระลึกถึงนาง
14 แล้วยูดาสอิสคาริโอท คนหนึ่งในสิบสองคน ไปหาหัวหน้าปุโรหิต
15 และถามว่า พวกคุณจะให้อะไรข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้ามอบเขาให้พวกคุณ
พวกเขาจึงชั่งเงินสามสิบเหรียญให้เขา
16 ตั้งแต่เวลานั้น ยูดาสก็หาโอกาสที่จะทรยศพระองค์
17 ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ สาวกมาหาพระเยซู และถามว่า
ท่านต้องการให้พวกเราเตรียมปัสกาให้ท่านรับประทานที่ไหน
18 พระองค์กล่าวว่า จงเข้าไปในเมือง ไปหาคนหนึ่ง แล้วบอกเขาว่า อาจารย์บอกว่า
เวลาของเราใกล้มาถึงแล้ว เราจะฉลองปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับสาวกของเรา
19 สาวกทำตามที่พระเยซูสั่ง และเตรียมปัสกา
20 เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์เอนกายรับประทานอาหารพร้อมกับสาวกสิบสองคน
21 ขณะที่พวกเขากำลังกิน พระองค์กล่าวว่า เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
คนหนึ่งในพวกคุณจะทรยศเรา
22 พวกเขาเศร้าใจอย่างยิ่ง และเริ่มถามพระองค์ทีละคนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า
คงไม่ใช่ข้าพเจ้าใช่ไหม
23 พระองค์ตอบว่า คนที่จุ่มมือลงในชามพร้อมกับเรา คนนั้นจะทรยศเรา
24 บุตรมนุษย์จะจากไปตามที่มีเขียนไว้ถึงพระองค์ แต่วิบัติแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ สำหรับคนนั้น
ถ้าไม่ได้เกิดมาก็ยังดีกว่า
25 ยูดาส คนที่กำลังจะทรยศพระองค์ ถามว่า รับบี คงไม่ใช่ข้าพเจ้าใช่ไหม

พระองค์ตอบเขาว่า "ท่านพูดเอง"
26 ขณะที่พวกเขากำลังกิน พระเยซูหยิบขนมปังขึ้นมา กล่าวขอบคุณ* แล้วหักและส่งให้สาวก
พร้อมกับกล่าวว่า "รับไปกิน นี่คือกายของเรา"
27 พระองค์หยิบถ้วย กล่าวขอบพระคุณ แล้วส่งให้พวกเขา พร้อมกับกล่าวว่า
"พวกคุณทุกคนจงดื่มจากถ้วยนี้
28 เพราะนี่คือโลหิตของเรา คือโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งหลั่งออกเพื่อคนจำนวนมาก
เพื่อการยกโทษบาป
29 แต่เราบอกพวกคุณว่า ตั้งแต่นี้ไป เราจะไม่ดื่มผลจากเถาองุ่นนี้อีก
จนถึงวันที่เราจะดื่มใหม่กับพวกคุณในอาณาจักรของพระบิดาของเรา"
30 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาก็ออกไปยังภูเขามะกอกเทศ
31 แล้วพระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "คืนนี้ พวกคุณทุกคนจะสะดุดล้มเพราะเรา เพราะมีเขียนไว้ว่า
'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะในฝูงจะกระจัดกระจายไป'✡
32 แต่หลังจากเราฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว เราจะไปยังกาลิลีก่อนพวกคุณ"
33 เปโตรตอบพระองค์ว่า "แม้ทุกคนจะสะดุดล้มเพราะท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่สะดุดล้มเลย"
34 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คืนนี้ ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"
35 เปโตรกล่าวกับพระองค์ว่า "แม้ข้าพเจ้าต้องตายพร้อมกับท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ปฏิเสธท่าน"
สาวกทุกคนก็พูดเช่นเดียวกัน
36 แล้วพระเยซูมากับพวกเขาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และกล่าวกับสาวกว่า "นั่งอยู่ที่นี่
ขณะที่เราไปอธิษฐานที่โน่น"
37 พระองค์พาเปโตร และบุตรสองคนของเศเบดีไปด้วย แล้วเริ่มเศร้าใจและทุกข์ใจอย่างหนัก
38 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "จิตใจของเราเศร้าอย่างยิ่ง จนแทบจะตาย จงอยู่ที่นี่
และเฝ้าระวังกับเรา"
39 พระองค์เดินต่อไปอีกเล็กน้อย หมอบหน้าลงกับพื้น และอธิษฐานว่า "พระบิดาของเรา
ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วยนี้ผ่านพ้นไปจากเรา แต่อย่าให้เป็นตามที่เราต้องการ
ให้เป็นตามที่พระองค์ต้องการ"
40 พระองค์กลับมาหาสาวก และพบพวกเขากำลังหลับ จึงกล่าวกับเปโตรว่า
"พวกคุณเฝ้าระวังกับเราสักหนึ่งชั่วโมงไม่ได้หรือ"
41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะไม่เข้าสู่การทดลอง จิตวิญญาณเต็มใจก็จริง แต่ร่างกายอ่อนแอ"
42 พระองค์จากไปอีกเป็นครั้งที่สอง และอธิษฐานว่า "พระบิดาของเรา
ถ้าถ้วยนี้ไม่อาจผ่านพ้นไปจากเรา เว้นแต่เราจะดื่ม ขอให้เป็นไปตามที่พระองค์ต้องการ"
43 พระองค์กลับมาอีก และพบพวกเขากำลังหลับ เพราะตาของพวกเขาหนัก
44 พระองค์จึงปล่อยพวกเขาไว้ แล้วจากไปอธิษฐานเป็นครั้งที่สาม โดยกล่าวคำเดิม
45 แล้วพระองค์กลับมาหาสาวก และกล่าวว่า "พวกคุณยังนอนและพักกันอยู่หรือ" ดูสิ
เวลานั้นใกล้มาถึงแล้ว และบุตรมนุษย์กำลังถูกทรยศ และถูกมอบไว้ในมือของคนบาป
46 ลุกขึ้น ไปกันเถอะ ดูสิ คนที่ทรยศเรามาใกล้แล้ว"
47 ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่ ยูดาส คนหนึ่งในสิบสองคนก็มาถึง
พร้อมกับฝูงชนจำนวนมากที่ถือดาบและไม้ตะบอง
ซึ่งหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสของประชาชนส่งมา
48 คนที่ทรยศพระองค์ได้ให้สัญญาณแก่พวกเขาไว้ว่า "เราจูบใคร คนนั้นแหละ จงจับเขา"
49 เขาตรงเข้าไปหาพระเยซูทันที และกล่าวว่า "สวัสดี รับบี" แล้วจูบพระองค์

---

* **26:26 26:26** TR อ่านว่า "กล่าวคำอวยพร" แทน "กล่าวขอบคุณ" ✡ **26:31 26:31** เศคาริยาห์ 13:7

50 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เพื่อน ท่านมาที่นี่ทำไม”
แล้วพวกเขาก็เข้ามาจับพระเยซู และคุมตัวพระองค์ไว้
51 คนหนึ่งในพวกที่อยู่กับพระเยซูยื่นมือไปชักดาบออก ฟันคนรับใช้ของมหาปุโรหิต
และตัดหูของเขาขาด
52 แล้วพระเยซูกล่าวกับเขาว่า “จงเก็บดาบกลับเข้าที่เดิม เพราะทุกคนที่ใช้ดาบจะตายด้วยดาบ
53 หรือท่านคิดว่า เราขอพระบิดาของเราไม่ได้หรือ”
และพระองค์จะส่งทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองเลกิโอนมาให้เราเดี๋ยวนี้
54 ถ้าอย่างนั้น พระคัมภีร์จะสำเร็จได้อย่างไร ซึ่งบอกว่าเรื่องนี้ต้องเกิดขึ้น”
55 เวลานั้น พระเยซูกล่าวกับฝูงชนว่า “พวกคุณออกมาพร้อมดาบและไม้ตะบองเพื่อจับเรา
เหมือนมาจับโจรหรือ” ทุกวันเรานั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่พวกคุณไม่ได้จับเรา
56 แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น เพื่อให้พระคัมภีร์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะสำเร็จ”
แล้วสาวกทุกคนก็ละพระองค์และหนีไป
57 คนที่จับพระเยซูพาพระองค์ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิต
ซึ่งพวกอาลักษณ์และพวกผู้อาวุโสมาชุมนุมกันอยู่
58 เปโตรตามพระองค์ไปห่าง ๆ จนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งกับพวกเจ้าหน้าที่
เพื่อดูว่าเรื่องจะจบอย่างไร
59 หัวหน้าปุโรหิต พวกผู้อาวุโส และสมาชิกสภาทั้งหมดหาพยานเท็จมากล่าวหาพระเยซู
เพื่อจะประหารพระองค์
60 แต่หาไม่ได้ แม้จะมีพยานเท็จหลายคนมาให้การ ในที่สุดมีพยานเท็จสองคนมา
61 และกล่าวว่า “ชายคนนี้พูดว่า ‘เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้า
และสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน’ ”
62 มหาปุโรหิตยืนขึ้น และถามพระองค์ว่า “ท่านไม่ตอบอะไรเลยหรือ”
คนเหล่านี้เป็นพยานกล่าวหาท่านเรื่องอะไร”
63 แต่พระเยซูนิ่งเงียบ มหาปุโรหิตจึงกล่าวกับพระองค์ว่า
“ข้าพเจ้าให้ท่านสาบานต่อพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ให้บอกพวกเราว่า ท่านคือพระคริสต์
พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่”
64 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ท่านพูดเอง แต่เราบอกพวกคุณว่า หลังจากนี้
พวกคุณจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งทางขวาขององค์ผู้ทรงฤทธิ์ และมาบนเมฆแห่งท้องฟ้า”
65 มหาปุโรหิตฉีกเสื้อผ้าของตน และกล่าวว่า “เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า”
พวกเรายังต้องการพยานอะไรอีก” ดูสิ ตอนนี้พวกคุณได้ยินคำหมิ่นประมาทของเขาแล้ว
66 พวกคุณคิดอย่างไร”
พวกเขาตอบว่า “เขาสมควรตาย”
67 แล้วพวกเขาถ่มน้ำลายใส่หน้าพระองค์ ชกพระองค์ และบางคนตบพระองค์
68 พร้อมกับพูดว่า “พระคริสต์ พยากรณ์ให้พวกเราสิ” ใครตีท่าน”
69 ขณะนั้น เปโตรนั่งอยู่ข้างนอกในลาน สาวใช้คนหนึ่งมาหาเขา และพูดว่า
“ท่านก็อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย”
70 แต่เขาปฏิเสธต่อหน้าทุกคนว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านพูดเรื่องอะไร”
71 เมื่อเขาออกไปที่เฉลียง มีอีกคนหนึ่งเห็นเขา และพูดกับคนที่อยู่ที่นั่นว่า
“ชายคนนี้ก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”
72 เขาปฏิเสธอีกครั้ง พร้อมกับสาบานว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้จักชายคนนั้น”

73 ต่อมาอีกไม่นาน คนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ก็เข้ามาพูดกับเปโตรว่า "ท่านเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่
เพราะสำเนียงของท่านบอกได้"
74 แล้วเขาเริ่มสาปแช่งและสาบานว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้จักชายคนนั้น""
ทันทีนั้น ไก่ก็ขัน
75 เปโตรนึกถึงคำที่พระเยซูเคยกล่าวกับเขาว่า "ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"
แล้วเขาออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น

27

1 เมื่อถึงเวลาเช้า หัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสของประชาชนทุกคนปรึกษากันเรื่องพระเยซู
เพื่อจะประหารพระองค์
2 พวกเขามัดพระองค์ พาไป และมอบพระองค์ให้ปอนทิอัสปีลาต ผู้ว่าราชการ
3 เมื่อยูดาสคนที่ทรยศพระองค์เห็นว่าพระเยซูถูกตัดสินลงโทษ เขาก็เสียใจในสิ่งที่ทำ
และนำเงินสามสิบเหรียญกลับไปคืนหัวหน้าปุโรหิตกับพวกผู้อาวุโส
4 โดยพูดว่า "ข้าพเจ้าทำบาป เพราะทรยศผู้บริสุทธิ์ให้ต้องหลั่งเลือด"
แต่พวกเขาตอบว่า "เกี่ยวอะไรกับพวกเรา" เจ้าจัดการเองเถอะ"
5 ยูดาสโยนเงินเหล่านั้นลงในสถานศักดิ์สิทธิ์ แล้วจากไป จากนั้นเขาไปผูกคอตาย
6 หัวหน้าปุโรหิตเก็บเงินเหล่านั้นขึ้นมา และพูดว่า "ไม่ได้รับอนุญาตให้ใส่เงินนี้ไว้ในคลังพระวิหาร
เพราะเป็นค่าเลือด"
7 พวกเขาจึงปรึกษากัน แล้วเอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งของช่างปั้นหม้อ เพื่อใช้ฝังศพคนต่างถิ่น
8 เพราะเหตุนี้ ทุ่งนั้นจึงได้ชื่อว่า "ทุ่งเลือด" จนถึงทุกวันนี้
9 แล้วสิ่งที่กล่าวไว้ผ่านเยเรมีย์* ผู้เผยพระวจนะก็สำเร็จ ที่ว่า
"พวกเขาเอาเงินสามสิบเหรียญ
ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่ถูกตีราคา
ผู้ซึ่งบางคนในบรรดาลูกหลานอิสราเอลตีราคา
10 แล้วเอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งของช่างปั้นหม้อ
ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเรา"✡
11 พระเยซูยืนอยู่ต่อหน้าผู้ว่าราชการ ผู้ว่าราชการถามพระองค์ว่า
"ท่านคือกษัตริย์ของชาวยิวหรือ""
พระเยซูตอบเขาว่า "ท่านพูดเอง"
12 เมื่อหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสกล่าวหาพระองค์ พระองค์ไม่ตอบอะไร
13 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินหรือว่า พวกเขาเป็นพยานกล่าวหาท่านตั้งหลายเรื่อง""
14 แต่พระองค์ไม่ตอบเขาแม้แต่คำเดียว ทำให้ผู้ว่าราชการประหลาดใจอย่างยิ่ง
15 ในช่วงเทศกาล ผู้ว่าราชการมีธรรมเนียมปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้ฝูงชน ตามที่พวกเขาต้องการ
16 เวลานั้น มีนักโทษคนหนึ่งที่เป็นที่รู้จักกันดี ชื่อบารับบัส
17 เมื่อประชาชนมารวมกัน ปีลาตจึงถามว่า "พวกคุณต้องการให้เราปล่อยใคร บารับบัส
หรือเยซูผู้ได้ชื่อว่าพระคริสต์""
18 เพราะเขารู้ว่า พวกเขามอบพระเยซูให้เขาเพราะความอิจฉา
19 ขณะที่ปีลาตนั่งอยู่บนที่นั่งพิพากษา ภรรยาของเขาส่งคนมาบอกว่า
"อย่าเข้าไปเกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมคนนั้น เพราะวันนี้ข้าพเจ้าทุกข์ใจมากในความฝันเพราะเขา"
20 หัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสชักจูงฝูงชนให้ขอบารับบัส และให้ฆ่าพระเยซู

---

* **27:9 27:9** ต้นฉบับบางฉบับไม่มีคำว่า "เยเรมีย์" ✡ **27:10 27:10** เศคาริยาห์ 11:12-13; เยเรมีย์ 19:1-13; 32:6-9

21 ผู้ว่าราชการถามพวกเขาว่า “ในสองคนนี้ พวกคุณต้องการให้เราปล่อยใคร”
พวกเขาตอบว่า “บารับบัส”
22 ปีลาตถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรกับเยซูผู้ได้ชื่อว่าพระคริสต์”
พวกเขาทุกคนตอบว่า “ตรึงเขาบนกางเขน”
23 ผู้ว่าราชการถามว่า “ทำไม” เขาทำความชั่วอะไร”
แต่พวกเขายิ่งร้องเสียงดังว่า “ตรึงเขาบนกางเขน”
24 เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้ผล และกลับกำลังจะเกิดความวุ่นวาย เขาจึงเอาน้ำมาล้างมือต่อหน้าฝูงชน
และพูดว่า “เราไม่มีส่วนผิดในเลือดของคนชอบธรรมคนนี้ พวกคุณจัดการกันเอง”
25 ประชาชนทั้งหมดตอบว่า “ขอให้เลือดของเขาตกอยู่เหนือพวกเรา และเหนือลูก ๆ ของพวกเรา”
26 แล้วปีลาตปล่อยบารับบัสให้พวกเขา ส่วนพระเยซู เขาสั่งให้เฆี่ยน
แล้วมอบพระองค์ให้นำไปตรึงบนกางเขน
27 จากนั้น ทหารของผู้ว่าราชการนำพระเยซูเข้าไปในปราเอโทเรียม
และเรียกทหารทั้งกองมาล้อมพระองค์
28 พวกเขาถอดเสื้อผ้าของพระองค์ แล้วเอาเสื้อคลุมสีแดงสดสวมให้
29 พวกเขาสานมงกุฎหนามสวมบนศีรษะพระองค์ และเอาไม้อ้อวางไว้ในมือขวาของพระองค์
จากนั้นคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ และเยาะเย้ยว่า “ขอกษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ”
30 พวกเขาถ่มน้ำลายใส่พระองค์ แล้วเอาไม้อ้อตีศีรษะพระองค์
31 เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาถอดเสื้อคลุมออก เอาเสื้อผ้าของพระองค์เองสวมให้
แล้วนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงบนกางเขน
32 ขณะที่กำลังออกไป พวกเขาพบชายชาวไซรีนคนหนึ่งชื่อซีโมน จึงบังคับเขาให้ไปด้วย
เพื่อแบกกางเขนของพระองค์
33 เมื่อมาถึงสถานที่ชื่อ “กลโกธา” ซึ่งแปลว่า “สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะ”
34 พวกเขาเอาเหล้าองุ่นเปรี้ยว† ผสมสารรสขมให้พระองค์ดื่ม‡ แต่เมื่อพระองค์ชิมแล้ว ก็ไม่ยอมดื่ม
35 เมื่อตรึงพระองค์บนกางเขนแล้ว พวกเขาแบ่งเสื้อผ้าของพระองค์กัน โดยจับสลาก§
36 แล้วพวกเขานั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น
37 พวกเขาติดข้อหาไว้เหนือศีรษะพระองค์ เขียนว่า “นี่คือเยซู กษัตริย์ของชาวยิว”
38 เวลานั้น มีโจรสองคนถูกตรึงบนกางเขนพร้อมกับพระองค์ คนหนึ่งทางขวา
และอีกคนหนึ่งทางซ้าย
39 คนที่เดินผ่านไปมากล่าวหมิ่นประมาทพระองค์ พร้อมกับส่ายศีรษะ
40 และพูดว่า “เจ้าคนที่จะทำลายพระวิหาร และสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน จงช่วยตัวเองสิ”
ถ้าเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า ก็ลงจากกางเขนมา”
41 หัวหน้าปุโรหิต พวกอาลักษณ์ พวกฟาริสี* และพวกผู้อาวุโสก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกัน โดยพูดว่า
42 “เขาช่วยคนอื่นได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล
ก็ให้เขาลงจากกางเขนเดี๋ยวนี้ แล้วพวกเราจะเชื่อเขา
43 เขาวางใจในพระเจ้า ก็ให้พระเจ้าช่วยเขาเดี๋ยวนี้สิ ถ้าพระเจ้าต้องการเขา เพราะเขาพูดว่า
‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’ ”
44 แม้แต่โจรที่ถูกตรึงบนกางเขนพร้อมกับพระองค์ก็ด่าว่าพระองค์แบบเดียวกัน
45 ตั้งแต่ชั่วโมงที่หก† ความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินจนถึงชั่วโมงที่เก้า‡
46 ประมาณชั่วโมงที่เก้า พระเยซูร้องเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลิมา§ สะบักธานี” ซึ่งแปลว่า

---

† **27:34** **27:34** หรือ น้ำส้มสายชู ‡ **27:34** **27:34** สารรสขมนี้เป็นน้ำมันสีเขียวเข้มรสขมจากพืชตระกูลวอร์มวูด และมีฤทธิ์เหมือนแอลกอฮอล์ § **27:35** **27:35** TR เพิ่มว่า “เพื่อให้สิ่งที่กล่าวไว้ผ่านผู้เผยพระวจนะสำเร็จ คือ ‘พวกเขาแบ่งเสื้อผ้าของเรากัน และจับสลากเอาเสื้อผ้าของเรา’ ” [ดู สดุดี 22:18 และ ยอห์น 19:24] * **27:41** **27:41** TR ไม่มีคำว่า “พวกฟาริสี” † **27:45** **27:45** เที่ยงวัน ‡ **27:45** **27:45** 15:00 น. § **27:46** **27:46** TR อ่านว่า “ลามา” แทน “ลิมา”

พระเจ้าของเรา พระเจ้าของเรา ทำไมพระองค์ทอดทิ้งเรา✡
47 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ยิน จึงพูดว่า ชายคนนี้กำลังเรียกเอลียาห์
48 ทันทีนั้น คนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำส้มสายชูจนเต็ม เสียบไว้ที่ปลายไม้อ้อ
แล้วส่งให้พระองค์ดื่ม
49 ส่วนคนอื่นพูดว่า ปล่อยไว้ก่อน ดูกันว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาหรือไม่
50 พระเยซูร้องเสียงดังอีกครั้ง แล้วพระองค์ก็สิ้นลมหายใจ
51 แล้วม่านในพระวิหารก็ฉีกออกเป็นสองส่วน ตั้งแต่บนลงล่าง แผ่นดินไหว และศิลาแตกออก
52 อุโมงค์ฝังศพเปิดออก และร่างของผู้บริสุทธิ์หลายคนที่หลับไปก็ฟื้นขึ้นจากความตาย
53 หลังจากการฟื้นขึ้นจากความตายของพระองค์ พวกเขาออกจากอุโมงค์ฝังศพ
เข้าไปในนครบริสุทธิ์ และปรากฏแก่คนจำนวนมาก
54 เมื่อนายร้อยและคนที่อยู่กับเขาเฝ้าพระเยซูเห็นแผ่นดินไหว และสิ่งที่เกิดขึ้น
พวกเขาก็กลัวอย่างยิ่ง และพูดว่า ชายคนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ
55 มีหญิงหลายคนมองดูอยู่แต่ไกล พวกนางติดตามพระเยซูมาจากกาลิลี และรับใช้พระองค์
56 ในพวกนาง มีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส
และมารดาของบุตรสองคนของเศเบดี
57 เมื่อถึงเวลาเย็น มีชายมั่งมีชาวอาริมาเธียคนหนึ่งชื่อโยเซฟมา เขาเองก็เป็นสาวกของพระเยซู
58 เขาไปหาปีลาต และขอศพของพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบศพนั้นแก่เขา
59 โยเซฟรับศพ และพันด้วยผ้าลินินสะอาด
60 แล้ววางไว้ในอุโมงค์ฝังศพใหม่ของตน ซึ่งเขาเจาะไว้ในศิลา
จากนั้นกลิ้งก้อนหินใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ฝังศพ แล้วจากไป
61 มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งอยู่ที่นั่น นั่งอยู่ตรงข้ามอุโมงค์ฝังศพ
62 วันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันถัดจากวันเตรียม หัวหน้าปุโรหิตกับพวกฟาริสีมาชุมนุมกันต่อหน้าปีลาต
63 และพูดว่า ท่านครับ พวกเราจำได้ว่า ตอนที่คนหลอกลวงคนนั้นยังมีชีวิต เขาพูดว่า
หลังจากสามวัน เราจะฟื้นขึ้นจากความตาย
64 เพราะฉะนั้น โปรดสั่งให้เฝ้าอุโมงค์ฝังศพให้แน่นหนาจนถึงวันที่สาม ไม่อย่างนั้น
สาวกของเขาอาจมาตอนกลางคืน ขโมยศพไป แล้วบอกประชาชนว่า เขาฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว
การหลอกลวงครั้งสุดท้ายก็จะร้ายแรงกว่าครั้งแรก
65 ปีลาตตอบพวกเขาว่า พวกคุณมีทหารยาม จงไปรักษาความปลอดภัยให้แน่นหนาเท่าที่ทำได้
66 พวกเขาจึงไปพร้อมกับทหารยาม ทำให้อุโมงค์ฝังศพแน่นหนา โดยประทับตราที่ก้อนหิน

28

1 หลังจากวันสะบาโต เมื่อเริ่มรุ่งสางในวันแรกของสัปดาห์
มารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์ฝังศพ
2 แล้วก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าลงมาจากฟ้า
มากลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ และนั่งบนก้อนหิน
3 รูปลักษณ์ของเขาเหมือนฟ้าแลบ และเสื้อผ้าขาวเหมือนหิมะ
4 พวกทหารยามกลัวเขาจนตัวสั่น และกลายเป็นเหมือนคนตาย
5 ทูตสวรรค์กล่าวกับหญิงเหล่านั้นว่า อย่ากลัว เพราะเรารู้ว่าพวกคุณกำลังหาพระเยซู
ผู้ถูกตรึงบนกางเขน

✡ **27:46 27:46** สดุดี 22:1

6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ เพราะพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ตามที่พระองค์เคยบอก
มาดูที่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าเคยนอนอยู่
7 จงรีบไปบอกสาวกของพระองค์ว่า "พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว
และพระองค์ไปยังกาลิลีก่อนพวกคุณ พวกคุณจะเห็นพระองค์ที่นั่น" เราได้บอกพวกคุณแล้ว"
8 พวกนางจึงรีบออกจากอุโมงค์ฝังศพ ทั้งกลัวและยินดีอย่างยิ่ง
แล้ววิ่งไปบอกข่าวแก่สาวกของพระองค์
9 ขณะที่พวกนางกำลังไปบอกสาวก พระเยซูก็มาพบพวกนาง และกล่าวว่า "จงยินดี""
พวกนางเข้ามาจับเท้าของพระองค์ และนมัสการพระองค์
10 แล้วพระเยซูกล่าวกับพวกนางว่า "อย่ากลัว จงไปบอกพี่น้องของเรา * ให้ไปยังกาลิลี
แล้วพวกเขาจะเห็นเราที่นั่น"
11 ระหว่างที่พวกนางกำลังไป ทหารยามบางคนก็เข้าไปในเมือง
และบอกหัวหน้าปุโรหิตถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้น
12 เมื่อพวกเขามาชุมนุมกับพวกผู้อาวุโส และปรึกษากันแล้ว ก็ให้เงินจำนวนมากแก่พวกทหาร
13 โดยบอกว่า "ให้พูดว่า "สาวกของเขามาตอนกลางคืน และขโมยศพเขาไปขณะที่พวกเราหลับ"
14 ถ้าเรื่องนี้ไปถึงหูผู้ว่าราชการ พวกเราจะพูดเกลี้ยกล่อมเขา และจัดการไม่ให้พวกคุณเดือดร้อน"
15 พวกทหารรับเงิน และทำตามที่พวกเขาสั่ง เรื่องนี้จึงแพร่ไปในหมู่ชาวยิว
และยังเล่ากันอยู่จนถึงทุกวันนี้
16 ส่วนสาวกสิบเอ็ดคนไปยังกาลิลี ไปที่ภูเขาซึ่งพระเยซูสั่งให้พวกเขาไป
17 เมื่อเห็นพระองค์ พวกเขาก็หมอบลงต่อหน้าพระองค์ แต่บางคนยังสงสัย
18 พระเยซูเข้ามาหาพวกเขา และกล่าวว่า
"เราได้รับอำนาจทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกแล้ว
19 จงไป† และทำให้คนจากทุกชนชาติเป็นสาวก โดยให้พวกเขารับบัพติศมาในพระนามของพระบิดา
ของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์
20 และสอนพวกเขาให้ถือปฏิบัติทุกสิ่งที่เราสั่งพวกคุณไว้ และเราอยู่กับพวกคุณเสมอ
จนถึงการสิ้นสุดของยุค" อาเมน

---

* **28:10 28:10** คำที่แปลว่า "พี่น้อง" ในที่นี้ อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องร่วมครอบครัว" † **28:19 28:19** TR และ NU เพิ่มคำว่า "เพราะฉะนั้น"

ข่าวดีตามคำบอกเล่าของ มาระโก

1 จุดเริ่มต้นของข่าวดีเรื่องพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า
2 ตามที่เขียนไว้ในหนังสือของบรรดาผู้เผยพระวจนะว่า
"จงดู* เราส่งผู้ส่งสารของเราไปก่อนเจ้า
เขาจะเตรียมทางไว้ให้เจ้า✡
3 มีเสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
"จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จงทำทางของพระองค์ให้ตรง" ✡
4 ยอห์นมาทำพิธีบัพติศมา† ในถิ่นทุรกันดาร
และประกาศเรื่องการรับบัพติศมาแห่งการกลับใจเพื่อรับการยกโทษบาป
5 ผู้คนจากทั่วแคว้นยูเดียและชาวเยรูซาเล็มทั้งหมดพากันออกไปหายอห์น
พวกเขารับบัพติศมาจากเขาในแม่น้ำจอร์แดน และสารภาพบาปของตน
6 ยอห์นสวมเสื้อขนอูฐ คาดเข็มขัดหนังที่เอว และกินตั๊กแตนกับน้ำผึ้งป่า
7 เขาประกาศว่า "ผู้ที่จะมาภายหลังข้าพเจ้ามีอำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะก้มลงแก้สายรัดรองเท้าแตะของเขา
8 ข้าพเจ้าให้พวกคุณรับบัพติศมาใน‡ น้ำ แต่เขาจะให้พวกคุณรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์"
9 ในเวลานั้น พระเยซูมาจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี
และรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน
10 ทันทีที่ขึ้นจากน้ำ พระองค์เห็นสวรรค์แยกออก
และเห็นพระวิญญาณลงมาบนพระองค์เหมือนนกพิราบ
11 แล้วมีเสียงมาจากฟ้าว่า "เจ้าเป็นบุตรของเราที่เรารัก เราพอใจในตัวเจ้าอย่างยิ่ง"
12 ทันใดนั้น พระวิญญาณผลักดันพระองค์ออกไปยังถิ่นทุรกันดาร
13 พระองค์อยู่ที่นั่นในถิ่นทุรกันดารสี่สิบวัน ถูกซาตานทดลอง อยู่ท่ามกลางสัตว์ป่า
และเหล่าทูตสวรรค์คอยรับใช้พระองค์
14 หลังจากยอห์นถูกจับกุมแล้ว พระเยซูมายังแคว้นกาลิลี ประกาศข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
15 และกล่าวว่า "เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว"
จงกลับใจและเชื่อข่าวดี"
16 ขณะที่เดินเลียบทะเลกาลิลี พระองค์เห็นซีโมนกับอันดรูว์ซึ่งเป็นพี่น้องกัน
กำลังทอดแหอยู่ในทะเล เพราะทั้งสองเป็นชาวประมง
17 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "ตามเรามา แล้วเราจะทำให้พวกคุณเป็นชาวประมงที่จับคน"
18 พวกเขาทิ้งแหทันทีแล้วตามพระองค์ไป
19 เมื่อเดินต่อไปอีกเล็กน้อย พระองค์เห็นยากอบลูกของเศเบดีกับยอห์นซึ่งเป็นพี่น้องกัน
ทั้งสองอยู่ในเรือกำลังซ่อมแห
20 พระองค์เรียกทั้งสองทันที พวกเขาจึงทิ้งเศเบดีบิดาของตนไว้ในเรือกับพวกลูกจ้าง
แล้วตามพระองค์ไป

---

* **1:2 1:2** คำว่า "จงดู" มาจากคำว่า "" มีความหมายว่า มองดู สังเกต ให้ความสนใจ มองเห็น หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน
✡ **1:2 1:2** มาลาคี 3:1 ✡ **1:3 1:3** อิสยาห์ 40:3 † **1:4 1:4** หรือ จุ่มลงในน้ำ ‡ **1:8 1:8** คำกรีก (en) ที่แปลตรงนี้ว่า "ใน" ในบางบริบทอาจแปลว่า "ด้วย" ได้เช่นกัน

21 พวกเขาเข้าเมืองคาเปอรนาอุม พอถึงวันสะบาโต พระเยซูก็เข้าไปในธรรมศาลาและสอนทันที
22 ผู้คนต่างประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ เพราะพระองค์สอนพวกเขาอย่างผู้มีอำนาจ
ไม่เหมือนพวกอาลักษณ์
23 ทันใดนั้น ในสถานที่ประชุมของพวกเขามีชายคนหนึ่งซึ่งมีวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์อยู่ในตัว
เขาร้องออกมาว่า
24 "อา" ท่านมายุ่งอะไรกับพวกเรา เยซูชาวนาซาเร็ธ" ท่านมาเพื่อทำลายพวกเราหรือ"
ข้ารู้ว่าท่านเป็นใคร ท่านคือผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า""
25 พระเยซูตำหนิวิญญาณนั้นว่า "เงียบ" ออกมาจากเขา""
26 วิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ทำให้ชายคนนั้นชัก ร้องเสียงดัง แล้วออกมาจากเขา
27 ทุกคนต่างตกตะลึงจนถามกันว่า "นี่อะไรกัน" เป็นคำสอนใหม่หรือ"
เขามีอำนาจสั่งแม้แต่วิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ และพวกมันก็เชื่อฟังเขา""
28 ข่าวเรื่องพระองค์แพร่ไปทันทีทั่วทุกแห่งในแคว้นกาลิลีและบริเวณโดยรอบ
29 ทันทีที่ออกจากธรรมศาลา พวกเขาก็ไปบ้านของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น
30 แม่ยายของซีโมนนอนป่วยเป็นไข้ และพวกเขาบอกพระเยซูเรื่องนางทันที
31 พระองค์เข้าไปจับมือนางและพยุงให้ลุกขึ้น ไข้ก็หายจากนางทันที§ แล้วนางก็คอยรับใช้พวกเขา
32 พอถึงเวลาเย็น หลังดวงอาทิตย์ตก ผู้คนพาคนป่วยทุกคนและคนที่ถูกปีศาจสิงมาหาพระองค์
33 คนทั้งเมืองมารวมกันที่หน้าประตู
34 พระองค์รักษาคนจำนวนมากที่ป่วยด้วยโรคต่าง ๆ และขับปีศาจออกไปหลายตน
พระองค์ไม่ยอมให้ปีศาจพูด เพราะพวกมันรู้จักพระองค์
35 เช้าตรู่ขณะที่ยังมืดอยู่ พระองค์ลุกขึ้น ออกไปยังที่เปลี่ยว และอธิษฐานอยู่ที่นั่น
36 ซีโมนกับคนที่อยู่กับเขาออกตามหาพระองค์
37 เมื่อพบพระองค์แล้ว พวกเขาบอกว่า "ทุกคนกำลังตามหาท่านอยู่"
38 พระองค์ตอบว่า "ไปที่อื่นกันเถอะ ไปยังเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย
เพราะที่เราออกมาก็เพื่อการนี้"
39 พระองค์จึงไปทั่วแคว้นกาลิลี ประกาศตามธรรมศาลาและขับปีศาจออก
40 คนเป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงและวิงวอนว่า "ถ้าท่านเต็มใจ
ท่านก็ทำให้ข้าพเจ้าสะอาดได้"
41 พระเยซูรู้สึกสงสาร จึงยื่นมือแตะเขาและกล่าวว่า "เราเต็มใจ จงสะอาด"
42 เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนั้น โรคเรื้อนก็หายจากเขาทันที และเขาก็สะอาด
43 พระองค์กำชับเขาอย่างเข้มงวด แล้วให้เขาออกไปทันที
44 โดยกล่าวว่า "อย่าบอกเรื่องนี้กับใคร แต่จงไปแสดงตัวต่อปุโรหิต
และถวายสิ่งที่โมเสสสั่งไว้สำหรับการชำระตัวของเจ้า เพื่อเป็นพยานแก่พวกเขา"
45 แต่ชายคนนั้นออกไปแล้วเริ่มประกาศและเล่าเรื่องนี้ออกไปอย่างกว้างขวาง
จนพระเยซูไม่สามารถเข้าเมืองอย่างเปิดเผยได้อีก แต่ต้องอยู่นอกเมืองตามที่เปลี่ยว
ผู้คนจากทุกแห่งก็พากันมาหาพระองค์

2

1 เมื่อผ่านไปหลายวัน พระองค์กลับเข้าเมืองคาเปอรนาอุมอีกครั้ง
แล้วข่าวก็แพร่ออกไปว่าพระองค์อยู่ที่บ้าน

§ **1:31 1:31** NU ไม่มีคำว่า "ทันที"

2 ทันทีนั้น ผู้คนจำนวนมากมารวมกัน จนไม่เหลือที่ว่าง แม้แต่บริเวณประตู
และพระองค์ประกาศพระวจนะให้พวกเขาฟัง
3 มีคนสี่คนหามคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์
4 แต่เพราะฝูงชนทำให้พวกเขาเข้าไปใกล้พระองค์ไม่ได้
พวกเขาจึงรื้อหลังคาตรงบริเวณที่พระองค์อยู่ เมื่อเปิดช่องแล้ว
ก็หย่อนเสื่อที่คนเป็นอัมพาตนอนอยู่ลงมา
5 เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์กล่าวกับคนเป็นอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย
บาปของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว"
6 มีอาลักษณ์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และกำลังคิดอยู่ในใจว่า
7 "ทำไมคนนี้จึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าอย่างนี้"
ใครจะยกโทษบาปได้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว""
8 พระเยซูรู้ทันทีในจิตวิญญาณของพระองค์ว่าพวกเขากำลังคิดเช่นนั้นอยู่ในใจ
จึงกล่าวกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกคุณจึงคิดเรื่องเหล่านี้อยู่ในใจ"
9 อย่างไหนง่ายกว่ากัน การบอกคนเป็นอัมพาตว่า "บาปของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว" หรือบอกว่า
"ลุกขึ้น ยกเสื่อของเจ้า แล้วเดินไป"?
10 แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่า บุตรมนุษย์มีอำนาจบนโลกที่จะยกโทษบาป"
แล้วพระองค์จึงกล่าวกับคนเป็นอัมพาตว่า
11 "เราบอกเจ้าว่า ลุกขึ้น ยกเสื่อของเจ้า แล้วกลับบ้านไป"
12 เขาก็ลุกขึ้น ยกเสื่อทันที และเดินออกไปต่อหน้าทุกคน ทุกคนจึงประหลาดใจและยกย่องพระเจ้า
พร้อมกับพูดว่า "พวกเราไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้เลย""
13 พระองค์ออกไปที่ริมทะเลอีกครั้ง ฝูงชนทั้งหมดพากันมาหาพระองค์ และพระองค์สอนพวกเขา
14 ขณะเดินผ่านไป พระองค์เห็นเลวีลูกของอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงกล่าวกับเขาว่า
"ตามเรามา" เขาก็ลุกขึ้นและตามพระองค์ไป
15 ขณะที่พระเยซูเอนกายรับประทานอาหารอยู่ในบ้านนั้น
มีคนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากร่วมโต๊ะกับพระเยซูและสาวกของพระองค์
เพราะมีคนเช่นนี้จำนวนมาก และพวกเขาติดตามพระองค์
16 เมื่อพวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีเห็นว่าพระองค์กำลังรับประทานอาหารกับคนบาปและคนเก็บ
ภาษี พวกเขาจึงถามสาวกของพระองค์ว่า "ทำไมเขาจึงกินและดื่มกับคนเก็บภาษีและคนบาป""
17 เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงกล่าวกับพวกเขาว่า "คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนป่วยต้องการ
เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ"
18 สาวกของยอห์นและพวกฟาริสีกำลังอดอาหาร พวกเขาจึงมาถามพระองค์ว่า
"ทำไมสาวกของยอห์นและสาวกของพวกฟาริสีจึงอดอาหาร แต่สาวกของท่านไม่อดอาหาร""
19 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "เพื่อนเจ้าบ่าวจะอดอาหารได้หรือ ขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขา"
ตราบใดที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขา พวกเขาก็อดอาหารไม่ได้
20 แต่จะมีวันที่เจ้าบ่าวถูกพรากไปจากพวกเขา แล้วในวันนั้นพวกเขาจะอดอาหาร
21 ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่หดไปปะเสื้อเก่า ไม่เช่นนั้น ผ้าปะใหม่จะหดและดึงผ้าเก่าให้ขาด
รอยขาดก็จะยิ่งแย่กว่าเดิม
22 และไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ถุงหนังเก่า ไม่เช่นนั้น เหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังแตก
เหล้าองุ่นก็หก และถุงหนังก็เสีย แต่เหล้าองุ่นใหม่ก็ใส่ในถุงหนังใหม่"
23 ในวันสะบาโตวันหนึ่ง พระองค์เดินผ่านทุ่งธัญพืช และขณะที่สาวกเดินไป พวกเขาก็เริ่มเด็ดรวง
24 พวกฟาริสีกล่าวกับพระองค์ว่า "ดูสิ
ทำไมพวกเขาจึงทำสิ่งที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำในวันสะบาโต""

25 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า
ดาวิดทำอะไรเมื่อเขากับคนที่อยู่กับเขาหิวและต้องการอาหาร”
26 เขาเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าในสมัยที่อาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต และกินขนมปังถวาย
ซึ่งไม่มีใครได้รับอนุญาตให้กินนอกจากปุโรหิต และเขายังแบ่งให้คนที่อยู่กับเขากินด้วย””
27 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “วันสะบาโตมีไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์มีไว้เพื่อวันสะบาโต
28 ดังนั้น บุตรมนุษย์จึงเป็นเจ้าเหนือแม้แต่วันสะบาโต”

3

1 พระองค์เข้าไปในธรรมศาลาอีกครั้ง ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ
2 พวกเขาจับตาดูพระองค์ว่าจะรักษาชายคนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะได้กล่าวหาพระองค์
3 พระองค์กล่าวกับชายที่มือลีบว่า “ลุกขึ้นยืน”
4 แล้วพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ในวันสะบาโต อนุญาตให้ทำความดีหรือทำร้าย”
ช่วยชีวิตหรือฆ่า”” แต่พวกเขานิ่งเงียบ
5 พระองค์มองไปรอบ ๆ ด้วยความโกรธ และเศร้าใจเพราะใจของพวกเขาแข็งกระด้าง
แล้วกล่าวกับชายคนนั้นว่า “ยื่นมือออกมา” เขาก็ยื่นมือออก
และมือของเขาก็กลับเป็นปกติดีเหมือนอีกข้าง
6 พวกฟาริสีออกไป และวางแผนร่วมกับพวกเฮโรเดียนทันทีว่าจะกำจัดพระองค์อย่างไร
7 พระเยซูถอยไปที่ทะเลพร้อมกับสาวกของพระองค์
ฝูงชนจำนวนมากจากแคว้นกาลิลีและแคว้นยูเดียติดตามพระองค์
8 รวมทั้งผู้คนจากเยรูซาเล็ม อิดูเมอา อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน
และบริเวณเมืองไทระกับไซดอน เมื่อฝูงชนจำนวนมากได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทำ
พวกเขาก็มาหาพระองค์
9 พระองค์บอกสาวกให้เตรียมเรือลำเล็กไว้ใกล้ ๆ เพื่อไม่ให้ฝูงชนเบียดพระองค์
10 เพราะพระองค์รักษาคนจำนวนมาก จนผู้ที่มีโรคต่าง ๆ พากันเบียดเสียดเข้าหาพระองค์
เพื่อจะได้แตะพระองค์
11 ทุกครั้งที่วิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์เห็นพระองค์ พวกมันก็หมอบลงต่อหน้าพระองค์และร้องว่า
“ท่านคือพระบุตรของพระเจ้า””
12 พระองค์กำชับพวกมันอย่างเข้มงวดไม่ให้เปิดเผยเรื่องพระองค์
13 พระองค์ขึ้นไปบนภูเขา และเรียกคนที่พระองค์ต้องการให้มาหา แล้วพวกเขาก็มาหาพระองค์
14 พระองค์แต่งตั้งสิบสองคน เพื่อให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ และเพื่อจะส่งพวกเขาออกไปประกาศ
15 ทั้งให้มีอำนาจรักษาโรคและขับปีศาจ
16 คือ ซีโมน ซึ่งพระองค์ให้ชื่อว่า เปโตร
17 ยากอบลูกของเศเบดี และยอห์นพี่น้องของยากอบ ซึ่งพระองค์ให้ชื่อว่า โบอาเนอร์เกส
หมายความว่า “บุตรแห่งฟ้าร้อง”
18 อันดรูว์ ฟีลิป บารโธโลมิว มัทธิว โธมัส ยากอบลูกของอัลเฟอัส ธัดเดอัส ซีโมนผู้เป็นเซโลเต
19 และยูดาสอิสคาริโอท ผู้ซึ่งทรยศพระองค์
แล้วพระองค์ก็เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง
20 ฝูงชนมารวมกันอีก จนพวกเขาไม่สามารถแม้แต่จะกินอาหาร
21 เมื่อคนใกล้ชิดของพระองค์ได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็ออกไปจับตัวพระองค์ เพราะพวกเขาพูดว่า
“เขาเสียสติไปแล้ว”
22 พวกอาลักษณ์ที่ลงมาจากเยรูซาเล็มกล่าวว่า “เขามีเบเอลเซบูลอยู่ในตัว” และ
“เขาขับปีศาจโดยอำนาจของเจ้าแห่งปีศาจ”

23 พระองค์เรียกพวกเขามา และกล่าวกับพวกเขาเป็นอุปมาว่า
"ซาตานจะขับซาตานออกได้อย่างไร"
24 ถ้าอาณาจักรหนึ่งแตกแยกกันเอง อาณาจักรนั้นก็ตั้งอยู่ไม่ได้
25 ถ้าบ้านหนึ่งแตกแยกกันเอง บ้านนั้นก็ตั้งอยู่ไม่ได้
26 ถ้าซาตานลุกขึ้นต่อสู้กับตัวเองและแตกแยกกัน เขาก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แต่ถึงจุดจบ
27 ไม่มีใครเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะมัดคนนั้นเสียก่อน
แล้วจึงจะปล้นบ้านของเขาได้
28 "เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า บาปทุกอย่างของมนุษย์จะได้รับการยกโทษ
รวมทั้งคำหมิ่นประมาทต่าง ๆ ที่พวกเขากล่าว
29 แต่ผู้ใดกล่าวหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้นั้นจะไม่มีวันได้รับการยกโทษ
แต่ต้องรับโทษชั่วนิรันดร์"*
30 ที่พระองค์กล่าวเช่นนี้ก็เพราะพวกเขาพูดว่า "เขามีวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์สิงอยู่"
31 แม่และพี่น้องของพระองค์มาถึง พวกเขายืนอยู่ข้างนอก และส่งคนเข้าไปเรียกพระองค์
32 ฝูงชนนั่งอยู่รอบพระองค์ พวกเขาบอกพระองค์ว่า "ดูสิ แม่ พี่น้องชาย และพี่น้องหญิง†
ของท่านอยู่ข้างนอกกำลังตามหาท่าน"
33 พระองค์ตอบว่า "แม่ของเราและพี่น้องของเราคือใคร"
34 แล้วพระองค์มองไปรอบ ๆ ที่คนซึ่งนั่งอยู่รอบพระองค์ และกล่าวว่า "ดูสิ
นี่คือแม่และพี่น้องของเรา"
35 เพราะผู้ใดทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นคือพี่น้องชาย พี่น้องหญิง และแม่ของเรา"

4

1 พระองค์เริ่มสอนที่ริมทะเลอีกครั้ง ฝูงชนจำนวนมากมารวมกันรอบพระองค์
จนพระองค์ต้องลงเรือที่อยู่ในทะเลและนั่งลง ส่วนฝูงชนทั้งหมดอยู่บนฝั่งริมทะเล
2 พระองค์สอนพวกเขาหลายเรื่องด้วยอุปมา และกล่าวในคำสอนว่า
3 "จงฟัง" ดูสิ ชาวไร่คนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด
4 ขณะที่เขาหว่าน เมล็ดบางส่วนตกข้างทาง แล้วนก* ก็มากินจนหมด
5 เมล็ดบางส่วนตกบนพื้นหินที่มีดินน้อย และงอกขึ้นทันที เพราะดินไม่ลึก
6 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็ถูกแดดเผา และเพราะไม่มีราก จึงเหี่ยวแห้ง
7 เมล็ดบางส่วนตกท่ามกลางต้นหนาม ต้นหนามก็โตขึ้นมารัดมันไว้ จึงไม่เกิดผล
8 เมล็ดบางส่วนตกในดินดี แล้วเกิดผล งอกงามและเพิ่มพูน บ้างได้ผลสามสิบเท่า บ้างหกสิบเท่า
และบ้างหนึ่งร้อยเท่า"
9 แล้วพระองค์กล่าวว่า "ใครมีหูจะฟัง ก็จงฟัง"
10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง
คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสิบสองคนก็ถามพระองค์เรื่องอุปมาเหล่านั้น
11 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณได้รับความลับของอาณาจักรของพระเจ้า
แต่สำหรับคนที่อยู่ภายนอก ทุกอย่างกล่าวเป็นอุปมา
12 เพื่อว่า "เมื่อมอง พวกเขาจะมองแต่ไม่รับรู้ และเมื่อฟัง พวกเขาจะฟังแต่ไม่เข้าใจ
มิฉะนั้นพวกเขาอาจหันกลับ และบาปของพวกเขาจะได้รับการยกโทษ" ✡
13 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณไม่เข้าใจอุปมานี้หรือ"
แล้วจะเข้าใจอุปมาทั้งหมดได้อย่างไร"

---

* **3:29 3:29** NU อ่านว่า "มีความผิดจากบาปชั่วนิรันดร์" † **3:32 3:32** TR ไม่มีคำว่า "พี่น้องหญิง" * **4:4 4:4** TR เพิ่มคำว่า "ในอากาศ" ✡ **4:12 4:12** อิสยาห์ 6:9-10

14 คนที่หว่านนั้นหว่านพระวจนะ
15 เมล็ดที่ตกข้างทางหมายถึงคนที่ได้ยินพระวจนะ เมื่อพวกเขาได้ยิน
ซาตานก็มาทันทีและเอาพระวจนะที่หว่านไว้ในพวกเขาไป
16 เช่นเดียวกัน เมล็ดที่หว่านบนพื้นหินหมายถึงคนที่เมื่อได้ยินพระวจนะ ก็รับไว้ด้วยความยินดีทันที
17 แต่พวกเขาไม่มีรากในตัวเอง จึงอยู่ได้เพียงชั่วคราว
เมื่อเกิดการกดขี่หรือการข่มเหงเพราะพระวจนะ พวกเขาก็สะดุดทันที
18 ส่วนเมล็ดที่หว่านท่ามกลางต้นหนามหมายถึงคนที่ได้ยินพระวจนะ
19 แต่ความกังวลของยุคนี้ ความหลอกลวงของทรัพย์สมบัติ และความอยากในสิ่งอื่น ๆ
เข้ามารัดพระวจนะ จนไม่เกิดผล
20 ส่วนเมล็ดที่หว่านในดินดีหมายถึงคนที่ได้ยินพระวจนะ ยอมรับไว้ และเกิดผล บ้างสามสิบเท่า
บ้างหกสิบเท่า และบ้างหนึ่งร้อยเท่า
21 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า มีใครเอาตะเกียงมาเพื่อวางไว้ใต้ตะกร้า† หรือใต้เตียงหรือ
ไม่ใช่เอามาวางบนเชิงตะเกียงหรือ
22 เพราะไม่มีสิ่งใดซ่อนอยู่ นอกจากเพื่อจะถูกเปิดเผย และไม่มีสิ่งใดถูกเก็บเป็นความลับ
นอกจากเพื่อจะปรากฏออกมา
23 ถ้าใครมีหูจะฟัง ก็จงฟัง
24 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า จงใส่ใจสิ่งที่พวกคุณฟัง พวกคุณใช้เครื่องตวงใดตวง
ก็จะตวงให้พวกคุณด้วยเครื่องตวงนั้น และจะเพิ่มให้แก่พวกคุณผู้ฟังอีก
25 เพราะผู้ที่มีอยู่แล้ว จะได้รับเพิ่มอีก แต่ผู้ที่ไม่มี แม้แต่สิ่งที่เขามีอยู่ก็จะถูกเอาไปจากเขา
26 พระองค์กล่าวว่า อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านเมล็ดลงบนดิน
27 เขานอนและตื่นขึ้น คืนแล้วคืนเล่า วันแล้ววันเล่า เมล็ดก็งอกและเติบโต
โดยเขาไม่รู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร
28 เพราะดินทำให้เกิดผลเอง เริ่มจากต้นอ่อน แล้วเป็นรวง แล้วเมล็ดก็เต็มรวง
29 แต่เมื่อผลสุก เขาก็ลงมือเกี่ยวด้วยเคียวทันที เพราะถึงเวลาเก็บเกี่ยวแล้ว
30 พระองค์กล่าวว่า เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับอะไรดี หรือจะใช้อุปมาอะไรอธิบาย
31 อาณาจักรนั้นเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด ซึ่งเมื่อหว่านลงในดิน แม้จะเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงบนแผ่นดิน
32 แต่เมื่อหว่านแล้ว ก็เติบโตขึ้นและใหญ่กว่าพืชผักทั้งปวง แตกกิ่งใหญ่
จนบรรดานกบนฟ้าสามารถมาอาศัยใต้ร่มเงาของมันได้
33 พระองค์กล่าวพระวจนะแก่พวกเขาด้วยอุปมาเช่นนี้อีกหลายเรื่อง ตามที่พวกเขาสามารถรับฟังได้
34 พระองค์ไม่ได้กล่าวกับพวกเขาโดยไม่ใช้อุปมา แต่เมื่ออยู่ตามลำพังกับสาวกของพระองค์
พระองค์อธิบายทุกสิ่งแก่พวกเขา
35 ในวันนั้น เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เราข้ามไปฝั่งตรงข้ามกันเถอะ
36 พวกเขาละฝูงชน แล้วพาพระองค์ไปโดยที่พระองค์ยังอยู่ในเรือ มีเรือลำเล็กอื่น ๆ
ไปกับพระองค์ด้วย
37 แล้วเกิดพายุลมแรง คลื่นซัดเข้าเรือ จนน้ำเข้าเรือเต็มไปหมดแล้ว
38 พระองค์อยู่ที่ท้ายเรือ กำลังหลับอยู่บนหมอน พวกเขาปลุกพระองค์และถามว่า อาจารย์
ท่านไม่เป็นห่วงหรือว่าพวกเรากำลังจะตาย
39 พระองค์ตื่นขึ้น ตำหนิลม และกล่าวกับทะเลว่า เงียบ สงบลง ลมก็หยุด
และเกิดความสงบอย่างยิ่ง
40 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า ทำไมพวกคุณจึงกลัวขนาดนี้ ทำไมพวกคุณถึงไม่มีความเชื่อ
41 พวกเขากลัวอย่างยิ่ง และพูดกันว่า คนนี้เป็นใครกัน แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังเขา

† **4:21 4:21** ตามตัวอักษร คือ โมดิออน เป็นภาชนะตวงของแห้งที่จุประมาณหนึ่งเพ็ก (ประมาณ 9 ลิตร

5

1 พวกเขาข้ามไปถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเล ในดินแดนของชาวกาดารา
2 เมื่อพระองค์ขึ้นจากเรือ
ชายคนหนึ่งที่มีวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์สิงอยู่ก็ออกจากสุสานมาพบพระองค์ทันที
3 เขาอาศัยอยู่ในสุสาน และไม่มีใครสามารถมัดเขาได้อีก แม้แต่ด้วยโซ่
4 เพราะเขาเคยถูกมัดด้วยตรวนและโซ่หลายครั้ง แต่เขากระชากโซ่จนขาด และหักตรวนเป็นชิ้น ๆ
ไม่มีใครมีกำลังพอจะควบคุมเขาได้
5 ทั้งกลางคืนและกลางวัน เขาอยู่ตามสุสานและภูเขา ร้องตะโกนและเอาหินกรีดตัวเองอยู่เสมอ
6 เมื่อเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามาหมอบกราบพระองค์
7 และร้องเสียงดังว่า "ท่านมายุ่งอะไรกับข้า พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด"
ข้าขอให้ท่านสาบานต่อพระเจ้าว่าจะไม่ทรมานข้า"
8 เพราะพระองค์ได้กล่าวกับเขาว่า "ออกมาจากชายคนนี้ เจ้าวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์!"
9 พระองค์ถามเขาว่า "เจ้าชื่ออะไร?"
เขาตอบว่า "ชื่อของข้าคือ เลกิโอน เพราะพวกเรามีมาก"
10 แล้วเขาก็วิงวอนพระองค์อย่างมากไม่ให้ส่งพวกมันออกไปจากดินแดนนั้น
11 ที่ไหล่เขามีหมูฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่
12 ปีศาจทั้งหมดวิงวอนพระองค์ว่า "ส่งพวกเราเข้าไปในหมู เพื่อพวกเราจะได้เข้าไปสิงมัน"
13 พระเยซูก็อนุญาตตามคำขอของพวกมันทันที วิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์จึงออกมาและเข้าไปในหมู
หมูฝูงนั้นซึ่งมีประมาณสองพันตัววิ่งกรูลงทางลาดชันสู่ทะเล และจมน้ำตายในทะเล
14 คนเลี้ยงหมูพากันหนี และนำเรื่องไปบอกในเมืองและตามชนบท
ผู้คนจึงออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น
15 พวกเขามาหาพระเยซู และเห็นคนที่เคยถูกปีศาจสิง คนที่เคยมีเลกิโอนอยู่ในตัว กำลังนั่งอยู่
สวมเสื้อผ้า และมีสติเป็นปกติ พวกเขาก็กลัว
16 คนที่เห็นเหตุการณ์เล่าให้พวกเขาฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนที่เคยถูกปีศาจสิง และเรื่องของหมู
17 พวกเขาจึงเริ่มวิงวอนพระองค์ให้ออกไปจากเขตแดนของพวกเขา
18 ขณะที่พระองค์กำลังลงเรือ ชายที่เคยถูกปีศาจสิงวิงวอนขออยู่กับพระองค์
19 แต่พระองค์ไม่อนุญาต และกล่าวกับเขาว่า "กลับบ้านไปหาคนใกล้ชิดของเจ้า
แล้วบอกพวกเขาถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทำเพื่อเจ้า และพระองค์เมตตาเจ้าอย่างไร"
20 ชายคนนั้นจึงไป และเริ่มประกาศทั่วแคว้นเดคาโปลิสถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเยซูทำเพื่อเขา
ทุกคนต่างประหลาดใจ
21 เมื่อพระเยซูข้ามเรือกลับไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ฝูงชนจำนวนมากก็มารวมกันรอบพระองค์
ขณะที่พระองค์อยู่ริมทะเล
22 ดูสิ มีหัวหน้าธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อ ไยรัส มาหาพระองค์ เมื่อเห็นพระองค์
เขาก็หมอบลงที่เท้าของพระองค์
23 และวิงวอนอย่างมากว่า "ลูกสาวตัวน้อยของข้าพเจ้ากำลังจะตาย โปรดมาวางมือบนลูก
เพื่อให้ลูกหายดีและมีชีวิตอยู่"
24 พระองค์จึงไปกับเขา ฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์ และเบียดเสียดพระองค์ทุกด้าน
25 มีหญิงคนหนึ่งมีเลือดไหลไม่หยุดมาสิบสองปี
26 นางต้องทนทุกข์จากการรักษาของหมอหลายคน ใช้เงินที่มีอยู่จนหมด แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น
กลับแย่ลงกว่าเดิม

27 เมื่อนางได้ยินเรื่องของพระเยซู จึงเข้ามาทางด้านหลังพระองค์ท่ามกลางฝูงชน
และแตะเสื้อผ้าของพระองค์
28 เพราะนางพูดว่า "ถ้าเพียงได้แตะเสื้อผ้าของเขา ฉันก็จะหาย"
29 ทันทีนั้น เลือดที่ไหลก็หยุด และนางรู้สึกในร่างกายว่าหายจากโรคที่ทรมานนางแล้ว
30 พระเยซูรู้สึกได้ทันทีว่าพลังได้ออกจากพระองค์ จึงหันกลับมาท่ามกลางฝูงชน และถามว่า
"ใครแตะเสื้อผ้าของเรา""
31 สาวกของพระองค์กล่าวว่า "ท่านเห็นฝูงชนกำลังเบียดเสียดท่านอยู่ แล้วท่านยังถามอีกหรือว่า
"ใครแตะเรา"" "
32 พระองค์มองไปรอบ ๆ เพื่อดูหญิงที่ทำเช่นนั้น
33 แต่หญิงคนนั้นทั้งกลัวและตัวสั่น เพราะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตน จึงมาหมอบลงต่อหน้าพระองค์
และเล่าความจริงทั้งหมดให้พระองค์ฟัง
34 พระองค์กล่าวกับนางว่า "ลูกสาวเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายแล้ว จงไปอย่างสงบสุข
และจงหายขาดจากโรคของเจ้า"
35 ขณะที่พระองค์ยังกล่าวอยู่ มีคนมาจากบ้านของหัวหน้าธรรมศาลาและบอกว่า
"ลูกสาวของท่านตายแล้ว จะรบกวนอาจารย์อีกทำไม""
36 แต่ทันทีที่พระเยซูได้ยินคำพูดนั้น พระองค์กล่าวกับหัวหน้าธรรมศาลาว่า "อย่ากลัว
เพียงเชื่อเท่านั้น"
37 พระองค์ไม่ยอมให้ใครตามไป นอกจาก เปโตร ยากอบ และยอห์นพี่น้องของยากอบ
38 เมื่อพระองค์มาถึงบ้านของหัวหน้าธรรมศาลา พระองค์เห็นความวุ่นวาย
ผู้คนร้องไห้และคร่ำครวญเสียงดัง
39 เมื่อเข้าไปแล้ว พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกคุณจึงวุ่นวายและร้องไห้"
เด็กคนนี้ไม่ได้ตาย แต่กำลังหลับอยู่"
40 พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ แต่พระองค์ให้ทุกคนออกไป แล้วพาบิดาและมารดาของเด็ก
รวมทั้งคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปยังที่เด็กนอนอยู่
41 พระองค์จับมือเด็กและกล่าวกับเธอว่า "ทาลิธา คูมิ"" ซึ่งแปลว่า "หนูน้อย เราบอกเจ้า ลุกขึ้น""
42 เด็กหญิงก็ลุกขึ้นและเดินทันที เพราะเธอมีอายุสิบสองปี ทุกคนประหลาดใจอย่างยิ่ง
43 พระองค์กำชับพวกเขาอย่างเข้มงวดไม่ให้ใครรู้เรื่องนี้ และสั่งให้เอาอาหารให้เธอกิน

6

1 พระองค์ออกจากที่นั่น แล้วกลับไปยังถิ่นบ้านเกิดของพระองค์ สาวกของพระองค์ก็ตามไป
2 เมื่อถึงวันสะบาโต พระองค์เริ่มสอนในธรรมศาลา หลายคนที่ได้ยินก็ประหลาดใจ และพูดว่า
"คนนี้ได้สิ่งเหล่านี้มาจากไหน" ปัญญาอะไรที่เขาได้รับ
จึงทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่เช่นนี้ด้วยมือของเขา"
3 คนนี้ไม่ใช่ช่างไม้ ลูกของมารีย์ และพี่น้องของยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนหรือ"
พี่น้องหญิงของเขาก็อยู่ที่นี่กับพวกเราไม่ใช่หรือ"" พวกเขาจึงไม่ยอมรับพระองค์
4 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะย่อมได้รับเกียรติ เว้นแต่ในถิ่นของตน
ท่ามกลางญาติของตน และในบ้านของตน"
5 พระองค์ไม่สามารถทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่นั่นได้
นอกจากวางมือบนคนป่วยไม่กี่คนและรักษาพวกเขา
6 พระองค์ประหลาดใจเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา
พระองค์เดินไปตามหมู่บ้านโดยรอบและสั่งสอน

7 พระองค์เรียกสิบสองคนมา และเริ่มส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ ๆ
พร้อมทั้งให้อำนาจเหนือวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์
8 พระองค์สั่งพวกเขาว่า สำหรับการเดินทางให้เอาไปได้เพียงไม้เท้าเท่านั้น ไม่ให้เอาขนมปัง ย่าม
หรือเงินในกระเป๋าไป
9 ให้สวมรองเท้าแตะ และอย่าสวมเสื้อสองตัว
10 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "เมื่อพวกคุณเข้าไปพักในบ้านใด
ก็จงอยู่ที่นั่นจนกว่าจะออกจากที่นั้น
11 ถ้าที่ใดไม่ต้อนรับหรือไม่ฟังพวกคุณ เมื่อออกจากที่นั่น จงสลัดฝุ่นใต้เท้าของพวกคุณออก
เพื่อเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ในวันพิพากษา
โสโดมและโกโมราห์จะรับโทษเบากว่าเมืองนั้น"
12 พวกเขาจึงออกไปประกาศให้ผู้คนกลับใจ
13 พวกเขาขับปีศาจออกหลายตน และเจิมคนป่วยจำนวนมากด้วยน้ำมันและรักษาพวกเขา
14 กษัตริย์เฮโรดได้ยินเรื่องนี้ เพราะชื่อเสียงของพระเยซูเป็นที่รู้จักกันแล้ว เขากล่าวว่า
"ยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมาฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว
เพราะเหตุนี้พลังอัศจรรย์เหล่านี้จึงทำงานอยู่ในตัวเขา"
15 แต่คนอื่นพูดว่า "เขาคือเอลียาห์" บางคนพูดว่า "เขาเป็นผู้เผยพระวจนะ
หรือเป็นเหมือนผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง"
16 แต่เมื่อเฮโรดได้ยิน เขากล่าวว่า "คนนี้คือยอห์นที่เราตัดศีรษะ เขาฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว"
17 เพราะเฮโรดเองได้ส่งคนไปจับยอห์น มัดเขาไว้ในคุก เพราะเรื่องเฮโรเดียส ภรรยาของฟีลิป
ผู้เป็นพี่น้องของตน ซึ่งเฮโรดได้แต่งงานกับนาง
18 เพราะยอห์นเคยบอกเฮโรดว่า
"ท่านไม่มีสิทธิ์เอาภรรยาของพี่น้องของท่านมาเป็นภรรยาของตน"
19 เฮโรเดียสจึงผูกใจเจ็บยอห์น และอยากฆ่าเขา แต่ทำไม่ได้
20 เพราะเฮโรดเกรงยอห์น โดยรู้ว่าเขาเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์ จึงคอยปกป้องเขา
เมื่อได้ยินยอห์น เฮโรดก็ทำหลายอย่าง และชอบฟังเขา
21 แล้วโอกาสก็มาถึง ในวันเกิดของเฮโรด เขาจัดงานเลี้ยงให้ขุนนาง นายทหารชั้นสูง
และคนสำคัญของแคว้นกาลิลี
22 เมื่อลูกสาวของเฮโรเดียสเองเข้ามาเต้นรำ นางทำให้เฮโรดและแขกที่ร่วมโต๊ะพอใจ
กษัตริย์จึงกล่าวกับหญิงสาวว่า "ขอสิ่งใดจากเราก็ได้ แล้วเราจะให้เจ้า"
23 เขาสาบานกับนางว่า "ไม่ว่าเจ้าจะขออะไร เราจะให้เจ้า แม้ถึงครึ่งอาณาจักรของเรา"
24 นางจึงออกไปถามมารดาว่า "ฉันควรขออะไร"
มารดาตอบว่า "ศีรษะของยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมา"
25 นางรีบกลับเข้าไปหากษัตริย์ทันที และขอว่า
"ฉันต้องการให้ท่านเอาศีรษะของยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมาใส่ถาดมาให้ฉันเดี๋ยวนี้"
26 กษัตริย์เสียใจอย่างยิ่ง แต่เพราะคำสาบานของตนและเพราะบรรดาแขกร่วมโต๊ะ
เขาจึงไม่อยากปฏิเสธนาง
27 กษัตริย์ส่งทหารองครักษ์ไปทันที และสั่งให้นำศีรษะของยอห์นมา
ทหารนั้นจึงไปตัดศีรษะยอห์นในคุก
28 แล้วนำศีรษะของเขามาบนถาด และมอบให้หญิงสาว หญิงสาวก็นำไปให้มารดา
29 เมื่อสาวกของยอห์นได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็มารับศพของเขาไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ
30 เหล่าอัครทูตกลับมารวมกันอยู่กับพระเยซู และเล่าทุกสิ่งที่พวกเขาได้ทำและได้สอนให้พระองค์ฟัง

31 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "มากับเรา ไปยังที่เปลี่ยวตามลำพัง และพักสักหน่อย"
เพราะมีคนมาและไปจำนวนมาก จนพวกเขาไม่มีเวลาแม้แต่จะกินอาหาร
32 พวกเขาจึงลงเรือไปยังที่เปลี่ยวตามลำพัง
33 คนเหล่านั้น* เห็นพวกเขาออกไป และหลายคนจำพระองค์ได้ จึงวิ่งไปที่นั่นทางบกจากทุกเมือง
พวกเขาไปถึงก่อนและมารวมกันรอพระองค์
34 เมื่อพระเยซูขึ้นจากเรือ พระองค์เห็นฝูงชนจำนวนมาก และสงสารพวกเขา
เพราะพวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสอนพวกเขาหลายเรื่อง
35 เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว สาวกของพระองค์มาหาและกล่าวว่า "ที่นี่เป็นที่เปลี่ยว
และเวลาก็ล่วงไปมากแล้ว
36 ให้พวกเขาแยกย้ายกันไปตามชนบทและหมู่บ้านรอบ ๆ เพื่อซื้อขนมปังกิน
เพราะพวกเขาไม่มีอะไรกิน"
37 แต่พระองค์ตอบพวกเขาว่า "พวกคุณจงหาอะไรให้พวกเขากิน"
พวกเขาถามพระองค์ว่า "จะให้พวกเราไปซื้อขนมปังราคาสองร้อยเดนาริอุส†
แล้วเอามาให้พวกเขากินหรือ"?
38 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณมีขนมปังกี่ก้อน? ไปดูสิ"
เมื่อรู้แล้ว พวกเขาตอบว่า "ห้าก้อน กับปลาสองตัว"
39 พระองค์สั่งให้ทุกคนนั่งเป็นกลุ่ม ๆ บนหญ้าเขียว
40 พวกเขาจึงนั่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง
41 พระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เงยหน้ามองขึ้นไปยังสวรรค์ กล่าวคำอวยพร
แล้วหักขนมปัง และส่งให้สาวกเอาไปแจกแก่ฝูงชน ส่วนปลาสองตัวนั้น พระองค์ก็แบ่งให้ทุกคน
42 ทุกคนกินจนอิ่ม
43 พวกเขาเก็บเศษขนมปังและปลาที่เหลือได้เต็มสิบสองตะกร้า
44 คนที่กินขนมปังมี‡ ห้าพันคน
45 ทันทีนั้น พระองค์ให้สาวกลงเรือ และไปยังอีกฝั่งหนึ่งทางเบธไซดาก่อน
ขณะที่พระองค์เองให้ฝูงชนแยกย้ายกลับไป
46 หลังจากกล่าวลาพวกเขาแล้ว พระองค์ขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน
47 เมื่อถึงเวลาเย็น เรืออยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งเพียงลำพัง
48 พระองค์เห็นพวกเขาลำบากในการพาย เพราะลมพัดสวนทาง ประมาณยามที่สี่ของกลางคืน
พระองค์เดินบนทะเลมาหาพวกเขา✡ และตั้งใจจะเดินผ่านพวกเขาไป
49 แต่เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์เดินบนทะเล ก็คิดว่าเป็นผี และร้องเสียงดัง
50 เพราะทุกคนเห็นพระองค์และตกใจ แต่พระองค์พูดกับพวกเขาทันทีว่า "สบายใจได้ เราเอง"§
อย่ากลัว"
51 แล้วพระองค์ขึ้นเรือไปอยู่กับพวกเขา ลมก็สงบ พวกเขาประหลาดใจและตกตะลึงอย่างยิ่ง
52 เพราะพวกเขายังไม่เข้าใจเรื่องขนมปัง เนื่องจากใจของพวกเขาแข็งกระด้าง
53 เมื่อข้ามไปถึงอีกฝั่งแล้ว พวกเขาขึ้นฝั่งที่เกนเนซาเรต และเอาเรือเทียบฝั่ง
54 ทันทีที่พวกเขาขึ้นจากเรือ ผู้คนก็จำพระองค์ได้
55 และวิ่งไปทั่วบริเวณนั้น เริ่มหามคนป่วยบนเสื่อไปยังที่ซึ่งพวกเขาได้ยินว่าพระองค์อยู่
56 ไม่ว่าพระองค์จะเข้าไปในหมู่บ้าน เมือง หรือชนบท ผู้คนก็วางคนป่วยไว้ตามตลาด
และวิงวอนขอให้พวกเขาได้แตะเพียงชายเสื้อ* ของพระองค์ และทุกคนที่แตะพระองค์ก็หายดี

---

* **6:33 6:33** TR อ่านว่า "ฝูงชน" แทน "คนเหล่านั้น" † **6:37 6:37** เงิน 200 เดนาริอุส มีค่าประมาณเท่ากับค่าจ้าง 7 หรือ 8 เดือนของคนงานเกษตร ‡ **6:44 6:44** TR เพิ่มคำว่า "ประมาณ" ✡ **6:48 6:48** ดู โยบ 9:8 § **6:50 6:50** หรือ "เราเป็น"
* **6:56 6:56** หรือ พู่

7

1 แล้วพวกฟาริสีกับอาลักษณ์บางคนที่มาจากเยรูซาเล็มก็มารวมกันรอบพระองค์
2 เมื่อพวกเขาเห็นสาวกบางคนของพระองค์กินอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้าง
พวกเขาก็ตำหนิ
3 เพราะพวกฟาริสีและชาวยิวทุกคนจะไม่กินอาหารจนกว่าจะล้างมือและท่อนแขน
โดยยึดถือธรรมเนียมของผู้อาวุโส
4 เมื่อกลับจากตลาด พวกเขาจะไม่กินจนกว่าจะชำระตัว และยังมีธรรมเนียมอื่น ๆ
อีกมากที่พวกเขารับสืบทอดมาและยึดถือ เช่น การล้างถ้วย เหยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และเตียง
5 พวกฟาริสีและอาลักษณ์จึงถามพระองค์ว่า
“ทำไมสาวกของท่านไม่ดำเนินตามธรรมเนียมของผู้อาวุโส แต่กลับกินอาหารด้วยมือที่ไม่ได้ล้าง”
6 พระองค์ตอบพวกเขาว่า “อิสยาห์พยากรณ์ถึงพวกคุณคนหน้าซื่อใจคดไว้ถูกต้องแล้ว
ตามที่เขียนไว้ว่า
“คนเหล่านี้ให้เกียรติเราด้วยปาก
แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างจากเรา
7 พวกเขานมัสการเราโดยเปล่าประโยชน์
เพราะเอาคำสั่งของมนุษย์มาสอนเป็นหลักคำสอน”✡
8 “เพราะพวกคุณละทิ้งคำสั่งของพระเจ้า แล้วยึดถือธรรมเนียมของมนุษย์อย่างเหนียวแน่น
ทั้งการล้างเหยือกและถ้วย และพวกคุณยังทำสิ่งอื่น ๆ เช่นนี้อีกมาก”
9 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณเก่งจริง ๆ ที่ปฏิเสธคำสั่งของพระเจ้า
เพื่อจะรักษาธรรมเนียมของพวกคุณไว้
10 เพราะโมเสสกล่าวว่า “จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเจ้า”✡ และ “ผู้ที่กล่าวร้ายบิดาหรือมารดา
จงให้ผู้นั้นถึงตาย”✡
11 แต่พวกคุณกลับพูดว่า ถ้าใครบอกบิดาหรือมารดาว่า
“สิ่งใดของฉันที่พ่อหรือแม่อาจได้รับประโยชน์นั้นเป็น โครบาน” *
คือหมายความว่า
ได้ถวายแด่พระเจ้าแล้ว
12 “พวกคุณก็ไม่ยอมให้คนนั้นทำสิ่งใดเพื่อบิดาหรือมารดาของตนอีก
13 พวกคุณทำให้พระวจนะของพระเจ้าไม่มีผลด้วยธรรมเนียมที่พวกคุณสืบทอดต่อกันมา
และพวกคุณยังทำสิ่งเช่นนี้อีกมาก”
14 พระองค์เรียกฝูงชนทั้งหมดมาหา และกล่าวกับพวกเขาว่า “ทุกคนจงฟังเราและเข้าใจ
15 ไม่มีสิ่งใดจากภายนอกตัวคน ซึ่งเข้าไปข้างในแล้วจะทำให้เขาเป็นมลทิน
แต่สิ่งที่ออกมาจากคนต่างหากที่ทำให้เขาเป็นมลทิน
16 ถ้าใครมีหูจะฟัง ก็จงฟัง”†
17 เมื่อพระองค์เข้าไปในบ้านห่างจากฝูงชน สาวกของพระองค์ก็ถามเรื่องอุปมานั้น
18 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณก็ยังไม่เข้าใจด้วยหรือ” พวกคุณไม่เห็นหรือว่า
สิ่งใดจากภายนอกที่เข้าไปในตัวคนไม่สามารถทำให้เขาเป็นมลทิน
19 เพราะมันไม่ได้เข้าไปในใจ แต่เข้าไปในท้อง แล้วออกไปสู่ส้วม
จึงทำให้อาหารทุกอย่างสะอาดไม่ใช่หรือ”‡
20 พระองค์กล่าวว่า “สิ่งที่ออกมาจากคน สิ่งนั้นต่างหากที่ทำให้เขาเป็นมลทิน

✡ **7:7 7:7** อิสยาห์ 29:13 ✡ **7:10 7:10** อพยพ 20:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16 ✡ **7:10 7:10** อพยพ 21:17; เลวีนิติ 20:9
* **7:11 7:11** โครบาน เป็นคำภาษาฮีบรูหมายถึงของถวายที่มอบแด่พระเจ้า † **7:16 7:16** NU ไม่มีข้อ 16 ‡ **7:19 7:19** NU จบคำพูดและคำถามโดยตรงของพระเยซูหลังคำว่า “ส้วม” และจบข้อด้วยคำว่า “ดังนั้น พระองค์จึงประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด”

21 เพราะจากภายใน คือจากใจของมนุษย์ มีความคิดชั่ว การล่วงประเวณี การผิดศีลธรรมทางเพศ
การฆ่า การลักขโมย
22 ความโลภ ความชั่วร้าย การหลอกลวง ความใคร่ สายตาชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง
และความโง่เขลา
23 สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดเหล่านี้ออกมาจากภายใน และทำให้คนเป็นมลทิน
24 จากที่นั่น พระองค์ลุกขึ้นและออกไปยังเขตเมืองไทระและไซดอน พระองค์เข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง
และไม่ต้องการให้ใครรู้ แต่ก็ไม่สามารถปิดบังตัวได้
25 เพราะหญิงคนหนึ่งซึ่งลูกสาวตัวน้อยมีวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์สิงอยู่ ได้ยินเรื่องพระองค์
จึงมาหมอบลงที่เท้าของพระองค์
26 หญิงนั้นเป็นชาวกรีก เชื้อสายซีโรฟีนิเซีย นางวิงวอนขอให้พระองค์ขับปีศาจออกจากลูกสาว
27 แต่พระเยซูกล่าวกับนางว่า ให้ลูก ๆ กินจนอิ่มก่อน
เพราะไม่เหมาะที่จะเอาขนมปังของลูกไปโยนให้สุนัข
28 แต่นางตอบพระองค์ว่า จริงเจ้าค่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้า
แต่แม้แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะก็ยังกินเศษขนมปังของเด็ก ๆ
29 พระองค์กล่าวกับนางว่า เพราะคำตอบนี้ จงกลับไปเถอะ ปีศาจออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว
30 เมื่อนางกลับไปถึงบ้าน ก็พบเด็กนอนอยู่บนเตียง และปีศาจออกไปแล้ว
31 พระองค์ออกจากเขตเมืองไทระและไซดอนอีกครั้ง แล้วมายังทะเลกาลิลี
โดยผ่านกลางเขตเดคาโปลิส
32 ผู้คนพาชายคนหนึ่งที่หูหนวกและพูดติดขัดมาหาพระองค์ และวิงวอนขอให้พระองค์วางมือบนเขา
33 พระองค์พาเขาแยกออกจากฝูงชนไปตามลำพัง แล้วเอานิ้วใส่หูทั้งสองข้างของเขา
จากนั้นบ้วนน้ำลาย และแตะลิ้นของเขา
34 พระองค์เงยหน้ามองขึ้นไปยังสวรรค์ ถอนใจ และกล่าวกับเขาว่า เอฟฟาธา หมายความว่า
จงเปิดออก
35 ทันทีนั้น หูของเขาก็เปิด และลิ้นที่ติดขัดก็คลาย เขาจึงพูดได้ชัดเจน
36 พระองค์กำชับพวกเขาไม่ให้บอกใคร แต่ยิ่งพระองค์กำชับมากเท่าไร
พวกเขาก็ยิ่งประกาศเรื่องนี้ออกไปอย่างกว้างขวางมากขึ้นเท่านั้น
37 พวกเขาประหลาดใจอย่างเหลือล้น และพูดว่า เขาทำทุกสิ่งได้ดี แม้แต่คนหูหนวก
เขาก็ทำให้ได้ยิน และคนพูดไม่ได้ เขาก็ทำให้พูดได้

8

1 ในวันเหล่านั้น เมื่อมีฝูงชนจำนวนมากอีก และพวกเขาไม่มีอะไรกิน พระเยซูเรียกสาวกมาหา
และกล่าวกับพวกเขาว่า
2 เราสงสารฝูงชน เพราะพวกเขาอยู่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรกิน
3 ถ้าเราให้พวกเขากลับบ้านทั้งที่ยังไม่ได้กินอะไร พวกเขาจะหมดแรงระหว่างทาง
เพราะบางคนมาจากที่ไกล
4 สาวกของพระองค์ตอบว่า ในที่เปลี่ยวอย่างนี้ จะหาขนมปังจากไหนมาให้คนเหล่านี้กินจนอิ่ม
5 พระองค์ถามพวกเขาว่า พวกคุณมีขนมปังกี่ก้อน
พวกเขาตอบว่า เจ็ดก้อน
6 พระองค์สั่งฝูงชนให้นั่งลงบนพื้น แล้วหยิบขนมปังเจ็ดก้อน กล่าวขอบพระคุณ หักขนมปัง
และส่งให้สาวกเอาไปแจก สาวกก็แจกให้ฝูงชน
7 พวกเขายังมีปลาตัวเล็ก ๆ อยู่อีกไม่กี่ตัว
พระองค์กล่าวคำอวยพรแล้วสั่งให้เอาปลาเหล่านั้นไปแจกด้วย
8 พวกเขากินจนอิ่ม และเก็บเศษอาหารที่เหลือได้เจ็ดตะกร้า

9 คนที่กินมีประมาณสี่พันคน แล้วพระองค์ให้พวกเขาแยกย้ายกลับไป
10 ทันทีนั้น พระองค์ลงเรือพร้อมกับสาวก และมาถึงเขตดัลมานูธา
11 พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ โดยขอหมายสำคัญจากสวรรค์เพื่อทดสอบพระองค์
12 พระองค์ถอนใจอย่างลึกในจิตวิญญาณของพระองค์ และกล่าวว่า "ทำไมคนรุ่นนี้*
จึงแสวงหาหมายสำคัญ? เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า จะไม่มีหมายสำคัญใดให้แก่คนรุ่นนี้"
13 แล้วพระองค์ละพวกเขาไว้ ขึ้นเรืออีกครั้ง และออกไปยังอีกฝั่งหนึ่ง
14 สาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือพวกเขามีขนมปังอยู่เพียงก้อนเดียว
15 พระองค์เตือนพวกเขาว่า "จงระวัง จงระวังเชื้อแป้งของพวกฟาริสีและเชื้อแป้งของเฮโรด"
16 พวกเขาจึงถกกันว่า "เป็นเพราะพวกเราไม่มีขนมปัง"
17 พระเยซูรู้ว่าพวกเขากำลังถกกันเรื่องนี้ จึงกล่าวกับพวกเขาว่า
"ทำไมพวกคุณจึงถกกันว่าเป็นเพราะไม่มีขนมปัง? พวกคุณยังไม่รับรู้หรือยังไม่เข้าใจอีกหรือ?
ใจของพวกคุณยังแข็งกระด้างอยู่หรือ?
18 มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ? มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ? พวกคุณจำไม่ได้หรือ?
19 ตอนที่เราหักขนมปังห้าก้อนให้คนห้าพันคน พวกคุณเก็บเศษขนมปังได้เต็มกี่ตะกร้า??"
พวกเขาตอบว่า "สิบสอง"
20 "แล้วตอนที่ขนมปังเจ็ดก้อนเลี้ยงคนสี่พันคน พวกคุณเก็บเศษอาหารได้เต็มกี่ตะกร้า??"
พวกเขาตอบว่า "เจ็ด"
21 พระองค์ถามพวกเขาว่า "พวกคุณยังไม่เข้าใจอีกหรือ??"
22 พระองค์มาถึงเบธไซดา ผู้คนพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์
และวิงวอนขอให้พระองค์แตะเขา
23 พระองค์จับมือชายตาบอดและพาเขาออกไปนอกหมู่บ้าน แล้วบ้วนน้ำลายลงบนตาของเขา
วางมือบนเขา และถามว่าเขามองเห็นอะไรบ้างหรือไม่
24 ชายนั้นเงยหน้าขึ้นและตอบว่า "เห็นคน แต่ดูเหมือนต้นไม้กำลังเดิน"
25 แล้วพระองค์วางมือบนตาของเขาอีกครั้ง เขาเพ่งมอง สายตาก็กลับคืนมา
และมองเห็นทุกคนอย่างชัดเจน
26 พระองค์ส่งเขากลับบ้าน โดยกล่าวว่า "อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน และอย่าบอกใครในหมู่บ้าน"
27 พระเยซูกับสาวกออกไปยังหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตซีซาริยาฟีลิปปี ระหว่างทาง พระองค์ถามสาวกว่า
"ผู้คนพูดว่าเราเป็นใคร??"
28 พวกเขาตอบว่า "บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์
และบางคนว่าเป็นผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง"
29 พระองค์ถามพวกเขาว่า "แล้วพวกคุณล่ะ พูดว่าเราเป็นใคร??"
เปโตรตอบว่า "ท่านคือพระคริสต์"
30 พระองค์กำชับพวกเขาไม่ให้บอกใครเรื่องพระองค์
31 พระองค์เริ่มสอนพวกเขาว่า บุตรมนุษย์ต้องทนทุกข์หลายอย่าง ถูกพวกผู้อาวุโส หัวหน้าปุโรหิต
และอาลักษณ์ปฏิเสธ ถูกฆ่า และหลังจากสามวันจะฟื้นขึ้นมา
32 พระองค์กล่าวเรื่องนี้อย่างเปิดเผย เปโตรจึงพาพระองค์แยกออกไปและเริ่มตำหนิพระองค์
33 แต่พระองค์หันกลับมา มองสาวกของพระองค์ แล้วตำหนิเปโตรว่า "ถอยไปอยู่ข้างหลังเรา
ซาตาน! เพราะสิ่งที่เจ้าใส่ใจไม่ใช่เรื่องของพระเจ้า แต่เป็นเรื่องของมนุษย์"
34 พระองค์เรียกฝูงชนกับสาวกของพระองค์มา และกล่าวกับพวกเขาว่า "ถ้าใครต้องการตามเรามา
ให้เขาปฏิเสธตนเอง แบกกางเขนของตน และตามเรามา

---

* **8:12 8:12** คำที่แปลว่า "คนรุ่นนี้" (genea) อาจแปลได้เช่นกันว่า "ผู้คน" "เชื้อชาติ" หรือ "ครอบครัว"

35 เพราะผู้ใดต้องการรักษาชีวิตของตนไว้ จะสูญเสียชีวิตนั้น
แต่ผู้ใดสูญเสียชีวิตของตนเพราะเราและเพราะข่าวดี จะรักษาชีวิตนั้นไว้
36 เพราะคนหนึ่งจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้ทั้งโลกแต่ต้องสูญเสียชีวิตของตน
37 หรือคนหนึ่งจะเอาอะไรมาแลกกับชีวิตของตน
38 เพราะผู้ใดอับอายเพราะเราและคำพูดของเราในหมู่คนรุ่นนี้ที่ล่วงประเวณีและเต็มไปด้วยบาป
บุตรมนุษย์ก็จะอับอายเพราะผู้นั้นด้วย เมื่อมาในพระสิริของพระบิดาพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์

9

1 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ลิ้มรสความตายเลย จนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยพลัง
2 หกวันต่อมา พระเยซูพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นไปบนภูเขาสูงตามลำพัง
และพระองค์เปลี่ยนรูปลักษณ์ต่อหน้าพวกเขา
3 เสื้อผ้าของพระองค์เป็นประกาย ขาวเจิดจ้าอย่างยิ่งเหมือนหิมะ
จนช่างซักผ้าคนใดในโลกก็ไม่อาจทำให้ขาวได้เช่นนั้น
4 เอลียาห์กับโมเสสปรากฏแก่พวกเขา และกำลังสนทนากับพระเยซู
5 เปโตรกล่าวกับพระเยซูว่า รับบี พวกเราอยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกเราสร้างเต็นท์สามหลัง
หลังหนึ่งสำหรับท่าน หลังหนึ่งสำหรับโมเสส และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์
6 เพราะเขาไม่รู้ว่าควรพูดอะไร เนื่องจากพวกเขากลัวมาก
7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมพวกเขา และมีเสียงออกมาจากเมฆว่า ผู้นี้คือบุตรที่รักของเรา จงฟังเขา
8 ทันใดนั้น เมื่อมองไปรอบ ๆ พวกเขาก็ไม่เห็นใครอยู่กับตนอีก นอกจากพระเยซูเพียงพระองค์เดียว
9 ขณะที่พวกเขากำลังลงจากภูเขา พระองค์กำชับไม่ให้พวกเขาบอกใครถึงสิ่งที่ได้เห็น
จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นจากความตาย
10 พวกเขาเก็บเรื่องนี้ไว้กับตัว และถกกันว่า ฟื้นขึ้นจากความตาย หมายความว่าอะไร
11 พวกเขาถามพระองค์ว่า ทำไมพวกอาลักษณ์จึงพูดว่า เอลียาห์ต้องมาก่อน
12 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เอลียาห์มาก่อนจริง และฟื้นฟูทุกสิ่ง
แล้วที่มีเขียนไว้ถึงบุตรมนุษย์ว่า จะต้องทนทุกข์หลายอย่างและถูกดูหมิ่นนั้นเป็นอย่างไร
13 แต่เราบอกพวกคุณว่า เอลียาห์มาแล้ว และพวกเขาก็ทำกับเขาตามที่ต้องการ
เหมือนที่มีเขียนไว้ถึงเขา
14 เมื่อพระองค์กลับมาหาสาวก ก็เห็นฝูงชนจำนวนมากอยู่รอบพวกเขา
และพวกอาลักษณ์กำลังโต้เถียงกับพวกเขา
15 ทันทีที่ฝูงชนทั้งหมดเห็นพระองค์ พวกเขาก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง และวิ่งเข้ามาทักทายพระองค์
16 พระองค์ถามพวกอาลักษณ์ว่า พวกคุณกำลังถามอะไรพวกเขา
17 ชายคนหนึ่งในฝูงชนตอบว่า อาจารย์ ข้าพเจ้าพาลูกชายมาหาท่าน
เขามีวิญญาณที่ทำให้พูดไม่ได้
18 ไม่ว่ามันจะจับเขาที่ไหน มันก็เหวี่ยงเขาลง เขามีฟองที่ปาก กัดฟัน และตัวแข็ง
ข้าพเจ้าขอให้สาวกของท่านขับมันออก แต่พวกเขาทำไม่ได้
19 พระองค์ตอบเขาว่า คนรุ่นที่ไม่เชื่อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณอีกนานเท่าไร
เราจะต้องทนพวกคุณอีกนานเท่าไร พาเด็กมาหาเรา
20 พวกเขาจึงพาเด็กมาหาพระองค์ ทันทีที่วิญญาณนั้นเห็นพระองค์ มันก็ทำให้เด็กชัก
เด็กล้มลงกับพื้น กลิ้งไปมา และมีฟองที่ปาก
21 พระองค์ถามบิดาของเด็กว่า อาการนี้เกิดกับเขามานานเท่าไรแล้ว

เขาตอบว่า “ตั้งแต่ยังเด็ก
22 หลายครั้งมันโยนเขาเข้ากองไฟและลงน้ำเพื่อจะทำลายเขา แต่ถ้าท่านทำอะไรได้
โปรดสงสารพวกเราและช่วยพวกเราด้วย”
23 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าท่านเชื่อได้ ทุกสิ่งก็เป็นไปได้สำหรับผู้ที่เชื่อ”
24 ทันทีนั้น บิดาของเด็กร้องออกมาทั้งน้ำตาว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ
โปรดช่วยความไม่เชื่อของข้าพเจ้าด้วย”
25 เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนวิ่งมารวมกัน พระองค์ตำหนิวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ โดยกล่าวกับมันว่า
“เจ้าวิญญาณที่ทำให้พูดไม่ได้และหูหนวก เราสั่งเจ้า จงออกจากเขา และอย่าเข้าไปในตัวเขาอีก”
26 มันร้องเสียงดัง ทำให้เด็กชักอย่างรุนแรง แล้วออกจากเขา เด็กก็เหมือนคนตาย
จนคนส่วนใหญ่พูดว่า “เขาตายแล้ว”
27 แต่พระเยซูจับมือเขาและพยุงขึ้น แล้วเขาก็ลุกขึ้น
28 เมื่อพระองค์เข้าไปในบ้าน สาวกถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า
“ทำไมพวกเราจึงขับมันออกไม่ได้”
29 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “วิญญาณชนิดนี้ไม่อาจออกได้ด้วยวิธีใด
นอกจากด้วยการอธิษฐานและการอดอาหาร”
30 พวกเขาออกจากที่นั่น และเดินทางผ่านแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ต้องการให้ใครรู้
31 เพราะพระองค์กำลังสอนสาวก และกล่าวกับพวกเขาว่า
“บุตรมนุษย์กำลังถูกมอบไว้ในมือของมนุษย์ และพวกเขาจะฆ่าบุตรมนุษย์ เมื่อถูกฆ่าแล้ว
ในวันที่สามจะฟื้นขึ้นมา”
32 แต่พวกเขาไม่เข้าใจคำพูดนั้น และกลัวที่จะถามพระองค์
33 พระองค์มาถึงคาเปอรนาอุม เมื่ออยู่ในบ้าน พระองค์ถามพวกเขาว่า “ระหว่างทาง
พวกคุณเถียงกันเรื่องอะไร”
34 แต่พวกเขานิ่งเงียบ เพราะระหว่างทางพวกเขาเถียงกันว่าใครยิ่งใหญ่ที่สุด
35 พระองค์นั่งลง เรียกสิบสองคนมา และกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าใครต้องการเป็นคนแรก
เขาต้องเป็นคนสุดท้ายของทุกคน และเป็นผู้รับใช้ของทุกคน”
36 พระองค์พาเด็กเล็กคนหนึ่งมายืนท่ามกลางพวกเขา แล้วอุ้มเด็กไว้ในอ้อมแขน
และกล่าวกับพวกเขาว่า
37 “ผู้ใดต้อนรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ก็ต้อนรับเรา และผู้ใดต้อนรับเรา
ก็ไม่ได้ต้อนรับเพียงเรา แต่ต้อนรับผู้ที่ส่งเรามา”
38 ยอห์นกล่าวกับพระองค์ว่า “อาจารย์ พวกเราเห็นคนหนึ่งซึ่งไม่ได้ติดตามพวกเรา
กำลังขับปีศาจในนามของท่าน พวกเราจึงห้ามเขา เพราะเขาไม่ได้ติดตามพวกเรา”
39 แต่พระเยซูกล่าวว่า “อย่าห้ามเขา เพราะไม่มีใครที่ทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ในนามของเรา
แล้วจะพูดร้ายถึงเราได้ทันที
40 เพราะผู้ที่ไม่ต่อต้านพวกเรา ก็อยู่ฝ่ายพวกเรา
41 เพราะผู้ใดให้น้ำหนึ่งถ้วยแก่พวกคุณดื่มในนามของเรา เพราะพวกคุณเป็นคนของพระคริสต์
เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ผู้นั้นจะไม่สูญเสียรางวัลของตนอย่างแน่นอน
42 “ผู้ใดทำให้คนเล็ก ๆ เหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราสะดุดล้ม สำหรับผู้นั้น
ถ้าเอาหินโม่ผูกคอเขาแล้วโยนเขาลงทะเล ก็ยังดีกว่า
43 ถ้ามือของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดล้ม จงตัดมันทิ้ง เจ้าเข้าสู่ชีวิตโดยมือขาดข้างหนึ่ง
ยังดีกว่ามีมือสองข้างแล้วต้องไปยังเกเฮนนา* สู่ไฟที่ไม่มีวันดับ

---

* **9:43 9:43** หรือ นรก

44 ที่นั่น หนอนของพวกเขาไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับ✡†
45 ถ้าเท้าของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดล้ม จงตัดมันทิ้ง เจ้าเข้าสู่ชีวิตโดยขาพิการ
ยังดีกว่ามีเท้าสองข้างแล้วถูกโยนเข้าไปในเกเฮนนา‡ สู่ไฟที่ไม่มีวันดับ
46 ที่นั่น หนอนของพวกเขาไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับ§
47 ถ้าตาของเจ้าทำให้เจ้าสะดุดล้ม จงควักมันทิ้ง เจ้าเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียว
ยังดีกว่ามีตาสองข้างแล้วถูกโยนเข้าไปในเกเฮนนา* แห่งไฟ
48 ที่นั่น หนอนของพวกเขาไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับ✡
49 เพราะทุกคนจะถูกใส่เกลือด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะถูกปรุงด้วยเกลือ
50 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือหมดความเค็ม พวกคุณจะทำให้มันเค็มอีกด้วยอะไร
จงมีเกลืออยู่ในตัวพวกคุณ และอยู่อย่างสงบสุขต่อกัน

10

1 พระองค์ลุกจากที่นั่น และมายังเขตแดนแคว้นยูเดียกับบริเวณอีกฟากแม่น้ำจอร์แดน
ฝูงชนมารวมกันรอบพระองค์อีก และพระองค์ก็สอนพวกเขาอีกเช่นเคย
2 พวกฟาริสีมาหาพระองค์เพื่อทดสอบ และถามว่า ผู้ชายได้รับอนุญาตให้หย่าภรรยาหรือไม่
3 พระองค์ตอบว่า โมเสสสั่งพวกคุณไว้ว่าอย่างไร
4 พวกเขาตอบว่า โมเสสอนุญาตให้เขียนหนังสือรับรองการหย่า แล้วหย่าภรรยาได้
5 แต่พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า เพราะใจของพวกคุณแข็งกระด้าง
โมเสสจึงเขียนคำสั่งนี้ไว้ให้พวกคุณ
6 แต่ตั้งแต่เริ่มสร้าง พระเจ้าสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง✡
7 เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะละบิดาและมารดา และผูกพันกับภรรยาของตน
8 และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน✡ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน
9 เพราะฉะนั้น สิ่งที่พระเจ้าผูกไว้ด้วยกัน อย่าให้มนุษย์แยกออกจากกัน
10 เมื่ออยู่ในบ้าน สาวกของพระองค์ถามพระองค์อีกเรื่องเดียวกัน
11 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนและแต่งงานกับหญิงอื่น
ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีต่อภรรยาของตน
12 และถ้าผู้หญิงหย่าสามีของตนและแต่งงานกับชายอื่น นางก็ล่วงประเวณี
13 ผู้คนพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์แตะพวกเขา แต่สาวกตำหนิคนที่พาเด็กมา
14 เมื่อพระเยซูเห็นเช่นนั้น พระองค์ไม่พอใจอย่างยิ่ง และกล่าวกับพวกเขาว่า ปล่อยให้เด็กเล็ก ๆ
มาหาเรา อย่าห้ามพวกเขา เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเช่นนี้
15 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ผู้ใดไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก
ผู้นั้นจะไม่ได้เข้าอาณาจักรนั้นเลย
16 พระองค์อุ้มเด็กเหล่านั้นไว้ในอ้อมแขน วางมือบนพวกเขา และอวยพรพวกเขา
17 ขณะที่พระองค์กำลังออกเดินทาง ชายคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหา คุกเข่าต่อหน้าพระองค์ และถามว่า
อาจารย์ที่ดี ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
18 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า ทำไมท่านจึงเรียกเราว่าดี ไม่มีใครดีนอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว
19 ท่านรู้คำสั่งเหล่านี้แล้ว คือ อย่าฆ่า อย่าล่วงประเวณี อย่าลักขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ
อย่าฉ้อโกง และ จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเจ้า ✡

✡ **9:44 9:44** อิสยาห์ 66:24 † **9:44 9:44** NU ไม่มีข้อ 44 ‡ **9:45 9:45** หรือ นรก § **9:46 9:46** NU ไม่มีข้อ 46 * **9:47 9:47** หรือ นรก ✡ **9:48 9:48** อิสยาห์ 66:24 ✡ **10:6 10:6** ปฐมกาล 1:27 ✡ **10:8 10:8** ปฐมกาล 2:24 ✡ **10:19 10:19** อพยพ 20:12-16; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

20 ชายนั้นตอบพระองค์ว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดตั้งแต่ยังหนุ่ม"
21 พระเยซูมองเขาและรักเขา แล้วกล่าวว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายทุกสิ่งที่ท่านมี
และแจกให้คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ จากนั้นจงมา แบกกางเขน
และติดตามเรา"
22 แต่เมื่อได้ยินคำพูดนั้น สีหน้าของเขาก็หม่นลง และจากไปด้วยความเศร้า
เพราะเขามีทรัพย์สมบัติมาก
23 พระเยซูมองไปรอบ ๆ และกล่าวกับสาวกว่า
"คนที่มีทรัพย์สมบัติจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากเพียงไร!"
24 สาวกประหลาดใจกับคำพูดของพระองค์ แต่พระเยซูตอบอีกว่า "ลูก ๆ เอ๋ย
คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากเพียงไร
25 อูฐลอดรูเข็มยังง่ายกว่าคนมั่งมีเข้าอาณาจักรของพระเจ้า"
26 พวกเขายิ่งประหลาดใจอย่างมาก และถามพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้!"
27 พระเยซูมองพวกเขาและกล่าวว่า "สำหรับมนุษย์นั้นเป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าไม่เป็นเช่นนั้น
เพราะทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า"
28 เปโตรเริ่มกล่าวกับพระองค์ว่า "ดูสิ พวกเราได้ละทุกสิ่งและติดตามท่านมา"
29 พระเยซูกล่าวว่า "เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ไม่มีใครที่ละบ้าน พี่น้องชาย พี่น้องหญิง บิดา
มารดา ภรรยา ลูก ๆ หรือที่ดิน เพราะเราและเพราะข่าวดี
30 แล้วจะไม่ได้รับมากขึ้นร้อยเท่าในเวลานี้ คือ บ้าน พี่น้องชาย พี่น้องหญิง มารดา ลูก ๆ และที่ดิน
พร้อมกับการข่มเหง และในยุคหน้าจะได้รับชีวิตนิรันดร์
31 แต่คนแรกหลายคนจะเป็นคนสุดท้าย และคนสุดท้ายจะเป็นคนแรก"
32 พวกเขากำลังเดินทางขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม พระเยซูเดินนำหน้าพวกเขา พวกเขาประหลาดใจ
และคนที่ติดตามก็กลัว พระองค์พาสิบสองคนแยกออกมาอีกครั้ง
และเริ่มบอกถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์
33 "ดูสิ พวกเรากำลังขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม
บุตรมนุษย์จะถูกมอบให้แก่หัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์ พวกเขาจะตัดสินให้ถึงตาย
และจะมอบให้คนต่างชาติ
34 พวกเขาจะเยาะเย้ย บ้วนน้ำลายใส่ เฆี่ยนตี และฆ่า ในวันที่สาม บุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมา"
35 ยากอบกับยอห์น ลูกของเศเบดี เข้ามาหาพระองค์ และกล่าวว่า "อาจารย์
พวกเราอยากให้ท่านทำสิ่งที่พวกเราจะขอ"
36 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณต้องการให้เราทำอะไรให้"
37 พวกเขาตอบว่า "ขอให้พวกเราได้นั่งในพระสิริของท่าน คนหนึ่งทางขวามือของท่าน
และอีกคนหนึ่งทางซ้าย"
38 แต่พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณไม่รู้ว่ากำลังขออะไร พวกคุณดื่มถ้วยที่เราดื่มได้หรือ
และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เรารับได้หรือ"
39 พวกเขาตอบว่า "พวกเราทำได้"
พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณจะดื่มถ้วยที่เราดื่มจริง
และจะรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เรารับ
40 แต่การนั่งทางขวาหรือทางซ้ายของเรา ไม่ใช่สิ่งที่เราจะให้ได้ ตำแหน่งเหล่านั้นถูกเตรียมไว้ให้ใคร
ก็เป็นของคนนั้น"
41 เมื่อสิบคนที่เหลือได้ยิน ก็เริ่มไม่พอใจยากอบกับยอห์น
42 พระเยซูเรียกพวกเขามา และกล่าวว่า "พวกคุณรู้ว่า ผู้ที่ถือกันว่าเป็นผู้ปกครองชนชาติต่าง ๆ
ก็วางอำนาจเหนือพวกเขา และคนใหญ่คนโตของพวกเขาก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา

43 แต่ในหมู่พวกคุณจะไม่เป็นเช่นนั้น ผู้ใดต้องการเป็นใหญ่ในหมู่พวกคุณ
จะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกคุณ
44 และผู้ใดต้องการเป็นคนแรกในหมู่พวกคุณ จะต้องเป็นทาสของทุกคน
45 เพราะบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อให้คนรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้
และให้ชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อคนจำนวนมาก
46 พวกเขามาถึงเยรีโค ขณะที่พระองค์ออกจากเยรีโคพร้อมกับสาวกและฝูงชนจำนวนมาก
บารทิเมอัส ลูกของทิเมอัส คนขอทานตาบอด กำลังนั่งอยู่ข้างทาง
47 เมื่อเขาได้ยินว่าเป็นพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เขาก็เริ่มร้องว่า "พระเยซู บุตรของดาวิด
โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย!"
48 หลายคนตำหนิเขาให้เงียบ แต่เขายิ่งร้องดังขึ้นว่า "บุตรของดาวิด โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย!"
49 พระเยซูหยุดยืน และกล่าวว่า "เรียกเขามา"
พวกเขาจึงเรียกชายตาบอด และบอกเขาว่า "สบายใจได้" ลุกขึ้น เขากำลังเรียกท่าน!"
50 ชายนั้นทิ้งเสื้อคลุมของตน กระโดดลุกขึ้น และมาหาพระเยซู
51 พระเยซูถามเขาว่า "ท่านต้องการให้เราทำอะไรให้?"
ชายตาบอดตอบว่า "รับโบนี* ขอให้ข้าพเจ้ามองเห็นอีกครั้ง"
52 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ไปเถอะ ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายแล้ว" ทันทีนั้น เขาก็มองเห็น
และติดตามพระเยซูไปตามทาง

11

1 เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้เยรูซาเล็ม ถึงเบธสฟาเก* และเบธานี ที่ภูเขามะกอกเทศ
พระองค์ส่งสาวกสองคนไป
2 และกล่าวกับพวกเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงข้ามพวกคุณ ทันทีที่เข้าไป
พวกคุณจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ซึ่งยังไม่มีใครเคยนั่ง จงแก้เชือกและพามันมา
3 ถ้าใครถามว่า "ทำไมพวกคุณทำเช่นนี้?" ให้ตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการมัน"
แล้วเขาจะส่งมันกลับมาที่นี่ทันที"
4 พวกเขาจึงไป และพบลูกลาผูกอยู่ที่ประตูข้างนอกริมถนนโล่ง พวกเขาก็แก้เชือก
5 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นถามพวกเขาว่า "พวกคุณกำลังทำอะไร ทำไมจึงแก้เชือกลูกลา?"
6 พวกเขาตอบตามที่พระเยซูสั่งไว้ คนเหล่านั้นจึงยอมให้พวกเขาไป
7 พวกเขาพาลูกลามาหาพระเยซู เอาเสื้อคลุมของตนพาดบนหลังมัน แล้วพระเยซูก็นั่งบนหลังลา
8 คนจำนวนมากเอาเสื้อคลุมของตนปูบนทาง ส่วนคนอื่นตัดกิ่งไม้จากต้นมาปูบนถนน
9 คนที่เดินนำหน้าและคนที่ตามมาร้องว่า "โฮซันนา"†
ขอให้ผู้ที่มาในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับพระพร"✡
10 ขอให้อาณาจักรของดาวิดบิดาของเรา ซึ่งกำลังมาในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับพระพร"
โฮซันนาในที่สูงสุด!"
11 พระเยซูเข้าไปในพระวิหารที่เยรูซาเล็ม เมื่อมองดูทุกสิ่งโดยรอบแล้ว และเวลาก็เย็นมากแล้ว
พระองค์จึงออกไปยังเบธานีพร้อมกับสิบสองคน
12 วันรุ่งขึ้น เมื่อพวกเขาออกจากเบธานี พระองค์หิว
13 พระองค์เห็นต้นมะเดื่ออยู่แต่ไกลมีใบเต็มต้น จึงเดินเข้าไปดูว่าจะพบอะไรบนต้นหรือไม่
แต่เมื่อไปถึง ก็ไม่พบอะไรนอกจากใบ เพราะยังไม่ถึงฤดูมะเดื่อ

---

* **10:51 10:51** รับโบนี เป็นคำทับศัพท์ของคำอาราเมคที่หมายถึง "อาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่" * **11:1 11:1** TR และ NU อ่านว่า "เบธฟาเก" แทน "เบธสฟาเก" † **11:9 11:9** "โฮซันนา" หมายถึง "โปรดช่วยเราให้รอด" หรือ "โปรดช่วยพวกเราด้วยเถิด" ✡ **11:9 11:9** สดุดี 118:25-26

14 พระเยซูกล่าวกับต้นนั้นว่า "อย่าให้ใครได้กินผลจากเจ้าอีกตลอดไป""
และสาวกของพระองค์ก็ได้ยิน
15 พวกเขามาถึงเยรูซาเล็ม พระเยซูเข้าไปในพระวิหาร
และเริ่มขับคนที่ขายและซื้อของในพระวิหารออกไป พระองค์คว่ำโต๊ะของคนแลกเงิน
และล้มที่นั่งของคนขายนกพิราบ
16 และไม่ยอมให้ใครขนภาชนะผ่านพระวิหาร
17 พระองค์สอนพวกเขาว่า "มีเขียนไว้ว่า
"บ้านของเราจะถูกเรียกว่าเป็นบ้านแห่งการอธิษฐานสำหรับทุกชนชาติ" ไม่ใช่หรือ"✡
แต่พวกคุณกลับทำให้มันเป็นรังของพวกโจร""✡
18 หัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์ได้ยินเรื่องนี้ ก็หาทางจะกำจัดพระองค์
เพราะพวกเขากลัวพระองค์ เนื่องจากฝูงชนทั้งหมดประหลาดใจในคำสอนของพระองค์
19 เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ออกจากเมือง
20 ตอนเช้า ขณะที่พวกเขาเดินผ่าน พวกเขาเห็นต้นมะเดื่อเหี่ยวแห้งไปตั้งแต่ราก
21 เปโตรนึกขึ้นได้ และกล่าวกับพระองค์ว่า "รับบี ดูสิ" ต้นมะเดื่อที่ท่านสาปนั้นเหี่ยวแห้งไปแล้ว"
22 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "จงมีความเชื่อในพระเจ้า
23 เพราะเราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ผู้ใดพูดกับภูเขานี้ว่า "จงถูกยกขึ้นและโยนลงในทะเล"
และไม่สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าสิ่งที่ตนพูดกำลังเกิดขึ้น ผู้นั้นจะได้ตามที่ตนพูด
24 เพราะฉะนั้น เราบอกพวกคุณว่า ทุกสิ่งที่พวกคุณอธิษฐานและขอ จงเชื่อว่าพวกคุณได้รับแล้ว
แล้วพวกคุณจะได้รับสิ่งนั้น
25 เมื่อพวกคุณยืนอธิษฐาน จงยกโทษให้ ถ้าพวกคุณมีเรื่องอะไรกับใคร
เพื่อพระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์จะยกโทษความผิดของพวกคุณด้วย
26 แต่ถ้าพวกคุณไม่ยกโทษ
พระบิดาของพวกคุณผู้อยู่ในสวรรค์ก็จะไม่ยกโทษความผิดของพวกคุณเช่นกัน"‡
27 พวกเขากลับมายังเยรูซาเล็มอีก ขณะที่พระองค์กำลังเดินอยู่ในพระวิหาร หัวหน้าปุโรหิต
พวกอาลักษณ์ และพวกผู้อาวุโสก็มาหาพระองค์
28 และเริ่มถามว่า "ท่านทำสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจอะไร"
หรือใครให้อำนาจนี้แก่ท่านเพื่อทำสิ่งเหล่านี้""
29 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "เราจะถามพวกคุณหนึ่งคำถาม จงตอบเรา
แล้วเราจะบอกพวกคุณว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจอะไร
30 บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์ หรือมาจากมนุษย์" จงตอบเรา"
31 พวกเขาปรึกษากันว่า "ถ้าพวกเราตอบว่า "มาจากสวรรค์" เขาจะถามว่า "ถ้าอย่างนั้น
ทำไมพวกคุณจึงไม่เชื่อยอห์น""
32 แต่ถ้าพวกเราตอบว่า "มาจากมนุษย์"..." พวกเขากลัวประชาชน
เพราะทุกคนถือว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะจริง ๆ
33 พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า "พวกเราไม่รู้"
พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "เราก็จะไม่บอกพวกคุณเช่นกันว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยอำนาจอะไร"

12

1 พระองค์เริ่มกล่าวกับพวกเขาเป็นอุปมาว่า "ชายคนหนึ่งปลูกสวนองุ่น ทำรั้วล้อม
ขุดบ่อสำหรับย่ำองุ่น สร้างหอคอย ให้ชาวสวนเช่า แล้วเดินทางไปต่างประเทศ

✡ **11:17 11:17** อิสยาห์ 56:7 ✡ **11:17 11:17** เยเรมีย์ 7:11 ‡ **11:26 11:26** NU ไม่มีข้อ 26

2 เมื่อถึงเวลา เขาส่งคนรับใช้คนหนึ่งไปหาชาวสวน เพื่อรับส่วนของตนจากผลผลิตของสวนองุ่น
3 พวกเขาจับคนรับใช้นั้น เฆี่ยนตี และส่งกลับไปมือเปล่า
4 เขาส่งคนรับใช้อีกคนหนึ่งไปหาพวกเขา พวกเขาเอาหินขว้างเขา ทำให้เขาบาดเจ็บที่ศีรษะ
และส่งกลับไปอย่างน่าอับอาย
5 เขาส่งอีกคนหนึ่งไป และพวกเขาก็ฆ่าคนนั้น เขายังส่งคนอื่น ๆ อีกหลายคน พวกเขาเฆี่ยนตีบางคน
และฆ่าบางคน
6 เขายังมีอีกคนหนึ่ง คือบุตรที่รักของเขา เขาจึงส่งบุตรนั้นไปหาพวกเขาเป็นคนสุดท้าย โดยกล่าวว่า
“พวกเขาคงจะเคารพลูกของเรา”
7 แต่พวกชาวสวนพูดกันว่า “คนนี้คือทายาท มาเถอะ พวกเราฆ่าเขากัน
แล้วมรดกจะเป็นของพวกเรา”
8 พวกเขาจับเขา ฆ่า และโยนออกไปนอกสวนองุ่น
9 ดังนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไร? เขาจะมาทำลายพวกชาวสวน และยกสวนองุ่นให้คนอื่น
10 พวกคุณยังไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้หรือ?
“ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธ
ได้กลายเป็นศิลาหัวมุม
11 เรื่องนี้มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
และเป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ในสายตาของเรา”?✡
12 พวกเขาพยายามจับพระองค์ แต่กลัวฝูงชน เพราะรู้ว่าพระองค์กล่าวอุปมานี้ถึงพวกเขา
พวกเขาจึงละพระองค์ไว้และจากไป
13 พวกเขาส่งพวกฟาริสีและพวกเฮโรเดียนบางคนมาหาพระองค์ เพื่อจับผิดพระองค์ด้วยคำพูด
14 เมื่อพวกเขามาถึง ก็ถามพระองค์ว่า “อาจารย์ พวกเรารู้ว่าท่านซื่อตรง และไม่เกรงใจใคร
เพราะท่านไม่เห็นแก่หน้าใคร แต่สอนทางของพระเจ้าตามความจริง
อนุญาตให้จ่ายภาษีให้ซีซาร์หรือไม่
15 พวกเราจะจ่าย หรือไม่จ่าย?”
แต่พระองค์รู้ถึงความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา จึงกล่าวว่า “ทำไมพวกคุณจึงทดสอบเรา?
เอาเหรียญเดนาริอุสมาให้เราดู”
16 พวกเขานำมา
พระองค์ถามพวกเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร?”
พวกเขาตอบว่า “ของซีซาร์”
17 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “จงให้สิ่งที่เป็นของซีซาร์แก่ซีซาร์ และสิ่งที่เป็นของพระเจ้าแก่พระเจ้า”
พวกเขาประหลาดใจในพระองค์อย่างยิ่ง
18 พวกสะดูสีบางคน ซึ่งกล่าวว่าไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย มาหาพระองค์ และถามว่า
19 “อาจารย์ โมเสสเขียนไว้ให้พวกเราว่า “ถ้าชายคนหนึ่งมีพี่น้องชายที่ตาย
โดยทิ้งภรรยาไว้แต่ไม่มีลูก ให้ชายคนนั้นรับภรรยาของพี่น้องมาเป็นภรรยาของตน
และมีลูกสืบเชื้อสายให้พี่น้องของตน”
20 มีพี่น้องชายเจ็ดคน คนแรกแต่งงาน แล้วตายโดยไม่มีลูกสืบเชื้อสาย
21 คนที่สองรับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วตายโดยไม่มีลูกเช่นกัน คนที่สามก็เหมือนกัน
22 ทั้งเจ็ดคนรับหญิงนั้นเป็นภรรยา และไม่มีลูก ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย
23 ในการฟื้นขึ้นจากความตาย เมื่อพวกเขาฟื้นขึ้นมา นางจะเป็นภรรยาของใครในเจ็ดคนนั้น?
เพราะทั้งเจ็ดคนเคยมีนางเป็นภรรยา”
24 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “พวกคุณหลงผิดไม่ใช่หรือ เพราะไม่รู้พระคัมภีร์
และไม่รู้พลังของพระเจ้า”

✡ **12:11 12:11** สดุดี 118:22-23

25 เพราะเมื่อพวกเขาฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเขาจะไม่แต่งงาน และไม่ถูกยกให้แต่งงาน
แต่เป็นเหมือนทูตสวรรค์ในสวรรค์
26 ส่วนเรื่องคนตายว่าจะฟื้นขึ้นมา พวกคุณไม่ได้อ่านในหนังสือของโมเสส
ในตอนที่กล่าวถึงพุ่มไม้หรือ ว่าพระเจ้ากล่าวกับเขาว่า "เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค
และพระเจ้าของยาโคบ"?✡
27 พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น ดังนั้นพวกคุณจึงหลงผิดอย่างมาก"

28 อาลักษณ์คนหนึ่งมาถึง และได้ยินพวกเขาถกกัน เมื่อรู้ว่าพระองค์ตอบพวกเขาได้ดี
จึงถามพระองค์ว่า "คำสั่งข้อใดสำคัญที่สุดในบรรดาคำสั่งทั้งหมด""

29 พระเยซูตอบว่า "คำสั่งข้อสำคัญที่สุดคือ "อิสราเอลเอ๋ย จงฟัง องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นหนึ่งเดียว
30 จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจ สุดชีวิต สุดความคิด และสุดกำลังของเจ้า"✡
นี่คือคำสั่งข้อแรก
31 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ "จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตนเอง"✡
ไม่มีคำสั่งข้ออื่นใดสำคัญกว่าสองข้อนี้"

32 อาลักษณ์กล่าวกับพระองค์ว่า "อาจารย์ ท่านกล่าวถูกต้องแล้วว่า พระองค์เป็นหนึ่งเดียว
และไม่มีผู้อื่นนอกจากพระองค์
33 และการรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดชีวิต และสุดกำลัง
และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง สำคัญกว่าเครื่องเผาบูชาทั้งตัวและเครื่องบูชาทั้งหมด"

34 เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาตอบอย่างมีปัญญา พระองค์กล่าวกับเขาว่า
"ท่านอยู่ไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า"

หลังจากนั้น ไม่มีใครกล้าถามพระองค์อีก
35 ขณะที่พระเยซูกำลังสอนในพระวิหาร พระองค์กล่าวว่า
"ทำไมพวกอาลักษณ์จึงกล่าวว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิด"
36 เพราะดาวิดเองกล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า
"องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
"จงนั่งทางขวามือของเรา
จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นที่วางเท้าของเจ้า" "✡
37 ดังนั้น ดาวิดเองเรียกพระคริสต์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า
แล้วพระคริสต์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร""

ประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี
38 ในคำสอนของพระองค์ พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "จงระวังพวกอาลักษณ์
พวกเขาชอบเดินไปมาในเสื้อคลุมยาว และชอบให้คนทักทายในตลาด
39 ชอบที่นั่งที่ดีที่สุดในธรรมศาลา และที่มีเกียรติที่สุดในงานเลี้ยง
40 พวกเขากลืนกินบ้านของหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐานยืดยาว
คนเหล่านี้จะได้รับการลงโทษหนักยิ่งขึ้น"

41 พระเยซูนั่งลงตรงข้ามที่เก็บเงินถวาย และมองดูฝูงชนหย่อนเงินลงในที่เก็บเงินถวาย
คนมั่งมีหลายคนใส่เงินจำนวนมาก

✡ **12:26 12:26** อพยพ 3:6 ✡ **12:30 12:30** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5 ✡ **12:31 12:31** เลวีนิติ 19:18 ✡ **12:36 12:36** สดุดี 110:1

42 หญิงม่ายยากจนคนหนึ่งมา และใส่เหรียญทองเหลืองเล็ก ๆ สองเหรียญ*
ซึ่งรวมกันเท่ากับเหรียญควอดรันส์หนึ่งเหรียญ†
43 พระองค์เรียกสาวกมาหา และกล่าวกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
หญิงม่ายยากจนคนนี้ถวายมากกว่าทุกคนที่กำลังถวายเงินลงในที่เก็บเงินถวาย
44 เพราะทุกคนถวายจากส่วนที่เหลือเฟือของตน แต่นางถวายจากความยากจน คือถวายทุกสิ่งที่มี
เงินทั้งหมดที่ใช้เลี้ยงชีพ"

13

1 ขณะที่พระองค์ออกจากพระวิหาร สาวกคนหนึ่งกล่าวกับพระองค์ว่า "อาจารย์ ดูสิ
หินเหล่านี้ช่างใหญ่โต และอาคารเหล่านี้ช่างยิ่งใหญ่!"
2 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ท่านเห็นอาคารใหญ่โตเหล่านี้หรือ"
ที่นี่จะไม่เหลือหินซ้อนกันอยู่แม้แต่ก้อนเดียว ทุกก้อนจะถูกทลายลง"
3 เมื่อพระองค์นั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ ตรงข้ามพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์น
และอันดรูว์ถามพระองค์เป็นการส่วนตัวว่า
4 "โปรดบอกพวกเราว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร"
และมีหมายสำคัญอะไรเมื่อสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดกำลังจะสำเร็จ!"
5 พระเยซูเริ่มตอบพวกเขาว่า "จงระวังอย่าให้ใครชักนำพวกคุณให้หลง
6 เพราะหลายคนจะมาในนามของเรา และกล่าวว่า "เราเอง!"* และจะชักนำคนจำนวนมากให้หลง
7 "เมื่อพวกคุณได้ยินเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนก
สิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกิดขึ้น แต่ยังไม่ถึงจุดจบ
8 เพราะชนชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ชนชาติ และอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร จะเกิดแผ่นดินไหวในหลายแห่ง
จะมีการกันดารอาหารและความเดือดร้อน สิ่งเหล่านี้เป็นจุดเริ่มต้นของความเจ็บปวดในการคลอด
9 "แต่พวกคุณจงระวังตัว เพราะพวกเขาจะมอบพวกคุณให้แก่สภา
พวกคุณจะถูกเฆี่ยนในธรรมศาลา และจะยืนต่อหน้าผู้ปกครองและกษัตริย์เพราะเรา
เพื่อเป็นพยานแก่พวกเขา
10 ข่าวดีต้องถูกประกาศแก่ทุกชนชาติก่อน
11 เมื่อพวกเขานำพวกคุณไปส่งมอบ อย่ากังวลล่วงหน้า หรือคิดเตรียมไว้ว่าจะพูดอะไร แต่ในเวลานั้น
คำใดที่มอบให้พวกคุณ ก็จงพูดคำนั้น เพราะผู้ที่พูดไม่ใช่พวกคุณ แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์
12 "พี่น้องจะมอบพี่น้องให้ถึงตาย และบิดาจะมอบลูก ลูก ๆ จะลุกขึ้นต่อต้านบิดามารดา
และทำให้พวกเขาถูกประหาร
13 ทุกคนจะเกลียดชังพวกคุณเพราะนามของเรา แต่ผู้ที่อดทนจนถึงที่สุดจะรอด
14 "แต่เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่ทำให้รกร้าง✡ ซึ่งดาเนียลผู้เผยพระวจนะกล่าวถึง
ยืนอยู่ในที่ซึ่งไม่ควรอยู่" (ผู้อ่านจงเข้าใจ) "เวลานั้น ให้คนที่อยู่ในยูเดียหนีไปยังภูเขา
15 คนที่อยู่บนดาดฟ้าอย่าลงมา หรือเข้าไปหยิบสิ่งใดออกจากบ้าน
16 คนที่อยู่ในทุ่งอย่ากลับไปเอาเสื้อคลุมของตน
17 แต่วิบัติแก่หญิงที่ตั้งครรภ์และหญิงที่ให้นมลูกในวันเหล่านั้น"
18 จงอธิษฐานขอให้การหนีของพวกคุณไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว

---

* **12:42** **12:42** ตามตัวอักษร เลปตา (หรือ "เหรียญเล็กของหญิงม่าย") เลปตาเป็นเหรียญทองเหลืองขนาดเล็กมาก แต่ละเหรียญมีค่าเท่ากับครึ่งหนึ่งของหนึ่งควอดรันส์ ซึ่งเท่ากับหนึ่งในสี่ของเหรียญทองแดงอัสซาริออน เลปตามีค่าน้อยกว่า 1% ของค่าจ้างรายวันของคนงานเกษตร † **12:42** **12:42** ควอดรันส์เป็นเหรียญที่มีค่าประมาณ 1/64 ของหนึ่งเดนาริอุส เดนาริอุสมีค่าประมาณค่าจ้างหนึ่งวันของคนงานเกษตร * **13:6** **13:6** หรือ "เราเป็น" ✡ **13:14** **13:14** ดาเนียล 9:17; 11:31; 12:11

19 เพราะในวันเหล่านั้นจะมีความทุกข์ยาก ซึ่งไม่เคยมีอย่างนั้นตั้งแต่พระเจ้าเริ่มสร้างจนถึงบัดนี้
และจะไม่มีอีก
20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทำให้วันเหล่านั้นสั้นลง ก็จะไม่มีมนุษย์คนใดรอด
แต่เพราะเห็นแก่ผู้ที่พระองค์เลือกไว้ ซึ่งพระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์จึงทำให้วันเหล่านั้นสั้นลง
21 เวลานั้น ถ้าใครบอกพวกคุณว่า "ดูสิ พระคริสต์อยู่ที่นี่!" หรือ "ดูสิ อยู่ที่นั่น!" อย่าเชื่อ
22 เพราะจะมีพระคริสต์เท็จและผู้เผยพระวจนะเท็จเกิดขึ้น
พวกเขาจะแสดงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ เพื่อชักนำให้หลง ถ้าเป็นไปได้
แม้แต่ผู้ที่พระองค์เลือกไว้
23 แต่พวกคุณจงระวัง
ดูสิ เราได้บอกทุกสิ่งแก่พวกคุณไว้ล่วงหน้าแล้ว
24 แต่ในวันเหล่านั้น หลังจากความทุกข์ยากนั้น ดวงอาทิตย์จะมืดลง และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
25 ดวงดาวจะตกจากฟ้า และพลังทั้งหลายที่อยู่ในสวรรค์จะสั่นสะเทือน✡
26 แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์มาในหมู่เมฆ ด้วยพลังยิ่งใหญ่และพระสิริ
27 แล้วบุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ของตนออกไป และรวบรวมผู้ที่พระองค์เลือกไว้จากลมทั้งสี่ทิศ
ตั้งแต่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงสุดปลายฟ้า
28 "จงเรียนรู้อุปมานี้จากต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งของมันอ่อนลงและผลิใบ
พวกคุณก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้มาแล้ว
29 เช่นเดียวกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้กำลังเกิดขึ้น ก็จงรู้ว่าใกล้แล้ว อยู่ที่ประตู
30 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า คนรุ่นนี้† จะไม่ผ่านพ้นไป จนกว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้น
31 สวรรค์และโลกจะผ่านพ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่ผ่านพ้นไป
32 "แต่วันนั้นหรือชั่วโมงนั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่ทูตสวรรค์ในสวรรค์ หรือพระบุตร ก็ไม่รู้
มีเพียงพระบิดาเท่านั้น
33 จงระวัง จงตื่นตัว และอธิษฐาน เพราะพวกคุณไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาเมื่อไร
34 "เรื่องนี้เหมือนชายคนหนึ่งเดินทางไปต่างประเทศ เขาออกจากบ้าน มอบอำนาจให้คนรับใช้
และมอบงานให้แต่ละคน อีกทั้งสั่งคนเฝ้าประตูให้คอยเฝ้าระวัง
35 เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวัง เพราะพวกคุณไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร อาจเป็นเวลาเย็น เที่ยงคืน
ตอนไก่ขัน หรือตอนเช้า
36 มิฉะนั้น เมื่อเขามาอย่างกะทันหัน อาจพบพวกคุณกำลังหลับอยู่
37 สิ่งที่เราบอกพวกคุณ เราก็บอกทุกคนว่า จงเฝ้าระวัง!"

14

1 อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ
หัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์หาทางจับพระองค์ด้วยอุบายและฆ่าเสีย
2 เพราะพวกเขาพูดว่า "อย่าทำในช่วงเทศกาล มิฉะนั้นประชาชนอาจก่อจลาจล"
3 ขณะที่พระองค์อยู่ที่เบธานี ในบ้านของซีโมนผู้เป็นโรคเรื้อน และกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร
มีหญิงคนหนึ่งถือขวดอะลาบาสเตอร์ที่บรรจุน้ำมันหอมจากนาร์ดบริสุทธิ์ราคาแพงมากเข้ามา
นางทุบขวดแล้วเทน้ำมันหอมลงบนศีรษะของพระองค์
4 แต่บางคนไม่พอใจ และพูดกันว่า "ทำไมจึงทำให้น้ำมันหอมนี้สูญเปล่า"

✡ **13:25 13:25** อิสยาห์ 13:10; 34:4 † **13:30 13:30** คำที่แปลว่า "คนรุ่น" (genea) อาจแปลได้อีกว่า "เชื้อชาติ" "ครอบครัว" หรือ "ผู้คน"

5 เพราะน้ำมันหอมนี้ขายได้มากกว่าสามร้อยเดนาริอุส* แล้วเอาเงินให้คนยากจนก็ได้
พวกเขาจึงบ่นว่านาง
6 แต่พระเยซูกล่าวว่า ปล่อยนางเถอะ ทำไมพวกคุณจึงรบกวนนาง นางได้ทำสิ่งดีแก่เรา
7 เพราะพวกคุณมีคนยากจนอยู่กับพวกคุณเสมอ และเมื่อไรที่พวกคุณต้องการ ก็ทำดีแก่พวกเขาได้
แต่พวกคุณจะไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอ
8 นางทำสิ่งที่ทำได้ นางชโลมร่างกายของเราไว้ล่วงหน้าเพื่อการฝังศพ
9 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ข่าวดีนี้จะถูกประกาศไปที่ใดทั่วโลก
สิ่งที่หญิงคนนี้ทำก็จะถูกกล่าวถึงที่นั่น เพื่อระลึกถึงนาง
10 ยูดาสอิสคาริโอท ซึ่งเป็นหนึ่งในสิบสองคน ไปหาหัวหน้าปุโรหิต เพื่อจะมอบพระองค์ให้พวกเขา
11 เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น ก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่เขา
เขาจึงหาโอกาสเหมาะที่จะมอบพระองค์
12 ในวันแรกของเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เมื่อพวกเขาถวายเครื่องบูชาปัสกา สาวกถามพระองค์ว่า
ท่านต้องการให้พวกเราไปเตรียมปัสกาให้ท่านรับประทานที่ไหน
13 พระองค์ส่งสาวกสองคนไป และกล่าวกับพวกเขาว่า จงเข้าไปในเมือง
แล้วจะมีชายคนหนึ่งถือเหยือกน้ำมาพบพวกคุณ จงตามเขาไป
14 เขาเข้าไปที่ไหน ก็ให้บอกเจ้าของบ้านที่นั่นว่า อาจารย์ถามว่า ห้องสำหรับแขกอยู่ที่ไหน
ที่เราจะรับประทานปัสกากับสาวกของเรา
15 เขาจะพาพวกคุณไปดูห้องใหญ่ชั้นบน ซึ่งจัดเครื่องเรือนและเตรียมพร้อมแล้ว
จงเตรียมปัสกาให้พวกเราที่นั่น
16 สาวกออกไปและเข้าเมือง พบทุกสิ่งตามที่พระองค์บอก แล้วพวกเขาก็เตรียมปัสกา
17 เมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์มาพร้อมกับสิบสองคน
18 ขณะที่พวกเขานั่งรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูกล่าวว่า เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
คนหนึ่งในพวกคุณจะทรยศเรา คือคนที่กำลังกินอาหารกับเรา
19 พวกเขาเริ่มเศร้าใจ และถามพระองค์ทีละคนว่า คงไม่ใช่ข้าพเจ้าใช่ไหม และอีกคนก็ถามว่า
คงไม่ใช่ข้าพเจ้าใช่ไหม
20 พระองค์ตอบพวกเขาว่า คือคนหนึ่งในสิบสองคน คนที่จิ้มอาหารในชามเดียวกับเรา
21 เพราะบุตรมนุษย์จะจากไปตามที่มีเขียนไว้ถึงเขา แต่วิบัติแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์
สำหรับคนนั้น ถ้าไม่ได้เกิดมาก็ยังดีกว่า
22 ขณะที่พวกเขากำลังกินอยู่ พระเยซูหยิบขนมปัง กล่าวคำอวยพร หักขนมปังและส่งให้พวกเขา
แล้วกล่าวว่า รับไปกิน นี่คือกายของเรา
23 พระองค์หยิบถ้วย กล่าวขอบพระคุณ แล้วส่งให้พวกเขา ทุกคนก็ดื่มจากถ้วยนั้น
24 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า นี่คือโลหิตของเรา คือโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่
ซึ่งหลั่งออกเพื่อคนจำนวนมาก
25 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า เราจะไม่ดื่มจากผลของเถาองุ่นอีก
จนถึงวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า
26 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว ก็ออกไปยังภูเขามะกอกเทศ
27 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า พวกคุณทุกคนจะสะดุดล้มเพราะเราในคืนนี้ เพราะมีเขียนไว้ว่า
เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะจะกระจัดกระจายไป✡
28 แต่หลังจากเราฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว เราจะไปยังกาลิลีก่อนพวกคุณ
29 แต่เปโตรกล่าวกับพระองค์ว่า แม้ทุกคนจะสะดุดล้ม แต่ข้าพเจ้าจะไม่สะดุดล้ม

---

* **14:5 14:5** 300 เดนาริอุส มีค่าประมาณค่าจ้างหนึ่งปีของคนงานเกษตร ✡ **14:27 14:27** เศคาริยาห์ 13:7

30 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คืนนี้เอง ก่อนไก่ขันสองครั้ง
ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”
31 แต่เขายืนยันหนักแน่นยิ่งขึ้นว่า “แม้ข้าพเจ้าจะต้องตายกับท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ปฏิเสธท่าน”
ทุกคนก็พูดเช่นเดียวกัน
32 พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี พระองค์กล่าวกับสาวกว่า “นั่งอยู่ที่นี่
ขณะที่เราอธิษฐาน”
33 พระองค์พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วเริ่มทุกข์ใจและหนักใจอย่างยิ่ง
34 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “จิตใจของเราเศร้าอย่างยิ่ง จนแทบจะตาย จงอยู่ที่นี่และเฝ้าระวัง”
35 พระองค์เดินต่อไปอีกเล็กน้อย ล้มลงกับพื้น และอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้
ขอให้เวลานั้นผ่านพ้นไปจากพระองค์
36 พระองค์กล่าวว่า “อับบา† พระบิดา ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระองค์ โปรดเอาถ้วยนี้ไปจากเรา
แต่อย่าให้เป็นตามที่เราต้องการ ให้เป็นตามที่พระองค์ต้องการ”
37 พระองค์กลับมา และพบพวกเขากำลังหลับ จึงกล่าวกับเปโตรว่า “ซีโมน ท่านหลับอยู่หรือ”
ท่านเฝ้าระวังสักหนึ่งชั่วโมงไม่ได้หรือ”
38 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะไม่เข้าสู่การทดลอง จิตวิญญาณเต็มใจก็จริง แต่ร่างกายอ่อนแอ”
39 พระองค์จากไปอีกครั้ง และอธิษฐาน โดยกล่าวคำเดิม
40 เมื่อพระองค์กลับมาอีก ก็พบพวกเขากำลังหลับ เพราะตาของพวกเขาหนักมาก
และไม่รู้ว่าจะตอบพระองค์อย่างไร
41 พระองค์มาครั้งที่สาม และกล่าวกับพวกเขาว่า “ตอนนี้พวกคุณนอนต่อและพักเถอะ พอแล้ว
เวลานั้นมาถึงแล้ว ดูสิ บุตรมนุษย์กำลังถูกทรยศ และถูกมอบไว้ในมือของคนบาป
42 ลุกขึ้น” ไปกันเถอะ ดูสิ คนที่ทรยศเรามาใกล้แล้ว”
43 ทันทีนั้น ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่ ยูดาส หนึ่งในสิบสองคน ก็มาถึง
พร้อมกับฝูงชนที่ถือดาบและไม้ตะบอง ซึ่งหัวหน้าปุโรหิต พวกอาลักษณ์ และพวกผู้อาวุโสส่งมา
44 คนที่ทรยศพระองค์ได้ให้สัญญาณแก่พวกเขาไว้ว่า “เราจูบใคร คนนั้นแหละ จงจับเขา
และคุมตัวเขาไปอย่างแน่นหนา”
45 เมื่อยูดาสมาถึง เขาก็ตรงเข้าไปหาพระองค์ทันที และกล่าวว่า “รับบี” รับบี”” แล้วจูบพระองค์
46 พวกเขาเข้าจับพระองค์และคุมตัวไว้
47 คนหนึ่งในบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ชักดาบออก ฟันคนรับใช้ของมหาปุโรหิต และตัดหูของเขาขาด
48 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณออกมาพร้อมดาบและไม้ตะบองเพื่อจับเรา
เหมือนมาจับโจรหรือ”
49 เราอยู่กับพวกคุณทุกวัน สอนอยู่ในพระวิหาร และพวกคุณไม่ได้จับเรา
แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จ”
50 ทุกคนละทิ้งพระองค์และหนีไป
51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งติดตามพระองค์ เขามีเพียงผ้าลินินคลุมกายเปลือยอยู่ พวกชายหนุ่มจับเขา
52 แต่เขาทิ้งผ้าลินินไว้ และหนีจากพวกเขาไปทั้งเปลือย
53 พวกเขานำพระเยซูไปหามหาปุโรหิต หัวหน้าปุโรหิต พวกผู้อาวุโส
และพวกอาลักษณ์ทั้งหมดมารวมกันที่นั่น
54 เปโตรติดตามพระองค์ไปห่าง ๆ จนเข้าไปถึงลานของมหาปุโรหิต เขานั่งอยู่กับพวกเจ้าหน้าที่
และผิงไฟให้อบอุ่น

---

† **14:36** **14:36** อับบา เป็นการสะกดแบบกรีกของคำภาษาอาราเมคที่แปลว่า “พ่อ” หรือ “คุณพ่อ” ใช้อย่างสนิทสนม ให้เกียรติ และเปี่ยมด้วยความรัก

55 หัวหน้าปุโรหิตและสมาชิกสภาทั้งหมดหาพยานที่จะกล่าวหาพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์
แต่หาไม่ได้
56 เพราะมีหลายคนเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระองค์ แต่คำให้การของพวกเขาไม่ตรงกัน
57 บางคนลุกขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระองค์ว่า
58 "พวกเราได้ยินเขาพูดว่า "เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างด้วยมือ และภายในสามวัน
เราจะสร้างอีกหลังหนึ่งที่ไม่ได้สร้างด้วยมือ" "
59 ถึงอย่างนั้น คำให้การของพวกเขาก็ยังไม่ตรงกัน
60 มหาปุโรหิตยืนขึ้นกลางที่ประชุม และถามพระเยซูว่า "ท่านไม่ตอบอะไรเลยหรือ"
คนเหล่านี้เป็นพยานกล่าวหาท่านเรื่องอะไร""
61 แต่พระองค์นิ่งเงียบ และไม่ตอบอะไร มหาปุโรหิตถามพระองค์อีกว่า "ท่านคือพระคริสต์
พระบุตรขององค์ผู้เป็นที่สรรเสริญหรือ""
62 พระเยซูกล่าวว่า "เราเป็น และพวกคุณจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งทางขวาขององค์ผู้ทรงฤทธิ์
และมาพร้อมกับหมู่เมฆบนฟ้า"
63 มหาปุโรหิตฉีกเสื้อผ้าของตน และกล่าวว่า "พวกเรายังต้องการพยานอะไรอีก"
64 พวกคุณได้ยินคำหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว" พวกคุณคิดอย่างไร""
ทุกคนตัดสินว่าพระองค์สมควรตาย
65 บางคนเริ่มถ่มน้ำลายใส่พระองค์ ปิดหน้าพระองค์ และชกพระองค์ พร้อมกับพูดว่า
"พยากรณ์สิ"" พวกเจ้าหน้าที่ก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ
66 ขณะที่เปโตรอยู่ในลานด้านล่าง สาวใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตเดินมา
67 เมื่อเห็นเปโตรกำลังผิงไฟ นางมองเขาและกล่าวว่า "ท่านก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย""
68 แต่เขาปฏิเสธว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้และไม่เข้าใจว่าท่านพูดเรื่องอะไร" แล้วเขาออกไปที่เฉลียง
และไก่ก็ขัน
69 สาวใช้เห็นเขา และเริ่มบอกคนที่ยืนอยู่ที่นั่นอีกว่า "คนนี้เป็นคนหนึ่งในพวกเขา"
70 แต่เขาปฏิเสธอีก หลังจากนั้นไม่นาน คนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ กล่าวกับเปโตรอีกว่า
"ท่านเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่ เพราะท่านเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของท่านก็บอกเช่นนั้น"
71 แต่เขาเริ่มสาปแช่งและสาบานว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้จักชายคนนี้ที่พวกคุณพูดถึง""
72 ไก่ขันเป็นครั้งที่สอง เปโตรนึกถึงคำที่พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ก่อนไก่ขันสองครั้ง
ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" เมื่อคิดถึงเรื่องนั้น เขาก็ร้องไห้

15

1 ทันทีที่ถึงเวลาเช้า หัวหน้าปุโรหิต พร้อมกับพวกผู้อาวุโส พวกอาลักษณ์
และสมาชิกสภาทั้งหมดปรึกษากัน แล้วมัดพระเยซู พาออกไป และมอบพระองค์ให้ปีลาต
2 ปีลาตถามพระองค์ว่า "ท่านคือกษัตริย์ของชาวยิวหรือ""
พระองค์ตอบว่า "ท่านพูดเอง"
3 หัวหน้าปุโรหิตกล่าวหาพระองค์หลายเรื่อง
4 ปีลาตถามพระองค์อีกว่า "ท่านไม่ตอบอะไรเลยหรือ" ดูสิ
พวกเขาเป็นพยานกล่าวหาท่านตั้งหลายเรื่อง""
5 แต่พระเยซูไม่ตอบอะไรอีก ทำให้ปีลาตประหลาดใจ
6 ในช่วงเทศกาล ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้ประชาชน ตามที่พวกเขาขอ
7 มีชายคนหนึ่งชื่อบารับบัส ถูกคุมขังอยู่กับพวกกบฏ ซึ่งได้ฆ่าคนในการก่อกบฏ
8 ฝูงชนร้องเสียงดัง และเริ่มขอให้ปีลาตทำตามที่เขาเคยทำให้พวกเขา
9 ปีลาตตอบว่า "พวกคุณต้องการให้เราปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวให้หรือ""

10 เพราะเขารู้ว่าหัวหน้าปุโรหิตมอบพระเยซูให้เขาเพราะความอิจฉา
11 แต่หัวหน้าปุโรหิตยุยงฝูงชน ให้ขอปีลาตปล่อยบารับบัสแทน
12 ปีลาตถามพวกเขาอีกว่า “ถ้าอย่างนั้น
เราควรทำอย่างไรกับคนที่พวกคุณเรียกว่ากษัตริย์ของชาวยิว”
13 พวกเขาร้องอีกว่า “ตรึงเขาบนกางเขน”
14 ปีลาตถามว่า “ทำไม เขาทำความชั่วอะไร”
แต่พวกเขายิ่งร้องดังขึ้นว่า “ตรึงเขาบนกางเขน”
15 ปีลาตต้องการเอาใจฝูงชน จึงปล่อยบารับบัสให้พวกเขา และหลังจากสั่งให้เฆี่ยนพระเยซูแล้ว
ก็มอบพระองค์ให้นำไปตรึงบนกางเขน
16 พวกทหารนำพระองค์เข้าไปในลาน ซึ่งเรียกว่าปราเอโทเรียม และเรียกทหารทั้งกองมารวมกัน
17 พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วงสวมให้พระองค์ สานมงกุฎหนาม และสวมไว้บนศีรษะพระองค์
18 พวกเขาเริ่มกล่าวคำนับพระองค์ว่า “ขอกษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ”
19 พวกเขาเอาไม้อ้อตีศีรษะพระองค์ ถ่มน้ำลายใส่ และคุกเข่าคำนับพระองค์
20 เมื่อเยาะเย้ยพระองค์เสร็จแล้ว พวกเขาถอดเสื้อคลุมสีม่วงออก
และเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองสวมให้ แล้วนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงบนกางเขน
21 พวกเขาบังคับชายคนหนึ่งที่เดินผ่านมา คือซีโมนชาวไซรีน ซึ่งมาจากชนบท
และเป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์กับรูฟัส ให้แบกกางเขนของพระองค์
22 พวกเขานำพระองค์มายังสถานที่ชื่อกลโกธา ซึ่งแปลว่า “สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะ”
23 พวกเขาเอาเหล้าองุ่นผสมมดยอบให้พระองค์ดื่ม แต่พระองค์ไม่รับ
24 เมื่อตรึงพระองค์บนกางเขนแล้ว พวกเขาแบ่งเสื้อผ้าของพระองค์กัน
โดยจับสลากว่าใครจะได้ส่วนไหน
25 เวลานั้นเป็นชั่วโมงที่สาม* เมื่อพวกเขาตรึงพระองค์บนกางเขน
26 ข้อหาที่เขียนติดไว้เหนือพระองค์คือ “กษัตริย์ของชาวยิว”
27 พวกเขาตรึงโจรสองคนพร้อมกับพระองค์ คนหนึ่งทางขวา และอีกคนหนึ่งทางซ้าย
28 พระคัมภีร์ก็สำเร็จ ที่กล่าวว่า “เขาถูกนับรวมกับผู้ละเมิด”†
29 คนที่เดินผ่านไปมากล่าวหมิ่นประมาทพระองค์ ส่ายศีรษะ และพูดว่า “ฮ้า”
เจ้าคนที่จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน
30 จงช่วยตัวเอง และลงจากกางเขนเสีย”
31 หัวหน้าปุโรหิตกับพวกอาลักษณ์ก็เยาะเย้ยพระองค์กันเองเช่นกัน โดยพูดว่า “เขาช่วยคนอื่นได้
แต่ช่วยตัวเองไม่ได้
32 ให้พระคริสต์ กษัตริย์ของอิสราเอล ลงจากกางเขนเดี๋ยวนี้ เพื่อพวกเราจะได้เห็นและเชื่อเขา”‡
คนที่ถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ก็ด่าว่าพระองค์ด้วย
33 เมื่อถึงชั่วโมงที่หก§ ความมืดก็ปกคลุมทั่วแผ่นดินจนถึงชั่วโมงที่เก้า*
34 เมื่อถึงชั่วโมงที่เก้า พระเยซูร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักธานี” ซึ่งแปลว่า
“พระเจ้าของเรา พระเจ้าของเรา ทำไมพระองค์ทอดทิ้งเรา” ✡
35 บางคนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ เมื่อได้ยิน ก็พูดว่า “ดูสิ เขากำลังเรียกเอลียาห์”
36 คนหนึ่งวิ่งไป เอาฟองน้ำชุบน้ำส้มสายชูจนเต็ม เสียบไว้ที่ปลายไม้อ้อ แล้วส่งให้พระองค์ดื่ม
พร้อมกับพูดว่า “ปล่อยไว้ก่อน ดูกันว่าเอลียาห์จะมาเอาเขาลงหรือไม่”
37 พระเยซูร้องเสียงดัง แล้วสิ้นลมหายใจ
38 ม่านในพระวิหารฉีกออกเป็นสองส่วน ตั้งแต่บนลงล่าง

---

* **15:25 15:25** 9:00 น. † **15:28 15:28** NU ไม่มีข้อ 28 ‡ **15:32 15:32** TR ไม่มีคำว่า “เขา” § **15:33 15:33** หรือ เที่ยงวัน
* **15:33 15:33** 15:00 น. ✡ **15:34 15:34** สดุดี 22:1

39 เมื่อนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงข้ามพระองค์เห็นว่าพระองค์ร้องเช่นนี้และสิ้นลมหายใจ เขาก็กล่าวว่า
ชายคนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ
40 มีหญิงหลายคนมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกนางมีมารีย์ชาวมักดาลา
มารีย์มารดาของยากอบผู้น้อยและโยเสส และสาโลเม
41 เมื่อพระองค์อยู่ในกาลิลี หญิงเหล่านี้ติดตามและรับใช้พระองค์ และยังมีหญิงอื่น ๆ
อีกหลายคนที่ขึ้นมายังเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์
42 เมื่อถึงเวลาเย็น เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต
43 โยเซฟชาวอาริมาเธีย สมาชิกสภาคนสำคัญ ซึ่งกำลังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้าเช่นกัน มาถึง
เขากล้าเข้าไปหาปีลาต และขอศพของพระเยซู
44 ปีลาตประหลาดใจที่ได้ยินว่าพระองค์ตายแล้ว จึงเรียกนายร้อยมา
และถามว่าพระองค์ตายมานานแล้วหรือ
45 เมื่อรู้จากนายร้อยแล้ว เขาก็มอบศพให้โยเซฟ
46 โยเซฟซื้อผ้าลินิน แล้วเอาพระองค์ลงจากกางเขน พันด้วยผ้าลินิน
และวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่เจาะไว้ในศิลา จากนั้นกลิ้งก้อนหินมาปิดปากอุโมงค์ฝังศพ
47 มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์มารดาของโยเสสเห็นว่าพระองค์ถูกวางไว้ที่ไหน

16

1 เมื่อวันสะบาโตผ่านพ้นไป มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และสาโลเมซื้อเครื่องหอม
เพื่อจะมาชโลมพระองค์
2 เช้าตรู่มากในวันแรกของสัปดาห์ พวกนางมาถึงอุโมงค์ฝังศพเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว
3 พวกนางพูดกันว่า ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์ฝังศพให้พวกเรา
4 เพราะก้อนหินนั้นใหญ่มาก เมื่อเงยหน้าขึ้น พวกนางเห็นว่าก้อนหินถูกกลิ้งออกไปแล้ว
5 เมื่อเข้าไปในอุโมงค์ฝังศพ พวกนางเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ทางขวา สวมเสื้อคลุมสีขาว
พวกนางก็ตกตะลึง
6 เขากล่าวกับพวกนางว่า อย่าตกตะลึง พวกคุณกำลังหาพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้ถูกตรึงบนกางเขน
พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ ดูที่ซึ่งพวกเขาวางพระองค์ไว้
7 แต่จงไปบอกสาวกของพระองค์และเปโตรว่า พระองค์ไปยังกาลิลีก่อนพวกคุณ
ที่นั่นพวกคุณจะเห็นพระองค์ ตามที่พระองค์บอกพวกคุณไว้
8 พวกนางออกมา* และหนีออกจากอุโมงค์ฝังศพ เพราะตัวสั่นและตกตะลึง
พวกนางไม่บอกอะไรแก่ใคร เพราะกลัว†
9 ‡ เมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายในเวลาเช้าตรู่ของวันแรกของสัปดาห์
พระองค์ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน ซึ่งพระองค์เคยขับปีศาจเจ็ดตนออกจากนาง
10 นางไปบอกคนที่เคยอยู่กับพระองค์ ขณะที่พวกเขากำลังโศกเศร้าและร้องไห้
11 เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระองค์มีชีวิตอยู่ และนางได้เห็นพระองค์ พวกเขาก็ไม่เชื่อ
12 หลังจากนั้น พระองค์ปรากฏในอีกรูปลักษณ์หนึ่งแก่พวกเขาสองคน ขณะที่กำลังเดินทางไปชนบท
13 สองคนนั้นกลับไปบอกคนอื่น ๆ แต่พวกเขาก็ยังไม่เชื่อสองคนนั้น

---

* **16:8 16:8** TR เพิ่มคำว่า อย่างรวดเร็ว † **16:8 16:8** ต้นฉบับเพียงฉบับเดียวไม่มีข้อ 9-20 แต่เพิ่ม ตอนจบสั้นของมาระโก ต่อท้ายข้อ 8 ดังนี้ พวกนางเล่าทุกสิ่งที่ได้รับคำสั่งมาอย่างย่อแก่คนที่อยู่รอบเปโตร หลังจากนั้น พระเยซูเองส่งพวกเขาออกไปจากตะวันออกถึงตะวันตก พร้อมกับคำประกาศอันศักดิ์สิทธิ์และไม่เสื่อมสลายเรื่องความรอดนิรันดร์ ‡ **16:9 16:9** NU มีข้อความในข้อ 9-20 แต่กล่าวในเชิงอรรถว่ามีต้นฉบับไม่กี่ฉบับที่ไม่มีข้อความนี้ ผู้แปลพระคัมภีร์ World English Bible เห็นว่า มาระโก 16:9-20 เชื่อถือได้ โดยอาศัยหลักฐานข้อความส่วนใหญ่อย่างท่วมท้น ซึ่งไม่เพียงรวมพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกฉบับ Majority Text ที่ถือเป็นหลัก แต่ยังรวมทั้ง TR และต้นฉบับอีกหลายฉบับที่มีการอ้างถึงในข้อความ NU

14 ต่อมา พระองค์ปรากฏแก่สิบเอ็ดคนขณะที่พวกเขานั่งรับประทานอาหาร
และตำหนิพวกเขาเรื่องความไม่เชื่อและใจแข็งกระด้าง
เพราะพวกเขาไม่เชื่อคนที่ได้เห็นพระองค์หลังจากพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
15 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “จงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวดีแก่สิ่งสร้างทั้งหมด
16 ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาจะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสินโทษ
17 หมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามผู้ที่เชื่อ คือในนามของเรา พวกเขาจะขับปีศาจ จะพูดภาษาใหม่ ๆ
18 จะจับงู และถ้าดื่มสิ่งใดที่มีพิษถึงตาย สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายพวกเขาเลย
พวกเขาจะวางมือบนคนป่วย แล้วคนป่วยจะหายดี”
19 หลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้า§ กล่าวกับพวกเขาแล้ว พระองค์ถูกรับขึ้นสู่สวรรค์
และนั่งทางขวาของพระเจ้า
20 พวกเขาออกไปประกาศทั่วทุกแห่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าทำงานร่วมกับพวกเขา
และยืนยันพระวจนะด้วยหมายสำคัญที่ติดตามมา อาเมน

§ **16:19 16:19** NU เพิ่ม “พระเยซู”

ข่าวดีตามคำบอกเล่าของลูกา

1 เนื่องจากมีหลายคนได้ลงมือเรียบเรียงเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ
ที่ได้สำเร็จเป็นจริงท่ามกลางพวกเรา
2 ตามที่บรรดาผู้ซึ่งเป็นพยานเห็นเหตุการณ์ด้วยตาตนเองตั้งแต่แรก และเป็นผู้รับใช้พระวจนะ
ได้ถ่ายทอดเรื่องเหล่านั้นแก่พวกเรา
3 ข้าพเจ้าเองก็เห็นควรที่จะเขียนเรื่องเหล่านี้เรียงตามลำดับให้ท่านเช่นกัน
ท่านเธโอฟีลัสผู้ทรงเกียรติ เพราะข้าพเจ้าได้ติดตามตรวจสอบทุกสิ่งอย่างละเอียดตั้งแต่ต้น
4 เพื่อท่านจะได้มั่นใจในเรื่องต่าง ๆ ที่ท่านได้รับคำสอนมา
5 ในสมัยของเฮโรด กษัตริย์แห่งยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรปุโรหิตของอาบียาห์
ภรรยาของเขาเป็นเชื้อสายของอาโรน และชื่อเอลีซาเบธ
6 ทั้งสองเป็นคนชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า
และดำเนินชีวิตอย่างไม่มีที่ติตามบัญญัติและข้อกำหนดทุกอย่างขององค์พระผู้เป็นเจ้า
7 แต่พวกเขาไม่มีลูก เพราะเอลีซาเบธเป็นหมัน และทั้งสองก็มีอายุมากแล้ว
8 ขณะที่เศคาริยาห์กำลังทำหน้าที่ปุโรหิตต่อหน้าพระเจ้าตามเวรของตน
9 เขาจับสลากได้เข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอม
ตามธรรมเนียมปฏิบัติของปุโรหิต
10 ขณะเผาเครื่องหอม ประชาชนทั้งหมดกำลังอธิษฐานอยู่ข้างนอก
11 แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ปรากฏแก่เขา
ยืนอยู่ทางขวาของแท่นเผาเครื่องหอม
12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นทูตสวรรค์ เขาก็ตกใจและเต็มไปด้วยความกลัว
13 แต่ทูตสวรรค์กล่าวกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย เศคาริยาห์ เพราะพระเจ้าได้ยินคำขอของท่านแล้ว
เอลีซาเบธภรรยาของท่านจะให้กำเนิดบุตรชายแก่ท่าน และจงตั้งชื่อเขาว่า ยอห์น
14 ท่านจะมีความยินดีและความชื่นชมยินดี และคนมากมายจะชื่นชมยินดีเมื่อเขาเกิด
15 เพราะเขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในสายตาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา
และจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา
16 เขาจะทำให้ลูกหลานอิสราเอลจำนวนมากหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกเขา
17 เขาจะนำหน้าพระองค์ไปด้วยจิตวิญญาณและพลังของเอลียาห์
“เพื่อทำให้ใจของบิดาหันกลับมาหาลูก ๆ”✡ และทำให้คนที่ไม่เชื่อฟังหันมาหาปัญญาของคนชอบธรรม
เพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อมสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า”
18 เศคาริยาห์กล่าวกับทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะแน่ใจเรื่องนี้ได้อย่างไร”
เพราะข้าพเจ้าเป็นคนแก่แล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็มีอายุมากแล้ว”
19 ทูตสวรรค์ตอบเขาว่า “เราคือกาเบรียล ผู้ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เราถูกส่งมาเพื่อพูดกับท่าน
และนำข่าวดีนี้มาบอกท่าน
20 จงดู* ท่านจะเป็นใบ้ พูดไม่ได้ จนถึงวันที่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เพราะท่านไม่เชื่อคำของเรา
ซึ่งจะสำเร็จตามเวลาที่กำหนด”
21 ประชาชนกำลังรอเศคาริยาห์ และประหลาดใจที่เขาอยู่ในพระวิหารนาน

✡ **1:17 1:17** มาลาคี 4:6 * **1:20 1:20** คำว่า “จงดู” มาจากคำว่า “” มีความหมายว่า มองดู สังเกต ให้ความสนใจ มองเห็น หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน

22 เมื่อเขาออกมา เขาพูดกับพวกเขาไม่ได้ พวกเขาจึงรู้ว่าเขาได้เห็นนิมิตในพระวิหาร
เขาทำมือเป็นสัญญาณแก่พวกเขาต่อไป และยังคงเป็นใบ้
23 เมื่อครบกำหนดวันรับใช้ของเขา เขาก็กลับบ้าน
24 หลังจากวันเหล่านั้น เอลีซาเบธภรรยาของเขาก็ตั้งครรภ์ และเก็บตัวอยู่ห้าเดือน โดยกล่าวว่า
25 “องค์พระผู้เป็นเจ้าทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้าในเวลาที่พระองค์หันมามองข้าพเจ้า
เพื่อขจัดความอับอายของข้าพเจ้าท่ามกลางผู้คน”
26 ในเดือนที่หก พระเจ้าส่งทูตสวรรค์กาเบรียลไปยังเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี
27 ไปหาหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งหมั้นหมายไว้กับชายชื่อโยเซฟ ผู้สืบเชื้อสายจากวงศ์วานของดาวิด
หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์
28 ทูตสวรรค์เข้ามาหานางและกล่าวว่า “จงชื่นชมยินดีเถิด ท่านผู้ที่ได้รับความโปรดปรานอย่างยิ่ง”
องค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตกับท่าน ท่านได้รับพรเหนือบรรดาผู้หญิง”
29 แต่เมื่อนางเห็นเขา นางก็รู้สึกกังวลใจอย่างมากกับคำกล่าวนั้น
และครุ่นคิดว่าคำทักทายเช่นนี้หมายถึงอะไร
30 ทูตสวรรค์กล่าวกับนางว่า “อย่ากลัวเลย มารีย์ เพราะท่านได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า
31 ท่านจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย และจงตั้งชื่อเขาว่า “เยซู”
32 เขาจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ และจะได้ชื่อว่า พระบุตรขององค์ผู้สูงสุด
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของเขาแก่เขา
33 และเขาจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบตลอดไป อาณาจักรของเขาจะไม่มีวันสิ้นสุด”
34 มารีย์กล่าวกับทูตสวรรค์ว่า “เรื่องนี้จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อข้าพเจ้ายังเป็นหญิงพรหมจารี”
35 ทูตสวรรค์ตอบนางว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะมาเหนือท่าน
และพลังขององค์ผู้สูงสุดจะปกคลุมท่าน เพราะเหตุนี้ ผู้บริสุทธิ์ที่เกิดจากท่านจะได้ชื่อว่า
พระบุตรของพระเจ้า
36 เอลีซาเบธญาติของท่านก็ตั้งครรภ์บุตรชายในวัยชราเช่นกัน
และบัดนี้นางที่คนเคยเรียกว่าเป็นหมันก็ตั้งครรภ์ได้หกเดือนแล้ว
37 เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้ากล่าวแล้วจะเป็นไปไม่ได้”†
38 มารีย์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามคำของท่าน”
แล้วทูตสวรรค์ก็จากนางไป
39 ในเวลานั้น มารีย์ลุกขึ้นและรีบเดินทางไปยังเมืองหนึ่งในแถบภูเขาของยูดาห์
40 นางเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทักทายเอลีซาเบธ
41 เมื่อเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของมารีย์ ทารกในครรภ์ของนางก็ดิ้น
และเอลีซาเบธก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
42 นางร้องเสียงดังว่า “เธอได้รับพรเหนือบรรดาผู้หญิง และผลแห่งครรภ์ของเธอก็ได้รับพร”
43 เหตุใดข้าพเจ้าจึงได้รับความโปรดปรานถึงเพียงนี้
ที่มารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้า”
44 เพราะทันทีที่เสียงทักทายของเธอเข้ามาถึงหูข้าพเจ้า
ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี”
45 หญิงผู้ที่เชื่อก็เป็นสุข เพราะสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่นางจะสำเร็จ”
46 มารีย์กล่าวว่า
“จิตของข้าพเจ้าเทิดทูนองค์พระผู้เป็นเจ้า

† **1:37 1:37** หรือ “เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้ากล่าวย่อมเป็นไปได้”

47 วิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
48 เพราะพระองค์เห็นความต่ำต้อยของผู้รับใช้ของพระองค์
ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป คนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นผู้ได้รับพร
49 เพราะองค์ผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ได้ทำสิ่งยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้า
นามของพระองค์บริสุทธิ์
50 ความเมตตาของพระองค์มีแก่คนที่ยำเกรงพระองค์ จากชั่วอายุหนึ่งถึงอีกชั่วอายุหนึ่ง
51 พระองค์สำแดงพลังด้วยแขนของพระองค์
ทำให้คนที่เย่อหยิ่งในความคิดของใจตนกระจัดกระจายไป
52 ดึงบรรดาผู้ปกครองลงจากบัลลังก์
และยกคนต่ำต้อยขึ้น
53 ให้คนหิวอิ่มด้วยสิ่งดี ๆ
และส่งคนร่ำรวยกลับไปมือเปล่า
54 พระองค์ช่วยเหลืออิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อระลึกถึงความเมตตา
55 ตามที่พระองค์กล่าวไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา
แก่อับราฮัมและลูกหลาน‡ ของเขาตลอดไป
56 มารีย์พักอยู่กับเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับบ้านของตน
57 เมื่อถึงเวลาที่เอลีซาเบธจะคลอด นางก็ให้กำเนิดบุตรชาย
58 เพื่อนบ้านและญาติ ๆ ของนางได้ยินว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าสำแดงความเมตตาอย่างยิ่งแก่นาง
พวกเขาจึงร่วมชื่นชมยินดีกับนาง
59 ในวันที่แปด พวกเขามาเพื่อทำพิธีเข้าสุหนัตให้เด็ก และตั้งใจจะเรียกเด็กว่า เศคาริยาห์
ตามชื่อบิดาของเขา
60 แต่มารดาของเด็กตอบว่า ไม่ใช่ เขาจะต้องชื่อ ยอห์น
61 พวกเขากล่าวกับนางว่า ในหมู่ญาติของเธอไม่มีใครชื่อนี้
62 แล้วพวกเขาก็ทำมือเป็นสัญญาณถามบิดาของเด็กว่าเขาต้องการให้เด็กชื่ออะไร
63 เขาขอแผ่นสำหรับเขียน แล้วเขียนว่า เขาชื่อ ยอห์น
ทุกคนต่างประหลาดใจ
64 ทันใดนั้น ปากของเขาก็เปิดออก ลิ้นของเขาก็คลาย และเขาเริ่มพูดสรรเสริญพระเจ้า
65 ทุกคนที่อยู่รอบ ๆ พวกเขาต่างเกิดความกลัว
และผู้คนก็เล่าเรื่องเหล่านี้กันไปทั่วแถบภูเขาของยูเดีย
66 ทุกคนที่ได้ยินต่างเก็บเรื่องเหล่านี้ไว้ในใจ และพูดว่า แล้วเด็กคนนี้จะเป็นอะไรต่อไป
เพราะมือขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา
67 เศคาริยาห์บิดาของเด็กเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเผยพระวจนะว่า
68 องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของอิสราเอล สมควรได้รับการสรรเสริญ
เพราะพระองค์มาเยี่ยมเยียนและไถ่ประชาชนของพระองค์
69 และยกเขาสัตว์แห่งความรอดขึ้นให้เรา ในวงศ์วานของดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์
70 (ตามที่พระองค์กล่าวไว้โดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์ตั้งแต่
โบราณกาล
71 คือ ความรอดจากศัตรูของเรา และจากมือของทุกคนที่เกลียดชังเรา
72 เพื่อสำแดงความเมตตาแก่บรรพบุรุษของเรา
และระลึกถึงพันธสัญญาอันบริสุทธิ์ของพระองค์

‡ **1:55 1:55** หรือ เชื้อสาย

73 คือ คำปฏิญาณที่พระองค์สาบานไว้แก่อับราฮัม บรรพบุรุษของเรา
74 เพื่อให้เรา เมื่อเราพ้นจากมือของศัตรูแล้ว
สามารถรับใช้พระองค์โดยปราศจากความกลัว
75 ด้วยความบริสุทธิ์และความชอบธรรมต่อหน้าพระองค์ ตลอดทุกวันในชีวิตของเรา
76 และเจ้า เด็กน้อยเอ๋ย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้เผยพระวจนะขององค์ผู้สูงสุด
เพราะเจ้าจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าไปเพื่อเตรียมทางของพระองค์
77 เพื่อให้ประชาชนของพระองค์รู้จักความรอดด้วยการยกโทษบาปของพวกเขา
78 เพราะความเมตตาอันอ่อนโยนของพระเจ้าของเรา
รุ่งอรุณจากเบื้องบนจะมาเยี่ยมเยียนเราด้วยความเมตตานี้
79 เพื่อส่องสว่างแก่ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและเงาแห่งความตาย
และนำเท้าของเราเข้าสู่ทางแห่งสันติสุข
80 เด็กนั้นเติบโตขึ้น และจิตวิญญาณก็เข้มแข็งขึ้น
เขาอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ปรากฏตัวต่อประชาชนอิสราเอล

2

1 ในเวลานั้น ซีซาร์ออกัสตัสออกคำสั่งให้คนทั่วทั้งโลกขึ้นทะเบียน
2 การขึ้นทะเบียนครั้งแรกนี้เกิดขึ้นเมื่อคีรินิอัสเป็นผู้ว่าการแคว้นซีเรีย
3 ทุกคนต่างเดินทางไปขึ้นทะเบียนที่เมืองของตน
4 โยเซฟก็เดินทางขึ้นจากแคว้นกาลิลี จากเมืองนาซาเร็ธ
ไปยังแคว้นยูเดียถึงเมืองของดาวิดที่เรียกว่า เบธเลเฮม
เพราะเขาเป็นคนในวงศ์วานและตระกูลของดาวิด
5 เขาไปขึ้นทะเบียนพร้อมกับมารีย์ ผู้ซึ่งหมั้นหมายไว้กับเขาและกำลังตั้งครรภ์
6 ขณะที่พวกเขาอยู่ที่นั่น ก็ถึงกำหนดที่นางจะคลอด
7 นางให้กำเนิดบุตรชายคนแรก เอาผ้าพันตัวเขาไว้ และวางเขาลงในรางอาหารสัตว์
เพราะไม่มีที่สำหรับพวกเขาในที่พักแรม
8 ในบริเวณเดียวกันนั้น มีพวกคนเลี้ยงแกะพักค้างอยู่กลางทุ่ง
และเฝ้าฝูงแกะของตนในเวลากลางคืน
9 แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มายืนใกล้พวกเขา
และพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องสว่างล้อมรอบพวกเขา พวกเขาจึงกลัวอย่างยิ่ง
10 ทูตสวรรค์กล่าวกับพวกเขาว่า อย่ากลัวเลย
เพราะเรานำข่าวดีที่ทำให้เกิดความยินดีอย่างยิ่งมาบอกพวกคุณ
และความยินดีนี้จะเป็นของประชาชนทุกคน
11 เพราะวันนี้ ในเมืองของดาวิด พระผู้ช่วยให้รอดได้เกิดมาเพื่อพวกคุณ พระองค์คือพระคริสต์*
ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
12 นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกคุณ คือ พวกคุณจะพบทารกคนหนึ่งพันด้วยผ้า
และนอนอยู่ในรางอาหารสัตว์
13 ทันใดนั้น ก็มีกองทัพสวรรค์จำนวนมากปรากฏอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้น
พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าและกล่าวว่า
14 พระสิริจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด
และบนแผ่นดินโลกจงมีสันติสุข และความปรารถนาดีต่อมนุษย์

* **2:11 2:11** “พระคริสต์ หมายถึง ผู้ที่ได้รับการเจิม

15 เมื่อเหล่าทูตสวรรค์จากพวกเขาไปยังฟ้าแล้ว พวกคนเลี้ยงแกะจึงพูดกันว่า
"ตอนนี้พวกเราไปเบธเลเฮมกันเถอะ และดูสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้พวกเรารู้"
16 พวกเขารีบไป และพบมารีย์ โยเซฟ และทารกซึ่งกำลังนอนอยู่ในรางอาหารสัตว์
17 เมื่อเห็นแล้ว พวกเขาก็เล่าเรื่องที่ทูตสวรรค์บอกเกี่ยวกับเด็กคนนี้ให้ผู้คนฟังไปทั่ว
18 ทุกคนที่ได้ยินต่างประหลาดใจกับสิ่งที่พวกคนเลี้ยงแกะเล่าให้ฟัง
19 แต่มารีย์เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ และครุ่นคิดอยู่ในใจ
20 แล้วพวกคนเลี้ยงแกะก็กลับไป
พร้อมกับยกย่องและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น
ซึ่งเป็นไปตามที่ทูตสวรรค์บอกพวกเขาไว้
21 เมื่อครบแปดวัน ถึงเวลาที่เด็กจะเข้าสุหนัต ก็ตั้งชื่อเขาว่า เยซู
ตามชื่อที่ทูตสวรรค์ให้ไว้ก่อนที่เขาจะปฏิสนธิในครรภ์
22 เมื่อครบกำหนดวันชำระตัวของพวกเขาตามธรรมบัญญัติของโมเสส
พวกเขานำเด็กเยซูขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม เพื่อถวายพระองค์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า
23 (ตามที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
"บุตรชายทุกคนที่เกิดเป็นคนแรกจากครรภ์มารดาจะได้ชื่อว่าเป็นผู้บริสุทธิ์แด่องค์พระผู้เป็นเจ้า")✡
24 และเพื่อถวายเครื่องบูชาตามที่กล่าวไว้ในธรรมบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "นกเขาสองตัว
หรือลูกนกพิราบสองตัว"✡
25 ในกรุงเยรูซาเล็มมีชายคนหนึ่งชื่อสิเมโอน เขาเป็นคนชอบธรรมและยำเกรงพระเจ้า
กำลังรอคอยการปลอบโยนอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เหนือเขา
26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปิดเผยแก่เขาว่า
เขาจะไม่เห็นความตายก่อนที่จะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า†
27 พระวิญญาณนำเขาเข้ามาในพระวิหาร เมื่อบิดามารดานำเด็กเยซูเข้ามา
เพื่อทำตามธรรมเนียมของธรรมบัญญัติเกี่ยวกับพระองค์
28 สิเมโอนก็อุ้มเด็กไว้ในอ้อมแขน และสรรเสริญพระเจ้าว่า
29 "ข้าแต่องค์ผู้เป็นนาย บัดนี้พระองค์ให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปอย่างสงบ
ตามคำของพระองค์
30 เพราะตาของข้าพเจ้าได้เห็นความรอดของพระองค์
31 ซึ่งพระองค์ได้เตรียมไว้ต่อหน้าชนชาติทั้งปวง
32 เป็นแสงสว่างเพื่อเปิดเผยแก่บรรดาประชาชาติ
และเป็นพระสิริของอิสราเอล ประชาชนของพระองค์"
33 โยเซฟกับมารดาของเด็กต่างประหลาดใจกับสิ่งที่กล่าวถึงพระองค์
34 สิเมโอนอวยพรพวกเขา และกล่าวกับมารีย์มารดาของเด็กว่า
"เด็กคนนี้ถูกกำหนดไว้ให้เป็นเหตุให้คนจำนวนมากในอิสราเอลล้มลงและลุกขึ้น
และเพื่อเป็นหมายสำคัญที่จะถูกต่อต้าน
35 และดาบเล่มหนึ่งจะแทงทะลุจิตใจของเธอเองด้วย
เพื่อความคิดในใจของคนจำนวนมากจะถูกเปิดเผย"
36 มีผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่งชื่ออันนา เป็นบุตรสาวของฟานูเอล จากเผ่าอาเชอร์
นางมีอายุมากแล้ว นางแต่งงานขณะยังเป็นหญิงพรหมจารี และอยู่กับสามีเจ็ดปี

✡ **2:23 2:23** อพยพ 13:2,12 ✡ **2:24 2:24** เลวีนิติ 12:8 † **2:26 2:26** "พระคริสต์" (กรีก" และ "เมสสิยาห์" (ฮีบรู" ต่างก็หมายถึง
"ผู้ที่ได้รับการเจิม"

37 แล้วเป็นหญิงม่ายมาประมาณแปดสิบสี่ปี นางไม่เคยออกจากพระวิหาร
แต่นมัสการพระเจ้าด้วยการอดอาหารและการวิงวอนทั้งกลางวันและกลางคืน
38 ในเวลานั้นเอง นางเข้ามาและขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า
แล้วพูดถึงเด็กแก่ทุกคนที่กำลังรอคอยการไถ่กู้ในกรุงเยรูซาเล็ม
39 เมื่อพวกเขาทำทุกสิ่งครบถ้วนตามธรรมบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว
ก็กลับไปยังแคว้นกาลิลี สู่เมืองนาซาเร็ธของตน
40 เด็กนั้นเติบโตขึ้น และจิตวิญญาณก็เข้มแข็งขึ้น เปี่ยมด้วยสติปัญญา
และพระคุณของพระเจ้าอยู่เหนือพระองค์
41 ทุกปี บิดามารดาของพระเยซูไปกรุงเยรูซาเล็มในเทศกาลปัสกา
42 เมื่อพระองค์มีอายุสิบสองปี พวกเขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมของเทศกาล
43 เมื่อเทศกาลสิ้นสุดลง ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางกลับ เด็กชายเยซูยังคงอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม
โดยที่โยเซฟกับมารดาของพระองค์ไม่รู้
44 พวกเขาคิดว่าพระองค์อยู่ในกลุ่มผู้เดินทาง จึงเดินทางไปหนึ่งวัน
แล้วจึงเริ่มตามหาพระองค์ในหมู่ญาติและคนรู้จัก
45 เมื่อหาไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อตามหาพระองค์
46 หลังจากสามวัน พวกเขาพบพระองค์ในพระวิหาร นั่งอยู่ท่ามกลางบรรดาอาจารย์
ทั้งฟังและซักถามพวกเขา
47 ทุกคนที่ได้ยินพระองค์ต่างประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์
48 เมื่อบิดามารดาเห็นพระองค์ ก็ตกตะลึง และมารดากล่าวกับพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย
ทำไมลูกจึงทำกับพ่อแม่อย่างนี้ พ่อของลูกกับแม่ตามหาลูกด้วยความกังวลอย่างมาก”
49 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกคุณจึงตามหาเรา
พวกคุณไม่รู้หรือว่าเราต้องอยู่ในบ้านของพระบิดาของเรา”
50 แต่พวกเขาไม่เข้าใจคำที่พระองค์กล่าวแก่พวกเขา
51 แล้วพระองค์ก็ลงไปพร้อมกับพวกเขาถึงเมืองนาซาเร็ธ และเชื่อฟังพวกเขา
ส่วนมารดาของพระองค์เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ในใจ
52 พระเยซูเติบโตขึ้นทั้งด้านสติปัญญาและร่างกาย
และเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าและมนุษย์มากขึ้น

3

1 ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลของทิเบริอัสซีซาร์ ขณะที่ปอนทิอัสปีลาตเป็นผู้ว่าการยูเดีย
เฮโรดเป็นเจ้าแคว้นกาลิลี ฟีลิปพี่น้องของเฮโรดเป็นเจ้าแคว้นอิทูเรียและตราโคนิติส
และลิซาเนียสเป็นเจ้าแคว้นอาบีเลเน
2 ในสมัยที่อันนาสและคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต พระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์น
บุตรของเศคาริยาห์ ในถิ่นทุรกันดาร
3 เขาจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน
ประกาศเรื่องการรับบัพติศมาแห่งการกลับใจเพื่อรับการยกโทษบาป
4 ตามที่เขียนไว้ในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า
“มีเสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
“จงเตรียมทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า
จงทำทางของพระองค์ให้ตรง
5 หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมให้เต็ม

ภูเขาและเนินเขาทุกแห่งจะต่ำลง
ทางคดเคี้ยวจะกลายเป็นทางตรง
และทางขรุขระจะกลายเป็นทางราบเรียบ
6 มนุษย์ทุกคนจะเห็นความรอดของพระเจ้า” ✡
7 ยอห์นจึงกล่าวกับฝูงชนที่ออกมาเพื่อรับบัพติศมาจากเขาว่า “พวกลูกงูพิษ
ใครเตือนพวกคุณให้หนีจากความโกรธที่กำลังจะมา
8 เพราะฉะนั้น จงเกิดผลที่สมกับการกลับใจ และอย่าเริ่มพูดกันเองว่า
‘อับราฮัมเป็นบิดาของพวกเรา’ เพราะข้าพเจ้าบอกพวกคุณว่า
พระเจ้าสามารถทำให้ลูกหลานของอับราฮัมเกิดขึ้นจากก้อนหินเหล่านี้ได้
9 บัดนี้ ขวานก็วางอยู่ที่โคนต้นไม้แล้ว ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะถูกโค่นลงและโยนเข้ากองไฟ”
10 ฝูงชนถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น พวกเราต้องทำอะไร”
11 เขาตอบพวกเขาว่า “คนที่มีเสื้อสองตัว จงแบ่งให้คนที่ไม่มี และคนที่มีอาหารก็จงทำเช่นเดียวกัน”
12 พวกคนเก็บภาษีก็มาเพื่อรับบัพติศมาด้วย และถามเขาว่า “อาจารย์ พวกเราต้องทำอะไร”
13 เขาตอบว่า “อย่าเรียกเก็บเกินกว่าจำนวนที่กำหนดให้พวกคุณ”
14 พวกทหารก็ถามเขาเช่นกันว่า “แล้วพวกเราล่ะ” พวกเราต้องทำอะไร”
เขาตอบพวกเขาว่า “อย่าใช้กำลังรีดเอาสิ่งใดจากใคร อย่ากล่าวหาใครโดยมิชอบ
และจงพอใจกับค่าจ้างของพวกคุณ”
15 ขณะที่ประชาชนกำลังเฝ้ารอ
และทุกคนต่างครุ่นคิดในใจเกี่ยวกับยอห์นว่าเขาอาจเป็นพระคริสต์หรือไม่
16 ยอห์นตอบพวกเขาทุกคนว่า “ข้าพเจ้าให้พวกคุณรับบัพติศมาด้วยน้ำ
แต่ผู้ที่มีอำนาจยิ่งกว่าข้าพเจ้ากำลังมา ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดรองเท้าแตะของเขา
เขาจะให้พวกคุณรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์และไฟ
17 พลั่วฝัดข้าวอยู่ในมือของเขา เขาจะชำระลานนวดข้าวของตนให้หมดจด
และรวบรวมข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉาง แต่จะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ”
18 ยอห์นยังกล่าวตักเตือนอีกหลายอย่าง และประกาศข่าวดีแก่ประชาชน
19 แต่เฮโรดเจ้าแคว้น* ถูกยอห์นตำหนิเรื่องเฮโรเดียส ภรรยาของพี่น้องคนหนึ่งของเฮโรด†
และเรื่องชั่วร้ายทั้งหมดที่เฮโรดได้ทำ
20 เฮโรดยังเพิ่มความชั่วอีกอย่างหนึ่งเข้าไป คือจับยอห์นขังคุก
21 เมื่อประชาชนทั้งหมดได้รับบัพติศมา พระเยซูก็ได้รับบัพติศมาด้วย
และขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน ท้องฟ้าก็เปิดออก
22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเหนือพระองค์ในรูปร่างที่มองเห็นได้เหมือนนกพิราบ
แล้วมีเสียงจากฟ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเราที่เรารัก เราพอใจในตัวเจ้าอย่างยิ่ง”
23 ส่วนพระเยซูเอง เมื่อเริ่มสั่งสอน พระองค์มีอายุประมาณสามสิบปี พระองค์เป็นบุตร
(ตามที่คนเข้าใจ) ของโยเซฟ บุตรของเฮลี
24 บุตรของมัทธัท บุตรของเลวี บุตรของเมลคี บุตรของยันไน บุตรของโยเซฟ
25 บุตรของมัทธาธิอัส บุตรของอาโมส บุตรของนาฮูม บุตรของเอสลี บุตรของนักกัย
26 บุตรของมาอัท บุตรของมัทธาธิอัส บุตรของเซเมอิน บุตรของโยเซฟ บุตรของยูดาห์
27 บุตรของโยอานัน บุตรของเรสา บุตรของเศรุบบาเบล บุตรของเชอัลทิเอล บุตรของเนรี
28 บุตรของเมลคี บุตรของอัดดี บุตรของโคสัม บุตรของเอลโมดัม บุตรของเออร์

✡ **3:6** **3:6** อิสยาห์ 40:3-5 * **3:19** **3:19** คำว่า “เจ้าแคว้น” ตรงนี้แปลจาก tetrarch ซึ่งหมายถึงหนึ่งในผู้ปกครองสี่คนของเขตการปกครองหนึ่ง † **3:19** **3:19** TR อ่านว่า “ภรรยาของฟีลิป พี่น้องของเขา” แทน “ภรรยาของพี่น้องของเขา”

29 บุตรของโยเซ บุตรของเอลีเอเซอร์ บุตรของโยริม บุตรของมัทธัท บุตรของเลวี
30 บุตรของสิเมโอน บุตรของยูดาห์ บุตรของโยเซฟ บุตรของโยนัน บุตรของเอลียาคิม
31 บุตรของเมเลอา บุตรของเมนัน บุตรของมัทธาธา บุตรของนาธัน บุตรของดาวิด
32 บุตรของเจสซี บุตรของโอเบด บุตรของโบอาส บุตรของซัลโมน บุตรของนาโชน
33 บุตรของอัมมีนาดับ บุตรของอารัม‡ บุตรของเฮสโรน บุตรของเปเรศ บุตรของยูดาห์
34 บุตรของยาโคบ บุตรของอิสอัค บุตรของอับราฮัม บุตรของเทราห์ บุตรของนาโฮร์
35 บุตรของเสรุก บุตรของเรอู บุตรของเปเลก บุตรของเอเบอร์ บุตรของเชลาห์
36 บุตรของเคนัน บุตรของอารปัคชาด บุตรของเชม บุตรของโนอาห์ บุตรของลาเมค
37 บุตรของเมธูเสลาห์ บุตรของเอโนค บุตรของยาเรด บุตรของมาหะลาเลล บุตรของเคนัน
38 บุตรของเอโนช บุตรของเสท บุตรของอาดัม บุตรของพระเจ้า

4

1 พระเยซูเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ กลับจากแม่น้ำจอร์แดน
และพระวิญญาณนำพระองค์เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
2 เป็นเวลาสี่สิบวัน พระองค์ถูกมารทดลอง ในช่วงวันเหล่านั้น พระองค์ไม่ได้กินอะไรเลย
และเมื่อครบสี่สิบวัน พระองค์ก็หิว
3 มารกล่าวกับพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงสั่งก้อนหินก้อนนี้ให้กลายเป็นขนมปัง”
4 พระเยซูตอบเขาว่า “มีเขียนไว้ว่า “มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยขนมปังเพียงอย่างเดียวไม่ได้
แต่ด้วยทุกถ้อยคำของพระเจ้า” ”✡
5 มารนำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาสูง
และในชั่วขณะเดียวก็แสดงอาณาจักรทั้งปวงของโลกให้พระองค์เห็น
6 มารกล่าวกับพระองค์ว่า “เราจะให้อำนาจทั้งหมดนี้แก่ท่าน
รวมทั้งความรุ่งเรืองของอาณาจักรเหล่านั้น เพราะสิ่งเหล่านี้ถูกมอบไว้แก่เรา
และเราจะมอบให้ใครก็ได้ตามที่เราต้องการ
7 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านกราบนมัสการต่อหน้าเรา ทุกสิ่งนี้จะเป็นของท่าน”
8 พระเยซูตอบเขาว่า “ถอยไปอยู่ข้างหลังเรา ซาตาน” เพราะมีเขียนไว้ว่า
“เจ้าจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า และรับใช้พระองค์แต่ผู้เดียว” ”✡
9 มารนำพระองค์ไปกรุงเยรูซาเล็ม ให้พระองค์ยืนอยู่บนยอดพระวิหาร และกล่าวกับพระองค์ว่า
“ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงจากที่นี่
10 เพราะมีเขียนไว้ว่า
“พระองค์จะสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ดูแลท่าน เพื่อปกป้องท่าน”
11 และว่า
“พวกเขาจะประคองท่านไว้ด้วยมือ
เพื่อเท้าของท่านจะไม่กระแทกก้อนหิน” ”✡
12 พระเยซูตอบเขาว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า “เจ้าอย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า” ”✡
13 เมื่อมารทดลองพระองค์ครบทุกอย่างแล้ว ก็จากพระองค์ไปจนกว่าจะถึงโอกาสต่อไป
14 พระเยซูกลับไปยังแคว้นกาลิลีด้วยพลังของพระวิญญาณ
และข่าวเรื่องพระองค์ก็แพร่ไปทั่วบริเวณโดยรอบ
15 พระองค์สอนในธรรมศาลา และทุกคนต่างยกย่องพระองค์

---

‡ **3:33 3:33** NU อ่านว่า “อัดมิน บุตรของอารนี” แทน “อารัม” ✡ **4:4 4:4** เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 ✡ **4:8 4:8** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13 ✡ **4:11 4:11** สดุดี 91:11-12 ✡ **4:12 4:12** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16

16 พระองค์มาถึงเมืองนาซาเร็ธ เมืองที่พระองค์เติบโตมา ในวันสะบาโต
พระองค์เข้าไปในธรรมศาลาตามธรรมเนียมของพระองค์ และยืนขึ้นเพื่ออ่าน
17 มีคนส่งหนังสือของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะให้พระองค์ พระองค์เปิดหนังสือ
และพบตอนที่เขียนไว้ว่า
18 "พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือเรา
เพราะพระองค์เจิมเราให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน
พระองค์ส่งเรามารักษาคนใจแตกสลาย*
เพื่อประกาศอิสรภาพแก่เชลย
และประกาศให้คนตาบอดมองเห็นอีกครั้ง
เพื่อปล่อยผู้ที่ถูกบดขยี้ให้เป็นอิสระ
19 และประกาศปีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าโปรดปราน"✡
20 พระองค์ปิดหนังสือ ส่งคืนให้เจ้าหน้าที่ แล้วนั่งลง ทุกคนในธรรมศาลาต่างจับจ้องพระองค์
21 พระองค์เริ่มกล่าวกับพวกเขาว่า "วันนี้ สิ่งที่พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวไว้ได้สำเร็จเป็นจริงแล้ว
ขณะที่พวกคุณกำลังฟังอยู่"
22 ทุกคนต่างกล่าวถึงพระองค์ในทางดี
และประหลาดใจกับถ้อยคำเปี่ยมด้วยพระคุณที่ออกจากปากของพระองค์ พวกเขาพูดกันว่า
"คนนี้ไม่ใช่ลูกของโยเซฟหรือ"
23 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณคงจะยกสุภาษิตนี้มาพูดกับเราแน่ ๆ ว่า 'หมอเอ๋ย
รักษาตัวเองเถิด' สิ่งใดที่พวกเราได้ยินว่าท่านทำที่คาเปอรนาอุม
ก็จงทำที่บ้านเกิดของท่านที่นี่ด้วย"
24 พระองค์กล่าวว่า "เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดเป็นที่ยอมรับในบ้านเกิดของตน
25 แต่เราบอกพวกคุณตามความจริงว่า ในสมัยของเอลียาห์ มีหญิงม่ายหลายคนในอิสราเอล
เมื่อท้องฟ้าปิดอยู่สามปีหกเดือน และเกิดการกันดารอาหารครั้งใหญ่ทั่วแผ่นดิน
26 แต่เอลียาห์ไม่ได้ถูกส่งไปหาหญิงม่ายคนใดในพวกเขา นอกจากหญิงม่ายคนหนึ่งที่ศาเรฟัท
ในแผ่นดินไซดอน
27 และในสมัยของเอลีชาผู้เผยพระวจนะ มีคนเป็นโรคเรื้อนหลายคนในอิสราเอล
แต่ไม่มีใครได้รับการชำระให้สะอาด นอกจากนาอามานชาวซีเรีย"
28 เมื่อทุกคนในธรรมศาลาได้ยินเรื่องเหล่านี้ ก็เต็มไปด้วยความโกรธ
29 พวกเขาลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง
และพาพระองค์ไปยังขอบหน้าผาบนเนินที่เมืองของพวกเขาตั้งอยู่ เพื่อจะผลักพระองค์ตกลงไป
30 แต่พระองค์เดินผ่านกลางพวกเขา แล้วจากไป
31 พระองค์ลงไปยังเมืองคาเปอรนาอุมในแคว้นกาลิลี และสอนพวกเขาในวันสะบาโต
32 พวกเขาประหลาดใจในคำสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์มีอำนาจ
33 ในธรรมศาลามีชายคนหนึ่งซึ่งมีวิญญาณของปีศาจที่ไม่บริสุทธิ์อยู่ในตัว เขาร้องเสียงดังว่า
34 "อา" ท่านมายุ่งอะไรกับพวกเรา เยซูชาวนาซาเร็ธ" ท่านมาเพื่อทำลายพวกเราหรือ"
ข้ารู้ว่าท่านเป็นใคร ท่านคือผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า""
35 พระเยซูตำหนิมันว่า "เงียบ" ออกมาจากเขา"" เมื่อปีศาจเหวี่ยงชายคนนั้นลงกลางฝูงชน
มันก็ออกมาจากเขา โดยไม่ทำอันตรายเขา
36 ทุกคนต่างตกตะลึง และพูดกันว่า "นี่เป็นถ้อยคำอะไรกัน"
เขาสั่งวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ด้วยอำนาจและพลัง และพวกมันก็ออกมา""

---

* **4:18 4:18** NU ไม่มีข้อความว่า "รักษาคนใจแตกสลาย" ✡ **4:19 4:19** อิสยาห์ 61:1-2

37 ข่าวเรื่องพระองค์แพร่ออกไปทั่วทุกแห่งในบริเวณโดยรอบ
38 พระองค์ลุกขึ้น ออกจากธรรมศาลา และเข้าไปในบ้านของซีโมน
แม่ยายของซีโมนกำลังป่วยเป็นไข้สูง และพวกเขาวิงวอนพระองค์ให้ช่วยนาง
39 พระองค์ยืนอยู่เหนือนาง และตำหนิไข้ ไข้ก็หายจากนาง ทันใดนั้น
นางก็ลุกขึ้นและคอยรับใช้พวกเขา
40 เมื่อดวงอาทิตย์กำลังตก ทุกคนที่มีคนป่วยด้วยโรคต่าง ๆ ก็พาพวกเขามาหาพระองค์
พระองค์วางมือบนพวกเขาทีละคน และรักษาพวกเขา
41 ปีศาจก็ออกจากคนจำนวนมากด้วย พวกมันร้องว่า "ท่านคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า"
แต่พระองค์ตำหนิพวกมัน และไม่ยอมให้พวกมันพูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์คือพระคริสต์
42 เมื่อรุ่งเช้า พระองค์ออกไปยังที่เปลี่ยว ฝูงชนตามหาพระองค์ และเมื่อพบพระองค์
พวกเขาพยายามรั้งพระองค์ไว้ไม่ให้จากพวกเขาไป
43 แต่พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "เราต้องประกาศข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่น ๆ ด้วย เพราะเราถูกส่งมาเพื่อการนี้"
44 แล้วพระองค์ก็ประกาศอยู่ตามธรรมศาลาในแคว้นกาลิลี

5

1 ขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดเข้ามาหาพระองค์เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า
พระองค์ยืนอยู่ริมทะเลสาบเกนเนซาเรต
2 พระองค์เห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมทะเลสาบ ส่วนชาวประมงขึ้นจากเรือไปแล้ว
และกำลังล้างอวนของตน
3 พระองค์ลงเรือลำหนึ่ง ซึ่งเป็นของซีโมน และขอให้เขาถอยเรือออกจากฝั่งเล็กน้อย
แล้วพระองค์นั่งลงสอนฝูงชนจากเรือ
4 เมื่อกล่าวจบแล้ว พระองค์บอกซีโมนว่า "จงออกไปที่น้ำลึก แล้วหย่อนอวนลงจับปลา"
5 ซีโมนตอบพระองค์ว่า "อาจารย์ พวกเราทำงานหนักมาตลอดคืน แต่จับอะไรไม่ได้เลย ถึงอย่างนั้น ข้าพเจ้าจะหย่อนอวนลงตามคำของท่าน"
6 เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้น ก็จับปลาได้มากมายจนอวนของพวกเขากำลังจะขาด
7 พวกเขาจึงโบกมือเรียกเพื่อนที่อยู่ในเรืออีกลำให้มาช่วย
พวกเขาก็มาและขนปลาขึ้นจนเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจะจม
8 เมื่อซีโมนเปโตรเห็นดังนั้น เขาก็ทรุดลงแทบเข่าของพระเยซู และกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดไปจากข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าเป็นคนบาป"
9 เพราะเขาและทุกคนที่อยู่กับเขาต่างตกตะลึงกับปลาจำนวนมากที่พวกเขาจับได้
10 ยากอบกับยอห์น บุตรของเศเบดี ซึ่งเป็นหุ้นส่วนของซีโมน ก็เป็นเช่นเดียวกัน
พระเยซูกล่าวกับซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไป ท่านจะจับคนเป็น ๆ"
11 เมื่อพวกเขานำเรือขึ้นฝั่งแล้ว ก็ทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ไป
12 ขณะที่พระองค์อยู่ในเมืองแห่งหนึ่ง ก็มีชายคนหนึ่งเป็นโรคเรื้อนทั่วตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซู
ก็ซบหน้าลงกับพื้นและวิงวอนพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าท่านเต็มใจ
ท่านก็สามารถชำระข้าพเจ้าให้สะอาดได้"
13 พระองค์ยื่นมือแตะเขา และกล่าวว่า "เราเต็มใจ จงสะอาดเถิด"
ทันใดนั้น โรคเรื้อนก็หายจากเขา
14 พระองค์กำชับเขาไม่ให้บอกใคร และกล่าวว่า "แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต
และถวายเครื่องบูชาสำหรับการชำระตัวของท่าน ตามที่โมเสสสั่งไว้ เพื่อเป็นพยานแก่พวกเขา"

15 แต่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ยิ่งแพร่ออกไปมากขึ้น ฝูงชนจำนวนมากจึงมาชุมนุมกันเพื่อฟัง
และเพื่อให้พระองค์รักษาโรคของพวกเขา
16 แต่พระองค์มักถอนตัวไปยังที่เปลี่ยวและอธิษฐาน
17 วันหนึ่ง ขณะที่พระองค์กำลังสอน มีพวกฟาริสีและอาจารย์สอนธรรมบัญญัตินั่งอยู่ที่นั่น
พวกเขามาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลีและยูเดีย รวมทั้งจากเยรูซาเล็ม
และพลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพระองค์เพื่อรักษาคนให้หาย
18 มีชายกลุ่มหนึ่งหามคนอัมพาตคนหนึ่งมาบนแคร่
พวกเขาพยายามจะพาเขาเข้าไปวางไว้ต่อหน้าพระเยซู
19 แต่เพราะฝูงชน พวกเขาหาทางพาเขาเข้าไปไม่ได้ จึงขึ้นไปบนหลังคา
และหย่อนเขาพร้อมแคร่ลงมาทางกระเบื้องหลังคา ตรงกลางต่อหน้าพระเยซู
20 เมื่อพระองค์เห็นความเชื่อของพวกเขา ก็กล่าวกับชายคนนั้นว่า
"บาปของท่านได้รับการยกโทษแล้ว"
21 พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีเริ่มคิดกันว่า "คนนี้เป็นใคร จึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า"
ใครจะยกโทษบาปได้นอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว""
22 แต่พระเยซูรู้ความคิดของพวกเขา จึงตอบว่า "ทำไมพวกคุณจึงคิดเช่นนี้อยู่ในใจ"
23 อย่างไหนง่ายกว่า ระหว่างพูดว่า "บาปของท่านได้รับการยกโทษแล้ว" กับพูดว่า
"จงลุกขึ้นเดิน"?
24 แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่า บุตรมนุษย์มีอำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะยกโทษบาป"
แล้วพระองค์กล่าวกับคนอัมพาตว่า "เราบอกท่าน จงลุกขึ้น ยกแคร่ของท่าน และกลับบ้านไป"
25 ทันใดนั้น เขาก็ลุกขึ้นต่อหน้าพวกเขา ยกแคร่ที่ตนนอนอยู่
และกลับบ้านไปพร้อมกับยกย่องพระเจ้า
26 ทุกคนต่างตกตะลึง และยกย่องพระเจ้า พวกเขาเต็มไปด้วยความยำเกรง และกล่าวว่า
"วันนี้เราได้เห็นสิ่งน่าอัศจรรย์""
27 หลังจากนั้น พระองค์ออกไป และเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่งชื่อเลวี นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี
จึงกล่าวกับเขาว่า "ตามเรามา""
28 เขาก็ทิ้งทุกสิ่ง ลุกขึ้น และติดตามพระองค์ไป
29 เลวีจัดงานเลี้ยงใหญ่ให้พระองค์ที่บ้านของตน มีคนเก็บภาษีจำนวนมากและคนอื่น ๆ
ร่วมเอนกายรับประทานอาหารกับพวกเขา
30 พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีในหมู่พวกเขาบ่นต่อสาวกของพระองค์ว่า
"ทำไมพวกคุณจึงกินและดื่มกับคนเก็บภาษีและคนบาป""
31 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการ
32 เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจ"
33 พวกเขากล่าวกับพระองค์ว่า "ทำไมสาวกของยอห์นจึงอดอาหารและอธิษฐานบ่อย ๆ
เช่นเดียวกับสาวกของพวกฟาริสี แต่สาวกของท่านกลับกินและดื่ม""
34 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณจะให้เพื่อนเจ้าบ่าวอดอาหารได้หรือ
ขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขา"
35 แต่จะมีวันที่เจ้าบ่าวถูกพรากไปจากพวกเขา แล้วในวันเหล่านั้น พวกเขาจะอดอาหาร"
36 พระองค์ยังเล่าอุปมาแก่พวกเขาว่า "ไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อตัวใหม่ไปปะเสื้อตัวเก่า
เพราะถ้าทำอย่างนั้น ก็เท่ากับทำให้เสื้อตัวใหม่ขาด และผ้าจากเสื้อใหม่ก็ไม่เข้ากับเสื้อเก่า
37 และไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ถุงหนังเก่า เพราะเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังแตก
เหล้าองุ่นก็หก และถุงหนังก็เสีย

38 แต่ต้องเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างจะคงอยู่
39 และไม่มีใครที่ดื่มเหล้าองุ่นเก่าแล้วจะอยากได้เหล้าองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาพูดว่า
"ของเก่าดีกว่า" "

6

1 ในวันสะบาโตที่สองหลังจากวันแรก พระองค์กำลังเดินผ่านทุ่งนา สาวกของพระองค์เด็ดรวงข้าว
ขยี้ด้วยมือ แล้วกิน
2 แต่ฟาริสีบางคนกล่าวกับพวกเขาว่า
"ทำไมพวกคุณจึงทำสิ่งที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำในวันสะบาโต""
3 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า ดาวิดทำอะไรเมื่อเขากับคนที่อยู่ด้วยหิว
4 คือเขาเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า เอาขนมปังถวายมากิน และยังให้แก่คนที่อยู่กับเขา
ทั้งที่ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้กินนอกจากพวกปุโรหิตเท่านั้น""
5 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเหนือวันสะบาโต"
6 ในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เข้าไปในธรรมศาลาและสอน มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น
มือขวาของเขาลีบ
7 พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีคอยจับตาดูว่า พระองค์จะรักษาในวันสะบาโตหรือไม่
เพื่อพวกเขาจะหาข้อกล่าวหาต่อพระองค์ได้
8 แต่พระองค์รู้ความคิดของพวกเขา จึงกล่าวกับชายมือลีบว่า "จงลุกขึ้น และมายืนตรงกลาง"
เขาก็ลุกขึ้นยืน
9 แล้วพระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "เราขอถามพวกคุณอย่างหนึ่ง ในวันสะบาโต สิ่งใดได้รับอนุญาต
ให้ทำดีหรือทำร้าย" ให้ช่วยชีวิตหรือฆ่า""
10 พระองค์มองดูพวกเขาทุกคนโดยรอบ แล้วกล่าวกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออก" เขาก็ทำ
และมือของเขาก็กลับเป็นปกติเหมือนอีกข้าง
11 แต่พวกเขาเต็มไปด้วยความโกรธคลั่ง และปรึกษากันว่าจะทำอะไรกับพระเยซู
12 ในช่วงวันเหล่านั้น พระองค์ขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน และอธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดทั้งคืน
13 เมื่อถึงรุ่งเช้า พระองค์เรียกสาวกมา และเลือกสิบสองคนจากพวกเขา
ซึ่งพระองค์เรียกว่าอัครทูตด้วย ได้แก่
14 ซีโมน ซึ่งพระองค์ตั้งชื่อให้ว่าเปโตร อันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบ ยอห์น ฟีลิป บารโธโลมิว
15 มัทธิว โธมัส ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่าเซโลเต
16 ยูดาสบุตรของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอท ผู้ซึ่งต่อมาเป็นผู้ทรยศ
17 พระองค์ลงมากับพวกเขา และยืนอยู่บนที่ราบ มีสาวกของพระองค์กลุ่มใหญ่
และประชาชนจำนวนมากจากทั่วแคว้นยูเดีย จากเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งเมืองไทระกับไซดอน
พวกเขามาเพื่อฟังพระองค์ และให้พระองค์รักษาโรคของพวกเขา
18 รวมทั้งคนที่ถูกวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์รบกวน และพวกเขาก็ได้รับการรักษา
19 ฝูงชนทั้งหมดพยายามแตะพระองค์ เพราะมีพลังออกจากพระองค์ และรักษาพวกเขาทุกคน
20 พระองค์เงยหน้ามองสาวกของพระองค์ และกล่าวว่า
"พวกคุณผู้ยากจนเป็นสุข
เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของพวกคุณ
21 พวกคุณที่หิวอยู่ตอนนี้เป็นสุข
เพราะพวกคุณจะได้อิ่ม
พวกคุณที่ร้องไห้อยู่ตอนนี้เป็นสุข
เพราะพวกคุณจะได้หัวเราะ

22 พวกคุณเป็นสุข เมื่อผู้คนเกลียดชังพวกคุณ ขับไล่พวกคุณ เยาะเย้ยพวกคุณ
และประณามชื่อเสียงของพวกคุณว่าเลวร้าย เพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์
23 ในวันนั้น จงชื่นชมยินดีและกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี
เพราะรางวัลของพวกคุณในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่
เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาก็ทำเช่นเดียวกันกับพวกผู้เผยพระวจนะ

24 แต่วิบัติแก่พวกคุณที่ร่ำรวย
เพราะพวกคุณได้รับการปลอบโยนของตนแล้ว
25 วิบัติแก่พวกคุณที่อิ่มอยู่ตอนนี้
เพราะพวกคุณจะหิว
วิบัติแก่พวกคุณที่หัวเราะอยู่ตอนนี้
เพราะพวกคุณจะโศกเศร้าและร้องไห้
26 วิบัติ* เมื่อ† ผู้คนกล่าวชมเชยพวกคุณ
เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาก็ทำเช่นเดียวกันกับพวกผู้เผยพระวจนะเท็จ
27 แต่เราบอกพวกคุณที่ฟังอยู่ จงรักศัตรูของพวกคุณ จงทำดีต่อคนที่เกลียดชังพวกคุณ
28 จงอวยพรคนที่สาปแช่งพวกคุณ และอธิษฐานเผื่อคนที่ทำร้ายพวกคุณ
29 ถ้าใครตบแก้มข้างหนึ่งของท่าน จงหันอีกข้างให้เขาด้วย และถ้าใครเอาเสื้อคลุมของท่านไป
ก็อย่าห้ามเขาเอาเสื้อชั้นในไปด้วย
30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครเอาสิ่งของของท่านไป ก็อย่าเรียกคืน
31 พวกคุณอยากให้คนอื่นทำต่อพวกคุณอย่างไร ก็จงทำต่อพวกเขาอย่างนั้น
32 ถ้าพวกคุณรักเฉพาะคนที่รักพวกคุณ จะมีอะไรน่ายกย่อง
เพราะแม้แต่คนบาปก็รักคนที่รักพวกเขา
33 ถ้าพวกคุณทำดีเฉพาะต่อคนที่ทำดีต่อพวกคุณ จะมีอะไรน่ายกย่อง
เพราะแม้แต่คนบาปก็ทำอย่างเดียวกัน
34 ถ้าพวกคุณให้ยืมเฉพาะแก่คนที่พวกคุณหวังว่าจะได้คืน จะมีอะไรน่ายกย่อง
แม้แต่คนบาปก็ให้คนบาปยืม เพื่อจะได้คืนเท่าเดิม
35 แต่จงรักศัตรูของพวกคุณ จงทำดี และจงให้ยืมโดยไม่หวังสิ่งใดคืน
แล้วรางวัลของพวกคุณจะยิ่งใหญ่ และพวกคุณจะเป็นบุตรขององค์ผู้สูงสุด
เพราะพระองค์มีความกรุณาต่อคนอกตัญญูและคนชั่ว
36 ดังนั้น จงมีเมตตา
เหมือนอย่างที่พระบิดาของพวกคุณมีเมตตา
37 อย่าพิพากษา
แล้วพวกคุณจะไม่ถูกพิพากษา
อย่าตัดสินลงโทษ
แล้วพวกคุณจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ
จงปล่อยให้เป็นอิสระ
แล้วพวกคุณจะได้รับการปล่อยให้เป็นอิสระ
38 จงให้ แล้วพวกคุณจะได้รับเต็มมาตรา ทั้งกดลง เขย่าให้แน่น และตวงจนล้น‡
เพราะพวกคุณใช้มาตราใดตวง ก็จะใช้มาตรานั้นตวงคืนให้พวกคุณ

---

* **6:26** **6:26** TR เพิ่มคำว่า แก่พวกคุณ † **6:26** **6:26** TR เพิ่มคำว่า ทุกคน ‡ **6:38** **6:38** ตามตัวอักษร คือ ใส่ในอ้อมอกของพวกคุณ

39 พระองค์กล่าวอุปมาแก่พวกเขาว่า "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ"
ทั้งคู่จะไม่ตกลงในหลุมหรือ"
40 สาวกไม่อยู่เหนืออาจารย์ แต่เมื่อทุกคนได้รับการฝึกอย่างสมบูรณ์แล้ว
ก็จะเป็นเหมือนอาจารย์ของตน
41 ทำไมท่านมองเห็นเศษฟางในตาของพี่น้องของท่าน แต่กลับไม่สังเกตคานที่อยู่ในตาของตนเอง"
42 หรือท่านจะพูดกับพี่น้องของท่านได้อย่างไรว่า "พี่น้องเอ๋ย
ให้ฉันเขี่ยเศษฟางออกจากตาของท่านเถิด" ทั้งที่ท่านเองไม่เห็นคานในตาของตน" คนหน้าซื่อใจคด"
จงเอาคานออกจากตาของตนเองก่อน
แล้วท่านจะมองเห็นชัดพอที่จะเขี่ยเศษฟางออกจากตาของพี่น้องได้
43 "เพราะต้นไม้ดีย่อมไม่ออกผลเลว และต้นไม้เลวก็ย่อมไม่ออกผลดี
44 ต้นไม้แต่ละต้นรู้จักได้จากผลของมัน เพราะคนไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นหนาม
และไม่เก็บองุ่นจากพุ่มหนาม
45 คนดีนำสิ่งดีออกมาจากขุมทรัพย์ดีในใจ ส่วนคนชั่วนำสิ่งชั่วออกมาจากขุมทรัพย์ชั่วในใจ
เพราะปากพูดออกมาจากสิ่งที่เต็มล้นอยู่ในใจ
46 "ทำไมพวกคุณจึงเรียกเราว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า" แต่ไม่ทำตามสิ่งที่เราบอก"
47 ทุกคนที่มาหาเรา ฟังคำของเรา และทำตาม เราจะบอกให้พวกคุณรู้ว่าเขาเหมือนใคร
48 เขาเหมือนคนสร้างบ้าน ซึ่งขุดลึกลงไป แล้ววางรากฐานบนศิลา เมื่อเกิดน้ำท่วม
กระแสน้ำก็ซัดกระแทกบ้านนั้น แต่ทำให้บ้านสั่นคลอนไม่ได้ เพราะบ้านนั้นตั้งอยู่บนศิลา
49 แต่คนที่ฟังแล้วไม่ทำตาม ก็เหมือนคนที่สร้างบ้านบนพื้นดินโดยไม่มีรากฐาน
เมื่อกระแสน้ำซัดกระแทก บ้านนั้นก็พังลงทันที และบ้านนั้นก็พังเสียหายอย่างย่อยยับ"

7

1 เมื่อพระองค์กล่าวเรื่องทั้งหมดให้ประชาชนฟังจบแล้ว ก็เข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม
2 นายร้อยคนหนึ่งมีผู้รับใช้ซึ่งเขารักมาก กำลังป่วยหนักใกล้จะตาย
3 เมื่อนายร้อยได้ยินเรื่องพระเยซู เขาจึงส่งผู้อาวุโสชาวยิวบางคนไปหาพระองค์
เพื่อขอให้พระองค์มาช่วยชีวิตผู้รับใช้ของเขา
4 เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู ก็วิงวอนพระองค์อย่างจริงจังว่า "ชายคนนี้สมควรที่ท่านจะช่วยเขา
5 เพราะเขารักชนชาติของเรา และเป็นผู้สร้างธรรมศาลาให้เรา"
6 พระเยซูจึงไปกับพวกเขา เมื่อพระองค์อยู่ไม่ไกลจากบ้าน นายร้อยก็ส่งเพื่อนมาบอกพระองค์ว่า
"องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าลำบากเลย เพราะข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่ท่านจะเข้ามาใต้หลังคาบ้านของข้าพเจ้า
7 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่คิดว่าตัวเองคู่ควรแม้แต่จะมาหาท่าน แต่ขอเพียงท่านกล่าวคำเดียว
ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าก็จะหาย
8 เพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นคนที่อยู่ใต้อำนาจ และมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชา ข้าพเจ้าบอกคนนี้ว่า "ไป"
เขาก็ไป บอกอีกคนว่า "มา" เขาก็มา และบอกผู้รับใช้ของข้าพเจ้าว่า "ทำสิ่งนี้" เขาก็ทำ"
9 เมื่อพระเยซูได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ก็ประหลาดใจในตัวเขา
แล้วหันมากล่าวกับฝูงชนที่ติดตามพระองค์ว่า "เราบอกพวกคุณ แม้แต่ในอิสราเอล
เราก็ยังไม่พบความเชื่อมากถึงเพียงนี้"
10 เมื่อคนที่ถูกส่งไปกลับถึงบ้าน ก็พบว่าผู้รับใช้ที่เคยป่วยนั้นหายดีแล้ว
11 ไม่นานหลังจากนั้น พระองค์ไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน
สาวกของพระองค์จำนวนมากและฝูงชนกลุ่มใหญ่ไปกับพระองค์

12 เมื่อพระองค์เข้าใกล้ประตูเมือง ก็มีคนหามศพออกมา ผู้ตายเป็นบุตรชายคนเดียว* ของมารดา
และนางเป็นหญิงม่าย มีชาวเมืองจำนวนมากอยู่กับนาง
13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเห็นนาง พระองค์ก็สงสารนาง และกล่าวว่า "อย่าร้องไห้"
14 พระองค์เข้าไปใกล้ และแตะโลงศพ คนหามก็หยุด แล้วพระองค์กล่าวว่า "ชายหนุ่ม เราบอกท่าน
จงลุกขึ้น""
15 คนที่ตายแล้วก็ลุกขึ้นนั่ง และเริ่มพูด พระองค์จึงมอบเขาคืนให้มารดา
16 ทุกคนเต็มไปด้วยความยำเกรง และยกย่องพระเจ้า โดยกล่าวว่า
"ผู้เผยพระวจนะผู้ยิ่งใหญ่ได้ปรากฏขึ้นท่ามกลางพวกเรา" และ
"พระเจ้าได้มาเยี่ยมเยียนประชาชนของพระองค์"
17 ข่าวเรื่องพระองค์แพร่ไปทั่วแคว้นยูเดียและบริเวณโดยรอบทั้งหมด
18 สาวกของยอห์นเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้เขาฟัง
19 ยอห์นจึงเรียกสาวกสองคนมา และส่งพวกเขาไปหาพระเยซู เพื่อถามว่า "ท่านคือผู้ที่จะมา
หรือพวกเราควรมองหาคนอื่น"
20 เมื่อชายสองคนนั้นมาถึงพระองค์ ก็กล่าวว่า "ยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมาส่งพวกเรามาถามท่านว่า
"ท่านคือผู้ที่จะมา หรือพวกเราควรมองหาคนอื่น" "
21 ในเวลานั้น พระองค์รักษาคนจำนวนมากจากโรคต่าง ๆ ความเจ็บป่วยร้ายแรง และวิญญาณชั่ว
และทำให้คนตาบอดจำนวนมากมองเห็น
22 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "จงกลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่พวกคุณได้เห็นและได้ยิน คือ
คนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนเป็นโรคเรื้อนได้รับการชำระให้สะอาด คนหูหนวกได้ยิน
คนตายฟื้นขึ้นจากความตาย และมีการประกาศข่าวดีแก่คนยากจน
23 คนที่ไม่สะดุดเพราะเราเป็นสุข"
24 เมื่อผู้ส่งสารของยอห์นจากไปแล้ว พระองค์เริ่มกล่าวกับฝูงชนถึงยอห์นว่า
"พวกคุณออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร" ต้นอ้อที่ลมพัดไหวหรือ"
25 แล้วพวกคุณออกไปดูอะไร" คนที่สวมเสื้อผ้าเนื้อนุ่มหรือ"
คนที่แต่งกายหรูหราและใช้ชีวิตสุขสบายนั้นอยู่ในวังของกษัตริย์
26 แล้วพวกคุณออกไปดูอะไร" ผู้เผยพระวจนะหรือ" ใช่ เราบอกพวกคุณ
และเขายิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะเสียอีก
27 เขาคือผู้ที่มีข้อความเขียนไว้ว่า
"เราส่งผู้ส่งสารของเราไปต่อหน้าท่าน
เขาจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน"✡
28 "เราบอกพวกคุณ ในบรรดาคนที่เกิดจากผู้หญิง
ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมา
แต่ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยังยิ่งใหญ่กว่าเขา"
29 เมื่อประชาชนทั้งหมดและพวกคนเก็บภาษีได้ยินเช่นนี้ พวกเขายอมรับว่าพระเจ้ายุติธรรม
เพราะพวกเขาได้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาของยอห์น
30 แต่พวกฟาริสีและพวกผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติปฏิเสธแผนการของพระเจ้าสำหรับตน
เพราะพวกเขาไม่ยอมรับบัพติศมาจากยอห์น
31 †"ถ้าอย่างนั้น เราจะเปรียบคนในยุคนี้กับอะไร" พวกเขาเหมือนอะไร"

---

* **7:12 7:12** คำว่า "บุตรชายคนเดียว" แปลจากคำกรีก "ซึ่งบางครั้งแปลว่า "ผู้ถือกำเนิดเพียงคนเดียว" หรือ
"คนเดียวเท่านั้น" ✡ **7:27 7:27** มาลาคี 3:1 † **7:31 7:31** TR เพิ่มข้อความว่า "แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า"

32 พวกเขาเหมือนเด็ก ๆ ที่นั่งอยู่ในตลาด และร้องเรียกหากันว่า "พวกเราเป่าปี่ให้พวกคุณ
แต่พวกคุณไม่เต้น พวกเราร้องเพลงไว้ทุกข์ แต่พวกคุณไม่ร้องไห้"
33 เพราะยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมามา โดยไม่กินขนมปังและไม่ดื่มเหล้าองุ่น พวกคุณก็พูดว่า
"เขามีปีศาจ"
34 บุตรมนุษย์มา ทั้งกินและดื่ม พวกคุณก็พูดว่า "คนนี้เป็นคนตะกละและคนขี้เมา
เป็นเพื่อนของคนเก็บภาษีและคนบาป"
35 แต่ปัญญาได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องโดยลูกทุกคนของนาง"
36 ฟาริสีคนหนึ่งเชิญพระองค์ไปรับประทานอาหารด้วย พระองค์จึงเข้าไปในบ้านของฟาริสีคนนั้น
และเอนกายที่โต๊ะอาหาร
37 มีหญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นคนบาป
เมื่อนางรู้ว่าพระองค์กำลังเอนกายรับประทานอาหารอยู่ในบ้านของฟาริสี
นางก็นำขวดหินอะลาบาสเตอร์บรรจุน้ำมันหอมมา
38 นางยืนร้องไห้อยู่ข้างหลังใกล้เท้าของพระองค์ จนน้ำตาไหลรดเท้าของพระองค์
แล้วใช้ผมของตนเช็ด จูบเท้าของพระองค์ และชโลมด้วยน้ำมันหอม
39 เมื่อฟาริสีที่เชิญพระองค์มาเห็นดังนั้น ก็คิดในใจว่า "ถ้าคนนี้เป็นผู้เผยพระวจนะ
เขาคงรู้ว่าหญิงที่แตะต้องเขาเป็นใคร และเป็นหญิงเช่นไร คือเป็นคนบาป"
40 พระเยซูตอบเขาว่า "ซีโมน เรามีเรื่องจะบอกท่าน"
เขาตอบว่า "อาจารย์ เชิญพูดเถิด"
41 "เจ้าหนี้คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้ห้าร้อยเดนาริอุส อีกคนหนึ่งห้าสิบ
42 เมื่อทั้งสองไม่มีเงินใช้หนี้ เจ้าหนี้ก็ยกหนี้ให้ทั้งคู่ เพราะฉะนั้น ในสองคนนี้
ใครจะรักเจ้าหนี้มากกว่า"
43 ซีโมนตอบว่า "ข้าพเจ้าคิดว่า คนที่เขายกหนี้ให้มากกว่า"
พระองค์กล่าวกับเขาว่า "ท่านตัดสินถูกต้อง"
44 แล้วพระองค์หันไปทางหญิงนั้น และกล่าวกับซีโมนว่า "ท่านเห็นหญิงคนนี้ไหม"
เราเข้ามาในบ้านของท่าน ท่านไม่ได้ให้น้ำล้างเท้าเรา แต่นางทำให้เท้าของเราเปียกด้วยน้ำตา
และเช็ดด้วยผมของนาง
45 ท่านไม่ได้จูบต้อนรับเรา แต่ตั้งแต่เราเข้ามา นางไม่หยุดจูบเท้าของเรา
46 ท่านไม่ได้ชโลมศีรษะของเราด้วยน้ำมัน แต่นางชโลมเท้าของเราด้วยน้ำมันหอม
47 เพราะฉะนั้น เราบอกท่าน บาปมากมายของนางได้รับการยกโทษ เพราะนางรักมาก
แต่คนที่ได้รับการยกโทษน้อย ก็รักน้อย"
48 พระองค์กล่าวกับหญิงนั้นว่า "บาปของท่านได้รับการยกโทษแล้ว"
49 คนที่ร่วมโต๊ะกับพระองค์เริ่มพูดกันในใจว่า "คนนี้เป็นใคร ถึงกับยกโทษบาปได้"
50 พระองค์กล่าวกับหญิงนั้นว่า "ความเชื่อของท่านช่วยท่านให้รอดแล้ว จงไปอย่างสงบ"

8

1 ไม่นานหลังจากนั้น พระองค์เดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ
ประกาศและบอกข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า คนทั้งสิบสองอยู่กับพระองค์
2 รวมทั้งหญิงบางคนที่เคยได้รับการรักษาจากวิญญาณชั่วและโรคต่าง ๆ คือ
มารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ซึ่งเคยมีปีศาจเจ็ดตนออกจากนาง
3 โยอันนา ภรรยาของคูซา ผู้ดูแลกิจการของเฮโรด สุสันนา และหญิงอีกหลายคน
ซึ่งคอยปรนนิบัติพวกเขา* ด้วยทรัพย์สินของตน

* **8:3 8:3** TR อ่านว่า "พระองค์" แทน "พวกเขา"

4 เมื่อฝูงชนกลุ่มใหญ่มารวมตัวกัน และผู้คนจากทุกเมืองกำลังมาหาพระองค์
พระองค์จึงเล่าอุปมาว่า
5 “คนหว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด ขณะที่เขาหว่าน เมล็ดบางส่วนตกริมทาง ถูกเหยียบย่ำ
และนกในท้องฟ้ากินเสีย
6 บางส่วนตกบนหิน เมื่องอกขึ้นก็เหี่ยวแห้ง เพราะไม่มีความชื้น
7 บางส่วนตกท่ามกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นพร้อมกันและรัดมันไว้
8 บางส่วนตกบนดินดี งอกขึ้น และเกิดผลร้อยเท่า” เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว พระองค์ร้องว่า
“ใครมีหูที่จะฟัง ก็จงฟัง”
9 สาวกของพระองค์ถามว่า “อุปมานี้หมายความว่าอย่างไร”
10 พระองค์กล่าวว่า “พวกคุณได้รับความรู้เรื่องความลับของอาณาจักรของพระเจ้า
แต่สำหรับคนอื่นจะกล่าวเป็นอุปมา เพื่อว่า “เมื่อมอง พวกเขาจะไม่เห็น และเมื่อฟัง
พวกเขาจะไม่เข้าใจ”✡
11 “อุปมานี้หมายถึงดังนี้ เมล็ดคือพระวจนะของพระเจ้า
12 เมล็ดที่อยู่ริมทาง หมายถึงคนที่ได้ยิน แล้วมารก็มาเอาพระวจนะไปจากใจของพวกเขา
เพื่อไม่ให้พวกเขาเชื่อและได้รับความรอด
13 เมล็ดบนหิน หมายถึงคนที่เมื่อได้ยินพระวจนะ ก็รับไว้ด้วยความยินดี แต่คนเหล่านี้ไม่มีราก
พวกเขาเชื่ออยู่ชั่วระยะหนึ่ง และในเวลาที่ถูกทดลอง ก็ถอยห่างไป
14 เมล็ดที่ตกท่ามกลางต้นหนาม หมายถึงคนที่ได้ยิน แต่เมื่อดำเนินชีวิตต่อไป
พวกเขาถูกความกังวล ความร่ำรวย และความสุขเพลิดเพลินของชีวิตรัดไว้ ผลจึงไม่เจริญจนเต็มที่
15 ส่วนเมล็ดในดินดี หมายถึงคนที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจที่ซื่อตรงและดี ยึดพระวจนะไว้มั่น
และเกิดผลด้วยความอดทน
16 “ไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอาภาชนะครอบ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่เขาจะวางไว้บนเชิงตะเกียง
เพื่อคนที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่าง
17 เพราะไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่ถูกเปิดเผย และไม่มีสิ่งลับใดที่จะไม่เป็นที่รู้และปรากฏออกมา
18 เพราะฉะนั้น จงระวังว่าพวกคุณฟังอย่างไร เพราะคนที่มี จะได้รับเพิ่ม ส่วนคนที่ไม่มี
แม้สิ่งที่เขาคิดว่าตนมี ก็จะถูกเอาไปจากเขา”
19 มารดาและพี่น้องของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปใกล้พระองค์ไม่ได้เพราะฝูงชน
20 มีคนบอกพระองค์ว่า “มารดาและพี่น้องของท่านยืนอยู่ข้างนอก อยากพบท่าน”
21 แต่พระองค์ตอบพวกเขาว่า “มารดาและพี่น้องของเรา
คือคนเหล่านี้ที่ฟังพระวจนะของพระเจ้าและทำตาม”
22 วันหนึ่ง พระองค์ลงเรือพร้อมกับสาวก และกล่าวกับพวกเขาว่า
“พวกเราข้ามไปอีกฝั่งของทะเลสาบกันเถิด” พวกเขาจึงออกเรือ
23 ขณะที่กำลังแล่นเรือ พระองค์หลับไป แล้วเกิดพายุลมแรงพัดลงมาบนทะเลสาบ
น้ำทะลักเข้าเรือจนเรือตกอยู่ในอันตราย
24 พวกเขาเข้ามาปลุกพระองค์และพูดว่า “อาจารย์ อาจารย์ พวกเรากำลังจะตาย” พระองค์ตื่นขึ้น
และตำหนิลมกับคลื่นที่กำลังโหมกระหน่ำ แล้วมันก็สงบลง และเกิดความสงบนิ่ง✡
25 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกคุณอยู่ที่ไหน” พวกเขาทั้งกลัวและประหลาดใจ
จึงพูดกันว่า “คนนี้เป็นใครกัน ถึงกับสั่งลมและน้ำ และมันก็เชื่อฟังเขา”
26 แล้วพวกเขาแล่นเรือมาถึงดินแดนของชาวกาดารา ซึ่งอยู่ตรงข้ามแคว้นกาลิลี
27 เมื่อพระเยซูขึ้นฝั่ง มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้น ซึ่งมีปีศาจอยู่ในตัวมานานแล้ว มาพบพระองค์
เขาไม่สวมเสื้อผ้า และไม่ได้อยู่ในบ้าน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ

✡ **8:10 8:10** อิสยาห์ 6:9 ✡ **8:24 8:24** ดู สดุดี 107:29

28 เมื่อเห็นพระเยซู เขาก็ร้องเสียงดัง ทรุดตัวลงต่อหน้าพระองค์ และตะโกนว่า “พระเยซู
พระบุตรของพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ท่านมายุ่งอะไรกับข้า” ข้าขอร้อง อย่าทรมานข้าเลย”
29 เพราะพระเยซูกำลังสั่งวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ให้ออกจากชายคนนั้น
วิญญาณนั้นเคยเข้ายึดเขาหลายครั้ง เขาถูกคุมตัวไว้ และถูกล่ามด้วยโซ่กับตรวน
แต่เขาก็หักเครื่องพันธนาการ และปีศาจขับเขาไปในถิ่นทุรกันดาร
30 พระเยซูถามเขาว่า “ท่านชื่ออะไร”
เขาตอบว่า “เลกิโอน” เพราะมีปีศาจจำนวนมากเข้าไปในตัวเขา
31 พวกมันวิงวอนพระองค์ไม่ให้สั่งพวกมันลงไปในเหวลึก
32 ที่นั่นมีฝูงหมูจำนวนมากกำลังหากินอยู่บนภูเขา
พวกปีศาจจึงวิงวอนพระองค์ให้อนุญาตพวกมันเข้าไปในหมูเหล่านั้น พระองค์ก็อนุญาต
33 พวกปีศาจออกจากชายคนนั้น และเข้าไปในหมู ฝูงหมูก็วิ่งพรวดลงตามทางลาดชันสู่ทะเลสาบ
และจมน้ำตาย
34 เมื่อคนเลี้ยงหมูเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ก็หนีไปบอกเรื่องนี้ในเมืองและตามชนบท
35 ผู้คนจึงออกมาดูสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขามาหาพระเยซู และพบชายที่พวกปีศาจออกจากตัวแล้ว
นั่งอยู่ที่เท้าของพระเยซู สวมเสื้อผ้า และมีสติเป็นปกติ พวกเขาก็กลัว
36 คนที่เห็นเหตุการณ์เล่าให้พวกเขาฟังว่า ชายที่เคยถูกปีศาจสิงได้หายดีอย่างไร
37 ประชาชนทั้งหมดจากบริเวณโดยรอบดินแดนของชาวกาดาราขอให้พระองค์ไปจากพวกเขา
เพราะพวกเขาหวาดกลัวอย่างยิ่ง พระองค์จึงลงเรือและกลับไป
38 แต่ชายที่พวกปีศาจออกจากตัวแล้ววิงวอนขอไปกับพระองค์ แต่พระเยซูให้เขากลับไป
โดยกล่าวว่า
39 “จงกลับไปบ้านของท่าน และเล่าว่าพระเจ้าได้ทำสิ่งยิ่งใหญ่อะไรให้ท่านบ้าง” เขาจึงไป
และประกาศทั่วทั้งเมืองว่าพระเยซูได้ทำสิ่งยิ่งใหญ่อะไรให้เขาบ้าง
40 เมื่อพระเยซูกลับมา ฝูงชนก็ต้อนรับพระองค์ เพราะทุกคนกำลังรอพระองค์อยู่
41 มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัสมา เขาเป็นหัวหน้าธรรมศาลา เขาทรุดลงที่เท้าของพระเยซู
และวิงวอนให้พระองค์มาที่บ้านของเขา
42 เพราะเขามีบุตรสาวคนเดียว† อายุประมาณสิบสองปี และนางกำลังจะตาย
ขณะที่พระองค์กำลังไป ฝูงชนก็เบียดเสียดพระองค์
43 มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีอาการเลือดออกเรื้อรังมาสิบสองปี นางใช้ทรัพย์สินทั้งหมดกับหมอ
แต่ไม่มีใครรักษานางให้หายได้
44 นางเข้ามาข้างหลังพระองค์ และแตะชายเสื้อ‡ ของพระองค์ ทันใดนั้น เลือดที่ไหลก็หยุด
45 พระเยซูถามว่า “ใครแตะเรา”
เมื่อทุกคนปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่กับเขากล่าวว่า “อาจารย์ ฝูงชนกำลังเบียดและชนท่าน
แล้วท่านยังถามว่า ‘ใครแตะเรา’”
46 แต่พระเยซูกล่าวว่า “มีคนแตะเรา เพราะเรารู้สึกว่าพลังได้ออกจากเรา”
47 เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าตนซ่อนตัวไม่ได้ ก็เข้ามาด้วยตัวสั่นเทา และทรุดลงต่อหน้าพระองค์
นางบอกต่อหน้าประชาชนทั้งหมดว่าเหตุใดจึงแตะพระองค์ และนางหายทันทีอย่างไร
48 พระองค์กล่าวกับนางว่า “ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายดีแล้ว
จงไปอย่างสงบ”

---

† **8:42 8:42** คำว่า “บุตรสาวคนเดียว” แปลจากคำกรีก “ซึ่งบางครั้งแปลว่า “ผู้ถือกำเนิดเพียงคนเดียว” หรือ
“คนเดียวเท่านั้น” ‡ **8:44 8:44** หรือ พู่

49 ขณะที่พระองค์ยังกล่าวอยู่ มีคนจากบ้านของหัวหน้าธรรมศาลามา และบอกเขาว่า
"ลูกสาวของท่านตายแล้ว อย่ารบกวนอาจารย์อีกเลย"
50 แต่เมื่อพระเยซูได้ยิน ก็ตอบเขาว่า "อย่ากลัว เพียงเชื่อเท่านั้น แล้วนางจะหายดี"
51 เมื่อพระองค์มาถึงบ้าน ก็ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปด้วย นอกจากเปโตร ยอห์น ยากอบ บิดาของเด็ก
และมารดาของนาง
52 ทุกคนกำลังร้องไห้และคร่ำครวญถึงนาง แต่พระองค์กล่าวว่า "อย่าร้องไห้ นางไม่ได้ตาย
แต่กำลังหลับอยู่"
53 พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่านางตายแล้ว
54 แต่พระองค์ให้ทุกคนออกไป แล้วจับมือนาง และเรียกว่า "เด็กเอ๋ย จงลุกขึ้น"
55 วิญญาณของนางก็กลับมา และนางลุกขึ้นทันที พระองค์สั่งให้เอาอาหารมาให้นางกิน
56 บิดามารดาของนางต่างประหลาดใจ แต่พระองค์กำชับพวกเขาไม่ให้บอกใครถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

9

1 พระองค์เรียกสิบสองคน* มารวมกัน และมอบพลังและสิทธิอำนาจแก่พวกเขาเหนือปีศาจทั้งปวง
รวมทั้งให้รักษาโรคต่าง ๆ ได้
2 พระองค์ส่งพวกเขาออกไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้าและรักษาคนเจ็บป่วย
3 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "อย่าเอาอะไรติดตัวไปในการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นไม้เท้า ถุงย่าม
ขนมปัง หรือเงิน และแต่ละคนอย่ามีเสื้อสองตัว
4 เมื่อพวกคุณเข้าไปในบ้านใด ก็จงพักอยู่ที่นั่นจนกว่าจะออกจากที่นั้น
5 ถ้ามีคนไม่ต้อนรับพวกคุณ เมื่อออกจากเมืองนั้น
จงสะบัดแม้แต่ฝุ่นจากเท้าของพวกคุณไว้เพื่อเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา"
6 พวกเขาจึงออกเดินทางไปตามหมู่บ้านต่าง ๆ ประกาศข่าวดีและรักษาคนให้หายทุกแห่ง
7 เฮโรดเจ้าแคว้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่พระองค์ทำ และรู้สึกสับสนมาก
เพราะบางคนพูดว่ายอห์นฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว
8 บางคนว่าเอลียาห์ปรากฏตัว และบางคนว่าเหล่าผู้เผยพระวจนะในสมัยก่อนคนหนึ่งฟื้นขึ้นมา
9 เฮโรดกล่าวว่า "ยอห์นนั้นเราเป็นคนตัดศีรษะ แต่คนนี้เป็นใครกันที่เราได้ยินเรื่องเช่นนี้"
แล้วเขาก็พยายามหาโอกาสพบพระองค์
10 เมื่อพวกอัครทูตกลับมา ก็เล่าทุกสิ่งที่พวกเขาทำให้พระองค์ฟัง
พระองค์พาพวกเขาออกไปตามลำพังยังบริเวณเปลี่ยวของ† เมืองหนึ่งชื่อเบธไซดา
11 แต่ฝูงชนรู้เรื่องจึงตามพระองค์ไป พระองค์ต้อนรับพวกเขา
พูดกับพวกเขาเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนที่ต้องการการรักษาให้หาย
12 เมื่อวันเริ่มคล้อยลง สิบสองคนเข้ามาหาพระองค์และกล่าวว่า "ขอส่งฝูงชนไปเถิด
เพื่อพวกเขาจะได้ไปตามหมู่บ้านและไร่นาแถบนี้ หาที่พักและหาอาหาร เพราะที่นี่เป็นที่เปลี่ยว"
13 แต่พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณจงหาอะไรให้พวกเขากินเถิด"
พวกเขาตอบว่า "พวกเรามีเพียงขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว
เว้นแต่ว่าพวกเราจะไปซื้ออาหารให้คนทั้งหมดนี้"
14 เพราะมีผู้ชายอยู่ประมาณห้าพันคน
พระองค์กล่าวกับสาวกของพระองค์ว่า "จัดให้พวกเขานั่งเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละประมาณห้าสิบคน"
15 พวกเขาก็ทำเช่นนั้น และจัดให้ทุกคนนั่งลง
16 พระองค์รับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมา แหงนหน้ามองท้องฟ้า
กล่าวคำอวยพรแก่ขนมปังกับปลาเหล่านั้น แล้วหักส่งให้สาวกนำไปแจกแก่ฝูงชน

---

* **9:1 9:1** TR อ่านว่า "สาวกสิบสองคนของพระองค์" แทน "สิบสองคน" † **9:10 9:10** NU ละคำว่า "บริเวณเปลี่ยวของ"

17 ทุกคนกินจนอิ่ม และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่เหลือได้สิบสองตะกร้า
18 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานตามลำพัง และมีสาวกอยู่ใกล้ ๆ พระองค์ถามพวกเขาว่า
“ฝูงชนพูดว่าเราเป็นใคร”
19 พวกเขาตอบว่า “บางคนว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีบัพติศมา” บางคนว่า “เอลียาห์”
และบางคนว่าเป็นผู้เผยพระวจนะในสมัยก่อนคนหนึ่งที่ฟื้นขึ้นมา”
20 พระองค์ถามพวกเขาว่า “แล้วพวกคุณล่ะ พูดว่าเราเป็นใคร”
เปโตรตอบว่า “พระคริสต์ของพระเจ้า”
21 แต่พระองค์กำชับและสั่งพวกเขาไม่ให้บอกเรื่องนี้แก่ใคร
22 โดยกล่าวว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายอย่าง ถูกพวกผู้ใหญ่ พวกหัวหน้าปุโรหิต
และพวกอาลักษณ์ปฏิเสธ ถูกฆ่า และในวันที่สามจะฟื้นขึ้นจากความตาย”
23 พระองค์กล่าวกับทุกคนว่า “ถ้าใครต้องการตามเรามา ให้คนนั้นปฏิเสธตนเอง
แบกกางเขนของตน‡ และตามเรามา
24 เพราะใครก็ตามที่ต้องการรักษาชีวิตของตนไว้จะสูญเสียชีวิต
แต่ใครก็ตามที่สูญเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา จะรักษาชีวิตนั้นไว้ได้
25 คนเราจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าได้โลกทั้งโลกมา แต่กลับสูญเสียหรือทำลายตัวเอง”
26 เพราะใครก็ตามที่ละอายเพราะเราและคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะละอายเพราะคนนั้น
เมื่อพระองค์มาในพระสิริของพระองค์เอง ในพระสิริของพระบิดา และของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ์
27 แต่เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า
มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ลิ้มรสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”
28 ประมาณแปดวันหลังจากกล่าวเรื่องเหล่านี้ พระองค์พาเปโตร ยอห์น
และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน
29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐาน ลักษณะใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยนไป
และเสื้อผ้าของพระองค์กลายเป็นสีขาวส่องประกายเจิดจ้า
30 แล้วมีชายสองคนกำลังสนทนากับพระองค์ คือโมเสสกับเอลียาห์
31 ทั้งสองปรากฏด้วยพระสิริ และพูดถึงการจากไปของพระองค์§
ซึ่งพระองค์กำลังจะทำให้สำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม
32 เปโตรกับคนที่อยู่กับเขาง่วงจัด แต่เมื่อตื่นเต็มที่แล้ว
พวกเขาเห็นพระสิริของพระองค์และชายสองคนที่ยืนอยู่กับพระองค์
33 ขณะที่ชายทั้งสองกำลังจากพระองค์ไป เปโตรกล่าวกับพระเยซูว่า “อาจารย์ ดีจริง ๆ
ที่พวกเราอยู่ที่นี่ ให้พวกเราสร้างเพิงสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับท่าน หลังหนึ่งสำหรับโมเสส
และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์” เขาพูดโดยไม่รู้ว่าตนกำลังพูดอะไร
34 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้น มีเมฆก้อนหนึ่งมาปกคลุมพวกเขา
และเมื่อพวกเขาเข้าไปในเมฆก็เกิดความกลัว
35 มีเสียงดังออกมาจากเมฆว่า “ผู้นี้คือบุตรที่รักของเรา จงฟังเขา”
36 เมื่อเสียงนั้นเงียบลง ก็พบว่าพระเยซูอยู่เพียงผู้เดียว พวกเขายังคงเงียบ
และในเวลานั้นไม่ได้บอกใครถึงสิ่งที่พวกเขาเห็น
37 วันรุ่งขึ้น เมื่อพวกเขาลงมาจากภูเขา ฝูงชนจำนวนมากก็มาพบพระองค์
38 ชายคนหนึ่งจากฝูงชนร้องขึ้นว่า “อาจารย์ ข้าพเจ้าขอร้องท่าน โปรดดูบุตรชายของข้าพเจ้าด้วย
เพราะเขาเป็นบุตรคนเดียว* ของข้าพเจ้า

---

‡ **9:23 9:23** TR และ NU เพิ่มคำว่า “ทุกวัน” § **9:31 9:31** ตามตัวอักษรว่า “การอพยพออก” * **9:38 9:38** คำว่า “บุตรคนเดียว” มาจากคำกรีกว่า “” ซึ่งบางครั้งแปลว่า “บุตรผู้ถือกำเนิดแต่เพียงผู้เดียว” หรือ “หนึ่งเดียว”

39 มีวิญญาณหนึ่งเข้าสิงเขา แล้วเขาก็ร้องขึ้นทันที วิญญาณนั้นทำให้เขาชักจนมีฟองออกจากปาก
และแทบไม่ยอมออกจากเขา ทั้งยังทำร้ายเขาอย่างหนัก
40 ข้าพเจ้าขอให้สาวกของท่านขับมันออก แต่พวกเขาทำไม่ได้
41 พระเยซูตอบว่า "คนยุคที่ไร้ความเชื่อและบิดเบือนเอ๋ย
เราจะต้องอยู่กับพวกคุณและอดทนต่อพวกคุณอีกนานเท่าไร พาบุตรของท่านมาที่นี่เถิด"
42 ขณะที่เด็กกำลังเข้ามา ปีศาจก็เหวี่ยงเขาลงกับพื้นและทำให้ชักอย่างรุนแรง
แต่พระเยซูตำหนิวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ รักษาเด็กให้หาย และส่งคืนให้บิดาของเขา
43 ทุกคนต่างประหลาดใจในความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
แต่ขณะที่ทุกคนกำลังอัศจรรย์ใจในสิ่งทั้งปวงที่พระเยซูทำ พระองค์กล่าวกับสาวกว่า
44 "จงให้ถ้อยคำเหล่านี้ซึมเข้าไปในหูของพวกคุณ
เพราะบุตรมนุษย์กำลังจะถูกมอบไว้ในมือของมนุษย์"
45 แต่พวกเขาไม่เข้าใจคำกล่าวนี้ ความหมายนั้นถูกซ่อนไว้จากพวกเขา เพื่อไม่ให้พวกเขาเข้าใจ
และพวกเขาก็กลัวที่จะถามพระองค์เกี่ยวกับคำกล่าวนี้
46 แล้วพวกเขาก็โต้เถียงกันว่า ใครในหมู่พวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด
47 พระเยซูทราบความคิดในใจของพวกเขา จึงพาเด็กเล็กคนหนึ่งมายืนข้างพระองค์
48 แล้วกล่าวกับพวกเขาว่า "ใครก็ตามที่ต้อนรับเด็กเล็กคนนี้ในนามของเรา ก็ต้อนรับเรา
และใครก็ตามที่ต้อนรับเรา ก็ต้อนรับพระองค์ผู้ส่งเรามา เพราะผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในหมู่พวกคุณทุกคน
ผู้นั้นจะเป็นใหญ่"
49 ยอห์นตอบว่า "อาจารย์ พวกเราเห็นคนหนึ่งขับปีศาจในนามของท่าน และพวกเราห้ามเขา
เพราะเขาไม่ได้ติดตามร่วมกับพวกเรา"
50 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะคนที่ไม่ต่อต้านพวกเราก็อยู่ฝ่ายพวกเรา"
51 เมื่อใกล้ถึงวันที่พระองค์จะถูกรับขึ้นไป พระองค์ก็มุ่งหน้าอย่างแน่วแน่ไปกรุงเยรูซาเล็ม
52 และส่งผู้ส่งสารล่วงหน้าไป
พวกเขาเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อเตรียมการต้อนรับพระองค์
53 แต่คนในหมู่บ้านไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะพระองค์กำลังมุ่งหน้าไปกรุงเยรูซาเล็ม
54 เมื่อยากอบกับยอห์นสาวกของพระองค์เห็นเช่นนั้น ก็กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
ท่านต้องการให้พวกเราสั่งไฟจากท้องฟ้าลงมาเผาผลาญพวกเขาเหมือนที่เอลียาห์ทำหรือ"
55 แต่พระองค์หันมาตำหนิพวกเขาว่า "พวกคุณไม่รู้ว่าพวกคุณมีจิตวิญญาณแบบใด
56 เพราะบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายชีวิตของมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด"
แล้วพวกเขาก็ไปยังหมู่บ้านอื่น
57 ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปตามทาง มีชายคนหนึ่งกล่าวกับพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปทุกแห่งที่ท่านไป"
58 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในท้องฟ้ายังมีรัง
แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่สำหรับวางศีรษะ"
59 พระองค์กล่าวกับอีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามา"
แต่คนนั้นตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าไปฝังศพบิดาก่อน"
60 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด
ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า"
61 อีกคนหนึ่งกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะติดตามท่าน
แต่ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าไปลาคนที่บ้านก่อน"

62 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ไม่มีใครที่เอามือจับคันไถแล้วหันกลับไปมองข้างหลัง
จะเหมาะสมกับอาณาจักรของพระเจ้า”

10

1 หลังจากนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าแต่งตั้งอีกเจ็ดสิบคน และส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ ๆ ก่อนพระองค์*
ไปยังทุกเมืองและทุกแห่งที่พระองค์กำลังจะไป
2 แล้วพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “ข้าวที่จะเก็บเกี่ยวนั้นมีมาก แต่คนงานมีน้อย
เพราะฉะนั้นจงอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งการเก็บเกี่ยว
ขอให้พระองค์ส่งคนงานออกไปเก็บเกี่ยวของพระองค์
3 จงไปเถิด เรากำลังส่งพวกคุณออกไปเหมือนลูกแกะท่ามกลางฝูงหมาป่า
4 อย่าเอาถุงเงิน ถุงย่าม หรือรองเท้าแตะไป และอย่าทักทายใครตามทาง
5 เมื่อเข้าไปในบ้านใด จงพูดก่อนว่า “ขอสันติสุขมีแก่บ้านนี้”
6 ถ้าที่นั่นมีบุตรแห่งสันติสุข สันติสุขของพวกคุณจะอยู่กับเขา แต่ถ้าไม่มี
สันติสุขนั้นจะกลับมาหาพวกคุณ
7 จงพักอยู่ในบ้านนั้น กินและดื่มสิ่งที่พวกเขาจัดให้ เพราะคนงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน
อย่าย้ายจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง
8 เมื่อพวกคุณเข้าไปในเมืองใดที่ต้อนรับพวกคุณ ก็จงกินสิ่งที่เขาจัดให้
9 รักษาคนเจ็บป่วยที่นั่นให้หาย และบอกพวกเขาว่า
“อาณาจักรของพระเจ้าเข้ามาใกล้พวกคุณแล้ว”
10 แต่เมื่อพวกคุณเข้าไปในเมืองใดที่ไม่ต้อนรับพวกคุณ จงออกไปตามถนนของเมืองนั้นและกล่าวว่า
11 “แม้แต่ฝุ่นจากเมืองของพวกคุณที่ติดเท้าพวกเรา พวกเราก็ปัดทิ้งไว้เพื่อกล่าวโทษพวกคุณ
แต่จงรู้ไว้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าเข้ามาใกล้แล้ว”
12 เราบอกพวกคุณว่า ในวันนั้น โสโดมจะรับโทษเบากว่าเมืองนั้น”
13 “วิบัติแก่เจ้า โคราซิน” วิบัติแก่เจ้า เบธไซดา”
เพราะถ้าการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในพวกเจ้าได้เกิดขึ้นในเมืองไทระและไซดอน
คนในเมืองเหล่านั้นคงกลับใจมานานแล้ว โดยนั่งสวมผ้ากระสอบและอยู่ในกองขี้เถ้า
14 แต่ในวันพิพากษา เมืองไทระและไซดอนจะรับโทษเบากว่าพวกเจ้า
15 ส่วนเจ้า คาเปอรนาอุม ผู้ถูกยกขึ้นถึงสวรรค์ เจ้าจะถูกนำลงไปถึงฮาเดส †
16 ใครฟังพวกคุณก็ฟังเรา ใครปฏิเสธพวกคุณก็ปฏิเสธเรา
และใครปฏิเสธเราก็ปฏิเสธพระองค์ผู้ส่งเรามา”
17 เจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความยินดี กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
แม้แต่พวกปีศาจก็ยอมอยู่ใต้อำนาจของพวกเราเมื่อพวกเราใช้ชื่อของท่าน”
18 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “เราเห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ
19 เราให้อำนาจแก่พวกคุณที่จะเหยียบงูและแมงป่อง และมีอำนาจเหนือกำลังทั้งสิ้นของศัตรู
จะไม่มีสิ่งใดทำอันตรายพวกคุณได้เลย
20 ถึงอย่างนั้น อย่ายินดีเพียงเพราะวิญญาณทั้งหลายยอมอยู่ใต้อำนาจของพวกคุณ
แต่จงยินดีที่ชื่อของพวกคุณถูกจารึกไว้ในสวรรค์”
21 ในเวลานั้นเอง พระเยซูชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกล่าวว่า “ข้าแต่พระบิดา
องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์และโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์

---

* **10:1 10:1** ตามตัวอักษรว่า “ไปต่อหน้าพระองค์” † **10:15 10:15** ฮาเดสคือแดนเบื้องล่างของคนตาย หรือนรก

เพราะพระองค์ซ่อนสิ่งเหล่านี้จากคนมีปัญญาและคนฉลาด แต่เปิดเผยแก่เด็กเล็ก ๆ ถูกแล้ว พระบิดา
เพราะพระองค์พอใจให้เป็นเช่นนี้

22 แล้วพระองค์หันไปหาสาวกและกล่าวว่า พระบิดาของเราได้มอบทุกสิ่งแก่เรา
ไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นใครนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นใครนอกจากพระบุตร
และคนที่พระบุตรประสงค์จะเปิดเผยพระบิดาให้เขารู้จัก

23 พระองค์หันมาหาสาวกและกล่าวกับพวกเขาเป็นการส่วนตัวว่า
ตาที่ได้เห็นสิ่งที่พวกคุณเห็นก็เป็นสุข

24 เพราะเราบอกพวกคุณว่า ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์หลายคนปรารถนาจะเห็นสิ่งที่พวกคุณเห็น
แต่ไม่ได้เห็น และปรารถนาจะได้ยินสิ่งที่พวกคุณได้ยิน แต่ไม่ได้ยิน

25 มีผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติคนหนึ่งยืนขึ้นเพื่อทดสอบพระองค์ เขาถามว่า อาจารย์
ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

26 พระองค์ถามเขาว่า ในธรรมบัญญัติเขียนไว้อย่างไร ท่านอ่านแล้วเข้าใจว่าอย่างไร

27 เขาตอบว่า จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง
และสุดความคิดของเจ้า[✡] และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง[✡]

28 พระองค์กล่าวกับเขาว่า ท่านตอบถูกแล้ว จงทำเช่นนี้ แล้วท่านจะมีชีวิต

29 แต่เขาต้องการยืนยันว่าตนเองชอบธรรม จึงถามพระเยซูว่า
แล้วใครคือเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า

30 พระเยซูตอบว่า ชายคนหนึ่งกำลังเดินทางลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปเมืองเยริโค
และถูกพวกโจรปล้น พวกมันถอดเสื้อผ้าเขาออก ทุบตี แล้วจากไปโดยทิ้งเขาไว้ในสภาพเกือบตาย

31 บังเอิญมีปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงมาตามทางนั้น เมื่อเห็นชายคนนั้นก็เดินผ่านไปอีกฟากหนึ่ง

32 คนเลวีคนหนึ่งก็เช่นกัน เมื่อมาถึงที่นั้นและเห็นเขา ก็เดินผ่านไปอีกฟากหนึ่ง

33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินทางมาถึงที่ชายคนนั้นอยู่ เมื่อเห็นเขาก็เกิดความสงสาร

34 เขาเข้าไปหา พันแผลให้ เทน้ำมันกับเหล้าองุ่นลงบนบาดแผล แล้วให้ชายคนนั้นขึ้นขี่สัตว์ของตน
พาไปยังที่พักแรม และดูแลเขา

35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะออกเดินทาง เขามอบเงินสองเดนาริอันแก่เจ้าของที่พัก และกล่าวว่า
ช่วยดูแลเขาด้วย ถ้าท่านใช้จ่ายเกินกว่านี้ เมื่อข้าพเจ้ากลับมาจะจ่ายคืนให้

36 ในสามคนนี้ ท่านคิดว่าใครเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกโจรปล้น

37 เขาตอบว่า คนที่แสดงความเมตตาต่อเขา
พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า ท่านก็จงไปทำอย่างเดียวกัน

38 ขณะที่พวกเขาเดินทางต่อไป พระองค์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์เข้าบ้าน

39 นางมีน้องสาวชื่อมารีย์ ซึ่งนั่งอยู่ที่เท้าของพระเยซูและฟังคำของพระองค์

40 แต่มารธาวุ่นวายอยู่กับการปรนนิบัติหลายอย่าง นางจึงเข้ามาหาพระองค์และกล่าวว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านไม่สนใจหรือที่น้องสาวของข้าพเจ้าปล่อยให้ข้าพเจ้าปรนนิบัติอยู่คนเดียว
โปรดบอกให้นางมาช่วยข้าพเจ้าด้วย

41 พระเยซูตอบนางว่า มารธา มารธา ท่านกังวลและวุ่นวายกับหลายสิ่ง

42 แต่มีสิ่งเดียวที่จำเป็น มารีย์เลือกส่วนที่ดีแล้ว และจะไม่มีใครเอาส่วนนั้นไปจากนาง

✡ **10:27 10:27** เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 ✡ **10:27 10:27** เลวีนิติ 19:18

11

1 วันหนึ่ง พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ที่แห่งหนึ่ง เมื่ออธิษฐานเสร็จแล้ว
สาวกคนหนึ่งกล่าวกับพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดสอนพวกเราให้อธิษฐาน
เหมือนที่ยอห์นสอนสาวกของเขาด้วย"
2 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "เมื่อพวกคุณอธิษฐาน จงกล่าวว่า
"พระบิดาของพวกเราผู้สถิตในสวรรค์
ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพว่าบริสุทธิ์
ขอให้อาณาจักรของพระองค์มา
ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนในสวรรค์
3 ขอประทานขนมปังประจำวันแก่พวกเราทุกวัน
4 และขอพระองค์ยกโทษบาปของพวกเรา
เพราะพวกเราเองก็ยกโทษให้ทุกคนที่เป็นหนี้พวกเรา
และขออย่านำพวกเราเข้าสู่การทดลอง
แต่ขอช่วยพวกเราให้พ้นจากผู้ชั่วร้าย" "
5 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ถ้าใครในพวกคุณมีเพื่อน และไปหาเขาตอนเที่ยงคืน พูดว่า
"เพื่อนเอ๋ย ขอยืมขนมปังสามก้อนเถิด
6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเดินทางมาหา และฉันไม่มีอะไรให้เขากิน"
7 แล้วเพื่อนที่อยู่ข้างในตอบว่า "อย่ารบกวนฉันเลย ประตูปิดแล้ว และลูก ๆ ก็นอนอยู่กับฉัน
ฉันลุกขึ้นมาให้อะไรท่านไม่ได้"
8 เราบอกพวกคุณว่า ถึงแม้เขาจะไม่ยอมลุกขึ้นให้เพราะเป็นเพื่อนกัน
แต่เพราะคนนั้นรบเร้าไม่ยอมเลิก เขาก็จะลุกขึ้นให้ทุกอย่างที่ต้องการ
9 "เราบอกพวกคุณว่า จงขอต่อไป แล้วจะได้รับ จงแสวงหาต่อไป แล้วจะพบ จงเคาะต่อไป
แล้วประตูจะเปิดให้พวกคุณ
10 เพราะทุกคนที่ขอก็ได้รับ คนที่แสวงหาก็พบ และคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้เขา
11 "ในหมู่พวกคุณที่เป็นพ่อ มีใครบ้าง ถ้าลูกชายขอขนมปัง จะให้ก้อนหินแก่เขา" หรือถ้าขอปลา
จะให้งูแทนปลาหรือ"
12 หรือถ้าเขาขอไข่ จะให้แมงป่องแก่เขาหรือ"
13 ถ้าพวกคุณซึ่งเป็นคนชั่วยังรู้จักให้สิ่งดีแก่ลูก ๆ ของตน พระบิดาในสวรรค์จะยิ่งประทานพระ
วิญญาณบริสุทธิ์แก่คนที่ทูลขอต่อพระองค์มากกว่านั้นสักเพียงใด""
14 พระองค์กำลังขับปีศาจตนหนึ่งซึ่งทำให้คนเป็นใบ้ เมื่อปีศาจออกไป คนใบ้ก็พูดได้
และฝูงชนต่างประหลาดใจ
15 แต่บางคนในหมู่พวกเขากล่าวว่า "เขาขับปีศาจด้วยอำนาจของเบเอลเซบูล เจ้าแห่งปีศาจ"
16 ส่วนคนอื่น ๆ ต้องการทดสอบพระองค์ จึงขอหมายสำคัญจากสวรรค์
17 แต่พระองค์รู้ความคิดของพวกเขา จึงกล่าวว่า "ทุกอาณาจักรที่แตกแยกกันเองย่อมพินาศ
และบ้านที่แตกแยกกันเองก็พังลง
18 ถ้าซาตานแตกแยกกับตัวเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร"
เพราะพวกคุณกล่าวว่าเราขับปีศาจด้วยอำนาจของเบเอลเซบูล
19 แต่ถ้าเราขับปีศาจด้วยอำนาจของเบเอลเซบูล
แล้วคนของพวกคุณเองขับปีศาจด้วยอำนาจของใคร"
เพราะฉะนั้นพวกเขาเองจะเป็นผู้พิพากษาพวกคุณ
20 แต่ถ้าเราขับปีศาจด้วยนิ้วของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงพวกคุณแล้ว

21 “เมื่อชายแข็งแรงที่มีอาวุธครบมือเฝ้าบ้านของตน ทรัพย์สินของเขาก็ปลอดภัย
22 แต่เมื่อมีคนที่แข็งแรงกว่าเข้ามาโจมตีและเอาชนะเขา คนนั้นก็จะเอาอาวุธทั้งชุดที่เขาไว้วางใจไป
และแบ่งของที่ปล้นมาได้
23 “คนที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา และคนที่ไม่รวบรวมกับเราก็กระจัดกระจาย
24 เมื่อวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ออกจากคน มันก็ไปตามที่แห้งแล้งเพื่อหาที่พัก แต่เมื่อหาไม่พบก็พูดว่า
‘ฉันจะกลับไปยังบ้านที่ฉันออกมา’
25 เมื่อกลับไป ก็พบว่าบ้านนั้นกวาดสะอาดและจัดเรียบร้อย
26 มันจึงไปพาวิญญาณอื่นอีกเจ็ดตนที่ชั่วยิ่งกว่าตัวมันเองเข้ามาอยู่ที่นั่น
แล้วสภาพสุดท้ายของคนนั้นก็เลวร้ายกว่าสภาพแรก”
27 ขณะที่พระองค์กำลังกล่าวเรื่องเหล่านี้ หญิงคนหนึ่งในฝูงชนร้องขึ้นว่า
“ครรภ์ที่ให้กำเนิดท่านและเต้านมที่เลี้ยงท่านมาก็เป็นสุข”
28 แต่พระองค์กล่าวว่า “ตรงกันข้าม คนที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและรักษาไว้ก็เป็นสุข”
29 เมื่อฝูงชนมารวมกันมากขึ้นเรื่อย ๆ พระองค์เริ่มกล่าวว่า “คนยุคนี้เป็นคนชั่ว
พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญใดให้แก่พวกเขา
นอกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ
30 เพราะโยนาห์เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนีนะเวห์อย่างไร
บุตรมนุษย์ก็จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้อย่างนั้น
31 ราชินีแห่งแดนใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนในยุคนี้ และจะกล่าวโทษพวกเขา
เพราะนางมาจากสุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อฟังปัญญาของซาโลมอน
และมีผู้หนึ่งที่ยิ่งกว่าซาโลมอนอยู่ที่นี่
32 ชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษพวกเขา
เพราะพวกเขากลับใจเมื่อได้ยินการประกาศของโยนาห์ และมีผู้หนึ่งที่ยิ่งกว่าโยนาห์อยู่ที่นี่
33 “ไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอาไปไว้ในห้องใต้ดินหรือใต้ตะกร้า แต่ตั้งไว้บนเชิงตะเกียง
เพื่อคนที่เข้ามาจะได้เห็นแสงสว่าง
34 ตะเกียงของร่างกายคือตา เพราะฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี
ร่างกายทั้งหมดของท่านก็เต็มไปด้วยแสงสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว
ร่างกายของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด
35 เพราะฉะนั้นจงระวังว่า แสงสว่างที่อยู่ในตัวท่านอย่ากลายเป็นความมืด
36 ดังนั้น ถ้าร่างกายทั้งหมดของท่านเต็มไปด้วยแสงสว่าง ไม่มีส่วนใดมืดเลย
ร่างกายทั้งหมดก็จะสว่างไสว เหมือนเมื่อตะเกียงส่องแสงสว่างแก่ท่าน”
37 ขณะที่พระองค์กำลังกล่าวอยู่ ฟาริสีคนหนึ่งเชิญพระองค์ไปรับประทานอาหาร
พระองค์จึงเข้าไปและนั่งลงที่โต๊ะ
38 เมื่อฟาริสีคนนั้นเห็นว่าพระองค์ไม่ได้ชำระตนก่อนรับประทานอาหาร ก็รู้สึกประหลาดใจ
39 องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า “พวกคุณที่เป็นฟาริสีชำระถ้วยกับจานเพียงด้านนอก
แต่ภายในของพวกคุณเต็มไปด้วยการรีดไถและความชั่วร้าย
40 คนโง่เอ๋ย พระองค์ผู้สร้างด้านนอกไม่ได้สร้างด้านในด้วยหรือ”
41 แต่จงให้สิ่งที่อยู่ภายในนั้นแก่คนขัดสน แล้วทุกสิ่งก็จะสะอาดสำหรับพวกคุณ
42 แต่วิบัติแก่พวกคุณ ฟาริสี” เพราะพวกคุณถวายหนึ่งในสิบจากสะระแหน่ ต้นรู และผักทุกชนิด
แต่กลับละเลยความยุติธรรมและความรักของพระเจ้า สิ่งเหล่านี้พวกคุณควรทำ โดยไม่ละเลยสิ่งอื่น
43 วิบัติแก่พวกคุณ ฟาริสี” เพราะพวกคุณชอบที่นั่งดีที่สุดในธรรมศาลา
และชอบให้คนทักทายในตลาด

44 วิบัติแก่พวกคุณ พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกคุณเหมือนหลุมฝังศพที่มองไม่เห็น และคนที่เดินเหยียบผ่านไปก็ไม่รู้ตัว
45 ผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติคนหนึ่งตอบพระองค์ว่า อาจารย์
ที่ท่านพูดอย่างนี้ก็เป็นการดูหมิ่นพวกเราด้วย
46 พระองค์กล่าวว่า วิบัติแก่พวกคุณ ผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติด้วย
เพราะพวกคุณเอาภาระหนักที่แบกยากไปวางบนคนอื่น
แต่ตัวพวกคุณเองไม่ยอมแม้แต่จะใช้นิ้วเดียวช่วยยกภาระเหล่านั้น
47 วิบัติแก่พวกคุณ เพราะพวกคุณสร้างอุโมงค์ฝังศพให้ผู้เผยพระวจนะ
แต่บรรพบุรุษของพวกคุณเป็นคนฆ่าพวกเขา
48 ดังนั้นพวกคุณจึงเป็นพยานและเห็นชอบกับการกระทำของบรรพบุรุษ
เพราะพวกเขาฆ่าผู้เผยพระวจนะ ส่วนพวกคุณก็สร้างอุโมงค์ฝังศพให้พวกเขา
49 เพราะเหตุนี้ ปัญญาของพระเจ้าจึงกล่าวด้วยว่า
เราจะส่งผู้เผยพระวจนะและอัครทูตไปหาพวกเขา และพวกเขาจะฆ่าและข่มเหงบางคนในพวกนั้น
50 เพื่อให้คนยุคนี้ต้องรับผิดชอบต่อเลือดของผู้เผยพระวจนะทุกคนที่หลั่งมาตั้งแต่เริ่มสร้างโลก
51 ตั้งแต่เลือดของอาเบลจนถึงเลือดของเศคาริยาห์ ผู้ตายระหว่างแท่นบูชากับสถานบริสุทธิ์ ใช่
เราบอกพวกคุณว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบต่อเรื่องนี้
52 วิบัติแก่พวกคุณ ผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติ เพราะพวกคุณเอากุญแจแห่งความรู้ไป
ตัวพวกคุณเองก็ไม่เข้าไป และยังขัดขวางคนที่กำลังจะเข้า
53 ขณะที่พระองค์กล่าวเรื่องเหล่านี้แก่พวกเขา
พวกอาลักษณ์และพวกฟาริสีเริ่มโกรธพระองค์อย่างรุนแรง และคาดคั้นพระองค์ในเรื่องต่าง ๆ
มากมาย
54 คอยดักจับผิดจากคำพูดของพระองค์ เพื่อจะได้กล่าวหาพระองค์

12

1 ระหว่างนั้น ฝูงชนหลายพันคนมารวมกันจนเบียดเสียดกันถึงขั้นเหยียบกัน
พระองค์เริ่มกล่าวกับสาวกก่อนว่า จงระวังเชื้อแป้งของพวกฟาริสี ซึ่งก็คือความหน้าซื่อใจคด
2 ไม่มีสิ่งใดที่ปกปิดไว้แล้วจะไม่ถูกเปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่มีคนรู้
3 เพราะฉะนั้น สิ่งใดที่พวกคุณพูดในความมืดก็จะมีคนได้ยินในความสว่าง
และสิ่งใดที่พวกคุณกระซิบในห้องชั้นใน ก็จะมีคนประกาศบนดาดฟ้า
4 เพื่อนของเรา เราบอกพวกคุณว่า อย่ากลัวคนที่ฆ่าได้แต่ร่างกาย
แล้วหลังจากนั้นก็ทำอะไรไม่ได้อีก
5 แต่เราจะบอกพวกคุณว่าควรกลัวใคร จงกลัวผู้ที่หลังจากฆ่าแล้ว ยังมีอำนาจโยนลงในเกเฮนนาได้*
ใช่ เราบอกพวกคุณว่า จงกลัวผู้นั้น
6 นกกระจอกห้าตัวขายกันเพียงสองอัสซาริออน†ไม่ใช่หรือ แต่พระเจ้าไม่ลืมมันแม้แต่ตัวเดียว
7 แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของพวกคุณก็ถูกนับไว้ทั้งหมด เพราะฉะนั้นอย่ากลัวเลย
พวกคุณมีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว
8 เราบอกพวกคุณว่า ทุกคนที่ยอมรับเราอย่างเปิดเผยต่อหน้ามนุษย์
บุตรมนุษย์ก็จะยอมรับคนนั้นต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า
9 แต่คนที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ ก็จะถูกปฏิเสธต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

---

* **12:5 12:5** หรือ นรก † **12:6 12:6** อัสซาริออนเป็นเหรียญทองแดงขนาดเล็ก มีค่าประมาณค่าแรงหนึ่งชั่วโมงของคนงานเกษตร

10 ทุกคนที่กล่าวคำต่อต้านบุตรมนุษย์จะได้รับการยกโทษ
แต่คนที่กล่าวหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการยกโทษ
11 เมื่อพวกเขาพาพวกคุณไปต่อหน้าธรรมศาลา ผู้ปกครอง และผู้มีอำนาจ
อย่ากังวลว่าจะตอบอย่างไรหรือจะพูดอะไร
12 เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอนพวกคุณในเวลานั้นเองว่าควรพูดอะไร
13 คนหนึ่งในฝูงชนกล่าวกับพระองค์ว่า อาจารย์
โปรดบอกพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกกับข้าพเจ้าด้วย
14 แต่พระองค์กล่าวกับเขาว่า ท่าน ใครตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษาหรือผู้แบ่งทรัพย์สินให้พวกคุณ
15 แล้วพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า จงระวัง จงระวังตัวให้พ้นจากความโลภทุกอย่าง
เพราะชีวิตของคนเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับการมีทรัพย์สมบัติมากมาย
16 พระองค์เล่าอุปมาให้พวกเขาฟังว่า ที่ดินของเศรษฐีคนหนึ่งให้ผลผลิตอย่างอุดมสมบูรณ์
17 เขาคิดในใจว่า ฉันจะทำอย่างไรดี เพราะไม่มีที่เก็บผลผลิต
18 แล้วเขาก็พูดว่า ฉันจะทำอย่างนี้ ฉันจะรื้อยุ้งฉางของฉันแล้วสร้างให้ใหญ่กว่าเดิม
และจะเก็บข้าวกับทรัพย์สินทั้งหมดไว้ที่นั่น
19 แล้วฉันจะบอกจิตของตัวเองว่า จิตเอ๋ย เจ้าสะสมของดีไว้มากพอสำหรับหลายปีแล้ว จงพักผ่อน
กิน ดื่ม และสนุกสนานเถิด
20 แต่พระเจ้ากล่าวกับเขาว่า คนโง่ คืนนี้จิตของเจ้าจะถูกเรียกคืนจากเจ้า
แล้วสิ่งที่เจ้าเตรียมไว้จะเป็นของใคร
21 คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้เพื่อตนเอง แต่ไม่ได้มั่งคั่งต่อพระเจ้า ก็เป็นอย่างนี้
22 พระองค์กล่าวกับสาวกว่า เพราะฉะนั้นเราบอกพวกคุณว่า อย่ากังวลเรื่องชีวิตว่าจะกินอะไร
หรือเรื่องร่างกายว่าจะสวมอะไร
23 เพราะชีวิตสำคัญกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญกว่าเสื้อผ้า
24 จงพิจารณาดูฝูงกา พวกมันไม่หว่าน ไม่เกี่ยว ไม่มีคลังหรือยุ้งฉาง แต่พระเจ้าก็เลี้ยงพวกมัน
พวกคุณมีค่ามากกว่านกสักเพียงใด
25 มีใครบ้างในพวกคุณที่เพียงกังวลก็สามารถเพิ่มความสูงให้ตนเองได้หนึ่งศอก‡?
26 ถ้าพวกคุณทำแม้แต่สิ่งเล็กน้อยเช่นนี้ไม่ได้ แล้วจะกังวลเรื่องอื่นทำไม
27 จงพิจารณาดูดอกลิลลี่ว่ามันเติบโตอย่างไร มันไม่ทำงานและไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกพวกคุณว่า
แม้แต่ซาโลมอนในพระสิริทั้งหมดของเขาก็ยังไม่ได้แต่งกายงดงามเหมือนดอกไม้เหล่านี้สักดอก
28 ถ้าพระเจ้าทำให้หญ้าในทุ่งซึ่งวันนี้ยังอยู่และพรุ่งนี้ถูกโยนเข้าเตา มีเครื่องนุ่งห่มอย่างนี้
พระองค์จะยิ่งให้พวกคุณมีเครื่องนุ่งห่มมากกว่านั้นสักเพียงใด พวกคุณผู้มีความเชื่อน้อย
29 อย่ามัวแสวงหาว่าจะกินอะไรหรือดื่มอะไร และอย่ากังวล
30 เพราะบรรดาประชาชาติในโลกแสวงหาสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
แต่พระบิดาของพวกคุณรู้ว่าพวกคุณต้องการสิ่งเหล่านี้
31 แต่จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเพิ่มให้แก่พวกคุณ
32 ฝูงแกะน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะพระบิดาของพวกคุณพอใจที่จะมอบอาณาจักรให้พวกคุณ
33 จงขายสิ่งที่พวกคุณมี และให้แก่คนขัดสน จงเตรียมถุงเงินที่ไม่มีวันเก่าไว้สำหรับตนเอง
คือทรัพย์สมบัติในสวรรค์ที่ไม่มีวันหมด ที่ซึ่งไม่มีขโมยเข้าใกล้และไม่มีแมลงทำลาย
34 เพราะทรัพย์สมบัติของพวกคุณอยู่ที่ไหน ใจของพวกคุณก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
35 จงคาดเอวเตรียมพร้อม และจุดตะเกียงไว้

‡ **12:25 12:25** หนึ่งศอกคือความยาวจากปลายนิ้วกลางถึงข้อศอกของผู้ชาย ประมาณ 18 นิ้ว หรือ 46 เซนติเมตร

36 จงเป็นเหมือนคนที่กำลังรอเจ้านายของตนกลับจากงานแต่งงาน
เพื่อว่าเมื่อเขามาถึงและเคาะประตู พวกเขาจะเปิดให้ทันที
37 ผู้รับใช้เหล่านั้นเป็นสุข เมื่อเจ้านายกลับมาและพบว่าพวกเขายังเฝ้ารออยู่
เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า เขาจะคาดเอว เตรียมให้พวกเขานั่งเอนกายรับประทานอาหาร
แล้วเข้ามาปรนนิบัติพวกเขา
38 ถ้าเขามาถึงในยามที่สองหรือยามที่สาม และพบว่าพวกเขายังเฝ้ารออยู่ ผู้รับใช้เหล่านั้นก็เป็นสุข
39 แต่จงรู้ไว้ว่าถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน
เขาคงเฝ้าระวังและไม่ยอมให้บ้านของตนถูกงัดเข้าไป
40 เพราะฉะนั้นพวกคุณก็จงเตรียมพร้อม เพราะบุตรมนุษย์จะมาในเวลาที่พวกคุณไม่คาดคิด
41 เปโตรถามพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเล่าอุปมานี้ให้พวกเราฟัง หรือให้ทุกคนฟัง
42 องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า ถ้าอย่างนั้น ใครคือผู้จัดการที่ซื่อสัตย์และมีปัญญา
ซึ่งเจ้านายจะตั้งให้ดูแลคนในบ้าน เพื่อแจกอาหารให้พวกเขาตามเวลา
43 ผู้รับใช้คนนั้นเป็นสุข เมื่อเจ้านายกลับมาและพบว่าเขากำลังทำเช่นนั้น
44 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า เจ้านายจะตั้งเขาให้ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของตน
45 แต่ถ้าผู้รับใช้คนนั้นคิดในใจว่า เจ้านายของฉันยังไม่กลับมาอีกนาน
แล้วเริ่มทุบตีคนรับใช้ชายและหญิง ทั้งกิน ดื่ม และเมามาย
46 เจ้านายของผู้รับใช้คนนั้นจะกลับมาในวันที่เขาไม่คาดคิดและในเวลาที่เขาไม่รู้
แล้วจะฟันเขาเป็นสองท่อน และให้เขารับส่วนเดียวกับคนที่ไม่ซื่อสัตย์
47 ผู้รับใช้ที่รู้ความต้องการของเจ้านาย แต่ไม่เตรียมพร้อมและไม่ทำตามที่เจ้านายต้องการ
จะถูกเฆี่ยนหลายครั้ง
48 แต่คนที่ไม่รู้และทำสิ่งที่สมควรถูกเฆี่ยน จะถูกเฆี่ยนเพียงไม่กี่ครั้ง ทุกคนที่ได้รับมาก
ก็จะถูกเรียกร้องมาก และคนที่ได้รับมอบหมายมาก ก็จะถูกเรียกร้องมากยิ่งขึ้น
49 เรามาเพื่อโยนไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราอยากให้ไฟนั้นลุกขึ้นแล้ว
50 แต่เรามีบัพติศมาที่จะต้องรับ และเรารู้สึกกดดันเพียงใดจนกว่าสิ่งนั้นจะสำเร็จ
51 พวกคุณคิดว่าเรามาเพื่อให้เกิดสันติสุขบนแผ่นดินโลกหรือ เราบอกพวกคุณว่า ไม่ใช่
แต่เป็นความแตกแยก
52 เพราะตั้งแต่นี้ไป คนห้าคนในบ้านเดียวกันจะแตกแยกกัน สามคนแยกจากสองคน
และสองคนแยกจากสามคน
53 พวกเขาจะแตกแยกกัน บิดาต่อต้านบุตร และบุตรต่อต้านบิดา มารดาต่อต้านบุตรสาว
และบุตรสาวต่อต้านมารดา แม่สามีต่อต้านลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้ต่อต้านแม่สามี ✡
54 พระองค์กล่าวกับฝูงชนด้วยว่า เมื่อพวกคุณเห็นเมฆก่อตัวขึ้นทางทิศตะวันตก
พวกคุณก็พูดทันทีว่า ฝนกำลังจะตก แล้วก็เป็นเช่นนั้น
55 เมื่อมีลมใต้พัดมา พวกคุณก็พูดว่า อากาศจะร้อนจัด แล้วก็เป็นเช่นนั้น
56 คนหน้าซื่อใจคด พวกคุณรู้จักตีความลักษณะของแผ่นดินและท้องฟ้า
แล้วทำไมจึงไม่รู้จักตีความเวลานี้
57 ทำไมพวกคุณไม่ตัดสินด้วยตนเองว่าอะไรถูกต้อง
58 เพราะเมื่อท่านกำลังไปกับคู่กรณีต่อหน้าผู้มีอำนาจตัดสินคดี
จงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะตกลงกับเขาระหว่างทาง เพื่อไม่ให้เขาลากท่านไปหาผู้พิพากษา
แล้วผู้พิพากษามอบท่านให้เจ้าหน้าที่ และเจ้าหน้าที่โยนท่านเข้าคุก

✡ **12:53 12:53** มีคาห์ 7:6

59 เราบอกท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้เลยจนกว่าจะจ่ายเหรียญสุดท้ายครบ§

13

1 ในเวลานั้นมีบางคนอยู่ที่นั่นและเล่าให้พระองค์ฟังเรื่องชาวกาลิลีที่ปีลาตทำให้เลือดของพวกเขา
ปะปนกับเครื่องบูชาของพวกเขา
2 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "พวกคุณคิดหรือว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีคนอื่น ๆ
ทั้งหมดเพราะพวกเขาต้องทนทุกข์เช่นนั้น"
3 เราบอกพวกคุณว่าไม่ใช่ แต่ถ้าพวกคุณไม่กลับใจพวกคุณทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน
4 หรือสิบแปดคนที่หอคอยในสิโลอัมล้มทับจนตายพวกคุณคิดหรือว่าพวกเขามีความผิดมากกว่าคน
อื่น ๆ ทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม"
5 เราบอกพวกคุณว่าไม่ใช่ แต่ถ้าพวกคุณไม่กลับใจพวกคุณทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน"
6 พระองค์เล่าอุปมาเรื่องนี้ว่า "ชายคนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกอยู่ในสวนองุ่นของเขา
เขามาหาผลบนต้นนั้นแต่ไม่พบ
7 เขาจึงพูดกับคนดูแลสวนองุ่นว่า "สามปีมาแล้วที่ฉันมาหาผลจากต้นมะเดื่อนี้ แต่ไม่เคยพบเลย
จงตัดมันทิ้งเสีย" จะให้มันเปลืองดินไปทำไม""
8 คนดูแลสวนตอบว่า "นายครับ ปล่อยมันไว้อีกปีหนึ่งก่อน ให้ผมขุดรอบ ๆ และใส่ปุ๋ย
9 ถ้าปีหน้ามันเกิดผลก็ดี แต่ถ้าไม่เกิดผลหลังจากนั้นนายค่อยตัดมันทิ้ง" "
10 พระองค์กำลังสอนอยู่ในธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต
11 มีหญิงคนหนึ่งที่มีวิญญาณทำให้นางเจ็บป่วยมาเป็นเวลาสิบแปดปี
นางหลังค่อมและไม่สามารถยืดตัวตรงได้เลย
12 เมื่อพระเยซูเห็นนาง พระองค์เรียกนางมาและกล่าวว่า "หญิงเอ๋ย
ท่านได้รับการปลดปล่อยจากความเจ็บป่วยแล้ว"
13 พระองค์วางมือบนนาง และทันใดนั้นนางก็ยืดตัวตรงและสรรเสริญพระเจ้า
14 แต่หัวหน้าธรรมศาลาโกรธเคืองที่พระเยซูรักษาคนในวันสะบาโต จึงกล่าวกับฝูงชนว่า
"มีหกวันสำหรับทำงาน เพราะฉะนั้น จงมารับการรักษาในวันเหล่านั้นไม่ใช่ในวันสะบาโต""
15 องค์พระผู้เป็นเจ้าตอบเขาว่า "พวกคนหน้าซื่อใจคด"
ในวันสะบาโตพวกคุณแต่ละคนยังแก้เชือกวัวหรือลาของตนออกจากคอกแล้วจูงไปกินน้ำไม่ใช่หรือ"
16 แล้วหญิงคนนี้เป็นลูกหลานของอับราฮัม ซาตานผูกมัดนางมาถึงสิบแปดปี
ไม่สมควรหรือที่นางจะพ้นจากพันธนาการนี้ในวันสะบาโต""
17 เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนี้ ศัตรูทั้งหมดของพระองค์ต่างผิดหวัง
แต่ฝูงชนทั้งหมดชื่นชมยินดีกับสิ่งอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดที่พระองค์ทำ
18 พระองค์กล่าวว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนอะไร" เราจะเปรียบเทียบกับอะไรดี"
19 เหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่งที่ชายคนหนึ่งเอาไปปลูกในสวนของตน
มันเติบโตขึ้นและกลายเป็นต้นไม้ใหญ่และนกในท้องฟ้ามาอาศัยอยู่ตามกิ่งของมัน"
20 พระองค์กล่าวอีกว่า "เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับอะไรดี"
21 เหมือนเชื้อแป้งที่หญิงคนหนึ่งเอาไปผสมกับแป้งสามส่วนตวง * จนแป้งทั้งหมดฟูขึ้น"
22 พระองค์เดินทางผ่านเมืองและหมู่บ้านต่าง ๆ โดยสั่งสอนและมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
23 มีคนหนึ่งถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่จะรอดมีน้อยหรือ""

---

§ **12:59** **12:59** ตามตัวอักษรว่า "เลปตอน" เลปตอนเป็นเหรียญทองเหลืองของชาวยิวที่มีค่าน้อยมาก มีค่าเท่ากับครึ่งหนึ่งของเหรียญควอดรันส์ของโรมัน ซึ่งมีค่าเท่ากับหนึ่งในสี่ของเหรียญทองแดงอัสซาริออน เงินเลปตอนมีค่าน้อยกว่า 1% ของค่าแรงรายวันของคนงานเกษตร * **13:21** **13:21** ตามตัวอักษรว่า "สามซาตา" 3 ซาตามีปริมาตรประมาณ 39 ลิตรหรือมากกว่าหนึ่งบุชเชลเล็กน้อย

พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า
24 "จงพยายามอย่างเต็มที่ที่จะเข้าทางประตูแคบ
เพราะเราบอกพวกคุณว่าหลายคนจะพยายามเข้าแต่จะเข้าไม่ได้
25 เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นและปิดประตูแล้วพวกคุณจะเริ่มยืนอยู่ข้างนอกเคาะประตูและพูดว่า
"องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเปิดให้พวกเราด้วย" แต่เขาจะตอบว่า
"เราไม่รู้จักพวกเจ้าและไม่รู้ว่าพวกเจ้ามาจากไหน"
26 แล้วพวกคุณจะเริ่มพูดว่า
"พวกเราเคยกินและดื่มต่อหน้าท่านและท่านเคยสอนอยู่ตามถนนในเมืองของพวกเรา"
27 แต่เขาจะบอกว่า "เราบอกพวกเจ้าว่าเราไม่รู้ว่าพวกเจ้ามาจากไหน
จงไปให้พ้นจากเราพวกคนทำความชั่วทั้งหมด"
28 ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบฟันเมื่อพวกคุณเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ
และผู้เผยพระวจนะทั้งหมดอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าแต่พวกคุณเองกลับถูกโยนออกไปข้างนอก
29 ผู้คนจะมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ และทิศใต้
แล้วจะนั่งลงในอาณาจักรของพระเจ้า
30 มีบางคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลายเป็นคนแรกและบางคนที่เป็นคนแรกจะกลายเป็นคนสุดท้าย"
31 ในวันเดียวกันมีฟาริสีบางคนมาหาพระองค์และพูดว่า
"ออกไปจากที่นี่เสียเพราะเฮโรดต้องการฆ่าท่าน"
32 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ไปบอกสุนัขจิ้งจอกตัวนั้นว่า
'วันนี้และพรุ่งนี้เราขับปีศาจและรักษาคนให้หายและในวันที่สามเราจะทำภารกิจของเราให้สำเร็จ
33 อย่างไรก็ตามเราต้องเดินทางต่อไปในวันนี้พรุ่งนี้และวันถัดไปเพราะเป็นไปไม่ได้ที่ผู้เผยพระวจนะ
จะพินาศนอกกรุงเยรูซาเล็ม'
34 "เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เจ้าผู้ฆ่าผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างคนที่ถูกส่งมาหาเจ้า"
กี่ครั้งแล้วที่เราอยากรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้ด้วยกัน เหมือนแม่ไก่รวบลูกของมันไว้ใต้ปีก
แต่พวกเจ้าไม่ยอม"
35 บ้านของพวกเจ้าถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง เราบอกพวกเจ้าว่าพวกเจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าจะพูดว่า
"ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสุข" ✡

14

1 ในวันสะบาโตวันหนึ่ง พระองค์เข้าไปในบ้านของผู้นำคนหนึ่งของพวกฟาริสีเพื่อรับประทานอาหาร
และพวกเขาคอยจับตาดูพระองค์
2 มีชายคนหนึ่งที่เป็นโรคบวมน้ำอยู่ตรงหน้าพระองค์
3 พระเยซูกล่าวกับพวกผู้เชี่ยวชาญธรรมบัญญัติและพวกฟาริสีว่า
"ในวันสะบาโตอนุญาตให้รักษาคนหรือไม่"
4 แต่พวกเขานิ่งเงียบ
พระองค์จึงจับชายคนนั้นรักษาเขาให้หายแล้วให้เขากลับไป
5 พระองค์ถามพวกเขาว่า "ถ้าลูกชายของใครในพวกคุณ*
หรือวัวของเขาตกลงไปในบ่อเขาจะไม่รีบดึงขึ้นมาทันทีในวันสะบาโตหรือ"
6 พวกเขาไม่สามารถตอบพระองค์ในเรื่องเหล่านี้ได้
7 เมื่อพระองค์สังเกตว่าคนที่ได้รับเชิญต่างเลือกที่นั่งดีที่สุดพระองค์จึงเล่าอุปมาให้พวกเขาฟังว่า

✡ **13:35 13:35** สดุดี 118:26 * **14:5 14:5** TR อ่านว่า "ลา" แทน "ลูกชาย"

8 “เมื่อมีใครเชิญท่านไปงานเลี้ยงแต่งงานอย่าเลือกนั่งในที่ดีที่สุดเพราะเขาอาจเชิญคนที่มีเกียรติ
มากกว่าท่านมาด้วย
9 แล้วคนที่เชิญทั้งท่านและเขาจะมาบอกท่านว่า ‘จงให้ที่แก่คนนี้’
ตอนนั้นท่านจะต้องอับอายและไปนั่งในที่ต่ำสุด
10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญ จงไปนั่งในที่ต่ำสุดเพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพมาเขาจะพูดกับท่านว่า ‘เพื่อนเอ๋ย
เชิญขึ้นมานั่งในที่สูงกว่านี้’ แล้วท่านจะได้รับเกียรติต่อหน้าทุกคนที่ร่วมโต๊ะกับท่าน
11 เพราะทุกคนที่ยกตัวเองขึ้นจะถูกทำให้ต่ำลงและคนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น”
12 พระองค์กล่าวกับคนที่เชิญพระองค์มาด้วยว่า “เมื่อท่านจัดอาหารกลางวันหรืออาหารเย็น
อย่าเชิญเพื่อน พี่น้อง ญาติ หรือเพื่อนบ้านที่ร่ำรวยเพราะพวกเขาอาจเชิญท่านกลับ
แล้วท่านก็ได้รับการตอบแทน
13 แต่เมื่อท่านจัดงานเลี้ยง จงเชิญคนยากจน คนพิการ คนขาพิการ และคนตาบอด
14 แล้วท่านจะเป็นสุข เพราะพวกเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน
และท่านจะได้รับการตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมฟื้นขึ้นจากความตาย”
15 เมื่อคนหนึ่งที่ร่วมโต๊ะกับพระองค์ได้ยินเช่นนั้นเขาพูดกับพระองค์ว่า
“คนที่จะได้ร่วมงานเลี้ยงในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นสุข”
16 แต่พระองค์กล่าวกับเขาว่า “ชายคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่และเชิญคนจำนวนมาก
17 เมื่อถึงเวลางานเลี้ยงเขาส่งผู้รับใช้ไปบอกคนที่ได้รับเชิญว่า
‘เชิญมาเถิดเพราะทุกอย่างพร้อมแล้ว’
18 แต่ทุกคนต่างก็เริ่มหาข้ออ้างเพื่อไม่มา
“คนแรกพูดกับผู้รับใช้ว่า ‘ฉันซื้อที่ดินไว้และจำเป็นต้องไปดูโปรดให้ฉันขอตัวด้วย’
19 “อีกคนหนึ่งพูดว่า ‘ฉันซื้อวัวไถนาห้าคู่และกำลังจะไปทดลองใช้ โปรดให้ฉันขอตัวด้วย’
20 “อีกคนหนึ่งพูดว่า ‘ฉันเพิ่งแต่งงานจึงมาไม่ได้’
21 “ผู้รับใช้คนนั้นกลับมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้านายฟัง เจ้าของบ้านจึงโกรธและสั่งผู้รับใช้ว่า
‘รีบออกไปตามถนนและตรอกในเมือง พาคนยากจน คนพิการ คนตาบอด และคนขาพิการเข้ามาที่นี่’
22 “ผู้รับใช้พูดว่า ‘นายครับ ผมทำตามที่นายสั่งแล้วแต่ยังมีที่ว่างอยู่’
23 “เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้ว่า ‘ออกไปตามถนนใหญ่และริมรั้ว
และบังคับให้คนเข้ามาเพื่อบ้านของฉันจะเต็ม
24 เพราะฉันบอกเจ้าว่าในบรรดาคนที่ได้รับเชิญเหล่านั้นจะไม่มีใครได้ลิ้มรสงานเลี้ยงของฉัน
เพราะมีคนมากที่ถูกเรียกแต่มีน้อยคนที่ถูกเลือก†” ”
25 มีฝูงชนจำนวนมากเดินทางไปกับพระองค์ พระองค์หันมาและกล่าวกับพวกเขาว่า
26 “ถ้าใครมาหาเราแต่ไม่ยอมละความผูกพันต่อบิดา มารดา ภรรยา ลูก พี่น้องชาย
และพี่น้องหญิงของตน‡ รวมทั้งชีวิตของตนเองด้วย คนนั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้
27 ใครที่ไม่แบกกางเขนของตนและตามเรามาก็จะเป็นสาวกของเราไม่ได้
28 เพราะในพวกคุณมีใครบ้างที่คิดจะสร้างหอคอยแล้วไม่นั่งลงคำนวณค่าใช้จ่ายก่อนว่ามีพอที่จะ
สร้างให้เสร็จหรือไม่”
29 มิฉะนั้นเมื่อเขาวางรากฐานแล้วแต่สร้างให้เสร็จไม่ได้ทุกคนที่เห็นก็จะเริ่มเยาะเย้ยเขา
30 ว่า ‘คนนี้เริ่มสร้างแต่สร้างให้เสร็จไม่ได้’
31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดบ้างที่เมื่อจะออกไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง
จะไม่นั่งลงคิดก่อนว่าด้วยกำลังหนึ่งหมื่นคนตนจะต่อสู้กับฝ่ายที่ยกมาสองหมื่นคนได้หรือไม่”

---

† **14:24 14:24** RP MT มีประโยคสุดท้ายนี้ TR, NU และ FH MT ละข้อความว่า “เพราะมีคนมากที่ถูกเรียกแต่มีน้อยคนที่ถูกเลือก”
‡ **14:26 14:26** หรือ “เกลียด”

32 ถ้าสู้ไม่ได้ขณะที่อีกฝ่ายยังอยู่ไกลเขาก็จะส่งทูตไปขอเงื่อนไขสันติภาพ
33 เช่นเดียวกันทุกคนในพวกคุณที่ไม่สละทุกสิ่งที่ตนมีก็จะเป็นสาวกของเราไม่ได้
34 เกลือเป็นสิ่งดีแต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้วจะใช้อะไรทำให้มันเค็มอีก
35 มันไม่เหมาะทั้งสำหรับดินและกองปุ๋ยจึงถูกโยนทิ้ง ใครมีหูที่จะฟังก็จงฟัง

15

1 คนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหมดเข้ามาใกล้พระองค์เพื่อฟังพระองค์
2 พวกฟาริสีและพวกอาลักษณ์บ่นว่า คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินอาหารกับพวกเขา
3 พระองค์จึงเล่าอุปมานี้ให้พวกเขาฟังว่า
4 ถ้าใครในพวกคุณมีแกะหนึ่งร้อยตัว
แล้วหายไปตัวหนึ่งเขาจะไม่ทิ้งเก้าสิบเก้าตัวไว้ในถิ่นทุรกันดารแล้วออกตามหาตัวที่หายไปจนพบหรือ
5 เมื่อพบแล้วเขาก็แบกมันขึ้นบ่าด้วยความชื่นชมยินดี
6 เมื่อกลับถึงบ้านเขาเรียกเพื่อนและเพื่อนบ้านมารวมกันแล้วบอกว่า
มาชื่นชมยินดีกับฉันเถิดเพราะฉันพบแกะของฉันที่หายไปแล้ว
7 เราบอกพวกคุณว่าเช่นเดียวกันในสวรรค์จะมีความชื่นชมยินดีเพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจมาก
กว่าเพราะคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่จำเป็นต้องกลับใจ
8 หรือหญิงคนใดมีเหรียญรัคมาสิบเหรียญ*
ถ้าทำหายไปหนึ่งเหรียญจะไม่จุดตะเกียงกวาดบ้านและค้นหาอย่างละเอียดจนพบหรือ
9 เมื่อพบแล้วนางก็เรียกเพื่อนและเพื่อนบ้านมารวมกันแล้วพูดว่า
มาชื่นชมยินดีกับฉันเถิดเพราะฉันพบเหรียญรัคมาที่ทำหายไปแล้ว
10 เราบอกพวกคุณว่าเช่นเดียวกัน มีความชื่นชมยินดีต่อหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า
เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจ
11 พระองค์กล่าวว่า ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน
12 ลูกคนเล็กพูดกับบิดาว่า พ่อขอส่วนทรัพย์สินที่ควรเป็นของลูกเถิด
บิดาจึงแบ่งทรัพย์สมบัติให้ลูกทั้งสอง
13 ไม่กี่วันต่อมาลูกคนเล็กรวบรวมสิ่งของทั้งหมดของตนแล้วเดินทางไปยังประเทศห่างไกลที่นั่นเขา
ผลาญทรัพย์สินไปกับการใช้ชีวิตเสเพล
14 เมื่อเขาใช้ทุกอย่างจนหมดก็เกิดการกันดารอาหารอย่างรุนแรงในประเทศนั้นและเขาเริ่มขัดสน
15 เขาจึงไปฝากตัวอยู่กับพลเมืองคนหนึ่งของประเทศนั้นคนนั้นส่งเขาไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา
16 เขาอยากกินฝักที่หมูกินให้อิ่มท้องแต่ไม่มีใครให้อะไรเขาเลย
17 เมื่อเขาได้สติก็พูดกับตัวเองว่า
ลูกจ้างของพ่อฉันตั้งกี่คนมีอาหารกินเหลือเฟือแต่ฉันกลับกำลังจะตายเพราะความหิว
18 ฉันจะลุกขึ้นกลับไปหาพ่อและพูดกับพ่อว่า พ่อลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์และต่อหน้าพ่อ
19 ลูกไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไปโปรดให้ลูกเป็นเหมือนลูกจ้างคนหนึ่งของพ่อ
เถิด
20 เขาจึงลุกขึ้นและกลับไปหาบิดาขณะที่เขายังอยู่ไกล
บิดามองเห็นเขาก็สงสารจึงวิ่งไปโผกอดคอและจูบเขา
21 ลูกพูดกับบิดาว่า
พ่อลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์และต่อหน้าพ่อลูกไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป

---

* **15:8 15:8** เหรียญรัคมาหนึ่งเหรียญมีค่าประมาณค่าแรงหนึ่งวันของคนงานเกษตร

22 แต่บิดาสั่งพวกผู้รับใช้ว่า รีบเอาเสื้อคลุมที่ดีที่สุดมาสวมให้เขา
สวมแหวนให้เขาและเอารองเท้าสวมเท้าให้เขา
23 เอาลูกวัวขุนมาฆ่า แล้วให้พวกเรากินและฉลองกัน
24 เพราะลูกของฉันคนนี้ตายไปแล้วแต่กลับมีชีวิตอีกเขาหายไปแต่พบแล้ว
แล้วพวกเขาก็เริ่มฉลองกัน
25 ส่วนลูกคนโตอยู่ในทุ่งนาเมื่อเขากลับมาใกล้บ้านก็ได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ
26 เขาเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่าเกิดอะไรขึ้น
27 ผู้รับใช้ตอบว่า น้องชายของท่านกลับมาแล้วและบิดาของท่านฆ่าลูกวัวขุนเพราะได้เขากลับคืน
มาอย่างปลอดภัยและสบายดี
28 แต่เขาโกรธและไม่ยอมเข้าบ้านบิดาจึงออกมาขอร้องเขา
29 เขาตอบบิดาว่า หลายปีมานี้ลูกรับใช้พ่อมาตลอดและไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่งของพ่อเลย
แต่พ่อไม่เคยให้ลูกแม้แต่แพะสักตัวเพื่อฉลองกับเพื่อน ๆ
30 แต่พอลูกของพ่อคนนี้ซึ่งผลาญทรัพย์สมบัติของพ่อกับพวกหญิงโสเภณีกลับมาพ่อกลับฆ่าลูกวัว
ขุนให้เขา
31 บิดาพูดกับเขาว่า ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับพ่อเสมอและทุกสิ่งที่เป็นของพ่อก็เป็นของลูก
32 แต่เราควรจะฉลองและชื่นชมยินดีเพราะน้องชายของลูกคนนี้ตายไปแล้วแต่กลับมีชีวิตอีกเขา
หายไปแต่พบแล้ว

16

1 พระองค์กล่าวกับพวกสาวกด้วยว่า มีเศรษฐีคนหนึ่งซึ่งมีผู้จัดการทรัพย์สินและมีคนมากล่าวหา
ว่าผู้จัดการคนนี้กำลังผลาญทรัพย์สินของเขา
2 เขาจึงเรียกผู้จัดการมาและพูดว่า เรื่องที่ฉันได้ยินเกี่ยวกับเจ้าเป็นอย่างไรกัน
จงส่งบัญชีการจัดการของเจ้ามาเพราะเจ้าจะเป็นผู้จัดการต่อไปไม่ได้
3 ผู้จัดการคิดในใจว่า ฉันจะทำอย่างไรดีในเมื่อเจ้านายกำลังจะถอดฉันจากตำแหน่งผู้จัดการ
จะขุดดินก็ไม่มีแรง จะขอทานก็อาย
4 ฉันรู้แล้วว่าจะทำอะไรเพื่อว่าเมื่อถูกปลดจากตำแหน่งผู้จัดการจะมีคนรับฉันเข้าบ้านของพวกเขา
5 เขาจึงเรียกลูกหนี้ของเจ้านายมาทีละคนและถามคนแรกว่า ท่านเป็นหนี้เจ้านายของฉันเท่าไร
6 เขาตอบว่า น้ำมันหนึ่งร้อยบาโตส* ผู้จัดการบอกเขาว่า เอาใบหนี้ของท่านไป
รีบนั่งลงแล้วเขียนว่าห้าสิบ
7 จากนั้นเขาถามอีกคนหนึ่งว่า ท่านเป็นหนี้เท่าไร คนนั้นตอบว่า ข้าวสาลีหนึ่งร้อยคอร์† เขา
บอกว่า เอาใบหนี้ของท่านไปแล้วเขียนว่าแปดสิบ
8 เจ้านายชมผู้จัดการที่ไม่ซื่อสัตย์คนนั้นที่เขาทำอย่างฉลาด
เพราะคนของโลกนี้ในยุคของตนฉลาดกว่าคนของความสว่าง
9 เราบอกพวกคุณว่าจงใช้มัมโมนที่ไม่ชอบธรรมสร้างมิตรไว้
เพื่อว่าเมื่อพวกคุณถึงคราวสิ้นสุดพวกเขาจะต้อนรับพวกคุณเข้าสู่ที่พักนิรันดร์
10 คนที่ซื่อสัตย์ในสิ่งเพียงเล็กน้อยก็ซื่อสัตย์ในสิ่งมากด้วย
และคนที่ไม่ซื่อสัตย์ในสิ่งเพียงเล็กน้อยก็ไม่ซื่อสัตย์ในสิ่งมากด้วย
11 เพราะฉะนั้นถ้าพวกคุณไม่ซื่อสัตย์ในเรื่องมัมโมนที่ไม่ชอบธรรมใครจะมอบทรัพย์ที่แท้จริงให้พวก
คุณดูแล
12 และถ้าพวกคุณไม่ซื่อสัตย์ในสิ่งที่เป็นของคนอื่นใครจะให้สิ่งที่เป็นของพวกคุณเองแก่พวกคุณ

---

* **16:6 16:6** 100 บาโตสมีปริมาตรประมาณ 395 ลิตรหรือ 104 แกลลอนสหรัฐ † **16:7 16:7** 100 คอร์มีปริมาตรประมาณ 2,110 ลิตรหรือ 600 บุชเชล

13 ผู้รับใช้คนเดียวจะรับใช้เจ้านายสองคนไม่ได้
เพราะเขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีกคนหนึ่งหรือจะยึดมั่นกับคนหนึ่งและดูหมิ่นอีกคนหนึ่ง
พวกคุณจะรับใช้พระเจ้าและมัมโมนพร้อมกันไม่ได้‡
14 พวกฟาริสีซึ่งรักเงินได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็เยาะเย้ยพระองค์
15 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณเป็นคนที่ยืนยันว่าตนเองชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์
แต่พระเจ้ารู้จิตใจของพวกคุณ เพราะสิ่งที่มนุษย์ยกย่องสูงส่งเป็นสิ่งน่ารังเกียจในสายตาของพระเจ้า
16 “ธรรมบัญญัติและพวกผู้เผยพระวจนะมีมาจนถึงยอห์น
ตั้งแต่นั้นข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าก็ถูกประกาศและทุกคนพยายามฝ่าเข้าไปในอาณาจักรนั้น
17 แต่ฟ้าและแผ่นดินจะผ่านพ้นไปยังง่ายเสียกว่าที่ขีดเล็กที่สุดขีดหนึ่งในธรรมบัญญัติจะตกหายไป
18 “ทุกคนที่หย่าภรรยาของตนแล้วแต่งงานกับหญิงอื่นก็ล่วงประเวณีและคนที่แต่งงานกับหญิงที่
หย่าจากสามีก็ล่วงประเวณี
19 “มีเศรษฐีคนหนึ่งแต่งกายด้วยผ้าสีม่วงและผ้าป่านเนื้อละเอียด และใช้ชีวิตอย่างหรูหราทุกวัน
20 มีขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส ถูกพามาวางไว้ที่ประตูบ้านของเศรษฐี ร่างกายเต็มไปด้วยแผล
21 เขาอยากกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีให้อิ่ม แม้แต่พวกสุนัขก็ยังมาเลียแผลของเขา
22 ต่อมาขอทานคนนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์พาเขาไปอยู่ในอ้อมอกของอับราฮัม
เศรษฐีก็ตายและถูกฝังเช่นกัน
23 ขณะอยู่ในฮาเดส§ และกำลังทุกข์ทรมาน
เขาเงยหน้าขึ้นเห็นอับราฮัมอยู่ไกลและเห็นลาซารัสอยู่ในอ้อมอกของอับราฮัม
24 เขาร้องตะโกนว่า ‘บิดาอับราฮัม โปรดเมตตาข้าพเจ้า และส่งลาซารัสมา
ให้เขาเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำแล้วแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็นลงเพราะข้าพเจ้าทรมานมากในเปลวไฟนี้’
25 “แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย จงจำไว้ว่าตอนที่เจ้ามีชีวิตเจ้าได้รับสิ่งดี ๆ ของเจ้า
ส่วนลาซารัสได้รับสิ่งเลวร้าย แต่ตอนนี้เขาได้รับการปลอบโยนที่นี่ส่วนเจ้ากำลังทรมาน
26 นอกจากนี้ระหว่างเรากับพวกเจ้ามีเหวลึกใหญ่กั้นอยู่
จนคนที่ต้องการข้ามจากที่นี่ไปหาพวกเจ้าก็ข้ามไม่ได้ และไม่มีใครจากที่นั่นข้ามมาหาพวกเราได้’
27 “เศรษฐีจึงพูดว่า ‘ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าขอร้องท่าน บิดา โปรดส่งเขาไปบ้านบิดาของข้าพเจ้า’
28 เพราะข้าพเจ้ามีพี่น้องชายห้าคน
ขอให้เขาไปเป็นพยานแก่พวกเขาเพื่อพวกเขาจะไม่ต้องมายังสถานที่ทรมานแห่งนี้ด้วย’
29 “แต่อับราฮัมตอบเขาว่า ‘พวกเขามีโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะอยู่แล้ว
ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’
30 “เขาพูดว่า ‘ไม่ใช่เช่นนั้น บิดาอับราฮัม
แต่ถ้ามีคนจากความตายไปหาพวกเขาพวกเขาจะกลับใจ’
31 “อับราฮัมตอบเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะต่อให้มีใครฟื้นขึ้นจาก
ความตายพวกเขาก็จะไม่เชื่อ’ ”

17

1 พระองค์กล่าวกับพวกสาวกว่า “เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มีเหตุให้คนสะดุด
แต่วิบัติแก่คนที่เป็นต้นเหตุให้สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น’
2 ถ้าเอาหินโม่แขวนคอเขาแล้วโยนลงทะเล
ยังดีกว่าที่เขาจะทำให้คนเล็กน้อยเหล่านี้แม้เพียงคนหนึ่งสะดุด
3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องของท่านทำบาปต่อท่าน จงตักเตือนเขา และถ้าเขากลับใจ จงยกโทษให้เขา

---

‡ **16:13 16:13** “มัมโมน” หมายถึงทรัพย์สมบัติหรือเทพเท็จแห่งความมั่งคั่ง § **16:23 16:23** หรือ “นรก”

4 ถ้าเขาทำบาปต่อท่านวันเดียวถึงเจ็ดครั้ง และกลับมาหาท่านเจ็ดครั้งโดยพูดว่า “ฉันกลับใจแล้ว”
ท่านต้องยกโทษให้เขา”
5 พวกอัครทูตกล่าวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “โปรดเพิ่มความเชื่อให้พวกเราด้วย”
6 องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า “ถ้าพวกคุณมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด
พวกคุณก็จะสั่งต้นซิคามอร์นี้ว่า ‘จงถอนรากแล้วไปปลูกในทะเล’ และมันก็จะเชื่อฟังพวกคุณ
7 ใครในพวกคุณที่มีคนรับใช้กำลังไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อเขากลับจากทุ่ง จะพูดกับเขาว่า
‘รีบมานั่งรับประทานอาหารเถิด’ หรือ”
8 เขาจะไม่พูดกับคนรับใช้คนนั้นหรือว่า ‘เตรียมอาหารเย็นให้ฉัน
แต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วคอยปรนนิบัติฉันขณะที่ฉันกินและดื่ม หลังจากนั้นจึงค่อยกินและดื่ม’?
9 เขาจะขอบคุณคนรับใช้เพราะทำตามที่ได้รับคำสั่งหรือ” เราคิดว่าไม่
10 เช่นเดียวกัน เมื่อพวกคุณทำทุกสิ่งที่ได้รับคำสั่งแล้ว ก็จงพูดว่า ‘พวกเราเป็นคนรับใช้ที่ไม่คู่ควร
เราเพียงทำหน้าที่ที่ควรทำเท่านั้น’ ”
11 ระหว่างทางไปกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์เดินไปตามเขตแดนระหว่างสะมาเรียกับกาลิลี
12 ขณะที่พระองค์กำลังเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชายเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์
พวกเขายืนอยู่ห่าง ๆ
13 แล้วร้องเสียงดังว่า “พระเยซู อาจารย์ โปรดเมตตาพวกเราด้วย”
14 เมื่อพระองค์เห็นพวกเขา ก็กล่าวว่า “จงไปแสดงตัวต่อพวกปุโรหิต” ระหว่างที่พวกเขากำลังไป
พวกเขาก็ได้รับการชำระให้สะอาด
15 คนหนึ่งในพวกเขา เมื่อเห็นว่าตนหายดีแล้ว ก็กลับมาและให้พระสิริแด่พระเจ้าด้วยเสียงดัง
16 เขาก้มกราบลงแทบเท้าพระเยซูและขอบคุณพระองค์ เขาเป็นชาวสะมาเรีย
17 พระเยซูจึงตอบว่า “สิบคนได้รับการชำระให้สะอาดไม่ใช่หรือ” แล้วอีกเก้าคนอยู่ที่ไหน”
18 ไม่มีใครกลับมาให้พระสิริแด่พระเจ้า นอกจากคนต่างชาติคนนี้หรือ”
19 แล้วพระองค์กล่าวกับเขาว่า “ลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายดีแล้ว”
20 เมื่อพวกฟาริสีถามพระองค์ว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาเมื่อใด พระองค์ตอบพวกเขาว่า
“อาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้มาในลักษณะที่สังเกตเห็นได้
21 และคนจะไม่พูดว่า ‘อยู่ที่นี่’ หรือ ‘อยู่ที่นั่น’
เพราะอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในพวกคุณ”
22 พระองค์กล่าวกับพวกสาวกว่า
“วันเวลาจะมาถึงเมื่อพวกคุณปรารถนาจะเห็นวันหนึ่งของบุตรมนุษย์ แต่จะไม่ได้เห็น
23 คนจะบอกพวกคุณว่า ‘อยู่ที่นี่’ หรือ ‘อยู่ที่นั่น’ อย่าออกไปและอย่าตามพวกเขา
24 เพราะฟ้าแลบส่องวาบจากฟ้าด้านหนึ่งไปถึงอีกด้านหนึ่งฉันใด
บุตรมนุษย์ก็จะเป็นเช่นนั้นในวันของพระองค์ฉันนั้น
25 แต่ก่อนอื่นพระองค์ต้องทนทุกข์หลายอย่างและถูกคนยุคนี้ปฏิเสธ
26 ในสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น
27 ผู้คนกิน ดื่ม แต่งงาน และยกให้แต่งงานกัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ
แล้วน้ำท่วมก็มาถึงและทำลายพวกเขาทั้งหมด
28 ในสมัยของโลทก็เช่นเดียวกัน ผู้คนกิน ดื่ม ซื้อ ขาย ปลูก และสร้าง
29 แต่ในวันที่โลทออกจากโสโดม ไฟกับกำมะถันก็ตกจากฟ้าเหมือนฝนและทำลายพวกเขาทั้งหมด
30 ในวันที่บุตรมนุษย์ปรากฏ ก็จะเป็นเช่นนั้น
31 ในวันนั้น คนที่อยู่บนดาดฟ้าและมีข้าวของอยู่ในบ้าน อย่าลงไปเอาของเหล่านั้น
และคนที่อยู่ในทุ่งก็อย่าหันกลับไปเช่นกัน

32 จงระลึกถึงภรรยาของโลท
33 ใครที่พยายามรักษาชีวิตของตนไว้จะสูญเสียชีวิตนั้น
แต่ใครที่สูญเสียชีวิตของตนจะรักษาชีวิตนั้นไว้
34 เราบอกพวกคุณว่า ในคืนนั้นจะมีสองคนอยู่บนเตียงเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกรับไป
อีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้
35 จะมีหญิงสองคนโม่ข้าวด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกรับไป อีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้
36 *
37 พวกสาวกจึงถามพระองค์ว่า ที่ไหน องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระองค์ตอบพวกเขาว่า ซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงแร้งก็จะมารวมกันที่นั่น

18

1 พระองค์เล่าอุปมาเรื่องหนึ่งให้พวกเขาฟัง เพื่อสอนว่าพวกเขาควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่ท้อถอย
2 โดยกล่าวว่า ในเมืองแห่งหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งซึ่งไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์
3 ในเมืองนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่ง นางมาหาเขาบ่อย ๆ และพูดว่า
ช่วยให้ฉันได้รับความยุติธรรมจากคู่กรณีของฉันด้วย
4 ตอนแรกเขาไม่ยอม แต่ต่อมาเขาคิดในใจว่า ถึงฉันจะไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เกรงใจมนุษย์
5 แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้มารบกวนฉัน ฉันจะให้ความยุติธรรมแก่นาง
มิฉะนั้นนางคงมาหาฉันไม่หยุดจนฉันทนไม่ไหว
6 องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า จงฟังสิ่งที่ผู้พิพากษาอธรรมคนนั้นพูด
7 แล้วพระเจ้าจะไม่ให้ความยุติธรรมแก่คนที่พระองค์เลือก
ซึ่งร้องหาพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนหรือ พระองค์จะอดทนต่อพวกเขานานหรือ
8 เราบอกพวกคุณว่า พระองค์จะให้ความยุติธรรมแก่พวกเขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา
พระองค์จะพบความเชื่อบนแผ่นดินโลกหรือ
9 พระองค์ยังเล่าอุปมาเรื่องนี้แก่บางคนที่มั่นใจว่าตนเองเป็นคนชอบธรรมและดูหมิ่นคนอื่น ๆ ว่า
10 ชายสองคนขึ้นไปที่พระวิหารเพื่ออธิษฐาน คนหนึ่งเป็นฟาริสี อีกคนเป็นคนเก็บภาษี
11 คนฟาริสียืนแยกอยู่คนเดียวและอธิษฐานว่า ข้าแต่พระเจ้า
ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์ที่ข้าพเจ้าไม่เหมือนคนอื่น ๆ คือพวกรีดไถ คนอธรรม คนล่วงประเวณี
หรือแม้แต่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้
12 ข้าพเจ้าอดอาหารสัปดาห์ละสองครั้ง และถวายหนึ่งในสิบจากทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้มา
13 แต่คนเก็บภาษียืนอยู่ห่าง ๆ ไม่กล้าแม้แต่เงยหน้ามองฟ้า เขาทุบอกของตนและพูดว่า
ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพเจ้าผู้เป็นคนบาปด้วย
14 เราบอกพวกคุณว่า คนนี้กลับบ้านไปโดยได้รับความชอบธรรม ไม่ใช่อีกคนหนึ่ง
เพราะทุกคนที่ยกตนขึ้นจะถูกทำให้ต่ำลง แต่คนที่ถ่อมตนลงจะถูกยกขึ้น
15 ผู้คนยังพาทารกมาหาพระองค์เพื่อให้พระองค์แตะต้องพวกเขา
แต่เมื่อพวกสาวกเห็นก็ห้ามคนเหล่านั้น
16 พระเยซูเรียกเด็ก ๆ เข้ามาและกล่าวว่า จงปล่อยให้เด็กเล็ก ๆ มาหาเรา และอย่าขัดขวางพวกเขา
เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเช่นนี้
17 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ใครไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ
จะไม่มีวันเข้าไปในอาณาจักรนั้นได้

---

* **17:36 17:36** สำเนาภาษากรีกบางฉบับเพิ่มว่า สองคนจะอยู่ในทุ่ง คนหนึ่งจะถูกรับไป อีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้

18 ผู้ปกครองคนหนึ่งถามพระองค์ว่า "อาจารย์ที่ดี
ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"
19 พระเยซูถามเขาว่า "ทำไมท่านเรียกเราว่าดี" ไม่มีใครดีนอกจากพระเจ้าเพียงผู้เดียว
20 ท่านรู้พระบัญญัติแล้วว่า "อย่าล่วงประเวณี" "อย่าฆ่าคน" "อย่าลักขโมย"
"อย่าเป็นพยานเท็จ" "จงให้เกียรติบิดามารดาของท่าน" ✡
21 เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าปฏิบัติตามสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดมาตั้งแต่ยังหนุ่ม"
22 เมื่อพระเยซูได้ยินดังนั้น ก็กล่าวกับเขาว่า "ท่านยังขาดอยู่อย่างหนึ่ง
จงขายทุกสิ่งที่ท่านมีแล้วแจกจ่ายแก่คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์
จากนั้นจงมาติดตามเรา"
23 แต่เมื่อเขาได้ยินดังนั้นก็เศร้ามาก เพราะเขาร่ำรวยมาก
24 เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาเศร้ามาก ก็กล่าวว่า
"คนมีทรัพย์สมบัติจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้ยากเพียงใด"
25 อูฐลอดรูเข็มยังง่ายกว่าคนร่ำรวยเข้าอาณาจักรของพระเจ้า"
26 คนที่ได้ยินจึงถามว่า "ถ้าอย่างนั้น ใครจะรอดได้""
27 พระองค์ตอบว่า "สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทำได้"
28 เปโตรกล่าวว่า "พวกเราทิ้งทุกสิ่งแล้วติดตามท่านมา"
29 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า ไม่มีใครที่ละบ้าน ภรรยา พี่น้อง
บิดามารดา หรือลูก เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า
30 แล้วจะไม่ได้รับมากกว่านั้นหลายเท่าในเวลานี้ และได้รับชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมาถึง"
31 พระองค์พาสิบสองคนแยกไปต่างหากและกล่าวกับพวกเขาว่า
"ตอนนี้เรากำลังขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม
และทุกสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะเขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์จะสำเร็จครบถ้วน
32 เพราะพระองค์จะถูกมอบไว้ในมือคนต่างชาติ ถูกเยาะเย้ย ถูกทำให้อับอาย และถูกถ่มน้ำลายรด
33 พวกเขาจะเฆี่ยนและฆ่าพระองค์ แล้วในวันที่สามพระองค์จะฟื้นขึ้นมา"
34 แต่พวกสาวกไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้เลย ความหมายของถ้อยคำนี้ถูกซ่อนไว้จากพวกเขา
และพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์กล่าว
35 ขณะที่พระองค์เข้าใกล้เมืองเยรีโค มีชายตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมทาง
36 เมื่อเขาได้ยินฝูงชนเดินผ่านไป ก็ถามว่าเกิดอะไรขึ้น
37 คนเหล่านั้นบอกเขาว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธกำลังผ่านไป
38 เขาจึงร้องว่า "พระเยซู บุตรของดาวิด โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย""
39 คนที่เดินนำหน้าตำหนิเขาให้เงียบ แต่เขากลับร้องดังยิ่งขึ้นว่า "บุตรของดาวิด
โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย""
40 พระเยซูหยุดยืนและสั่งให้พาเขามาหาพระองค์ เมื่อชายคนนั้นเข้ามาใกล้ พระองค์ถามว่า
41 "ท่านต้องการให้เราทำอะไรให้""
เขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ามองเห็นอีกครั้ง"
42 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "จงมองเห็นได้อีกครั้งเถิด ความเชื่อของท่านทำให้ท่านหายดีแล้ว"
43 ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นและติดตามพระองค์ไป พร้อมกับสรรเสริญพระเจ้า
เมื่อประชาชนทั้งหมดเห็น ก็สรรเสริญพระเจ้าเช่นกัน

19

1 พระองค์เข้าไปและเดินผ่านเมืองเยรีโค

✡ **18:20 18:20** อพยพ 20:12-16; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

2 มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส เขาเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษีและเป็นคนร่ำรวย
3 เขาพยายามมองดูว่าพระเยซูคือใคร แต่ไม่อาจมองเห็นเพราะฝูงชน เนื่องจากเขาตัวเตี้ย
4 เขาจึงวิ่งล่วงหน้าไปและปีนต้นซิคามอร์เพื่อดูพระองค์ เพราะพระองค์กำลังจะผ่านทางนั้น
5 เมื่อพระเยซูมาถึงที่นั่น พระองค์เงยหน้าขึ้นมองเห็นเขาและกล่าวว่า "ศักเคียส รีบลงมาเถิด
เพราะวันนี้เราต้องพักที่บ้านของท่าน"
6 เขาจึงรีบลงมาและต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี
7 เมื่อทุกคนเห็น ก็พากันบ่นว่า "เขาเข้าไปพักกับคนบาป"
8 ศักเคียสยืนขึ้นและกล่าวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
ข้าพเจ้ายกทรัพย์สินครึ่งหนึ่งให้คนยากจน และถ้าข้าพเจ้ารีดไถอะไรจากใครมาโดยมิชอบ
ข้าพเจ้าจะคืนให้เขาสี่เท่า"
9 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว เพราะเขาก็เป็นบุตรของอับราฮัมด้วย
10 เพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด"
11 ขณะที่พวกเขากำลังฟังสิ่งเหล่านี้ พระองค์เล่าอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง
เพราะพระองค์อยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม และพวกเขาคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏทันที
12 พระองค์จึงกล่าวว่า
"ชายผู้สูงศักดิ์คนหนึ่งเดินทางไปยังประเทศห่างไกลเพื่อรับอาณาจักรเป็นของตนแล้วกลับมา
13 เขาเรียกคนรับใช้สิบคนมาและมอบเงินมีนาสิบเหรียญให้พวกเขา * แล้วสั่งว่า
"จงนำเงินนี้ไปทำธุรกิจจนกว่าฉันจะกลับมา"
14 แต่พลเมืองของเขาเกลียดเขา จึงส่งคณะผู้แทนตามไปบอกว่า
"พวกเราไม่ต้องการให้คนนี้ปกครองพวกเรา"
15 "เมื่อเขากลับมาหลังจากได้รับอาณาจักรแล้ว เขาสั่งให้เรียกคนรับใช้ที่เขาให้เงินไว้มาหา
เพื่อจะรู้ว่าแต่ละคนทำธุรกิจได้กำไรเท่าไร
16 คนแรกเข้ามาและพูดว่า "นายครับ เงินหนึ่งมีนาของนายทำกำไรได้อีกสิบมีนา"
17 "เขาพูดกับคนนั้นว่า "ดีมาก คนรับใช้ที่ดี" เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในเรื่องเล็กน้อย
เจ้าจงมีอำนาจปกครองสิบเมือง"
18 "คนที่สองเข้ามาและพูดว่า "นายครับ เงินหนึ่งมีนาของนายทำกำไรได้อีกห้ามีนา"
19 "เขาจึงพูดกับคนนั้นว่า "เจ้าจงปกครองห้าเมือง"
20 อีกคนหนึ่งเข้ามาและพูดว่า "นายครับ นี่เงินหนึ่งมีนาของนาย ผมห่อเก็บไว้ในผ้าเช็ดหน้า
21 เพราะผมกลัวนาย เนื่องจากนายเป็นคนเข้มงวด นายเก็บสิ่งที่ไม่ได้วางไว้
และเกี่ยวสิ่งที่ไม่ได้หว่าน"
22 "เขาพูดกับคนนั้นว่า "เจ้าคนรับใช้ชั่ว" ฉันจะตัดสินเจ้าจากคำพูดของเจ้าเอง
เจ้ารู้ว่าฉันเป็นคนเข้มงวด เก็บสิ่งที่ฉันไม่ได้วางไว้ และเกี่ยวสิ่งที่ฉันไม่ได้หว่าน
23 ถ้าอย่างนั้น ทำไมเจ้าไม่เอาเงินของฉันไปฝากธนาคารไว้"
เมื่อฉันกลับมาก็จะได้รับเงินนั้นพร้อมดอกเบี้ย"
24 แล้วเขาพูดกับคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า "เอาเงินหนึ่งมีนาจากเขาไปให้คนที่มีสิบมีนา"
25 "พวกเขาพูดกับเขาว่า "นายครับ เขามีสิบมีนาแล้ว""
26 "ฉันบอกพวกเจ้าว่า ทุกคนที่มีจะได้รับเพิ่มขึ้น แต่คนที่ไม่มี แม้สิ่งที่เขามีก็จะถูกเอาไปจากเขา
27 ส่วนศัตรูของฉันที่ไม่ต้องการให้ฉันปกครองพวกเขา จงพามาที่นี่และฆ่าพวกเขาต่อหน้าฉัน" "
28 เมื่อพระองค์กล่าวเรื่องเหล่านี้แล้ว ก็เดินนำหน้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม

---

* **19:13 19:13** เงินสิบมีนามีค่ามากกว่าค่าจ้างแรงงานเกษตรเป็นเวลาสามปี

29 เมื่อพระองค์เข้าใกล้เบธสฟาเก† และเบธานี ที่ภูเขาซึ่งเรียกกันว่าภูเขามะกอกเทศ
พระองค์ส่งสาวกสองคนไป
30 โดยกล่าวว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านฝั่งตรงข้าม เมื่อเข้าไป พวกคุณจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่
ซึ่งยังไม่มีใครเคยนั่งบนมัน จงแก้มันแล้วพามา
31 ถ้ามีใครถามว่า "ทำไมพวกคุณแก้มัน"" จงตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน" "
32 คนที่ถูกส่งไปก็ออกไป และพบทุกอย่างตามที่พระองค์บอกไว้
33 ขณะที่พวกเขากำลังแก้ลูกลา เจ้าของมันถามว่า "พวกคุณแก้ลูกลาทำไม""
34 พวกเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องการใช้มัน"
35 แล้วพวกเขาก็พาลูกลามาหาพระเยซู เอาเสื้อคลุมของตนพาดบนลูกลา
แล้วให้พระเยซูนั่งบนลูกลาเหนือเสื้อคลุมเหล่านั้น
36 ขณะที่พระองค์เดินทางไป พวกเขาปูเสื้อคลุมของตนลงบนถนน
37 เมื่อพระองค์เข้าใกล้ทางลาดลงจากภูเขามะกอกเทศ
ฝูงสาวกทั้งหมดก็เริ่มชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง
เพราะการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็น
38 พวกเขากล่าวว่า "กษัตริย์ผู้มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสุข" ✡ สันติสุขจงมีในสวรรค์
และพระสิริจงมีในที่สูงสุด""
39 ฟาริสีบางคนในฝูงชนกล่าวกับพระองค์ว่า "อาจารย์ โปรดตำหนิสาวกของท่านด้วย""
40 พระองค์ตอบพวกเขาว่า "เราบอกพวกคุณว่า ถ้าคนเหล่านี้เงียบ ก้อนหินก็จะร้องออกมา"
41 เมื่อพระองค์เข้าใกล้และเห็นเมือง ก็ร้องไห้เพราะเมืองนั้น
42 และกล่าวว่า "ถ้าในวันนี้เจ้าเองรู้ว่าสิ่งใดนำสันติสุขมาให้เจ้า"
แต่ตอนนี้สิ่งเหล่านั้นถูกซ่อนไว้จากตาของเจ้า
43 เพราะวันเวลาจะมาถึง เมื่อศัตรูของเจ้าจะสร้างแนวกั้นล้อมเจ้าไว้ ล้อมรอบเจ้า
และบีบเจ้าไว้ทุกด้าน
44 พวกเขาจะทุ่มเจ้ากับลูก ๆ ที่อยู่ภายในเจ้าลงกับพื้น
และจะไม่ปล่อยให้หินสักก้อนหนึ่งซ้อนอยู่บนอีกก้อนหนึ่งในเจ้า
เพราะเจ้าไม่รู้เวลาแห่งการมาเยี่ยมเยียนเจ้า"
45 พระองค์เข้าไปในพระวิหารและเริ่มขับไล่คนที่ซื้อขายอยู่ในนั้น
46 โดยกล่าวกับพวกเขาว่า "มีเขียนไว้ว่า "บ้านของเราเป็นบ้านแห่งการอธิษฐาน" ✡
แต่พวกเจ้ากลับทำให้มันเป็น "ถ้ำของพวกโจร"!" ✡
47 พระองค์สอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกอาลักษณ์
และบรรดาผู้นำของประชาชนพยายามหาทางทำลายพระองค์
48 แต่พวกเขาไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เพราะประชาชนทั้งหมดตั้งใจฟังทุกคำที่พระองค์กล่าว

20

1 วันหนึ่ง ขณะที่พระองค์กำลังสอนประชาชนในพระวิหารและประกาศข่าวดี พวกปุโรหิต*
กับพวกอาลักษณ์และพวกผู้อาวุโสมาหาพระองค์
2 พวกเขาถามว่า "บอกพวกเรามาว่า ท่านทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร"
หรือใครให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน""
3 พระองค์ตอบพวกเขาว่า "เราจะถามพวกคุณอย่างหนึ่งเช่นกัน จงบอกเราว่า

---

† **19:29 19:29** TR และ NU อ่านว่า "เบธฟาเก" แทน "เบธสฟาเก" ✡ **19:38 19:38** สดุดี 118:26 ✡ **19:46 19:46** อิสยาห์ 56:7
✡ **19:46 19:46** เยเรมีย์ 7:11 * **20:1 20:1** TR เพิ่มคำว่า "หัวหน้า"

4 บัพติศมาของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์□□
5 พวกเขาจึงปรึกษากันว่า □ถ้าเราตอบว่า □มาจากสวรรค์□ เขาจะถามว่า
□แล้วทำไมพวกคุณจึงไม่เชื่อยอห์น□□
6 แต่ถ้าเราตอบว่า □มาจากมนุษย์□ ประชาชนทั้งหมดจะเอาหินขว้างเรา
เพราะพวกเขาเชื่อมั่นว่ายอห์นเป็นผู้เผยพระวจนะ□
7 พวกเขาจึงตอบว่าไม่รู้ว่ามาจากไหน
8 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า
□เราก็จะไม่บอกพวกคุณเช่นกันว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจอะไร□
9 พระองค์เริ่มเล่าอุปมาเรื่องนี้แก่ประชาชนว่า □ชายคนหนึ่ง † ปลูกสวนองุ่น แล้วให้ชาวสวนเช่าดูแล
จากนั้นเดินทางไปต่างประเทศเป็นเวลานาน
10 เมื่อถึงฤดู เขาส่งคนรับใช้คนหนึ่งไปหาพวกชาวสวนเพื่อรับส่วนแบ่งจากผลของสวนองุ่น
แต่พวกชาวสวนกลับทุบตีเขาและส่งเขากลับไปมือเปล่า
11 เขาส่งคนรับใช้อีกคนหนึ่งไป พวกนั้นก็ทุบตีและทำให้เขาอับอาย แล้วส่งเขากลับไปมือเปล่า
12 เขายังส่งคนที่สามไป พวกนั้นก็ทำร้ายเขาจนบาดเจ็บแล้วโยนเขาออกไป
13 เจ้าของสวนองุ่นจึงพูดว่า □ฉันจะทำอย่างไรดี□ ฉันจะส่งลูกชายที่ฉันรักไป บางทีเมื่อเห็นเขา
พวกเขาคงจะเคารพเขา□
14 □แต่เมื่อพวกชาวสวนเห็นลูกชาย พวกเขาปรึกษากันว่า □คนนี้เป็นทายาท มาเถอะ ฆ่าเขากัน
เพื่อมรดกจะตกเป็นของเรา□
15 พวกเขาจึงโยนเขาออกนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเขา ดังนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอะไรกับพวกเขา□
16 เขาจะมาและทำลายพวกชาวสวนเหล่านี้ แล้วมอบสวนองุ่นให้คนอื่น□
เมื่อคนเหล่านั้นได้ยิน ก็พูดว่า □ขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย□□
17 แต่พระองค์มองพวกเขาและกล่าวว่า □ถ้าอย่างนั้น ข้อความที่เขียนไว้นี้หมายความว่าอย่างไร□
□ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธ
กลับกลายเป็นศิลามุมเอก□? ✡
18 ทุกคนที่ล้มลงบนศิลานั้นจะแตกเป็นชิ้น ๆ
แต่ศิลานั้นจะบดคนที่มันตกทับให้เป็นผง□
19 พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์ต้องการจับพระองค์ในเวลานั้นทันที
แต่พวกเขากลัวประชาชน เพราะรู้ว่าพระองค์เล่าอุปมานี้พาดพิงถึงพวกเขา
20 พวกเขาจึงคอยจับตาดูพระองค์และส่งสายลับที่แสร้งทำเป็นคนชอบธรรม
เพื่อดักจับคำพูดของพระองค์และมอบพระองค์ไว้ใต้อำนาจและสิทธิอำนาจของผู้ว่าราชการ
21 คนเหล่านั้นถามพระองค์ว่า □อาจารย์ พวกเรารู้ว่าท่านพูดและสอนอย่างถูกต้อง
ไม่ลำเอียงเข้าข้างผู้ใด แต่สอนทางของพระเจ้าตามความจริง
22 พวกเราได้รับอนุญาตให้เสียภาษีแก่ซีซาร์หรือไม่□□
23 แต่พระองค์รู้ทันเล่ห์เหลี่ยมของพวกเขา จึงกล่าวว่า □ทำไมพวกคุณจึงทดลองเรา□
24 เอาเหรียญเดนาริอุสมาให้เราดู รูปและคำจารึกบนเหรียญเป็นของใคร□□
พวกเขาตอบว่า □ของซีซาร์□
25 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า □ถ้าอย่างนั้น จงให้สิ่งที่เป็นของซีซาร์แก่ซีซาร์
และสิ่งที่เป็นของพระเจ้าแก่พระเจ้า□
26 พวกเขาไม่สามารถดักจับพระองค์จากคำพูดต่อหน้าประชาชนได้
พวกเขาประหลาดใจกับคำตอบของพระองค์และนิ่งเงียบ

---

† **20:9 20:9** NU (ในวงเล็บ□ และ TR เพิ่มคำในต้นฉบับที่แปลได้ว่า □คนหนึ่ง□ ✡ **20:17 20:17** สดุดี 118:22

27 พวกสะดูสีบางคนซึ่งกล่าวว่าไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย มาหาพระองค์
28 และถามว่า “อาจารย์ โมเสสเขียนไว้ให้เราว่า
ถ้าพี่ชายหรือน้องชายของชายคนหนึ่งตายโดยมีภรรยาแต่ไม่มีลูก
พี่ชายหรือน้องชายของเขาควรรับหญิงม่ายนั้นเป็นภรรยาและมีลูกสืบเชื้อสายให้พี่น้องของตน
29 มีพี่น้องชายเจ็ดคน คนแรกแต่งงานแล้วตายโดยไม่มีลูก
30 คนที่สองรับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วก็ตายโดยไม่มีลูก
31 คนที่สามก็รับนางเป็นภรรยา เช่นเดียวกันทั้งเจ็ดคนตายไปโดยไม่มีลูก
32 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย
33 ดังนั้นในการฟื้นขึ้นจากความตาย นางจะเป็นภรรยาของใคร”
เพราะชายทั้งเจ็ดเคยมีนางเป็นภรรยา”
34 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “บุตรของยุคนี้แต่งงานและยกให้แต่งงานกัน
35 แต่คนที่ได้รับการนับว่าคู่ควรจะเข้าสู่ยุคนั้นและการฟื้นขึ้นจากความตาย
จะไม่แต่งงานหรือถูกยกให้แต่งงาน
36 เพราะพวกเขาจะตายอีกไม่ได้ เนื่องจากพวกเขาเหมือนทูตสวรรค์ และเป็นบุตรของพระเจ้า
เพราะเป็นบุตรแห่งการฟื้นขึ้นจากความตาย
37 ส่วนเรื่องที่คนตายฟื้นขึ้นนั้น แม้แต่โมเสสก็แสดงให้เห็นในเรื่องพุ่มไม้
เมื่อเขาเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ” ✡
38 พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น เพราะสำหรับพระองค์
ทุกคนล้วนมีชีวิตอยู่”
39 อาลักษณ์บางคนตอบว่า “อาจารย์ ท่านพูดได้ดี”
40 จากนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าถามพระองค์อีก
41 พระองค์ถามพวกเขาว่า “ทำไมคนจึงกล่าวว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิด”
42 ดาวิดเองกล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า
“จงนั่งทางขวามือของเรา
43 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นที่วางเท้าของเจ้า” ” ✡
44 “ดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระคริสต์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร”
45 ขณะที่ประชาชนทั้งหมดกำลังฟังอยู่ พระองค์กล่าวกับพวกสาวกว่า
46 “จงระวังพวกอาลักษณ์ พวกเขาชอบเดินสวมเสื้อคลุมยาว ชอบให้คนทักทายในตลาด
ชอบที่นั่งที่ดีที่สุดในธรรมศาลา และที่มีเกียรติที่สุดในงานเลี้ยง
47 พวกเขากลืนกินทรัพย์สินของหญิงม่ายจนหมด และแสร้งอธิษฐานยืดยาว
คนเหล่านี้จะได้รับโทษหนักยิ่งกว่า”

21

1 พระองค์เงยหน้าขึ้น และเห็นคนร่ำรวยกำลังนำของถวายของตนใส่ลงในที่เก็บเงินถวาย
2 พระองค์เห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งหย่อนเหรียญทองแดงเล็ก ๆ สองเหรียญลงไป*
3 พระองค์กล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ใส่ลงไปมากกว่าทุกคน
4 เพราะคนเหล่านี้ทุกคนนำของถวายแด่พระเจ้าจากส่วนที่เหลือเฟือของตน แต่นางแม้ยากจน
ก็ใส่ทุกสิ่งที่นางมีสำหรับดำรงชีวิตลงไป”
5 เมื่อบางคนกำลังพูดถึงพระวิหารที่ประดับด้วยหินงดงามและของถวายต่าง ๆ พระองค์กล่าวว่า

✡ **20:37 20:37** อพยพ 3:6 ✡ **20:43 20:43** สดุดี 110:1 * **21:2 21:2** ตามตัวอักษรว่า “สองเลปตา” 2 เลปตามีค่าประมาณ 1% ของค่าจ้างหนึ่งวันของคนงานเกษตร

6 สิ่งเหล่านี้ที่พวกคุณเห็น วันเวลาจะมาถึงเมื่อไม่มีหินเหลือซ้อนกันอยู่แม้แต่ก้อนเดียว
ทุกก้อนจะถูกรื้อลง
7 พวกเขาถามพระองค์ว่า อาจารย์ แล้วสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร
และจะมีหมายสำคัญอะไรเมื่อสิ่งเหล่านี้ใกล้จะเกิดขึ้น
8 พระองค์กล่าวว่า จงระวังอย่าให้ใครชักนำพวกคุณให้หลง เพราะหลายคนจะมาในนามของเรา
และกล่าวว่า เราเอง† และ เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าตามพวกเขาไป
9 เมื่อพวกคุณได้ยินเรื่องสงครามและความวุ่นวาย อย่าตกใจ เพราะสิ่งเหล่านี้ต้องเกิดขึ้นก่อน
แต่จุดจบจะไม่มาถึงทันที
10 แล้วพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า ชนชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ชนชาติ และอาณาจักรต่อสู้อาณาจักร
11 จะเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ความอดอยาก และโรคระบาดในที่ต่าง ๆ
จะมีเหตุการณ์น่าสะพรึงกลัวและหมายสำคัญใหญ่จากสวรรค์
12 แต่ก่อนสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พวกเขาจะจับพวกคุณและข่มเหงพวกคุณ
มอบพวกคุณให้ธรรมศาลาและเรือนจำ
และนำพวกคุณไปต่อหน้ากษัตริย์และผู้ว่าราชการเพราะนามของเรา
13 สิ่งนี้จะกลายเป็นโอกาสให้พวกคุณเป็นพยาน
14 เพราะฉะนั้น จงตั้งใจไว้ว่าอย่าเตรียมคำตอบล่วงหน้า
15 เพราะเราจะให้ถ้อยคำและสติปัญญาแก่พวกคุณ
ซึ่งศัตรูของพวกคุณทุกคนจะไม่สามารถต้านทานหรือโต้แย้งได้
16 แม้แต่บิดามารดา พี่น้อง ญาติ และเพื่อนก็จะมอบพวกคุณให้เขา
และพวกเขาจะทำให้บางคนในพวกคุณถูกประหาร
17 ทุกคนจะเกลียดชังพวกคุณเพราะนามของเรา
18 แต่แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของพวกคุณสักเส้นก็จะไม่สูญหาย
19 ด้วยความอดทนของพวกคุณ พวกคุณจะได้ชีวิตของตน
20 แต่เมื่อพวกคุณเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกกองทัพล้อม จงรู้ว่าความพินาศของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
21 ตอนนั้น คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียจงหนีไปยังภูเขา คนที่อยู่กลางกรุงจงออกไป
และคนที่อยู่ตามชนบทอย่าเข้าไปในกรุง
22 เพราะวันเหล่านี้เป็นวันแห่งการลงโทษ เพื่อให้ทุกสิ่งที่เขียนไว้สำเร็จ
23 วิบัติแก่หญิงมีครรภ์และหญิงที่ให้นมลูกในวันเหล่านั้น
เพราะจะมีความทุกข์ยากใหญ่หลวงในแผ่นดิน และพระพิโรธต่อชนชาตินี้
24 พวกเขาจะล้มตายด้วยคมดาบ และถูกกวาดไปเป็นเชลยยังทุกชนชาติ
กรุงเยรูซาเล็มจะถูกคนต่างชาติเหยียบย่ำ จนกว่าเวลาของคนต่างชาติจะครบถ้วน
25 จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว
และบนแผ่นดินโลกบรรดาชนชาติจะกระวนกระวายและสับสนเพราะเสียงทะเลกับคลื่นคำราม
26 ผู้คนจะเป็นลมเพราะความกลัว และเพราะคาดถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับโลก
เพราะอำนาจทั้งหลายในฟ้าสวรรค์จะสั่นสะเทือน
27 แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์มาในเมฆ พร้อมด้วยอำนาจและพระสิริยิ่งใหญ่
28 แต่เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้น จงเงยหน้าขึ้นและยกศีรษะขึ้น
เพราะการไถ่ของพวกคุณใกล้เข้ามาแล้ว
29 พระองค์เล่าอุปมาให้พวกเขาฟังว่า จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทุกชนิด

† **21:8 21:8** หรือ เราเป็น

30 เมื่อพวกมันเริ่มผลิใบ พวกคุณเห็นแล้วก็รู้ได้ด้วยตนเองว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว
31 เช่นเดียวกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ก็จงรู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว
32 เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า คนยุคนี้จะไม่ผ่านพ้นไปจนกว่าทุกสิ่งจะสำเร็จ
33 ฟ้าและแผ่นดินจะผ่านพ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่มีวันผ่านพ้นไป
34 เพราะฉะนั้น จงระวังตัว อย่าให้ใจของพวกคุณหนักอึ้งด้วยการกินดื่มอย่างฟุ่มเฟือย
ความเมามาย และความกังวลในชีวิต แล้ววันนั้นจะมาถึงพวกคุณอย่างกะทันหัน
35 เพราะวันนั้นจะมาเหมือนกับดักเหนือทุกคนที่อาศัยอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก
36 เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวังอยู่เสมอ
และอธิษฐานเพื่อให้พวกคุณได้รับการนับว่าสมควรหลีกพ้นทุกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น
และยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์
37 ทุกวัน พระเยซูสอนอยู่ในพระวิหาร
และทุกคืนพระองค์ออกไปค้างคืนบนภูเขาที่เรียกว่าภูเขามะกอกเทศ
38 ประชาชนทุกคนมาหาพระองค์แต่เช้าตรู่ในพระวิหารเพื่อฟังพระองค์

22

1 เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเรียกว่าปัสกา กำลังใกล้เข้ามา
2 หัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์หาทางฆ่าพระองค์ เพราะพวกเขากลัวประชาชน
3 ซาตานเข้าไปในยูดาส ผู้ที่เรียกว่าอิสคาริโอท ซึ่งเป็นหนึ่งในสิบสองคน
4 เขาไปหารือกับหัวหน้าปุโรหิตและหัวหน้าเจ้าหน้าที่พระวิหาร ถึงวิธีที่จะมอบพระองค์ให้พวกเขา
5 พวกเขาดีใจ และตกลงจะให้เงินแก่เขา
6 ยูดาสตกลง และหาโอกาสจะมอบพระองค์ให้พวกเขาในเวลาที่ไม่มีฝูงชน
7 วันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อมาถึง ซึ่งเป็นวันที่ต้องถวายเครื่องบูชาปัสกา
8 พระเยซูส่งเปโตรกับยอห์นไป พร้อมกับกล่าวว่า จงไปเตรียมปัสกาให้พวกเรารับประทาน
9 พวกเขาถามพระองค์ว่า ท่านต้องการให้พวกเราเตรียมที่ไหน
10 พระองค์ตอบว่า เมื่อพวกคุณเข้าไปในเมือง จะมีชายคนหนึ่งถือเหยือกน้ำมาพบพวกคุณ
จงตามเขาเข้าไปในบ้านที่เขาเข้า
11 แล้วบอกเจ้าของบ้านว่า อาจารย์ถามท่านว่า
ห้องรับแขกที่เราจะรับประทานปัสกากับสาวกของเราอยู่ที่ไหน
12 เขาจะพาพวกคุณไปดูห้องใหญ่ชั้นบน ซึ่งจัดเครื่องเรือนไว้แล้ว จงเตรียมที่นั่น
13 พวกเขาไป และพบทุกสิ่งตามที่พระเยซูบอก แล้วก็เตรียมปัสกา
14 เมื่อถึงเวลา พระองค์นั่งลงร่วมโต๊ะกับอัครทูตทั้งสิบสองคน
15 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า
เราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับประทานปัสกานี้กับพวกคุณก่อนที่เราจะทนทุกข์
16 เพราะเราบอกพวกคุณว่า เราจะไม่รับประทานปัสกานี้อีกเลย
จนกว่าปัสกานี้จะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า
17 พระองค์รับถ้วย และเมื่อกล่าวขอบพระคุณแล้ว ก็กล่าวว่า จงรับถ้วยนี้ไป และแบ่งกันดื่ม
18 เพราะเราบอกพวกคุณว่า ตั้งแต่นี้ไป เราจะไม่ดื่มจากผลของเถาองุ่นอีก
จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา
19 พระองค์หยิบขนมปัง กล่าวขอบพระคุณ แล้วหักและส่งให้พวกเขา พร้อมกับกล่าวว่า
นี่คือกายของเรา ซึ่งมอบให้เพื่อพวกคุณ จงทำเช่นนี้เพื่อระลึกถึงเรา
20 หลังอาหารค่ำ พระองค์หยิบถ้วยเช่นเดียวกัน และกล่าวว่า
ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา ซึ่งหลั่งออกเพื่อพวกคุณ

21 แต่มือของคนที่ทรยศเราอยู่บนโต๊ะกับเรา
22 บุตรมนุษย์จะไปตามที่กำหนดไว้ แต่วิบัติแก่คนที่ทรยศพระองค์""
23 พวกเขาจึงเริ่มถามกันว่าใครในพวกเขาจะทำสิ่งนี้
24 แล้วก็เกิดการโต้เถียงกันในหมู่พวกเขาว่าใครในพวกเขานับว่ายิ่งใหญ่ที่สุด
25 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "กษัตริย์ของบรรดาชนชาติปกครองพวกเขาอย่างเป็นเจ้านาย
และคนที่มีอำนาจเหนือพวกเขาก็ได้ชื่อว่า "ผู้มีพระคุณ"
26 แต่พวกคุณอย่าเป็นเช่นนั้น คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพวกคุณจงเป็นเหมือนคนที่อ่อนวัยกว่า
และคนที่เป็นผู้นำจงเป็นเหมือนคนที่รับใช้
27 เพราะใครยิ่งใหญ่กว่า คนที่นั่งร่วมโต๊ะ หรือคนที่รับใช้" ไม่ใช่คนที่นั่งร่วมโต๊ะหรือ"
แต่เราอยู่ท่ามกลางพวกคุณเหมือนคนที่รับใช้
28 "พวกคุณคือคนที่อยู่กับเราตลอดการทดลองต่าง ๆ ของเรา
29 เรามอบอาณาจักรแก่พวกคุณ เช่นเดียวกับที่พระบิดาของเรามอบอาณาจักรแก่เรา
30 เพื่อพวกคุณจะได้กินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และพวกคุณจะนั่งบนบัลลังก์
พิพากษาอิสราเอลทั้งสิบสองเผ่า"
31 องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า "ซีโมน ซีโมน ซาตานขอพวกคุณทุกคนไว้
เพื่อจะร่อนพวกคุณเหมือนข้าวสาลี
32 แต่เราได้อธิษฐานเพื่อท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ล้มเหลว และเมื่อท่านหันกลับมาแล้ว
จงทำให้พี่น้องของท่านมั่นคง"*
33 เปโตรกล่าวกับพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมจะไปกับท่าน ทั้งไปคุกและไปตาย""
34 พระองค์กล่าวว่า "เปโตร เราบอกท่านว่า
วันนี้ไก่จะไม่ขันก่อนที่ท่านจะปฏิเสธสามครั้งว่าไม่รู้จักเรา"
35 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "เมื่อเราส่งพวกคุณออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ย่าม และรองเท้าแตะ
พวกคุณขาดสิ่งใดบ้างหรือ""
พวกเขาตอบว่า "ไม่ขาดอะไรเลย"
36 แล้วพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "แต่ตอนนี้ คนที่มีถุงเงินก็จงเอาไป รวมทั้งย่ามด้วย
ส่วนคนที่ไม่มีดาบ จงขายเสื้อคลุมของตนเพื่อซื้อดาบ
37 เพราะเราบอกพวกคุณว่า สิ่งที่เขียนไว้นี้ยังต้องสำเร็จในตัวเรา คือ
"เขาถูกนับรวมกับพวกผู้ละเมิด"✡ เพราะสิ่งที่กล่าวถึงเรากำลังสำเร็จ"
38 พวกเขากล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่นี่มีดาบสองเล่ม"
พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "พอแล้ว"
39 พระองค์ออกไป และไปยังภูเขามะกอกเทศตามปกติ พวกสาวกก็ตามพระองค์ไป
40 เมื่อถึงสถานที่นั้น พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "จงอธิษฐานเพื่อจะไม่เข้าสู่การทดลอง"
41 พระองค์แยกออกจากพวกเขาไปไกลประมาณระยะขว้างก้อนหิน แล้วคุกเข่าลงอธิษฐาน
42 โดยกล่าวว่า "พระบิดา ถ้าพระองค์เต็มใจ ขอพระองค์นำถ้วยนี้ไปจากเรา
แต่อย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของเรา แต่ตามพระประสงค์ของพระองค์"
43 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ปรากฏแก่พระองค์ และเสริมกำลังพระองค์
44 เมื่อพระองค์ทุกข์ระทมอย่างหนัก ก็ยิ่งอธิษฐานอย่างจริงจัง
เหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนหยดเลือดขนาดใหญ่ตกลงบนพื้นดิน

---

* **22:32 22:32** คำที่แปลว่า "พี่น้อง" ในที่นี้อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องร่วมสายเลือด" ✡ **22:37 22:37** อิสยาห์ 53:12

45 เมื่อพระองค์ลุกขึ้นจากการอธิษฐาน และกลับมาหาพวกสาวก
ก็พบพวกเขาหลับอยู่เพราะความโศกเศร้า
46 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกคุณจึงหลับ" จงลุกขึ้นและอธิษฐาน
เพื่อพวกคุณจะไม่เข้าสู่การทดลอง"
47 ขณะที่พระองค์ยังกล่าวอยู่ ก็มีฝูงชนกลุ่มหนึ่งเข้ามา ยูดาส
ผู้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนำหน้าพวกเขา และเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจูบพระองค์
48 แต่พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจูบหรือ""
49 เมื่อคนที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น พวกเขาถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
ให้พวกเราใช้ดาบฟันไหม""
50 คนหนึ่งในพวกเขาฟันคนรับใช้ของมหาปุโรหิต และตัดหูขวาของเขาขาด
51 แต่พระเยซูตอบว่า "พอเถิด ขอให้เราทำสิ่งนี้" แล้วพระองค์แตะหูของคนนั้นและรักษาเขา
52 พระเยซูกล่าวกับหัวหน้าปุโรหิต หัวหน้าเจ้าหน้าที่พระวิหาร และพวกผู้อาวุโสที่มาจับพระองค์ว่า
"พวกคุณออกมาพร้อมดาบและไม้ตะบอง เหมือนจะมาจับโจรหรือ"
53 เมื่อเราอยู่กับพวกคุณในพระวิหารทุกวัน พวกคุณไม่ได้ยื่นมือมาจับเรา แต่นี่เป็นเวลาของพวกคุณ
และเป็นอำนาจของความมืด"
54 พวกเขาจับพระองค์และนำไปยังบ้านของมหาปุโรหิต ส่วนเปโตรติดตามไปห่าง ๆ
55 เมื่อพวกเขาก่อไฟไว้กลางลานและนั่งล้อมกัน เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางพวกเขา
56 สาวใช้คนหนึ่งเห็นเขานั่งอยู่ในแสงไฟ นางเพ่งดูเขา และกล่าวว่า "คนนี้ก็อยู่กับเขาด้วย"
57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ โดยกล่าวว่า "ฉันไม่รู้จักเขา"
58 อีกครู่หนึ่ง มีคนอื่นเห็นเขา และกล่าวว่า "ท่านก็เป็นคนหนึ่งในพวกเขา""
แต่เปโตรตอบว่า "ไม่ใช่ ฉันไม่ได้เป็น""
59 ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา มีอีกคนหนึ่งยืนยันอย่างหนักแน่นว่า "จริง ๆ แล้ว คนนี้ก็อยู่กับเขา
เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี""
60 แต่เปโตรกล่าวว่า "ฉันไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดเรื่องอะไร"" ทันใดนั้น ขณะที่เขายังพูดอยู่ ไก่ก็ขัน
61 องค์พระผู้เป็นเจ้าหันมามองเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า
"ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"
62 เปโตรออกไปข้างนอก และร้องไห้อย่างขมขื่น
63 คนที่คุมพระเยซูอยู่เยาะเย้ยและทุบตีพระองค์
64 พวกเขาปิดตาพระองค์ แล้วตีพระองค์ที่ใบหน้า และถามว่า "จงเผยพระวจนะสิ"
ใครเป็นคนตีท่าน""
65 พวกเขากล่าวสบประมาทพระองค์อีกหลายอย่าง
66 พอรุ่งเช้า ที่ประชุมของพวกผู้อาวุโสของประชาชน รวมทั้งหัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์
ก็มาชุมนุมกัน และนำพระองค์ไปยังสภาของพวกเขา โดยกล่าวว่า
67 "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ ก็จงบอกพวกเรา"
แต่พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ถ้าเราบอก พวกคุณก็จะไม่เชื่อ
68 และถ้าเราถาม พวกคุณก็จะไม่ตอบเรา หรือปล่อยเราไป
69 แต่ตั้งแต่นี้ไป บุตรมนุษย์จะนั่งอยู่ทางขวาแห่งฤทธานุภาพของพระเจ้า"
70 พวกเขาทุกคนถามว่า "ถ้าอย่างนั้น ท่านก็เป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือ""
พระองค์ตอบพวกเขาว่า "พวกคุณพูดเองว่า เราเป็น"
71 พวกเขากล่าวว่า "พวกเรายังต้องการพยานอะไรอีก"
เพราะพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว""

23

1 คนทั้งคณะลุกขึ้น และนำพระองค์ไปหาปีลาต
2 พวกเขาเริ่มกล่าวหาพระองค์ว่า "พวกเราพบว่าคนนี้กำลังทำให้ชนชาติของเราหลงผิด
ห้ามไม่ให้เสียภาษีแก่ซีซาร์ และกล่าวว่าตนเองเป็นพระคริสต์ เป็นกษัตริย์"
3 ปีลาตถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?"
พระองค์ตอบเขาว่า "ท่านพูดเอง"
4 ปีลาตกล่าวกับหัวหน้าปุโรหิตและฝูงชนว่า "เราไม่พบเหตุที่จะกล่าวหาคนนี้"
5 แต่พวกเขายืนกรานว่า "เขาปลุกปั่นประชาชนด้วยการสั่งสอนไปทั่วแคว้นยูเดีย
เริ่มตั้งแต่แคว้นกาลิลีจนถึงที่นี่"
6 เมื่อปีลาตได้ยินคำว่ากาลิลี เขาจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ
7 เมื่อรู้ว่าพระเยซูอยู่ภายใต้เขตอำนาจของเฮโรด เขาจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด
ซึ่งขณะนั้นอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
8 เมื่อเฮโรดเห็นพระเยซู เขาดีใจอย่างยิ่ง เพราะอยากพบพระองค์มานานแล้ว
เนื่องจากได้ยินเรื่องของพระองค์มาก และหวังจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์สักอย่าง
9 เขาถามพระองค์หลายเรื่อง แต่พระองค์ไม่ตอบอะไร
10 หัวหน้าปุโรหิตและพวกอาลักษณ์ยืนอยู่ที่นั่น และกล่าวหาพระองค์อย่างรุนแรง
11 เฮโรดกับพวกทหารดูหมิ่นและเยาะเย้ยพระองค์ พวกเขาสวมเสื้อผ้าหรูหราให้พระองค์
แล้วส่งกลับไปหาปีลาต
12 ในวันนั้น เฮโรดกับปีลาตก็กลายเป็นมิตรกัน ก่อนหน้านั้นทั้งสองเป็นศัตรูกัน
13 ปีลาตเรียกหัวหน้าปุโรหิต พวกผู้ปกครอง และประชาชนมาพร้อมกัน
14 แล้วกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณนำคนนี้มาหาเรา โดยกล่าวว่าเขาทำให้ประชาชนหลงผิด
เราได้สอบสวนเขาต่อหน้าพวกคุณแล้ว และไม่พบเหตุที่จะกล่าวหาคนนี้ในเรื่องที่พวกคุณกล่าวหา
15 เฮโรดก็ไม่พบเช่นกัน เพราะเราส่งพวกคุณไปหาเขา และเห็นได้ว่าคนนี้ไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรตาย
16 เพราะฉะนั้น เราจะลงโทษเขา แล้วปล่อยไป"
17 ในเทศกาลนั้น ปีลาตต้องปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้พวกเขา*
18 แต่พวกเขาทั้งหมดร้องขึ้นพร้อมกันว่า "เอาคนนี้ไป" ปล่อยบารับบัสให้พวกเรา!"
19 บารับบัสถูกขังในคุกเพราะการก่อกบฏในเมือง และการฆ่าคน
20 ปีลาตพูดกับพวกเขาอีกครั้ง เพราะต้องการจะปล่อยพระเยซู
21 แต่พวกเขาร้องว่า "ตรึงเขาบนกางเขน" ตรึงเขาบนกางเขน!"
22 ปีลาตถามพวกเขาเป็นครั้งที่สามว่า "ทำไม" คนนี้ทำความชั่วอะไร"
เราไม่พบว่าเขามีความผิดที่สมควรตาย เพราะฉะนั้น เราจะลงโทษเขา แล้วปล่อยไป"
23 แต่พวกเขายังคงร้องเสียงดังอย่างหนักแน่น เรียกร้องให้ตรึงพระองค์บนกางเขน
และเสียงเรียกร้องของพวกเขากับเสียงของหัวหน้าปุโรหิตก็มีชัย
24 ปีลาตจึงตัดสินให้ทำตามที่พวกเขาร้องขอ
25 เขาปล่อยคนที่ถูกขังเพราะการก่อกบฏและการฆ่าคน ซึ่งพวกเขาร้องขอ
แต่มอบพระเยซูให้เป็นไปตามความต้องการของพวกเขา
26 ขณะที่พวกเขานำพระองค์ไป พวกเขาจับซีโมนชาวไซรีน ซึ่งกำลังเดินมาจากชนบท
แล้ววางกางเขนบนตัวเขาให้แบกตามหลังพระเยซู
27 ฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์ รวมทั้งพวกผู้หญิงที่คร่ำครวญและร่ำไห้อาลัยพระองค์
28 แต่พระเยซูหันไปหาพวกนาง และกล่าวว่า "บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม อย่าร้องไห้เพื่อเรา
แต่จงร้องไห้เพื่อตัวพวกคุณเองและเพื่อลูก ๆ ของพวกคุณ

---

* **23:17 23:17** NU ไม่มีข้อ 17

29 เพราะวันเวลากำลังจะมาถึงเมื่อคนจะพูดว่า “หญิงที่เป็นหมัน ครรภ์ที่ไม่เคยให้กำเนิด
และเต้านมที่ไม่เคยให้นมลูก เป็นสุข”
30 แล้วพวกเขาจะเริ่มพูดกับภูเขาว่า “จงล้มทับพวกเรา” และกับเนินเขาว่า
“จงปกคลุมพวกเรา”✡
31 เพราะถ้าพวกเขาทำเช่นนี้กับต้นไม้เขียว แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับต้นไม้แห้ง”
32 ยังมีอาชญากรอีกสองคนถูกนำไปพร้อมกับพระองค์เพื่อประหาร
33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “กะโหลกศีรษะ”
พวกเขาตรึงพระองค์บนกางเขนที่นั่นพร้อมกับอาชญากรสองคน คนหนึ่งทางขวา
และอีกคนหนึ่งทางซ้าย
34 พระเยซูกล่าวว่า “พระบิดา โปรดยกโทษให้พวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร”
พวกเขาจับสลากแบ่งเสื้อผ้าของพระองค์กัน
35 ประชาชนยืนดูอยู่ พวกผู้ปกครองก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย โดยกล่าวว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้
ก็ให้เขาช่วยตัวเองสิ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า ผู้ที่พระองค์เลือก”
36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย พวกเขาเข้ามาหาพระองค์ และยื่นน้ำส้มสายชูให้
37 พร้อมกับกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิว ก็ช่วยตัวเองให้รอดสิ”
38 มีข้อความเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยอักษรกรีก ละติน และฮีบรูว่า “คนนี้คือกษัตริย์ของชาวยิว”
39 อาชญากรคนหนึ่งที่ถูกแขวนอยู่ก็ด่าว่าพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์
ก็ช่วยตัวเองและพวกเราให้รอดสิ”
40 แต่อีกคนหนึ่งกลับตำหนิเขาว่า “ท่านไม่เกรงกลัวพระเจ้าเลยหรือ
ทั้งที่ท่านก็ถูกลงโทษแบบเดียวกัน”
41 พวกเราถูกลงโทษอย่างยุติธรรม เพราะได้รับผลสมควรกับสิ่งที่ทำ แต่คนนี้ไม่ได้ทำอะไรผิด”
42 แล้วเขากล่าวกับพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าเมื่อพระองค์มาในอาณาจักรของพระองค์”
43 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในอุทยาน”
44 เวลานั้นประมาณชั่วโมงที่หก† และความมืดปกคลุมทั่วแผ่นดินจนถึงชั่วโมงที่เก้า‡
45 ดวงอาทิตย์มืดลง และม่านในพระวิหารฉีกขาดเป็นสองส่วน
46 พระเยซูร้องเสียงดังว่า “พระบิดา เราฝากวิญญาณของเราไว้ในมือของพระองค์”
เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว พระองค์ก็สิ้นใจ
47 เมื่อนายร้อยเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาถวายพระสิริแด่พระเจ้า และกล่าวว่า “แน่นอน
คนนี้เป็นคนชอบธรรม”
48 ฝูงชนทั้งหมดที่มาชุมนุมดูเหตุการณ์นี้ เมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น ก็ตีอกของตนแล้วกลับไป
49 คนรู้จักของพระองค์ทุกคน รวมทั้งพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์มาจากกาลิลี ยืนอยู่ห่าง ๆ
และมองดูเหตุการณ์เหล่านี้
50 มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม
51 เขาไม่ได้เห็นชอบกับมติและการกระทำของพวกเขา เขามาจากอาริมาเธีย เมืองหนึ่งของชาวยิว
และกำลังรอคอยอาณาจักรของพระเจ้า
52 ชายคนนี้ไปหาปีลาต และขอศพของพระเยซู
53 เขานำศพของพระองค์ลง พันด้วยผ้าลินิน และวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่เจาะไว้ในศิลา
ซึ่งยังไม่เคยมีใครถูกวางไว้
54 วันนั้นเป็นวันเตรียม และวันสะบาโตใกล้จะเริ่มแล้ว

✡ **23:30 23:30** โฮเชยา 10:8 † **23:44 23:44** สมัยนั้นนับเวลาจากดวงอาทิตย์ขึ้น ดังนั้นชั่วโมงที่หกคือประมาณเที่ยงวัน ‡ **23:44 23:44** 15:00 น.

55 พวกผู้หญิงที่มากับพระองค์จากกาลิลีก็ตามไป และเห็นอุโมงค์ฝังศพ
และเห็นว่าศพของพระองค์ถูกวางไว้อย่างไร
56 แล้วพวกนางกลับไปเตรียมเครื่องเทศและน้ำมันหอม
ในวันสะบาโตพวกนางพักผ่อนตามพระบัญญัติ

24

1 ในวันแรกของสัปดาห์ ตอนรุ่งเช้าตรู่ พวกนางกับคนอื่น ๆ มาถึงอุโมงค์ฝังศพ
โดยนำเครื่องเทศที่เตรียมไว้มาด้วย
2 พวกนางพบว่าก้อนหินถูกกลิ้งออกจากอุโมงค์ฝังศพ
3 เมื่อเข้าไป ก็ไม่พบศพขององค์พระเยซู
4 ขณะที่พวกนางกำลังงุนงงกับเรื่องนี้อย่างมาก ก็มีชายสองคนยืนอยู่ข้างพวกนาง
สวมเสื้อผ้าที่ส่องประกายเจิดจ้า
5 พวกนางตกใจกลัว และก้มหน้าลงกับพื้น
ชายสองคนนั้นกล่าวกับพวกนางว่า "ทำไมพวกคุณจึงหาคนเป็นอยู่ท่ามกลางคนตาย"
6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี่ แต่ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว
จงระลึกถึงสิ่งที่พระองค์บอกพวกคุณเมื่อยังอยู่ในกาลิลี
7 ว่าบุตรมนุษย์ต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป ถูกตรึงบนกางเขน และในวันที่สามจะฟื้นขึ้นมา"
8 พวกนางจึงระลึกถึงถ้อยคำของพระองค์
9 แล้วกลับจากอุโมงค์ฝังศพ และเล่าเรื่องทั้งหมดนี้แก่สิบเอ็ดคนและคนอื่น ๆ ทั้งหมด
10 ผู้หญิงเหล่านั้นคือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา และมารีย์มารดาของยากอบ รวมทั้งหญิงคนอื่น ๆ
ที่อยู่กับพวกนาง พวกนางเล่าเรื่องเหล่านี้แก่พวกอัครทูต
11 แต่พวกเขาเห็นว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นเรื่องเหลวไหล และพวกเขาไม่เชื่อพวกนาง
12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปยังอุโมงค์ฝังศพ เขาก้มลงมองเข้าไป เห็นแถบผ้าลินินวางอยู่ตามลำพัง
แล้วกลับบ้านด้วยความประหลาดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น
13 วันเดียวกันนั้น มีสองคนในกลุ่มนั้นกำลังเดินไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส
ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มหกสิบสตาเดีย*
14 ทั้งสองพูดคุยกันถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น
15 ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยและถามกันอยู่ พระเยซูเองก็เข้ามาใกล้ และเดินไปกับพวกเขา
16 แต่ตาของพวกเขาถูกปิดไว้ไม่ให้จำพระองค์ได้
17 พระองค์ถามพวกเขาว่า "พวกคุณกำลังพูดเรื่องอะไรกันระหว่างเดิน และทำไมจึงเศร้า"
18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสตอบพระองค์ว่า "ท่านเป็นคนต่างถิ่นเพียงคนเดียวที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ
ที่ไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่นั่นในวันเหล่านี้"
19 พระองค์ถามพวกเขาว่า "เรื่องอะไร"
พวกเขาตอบพระองค์ว่า "เรื่องของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ
ผู้เป็นผู้เผยพระวจนะที่ทรงพลังทั้งในการกระทำและถ้อยคำต่อหน้าพระเจ้าและประชาชนทั้งปวง
20 และเรื่องที่หัวหน้าปุโรหิตกับพวกผู้ปกครองของเรามอบพระองค์ให้ถูกตัดสินประหารชีวิต
และตรึงพระองค์บนกางเขน
21 แต่พวกเราเคยหวังว่าพระองค์คือผู้ที่จะไถ่อิสราเอล และนอกจากนั้น
วันนี้ก็เป็นวันที่สามแล้วตั้งแต่สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น

---

* **24:13 24:13** 60 สตาเดีย = ประมาณ 11 กิโลเมตร หรือประมาณ 7 ไมล์

22 นอกจากนี้ หญิงบางคนในพวกเรายังทำให้พวกเราประหลาดใจ
พวกนางไปถึงอุโมงค์ฝังศพตั้งแต่เช้าตรู่
23 แต่เมื่อไม่พบศพของพระองค์ พวกนางกลับมาบอกว่าได้เห็นนิมิตของทูตสวรรค์
ซึ่งกล่าวว่าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่
24 คนบางคนในพวกเราไปที่อุโมงค์ฝังศพ และพบทุกสิ่งเหมือนที่พวกผู้หญิงบอก
แต่ไม่เห็นพระองค์
25 พระองค์จึงกล่าวกับพวกเขาว่า พวกคุณช่างโง่เขลา
และมีใจเฉื่อยชาที่จะเชื่อทุกสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้
26 พระคริสต์ไม่จำเป็นต้องทนทุกข์สิ่งเหล่านี้ แล้วจึงเข้าสู่พระสิริของพระองค์หรือ
27 แล้วพระองค์เริ่มจากโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะทั้งหมด
อธิบายให้พวกเขาฟังจากพระคัมภีร์ทุกตอนถึงสิ่งที่กล่าวเกี่ยวกับพระองค์
28 พวกเขาเข้ามาใกล้หมู่บ้านที่กำลังจะไป พระองค์ทำท่าเหมือนจะเดินต่อไป
29 แต่พวกเขารบเร้าพระองค์ว่า พักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำแล้ว และวันก็ใกล้สิ้นแล้ว
พระองค์จึงเข้าไปพักกับพวกเขา
30 เมื่อพระองค์เอนกายร่วมโต๊ะกับพวกเขา พระองค์หยิบขนมปัง กล่าวขอบพระคุณ หักขนมปัง
แล้วส่งให้พวกเขา
31 ตาของพวกเขาก็เปิดออก และพวกเขาจำพระองค์ได้
แล้วพระองค์ก็หายไปจากสายตาของพวกเขา
32 พวกเขาพูดกันว่า ใจของพวกเราไม่ได้ร้อนผ่าวอยู่ภายในหรือ
ขณะที่พระองค์พูดกับพวกเราระหว่างทาง และเปิดพระคัมภีร์ให้พวกเราเข้าใจ
33 พวกเขาลุกขึ้นในเวลานั้นเอง และกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
พบสิบเอ็ดคนกับคนที่อยู่ด้วยกันชุมนุมอยู่
34 คนเหล่านั้นกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าฟื้นขึ้นจากความตายจริง ๆ
และได้ปรากฏแก่ซีโมนแล้ว
35 แล้วทั้งสองก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างทาง และว่าพวกเขาจำพระองค์ได้อย่างไรขณะหักขนมปัง
36 ขณะที่พวกเขากำลังพูดเรื่องเหล่านี้ พระเยซูเองก็มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และกล่าวว่า
สันติสุขจงมีแก่พวกคุณ
37 แต่พวกเขาตกใจและหวาดกลัว คิดว่ากำลังเห็นวิญญาณ
38 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า ทำไมพวกคุณจึงตกใจ
และทำไมความสงสัยจึงเกิดขึ้นในใจของพวกคุณ
39 จงดูมือและเท้าของเรา ว่าเป็นเราจริง ๆ จงแตะเราและดู
เพราะวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูกอย่างที่พวกคุณเห็นว่าเรามี
40 เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว พระองค์ก็ให้พวกเขาดูมือและเท้าของพระองค์
41 ขณะที่พวกเขายังไม่เชื่อเพราะความยินดี และกำลังประหลาดใจ พระองค์ถามพวกเขาว่า
ที่นี่มีอะไรกินบ้างไหม
42 พวกเขายื่นปลาย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งให้พระองค์
43 พระองค์รับมา และรับประทานต่อหน้าพวกเขา
44 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า นี่คือสิ่งที่เราเคยบอกพวกคุณขณะที่เรายังอยู่กับพวกคุณ
ว่าทุกสิ่งที่เขียนเกี่ยวกับเราในธรรมบัญญัติของโมเสส พวกผู้เผยพระวจนะ
และหนังสือสดุดีต้องสำเร็จ
45 แล้วพระองค์เปิดความคิดของพวกเขา เพื่อให้เข้าใจพระคัมภีร์

46 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “มีเขียนไว้ดังนี้ และจำเป็นที่พระคริสต์จะต้องทนทุกข์
และในวันที่สามจะฟื้นขึ้นจากความตาย
47 และจะประกาศในนามของพระองค์แก่ทุกชนชาติเรื่องการกลับใจและการยกโทษบาป
โดยเริ่มจากกรุงเยรูซาเล็ม
48 พวกคุณเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้
49 เราจะส่งสิ่งที่พระบิดาของเราสัญญาไว้มายังพวกคุณ แต่จงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
จนกว่าพลังจากเบื้องบนจะห่อหุ้มพวกคุณไว้”
50 พระองค์นำพวกเขาออกไปจนถึงเบธานี แล้วยกมือขึ้นและอวยพรพวกเขา
51 ขณะที่พระองค์อวยพรพวกเขา พระองค์ก็แยกจากพวกเขา และถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์
52 พวกเขานมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความยินดีอย่างยิ่ง
53 และอยู่ในพระวิหารเสมอ สรรเสริญและถวายพระพรแด่พระเจ้า อาเมน

ข่าวดีตามคำบอกเล่าของ ยอห์น

1 ในปฐมกาล พระคำมีอยู่ พระคำอยู่กับพระเจ้า และพระคำคือพระเจ้า
2 พระคำอยู่กับพระเจ้าในปฐมกาล
3 ทุกสิ่งเกิดขึ้นผ่านพระองค์ และถ้าไม่ผ่านพระองค์ ก็ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นเลย
4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์
5 ความสว่างส่องอยู่ในความมืด และความมืดเอาชนะ*ความสว่างไม่ได้
6 มีชายคนหนึ่งที่พระเจ้าส่งมา ชื่อยอห์น
7 เขามาในฐานะพยาน เพื่อเป็นพยานยืนยันเรื่องความสว่าง
เพื่อให้ทุกคนเชื่อโดยอาศัยคำพยานของเขา
8 เขาไม่ใช่ความสว่าง แต่พระเจ้าส่งเขามาเพื่อเป็นพยานยืนยันเรื่องความสว่าง
9 ความสว่างแท้ที่ให้ความสว่างแก่ทุกคนกำลังมาในโลก
10 พระองค์อยู่ในโลก โลกเกิดขึ้นผ่านพระองค์ แต่โลกไม่รู้จักพระองค์
11 พระองค์มาหาคนของพระองค์เอง แต่คนของพระองค์เองไม่ต้อนรับพระองค์
12 แต่ทุกคนที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ให้สิทธิ์พวกเขาเป็นลูกของพระเจ้า
คือคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์
13 คนเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากสายเลือด ไม่ใช่จากความปรารถนาทางกาย
หรือจากความต้องการของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า
14 พระคำมาเป็นเนื้อหนัง และมาอยู่ท่ามกลางพวกเรา พวกเราได้เห็นพระสิริของพระองค์
คือพระสิริของพระบุตรผู้บังเกิดเพียงองค์เดียว† จากพระบิดา พระองค์เปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง
15 ยอห์นเป็นพยานยืนยันเรื่องพระองค์ เขาร้องเสียงดังว่า “นี่คือผู้ที่ข้าพเจ้าพูดถึงว่า
‘ผู้ที่มาหลังข้าพเจ้าอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะพระองค์มีอยู่ก่อนข้าพเจ้า’ ”
16 จากความบริบูรณ์ของพระองค์ พวกเราทุกคนได้รับพระคุณแล้วพระคุณอีก
17 เพราะพระเจ้าประทานธรรมบัญญัติผ่านโมเสส
ส่วนพระคุณและความจริงปรากฏขึ้นผ่านพระเยซูคริสต์‡
18 ไม่เคยมีใครเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรผู้บังเกิดเพียงองค์เดียว§* ผู้อยู่ในอ้อมอกของพระบิดา
เป็นผู้เปิดเผยให้เรารู้จักพระเจ้า
19 นี่คือคำพยานของยอห์น เมื่อชาวยิวส่งปุโรหิตและคนเลวีจากเยรูซาเล็มมาถามเขาว่า
“ท่านเป็นใคร”
20 เขายืนยันอย่างเปิดเผย ไม่ได้ปฏิเสธ แต่ยืนยันว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์”
21 พวกเขาถามเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น ท่านเป็นเอลียาห์หรือ”
เขาตอบว่า “ไม่ใช่”
“ท่านเป็นผู้เผยพระวจนะคนนั้นหรือ”
เขาตอบว่า “ไม่ใช่”

---

* **1:5 1:5** คำที่แปลว่า “เอาชนะ” (κατέλαβεν) ยังสามารถแปลว่า “เข้าใจ” ได้ด้วย คำนี้สื่อถึงการจับศัตรูไว้แน่นเพื่อเอาชนะเขา
† **1:14 1:14** วลีที่แปลว่า “ผู้บังเกิดเพียงองค์เดียว” มาจากคำกรีก μονογενοῦς ซึ่งบางครั้งแปลว่า “ผู้บังเกิดองค์เดียว” หรือ “องค์เดียวเท่านั้น”
‡ **1:17 1:17** “คริสต์” หมายถึง “ผู้ที่ได้รับการเจิม”
§ **1:18 1:18** วลีที่แปลว่า “ผู้บังเกิดเพียงองค์เดียว” มาจากคำกรีก μονογενὴς ซึ่งบางครั้งแปลว่า “ผู้บังเกิดองค์เดียว” หรือ “องค์เดียวเท่านั้น”
* **1:18 1:18** NU อ่านว่า “พระเจ้า”

22 พวกเขาจึงถามเขาว่า "แล้วท่านเป็นใคร" บอกพวกเราด้วย
เพื่อพวกเราจะได้นำคำตอบกลับไปให้คนที่ส่งพวกเรามา ท่านพูดถึงตัวเองว่าอย่างไร""
23 เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าคือเสียงของคนหนึ่งที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า
"จงทำทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรง"✡ ตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้"
24 คนที่ถูกส่งมาเหล่านั้นเป็นพวกฟาริสี
25 พวกเขาถามยอห์นว่า "ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ ไม่ใช่เอลียาห์ และไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะคนนั้น
แล้วทำไมท่านจึงให้คนรับบัพติศมา""
26 ยอห์นตอบพวกเขาว่า "ข้าพเจ้าให้คนรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่ท่ามกลางพวกคุณมีผู้หนึ่งยืนอยู่
ซึ่งพวกคุณไม่รู้จัก
27 พระองค์คือผู้ที่มาหลังข้าพเจ้า แต่อยู่เหนือข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดรองเท้าของพระองค์"
28 เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นที่เบธานี ฟากแม่น้ำจอร์แดน ที่ซึ่งยอห์นกำลังให้คนรับบัพติศมา
29 วันรุ่งขึ้น ยอห์นเห็นพระเยซูกำลังมาหาเขา จึงกล่าวว่า "จงดู† ลูกแกะของพระเจ้า
ผู้เอาบาปของโลกออกไป"
30 พระองค์นี้แหละคือผู้ที่ข้าพเจ้าพูดถึงว่า "หลังจากข้าพเจ้าจะมีชายคนหนึ่งมา ซึ่งอยู่เหนือข้าพเจ้า
เพราะพระองค์มีอยู่ก่อนข้าพเจ้า"
31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่รู้จักพระองค์ แต่เหตุที่ข้าพเจ้ามาให้คนรับบัพติศมาด้วยน้ำ
ก็เพื่อให้พระองค์ปรากฏแก่อิสราเอล"
32 ยอห์นเป็นพยานยืนยันว่า "ข้าพเจ้าได้เห็นพระวิญญาณลงมาจากสวรรค์เหมือนนกพิราบ
และคงอยู่เหนือพระองค์
33 ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระองค์ แต่ผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามาให้คนรับบัพติศมาด้วยน้ำบอกข้าพเจ้าว่า
"ท่านเห็นพระวิญญาณลงมาและคงอยู่เหนือผู้ใด
ผู้นั้นแหละคือผู้ที่ให้คนรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์"
34 ข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานยืนยันว่า พระองค์นี้คือพระบุตรของพระเจ้า"
35 วันรุ่งขึ้น ยอห์นยืนอยู่ที่นั่นอีกครั้งกับสาวกของเขาสองคน
36 เมื่อเขามองดูพระเยซูที่กำลังเดินผ่านไป เขากล่าวว่า "จงดู ลูกแกะของพระเจ้า""
37 สาวกสองคนนั้นได้ยินเขาพูดเช่นนั้น จึงติดตามพระเยซู
38 พระเยซูหันมาเห็นพวกเขากำลังตามพระองค์ จึงถามว่า "พวกคุณกำลังหาอะไร""
พวกเขาตอบพระองค์ว่า "รับบี" (แปลว่า อาจารย์" "ท่านพักอยู่ที่ไหน""
39 พระองค์ตอบว่า "มาดู"
พวกเขาจึงไปและเห็นที่ที่พระองค์พัก แล้วอยู่กับพระองค์ในวันนั้น เวลานั้นประมาณชั่วโมงที่สิบ‡
40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูดและติดตามพระเยซู คืออันดรูว์ พี่น้องของซีโมนเปโตร
41 ก่อนอื่นเขาไปหาซีโมนพี่น้องของตน และบอกว่า "พวกเราพบพระเมสสิยาห์แล้ว"" (แปลว่า
พระคริสต์§)
42 แล้วอันดรูว์พาซีโมนมาหาพระเยซู พระเยซูมองเขาและกล่าวว่า "ท่านคือซีโมนบุตรของโยนาห์
ท่านจะได้ชื่อว่า เคฟาส" (แปลว่า เปโตร"*
43 วันรุ่งขึ้น พระเยซูตั้งใจจะออกไปยังแคว้นกาลิลี พระองค์พบฟีลิป และกล่าวกับเขาว่า
"ตามเรามา"

✡ **1:23 1:23** อิสยาห์ 40:3 † **1:29 1:29** "จงดู" แปลจากคำว่า """""" ซึ่งหมายถึง มองดู ให้ความสนใจ สังเกต ดู หรือจ้องมอง และมักใช้เป็นคำอุทาน ‡ **1:39 1:39** 16:00 น" § **1:41 1:41** "เมสสิยาห์" (ฮีบรู" และ "คริสต์" (กรีก" ต่างก็หมายถึง "ผู้ที่ได้รับการเจิม" * **1:42 1:42** "เคฟาส" (อาราเมค" และ "เปโตร" (กรีก" ต่างก็หมายถึง "ศิลา"

44 ฟีลิปเป็นคนเมืองเบธไซดา เมืองเดียวกับอันดรูว์และเปโตร
45 ฟีลิปไปพบนาธานาเอล และบอกเขาว่า "พวกเราพบผู้ที่โมเสสเขียนถึงในธรรมบัญญัติ
และบรรดาผู้เผยพระวจนะก็เขียนถึงด้วย คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธ บุตรของโยเซฟ"
46 นาธานาเอลถามเขาว่า "จะมีสิ่งดีอะไรออกมาจากนาซาเร็ธได้หรือ"
ฟีลิปตอบว่า "มาดูสิ"
47 พระเยซูเห็นนาธานาเอลกำลังมาหาพระองค์ จึงกล่าวถึงเขาว่า "นี่คือชาวอิสราเอลแท้จริงคนหนึ่ง
ซึ่งไม่มีเล่ห์เหลี่ยม"
48 นาธานาเอลถามพระองค์ว่า "ท่านรู้จักผมได้อย่างไร"
พระเยซูตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน ตอนที่ท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อ เราเห็นท่าน"
49 นาธานาเอลตอบพระองค์ว่า "รับบี ท่านคือพระบุตรของพระเจ้า" ท่านคือกษัตริย์ของอิสราเอล"
50 พระเยซูตอบเขาว่า "เพราะเราบอกท่านว่า "เราเห็นท่านใต้ต้นมะเดื่อ" ท่านจึงเชื่อหรือ"
ท่านจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้"
51 แล้วพระองค์กล่าวกับเขาว่า "เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า ต่อจากนี้พวกคุณจะเห็นสวรรค์เปิดออก
และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นไปและลงมายังบุตรมนุษย์"

2

1 ในวันที่สาม มีงานแต่งงานที่เมืองคานาในแคว้นกาลิลี มารดาของพระเยซูอยู่ที่นั่น
2 พระเยซูกับสาวกของพระองค์ก็ได้รับเชิญไปงานแต่งงานด้วย
3 เมื่อเหล้าองุ่นหมด มารดาของพระเยซูกล่าวกับพระองค์ว่า "พวกเขาไม่มีเหล้าองุ่นแล้ว"
4 พระเยซูกล่าวกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับท่านและเรา" วาระของเรายังมาไม่ถึง"
5 มารดาของพระองค์บอกคนรับใช้ว่า "เขาบอกให้พวกคุณทำอะไร ก็จงทำตามนั้น"
6 ที่นั่นมีโอ่งน้ำทำด้วยหินหกใบ ตั้งไว้สำหรับการชำระตัวตามธรรมเนียมของชาวยิว
แต่ละใบจุได้สองหรือสามเมเทรเตส*
7 พระเยซูบอกพวกเขาว่า "เติมน้ำลงในโอ่งให้เต็ม" พวกเขาจึงเติมจนเต็มถึงปากโอ่ง
8 แล้วพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ตอนนี้ตักน้ำออกมาบ้าง แล้วเอาไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยง"
พวกเขาก็เอาไป
9 เมื่อผู้ดูแลงานเลี้ยงชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าองุ่น เขาไม่รู้ว่าเหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน
แต่คนรับใช้ที่ตักน้ำรู้ ผู้ดูแลงานเลี้ยงจึงเรียกเจ้าบ่าวมา
10 และกล่าวกับเขาว่า "ทุกคนเอาเหล้าองุ่นดีมาเลี้ยงก่อน และเมื่อแขกดื่มกันเต็มที่แล้ว
จึงเอาเหล้าองุ่นที่ไม่ดีเท่ามา แต่ท่านกลับเก็บเหล้าองุ่นดีไว้จนถึงตอนนี้"
11 นี่เป็นจุดเริ่มต้นของหมายสำคัญต่าง ๆ ที่พระเยซูทำในเมืองคานาแห่งแคว้นกาลิลี
พระองค์เปิดเผยพระสิริของพระองค์ และสาวกก็เชื่อในพระองค์
12 หลังจากนั้น พระองค์ลงไปยังคาเปอรนาอุม พร้อมกับมารดา พี่น้อง และสาวกของพระองค์
พวกเขาพักอยู่ที่นั่นไม่กี่วัน
13 ใกล้ถึงเทศกาลปัสกาของชาวยิว พระเยซูจึงขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
14 ในพระวิหาร พระองค์พบคนขายวัว แกะ และนกพิราบ รวมทั้งคนแลกเงินที่นั่งอยู่
15 พระองค์เอาเชือกมาทำเป็นแส้ แล้วขับไล่ทั้งหมดออกจากพระวิหาร ทั้งแกะและวัว
พระองค์เทเงินของคนแลกเงินออก และคว่ำโต๊ะของพวกเขา
16 พระองค์กล่าวกับคนขายนกพิราบว่า "เอาของพวกนี้ออกไปจากที่นี่"
อย่าทำบ้านของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด"

---

* **2:6 2:6** สองถึงสามเมเทรเตสมีปริมาตรประมาณ 20 ถึง 30 แกลลอนสหรัฐ หรือ 75 ถึง 115 ลิตร

17 สาวกของพระองค์ระลึกได้ว่า มีเขียนไว้ว่า
“ความร้อนรนเพื่อบ้านของพระองค์จะกลืนกินข้าพเจ้า”✡
18 ชาวยิวจึงถามพระองค์ว่า “เมื่อท่านทำเรื่องเหล่านี้
ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้พวกเราเห็น”
19 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ทำลายพระวิหารนี้เสีย แล้วภายในสามวันเราจะทำให้มันตั้งขึ้นอีก”
20 ชาวยิวจึงกล่าวว่า “พระวิหารนี้ใช้เวลาสร้างถึงสี่สิบหกปี
แล้วท่านจะทำให้มันตั้งขึ้นในสามวันหรือ”
21 แต่พระวิหารที่พระองค์พูดถึงคือร่างกายของพระองค์
22 ดังนั้น เมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย สาวกจึงระลึกได้ว่าพระองค์เคยพูดเรื่องนี้
และพวกเขาก็เชื่อพระคัมภีร์ และเชื่อถ้อยคำที่พระเยซูได้กล่าวไว้
23 ขณะที่พระองค์อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มช่วงเทศกาลปัสกา คนจำนวนมากเชื่อในพระนามของพระองค์
เมื่อได้เห็นหมายสำคัญที่พระองค์ทำ
24 แต่พระเยซูไม่วางใจพวกเขา เพราะพระองค์รู้จักทุกคน
25 และพระองค์ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาเป็นพยานเกี่ยวกับมนุษย์
เพราะพระองค์รู้เองว่ามีอะไรอยู่ในมนุษย์

3

1 มีชายฟาริสีคนหนึ่งชื่อนิโคเดมัส เป็นผู้นำคนหนึ่งของชาวยิว
2 เขามาหาพระเยซูในเวลากลางคืน และกล่าวกับพระองค์ว่า “รับบี
พวกเรารู้ว่าท่านเป็นอาจารย์ที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีใครทำหมายสำคัญอย่างที่ท่านทำได้
ถ้าพระเจ้าไม่อยู่กับเขา”
3 พระเยซูตอบเขาว่า “เราขอยืนยันกับท่านว่า ถ้าใครไม่เกิดใหม่ *
เขาก็ไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้”
4 นิโคเดมัสถามพระองค์ว่า “คนที่แก่แล้วจะเกิดได้อย่างไร”
เขาจะเข้าไปในครรภ์มารดาเป็นครั้งที่สอง แล้วเกิดอีกได้หรือ”
5 พระเยซูตอบว่า “เราขอยืนยันกับท่านว่า ถ้าใครไม่เกิดจากน้ำและพระวิญญาณ
เขาก็ไม่สามารถเข้าอาณาจักรของพระเจ้าได้
6 สิ่งที่เกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง ส่วนสิ่งที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ
7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า “พวกคุณทุกคนต้องเกิดใหม่”
8 ลม†พัดไปตามที่มันต้องการ ท่านได้ยินเสียงของมัน แต่ไม่รู้ว่ามันมาจากไหนและกำลังไปไหน
ทุกคนที่เกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้น”
9 นิโคเดมัสถามพระองค์ว่า “เรื่องเหล่านี้จะเป็นไปได้อย่างไร”
10 พระเยซูตอบเขาว่า “ท่านเป็นอาจารย์ของอิสราเอล แล้วยังไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้หรือ”
11 เราขอยืนยันกับท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่พวกเรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่พวกเราได้เห็น
แต่พวกคุณไม่ยอมรับคำพยานของพวกเรา
12 ถ้าเราบอกเรื่องทางโลกแก่พวกคุณแล้วพวกคุณยังไม่เชื่อ
พวกคุณจะเชื่อได้อย่างไรถ้าเราบอกเรื่องทางสวรรค์”
13 ไม่มีใครขึ้นไปสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ ผู้อยู่ในสวรรค์
14 โมเสสยกงูขึ้นในถิ่นทุรกันดารอย่างไร บุตรมนุษย์ก็ต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้น

✡ **2:17 2:17** สดุดี 69:9 * **3:3 3:3** คำที่ใช้ในวลี “เกิดใหม่” ตรงนี้และในยอห์น 3:7 (ἄνωθεν) ยังหมายถึง “อีกครั้ง” และ “จากเบื้องบน” ได้ด้วย † **3:8 3:8** คำกรีกคำเดียวกัน (πνεῦμα) หมายถึง ลม ลมหายใจ และวิญญาณ

15 เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
16 เพราะพระเจ้ารักโลกมากถึงขนาดที่ประทานพระบุตรผู้บังเกิดเพียงองค์เดียว‡
เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
17 เพราะพระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรเข้ามาในโลกเพื่อพิพากษาโลก แต่เพื่อให้โลกรอดผ่านพระองค์
18 คนที่เชื่อในพระองค์ไม่ถูกพิพากษา ส่วนคนที่ไม่เชื่อก็ถูกพิพากษาแล้ว
เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามของพระบุตรผู้บังเกิดเพียงองค์เดียวของพระเจ้า
19 การพิพากษาเป็นอย่างนี้ คือ ความสว่างได้เข้ามาในโลก แต่ผู้คนรักความมืดมากกว่าความสว่าง
เพราะการกระทำของพวกเขาชั่วร้าย
20 เพราะทุกคนที่ทำชั่วเกลียดความสว่าง และไม่เข้ามาหาความสว่าง
เพื่อไม่ให้การกระทำของตนถูกเปิดโปง
21 แต่คนที่ประพฤติตามความจริงเข้ามาหาความสว่าง เพื่อให้เห็นชัดว่า
เขาทำสิ่งเหล่านั้นในพระเจ้า
22 หลังจากนั้น พระเยซูกับสาวกเข้าไปในแคว้นยูเดีย พระองค์อยู่ที่นั่นกับพวกเขา
และให้คนรับบัพติศมา
23 ยอห์นก็กำลังให้คนรับบัพติศมาที่เอนอน ใกล้เมืองสาลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก
ผู้คนพากันมาและรับบัพติศมา
24 เพราะตอนนั้นยอห์นยังไม่ถูกขังในคุก
25 แล้วสาวกของยอห์นเกิดโต้เถียงกับชาวยิวบางคนเรื่องการชำระตัว
26 พวกเขามาหายอห์นและกล่าวว่า รับบี คนที่อยู่กับท่านฟากแม่น้ำจอร์แดน
ซึ่งท่านได้เป็นพยานถึง ตอนนี้เขากำลังให้คนรับบัพติศมา และทุกคนก็พากันไปหาเขา
27 ยอห์นตอบว่า คนเราจะรับอะไรไม่ได้เลย ถ้าสวรรค์ไม่ประทานสิ่งนั้นให้
28 พวกคุณเองเป็นพยานได้ว่า ข้าพเจ้าเคยพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าพูดว่า
ข้าพเจ้าถูกส่งมาก่อนพระองค์
29 คนที่มีเจ้าสาวคือเจ้าบ่าว
ส่วนเพื่อนของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังอยู่ก็ยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ดังนั้น
ความยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว
30 พระองค์ต้องยิ่งใหญ่ขึ้น ส่วนข้าพเจ้าต้องลดลง
31 ผู้ที่มาจากเบื้องบนอยู่เหนือทุกคน ผู้ที่มาจากแผ่นดินโลกก็เป็นของแผ่นดินโลก
และพูดเรื่องของแผ่นดินโลก ผู้ที่มาจากสวรรค์อยู่เหนือทุกคน
32 พระองค์เป็นพยานถึงสิ่งที่พระองค์ได้เห็นและได้ยิน แต่ไม่มีใครยอมรับคำพยานของพระองค์
33 คนที่ยอมรับคำพยานของพระองค์ก็ได้ประทับตรายืนยันว่า พระเจ้าสัตย์จริง
34 ผู้ที่พระเจ้าส่งมานั้นพูดถ้อยคำของพระเจ้า เพราะพระเจ้าประทานพระวิญญาณอย่างไม่จำกัด
35 พระบิดารักพระบุตร และมอบทุกสิ่งไว้ในมือของพระองค์
36 คนที่เชื่อในพระบุตรมีชีวิตนิรันดร์ แต่คนที่ไม่เชื่อฟัง§พระบุตรจะไม่ได้เห็นชีวิต
และความโกรธของพระเจ้ายังคงอยู่เหนือเขา

4

1 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้ารู้ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูกำลังทำให้คนเป็นสาวก
และให้คนรับบัพติศมามากกว่ายอห์น
2 (แม้ว่าพระเยซูเองไม่ได้ให้คนรับบัพติศมา แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้คนรับบัพติศมา

---

‡ **3:16** **3:16** วลีที่แปลว่า ผู้บังเกิดเพียงองค์เดียว มาจากคำกรีก ซึ่งบางครั้งแปลว่า ผู้บังเกิดองค์เดียว หรือ องค์เดียวเท่านั้น § **3:36** **3:36** คำเดียวกันนี้สามารถแปลว่า ไม่เชื่อฟัง หรือ ไม่เชื่อ ได้ในบริบทนี้

3 พระองค์จึงออกจากยูเดีย และกลับไปยังแคว้นกาลิลี
4 พระองค์จำเป็นต้องผ่านแคว้นสะมาเรีย
5 พระองค์จึงมาถึงเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรียชื่อสิคาร์
อยู่ใกล้ที่ดินผืนหนึ่งที่ยาโคบยกให้โยเซฟบุตรของเขา
6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง จึงนั่งอยู่ข้างบ่อน้ำ
เวลานั้นประมาณชั่วโมงที่หก*
7 หญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูกล่าวกับนางว่า "ขอน้ำให้เราดื่มหน่อย"
8 เพราะสาวกของพระองค์เข้าไปในเมืองเพื่อซื้ออาหาร
9 หญิงชาวสะมาเรียจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นชาวยิว ส่วนดิฉันเป็นหญิงชาวสะมาเรีย
แล้วท่านมาขอน้ำจากดิฉันดื่มได้อย่างไร?" (เพราะชาวยิวไม่คบหากับชาวสะมาเรีย)
10 พระเยซูตอบนางว่า "ถ้าท่านรู้จักของประทานจากพระเจ้า และรู้ว่าใครกำลังพูดกับท่านว่า
'ขอน้ำให้เราดื่มหน่อย' ท่านคงขอจากผู้นั้น และผู้นั้นคงให้น้ำที่มีชีวิตแก่ท่าน"
11 หญิงนั้นกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านคะ ท่านไม่มีอะไรใช้ตักน้ำ และบ่อก็ลึก
แล้วท่านจะเอาน้ำที่มีชีวิตนั้นมาจากไหน?
12 ท่านยิ่งใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของพวกเราหรือ? ยาโคบเป็นผู้ให้บ่อนี้แก่พวกเรา
และยาโคบเองก็ดื่มน้ำจากบ่อนี้ รวมทั้งลูก ๆ และฝูงสัตว์ของเขาด้วย"
13 พระเยซูตอบนางว่า "ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก
14 แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้ จะไม่กระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขาจะกลายเป็นแหล่งน้ำในตัวเขา
ซึ่งพุ่งขึ้นสู่ชีวิตนิรันดร์"
15 หญิงนั้นกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านคะ โปรดให้น้ำนี้แก่ดิฉัน เพื่อดิฉันจะไม่กระหาย
และไม่ต้องเดินมาถึงที่นี่เพื่อตักน้ำอีก"
16 พระเยซูกล่าวกับนางว่า "ไปเรียกสามีของท่าน แล้วกลับมาที่นี่"
17 หญิงนั้นตอบว่า "ดิฉันไม่มีสามี"
พระเยซูกล่าวกับนางว่า "ท่านพูดถูกแล้วที่ว่า 'ข้าพเจ้าไม่มีสามี'
18 เพราะท่านเคยมีสามีมาห้าคน และผู้ชายที่อยู่กับท่านตอนนี้ก็ไม่ใช่สามีของท่าน
เรื่องนี้ท่านพูดความจริง"
19 หญิงนั้นกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านคะ ดิฉันเห็นแล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ
20 บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการบนภูเขาลูกนี้ แต่พวกคุณชาวยิวบอกว่า
สถานที่ที่ควรนมัสการคือกรุงเยรูซาเล็ม"
21 พระเยซูกล่าวกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถอะ วาระกำลังมา เมื่อพวกคุณจะนมัสการพระบิดา
ไม่ใช่ที่ภูเขาลูกนี้ และไม่ใช่ที่กรุงเยรูซาเล็ม
22 พวกคุณนมัสการสิ่งที่พวกคุณไม่รู้จัก ส่วนพวกเรานมัสการสิ่งที่พวกเรารู้จัก
เพราะความรอดมาจากชาวยิว
23 แต่วาระกำลังมา และมาถึงแล้ว
เมื่อผู้นมัสการที่แท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยวิญญาณและความจริง
เพราะพระบิดากำลังแสวงหาผู้ที่จะนมัสการพระองค์เช่นนี้
24 พระเจ้าเป็นวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยวิญญาณและความจริง"
25 หญิงนั้นกล่าวกับพระองค์ว่า "ดิฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์กำลังมา คือผู้ที่เรียกว่า พระคริสต์†
เมื่อพระองค์มา พระองค์จะบอกทุกสิ่งแก่พวกเรา"
26 พระเยซูกล่าวกับนางว่า "เราเองคือผู้นั้น ผู้ที่กำลังพูดกับท่าน"

---

* **4:6 4:6** เที่ยงวัน † **4:25 4:25** "เมสสิยาห์" (ฮีบรู) และ "คริสต์" (กรีก) ต่างก็หมายถึง "ผู้ที่ได้รับการเจิม"

27 ในตอนนั้นเอง สาวกของพระองค์ก็กลับมา พวกเขาประหลาดใจที่พระองค์กำลังพูดกับผู้หญิง
แต่ไม่มีใครถามว่า “กำลังหาอะไรอยู่” หรือ “ทำไมท่านจึงพูดกับนาง”
28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้ แล้วเข้าไปในเมืองและบอกผู้คนว่า
29 “มาดูชายคนหนึ่งที่บอกทุกอย่างที่ดิฉันเคยทำ คนนี้จะเป็นพระคริสต์ได้ไหม”
30 พวกเขาจึงออกจากเมือง และพากันมาหาพระองค์
31 ระหว่างนั้น สาวกคะยั้นคะยอพระองค์ว่า “รับบี โปรดกินอะไรสักหน่อย”
32 แต่พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “เรามีอาหารกิน ซึ่งพวกคุณไม่รู้จัก”
33 สาวกจึงถามกันว่า “มีใครเอาอาหารมาให้พระองค์กินแล้วหรือ”
34 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการทำตามความประสงค์ของผู้ที่ส่งเรามา
และทำงานของพระองค์ให้สำเร็จ
35 พวกคุณไม่ได้พูดหรือว่า ‘อีกสี่เดือนก็จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว’? ดูสิ เราบอกพวกคุณว่า
จงเงยหน้ามองทุ่งพืชผล เพราะทุ่งเหล่านั้นขาวพร้อมเก็บเกี่ยวแล้ว
36 คนที่เก็บเกี่ยวได้รับค่าจ้าง และรวบรวมผลไว้เพื่อชีวิตนิรันดร์
เพื่อทั้งคนหว่านและคนเก็บเกี่ยวจะได้ยินดีด้วยกัน
37 เพราะคำกล่าวนี้เป็นความจริงว่า ‘คนหนึ่งหว่าน อีกคนหนึ่งเก็บเกี่ยว’
38 เราส่งพวกคุณไปเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกคุณไม่ได้ลงแรงทำ คนอื่นลงแรงมาก่อน
และพวกคุณได้เข้ามาร่วมในงานที่พวกเขาลงแรงไว้”
39 ชาวสะมาเรียจำนวนมากจากเมืองนั้นเชื่อในพระองค์ เพราะถ้อยคำของหญิงนั้นที่เป็นพยานว่า
“พระองค์บอกทุกอย่างที่ดิฉันเคยทำ”
40 ดังนั้น เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ พวกเขาขอร้องให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา
พระองค์จึงอยู่ที่นั่นสองวัน
41 มีคนอีกมากยิ่งขึ้นที่เชื่อ เพราะถ้อยคำของพระองค์
42 พวกเขากล่าวกับหญิงนั้นว่า “ตอนนี้พวกเราเชื่อแล้ว ไม่ใช่เพราะสิ่งที่ท่านพูด
เพราะพวกเราได้ยินด้วยตัวเอง และรู้แน่แล้วว่า พระองค์นี้คือพระคริสต์ คือพระผู้ช่วยให้รอดของโลก”
43 หลังจากสองวันนั้น พระองค์ออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี
44 เพราะพระเยซูเองเป็นพยานว่า ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตนเอง
45 เมื่อพระองค์มาถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีก็ต้อนรับพระองค์
เพราะพวกเขาเองก็ไปร่วมเทศกาลที่กรุงเยรูซาเล็ม และได้เห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทำที่นั่น
46 พระเยซูจึงมาที่เมืองคานาแห่งแคว้นกาลิลีอีก ที่ซึ่งพระองค์เคยทำให้น้ำกลายเป็นเหล้าองุ่น
มีขุนนางคนหนึ่งซึ่งลูกชายกำลังป่วยอยู่ที่คาเปอรนาอุม
47 เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูออกจากแคว้นยูเดียมาถึงแคว้นกาลิลี เขาจึงไปหาพระองค์
และขอร้องให้พระองค์ลงไปรักษาลูกชายของเขา เพราะเด็กใกล้จะตายแล้ว
48 พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “ถ้าพวกคุณไม่ได้เห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์
พวกคุณจะไม่เชื่อเลย”
49 ขุนนางกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านครับ โปรดลงไปก่อนลูกของผมจะตาย”
50 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “กลับไป ลูกชายของท่านมีชีวิตอยู่”
ชายนั้นเชื่อถ้อยคำที่พระเยซูกล่าวกับเขา แล้วก็กลับไป
51 ขณะที่เขากำลังลงไป คนรับใช้ของเขามาพบและบอกว่า “ลูกของท่านมีชีวิตอยู่”
52 เขาจึงถามพวกเขาว่า เด็กเริ่มดีขึ้นเวลาไหน พวกเขาตอบว่า “เมื่อวานตอนชั่วโมงที่เจ็ด‡
ไข้ก็หายไป”

---

‡ **4:52 4:52** 13:00 น.

53 บิดาจึงรู้ว่า เป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ลูกชายของท่านมีชีวิตอยู่"
ทั้งเขาและทุกคนในบ้านของเขาจึงเชื่อ
54 นี่เป็นหมายสำคัญครั้งที่สองที่พระเยซูทำ หลังจากพระองค์ออกจากแคว้นยูเดียมายังแคว้นกาลิลี

5

1 หลังจากนั้น มีเทศกาลหนึ่งของชาวยิว และพระเยซูขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
2 ในกรุงเยรูซาเล็มใกล้ประตูแกะ มีสระแห่งหนึ่งซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่า "เบเธสดา"
มีระเบียงที่มีหลังคาห้าแห่ง
3 คนป่วยจำนวนมาก คนตาบอด คนขาพิการ และคนเป็นอัมพาต นอนอยู่ตามระเบียงเหล่านั้น
รอให้น้ำกระเพื่อม
4 เพราะบางครั้งทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงไปในสระและทำให้น้ำกระเพื่อม หลังจากน้ำกระเพื่อม
ใครลงไปก่อนก็จะหายจากโรคที่เป็นอยู่ ไม่ว่าจะเป็นโรคอะไร*
5 ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว
6 เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่และรู้ว่าเขาป่วยมานาน พระองค์ถามเขาว่า "ท่านอยากหายดีไหม"
7 คนป่วยตอบพระองค์ว่า "ท่านครับ ผมไม่มีใครช่วยพาผมลงสระตอนที่น้ำกระเพื่อม
พอผมกำลังจะลง คนอื่นก็ลงไปก่อนผม"
8 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ลุกขึ้น หยิบเสื่อของท่าน แล้วเดินไปเถอะ"
9 ชายคนนั้นก็หายดีทันที เขาหยิบเสื่อของตนแล้วเดินไป
วันนั้นเป็นวันสะบาโต
10 ชาวยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต ท่านไม่ได้รับอนุญาตให้แบกเสื่อ"
11 เขาตอบว่า "คนที่ทำให้ผมหายดีบอกผมว่า "หยิบเสื่อของท่าน แล้วเดินไป""
12 พวกเขาจึงถามเขาว่า "คนที่บอกท่านว่า "หยิบเสื่อของท่าน แล้วเดินไป" คือใคร""
13 แต่ชายที่หายดีไม่รู้ว่าเป็นใคร เพราะพระเยซูหลบออกไปท่ามกลางฝูงชนที่อยู่ตรงนั้นแล้ว
14 ต่อมาพระเยซูพบเขาในพระวิหาร และกล่าวกับเขาว่า "ดูสิ ตอนนี้ท่านหายดีแล้ว อย่าทำบาปอีก
เพื่อจะไม่มีสิ่งที่เลวร้ายกว่านี้เกิดขึ้นกับท่าน"
15 ชายคนนั้นจึงไปบอกชาวยิวว่า ผู้ที่ทำให้เขาหายดีคือพระเยซู
16 ชาวยิวจึงข่มเหงพระเยซูและพยายามจะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ในวันสะบาโต
17 แต่พระเยซูตอบพวกเขาว่า "พระบิดาของเรายังทำงานอยู่ เราก็ทำงานเช่นกัน"
18 ชาวยิวจึงยิ่งพยายามจะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ไม่เพียงแต่ละเมิดวันสะบาโต
แต่ยังเรียกพระเจ้าว่าพระบิดาของพระองค์เอง ทำให้ตนเองเสมอกับพระเจ้า
19 พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า "เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า พระบุตรไม่สามารถทำอะไรด้วยตนเองได้
นอกจากสิ่งที่พระองค์เห็นพระบิดาทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทำ พระบุตรก็ทำสิ่งนั้นเช่นเดียวกัน
20 เพราะพระบิดารักพระบุตร และแสดงทุกสิ่งที่พระองค์เองทำให้พระบุตรเห็น
พระองค์จะแสดงงานที่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งเหล่านี้ให้พระบุตรเห็น เพื่อให้พวกคุณประหลาดใจ
21 เพราะพระบิดาทำให้คนตายฟื้นขึ้นและประทานชีวิตแก่พวกเขาฉันใด
พระบุตรก็ประทานชีวิตแก่ผู้ที่พระองค์ปรารถนาฉันนั้น
22 พระบิดาไม่พิพากษาใคร แต่มอบการพิพากษาทั้งหมดให้พระบุตร
23 เพื่อให้ทุกคนให้เกียรติพระบุตรเหมือนที่ให้เกียรติพระบิดา ผู้ที่ไม่ให้เกียรติพระบุตร
ก็ไม่ให้เกียรติพระบิดาผู้ส่งพระบุตรมา
24 "เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า ผู้ที่ฟังถ้อยคำของเราและเชื่อพระองค์ผู้ส่งเรามา มีชีวิตนิรันดร์
และจะไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว

---

* **5:4 5:4** NU ละข้อความตั้งแต่ "รอ" ในข้อ 3 ไปจนถึงท้ายข้อ 4

25 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า วาระกำลังมา และบัดนี้ก็มาถึงแล้ว
เมื่อคนตายจะได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้า และผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต
26 เพราะพระบิดามีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น
27 และพระบิดายังมอบสิทธิอำนาจให้พระบุตรทำการพิพากษา เพราะพระองค์เป็นมนุษย์
28 อย่าประหลาดใจในเรื่องนี้ เพราะวาระกำลังมา
เมื่อทุกคนที่อยู่ในที่ฝังศพจะได้ยินเสียงของพระองค์
29 แล้วจะออกมา ผู้ที่ทำความดีจะฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อมีชีวิต
ส่วนผู้ที่ทำความชั่วจะฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อรับการพิพากษา
30 เราไม่สามารถทำอะไรด้วยตนเองได้ เราพิพากษาตามที่เราได้ยิน
และการพิพากษาของเราชอบธรรม เพราะเราไม่แสวงหาความประสงค์ของเราเอง
แต่แสวงหาความประสงค์ของพระบิดาผู้ส่งเรามา
31 ถ้าเราเป็นพยานยืนยันเรื่องตัวเราเอง คำพยานของเราก็ใช้ยืนยันไม่ได้
32 มีอีกผู้หนึ่งเป็นพยานยืนยันเรื่องเรา
และเรารู้ว่าคำพยานที่ผู้นั้นเป็นพยานยืนยันเรื่องเรานั้นเป็นความจริง
33 พวกคุณส่งคนไปหายอห์น และเขาได้เป็นพยานยืนยันถึงความจริง
34 แต่คำพยานที่เรารับนั้นไม่ได้มาจากมนุษย์ ถึงอย่างนั้น เราพูดสิ่งเหล่านี้เพื่อให้พวกคุณรอด
35 ยอห์นเป็นตะเกียงที่ลุกโชนและส่องสว่าง
และพวกคุณเต็มใจที่จะชื่นชมยินดีอยู่ชั่วครู่ในความสว่างของเขา
36 แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของยอห์น เพราะงานต่าง ๆ
ที่พระบิดามอบให้เราทำให้สำเร็จ คืองานที่เรากำลังทำอยู่นี้เอง
เป็นพยานยืนยันเรื่องเราว่าพระบิดาส่งเรามา
37 และพระบิดาผู้ส่งเรามา ก็เป็นพยานยืนยันเรื่องเราด้วย พวกคุณไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์
หรือเห็นรูปลักษณ์ของพระองค์
38 และถ้อยคำของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในพวกคุณ เพราะพวกคุณไม่เชื่อผู้ที่พระองค์ส่งมา
39 พวกคุณค้นดูพระคัมภีร์ เพราะคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นพวกคุณมีชีวิตนิรันดร์
และพระคัมภีร์เหล่านี้เองเป็นพยานยืนยันเรื่องเรา
40 แต่พวกคุณกลับไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะมีชีวิต
41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์
42 แต่เรารู้จักพวกคุณ และรู้ว่าพวกคุณไม่มีความรักของพระเจ้าอยู่ในตัว
43 เรามาในพระนามของพระบิดาของเรา แต่พวกคุณไม่ยอมรับเรา ถ้าคนอื่นมาในนามของตนเอง
พวกคุณกลับจะยอมรับเขา
44 พวกคุณจะเชื่อได้อย่างไร ในเมื่อรับเกียรติจากกันและกัน
แต่ไม่แสวงหาเกียรติที่มาจากพระเจ้าองค์เดียว
45 อย่าคิดว่าเราจะกล่าวหาพวกคุณต่อพระบิดา ผู้ที่กล่าวหาพวกคุณคือโมเสส
ผู้ที่พวกคุณฝากความหวังไว้
46 เพราะถ้าพวกคุณเชื่อโมเสส พวกคุณก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสเขียนถึงเรา
47 แต่ถ้าพวกคุณไม่เชื่อข้อเขียนของเขา แล้วจะเชื่อถ้อยคำของเราได้อย่างไร

6

1 หลังจากนั้น พระเยซูไปอีกฝั่งหนึ่งของทะเลกาลิลี ซึ่งเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าทะเลทิเบเรียส
2 ฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์ เพราะพวกเขาเห็นหมายสำคัญที่พระองค์ทำแก่คนป่วย

3 พระเยซูขึ้นไปบนภูเขา และนั่งอยู่ที่นั่นกับสาวกของพระองค์
4 ขณะนั้น เทศกาลปัสกา ซึ่งเป็นเทศกาลของชาวยิว ใกล้เข้ามาแล้ว
5 พระเยซูเงยหน้าขึ้นและเห็นฝูงชนจำนวนมากกำลังมาหาพระองค์ จึงถามฟีลิปว่า
"พวกเราจะซื้อขนมปังจากที่ไหนให้คนเหล่านี้กิน"
6 พระองค์ถามเช่นนี้เพื่อทดสอบเขา เพราะพระองค์เองรู้อยู่แล้วว่าจะทำอะไร
7 ฟีลิปตอบพระองค์ว่า "ขนมปังราคาสองร้อยเดนาริอุส*
ก็ยังไม่พอให้แต่ละคนได้กินแม้เพียงเล็กน้อย"
8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์ คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร กล่าวกับพระองค์ว่า
9 "ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่ง มีขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาสองตัว
แต่แค่นี้จะพออะไรกับคนมากขนาดนี้"
10 พระเยซูกล่าวว่า "ให้คนเหล่านั้นนั่งลง" ที่บริเวณนั้นมีหญ้ามาก พวกเขาจึงนั่งลง
มีผู้ชายประมาณห้าพันคน
11 พระเยซูหยิบขนมปังขึ้นมา กล่าวคำขอบคุณ แล้วแจกให้สาวก และสาวกก็แจกให้คนที่นั่งอยู่
พระองค์ทำเช่นเดียวกันกับปลา ให้พวกเขามากเท่าที่ต้องการ
12 เมื่อทุกคนกินอิ่มแล้ว พระองค์กล่าวกับสาวกว่า "เก็บเศษที่เหลือไว้ อย่าให้อะไรสูญเปล่า"
13 พวกเขาจึงเก็บเศษขนมปังข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนที่เหลือจากคนที่กิน ได้เต็มสิบสองตะกร้า
14 เมื่อผู้คนเห็นหมายสำคัญที่พระเยซูทำ พวกเขาพูดว่า
"ท่านผู้นี้เป็นผู้เผยพระวจนะที่จะมาในโลกอย่างแท้จริง"
15 พระเยซูรู้ว่าพวกเขากำลังจะมาจับพระองค์ไปตั้งเป็นกษัตริย์โดยใช้กำลัง
จึงหลบขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังอีกครั้ง
16 เมื่อถึงเวลาเย็น สาวกของพระองค์ลงไปที่ทะเล
17 พวกเขาลงเรือและออกเดินทางข้ามทะเลไปยังคาเปอรนาอุม ตอนนั้นมืดแล้ว
และพระเยซูยังไม่ได้มาหาพวกเขา
18 ทะเลมีคลื่นแรง เพราะมีลมแรงพัดอยู่
19 เมื่อพวกเขาพายเรือไปได้ประมาณยี่สิบห้าถึงสามสิบสตาเดีย†
พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังเดินอยู่บนทะเล✡ และเข้ามาใกล้เรือ พวกเขาก็กลัว
20 แต่พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "เราเอง‡ อย่ากลัว"
21 พวกเขาจึงเต็มใจรับพระองค์ขึ้นเรือ และทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่พวกเขากำลังไป
22 วันรุ่งขึ้น ฝูงชนที่ยังอยู่อีกฝั่งของทะเลเห็นว่า ที่นั่นไม่มีเรือลำอื่น
นอกจากเรือลำที่สาวกของพระองค์ขึ้นไป และเห็นว่าพระเยซูไม่ได้ลงเรือไปกับสาวก
แต่สาวกของพระองค์ออกไปกันตามลำพัง
23 แต่มีเรือหลายลำจากทิเบเรียสมาใกล้สถานที่ที่พวกเขากินขนมปัง
หลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวคำขอบคุณแล้ว
24 เมื่อฝูงชนเห็นว่าพระเยซูไม่อยู่ที่นั่น และสาวกของพระองค์ก็ไม่อยู่
พวกเขาจึงลงเรือเหล่านั้นไปยังคาเปอรนาอุม เพื่อตามหาพระเยซู
25 เมื่อพบพระองค์อีกฝั่งของทะเล พวกเขาถามว่า "รับบี ท่านมาถึงที่นี่เมื่อไร"
26 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า พวกคุณตามหาเรา
ไม่ใช่เพราะเห็นหมายสำคัญ แต่เพราะพวกคุณได้กินขนมปังจนอิ่ม
27 อย่าทำงานเพื่ออาหารที่เสื่อมสลาย แต่จงทำงานเพื่ออาหารที่คงอยู่จนถึงชีวิตนิรันดร์
ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่พวกคุณ เพราะพระเจ้าพระบิดาได้ประทับตราพระองค์ไว้แล้ว"

---

* **6:7 6:7** เดนาริอุสเป็นเหรียญเงิน มีค่าประมาณค่าแรงหนึ่งวันของคนงานเกษตร ดังนั้น 200 เดนาริอุสจึงเท่ากับค่าแรงประมาณ 6 ถึง 7 เดือน † **6:19 6:19** 25 ถึง 30 สตาเดียเท่ากับประมาณ 5 ถึง 6 กิโลเมตร หรือประมาณ 3 ถึง 4 ไมล์ ✡ **6:19 6:19** ดู โยบ 9:8 ‡ **6:20 6:20** หรือ "เราเป็น"

28 พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “พวกเราต้องทำอะไร เพื่อจะทำงานของพระเจ้า”
29 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “งานของพระเจ้าคือให้พวกคุณเชื่อในผู้ที่พระองค์ส่งมา”
30 พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “แล้วท่านจะทำหมายสำคัญอะไร ให้พวกเราเห็นและเชื่อท่าน
ท่านจะทำงานอะไร”
31 บรรพบุรุษของพวกเรากินมานาในถิ่นทุรกันดาร ตามที่เขียนไว้ว่า
“พระองค์ประทานขนมปังจากสวรรค์§ให้พวกเากิน” ✡
32 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า
ไม่ใช่โมเสสที่ให้ขนมปังจากสวรรค์แก่พวกคุณ
แต่พระบิดาของเราประทานขนมปังแท้จากสวรรค์แก่พวกคุณ
33 เพราะขนมปังของพระเจ้าคือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์และให้ชีวิตแก่โลก”
34 พวกเขาจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่าน โปรดให้ขนมปังนี้แก่พวกเราเสมอไป”
35 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “เราคือขนมปังแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว
และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย
36 แต่เราบอกพวกคุณแล้วว่า พวกคุณได้เห็นเราแล้ว แต่ก็ยังไม่เชื่อ
37 ทุกคนที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาหาเรา และผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่ออกไปเลย
38 เพราะเราลงมาจากสวรรค์ ไม่ใช่เพื่อทำตามความประสงค์ของเราเอง
แต่เพื่อทำตามความประสงค์ของพระองค์ผู้ส่งเรามา
39 และนี่คือความประสงค์ของพระบิดาผู้ส่งเรามา
คือเราจะไม่สูญเสียใครเลยในบรรดาผู้ที่พระองค์ประทานแก่เรา แต่จะทำให้เขาฟื้นขึ้นในวันสุดท้าย
40 เพราะนี่คือความประสงค์ของพระองค์ผู้ส่งเรามา
คือทุกคนที่เห็นพระบุตรและเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะทำให้เขาฟื้นขึ้นในวันสุดท้าย”
41 ชาวยิวจึงบ่นพึมพำเรื่องพระองค์ เพราะพระองค์กล่าวว่า “เราคือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์”
42 พวกเขาพูดว่า “คนนี้ไม่ใช่เยซูลูกของโยเซฟหรือ” พวกเรารู้จักทั้งพ่อและแม่ของเขา
แล้วตอนนี้เขาพูดได้อย่างไรว่า “เราลงมาจากสวรรค์”?”
43 พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “อย่าบ่นพึมพำกันเลย
44 ไม่มีใครมาหาเราได้ เว้นแต่พระบิดาผู้ส่งเรามาจะดึงเขามา
และเราจะทำให้เขาฟื้นขึ้นในวันสุดท้าย
45 มีเขียนไว้ในหนังสือของบรรดาผู้เผยพระวจนะว่า “พระเจ้าจะสอนพวกเขาทุกคน” ✡ ดังนั้น
ทุกคนที่ได้ยินและเรียนรู้จากพระบิดาก็มาหาเรา
46 ไม่ใช่ว่ามีใครเคยเห็นพระบิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระเจ้า พระองค์ได้เห็นพระบิดา
47 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า ผู้ที่เชื่อในเรามีชีวิตนิรันดร์
48 เราคือขนมปังแห่งชีวิต
49 บรรพบุรุษของพวกคุณกินมานาในถิ่นทุรกันดาร แต่พวกเขาก็ตาย
50 นี่คือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่กินขนมปังนี้ไม่ตาย
51 เราคือขนมปังที่มีชีวิต ซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าใครกินขนมปังนี้ เขาจะมีชีวิตตลอดไป
และขนมปังที่เราจะให้เพื่อชีวิตของโลกก็คือเนื้อหนังของเรา”
52 ชาวยิวจึงโต้เถียงกันเองว่า “คนนี้จะเอาเนื้อหนังของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร”
53 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า
ถ้าพวกคุณไม่กินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์และไม่ดื่มเลือดของพระองค์ พวกคุณก็ไม่มีชีวิตในตัว
54 ผู้ที่กินเนื้อหนังของเราและดื่มเลือดของเรา มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะทำให้เขาฟื้นขึ้นในวันสุดท้าย

§ **6:31 6:31** ภาษากรีกและฮีบรูใช้คำเดียวกันสำหรับ “สวรรค์” “บรรดาสวรรค์” “ท้องฟ้า” และ “อากาศ” ✡ **6:31 6:31** อพยพ 16:4; เนหะมีย์ 9:15; สดุดี 78:24-25 ✡ **6:45 6:45** อิสยาห์ 54:13

55 เพราะเนื้อหนังของเราเป็นอาหารอย่างแท้จริง และเลือดของเราเป็นเครื่องดื่มอย่างแท้จริง
56 ผู้ที่กินเนื้อหนังของเราและดื่มเลือดของเราอยู่ในเรา และเราอยู่ในเขา
57 พระบิดาผู้มีชีวิตส่งเรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดาฉันใด
ผู้ที่กินเราก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น
58 นี่คือขนมปังที่ลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกคุณกินมานานแล้วตาย
ผู้ที่กินขนมปังนี้จะมีชีวิตตลอดไป
59 พระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้ขณะสอนอยู่ในธรรมศาลาที่คาเปอรนาอุม
60 เมื่อสาวกของพระองค์หลายคนได้ยิน จึงพูดว่า คำพูดนี้ยากมาก ใครจะฟังได้
61 แต่พระเยซูรู้อยู่ในใจว่าสาวกของพระองค์กำลังบ่นพึมพำเรื่องนี้ จึงกล่าวกับพวกเขาว่า
เรื่องนี้ทำให้พวกคุณสะดุดหรือ
62 แล้วถ้าพวกคุณเห็นบุตรมนุษย์ขึ้นไปยังที่ซึ่งพระองค์เคยอยู่ก่อนล่ะ
63 วิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหนังไม่มีประโยชน์อะไร
ถ้อยคำที่เราพูดกับพวกคุณเป็นวิญญาณและเป็นชีวิต
64 แต่ในพวกคุณมีบางคนที่ไม่เชื่อ เพราะพระเยซูรู้ตั้งแต่แรกว่าใครบ้างไม่เชื่อ
และใครจะทรยศพระองค์
65 พระองค์กล่าวว่า เพราะเหตุนี้ เราจึงบอกพวกคุณว่า ไม่มีใครมาหาเราได้
เว้นแต่พระบิดาจะประทานให้เขามา
66 ตั้งแต่นั้น สาวกของพระองค์หลายคนก็ถอยกลับ และไม่ติดตามพระองค์อีก
67 พระเยซูจึงถามสาวกสิบสองคนว่า พวกคุณก็ไม่อยากจากไปด้วยใช่ไหม
68 ซีโมนเปโตรตอบพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจะไปหาใคร
พระองค์มีถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์
69 พวกเราเชื่อและรู้แล้วว่า พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่
70 พระเยซูตอบพวกเขาว่า เราไม่ได้เลือกพวกคุณทั้งสิบสองคนหรือ
แต่คนหนึ่งในพวกคุณเป็นมาร
71 พระองค์หมายถึงยูดาสบุตรของซีโมนอิสคาริโอท เพราะเขาคือคนที่จะทรยศพระองค์
ทั้งที่เป็นหนึ่งในสาวกสิบสองคน

7

1 หลังจากนั้น พระเยซูยังเดินทางอยู่ในแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ต้องการเดินทางในแคว้นยูเดีย
เพราะชาวยิวพยายามจะฆ่าพระองค์
2 ขณะนั้น เทศกาลอยู่เพิงของชาวยิวใกล้เข้ามาแล้ว
3 พี่น้องของพระองค์จึงพูดกับพระองค์ว่า ออกจากที่นี่ไปแคว้นยูเดียเถอะ
เพื่อสาวกของท่านจะได้เห็นงานที่ท่านทำด้วย
4 เพราะไม่มีใครทำอะไรในที่ลับ ถ้าเขาต้องการให้เป็นที่รู้จักอย่างเปิดเผย ถ้าท่านทำสิ่งเหล่านี้
ก็แสดงตัวให้โลกเห็นสิ
5 เพราะแม้แต่พี่น้องของพระองค์เองก็ไม่เชื่อในพระองค์
6 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาว่า เวลาของเรายังมาไม่ถึง แต่เวลาของพวกคุณพร้อมอยู่เสมอ
7 โลกเกลียดพวกคุณไม่ได้ แต่โลกเกลียดเรา
เพราะเราเป็นพยานยืนยันเกี่ยวกับโลกว่างานของมันชั่ว
8 พวกคุณขึ้นไปร่วมเทศกาลเถอะ เรายังไม่ขึ้นไปร่วมเทศกาลนี้
เพราะเวลาของเรายังไม่ครบกำหนด
9 เมื่อกล่าวสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขาแล้ว พระองค์ก็ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี

10 แต่เมื่อพี่น้องของพระองค์ขึ้นไปร่วมเทศกาลแล้ว พระองค์ก็ขึ้นไปเช่นกัน ไม่ได้ไปอย่างเปิดเผย
แต่ไปอย่างลับ ๆ
11 ชาวยิวจึงตามหาพระองค์ในงานเทศกาล และถามกันว่า "เขาอยู่ที่ไหน"
12 ฝูงชนพูดกันมากมายถึงพระองค์ บางคนพูดว่า "เขาเป็นคนดี" แต่คนอื่นพูดว่า "ไม่ใช่
เขาหลอกลวงฝูงชน"
13 ถึงอย่างนั้น ไม่มีใครพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวชาวยิว
14 เมื่อถึงกลางเทศกาล พระเยซูขึ้นไปในพระวิหารและสอน
15 ชาวยิวประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้มีความรู้ได้อย่างไร ทั้งที่ไม่เคยเรียน"
16 พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า "คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ส่งเรามา
17 ถ้าใครปรารถนาจะทำตามความประสงค์ของพระองค์ คนนั้นจะรู้ว่าคำสอนนี้มาจากพระเจ้า
หรือเราพูดจากตัวเราเอง
18 ผู้ที่พูดจากตนเองแสวงหาเกียรติของตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติของพระองค์ผู้ส่งเขามา
เป็นคนสัตย์จริง และไม่มีความอธรรมอยู่ในเขา
19 โมเสสไม่ได้ให้ธรรมบัญญัติแก่พวกคุณหรือ แต่ไม่มีใครในพวกคุณปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ
แล้วทำไมพวกคุณจึงพยายามจะฆ่าเรา"
20 ฝูงชนตอบว่า "ท่านมีปีศาจ ใครกำลังพยายามจะฆ่าท่าน"
21 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เราทำงานเพียงอย่างเดียว และพวกคุณทุกคนก็ประหลาดใจกับเรื่องนั้น
22 โมเสสให้การขลิบแก่พวกคุณ"ที่จริงการขลิบไม่ได้เริ่มจากโมเสส
แต่มาจากบรรพบุรุษ"และพวกคุณยังขลิบเด็กชายในวันสะบาโต
23 ถ้าเด็กชายรับการขลิบในวันสะบาโต เพื่อไม่ให้ธรรมบัญญัติของโมเสสถูกละเมิด
แล้วทำไมพวกคุณจึงโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายคนหนึ่งหายดีทั้งตัวในวันสะบาโต"
24 อย่าพิพากษาตามที่เห็นภายนอก แต่จงพิพากษาอย่างชอบธรรม"
25 ชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า "คนนี้ไม่ใช่คนที่พวกเขาพยายามจะฆ่าหรือ"
26 ดูสิ เขาพูดอย่างเปิดเผย แต่พวกเขาไม่พูดอะไรกับเขา
หรือพวกผู้ปกครองรู้แน่แล้วว่าคนนี้คือพระคริสต์"
27 แต่พวกเรารู้ว่าคนนี้มาจากไหน ส่วนเมื่อพระคริสต์มา ไม่มีใครจะรู้ว่าพระองค์มาจากไหน"
28 ขณะที่พระเยซูสอนอยู่ในพระวิหาร พระองค์จึงร้องเสียงดังว่า "พวกคุณทั้งรู้จักเรา
และรู้ว่าเรามาจากไหน เราไม่ได้มาด้วยตนเอง แต่พระองค์ผู้ส่งเรามานั้นสัตย์จริง
และพวกคุณไม่รู้จักพระองค์
29 เรารู้จักพระองค์ เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ส่งเรามา"
30 พวกเขาจึงพยายามจับพระองค์ แต่ไม่มีใครแตะต้องพระองค์ เพราะวาระของพระองค์ยังมาไม่ถึง
31 แต่หลายคนในฝูงชนเชื่อในพระองค์ พวกเขาพูดว่า "เมื่อพระคริสต์มา
พระองค์จะทำหมายสำคัญมากกว่าที่คนนี้ทำหรือ"
32 พวกฟาริสีได้ยินฝูงชนพูดพึมพำเรื่องเหล่านี้เกี่ยวกับพระองค์
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตกับพวกฟาริสีจึงส่งเจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์
33 พระเยซูจึงกล่าวว่า "เราจะอยู่กับพวกคุณอีกเพียงไม่นาน แล้วเราจะไปหาพระองค์ผู้ส่งเรามา
34 พวกคุณจะตามหาเรา แต่จะไม่พบ และพวกคุณมายังที่ที่เราอยู่ไม่ได้"
35 ชาวยิวจึงพูดกันว่า "คนนี้จะไปไหนจนพวกเราหาเขาไม่พบ"
เขาจะไปหาชาวยิวที่กระจัดกระจายอยู่ท่ามกลางชาวกรีก และสอนชาวกรีกหรือ"

36 คำที่เขาพูดว่า "พวกคุณจะตามหาเรา แต่จะไม่พบ" และ "พวกคุณมายังที่ที่เราอยู่ไม่ได้"
หมายความว่าอะไร"
37 ในวันสุดท้ายซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุดของเทศกาล พระเยซูยืนขึ้นและร้องเสียงดังว่า
"ถ้าใครกระหาย ให้คนนั้นมาหาเราและดื่ม"
38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ จากภายในตัวเขา จะมีน้ำที่มีชีวิตไหลออกมาเป็นแม่น้ำ"
39 พระองค์กล่าวเช่นนี้ถึงพระวิญญาณที่ผู้เชื่อในพระองค์กำลังจะได้รับ
ตอนนั้นยังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะพระเยซูยังไม่ได้รับพระสิริ
40 เมื่อหลายคนในฝูงชนได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ พวกเขาพูดว่า "คนนี้เป็นผู้เผยพระวจนะจริง ๆ"
41 คนอื่นพูดว่า "คนนี้คือพระคริสต์" แต่บางคนพูดว่า "พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ"
42 พระคัมภีร์ไม่ได้บอกหรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสาย*ของดาวิด✡ และมาจากเบธเลเฮม✡
หมู่บ้านที่ดาวิดเคยอยู่"
43 ฝูงชนจึงเกิดความแตกแยกกันเพราะพระองค์
44 บางคนในพวกเขาอยากจับพระองค์ แต่ไม่มีใครลงมือจับ
45 เจ้าหน้าที่กลับมาหาบรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสี พวกเขาจึงถามเจ้าหน้าที่ว่า
"ทำไมไม่พาเขามา"
46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีใครพูดเหมือนคนนี้เลย"
47 พวกฟาริสีจึงตอบพวกเขาว่า "พวกเจ้าก็ถูกเขาหลอกไปด้วยหรือ"
48 มีผู้ปกครองหรือฟาริสีสักคนไหมที่เชื่อในเขา"
49 แต่ฝูงชนพวกนี้ที่ไม่รู้ธรรมบัญญัติถูกสาปแช่ง"
50 นิโคเดมัส ผู้ที่เคยมาหาพระเยซูตอนกลางคืน และเป็นคนหนึ่งในพวกฟาริสี กล่าวกับพวกเขาว่า
51 "ธรรมบัญญัติของพวกเราพิพากษาคนโดยยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และยังไม่รู้ว่าเขาทำอะไรหรือ"
52 พวกเขาตอบเขาว่า "ท่านก็มาจากกาลิลีด้วยหรือ" ลองค้นดูแล้วจะเห็นว่า
ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนใดปรากฏขึ้นมาจากกาลิลี"✡
53 แล้วทุกคนก็กลับบ้านของตน

8

1 ส่วนพระเยซูไปยังภูเขามะกอกเทศ
2 ตอนเช้าตรู่ พระองค์กลับเข้าไปในพระวิหารอีก ประชาชนทุกคนมาหาพระองค์
พระองค์จึงนั่งลงและสอนพวกเขา
3 พวกอาลักษณ์และฟาริสีพาหญิงคนหนึ่งซึ่งถูกจับได้ว่าล่วงประเวณีมา แล้วให้นางยืนอยู่ตรงกลาง
4 พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "อาจารย์ หญิงคนนี้ถูกจับได้ขณะกำลังล่วงประเวณีอยู่
5 ในธรรมบัญญัติของพวกเรา โมเสสสั่งไว้ว่าให้เอาหินขว้างหญิงอย่างนี้ให้ตาย✡
แล้วท่านว่าอย่างไร"
6 พวกเขาพูดเช่นนี้เพื่อทดสอบพระองค์ จะได้มีเรื่องกล่าวหาพระองค์
แต่พระเยซูก้มลง และใช้นิ้วเขียนบนพื้น
7 เมื่อพวกเขายังถามพระองค์อยู่เรื่อย ๆ พระองค์จึงเงยหน้าขึ้นและกล่าวกับพวกเขาว่า
"ผู้ที่ไม่มีบาปในพวกคุณ ให้คนนั้นเป็นคนแรกที่ขว้างหินใส่นาง"
8 แล้วพระองค์ก็ก้มลงเขียนบนพื้นด้วยนิ้วอีก
9 เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น มโนธรรมของพวกเขาก็กล่าวโทษพวกเขา จึงทยอยออกไปทีละคน
เริ่มจากคนที่อายุมากที่สุดจนถึงคนสุดท้าย เหลือแต่พระเยซูกับหญิงคนนั้นที่อยู่ตรงกลาง

---

* **7:42 7:42** หรือ "เมล็ดพันธุ์" ✡ **7:42 7:42** 2 ซามูเอล 7:12 ✡ **7:42 7:42** มีคาห์ 5:2 ✡ **7:52 7:52** ดู อิสยาห์ 9:1; มัทธิว 4:13-16 ✡ **8:5 8:5** เลวีนิติ 20:10; เฉลยธรรมบัญญัติ 22:22

10 พระเยซูยืนขึ้น เห็นนาง แล้วกล่าวว่า “หญิงเอ๋ย คนที่กล่าวหาเจ้าอยู่ไหน”
ไม่มีใครพิพากษาลงโทษเจ้าหรือ”
11 นางตอบว่า “ไม่มีเลยค่ะ ท่าน”
พระเยซูกล่าวว่า “เราก็ไม่พิพากษาลงโทษเจ้าเช่นกัน ไปเถอะ และตั้งแต่นี้ไปอย่าทำบาปอีก”*
12 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาอีกว่า “เราคือความสว่างของโลก✡
ผู้ที่ติดตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”
13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “ท่านเป็นพยานยืนยันเรื่องตัวท่านเอง
คำพยานของท่านใช้ยืนยันไม่ได้”
14 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ถึงเราจะเป็นพยานยืนยันเรื่องตัวเราเอง
คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหน และกำลังจะไปไหน
แต่พวกคุณไม่รู้ว่าเรามาจากไหน หรือกำลังจะไปไหน
15 พวกคุณพิพากษาตามเนื้อหนัง ส่วนเราไม่พิพากษาใคร
16 ถึงเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็เป็นความจริง เพราะเราไม่ได้อยู่ตามลำพัง
แต่เราอยู่กับพระบิดาผู้ส่งเรามา
17 และมีเขียนไว้ในธรรมบัญญัติของพวกคุณว่า คำพยานของคนสองคนใช้ยืนยันได้✡
18 เราเป็นผู้หนึ่งที่เป็นพยานยืนยันเรื่องตัวเราเอง
และพระบิดาผู้ส่งเรามาก็เป็นพยานยืนยันเรื่องเรา”
19 พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน”
พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้จักทั้งเราและพระบิดาของเรา ถ้าพวกคุณรู้จักเรา
พวกคุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย”
20 พระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ขณะสอนอยู่ในพระวิหาร บริเวณที่เก็บเงินถวาย
แต่ไม่มีใครจับพระองค์ เพราะวาระของพระองค์ยังมาไม่ถึง
21 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาอีกว่า “เรากำลังจะจากไป และพวกคุณจะตามหาเรา
แต่จะตายในบาปของพวกคุณ พวกคุณมายังที่ที่เรากำลังจะไปไม่ได้”
22 ชาวยิวจึงพูดว่า “เขาจะฆ่าตัวตายหรือ ถึงพูดว่า “พวกคุณมายังที่ที่เรากำลังจะไปไม่ได้”?”
23 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า “พวกคุณมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน
พวกคุณเป็นของโลกนี้ เราไม่ใช่ของโลกนี้
24 เพราะเหตุนี้ เราจึงบอกพวกคุณว่า พวกคุณจะตายในบาปของตน
เพราะถ้าพวกคุณไม่เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น† พวกคุณก็จะตายในบาปของตน”
25 พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นใคร”
พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ก็เป็นอย่างที่เราบอกพวกคุณมาตั้งแต่แรก
26 เรามีหลายเรื่องที่จะพูดและพิพากษาเกี่ยวกับพวกคุณ แต่พระองค์ผู้ส่งเรามานั้นสัตย์จริง
และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เราก็พูดสิ่งเหล่านั้นแก่โลก”
27 พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังกล่าวถึงพระบิดา
28 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “เมื่อพวกคุณยกบุตรมนุษย์ขึ้น แล้วพวกคุณจะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น
และเราไม่ทำอะไรด้วยตนเอง แต่เราพูดสิ่งเหล่านี้ตามที่พระบิดาสอนเรา
29 พระองค์ผู้ส่งเรามาอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ปล่อยเราไว้ตามลำพัง
เพราะเราทำสิ่งที่พระองค์พอใจอยู่เสมอ”

---

* **8:11 8:11** NU มียอห์น 7:53–8:11 แต่ใส่วงเล็บคร่อมข้อความนี้ เพื่อแสดงว่านักวิจารณ์ข้อความมีความมั่นใจน้อยกว่าว่าข้อความนี้เป็นต้นฉบับดั้งเดิม
✡ **8:12 8:12** อิสยาห์ 60:1 ✡ **8:17 8:17** เฉลยธรรมบัญญัติ 17:6; 19:15 † **8:24 8:24** หรือ “เราเป็น”

30 เมื่อพระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้ หลายคนก็เชื่อในพระองค์
31 พระเยซูจึงกล่าวกับชาวยิวที่เชื่อพระองค์ว่า “ถ้าพวกคุณคงอยู่ในถ้อยคำของเรา
พวกคุณก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง
32 พวกคุณจะรู้จักความจริง และความจริงจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระ” ✡
33 พวกเขาตอบพระองค์ว่า “พวกเราเป็นเชื้อสายของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสของใคร
แล้วท่านพูดได้อย่างไรว่า ‘พวกคุณจะเป็นอิสระ’?”
34 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า ทุกคนที่ทำบาปเป็นทาสของบาป
35 ทาสไม่ได้อยู่ในบ้านตลอดไป แต่บุตรคงอยู่ตลอดไป
36 ดังนั้น ถ้าพระบุตรทำให้พวกคุณเป็นอิสระ พวกคุณก็จะเป็นอิสระอย่างแท้จริง
37 เรารู้ว่าพวกคุณเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่พวกคุณพยายามจะฆ่าเรา
เพราะถ้อยคำของเราไม่มีที่อยู่ในพวกคุณ
38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นเมื่ออยู่กับพระบิดาของเรา
ส่วนพวกคุณก็ทำสิ่งที่พวกคุณได้เห็นเมื่ออยู่กับบิดาของพวกคุณ”
39 พวกเขาตอบพระองค์ว่า “อับราฮัมเป็นบิดาของพวกเรา”
พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกคุณเป็นลูกของอับราฮัม พวกคุณก็จะทำงานของอับราฮัม
40 แต่ตอนนี้พวกคุณพยายามจะฆ่าเรา ซึ่งเป็นมนุษย์ที่บอกความจริงแก่พวกคุณ
คือความจริงที่เราได้ยินจากพระเจ้า อับราฮัมไม่ได้ทำอย่างนี้
41 พวกคุณกำลังทำงานของบิดาของพวกคุณ”
พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า “พวกเราไม่ได้เกิดจากการผิดศีลธรรมทางเพศ
พวกเรามีพระบิดาเพียงองค์เดียว คือพระเจ้า”
42 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของพวกคุณ พวกคุณก็จะรักเรา
เพราะเราออกมาและมาจากพระเจ้า เราไม่ได้มาด้วยตนเอง แต่พระองค์ส่งเรามา
43 ทำไมพวกคุณจึงไม่เข้าใจสิ่งที่เราพูด” เพราะพวกคุณรับฟังถ้อยคำของเราไม่ได้
44 พวกคุณมาจากมารซึ่งเป็นบิดาของพวกคุณ
และพวกคุณต้องการทำตามความปรารถนาของบิดาของพวกคุณ มารเป็นฆาตกรตั้งแต่แรก
และไม่ยืนหยัดอยู่ในความจริง เพราะไม่มีความจริงอยู่ในมาร เมื่อมารพูดคำโกหก ก็พูดจากตัวเอง
เพราะมารเป็นคนโกหก และเป็นบิดาของคำโกหก
45 แต่เพราะเราบอกความจริงแก่พวกคุณ พวกคุณจึงไม่เชื่อเรา
46 ใครในพวกคุณเอาผิดเราได้ว่าเราทำบาป” ถ้าเราบอกความจริง ทำไมพวกคุณจึงไม่เชื่อเรา”
47 ผู้ที่เป็นของพระเจ้าย่อมฟังถ้อยคำของพระเจ้า เหตุที่พวกคุณไม่ฟัง
ก็เพราะพวกคุณไม่ได้มาจากพระเจ้า”
48 ชาวยิวจึงตอบพระองค์ว่า “พวกเราพูดไม่ถูกหรือว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีปีศาจ”
49 พระเยซูตอบว่า “เราไม่มีปีศาจ แต่เราให้เกียรติพระบิดาของเรา ส่วนพวกคุณกลับดูหมิ่นเรา
50 เราไม่แสวงหาเกียรติของเราเอง มีผู้หนึ่งที่แสวงหาและพิพากษา
51 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า ถ้าใครรักษาถ้อยคำของเรา คนนั้นจะไม่มีวันเห็นความตาย”
52 ชาวยิวจึงพูดกับพระองค์ว่า “ตอนนี้พวกเรารู้แล้วว่าท่านมีปีศาจ อับราฮัมตายแล้ว
และบรรดาผู้เผยพระวจนะก็ตาย แต่ท่านกลับพูดว่า ‘ถ้าใครรักษาถ้อยคำของเรา
คนนั้นจะไม่มีวันลิ้มรสความตาย’
53 ท่านยิ่งใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของพวกเราซึ่งตายไปแล้วหรือ” บรรดาผู้เผยพระวจนะก็ตายไปแล้ว
ท่านคิดว่าตัวเองเป็นใคร”

✡ **8:32 8:32** สดุดี 119:45

54 พระเยซูตอบว่า “ถ้าเราทำให้ตนเองได้รับพระสิริ พระสิริของเราก็ไม่มีค่า
พระบิดาของเราเป็นผู้ทำให้เราได้รับพระสิริ ซึ่งพวกคุณพูดถึงพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของพวกเรา
55 พวกคุณไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเราพูดว่า ‘เราไม่รู้จักพระองค์’
เราก็จะเป็นคนโกหกเหมือนพวกคุณ แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาถ้อยคำของพระองค์
56 อับราฮัมบิดาของพวกคุณชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา เขาได้เห็นแล้วและยินดี”
57 ชาวยิวจึงพูดกับพระองค์ว่า “ท่านยังอายุไม่ถึงห้าสิบปีเลย” ท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ”
58 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า ก่อนที่อับราฮัมจะเกิดขึ้น เราเป็น✡”
59 พวกเขาจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาเพื่อจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูหลบซ่อนและออกจากพระวิหาร
เดินผ่านกลางพวกเขา แล้วจากไป

9

1 ขณะที่พระองค์เดินผ่านไป พระองค์เห็นชายคนหนึ่งตาบอดมาตั้งแต่เกิด
2 สาวกของพระองค์ถามว่า “รับบี ใครทำบาป ชายคนนี้หรือพ่อแม่ของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด”
3 พระเยซูตอบว่า “ชายคนนี้ไม่ได้ทำบาป และพ่อแม่ของเขาก็ไม่ได้ทำบาป
แต่เป็นเพื่อให้งานของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา
4 เราต้องทำงานของพระองค์ผู้ส่งเรามา ตราบที่ยังเป็นกลางวัน กลางคืนกำลังมา
เมื่อไม่มีใครทำงานได้
5 ตราบที่เราอยู่ในโลก เราคือความสว่างของโลก”
6 เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนี้แล้ว ก็ถ่มน้ำลายลงบนพื้น เอาน้ำลายผสมดินให้เป็นโคลน
แล้วทาโคลนนั้นที่ตาของชายตาบอด
7 และกล่าวกับเขาว่า “ไปล้างที่สระสิโลอัม” (ซึ่งแปลว่า “ถูกส่งไป”) เขาจึงไปล้าง
แล้วกลับมามองเห็น
8 เพื่อนบ้านและคนที่เคยเห็นเขาตอนที่ยังตาบอดจึงพูดว่า “นี่ไม่ใช่คนที่เคยนั่งขอทานหรือ”
9 บางคนพูดว่า “ใช่ เขานั่นแหละ” คนอื่นพูดว่า “ไม่ใช่ แต่หน้าเหมือนเขา”
เขาพูดว่า “ผมนี่แหละ”
10 พวกเขาจึงถามเขาว่า “แล้วตาของท่านเปิดได้อย่างไร”
11 เขาตอบว่า “ชายคนหนึ่งชื่อเยซูทำโคลน ทาที่ตาของผม แล้วบอกผมว่า
‘ไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างเสีย’ ผมจึงไปล้าง แล้วก็มองเห็น”
12 พวกเขาถามว่า “เขาอยู่ที่ไหน”
เขาตอบว่า “ผมไม่รู้”
13 พวกเขาพาชายที่เคยตาบอดไปหาพวกฟาริสี
14 วันที่พระเยซูทำโคลนและเปิดตาของเขานั้นเป็นวันสะบาโต
15 พวกฟาริสีจึงถามเขาอีกว่าเขามองเห็นได้อย่างไร เขาตอบว่า “เขาเอาโคลนทาตาของผม
ผมไปล้าง แล้วตอนนี้ผมมองเห็น”
16 ฟาริสีบางคนจึงพูดว่า “คนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะเขาไม่รักษาวันสะบาโต”
แต่คนอื่นพูดว่า “คนบาปจะทำหมายสำคัญอย่างนี้ได้อย่างไร” พวกเขาจึงแตกความเห็นกัน
17 พวกเขาถามชายที่เคยตาบอดอีกว่า “ท่านว่าอย่างไรเกี่ยวกับคนที่เปิดตาของท่าน”
เขาตอบว่า “เขาเป็นผู้เผยพระวจนะ”
18 แต่ชาวยิวไม่เชื่อว่าเขาเคยตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเรียกพ่อแม่ของชายที่มองเห็นมา
19 แล้วถามพวกเขาว่า “นี่คือลูกชายของพวกคุณ ที่พวกคุณบอกว่าเกิดมาตาบอดใช่ไหม”
แล้วตอนนี้เขามองเห็นได้อย่างไร”
20 พ่อแม่ของเขาตอบว่า “พวกเรารู้ว่านี่คือลูกชายของเรา และเขาเกิดมาตาบอด

✡ **8:58 8:58** อพยพ 3:14

21 แต่ตอนนี้เขามองเห็นได้อย่างไร พวกเราไม่รู้ หรือใครเปิดตาของเขา พวกเราก็ไม่รู้ เขาโตแล้ว
ถามเขาเองเถอะ เขาจะตอบเรื่องของตัวเอง
22 พ่อแม่ของเขาพูดเช่นนี้เพราะกลัวชาวยิว ซึ่งตกลงกันไว้แล้วว่า
ถ้าใครยอมรับอย่างเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ คนนั้นจะถูกขับออกจากธรรมศาลา
23 เพราะเหตุนี้พ่อแม่ของเขาจึงพูดว่า เขาโตแล้ว ถามเขาเองเถอะ
24 พวกเขาจึงเรียกชายที่เคยตาบอดมาเป็นครั้งที่สอง แล้วพูดกับเขาว่า
จงให้เกียรติพระเจ้าด้วยการพูดตามความจริง พวกเรารู้ว่าคนนี้เป็นคนบาป
25 เขาตอบว่า เขาเป็นคนบาปหรือไม่ ผมไม่รู้ สิ่งหนึ่งที่ผมรู้คือ ผมเคยตาบอด แต่ตอนนี้มองเห็น
26 พวกเขาถามเขาอีกว่า เขาทำอะไรกับท่าน เขาเปิดตาของท่านอย่างไร
27 เขาตอบว่า ผมบอกพวกคุณไปแล้ว แต่พวกคุณไม่ฟัง ทำไมยังอยากฟังอีก
หรือพวกคุณก็อยากเป็นสาวกของเขาด้วย
28 พวกเขาจึงด่าเขาและพูดว่า เจ้าเป็นสาวกของคนนั้น แต่พวกเราเป็นสาวกของโมเสส
29 พวกเรารู้ว่าพระเจ้าได้พูดกับโมเสส แต่คนนี้ พวกเราไม่รู้ว่ามาจากไหน
30 ชายคนนั้นตอบพวกเขาว่า น่าประหลาดจริง ๆ พวกคุณไม่รู้ว่าเขามาจากไหน
แต่เขากลับเปิดตาของผม
31 พวกเรารู้ว่าพระเจ้าไม่ฟังคนบาป
แต่ถ้าใครนมัสการพระเจ้าและทำตามความประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ฟังคนนั้น✡
32 ตั้งแต่โลกเริ่มมีมา ไม่เคยได้ยินว่ามีใครเปิดตาของคนที่เกิดมาตาบอด
33 ถ้าคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาก็ทำอะไรไม่ได้
34 พวกเขาตอบว่า เจ้าเกิดมาในบาปทั้งตัว แล้วยังจะมาสอนพวกเราหรือ
แล้วพวกเขาก็ไล่เขาออกไป
35 พระเยซูได้ยินว่าพวกเขาไล่ชายคนนั้นออกไป เมื่อพบเขา พระองค์จึงถามว่า
ท่านเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ
36 เขาตอบว่า ท่านครับ ผู้นั้นคือใคร เพื่อผมจะได้เชื่อในเขา
37 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า ท่านได้เห็นผู้นั้นแล้ว และผู้ที่กำลังพูดกับท่านนี่แหละคือผู้นั้น
38 เขากล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผมเชื่อ แล้วเขาก็นมัสการพระองค์
39 พระเยซูกล่าวว่า เรามาในโลกนี้เพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนที่มองไม่เห็นจะมองเห็น
และคนที่มองเห็นจะกลายเป็นคนตาบอด
40 ฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ จึงถามพระองค์ว่า พวกเราก็ตาบอดด้วยหรือ
41 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า ถ้าพวกคุณตาบอด พวกคุณก็จะไม่มีบาป แต่ตอนนี้พวกคุณพูดว่า
พวกเรามองเห็น เพราะฉะนั้น บาปของพวกคุณจึงยังคงอยู่

10

1 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า คนที่ไม่เข้าคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าทางอื่น เป็นขโมยและโจร
2 ส่วนคนที่เข้าทางประตูคือคนเลี้ยงแกะ
3 คนเฝ้าประตูจะเปิดให้เขา และแกะก็ฟังเสียงของเขา เขาเรียกแกะของตนตามชื่อ
แล้วพาพวกมันออกไป
4 เมื่อเขาพาแกะของตนออกมา เขาก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามเขา เพราะพวกมันรู้จักเสียงของเขา
5 พวกมันจะไม่ตามคนแปลกหน้าอย่างแน่นอน แต่จะหนีจากเขา
เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า
6 พระเยซูกล่าวอุปมานี้กับพวกเขา แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังบอกอะไร

✡ **9:31 9:31** สดุดี 66:18; สุภาษิต 15:29; 28:9

7 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาอีกว่า “เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า เราคือประตูของแกะ
8 ทุกคนที่มาก่อนเราเป็นขโมยและโจร แต่แกะไม่ฟังพวกเขา
9 เราคือประตู ถ้าใครเข้ามาทางเรา เขาจะรอด เขาจะเข้าออก และพบทุ่งหญ้า
10 ขโมยมาก็เพื่อขโมย ฆ่า และทำลายเท่านั้น เรามาเพื่อให้พวกเขามีชีวิต และมีชีวิตอย่างเต็มเปี่ยม
11 “เราคือคนเลี้ยงแกะที่ดี✡ คนเลี้ยงแกะที่ดีสละชีวิตเพื่อแกะ
12 ส่วนลูกจ้าง ซึ่งไม่ใช่คนเลี้ยงแกะและแกะก็ไม่ใช่ของเขา เมื่อเห็นหมาป่ามา ก็ทิ้งแกะแล้วหนีไป
หมาป่าจึงตะครุบแกะและทำให้ฝูงกระจัดกระจาย
13 ลูกจ้างหนีไปเพราะเขาเป็นเพียงลูกจ้าง และไม่ได้ห่วงใยแกะ
14 เราคือคนเลี้ยงแกะที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา
15 เช่นเดียวกับที่พระบิดารู้จักเรา และเรารู้จักพระบิดา เราสละชีวิตเพื่อแกะ
16 เรายังมีแกะอื่นที่ไม่ได้อยู่ในคอกนี้✡ เราต้องพาแกะเหล่านั้นมาด้วย
และพวกมันจะฟังเสียงของเรา แล้วจะมีฝูงเดียว และมีคนเลี้ยงแกะคนเดียว
17 เพราะเหตุนี้พระบิดาจึงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา✡ เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นกลับคืนมา
18 ไม่มีใครเอาชีวิตนั้นไปจากเรา แต่เราสละชีวิตด้วยตัวเราเอง เรามีสิทธิอำนาจที่จะสละชีวิต
และมีสิทธิอำนาจที่จะรับชีวิตนั้นกลับคืนมา เราได้รับคำบัญชานี้จากพระบิดาของเรา”
19 เพราะถ้อยคำเหล่านี้ ชาวยิวจึงแตกความเห็นกันอีก
20 หลายคนในพวกเขาพูดว่า “เขามีปีศาจและบ้าไปแล้ว” พวกคุณจะฟังเขาทำไม”
21 คนอื่นพูดว่า “ถ้อยคำอย่างนี้ไม่ใช่คำของคนที่ถูกปีศาจสิง
ปีศาจจะเปิดตาของคนตาบอดได้หรือ”✡
22 ตอนนั้นเป็นเทศกาลถวายพระวิหาร* ที่กรุงเยรูซาเล็ม
23 เป็นฤดูหนาว และพระเยซูกำลังเดินอยู่ในพระวิหารบริเวณเฉลียงของซาโลมอน
24 ชาวยิวจึงมาล้อมพระองค์ไว้ แล้วถามว่า “ท่านจะปล่อยให้พวกเราค้างคาใจอีกนานแค่ไหน”
ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ ก็บอกพวกเราให้ชัดเจนเถอะ”
25 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “เราบอกพวกคุณแล้ว แต่พวกคุณไม่เชื่อ งานต่าง ๆ
ที่เราทำในพระนามของพระบิดา เป็นพยานยืนยันเรื่องเรา
26 แต่พวกคุณไม่เชื่อ เพราะพวกคุณไม่ใช่แกะของเรา ตามที่เราบอกพวกคุณแล้ว
27 แกะของเราฟังเสียงของเรา เรารู้จักพวกมัน และพวกมันติดตามเรา
28 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกมัน พวกมันจะไม่พินาศเลย
และไม่มีใครจะฉวยพวกมันไปจากมือของเรา
29 พระบิดาของเราผู้มอบพวกมันให้เรา ยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่ง
ไม่มีใครสามารถฉวยพวกมันไปจากมือของพระบิดาได้
30 เรากับพระบิดาเป็นหนึ่ง”
31 ชาวยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกเพื่อจะขว้างพระองค์
32 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “เราได้แสดงงานดีหลายอย่างจากพระบิดาให้พวกคุณเห็น
พวกคุณจะเอาหินขว้างเราเพราะงานไหน”
33 ชาวยิวตอบพระองค์ว่า “พวกเราไม่ได้เอาหินขว้างท่านเพราะงานดี
แต่เพราะการหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะท่านเป็นมนุษย์ แต่กลับทำให้ตัวเองเป็นพระเจ้า”
34 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ในธรรมบัญญัติของพวกคุณมีเขียนไว้ไม่ใช่หรือว่า “เรากล่าวว่า
พวกเจ้าเป็นเทพเจ้า”?✡

✡ **10:11 10:11** อิสยาห์ 40:11; เอเสเคียล 34:11-12,15,22 ✡ **10:16 10:16** อิสยาห์ 56:8 ✡ **10:17 10:17** อิสยาห์ 53:7-8 ✡ **10:21 10:21** อพยพ 4:11 * **10:22 10:22** “เทศกาลถวายพระวิหาร” เป็นชื่อภาษากรีกของ “ฮานุกกะห์” ซึ่งเป็นการฉลองการถวายพระวิหารขึ้นใหม่ ✡ **10:34 10:34** สดุดี 82:6

35 ถ้าพระองค์เรียกคนที่ถ้อยคำของพระเจ้ามาถึงว่า “เทพเจ้า” — และพระคัมภีร์จะถูกลบล้างไม่ได้ —
36 แล้วพวกคุณจะพูดถึงผู้ที่พระบิดาทำให้บริสุทธิ์และส่งมาในโลกว่า “ท่านหมิ่นประมาทพระเจ้า” เพราะเรากล่าวว่า “เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า” หรือ
37 ถ้าเราไม่ทำงานของพระบิดา ก็อย่าเชื่อเรา
38 แต่ถ้าเราทำ ถึงพวกคุณจะไม่เชื่อเรา ก็จงเชื่องานเหล่านั้น
เพื่อพวกคุณจะรู้และเชื่อว่าพระบิดาอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา”
39 พวกเขาจึงพยายามจับพระองค์อีก แต่พระองค์หลุดออกจากมือของพวกเขา
40 พระองค์กลับไปอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน
ไปยังสถานที่ที่ยอห์นเคยให้คนรับบัพติศมาในตอนแรก และพระองค์พักอยู่ที่นั่น
41 หลายคนมาหาพระองค์ พวกเขาพูดว่า “ยอห์นไม่ได้ทำหมายสำคัญเลยสักอย่าง
แต่ทุกอย่างที่ยอห์นพูดถึงคนนี้เป็นความจริง”
42 และมีคนจำนวนมากเชื่อในพระองค์ที่นั่น

11

1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสป่วยอยู่ เขามาจากเบธานี หมู่บ้านของมารีย์กับมารธา ซึ่งเป็นพี่น้องกัน
2 มารีย์คนนี้คือผู้ที่ชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยน้ำมันหอมและใช้ผมเช็ดเท้าของพระองค์
ลาซารัสซึ่งเป็นพี่น้องกับเธอกำลังป่วย
3 พี่น้องทั้งสองจึงส่งคนไปบอกพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ดูสิ
คนที่พระองค์รักใคร่มากกำลังป่วย”
4 เมื่อพระเยซูได้ยิน ก็กล่าวว่า “โรคนี้ไม่ได้เป็นไปเพื่อความตาย แต่เพื่อพระสิริของพระเจ้า
เพื่อให้พระบุตรของพระเจ้าได้รับพระสิริผ่านโรคนี้”
5 พระเยซูรักมารธา มารีย์ซึ่งเป็นพี่น้องกับมารธา และลาซารัส
6 ดังนั้น เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสป่วย ก็ยังพักอยู่ที่เดิมอีกสองวัน
7 หลังจากนั้น พระองค์จึงกล่าวกับสาวกว่า “พวกเรากลับไปแคว้นยูเดียกันอีกเถอะ”
8 สาวกถามพระองค์ว่า “รับบี เมื่อไม่นานนี้ชาวยิวพยายามเอาหินขว้างท่าน
แล้วท่านจะกลับไปที่นั่นอีกหรือ”
9 พระเยซูตอบว่า “กลางวันมีสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ ถ้าใครเดินในกลางวัน เขาก็ไม่สะดุด
เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้
10 แต่ถ้าใครเดินในกลางคืน เขาก็สะดุด เพราะไม่มีความสว่างอยู่ในตัวเขา”
11 พระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้ แล้วจึงกล่าวต่อว่า “ลาซารัสเพื่อนของพวกเราหลับไปแล้ว
แต่เรากำลังจะไปปลุกเขาให้ตื่น”
12 สาวกจึงกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะหายดี”
13 ที่จริงพระเยซูกล่าวถึงความตายของเขา แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์กล่าวถึงการนอนหลับพักผ่อน
14 พระเยซูจึงบอกพวกเขาตรง ๆ ว่า “ลาซารัสตายแล้ว
15 เรายินดีเพื่อพวกคุณที่เราไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อพวกคุณจะได้เชื่อ
แต่ตอนนี้พวกเราไปหาเขากันเถอะ”
16 โธมัส ซึ่งมีอีกชื่อว่าดิดิมัส* จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า “พวกเราไปด้วยกันเถอะ
จะได้ตายกับพระองค์”
17 เมื่อพระเยซูมาถึง พระองค์พบว่าลาซารัสอยู่ในที่ฝังศพมาสี่วันแล้ว
18 เบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสิบห้าสตาดิอา†

---

* **11:16 11:16** “ดิดิมัส” หมายถึง “ฝาแฝด” † **11:18 11:18** 15 สตาดิอามีระยะประมาณ 2.8 กิโลเมตร หรือ 1.7 ไมล์

19 ชาวยิวจำนวนมากมาหามารธากับมารีย์ เพื่อปลอบใจพวกเธอเรื่องลาซารัส
20 เมื่อมารธาได้ยินว่าพระเยซูกำลังมา เธอจึงออกไปพบพระองค์ ส่วนมารีย์ยังนั่งอยู่ในบ้าน
21 มารธากล่าวกับพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ ลาซารัสคงไม่ตาย
22 แต่ถึงตอนนี้ ดิฉันก็รู้ว่าไม่ว่าพระองค์จะขอสิ่งใดจากพระเจ้า
พระเจ้าจะประทานสิ่งนั้นแก่พระองค์"
23 พระเยซูกล่าวกับเธอว่า "ลาซารัสจะฟื้นขึ้นมา"
24 มารธากล่าวกับพระองค์ว่า "ดิฉันรู้ว่าเขาจะฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย
เมื่อมีการฟื้นขึ้นจากความตาย"
25 พระเยซูกล่าวกับเธอว่า "เราคือการฟื้นขึ้นจากความตายและชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรา
ถึงเขาตายก็ยังจะมีชีวิต
26 และทุกคนที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่มีวันตายเลย ท่านเชื่อเรื่องนี้ไหม""
27 เธอตอบพระองค์ว่า "เชื่อค่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้า ดิฉันเชื่อแล้วว่าพระองค์คือพระคริสต์
พระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่จะมาในโลก"
28 เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว เธอก็กลับไปเรียกมารีย์ซึ่งเป็นพี่น้องของเธอเป็นการส่วนตัว บอกว่า
"อาจารย์มาแล้ว และกำลังเรียกเธอ"
29 เมื่อมารีย์ได้ยิน เธอก็ลุกขึ้นอย่างรวดเร็วและไปหาพระองค์
30 ตอนนั้นพระเยซูยังไม่ได้เข้าหมู่บ้าน แต่ยังอยู่ตรงที่มารธาพบพระองค์
31 ชาวยิวที่อยู่กับมารีย์ในบ้านและกำลังปลอบใจเธอ เมื่อเห็นเธอลุกขึ้นอย่างรวดเร็วแล้วออกไป
ก็ตามเธอไป เพราะคิดว่า "เธอกำลังไปยังที่ฝังศพเพื่อร้องไห้ที่นั่น"
32 เมื่อมารีย์มาถึงที่ที่พระเยซูอยู่และเห็นพระองค์ เธอก็หมอบลงที่เท้าของพระองค์ แล้วกล่าวว่า
"องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ ลาซารัสคงไม่ตาย"
33 เมื่อพระเยซูเห็นเธอร้องไห้ และเห็นชาวยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย
พระองค์รู้สึกสะเทือนอย่างรุนแรงในจิตวิญญาณ และรู้สึกหนักใจ
34 แล้วถามว่า "พวกคุณวางเขาไว้ที่ไหน""
พวกเขาตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า มาดูเถอะ"
35 พระเยซูร้องไห้
36 ชาวยิวจึงพูดว่า "ดูสิ พระองค์รักใคร่เขามากเพียงใด""
37 แต่บางคนพูดว่า "คนนี้เปิดตาของชายตาบอดได้ แล้วจะทำให้ชายคนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ""
38 พระเยซูยังรู้สึกสะเทือนอย่างรุนแรงอยู่ภายในอีกครั้ง แล้วมาถึงที่ฝังศพ
ซึ่งเป็นถ้ำและมีก้อนหินปิดอยู่
39 พระเยซูกล่าวว่า "เอาก้อนหินออก"
มารธาพี่สาวของผู้ตายกล่าวกับพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ตอนนี้คงมีกลิ่นเหม็นแล้ว
เพราะเขาตายมาสี่วัน"
40 พระเยซูกล่าวกับเธอว่า "เราไม่ได้บอกท่านหรือว่า ถ้าท่านเชื่อ ท่านจะเห็นพระสิริของพระเจ้า""
41 พวกเขาจึงเอาก้อนหินออกจากที่ที่ผู้ตายนอนอยู่‡ พระเยซูเงยตาขึ้นและกล่าวว่า "พระบิดา
เราขอบคุณพระองค์ที่พระองค์ฟังเรา
42 เรารู้ว่าพระองค์ฟังเราเสมอ แต่เรากล่าวเช่นนี้เพราะฝูงชนที่ยืนอยู่รอบ ๆ
เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งเรามา"
43 เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว พระองค์ร้องเสียงดังว่า "ลาซารัส ออกมา""
44 คนที่ตายแล้วก็ออกมา มือและเท้ายังพันด้วยผ้าพันศพ และใบหน้ามีผ้าพันอยู่

‡ **11:41 11:41** NU ละข้อความ "จากที่ที่ผู้ตายนอนอยู่"

พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า “แก้ผ้าให้เขา แล้วปล่อยเขาไป”
45 ดังนั้น ชาวยิวจำนวนมากที่มาหามารีย์และเห็นสิ่งที่พระเยซูทำ ก็เชื่อในพระองค์
46 แต่บางคนในพวกเขาไปหาพวกฟาริสี และบอกสิ่งที่พระเยซูทำ
47 พวกหัวหน้าปุโรหิตและฟาริสีจึงเรียกประชุมสภา แล้วพูดว่า “พวกเรากำลังทำอะไรกันอยู่
คนนี้ทำหมายสำคัญมากมาย
48 ถ้าพวกเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ ทุกคนจะเชื่อในเขา
แล้วพวกโรมันจะมายึดทั้งสถานที่ของเราและชนชาติของเรา”
49 แต่คนหนึ่งในพวกเขาชื่อคายาฟาส ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น กล่าวกับพวกเขาว่า
“พวกคุณไม่รู้อะไรเลย
50 และไม่คิดหรือว่า เป็นประโยชน์สำหรับพวกเราที่คนคนเดียวจะตายเพื่อประชาชน
แทนที่ชนชาติทั้งหมดจะพินาศ”
51 เขาไม่ได้กล่าวเรื่องนี้จากตัวเขาเอง แต่เพราะเขาเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น
เขาจึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะตายเพื่อชนชาตินั้น
52 และไม่ใช่เพื่อชนชาตินั้นเท่านั้น
แต่เพื่อรวบรวมลูกของพระเจ้าที่กระจัดกระจายอยู่ให้เป็นหนึ่งเดียวกันด้วย
53 ดังนั้น ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา พวกเขาก็วางแผนกันว่าจะฆ่าพระองค์
54 เพราะเหตุนี้ พระเยซูจึงไม่เดินอย่างเปิดเผยท่ามกลางชาวยิวอีก
แต่ออกจากที่นั่นไปยังเขตใกล้ถิ่นทุรกันดาร ไปยังเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และพักอยู่ที่นั่นกับสาวก
55 เทศกาลปัสกาของชาวยิวใกล้เข้ามาแล้ว
หลายคนจากชนบทขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกา เพื่อชำระตนเองให้บริสุทธิ์
56 พวกเขาจึงตามหาพระเยซู และขณะยืนอยู่ในพระวิหารก็พูดกันว่า “พวกคุณคิดอย่างไร”
เขาจะไม่มาร่วมเทศกาลเลยหรือ”
57 ตอนนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิตและฟาริสีมีคำสั่งไว้ว่า ถ้าใครรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ให้มาแจ้ง
เพื่อพวกเขาจะได้จับพระองค์

12

1 หกวันก่อนเทศกาลปัสกา พระเยซูมาที่เบธานี ที่ซึ่งลาซารัสอยู่ ลาซารัสคนนี้เคยตาย
และพระองค์ทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย
2 พวกเขาจัดอาหารเย็นให้พระองค์ที่นั่น มารธาคอยรับใช้
ส่วนลาซารัสเป็นคนหนึ่งที่นั่งร่วมโต๊ะกับพระองค์
3 มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมนารดาบริสุทธิ์ราคาแพงมากหนึ่งปอนด์* มาชโลมเท้าของพระเยซู
และใช้ผมของเธอเช็ดเท้าของพระองค์ กลิ่นหอมของน้ำมันอบอวลไปทั่วบ้าน
4 ยูดาสอิสคาริโอทบุตรของซีโมน สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ซึ่งต่อมาจะทรยศพระองค์ กล่าวว่า
5 “ทำไมไม่ขายน้ำมันหอมนี้เป็นเงินสามร้อยเดนาริอุส† แล้วเอาเงินไปให้คนจน”
6 เขากล่าวเช่นนี้ไม่ใช่เพราะห่วงใยคนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และเป็นผู้ดูแลกล่องเงิน
จึงเคยขโมยเงินที่ใส่ไว้ในกล่องนั้น
7 แต่พระเยซูกล่าวว่า “ปล่อยเธอเถอะ เธอเก็บสิ่งนี้ไว้สำหรับวันฝังศพของเรา
8 เพราะพวกคุณมีคนจนอยู่กับพวกคุณเสมอ แต่พวกคุณจะไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอ”
9 ฝูงชนชาวยิวจำนวนมากรู้ว่าพระองค์อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงมา ไม่ใช่เพราะพระเยซูเท่านั้น
แต่ยังมาเพื่อจะเห็นลาซารัสด้วย ซึ่งพระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย
10 แต่พวกหัวหน้าปุโรหิตวางแผนจะฆ่าลาซารัสด้วย

---

* **12:3** หนึ่งปอนด์โรมันมี 12 ออนซ์ หรือประมาณ 340 กรัม † **12:5** 300 เดนาริอุสมีค่าประมาณค่าแรงหนึ่งปีของคนงานเกษตร

11 เพราะลาซารัส ชาวยิวจำนวนมากจึงจากไปและเชื่อในพระเยซู
12 วันรุ่งขึ้น ฝูงชนจำนวนมากที่มาร่วมเทศกาล เมื่อได้ยินว่าพระเยซูกำลังมากรุงเยรูซาเล็ม
13 ก็เอากิ่งต้นปาล์มออกไปต้อนรับพระองค์ และร้องว่า "โฮซันนา"‡
ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสุข✡ กษัตริย์แห่งอิสราเอล"
14 พระเยซูพบลูกลาตัวหนึ่ง แล้วนั่งบนมัน ตามที่มีเขียนไว้ว่า
15 "ธิดาแห่งศิโยน อย่ากลัว นี่แน่ะ กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา นั่งบนลูกลา"✡
16 ตอนแรกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ แต่เมื่อพระเยซูได้รับพระสิริ
พวกเขาจึงระลึกได้ว่าสิ่งเหล่านี้เขียนถึงพระองค์ และพวกเขาได้ทำสิ่งเหล่านี้กับพระองค์
17 ฝูงชนที่อยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์เรียกลาซารัสออกจากที่ฝังศพและทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย ก็เป็นพยานยืนยันเรื่องนี้
18 ฝูงชนจึงออกไปต้อนรับพระองค์ด้วย เพราะได้ยินว่าพระองค์ทำหมายสำคัญนี้
19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "เห็นไหม พวกเราทำอะไรไม่ได้เลย ดูสิ โลกตามเขาไปหมดแล้ว"
20 ในบรรดาคนที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลนั้น มีชาวกรีกบางคนด้วย
21 คนเหล่านี้มาหาฟีลิป ซึ่งมาจากเบธไซดาในแคว้นกาลิลี แล้วขอร้องเขาว่า "ท่านครับ
พวกเราอยากเห็นพระเยซู"
22 ฟีลิปไปบอกอันดรูว์ แล้วอันดรูว์กับฟีลิปก็ไปบอกพระเยซู
23 พระเยซูตอบพวกเขาว่า "เวลามาถึงแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับพระสิริ
24 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า ถ้าเมล็ดข้าวสาลีไม่ตกลงในดินและตาย
มันก็ยังคงอยู่เพียงเมล็ดเดียว แต่ถ้ามันตาย มันก็เกิดผลมากมาย
25 ผู้ที่รักชีวิตของตนจะสูญเสียชีวิตนั้น ส่วนผู้ที่เกลียดชีวิตของตนในโลกนี้
จะรักษาชีวิตนั้นไว้จนถึงชีวิตนิรันดร์
26 ถ้าใครรับใช้เรา ก็ให้เขาติดตามเรา เราอยู่ที่ไหน ผู้รับใช้ของเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครรับใช้เรา
พระบิดาจะให้เกียรติเขา
27 "ตอนนี้จิตของเราเป็นทุกข์ แล้วเราจะพูดว่าอะไร? "พระบิดา ช่วยเราให้พ้นจากเวลานี้" หรือ"
แต่เรามาถึงเวลานี้ก็เพื่อเหตุนี้
28 พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับพระสิริ"
แล้วมีเสียงจากท้องฟ้าว่า "เราได้ทำให้พระนามนั้นได้รับพระสิริแล้ว และจะทำให้ได้รับพระสิริอีก"
29 ฝูงชนที่ยืนอยู่ที่นั่นและได้ยินเสียงนั้นจึงพูดว่า "ฟ้าร้อง" ส่วนคนอื่นพูดว่า
"ทูตสวรรค์พูดกับเขา"
30 พระเยซูตอบว่า "เสียงนี้ไม่ได้มาเพื่อเรา แต่เพื่อพวกคุณ
31 ตอนนี้คือการพิพากษาโลกนี้ ตอนนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกขับออกไป
32 และถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน เราจะดึงดูดทุกคนมาหาเรา"
33 พระองค์กล่าวเช่นนี้เพื่อบอกให้รู้ว่าพระองค์จะตายด้วยวิธีใด
34 ฝูงชนตอบพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากธรรมบัญญัติว่าพระคริสต์จะคงอยู่ตลอดไป✡
แล้วท่านพูดได้อย่างไรว่า "บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้น"? บุตรมนุษย์คนนี้คือใคร"
35 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "ความสว่างจะอยู่กับพวกคุณอีกเพียงเล็กน้อย
จงเดินขณะที่พวกคุณยังมีความสว่าง เพื่อไม่ให้ความมืดไล่ทันพวกคุณ
คนที่เดินในความมืดไม่รู้ว่าตนกำลังไปที่ไหน

---

‡ **12:13 12:13** "โฮซันนา" หมายถึง "ช่วยพวกเราให้รอด" หรือ "โปรดช่วยพวกเราด้วย" ✡ **12:13 12:13** สดุดี 118:25-26
✡ **12:15 12:15** เศคาริยาห์ 9:9 ✡ **12:34 12:34** อิสยาห์ 9:7; ดาเนียล 2:44; ดู อิสยาห์ 53:8

36 ขณะที่พวกคุณมีความสว่าง จงเชื่อในความสว่าง เพื่อพวกคุณจะได้เป็นลูกของความสว่าง
เมื่อพระเยซูกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็จากไปและซ่อนตัวจากพวกเขา
37 แม้พระองค์จะทำหมายสำคัญมากมายต่อหน้าพวกเขา พวกเขาก็ยังไม่เชื่อในพระองค์
38 เพื่อให้ถ้อยคำของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะเป็นจริง ที่กล่าวไว้ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้า ใครเชื่อข่าวที่พวกเราประกาศ
แขนขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ปรากฏแก่ใคร ✡
39 เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์กล่าวอีกว่า
40 พระองค์ทำให้ตาของพวกเขาบอด และทำให้ใจของพวกเขาแข็งกระด้าง
เพื่อไม่ให้พวกเขาเห็นด้วยตา
และเข้าใจด้วยใจ
แล้วหันกลับมา
และเราจะรักษาพวกเขา ✡
41 อิสยาห์กล่าวสิ่งเหล่านี้เมื่อเขาเห็นพระสิริของพระองค์ และกล่าวถึงพระองค์ ✡
42 ถึงอย่างนั้น แม้ผู้ปกครองหลายคนก็เชื่อในพระองค์ แต่เพราะกลัวพวกฟาริสี
พวกเขาไม่ยอมรับอย่างเปิดเผย เพื่อจะไม่ถูกขับออกจากธรรมศาลา
43 เพราะพวกเขารักคำยกย่องจากมนุษย์มากกว่าคำยกย่องจากพระเจ้า
44 พระเยซูร้องเสียงดังและกล่าวว่า ผู้ที่เชื่อในเรา ไม่ได้เชื่อในเรา แต่เชื่อในพระองค์ผู้ส่งเรามา
45 และผู้ที่เห็นเรา ก็เห็นพระองค์ผู้ส่งเรามา
46 เรามาเป็นความสว่างในโลก เพื่อทุกคนที่เชื่อในเราจะไม่คงอยู่ในความมืด
47 ถ้าใครฟังถ้อยคำของเราแต่ไม่เชื่อ เราไม่พิพากษาเขา เพราะเราไม่ได้มาเพื่อพิพากษาโลก
แต่มาเพื่อช่วยโลกให้รอด
48 ผู้ที่ปฏิเสธเราและไม่รับถ้อยคำของเรา ก็มีสิ่งที่พิพากษาเขา
คือถ้อยคำที่เราพูดไว้จะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย
49 เพราะเราไม่ได้พูดจากตัวเราเอง
แต่พระบิดาผู้ส่งเรามาเป็นผู้ให้คำบัญชาแก่เราว่าเราควรกล่าวอะไรและพูดอะไร
50 และเรารู้ว่าคำบัญชาของพระองค์คือชีวิตนิรันดร์ เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราพูด
เราก็พูดตามที่พระบิดาบอกเรา

13

1 ก่อนถึงเทศกาลปัสกา พระเยซูทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะจากโลกนี้ไปหาพระบิดา
พระองค์รักคนของพระองค์ที่อยู่ในโลก และรักพวกเขาจนถึงที่สุด
2 ระหว่างอาหารเย็น มารได้ใส่ความคิดที่จะทรยศพระองค์ไว้ในใจของยูดาสอิสคาริโอท
บุตรของซีโมนแล้ว
3 พระเยซูทราบว่า พระบิดามอบทุกสิ่งไว้ในมือของพระองค์ และทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า
และกำลังกลับไปหาพระเจ้า
4 พระองค์จึงลุกจากโต๊ะอาหาร ถอดเสื้อชั้นนอกออก แล้วหยิบผ้าขนหนูมาคาดเอว
5 จากนั้น พระองค์เทน้ำลงในอ่าง และเริ่มล้างเท้าของสาวก แล้วเช็ดด้วยผ้าขนหนูที่คาดเอวอยู่
6 เมื่อพระองค์มาถึงซีโมนเปโตร เปโตรพูดกับพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า
ท่านจะล้างเท้าของผมหรือ
7 พระเยซูตอบเขาว่า ตอนนี้ท่านยังไม่รู้ว่าเรากำลังทำอะไร แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ
8 เปโตรพูดกับพระองค์ว่า ท่านจะไม่มีวันล้างเท้าของผม

✡ **12:38 12:38** อิสยาห์ 53:1 ✡ **12:40 12:40** อิสยาห์ 6:10 ✡ **12:41 12:41** อิสยาห์ 6:1

พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าเราไม่ล้างท่าน ท่านก็ไม่มีส่วนกับเรา”
9 ซีโมนเปโตรพูดกับพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าอย่างนั้น อย่าล้างเฉพาะเท้าของผม
แต่ล้างทั้งมือและศีรษะด้วย”
10 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “คนที่อาบน้ำแล้วสะอาดทั้งตัว ต้องล้างเพียงเท้าเท่านั้น พวกคุณสะอาด
แต่ไม่ใช่ทุกคน”
11 เพราะพระองค์รู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ พระองค์จึงกล่าวว่า “พวกคุณไม่ได้สะอาดทุกคน”
12 เมื่อพระองค์ล้างเท้าของพวกเขาเสร็จ สวมเสื้อชั้นนอกอีกครั้ง และนั่งลงอีกครั้ง
พระองค์ถามพวกเขาว่า “พวกคุณรู้ไหมว่า เราได้ทำอะไรแก่พวกคุณ”
13 พวกคุณเรียกเราว่า “อาจารย์” และ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” พวกคุณเรียกถูกแล้ว
เพราะเราเป็นเช่นนั้น
14 ถ้าเรา ซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและอาจารย์ ยังล้างเท้าของพวกคุณ
พวกคุณก็ควรล้างเท้าให้กันและกัน
15 เพราะเราได้ให้แบบอย่างแก่พวกคุณ เพื่อพวกคุณจะทำเช่นเดียวกับที่เราทำแก่พวกคุณ
16 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า คนรับใช้ไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่านายของตน
และคนที่ถูกส่งไปก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่าคนที่ส่งเขาไป
17 ถ้าพวกคุณรู้สิ่งเหล่านี้ ถ้าพวกคุณทำตาม พวกคุณก็เป็นสุข
18 เราไม่ได้พูดถึงพวกคุณทุกคน เรารู้ว่าเราเลือกใครไว้ แต่สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระคัมภีร์เป็นจริงว่า
“คนที่กินขนมปังกับเรา ได้ยกส้นเท้าขึ้นต่อเรา”✡
19 ตั้งแต่ตอนนี้ เราบอกพวกคุณไว้ก่อนที่เรื่องนั้นจะเกิดขึ้น เพื่อเมื่อมันเกิดขึ้น พวกคุณจะเชื่อว่า
เราเป็นผู้นั้น
20 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า คนที่ต้อนรับใครก็ตามที่เราส่งไป ก็ต้อนรับเรา และคนที่ต้อนรับเรา
ก็ต้อนรับพระองค์ผู้ส่งเรามา”
21 เมื่อพระเยซูกล่าวเช่นนี้แล้ว พระองค์รู้สึกหนักใจในจิตวิญญาณ และเป็นพยานว่า
“เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะทรยศเรา”
22 พวกสาวกมองหน้ากัน ต่างสงสัยว่าพระองค์หมายถึงใคร
23 สาวกคนหนึ่ง ซึ่งพระเยซูรัก เอนตัวอยู่ชิดอกของพระเยซูที่โต๊ะอาหาร
24 ซีโมนเปโตรจึงส่งสัญญาณให้เขา และพูดว่า “บอกพวกเราสิว่า พระองค์หมายถึงใคร”
25 สาวกคนนั้นจึงเอนตัวเข้าไปชิดอกของพระเยซู และถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นใครหรือ”
26 พระเยซูตอบว่า “คือคนที่เราจะยื่นขนมปังชิ้นนี้ให้ หลังจากเราจุ่มแล้ว”
แล้วพระองค์ก็จุ่มขนมปังชิ้นนั้น และยื่นให้ยูดาส บุตรของซีโมนอิสคาริโอท
27 หลังจากยูดาสรับขนมปังชิ้นนั้น ซาตานก็เข้าสู่ตัวเขา
พระเยซูจึงกล่าวกับเขาว่า “สิ่งที่ท่านจะทำ ก็จงทำเร็ว ๆ”
28 แต่ไม่มีใครที่โต๊ะเข้าใจว่า ทำไมพระองค์จึงพูดอย่างนั้นกับเขา
29 เพราะยูดาสเป็นผู้ดูแลกล่องเงิน บางคนจึงคิดว่า พระเยซูกำลังบอกเขาว่า
“ไปซื้อสิ่งที่พวกเราต้องใช้สำหรับเทศกาล” หรือให้เขานำของบางอย่างไปให้คนยากจน
30 เมื่อยูดาสรับขนมปังชิ้นนั้นแล้ว ก็ออกไปทันที ตอนนั้นเป็นกลางคืน
31 เมื่อยูดาสออกไปแล้ว พระเยซูกล่าวว่า “ตอนนี้ บุตรมนุษย์ได้รับพระสิริแล้ว
และพระเจ้าได้รับพระสิริในพระองค์
32 ถ้าพระเจ้าได้รับพระสิริในพระองค์ พระเจ้าก็จะให้บุตรมนุษย์ได้รับพระสิริในพระองค์เอง
และจะให้พระองค์ได้รับพระสิริทันที

✡ **13:18 13:18** สดุดี 41:9

33 ลูก ๆ เอ๋ย เราจะอยู่กับพวกคุณอีกเพียงไม่นาน พวกคุณจะตามหาเรา
และอย่างที่เราเคยบอกชาวยิวว่า "ที่ที่เรากำลังไป พวกคุณมาไม่ได้"
ตอนนี้เราก็บอกพวกคุณเช่นเดียวกัน
34 เราให้คำบัญชาใหม่แก่พวกคุณ คือให้พวกคุณรักกันและกัน เช่นเดียวกับที่เรารักพวกคุณ
พวกคุณก็จงรักกันและกัน
35 ถ้าพวกคุณรักกันและกัน ทุกคนจะรู้จากสิ่งนี้ว่า พวกคุณเป็นสาวกของเรา"
36 ซีโมนเปโตรถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านกำลังไปที่ไหน?"
พระเยซูตอบว่า "ที่ที่เรากำลังไป ตอนนี้ท่านตามเราไปไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามไป"
37 เปโตรถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ทำไมตอนนี้ผมตามท่านไปไม่ได้
ผมจะสละชีวิตเพื่อท่าน"
38 พระเยซูตอบเขาว่า "ท่านจะสละชีวิตเพื่อเราหรือ? เราขอยืนยันกับท่านว่า ไก่จะยังไม่ขัน
จนกว่าท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง

14

1 "อย่าปล่อยให้ใจของพวกคุณเป็นทุกข์ จงเชื่อในพระเจ้า และจงเชื่อในเราด้วย
2 ในบ้านของพระบิดาของเรา มีที่อยู่มากมาย ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เราคงบอกพวกคุณแล้ว
เรากำลังไปเตรียมที่ให้พวกคุณ
3 ถ้าเราไปและเตรียมที่ให้พวกคุณ เราจะกลับมาอีก และรับพวกคุณไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน
พวกคุณก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
4 พวกคุณรู้ว่า เรากำลังไปที่ไหน และพวกคุณรู้จักหนทาง"
5 โธมัสถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราไม่รู้ว่าท่านกำลังไปที่ไหน
แล้วพวกเราจะรู้จักหนทางได้อย่างไร?"
6 พระเยซูตอบเขาว่า "เราคือหนทาง ความจริง และชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้
นอกจากผ่านทางเรา
7 ถ้าพวกคุณรู้จักเรา พวกคุณก็คงรู้จักพระบิดาของเราด้วย ตั้งแต่ตอนนี้ไป พวกคุณรู้จักพระองค์
และได้เห็นพระองค์แล้ว"
8 ฟีลิปพูดกับพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้พวกเราได้เห็นพระบิดา แล้วพวกเราก็พอใจ"
9 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "ฟีลิป เราอยู่กับพวกคุณมานานขนาดนี้ แล้วท่านยังไม่รู้จักเราหรือ?
คนที่เห็นเรา ก็ได้เห็นพระบิดา แล้วท่านพูดได้อย่างไรว่า 'ขอให้พวกเราได้เห็นพระบิดา'?
10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาอยู่ในเรา? ถ้อยคำที่เราพูดกับพวกคุณ
เราไม่ได้พูดจากตัวเราเอง แต่พระบิดาผู้อยู่ในเราเป็นผู้ทำงานเหล่านั้น
11 จงเชื่อเราว่า เราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาอยู่ในเรา
หรืออย่างน้อยก็จงเชื่อเพราะงานเหล่านั้นเอง
12 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า คนที่เชื่อในเรา จะทำงานที่เราทำด้วย
และจะทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่างานเหล่านี้ เพราะเรากำลังไปหาพระบิดาของเรา
13 สิ่งใดก็ตามที่พวกคุณขอในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น เพื่อพระบิดาจะได้รับพระสิริในพระบุตร
14 ถ้าพวกคุณขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะทำสิ่งนั้น
15 ถ้าพวกคุณรักเรา ก็จงรักษาคำบัญชาของเรา

16 เราจะอธิษฐานขอต่อพระบิดา และพระองค์จะให้ผู้ช่วยเหลืออีกผู้หนึ่งแก่พวกคุณ *
เพื่อให้อยู่กับพวกคุณตลอดไป คือ
17 พระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งโลกไม่สามารถรับได้
เพราะโลกมองไม่เห็นและไม่รู้จักพระวิญญาณนั้น พวกคุณรู้จักพระวิญญาณนั้น เพราะอยู่กับพวกคุณ
และจะอยู่ในพวกคุณ
18 เราจะไม่ปล่อยพวกคุณไว้เป็นกำพร้า เราจะมาหาพวกคุณ
19 อีกเพียงไม่นาน โลกจะไม่เห็นเราอีก แต่พวกคุณจะเห็นเรา เพราะเรามีชีวิต
พวกคุณก็จะมีชีวิตด้วย
20 ในวันนั้น พวกคุณจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา พวกคุณอยู่ในเรา และเราอยู่ในพวกคุณ
21 คนที่รับคำบัญชาของเราไว้ และรักษาคำบัญชาเหล่านั้น คือคนที่รักเรา คนที่รักเรา
พระบิดาของเราจะรักเขา และเราจะรักเขา และเปิดเผยตัวเราแก่เขา
22 ยูดาส ซึ่งไม่ใช่อิสคาริโอท ถามพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า เกิดอะไรขึ้นหรือ
ท่านจึงจะเปิดเผยตัวแก่พวกเรา แต่ไม่เปิดเผยแก่โลก
23 พระเยซูตอบเขาว่า ถ้าใครรักเรา เขาจะรักษาถ้อยคำของเรา พระบิดาของเราจะรักเขา
และเราทั้งสองจะมาหาเขา และจะอาศัยอยู่กับเขา
24 คนที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาถ้อยคำของเรา ถ้อยคำที่พวกคุณได้ยินนั้นไม่ใช่ของเรา
แต่เป็นของพระบิดาผู้ส่งเรามา
25 เราได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณ ขณะที่เรายังอยู่กับพวกคุณ
26 แต่ผู้ช่วยเหลือ คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะส่งมาในนามของเรา
จะสอนทุกสิ่งแก่พวกคุณ และทำให้พวกคุณระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้บอกพวกคุณ
27 เรามอบสันติสุขไว้กับพวกคุณ เราให้สันติสุขของเราแก่พวกคุณ เราไม่ได้ให้อย่างที่โลกให้
อย่าปล่อยให้ใจของพวกคุณเป็นทุกข์ และอย่าหวาดกลัว
28 พวกคุณได้ยินที่เราบอกว่า เรากำลังจากไป และเราจะกลับมาหาพวกคุณ ถ้าพวกคุณรักเรา
พวกคุณคงยินดีที่เราพูดว่า เรากำลังไปหาพระบิดา เพราะพระบิดายิ่งใหญ่กว่าเรา
29 ตอนนี้เราได้บอกพวกคุณไว้ก่อนที่เรื่องนั้นจะเกิดขึ้น เพื่อเมื่อมันเกิดขึ้น พวกคุณจะเชื่อ
30 จากนี้ไป เราจะพูดกับพวกคุณไม่มาก เพราะผู้ครองโลกนี้กำลังมา และเขาไม่มีส่วนใดในเรา
31 แต่เพื่อให้โลกรู้ว่า เรารักพระบิดา และเราทำตามที่พระบิดาบัญชาเราทุกอย่าง ลุกขึ้นเถอะ
ไปจากที่นี่กัน

15

1 เราคือเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราเป็นผู้ทำสวน
2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์จะเอาออก และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์จะตัดแต่ง
เพื่อให้ออกผลมากขึ้น
3 พวกคุณได้รับการตัดแต่งจนสะอาดแล้ว เพราะถ้อยคำที่เราได้พูดกับพวกคุณ
4 จงคงอยู่ในเรา และเราจะคงอยู่ในพวกคุณ กิ่งไม่สามารถออกผลได้ด้วยตัวเอง
ถ้าไม่คงอยู่ในเถาองุ่น พวกคุณก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่คงอยู่ในเรา
5 เราคือเถาองุ่น พวกคุณคือกิ่ง คนที่คงอยู่ในเรา และเราคงอยู่ในเขา จะออกผลมาก
เพราะถ้าแยกจากเรา พวกคุณทำอะไรไม่ได้เลย
6 ถ้าใครไม่คงอยู่ในเรา เขาก็ถูกโยนทิ้งไปเหมือนกิ่ง และเหี่ยวแห้ง คนจะเก็บกิ่งเหล่านั้นมา
โยนเข้าในไฟ แล้วมันก็ถูกเผา

---

* **14:16 14:16** คำกรีก : ที่ปรึกษา ผู้ช่วยเหลือ ผู้วิงวอน ผู้แก้ต่าง และผู้ปลอบโยน

7 ถ้าพวกคุณคงอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราคงอยู่ในพวกคุณ พวกคุณจะขอสิ่งใดก็ตามที่ปรารถนา
แล้วพวกคุณจะได้ตามที่ขอ
8 พระบิดาของเราได้รับพระสิริเมื่อพวกคุณออกผลมาก และพวกคุณก็จะเป็นสาวกของเรา
9 พระบิดารักเราอย่างไร เราก็รักพวกคุณอย่างนั้น จงคงอยู่ในความรักของเรา
10 ถ้าพวกคุณรักษาคำบัญชาของเรา พวกคุณจะคงอยู่ในความรักของเรา
เช่นเดียวกับที่เรารักษาคำบัญชาของพระบิดาของเรา และคงอยู่ในความรักของพระองค์
11 เราได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณ เพื่อความยินดีของเราจะคงอยู่ในพวกคุณ
และความยินดีของพวกคุณจะเต็มเปี่ยม
12 นี่คือคำบัญชาของเรา ให้พวกคุณรักกันและกัน เช่นเดียวกับที่เรารักพวกคุณ
13 ไม่มีความรักใดยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อเพื่อนของตน
14 พวกคุณเป็นเพื่อนของเรา ถ้าพวกคุณทำทุกสิ่งที่เราบัญชา
15 เราไม่เรียกพวกคุณว่าคนรับใช้อีกต่อไป เพราะคนรับใช้ไม่รู้ว่านายของตนทำอะไร
แต่เราเรียกพวกคุณว่าเพื่อน เพราะทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้บอกให้พวกคุณรู้แล้ว
16 พวกคุณไม่ได้เลือกเรา แต่เราเลือกพวกคุณ และแต่งตั้งพวกคุณให้ออกไปและออกผล
และให้ผลของพวกคุณคงอยู่ เพื่อว่าสิ่งใดก็ตามที่พวกคุณขอจากพระบิดาในนามของเรา
พระองค์จะให้สิ่งนั้นแก่พวกคุณ
17 เราบัญชาสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณ เพื่อให้พวกคุณรักกันและกัน
18 ถ้าโลกเกลียดพวกคุณ พวกคุณก็รู้ว่า โลกเกลียดเราก่อนที่จะเกลียดพวกคุณ
19 ถ้าพวกคุณเป็นของโลก โลกก็จะรักคนของตน แต่พวกคุณไม่ได้เป็นของโลก
เพราะเราเลือกพวกคุณออกจากโลก โลกจึงเกลียดพวกคุณ
20 จงจำถ้อยคำที่เราบอกพวกคุณว่า คนรับใช้ไม่ได้ยิ่งใหญ่กว่านายของตน✡ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา
พวกเขาก็จะข่มเหงพวกคุณด้วย ถ้าพวกเขารักษาถ้อยคำของเรา
พวกเขาก็จะรักษาถ้อยคำของพวกคุณด้วย
21 แต่พวกเขาจะทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแก่พวกคุณ เพราะนามของเรา
เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ส่งเรามา
22 ถ้าเราไม่ได้มาและพูดกับพวกเขา พวกเขาก็คงไม่มีบาป
แต่ตอนนี้พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของตน
23 คนที่เกลียดเรา ก็เกลียดพระบิดาของเราด้วย
24 ถ้าเราไม่ได้ทำงานท่ามกลางพวกเขาที่ไม่มีใครอื่นเคยทำ พวกเขาก็คงไม่มีบาป
แต่ตอนนี้พวกเขาได้เห็น และยังเกลียดทั้งเราและพระบิดาของเรา
25 แต่สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้ถ้อยคำที่เขียนไว้ในธรรมบัญญัติของพวกเขาเป็นจริงว่า
พวกเขาเกลียดเราโดยไม่มีเหตุ✡
26 เมื่อผู้ช่วยเหลือ*ที่เราจะส่งมาหาพวกคุณจากพระบิดา มาถึง
คือพระวิญญาณแห่งความจริงที่ออกมาจากพระบิดา พระวิญญาณนั้นจะเป็นพยานยืนยันเกี่ยวกับเรา
27 พวกคุณก็จะเป็นพยานยืนยันด้วย เพราะพวกคุณอยู่กับเรามาตั้งแต่เริ่มแรก

16

1 เราได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณ เพื่อพวกคุณจะไม่สะดุดล้ม

✡ **15:20 15:20** ยอห์น 13:16 ✡ **15:25 15:25** สดุดี 35:19; 69:4 * **15:26 15:26** คำกรีก Parakletos: ที่ปรึกษา ผู้ช่วยเหลือ ผู้แก้ต่าง ผู้วิงวอน และผู้ปลอบโยน

2 พวกเขาจะขับพวกคุณออกจากธรรมศาลา ยิ่งกว่านั้น เวลากำลังมา เมื่อใครก็ตามที่ฆ่าพวกคุณ
จะคิดว่าตนกำลังรับใช้พระเจ้า
3 พวกเขาจะทำสิ่งเหล่านี้* เพราะพวกเขาไม่รู้จักทั้งพระบิดาและเรา
4 แต่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณ เพื่อเมื่อเวลานั้นมาถึง พวกคุณจะระลึกได้ว่า
เราเคยบอกพวกคุณไว้ เราไม่ได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณตั้งแต่เริ่มแรก เพราะเรายังอยู่กับพวกคุณ
5 แต่ตอนนี้ เรากำลังไปหาพระองค์ผู้ส่งเรามา และไม่มีใครในพวกคุณถามเราว่า
“ท่านกำลังไปที่ไหน”
6 แต่เพราะเราบอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณ ใจของพวกคุณจึงเต็มไปด้วยความเศร้า
7 อย่างไรก็ตาม เราบอกความจริงแก่พวกคุณว่า การที่เราจากไปนั้นเป็นประโยชน์แก่พวกคุณ
เพราะถ้าเราไม่จากไป ผู้ช่วยเหลือก็จะไม่มาหาพวกคุณ แต่ถ้าเราไป เราจะส่งผู้ช่วยเหลือมาหาพวกคุณ
8 เมื่อผู้ช่วยเหลือมา ผู้ช่วยเหลือจะชี้ให้เห็นความผิดของโลกในเรื่องบาป เรื่องความชอบธรรม
และเรื่องการพิพากษา
9 ในเรื่องบาป เพราะพวกเขาไม่เชื่อในเรา
10 ในเรื่องความชอบธรรม เพราะเรากำลังไปหาพระบิดาของเรา และพวกคุณจะไม่เห็นเราอีก
11 ในเรื่องการพิพากษา เพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว
12 “เรายังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอกพวกคุณ แต่ตอนนี้พวกคุณยังรับไม่ไหว
13 แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงมา พระวิญญาณจะนำพวกคุณเข้าสู่ความจริงทั้งหมด
เพราะจะไม่พูดจากตนเอง แต่จะพูดทุกสิ่งที่ได้ยิน และจะบอกพวกคุณถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น
14 พระวิญญาณจะทำให้เราได้รับพระสิริ เพราะจะรับจากสิ่งที่เป็นของเรา
และบอกสิ่งนั้นแก่พวกคุณ
15 ทุกสิ่งที่พระบิดามีเป็นของเรา เพราะเหตุนี้ เราจึงบอกว่า พระวิญญาณรับ†จากสิ่งที่เป็นของเรา
และจะบอกสิ่งนั้นแก่พวกคุณ
16 “อีกเพียงไม่นาน พวกคุณจะไม่เห็นเรา และอีกเพียงไม่นาน พวกคุณจะเห็นเรา”
17 สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า “ที่พระองค์พูดกับพวกเราว่า “อีกเพียงไม่นาน
พวกคุณจะไม่เห็นเรา และอีกเพียงไม่นาน พวกคุณจะเห็นเรา” และ “เพราะเรากำลังไปหาพระบิดา”
นี่หมายความว่าอย่างไร”
18 พวกเขาจึงพูดว่า “ที่พระองค์พูดว่า “อีกเพียงไม่นาน” หมายความว่าอย่างไร”
พวกเราไม่รู้ว่าพระองค์กำลังพูดเรื่องอะไร”
19 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาอยากถามพระองค์ จึงกล่าวว่า “พวกคุณกำลังถามกันเองเกี่ยวกับที่เราพูดว่า
“อีกเพียงไม่นาน พวกคุณจะไม่เห็นเรา และอีกเพียงไม่นาน พวกคุณจะเห็นเรา” ใช่ไหม”
20 เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า พวกคุณจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะยินดี พวกคุณจะเศร้าโศก
แต่ความเศร้าของพวกคุณจะเปลี่ยนเป็นความยินดี
21 เมื่อผู้หญิงคลอดลูก นางมีความทุกข์ เพราะเวลาของนางมาถึงแล้ว แต่เมื่อคลอดเด็กแล้ว
นางก็ไม่จดจำความเจ็บปวดอีก เพราะยินดีที่มีมนุษย์คนหนึ่งเกิดมาในโลก
22 ดังนั้น ตอนนี้พวกคุณมีความเศร้า แต่เราจะเห็นพวกคุณอีก แล้วใจของพวกคุณจะยินดี
และไม่มีใครเอาความยินดีของพวกคุณไปจากพวกคุณได้
23 “ในวันนั้น พวกคุณจะไม่ถามเราอีก เราขอยืนยันกับพวกคุณว่า
สิ่งใดก็ตามที่พวกคุณขอจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะให้สิ่งนั้นแก่พวกคุณ

---

* **16:3 16:3** TR เพิ่ม “แก่พวกคุณ” † **16:15 16:15** TR อ่านว่า “จะรับ” แทน “รับ”

24 จนถึงตอนนี้ พวกคุณยังไม่ได้ขออะไรในนามของเรา จงขอ แล้วพวกคุณจะได้รับ
เพื่อความยินดีของพวกคุณจะเต็มเปี่ยม
25 เราได้พูดสิ่งเหล่านี้กับพวกคุณด้วยคำพูดเชิงเปรียบเทียบ แต่เวลากำลังมา
เมื่อเราจะไม่พูดกับพวกคุณด้วยคำพูดเชิงเปรียบเทียบอีก
แต่จะบอกพวกคุณเกี่ยวกับพระบิดาอย่างตรงไปตรงมา
26 ในวันนั้น พวกคุณจะขอในนามของเรา และเราไม่ได้บอกว่า
เราจะอธิษฐานขอต่อพระบิดาเพื่อพวกคุณ
27 พระบิดาเองรักพวกคุณ เพราะพวกคุณรักเรา และเชื่อว่า เรามาจากพระเจ้า
28 เรามาจากพระบิดา และเข้ามาในโลก อีกครั้ง เรากำลังจากโลก และไปหาพระบิดา
29 สาวกของพระองค์พูดว่า ตอนนี้ท่านพูดอย่างตรงไปตรงมา และไม่ใช้คำพูดเชิงเปรียบเทียบแล้ว
30 ตอนนี้พวกเรารู้ว่า ท่านรู้ทุกสิ่ง และไม่จำเป็นต้องมีใครถามท่าน เพราะเหตุนี้ พวกเราจึงเชื่อว่า
ท่านมาจากพระเจ้า
31 พระเยซูตอบพวกเขาว่า ตอนนี้พวกคุณเชื่อแล้วหรือ
32 เวลานั้นกำลังมา และมาถึงแล้ว เมื่อพวกคุณจะกระจัดกระจายกัน
ต่างคนต่างแยกย้ายไปยังที่ของตน และจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียว
เพราะพระบิดาอยู่กับเรา
33 เราได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณ เพื่อพวกคุณจะมีสันติสุขในเรา ในโลก พวกคุณมีความทุกข์ยาก
แต่จงมีกำลังใจ เราได้เอาชนะโลกแล้ว

17

1 เมื่อพระเยซูกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์เงยตาขึ้นสู่สวรรค์ และกล่าวว่า พระบิดา
เวลามาถึงแล้ว ขอให้พระบุตรของพระองค์ได้รับพระสิริ เพื่อพระบุตรจะทำให้พระองค์ได้รับพระสิริด้วย
2 เพราะพระองค์ได้มอบสิทธิอำนาจเหนือมนุษย์ทุกคนแก่พระบุตร
เพื่อพระบุตรจะให้ชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่พระองค์มอบให้
3 และนี่คือชีวิตนิรันดร์ คือพวกเขารู้จักพระองค์ ผู้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียว
และรู้จักพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ส่งมา
4 เราได้ทำให้พระองค์ได้รับพระสิริบนแผ่นดินโลก เราทำงานที่พระองค์มอบให้เราทำจนสำเร็จแล้ว
5 บัดนี้ พระบิดา ขอให้เราได้รับพระสิริร่วมกับพระองค์
ด้วยพระสิริที่เรามีอยู่กับพระองค์ก่อนโลกจะเกิดขึ้น
6 เราได้เปิดเผยพระนามของพระองค์แก่คนที่พระองค์มอบให้เราจากโลก พวกเขาเป็นของพระองค์
และพระองค์มอบพวกเขาให้เรา พวกเขาได้รักษาถ้อยคำของพระองค์
7 บัดนี้พวกเขารู้แล้วว่า ทุกสิ่งที่พระองค์มอบให้เรานั้นมาจากพระองค์
8 เพราะเราได้มอบถ้อยคำที่พระองค์มอบให้เราแก่พวกเขาแล้ว พวกเขารับถ้อยคำเหล่านั้นไว้
และรู้แน่ว่าเรามาจากพระองค์ อีกทั้งเชื่อว่าพระองค์ส่งเรามา
9 เราอธิษฐานเพื่อพวกเขา เราไม่ได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนที่พระองค์มอบให้เรา
เพราะพวกเขาเป็นของพระองค์
10 ทุกสิ่งที่เป็นของเราก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งที่เป็นของพระองค์ก็เป็นของเรา
และเราได้รับพระสิริในพวกเขา
11 เราไม่อยู่ในโลกอีกต่อไป แต่พวกเขายังอยู่ในโลก และเรากำลังไปหาพระองค์ พระบิดาผู้บริสุทธิ์
ขอพระองค์รักษาพวกเขาไว้ด้วยพระนามของพระองค์ ซึ่งพระองค์มอบให้เรา
เพื่อพวกเขาจะเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนที่เรากับพระองค์เป็นหนึ่ง

12 ขณะที่เราอยู่กับพวกเขาในโลก เราได้รักษาพวกเขาไว้ในพระนามของพระองค์
เรารักษาคนที่พระองค์มอบให้เราไว้ และไม่มีใครในพวกเขาพินาศ นอกจากบุตรแห่งความพินาศ
เพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จ
13 แต่บัดนี้เรากำลังไปหาพระองค์ และเรากล่าวสิ่งเหล่านี้ขณะอยู่ในโลก
เพื่อความยินดีของเราจะเต็มเปี่ยมอยู่ในพวกเขา
14 เราได้มอบถ้อยคำของพระองค์ให้พวกเขา โลกจึงเกลียดพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้เป็นของโลก
เช่นเดียวกับที่เราไม่ได้เป็นของโลก
15 เราไม่ได้อธิษฐานขอให้พระองค์นำพวกเขาออกจากโลก
แต่ขอให้พระองค์รักษาพวกเขาให้พ้นจากผู้ชั่วร้าย
16 พวกเขาไม่ได้เป็นของโลก เช่นเดียวกับที่เราไม่ได้เป็นของโลก
17 ขอชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ในความจริงของพระองค์ ถ้อยคำของพระองค์คือความจริง✡
18 เช่นเดียวกับที่พระองค์ส่งเราเข้ามาในโลก เราก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลก
19 เพื่อพวกเขา เราอุทิศตัวเราเอง เพื่อพวกเขาเองจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในความจริงด้วย
20 เราไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้เท่านั้น แต่เพื่อคนที่จะเชื่อในเราผ่านถ้อยคำของพวกเขาด้วย
21 เพื่อทุกคนจะเป็นหนึ่งเดียวกัน พระบิดา พระองค์อยู่ในเรา และเราอยู่ในพระองค์อย่างไร
ขอให้พวกเขาเป็นหนึ่งในเราอย่างนั้นด้วย เพื่อโลกจะเชื่อว่าพระองค์ส่งเรามา
22 พระสิริที่พระองค์มอบให้เรา เราได้มอบให้พวกเขา เพื่อพวกเขาจะเป็นหนึ่งเดียวกัน
เหมือนที่เรากับพระองค์เป็นหนึ่ง
23 เราอยู่ในพวกเขา และพระองค์อยู่ในเรา เพื่อพวกเขาจะเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์
และเพื่อโลกจะรู้ว่าพระองค์ส่งเรามา และพระองค์รักพวกเขาเหมือนที่พระองค์รักเรา
24 พระบิดา เราปรารถนาให้คนที่พระองค์มอบให้เราอยู่กับเราในที่ที่เราอยู่
เพื่อพวกเขาจะเห็นพระสิริของเราที่พระองค์มอบให้เรา
เพราะพระองค์รักเราก่อนการวางรากฐานของโลก
25 พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ส่งเรามา
26 เราได้ทำให้พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะทำให้รู้จักต่อไป
เพื่อความรักที่พระองค์มีต่อเราจะอยู่ในพวกเขา และเราจะอยู่ในพวกเขา

18

1 เมื่อพระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์ออกไปกับสาวกข้ามลำธารขิดโรน
ที่นั่นมีสวนแห่งหนึ่ง พระองค์กับสาวกเข้าไปในสวนนั้น
2 ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็รู้จักสถานที่นั้นด้วย เพราะพระเยซูเคยพบกับสาวกที่นั่นบ่อย ๆ
3 ยูดาสจึงพากองทหารกับเจ้าหน้าที่จากบรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีมาที่นั่น
พวกเขาถือตะเกียง คบเพลิง และอาวุธมาด้วย
4 พระเยซูทราบทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับพระองค์ จึงออกไปถามพวกเขาว่า พวกคุณกำลังหาใคร
5 พวกเขาตอบพระองค์ว่า เยซูชาวนาซาเร็ธ
พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า เราเป็นผู้นั้น
ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับพวกเขาด้วย
6 เมื่อพระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า เราเป็นผู้นั้น พวกเขาก็ถอยหลังและล้มลงกับพื้น
7 พระองค์จึงถามพวกเขาอีกว่า พวกคุณกำลังหาใคร
พวกเขาตอบว่า เยซูชาวนาซาเร็ธ

✡ **17:17 17:17** สดุดี 119:142

8 พระเยซูตอบว่า “เราบอกพวกคุณแล้วว่า เราเป็นผู้นั้น ดังนั้น ถ้าพวกคุณกำลังหาเรา
ก็ปล่อยคนเหล่านี้ไป”
9 ทั้งนี้เพื่อให้ถ้อยคำที่พระองค์เคยกล่าวสำเร็จว่า “ในบรรดาคนที่พระองค์มอบให้เรา
เราไม่ได้สูญเสียใครเลย”✡
10 ซีโมนเปโตรมีดาบอยู่เล่มหนึ่ง เขาจึงชักดาบออก ฟันคนรับใช้ของมหาปุโรหิต
และตัดหูขวาของเขาขาด คนรับใช้คนนั้นชื่อมัลคัส
11 พระเยซูจึงกล่าวกับเปโตรว่า “เอาดาบใส่ฝักเสีย ถ้วยที่พระบิดามอบให้เรา เราจะไม่ดื่มหรือ”
12 จากนั้น กองทหาร ผู้บัญชาการกองทหาร และเจ้าหน้าที่ของชาวยิวก็จับพระเยซูและมัดพระองค์
13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส
ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีนั้น
14 คายาฟาสคนนี้เองเป็นผู้แนะนำชาวยิวว่า การที่คนคนเดียวตายเพื่อประชาชนนั้นเป็นประโยชน์
15 ซีโมนเปโตรติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ตามไปด้วย มหาปุโรหิตรู้จักสาวกคนนั้น
จึงเข้าไปกับพระเยซูในลานบ้านของมหาปุโรหิต
16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกที่ประตู สาวกอีกคนซึ่งมหาปุโรหิตรู้จักจึงออกไปพูดกับหญิงผู้เฝ้าประตู
แล้วพาเปโตรเข้ามา
17 หญิงรับใช้ผู้เฝ้าประตูถามเปโตรว่า “ท่านก็เป็นสาวกคนหนึ่งของชายคนนี้ด้วยไม่ใช่หรือ”
เขาตอบว่า “ไม่ใช่”
18 พวกคนรับใช้กับเจ้าหน้าที่ก่อกองไฟจากถ่านเพราะอากาศหนาว และยืนผิงไฟกัน
เปโตรก็ยืนผิงไฟอยู่กับพวกเขา
19 มหาปุโรหิตจึงถามพระเยซูเกี่ยวกับสาวกของพระองค์และคำสอนของพระองค์
20 พระเยซูตอบเขาว่า “เราพูดกับโลกอย่างเปิดเผย เราสอนอยู่เสมอในธรรมศาลาต่าง ๆ
และในพระวิหาร ที่ซึ่งชาวยิวมาชุมนุมกันเสมอ เราไม่ได้พูดอะไรอย่างลับ ๆ
21 ทำไมจึงถามเรา” ถามคนที่ได้ยินเราเถอะว่าเราพูดอะไรกับพวกเขา คนเหล่านั้นรู้ว่าเราพูดอะไร”
22 เมื่อพระองค์กล่าวเช่นนี้ เจ้าหน้าที่คนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ก็ตบพระเยซูด้วยมือ และพูดว่า
“ท่านตอบมหาปุโรหิตอย่างนี้หรือ”
23 พระเยซูตอบเขาว่า “ถ้าเราพูดชั่ว ก็จงเป็นพยานถึงความชั่วนั้น แต่ถ้าเราพูดดี
ทำไมท่านจึงตีเรา”
24 อันนาสจึงส่งพระองค์ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิต ทั้งที่พระองค์ยังถูกมัดอยู่
25 ส่วนซีโมนเปโตรยังยืนผิงไฟอยู่ พวกเขาจึงถามเขาว่า
“ท่านก็เป็นสาวกคนหนึ่งของเขาด้วยไม่ใช่หรือ”
เขาปฏิเสธและตอบว่า “ไม่ใช่”
26 คนรับใช้ของมหาปุโรหิตคนหนึ่ง ซึ่งเป็นญาติของคนที่เปโตรตัดหูขาด ถามว่า
“ผมเห็นท่านอยู่ในสวนกับเขาไม่ใช่หรือ”
27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้ง และทันใดนั้นไก่ก็ขัน
28 พวกเขาพาพระเยซูจากคายาฟาสไปยังที่ว่าการ เวลานั้นยังเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่เข้าไปในที่ว่าการ
เพื่อจะไม่เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกา
29 ปีลาตจึงออกมาหาพวกเขา และถามว่า “พวกคุณนำข้อหาอะไรมากล่าวหาชายคนนี้”
30 พวกเขาตอบว่า “ถ้าคนนี้ไม่ได้ทำชั่ว พวกเราคงไม่มอบเขาให้ท่าน”
31 ปีลาตจึงกล่าวกับพวกเขาว่า
“พวกคุณพาเขาไปพิพากษาตามธรรมบัญญัติของพวกคุณเองเถอะ”

✡ **18:9 18:9** ยอห์น 6:39

ชาวยิวจึงตอบเขาว่า "พวกเราไม่มีสิทธิ์ตามกฎหมายที่จะประหารชีวิตใคร"
32 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้ถ้อยคำของพระเยซูสำเร็จ
ซึ่งพระองค์กล่าวไว้เพื่อบอกว่าพระองค์จะตายอย่างไร
33 ปีลาตจึงเข้าไปในที่ว่าการอีกครั้ง เรียกพระเยซูมา และถามพระองค์ว่า
"ท่านคือกษัตริย์ของชาวยิวหรือ?"
34 พระเยซูตอบเขาว่า "ท่านพูดเรื่องนี้จากตัวท่านเอง หรือคนอื่นบอกท่านเกี่ยวกับเรา?"
35 ปีลาตตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ชาวยิว ไม่ใช่หรือ"
ชนชาติของท่านเองกับบรรดาหัวหน้าปุโรหิตมอบท่านให้ข้าพเจ้า ท่านทำอะไรมา?"
36 พระเยซูตอบว่า "อาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเราเป็นของโลกนี้
คนรับใช้ของเราก็คงต่อสู้ เพื่อไม่ให้เราถูกมอบให้ชาวยิว แต่บัดนี้ อาณาจักรของเราไม่ได้มาจากที่นี่"
37 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้น ท่านก็เป็นกษัตริย์หรือ?"
พระเยซูตอบว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เราเกิดมาเพื่อเหตุนี้ และมาในโลกเพื่อเหตุนี้
คือเพื่อเป็นพยานยืนยันถึงความจริง ทุกคนที่เป็นของความจริงย่อมฟังเสียงของเรา"
38 ปีลาตถามพระองค์ว่า "ความจริงคืออะไร?"
เมื่อพูดเช่นนี้แล้ว เขาออกไปหาชาวยิวอีก และกล่าวกับพวกเขาว่า
"ข้าพเจ้าไม่พบเหตุที่จะตั้งข้อหาเขา
39 แต่พวกคุณมีธรรมเนียมให้ข้าพเจ้าปล่อยคนหนึ่งแก่พวกคุณในเทศกาลปัสกา
แล้วพวกคุณต้องการให้ข้าพเจ้าปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวให้พวกคุณหรือ?"
40 พวกเขาทั้งหมดจึงร้องขึ้นอีกว่า "ไม่เอาคนนี้ เอาบารับบัส!" บารับบัสเป็นโจร

19

1 จากนั้น ปีลาตจึงนำพระเยซูไปเฆี่ยน
2 พวกทหารสานหนามเป็นมงกุฎสวมบนศีรษะของพระองค์ และเอาเสื้อคลุมสีม่วงให้พระองค์สวม
3 พวกเขาพูดซ้ำ ๆ ว่า "ขอกษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ!" และตบพระองค์ซ้ำ ๆ
4 ปีลาตออกมาอีกครั้ง และกล่าวกับพวกเขาว่า "ดูสิ ข้าพเจ้าพาเขาออกมาให้พวกคุณ
เพื่อให้พวกคุณรู้ว่า ข้าพเจ้าไม่พบเหตุที่จะตั้งข้อหาเขา"
5 พระเยซูจึงออกมา โดยสวมมงกุฎหนามและเสื้อคลุมสีม่วง ปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "ดูสิ
ชายคนนี้!"
6 เมื่อบรรดาหัวหน้าปุโรหิตและเจ้าหน้าที่เห็นพระองค์ พวกเขาก็ร้องว่า "ตรึงเขาบนกางเขน"
ตรึงเขาบนกางเขน!"
ปีลาตกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกคุณเอาเขาไปตรึงบนกางเขนเองเถอะ
เพราะข้าพเจ้าไม่พบเหตุที่จะตั้งข้อหาเขา"
7 ชาวยิวตอบเขาว่า "พวกเรามีธรรมบัญญัติ และตามธรรมบัญญัติของพวกเรา เขาสมควรตาย
เพราะเขาตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า"
8 เมื่อปีลาตได้ยินคำนี้ เขาก็ยิ่งกลัว
9 เขาเข้าไปในที่ว่าการอีก และถามพระเยซูว่า "ท่านมาจากไหน?" แต่พระเยซูไม่ตอบเขา
10 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านไม่พูดกับข้าพเจ้าหรือ" ท่านไม่รู้หรือว่า
ข้าพเจ้ามีสิทธิอำนาจที่จะปล่อยท่าน และมีสิทธิอำนาจที่จะตรึงท่านบนกางเขน?"
11 พระเยซูตอบว่า "ท่านจะไม่มีสิทธิอำนาจเหนือเราเลย ถ้าไม่ได้รับมอบจากเบื้องบน เพราะฉะนั้น
คนที่มอบเราให้ท่านจึงมีบาปมากกว่า"
12 เมื่อได้ยินเช่นนี้ ปีลาตก็พยายามจะปล่อยพระองค์ แต่ชาวยิวร้องขึ้นว่า "ถ้าท่านปล่อยคนนี้
ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์" ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ย่อมต่อต้านซีซาร์?"

13 เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ เขาพาพระเยซูออกมา และนั่งลงบนบัลลังก์พิพากษา ณ
สถานที่ที่เรียกว่า "ลานปูหิน" แต่ภาษาฮีบรูเรียกว่า "กาบบาธา"
14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณชั่วโมงที่หก* เขากล่าวกับชาวยิวว่า
"นี่คือกษัตริย์ของพวกคุณ!"
15 พวกเขาร้องว่า "เอาเขาไป! เอาเขาไป! ตรึงเขาบนกางเขน!"
ปีลาตถามพวกเขาว่า "จะให้ข้าพเจ้าตรึงกษัตริย์ของพวกคุณบนกางเขนหรือ?"
บรรดาหัวหน้าปุโรหิตตอบว่า "พวกเราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์!"
16 จากนั้น ปีลาตจึงมอบพระองค์ให้พวกเขานำไปตรึงบนกางเขน
พวกเขาจึงรับตัวพระเยซูและพาพระองค์ไป
17 พระองค์ออกไปโดยแบกกางเขนของพระองค์เอง ไปยังสถานที่ที่เรียกว่า
"สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะ" ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า "กลโกธา"
18 ที่นั่น พวกเขาตรึงพระองค์บนกางเขน พร้อมกับอีกสองคน คนหนึ่งอยู่ข้างหนึ่ง อีกคนอยู่อีกข้าง
และพระเยซูอยู่ตรงกลาง
19 ปีลาตเขียนป้ายติดไว้บนกางเขนด้วย ข้อความบนป้ายเขียนว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธ
กษัตริย์ของชาวยิว"
20 ชาวยิวหลายคนอ่านป้ายนี้ เพราะสถานที่ที่ตรึงพระเยซูบนกางเขนอยู่ใกล้เมือง
และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาฮีบรู ละติน และกรีก
21 บรรดาหัวหน้าปุโรหิตของชาวยิวจึงพูดกับปีลาตว่า "อย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของชาวยิว'
แต่ให้เขียนว่า 'เขาพูดว่า 'เราเป็นกษัตริย์ของชาวยิว'' "
22 ปีลาตตอบว่า "สิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนแล้ว ก็เขียนแล้ว"
23 เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูบนกางเขนแล้ว พวกเขาเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งเป็นสี่ส่วน
ให้ทหารแต่ละคนส่วนหนึ่ง และเอาเสื้อตัวในมาด้วย เสื้อตัวในนั้นไม่มีตะเข็บ
ทอต่อเนื่องจากด้านบนตลอดทั้งตัว
24 พวกเขาจึงพูดกันว่า "อย่าฉีกเสื้อนี้เลย แต่ให้จับสลากกันว่าใครจะได้"
ทั้งนี้เพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จ ซึ่งกล่าวว่า
"พวกเขาแบ่งเสื้อผ้าของเรากัน
และจับสลากเอาเสื้อผ้าของเรา"✡
พวกทหารจึงทำสิ่งเหล่านี้
25 คนที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูมีมารดาของพระองค์ พี่น้องหญิงของมารดาพระองค์
มารีย์ภรรยาของโคลปัส และมารีย์ชาวมักดาลา
26 เมื่อพระเยซูเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์รักยืนอยู่ใกล้ ๆ
พระองค์กล่าวกับมารดาว่า "หญิงเอ๋ย นี่คือลูกชายของท่าน!"
27 แล้วพระองค์กล่าวกับสาวกคนนั้นว่า "นี่คือแม่ของท่าน!" ตั้งแต่วาระนั้นเป็นต้นมา
สาวกคนนั้นก็รับนางไปอยู่ในบ้านของตน
28 หลังจากนั้น พระเยซูเห็น†ว่าทุกสิ่งเสร็จสิ้นแล้ว พระองค์จึงกล่าวเพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จว่า
"เรากระหายน้ำ!"
29 ที่นั่นมีภาชนะใส่น้ำส้มสายชูอยู่เต็ม พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำส้มสายชูจนเต็ม เสียบกับกิ่งหุสบ
แล้วยกขึ้นไปที่ปากของพระองค์
30 เมื่อพระเยซูรับน้ำส้มสายชูแล้ว พระองค์กล่าวว่า "สำเร็จแล้ว!"
จากนั้นพระองค์ก้มศีรษะและมอบจิตวิญญาณของพระองค์

---

* **19:14** **19:14** "ชั่วโมงที่หก" คือประมาณ 6:00 น. ตามระบบนับเวลาของโรมัน
หรือเที่ยงวันตามระบบนับเวลาของชาวยิวที่ใช้กันในเวลานั้น ✡ **19:24** **19:24** สดุดี 22:18 † **19:28** **19:28** NU และ TR
ใช้คำว่า "รู้" แทน "เห็น"

31 เนื่องจากวันนั้นเป็นวันเตรียม ชาวยิวไม่ต้องการให้ศพคงอยู่บนกางเขนในวันสะบาโต
เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันสำคัญ พวกเขาจึงขอปีลาตให้หักขาของคนเหล่านั้น และเอาศพลง
32 พวกทหารจึงมาหักขาของคนแรก และของอีกคนที่ถูกตรึงบนกางเขนพร้อมกับพระองค์
33 แต่เมื่อพวกเขามาถึงพระเยซู และเห็นว่าพระองค์ตายแล้ว ก็ไม่ได้หักขาของพระองค์
34 แต่ทหารคนหนึ่งใช้หอกแทงสีข้างของพระองค์ และทันใดนั้นก็มีเลือดและน้ำไหลออกมา
35 ผู้ที่เห็นเหตุการณ์นี้ได้เป็นพยานยืนยัน และคำพยานของเขาเป็นความจริง
เขารู้ว่าตนพูดความจริง เพื่อพวกคุณจะเชื่อ
36 สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระคัมภีร์สำเร็จว่า “กระดูกของพระองค์จะไม่หักแม้แต่ชิ้นเดียว”✡
37 และพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งกล่าวว่า “พวกเขาจะมองดูพระองค์ผู้ที่พวกเขาแทง”✡
38 หลังจากนั้น โยเซฟชาวอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกของพระเยซูอย่างลับ ๆ เพราะกลัวชาวยิว
ได้ขอปีลาตให้อนุญาตนำร่างของพระเยซูไป ปีลาตอนุญาต เขาจึงมานำร่างของพระองค์ไป
39 นิโคเดมัส ผู้ที่ตอนแรกมาหาพระเยซูในเวลากลางคืน ก็มาด้วย
โดยนำมดยอบผสมกับไม้กฤษณามาประมาณหนึ่งร้อยปอนด์โรมัน‡
40 พวกเขาจึงนำร่างของพระเยซูมาพันด้วยผ้าลินินพร้อมกับเครื่องหอม
ตามธรรมเนียมฝังศพของชาวยิว
41 ณ สถานที่ที่พระองค์ถูกตรึงบนกางเขน มีสวนแห่งหนึ่ง และในสวนนั้นมีที่ฝังศพใหม่
ซึ่งยังไม่เคยวางศพใครไว้เลย
42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของชาวยิว และที่ฝังศพอยู่ใกล้ พวกเขาจึงวางพระเยซูไว้ที่นั่น

20

1 ในวันแรกของสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลามายังที่ฝังศพแต่เช้า ขณะที่ยังมืดอยู่
และเห็นว่าก้อนหินถูกเอาออกจากที่ฝังศพแล้ว
2 นางจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตร และสาวกอีกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูรัก แล้วบอกพวกเขาว่า
“พวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกจากที่ฝังศพแล้ว
และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปวางไว้ที่ไหน”
3 เปโตรกับสาวกอีกคนนั้นจึงออกไปมุ่งหน้าสู่ที่ฝังศพ
4 ทั้งสองวิ่งไปด้วยกัน แต่สาวกอีกคนหนึ่งวิ่งเร็วกว่าเปโตร และไปถึงที่ฝังศพก่อน
5 เขาก้มลงมองเข้าไป เห็นผ้าลินินวางอยู่ แต่ยังไม่ได้เข้าไปข้างใน
6 แล้วซีโมนเปโตรซึ่งตามมาก็มาถึง และเข้าไปในที่ฝังศพ เขาเห็นผ้าลินินวางอยู่
7 ส่วนผ้าที่เคยอยู่บนศีรษะของพระองค์ ไม่ได้วางรวมกับผ้าลินิน แต่ม้วนไว้ต่างหากในอีกที่หนึ่ง
8 จากนั้น สาวกอีกคนหนึ่งซึ่งมาถึงที่ฝังศพก่อนก็เข้าไปด้วย เขาเห็น และเชื่อ
9 เพราะตอนนั้นพวกเขายังไม่เข้าใจพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์ต้องฟื้นขึ้นจากความตาย
10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปที่พักของตน
11 แต่มารีย์ยืนร้องไห้อยู่ข้างนอกใกล้ที่ฝังศพ ขณะที่ร้องไห้ นางก้มลงมองเข้าไปในอุโมงค์
12 และเห็นทูตสวรรค์สององค์สวมชุดสีขาวนั่งอยู่ องค์หนึ่งตรงศีรษะ และอีกองค์หนึ่งตรงเท้า ณ
ที่ซึ่งร่างกายของพระเยซูเคยวางอยู่
13 พวกเขาถามนางว่า “หญิงเอ๋ย ทำไมท่านจึงร้องไห้”
นางตอบว่า “เพราะพวกเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของดิฉันไป
และดิฉันไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปวางไว้ที่ไหน”

✡ **19:36 19:36** อพยพ 12:46; กันดารวิถี 9:12; สดุดี 34:20 ✡ **19:37 19:37** เศคาริยาห์ 12:10 ‡ **19:39 19:39** 100 ปอนด์โรมัน ปอนด์ละ 12 ออนซ์ หรือประมาณ 72 ปอนด์ หรือ 33 กิโลกรัม

14 เมื่อพูดอย่างนั้นแล้ว นางก็หันกลับมา และเห็นพระเยซูยืนอยู่ แต่ไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู
15 พระเยซูกล่าวกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ทำไมท่านจึงร้องไห้ ท่านกำลังหาใคร”
นางคิดว่าพระองค์เป็นคนสวน จึงพูดกับพระองค์ว่า “ท่านคะ ถ้าท่านเป็นคนย้ายเขาไป
โปรดบอกดิฉันว่าท่านเอาเขาไปวางไว้ที่ไหน แล้วดิฉันจะนำเขาไปเอง”
16 พระเยซูกล่าวกับนางว่า “มารีย์”
นางหันมาพูดกับพระองค์ว่า “รับโบนี”* ซึ่งหมายความว่า “อาจารย์”†
17 พระเยซูกล่าวกับนางว่า “อย่าเกาะเราไว้ เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา
แต่จงไปหาพี่น้องของเรา และบอกพวกเขาว่า ‘เรากำลังขึ้นไปหาพระบิดาของเรา
และพระบิดาของพวกคุณ ไปหาพระเจ้าของเรา และพระเจ้าของพวกคุณ’ ”
18 มารีย์ชาวมักดาลาจึงไปบอกสาวกว่า นางได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์ได้กล่าวสิ่งเหล่านี้กับนาง
19 เย็นวันนั้น ซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ ประตูของสถานที่ที่สาวกรวมตัวกันอยู่ปิดไว้แน่นหนา
เพราะพวกเขากลัวชาวยิว พระเยซูมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และกล่าวว่า
“ขอสันติสุขจงมีแก่พวกคุณ”
20 เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็ให้พวกเขาดูมือและสีข้างของพระองค์
สาวกจึงยินดีเมื่อเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
21 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาอีกว่า “ขอสันติสุขจงมีแก่พวกคุณ พระบิดาส่งเรามาอย่างไร
เราก็ส่งพวกคุณไปอย่างนั้น”
22 เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว พระองค์เป่าลมหายใจไปยังพวกเขา และกล่าวว่า
“จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์”
23 ถ้าพวกคุณยกโทษบาปของใคร บาปของเขาก็ได้รับการยกโทษแล้ว
ถ้าพวกคุณไม่ยกโทษบาปของใคร บาปของเขาก็ยังไม่ได้รับการยกโทษ”
24 แต่โธมัส หนึ่งในสาวกสิบสองคน ซึ่งเรียกว่าดิดิมัส‡ไม่ได้อยู่กับพวกเขาตอนที่พระเยซูมา
25 สาวกคนอื่น ๆ จึงบอกเขาว่า “พวกเราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว”
แต่เขาตอบว่า “ถ้าผมไม่เห็นรอยตะปูที่มือของพระองค์ ไม่ได้สอดนิ้วลงในรอยตะปู
และไม่ได้สอดมือเข้าในสีข้างของพระองค์ ผมจะไม่เชื่อ”
26 แปดวันต่อมา สาวกของพระองค์อยู่ข้างในอีกครั้ง และโธมัสก็อยู่กับพวกเขา ประตูปิดไว้แน่นหนา
แต่พระเยซูมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และกล่าวว่า “ขอสันติสุขจงมีแก่พวกคุณ”
27 จากนั้น พระองค์กล่าวกับโธมัสว่า “เอานิ้วของท่านมาที่นี่ แล้วดูมือของเรา
เอามือของท่านมาสอดเข้าในสีข้างของเรา อย่าเป็นคนไม่เชื่อ แต่จงเชื่อ”
28 โธมัสตอบพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของผม และพระเจ้าของผม”
29 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “เพราะท่านได้เห็นเรา§ ท่านจึงเชื่อ คนที่ไม่ได้เห็น แต่ยังเชื่อ ก็เป็นสุข”
30 พระเยซูทำหมายสำคัญอื่น ๆ อีกมากต่อหน้าสาวก ซึ่งไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้
31 แต่สิ่งเหล่านี้เขียนไว้เพื่อให้พวกคุณเชื่อว่า พระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเพื่อว่า
เมื่อเชื่อแล้ว พวกคุณจะมีชีวิตในพระนามของพระองค์

21

1 หลังจากนั้น พระเยซูปรากฏแก่สาวกอีกครั้งที่ทะเลทิเบเรียส พระองค์ปรากฏดังนี้

---

* **20:16 20:16** รับโบนี เป็นคำทับศัพท์ของคำอาราเมคที่หมายถึง “อาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่” † **20:16 20:16** หรือ “นายท่าน” ‡ **20:24 20:24** หรือ “แฝด” § **20:29 20:29** TR เพิ่มคำว่า “โธมัส”

2 ซีโมนเปโตร โธมัสซึ่งเรียกว่าดิดิมัส* นาธานาเอลชาวคานาในแคว้นกาลิลี บุตรทั้งสองของเศเบดี
และสาวกอีกสองคนอยู่ด้วยกัน
3 ซีโมนเปโตรพูดกับพวกเขาว่า "ผมจะไปจับปลา"
พวกเขาตอบว่า "พวกเราจะไปกับท่านด้วย" แล้วพวกเขาก็ออกไปลงเรือทันที
แต่คืนนั้นจับปลาไม่ได้เลย
4 พอเช้าแล้ว พระเยซูยืนอยู่บนชายฝั่ง แต่สาวกยังไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู
5 พระเยซูจึงกล่าวกับพวกเขาว่า "ลูก ๆ มีอะไรกินบ้างไหม"
พวกเขาตอบว่า "ไม่มี"
6 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า "จงทอดอวนลงทางขวาของเรือ แล้วพวกคุณจะได้ปลา"
พวกเขาจึงทอดอวน และคราวนี้ลากอวนขึ้นไม่ไหว เพราะมีปลามากเหลือเกิน
7 สาวกคนที่พระเยซูรักจึงพูดกับเปโตรว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า"
เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็เอาเสื้อคลุมพันตัว
เพราะตอนนั้นเขาเปลือยกายอยู่ แล้วกระโดดลงทะเล
8 ส่วนสาวกคนอื่น ๆ มาด้วยเรือลำเล็ก เพราะพวกเขาอยู่ห่างจากฝั่งเพียงประมาณสองร้อยศอก†
โดยลากอวนที่เต็มไปด้วยปลามาด้วย
9 เมื่อขึ้นฝั่งแล้ว พวกเขาเห็นกองไฟจากถ่านอยู่ที่นั่น มีปลาวางอยู่บนไฟ และมีขนมปังด้วย
10 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "เอาปลาที่พวกคุณเพิ่งจับได้มาบ้าง"
11 ซีโมนเปโตรจึงขึ้นไป และลากอวนขึ้นฝั่ง อวนเต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่หนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว
แม้จะมีปลามากขนาดนั้น อวนก็ไม่ขาด
12 พระเยซูกล่าวกับพวกเขาว่า "มากินอาหารเช้ากัน"
ไม่มีสาวกคนไหนกล้าถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นใคร" เพราะพวกเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
13 แล้วพระเยซูก็มาหยิบขนมปังส่งให้พวกเขา และทำเช่นเดียวกันกับปลา
14 นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่พระเยซูปรากฏให้สาวกเห็น หลังจากพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
15 เมื่อพวกเขากินอาหารเช้าแล้ว พระเยซูกล่าวกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมน บุตรของโยนาห์
ท่านรักเรามากกว่าพวกนี้หรือ"
เขาตอบพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านรู้ว่าผมมีใจรักท่าน"
พระองค์กล่าวกับเขาว่า "จงเลี้ยงลูกแกะของเรา"
16 พระองค์กล่าวกับเขาเป็นครั้งที่สองว่า "ซีโมน บุตรของโยนาห์ ท่านรักเราหรือ"
เขาตอบพระองค์ว่า "ใช่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านรู้ว่าผมมีใจรักท่าน"
พระองค์กล่าวกับเขาว่า "จงดูแลแกะของเรา"
17 พระองค์กล่าวกับเขาเป็นครั้งที่สามว่า "ซีโมน บุตรของโยนาห์ ท่านมีใจรักเราหรือ"
เปโตรรู้สึกเสียใจ เพราะพระองค์ถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า "ท่านมีใจรักเราหรือ"
เขาจึงตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านรู้ทุกสิ่ง ท่านรู้ว่าผมมีใจรักท่าน"
พระเยซูกล่าวกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเรา
18 เราขอยืนยันกับท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่ม ท่านแต่งตัวเอง และเดินไปที่ไหนก็ได้ตามที่ท่านต้องการ
แต่เมื่อท่านแก่ ท่านจะยื่นมือออก และคนอื่นจะแต่งตัวให้ท่าน แล้วพาท่านไปในที่ที่ท่านไม่ต้องการไป"
19 พระองค์กล่าวอย่างนี้เพื่อบอกให้รู้ว่า เปโตรจะตายแบบใด และทำให้พระเจ้าได้รับพระสิริ
เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว พระองค์กล่าวกับเขาว่า "จงตามเรามา"

---

* **21:2 21:2** หรือ "แฝด" † **21:8 21:8** สองร้อยศอกคือประมาณ 100 หลา หรือประมาณ 91 เมตร

20 เปโตรหันกลับมา และเห็นสาวกคนที่พระเยซูรักกำลังตามมา
สาวกคนนี้คือคนที่เอนตัวอยู่ชิดอกของพระเยซูที่โต๊ะอาหาร และถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
ใครคือคนที่จะทรยศท่าน”
21 เมื่อเปโตรเห็นเขา จึงถามพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วคนนี้จะเป็นอย่างไร”
22 พระเยซูกล่าวกับเขาว่า “ถ้าเราต้องการให้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา เรื่องนั้นเกี่ยวอะไรกับท่าน”
ท่านจงตามเรามา”
23 คำพูดนี้จึงแพร่ออกไปในหมู่พี่น้อง‡ว่าสาวกคนนี้จะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าเขาจะไม่ตาย
พระองค์กล่าวเพียงว่า “ถ้าเราต้องการให้เขาอยู่จนกว่าเราจะมา เรื่องนั้นเกี่ยวอะไรกับท่าน”
24 สาวกคนนี้แหละคือผู้ที่เป็นพยานยืนยันเรื่องเหล่านี้ และเป็นผู้เขียนสิ่งเหล่านี้
พวกเรารู้ว่าคำพยานของเขาเป็นความจริง
25 ยังมีอีกหลายสิ่งที่พระเยซูได้ทำ ถ้าจะเขียนไว้ทั้งหมดทีละอย่าง ข้าพเจ้าคิดว่า
แม้แต่โลกนี้เองก็คงไม่มีที่พอสำหรับหนังสือที่จะเขียนขึ้น

‡ **21:23 21:23** คำว่า “พี่น้อง” ในที่นี้อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมครอบครัว”

กิจการของอัครทูต

1 เธโอฟีลัส หนังสือเล่มแรกที่ข้าพเจ้าเขียนนั้นกล่าวถึงทุกสิ่งที่พระเยซูเริ่มทำและสั่งสอน
2 จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไป
หลังจากที่พระองค์ได้ให้คำสั่งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เหล่าอัครทูตที่พระองค์เลือกไว้
3 หลังจากที่พระองค์ทนทุกข์แล้ว
พระองค์ก็แสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ยังมีชีวิตอยู่ด้วยหลักฐานมากมาย
โดยปรากฏแก่พวกเขาตลอดสี่สิบวันและกล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า
4 เมื่อพระองค์อยู่ร่วมกับพวกเขา พระองค์สั่งว่า “อย่าออกจากกรุงเยรูซาเล็ม
แต่จงรอสิ่งที่พระบิดาสัญญาไว้ ซึ่งพวกคุณได้ยินจากเรา
5 เพราะยอห์นให้คนรับบัพติศมาด้วยน้ำ
แต่ในอีกไม่กี่วันพวกคุณจะได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์”
6 เมื่อพวกเขามารวมกัน จึงถามพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
เวลานี้พระองค์จะฟื้นฟูอาณาจักรให้อิสราเอลหรือ?”
7 พระองค์กล่าวกับพวกเขาว่า
“ไม่ใช่เรื่องที่พวกคุณจะรู้เวลาและวาระที่พระบิดากำหนดไว้ด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์เอง
8 แต่พวกคุณจะได้รับพลังเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเหนือพวกคุณ
และพวกคุณจะเป็นพยานถึงเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วทั้งแคว้นยูเดียและสะมาเรีย
และจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก”
9 เมื่อพระองค์กล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว ขณะที่พวกเขากำลังมองอยู่ พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป
และเมฆก็รับพระองค์ไปจนพ้นสายตาของพวกเขา
10 ขณะที่พวกเขาจ้องมองขึ้นไปบนท้องฟ้าในเวลาที่พระองค์กำลังจากไป
ก็มีชายสองคนสวมเสื้อผ้าสีขาวมายืนอยู่ข้างพวกเขา*
11 ชายทั้งสองกล่าวว่า “ชาวกาลิลี ทำไมพวกคุณจึงยืนมองขึ้นไปบนท้องฟ้า?
พระเยซูองค์นี้ซึ่งถูกรับขึ้นไปจากพวกคุณสู่ท้องฟ้า
จะกลับมาในลักษณะเดียวกับที่พวกคุณเห็นพระองค์ขึ้นไปสู่ท้องฟ้า”
12 แล้วพวกเขาก็กลับไปกรุงเยรูซาเล็มจากภูเขาที่เรียกว่ามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม
ห่างออกไปเป็นระยะทางที่เดินได้ในวันสะบาโต
13 เมื่อเข้าเมืองแล้ว พวกเขาขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่พักอยู่ ได้แก่ เปโตร ยอห์น ยากอบ อันดรูว์ ฟีลิป
โธมัส บารโธโลมิว มัทธิว ยากอบบุตรของอัลเฟอัส ซีโมนผู้กระตือรือร้น และยูดาสบุตรของยากอบ
14 คนเหล่านี้ทุกคนพร้อมใจกันอธิษฐานและวิงวอนอย่างสม่ำเสมอ พร้อมกับบรรดาสตรี
มารีย์มารดาของพระเยซู และพี่น้องชายของพระองค์
15 ในช่วงวันเหล่านั้น เปโตรยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก ซึ่งมีอยู่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคน
และกล่าวว่า
16 “พี่น้อง พระคัมภีร์ข้อนี้จำเป็นต้องสำเร็จตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้ล่วงหน้าโดยปาก
ของดาวิดเกี่ยวกับยูดาส ผู้เป็นคนนำทางคนที่มาจับพระเยซู
17 เพราะเขาถูกนับรวมอยู่กับพวกเรา และได้รับส่วนในพันธกิจนี้

---

* **1:10 1:10** คำว่า “ก็มี” ในที่นี้แปลคำว่า “” ซึ่งหมายถึง มองดู สังเกต ใส่ใจ ดู หรือจ้องมอง และมักใช้เป็นคำอุทาน

18 ชายคนนี้ได้ที่ดินผืนหนึ่งมาด้วยค่าตอบแทนจากความชั่วของเขา แล้วเขาก็ล้มคะมำ
ร่างกายแตกออกและไส้ทั้งหมดทะลักออกมา
19 ทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มรู้เรื่องนี้ จึงเรียกที่ดินผืนนั้นในภาษาของพวกเขาว่า
"อาเคลดามา" ซึ่งหมายถึง "ทุ่งเลือด"
20 เพราะมีเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า
"ขอให้ที่อยู่อาศัยของเขารกร้าง
อย่าให้มีใครอาศัยอยู่ในนั้น" ✡
และ
"ให้อีกคนหนึ่งรับตำแหน่งหน้าที่ของเขา" ✡
21 "เพราะฉะนั้น ในบรรดาคนที่อยู่กับพวกเราตลอดเวลาที่องค์พระเยซูไปมากับพวกเรา
22 ตั้งแต่บัพติศมาของยอห์นจนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นไปจากพวกเรา
จะต้องมีคนหนึ่งจากคนเหล่านี้มาเป็นพยานร่วมกับพวกเราถึงการฟื้นขึ้นจากความตายของพระองค์"
23 พวกเขาจึงเสนอชื่อสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบัส ซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่ายูสทัส และมัทธีอัส
24 แล้วพวกเขาอธิษฐานว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ผู้ทราบจิตใจของทุกคน
โปรดแสดงให้พวกเรารู้ว่าพระองค์เลือกคนใดในสองคนนี้
25 ให้รับส่วนในพันธกิจและการเป็นอัครทูตนี้ ซึ่งยูดาสได้ละทิ้งไปเพื่อไปยังที่ของเขาเอง"
26 พวกเขาจับสลาก และสลากนั้นตกเป็นของมัทธีอัส เขาจึงถูกนับรวมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน

2

1 เมื่อถึงวันเพ็นเทคอสต์ พวกเขาทุกคนอยู่พร้อมกันเป็นหนึ่งเดียวในที่แห่งเดียวกัน
2 ทันใดนั้นก็มีเสียงจากท้องฟ้าเหมือนเสียงลมแรงพัดกระหน่ำ
และเสียงนั้นดังเต็มบ้านที่พวกเขานั่งอยู่
3 มีสิ่งที่ดูเหมือนลิ้นไฟปรากฏขึ้นและแยกออกจากกัน แล้วแต่ละลิ้นก็มาหยุดอยู่เหนือแต่ละคน
4 พวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มพูดเป็นภาษาอื่น ๆ
ตามที่พระวิญญาณประทานความสามารถให้พูด
5 เวลานั้นมีชาวยิวผู้ยำเกรงพระเจ้าจากทุกชนชาติใต้ฟ้าอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
6 เมื่อได้ยินเสียงนั้น ฝูงชนก็มารวมกันและสับสน เพราะแต่ละคนได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตนเอง
7 ทุกคนต่างประหลาดใจและพิศวง กล่าวต่อกันว่า
"คนที่กำลังพูดเหล่านี้ล้วนเป็นชาวกาลิลีไม่ใช่หรือ"
8 แล้วทำไมพวกเราแต่ละคนจึงได้ยินภาษาท้องถิ่นของตนเอง"
9 มีทั้งชาวปาร เธีย ชาวมีเดีย ชาวเอลาม และคนจากเมโสโปเตเมีย ยูเดีย คัปปาโดเชีย ปอนทัส
เอเชีย
10 ฟรีเจีย ปัมฟีเลีย อียิปต์ และเขตลิเบียรอบเมืองไซรีน รวมทั้งผู้มาเยือนจากกรุงโรม
ทั้งชาวยิวและคนที่เข้าถือศาสนายิว
11 ชาวครีตและชาวอาหรับ
แต่พวกเรากลับได้ยินพวกเขาพูดถึงกิจการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเป็นภาษาของพวกเราเอง""
12 ทุกคนต่างประหลาดใจและงุนงง กล่าวต่อกันว่า "นี่หมายความว่าอย่างไร""
13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า "คนพวกนี้ดื่มเหล้าองุ่นใหม่จนเมาแล้ว"
14 เปโตรยืนขึ้นพร้อมกับอัครทูตสิบเอ็ดคน แล้วกล่าวเสียงดังกับประชาชนว่า "ชาวยูเดีย
และทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ขอให้พวกคุณรู้เรื่องนี้และตั้งใจฟังคำของข้าพเจ้า
15 คนเหล่านี้ไม่ได้เมาอย่างที่พวกคุณคิด เพราะตอนนี้เพิ่งเป็นชั่วโมงที่สามของวัน*

✡ **1:20 1:20** สดุดี 69:25 ✡ **1:20 1:20** สดุดี 109:8 * **2:15 2:15** ประมาณ 9:00 น.

16 แต่เหตุการณ์นี้เป็นสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะโยเอลกล่าวไว้ว่า
17 “พระเจ้ากล่าวว่า ในยุคสุดท้าย
เราจะเทพระวิญญาณของเราลงเหนือมนุษย์ทั้งปวง
บุตรชายและบุตรหญิงของพวกเจ้าจะเผยพระวจนะ
คนหนุ่มของพวกเจ้าจะเห็นนิมิต
คนชราของพวกเจ้าจะฝันเห็นความฝัน
18 แม้แต่เหนือผู้รับใช้ชายและผู้รับใช้หญิงของเราในวันเหล่านั้น
เราจะเทพระวิญญาณของเราลง และพวกเขาจะเผยพระวจนะ
19 เราจะแสดงการอัศจรรย์บนท้องฟ้าเบื้องบน
และหมายสำคัญบนแผ่นดินเบื้องล่าง
คือเลือด ไฟ และกลุ่มควัน
20 ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด
และดวงจันทร์จะกลายเป็นเลือด
ก่อนวันที่ยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาถึง
21 และทุกคนที่ร้องเรียกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด”✡
22 “ชาวอิสราเอล จงฟังถ้อยคำเหล่านี้”
พระเยซูชาวนาซาเร็ธเป็นชายที่พระเจ้ารับรองต่อหน้าพวกคุณด้วยการกระทำอันทรงพลัง สิ่งอัศจรรย์
และหมายสำคัญต่าง ๆ ที่พระเจ้าทำผ่านพระองค์ท่ามกลางพวกคุณ ดังที่พวกคุณเองก็รู้
23 พระองค์ถูกมอบไว้ตามแผนการที่กำหนดไว้และการรู้ล่วงหน้าของพระเจ้า
แล้วพวกคุณก็อาศัยมือของคนอธรรมตรึงพระองค์บนกางเขนและฆ่าพระองค์
24 แต่พระเจ้าทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย และปลดพระองค์จากความทรมานของความตาย
เพราะความตายไม่อาจยึดพระองค์ไว้ได้
25 ดาวิดกล่าวถึงพระองค์ว่า
“ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้าเสมอ
เพราะพระองค์อยู่ทางขวามือของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะไม่หวั่นไหว
26 เพราะฉะนั้น ใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี
ร่างกายของข้าพเจ้าก็จะพักอยู่อย่างมีความหวัง
27 เพราะพระองค์จะไม่ทอดทิ้งจิตวิญญาณของข้าพเจ้าไว้ในฮาเดส†
และจะไม่ปล่อยให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเน่าเปื่อย
28 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักหนทางแห่งชีวิต
พระองค์จะทำให้ข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมด้วยความยินดีเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์”✡
29 “พี่น้อง ข้าพเจ้าขอกล่าวกับพวกคุณอย่างตรงไปตรงมาเกี่ยวกับดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า
เขาตายและถูกฝังแล้ว และอุโมงค์ฝังศพของเขายังอยู่กับเราจนถึงวันนี้
30 เพราะเขาเป็นผู้เผยพระวจนะ และรู้ว่าพระเจ้าได้สาบานต่อเขาว่าจะตั้งพระคริสต์‡
ผู้สืบเชื้อสายทางกายจากเขาให้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของเขา
31 ดาวิดมองเห็นสิ่งนี้ล่วงหน้า จึงกล่าวถึงการฟื้นขึ้นจากความตายของพระคริสต์ว่า
จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ได้ถูกทิ้งไว้ในฮาเดส§ และร่างกายของพระองค์ไม่ได้เห็นความเน่าเปื่อย
32 พระเจ้าทำให้พระเยซูองค์นี้ฟื้นขึ้นจากความตาย และพวกเราทุกคนเป็นพยานถึงเรื่องนี้
33 เมื่อพระองค์ได้รับการยกขึ้นด้วยมือขวาของพระเจ้า
และได้รับสิ่งที่พระบิดาสัญญาไว้คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จึงเทสิ่งนี้ลงมา
ซึ่งพวกคุณกำลังเห็นและได้ยินอยู่ในเวลานี้

✡ **2:21 2:21** โยเอล 2:28-32 † **2:27 2:27** หรือ “นรก” ✡ **2:28 2:28** สดุดี 16:8-11 ‡ **2:30 2:30** “พระคริสต์” หมายถึง “ผู้ที่ได้รับการเจิม” § **2:31 2:31** หรือ “นรก”

34 เพราะดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่เขากล่าวเองว่า
"องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา
35 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นที่รองเท้าของท่าน" "✡
36 "เพราะฉะนั้น ขอให้คนอิสราเอลทั้งปวงรู้แน่นอนว่า
พระเจ้าได้ตั้งพระเยซูองค์นี้ซึ่งพวกคุณตรึงบนกางเขน ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์"
37 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้นก็เจ็บแปลบในใจ และกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่น ๆ ว่า "พี่น้อง
พวกเราควรทำอย่างไร""
38 เปโตรตอบว่า "จงกลับใจ
และพวกคุณแต่ละคนจงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์เพื่อการยกโทษบาป
แล้วพวกคุณจะได้รับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
39 เพราะคำสัญญานี้มีไว้สำหรับพวกคุณ สำหรับลูกหลานของพวกคุณ
และสำหรับทุกคนที่อยู่ห่างไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราจะเรียกมาหาพระองค์"
40 เปโตรยังเป็นพยานยืนยันและตักเตือนพวกเขาด้วยถ้อยคำอีกมากมายว่า
"จงรอดพ้นจากคนยุคที่เสื่อมทรามนี้""
41 คนที่ยินดีรับคำของเปโตรก็รับบัพติศมา และวันนั้นมีคนเพิ่มเข้ามาประมาณสามพันคน
42 พวกเขายึดมั่นอยู่ในคำสอนของเหล่าอัครทูต การมีส่วนร่วมกัน การหักขนมปัง และการอธิษฐาน
43 ทุกคนเกิดความยำเกรง และมีการอัศจรรย์และหมายสำคัญมากมายเกิดขึ้นผ่านเหล่าอัครทูต
44 ทุกคนที่เชื่ออยู่ร่วมกันและถือทุกสิ่งเป็นของส่วนรวม
45 พวกเขาขายทรัพย์สินและสิ่งของของตน แล้วแบ่งให้ทุกคนตามที่แต่ละคนมีความจำเป็น
46 ทุกวันพวกเขาพร้อมใจกันไปพระวิหารอย่างสม่ำเสมอ หักขนมปังกันที่บ้าน
และรับประทานอาหารร่วมกันด้วยความยินดีและความจริงใจ
47 พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าและเป็นที่ชื่นชอบของประชาชนทั้งปวง
องค์พระผู้เป็นเจ้าเพิ่มคนที่กำลังได้รับความรอดเข้ามาในประชาคมทุกวัน

3

1 เปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปยังพระวิหารในเวลาอธิษฐาน คือชั่วโมงที่เก้าของวัน*
2 มีชายคนหนึ่งพิการเดินไม่ได้มาตั้งแต่เกิด
ทุกวันมีคนหามเขามาวางไว้ที่ประตูพระวิหารซึ่งเรียกว่าประตูงาม
เพื่อขอเงินช่วยเหลือจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร
3 เมื่อเขาเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหาร เขาก็ขอเงินช่วยเหลือ
4 เปโตรกับยอห์นจ้องมองเขา แล้วเปโตรกล่าวว่า "มองพวกเรา"
5 ชายคนนั้นจึงตั้งใจมองพวกเขา เพราะคาดว่าจะได้รับอะไรบางอย่าง
6 แต่เปโตรกล่าวว่า "เงินกับทองข้าพเจ้าไม่มี แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ามี ข้าพเจ้าจะให้ท่าน
ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นและเดิน""
7 เปโตรจับมือขวาของเขาและช่วยพยุงให้ลุกขึ้น ทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลังขึ้น
8 เขากระโดดขึ้นยืนและเริ่มเดิน แล้วเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับพวกเขา ทั้งเดิน กระโดด
และสรรเสริญพระเจ้า
9 ประชาชนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า
10 พวกเขาจำได้ว่าเขาคือคนที่เคยนั่งขอเงินช่วยเหลืออยู่ที่ประตูงามของพระวิหาร
ทุกคนจึงเต็มไปด้วยความพิศวงและประหลาดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา

✡ **2:35 2:35** สดุดี 110:1 * **3:1 3:1** 15:00 น.

11 ขณะที่ชายที่หายจากความพิการกำลังเกาะเปโตรกับยอห์นไว้ ประชาชนทั้งปวงก็วิ่งมาหาพวกเขา
ที่เฉลียงซึ่งเรียกว่าเฉลียงของซาโลมอนด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่ง
12 เมื่อเปโตรเห็นดังนั้น จึงกล่าวกับประชาชนว่า “ชาวอิสราเอล
ทำไมพวกคุณจึงประหลาดใจเรื่องชายคนนี้” ทำไมพวกคุณจึงจ้องมองพวกเรา
ราวกับว่าพวกเราทำให้เขาเดินได้ด้วยพลังหรือความเลื่อมใสในพระเจ้าของเราเอง”
13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา
ได้ให้พระสิริแก่ผู้รับใช้ของพระองค์คือพระเยชู ผู้ที่พวกคุณมอบให้และปฏิเสธต่อหน้าปีลาต
ทั้งที่ปีลาตตัดสินใจจะปล่อยพระองค์
14 แต่พวกคุณกลับปฏิเสธองค์บริสุทธิ์และองค์ผู้ชอบธรรม และขอให้ปล่อยฆาตกรให้พวกคุณ
15 พวกคุณฆ่าองค์เจ้าแห่งชีวิต แต่พระเจ้าทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
และพวกเราเป็นพยานถึงเรื่องนี้
16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์
พระนามของพระองค์ได้ทำให้ชายคนนี้ที่พวกคุณเห็นและรู้จักแข็งแรงขึ้น
และด้วยความเชื่อที่มีผ่านทางพระองค์ ชายคนนี้จึงหายเป็นปกติอย่างสมบูรณ์ต่อหน้าพวกคุณทุกคน
17 “บัดนี้ พี่น้อง† ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกคุณทำสิ่งนี้เพราะไม่รู้ เช่นเดียวกับเหล่าผู้ปกครองของพวกคุณ
18 แต่พระเจ้าทำให้สิ่งที่พระองค์ประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของเหล่าผู้เผยพระวจนะทั้งหมดสำเร็จ
ด้วยวิธีนี้ คือพระคริสต์จะต้องทนทุกข์
19 “เพราะฉะนั้น จงกลับใจและหันกลับมา เพื่อบาปของพวกคุณจะถูกลบออก
และช่วงเวลาแห่งความชื่นใจจะมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
20 และเพื่อพระองค์จะส่งพระเยชูคริสต์ ผู้ที่กำหนดไว้ล่วงหน้าสำหรับพวกคุณ
21 สวรรค์จะต้องรับพระองค์ไว้จนถึงเวลาที่ทุกสิ่งได้รับการฟื้นฟู
ตามที่พระเจ้าได้กล่าวไว้ตั้งแต่โบราณโดยปากของเหล่าผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์
22 เพราะโมเสสกล่าวแก่บรรพบุรุษว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้า
จะตั้งผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งขึ้นให้พวกคุณจากท่ามกลางพี่น้องของพวกคุณ เหมือนอย่างข้าพเจ้า
พวกคุณจะต้องฟังเขาในทุกสิ่งที่เขากล่าวกับพวกคุณ
23 และทุกคนที่ไม่ฟังผู้เผยพระวจนะคนนั้นจะถูกทำลายจนหมดสิ้นจากท่ามกลางประชาชน”✡
24 เหล่าผู้เผยพระวจนะทั้งหมดตั้งแต่ซามูเอลและคนที่มาภายหลัง ทุกคนที่ได้กล่าว
ก็ประกาศถึงวันเหล่านี้เช่นกัน
25 พวกคุณเป็นลูกหลานของเหล่าผู้เผยพระวจนะ
และเป็นลูกหลานแห่งพันธสัญญาที่พระเจ้าทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา โดยกล่าวแก่อับราฮัมว่า
“ทุกครอบครัวบนแผ่นดินโลกจะได้รับพรผ่านลูกหลานของเจ้า”‡✡
26 เมื่อพระเจ้าตั้งผู้รับใช้ของพระองค์คือพระเยชูขึ้นมาแล้ว พระองค์ส่งพระเยชูมาหาพวกคุณก่อน
เพื่ออวยพรพวกคุณโดยทำให้พวกคุณแต่ละคนหันจากความชั่วของตน”

4

1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังกล่าวกับประชาชน เหล่าปุโรหิต หัวหน้าเจ้าหน้าที่พระวิหาร
และพวกสะดูสีก็มาหาพวกเขา
2 คนเหล่านั้นไม่พอใจอย่างมาก
เพราะทั้งสองกำลังสอนประชาชนและประกาศว่าในพระเยชูมีการฟื้นขึ้นจากความตาย

---

† **3:17 3:17** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด” ✡ **3:23 3:23** เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15,18-19 ‡ **3:25 3:25** หรือ “เชื้อสาย” ✡ **3:25 3:25** ปฐมกาล 22:18; 26:4

3 พวกเขาจับเปโตรกับยอห์นและคุมขังไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น เพราะเวลานั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว
4 แต่คนจำนวนมากที่ได้ยินพระวจนะก็เชื่อ และจำนวนผู้ชายเพิ่มเป็นประมาณห้าพันคน
5 เช้าวันรุ่งขึ้น เหล่าผู้ปกครอง ผู้อาวุโส และอาลักษณ์มาประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม
6 มีอันนาสมหาปุโรหิต คายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ และคนอื่น ๆ
ในตระกูลมหาปุโรหิตอยู่ที่นั่นด้วย
7 พวกเขาให้เปโตรกับยอห์นยืนอยู่ตรงกลาง แล้วถามว่า “พวกคุณทำสิ่งนี้ด้วยพลังอะไร
หรือในนามของใคร”
8 เปโตรเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงกล่าวกับพวกเขาว่า
“ท่านผู้ปกครองประชาชนและผู้อาวุโสของอิสราเอล
9 ถ้าวันนี้พวกเราถูกสอบถามเรื่องการทำความดีแก่ชายพิการ ว่าชายคนนี้หายดีได้อย่างไร
10 ก็ขอให้พวกคุณทุกคนและประชาชนอิสราเอลทั้งปวงรู้ว่า
ชายคนนี้ยืนอยู่ต่อหน้าพวกคุณโดยหายเป็นปกติแล้วในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ
ผู้ที่พวกคุณตรึงบนกางเขน และผู้ที่พระเจ้าทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย
11 พระองค์คือ “ศิลาที่พวกคุณผู้เป็นช่างก่อสร้างเห็นว่าไร้ค่า แต่กลับกลายเป็นศิลามุมเอก”✡
12 ไม่มีความรอดในผู้ใดอื่น เพราะไม่มีนามอื่นใต้ฟ้าที่ประทานแก่มนุษย์
ซึ่งพวกเราต้องได้รับความรอดโดยนามนั้น”
13 เมื่อพวกเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น
และรู้ว่าทั้งสองไม่ได้เล่าเรียนและเป็นคนธรรมดา พวกเขาก็ประหลาดใจ
และจำได้ว่าทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู
14 และเมื่อเห็นชายที่หายดีแล้วยืนอยู่กับทั้งสอง พวกเขาก็ไม่มีอะไรจะโต้แย้ง
15 พวกเขาจึงสั่งให้เปโตรกับยอห์นออกไปจากสภา แล้วปรึกษากันว่า
16 “พวกเราจะทำอย่างไรกับคนเหล่านี้” เพราะทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเห็นชัดว่า
มีการอัศจรรย์ที่โดดเด่นเกิดขึ้นผ่านพวกเขา และพวกเราก็ปฏิเสธไม่ได้
17 แต่เพื่อไม่ให้เรื่องนี้แพร่ไปในหมู่ประชาชนมากกว่านี้ พวกเราควรข่มขู่พวกเขา
ไม่ให้พูดกับใครในนามนี้อีกต่อไป”
18 แล้วพวกเขาเรียกเปโตรกับยอห์นเข้ามา และสั่งไม่ให้พูดหรือสอนในพระนามของพระเยซูเลย
19 แต่เปโตรกับยอห์นตอบพวกเขาว่า “พวกคุณจงตัดสินเองว่า ต่อหน้าพระเจ้า
การฟังพวกคุณแทนที่จะฟังพระเจ้านั้นถูกต้องหรือไม่
20 เพราะพวกเราไม่อาจหยุดพูดถึงสิ่งที่พวกเราได้เห็นและได้ยิน”
21 พวกเขาข่มขู่ทั้งสองอีก แล้วปล่อยทั้งสองไป เพราะไม่อาจหาทางลงโทษได้
เนื่องจากประชาชนทุกคนต่างถวายพระสิริแด่พระเจ้าสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้น
22 ชายที่ได้รับการรักษาอย่างอัศจรรย์นี้มีอายุมากกว่าสี่สิบปี
23 เมื่อได้รับการปล่อยตัว เปโตรกับยอห์นกลับไปหาพวกของตน
และเล่าทุกสิ่งที่เหล่าหัวหน้าปุโรหิตกับผู้อาวุโสกล่าวกับพวกเขา
24 เมื่อคนเหล่านั้นได้ยิน ก็พร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระองค์คือพระเจ้าผู้สร้างท้องฟ้า แผ่นดิน ทะเล และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
25 พระองค์ได้กล่าวโดยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
“เหตุใดบรรดาประชาชาติจึงเดือดดาล
และชนทั้งหลายจึงคิดแผนการที่ไร้ผล”

✡ **4:11 4:11** สดุดี 118:22

26 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตัวขึ้น
และพวกผู้ปกครองร่วมกันวางแผน
ต่อต้านองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์*✡
27 เพราะเป็นความจริงว่า† ทั้งเฮโรดและปอนทิอัสปีลาต
พร้อมกับคนต่างชาติและประชาชนอิสราเอล
ได้มารวมกันต่อต้านผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์คือพระเยซู ผู้ที่พระองค์เจิมไว้
28 เพื่อทำทุกสิ่งที่มือและแผนการของพระองค์กำหนดไว้ล่วงหน้าให้เกิดขึ้น
29 บัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดดูคำข่มขู่ของพวกเขา
และโปรดให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวพระวจนะของพระองค์ด้วยความกล้าหาญอย่างเต็มที่
30 ขณะที่พระองค์ยื่นมือออกเพื่อรักษา
และให้หมายสำคัญและการอัศจรรย์เกิดขึ้นผ่านพระนามของผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์คือพระเยซู
31 เมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขามารวมกันก็สั่นสะเทือน
พวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และกล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยความกล้าหาญ
32 คนจำนวนมากที่เชื่อมีใจและจิตวิญญาณเป็นหนึ่งเดียวกัน
ไม่มีใครกล่าวว่าสิ่งของใดที่ตนครอบครองเป็นของตนเอง แต่พวกเขาถือทุกสิ่งเป็นของส่วนรวม
33 เหล่าอัครทูตเป็นพยานยืนยันถึงการฟื้นขึ้นจากความตายขององค์พระเยซูด้วยพลังอันยิ่งใหญ่
และพระคุณอันยิ่งใหญ่ก็อยู่กับพวกเขาทุกคน
34 ในพวกเขาไม่มีใครขัดสน เพราะทุกคนที่มีที่ดินหรือบ้านก็ขาย แล้วนำเงินที่ได้จากสิ่งที่ขายมา
35 วางไว้ที่เท้าของเหล่าอัครทูต แล้วจึงแจกจ่ายให้แต่ละคนตามที่มีความจำเป็น
36 โยเสส ซึ่งเหล่าอัครทูตเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าบารนาบัส แปลว่า "บุตรแห่งการหนุนใจ" เป็นคนเลวี
และเป็นชาวไซปรัสโดยกำเนิด
37 เขามีที่ดินผืนหนึ่ง จึงขายแล้วนำเงินมาวางไว้ที่เท้าของเหล่าอัครทูต

5

1 มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับสัปฟีราภรรยาของเขา ขายทรัพย์สินผืนหนึ่ง
2 แล้วเก็บเงินที่ได้จากการขายส่วนหนึ่งไว้ โดยภรรยาของเขาก็รู้เรื่องด้วย
จากนั้นเขานำเงินเพียงส่วนหนึ่งมาวางไว้ที่เท้าของเหล่าอัครทูต
3 แต่เปโตรกล่าวว่า "อานาเนีย ทำไมซาตานจึงครอบงำใจของท่านให้โกหกพระวิญญาณบริสุทธิ์
และเก็บเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้"
4 ตอนที่ยังไม่ได้ขาย ที่ดินนั้นก็เป็นของท่านไม่ใช่หรือ" และเมื่อขายแล้ว เงินที่ได้
ท่านก็ยังมีสิทธิ์จัดการไม่ใช่หรือ" ทำไมท่านจึงคิดทำเรื่องนี้ในใจ" ท่านไม่ได้โกหกมนุษย์
แต่โกหกพระเจ้า"
5 เมื่ออานาเนียได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ เขาก็ล้มลงและตาย
ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ต่างเกิดความกลัวอย่างมาก
6 พวกชายหนุ่มลุกขึ้น เอาผ้าห่อศพของเขา แล้วหามออกไปฝัง
7 ประมาณสามชั่วโมงต่อมา ภรรยาของเขาเข้ามาโดยไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
8 เปโตรถามนางว่า "บอกข้าพเจ้าสิ พวกคุณขายที่ดินได้ราคาเท่านี้ใช่ไหม""
นางตอบว่า "ใช่ เท่านี้แหละ"
9 เปโตรจึงถามนางว่า "ทำไมพวกคุณจึงตกลงกันที่จะลองใจพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า"
คนที่ฝังสามีของท่านเพิ่งมาถึงประตู และพวกเขาจะหามท่านออกไปด้วย"

---

* **4:26 4:26** พระคริสต์ (ภาษากรีก" และเมสสิยาห์ (ภาษาฮีบรู" ต่างก็หมายถึง "ผู้ที่ได้รับการเจิม" ✡ **4:26 4:26** สดุดี 2:1-2
† **4:27 4:27** NU เพิ่มคำว่า "ในเมืองนี้"

10 ทันใดนั้นนางก็ล้มลงแทบเท้าของเปโตรและตาย พวกชายหนุ่มเข้ามาพบว่านางตายแล้ว
จึงหามนางออกไปฝังไว้ข้างสามี
11 ทั้งประชาคมและทุกคนที่ได้ยินเรื่องเหล่านี้ต่างเกิดความกลัวอย่างมาก
12 เหล่าอัครทูตทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์มากมายท่ามกลางประชาชน
ทุกคนพร้อมใจกันอยู่ที่ระเบียงของซาโลมอน
13 คนอื่น ๆ ไม่มีใครกล้าเข้าร่วมกับพวกเขา แต่ประชาชนกลับยกย่องพวกเขา
14 มีผู้เชื่อทั้งชายและหญิงจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ เข้ามาร่วมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า
15 ถึงกับมีคนนำคนป่วยออกมาที่ถนน วางไว้บนแคร่และที่นอน เพื่อว่าเมื่อเปโตรเดินผ่านมา
อย่างน้อยเงาของเขาอาจทอดลงบนบางคน
16 ฝูงชนจากเมืองต่าง ๆ รอบกรุงเยรูซาเล็มก็มารวมกันด้วย
พวกเขานำคนป่วยและคนที่ถูกวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ทรมานมา และทุกคนก็หายดี
17 มหาปุโรหิตกับพวกที่อยู่ฝ่ายเดียวกับเขา คือพวกสะดูสี ลุกขึ้นด้วยความอิจฉาอย่างมาก
18 แล้วจับเหล่าอัครทูตไปขังไว้ในเรือนจำของทางการ
19 แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าเปิดประตูเรือนจำ
พาพวกเขาออกมา แล้วกล่าวว่า
20 “จงไปยืนในพระวิหาร และประกาศถ้อยคำทั้งหมดเกี่ยวกับชีวิตนี้แก่ประชาชน”
21 เมื่อได้ยินดังนั้น พวกเขาก็เข้าไปในพระวิหารตั้งแต่รุ่งเช้าและเริ่มสั่งสอน
ส่วนมหาปุโรหิตกับพวกของเขามาถึง แล้วเรียกสภากับคณะผู้อาวุโสทั้งหมดของชนอิสราเอลมาประชุม
และส่งคนไปที่เรือนจำให้นำเหล่าอัครทูตมา
22 แต่เจ้าหน้าที่ที่ไปถึงกลับไม่พบพวกเขาในเรือนจำ จึงกลับมารายงานว่า
23 “พวกเราพบว่าเรือนจำปิดและล็อกไว้อย่างแน่นหนา และพวกยามก็ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตู
แต่เมื่อเปิดเข้าไป กลับไม่พบใครอยู่ข้างในเลย”
24 เมื่อมหาปุโรหิต หัวหน้าเจ้าหน้าที่พระวิหาร และเหล่าหัวหน้าปุโรหิตได้ยินเรื่องนี้
ต่างก็สับสนอย่างมาก ไม่รู้ว่าเรื่องนี้จะลงเอยอย่างไร
25 แล้วมีคนหนึ่งมาบอกพวกเขาว่า “พวกชายที่ท่านขังไว้ในเรือนจำนั้น
กำลังยืนสั่งสอนประชาชนอยู่ในพระวิหาร”
26 หัวหน้าเจ้าหน้าที่จึงไปกับพวกเจ้าหน้าที่และพาเหล่าอัครทูตมาโดยไม่ใช้กำลัง
เพราะกลัวว่าประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขา
27 เมื่อพาเหล่าอัครทูตมาแล้ว ก็ให้ยืนต่อหน้าสภา มหาปุโรหิตสอบถามพวกเขา
28 ว่า “พวกเราไม่ได้สั่งพวกคุณอย่างเด็ดขาดหรือว่าอย่าสั่งสอนในนามนี้”
แต่พวกคุณกลับทำให้คำสอนของพวกคุณแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม
และตั้งใจจะทำให้พวกเราต้องรับผิดชอบต่อความตายของชายคนนี้”
29 เปโตรกับเหล่าอัครทูตตอบว่า “พวกเราต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ามนุษย์
30 พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเราได้ทำให้พระเยซูผู้ที่พวกคุณฆ่าโดยแขวนไว้บนต้นไม้ฟื้นขึ้นมา
31 พระเจ้ายกพระองค์ขึ้นด้วยมือขวาของพระองค์ ให้เป็นผู้นำและพระผู้ช่วยให้รอด
เพื่อประทานการกลับใจและการยกโทษบาปแก่อิสราเอล
32 พวกเราเป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เป็นพยานด้วย
พระเจ้าประทานพระวิญญาณแก่คนที่เชื่อฟังพระองค์”
33 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้นก็เจ็บแปลบในใจ และตั้งใจจะฆ่าเหล่าอัครทูต

34 แต่มีฟาริสีคนหนึ่งชื่อกามาลิเอล
เป็นอาจารย์สอนธรรมบัญญัติและเป็นที่เคารพของประชาชนทั้งหมด
ลุกขึ้นในสภาและสั่งให้นำเหล่าอัครทูตออกไปข้างนอกชั่วครู่
35 แล้วเขากล่าวกับที่ประชุมว่า “ชาวอิสราเอล จงระวังให้ดีว่าพวกคุณกำลังจะทำอะไรกับคนเหล่านี้
36 ก่อนหน้านี้ เธูดาสเคยลุกขึ้น อ้างตัวว่าเป็นคนสำคัญ และมีชายประมาณสี่ร้อยคนเข้าร่วมกับเขา
แต่เขาถูกฆ่า และคนทั้งหมดที่เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไปจนไม่เหลืออะไร
37 หลังจากนั้น ยูดาสชาวกาลิลีก็ลุกขึ้นในช่วงการขึ้นทะเบียนประชากร
และชักนำคนบางส่วนให้ติดตามเขา เขาก็พินาศเช่นกัน และทุกคนที่เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป
38 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอบอกพวกคุณว่า อย่ายุ่งกับคนเหล่านี้ ปล่อยพวกเขาไป
เพราะถ้าแผนการหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ มันก็จะล้มเหลวไปเอง
39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า พวกคุณก็ไม่สามารถล้มล้างได้
มิฉะนั้นพวกคุณอาจกลายเป็นคนที่กำลังต่อสู้กับพระเจ้าเสียเอง”
40 พวกเขาเห็นด้วยกับกามาลิเอล จึงเรียกเหล่าอัครทูตเข้ามา เฆี่ยนตีพวกเขา
สั่งไม่ให้พูดในนามของพระเยซู แล้วปล่อยตัวไป
41 เหล่าอัครทูตออกจากสภาไปด้วยความยินดี
เพราะพวกเขาถูกนับว่าคู่ควรที่จะทนรับความอับอายเพราะพระนามของพระเยซู
42 ทุกวัน ทั้งในพระวิหารและตามบ้าน
พวกเขาไม่เคยหยุดสั่งสอนและประกาศข่าวดีว่าพระเยซูคือพระคริสต์

6

1 ในช่วงนั้น เมื่อจำนวนสาวกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ พวกเฮลเลนิสต์* เริ่มบ่นต่อว่าพวกฮีบรู
เพราะหญิงม่ายของพวกตนถูกละเลยในการแจกจ่ายประจำวัน
2 อัครทูตสิบสองคนจึงเรียกสาวกทั้งหมดมารวมกันและกล่าวว่า
“ไม่เหมาะที่พวกเราจะละทิ้งพระวจนะของพระเจ้าเพื่อไปรับหน้าที่ดูแลการแจกจ่าย
3 เพราะฉะนั้น พี่น้อง จงเลือกชายเจ็ดคนจากพวกคุณที่มีชื่อเสียงดี
เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา แล้วพวกเราจะมอบหมายหน้าที่นี้ให้พวกเขา
4 ส่วนพวกเราจะทุ่มเทให้กับการอธิษฐานและพันธกิจแห่งพระวจนะต่อไป”
5 คำพูดนี้เป็นที่พอใจของทุกคน พวกเขาจึงเลือกสเทเฟน
ชายผู้เต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ รวมทั้งฟีลิป โปรโครัส นิคาโนร์ ทิโมน
ปารเมนัส และนิโคเลาส์ คนที่เข้าถือศาสนายิวจากเมืองอันทิโอก
6 แล้วนำคนเหล่านี้มายืนต่อหน้าเหล่าอัครทูต เมื่ออธิษฐานแล้ว อัครทูตก็วางมือบนพวกเขา
7 พระวจนะของพระเจ้าแผ่ขยายออกไป และจำนวนสาวกในกรุงเยรูซาเล็มก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก
ปุโรหิตจำนวนมากก็ยอมเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น
8 สเทเฟนเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและพลัง
ทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ท่ามกลางประชาชน
9 แต่มีบางคนจากธรรมศาลาที่เรียกว่า “พวกเสรีชน” รวมทั้งชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดรีย
และคนจากแคว้นซิลิเซียกับเอเชีย ลุกขึ้นมาโต้เถียงกับสเทเฟน
10 แต่พวกเขาไม่สามารถต้านทานสติปัญญาและพระวิญญาณที่ทำให้เขาพูดเช่นนั้นได้

* **6:1 6:1** พวกเฮลเลนิสต์ใช้ภาษากรีกและวัฒนธรรมกรีก แม้ว่าพวกเขาก็มีเชื้อสายฮีบรูด้วย

11 แล้วพวกเขาก็ลอบยุยงคนบางคนให้กล่าวว่า
"พวกเราได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า"
12 พวกเขาปลุกปั่นประชาชน พวกผู้อาวุโส และเหล่าอาลักษณ์
แล้วกรูกันเข้าจับสเทเฟนและพาไปต่อหน้าสภา
13 จากนั้นตั้งพยานเท็จขึ้นมากล่าวว่า
"ชายคนนี้ไม่เคยหยุดพูดหมิ่นประมาทสถานที่บริสุทธิ์แห่งนี้และธรรมบัญญัติ
14 เพราะพวกเราได้ยินเขาพูดว่า เยซูชาวนาซาเร็ธคนนี้จะทำลายสถานที่แห่งนี้
และจะเปลี่ยนธรรมเนียมที่โมเสสมอบไว้ให้พวกเรา"
15 ทุกคนที่นั่งอยู่ในสภาจ้องมองสเทเฟน และเห็นว่าใบหน้าของเขาเหมือนใบหน้าของทูตสวรรค์

7

1 มหาปุโรหิตถามว่า "เรื่องเหล่านี้เป็นจริงหรือ"
2 สเทเฟนตอบว่า "พี่น้องและบรรดาบิดาทั้งหลาย โปรดฟัง
พระเจ้าแห่งพระสิริปรากฏแก่อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา ขณะที่เขาอยู่ในเมโสโปเตเมีย
ก่อนที่จะไปอาศัยอยู่ในฮาราน
3 และกล่าวกับเขาว่า "จงออกจากแผ่นดินของเจ้าและจากญาติพี่น้องของเจ้า
แล้วไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น"✡
4 เขาจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียและไปอาศัยอยู่ในฮาราน หลังจากบิดาของเขาตาย
พระเจ้าก็นำเขาจากที่นั่นมายังแผ่นดินนี้ ซึ่งพวกคุณอาศัยอยู่ในเวลานี้
5 พระองค์ไม่ได้มอบมรดกในแผ่นดินนี้ให้เขาเลย แม้แต่ที่ดินพอให้วางเท้า
แต่พระองค์สัญญาว่าจะมอบแผ่นดินนี้ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาและของลูกหลานของเขาภายหลัง
ทั้งที่เวลานั้นเขายังไม่มีลูก
6 พระเจ้ากล่าวไว้เช่นนี้ว่า ลูกหลานของเขาจะไปอาศัยเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินอื่น
และคนที่นั่นจะทำให้พวกเขาเป็นทาสและข่มเหงเป็นเวลาสี่ร้อยปี
7 พระเจ้ากล่าวว่า "เราจะพิพากษาชนชาติที่ทำให้พวกเขาเป็นทาส
และหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาและรับใช้เราในสถานที่นี้"✡
8 แล้วพระองค์ประทานพันธสัญญาเรื่องการเข้าสุหนัตแก่อับราฮัม ดังนั้นเมื่ออับราฮัมมีอิสอัค
เขาก็ให้อิสอัครับการเข้าสุหนัตในวันที่แปด อิสอัคมีบุตรคือยาโคบ
และยาโคบมีบุตรคือบรรพบุรุษทั้งสิบสองเผ่า
9 "บรรพบุรุษเหล่านั้นอิจฉาโยเซฟ จึงขายเขาไปยังอียิปต์ แต่พระเจ้าอยู่กับเขา
10 และช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ยากทั้งสิ้น
ประทานความโปรดปรานและสติปัญญาแก่เขาต่อหน้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
ฟาโรห์จึงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ปกครองอียิปต์และราชสำนักทั้งหมด
11 แล้วเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และคานาอัน พร้อมกับความทุกข์ยากอย่างหนัก
บรรพบุรุษของพวกเราหาอาหารไม่ได้
12 เมื่อยาโคบได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในอียิปต์ เขาจึงส่งบรรพบุรุษของพวกเราไปเป็นครั้งแรก
13 เมื่อไปครั้งที่สอง โยเซฟก็เปิดเผยตัวต่อพี่น้อง และฟาโรห์ได้รู้จักครอบครัวของโยเซฟ
14 โยเซฟจึงส่งคนไปเรียกยาโคบบิดาของเขากับญาติทั้งหมด รวมเจ็ดสิบห้าคน
15 ยาโคบลงไปยังอียิปต์ และเขาก็ตายที่นั่น เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของพวกเรา

✡ **7:3 7:3** ปฐมกาล 12:1 ✡ **7:7 7:7** ปฐมกาล 15:13-14

16 พวกเขาถูกนำกลับไปยังเมืองเชเคม
และฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพที่อับราฮัมซื้อจากลูกหลานของฮาโมร์แห่งเชเคมด้วยเงิน
17 เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พระเจ้าจะทำตามคำสัญญาซึ่งพระองค์ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม
ประชาชนก็เพิ่มจำนวนและทวีมากขึ้นในอียิปต์
18 จนมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งขึ้นครองอียิปต์ ผู้ไม่รู้จักโยเซฟ
19 กษัตริย์องค์นี้ใช้เล่ห์เหลี่ยมกับชนชาติของพวกเราและข่มเหงบรรพบุรุษของพวกเรา
บังคับให้พวกเขาทิ้งทารกของตน เพื่อไม่ให้มีชีวิตรอด
20 ในเวลานั้นโมเสสเกิดมา เขางดงามอย่างยิ่งในสายตาของพระเจ้า
และได้รับการเลี้ยงดูในบ้านของบิดาเป็นเวลาสามเดือน
21 เมื่อเขาถูกนำไปทิ้ง พระธิดาของฟาโรห์ก็รับเขาไปเลี้ยงเป็นบุตรของตน
22 โมเสสได้รับการศึกษาในสติปัญญาทุกอย่างของชาวอียิปต์
และมีพลังอย่างมากทั้งในคำพูดและการกระทำ
23 เมื่อโมเสสอายุครบสี่สิบปี เขาคิดอยากไปเยี่ยมพี่น้องของเขา* คือชนอิสราเอล
24 เมื่อเห็นคนหนึ่งในพวกเขาถูกทำร้าย โมเสสก็เข้าไปช่วยและแก้แค้นให้คนที่ถูกข่มเหง
โดยตีชาวอียิปต์คนนั้น
25 เขาคิดว่าพี่น้องของเขาจะเข้าใจว่าพระเจ้ากำลังใช้มือของเขาเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้นภัย
แต่พวกเขาไม่เข้าใจ
26 วันต่อมา โมเสสพบคนสองคนกำลังต่อสู้กัน จึงพยายามให้ทั้งสองคืนดีกัน กล่าวว่า
พวกคุณเป็นพี่น้องกัน ทำไมจึงทำร้ายกันเอง
27 แต่คนที่กำลังทำร้ายเพื่อนบ้านผลักโมเสสออกไปแล้วกล่าวว่า
ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองและผู้พิพากษาพวกเรา
28 เจ้าคิดจะฆ่าข้าเหมือนที่ฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ ✡
29 เมื่อได้ยินคำนี้ โมเสสก็หนีไปและอาศัยเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินมีเดียน
ที่นั่นเขามีบุตรชายสองคน
30 เมื่อครบสี่สิบปี
ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏแก่เขาในถิ่นทุรกันดารแถบภูเขาซีนาย
ท่ามกลางเปลวไฟในพุ่มไม้
31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจกับภาพนั้น และเมื่อเข้าไปใกล้เพื่อดู
ก็ได้ยินเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
32 เราคือพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค
และพระเจ้าของยาโคบ ✡ โมเสสตัวสั่นและไม่กล้ามอง
33 องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า จงถอดรองเท้าออก
เพราะสถานที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นแผ่นดินบริสุทธิ์
34 เราเห็นความทุกข์ของประชาชนของเราในอียิปต์อย่างแน่นอน
และได้ยินเสียงคร่ำครวญของพวกเขา เราจึงลงมาเพื่อช่วยพวกเขาให้พ้น บัดนี้มาเถิด
เราจะส่งเจ้าไปยังอียิปต์ ✡
35 โมเสสคนนี้เองที่พวกเขาปฏิเสธ โดยกล่าวว่า
ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองและผู้พิพากษา
พระเจ้ากลับส่งเขามาเป็นทั้งผู้ปกครองและผู้ช่วยให้พ้น โดยทางทูตสวรรค์ที่ปรากฏแก่เขาในพุ่มไม้นั้น

---

* **7:23** **7:23** คำที่แปลว่า พี่น้อง ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า พี่น้องชายหญิง หรือ พี่น้องร่วมสายเลือด ✡ **7:28** **7:28** อพยพ 2:14 ✡ **7:32** **7:32** อพยพ 3:6 ✡ **7:34** **7:34** อพยพ 3:5,7-8,10

36 โมเสสเป็นผู้นำพวกเขาออกมา โดยทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญในอียิปต์ ที่ทะเลแดง
และในถิ่นทุรกันดารตลอดสี่สิบปี
37 โมเสสคนนี้เองที่กล่าวกับชนอิสราเอลว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกคุณจะให้ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งเกิดขึ้นจากพี่น้องของพวกคุณ
เหมือนอย่างข้าพเจ้า”†✡
38 โมเสสคนนี้อยู่ในที่ประชุมในถิ่นทุรกันดาร
พร้อมกับทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาบนภูเขาซีนายและกับบรรพบุรุษของพวกเรา
เขาได้รับคำเปิดเผยที่มีชีวิตเพื่อนำมามอบให้พวกเรา
39 แต่บรรพบุรุษของพวกเราไม่ยอมเชื่อฟังเขา กลับปฏิเสธเขาและหันใจกลับไปหาอียิปต์
40 โดยกล่าวกับอาโรนว่า “จงสร้างเทพเจ้าที่จะนำหน้าพวกเรา
เพราะพวกเราไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับโมเสสคนนี้ที่พาพวกเราออกจากแผ่นดินอียิปต์”✡
41 ในเวลานั้นพวกเขาสร้างรูปลูกวัว นำเครื่องบูชามาถวายรูปเคารพนั้น
และยินดีกับสิ่งที่มือของตนทำขึ้น
42 แต่พระเจ้าหันจากพวกเขาและปล่อยให้พวกเขาไปปรนนิบัติกองทัพแห่งท้องฟ้า‡
ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของเหล่าผู้เผยพระวจนะว่า

“วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าได้นำสัตว์ที่ฆ่าแล้วและเครื่องบูชามาถวายเราหรือ
ตลอดสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร”

43 พวกเจ้ากลับแบกพลับพลาของโมโลค
และดาวของเรฟานเทพเจ้าของพวกเจ้า
คือรูปที่พวกเจ้าสร้างขึ้นเพื่อนมัสการ
เพราะฉะนั้นเราจะพาพวกเจ้าไปไกล✡ เลยบาบิโลน”
44 “บรรพบุรุษของพวกเรามีพลับพลาแห่งพยานหลักฐานอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
ตามที่ผู้ที่กล่าวกับโมเสสสั่งให้เขาสร้างตามแบบที่เขาได้เห็น
45 ต่อมาบรรพบุรุษของพวกเราก็รับพลับพลานั้นต่อมา และนำเข้ามาพร้อมกับโยชูวา
เมื่อพวกเขาเข้าครอบครองแผ่นดินของชนชาติต่าง ๆ
ที่พระเจ้าขับไล่ออกไปต่อหน้าบรรพบุรุษของพวกเรา พลับพลานั้นอยู่มาจนถึงสมัยดาวิด
46 ดาวิดได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า และขอให้ได้จัดหาที่พำนักสำหรับพระเจ้าของยาโคบ
47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้สร้างบ้านถวายพระองค์
48 อย่างไรก็ตาม องค์ผู้สูงสุดไม่ได้อาศัยอยู่ในวิหารที่มือมนุษย์สร้างขึ้น ดังที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า
49 “สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา
และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา
พวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบใดให้เรา” องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
“หรือที่พักของเราจะอยู่ที่ไหน”
50 มือของเราไม่ได้สร้างสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือ”✡
51 “พวกคุณคนคอแข็ง ผู้มีใจดื้อดึงและหูที่ไม่ยอมฟัง
พวกคุณต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของพวกคุณทำอย่างไร
พวกคุณก็ทำอย่างนั้น

---

† **7:37 7:37** TR เพิ่มข้อความว่า “พวกคุณจะต้องฟังเขา” ✡ **7:37 7:37** เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15 ✡ **7:40 7:40** อพยพ 32:1
‡ **7:42 7:42** สำนวนนี้อาจแปลได้ว่า “บริวารแห่งสวรรค์” “เหล่าทูตสวรรค์” หรือ “วัตถุท้องฟ้า” ✡ **7:43 7:43** อาโมส 5:25-27
✡ **7:50 7:50** อิสยาห์ 66:1-2

52 มีผู้เผยพระวจนะคนใดบ้างที่บรรพบุรุษของพวกคุณไม่ข่มเหง
พวกเขาฆ่าคนที่บอกล่วงหน้าถึงการมาขององค์ผู้ชอบธรรม
และบัดนี้พวกคุณกลับเป็นผู้ทรยศและฆ่าพระองค์
53 พวกคุณได้รับธรรมบัญญัติซึ่งทูตสวรรค์เป็นผู้กำหนดไว้ แต่พวกคุณไม่ได้รักษา
54 เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องเหล่านี้ ก็เจ็บแปลบในใจและกัดฟันกรอดใส่สเทเฟน
55 แต่สเทเฟนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาเงยหน้าจ้องมองไปยังสวรรค์
เห็นพระสิริของพระเจ้า และเห็นพระเยซูยืนอยู่ทางขวาของพระเจ้า
56 แล้วกล่าวว่า ดูสิ ข้าพเจ้าเห็นสวรรค์เปิดออก และเห็นบุตรมนุษย์ยืนอยู่ทางขวาของพระเจ้า
57 พวกเขาร้องเสียงดัง อุดหูของตน แล้วพร้อมใจกันกรูเข้าใส่สเทเฟน
58 พวกเขาลากเขาออกไปนอกเมืองและเอาหินขว้าง
พวกพยานวางเสื้อคลุมของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซาโล
59 ขณะที่พวกเขากำลังเอาหินขว้างสเทเฟน เขาร้องทูลว่า องค์พระเยซู
โปรดรับวิญญาณของข้าพเจ้า
60 แล้วเขาคุกเข่าลงและร้องเสียงดังว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดอย่าถือโทษบาปนี้แก่พวกเขา
เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว เขาก็หลับไป

8

1 เซาโลเห็นชอบกับการฆ่าสเทเฟน
ในวันนั้นเกิดการข่มเหงอย่างรุนแรงต่อประชาคมในกรุงเยรูซาเล็ม
ทุกคนยกเว้นเหล่าอัครทูตต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย
2 คนที่ยำเกรงพระเจ้าฝังศพสเทเฟน และพากันไว้ทุกข์ให้เขาอย่างมาก
3 ส่วนเซาโลทำลายประชาคมอย่างหนัก โดยเข้าไปตามบ้าน
ลากทั้งชายและหญิงออกมาแล้วจับเข้าคุก
4 คนที่กระจัดกระจายไปนั้นเดินทางไปตามที่ต่าง ๆ และประกาศพระวจนะ
5 ฟีลิปลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศพระคริสต์แก่คนที่นั่น
6 ฝูงชนพร้อมใจกันตั้งใจฟังสิ่งที่ฟีลิปพูด เมื่อพวกเขาได้ยินและเห็นหมายสำคัญที่เขาทำ
7 เพราะวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ออกจากคนจำนวนมากที่มีวิญญาณเหล่านั้น
โดยร้องเสียงดังขณะออกมา และคนเป็นอัมพาตกับคนที่เดินไม่ได้จำนวนมากก็หายดี
8 เมืองนั้นจึงเต็มไปด้วยความยินดีอย่างยิ่ง
9 มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมน ซึ่งก่อนหน้านี้ใช้เวทมนตร์ในเมืองนั้นและทำให้ชาวสะมาเรียประหลาดใจ
โดยอ้างว่าตนเป็นคนสำคัญ
10 ทุกคนไม่ว่าผู้น้อยหรือผู้ใหญ่ต่างตั้งใจฟังเขาและกล่าวว่า
ชายคนนี้คือพลังอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
11 พวกเขาตั้งใจฟังเขา เพราะเขาทำให้พวกเขาประหลาดใจด้วยเวทมนตร์มาเป็นเวลานาน
12 แต่เมื่อพวกเขาเชื่อฟีลิปผู้ประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าและพระนามของพระเยซู
คริสต์ พวกเขาก็รับบัพติศมา ทั้งชายและหญิง
13 ซีโมนเองก็เชื่อและรับบัพติศมา แล้วติดตามฟีลิปต่อไป
เมื่อเห็นหมายสำคัญและการอัศจรรย์ครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้น เขาก็ประหลาดใจ
14 เมื่อเหล่าอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว
พวกเขาจึงส่งเปโตรกับยอห์นไปหา
15 เมื่อทั้งสองไปถึง ก็อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นให้ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

16 เพราะพระวิญญาณยังไม่ได้มาเหนือใครในพวกเขาเลย
พวกเขาเพียงรับบัพติศมาในพระนามของพระคริสต์เยซูเท่านั้น
17 แล้วเปโตรกับยอห์นวางมือบนพวกเขา และพวกเขาก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
18 เมื่อซีโมนเห็นว่าคนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านการวางมือของเหล่าอัครทูต
เขาก็เสนอเงินให้พวกเขา
19 และกล่าวว่า "ขอให้พวกคุณมอบพลังนี้ให้ข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าวางมือบนใคร
คนนั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์"
20 แต่เปโตรกล่าวกับเขาว่า "ขอให้เงินของท่านพินาศไปพร้อมกับท่าน
เพราะท่านคิดว่าจะได้ของประทานของพระเจ้ามาด้วยเงิน"
21 ท่านไม่มีส่วนหรือสิทธิใดในเรื่องนี้ เพราะใจของท่านไม่ถูกต้องต่อพระเจ้า
22 เพราะฉะนั้น จงกลับใจจากความชั่วนี้ของท่าน และทูลขอพระเจ้า
เผื่อว่าความคิดในใจของท่านจะได้รับการยกโทษ
23 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าท่านตกอยู่ในพิษแห่งความขมขื่นและพันธนาการแห่งความชั่วช้า"
24 ซีโมนตอบว่า "โปรดอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้า
เพื่อไม่ให้สิ่งที่พวกคุณกล่าวเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเลย"
25 เมื่อเปโตรกับยอห์นเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว
ทั้งสองก็กลับกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมกับประกาศข่าวดีในหมู่บ้านหลายแห่งของชาวสะมาเรียระหว่างทาง
26 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับฟีลิปว่า "จงลุกขึ้นและไปทางใต้
ตามถนนที่ลงจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังกาซา ทางนี้เป็นทางกันดาร"
27 ฟีลิปจึงลุกขึ้นและไป ก็มีชายชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันทีผู้มีตำแหน่งสูงในราชสำนักของแคน
ดาซีราชินีแห่งชาวเอธิโอเปีย เขาดูแลทรัพย์สมบัติทั้งหมดของพระนาง
และได้มายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ
28 เขากำลังเดินทางกลับ นั่งอยู่บนรถม้าและอ่านหนังสือของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์
29 พระวิญญาณกล่าวกับฟีลิปว่า "จงเข้าไปใกล้และไปกับรถคันนั้น"
30 ฟีลิปวิ่งเข้าไปใกล้ ได้ยินชายคนนั้นอ่านหนังสือของอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ จึงถามว่า
"ท่านเข้าใจสิ่งที่กำลังอ่านอยู่หรือ?"
31 เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้อย่างไร ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ฟัง?"
แล้วเขาก็ขอร้องให้ฟีลิปขึ้นมานั่งด้วย
32 พระคัมภีร์ตอนที่เขากำลังอ่านมีว่า
"เขาถูกนำไปเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า
และเหมือนลูกแกะที่เงียบอยู่ต่อหน้าคนตัดขน
เขาก็ไม่ปริปาก
33 ในความต่ำต้อยของเขา ความยุติธรรมถูกพรากไปจากเขา
ใครจะกล่าวถึงคนรุ่นของเขาได้"
เพราะชีวิตของเขาถูกพรากไปจากแผ่นดินโลก"✡
34 ขันทีคนนั้นถามฟีลิปว่า "ขอถามหน่อย ผู้เผยพระวจนะกำลังพูดถึงใคร" พูดถึงตัวเอง
หรือพูดถึงคนอื่น?"
35 ฟีลิปจึงเริ่มจากพระคัมภีร์ตอนนี้และประกาศข่าวดีเรื่องพระเยซูให้เขาฟัง
36 ขณะที่เดินทางต่อไป พวกเขามาถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งมีน้ำ ขันทีจึงกล่าวว่า "นี่มีน้ำ
อะไรจะขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา?"

✡ **8:33 8:33** อิสยาห์ 53:7,8

37 *
38 เขาจึงสั่งให้หยุดรถ แล้วทั้งฟีลิปและขันทีก็ลงไปในน้ำ และฟีลิปให้เขารับบัพติศมา
39 เมื่อทั้งสองขึ้นจากน้ำ พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็พาฟีลิปจากไปอย่างฉับพลัน
ขันทีไม่เห็นเขาอีก แต่เดินทางต่อไปด้วยความยินดี
40 ต่อมามีผู้พบฟีลิปที่เมืองอาโซทัส และระหว่างเดินทางผ่านเมืองต่าง ๆ เขาก็ประกาศข่าวดีไปทั่ว
จนมาถึงเมืองซีซารียา

9

1 แต่เซาโลยังคงข่มขู่และมุ่งจะฆ่าสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงไปหามหาปุโรหิต
2 และขอหนังสือจากเขาไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบใครที่ติดตาม "หนทาง"
ไม่ว่าชายหรือหญิง เขาจะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม
3 ขณะที่เขาเดินทางเข้าใกล้เมืองดามัสกัส จู่ ๆ ก็มีแสงจากท้องฟ้าส่องล้อมรอบเขา
4 เขาล้มลงกับพื้น และได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวกับเขาว่า "เซาโล เซาโล ทำไมเจ้าจึงข่มเหงเรา"
5 เขาถามว่า "ท่านเป็นใคร องค์พระผู้เป็นเจ้า"
องค์พระผู้เป็นเจ้าตอบว่า "เราคือเยซู ผู้ที่เจ้ากำลังข่มเหง*
6 แต่† จงลุกขึ้น เข้าไปในเมือง แล้วจะมีคนบอกเจ้าว่าเจ้าต้องทำอะไร"
7 ชายที่เดินทางมากับเขายืนนิ่งพูดไม่ออก พวกเขาได้ยินเสียง แต่ไม่เห็นใคร
8 เซาโลลุกขึ้นจากพื้น เมื่อลืมตาขึ้นเขาก็มองไม่เห็นอะไร พวกนั้นจึงจูงมือเขาเข้าไปในเมืองดามัสกัส
9 เขามองไม่เห็นอยู่สามวัน และไม่ได้กินหรือดื่มอะไรเลย
10 ในเมืองดามัสกัสมีสาวกคนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาในนิมิตว่า
"อานาเนีย"
เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่นี่ องค์พระผู้เป็นเจ้า"
11 องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า "จงลุกขึ้น ไปที่ถนนซึ่งเรียกว่า "ถนนตรง"
แล้วไปถามที่บ้านของยูดาห์‡ หาชายชาวเมืองทาร์ซัสชื่อเซาโล เพราะตอนนี้เขากำลังอธิษฐานอยู่
12 และในนิมิตเขาเห็นชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา
เพื่อให้เขากลับมามองเห็นได้อีก"
13 แต่อานาเนียตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินจากหลายคนว่า
เขาทำความชั่วแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมากเพียงใด
14 และที่นี่เขาได้รับสิทธิอำนาจจากหัวหน้าปุโรหิตให้จับมัดทุกคนที่ร้องเรียกพระนามของพระองค์"
15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเขาว่า "จงไปเถิด เพราะชายคนนี้เป็นผู้ที่เราเลือกไว้เป็นเครื่องมือ
เพื่อนำชื่อของเราไปต่อหน้าชนชาติต่าง ๆ กษัตริย์ทั้งหลาย และชนอิสราเอล
16 เพราะเราจะแสดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์มากเพียงใดเพราะชื่อของเรา"
17 อานาเนียจึงออกไปและเข้าไปในบ้าน เขาวางมือบนเซาโลแล้วกล่าวว่า "พี่น้องเซาโล
องค์พระผู้เป็นเจ้าคือเยซู ผู้ที่ปรากฏแก่ท่านบนถนนที่ท่านเดินทางมา
ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านกลับมามองเห็น และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
18 ทันใดนั้นมีสิ่งคล้ายเกล็ดหลุดจากตาของเซาโล แล้วเขาก็มองเห็นอีกครั้ง
เขาลุกขึ้นและรับบัพติศมา
19 เมื่อกินอาหารแล้ว เขาก็มีกำลังขึ้น
เซาโลพักอยู่กับสาวกในเมืองดามัสกัสหลายวัน

---

* **8:37** **8:37** TR เพิ่มข้อความว่า ฟีลิปกล่าวว่า "ถ้าท่านเชื่อด้วยสุดใจ ท่านก็รับบัพติศมาได้" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า" * **9:5** **9:5** TR เพิ่มข้อความว่า "การเตะปฏักต้อนวัวเป็นเรื่องยากสำหรับเจ้า"
† **9:6** **9:6** TR ละคำว่า "แต่" ‡ **9:11** **9:11** หรือ "ยูดาส"

20 ทันทีนั้นเขาเริ่มประกาศพระคริสต์ในธรรมศาลาว่า พระองค์คือพระบุตรของพระเจ้า
21 ทุกคนที่ได้ยินต่างประหลาดใจและกล่าวว่า
"คนนี้ไม่ใช่หรือที่ทำลายคนซึ่งร้องเรียกชื่อนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม"
และเขามาที่นี่ก็เพื่อจับคนเหล่านั้นมัดไปหาหัวหน้าปุโรหิตไม่ใช่หรือ""
22 แต่เซาโลยิ่งมีกำลังขึ้น และทำให้ชาวยิวที่อาศัยอยู่ในเมืองดามัสกัสโต้แย้งไม่ออก
โดยพิสูจน์ว่าพระเยซูองค์นี้คือพระคริสต์
23 หลังจากผ่านไปหลายวัน ชาวยิวก็ร่วมกันวางแผนฆ่าเขา
24 แต่เซาโลรู้แผนการของพวกเขา พวกนั้นเฝ้าประตูเมืองทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อจะฆ่าเขา
25 แต่เหล่าสาวกของเขาพาเขาไปในเวลากลางคืน และหย่อนเขาลงทางกำแพงเมืองในตะกร้า
26 เมื่อเซาโลมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม เขาพยายามเข้าร่วมกับเหล่าสาวก แต่ทุกคนกลัวเขา
เพราะไม่เชื่อว่าเขาเป็นสาวกจริง ๆ
27 แต่บารนาบัสพาเขาไปหาเหล่าอัครทูต
และเล่าให้พวกเขาฟังว่าเซาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าระหว่างทางอย่างไร
พระองค์ได้กล่าวกับเขาอย่างไร
และเขาประกาศในพระนามของพระเยซูอย่างกล้าหาญที่เมืองดามัสกัสอย่างไร
28 เขาอยู่ร่วมกับพวกเขาและเข้าไปใน§ กรุงเยรูซาเล็ม
29 โดยประกาศอย่างกล้าหาญในพระนามขององค์พระเยซู* เขาพูดและโต้แย้งกับพวกเฮลเลนิสต์†
แต่พวกนั้นพยายามฆ่าเขา
30 เมื่อพี่น้อง‡ รู้เรื่องนี้ พวกเขาก็พาเซาโลลงไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งเขาไปเมืองทาร์ซัส
31 ดังนั้น ประชาคมต่าง ๆ ทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรียจึงมีสันติสุข ได้รับการเสริมสร้าง
และมีจำนวนเพิ่มขึ้น ขณะดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า
และได้รับการหนุนใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
32 ขณะที่เปโตรเดินทางไปทั่วบริเวณเหล่านั้น เขาก็ลงไปหาผู้บริสุทธิ์ที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย
33 ที่นั่นเขาพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส ซึ่งเป็นอัมพาตและนอนอยู่บนที่นอนมานานแปดปี
34 เปโตรกล่าวกับเขาว่า "ไอเนอัส พระเยซูคริสต์รักษาท่านให้หาย
จงลุกขึ้นและเก็บที่นอนของท่าน"" ทันใดนั้นเขาก็ลุกขึ้น
35 ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและที่ราบชารโรนเห็นเขา แล้วหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
36 ในเมืองยัฟฟามีสาวกหญิงคนหนึ่งชื่อทาบิธา ซึ่งเมื่อแปลแล้วคือดอร์คัส§
หญิงคนนี้ทำความดีและเมตตาช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ
37 ในช่วงนั้นนางป่วยและเสียชีวิต เมื่อพวกเขาชำระร่างของนางแล้ว ก็นำไปวางไว้ในห้องชั้นบน
38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้เมืองยัฟฟา เมื่อเหล่าสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่ลิดดา จึงส่งชายสองคน*
ไปหาเขา ขอร้องว่า "โปรดรีบมาหาพวกเราเถิด"
39 เปโตรจึงลุกขึ้นไปกับพวกเขา เมื่อมาถึง พวกเขาพาเปโตรขึ้นไปยังห้องชั้นบน
หญิงม่ายทุกคนยืนร้องไห้อยู่ข้างเขา และนำเสื้อกับเครื่องนุ่งห่มต่าง ๆ
ที่ดอร์คัสทำไว้ขณะยังมีชีวิตมาให้ดู
40 เปโตรให้ทุกคนออกไป แล้วคุกเข่าอธิษฐาน จากนั้นหันไปทางร่างของนางและกล่าวว่า "ทาบิธา
จงลุกขึ้น"" นางลืมตา และเมื่อเห็นเปโตรก็นั่งขึ้น

§ **9:28 9:28** TR และ NU เพิ่มคำว่า "และออกไป" * **9:29 9:29** TR และ NU ละคำว่า "เยซู" และสลับลำดับข้อ 28 กับ 29 † **9:29 9:29** พวกเฮลเลนิสต์คือชาวฮีบรูที่ใช้ภาษากรีกและรับวัฒนธรรมกรีก ‡ **9:30 9:30** คำที่แปลว่า "พี่น้อง" ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องร่วมสายเลือด" § **9:36 9:36** "ดอร์คัส" เป็นภาษากรีก แปลว่า "กวาง" * **9:38 9:38** ตามฉบับ NU และ TR ส่วน MT ละคำว่า "ชายสองคน"

41 เปโตรยื่นมือให้นางและช่วยให้นางลุกขึ้น แล้วเรียกผู้บริสุทธิ์กับพวกหญิงม่ายเข้ามา
และมอบนางให้พวกเขาทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่
42 เรื่องนี้เป็นที่รู้กันทั่วเมืองยัฟฟา และหลายคนก็เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า
43 เปโตรพักอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวันกับชายชื่อซีโมนซึ่งเป็นช่างฟอกหนัง

10

1 ในเมืองซีซาริยามีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส เป็นนายร้อยประจำกองทหารที่เรียกว่า "กองอิตาลี"
2 เขาเป็นคนเคร่งศาสนาและยำเกรงพระเจ้าพร้อมกับทุกคนในครอบครัว
เขาบริจาคช่วยเหลือคนขัดสนอย่างใจกว้าง และอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ
3 ประมาณชั่วโมงที่เก้าของวัน*
เขาเห็นอย่างชัดเจนในนิมิตว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าเข้ามาหาและกล่าวว่า "โครเนลิอัส"
4 เขาจ้องมองทูตสวรรค์ด้วยความกลัวแล้วถามว่า "มีอะไรหรือ ท่าน"
ทูตสวรรค์ตอบว่า
"คำอธิษฐานและสิ่งที่ท่านให้แก่คนขัดสนได้ขึ้นไปถึงพระเจ้าเป็นที่ระลึกต่อพระองค์
5 บัดนี้จงส่งคนไปเมืองยัฟฟา และตามซีโมนซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตรมา
6 เขาพักอยู่กับซีโมนช่างฟอกหนัง ซึ่งบ้านอยู่ริมทะเล†
7 เมื่อทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาจากไปแล้ว โครเนลิอัสเรียกผู้รับใช้ในบ้านสองคน
กับทหารผู้ยำเกรงพระเจ้าคนหนึ่งซึ่งคอยรับใช้เขาอยู่เสมอ
8 เขาเล่าทุกอย่างให้ทั้งสามคนฟัง แล้วส่งพวกเขาไปเมืองยัฟฟา
9 วันรุ่งขึ้น ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางและเข้าใกล้เมือง
เปโตรขึ้นไปบนดาดฟ้าเพื่ออธิษฐานประมาณเที่ยงวัน
10 เขาหิวและอยากกินอาหาร แต่ขณะที่คนกำลังเตรียมอาหาร เขาก็ตกอยู่ในภวังค์
11 เขาเห็นท้องฟ้าเปิดออก และมีสิ่งหนึ่งคล้ายผ้าผืนใหญ่ที่หย่อนลงมาบนแผ่นดิน โดยจับไว้ทั้งสี่มุม
12 ในนั้นมีสัตว์สี่เท้าทุกชนิดของโลก สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกในท้องฟ้า
13 แล้วมีเสียงกล่าวกับเขาว่า "เปโตร จงลุกขึ้น ฆ่าแล้วกิน"
14 แต่เปโตรตอบว่า "ไม่ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้า
เพราะข้าพเจ้าไม่เคยกินสิ่งใดที่เป็นมลทินหรือไม่บริสุทธิ์เลย"
15 เสียงนั้นกล่าวกับเขาเป็นครั้งที่สองว่า "สิ่งที่พระเจ้าชำระแล้ว เจ้าอย่าเรียกว่าไม่บริสุทธิ์"
16 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปยังท้องฟ้าทันที
17 ขณะที่เปโตรกำลังสับสนอย่างมากเกี่ยวกับความหมายของนิมิตที่เขาเห็น
คนที่โครเนลิอัสส่งมาก็ถามหาบ้านของซีโมนจนพบ และมายืนอยู่หน้าประตู
18 พวกเขาร้องถามว่า ซีโมนซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตรพักอยู่ที่นี่หรือไม่
19 ขณะที่เปโตรกำลังคิดถึงนิมิตนั้น พระวิญญาณกล่าวกับเขาว่า "มีชายสามคน‡ กำลังตามหาเจ้า
20 จงลุกขึ้น ลงไปหาและไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลังเล เพราะเราเป็นผู้ส่งพวกเขามา"
21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นและกล่าวว่า "ข้าพเจ้านี่แหละคือคนที่พวกคุณกำลังตามหา
พวกคุณมาด้วยเรื่องอะไร"
22 พวกเขาตอบว่า "โครเนลิอัสนายร้อยเป็นคนชอบธรรมและยำเกรงพระเจ้า
ชาวยิวทั้งชาติกล่าวถึงเขาในทางดี ทูตสวรรค์บริสุทธิ์องค์หนึ่งบอกให้เขาเชิญท่านไปที่บ้าน
เพื่อฟังสิ่งที่ท่านจะกล่าว"

---

* **10:3 10:3** 15:00 น. † **10:6 10:6** TR เพิ่มข้อความว่า "เขาจะบอกท่านว่าท่านจำเป็นต้องทำอะไร" ‡ **10:19 10:19** ตามฉบับ TR และ NU ส่วน MT ละคำว่า "สาม"

23 เปโตรจึงเชิญพวกเขาเข้ามาและจัดที่พักให้
วันรุ่งขึ้นเปโตรลุกขึ้นออกเดินทางไปกับพวกเขา และพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาก็ไปด้วย
24 วันต่อมาพวกเขาเข้าเมืองซีซาริยา โครเนลิอัสกำลังรออยู่
และได้เรียกญาติกับเพื่อนสนิทมารวมกัน
25 เมื่อเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสออกมาต้อนรับ แล้วหมอบลงแทบเท้าของเขาและนมัสการเขา
26 แต่เปโตรพยุงเขาให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “ลุกขึ้นเถิด ข้าพเจ้าเองก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน”
27 เปโตรพูดคุยกับเขาพลางเดินเข้าไป และพบว่ามีคนมารวมกันอยู่มากมาย
28 เขากล่าวกับคนเหล่านั้นว่า
“พวกคุณเองก็รู้ดีว่าชาวยิวไม่ได้รับอนุญาตให้คบหาหรือไปเยี่ยมคนต่างชาติ
แต่พระเจ้าได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้าพเจ้าไม่ควรเรียกมนุษย์คนใดว่าเป็นมลทินหรือไม่บริสุทธิ์
29 เพราะฉะนั้นเมื่อพวกคุณส่งคนไปตาม ข้าพเจ้าก็มาหาโดยไม่คัดค้าน ข้าพเจ้าจึงขอถามว่า
พวกคุณส่งคนไปตามข้าพเจ้าด้วยเหตุใด”
30 โครเนลิอัสตอบว่า “เมื่อสี่วันก่อน ข้าพเจ้าอดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และในชั่วโมงที่เก้า§
ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน ก็มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าสว่างจ้ามายืนอยู่ตรงหน้า
31 และกล่าวว่า “โครเนลิอัส พระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของท่าน และระลึกถึงสิ่งที่ท่านให้แก่คนขัดสน
32 เพราะฉะนั้นจงส่งคนไปเมืองยัฟฟาและตามซีโมนซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่าเปโตรมา
เขาพักอยู่ที่บ้านของซีโมนช่างฟอกหนังริมทะเล เมื่อเขามาถึง เขาจะพูดกับท่าน”
33 ข้าพเจ้าจึงส่งคนไปตามท่านทันที และท่านมาที่นี่ก็ดีแล้ว
ตอนนี้พวกเราทุกคนอยู่ที่นี่ต่อหน้าพระเจ้า เพื่อฟังทุกสิ่งที่พระเจ้าบัญชาให้ท่านกล่าว”
34 เปโตรจึงกล่าวว่า “บัดนี้ข้าพเจ้าเข้าใจจริง ๆ ว่าพระเจ้าไม่ลำเอียง
35 แต่ในทุกชนชาติ ผู้ที่ยำเกรงพระองค์และประพฤติชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับต่อพระองค์
36 พระวจนะที่พระเจ้าส่งมายังชนอิสราเอล
โดยประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขทางพระเยซูคริสต์ “พระองค์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน”
37 พวกคุณเองรู้เรื่องที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มจากกาลิลี หลังจากยอห์นประกาศเรื่องบัพติศมา
38 คือเรื่องที่พระเจ้าเจิมพระเยซูชาวนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และพลัง
พระองค์ไปทั่วเพื่อทำความดีและรักษาทุกคนที่ถูกมารกดขี่ให้หาย เพราะพระเจ้าอยู่กับพระองค์
39 พวกเราเป็นพยานถึงทุกสิ่งที่พระองค์ทำทั้งในแผ่นดินของชาวยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม
พวกเขายัง* ฆ่าพระองค์โดยแขวนพระองค์ไว้บนต้นไม้
40 แต่พระเจ้าทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม และให้พระองค์ปรากฏให้เห็น
41 ไม่ใช่แก่ประชาชนทั้งหมด แต่แก่พยานที่พระเจ้าเลือกไว้ล่วงหน้า
คือพวกเราที่ได้กินและดื่มกับพระองค์หลังจากพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
42 พระองค์สั่งให้พวกเราประกาศแก่ประชาชนและเป็นพยานยืนยันว่า
พระองค์คือผู้ที่พระเจ้าตั้งให้เป็นผู้พิพากษาคนเป็นและคนตาย
43 ผู้เผยพระวจนะทุกคนเป็นพยานถึงพระองค์ว่า
ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับการยกโทษบาปผ่านพระนามของพระองค์”
44 ขณะที่เปโตรยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้อยู่
พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาเหนือทุกคนที่กำลังฟังพระวจนะ
45 ผู้เชื่อที่เข้าสุหนัตซึ่งมากับเปโตรต่างประหลาดใจ
เพราะของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกเทลงเหนือคนต่างชาติด้วย
46 เพราะพวกเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดเป็นภาษาอื่น ๆ และยกย่องพระเจ้า

§ **10:30 10:30** 15:00 น. * **10:39 10:39** TR ละคำว่า “ยัง”

แล้วเปโตรกล่าวว่า
47 "มีใครจะห้ามไม่ให้คนเหล่านี้รับบัพติศมาด้วยน้ำได้หรือ"
พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา"
48 เขาจึงสั่งให้คนเหล่านั้นรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์
แล้วพวกเขาขอให้เปโตรพักอยู่ต่ออีกหลายวัน

11

1 เหล่าอัครทูตและพี่น้อง* ที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า
คนต่างชาติก็ได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้วเช่นกัน
2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พวกที่เข้าสุหนัตก็โต้แย้งกับเขา
3 โดยกล่าวว่า "ท่านเข้าไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต และยังกินอาหารกับพวกเขาด้วย""
4 เปโตรจึงเริ่มอธิบายเรื่องทั้งหมดให้พวกเขาฟังตามลำดับว่า
5 "ข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในเมืองยัฟฟา และขณะตกอยู่ในภวังค์ ข้าพเจ้าเห็นนิมิต
มีสิ่งหนึ่งคล้ายผ้าผืนใหญ่ที่หย่อนลงมาจากท้องฟ้าโดยจับไว้ทั้งสี่มุม และลงมาจนถึงข้าพเจ้า
6 เมื่อข้าพเจ้าจ้องดูและพิจารณาสิ่งที่อยู่ในนั้น ก็เห็นสัตว์สี่เท้าของโลก สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน
และนกในท้องฟ้า
7 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "เปโตร จงลุกขึ้น ฆ่าแล้วกิน""
8 แต่ข้าพเจ้าตอบว่า "ไม่ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้า
เพราะข้าพเจ้าไม่เคยเอาสิ่งที่เป็นมลทินหรือไม่บริสุทธิ์เข้าปากเลย"
9 แต่เสียงจากท้องฟ้าตอบข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สองว่า "สิ่งที่พระเจ้าชำระแล้ว
เจ้าอย่าเรียกว่าไม่บริสุทธิ์"
10 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นสามครั้ง แล้วทุกสิ่งก็ถูกรับกลับขึ้นไปยังท้องฟ้า
11 ทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่หน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่
พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซารียาเพื่อมาหาข้าพเจ้า
12 พระวิญญาณบอกให้ข้าพเจ้าไปกับพวกเขาโดยไม่แบ่งแยก พี่น้องหกคนนี้ก็ไปกับข้าพเจ้าด้วย
และพวกเราเข้าไปในบ้านของชายนั้น
13 เขาเล่าให้พวกเราฟังว่า เขาเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านและกล่าวว่า
"จงส่งคนไปเมืองยัฟฟา และตามซีโมนซึ่งเรียกว่าเปโตรมา
14 เขาจะกล่าวถ้อยคำแก่ท่านซึ่งโดยถ้อยคำนั้นท่านและทุกคนในบ้านจะได้รับความรอด"
15 เมื่อข้าพเจ้าเริ่มพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาเหนือพวกเขา
เช่นเดียวกับที่ลงมาเหนือพวกเราในตอนเริ่มแรก
16 ข้าพเจ้าจึงนึกถึงถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ว่า "ยอห์นให้คนรับบัพติศมาด้วยน้ำ
แต่พวกคุณจะได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์"
17 เพราะฉะนั้น
ถ้าพระเจ้าประทานของประทานอย่างเดียวกันแก่พวกเขาเหมือนที่ประทานแก่พวกเรา
เมื่อพวกเราเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าเป็นใครจึงจะขัดขวางพระเจ้าได้""
18 เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้นก็หยุดโต้แย้ง และถวายพระสิริแด่พระเจ้า กล่าวว่า "ถ้าเช่นนั้น
พระเจ้าก็ประทานการกลับใจที่นำไปสู่ชีวิตแก่คนต่างชาติด้วย""
19 ส่วนคนที่กระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงที่เกิดขึ้นจากเรื่องสเทเฟน เดินทางไปไกลถึงฟีนิเซีย
ไซปรัส และอันทิโอก โดยประกาศพระวจนะแก่ชาวยิวเท่านั้น

---

* **11:1** **11:1** คำที่แปลว่า "พี่น้อง" ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องร่วมสายเลือด"

20 แต่ในพวกเขามีบางคนเป็นชาวไซปรัสและชาวไซรีน
เมื่อมาถึงเมืองอันทิโอกก็พูดกับพวกเฮลเลนิสต์† และประกาศข่าวดีเรื่ององค์พระเยซู
21 มือขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกเขา คนจำนวนมากจึงเชื่อและหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
22 ข่าวเรื่องนี้ไปถึงประชาคมในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงส่งบารนาบัสไปจนถึงเมืองอันทิโอก
23 เมื่อบารนาบัสมาถึงและเห็นพระคุณของพระเจ้า เขาก็ยินดี
และหนุนใจทุกคนให้ตั้งใจมั่นคงอยู่ใกล้ชิดองค์พระผู้เป็นเจ้า
24 เพราะเขาเป็นคนดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ
และมีคนจำนวนมากเพิ่มเข้ามาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
25 บารนาบัสออกไปเมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล
26 เมื่อพบแล้ว เขาก็พาเซาโลมาที่เมืองอันทิโอก ตลอดหนึ่งปี
ทั้งสองร่วมประชุมกับประชาคมและสั่งสอนคนจำนวนมาก ที่เมืองอันทิโอกนี่เอง เหล่าสาวกถูกเรียกว่า
“คริสเตียน” เป็นครั้งแรก
27 ในช่วงนั้น มีเหล่าผู้เผยพระวจนะเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มลงมายังเมืองอันทิโอก
28 คนหนึ่งในพวกเขาชื่ออากาบัสลุกขึ้น
และบอกโดยพระวิญญาณว่าจะเกิดการกันดารอาหารครั้งใหญ่ทั่วโลก
ซึ่งก็เกิดขึ้นจริงในสมัยจักรพรรดิคลาวดิอัส
29 สาวกแต่ละคนตามกำลังที่มี จึงตกลงใจส่งความช่วยเหลือไปให้พี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย
30 พวกเขาทำตามที่ตกลงไว้ โดยฝากบารนาบัสกับเซาโลนำความช่วยเหลือไปมอบแก่ผู้อาวุโส

12

1 ประมาณช่วงเวลานั้น กษัตริย์เฮโรดเริ่มลงมือข่มเหงบางคนในประชาคม
2 เขาฆ่ายากอบพี่น้องของยอห์นด้วยดาบ
3 เมื่อเห็นว่าชาวยิวพอใจ เขาก็จับเปโตรด้วย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ
4 เมื่อจับเปโตรได้แล้ว เขาก็ขังคุกและมอบให้ทหารสี่ผลัด ผลัดละสี่คนเฝ้าไว้
โดยตั้งใจจะนำตัวเขาออกมาต่อหน้าประชาชนหลังเทศกาลปัสกา
5 ดังนั้นเปโตรจึงถูกคุมไว้ในคุก แต่ประชาคมอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเขาอย่างไม่หยุดหย่อน
6 คืนก่อนวันที่เฮโรดจะนำตัวเขาออกมา เปโตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน
ถูกล่ามด้วยโซ่สองเส้น และมียามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก
7 แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มายืนข้างเขา และมีแสงสว่างขึ้นในห้องขัง
ทูตสวรรค์ตีเปโตรที่สีข้างและปลุกเขา กล่าวว่า “รีบลุกขึ้น!” แล้วโซ่ก็หลุดจากมือของเขา
8 ทูตสวรรค์กล่าวกับเขาว่า “จงแต่งตัวและสวมรองเท้าแตะ” เปโตรก็ทำตาม
แล้วทูตสวรรค์กล่าวว่า “จงสวมเสื้อคลุมและตามเรามา”
9 เปโตรออกไปตามทูตสวรรค์ เขาไม่รู้ว่าสิ่งที่ทูตสวรรค์กำลังทำอยู่นั้นเป็นเรื่องจริง
แต่คิดว่าตนกำลังเห็นนิมิต
10 เมื่อผ่านยามชุดแรกและชุดที่สองแล้ว พวกเขามาถึงประตูเหล็กที่นำเข้าเมือง ประตูนั้นเปิดเอง
พวกเขาจึงออกไป เดินไปตามถนนสายหนึ่ง แล้วทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็จากเขาไป
11 เมื่อเปโตรได้สติ เขากล่าวว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แล้วว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากอำนาจของเฮโรด
และจากทุกสิ่งที่ชาวยิวกำลังคาดหวังว่าจะเกิดขึ้น”

---

† **11:20 11:20** เฮลเลนิสต์คือผู้ที่ดำเนินตามธรรมเนียมและวัฒนธรรมกรีก

12 เมื่อคิดดูแล้ว เขาก็ไปที่บ้านของมารีย์มารดาของยอห์นซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโก
ที่นั่นมีคนจำนวนมากมารวมกันและกำลังอธิษฐาน
13 เมื่อเปโตรเคาะประตูรั้ว หญิงรับใช้คนหนึ่งชื่อโรดาก็ออกมาดูว่าใครมา
14 เมื่อนางจำเสียงของเปโตรได้ นางดีใจจนไม่ได้เปิดประตู
แต่รีบวิ่งเข้าไปบอกว่าเปโตรยืนอยู่หน้าประตู
15 พวกเขากล่าวกับนางว่า "เธอบ้าไปแล้ว" แต่นางยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง พวกเขาจึงกล่าวว่า
"นั่นคงเป็นทูตสวรรค์ของเขา"
16 แต่เปโตรยังคงเคาะประตูอยู่ เมื่อพวกเขาเปิดประตูและเห็นเขาก็ประหลาดใจ
17 เปโตรยกมือเป็นสัญญาณให้พวกเขาเงียบ
แล้วเล่าให้ฟังว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพาเขาออกจากคุกอย่างไร เขากล่าวว่า
"จงบอกเรื่องเหล่านี้แก่ยากอบและพี่น้องด้วย" แล้วเขาก็ออกไปยังที่อื่น
18 พอรุ่งเช้า เกิดความวุ่นวายอย่างมากในหมู่ทหารว่าเปโตรหายไปไหน
19 เมื่อเฮโรดค้นหาเขาไม่พบ ก็สอบสวนพวกยามแล้วสั่งให้ประหาร
จากนั้นเฮโรดลงจากแคว้นยูเดียไปเมืองซีซารียาและพักอยู่ที่นั่น
20 เวลานั้นเฮโรดโกรธชาวเมืองไทระและไซดอนอย่างมาก พวกเขาจึงพร้อมใจกันมาหาเฮโรด
ผูกมิตรกับบลาสทัสผู้ช่วยส่วนตัวของกษัตริย์ แล้วขอเจรจาสันติภาพ
เพราะบ้านเมืองของพวกเขาต้องพึ่งอาหารจากดินแดนของกษัตริย์
21 เมื่อถึงวันที่กำหนด เฮโรดสวมเครื่องแต่งกายอย่างกษัตริย์ นั่งบนบัลลังก์
และกล่าวปราศรัยแก่พวกเขา
22 ประชาชนร้องว่า "นี่เป็นเสียงของเทพเจ้า ไม่ใช่เสียงของมนุษย์"
23 ทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็ลงโทษเขาทันที
เพราะเขาไม่ได้ถวายพระสิริแด่พระเจ้า แล้วหนอนก็กัดกินเขาจนตาย
24 แต่พระวจนะของพระเจ้าเจริญขึ้นและแพร่ขยายออกไป
25 เมื่อบารนาบัสกับเซาโลทำงานรับใช้เสร็จแล้ว ทั้งสองก็กลับไปยัง* กรุงเยรูซาเล็ม
และพายอห์นซึ่งมีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

13

1 ในประชาคมที่เมืองอันทิโอก มีผู้เผยพระวจนะและผู้สอนหลายคน ได้แก่ บารนาบัส
สิเมโอนซึ่งเรียกว่านิเกอร์ ลูสิอัสชาวไซรีน มานาเอนผู้เป็นพี่น้องร่วมเลี้ยงกับเฮโรดเจ้าแคว้น
และเซาโล
2 ขณะที่พวกเขารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าและอดอาหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวว่า
"จงแยกบารนาบัสกับเซาโลไว้สำหรับเรา เพื่องานที่เราเรียกพวกเขาให้ทำ"
3 เมื่อพวกเขาอดอาหาร อธิษฐาน และวางมือบนทั้งสองแล้ว ก็ส่งทั้งสองออกไป
4 ดังนั้น เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ส่งพวกเขาออกไป พวกเขาลงไปยังเมืองเซลูเคีย
แล้วจากที่นั่นก็แล่นเรือไปเกาะไซปรัส
5 เมื่อถึงเมืองซาลามิส พวกเขาประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของชาวยิว
และมียอห์นคอยช่วยงานพวกเขา
6 เมื่อเดินทางข้ามเกาะไปจนถึงเมืองปาโฟส พวกเขาพบชายชาวยิวคนหนึ่งชื่อบารเยซู
เป็นหมอผีและผู้เผยพระวจนะเท็จ
7 เขาอยู่กับผู้ว่าราชการชื่อเซอร์จิอัส เปาลัส ซึ่งเป็นคนมีความเข้าใจ
ผู้ว่าราชการเรียกบารนาบัสกับเซาโลมา เพราะต้องการฟังพระวจนะของพระเจ้า

---

* **12:25 12:25** TR อ่านว่า "จาก" แทน "ไปยัง"

8 แต่เอลีมาสหมอผี□ชื่อเอลีมาสมีความหมายเช่นนั้น□ต่อต้านพวกเขา
และพยายามทำให้ผู้ว่าราชการหันไปจากความเชื่อ
9 แต่เซาโล ซึ่งเรียกว่าเปาโลด้วย เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จ้องมองเขา
10 แล้วกล่าวว่า □เจ้าลูกของมาร เต็มไปด้วยการหลอกลวงและเล่ห์เหลี่ยมสารพัด
เจ้าเป็นศัตรูของความชอบธรรมทุกประการ
เจ้าจะไม่เลิกบิดเบือนทางอันเที่ยงตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ□
11 บัดนี้ มือขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะตาบอด
และจะมองไม่เห็นดวงอาทิตย์ชั่วระยะหนึ่ง□□
ทันใดนั้น หมอกมัวและความมืดก็ปกคลุมเขา เขาเดินคลำหาคนที่จะจูงมือเขา
12 เมื่อผู้ว่าราชการเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาก็เชื่อ
และประหลาดใจอย่างยิ่งกับคำสอนเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า
13 เปาโลกับคณะของเขาออกเรือจากเมืองปาโฟสมาถึงเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย
ส่วนยอห์นแยกจากพวกเขาและกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม
14 แต่พวกเขาเดินทางต่อจากเมืองเปอร์กามาถึงเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิเดีย
ในวันสะบาโตพวกเขาเข้าไปในธรรมศาลาและนั่งลง
15 หลังจากอ่านธรรมบัญญัติและหนังสือของเหล่าผู้เผยพระวจนะแล้ว
เหล่าผู้นำธรรมศาลาก็ส่งคนมาบอกพวกเขาว่า □พี่น้อง ถ้าพวกคุณมีถ้อยคำหนุนใจประชาชน
ก็เชิญกล่าวเถิด□
16 เปาโลยืนขึ้น ยกมือเป็นสัญญาณ แล้วกล่าวว่า □ชนอิสราเอล และพวกคุณที่ยำเกรงพระเจ้า
จงฟัง
17 พระเจ้าของชนชาตินี้* เลือกบรรพบุรุษของเรา
และยกชนชาตินี้ให้สูงขึ้นในช่วงที่พวกเขาเป็นคนต่างถิ่นในแผ่นดินอียิปต์
แล้วนำพวกเขาออกมาด้วยแขนที่ยกขึ้น
18 พระองค์อดทนกับพวกเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี
19 หลังจากทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดินคานาอัน
พระองค์ก็มอบแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้พวกเขาเป็นมรดก เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี
20 หลังจากนั้น พระองค์ประทานผู้วินิจฉัยแก่พวกเขา จนถึงสมัยซามูเอลผู้เผยพระวจนะ
21 ต่อมาพวกเขาขอกษัตริย์ พระเจ้าจึงประทานซาอูลบุตรของคีช จากเผ่าเบนยามิน
ให้ปกครองพวกเขาสี่สิบปี
22 เมื่อพระองค์ถอดซาอูลออก พระองค์ก็ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา
และเป็นพยานถึงดาวิดว่า □เราพบดาวิดบุตรของเจสซี เป็นคนที่มีใจตรงกับใจของเรา
เขาจะทำตามความประสงค์ของเราทุกอย่าง□
23 จากเชื้อสายของชายคนนี้ พระเจ้านำความรอด† มาสู่อิสราเอลตามคำสัญญาของพระองค์
24 ก่อนที่พระองค์จะมา ยอห์นได้ประกาศการรับบัพติศมาแห่งการกลับใจแก่อิสราเอล‡
25 เมื่อยอห์นใกล้จะทำภารกิจของตนสำเร็จ เขากล่าวว่า □พวกคุณคิดว่าข้าพเจ้าเป็นใคร□
ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้นั้น แต่มีผู้หนึ่งกำลังมาภายหลังข้าพเจ้า แม้แต่สายรัดรองเท้าของเขา
ข้าพเจ้าก็ไม่คู่ควรจะแก้□
26 □พี่น้อง ผู้เป็นลูกหลานของอับราฮัม และพวกคุณที่ยำเกรงพระเจ้า
ถ้อยคำเรื่องความรอดนี้ถูกส่งมาถึงพวกคุณ

---

* **13:17 13:17** TR และ NU เพิ่มคำว่า □อิสราเอล□ † **13:23 13:23** TR และ NU อ่านว่า □พระผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซู□ แทนคำว่า □ความรอด□ ‡ **13:24 13:24** TR และ NU อ่านว่า □แก่ประชาชนอิสราเอลทั้งปวง□ แทนคำว่า □แก่อิสราเอล□

27 เพราะคนที่อาศัยในกรุงเยรูซาเล็มกับเหล่าผู้นำของพวกเขาไม่รู้จักพระองค์
และไม่เข้าใจถ้อยคำของเหล่าผู้เผยพระวจนะที่อ่านกันทุกวันสะบาโต
พวกเขาจึงทำให้ถ้อยคำเหล่านั้นสำเร็จด้วยการตัดสินลงโทษพระองค์
28 แม้พวกเขาไม่พบเหตุใดที่สมควรให้พระองค์ตาย ก็ยังขอปีลาตให้ประหารพระองค์
29 เมื่อพวกเขาทำทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์สำเร็จแล้ว
ก็นำพระองค์ลงจากต้นไม้และวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ
30 แต่พระเจ้าให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
31 และตลอดหลายวัน
พระองค์ปรากฏแก่คนที่เดินทางกับพระองค์จากแคว้นกาลิลีขึ้นมากรุงเยรูซาเล็ม
คนเหล่านี้เป็นพยานของพระองค์ต่อประชาชน
32 พวกเรานำข่าวดีมาบอกพวกคุณ คือคำสัญญาที่พระเจ้าประทานไว้แก่บรรพบุรุษ
33 พระเจ้าทำให้คำสัญญานี้สำเร็จแก่พวกเรา ผู้เป็นลูกหลานของพวกเขา โดยให้พระเยซูฟื้นขึ้น
ตามที่เขียนไว้ในสดุดีบทที่สองว่า
“เจ้าเป็นบุตรของเรา
วันนี้ เราได้เป็นบิดาของเจ้า” ✡
34 “ส่วนเรื่องที่พระองค์ให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และจะไม่กลับไปสู่ความเน่าเปื่อยอีก
พระองค์กล่าวไว้อย่างนี้ว่า
“เราจะมอบพระพรอันบริสุทธิ์และแน่นอนที่สัญญาไว้แก่ดาวิดให้แก่พวกเจ้า” ✡
35 เพราะฉะนั้น พระองค์จึงกล่าวในสดุดีอีกบทหนึ่งว่า
“พระองค์จะไม่ปล่อยให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความเน่าเปื่อย” ✡
36 ดาวิดนั้น หลังจากรับใช้ตามแผนการของพระเจ้าในยุคของตนแล้ว ก็หลับไป
ถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขา และร่างกายก็เน่าเปื่อย
37 แต่ผู้ที่พระเจ้าให้ฟื้นขึ้นนั้น ไม่เห็นความเน่าเปื่อย
38 เพราะฉะนั้น พี่น้อง§ จงรู้เถิดว่า โดยทางพระองค์นี้ มีการประกาศการยกโทษบาปแก่พวกคุณ
39 และทุกคนที่เชื่อก็ได้รับความชอบธรรมโดยพระองค์
ในทุกเรื่องที่ธรรมบัญญัติของโมเสสไม่อาจทำให้พวกคุณได้รับความชอบธรรมได้
40 ดังนั้น จงระวังไม่ให้สิ่งที่กล่าวไว้ในหนังสือของเหล่าผู้เผยพระวจนะเกิดขึ้นกับพวกคุณว่า
41 “ดูสิ พวกเยาะเย้ย
จงประหลาดใจและพินาศไป
เพราะเรากำลังทำงานอย่างหนึ่งในสมัยของพวกเจ้า
เป็นงานที่พวกเจ้าจะไม่เชื่ออย่างแน่นอน แม้มีใครเล่าให้ฟัง” ✡
42 เมื่อชาวยิวออกจากธรรมศาลา
คนต่างชาติก็วิงวอนให้ประกาศถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขาอีกในวันสะบาโตถัดไป
43 เมื่อการประชุมเลิกแล้ว
ชาวยิวจำนวนมากกับคนที่เปลี่ยนมานับถือศาสนายิวและยำเกรงพระเจ้าได้ติดตามเปาโลกับบารนาบัส
ทั้งสองจึงพูดกับพวกเขา และหนุนใจให้ดำเนินอยู่ในพระคุณของพระเจ้าต่อไป
44 วันสะบาโตถัดมา คนเกือบทั้งเมืองมารวมตัวกันเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า
45 แต่เมื่อชาวยิวเห็นฝูงชน ก็เต็มไปด้วยความริษยา พวกเขาโต้แย้งสิ่งที่เปาโลกล่าว
และกล่าวคำหมิ่นประมาท

✡ **13:33 13:33** สดุดี 2:7 ✡ **13:34 13:34** อิสยาห์ 55:3 ✡ **13:35 13:35** สดุดี 16:10 § **13:38 13:38** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด” ✡ **13:41 13:41** ฮาบากุก 1:5

46 เปาโลกับบารนาบัสกล่าวอย่างกล้าหาญว่า
"จำเป็นต้องประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่พวกคุณก่อน แต่เมื่อพวกคุณผลักไสพระวจนะนั้น
และตัดสินตนเองว่าไม่คู่ควรกับชีวิตนิรันดร์ ดูสิ พวกเราจึงหันไปหาคนต่างชาติ
47 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าบัญชาพวกเราไว้อย่างนี้ว่า
"เราตั้งเจ้าไว้เป็นความสว่างแก่คนต่างชาติ
เพื่อเจ้าจะนำความรอดไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก" ✡
48 เมื่อคนต่างชาติได้ยินดังนั้น พวกเขาก็ชื่นชมยินดี และยกย่องพระวจนะของพระเจ้า
คนทั้งหลายที่ถูกกำหนดไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อ
49 พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแพร่ออกไปทั่วทั้งแคว้น
50 แต่ชาวยิวยุยงสตรีที่ยำเกรงพระเจ้าและมีอิทธิพล รวมทั้งเหล่าผู้นำของเมือง
ให้ก่อการข่มเหงเปาโลกับบารนาบัส และขับไล่ทั้งสองออกจากเขตแดนของพวกเขา
51 ทั้งสองจึงสะบัดฝุ่นจากเท้าใส่พวกเขา แล้วไปเมืองอิโคนิยูม
52 ส่วนเหล่าสาวกเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและพระวิญญาณบริสุทธิ์

14

1 ที่เมืองอิโคนิยูม เปาโลกับบารนาบัสเข้าไปในธรรมศาลาของชาวยิวด้วยกัน
และพูดจนชาวยิวกับชาวกรีกจำนวนมากเชื่อ
2 แต่ชาวยิวที่ไม่เชื่อ* ยุยงคนต่างชาติ และทำให้พวกเขาเป็นปฏิปักษ์ต่อพี่น้อง
3 ดังนั้น ทั้งสองจึงอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน และกล่าวอย่างกล้าหาญโดยพึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
พระองค์เป็นพยานยืนยันถ้อยคำแห่งพระคุณของพระองค์
โดยประทานให้หมายสำคัญและการอัศจรรย์เกิดขึ้นผ่านมือของทั้งสอง
4 แต่ประชาชนในเมืองแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งอยู่ข้างชาวยิว อีกฝ่ายหนึ่งอยู่ข้างเหล่าอัครทูต
5 เมื่อคนต่างชาติกับชาวยิว พร้อมทั้งเหล่าผู้นำของพวกเขา
พยายามใช้ความรุนแรงทำร้ายและเอาหินขว้างพวกเขา
6 ทั้งสองรู้ตัวจึงหนีไปยังเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี และเมืองอื่น ๆ
ในแคว้นลิคาโอเนียกับบริเวณโดยรอบ
7 และประกาศข่าวดีที่นั่น
8 ที่เมืองลิสตรา มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ เท้าของเขาไม่มีกำลัง เขาพิการมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา
และไม่เคยเดินเลย
9 ชายคนนี้กำลังฟังเปาโลพูด เปาโลจ้องมองเขา และเห็นว่าเขามีความเชื่อที่จะหายดี
10 จึงพูดเสียงดังว่า "จงยืนขึ้นให้ตรง" ชายนั้นก็กระโดดขึ้นและเดิน
11 เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ พวกเขาก็ร้องเสียงดังเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า
"พวกเทพเจ้าลงมาหาพวกเราในรูปร่างมนุษย์แล้ว"
12 พวกเขาเรียกบารนาบัสว่า "จูปิเตอร์" และเรียกเปาโลว่า "เมอร์คิวรี"
เพราะเปาโลเป็นคนพูดหลัก
13 ปุโรหิตของเทพจูปิเตอร์ ซึ่งมีวิหารอยู่หน้าเมือง นำวัวกับพวงมาลัยมาที่ประตู
และตั้งใจจะถวายเครื่องบูชาร่วมกับฝูงชน
14 แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยินเรื่องนี้ ทั้งสองฉีกเสื้อผ้าของตน
แล้ววิ่งเข้าไปกลางฝูงชนพร้อมร้องว่า

✡ **13:47 13:47** อิสยาห์ 49:6 * **14:2 14:2** หรือ "ไม่เชื่อฟัง"

15 “พวกคุณ ทำไมถึงทำอย่างนี้” พวกเราก็เป็นมนุษย์ที่มีธรรมชาติเหมือนพวกคุณ
และนำข่าวดีมาบอกพวกคุณ เพื่อให้พวกคุณหันจากสิ่งไร้ค่าเหล่านี้มาหาพระเจ้าผู้มีชีวิต
ผู้สร้างท้องฟ้า แผ่นดินโลก ทะเล และทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น
16 ในยุคก่อน ๆ พระองค์ปล่อยให้ชนชาติทั้งปวงดำเนินไปตามทางของตน
17 ถึงกระนั้น พระองค์ก็ไม่ได้ปล่อยให้ไม่มีพยานถึงพระองค์ เพราะพระองค์ทำดี
ประทานฝนจากท้องฟ้าแก่พวกคุณ† และประทานฤดูกาลที่เกิดผล
ทำให้พวกเรามีอาหารอิ่มและใจชื่นบาน”
18 แม้กล่าวอย่างนี้ ทั้งสองก็แทบห้ามฝูงชนไม่ให้ถวายเครื่องบูชาแก่พวกเขาไม่ได้
19 แต่มีชาวยิวจากเมืองอันทิโอกและอิโคนิยูมมาถึง พวกเขาชักจูงฝูงชน แล้วเอาหินขว้างเปาโล
จากนั้นลากเขาออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าเขาตายแล้ว
20 แต่เมื่อเหล่าสาวกมายืนล้อมเขา เขาก็ลุกขึ้นและเข้าเมือง
วันรุ่งขึ้นเขาออกเดินทางไปเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส
21 เมื่อประกาศข่าวดีในเมืองนั้น และทำให้คนจำนวนมากเป็นสาวกแล้ว
พวกเขาก็กลับไปเมืองลิสตรา อิโคนิยูม และอันทิโอก
22 พวกเขาเสริมกำลังเหล่าสาวก หนุนใจให้ยืนหยัดอยู่ในความเชื่อ และกล่าวว่า
“พวกเราต้องผ่านความทุกข์ยากมากมายจึงจะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า”
23 เมื่อแต่งตั้งผู้อาวุโสให้แก่พวกเขาในทุกประชาคมแล้ว
เปาโลกับบารนาบัสก็อธิษฐานและอดอาหาร แล้วฝากพวกเขาไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่พวกเขาเชื่อ
24 จากนั้นทั้งสองเดินทางผ่านแคว้นปิสิเดียมาถึงแคว้นปัมฟีเลีย
25 เมื่อประกาศพระวจนะที่เมืองเปอร์กาแล้ว ก็ลงไปเมืองอัตตาลียา
26 จากที่นั่น พวกเขาแล่นเรือกลับไปเมืองอันทิโอก
ซึ่งเป็นเมืองที่พวกเขาเคยถูกฝากไว้กับพระคุณของพระเจ้า เพื่อทำงานที่บัดนี้พวกเขาทำสำเร็จแล้ว
27 เมื่อมาถึง พวกเขาเรียกประชาคมมารวมตัวกัน และรายงานทุกสิ่งที่พระเจ้าทำร่วมกับพวกเขา
และเปิดประตูให้ชนชาติต่าง ๆ เข้าสู่ความเชื่อ
28 แล้วพวกเขาพักอยู่กับเหล่าสาวกเป็นเวลานาน

15

1 มีชายบางคนลงมาจากแคว้นยูเดีย และสอนพี่น้อง* ว่า
“ถ้าพวกคุณไม่เข้าสุหนัตตามธรรมเนียมของโมเสส พวกคุณจะรอดไม่ได้”
2 เมื่อเปาโลกับบารนาบัสโต้แย้งและถกเถียงกับพวกเขาอย่างมาก พี่น้องจึงมอบหมายให้เปาโล
บารนาบัส และคนอื่นอีกบางคนขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อหารือเรื่องนี้กับเหล่าอัครทูตและผู้อาวุโส
3 เมื่อประชาคมส่งพวกเขาออกเดินทาง พวกเขาผ่านแคว้นฟีนิเซียและสะมาเรีย
พร้อมทั้งเล่าเรื่องการหันมาหาพระเจ้าของคนต่างชาติ ทำให้พี่น้องทุกคนชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง
4 เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ประชาคม เหล่าอัครทูต และผู้อาวุโสต่างต้อนรับพวกเขา
แล้วพวกเขาก็รายงานทุกสิ่งที่พระเจ้าทำร่วมกับพวกเขา
5 แต่ผู้เชื่อบางคนจากกลุ่มฟาริสียืนขึ้นกล่าวว่า “จำเป็นต้องให้คนเหล่านี้เข้าสุหนัต
และสั่งให้พวกเขาถือธรรมบัญญัติของโมเสส”
6 เหล่าอัครทูตกับผู้อาวุโสจึงมาประชุมกันเพื่อพิจารณาเรื่องนี้

---

† **14:17** **14:17** TR อ่านว่า “แก่พวกเรา” แทนคำว่า “แก่พวกคุณ” * **15:1** **15:1** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด”

7 หลังจากถกเถียงกันมาก เปโตรก็ยืนขึ้นกล่าวว่า “พี่น้อง พวกคุณรู้ว่าเมื่อนานมาแล้ว
พระเจ้าเลือกข้าพเจ้าจากท่ามกลางพวกคุณ เพื่อให้ชนชาติต่าง ๆ
ได้ยินพระวจนะแห่งข่าวดีจากปากของข้าพเจ้า และเชื่อ
8 พระเจ้า ผู้รู้จิตใจ เป็นพยานยืนยันถึงพวกเขา
โดยประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกเขาเช่นเดียวกับที่ประทานแก่พวกเรา
9 พระองค์ไม่แบ่งแยกระหว่างพวกเรากับพวกเขา แต่ชำระใจของพวกเขาให้สะอาดโดยความเชื่อ
10 ดังนั้น ตอนนี้ทำไมพวกคุณจึงทดลองพระเจ้า ด้วยการสวมแอกให้เหล่าสาวก
ซึ่งทั้งบรรพบุรุษของเราและพวกเราเองก็แบกไม่ไหว”
11 แต่พวกเราเชื่อว่า พวกเรารอดโดยพระคุณขององค์พระเยซู† เช่นเดียวกับพวกเขา”
12 คนทั้งที่ประชุมเงียบลง และฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าถึงหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่าง ๆ
ที่พระเจ้าทำในหมู่ชนชาติต่าง ๆ ผ่านพวกเขา
13 เมื่อทั้งสองพูดจบ ยากอบจึงกล่าวว่า “พี่น้อง จงฟังข้าพเจ้า
14 สิเมโอนเล่าให้ฟังแล้วว่า พระเจ้าหันมาหาชนชาติต่าง ๆ เป็นครั้งแรก
เพื่อเลือกคนจากพวกเขาให้เป็นประชากรสำหรับพระนามของพระองค์
15 เรื่องนี้สอดคล้องกับถ้อยคำของเหล่าผู้เผยพระวจนะ ตามที่เขียนไว้ว่า
16 “หลังจากนั้น เราจะกลับมา
เราจะสร้างพลับพลาของดาวิดที่พังลงขึ้นใหม่
เราจะสร้างซากของมันขึ้นใหม่
และจะตั้งมันขึ้น
17 เพื่อมนุษย์ที่เหลืออยู่จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
รวมทั้งคนต่างชาติทั้งปวงที่ถูกเรียกด้วยชื่อของเรา
องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทำสิ่งเหล่านี้ กล่าวดังนี้” ✡
18 “พระเจ้ารู้ทุกสิ่งที่พระองค์ทำมาตั้งแต่นิรันดร์กาล
19 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นควรว่า
พวกเราไม่ควรสร้างความลำบากแก่คนต่างชาติที่หันมาหาพระเจ้า
20 แต่ควรเขียนไปบอกพวกเขาให้ละเว้นสิ่งที่แปดเปื้อนจากรูปเคารพ การผิดศีลธรรมทางเพศ
สิ่งที่มาจากสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และเลือด
21 เพราะตั้งแต่สมัยโบราณ ในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องโมเสส
และมีการอ่านหนังสือของโมเสสในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต”
22 จากนั้น เหล่าอัครทูตกับผู้อาวุโส พร้อมกับประชาคมทั้งหมด
เห็นควรเลือกชายบางคนจากพวกเขา และส่งไปเมืองอันทิโอกพร้อมกับเปาโลและบารนาบัส ได้แก่
ยูดาสที่เรียกว่าบารซับบาส และสิลาส ซึ่งเป็นผู้นำในหมู่พี่น้อง‡
23 พวกเขาฝากจดหมายนี้ไปกับคนเหล่านั้น”
“จากพวกอัครทูต ผู้อาวุโส และพี่น้อง ถึงพี่น้องที่เป็นคนต่างชาติในเมืองอันทิโอก แคว้นซีเรีย
และแคว้นซิลีเซีย ขอส่งคำทักทายถึงพวกคุณ
24 พวกเราได้ยินว่า
มีบางคนจากพวกเราออกไปกล่าวถ้อยคำที่ทำให้พวกคุณเดือดร้อนและจิตใจสับสน โดยกล่าวว่า
‘พวกคุณต้องเข้าสุหนัตและถือธรรมบัญญัติ’ ทั้งที่พวกเราไม่เคยสั่งพวกเขาเช่นนั้น

---

† **15:11 15:11** TR เพิ่มคำว่า “พระคริสต์” ✡ **15:17 15:17** อาโมส 9:11-12 ‡ **15:22 15:22** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด”

25 พวกเราจึงเห็นพ้องกันว่า
ควรเลือกชายบางคนและส่งไปหาพวกคุณพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของพวกเรา
26 ทั้งสองคนยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อพระนามขององค์พระเยซูคริสต์ของพวกเรา
27 เพราะฉะนั้น พวกเราจึงส่งยูดาสกับสิลาสไป
ซึ่งจะบอกเรื่องเดียวกันนี้แก่พวกคุณด้วยปากของพวกเขาเอง
28 เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเราเห็นควรว่า
ไม่ควรวางภาระใดแก่พวกคุณมากไปกว่าสิ่งจำเป็นเหล่านี้
29 คือให้พวกคุณละเว้นของที่ถวายแก่รูปเคารพ เลือด สิ่งที่มาจากสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย
และการผิดศีลธรรมทางเพศ ถ้าพวกคุณรักษาตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ ก็จะเป็นการดี
ขอให้พวกคุณอยู่ดี
30 เมื่อถูกส่งออกไป พวกเขาก็ลงไปเมืองอันทิโอก
แล้วเรียกคนทั้งหมดมาประชุมกันและมอบจดหมายให้
31 เมื่ออ่านจดหมายแล้ว พวกเขาก็ชื่นชมยินดีเพราะคำหนุนใจในจดหมายนั้น
32 ยูดาสกับสิลาส ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะด้วย ได้กล่าวหนุนใจพี่น้องอย่างมาก
และเสริมกำลังพวกเขา
33 หลังจากพักอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง พี่น้องก็ส่งพวกเขากลับไปหาเหล่าอัครทูตด้วยความสงบสุข
34 §
35 ส่วนเปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ในเมืองอันทิโอก
สอนและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าร่วมกับคนอื่นอีกหลายคน
36 หลังจากผ่านไปหลายวัน เปาโลกล่าวกับบารนาบัสว่า
พวกเรากลับไปเยี่ยมพี่น้องในทุกเมืองที่พวกเราประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ากันเถอะ
เพื่อดูว่าพวกเขาเป็นอย่างไรบ้าง
37 บารนาบัสตั้งใจจะพายอห์น ซึ่งเรียกว่ามาระโก ไปด้วย
38 แต่เปาโลเห็นว่า ไม่ควรพาคนที่เคยแยกจากพวกเขาในแคว้นปัมฟีเลีย
และไม่ได้ร่วมทำงานกับพวกเขาไปด้วย
39 ทั้งสองขัดแย้งกันรุนแรงจนต้องแยกทางกัน บารนาบัสพามาระโกไปด้วย
และแล่นเรือไปเกาะไซปรัส
40 ส่วนเปาโลเลือกสิลาสและออกเดินทาง หลังจากพี่น้องฝากเขาไว้กับพระคุณของพระเจ้า
41 เขาเดินทางผ่านแคว้นซีเรียและซิลีเซีย เสริมกำลังประชาคมต่าง ๆ

16

1 เปาโลมาถึงเมืองเดอร์บีและลิสตรา ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี
มารดาของเขาเป็นหญิงชาวยิวที่เชื่อ ส่วนบิดาเป็นชาวกรีก
2 พี่น้องในเมืองลิสตราและอิโคนิยูมต่างกล่าวถึงเขาในทางดี
3 เปาโลต้องการให้ทิโมธีเดินทางไปกับเขา
จึงนำทิโมธีไปเข้าสุหนัตเพราะชาวยิวในบริเวณนั้นต่างรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาวกรีก
4 ขณะเดินทางผ่านเมืองต่าง ๆ
พวกเขามอบข้อกำหนดที่เหล่าอัครทูตและผู้อาวุโสในกรุงเยรูซาเล็มได้ตัดสินไว้ ให้ผู้เชื่อถือปฏิบัติ
5 ดังนั้น ประชาคมต่าง ๆ จึงเข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ และมีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกวัน
6 เมื่อพวกเขาเดินทางผ่านแคว้นฟรีเจียและกาลาเทีย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามไม่ให้ประกาศพระวจนะในแคว้นเอเชีย

§ **15:34 15:34** สำเนาบางฉบับเพิ่มว่า แต่สิลาสเห็นควรจะอยู่ที่นั่นต่อไป

7 เมื่อมาถึงบริเวณตรงข้ามแคว้นมิเซีย พวกเขาพยายามจะเข้าแคว้นบิธีเนีย
แต่พระวิญญาณไม่อนุญาต
8 พวกเขาจึงผ่านแคว้นมิเซียลงไปเมืองโตรอัส
9 ในกลางคืน เปาโลเห็นนิมิต มีชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอยู่และวิงวอนเขาว่า
“โปรดข้ามมาแคว้นมาซิโดเนียและช่วยพวกเราด้วย”
10 เมื่อเปาโลเห็นนิมิตแล้ว พวกเราก็พยายามออกเดินทางไปแคว้นมาซิโดเนียทันที
เพราะสรุปได้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวดีแก่คนที่นั่น
11 พวกเราออกเรือจากเมืองโตรอัส มุ่งตรงไปเกาะสาโมธราเก และวันรุ่งขึ้นไปเมืองเนอาโปลิส
12 จากที่นั่นไปเมืองฟีลิปปี ซึ่งเป็นเมืองสำคัญของเขตหนึ่งในแคว้นมาซิโดเนีย
และเป็นอาณานิคมของโรม พวกเราพักอยู่ในเมืองนี้หลายวัน
13 ในวันสะบาโต พวกเราออกไปนอกประตูเมืองริมแม่น้ำ ซึ่งพวกเราคิดว่ามีสถานที่สำหรับอธิษฐาน
พวกเรานั่งลงและพูดกับบรรดาสตรีที่มารวมตัวกัน
14 มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดีย จากเมืองธิยาทิรา เป็นคนขายผ้าสีม่วง และเป็นผู้นมัสการพระเจ้า
นางฟังพวกเราอยู่ องค์พระผู้เป็นเจ้าเปิดใจของนางให้ตั้งใจฟังสิ่งที่เปาโลกล่าว
15 เมื่อนางกับคนในบ้านรับบัพติศมาแล้ว นางวิงวอนพวกเราว่า
“ถ้าพวกคุณเห็นว่าข้าพเจ้าซื่อสัตย์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เชิญมาพักที่บ้านของข้าพเจ้า”
แล้วนางก็ชักชวนจนพวกเรายอม
16 วันหนึ่ง ขณะพวกเรากำลังไปยังสถานที่อธิษฐาน มีทาสสาวคนหนึ่งมาพบพวกเรา
นางมีวิญญาณทำนาย และทำเงินให้นายของนางมากมายด้วยการทำนายโชคชะตา
17 นางเดินตามเปาโลกับพวกเรา และร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด
พวกเขาประกาศหนทางแห่งความรอดแก่พวกเรา”
18 นางทำอย่างนี้อยู่หลายวัน
แต่เปาโลรู้สึกรำคาญอย่างมาก จึงหันไปกล่าวกับวิญญาณนั้นว่า
“เราสั่งเจ้าในพระนามของพระเยซูคริสต์ให้ออกจากนาง” และมันก็ออกในเวลานั้นทันที
19 เมื่อพวกนายของนางเห็นว่าความหวังที่จะได้กำไรหมดไป
พวกเขาก็จับเปาโลกับสิลาสและลากไปยังลานกลางเมืองต่อหน้าเหล่าผู้ปกครอง
20 เมื่อพาทั้งสองไปหาพวกเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง พวกเขากล่าวว่า “ชายสองคนนี้เป็นชาวยิว
และกำลังก่อความวุ่นวายในเมืองของเรา
21 พวกเขาสอนธรรมเนียมซึ่งกฎหมายไม่อนุญาตให้พวกเราชาวโรมันรับหรือปฏิบัติ”
22 ฝูงชนก็ร่วมกันลุกฮือต่อต้านทั้งสอง พวกเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองฉีกเสื้อผ้าออกจากตัวทั้งสอง
แล้วสั่งให้เฆี่ยนด้วยไม้เรียว
23 เมื่อเฆี่ยนทั้งสองหลายทีแล้ว ก็โยนเข้าคุก และสั่งผู้คุมให้ควบคุมไว้อย่างแน่นหนา
24 เมื่อได้รับคำสั่งเช่นนั้น ผู้คุมจึงขังทั้งสองไว้ในห้องขังชั้นใน และใส่เท้าไว้ในขื่อ
25 ประมาณเที่ยงคืน เปาโลกับสิลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า
ส่วนนักโทษคนอื่น ๆ ก็ฟังอยู่
26 ทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง จนฐานของเรือนจำสั่นสะเทือน ประตูทุกบานเปิดออกทันที
และเครื่องพันธนาการของทุกคนก็หลุด
27 ผู้คุมตื่นขึ้น เมื่อเห็นประตูเรือนจำเปิดอยู่ ก็ชักดาบออกและกำลังจะฆ่าตัวเอง
เพราะคิดว่านักโทษหนีไปหมดแล้ว
28 แต่เปาโลร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเอง เพราะพวกเราทุกคนยังอยู่ที่นี่”
29 ผู้คุมเรียกให้เอาไฟมา แล้วรีบเข้าไป เขาตัวสั่นและทรุดลงต่อหน้าเปาโลกับสิลาส

30 จากนั้นพาทั้งสองออกมาและถามว่า “ท่านทั้งสอง ข้าพเจ้าต้องทำอย่างไรจึงจะรอด”
31 ทั้งสองตอบว่า “จงเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์ แล้วท่านจะรอด ทั้งท่านและคนในบ้านของท่าน”
32 แล้วพวกเขาก็กล่าวพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่ผู้คุมและทุกคนในบ้านของเขา
33 ในเวลานั้นของกลางคืน ผู้คุมพาทั้งสองไปล้างบาดแผลจากการเฆี่ยน
แล้วเขากับทุกคนในบ้านก็รับบัพติศมาทันที
34 เขาพาทั้งสองขึ้นไปในบ้าน จัดอาหารให้ และชื่นชมยินดีอย่างยิ่งพร้อมกับคนทั้งบ้าน
เพราะได้เชื่อในพระเจ้า
35 เมื่อถึงรุ่งเช้า พวกเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองส่งเจ้าพนักงานมาบอกว่า “ปล่อยชายสองคนนั้นไป”
36 ผู้คุมจึงบอกเปาโลว่า “พวกเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองส่งคำสั่งมาให้ปล่อยพวกคุณ เพราะฉะนั้น
ตอนนี้เชิญออกไปโดยสวัสดิภาพ”
37 แต่เปาโลกล่าวกับพวกเขาว่า “พวกเขาเฆี่ยนพวกเราต่อหน้าสาธารณชนโดยไม่ไต่สวน
ทั้งที่พวกเราเป็นพลเมืองโรมัน แล้วโยนพวกเราเข้าคุก บัดนี้จะปล่อยพวกเราอย่างลับ ๆ หรือ? ไม่ได้
ให้พวกเขามาพาพวกเราออกไปเอง”
38 เจ้าพนักงานนำถ้อยคำเหล่านี้ไปรายงานแก่พวกเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง
เมื่อพวกเขาได้ยินว่าเปาโลกับสิลาสเป็นพลเมืองโรมัน ก็กลัว
39 จึงมาขอร้องทั้งสอง แล้วพาออกจากคุก และขอให้ออกจากเมือง
40 เปาโลกับสิลาสออกจากคุกและไปบ้านของลิเดีย เมื่อพบพี่น้อง ทั้งสองก็หนุนใจพวกเขา
แล้วจึงออกเดินทาง

17

1 เมื่อเปาโลและคณะเดินทางผ่านเมืองอัมฟีโปลิสและอปอลโลเนีย ก็มาถึงเมืองเธสะโลนิกา
ซึ่งมีธรรมศาลาของชาวยิวอยู่
2 เปาโลเข้าไปหาพวกเขาตามธรรมเนียมของเขา
และอภิปรายกับพวกเขาจากพระคัมภีร์ตลอดสามวันสะบาโต
3 เขาอธิบายและแสดงให้เห็นว่า พระคริสต์จำเป็นต้องทนทุกข์และฟื้นขึ้นจากความตาย
แล้วกล่าวว่า “พระเยซูองค์นี้ที่ข้าพเจ้าประกาศแก่พวกคุณคือพระคริสต์”
4 บางคนในพวกเขาเชื่อและเข้าร่วมกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกที่ยำเกรงพระเจ้าจำนวนมาก
และสตรีชั้นนำอีกไม่น้อย
5 แต่ชาวยิวที่ไม่ยอมเชื่อพาชายชั่วบางคนจากตลาดไปด้วย* พวกเขารวบรวมฝูงชน
ก่อความวุ่นวายทั่วเมือง
แล้วบุกเข้าไปในบ้านของยาโสนเพื่อจะลากเปาโลกับสิลาสออกไปต่อหน้าประชาชน
6 เมื่อหาไม่พบ พวกเขาก็ลากยาโสนกับพี่น้องบางคน† ไปหาเหล่าผู้ปกครองเมือง พร้อมตะโกนว่า
“คนพวกนี้ที่ทำให้โลกปั่นป่วนไปทั่วมาถึงที่นี่แล้วด้วย
7 ยาโสนรับพวกเขาไว้ คนเหล่านี้ล้วนทำขัดกับข้อบัญญัติของซีซาร์
โดยกล่าวว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือเยซู”
8 เมื่อฝูงชนกับเหล่าผู้ปกครองเมืองได้ยินเรื่องเหล่านี้ก็ไม่สบายใจ
9 พวกเขาจึงเรียกหลักประกันจากยาโสนและคนอื่น ๆ แล้วปล่อยตัวไป
10 พี่น้องส่งเปาโลกับสิลาสออกเดินทางไปเมืองเบโรอาในคืนนั้นทันที เมื่อไปถึง
ทั้งสองก็เข้าไปในธรรมศาลาของชาวยิว

---

* **17:5** **17:5** TR อ่านว่า “ชาวยิวที่ไม่ยอมเชื่อเกิดความอิจฉาและพาชายชั่วบางคนจากตลาดไปด้วย” แทนคำว่า “แต่ชาวยิวที่ไม่ยอมเชื่อพาชายชั่วบางคนจากตลาดไปด้วย” † **17:6** **17:6** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด”

11 ชาวยิวที่นั่นมีใจเปิดกว้างกว่าคนที่เมืองเธสะโลนิกา
พวกเขารับพระวจนะด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง
และตรวจสอบพระคัมภีร์ทุกวันเพื่อดูว่าสิ่งเหล่านี้เป็นจริงหรือไม่
12 ดังนั้นหลายคนในพวกเขาจึงเชื่อ รวมทั้งสตรีชาวกรีกที่มีฐานะสำคัญและชายอีกไม่น้อย
13 แต่เมื่อชาวยิวจากเมืองเธสะโลนิการู้ว่าเปาโลประกาศพระวจนะของพระเจ้าที่เมืองเบโรอาด้วย
พวกเขาก็ตามมายุยงฝูงชนที่นั่น
14 พี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปทางทะเลทันที ส่วนสิลาสกับทิโมธียังคงอยู่ที่นั่น
15 คนที่พาเปาโลไปส่งเดินทางกับเขาจนถึงกรุงเอเธนส์ แล้วจึงกลับไป
โดยได้รับคำสั่งให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบมาหาเปาโลโดยเร็วที่สุด
16 ระหว่างที่เปาโลรอทั้งสองอยู่ที่กรุงเอเธนส์
เขารู้สึกขุ่นเคืองใจอย่างมากเมื่อเห็นว่าทั้งเมืองเต็มไปด้วยรูปเคารพ
17 เขาจึงอภิปรายในธรรมศาลากับชาวยิวและคนที่ยำเกรงพระเจ้า
และอภิปรายในตลาดทุกวันกับผู้คนที่พบกันที่นั่น
18 นักปรัชญาพวกเอปิคูเรียนและสโตอิกบางคน‡ ก็สนทนากับเขา บางคนพูดว่า
“คนพูดพล่ามนี่อยากจะพูดอะไร”
ส่วนคนอื่นพูดว่า “ดูเหมือนเขากำลังประกาศเรื่องเทพเจ้าต่างถิ่น”
เพราะเปาโลประกาศเรื่องพระเยซูและการฟื้นขึ้นจากความตาย
19 พวกเขาจึงพาเปาโลไปยังสภาอาเรโอปากัส แล้วกล่าวว่า “พวกเราขอทราบได้ไหมว่า
คำสอนใหม่นี้ที่ท่านพูดถึงคืออะไร”
20 เพราะสิ่งที่ท่านพูดฟังแปลกหู พวกเราจึงอยากรู้ว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอย่างไร”
21 ชาวเอเธนส์ทั้งหมดกับคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่ที่นั่นต่างใช้เวลาไปกับการเล่าหรือฟังเรื่องใหม่ ๆ
เท่านั้น
22 เปาโลยืนอยู่กลางสภาอาเรโอปากัสแล้วกล่าวว่า “ชาวเอเธนส์ทั้งหลาย
ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกคุณให้ความสำคัญกับเรื่องศาสนาอย่างมากในทุกด้าน
23 เพราะเมื่อข้าพเจ้าเดินไปและสังเกตสิ่งต่าง ๆ ที่พวกคุณนมัสการ
ข้าพเจ้ายังพบแท่นบูชาแห่งหนึ่งมีข้อความจารึกว่า “แด่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก” ดังนั้น
สิ่งที่พวกคุณนมัสการทั้งที่ไม่รู้จักนั้น ข้าพเจ้ากำลังประกาศให้พวกคุณรู้จัก
24 พระเจ้าผู้สร้างโลกและทุกสิ่งในโลก เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
พระองค์ไม่ได้อาศัยอยู่ในวิหารที่มนุษย์สร้างขึ้น
25 และพระองค์ไม่ต้องพึ่งการปรนนิบัติจากมือมนุษย์ ราวกับว่าพระองค์ขาดสิ่งใด
เพราะพระองค์เองเป็นผู้ประทานชีวิต ลมหายใจ และทุกสิ่งแก่ทุกคน
26 พระองค์สร้างมนุษย์ทุกชนชาติจากสายเลือดเดียวกัน ให้พวกเขาอาศัยอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก
และพระองค์กำหนดช่วงเวลาต่าง ๆ รวมทั้งเขตแดนที่พวกเขาจะอาศัยอยู่
27 เพื่อให้พวกเขาแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า เผื่อว่าพวกเขาจะเอื้อมมือไปหาพระองค์จนพบ
แม้พระองค์ไม่ได้อยู่ไกลจากพวกเราแต่ละคนเลย
28 “เพราะในพระองค์เราจึงมีชีวิต เคลื่อนไหว และดำรงอยู่” ดังที่กวีบางคนของพวกคุณเองกล่าวว่า
“เพราะพวกเราก็เป็นลูกหลานของพระองค์ด้วย”
29 เมื่อพวกเราเป็นลูกหลานของพระเจ้า ก็ไม่ควรคิดว่าความเป็นพระเจ้าคล้ายกับทอง เงิน หรือหิน
ที่มนุษย์ใช้ฝีมือและความคิดแกะสลักขึ้น

‡ **17:18 17:18** TR ละคำว่า “ด้วย”

30 ในอดีต พระเจ้ามองข้ามความไม่รู้ของมนุษย์
แต่บัดนี้พระองค์บัญชาให้มนุษย์ทุกคนทุกแห่งกลับใจ
31 เพราะพระองค์กำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว
ที่จะพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรมโดยชายผู้หนึ่งที่พระองค์แต่งตั้งไว้
และพระองค์ยืนยันเรื่องนี้แก่ทุกคนด้วยการทำให้ชายผู้นั้นฟื้นขึ้นจากความตาย
32 เมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นกล่าวว่า
พวกเราอยากฟังท่านพูดเรื่องนี้อีก
33 เปาโลจึงออกไปจากพวกเขา
34 แต่มีบางคนเข้าร่วมกับเขาและเชื่อ ในจำนวนนั้นมีไดโอนีสิอัส สมาชิกสภาอาเรโอปากัส
หญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ อีกหลายคน

18

1 หลังจากนั้นเปาโลออกจากกรุงเอเธนส์ไปเมืองโครินธ์
2 ที่นั่นเขาพบชาวยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา เป็นชาวแคว้นปอนทัสโดยกำเนิด
ซึ่งเพิ่งมาจากอิตาลีพร้อมกับปริสสิลลาภรรยาของเขา
เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัสสั่งให้ชาวยิวทั้งหมดออกจากกรุงโรม เปาโลจึงไปหาทั้งสอง
3 เนื่องจากมีอาชีพเดียวกัน เปาโลจึงพักอยู่กับทั้งสองและทำงานด้วยกัน
เพราะพวกเขามีอาชีพทำเต็นท์
4 ทุกวันสะบาโต เปาโลอภิปรายในธรรมศาลาและชักชวนทั้งชาวยิวกับชาวกรีกให้เชื่อ
5 เมื่อสิลาสกับทิโมธีลงมาจากแคว้นมาซิโดเนีย
พระวิญญาณเร่งเร้าเปาโลให้เป็นพยานยืนยันแก่ชาวยิวว่า พระเยซูคือพระคริสต์
6 แต่เมื่อพวกเขาต่อต้านและกล่าวหมิ่นประมาท เปาโลก็สะบัดเสื้อผ้าของตนแล้วกล่าวว่า
เลือดของพวกคุณจะตกอยู่บนศีรษะของพวกคุณเอง ข้าพเจ้าพ้นผิดแล้ว
จากนี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ
7 เขาจึงออกจากที่นั่นและเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยุสทัส ซึ่งนมัสการพระเจ้า
บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา
8 คริสปัส ผู้นำธรรมศาลา เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าพร้อมกับทุกคนในครอบครัว
ชาวโครินธ์อีกจำนวนมากเมื่อได้ฟังก็เชื่อและรับบัพติศมา
9 ในคืนนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับเปาโลในนิมิตว่า อย่ากลัวเลย จงพูดต่อไปและอย่านิ่งเงียบ
10 เพราะเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีใครทำร้ายเจ้า เพราะเรามีประชาชนจำนวนมากในเมืองนี้
11 เปาโลจึงอยู่ที่นั่นหนึ่งปีหกเดือน และสอนพระวจนะของพระเจ้าในหมู่พวกเขา
12 เมื่อกัลลิโอเป็นผู้ว่าราชการแคว้นอาคายา
ชาวยิวร่วมใจกันต่อต้านเปาโลและพาเขาไปต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา
13 กล่าวว่า ชายคนนี้ชักชวนผู้คนให้นมัสการพระเจ้าโดยขัดต่อกฎหมาย
14 ขณะที่เปาโลกำลังจะอ้าปากพูด กัลลิโอกล่าวกับชาวยิวว่า
ถ้าเป็นเรื่องการทำผิดหรืออาชญากรรมร้ายแรงจริง ๆ ชาวยิวทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็ควรรับฟังพวกคุณ
15 แต่ถ้าเป็นข้อโต้แย้งเกี่ยวกับถ้อยคำ ชื่อต่าง ๆ และกฎหมายของพวกคุณเอง
ก็จงจัดการกันเองเถิด ข้าพเจ้าไม่ต้องการเป็นผู้พิพากษาเรื่องเหล่านี้
16 แล้วเขาก็ไล่พวกเขาออกจากบัลลังก์พิพากษา
17 จากนั้นชาวกรีกทั้งหมดก็จับโสสเธเนส ผู้นำธรรมศาลา แล้วทุบตีเขาต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา
แต่กัลลิโอไม่สนใจเรื่องเหล่านี้เลย

18 หลังจากนั้นเปาโลยังอยู่ต่ออีกหลายวัน แล้วจึงลาพี่น้อง* และลงเรือจากที่นั่นไปแคว้นซีเรีย
พร้อมกับปริสสิลลาและอาควิลลา ที่เมืองเคนเครีย เขาโกนศีรษะเพราะได้ปฏิญาณไว้
19 เมื่อมาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลให้ทั้งสองอยู่ที่นั่น
ส่วนตัวเขาเข้าไปในธรรมศาลาและอภิปรายกับชาวยิว
20 เมื่อพวกเขาขอให้เขาอยู่ต่ออีกนานหน่อย เขาก็ไม่ยอม
21 แต่ลาไปโดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจำเป็นต้องไปถือเทศกาลที่จะมาถึงนี้ที่กรุงเยรูซาเล็มให้ได้
แต่ถ้าพระเจ้าประสงค์ ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพวกคุณอีก” แล้วเขาก็ออกเรือจากเมืองเอเฟซัส
22 เมื่อขึ้นฝั่งที่เมืองซีซารียาแล้ว เขาขึ้นไปทักทายประชาคม จากนั้นจึงลงไปยังเมืองอันทิโอก
23 เมื่อพักอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง เขาก็ออกเดินทางผ่านแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับ
เพื่อเสริมกำลังสาวกทุกคน
24 มีชาวยิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เป็นชาวเมืองอเล็กซานเดรียโดยกำเนิด มาถึงเมืองเอเฟซัส
เขาเป็นคนมีวาทศิลป์และเชี่ยวชาญพระคัมภีร์อย่างมาก
25 ชายคนนี้ได้รับคำสอนเรื่องทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขามีใจร้อนรน
พูดและสอนเรื่องพระเยซูอย่างถูกต้อง แม้จะรู้จักเพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น
26 เขาเริ่มพูดอย่างกล้าหาญในธรรมศาลา เมื่อปริสสิลลากับอาควิลลาได้ยินเขา
ทั้งสองก็พาเขาไปคุยเป็นการส่วนตัว และอธิบายทางของพระเจ้าให้เขาเข้าใจอย่างถูกต้องยิ่งขึ้น
27 เมื่ออปอลโลตั้งใจจะข้ามไปแคว้นอาคายา พี่น้องก็ให้กำลังใจเขา
และเขียนจดหมายถึงเหล่าสาวกให้ต้อนรับเขา เมื่อไปถึง เขาช่วยผู้ที่ได้เชื่อโดยพระคุณอย่างมาก
28 เพราะเขาโต้แย้งชาวยิวอย่างทรงพลังต่อหน้าสาธารณชน
และใช้พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าพระเยซูคือพระคริสต์

19

1 ขณะที่อปอลโลอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลเดินทางผ่านดินแดนตอนบนมาถึงเมืองเอเฟซัส
และพบสาวกบางคน
2 เขาถามพวกเขาว่า “เมื่อพวกคุณเชื่อแล้ว พวกคุณได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือไม่”
พวกเขาตอบว่า “ไม่ พวกเรายังไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์”
3 เปาโลจึงถามว่า “ถ้าเช่นนั้น พวกคุณรับบัพติศมาแบบไหน”
พวกเขาตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น”
4 เปาโลกล่าวว่า “ยอห์นให้คนรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาแห่งการกลับใจ
และบอกประชาชนให้เชื่อในผู้ที่จะมาภายหลังเขา คือพระคริสต์เยซู”*
5 เมื่อได้ยินดังนั้น พวกเขาก็รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระเยซู
6 เมื่อเปาโลวางมือบนพวกเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาเหนือพวกเขา พวกเขาพูดภาษาอื่น ๆ
และเผยพระวจนะ
7 มีชายทั้งหมดประมาณสิบสองคน
8 เปาโลเข้าไปในธรรมศาลา และพูดอย่างกล้าหาญตลอดสามเดือน
อภิปรายและชักชวนพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
9 แต่เมื่อบางคนมีใจแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟัง และพูดโจมตี “หนทาง” ต่อหน้าฝูงชน
เปาโลก็แยกจากพวกเขาและพาสาวกออกมาด้วย แล้วอภิปรายทุกวันที่สำนักสอนของทีรันนัส
10 เขาทำเช่นนี้อยู่สองปี จนทุกคนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียได้ยินพระวจนะขององค์พระเยซู
ทั้งชาวยิวและชาวกรีก
11 พระเจ้าทำการอัศจรรย์พิเศษผ่านมือของเปาโล

---

* **18:18 18:18** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด” * **19:4 19:4** NU ละคำว่า “พระคริสต์”

12 ถึงขนาดที่ผู้คนนำผ้าเช็ดหน้าหรือผ้ากันเปื้อนที่สัมผัสตัวเปาโลไปวางบนคนป่วย
แล้วโรคก็หายไปและวิญญาณชั่วก็ออกจากพวกเขา
13 แต่มีผู้ขับผีชาวยิวบางคนที่เดินทางไปตามที่ต่าง ๆ
พยายามใช้พระนามขององค์พระเยซูกับคนที่มีวิญญาณชั่ว โดยกล่าวว่า
"เรากำชับพวกเจ้าโดยพระเยซูผู้ที่เปาโลประกาศ"
14 บุตรชายเจ็ดคนของเสวา ซึ่งเป็นหัวหน้าปุโรหิตชาวยิว ก็ทำเช่นนี้
15 แต่วิญญาณชั่วตอบว่า "เยซูเรารู้จัก เปาโลก็เรารู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นใคร"
16 แล้วชายที่มีวิญญาณชั่วก็โถมเข้าใส่พวกเขา
เอาชนะและทำร้ายพวกเขาจนต้องหนีออกจากบ้านนั้นทั้งเปลือยกายและมีบาดแผล
17 เรื่องนี้เป็นที่รู้กันในหมู่ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเอเฟซัส ทั้งชาวยิวและชาวกรีก
ทุกคนเกิดความยำเกรง และพระนามขององค์พระเยซูได้รับการยกย่องอย่างยิ่ง
18 ผู้ที่เชื่อแล้วจำนวนมากก็มา สารภาพและเปิดเผยสิ่งที่ตนเคยทำ
19 คนจำนวนมากที่เคยใช้เวทมนตร์นำตำราของตนมากองรวมกันและเผาต่อหน้าทุกคน
เมื่อคำนวณราคาของตำราเหล่านั้นแล้ว พบว่ามีมูลค่าห้าหมื่นเหรียญเงิน†
20 ดังนั้นพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ขยายและมีพลังยิ่งขึ้น
21 เมื่อเรื่องเหล่านี้สิ้นสุดลง เปาโลตั้งใจโดยพระวิญญาณว่า
หลังจากเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและอาคายาแล้ว เขาจะไปกรุงเยรูซาเล็ม โดยกล่าวว่า
"หลังจากข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย"
22 เขาส่งทิโมธีกับเอรัสทัส ผู้ช่วยงานสองคนของเขา ไปแคว้นมาซิโดเนีย
ส่วนตัวเขายังคงอยู่ในแคว้นเอเชียระยะหนึ่ง
23 ในช่วงเวลานั้นเกิดความวุ่นวายครั้งใหญ่เกี่ยวกับ "หนทาง"
24 เพราะมีช่างเงินคนหนึ่งชื่อเดเมตริอัส ทำศาลเทพีอาร์เทมิสด้วยเงิน
และทำให้พวกช่างมีรายได้ไม่น้อย
25 เขาเรียกพวกช่างเหล่านั้นมารวมกันพร้อมกับคนงานที่ทำอาชีพเดียวกัน แล้วกล่าวว่า
"ทุกคนก็รู้ว่าเรามีความมั่งคั่งจากอาชีพนี้
26 พวกคุณเห็นและได้ยินแล้วว่า ไม่เพียงที่เมืองเอเฟซัส แต่เกือบทั่วทั้งแคว้นเอเชีย
เปาโลคนนี้ได้ชักชวนผู้คนจำนวนมากให้หันไปจากเทพเจ้า
โดยกล่าวว่าสิ่งที่มือมนุษย์ทำขึ้นไม่ใช่พระเจ้า
27 ไม่เพียงอาชีพของเราจะเสี่ยงถูกดูหมิ่นเท่านั้น
แต่วิหารของเทพีอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ก็อาจถูกมองว่าไร้ความสำคัญ
และความยิ่งใหญ่ของนางอาจเสื่อมสูญ ทั้งที่ทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกนมัสการนาง"
28 เมื่อได้ยินดังนั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยความโกรธและตะโกนว่า
"เทพีอาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสยิ่งใหญ่นัก"
29 ทั้งเมืองเต็มไปด้วยความสับสน ผู้คนพร้อมใจกันกรูเข้าไปในโรงละคร
พร้อมลากกายอัสกับอาริสทารคัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลไปด้วย
30 เปาโลอยากเข้าไปหาประชาชน แต่เหล่าสาวกไม่ยอมให้เขาเข้าไป
31 เจ้าหน้าที่ชั้นสูงของแคว้นเอเชียบางคนที่เป็นเพื่อนของเปาโลก็ส่งคนมาขอร้องเขาไม่ให้เสี่ยง
เข้าไปในโรงละคร

---

† **19:19** **19:19** เงินห้าหมื่นเหรียญในที่นี้น่าจะหมายถึงห้าหมื่นดรัคมา ถ้าเป็นเช่นนั้น หนังสือที่ถูกเผามีมูลค่าเทียบเท่าค่าจ้างแรงงานเกษตรประมาณ 160 ปีต่อคน

32 ในที่ประชุม บางคนตะโกนอย่างหนึ่ง บางคนก็ตะโกนอีกอย่าง เพราะที่ประชุมกำลังสับสนวุ่นวาย
และคนส่วนใหญ่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามาชุมนุมกันเพราะเหตุใด
33 ชาวยิวดันอเล็กซานเดอร์ออกมาจากฝูงชน อเล็กซานเดอร์จึงยกมือเป็นสัญญาณ
และตั้งใจจะกล่าวแก้ต่างต่อหน้าประชาชน
34 แต่เมื่อพวกเขารู้ว่าเขาเป็นชาวยิว ทุกคนก็พร้อมใจกันตะโกนอยู่นานประมาณสองชั่วโมงว่า
"เทพีอาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสยิ่งใหญ่นัก!"
35 เมื่อเลขานุการประจำเมืองทำให้ฝูงชนสงบลงแล้ว เขากล่าวว่า "ชาวเอเฟซัสทั้งหลาย
มีใครบ้างที่ไม่รู้ว่านครเอเฟซัสเป็นผู้พิทักษ์วิหารของเทพีอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่
และรูปของนางที่ตกลงมาจากซุส"
36 เมื่อเรื่องเหล่านี้ไม่มีใครปฏิเสธได้ พวกคุณจึงควรสงบไว้และอย่าทำอะไรโดยหุนหันพลันแล่น
37 เพราะพวกคุณพาชายเหล่านี้มาที่นี่
ทั้งที่พวกเขาไม่ได้ปล้นวิหารและไม่ได้กล่าวหมิ่นประมาทเทพีของพวกคุณ
38 ดังนั้น ถ้าเดเมตริอัสกับพวกช่างที่อยู่กับเขามีข้อกล่าวหาต่อผู้ใด
ศาลก็เปิดทำการและมีผู้ว่าราชการอยู่ ให้พวกเขาฟ้องร้องกันตามกฎหมาย
39 แต่ถ้าพวกคุณต้องการพิจารณาเรื่องอื่น ก็ให้ตัดสินกันในที่ประชุมตามกฎหมาย
40 เพราะพวกเรากำลังเสี่ยงถูกกล่าวหาว่าก่อจลาจลจากเหตุการณ์วันนี้ ทั้งที่ไม่มีเหตุผลรองรับ
และพวกเราก็ไม่สามารถชี้แจงเหตุผลของความวุ่นวายนี้ได้"
41 เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว เขาก็เลิกที่ประชุม

20

1 หลังจากเหตุวุ่นวายสงบลง เปาโลเรียกเหล่าสาวกมาหา ลาพวกเขา
แล้วออกเดินทางไปแคว้นมาซิโดเนีย
2 เมื่อเดินทางผ่านดินแดนแถบนั้นและกล่าวถ้อยคำหนุนใจแก่พวกเขาอย่างมากแล้ว
เขาก็มาถึงดินแดนกรีซ
3 หลังจากอยู่ที่นั่นสามเดือน ขณะที่กำลังจะลงเรือไปแคว้นซีเรีย ชาวยิววางแผนทำร้ายเขา
เขาจึงตัดสินใจกลับทางแคว้นมาซิโดเนีย
4 คนเหล่านี้ร่วมเดินทางไปกับเขาจนถึงแคว้นเอเชีย ได้แก่ โสปาเทอร์ชาวเบโรอา
อาริสทารคัสกับเซคุนดัสชาวเธสะโลนิกา กายอัสชาวเดอร์บี ทิโมธี
และทีคิกัสกับโทรฟีมัสชาวแคว้นเอเชีย
5 คนเหล่านี้เดินทางล่วงหน้าไปและรอพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัส
6 หลังจากเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกเราออกเรือจากเมืองฟีลิปปี
และห้าวันต่อมาก็มาถึงพวกเขาที่เมืองโตรอัส ซึ่งพวกเราอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
7 ในวันแรกของสัปดาห์ เมื่อเหล่าสาวกมารวมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลพูดกับพวกเขา
เพราะตั้งใจจะออกเดินทางในวันรุ่งขึ้น เขาจึงพูดต่อไปจนถึงเที่ยงคืน
8 ในห้องชั้นบนที่พวกเรา* มารวมกัน มีไฟอยู่หลายดวง
9 ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทิคัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างและง่วงจัดจนหลับสนิท ขณะที่เปาโลยังพูดต่อไปอีกนาน
เขาก็ผล็อยหลับและตกจากชั้นสามลงมา เมื่อไปยกตัวขึ้นมาก็พบว่าเสียชีวิตแล้ว
10 เปาโลลงไป ทอดตัวลงบนเขาและกอดเขาไว้ แล้วกล่าวว่า "อย่าตกใจเลย
เพราะชีวิตยังอยู่ในตัวเขา"

---

* **20:8 20:8** TR อ่านว่า "พวกเขา" แทนคำว่า "พวกเรา"

11 จากนั้นเปาโลกลับขึ้นไป หักขนมปังและรับประทาน แล้วสนทนากับพวกเขาอยู่นานจนรุ่งเช้า
ก่อนจะออกเดินทาง
12 พวกเขาพาชายหนุ่มกลับไปทั้งที่มีชีวิตอยู่ และต่างได้รับการปลอบใจอย่างมาก

13 ส่วนพวกเราเดินทางล่วงหน้าไปยังเรือและออกเรือไปเมืองอัสโสส
โดยตั้งใจจะรับเปาโลขึ้นเรือที่นั่น เพราะเขาวางแผนไว้เช่นนั้นและตั้งใจจะเดินทางทางบกเอง
14 เมื่อเขามาพบพวกเราที่เมืองอัสโสส พวกเราก็รับเขาขึ้นเรือและเดินทางต่อไปยังเมืองมิทิเลเน
15 จากที่นั่นพวกเราออกเรือ และวันต่อมาก็มาถึงตรงข้ามเกาะคีออส
วันถัดไปแวะที่เกาะซามอสและพักที่เมืองโตรกิลเลียม แล้วอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส
16 เปาโลตั้งใจจะแล่นเรือผ่านเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียเวลาในแคว้นเอเชีย
เพราะเขารีบเดินทาง และถ้าเป็นไปได้ก็อยากไปถึงกรุงเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์

17 จากเมืองมิเลทัส เปาโลส่งคนไปยังเมืองเอเฟซัส เรียกผู้อาวุโสของประชาคมมาหาเขา
18 เมื่อพวกเขามาถึง เปาโลกล่าวว่า “พวกคุณเองก็รู้ว่า
ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าก้าวเข้ามาในแคว้นเอเชีย
ข้าพเจ้าประพฤติตนอยู่กับพวกคุณตลอดเวลาอย่างไร
19 ข้าพเจ้ารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจอย่างยิ่ง พร้อมทั้งน้ำตาและการทดลองต่าง ๆ
ที่เกิดกับข้าพเจ้าเพราะแผนร้ายของชาวยิว
20 ข้าพเจ้าไม่เคยลังเลที่จะประกาศสิ่งใดที่เป็นประโยชน์แก่พวกคุณ
และสอนพวกคุณทั้งต่อหน้าสาธารณชนและตามบ้าน
21 ข้าพเจ้าเป็นพยานยืนยันแก่ทั้งชาวยิวและชาวกรีกเรื่องการกลับใจหาพระเจ้าและความเชื่อใน
องค์พระเยซูของพวกเรา†
22 บัดนี้ พระวิญญาณผูกมัดข้าพเจ้าให้ต้องไปกรุงเยรูซาเล็ม โดยไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรกับข้าพเจ้าที่นั่น
23 รู้เพียงว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพยานยืนยันในทุกเมืองว่า
การถูกจองจำและความทุกข์ยากกำลังรอข้าพเจ้าอยู่
24 แต่ข้าพเจ้าไม่ถือว่าสิ่งเหล่านี้สำคัญ และไม่ถือว่าชีวิตของตนมีค่าสำหรับตนเอง
ขอเพียงให้ข้าพเจ้าวิ่งจนถึงเส้นชัยด้วยความยินดี และทำงานรับใช้ที่ได้รับจากองค์พระเยซูให้สำเร็จ
คือเป็นพยานยืนยันอย่างครบถ้วนถึงข่าวดีแห่งพระคุณของพระเจ้า

25 “บัดนี้
ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกคุณทุกคนที่ข้าพเจ้าเดินทางไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกคุณ
จะไม่ได้เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก
26 เพราะฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้าเป็นพยานยืนยันแก่พวกคุณว่า ข้าพเจ้าพ้นผิดในเรื่องเลือดของทุกคน
27 เพราะข้าพเจ้าไม่เคยลังเลที่จะประกาศพระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้าแก่พวกคุณ
28 เพราะฉะนั้น จงเอาใจใส่ทั้งตัวพวกคุณเองและฝูงแกะทั้งหมด
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตั้งพวกคุณให้เป็นผู้ดูแลฝูงนี้ เพื่อเลี้ยงดูประชาคมขององค์พระผู้เป็นเจ้าและ‡
พระเจ้า ซึ่งพระองค์ซื้อไว้ด้วยเลือดของพระองค์เอง
29 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า หลังจากข้าพเจ้าจากไป
หมาป่าดุร้ายจะเข้ามาในหมู่พวกคุณและจะไม่ละเว้นฝูงแกะ
30 แม้แต่ในหมู่พวกคุณเองก็จะมีบางคนลุกขึ้นพูดบิดเบือน เพื่อลากเหล่าสาวกให้ติดตามตน
31 เพราะฉะนั้น จงเฝ้าระวัง และจงจำไว้ว่า
ตลอดสามปีข้าพเจ้าไม่เคยหยุดตักเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตา

---

† **20:21 20:21** TR เพิ่มคำว่า “พระคริสต์” ‡ **20:28 20:28** TR และ NU ละคำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าและ”

32 บัดนี้ พี่น้อง§ ข้าพเจ้าฝากพวกคุณไว้กับพระเจ้าและพระวจนะแห่งพระคุณของพระองค์ พระวจนะนี้สามารถเสริมสร้างพวกคุณและมอบมรดกแก่พวกคุณร่วมกับทุกคนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์
33 ข้าพเจ้าไม่เคยโลภเงิน ทอง หรือเสื้อผ้าของผู้ใด
34 พวกคุณเองก็รู้ว่า มือคู่นี้ได้ทำงานหาเลี้ยงข้าพเจ้าและคนที่อยู่กับข้าพเจ้า
35 ในทุกเรื่อง ข้าพเจ้าได้แสดงให้พวกคุณเห็นเป็นตัวอย่างว่า เมื่อทำงานหนักเช่นนี้
พวกเราควรช่วยเหลือคนอ่อนแอ และระลึกถึงถ้อยคำขององค์พระเยซูที่พระองค์เองกล่าวว่า
"การให้ย่อมเป็นสุขกว่าการรับ" "
36 เมื่อกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว เปาโลก็คุกเข่าลงและอธิษฐานกับพวกเขาทุกคน
37 ทุกคนร้องไห้กันอย่างมาก โผกอดคอเปาโลและจูบเขา
38 พวกเขาเศร้าใจที่สุดเพราะคำที่เปาโลกล่าวว่า พวกเขาจะไม่ได้เห็นหน้าเขาอีก
แล้วพวกเขาก็ไปส่งเปาโลถึงเรือ

21

1 เมื่อพวกเราจากพวกเขาและออกเรือแล้ว ก็แล่นตรงไปถึงเกาะโคส วันรุ่งขึ้นถึงเกาะโรดส์
และจากที่นั่นไปเมืองปาทารา
2 เมื่อพบเรือลำหนึ่งที่จะข้ามไปแคว้นฟีนิเซีย พวกเราก็ขึ้นเรือและออกเดินทาง
3 เมื่อมองเห็นเกาะไซปรัส พวกเราก็ปล่อยเกาะนั้นไว้ทางซ้าย แล่นเรือต่อไปยังแคว้นซีเรีย
และขึ้นฝั่งที่เมืองไทระ เพราะเรือต้องขนสินค้าลงที่นั่น
4 เมื่อพบเหล่าสาวก พวกเราก็พักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
พวกเขากล่าวกับเปาโลโดยพระวิญญาณว่าไม่ควรขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม
5 เมื่อครบกำหนดวันเหล่านั้น พวกเราก็ออกเดินทางต่อ พวกเขาทุกคนพร้อมทั้งภรรยาและลูก ๆ
พาพวกเราไปส่งจนพ้นเมือง แล้วพวกเราคุกเข่าลงบนชายหาดและอธิษฐาน
6 หลังจากกล่าวลากันแล้ว พวกเราก็ขึ้นเรือ ส่วนพวกเขากลับบ้าน
7 เมื่อพวกเราเดินทางทางเรือจากเมืองไทระจนถึงปลายทาง ก็มาถึงเมืองปโตเลมาอิส
พวกเราทักทายพี่น้องและพักอยู่กับพวกเขาหนึ่งวัน
8 วันรุ่งขึ้น พวกเราซึ่งเป็นเพื่อนร่วมทางของเปาโลก็ออกเดินทางไปเมืองซีซาริยา
พวกเราเข้าไปในบ้านของฟีลิปผู้ประกาศข่าวดี ซึ่งเป็นหนึ่งในเจ็ดคนนั้น และพักอยู่กับเขา
9 เขามีลูกสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งเผยพระวจนะ
10 เมื่อพวกเราพักอยู่ที่นั่นหลายวัน ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งชื่ออากาบัสลงมาจากแคว้นยูเดีย
11 เขามาหาพวกเรา หยิบเข็มขัดของเปาโลมามัดเท้าและมือของตนเอง แล้วกล่าวว่า
"พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวดังนี้ว่า "ชาวยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะมัดเจ้าของเข็มขัดเส้นนี้อย่างนี้
และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ" "
12 เมื่อพวกเราได้ยินเช่นนั้น ทั้งพวกเราและคนในที่นั้นต่างอ้อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม
13 แต่เปาโลตอบว่า "พวกคุณจะร้องไห้และทำให้ใจของข้าพเจ้าแตกสลายไปทำไม"
ข้าพเจ้าพร้อมไม่เพียงแต่จะถูกมัด
แต่พร้อมจะตายในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพระนามขององค์พระเยซูด้วย"
14 เมื่อเปาโลไม่ยอมเปลี่ยนใจ พวกเราก็หยุดห้ามและกล่าวว่า
"ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า"
15 หลังจากนั้น พวกเราเก็บสัมภาระและขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็ม

---

§ **20:32** **20:32** คำที่แปลว่า "พี่น้อง" ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องร่วมสายเลือด"

16 สาวกบางคนจากเมืองซีซารียาก็ไปกับพวกเราด้วย พวกเขาพาพวกเราไปหามนาโสนชาวไซปรัส
ซึ่งเป็นสาวกรุ่นแรก และพวกเราจะพักอยู่กับเขา
17 เมื่อพวกเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พี่น้องก็ต้อนรับพวกเราด้วยความยินดี
18 วันรุ่งขึ้น เปาโลไปหายากอบพร้อมกับพวกเรา และผู้อาวุโสทุกคนก็อยู่ที่นั่น
19 เมื่อทักทายพวกเขาแล้ว
เปาโลก็เล่าทีละเรื่องถึงสิ่งที่พระเจ้าทำท่ามกลางคนต่างชาติผ่านงานรับใช้ของเขา
20 เมื่อพวกเขาได้ยินก็ถวายพระสิริแด่พระเจ้า แล้วกล่าวกับเปาโลว่า “พี่น้อง
ท่านเห็นแล้วว่ามีชาวยิวที่เชื่ออยู่หลายพันคน และทุกคนต่างกระตือรือร้นต่อธรรมบัญญัติ
21 พวกเขาได้ยินมาว่าท่านสอนชาวยิวทุกคนที่อยู่ท่ามกลางคนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส
โดยบอกว่าอย่าให้ลูกของตนเข้าสุหนัต และอย่าดำเนินตามธรรมเนียมต่าง ๆ
22 แล้วจะทำอย่างไร? ประชาคมจะต้องมารวมตัวกันแน่ เพราะพวกเขาจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว
23 เพราะฉะนั้น จงทำตามที่พวกเราบอก พวกเรามีชายสี่คนที่ปฏิญาณตนไว้
24 จงพาคนเหล่านี้ไป ชำระตัวพร้อมกับพวกเขา และออกค่าใช้จ่ายให้พวกเขาเพื่อให้โกนศีรษะ
แล้วทุกคนจะรู้ว่าเรื่องที่ได้ยินเกี่ยวกับท่านนั้นไม่เป็นความจริง
แต่ท่านเองก็ดำเนินชีวิตโดยรักษาธรรมบัญญัติ
25 ส่วนคนต่างชาติที่เชื่อนั้น พวกเราได้เขียนแจ้งคำตัดสินแล้วว่า พวกเขาไม่ต้องถือปฏิบัติสิ่งเหล่านี้
เพียงแต่ให้ละเว้นจากอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ จากเลือด จากสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย
และจากการผิดศีลธรรมทางเพศ”
26 แล้วเปาโลก็พาชายเหล่านั้นไป วันรุ่งขึ้นเขาชำระตัวพร้อมกับพวกเขาและเข้าไปในพระวิหาร
เพื่อแจ้งว่าจะครบกำหนดวันชำระตัวเมื่อใด จนกว่าจะมีการถวายเครื่องบูชาสำหรับแต่ละคน
27 เมื่อเจ็ดวันนั้นใกล้จะครบ ชาวยิวจากแคว้นเอเชียเห็นเปาโลในพระวิหาร
จึงปลุกปั่นฝูงชนทั้งหมดและเข้าจับตัวเขา
28 พวกเขาร้องว่า “ชนอิสราเอล ช่วยกันด้วย” นี่คือคนที่สอนคนทุกแห่งให้ต่อต้านชนชาติของเรา
ธรรมบัญญัติ และสถานที่นี้ ยิ่งกว่านั้น
เขายังพาพวกกรีกเข้ามาในพระวิหารและทำให้สถานที่บริสุทธิ์แห่งนี้เป็นมลทินด้วย”
29 เพราะก่อนหน้านี้พวกเขาเห็นโทรฟีมัสชาวเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง
และคิดว่าเปาโลพาเขาเข้าไปในพระวิหาร
30 ทั้งเมืองเกิดความโกลาหล ประชาชนวิ่งมารวมกัน พวกเขาจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร
และประตูก็ถูกปิดทันที
31 ขณะที่พวกเขากำลังพยายามฆ่าเปาโล
ข่าวก็มาถึงผู้บัญชาการกองทหารว่าทั่วกรุงเยรูซาเล็มกำลังเกิดจลาจล
32 เขาจึงรีบพาทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปหาฝูงชน เมื่อคนเหล่านั้นเห็นผู้บัญชาการกับพวกทหาร
ก็หยุดตีเปาโล
33 ผู้บัญชาการเข้ามาจับกุมเปาโล สั่งให้ล่ามด้วยโซ่สองเส้น แล้วถามว่าเขาเป็นใครและทำอะไรมา
34 ในฝูงชน บางคนตะโกนอย่างหนึ่ง บางคนตะโกนอีกอย่างหนึ่ง
เมื่อผู้บัญชาการไม่อาจรู้ความจริงได้เพราะเสียงอื้ออึง จึงสั่งให้นำเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร
35 เมื่อเปาโลมาถึงขั้นบันได พวกทหารต้องแบกเขาไปเพราะฝูงชนกำลังใช้ความรุนแรง
36 เพราะประชาชนจำนวนมากตามหลังมาและร้องว่า “กำจัดเขาเสีย”
37 ขณะที่เปาโลกำลังจะถูกนำเข้าไปในค่ายทหาร เขาถามผู้บัญชาการว่า
“ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านได้ไหม”
ผู้บัญชาการถามว่า “เจ้ารู้ภาษากรีกหรือ

38 ถ้าอย่างนั้นเจ้าไม่ใช่ชาวอียิปต์ที่ไม่นานมานี้ก่อกบฏและพาพวกมือสังหารสี่พันคนออกไปในถิ่นทุรกันดารหรือ"

39 เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซิลีเซีย
เป็นพลเมืองของเมืองที่มีชื่อเสียงไม่น้อย ข้าพเจ้าขอร้องท่าน
โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าพูดกับประชาชน"

40 เมื่อผู้บัญชาการอนุญาต เปาโลก็ยืนบนขั้นบันไดและยกมือเป็นสัญญาณแก่ประชาชน
เมื่อทุกคนเงียบลงอย่างมาก เขาจึงกล่าวกับพวกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22

1 "พี่น้องและบรรดาบิดา โปรดฟังคำแก้ต่างที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อพวกคุณตอนนี้"

2 เมื่อพวกเขาได้ยินว่าเปาโลพูดกับพวกเขาเป็นภาษาฮีบรู ก็ยิ่งเงียบลง
เปาโลกล่าวว่า

3 "ข้าพเจ้าเป็นชาวยิว เกิดที่เมืองทาร์ซัสในแคว้นซิลีเซีย แต่เติบโตในเมืองนี้และได้รับการศึกษา
จากกามาลิเอลอย่างเคร่งครัดตามธรรมบัญญัติที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษของเรา
ข้าพเจ้ากระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าเช่นเดียวกับพวกคุณทุกคนในวันนี้

4 ข้าพเจ้าเคยข่มเหงผู้ที่ติดตาม "หนทาง" จนถึงตาย จับทั้งชายและหญิงมัดไว้และส่งเข้าคุก

5 มหาปุโรหิตและสภาผู้อาวุโสทั้งหมดก็เป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้
ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากพวกเขาไปถึงพี่น้อง
แล้วเดินทางไปเมืองดามัสกัสเพื่อจับคนที่นั่นมัดพากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรับโทษ

6 "ขณะที่ข้าพเจ้าเดินทางและเข้าใกล้เมืองดามัสกัส เวลาประมาณเที่ยงวัน จู่ ๆ
ก็มีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าส่องล้อมรอบข้าพเจ้า

7 ข้าพเจ้าล้มลงกับพื้นและได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "เซาโล เซาโล
ทำไมเจ้าจึงข่มเหงเรา""

8 ข้าพเจ้าตอบว่า "ท่านเป็นใคร องค์พระผู้เป็นเจ้า" พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า
"เราคือเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้ที่เจ้ากำลังข่มเหง"

9 "คนที่อยู่กับข้าพเจ้าเห็นแสงนั้นและกลัว แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงของผู้ที่พูดกับข้าพเจ้า

10 ข้าพเจ้าถามว่า "ข้าพเจ้าควรทำอะไร องค์พระผู้เป็นเจ้า" องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวกับข้าพเจ้าว่า
"จงลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอกเจ้าถึงทุกสิ่งที่กำหนดไว้ให้เจ้าทำ"

11 เนื่องจากข้าพเจ้ามองไม่เห็นเพราะความเจิดจ้าของแสงนั้น
คนที่อยู่กับข้าพเจ้าจึงจูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส

12 "มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนยำเกรงพระเจ้าและดำเนินตามธรรมบัญญัติ
และชาวยิวทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองดามัสกัสต่างกล่าวถึงเขาในทางดี

13 เขามาหาข้าพเจ้า ยืนอยู่ข้าง ๆ แล้วกล่าวว่า "พี่น้องเซาโล จงมองเห็นได้อีกครั้งเถิด""
ในเวลานั้นเองข้าพเจ้าก็มองเห็นเขา

14 เขากล่าวว่า "พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราได้กำหนดให้ท่านรู้พระประสงค์ของพระองค์
ได้เห็นองค์ผู้ชอบธรรม และได้ยินเสียงจากปากของพระองค์

15 เพราะท่านจะเป็นพยานของพระองค์ต่อมนุษย์ทุกคนถึงสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยิน

16 แล้วตอนนี้ท่านจะรออะไรอยู่" จงลุกขึ้น รับบัพติศมา และให้บาปของท่านถูกชำระออกไป
โดยร้องเรียกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า"

17 "เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม และกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร
ข้าพเจ้าก็ตกอยู่ในภวังค์

18 และเห็นพระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "รีบออกจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว
เพราะพวกเขาจะไม่ยอมรับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา"
19 ข้าพเจ้ากล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
พวกเขาเองรู้ว่าข้าพเจ้าเคยจับคนที่เชื่อในพระองค์ขังคุกและเฆี่ยนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง
20 และเมื่อโลหิตของสเทเฟน พยานของพระองค์ ถูกหลั่ง ข้าพเจ้าก็ยืนอยู่ที่นั่น
เห็นชอบกับการฆ่าเขา และเฝ้าเสื้อคลุมของคนที่ฆ่าเขา"
21 "พระองค์กล่าวกับข้าพเจ้าว่า "จงไปเถิด เพราะเราจะส่งเจ้าออกไปไกลถึงคนต่างชาติ" "
22 พวกเขาฟังเปาโลจนถึงคำนี้ แล้วจึงตะโกนขึ้นว่า "กำจัดคนแบบนี้ไปจากโลกเสีย
เขาไม่สมควรมีชีวิตอยู่""
23 ขณะที่พวกเขาร้องตะโกน สลัดเสื้อคลุมออก และโปรยฝุ่นขึ้นไปในอากาศ
24 ผู้บัญชาการก็สั่งให้นำเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร และให้เฆี่ยนตีเพื่อสอบสวน
จะได้รู้ว่าพวกเขาร้องต่อต้านเปาโลเพราะเหตุใด
25 เมื่อพวกเขามัดเปาโลด้วยสายหนัง เขาถามนายร้อยที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ว่า
"การเฆี่ยนพลเมืองโรมันที่ยังไม่ได้รับการตัดสินว่ามีความผิดนั้นชอบด้วยกฎหมายหรือ""
26 เมื่อนายร้อยได้ยินเช่นนั้น ก็ไปบอกผู้บัญชาการว่า "ระวังสิ่งที่ท่านกำลังจะทำ
ชายคนนี้เป็นพลเมืองโรมัน""
27 ผู้บัญชาการจึงมาถามเปาโลว่า "บอกข้ามา เจ้าเป็นพลเมืองโรมันหรือ""
เขาตอบว่า "ใช่"
28 ผู้บัญชาการกล่าวว่า "ข้าซื้อสิทธิเป็นพลเมืองนี้มาด้วยเงินจำนวนมาก"
เปาโลตอบว่า "แต่ข้าพเจ้าเกิดมาก็เป็นพลเมืองโรมันแล้ว"
29 คนที่กำลังจะสอบสวนเขาจึงถอยออกไปทันที
ผู้บัญชาการเองก็กลัวเมื่อรู้ว่าเปาโลเป็นพลเมืองโรมัน เพราะตนได้สั่งให้มัดเขาไว้
30 วันรุ่งขึ้น ผู้บัญชาการต้องการรู้ความจริงว่าทำไมเปาโลจึงถูกชาวยิวกล่าวหา
จึงปลดโซ่เขาและสั่งให้หัวหน้าปุโรหิตกับสมาชิกสภาทุกคนมาประชุมกัน
แล้วนำเปาโลลงมายืนต่อหน้าพวกเขา

23

1 เปาโลมองดูสมาชิกสภาอย่างแน่วแน่แล้วกล่าวว่า "พี่น้อง
ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตต่อพระเจ้าด้วยมโนธรรมที่ดีทุกประการจนถึงวันนี้"
2 อานาเนียมหาปุโรหิตสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้เปาโลให้ตบปากเขา
3 เปาโลจึงกล่าวกับเขาว่า "พระเจ้าจะตีท่าน เจ้ากำแพงฉาบปูนขาว"
ท่านนั่งพิพากษาข้าพเจ้าตามธรรมบัญญัติ แต่กลับสั่งให้ตีข้าพเจ้าโดยฝ่าฝืนธรรมบัญญัติหรือ""
4 คนที่ยืนอยู่ใกล้กล่าวว่า "เจ้ากล่าวร้ายมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ""
5 เปาโลตอบว่า "พี่น้อง ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าเขาเป็นมหาปุโรหิต เพราะมีเขียนไว้ว่า
"เจ้าอย่าพูดชั่วร้ายถึงผู้ปกครองประชาชนของเจ้า" "✡
6 เมื่อเปาโลเห็นว่าคนกลุ่มหนึ่งเป็นพวกสะดูสี และอีกกลุ่มเป็นพวกฟาริสี เขาจึงร้องขึ้นกลางสภาว่า
"พี่น้อง ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี เป็นบุตรของพวกฟาริสี
ข้าพเจ้ากำลังถูกพิพากษาเพราะความหวังและการฟื้นขึ้นจากความตายของคนตาย""
7 เมื่อเขากล่าวเช่นนี้ ก็เกิดการโต้เถียงกันระหว่างพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
และที่ประชุมก็แตกเป็นสองฝ่าย

✡ **23:5 23:5** อพยพ 22:28

8 เพราะพวกสะดูสีกล่าวว่าไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย ไม่มีทูตสวรรค์ และไม่มีวิญญาณ
แต่พวกฟาริสียอมรับทั้งหมดนี้
9 จึงเกิดเสียงเอะอะอย่างมาก อาลักษณ์บางคนฝ่ายฟาริสีลุกขึ้นโต้แย้งว่า
"พวกเราไม่พบความผิดอะไรในชายคนนี้ ถ้าวิญญาณหรือทูตสวรรค์พูดกับเขาจริง
พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย"
10 เมื่อการโต้เถียงรุนแรงขึ้น ผู้บัญชาการกลัวว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกเป็นชิ้น ๆ
จึงสั่งทหารให้ลงไปใช้กำลังพาเขาออกจากท่ามกลางคนเหล่านั้น และนำกลับเข้าไปในค่ายทหาร
11 คืนต่อมา องค์พระผู้เป็นเจ้ามายืนอยู่ข้างเปาโลและกล่าวว่า "จงมีกำลังใจเถิด เปาโล
เพราะเจ้าได้เป็นพยานถึงเราที่กรุงเยรูซาเล็มอย่างไร เจ้าก็จะต้องเป็นพยานที่กรุงโรมอย่างนั้นด้วย"
12 เมื่อถึงเช้า ชาวยิวบางคนรวมตัวกันและผูกมัดตนเองด้วยคำสาป
โดยกล่าวว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าจะฆ่าเปาโลได้
13 มีคนมากกว่าสี่สิบคนร่วมกันวางแผนนี้
14 พวกเขาไปหาหัวหน้าปุโรหิตและผู้อาวุโส กล่าวว่า
"พวกเราผูกมัดตนเองด้วยคำสาปอย่างหนักแน่นว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรเลยจนกว่าจะฆ่าเปาโลได้
15 เพราะฉะนั้น ตอนนี้พวกคุณกับสภาจงแจ้งผู้บัญชาการให้พาเขาลงมาหาพวกคุณพรุ่งนี้
โดยแสร้งว่าพวกคุณต้องการสอบสวนเรื่องของเขาให้ละเอียดขึ้น
ส่วนพวกเราพร้อมจะฆ่าเขาก่อนที่เขาจะมาถึง"
16 แต่หลานชายของเปาโลซึ่งเป็นลูกของพี่หรือน้องสาวของเขาได้ยินเรื่องแผนซุ่มทำร้าย
จึงเข้าไปในค่ายทหารและบอกเปาโล
17 เปาโลเรียกนายร้อยคนหนึ่งมาและกล่าวว่า "โปรดพาชายหนุ่มคนนี้ไปหาผู้บัญชาการ
เพราะเขามีเรื่องจะบอกท่าน"
18 นายร้อยจึงพาชายหนุ่มไปหาผู้บัญชาการและกล่าวว่า
"เปาโลผู้ถูกคุมขังเรียกข้าพเจ้าไปและขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เขามีเรื่องจะบอกท่าน"
19 ผู้บัญชาการจับมือชายหนุ่ม พาแยกไปต่างหาก แล้วถามเป็นการส่วนตัวว่า
"เจ้ามีเรื่องอะไรจะบอกข้า"
20 เขาตอบว่า "ชาวยิวตกลงกันว่าจะขอให้ท่านพาเปาโลลงไปยังสภาพรุ่งนี้
โดยทำเหมือนว่าจะสอบสวนเรื่องของเขาให้ละเอียดขึ้น
21 แต่ท่านอย่ายอมตามพวกเขา เพราะมีชายมากกว่าสี่สิบคนซุ่มรอทำร้ายเขา
คนเหล่านี้ผูกมัดตนเองด้วยคำสาปว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าจะฆ่าเขา ตอนนี้พวกเขาพร้อมแล้ว
รอเพียงคำรับปากจากท่าน"
22 ผู้บัญชาการจึงปล่อยชายหนุ่มไป และกำชับว่า "อย่าบอกใครว่าเจ้าเอาเรื่องนี้มาแจ้งข้า"
23 แล้วเขาเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า "เตรียมทหารสองร้อยคนให้พร้อมไปถึงเมืองซีซาริยา
พร้อมทหารม้าเจ็ดสิบคนและทหารถือหอกสองร้อยคน ออกเดินทางในชั่วโมงที่สามของกลางคืน"*
24 เขาสั่งให้เตรียมสัตว์พาหนะสำหรับเปาโลด้วย เพื่อพาเขาไปถึงเฟลิกส์ผู้ว่าราชการอย่างปลอดภัย
25 แล้วเขาเขียนจดหมายดังนี้
26 "คลาวดิอัส ลีเซียส เรียนท่านเฟลิกส์ผู้ว่าราชการผู้ทรงเกียรติ ขอคำนับ
27 "ชายคนนี้ถูกชาวยิวจับและเกือบถูกฆ่า เมื่อข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นพลเมืองโรมัน
ข้าพเจ้าจึงนำทหารเข้าไปช่วยเขาไว้
28 เพราะต้องการรู้เหตุผลที่พวกเขากล่าวหาเขา ข้าพเจ้าจึงนำเขาลงไปต่อหน้าสภาของพวกเขา
29 ข้าพเจ้าพบว่าเขาถูกกล่าวหาในเรื่องข้อโต้แย้งเกี่ยวกับธรรมบัญญัติของพวกเขา
แต่ไม่ได้ถูกกล่าวหาว่าทำอะไรที่สมควรตายหรือถูกจำคุก

* **23:23 23:23** ประมาณ 21:00 น.

30 เมื่อข้าพเจ้าได้รับแจ้งว่าชาวยิววางแผนซุ่มทำร้ายชายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทันที
และสั่งพวกผู้กล่าวหาด้วยให้นำข้อกล่าวหาของตนมาต่อหน้าท่าน ลาก่อน
31 พวกทหารจึงทำตามคำสั่ง พาเปาโลเดินทางในตอนกลางคืนไปถึงเมืองอันทิปาตริส
32 วันรุ่งขึ้น พวกเขาให้ทหารม้าเดินทางต่อไปกับเปาโล ส่วนพวกตนกลับไปยังค่ายทหาร
33 เมื่อทหารม้าถึงเมืองซีซาริยา ก็มอบจดหมายให้ผู้ว่าราชการ และนำเปาโลมาพบเขาด้วย
34 เมื่อผู้ว่าราชการอ่านจดหมายแล้ว เขาถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน
และเมื่อรู้ว่ามาจากแคว้นซิลีเซีย เขากล่าวว่า
35 เราจะฟังคดีของเจ้าอย่างเต็มที่เมื่อพวกผู้กล่าวหาของเจ้ามาถึงด้วย
แล้วสั่งให้คุมตัวเปาโลไว้ในวังของเฮโรด

24

1 ห้าวันต่อมา
อานาเนียมหาปุโรหิตลงมาพร้อมกับผู้อาวุโสบางคนและนักปราศรัยคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส
พวกเขานำข้อกล่าวหาเปาโลมาแจ้งต่อผู้ว่าราชการ
2 เมื่อเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสก็เริ่มกล่าวหาเขาว่า ท่านเฟลิกส์ผู้ทรงเกียรติ
พวกเราได้รับความสงบสุขอย่างมากเพราะท่าน และด้วยความรอบคอบของท่าน
ก็มีการปรับปรุงหลายอย่างเพื่อชนชาตินี้
3 พวกเรายอมรับสิ่งเหล่านี้ทุกเวลาและทุกสถานที่ด้วยความขอบคุณอย่างยิ่ง
4 แต่เพื่อไม่ให้รบกวนเวลาของท่านมากเกินไป ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านกรุณาฟังพวกเราสักเล็กน้อย
5 เพราะพวกเราพบว่าชายคนนี้เป็นภัยร้าย ยุยงให้ชาวยิวทั่วโลกก่อความวุ่นวาย
และเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของพวกนาซาเร็ธ
6 เขายังพยายามทำให้พระวิหารเป็นมลทิน พวกเราจึงจับตัวเขาไว้*
7 †
8 ‡ เมื่อท่านสอบสวนเขาด้วยตนเอง ท่านก็จะทราบความจริงเกี่ยวกับทุกเรื่องที่พวกเรากล่าวหาเขา
9 ชาวยิวก็ร่วมกล่าวหาด้วย โดยยืนยันว่าเรื่องเหล่านี้เป็นความจริง
10 เมื่อผู้ว่าราชการส่งสัญญาณให้เปาโลพูด เขาจึงตอบว่า
ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเป็นผู้พิพากษาชนชาตินี้มาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าจึงยินดีที่จะแก้ต่างให้ตนเอง
11 ท่านสามารถตรวจสอบได้ว่า
เพิ่งผ่านมาไม่เกินสิบสองวันนับตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการ
12 พวกเขาไม่พบว่าข้าพเจ้าโต้เถียงกับใครหรือปลุกปั่นฝูงชน ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลา
หรือที่ใดในเมือง
13 และพวกเขาก็ไม่สามารถพิสูจน์เรื่องที่กำลังกล่าวหาข้าพเจ้าต่อท่านได้
14 แต่ข้าพเจ้ายอมรับต่อท่านว่า ข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราตาม หนทาง
ซึ่งพวกเขาเรียกว่านิกาย
ข้าพเจ้าเชื่อทุกสิ่งที่เป็นไปตามธรรมบัญญัติและที่เขียนไว้ในเหล่าผู้เผยพระวจนะ
15 ข้าพเจ้ามีความหวังในพระเจ้าเช่นเดียวกับที่คนเหล่านี้เองก็รอคอย
คือจะมีการฟื้นขึ้นจากความตายของทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม
16 เพราะเหตุนี้
ข้าพเจ้าจึงพยายามอยู่เสมอที่จะมีมโนธรรมที่ไม่เป็นที่ตำหนิต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์

---

* **24:6** **24:6** ฉบับ TR เพิ่มว่า พวกเราต้องการพิพากษาเขาตามธรรมบัญญัติของเรา † **24:7** **24:7** ฉบับ TR เพิ่มว่า แต่ลีเซียสผู้บัญชาการเข้ามาและใช้กำลังอย่างมากแย่งเขาไปจากมือของพวกเรา ‡ **24:8** **24:8** ฉบับ TR เพิ่มว่า และสั่งให้พวกผู้กล่าวหาของเขามาหาท่าน

17 หลังจากผ่านไปหลายปี ข้าพเจ้ากลับมาเพื่อนำของช่วยเหลือคนขัดสนมาให้ชนชาติของข้าพเจ้า
และนำเครื่องบูชามาถวาย
18 ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังทำสิ่งเหล่านี้
ชาวยิวบางคนจากแคว้นเอเชียพบข้าพเจ้าในพระวิหารหลังจากข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว
โดยไม่มีฝูงชนและไม่มีความวุ่นวาย
19 คนเหล่านั้นต่างหากควรมายืนต่อหน้าท่านและกล่าวหาข้าพเจ้า ถ้าพวกเขามีข้อกล่าวหาอะไร
20 หรือไม่ก็ให้คนเหล่านี้เองบอกว่า
พวกเขาพบความผิดอะไรในตัวข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา
21 เว้นแต่จะเป็นเพราะคำเดียวที่ข้าพเจ้าร้องขึ้นขณะยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาว่า
"วันนี้ข้าพเจ้ากำลังถูกพิพากษาต่อหน้าพวกคุณเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายของคนตาย" "
22 แต่เฟลิกส์ซึ่งรู้เรื่อง "หนทาง" อย่างละเอียดอยู่แล้ว ก็เลื่อนคดีไว้และกล่าวว่า
"เมื่อลีเซียสผู้บัญชาการลงมา เราจะตัดสินคดีของพวกเจ้า"
23 เขาสั่งนายร้อยให้คุมเปาโลไว้ แต่ให้เขามีอิสระบ้าง
และอย่าห้ามเพื่อนคนใดของเปาโลมารับใช้หรือมาเยี่ยมเขา
24 หลายวันต่อมา เฟลิกส์มากับดรูสิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นหญิงชาวยิว
เขาสั่งให้เรียกเปาโลมาและฟังเปาโลพูดเรื่องความเชื่อในพระเยซูคริสต์
25 ขณะที่เปาโลอธิบายเรื่องความชอบธรรม การควบคุมตนเอง และการพิพากษาที่จะมาถึง
เฟลิกส์ก็หวาดกลัวและกล่าวว่า "ตอนนี้เจ้าไปก่อน เมื่อเรามีโอกาสเหมาะ เราจะเรียกเจ้ามาอีก"
26 ขณะเดียวกัน เขาหวังด้วยว่าเปาโลจะให้เงินเขาเพื่อแลกกับการปล่อยตัว
เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกเปาโลมาพูดคุยบ่อย ๆ
27 เมื่อครบสองปี ปอร์คิอัส เฟสทัสก็รับตำแหน่งต่อจากเฟลิกส์ และเพราะต้องการเอาใจชาวยิว
เฟลิกส์จึงปล่อยให้เปาโลถูกคุมขังต่อไป

25

1 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งในแคว้นแล้ว สามวันต่อมาเขาก็ขึ้นจากเมืองซีซารียาไปกรุงเยรูซาเล็ม
2 มหาปุโรหิตกับเหล่าผู้นำชาวยิวจึงนำข้อกล่าวหาเปาโลมาแจ้งแก่เขา และอ้อนวอนขอให้เขา
3 ช่วยพวกตนโดยเรียกเปาโลไปกรุงเยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาวางแผนซุ่มฆ่าเปาโลระหว่างทาง
4 แต่เฟสทัสตอบว่าเปาโลจะถูกคุมขังอยู่ที่เมืองซีซารียา
และตัวเขาเองก็จะเดินทางกลับไปที่นั่นในไม่ช้า
5 เขากล่าวว่า "เพราะฉะนั้น ให้ผู้มีอำนาจในหมู่พวกคุณลงไปกับข้าพเจ้า และถ้าชายคนนี้ทำผิดอะไร
ก็ให้พวกเขากล่าวหาเขา"
6 หลังจากพักอยู่กับพวกเขามากกว่าสิบวัน เฟสทัสก็ลงไปเมืองซีซารียา
วันรุ่งขึ้นเขานั่งบนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลเข้ามา
7 เมื่อเปาโลเข้ามา ชาวยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยืนล้อมเขาและกล่าวหาเขาด้วยข้อหาร้ายแรง
หลายอย่างซึ่งพวกเขาพิสูจน์ไม่ได้
8 เปาโลแก้ต่างว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดต่อธรรมบัญญัติของชาวยิว ต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์เลย"
9 แต่เฟสทัสต้องการเอาใจชาวยิว จึงถามเปาโลว่า
"ท่านยินดีจะขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มและให้ข้าพเจ้าพิพากษาเรื่องเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่" "
10 เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์
และที่นี่เองข้าพเจ้าควรถูกพิพากษา ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดต่อชาวยิวอย่างที่ท่านเองก็รู้ดีอยู่แล้ว

11 ถ้าข้าพเจ้าทำผิดและทำสิ่งใดที่สมควรตาย ข้าพเจ้าก็ไม่ปฏิเสธที่จะตาย
แต่ถ้าสิ่งที่พวกเขากล่าวหาข้าพเจ้าไม่เป็นความจริง ก็ไม่มีใครมีสิทธิ์มอบข้าพเจ้าให้พวกเขา
ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ต่อซีซาร์
12 เมื่อเฟสทัสปรึกษากับคณะที่ปรึกษาแล้ว จึงตอบว่า ท่านอุทธรณ์ต่อซีซาร์แล้ว
ท่านก็จะได้ไปหาซีซาร์
13 หลายวันต่อมา กษัตริย์อากริปปากับเบอร์นีสมาถึงเมืองซีซารียาเพื่อเยี่ยมเฟสทัส
14 เมื่อทั้งสองพักอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า
มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกส์ทิ้งไว้เป็นนักโทษ
15 เมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม
เหล่าหัวหน้าปุโรหิตกับผู้อาวุโสของชาวยิวได้นำข้อกล่าวหาเขามาแจ้ง
และขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา
16 ข้าพเจ้าตอบพวกเขาว่า
ชาวโรมันไม่มีธรรมเนียมที่จะมอบผู้ใดให้รับโทษก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาจะได้เผชิญหน้ากับผู้กล่าวหา
และมีโอกาสแก้ต่างในข้อกล่าวหานั้น
17 เพราะฉะนั้น เมื่อพวกเขามารวมกันที่นี่ ข้าพเจ้าก็ไม่รอช้า
วันรุ่งขึ้นก็นั่งบนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำชายคนนั้นเข้ามา
18 เมื่อพวกผู้กล่าวหายืนขึ้น พวกเขาไม่ได้กล่าวหาเขาเรื่องความผิดอย่างที่ข้าพเจ้าคาดไว้
19 แต่กลับมีข้อโต้เถียงกับเขาเกี่ยวกับศาสนาของพวกเขาเอง และเกี่ยวกับเยซูคนหนึ่งซึ่งตายไปแล้ว
แต่เปาโลยืนยันว่ามีชีวิตอยู่
20 ข้าพเจ้าสับสนว่าจะสอบสวนเรื่องเหล่านี้อย่างไร
จึงถามว่าเขายินดีจะไปกรุงเยรูซาเล็มและรับการพิพากษาเรื่องเหล่านี้ที่นั่นหรือไม่
21 แต่เมื่อเปาโลอุทธรณ์ขอให้คุมตัวไว้รอคำตัดสินของจักรพรรดิ
ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมเขาไว้จนกว่าจะส่งเขาไปหาซีซาร์ได้
22 อากริปปากล่าวกับเฟสทัสว่า ข้าพเจ้าเองก็อยากฟังชายคนนี้ด้วย
เฟสทัสตอบว่า พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา
23 วันรุ่งขึ้น อากริปปากับเบอร์นีสมาอย่างเอิกเกริก
และเข้าไปในห้องพิจารณาคดีพร้อมกับพวกผู้บัญชาการทหารและบุคคลสำคัญของเมือง
แล้วเฟสทัสก็สั่งให้นำเปาโลเข้ามา
24 เฟสทัสกล่าวว่า กษัตริย์อากริปปา และทุกท่านที่อยู่กับพวกเราที่นี่
พวกคุณเห็นชายคนนี้ซึ่งชาวยิวจำนวนมากทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่พากันร้องต่อข้าพเจ้าเรื่องเขา
โดยตะโกนว่าเขาไม่ควรมีชีวิตอยู่อีกต่อไป
25 แต่ข้าพเจ้าพบว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรตาย และเมื่อเขาเองอุทธรณ์ต่อจักรพรรดิ
ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจจะส่งเขาไป
26 แต่ข้าพเจ้าไม่มีข้อเท็จจริงที่แน่นอนเกี่ยวกับเขาสำหรับเขียนรายงานถึงองค์จักรพรรดิ
เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงนำเขาออกมาต่อหน้าพวกคุณ โดยเฉพาะต่อหน้าท่าน กษัตริย์อากริปปา
เพื่อว่าเมื่อสอบสวนแล้ว ข้าพเจ้าจะมีเรื่องเขียนรายงานได้
27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องไม่สมเหตุสมผลที่จะส่งนักโทษไปโดยไม่ระบุข้อกล่าวหาของเขา
ด้วย

26

1 อากริปปากล่าวกับเปาโลว่า ท่านได้รับอนุญาตให้พูดแก้ต่างให้ตนเองได้
แล้วเปาโลก็ยื่นมือออกและเริ่มแก้ต่าง

2 “กษัตริย์อากริปปา
ข้าพเจ้าถือว่าตนโชคดีที่วันนี้ได้มาแก้ต่างต่อหน้าท่านในเรื่องทุกอย่างที่ชาวยิวกล่าวหาข้าพเจ้า
3 โดยเฉพาะเพราะท่านรู้ธรรมเนียมและข้อโต้เถียงทั้งหมดในหมู่ชาวยิวเป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าขอให้ท่านกรุณาอดทนฟังข้าพเจ้า
4 “ชาวยิวทุกคนรู้ว่าข้าพเจ้าดำเนินชีวิตอย่างไรมาตั้งแต่วัยหนุ่ม
เพราะตั้งแต่แรกข้าพเจ้าก็อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพเจ้าเองและในกรุงเยรูซาเล็ม
5 พวกเขารู้จักข้าพเจ้ามาตั้งแต่ต้น และถ้าพวกเขายอมเป็นพยานก็ยืนยันได้ว่าข้าพเจ้าเคยดำเนิน
ชีวิตเป็นฟาริสีตามนิกายที่เคร่งครัดที่สุดในศาสนาของเรา
6 บัดนี้ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่นี่เพื่อรับการพิพากษา
เพราะความหวังในคำสัญญาที่พระเจ้าประทานแก่บรรพบุรุษของเรา
7 คำสัญญานี้เป็นสิ่งที่สิบสองเผ่าของพวกเราหวังว่าจะได้รับ
ขณะที่พวกเขาปรนนิบัติพระเจ้าอย่างจริงจังทั้งกลางวันและกลางคืน กษัตริย์อากริปปา
เพราะความหวังนี้เอง ชาวยิวจึงกล่าวหาข้าพเจ้า”
8 ทำไมพวกคุณจึงเห็นว่าเป็นเรื่องไม่น่าเชื่อ หากพระเจ้าทำให้คนตายฟื้นขึ้น”
9 “ข้าพเจ้าเองเคยคิดอย่างแน่วแน่ว่า
ข้าพเจ้าควรทำหลายอย่างต่อต้านพระนามของพระเยซูชาวนาซาเร็ธ
10 และข้าพเจ้าก็ทำเช่นนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจับผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าหลายคนขังคุก
โดยได้รับสิทธิอำนาจจากเหล่าหัวหน้าปุโรหิต และเมื่อพวกเขาถูกประหาร
ข้าพเจ้าก็ลงคะแนนเห็นชอบด้วย
11 ข้าพเจ้าลงโทษพวกเขาบ่อยครั้งตามธรรมศาลา และพยายามบังคับให้พวกเขากล่าวหมิ่นประมาท
ข้าพเจ้าโกรธแค้นพวกเขาอย่างรุนแรงจนตามไปข่มเหงแม้ในเมืองต่างแดน
12 “ด้วยเหตุนี้
ขณะที่ข้าพเจ้าเดินทางไปเมืองดามัสกัสโดยมีสิทธิอำนาจและคำสั่งจากเหล่าหัวหน้าปุโรหิต
13 ตอนเที่ยงวัน ข้าแต่กษัตริย์
ข้าพเจ้าเห็นแสงจากท้องฟ้าที่สว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ส่องรอบตัวข้าพเจ้าและคนที่เดินทางไปด้วย
14 เมื่อพวกเราทุกคนล้มลงกับพื้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งกล่าวกับข้าพเจ้าเป็นภาษาฮีบรูว่า “เซาโล
เซาโล ทำไมเจ้าจึงข่มเหงเรา” เจ้าเตะสวนปฏักก็มีแต่จะเจ็บตัว”
15 “ข้าพเจ้าถามว่า “ท่านเป็นใคร องค์พระผู้เป็นเจ้า””
“พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซู ผู้ที่เจ้ากำลังข่มเหง
16 แต่จงลุกขึ้นยืน เพราะเราปรากฏแก่เจ้าเพื่อจุดประสงค์นี้ คือแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้และพยาน
ทั้งในสิ่งที่เจ้าได้เห็น และในสิ่งที่เราจะเปิดเผยแก่เจ้า
17 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาติของเจ้าและจากคนต่างชาติ ซึ่งเราจะส่งเจ้าไปหา
18 เพื่อเปิดตาของพวกเขา ให้พวกเขาหันจากความมืดมาสู่ความสว่าง
และจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า
เพื่อให้พวกเขาได้รับการยกโทษบาปและมรดกร่วมกับผู้ที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อในเรา”
19 “เพราะฉะนั้น กษัตริย์อากริปปา ข้าพเจ้าไม่ได้ขัดขืนต่อนิมิตจากสวรรค์นั้น
20 แต่ข้าพเจ้าประกาศก่อนแก่คนในเมืองดามัสกัส ต่อมาในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย
และแก่คนต่างชาติด้วย ให้พวกเขากลับใจและหันมาหาพระเจ้า พร้อมทั้งทำสิ่งที่สมกับการกลับใจ
21 เพราะเหตุนี้ ชาวยิวจึงจับข้าพเจ้าในพระวิหารและพยายามฆ่าข้าพเจ้า
22 แต่เพราะได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงยืนอยู่จนถึงวันนี้
เป็นพยานยืนยันแก่ทั้งคนเล็กและคนใหญ่
โดยไม่กล่าวอะไรนอกจากสิ่งที่เหล่าผู้เผยพระวจนะและโมเสสกล่าวว่าจะเกิดขึ้น

23 คือพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ และด้วยการฟื้นขึ้นจากความตาย
พระองค์จะเป็นผู้แรกที่ประกาศความสว่างแก่ทั้งชนชาตินี้และคนต่างชาติ
24 ขณะที่เปาโลกำลังแก้ต่างเช่นนี้ เฟสทัสก็ร้องเสียงดังว่า เปาโล ท่านเสียสติไปแล้ว
การเรียนมากทำให้ท่านเป็นบ้า
25 แต่เปาโลตอบว่า ท่านเฟสทัสผู้ทรงเกียรติ ข้าพเจ้าไม่ได้เสียสติ
แต่กำลังกล่าวถ้อยคำที่เป็นความจริงและมีเหตุผลอย่างกล้าหาญ
26 เพราะกษัตริย์ทราบเรื่องเหล่านี้ และข้าพเจ้าก็พูดกับท่านได้อย่างเปิดเผย
ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่มีเรื่องใดในสิ่งเหล่านี้ซ่อนเร้นจากท่าน เพราะเรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้นในที่ลับ
27 กษัตริย์อากริปปา ท่านเชื่อเหล่าผู้เผยพระวจนะหรือไม่ ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อ
28 อากริปปากล่าวกับเปาโลว่า ด้วยการชักชวนเพียงเล็กน้อย
ท่านคิดจะทำให้ข้าพเจ้าเป็นคริสเตียนหรือ
29 เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ไม่ว่าจะน้อยหรือมาก ไม่เพียงแต่ท่านเท่านั้น
แต่ทุกคนที่ฟังข้าพเจ้าในวันนี้ด้วย จะได้เป็นเหมือนข้าพเจ้า เว้นแต่โซ่ตรวนเหล่านี้
30 แล้วกษัตริย์ ผู้ว่าราชการ เบอร์นีส และคนที่นั่งอยู่กับพวกเขาก็ลุกขึ้น
31 เมื่อออกไปแล้ว พวกเขาพูดกันว่า ชายคนนี้ไม่ได้ทำสิ่งใดที่สมควรตายหรือถูกจองจำ
32 อากริปปากล่าวกับเฟสทัสว่า ชายคนนี้คงถูกปล่อยตัวไปแล้ว ถ้าเขาไม่ได้อุทธรณ์ต่อซีซาร์

27

1 เมื่อมีคำตัดสินให้พวกเราแล่นเรือไปอิตาลี พวกเขาก็มอบเปาโลกับนักโทษคนอื่น ๆ
ให้อยู่ในความดูแลของนายร้อยชื่อยูเลียส ซึ่งสังกัดกองทหารออกัสตัส
2 พวกเราขึ้นเรือจากเมืองอัดรามิทเทียม ซึ่งกำลังจะแล่นไปตามเมืองต่าง ๆ บนชายฝั่งแคว้นเอเชีย
แล้วออกทะเล อาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียจากเมืองเธสะโลนิกาเดินทางไปกับพวกเราด้วย
3 วันรุ่งขึ้น พวกเราแวะที่เมืองไซดอน ยูเลียสปฏิบัติต่อเปาโลอย่างมีเมตตา
และอนุญาตให้เขาไปหาเพื่อน ๆ เพื่อให้พวกเขาดูแลเขา
4 เมื่อออกเรือจากที่นั่น พวกเราอาศัยเกาะไซปรัสบังลม เพราะลมพัดสวนทาง
5 หลังจากแล่นข้ามทะเลนอกชายฝั่งแคว้นซิลีเซียและปัมฟีเลีย
พวกเราก็มาถึงเมืองไมราในแคว้นลิเซีย
6 ที่นั่นนายร้อยพบเรือจากเมืองอเล็กซานเดรียลำหนึ่งกำลังจะไปอิตาลี จึงให้พวกเราขึ้นเรือลำนั้น
7 พวกเราแล่นเรือช้า ๆ อยู่หลายวัน และมาถึงบริเวณตรงข้ามเมืองคนิดัสด้วยความยากลำบาก
เพราะลมไม่ยอมให้แล่นต่อไป พวกเราจึงอาศัยเกาะครีตบังลม แล่นผ่านแหลมซัลโมเน
8 พวกเราแล่นเลียบเกาะไปอย่างยากลำบากจนมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อแฟร์เฮเวนส์
ซึ่งอยู่ใกล้เมืองลาเซีย
9 เวลาผ่านไปมาก และการเดินเรือก็เริ่มอันตราย เพราะวันถืออดอาหารผ่านไปแล้ว
เปาโลจึงเตือนพวกเขา
10 ว่า ทุกคน ข้าพเจ้าเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะนำมาซึ่งความเสียหายและการสูญเสียอย่างมาก
ไม่เพียงต่อสินค้าและเรือ แต่ต่อชีวิตของพวกเราด้วย
11 แต่นายร้อยเชื่อนายเรือกับเจ้าของเรือมากกว่าสิ่งที่เปาโลพูด
12 เนื่องจากท่าเรือนั้นไม่เหมาะสำหรับพักในฤดูหนาว คนส่วนใหญ่จึงเสนอให้ออกเรือต่อไป
เผื่อว่าจะไปถึงเมืองฟีนิกซ์และพักฤดูหนาวที่นั่นได้
เมืองนี้เป็นท่าเรือของเกาะครีตที่หันไปทางตะวันตกเฉียงใต้และตะวันตกเฉียงเหนือ
13 เมื่อลมใต้พัดเบา ๆ พวกเขาคิดว่าได้โอกาสตามที่ต้องการแล้ว
จึงถอนสมอและแล่นเลียบเกาะครีตอย่างใกล้ฝั่ง

14 แต่ไม่นานก็มีลมพายุรุนแรงพัดลงมาจากเกาะ เรียกว่า "ยูโรคลีดอน"*
15 เมื่อเรือถูกพายุพัดและไม่อาจหันหัวเรือสู้ลมได้ พวกเราจึงปล่อยให้เรือถูกลมพัดไป
16 เมื่ออาศัยเกาะเล็ก ๆ ชื่อเคลาดาบังลม พวกเราก็แทบจะเก็บเรือเล็กขึ้นมาได้
17 เมื่อยกเรือเล็กขึ้นแล้ว พวกเขาเอาเชือกพันรอบลำเรือเพื่อเสริมความแข็งแรง
และเพราะกลัวว่าจะเกยสันทรายซีร์ทิส จึงปล่อยสมอทะเลลง แล้วปล่อยให้เรือลอยไปตามลม
18 พายุซัดพวกเราอย่างหนัก วันรุ่งขึ้นพวกเขาจึงเริ่มโยนสิ่งของออกจากเรือ
19 วันที่สาม พวกเขาโยนอุปกรณ์ของเรือทิ้งด้วยมือของตนเอง
20 หลายวันผ่านไปโดยไม่เห็นทั้งดวงอาทิตย์และดวงดาว และพายุใหญ่ยังคงโหมใส่พวกเรา
จนในที่สุดความหวังทั้งหมดว่าพวกเราจะรอดก็หมดไป
21 เมื่อทุกคนอดอาหารกันมานาน เปาโลยืนขึ้นท่ามกลางพวกเขาและกล่าวว่า
"ทุกคนควรฟังข้าพเจ้าและไม่ออกเรือจากเกาะครีต
จะได้ไม่ต้องประสบความเสียหายและการสูญเสียเช่นนี้
22 แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าขอให้พวกคุณมีกำลังใจไว้ เพราะจะไม่มีใครเสียชีวิต
มีเพียงเรือเท่านั้นที่จะเสียหาย
23 เพราะเมื่อคืนนี้ ทูตสวรรค์จากพระเจ้าซึ่งข้าพเจ้าเป็นของพระองค์และรับใช้พระองค์
มายืนอยู่ข้างข้าพเจ้า
24 และกล่าวว่า "เปาโล อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องยืนต่อหน้าซีซาร์ ดูเถิด
พระเจ้าได้ประทานชีวิตของทุกคนที่ร่วมเรือมากับท่านให้แก่ท่านแล้ว"
25 เพราะฉะนั้น ทุกคนจงมีกำลังใจไว้"
เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่าทุกอย่างจะเป็นไปตามที่พระองค์บอกข้าพเจ้า
26 แต่เราจะต้องไปเกยตื้นที่เกาะแห่งหนึ่ง"
27 เมื่อถึงคืนที่สิบสี่ ขณะที่พวกเราถูกพัดไปมาในทะเลอาเดรียติก ประมาณเที่ยงคืน
พวกลูกเรือคาดว่ากำลังเข้าใกล้แผ่นดิน
28 พวกเขาหยั่งความลึกได้ยี่สิบฟาทอม† อีกไม่นานก็หยั่งอีกครั้งได้สิบห้าฟาทอม‡
29 เพราะกลัวว่าเรือจะเกยโขดหิน พวกเขาจึงทอดสมอสี่ตัวจากท้ายเรือ และเฝ้ารอให้ฟ้าสาง
30 พวกลูกเรือพยายามหนีออกจากเรือ
โดยหย่อนเรือเล็กลงทะเลและทำทีว่าจะเอาสมอจากหัวเรือไปทอด
31 เปาโลจึงบอกนายร้อยกับพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านี้ไม่อยู่ในเรือ พวกคุณก็รอดไม่ได้"
32 พวกทหารจึงตัดเชือกของเรือเล็กและปล่อยให้มันตกลงไป
33 ขณะที่ใกล้จะรุ่งเช้า เปาโลขอร้องทุกคนให้กินอาหาร โดยกล่าวว่า
"วันนี้เป็นวันที่สิบสี่แล้วที่พวกคุณรอคอยโดยไม่ได้กินอะไรเลย
34 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอให้พวกคุณกินอาหารบ้าง
เพราะสิ่งนี้จำเป็นต่อความปลอดภัยของพวกคุณ
แม้แต่เส้นผมสักเส้นบนศีรษะของพวกคุณก็จะไม่สูญหาย"
35 เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้ว เปาโลหยิบขนมปังขึ้นมา กล่าวขอบคุณพระเจ้าต่อหน้าทุกคน
แล้วหักและเริ่มกิน
36 ทุกคนจึงมีกำลังใจขึ้นและกินอาหารด้วย
37 คนทั้งหมดในเรือมีสองร้อยเจ็ดสิบหกคน
38 เมื่อกินอิ่มแล้ว พวกเขาก็ทำให้เรือเบาลงโดยโยนข้าวสาลีลงทะเล

* **27:14 27:14** หรือ "ลมตะวันออกเฉียงเหนือ" † **27:28 27:28** 20 ฟาทอม = 120 ฟุต = 36.6 เมตร ‡ **27:28 27:28** 15 ฟาทอม = 90 ฟุต = 27.4 เมตร

39 เมื่อฟ้าสว่าง พวกเขาจำแผ่นดินไม่ได้ แต่เห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด
จึงตัดสินใจว่าจะพยายามนำเรือขึ้นเกยหาดนั้น
40 พวกเขาตัดเชือกสมอแล้วทิ้งสมอไว้ในทะเล พร้อมกันนั้นก็แก้เชือกที่มัดหางเสือ
แล้วชักใบเรือหัวขึ้นรับลมและมุ่งหน้าเข้าหาหาด
41 แต่เรือไปติดบริเวณที่น้ำทะเลจากสองด้านมาบรรจบกัน หัวเรือเกยแน่นและขยับไม่ได้
ส่วนท้ายเรือเริ่มแตกเพราะแรงคลื่น
42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษ เพื่อไม่ให้ใครว่ายน้ำหนีไปได้
43 แต่นายร้อยต้องการช่วยเปาโล จึงห้ามพวกเขาไม่ให้ทำตามความคิดนั้น
และสั่งให้คนที่ว่ายน้ำเป็นกระโดดลงทะเลก่อนและว่ายเข้าฝั่ง
44 ส่วนคนที่เหลือให้ตามไป บางคนเกาะแผ่นไม้ บางคนเกาะสิ่งอื่นจากเรือ
ด้วยวิธีนี้ทุกคนจึงขึ้นฝั่งได้อย่างปลอดภัย

28

1 เมื่อพวกเราขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยแล้ว พวกเขา* จึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา
2 ชาวพื้นเมืองแสดงความเมตตาต่อพวกเราเป็นพิเศษ พวกเขาก่อไฟและต้อนรับพวกเราทุกคน
เพราะฝนกำลังตกและอากาศหนาว
3 เมื่อเปาโลรวบรวมกิ่งไม้แห้งได้หนึ่งมัดและวางลงบนกองไฟ
งูพิษตัวหนึ่งหนีความร้อนออกมาและเกาะติดมือของเขา
4 เมื่อชาวพื้นเมืองเห็นงูห้อยอยู่ที่มือของเปาโล ก็พูดกันว่า “ชายคนนี้ต้องเป็นฆาตกรแน่
ถึงแม้เขารอดจากทะเลมาได้ ความยุติธรรมก็ยังไม่ยอมให้เขามีชีวิตอยู่”
5 แต่เปาโลสะบัดงูลงในกองไฟและไม่ได้รับอันตราย
6 พวกเขาคิดว่าเปาโลคงจะบวมขึ้นหรือล้มลงตายทันที
แต่เมื่อเฝ้าดูอยู่นานและไม่เห็นสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นกับเขา
พวกเขาก็เปลี่ยนใจและกล่าวว่าเขาเป็นเทพเจ้า
7 บริเวณใกล้ที่นั้นมีที่ดินของชายชื่อปูบลิอัส ซึ่งเป็นหัวหน้าของเกาะ
เขาต้อนรับพวกเราและดูแลพวกเราอย่างเอื้อเฟื้อเป็นเวลาสามวัน
8 บิดาของปูบลิอัสนอนป่วยด้วยไข้และโรคบิด เปาโลเข้าไปหาเขา อธิษฐาน วางมือบนเขา
และรักษาเขาให้หาย
9 หลังจากเหตุการณ์นี้ คนอื่น ๆ บนเกาะที่เจ็บป่วยก็มาหาและได้รับการรักษา
10 พวกเขาให้เกียรติพวกเราอย่างมาก และเมื่อพวกเราจะออกเรือ
ก็จัดสิ่งของที่พวกเราจำเป็นต้องใช้ขึ้นเรือให้ด้วย
11 หลังจากสามเดือน พวกเราออกเรือด้วยเรือจากเมืองอเล็กซานเดรียลำหนึ่ง
ซึ่งจอดพักฤดูหนาวอยู่ที่เกาะ และมีสัญลักษณ์หัวเรือเป็น “พี่น้องฝาแฝด”
12 พวกเราแวะที่เมืองซีราคิวส์และพักอยู่ที่นั่นสามวัน
13 จากที่นั่นพวกเราแล่นอ้อมไปถึงเมืองเรกีอุม วันรุ่งขึ้นลมใต้ก็พัดขึ้น
และวันที่สองพวกเรามาถึงเมืองปูเตโอลี
14 ที่นั่นพวกเราพบพี่น้อง† ซึ่งขอให้พวกเราอยู่กับพวกเขาเจ็ดวัน แล้วพวกเราก็มาถึงกรุงโรม
15 เมื่อพี่น้องที่นั่นได้ข่าวเรื่องพวกเรา
ก็เดินทางมาพบพวกเราถึงตลาดอัปปิอัสและโรงเตี๊ยมสามแห่ง เมื่อเปาโลเห็นพวกเขา
เขาก็ขอบคุณพระเจ้าและมีกำลังใจขึ้น

---

* **28:1** **28:1** ฉบับ NU อ่านว่า “พวกเรา” † **28:14** **28:14** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด”

16 เมื่อพวกเราเข้าไปในกรุงโรม นายร้อยมอบนักโทษให้ผู้บัญชาการกองรักษาการณ์
แต่เปาโลได้รับอนุญาตให้พักอยู่ตามลำพังกับทหารคนหนึ่งที่เฝ้าเขา
17 สามวันต่อมา เปาโลเรียกเหล่าผู้นำชาวยิวมาประชุมกัน เมื่อพวกเขามาถึง เปาโลกล่าวว่า “พี่น้อง
แม้ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดที่ผิดต่อประชาชนหรือธรรมเนียมของบรรพบุรุษของเรา
แต่ข้าพเจ้าก็ถูกจับส่งจากกรุงเยรูซาเล็มมาอยู่ในมือของชาวโรมัน
18 เมื่อพวกเขาสอบสวนข้าพเจ้าแล้ว ก็ต้องการปล่อยตัวข้าพเจ้า
เพราะไม่มีเหตุผลใดที่ข้าพเจ้าสมควรตาย
19 แต่เมื่อชาวยิวคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องอุทธรณ์ต่อซีซาร์
ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้ามีเรื่องจะกล่าวหาชนชาติของข้าพเจ้า
20 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงขอพบและพูดกับพวกคุณ
เพราะข้าพเจ้าถูกล่ามด้วยโซ่นี้เนื่องจากความหวังของอิสราเอล”
21 พวกเขาตอบว่า “พวกเราไม่ได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียเกี่ยวกับท่าน
และไม่มีพี่น้องคนใดจากที่นั่นมาแจ้งหรือกล่าวร้ายเกี่ยวกับท่าน
22 แต่พวกเราอยากฟังจากท่านว่าท่านคิดอย่างไร
เพราะพวกเรารู้ว่ามีคนพูดต่อต้านนิกายนี้อยู่ทุกหนทุกแห่ง”
23 เมื่อพวกเขากำหนดวันนัดกับเปาโลแล้ว ผู้คนจำนวนมากก็มาหาเขาที่บ้านพัก
เปาโลอธิบายและเป็นพยานยืนยันเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่พวกเขา
พร้อมทั้งพยายามชักชวนพวกเขาเรื่องพระเยซู
โดยอ้างทั้งธรรมบัญญัติของโมเสสและเหล่าผู้เผยพระวจนะ ตั้งแต่เช้าจนถึงเย็น
24 บางคนเชื่อสิ่งที่เปาโลกล่าว แต่บางคนไม่เชื่อ
25 เมื่อพวกเขาเห็นไม่ตรงกัน จึงแยกย้ายกันไป หลังจากเปาโลกล่าวถ้อยคำนี้ว่า
“พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวไว้อย่างถูกต้องผ่านอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะต่อบรรพบุรุษของพวกเรา
26 ว่า
“จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า
พวกเจ้าจะฟังแล้วฟังอีก
แต่จะไม่มีวันเข้าใจ
พวกเจ้าจะมองแล้วมองอีก
แต่จะไม่มีวันรับรู้
27 เพราะใจของชนชาตินี้ด้านชาไปแล้ว
หูของพวกเขาก็เฉื่อยชาในการฟัง
และพวกเขาก็ปิดตาของตน
มิฉะนั้น พวกเขาอาจมองเห็นด้วยตา
ได้ยินด้วยหู
เข้าใจด้วยใจ
และหันกลับมา
แล้วเราจะรักษาพวกเขาให้หาย”✡
28 “เพราะฉะนั้น ขอให้พวกคุณรู้ว่าพระเจ้าได้ส่งความรอดนี้ไปยังชนชาติต่าง ๆ แล้ว
และพวกเขาจะฟัง”
29 เมื่อเปาโลกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ชาวยิวก็จากไป โดยโต้เถียงกันเองอย่างมาก‡
30 เปาโลพักอยู่ในบ้านเช่าของตนเองเต็มสองปี และต้อนรับทุกคนที่มาหาเขา
31 ประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสอนเรื่องต่าง ๆ
เกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์ด้วยความกล้าหาญเต็มที่ โดยไม่มีใครขัดขวาง

✡ **28:27 28:27** อิสยาห์ 6:9-10 ‡ **28:29 28:29** ฉบับ NU ไม่มีข้อ 29

จดหมายของเปาโลถึง
ชาวโรม

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์* ผู้ถูกเรียกให้เป็นอัครทูต และถูกแยกไว้สำหรับข่าวดีของพระเจ้า
2 ข่าวดีนี้ พระองค์ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าผ่านเหล่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ในพระคัมภีร์บริสุทธิ์
3 เป็นข่าวดีเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ผู้ถือกำเนิดจากลูกหลาน†ของดาวิดในความเป็นมนุษย์
4 และโดยการฟื้นขึ้นจากความตาย พระองค์ได้รับการประกาศด้วยพลังว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า
ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
5 โดยทางพระองค์ พวกเราได้รับพระคุณและการเป็นอัครทูต
เพื่อให้เกิดการเชื่อฟังด้วยความเชื่อท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ ทั้งหมด เพื่อพระนามของพระองค์
6 พวกคุณก็อยู่ในกลุ่มชนชาติเหล่านั้น และถูกเรียกให้เป็นของพระเยซูคริสต์ด้วย
7 ถึงทุกคนในกรุงโรม ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า และถูกเรียกให้เป็นผู้บริสุทธิ์
ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่พวกคุณ จากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้า
8 ก่อนอื่น ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าผ่านพระเยซูคริสต์สำหรับพวกคุณทุกคน
เพราะความเชื่อของพวกคุณเป็นที่กล่าวถึงทั่วโลก
9 พระเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าในข่าวดีเรื่องพระบุตรของพระองค์
ทรงเป็นพยานให้ข้าพเจ้าว่า
ข้าพเจ้ากล่าวถึงพวกคุณเสมอโดยไม่หยุดหย่อนในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
10 ข้าพเจ้าทูลขออยู่เสมอว่า หากเป็นไปตามความประสงค์ของพระเจ้า
ในที่สุดข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสเดินทางมาหาพวกคุณ
11 เพราะข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะพบพวกคุณ
เพื่อจะได้แบ่งปันของประทานฝ่ายจิตวิญญาณบางอย่างแก่พวกคุณ ให้พวกคุณมั่นคงขึ้น
12 กล่าวอีกอย่างคือ เมื่อเราอยู่ด้วยกัน พวกเราจะได้หนุนใจกันด้วยความเชื่อของกันและกัน
ทั้งความเชื่อของพวกคุณและของข้าพเจ้า
13 พี่น้อง ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณรู้ไว้ว่า ข้าพเจ้าตั้งใจมาหาพวกคุณหลายครั้งแล้ว
แต่จนถึงบัดนี้ก็ยังมีสิ่งขัดขวาง เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีผลท่ามกลางพวกคุณบ้าง
เช่นเดียวกับท่ามกลางคนต่างชาติกลุ่มอื่น ๆ
14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งชาวกรีกและผู้ที่ไม่ใช่ชาวกรีก ทั้งคนมีปัญญาและคนไร้ปัญญา
15 เพราะฉะนั้น ในส่วนของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงกระตือรือร้นที่จะประกาศข่าวดีแก่พวกคุณที่อยู่ในกรุงโรมด้วย
16 เพราะข้าพเจ้าไม่ละอายต่อข่าวดีเรื่องพระคริสต์
เพราะข่าวดีนี้เป็นพลังของพระเจ้าที่นำความรอดมาสู่ทุกคนที่เชื่อ แก่ชาวยิวก่อน และแก่ชาวกรีกด้วย
17 เพราะในข่าวดีนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าถูกเปิดเผย จากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ
ดังที่มีเขียนไว้ว่า “แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตอยู่โดยความเชื่อ”✡
18 เพราะความโกรธของพระเจ้าที่มีต่อความไม่ยำเกรงพระเจ้าและความไม่ชอบธรรมทุกอย่างของ
มนุษย์ ผู้ใช้ความไม่ชอบธรรมกดความจริงไว้ ถูกเปิดเผยจากสวรรค์

---

* **1:1 1:1** “พระคริสต์” หมายถึง “ผู้ที่ได้รับการเจิม” † **1:3 1:3** หรือ “เชื้อสาย” ✡ **1:17 1:17** ฮาบากุก 2:4

19 สิ่งที่อาจรู้ได้เกี่ยวกับพระเจ้าก็ปรากฏชัดอยู่ในพวกเขา
เพราะพระเจ้าทรงทำให้สิ่งนั้นปรากฏแก่พวกเขา
20 ตั้งแต่พระองค์ทรงสร้างโลก สิ่งที่มองไม่เห็นของพระองค์
คือพลังนิรันดร์และความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ก็มองเห็นได้อย่างชัดเจน
โดยเข้าใจได้จากสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ดังนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัว
21 เพราะแม้พวกเขารู้จักพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้ถวายพระสิริแด่พระองค์ในฐานะพระเจ้า
และไม่ได้ขอบคุณพระองค์ แต่ความคิดของพวกเขากลับไร้สาระ
และใจที่ไร้ความเข้าใจของพวกเขาก็มืดมัวลง
22 ทั้งที่อ้างว่าตนมีปัญญา พวกเขากลับกลายเป็นคนโง่
23 และเอาพระสิริของพระเจ้าผู้ไม่เสื่อมสลายไปแลกกับรูปจำลองที่มีลักษณะเหมือนมนุษย์ที่เสื่อม
สลายได้ เหมือนนก สัตว์สี่เท้า และสัตว์เลื้อยคลาน
24 ดังนั้น พระเจ้าจึงปล่อยพวกเขาให้ตกอยู่ในความไม่บริสุทธิ์ตามความใคร่ในใจของตน
จนร่างกายของพวกเขาถูกทำให้เสื่อมเกียรติระหว่างกัน
25 พวกเขาเอาความจริงของพระเจ้าไปแลกกับคำโกหก แล้วนมัสการและรับใช้สิ่งที่ถูกสร้าง
แทนพระผู้สร้าง ผู้สมควรได้รับคำสรรเสริญตลอดไป อาเมน
26 ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงปล่อยพวกเขาให้ตกอยู่ในความปรารถนาที่น่าอับอาย
ผู้หญิงของพวกเขาเปลี่ยนความสัมพันธ์ตามธรรมชาติไปเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติ
27 เช่นเดียวกัน ผู้ชายก็ละทิ้งความสัมพันธ์ตามธรรมชาติกับผู้หญิง และเร่าร้อนด้วยความใคร่ต่อกัน
ผู้ชายทำสิ่งที่ไม่สมควรกับผู้ชายด้วยกัน
และได้รับโทษที่สมควรกับความผิดของพวกเขาในตัวของตนเอง
28 เมื่อพวกเขาไม่เห็นว่าควรรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงปล่อยพวกเขาให้ตกอยู่ในความคิดเสื่อมทราม
เพื่อทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม
29 พวกเขาเต็มไปด้วยความไม่ชอบธรรมทุกอย่าง การผิดศีลธรรมทางเพศ ความชั่วร้าย ความโลภ
และความมุ่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉา การฆ่า การทะเลาะวิวาท การหลอกลวง และนิสัยชั่ว
ชอบนินทาลับหลัง
30 ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นที่น่าเกลียดชังต่อพระเจ้า หยิ่งยโส จองหอง ชอบโอ้อวด คิดค้นสิ่งชั่วร้าย
ไม่เชื่อฟังพ่อแม่
31 ไร้ความเข้าใจ ไม่รักษาพันธสัญญา ไร้ความรักใคร่ตามธรรมชาติ ไม่ยอมให้อภัย
และไร้ความเมตตา
32 แม้พวกเขารู้ข้อกำหนดของพระเจ้าว่า คนที่ทำสิ่งเหล่านี้สมควรตาย
พวกเขาไม่เพียงทำเองเท่านั้น แต่ยังเห็นชอบกับคนที่ทำสิ่งเหล่านี้ด้วย

2

1 เพราะฉะนั้น ท่านที่ตัดสินคนอื่น ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร ก็ไม่มีข้อแก้ตัว เพราะเมื่อท่านตัดสินคนอื่น
ท่านก็ตัดสินตนเอง เพราะท่านผู้ตัดสินก็ทำสิ่งเดียวกัน
2 พวกเรารู้ว่า การพิพากษาของพระเจ้าต่อคนที่ทำสิ่งเหล่านี้เป็นไปตามความจริง
3 ท่านที่ตัดสินคนซึ่งทำสิ่งเหล่านี้ แต่ตัวท่านเองก็ทำเหมือนกัน
ท่านคิดหรือว่าจะหนีพ้นการพิพากษาของพระเจ้าได้
4 หรือท่านดูหมิ่นความดีอันมากมาย ความอดกลั้น และความอดทนของพระองค์
โดยไม่รู้ว่าความดีของพระเจ้ากำลังนำท่านไปสู่การกลับใจ
5 แต่เพราะใจแข็งกระด้างและไม่ยอมกลับใจ ท่านกำลังสะสมความโกรธไว้ให้ตนเอง
สำหรับวันแห่งความโกรธ เมื่อการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้าจะถูกเปิดเผย

6 พระองค์ จะตอบแทนทุกคนตามการกระทำของเขา✡
7 สำหรับผู้ที่พากเพียรทำความดี และแสวงหาพระสิริ เกียรติ และความไม่เสื่อมสลาย
พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์
8 แต่สำหรับผู้ที่เห็นแก่ตัว ไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความไม่ชอบธรรม
จะได้รับความโกรธและความเดือดดาล
9 ความทุกข์ยากและความคับแค้นจะเกิดแก่ทุกคนที่ทำชั่ว แก่ชาวยิวก่อน และแก่ชาวกรีกด้วย
10 แต่พระสิริ เกียรติ และสันติสุข จะมีแก่ทุกคนที่ทำดี แก่ชาวยิวก่อน และแก่ชาวกรีกด้วย
11 เพราะพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง
12 ทุกคนที่ทำบาปโดยไม่มีธรรมบัญญัติ ก็จะพินาศโดยไม่มีธรรมบัญญัติ
และทุกคนที่ทำบาปขณะอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ ก็จะถูกพิพากษาโดยธรรมบัญญัติ
13 เพราะผู้ที่เพียงฟังธรรมบัญญัติไม่ใช่คนชอบธรรมต่อหน้าพระเจ้า
แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติต่างหากที่จะได้รับความชอบธรรม
14 เพราะเมื่อคนต่างชาติที่ไม่มีธรรมบัญญัติ ทำสิ่งที่ธรรมบัญญัติกำหนดโดยธรรมชาติ
พวกเขาแม้ไม่มีธรรมบัญญัติ ก็เป็นธรรมบัญญัติให้แก่ตนเอง
15 พวกเขาแสดงให้เห็นว่า การกระทำที่ธรรมบัญญัติกำหนดนั้นถูกเขียนไว้ในใจของพวกเขา
มโนธรรมของพวกเขาก็เป็นพยานร่วมด้วย และความคิดของพวกเขาก็กล่าวโทษหรือแก้ต่างกันเอง
16 ทั้งหมดนี้จะปรากฏในวันที่พระเจ้าทรงพิพากษาความลับของมนุษย์ผ่านพระเยซูคริสต์
ตามข่าวดีของข้าพเจ้า
17 แต่ถ้าท่านเรียกตนเองว่าชาวยิว พึ่งพาธรรมบัญญัติ และภูมิใจในพระเจ้า
18 รู้ความประสงค์ของพระองค์ และเห็นชอบกับสิ่งที่ดีเลิศ เพราะได้รับการสั่งสอนจากธรรมบัญญัติ
19 และมั่นใจว่าตนเองเป็นผู้นำทางคนตาบอด เป็นความสว่างแก่คนที่อยู่ในความมืด
20 เป็นผู้แก้ไขคนโง่ เป็นครูของเด็กเล็ก
เพราะมีแบบแผนแห่งความรู้และความจริงอยู่ในธรรมบัญญัติ
21 แล้วท่านผู้สอนคนอื่น ไม่สอนตนเองหรือ ท่านผู้ประกาศว่าไม่ควรขโมย ตัวท่านขโมยหรือ
22 ท่านผู้กล่าวว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านล่วงประเวณีหรือ ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ
ตัวท่านปล้นวิหารหรือ
23 ท่านผู้ภูมิใจในธรรมบัญญัติ กลับทำให้พระเจ้าเสื่อมเกียรติด้วยการละเมิดธรรมบัญญัติหรือ
24 เพราะมีเขียนไว้ว่า พระนามของพระเจ้าถูกหมิ่นประมาทท่ามกลางคนต่างชาติเพราะพวกคุณ✡
25 การเข้าสุหนัตมีประโยชน์จริง ถ้าท่านปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ แต่ถ้าท่านละเมิดธรรมบัญญัติ
การเข้าสุหนัตของท่านก็ไม่ต่างจากการไม่ได้เข้าสุหนัต
26 ดังนั้น ถ้าคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัตรักษาข้อกำหนดของธรรมบัญญัติ
การที่เขาไม่ได้เข้าสุหนัตจะไม่ถูกนับว่าเป็นการเข้าสุหนัตหรือ
27 คนที่ร่างกายไม่ได้เข้าสุหนัต แต่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ จะไม่ตัดสินท่านหรือ
ท่านผู้มีทั้งตัวบทและการเข้าสุหนัต แต่ยังละเมิดธรรมบัญญัติ
28 เพราะคนที่เป็นยิวเพียงภายนอก ไม่ใช่ยิวที่แท้ และการเข้าสุหนัตที่เห็นเพียงภายนอกบนร่างกาย
ก็ไม่ใช่การเข้าสุหนัตที่แท้
29 แต่คนที่เป็นยิวภายในต่างหากคือยิวที่แท้ และการเข้าสุหนัตที่แท้คือการเข้าสุหนัตของใจ
โดยวิญญาณ ไม่ใช่โดยตัวบท คนเช่นนี้ได้รับคำยกย่อง ไม่ใช่จากมนุษย์ แต่จากพระเจ้า

✡ **2:6 2:6** สดุดี 62:12; สุภาษิต 24:12 ✡ **2:24 2:24** อิสยาห์ 52:5; เอเสเคียล 36:22

3

1 ถ้าเช่นนั้น ชาวยิวมีข้อได้เปรียบอะไร หรือการเข้าสุหนัตมีประโยชน์อะไร
2 มีมากในทุกด้าน ประการแรก พวกเขาได้รับมอบหมายให้ดูแลสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผย
3 แล้วถ้าบางคนขาดความเชื่อล่ะ
การขาดความเชื่อของพวกเขาจะทำให้ความซื่อสัตย์ของพระเจ้าไร้ผลหรือ
4 ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น ให้พระเจ้าทรงเป็นฝ่ายสัตย์จริง แม้มนุษย์ทุกคนจะเป็นคนโกหกก็ตาม
ดังที่มีเขียนไว้ว่า
"เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในถ้อยคำของพระองค์
และทรงชนะเมื่อพระองค์ถูกพิพากษา" ✡
5 แต่ถ้าความไม่ชอบธรรมของเราทำให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร
พระเจ้าทรงไม่ชอบธรรมหรือ เมื่อพระองค์ทรงลงโทษด้วยความโกรธ
ข้าพเจ้าพูดอย่างที่มนุษย์ทั่วไปพูดกัน
6 ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น ถ้าเป็นเช่นนั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร
7 แต่ถ้าคำโกหกของข้าพเจ้าทำให้ความจริงของพระเจ้ายิ่งปรากฏมากขึ้นเพื่อพระสิริของพระองค์
แล้วทำไมข้าพเจ้ายังถูกพิพากษาว่าเป็นคนบาปอีก
8 แล้วทำไมไม่พูดว่า "ให้เราทำชั่ว เพื่อความดีจะเกิดขึ้น" อย่างที่มีคนใส่ร้ายเรา
และบางคนยืนยันว่าเราพูดเช่นนั้น คนที่พูดอย่างนี้สมควรแล้วที่จะถูกพิพากษาลงโทษ
9 ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร พวกเราดีกว่าพวกเขาหรือ ไม่เลย
เพราะพวกเราได้เตือนไว้ก่อนแล้วว่า ทั้งชาวยิวและชาวกรีกล้วนอยู่ใต้อำนาจของบาป
10 ดังที่มีเขียนไว้ว่า
"ไม่มีใครชอบธรรม
ไม่มีแม้แต่คนเดียว
11 ไม่มีใครเข้าใจ
ไม่มีใครแสวงหาพระเจ้า
12 ทุกคนหันออกนอกทาง
พวกเขากลายเป็นคนไร้ค่าไปด้วยกัน
ไม่มีใครทำความดี
ไม่มีแม้แต่คนเดียว" ✡
13 "ลำคอของพวกเขาเป็นหลุมฝังศพที่เปิดอยู่
พวกเขาใช้ลิ้นหลอกลวง" ✡
"พิษของงูพิษอยู่ใต้ริมฝีปากของพวกเขา" ✡
14 "ปากของพวกเขาเต็มไปด้วยคำสาปแช่งและความขมขื่น" ✡
15 "เท้าของพวกเขารีบไปหลั่งเลือด
16 ความพินาศและความทุกข์ยากอยู่ในทางของพวกเขา
17 พวกเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข" ✡
18 "ไม่มีความยำเกรงพระเจ้าอยู่ต่อหน้าตาของพวกเขา" ✡
19 พวกเรารู้ว่า ทุกสิ่งที่ธรรมบัญญัติกล่าว ก็กล่าวแก่ผู้ที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ เพื่อทุกปากจะได้เงียบลง
และทั้งโลกจะอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า
20 เพราะไม่มีมนุษย์คนใดจะได้รับความชอบธรรมต่อหน้าพระองค์ด้วยการกระทำตามธรรมบัญญัติ
เพราะธรรมบัญญัติทำให้รู้จักบาป

✡ **3:4 3:4** สดุดี 51:4 ✡ **3:12 3:12** สดุดี 14:1-3; 53:1-3; ปัญญาจารย์ 7:20 ✡ **3:13 3:13** สดุดี 5:9 ✡ **3:13 3:13** สดุดี 140:3
✡ **3:14 3:14** สดุดี 10:7 ✡ **3:17 3:17** อิสยาห์ 59:7-8 ✡ **3:18 3:18** สดุดี 36:1

21 แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าได้ถูกเปิดเผยโดยไม่ขึ้นกับธรรมบัญญัติ
แม้ธรรมบัญญัติและเหล่าผู้เผยพระวจนะก็เป็นพยานถึงความชอบธรรมนั้น
22 คือความชอบธรรมของพระเจ้าที่มาทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์
ซึ่งมาถึงทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะไม่มีความแตกต่างกัน
23 เพราะทุกคนทำบาป และไปไม่ถึงพระสิริของพระเจ้า
24 แต่ได้รับความชอบธรรมโดยไม่ต้องแลกด้วยสิ่งใด เพราะพระคุณของพระองค์
ผ่านการไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์
25 พระเจ้าทรงส่งพระองค์มาเป็นเครื่องบูชาเพื่อการลบล้างบาป* โดยความเชื่อในโลหิตของพระองค์
เพื่อแสดงความชอบธรรมของพระเจ้า เพราะด้วยความอดกลั้นของพระองค์
พระเจ้าทรงปล่อยผ่านบาปที่ทำไว้ก่อนหน้านั้น
26 เพื่อแสดงความชอบธรรมของพระองค์ในเวลานี้ เพื่อพระองค์เองจะทรงชอบธรรม
และทรงเป็นผู้ให้ความชอบธรรมแก่ผู้ที่มีความเชื่อในพระเยซู
27 แล้วการอวดตัวอยู่ที่ไหน การอวดตัวนั้นถูกตัดออกไปแล้ว ด้วยกฎใด กฎของการกระทำหรือ ไม่ใช่
แต่ด้วยกฎของความเชื่อ
28 ดังนั้น พวกเรายืนยันว่า มนุษย์ได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ
โดยไม่ขึ้นกับการกระทำตามธรรมบัญญัติ
29 หรือพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของชาวยิวเท่านั้น
พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วยหรือ ใช่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของคนต่างชาติด้วย
30 เพราะมีพระเจ้าองค์เดียว ผู้จะทรงให้ความชอบธรรมแก่ผู้เข้าสุหนัตโดยความเชื่อ
และแก่ผู้ไม่ได้เข้าสุหนัตโดยความเชื่อเช่นกัน
31 ถ้าเช่นนั้น เราทำให้ธรรมบัญญัติหมดความหมายเพราะความเชื่อหรือ ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น
ตรงกันข้าม เราทำให้ธรรมบัญญัติตั้งมั่น

4

1 ถ้าเช่นนั้น เราจะพูดว่าอับราฮัม บรรพบุรุษของเรา ได้พบอะไรในทางมนุษย์
2 เพราะถ้าอับราฮัมได้รับความชอบธรรมจากการกระทำ เขาก็มีเรื่องให้อวด แต่ไม่ใช่ต่อพระเจ้า
3 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่าอย่างไร อับราฮัมเชื่อพระเจ้า
และความเชื่อของเขาจึงนับเป็นความชอบธรรม ✡
4 สำหรับคนที่ทำงาน ค่าตอบแทนไม่ได้ถูกนับว่าเป็นพระคุณ แต่เป็นหนี้ที่ต้องจ่ายให้เขา
5 แต่สำหรับคนที่ไม่ได้ทำงาน กลับเชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้ความชอบธรรมแก่คนอธรรม
ความเชื่อของเขาก็นับเป็นความชอบธรรม
6 เช่นเดียวกับที่ดาวิดกล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าทรงนับความชอบธรรมให้โดยไม่อาศัยการกระทำว่า
7 คนที่การละเมิดของเขาได้รับการยกโทษ
และบาปของเขาได้รับการปกปิด ก็เป็นสุข
8 คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงถือบาปของเขาเป็นความผิดเลย ก็เป็นสุข ✡
9 ถ้าเช่นนั้น ความสุขนี้มีเฉพาะผู้เข้าสุหนัต หรือมีแก่ผู้ไม่ได้เข้าสุหนัตด้วย เพราะเรากล่าวว่า
ความเชื่อของอับราฮัมนับเป็นความชอบธรรม
10 แล้วความเชื่อนั้นถูกนับเมื่อไร ตอนที่เขาเข้าสุหนัตแล้ว หรือก่อนเข้าสุหนัต ไม่ใช่หลังเข้าสุหนัต
แต่ก่อนเข้าสุหนัต

---

* **3:25 3:25** หรือ เครื่องบูชาเพื่อระงับความโกรธ ✡ **4:3 4:3** ปฐมกาล 15:6 ✡ **4:8 4:8** สดุดี 32:1-2

11 เขาได้รับเครื่องหมายแห่งการเข้าสุหนัต
เป็นตราประทับของความชอบธรรมที่มาจากความเชื่อซึ่งเขามีอยู่ก่อนเข้าสุหนัต
เพื่อเขาจะเป็นบิดาของทุกคนที่เชื่อทั้งที่ไม่ได้เข้าสุหนัต
เพื่อพระเจ้าจะทรงนับความชอบธรรมให้แก่พวกเขาด้วย
12 และเขาเป็นบิดาของผู้เข้าสุหนัต ไม่ใช่เพียงผู้ที่เข้าสุหนัตเท่านั้น
แต่ยังเป็นบิดาของผู้ที่เดินตามรอยความเชื่อของอับราฮัมบิดาของเรา ซึ่งเขามีอยู่ก่อนเข้าสุหนัตด้วย
13 เพราะพระสัญญาที่ให้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขา ว่าเขาจะเป็นผู้รับมรดกของโลก
ไม่ได้มาทางธรรมบัญญัติ แต่มาทางความชอบธรรมที่มาทางความเชื่อ
14 เพราะถ้าคนที่ขึ้นอยู่กับธรรมบัญญัติเป็นผู้รับมรดก ความเชื่อก็ไร้ความหมาย
และพระสัญญาก็ไร้ผล
15 เพราะธรรมบัญญัตินำมาซึ่งความโกรธ และที่ไหนไม่มีธรรมบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการไม่เชื่อฟัง
16 เพราะเหตุนี้ จึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะเป็นไปตามพระคุณ
และเพื่อให้พระสัญญานั้นมั่นคงสำหรับเชื้อสายทั้งหมด ไม่ใช่เฉพาะผู้ที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ
แต่รวมถึงผู้ที่มีความเชื่ออย่างอับราฮัม ผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน
17 ดังที่มีเขียนไว้ว่า “เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นบิดาของหลายชนชาติ”✡
อับราฮัมเป็นบิดาของเราต่อหน้าพระเจ้าผู้ที่เขาเชื่อ คือพระเจ้าผู้ประทานชีวิตแก่คนตาย
และทรงเรียกสิ่งที่ไม่มีอยู่ราวกับว่ามีอยู่
18 ทั้งที่ไม่มีเหตุให้หวัง อับราฮัมก็ยังเชื่อด้วยความหวัง เพื่อเขาจะได้เป็นบิดาของหลายชนชาติ
ตามที่มีคำกล่าวไว้ว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น”✡
19 ความเชื่อของเขาไม่อ่อนแอ และเขาไม่ได้คำนึงถึงร่างกายของตนที่เสื่อมไปแล้ว
เพราะมีอายุประมาณหนึ่งร้อยปี รวมทั้งครรภ์ของซาราห์ซึ่งเสมือนตายแล้ว
20 แต่เมื่อมองไปที่พระสัญญาของพระเจ้า เขาไม่ได้ลังเลเพราะความไม่เชื่อ
กลับเข้มแข็งขึ้นด้วยความเชื่อ และถวายพระสิริแด่พระเจ้า
21 เขามั่นใจอย่างเต็มที่ว่า สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญา พระองค์ก็ทรงสามารถทำให้สำเร็จได้
22 เพราะฉะนั้น ความเชื่อของเขาจึง “นับเป็นความชอบธรรม”✡
23 ข้อความที่ว่า “ความเชื่อของเขานับเป็นความชอบธรรม” ไม่ได้เขียนไว้เพื่อเขาคนเดียว
24 แต่เพื่อพวกเราด้วย พระเจ้าจะทรงนับความชอบธรรมให้แก่พวกเรา
ผู้ที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงทำให้พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฟื้นขึ้นจากความตาย
25 พระเยซูถูกมอบไว้เพราะการล่วงละเมิดของเรา และพระเจ้าทรงทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นมา
เพื่อให้เราได้รับความชอบธรรม

5

1 เพราะฉะนั้น เมื่อเราได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า
โดยทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
2 โดยทางพระองค์ เราได้เข้าถึงพระคุณนี้ด้วยความเชื่อ และยืนมั่นอยู่ในพระคุณนี้
เราชื่นชมยินดีเพราะหวังในพระสิริของพระเจ้า
3 ไม่เพียงเท่านั้น แต่เรายังชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากของเราด้วย เพราะรู้ว่า
ความทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน
4 ความอดทนทำให้เกิดลักษณะนิสัยที่ผ่านการพิสูจน์แล้ว
และลักษณะนิสัยที่ผ่านการพิสูจน์แล้วทำให้เกิดความหวัง

✡ **4:17 4:17** ปฐมกาล 17:5 ✡ **4:18 4:18** ปฐมกาล 15:5 ✡ **4:22 4:22** ปฐมกาล 15:6

5 ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง เพราะความรักของพระเจ้าได้หลั่งลงในใจของเรา
ผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระองค์ประทานแก่เรา
6 เพราะขณะที่เรายังอ่อนแอ พระคริสต์ก็ตายเพื่อคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม
7 แทบจะไม่มีใครยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แม้อาจมีบางคนกล้าตายเพื่อคนดี
8 แต่พระเจ้าทรงแสดงความรักของพระองค์ที่มีต่อเรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาป
พระคริสต์ก็ตายเพื่อเรา
9 ยิ่งกว่านั้น ในเมื่อบัดนี้เราได้รับความชอบธรรมโดยโลหิตของพระองค์
เราก็จะได้รับความรอดจากความโกรธของพระเจ้าโดยทางพระองค์
10 เพราะถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้คืนดีกับพระเจ้าโดยความตายของพระบุตรของพระองค์
ยิ่งกว่านั้น เมื่อเราคืนดีกับพระเจ้าแล้ว เราก็จะได้รับความรอดโดยชีวิตของพระองค์
11 ไม่เพียงเท่านั้น แต่เรายังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
และบัดนี้เราได้รับการคืนดีโดยทางพระองค์
12 เพราะฉะนั้น บาปเข้ามาในโลกโดยมนุษย์คนเดียว และความตายเข้ามาโดยบาป
เช่นนั้นความตายจึงแผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคน เพราะทุกคนทำบาป
13 ก่อนมีธรรมบัญญัติ บาปก็มีอยู่ในโลก แต่เมื่อไม่มีธรรมบัญญัติ บาปก็ไม่ถูกนับเป็นความผิด
14 ถึงอย่างนั้น ความตายก็ครอบครองตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส
แม้เหนือคนที่ไม่ได้ทำบาปแบบเดียวกับการไม่เชื่อฟังของอาดัม ผู้เป็นแบบของผู้ที่จะมา
15 แต่ของประทานที่มอบให้เปล่าไม่เหมือนกับการล่วงละเมิด
เพราะถ้าการล่วงละเมิดของคนคนเดียวทำให้คนจำนวนมากตาย
พระคุณของพระเจ้าและของประทานที่มาทางพระคุณของมนุษย์คนเดียว คือพระเยซูคริสต์
ก็ยิ่งล้นเหลือมาถึงคนจำนวนมาก
16 ของประทานนี้ก็ไม่เหมือนผลจากการที่คนคนเดียวทำบาป
เพราะการพิพากษาที่มาจากคนคนเดียวนำไปสู่การลงโทษ
แต่ของประทานที่มอบให้เปล่าซึ่งมาหลังการล่วงละเมิดมากมาย นำไปสู่การได้รับความชอบธรรม
17 เพราะถ้าการล่วงละเมิดของคนคนเดียวทำให้ความตายครอบครองโดยคนคนเดียว ยิ่งกว่านั้น
คนที่ได้รับพระคุณอย่างล้นเหลือและได้รับของประทานแห่งความชอบธรรม
จะครอบครองในชีวิตโดยคนคนเดียว คือพระเยซูคริสต์
18 ดังนั้น เช่นเดียวกับที่การล่วงละเมิดครั้งเดียวทำให้มนุษย์ทุกคนถูกลงโทษ
การกระทำอันชอบธรรมครั้งเดียวก็ทำให้มนุษย์ทุกคนได้รับความชอบธรรมที่นำไปสู่ชีวิต
19 เพราะเช่นเดียวกับที่การไม่เชื่อฟังของมนุษย์คนเดียวทำให้คนจำนวนมากเป็นคนบาป
การเชื่อฟังของคนคนเดียวก็จะทำให้คนจำนวนมากเป็นคนชอบธรรม
20 ธรรมบัญญัติเข้ามา เพื่อให้การล่วงละเมิดเพิ่มมากขึ้น แต่ที่ใดบาปเพิ่มมากขึ้น
พระคุณก็ยิ่งล้นเหลือมากขึ้นไปอีก
21 เพื่อว่า เช่นเดียวกับที่บาปครอบครองโดยความตาย พระคุณก็จะครอบครองโดยความชอบธรรม
และนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

6

1 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไร เราควรอยู่ในบาปต่อไป เพื่อพระคุณจะยิ่งล้นเหลือหรือ
2 ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะยังดำเนินชีวิตอยู่ในบาปต่อไปได้อย่างไร
3 หรือพวกคุณไม่รู้หรือว่า พวกเราทุกคนที่รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์
ก็รับบัพติศมาเข้าในความตายของพระองค์

4 เพราะฉะนั้น เราถูกฝังร่วมกับพระองค์โดยการรับบัพติศมาเข้าในความตาย เพื่อว่า
เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายโดยพระสิริของพระบิดา เราก็จะดำเนินชีวิตใหม่เช่นกัน
5 เพราะถ้าเราได้รวมเป็นหนึ่งกับพระองค์ในลักษณะเดียวกับความตายของพระองค์
เราก็จะมีส่วนในการฟื้นขึ้นจากความตายของพระองค์ด้วย
6 เรารู้ว่า ตัวตนเก่าของเราถูกตรึงกางเขนร่วมกับพระองค์ เพื่อร่างกายแห่งบาปจะหมดอำนาจ
และเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป
7 เพราะคนที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป
8 แต่ถ้าเราตายร่วมกับพระคริสต์ เราก็เชื่อว่าเราจะมีชีวิตร่วมกับพระองค์ด้วย
9 เพราะเรารู้ว่า พระคริสต์ผู้ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว จะไม่ตายอีก
ความตายไม่มีอำนาจเหนือพระองค์อีกต่อไป
10 เพราะเมื่อพระองค์ตาย พระองค์ตายต่อบาปเพียงครั้งเดียว แต่เมื่อพระองค์มีชีวิต
พระองค์มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
11 เช่นเดียวกัน พวกคุณจงถือว่าตนเองตายต่อบาป แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
12 เพราะฉะนั้น อย่าให้บาปครอบครองในร่างกายที่ต้องตายของพวกคุณ
จนพวกคุณเชื่อฟังความใคร่ของบาป
13 และอย่ามอบส่วนต่าง ๆ ของร่างกายให้บาปใช้เป็นเครื่องมือของความไม่ชอบธรรม
แต่จงมอบตัวพวกคุณแก่พระเจ้า ในฐานะผู้ที่มีชีวิตขึ้นจากความตาย และมอบส่วนต่าง ๆ
ของร่างกายแก่พระเจ้าให้เป็นเครื่องมือของความชอบธรรม
14 เพราะบาปจะไม่มีอำนาจเหนือพวกคุณ เนื่องจากพวกคุณไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ
แต่อยู่ใต้พระคุณ
15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร เราจะทำบาปเพราะเราไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณหรือ
ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น
16 พวกคุณไม่รู้หรือว่า เมื่อพวกคุณมอบตัวเป็นทาสเพื่อเชื่อฟังผู้ใด
พวกคุณก็เป็นทาสของผู้ที่พวกคุณเชื่อฟัง ไม่ว่าจะเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย
หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม
17 แต่ขอบคุณพระเจ้า แม้เมื่อก่อนพวกคุณเคยเป็นทาสของบาป
แต่พวกคุณก็เชื่อฟังจากใจจริงต่อแบบแผนคำสอนซึ่งพวกคุณถูกมอบไว้ให้เชื่อฟัง
18 เมื่อพวกคุณได้รับการปลดปล่อยจากบาปแล้ว พวกคุณก็กลายเป็นทาสของความชอบธรรม
19 ข้าพเจ้าพูดอย่างที่มนุษย์ทั่วไปพูดกัน เพราะเนื้อหนังของพวกคุณอ่อนแอ
เช่นเดียวกับที่พวกคุณเคยมอบส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นทาสของความไม่บริสุทธิ์
และความชั่วร้ายที่ยิ่งทวีขึ้น บัดนี้ก็จงมอบส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นทาสของความชอบธรรม
เพื่อการชำระให้บริสุทธิ์
20 เพราะเมื่อพวกคุณเป็นทาสของบาป พวกคุณก็เป็นอิสระจากความชอบธรรม
21 แล้วตอนนั้น พวกคุณได้ผลอะไรจากสิ่งที่บัดนี้พวกคุณละอาย
เพราะปลายทางของสิ่งเหล่านั้นคือความตาย
22 แต่บัดนี้ เมื่อพวกคุณได้รับการปลดปล่อยจากบาป และกลายเป็นทาสของพระเจ้า
พวกคุณก็มีผลคือการชำระให้บริสุทธิ์ และผลลัพธ์คือชีวิตนิรันดร์
23 เพราะค่าจ้างของบาปคือความตาย
แต่ของประทานที่พระเจ้ามอบให้เปล่าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

7

1 พี่น้อง* พวกคุณไม่รู้หรือว่า ธรรมบัญญัติมีอำนาจเหนือคนตราบเท่าที่เขายังมีชีวิตอยู่
เพราะข้าพเจ้ากำลังพูดกับคนที่รู้ธรรมบัญญัติ
2 เช่นผู้หญิงที่มีสามี ย่อมถูกธรรมบัญญัติผูกพันไว้กับสามีตราบเท่าที่สามียังมีชีวิต แต่ถ้าสามีตาย
เธอก็พ้นจากธรรมบัญญัติที่ผูกเธอกับสามี
3 เพราะฉะนั้น ถ้าเธอไปอยู่กับชายอื่นขณะที่สามียังมีชีวิต เธอจะได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี
แต่ถ้าสามีตาย เธอก็เป็นอิสระจากธรรมบัญญัติ จึงไม่เป็นหญิงล่วงประเวณี แม้จะไปอยู่กับชายอื่น
4 เช่นเดียวกัน พี่น้องของข้าพเจ้า พวกคุณก็ได้ตายต่อธรรมบัญญัติโดยร่างกายของพระคริสต์
เพื่อพวกคุณจะได้ผูกพันกับอีกผู้หนึ่ง คือพระองค์ผู้ฟื้นขึ้นจากความตาย
เพื่อเราจะเกิดผลถวายแก่พระเจ้า
5 เพราะเมื่อเรายังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ความปรารถนาที่เป็นบาป ซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมบัญญัติ
ก็ทำงานอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเรา และเกิดผลนำไปสู่ความตาย
6 แต่บัดนี้ เราพ้นจากธรรมบัญญัติแล้ว เพราะเราได้ตายต่อสิ่งที่เคยผูกมัดเรา
เพื่อเราจะรับใช้ในวิถีใหม่ของวิญญาณ ไม่ใช่ในวิถีเก่าของตัวบท
7 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไร ธรรมบัญญัติเป็นบาปหรือ ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น
แต่ถ้าไม่มีธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักบาป เพราะข้าพเจ้าคงไม่รู้จักความโลภ
ถ้าธรรมบัญญัติไม่ได้กล่าวว่า อย่าโลภ✡
8 แต่บาปฉวยโอกาสจากพระบัญญัติ และทำให้เกิดความโลภทุกชนิดในตัวข้าพเจ้า
เพราะเมื่อไม่มีธรรมบัญญัติ บาปก็ตาย
9 ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเคยมีชีวิตอยู่โดยไม่มีธรรมบัญญัติ แต่เมื่อพระบัญญัติมา บาปก็กลับมีชีวิต
และข้าพเจ้าก็ตาย
10 ข้าพเจ้าพบว่า พระบัญญัติที่มีไว้เพื่อชีวิต กลับนำไปสู่ความตาย
11 เพราะบาปฉวยโอกาสจากพระบัญญัติ หลอกลวงข้าพเจ้า และฆ่าข้าพเจ้าโดยพระบัญญัตินั้น
12 ดังนั้น ธรรมบัญญัติจึงบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ชอบธรรม และดี
13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลายเป็นความตายสำหรับข้าพเจ้าหรือ ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น แต่บาปต่างหาก
เพื่อให้ปรากฏว่าเป็นบาป จึงทำให้เกิดความตายในตัวข้าพเจ้าโดยใช้สิ่งที่ดี เพื่อว่าโดยพระบัญญัติ
บาปจะปรากฏว่าเป็นบาปอย่างยิ่ง
14 เพราะเรารู้ว่า ธรรมบัญญัติเป็นฝ่ายวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนัง
ถูกขายให้อยู่ใต้อำนาจของบาป
15 เพราะข้าพเจ้าไม่เข้าใจสิ่งที่ตนทำ สิ่งที่ข้าพเจ้าอยากทำ ข้าพเจ้ากลับไม่ทำ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียด
ข้าพเจ้ากลับทำ
16 แต่ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ตนไม่อยากทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าธรรมบัญญัตินั้นดี
17 ดังนั้น บัดนี้ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองที่ทำสิ่งนั้น แต่เป็นบาปที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า
18 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ในตัวข้าพเจ้า คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ไม่มีสิ่งดีอาศัยอยู่
ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะทำดี แต่ไม่พบว่าตนได้ทำสิ่งดีนั้น
19 เพราะความดีที่ข้าพเจ้าอยากทำ ข้าพเจ้ากลับไม่ทำ แต่ความชั่วที่ข้าพเจ้าไม่อยากทำ
ข้าพเจ้ากลับทำ
20 แต่ถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ตนไม่อยากทำ ก็ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองที่ทำอีกต่อไป
แต่เป็นบาปที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า
21 ดังนั้น ข้าพเจ้าพบกฎนี้ว่า เมื่อข้าพเจ้าอยากทำดี ความชั่วก็อยู่กับข้าพเจ้า

---

* **7:1** **7:1** คำว่า พี่น้อง ในที่นี้ และในบริบทที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า พี่น้องชายหญิง หรือ พี่น้องในครอบครัวเดียวกัน ✡ **7:7** **7:7** อพยพ 20:17; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:21

22 เพราะตัวตนภายในของข้าพเจ้ายินดีในธรรมบัญญัติของพระเจ้า
23 แต่ข้าพเจ้าเห็นกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า
และจับข้าพเจ้าเป็นเชลยไว้ใต้กฎของบาปที่อยู่ในส่วนต่าง ๆ ของร่างกายข้าพเจ้า
24 ข้าพเจ้าช่างน่าเวทนาจริง ๆ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้
25 ขอบคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดังนั้น ด้วยจิตใจ
ข้าพเจ้าเองรับใช้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนัง ข้าพเจ้ารับใช้กฎของบาป

8

1 เพราะฉะนั้น บัดนี้จึงไม่มีการพิพากษาลงโทษสำหรับผู้ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์
คือผู้ที่ไม่ได้ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ดำเนินตามพระวิญญาณ*
2 เพราะกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์
ได้ปลดปล่อยข้าพเจ้าจากกฎของบาปและความตาย
3 สิ่งที่ธรรมบัญญัติทำไม่ได้ เพราะเนื้อหนังทำให้ธรรมบัญญัติอ่อนกำลัง พระเจ้าทรงทำสิ่งนั้นแล้ว
โดยส่งพระบุตรของพระองค์เองมาในสภาพเหมือนเนื้อหนังของมนุษย์ที่มีบาป และในเรื่องบาป
พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษบาปในเนื้อหนัง
4 เพื่อข้อกำหนดของธรรมบัญญัติจะสำเร็จในพวกเรา ผู้ที่ไม่ได้ดำเนินตามเนื้อหนัง
แต่ดำเนินตามพระวิญญาณ
5 เพราะคนที่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ย่อมมุ่งใจไปที่สิ่งที่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง
แต่คนที่ดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ ย่อมมุ่งใจไปที่สิ่งที่เป็นฝ่ายพระวิญญาณ
6 เพราะจิตใจที่มุ่งตามเนื้อหนังคือความตาย แต่จิตใจที่มุ่งตามพระวิญญาณคือชีวิตและสันติสุข
7 เพราะจิตใจที่มุ่งตามเนื้อหนังเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ยอมอยู่ใต้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า
และที่จริงก็ทำเช่นนั้นไม่ได้
8 คนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอใจได้
9 แต่พวกคุณไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ
ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าอาศัยอยู่ในพวกคุณ แต่ถ้าใครไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์
คนนั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์
10 ถ้าพระคริสต์อยู่ในพวกคุณ ร่างกายก็ตายเพราะบาป แต่วิญญาณมีชีวิตเพราะความชอบธรรม
11 และถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย อาศัยอยู่ในพวกคุณ
พระองค์ผู้ทรงทำให้พระเยซูคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย
ก็จะประทานชีวิตแก่ร่างกายที่ต้องตายของพวกคุณด้วย
โดยทางพระวิญญาณของพระองค์ที่อาศัยอยู่ในพวกคุณ
12 เพราะฉะนั้น พี่น้อง เราไม่ได้เป็นหนี้เนื้อหนังที่จะต้องดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง
13 เพราะถ้าพวกคุณดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง พวกคุณจะต้องตาย แต่ถ้าโดยพระวิญญาณ
พวกคุณทำให้การกระทำของร่างกายตาย พวกคุณจะมีชีวิต
14 เพราะทุกคนที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำ คนเหล่านั้นเป็นลูกของพระเจ้า
15 เพราะพวกคุณไม่ได้รับวิญญาณแห่งการเป็นทาสให้กลับไปกลัวอีก
แต่พวกคุณได้รับพระวิญญาณแห่งการรับเป็นบุตร โดยพระวิญญาณนั้นเราร้องว่า อับบา†
พระบิดา
16 พระวิญญาณเองทรงเป็นพยานร่วมกับวิญญาณของเราว่า เราเป็นลูกของพระเจ้า

---

* **8:1 8:1** NU ละข้อความ ผู้ที่ไม่ได้ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ดำเนินตามพระวิญญาณ † **8:15 8:15** อับบา เป็นคำอาราเมคที่หมายถึง พ่อ หรือ พ่อจ๋า ซึ่งใช้ได้ด้วยความรักและความเคารพในการอธิษฐานถึงพระบิดาของเราในสวรรค์

17 และถ้าเราเป็นลูก เราก็เป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์
ถ้าเราได้ร่วมทนทุกข์กับพระองค์จริง เพื่อเราจะได้รับพระสิริร่วมกับพระองค์ด้วย
18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ในเวลาปัจจุบันนี้ ไม่ควรนำมาเทียบกับพระสิริที่จะปรากฏแก่เรา
19 เพราะสิ่งที่ถูกสร้างทั้งปวงกำลังเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อ ให้ลูกของพระเจ้าปรากฏ
20 เพราะสิ่งที่ถูกสร้างทั้งปวงถูกทำให้ตกอยู่ในความสูญเปล่า ไม่ใช่เพราะสมัครใจเอง
แต่เพราะพระองค์ผู้ทรงทำให้เป็นเช่นนั้น โดยมีความหวัง
21 ว่าสิ่งที่ถูกสร้างทั้งปวงเองก็จะได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของความเสื่อมสลาย
และเข้าสู่เสรีภาพในพระสิริของลูกของพระเจ้า
22 เพราะเรารู้ว่า
สิ่งที่ถูกสร้างทั้งปวงคร่ำครวญและเจ็บปวดเหมือนหญิงกำลังคลอดร่วมกันมาจนถึงบัดนี้
23 ไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่เราเอง ผู้มีผลแรกของพระวิญญาณ ก็ยังคร่ำครวญอยู่ภายใน
ขณะรอคอยการรับเป็นบุตร คือการไถ่ร่างกายของเรา
24 เพราะเราได้รับความรอดในความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นแล้วก็ไม่ใช่ความหวัง
เพราะใครจะหวังในสิ่งที่ตนมองเห็นแล้ว
25 แต่ถ้าเราหวังในสิ่งที่เรายังมองไม่เห็น เราก็รอคอยด้วยความอดทน
26 เช่นเดียวกัน พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราในความอ่อนแอทั้งหลายของเรา
เพราะเราไม่รู้ว่าควรอธิษฐานอย่างไร
แต่พระวิญญาณเองทรงวิงวอนแทนเราด้วยความคร่ำครวญที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำได้
27 และพระองค์ผู้ทรงสำรวจใจ ย่อมทรงรู้ความคิดของพระวิญญาณ
เพราะพระวิญญาณทรงวิงวอนเพื่อผู้บริสุทธิ์ตามความประสงค์ของพระเจ้า
28 เรารู้ว่า ทุกสิ่งร่วมกันก่อให้เกิดผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า
คือคนที่ถูกเรียกตามความมุ่งหมายของพระองค์
29 เพราะคนที่พระองค์ทรงรู้จักล่วงหน้า
พระองค์ก็ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระบุตรของพระองค์
เพื่อพระบุตรจะเป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก‡
30 คนที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า พระองค์ก็ทรงเรียก คนที่ทรงเรียก
พระองค์ก็ทรงให้ได้รับความชอบธรรม และคนที่ทรงให้ได้รับความชอบธรรม
พระองค์ก็ทรงให้ได้รับพระสิริ
31 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะต่อต้านเราได้
32 พระองค์ผู้ไม่ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ทรงมอบพระบุตรนั้นไว้เพื่อเราทุกคน
จะไม่ทรงมอบทุกสิ่งแก่เราโดยไม่คิดสิ่งตอบแทน พร้อมกับพระบุตรด้วยหรือ
33 ใครจะกล่าวหาผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก พระเจ้าเองทรงเป็นผู้ให้ความชอบธรรม
34 ใครจะเป็นผู้พิพากษาลงโทษ พระคริสต์ต่างหากที่ตาย และยิ่งกว่านั้น
พระองค์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย ทรงอยู่ทางขวามือของพระเจ้า และทรงวิงวอนเพื่อเราด้วย
35 ใครจะแยกเราออกจากความรักของพระคริสต์ ความทุกข์ยาก ความคับแค้น การข่มเหง
การกันดารอาหาร ความเปลือยเปล่า อันตราย หรือคมดาบ จะทำได้หรือ
36 ดังที่มีเขียนไว้ว่า
“เพราะเห็นแก่พระองค์ พวกเราถูกฆ่าตลอดทั้งวัน
พวกเราถูกนับว่าเป็นแกะสำหรับการฆ่า”✡

---

‡ **8:29** **8:29** คำว่า “พี่น้อง” ในที่นี้ และในบริบทที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องในครอบครัวเดียวกัน”
✡ **8:36** **8:36** สดุดี 44:22

37 ไม่เลย ในทุกสิ่งเหล่านี้ เรามีชัยอย่างท่วมท้น โดยทางพระองค์ผู้ทรงรักเรา
38 เพราะข้าพเจ้ามั่นใจว่า ไม่ว่าความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีอำนาจปกครอง
หรือสิ่งที่มีอยู่ในปัจจุบัน หรือสิ่งที่จะมา หรือฤทธิ์อำนาจ
39 หรือความสูง หรือความลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ถูกสร้าง
ก็ไม่สามารถแยกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

9

1 ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้โกหก
มโนธรรมของข้าพเจ้าเป็นพยานร่วมกับข้าพเจ้าในพระวิญญาณบริสุทธิ์
2 ว่า ข้าพเจ้ามีความเศร้าอย่างมาก และมีความเจ็บปวดในใจอย่างไม่หยุดหย่อน
3 เพราะข้าพเจ้าเองถึงกับปรารถนาให้ตนต้องคำสาปและแยกจากพระคริสต์
เพื่อเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องทางสายเลือดของข้าพเจ้า
4 พวกเขาเป็นชาวอิสราเอล การรับเป็นบุตร พระสิริ พันธสัญญาทั้งหลาย การประทานธรรมบัญญัติ
การนมัสการ และพระสัญญาทั้งหลาย ล้วนเป็นของพวกเขา
5 บรรพบุรุษก็เป็นของพวกเขา และในทางมนุษย์ พระคริสต์ก็มาจากพวกเขา
พระองค์ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง เป็นพระเจ้า ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญตลอดไป อาเมน
6 แต่ไม่ได้หมายความว่า ถ้อยคำของพระเจ้าล้มเหลว เพราะคนที่สืบเชื้อสายจากอิสราเอล
ไม่ได้เป็นอิสราเอลทุกคน
7 และแม้พวกเขาจะเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาทุกคนเป็นลูก แต่มีคำว่า
“เชื้อสายของเจ้าจะนับว่าเป็นเชื้อสายทางอิสอัค”✡
8 กล่าวคือ ลูกตามสายเลือดไม่ใช่ลูกของพระเจ้า
แต่ลูกตามพระสัญญาต่างหากที่ถูกนับว่าเป็นทายาท
9 เพราะนี่คือถ้อยคำแห่งพระสัญญา “เมื่อถึงเวลาที่กำหนด เราจะมา
และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง”✡
10 ไม่เพียงเท่านั้น เรเบคาห์ก็ตั้งครรภ์โดยชายคนเดียว คืออิสอัค บรรพบุรุษของเรา
11 ทั้งที่ยังไม่เกิด และยังไม่ได้ทำสิ่งดีหรือชั่ว
เพื่อให้ความมุ่งหมายของพระเจ้าตามการทรงเลือกดำรงอยู่ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำ
แต่ขึ้นอยู่กับพระองค์ผู้ทรงเรียก*
12 พระองค์จึงกล่าวกับนางว่า “คนพี่จะรับใช้คนน้อง”✡
13 ดังที่มีเขียนไว้ว่า “เรารักยาโคบ แต่เราเกลียดเอซาว”✡
14 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไร พระเจ้าทรงไม่ชอบธรรมหรือ ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น“
15 เพราะพระองค์กล่าวกับโมเสสว่า “เราจะเมตตาคนที่เราเมตตา และจะสงสารคนที่เราสงสาร”✡
16 เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคนที่ต้องการ หรือคนที่วิ่ง แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงเมตตา
17 เพราะพระคัมภีร์กล่าวกับฟาโรห์ว่า “เพราะเหตุนี้เอง เราได้ยกเจ้าขึ้น
เพื่อเราจะแสดงพลังของเราในตัวเจ้า และเพื่อชื่อของเราจะถูกประกาศไปทั่วแผ่นดินโลก”✡
18 เพราะฉะนั้น พระองค์ทรงเมตตาคนที่พระองค์ต้องการเมตตา
และทรงทำให้ใจของคนที่พระองค์ต้องการแข็งกระด้าง
19 ถ้าอย่างนั้น ท่านจะพูดกับข้าพเจ้าว่า “แล้วทำไมพระองค์ยังทรงตำหนิมนุษย์
เพราะใครจะขัดขืนความประสงค์ของพระองค์ได้“

✡ **9:7 9:7** ปฐมกาล 21:12 ✡ **9:9 9:9** ปฐมกาล 18:10,14 * **9:11 9:11** NU วางวลี “ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการกระทำ แต่ขึ้นอยู่กับพระองค์ผู้ทรงเรียก“ ไว้ตอนต้นของข้อ 12 แทนที่จะอยู่ตอนท้ายของข้อ 11 ✡ **9:12 9:12** ปฐมกาล 25:23 ✡ **9:13 9:13** มาลาคี 1:2-3 ✡ **9:15 9:15** อพยพ 33:19 ✡ **9:17 9:17** อพยพ 9:16

20 แต่มนุษย์เอ๋ย ท่านเป็นใครจึงโต้แย้งพระเจ้า สิ่งที่ถูกปั้นจะถามผู้ที่ปั้นมันหรือว่า
“ทำไมท่านจึงทำข้าพเจ้าเป็นแบบนี้”✡
21 หรือช่างปั้นหม้อไม่มีสิทธิ์เหนือดินเหนียวหรือ
ที่จะใช้ดินก้อนเดียวกันทำภาชนะใบหนึ่งสำหรับงานที่มีเกียรติ และอีกใบหนึ่งสำหรับงานที่ไม่มีเกียรติ
22 แล้วจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้า ผู้ทรงต้องการแสดงความโกรธของพระองค์
และทำให้พลังของพระองค์เป็นที่รู้จัก
ทรงอดทนอย่างมากต่อภาชนะแห่งความโกรธที่เตรียมไว้เพื่อความพินาศ
23 เพื่อพระองค์จะทรงทำให้ความมั่งคั่งแห่งพระสิริของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ภาชนะแห่งความ
เมตตา ซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้ล่วงหน้าเพื่อพระสิริ
24 คือแก่พวกเรา ผู้ที่พระองค์ทรงเรียก ไม่ใช่จากชาวยิวเท่านั้น แต่จากคนต่างชาติด้วย
25 ดังที่พระองค์กล่าวไว้ในโฮเชยาด้วยว่า
“คนที่ไม่ใช่ประชากรของเรา เราจะเรียกว่า ‘ประชากรของเรา’
และคนที่ไม่ได้เป็นที่รัก เราจะเรียกว่า ‘ผู้เป็นที่รัก’ ”✡
26 “และในที่ซึ่งเคยกล่าวกับพวกเขาว่า ‘พวกเจ้าไม่ใช่ประชากรของเรา’
ที่นั่นพวกเขาจะถูกเรียกว่า ‘ลูกของพระเจ้าผู้ทรงมีชีวิต’ ”✡
27 อิสยาห์ร้องกล่าวถึงอิสราเอลว่า
“แม้จำนวนลูกหลานของอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล
ผู้ที่เหลืออยู่เท่านั้นจะได้รับความรอด
28 เพราะพระองค์จะทรงทำงานให้สำเร็จ และตัดให้สั้นลงด้วยความชอบธรรม
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทำงานบนแผ่นดินโลกให้สั้นลง”✡
29 และดังที่อิสยาห์เคยกล่าวไว้ก่อนแล้วว่า
“ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งกองทัพ† ไม่ได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เรา
เราก็คงเป็นเหมือนเมืองโสโดม
และคงถูกทำให้เหมือนเมืองโกโมราห์”✡
30 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอย่างไร คนต่างชาติ ซึ่งไม่ได้มุ่งแสวงหาความชอบธรรม
กลับได้รับความชอบธรรม คือความชอบธรรมที่มาจากความเชื่อ
31 แต่อิสราเอล ซึ่งมุ่งแสวงหาธรรมบัญญัติแห่งความชอบธรรม
กลับไปไม่ถึงธรรมบัญญัติแห่งความชอบธรรม
32 เพราะอะไร เพราะพวกเขาไม่ได้แสวงหาโดยความเชื่อ
แต่ราวกับว่าจะได้มาโดยการกระทำตามธรรมบัญญัติ พวกเขาสะดุดเข้ากับก้อนหินที่เป็นเหตุให้สะดุด
33 ดังที่มีเขียนไว้ว่า
“ดูสิ‡ เราวางก้อนหินที่เป็นเหตุให้สะดุดไว้ในศิโยน และศิลาที่เป็นเหตุให้ขุ่นเคือง
และผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ผิดหวัง”✡

10

1 พี่น้อง ความปรารถนาในใจของข้าพเจ้า และคำอธิษฐานของข้าพเจ้าต่อพระเจ้าเพื่ออิสราเอล
คือขอให้พวกเขาได้รับความรอด
2 เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้า
แต่ความกระตือรือร้นนั้นไม่สอดคล้องกับความรู้

✡ **9:20 9:20** อิสยาห์ 29:16; 45:9 ✡ **9:25 9:25** โฮเชยา 2:23 ✡ **9:26 9:26** โฮเชยา 1:10 ✡ **9:28 9:28** อิสยาห์ 10:22-23
† **9:29 9:29** ภาษากรีก “ซาบาโอธ (หรือภาษาฮีบรู “เซวาโอท” ✡ **9:29 9:29** อิสยาห์ 1:9 ‡ **9:33 9:33** “ดูสิ” แปลจาก □□□□□□ ซึ่งหมายถึง มอง ดูให้ดี สังเกต เห็น หรือจ้องดู และมักใช้เป็นคำอุทาน ✡ **9:33 9:33** อิสยาห์ 8:14; 28:16

3 เพราะพวกเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า และพยายามตั้งความชอบธรรมของตนเองขึ้น
จึงไม่ยอมอยู่ใต้ความชอบธรรมของพระเจ้า
4 เพราะพระคริสต์ทรงเป็นความสำเร็จสมบูรณ์*ของธรรมบัญญัติ
เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความชอบธรรม
5 เพราะโมเสสเขียนถึงความชอบธรรมที่มาจากธรรมบัญญัติว่า
"ผู้ที่ทำตามสิ่งเหล่านี้จะมีชีวิตโดยสิ่งเหล่านี้" ✡
6 แต่ความชอบธรรมที่มาจากความเชื่อกล่าวว่า "อย่าพูดในใจของท่านว่า
'ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์' ✡ คือเพื่อจะนำพระคริสต์ลงมา
7 หรือ 'ใครจะลงไปในเหวลึก' ✡ คือเพื่อจะนำพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย
8 แต่ความชอบธรรมนั้นกล่าวว่าอย่างไร "ถ้อยคำอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่าน
และอยู่ในใจของท่าน" ✡ คือถ้อยคำแห่งความเชื่อที่เราประกาศ
9 เพราะถ้าท่านกล่าวยอมรับด้วยปากว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในใจว่า
พระเจ้าทรงทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย ท่านจะได้รับความรอด
10 เพราะคนเราเชื่อด้วยใจ จึงได้รับความชอบธรรม และกล่าวยอมรับด้วยปาก จึงได้รับความรอด
11 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า "ทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่ผิดหวัง" ✡
12 เพราะไม่มีความแตกต่างระหว่างชาวยิวกับชาวกรีก
องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นเจ้าเหนือทุกคน
และทรงอุดมบริบูรณ์สำหรับทุกคนที่ร้องเรียกพระองค์
13 เพราะ "ทุกคนที่ร้องเรียกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับความรอด" ✡
14 ถ้าอย่างนั้น พวกเขาจะร้องเรียกพระองค์ได้อย่างไร ถ้ายังไม่เชื่อในพระองค์
และจะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไร ถ้ายังไม่เคยได้ยินพระองค์ และจะได้ยินได้อย่างไร ถ้าไม่มีผู้ประกาศ
15 และพวกเขาจะประกาศได้อย่างไร ถ้าไม่ได้ถูกส่งไป ดังที่มีเขียนไว้ว่า
"เท้าของผู้ประกาศข่าวดีแห่งสันติสุขช่างงดงาม
ผู้นำข่าวน่ายินดีเรื่องสิ่งดีทั้งหลายมา" ✡
16 แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ได้ฟังข่าวน่ายินดี เพราะอิสยาห์กล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
ใครได้เชื่อข่าวที่พวกเรานำมา" ✡
17 เพราะฉะนั้น ความเชื่อเกิดจากการได้ยิน และการได้ยินเกิดจากถ้อยคำของพระเจ้า
18 แต่ข้าพเจ้าถามว่า พวกเขาไม่ได้ยินหรือ ได้ยินแน่นอน
"เสียงของพวกเขาออกไปทั่วแผ่นดินโลก
และถ้อยคำของพวกเขาไปถึงสุดปลายโลก" ✡
19 แต่ข้าพเจ้าถามอีกว่า อิสราเอลไม่รู้หรือ ก่อนอื่น โมเสสกล่าวว่า
"เราจะทำให้พวกเจ้าอิจฉาด้วยชนชาติที่ไม่เป็นชนชาติ
เราจะทำให้พวกเจ้าโกรธด้วยชนชาติที่ไร้ความเข้าใจ" ✡
20 และอิสยาห์กล้ากล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า
"คนที่ไม่ได้แสวงหาเรากลับพบเรา
เราปรากฏแก่คนที่ไม่ได้ถามหาเรา" ✡
21 แต่เกี่ยวกับอิสราเอล พระองค์กล่าวว่า "ตลอดทั้งวัน
เรายื่นมือออกไปหาประชาชนที่ไม่เชื่อฟังและขัดขืน" ✡

---

* **10:4 10:4** หรือ "ความครบถ้วน" หรือ "จุดสิ้นสุด" ✡ **10:5 10:5** เลวีนิติ 18:5 ✡ **10:6 10:6** เฉลยธรรมบัญญัติ 30:12 ✡ **10:7 10:7** เฉลยธรรมบัญญัติ 30:13 ✡ **10:8 10:8** เฉลยธรรมบัญญัติ 30:14 ✡ **10:11 10:11** อิสยาห์ 28:16 ✡ **10:13 10:13** โยเอล 2:32 ✡ **10:15 10:15** อิสยาห์ 52:7 ✡ **10:16 10:16** อิสยาห์ 53:1 ✡ **10:18 10:18** สดุดี 19:4 ✡ **10:19 10:19** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:21 ✡ **10:20 10:20** อิสยาห์ 65:1 ✡ **10:21 10:21** อิสยาห์ 65:2

11

1 ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าถามว่า พระเจ้าทรงปฏิเสธประชากรของพระองค์หรือ ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น
เพราะข้าพเจ้าเองก็เป็นชาวอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม จากเผ่าเบนยามิน
2 พระเจ้าไม่ได้ทรงปฏิเสธประชากรของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงรู้จักล่วงหน้า
หรือพวกคุณไม่รู้หรือว่า พระคัมภีร์กล่าวถึงเอลียาห์อย่างไร ตอนที่เขากล่าวฟ้องอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า
3 องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาฆ่าผู้เผยพระวจนะของพระองค์ และทำลายแท่นบูชาของพระองค์
ข้าพเจ้าเหลืออยู่คนเดียว และพวกเขายังตามเอาชีวิตข้าพเจ้า✡
4 แต่พระเจ้าทรงตอบเขาอย่างไร เราได้เก็บคนไว้สำหรับเราเองเจ็ดพันคน
ซึ่งไม่เคยคุกเข่าต่อบาอัล✡
5 เช่นเดียวกัน ในเวลาปัจจุบันนี้ก็ยังมีคนที่เหลืออยู่ ตามการทรงเลือกโดยพระคุณ
6 และถ้าเป็นโดยพระคุณ ก็ไม่ใช่โดยการกระทำอีกต่อไป มิฉะนั้น พระคุณก็ไม่ใช่พระคุณ
แต่ถ้าเป็นโดยการกระทำ ก็ไม่ใช่โดยพระคุณอีกต่อไป มิฉะนั้น การกระทำก็ไม่ใช่การกระทำ
7 ถ้าเช่นนั้น เป็นอย่างไร สิ่งที่อิสราเอลแสวงหา พวกเขาไม่ได้รับ แต่ผู้ที่ทรงเลือกได้รับ
ส่วนคนที่เหลือถูกทำให้ใจแข็งกระด้าง
8 ดังที่มีเขียนไว้ว่า พระเจ้าประทานวิญญาณแห่งความมึนชาแก่พวกเขา มีตาแต่มองไม่เห็น
มีหูแต่ฟังไม่ได้ยิน จนถึงวันนี้✡
9 ดาวิดกล่าวว่า
ขอให้โต๊ะอาหารของพวกเขากลายเป็นบ่วง กับดัก
สิ่งที่ทำให้สะดุด และการลงโทษตอบแทนแก่พวกเขา
10 ขอให้ตาของพวกเขามืดลง เพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น
และให้หลังของพวกเขาค้อมอยู่เสมอ✡
11 ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าถามว่า พวกเขาสะดุดเพื่อจะล้มลงหรือ ไม่มีทางเป็นอย่างนั้น
แต่เพราะการล้มของพวกเขา ความรอดจึงมาถึงคนต่างชาติ เพื่อกระตุ้นให้พวกเขาอิจฉา
12 ถ้าการล้มของพวกเขาเป็นความมั่งคั่งของโลก
และความสูญเสียของพวกเขาเป็นความมั่งคั่งของคนต่างชาติ
แล้วความบริบูรณ์ของพวกเขาจะยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด
13 ข้าพเจ้ากำลังพูดกับพวกคุณที่เป็นคนต่างชาติ ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นอัครทูตไปหาคนต่างชาติ
ข้าพเจ้าจึงยกย่องงานรับใช้ของข้าพเจ้า
14 เผื่อว่าข้าพเจ้าจะกระตุ้นญาติพี่น้องทางสายเลือดของข้าพเจ้าให้อิจฉา
และช่วยบางคนในพวกเขาให้รอด
15 เพราะถ้าการปฏิเสธพวกเขาทำให้โลกคืนดี แล้วการยอมรับพวกเขาจะเป็นอะไรได้
นอกจากชีวิตจากความตาย
16 ถ้าผลแรกบริสุทธิ์ แป้งทั้งก้อนก็บริสุทธิ์ และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหลายก็บริสุทธิ์
17 แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักออก และท่าน ซึ่งเป็นกิ่งมะกอกป่า ถูกต่อกิ่งเข้าไปท่ามกลางกิ่งเหล่านั้น
และได้มีส่วนร่วมกับพวกเขาในรากและความอุดมสมบูรณ์ของต้นมะกอก
18 ก็อย่าอวดตัวข่มกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดตัว จงจำไว้ว่า ไม่ใช่ท่านที่ค้ำจุนราก
แต่รากต่างหากที่ค้ำจุนท่าน
19 แล้วท่านจะพูดว่า กิ่งเหล่านั้นถูกหักออก เพื่อเราจะถูกต่อกิ่งเข้าไป
20 จริงอยู่ พวกเขาถูกหักออกเพราะความไม่เชื่อ ส่วนท่านยืนอยู่ได้เพราะความเชื่อ อย่าหยิ่งผยอง
แต่จงเกรงกลัว

✡ **11:3 11:3** 1 พงศ์กษัตริย์ 19:10,14 ✡ **11:4 11:4** 1 พงศ์กษัตริย์ 19:18 ✡ **11:8 11:8** เฉลยธรรมบัญญัติ 29:4; อิสยาห์ 29:10
✡ **11:10 11:10** สดุดี 69:22,23

21 เพราะถ้าพระเจ้าไม่ทรงละเว้นกิ่งตามธรรมชาติ พระองค์ก็จะไม่ทรงละเว้นท่านเช่นกัน
22 เพราะฉะนั้น จงพิจารณาความดีงามและความเข้มงวดของพระเจ้า ต่อคนที่ล้มลง
คือความเข้มงวด แต่ต่อท่าน คือความดีงาม ถ้าท่านยังคงอยู่ในความดีงามของพระองค์ มิฉะนั้น
ท่านก็จะถูกตัดออกด้วย
23 ส่วนพวกเขา ถ้าไม่คงอยู่ในความไม่เชื่อ ก็จะถูกต่อกิ่งเข้าไป
เพราะพระเจ้าทรงสามารถต่อกิ่งพวกเขาเข้าไปอีก
24 เพราะถ้าท่านถูกตัดออกจากต้นมะกอกป่าตามธรรมชาติ
และถูกต่อกิ่งเข้ากับต้นมะกอกดีโดยผิดธรรมชาติ ยิ่งกว่านั้นอีก กิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นกิ่งตามธรรมชาติ
จะถูกต่อกิ่งเข้ากับต้นมะกอกของตนเองได้ง่ายเพียงใด
25 พี่น้อง* ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณรู้ความลับนี้ เพื่อพวกคุณจะไม่คิดว่าตนเองฉลาด
คืออิสราเอลมีใจแข็งกระด้างไปบางส่วน จนกว่าคนต่างชาติจะเข้ามาครบถ้วน
26 และเช่นนี้ อิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด ดังที่มีเขียนไว้ว่า
“ผู้ช่วยกู้จะมาจากศิโยน
และจะขจัดความไม่ยำเกรงพระเจ้าออกจากยาโคบ
27 นี่คือพันธสัญญาของเรากับพวกเขา
เมื่อเราจะเอาบาปของพวกเขาออกไป”✡
28 ในเรื่องข่าวดี พวกเขาเป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกคุณ แต่ในเรื่องการทรงเลือก
พวกเขาเป็นที่รักเพราะเห็นแก่บรรพบุรุษ
29 เพราะของประทานและการทรงเรียกของพระเจ้าไม่มีวันถูกถอนคืน
30 เพราะเมื่อก่อน พวกคุณไม่เชื่อฟังพระเจ้า
แต่บัดนี้พวกคุณได้รับความเมตตาเพราะการไม่เชื่อฟังของพวกเขา
31 เช่นเดียวกัน บัดนี้พวกเขาก็ไม่เชื่อฟัง เพื่อว่าโดยความเมตตาที่พวกคุณได้รับ
พวกเขาจะได้รับความเมตตาด้วย
32 เพราะพระเจ้าทรงผูกมัดทุกคนไว้กับการไม่เชื่อฟัง เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาทุกคน
33 โอ ความมั่งคั่งแห่งสติปัญญาและความรู้ของพระเจ้าช่างลึกซึ้งเพียงใด
การพิพากษาของพระองค์สุดจะหยั่งรู้ และหนทางของพระองค์เกินกว่าจะสืบค้นได้
34 “เพราะใครเคยรู้ความคิดขององค์พระผู้เป็นเจ้า
หรือใครเคยเป็นที่ปรึกษาของพระองค์”✡
35 “หรือใครเคยให้สิ่งใดแก่พระองค์ก่อน
จนพระองค์ต้องตอบแทนเขาอีก”✡
36 เพราะทุกสิ่งมาจากพระองค์ ผ่านพระองค์ และมีไว้เพื่อพระองค์ ขอพระสิริมีแด่พระองค์ตลอดไป
อาเมน

12

1 เพราะฉะนั้น พี่น้อง ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณ โดยความเมตตาทั้งหลายของพระเจ้า
ให้ถวายร่างกายของพวกคุณเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต บริสุทธิ์ และเป็นที่พอใจของพระเจ้า
ซึ่งเป็นการรับใช้ทางจิตวิญญาณของพวกคุณ
2 อย่าคล้อยตามแบบของโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูจิตใจของพวกคุณ
เพื่อพวกคุณจะพิสูจน์ได้ว่า ความประสงค์ของพระเจ้าคืออะไร คือสิ่งที่ดี เป็นที่พอใจ และสมบูรณ์

---

* **11:25** **11:25** คำว่า “พี่น้อง” ในที่นี้ และในบริบทที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องในครอบครัวเดียวกัน” ✡ **11:27** **11:27** อิสยาห์ 59:20-21; 27:9; เยเรมีย์ 31:33-34 ✡ **11:34** **11:34** อิสยาห์ 40:13 ✡ **11:35** **11:35** โยบ 41:11

3 เพราะโดยพระคุณที่ประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอบอกทุกคนในพวกคุณว่า
อย่าคิดว่าตนเองสำคัญเกินกว่าที่ควร แต่จงคิดถึงตนเองอย่างมีสติ
ตามส่วนของความเชื่อที่พระเจ้าทรงแบ่งให้แต่ละคน
4 เพราะเช่นเดียวกับที่เรามีส่วนต่าง ๆ มากมายในร่างกายเดียว และทุกส่วนไม่ได้มีหน้าที่เหมือนกัน
5 พวกเราซึ่งมีหลายคนก็เป็นร่างกายเดียวในพระคริสต์ และแต่ละคนก็เป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน
6 เรามีของประทานแตกต่างกันตามพระคุณที่ประทานแก่เรา ถ้าเป็นการเผยพระวจนะ
ก็ให้เผยพระวจนะตามสัดส่วนของความเชื่อของเรา
7 ถ้าเป็นการรับใช้ ก็ให้ทุ่มเทกับการรับใช้ ผู้สอนก็ให้ทุ่มเทกับการสอน
8 ผู้หนุนใจก็จงหนุนใจ ผู้ให้ก็จงให้อย่างใจกว้าง ผู้ที่เป็นผู้นำก็จงนำด้วยความขยันเอาใจใส่
ผู้แสดงความเมตตาก็จงทำด้วยความยินดี
9 ความรักต้องปราศจากความเสแสร้ง จงเกลียดชังสิ่งชั่วร้าย และยึดมั่นสิ่งที่ดี
10 จงรักกันอย่างอบอุ่นฉันพี่น้อง และจงเป็นฝ่ายให้เกียรติผู้อื่นก่อน
11 อย่าเฉื่อยชา จงขยันเอาใจใส่ จงร้อนรนในจิตวิญญาณ และรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า
12 จงชื่นชมยินดีในความหวัง อดทนในความทุกข์ยาก และอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
13 จงแบ่งปันแก่ผู้บริสุทธิ์เมื่อพวกเขาขัดสน และขวนขวายต้อนรับแขก
14 จงอวยพรคนที่ข่มเหงพวกคุณ จงอวยพร อย่าสาปแช่ง
15 จงชื่นชมยินดีกับคนที่ชื่นชมยินดี และร้องไห้กับคนที่ร้องไห้
16 จงมีใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อย่ามุ่งหาสิ่งสูงส่ง แต่จงคบหากับคนต่ำต้อย
อย่าคิดว่าตนเองฉลาด
17 อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่วแก่ใคร จงคำนึงถึงสิ่งที่น่านับถือในสายตาของทุกคน
18 ถ้าเป็นไปได้ และเท่าที่ขึ้นอยู่กับพวกคุณ จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
19 ท่านที่รัก อย่าแก้แค้นด้วยตนเอง แต่จงหลีกทางให้ความโกรธของพระเจ้า เพราะมีเขียนไว้ว่า
“การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทน องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว” ✡
20 เพราะฉะนั้น
“ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้เขากิน
ถ้าเขากระหาย จงให้เขาดื่ม
เพราะเมื่อทำเช่นนี้ ท่านจะกองถ่านไฟไว้บนศีรษะของเขา”✡
21 อย่าให้ความชั่วชนะท่าน แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

13

1 ให้ทุกคนยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้มีอำนาจปกครอง เพราะไม่มีอำนาจใดที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า
และผู้มีอำนาจที่มีอยู่ก็ล้วนถูกกำหนดไว้โดยพระเจ้า
2 เพราะฉะนั้น คนที่ต่อต้านอำนาจปกครอง ก็ต่อต้านสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนด
และคนที่ต่อต้านจะนำการพิพากษามาสู่ตนเอง
3 เพราะผู้ปกครองไม่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำดี แต่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำชั่ว
ท่านอยากไม่ต้องกลัวผู้มีอำนาจหรือ ก็จงทำสิ่งที่ดี แล้วท่านจะได้รับคำชมจากผู้มีอำนาจ
4 เพราะเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำชั่ว ก็จงกลัว
เพราะเขาไม่ได้ถือดาบโดยไร้เหตุ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า
เป็นผู้ลงโทษเพื่อสำแดงความโกรธแก่คนที่ทำชั่ว
5 เพราะฉะนั้น พวกคุณจำเป็นต้องยอมอยู่ใต้อำนาจ ไม่ใช่เพียงเพราะความโกรธเท่านั้น
แต่เพราะมโนธรรมด้วย

✡ **12:19 12:19** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35 ✡ **12:20 12:20** สุภาษิต 25:21-22

6 เพราะเหตุนี้ พวกคุณจึงเสียภาษีด้วย เพราะคนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า
และเอาใจใส่ทำหน้าที่นี้อยู่เสมอ
7 เพราะฉะนั้น จงให้แก่ทุกคนตามสิ่งที่ท่านเป็นหนี้เขา ถ้าต้องเสียภาษี ก็จงเสียภาษี
ถ้าต้องเสียอากร ก็จงเสียอากร ถ้าควรเกรง ก็จงเกรง ถ้าควรให้เกียรติ ก็จงให้เกียรติ
8 อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากการรักกันและกัน
เพราะคนที่รักเพื่อนบ้านก็ทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วน
9 เพราะพระบัญญัติที่ว่า “อย่าล่วงประเวณี” “อย่าฆ่า” “อย่าลักขโมย”* “อย่าโลภอยากได้”✡
และพระบัญญัติอื่นใดที่มีอยู่ ล้วนรวมอยู่ในคำนี้ คือ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”✡
10 ความรักไม่ทำร้ายเพื่อนบ้าน เพราะฉะนั้น ความรักจึงทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วน
11 จงทำเช่นนี้ เพราะพวกคุณรู้ว่าบัดนี้ถึงเวลาที่จะตื่นจากการหลับแล้ว
เพราะบัดนี้ความรอดอยู่ใกล้เรามากกว่าตอนที่เราเริ่มเชื่อ
12 กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และกลางวันก็ใกล้เข้ามา เพราะฉะนั้น
ให้เราถอดทิ้งการกระทำแห่งความมืด และสวมชุดเกราะแห่งความสว่าง
13 ให้เราดำเนินอย่างเหมาะสม เหมือนคนที่อยู่ในกลางวัน
ไม่ใช่ในการเลี้ยงฉลองอย่างเมามายและการเมาสุรา
ไม่ใช่ในการสำส่อนทางเพศและการปล่อยตัวตามตัณหา และไม่ใช่ในการทะเลาะวิวาทและความริษยา
14 แต่จงสวมพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าเปิดช่องให้เนื้อหนังสนองตัณหาของมัน

14

1 จงยอมรับคนที่อ่อนแอในความเชื่อ แต่ไม่ใช่เพื่อโต้เถียงกันเรื่องความคิดเห็น
2 คนหนึ่งมีความเชื่อว่ากินได้ทุกอย่าง แต่คนที่อ่อนแอกินเพียงผัก
3 คนที่กินอย่าดูหมิ่นคนที่ไม่กิน และคนที่ไม่กินอย่าตัดสินคนที่กิน เพราะพระเจ้าทรงยอมรับเขาแล้ว
4 ท่านเป็นใครจึงตัดสินผู้รับใช้ของคนอื่น เขาจะยืนหรือล้มก็ต่อหน้าเจ้านายของเขาเอง
และเขาจะยืนอยู่ได้ เพราะพระเจ้าทรงมีอำนาจทำให้เขายืนอยู่ได้
5 คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งสำคัญกว่าอีกวันหนึ่ง ส่วนอีกคนถือว่าทุกวันเหมือนกัน
ให้แต่ละคนมั่นใจอย่างเต็มที่ในความคิดของตน
6 คนที่ถือวันใดเป็นพิเศษ ก็ถือวันนั้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ส่วนคนที่ไม่ถือวันนั้นเป็นพิเศษ
ก็ทำเช่นนั้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า คนที่กิน ก็กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบคุณพระเจ้า
ส่วนคนที่ไม่กิน ก็ไม่กินเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และขอบคุณพระเจ้า
7 เพราะไม่มีใครในพวกเรามีชีวิตเพื่อตนเอง และไม่มีใครตายเพื่อตนเอง
8 เพราะถ้าเรามีชีวิต เราก็มีชีวิตเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตาย
เราก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะฉะนั้น ไม่ว่าเรามีชีวิตหรือตาย เราก็เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า
9 เพราะเหตุนี้พระคริสต์จึงตาย ฟื้นขึ้นจากความตาย และมีชีวิตอีกครั้ง
เพื่อพระองค์จะทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น
10 แต่ท่าน ทำไมจึงตัดสินพี่น้องของท่าน หรือท่านอีกคนหนึ่ง ทำไมจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน
เพราะเราทุกคนจะยืนต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์
11 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า
“ ‘เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว “ทุกเข่าจะคุกลงต่อหน้าเรา
และทุกลิ้นจะกล่าวยอมรับต่อพระเจ้า” ’✡

---

* **13:9 13:9** TR เพิ่ม “อย่าเป็นพยานเท็จ” ✡ **13:9 13:9** อพยพ 20:13-15,17; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17-19,21 ✡ **13:9 13:9** เลวีนิติ 19:18 ✡ **14:11 14:11** อิสยาห์ 45:23

12 ดังนั้น เราแต่ละคนจะต้องให้คำตอบเกี่ยวกับตนเองต่อพระเจ้า
13 เพราะฉะนั้น อย่าให้เราตัดสินกันและกันอีกต่อไป แต่จงตัดสินใจอย่างนี้แทนว่า
จะไม่วางสิ่งที่ทำให้พี่น้องสะดุด หรือเป็นเหตุให้ล้มลง
14 ข้าพเจ้ารู้และมั่นใจในพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ว่า ไม่มีสิ่งใดไม่สะอาดในตัวมันเอง
แต่สำหรับคนที่ถือว่าสิ่งใดไม่สะอาด สิ่งนั้นก็ไม่สะอาดสำหรับเขา
15 แต่ถ้าพี่น้องของท่านเป็นทุกข์เพราะอาหาร ท่านก็ไม่ได้ดำเนินในความรักอีกต่อไป
อย่าให้อาหารของท่านทำลายคนที่พระคริสต์ตายเพื่อเขา
16 เพราะฉะนั้น อย่าให้สิ่งดีของพวกคุณถูกกล่าวร้าย
17 เพราะอาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่เรื่องการกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรม สันติสุข
และความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์
18 คนที่รับใช้พระคริสต์ในสิ่งเหล่านี้เป็นที่พอใจของพระเจ้า และเป็นที่ยอมรับของคนทั้งหลาย
19 ดังนั้น ให้เรามุ่งทำสิ่งที่นำไปสู่สันติสุข และสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างกันและกัน
20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหาร ทุกอย่างสะอาดก็จริง
แต่สำหรับคนที่กินแล้วทำให้ผู้อื่นสะดุด การกินนั้นก็เป็นความชั่ว
21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อ ไม่ดื่มเหล้าองุ่น และไม่ทำสิ่งใดที่ทำให้พี่น้องของท่านสะดุด ขุ่นเคือง
หรืออ่อนแอ
22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงเก็บความเชื่อนั้นไว้ระหว่างตัวท่านกับพระเจ้า
คนที่ไม่ตัดสินตนเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบก็เป็นสุข
23 แต่คนที่สงสัยก็ถูกพิพากษาลงโทษถ้าเขากิน เพราะเขาไม่ได้กินด้วยความเชื่อ
และทุกสิ่งที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป
24 บัดนี้ ขอพระองค์ผู้ทรงสามารถทำให้พวกคุณมั่นคง
ตามข่าวดีของข้าพเจ้าและการประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์
ตามการเปิดเผยความลับที่ถูกปิดซ่อนไว้ตลอดยุคสมัยอันยาวนาน
25 แต่บัดนี้ความลับนั้นถูกเปิดเผยแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของบรรดาผู้เผยพระวจนะ
ตามพระบัญชาของพระเจ้านิรันดร์ ชนชาติต่าง ๆ ทั้งหมดจึงได้รู้ เพื่อให้เกิดการเชื่อฟังด้วยความเชื่อ
26 ขอพระสิริมีแด่พระเจ้าผู้ทรงพระปรีชาญาณแต่เพียงพระองค์เดียว โดยทางพระเยซูคริสต์
ตลอดไป อาเมน*

15

1 พวกเราที่เข้มแข็งควรแบกรับความอ่อนแอของคนที่อ่อนแอ และไม่เอาใจตนเอง
2 ให้เราแต่ละคนทำให้เพื่อนบ้านพอใจในทางที่ดี เพื่อเสริมสร้างเขา
3 เพราะแม้พระคริสต์ก็ไม่ได้ทำสิ่งที่เป็นที่พอใจแก่พระองค์เอง แต่เป็นดังที่มีคำเขียนไว้ว่า
คำดูหมิ่นของคนที่ดูหมิ่นพระองค์ตกมาถึงข้าพเจ้า✡
4 เพราะสิ่งที่เขียนไว้ก่อนหน้านี้ทั้งหมดก็เขียนไว้เพื่อสอนเรา
เพื่อเราจะมีความหวังโดยความอดทนและกำลังใจจากพระคัมภีร์
5 ขอพระเจ้าผู้ประทานความอดทนและกำลังใจ
ทรงโปรดให้พวกคุณมีความคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันตามพระเยซูคริสต์
6 เพื่อพวกคุณจะพร้อมใจกันยกย่องพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ด้วยเสียงเดียวกัน

---

* **14:26 14:26** TR วางข้อ 24-26 ไว้หลังโรม 16:24 โดยนับเป็นข้อ 25-27 ✡ **15:3 15:3** สดุดี 69:9

7 เพราะฉะนั้น จงยอมรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงยอมรับพวกคุณ*
เพื่อพระสิริของพระเจ้า
8 ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระคริสต์ทรงเป็นผู้รับใช้ของผู้ที่เข้าสุหนัต เพื่อความจริงของพระเจ้า
เพื่อยืนยันพระสัญญาที่ประทานแก่บรรพบุรุษ
9 และเพื่อให้คนต่างชาติยกย่องพระเจ้าเพราะความเมตตาของพระองค์ ดังที่มีคำเขียนไว้ว่า
"เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนต่างชาติ
และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์" ✡
10 และมีคำกล่าวอีกว่า
"คนต่างชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีร่วมกับประชากรของพระองค์" ✡
11 และอีกว่า
"คนต่างชาติทั้งปวง จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า"
ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์" ✡
12 และอิสยาห์กล่าวอีกว่า
"รากของเจสซีจะปรากฏขึ้น
คือผู้ที่ลุกขึ้นเพื่อปกครองคนต่างชาติ
คนต่างชาติจะฝากความหวังไว้ในพระองค์" ✡
13 ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงเติมพวกคุณให้เต็มด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขทุกอย่างในการ
เชื่อ เพื่อพวกคุณจะเปี่ยมล้นด้วยความหวังโดยพลังของพระวิญญาณบริสุทธิ์
14 พี่น้องของข้าพเจ้า† ข้าพเจ้าเองก็มั่นใจเกี่ยวกับพวกคุณว่า พวกคุณเองเต็มเปี่ยมด้วยความดีงาม
มีความรู้ครบถ้วน และสามารถตักเตือนกันและกันได้
15 แต่ข้าพเจ้าเขียนบางเรื่องถึงพวกคุณอย่างกล้าตรงไปตรงมามากขึ้น
เพื่อเตือนความจำของพวกคุณ เพราะพระคุณที่พระเจ้าประทานแก่ข้าพเจ้า
16 เพื่อข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์แก่คนต่างชาติ ทำหน้าที่ปุโรหิตแห่งข่าวดีของพระเจ้า
เพื่อให้คนต่างชาติเป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงยอมรับ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชำระให้บริสุทธิ์
17 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีสิ่งที่จะอวดในพระเยซูคริสต์ ในเรื่องที่เกี่ยวกับพระเจ้า
18 เพราะข้าพเจ้าไม่กล้าพูดถึงสิ่งใด นอกจากสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำผ่านข้าพเจ้า
เพื่อให้คนต่างชาติเชื่อฟัง ทั้งด้วยคำพูดและการกระทำ
19 ด้วยพลังของหมายสำคัญและการอัศจรรย์ ด้วยพลังของพระวิญญาณของพระเจ้า
จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวดีของพระคริสต์อย่างครบถ้วน ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มและบริเวณโดยรอบ
ไปจนถึงแคว้นอิลลีริคุม
20 ใช่แล้ว ข้าพเจ้าตั้งเป้าไว้ว่าจะประกาศข่าวดีในที่ที่ยังไม่มีการกล่าวถึงพระนามของพระคริสต์
เพื่อข้าพเจ้าจะไม่สร้างบนรากฐานของผู้อื่น
21 แต่เป็นดังที่มีคำเขียนไว้ว่า
"คนที่ไม่เคยได้รับข่าวเรื่องพระองค์จะได้เห็น
และคนที่ไม่เคยได้ยินจะเข้าใจ" ✡
22 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงถูกขัดขวางหลายครั้งไม่ให้มาหาพวกคุณ
23 แต่บัดนี้ ไม่มีที่ใดในภูมิภาคเหล่านี้เหลือสำหรับข้าพเจ้าอีก
และข้าพเจ้าปรารถนาจะมาหาพวกคุณเป็นเวลาหลายปีแล้ว

---

* **15:7 15:7** TR อ่านว่า "พวกเรา" แทน "พวกคุณ" ✡ **15:9 15:9** 2 ซามูเอล 22:50; สดุดี 18:49 ✡ **15:10 15:10** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ✡ **15:11 15:11** สดุดี 117:1 ✡ **15:12 15:12** อิสยาห์ 11:10 † **15:14 15:14** คำว่า "พี่น้อง" ในที่นี้และในบริบทที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องในครอบครัวเดียวกัน" ✡ **15:21 15:21** อิสยาห์ 52:15

24 เมื่อใดที่ข้าพเจ้าเดินทางไปสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกคุณ
เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบพวกคุณระหว่างทาง
และให้พวกคุณช่วยสนับสนุนข้าพเจ้าในการเดินทางต่อไปที่นั่น
หลังจากข้าพเจ้าได้ชื่นใจกับการอยู่ร่วมกับพวกคุณสักระยะหนึ่ง
25 แต่บัดนี้ ข้าพเจ้ากำลังไปกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อรับใช้ผู้บริสุทธิ์
26 เพราะคนในแคว้นมาซิโดเนียและอาคายายินดีที่จะรวบรวมเงินช่วยเหลือบางส่วนให้คนยากจนในหมู่ผู้บริสุทธิ์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
27 พวกเขายินดีทำเช่นนั้น และที่จริงพวกเขาก็เป็นหนี้คนเหล่านั้น
เพราะถ้าคนต่างชาติได้มีส่วนในสิ่งทางจิตวิญญาณของพวกเขา
ก็เป็นหนี้ที่จะรับใช้พวกเขาด้วยสิ่งทางวัตถุเช่นกัน
28 เพราะฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าทำเรื่องนี้เสร็จ และส่งมอบผลนี้แก่พวกเขาอย่างเรียบร้อยแล้ว
ข้าพเจ้าจะเดินทางผ่านพวกคุณไปยังสเปน
29 ข้าพเจ้ารู้ว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกคุณ
ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรแห่งข่าวดีของพระคริสต์อย่างบริบูรณ์
30 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณ โดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
และโดยความรักของพระวิญญาณ
ให้พวกคุณร่วมต่อสู้กับข้าพเจ้าในการอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อข้าพเจ้า
31 เพื่อข้าพเจ้าจะพ้นจากคนที่ไม่เชื่อฟังในแคว้นยูเดีย
และเพื่องานรับใช้ของข้าพเจ้าสำหรับกรุงเยรูซาเล็มจะเป็นที่ยอมรับของผู้บริสุทธิ์
32 เพื่อข้าพเจ้าจะมาหาพวกคุณด้วยความชื่นชมยินดี ตามความประสงค์ของพระเจ้า
และได้พักใจร่วมกับพวกคุณ
33 ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขทรงอยู่กับพวกคุณทุกคน อาเมน

16

1 ข้าพเจ้าขอฝากฟีบี พี่น้องหญิงของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้*ของประชาคมที่เมืองเคนเครีย ไว้กับพวกคุณ
2 ขอให้พวกคุณต้อนรับนางในองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างที่สมควรแก่ผู้บริสุทธิ์
และช่วยเหลือนางในทุกเรื่องที่นางอาจต้องการจากพวกคุณ
เพราะนางเองก็เคยเป็นผู้ช่วยเหลือคนมากมาย รวมทั้งข้าพเจ้าเองด้วย
3 จงทักทายปริสกาและอาควิลลา เพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์
4 ทั้งสองเอาคอของตนเข้าเสี่ยงเพื่อชีวิตของข้าพเจ้า ไม่เพียงข้าพเจ้าเท่านั้นที่ขอบคุณพวกเขา
แต่ประชาคมทั้งหลายของคนต่างชาติก็ขอบคุณด้วย
5 จงทักทายประชาคมที่ประชุมอยู่ในบ้านของพวกเขา จงทักทายเอปาเนทัส ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า
ซึ่งเป็นผลแรกจากอาคายาสำหรับพระคริสต์
6 จงทักทายมารีย์ ผู้ตรากตรำอย่างมากเพื่อพวกเรา
7 จงทักทายอันโดรนิคัสและยูเนีย ญาติของข้าพเจ้าและเพื่อนร่วมคุกของข้าพเจ้า
ทั้งสองเป็นผู้ที่โดดเด่นในหมู่อัครทูต และอยู่ในพระคริสต์มาก่อนข้าพเจ้า
8 จงทักทายอัมพลีอัส ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
9 จงทักทายเออร์บานัส เพื่อนร่วมงานของเราในพระคริสต์ และสตาคิส ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า
10 จงทักทายอเปลเลส ผู้ที่ผ่านการพิสูจน์แล้วในพระคริสต์ จงทักทายคนในบ้านของอาริสโตบูลัส

---

* **16:1 16:1** หรือ "มัคนายก"

11 จงทักทายเฮโรดิโอน ญาติของข้าพเจ้า
จงทักทายคนในบ้านของนาร์ซิสซัสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
12 จงทักทายทรีเฟนาและทรีโฟซา ผู้ตรากตรำในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงทักทายเปอร์ซิส ผู้เป็นที่รัก
ซึ่งตรากตรำอย่างมากในองค์พระผู้เป็นเจ้า
13 จงทักทายรูฟัส ผู้ได้รับเลือกในองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขา
ซึ่งเป็นมารดาของข้าพเจ้าด้วย
14 จงทักทายอาซินคริตัส เฟลโกน เฮอร์เมส พาโทรบัส เฮอร์มาส และพี่น้อง†ที่อยู่กับพวกเขา
15 จงทักทายฟีโลโลกัสและยูเลีย เนเรอัสกับน้องสาวของเขา โอลิมปัส
และผู้บริสุทธิ์ทุกคนที่อยู่กับพวกเขา
16 จงทักทายกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์
ประชาคมทั้งหลายของพระคริสต์ฝากคำทักทายถึงพวกคุณ
17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณให้เฝ้าระวังคนที่ก่อความแตกแยกและสร้างเหตุให้สะดุด
ซึ่งขัดกับคำสอนที่พวกคุณได้เรียนมา และจงหลีกห่างจากพวกเขา
18 เพราะคนเช่นนั้นไม่ได้รับใช้พระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่รับใช้ท้องของตนเอง
และด้วยคำพูดหวานหูและคำประจบประแจง พวกเขาหลอกลวงใจของคนที่ไร้เดียงสา
19 เพราะการเชื่อฟังของพวกคุณเป็นที่รู้จักแก่ทุกคน ข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดีเพราะพวกคุณ
แต่ข้าพเจ้าต้องการให้พวกคุณฉลาดในสิ่งที่ดี และไร้เดียงสาในสิ่งที่ชั่ว
20 พระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงบดขยี้ซาตานใต้เท้าของพวกคุณในไม่ช้า
ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอยู่กับพวกคุณ
21 ทิโมธี เพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ฝากคำทักทายถึงพวกคุณ เช่นเดียวกับลูสิอัส ยาโสน
และโสสิปาเตอร์ ญาติของข้าพเจ้า
22 ข้าพเจ้า เทอร์ทิอัส ผู้ลงมือเขียนจดหมายฉบับนี้ ขอทักทายพวกคุณในองค์พระผู้เป็นเจ้า
23 ไกอัส ผู้ให้ที่พักแก่ข้าพเจ้าและแก่ประชาคมทั้งหมด ฝากคำทักทายถึงพวกคุณ เอรัสทัส
เหรัญญิกของเมือง ฝากคำทักทายถึงพวกคุณ เช่นเดียวกับควอร์ทัส ผู้เป็นพี่น้อง
24 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอยู่กับพวกคุณทุกคน อาเมน
25 ‡

† **16:14** **16:14** คำว่า พี่น้อง ในที่นี้ และในบริบทที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า พี่น้องชายหญิง หรือ พี่น้องในครอบครัวเดียวกัน ‡ **16:25** **16:25** TR วางโรม 14:24-26 ไว้ตอนท้ายของโรม แทนที่จะอยู่ตอนท้ายบทที่ 14 และนับข้อเหล่านี้เป็น 16:25-27

จดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงชาวโครินธ์

1 ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ได้รับการเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์* ตามความประสงค์ของพระเจ้า
และโสสเธเนสพี่น้องของเรา
2 เรียน ประชาคมของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ คือพวกคุณผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์
และได้รับการเรียกให้เป็นผู้บริสุทธิ์ พร้อมกับทุกคนในทุกแห่งที่ร้องเรียกพระนามของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งของพวกเขาและของเรา
3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้า
มีแก่พวกคุณ
4 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอเมื่อระลึกถึงพวกคุณ
เพราะพระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่พวกคุณในพระเยซูคริสต์
5 เพราะในพระองค์ พวกคุณได้รับความอุดมสมบูรณ์ในทุกด้าน
ทั้งในการพูดทุกอย่างและความรู้ทุกอย่าง
6 เช่นเดียวกับที่คำพยานเรื่องพระคริสต์ได้รับการยืนยันในหมู่พวกคุณ
7 ดังนั้น พวกคุณจึงไม่ขาดของประทานใด ๆ ขณะเฝ้ารอการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
8 พระองค์จะทรงทำให้พวกคุณมั่นคงจนถึงที่สุด
เพื่อพวกคุณจะไม่มีข้อตำหนิในวันของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
9 พระเจ้าทรงซื่อสัตย์ พระองค์ทรงเรียกพวกคุณให้เข้ามามีส่วนร่วมกับพระบุตรของพระองค์
คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
10 พี่น้องทั้งหลาย† ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณในพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ให้พวกคุณทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน อย่าให้มีความแตกแยกในหมู่พวกคุณ
แต่ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ มีความคิดและความเห็นตรงกัน
11 พี่น้องของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของโคลเอได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า พวกคุณมีการโต้เถียงกัน
12 ข้าพเจ้าหมายความว่า พวกคุณแต่ละคนพูดว่า “ข้าพเจ้าตามเปาโล” “ข้าพเจ้าตามอปอลโล”
“ข้าพเจ้าตามเคฟาส” และ “ข้าพเจ้าตามพระคริสต์”
13 พระคริสต์ถูกแบ่งออกเป็นส่วน ๆ แล้วหรือ? เปาโลถูกตรึงกางเขนเพื่อพวกคุณหรือ?
หรือพวกคุณรับบัพติศมาในนามของเปาโล?
14 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้าไม่ได้ให้ใครในพวกคุณรับบัพติศมา นอกจากคริสปัสและกายอัส
15 เพื่อจะไม่มีใครพูดได้ว่า พวกคุณรับบัพติศมาในนามของข้าพเจ้า
16 (ข้าพเจ้าได้ให้คนในครอบครัวของสเทฟานัสรับบัพติศมาด้วย นอกจากพวกเขาแล้ว
ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าเคยให้ใครรับบัพติศมาอีก)
17 เพราะพระคริสต์ไม่ได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อให้คนรับบัพติศมา แต่เพื่อประกาศข่าวดี
และไม่ใช่ประกาศด้วยถ้อยคำที่แสดงปัญญา เพื่อไม้กางเขนของพระคริสต์จะไม่ถูกทำให้ไร้ผล
18 เพราะถ้อยคำเรื่องไม้กางเขนเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับคนที่กำลังพินาศ
แต่สำหรับพวกเราที่กำลังได้รับความรอด เรื่องนี้คือพลังของพระเจ้า
19 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า
“เราจะทำลายปัญญาของคนมีปัญญา

---

* **1:1** **1:1** “พระคริสต์” หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม” † **1:10** **1:10** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด”

และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่รู้จักวินิจฉัยสูญไป✡
20 คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน อาลักษณ์อยู่ที่ไหน นักโต้แย้งแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน
พระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้ปัญญาของโลกนี้กลายเป็นเรื่องโง่เขลาหรือ
21 เพราะในปัญญาของพระเจ้า โลกไม่ได้รู้จักพระเจ้าด้วยปัญญาของตน
พระเจ้าจึงทรงพอใจที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยสิ่งที่ดูโง่เขลาในการประกาศ
22 ชาวยิวขอหมายสำคัญ ส่วนชาวกรีกแสวงหาปัญญา
23 แต่เราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขน ซึ่งเป็นเหตุให้ชาวยิวสะดุด
และเป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับชาวกรีก
24 แต่สำหรับผู้ที่ได้รับการเรียก ไม่ว่าชาวยิวหรือชาวกรีก
พระคริสต์คือพลังของพระเจ้าและปัญญาของพระเจ้า
25 เพราะความโง่เขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่ามนุษย์
และความอ่อนแอของพระเจ้ายังเข้มแข็งยิ่งกว่ามนุษย์
26 พี่น้องทั้งหลาย ลองดูสภาพของพวกคุณเมื่อได้รับการเรียก
มีพวกคุณไม่มากนักที่มีปัญญาตามวิถีมนุษย์ ไม่มากนักที่มีอำนาจ และไม่มากนักที่เกิดในตระกูลสูง
27 แต่พระเจ้าทรงเลือกสิ่งที่โลกเห็นว่าโง่เขลา เพื่อทำให้คนมีปัญญาอับอาย
และทรงเลือกสิ่งที่โลกเห็นว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้สิ่งที่แข็งแรงอับอาย
28 พระเจ้าทรงเลือกสิ่งที่ต่ำต้อยของโลก สิ่งที่ถูกดูหมิ่น และสิ่งที่ไม่มีอยู่
เพื่อทำให้สิ่งที่มีอยู่หมดความสำคัญ
29 เพื่อจะไม่มีมนุษย์คนใดอวดตัวต่อหน้าพระเจ้า
30 เพราะพระเจ้า พวกคุณจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นปัญญาจากพระเจ้าสำหรับเรา
ทั้งเป็นความชอบธรรม การชำระให้บริสุทธิ์ และการไถ่
31 เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนไว้ว่า คนที่อวด ก็จงอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้า✡

2

1 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกคุณ ข้าพเจ้าไม่ได้มาพร้อมถ้อยคำที่เลิศหรูหรือปัญญา
เพื่อประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกคุณ
2 เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่า เมื่ออยู่ในหมู่พวกคุณ ข้าพเจ้าจะไม่รู้เรื่องใดนอกจากพระเยซูคริสต์
และเรื่องที่พระองค์ถูกตรึงกางเขน
3 ข้าพเจ้าอยู่กับพวกคุณด้วยความอ่อนแอ ด้วยความกลัว และตัวสั่นอย่างมาก
4 คำพูดและการประกาศของข้าพเจ้าไม่ได้ใช้ถ้อยคำโน้มน้าวที่เกิดจากปัญญาของมนุษย์
แต่แสดงให้เห็นพระวิญญาณและพลัง
5 เพื่อความเชื่อของพวกคุณจะไม่ตั้งอยู่บนปัญญาของมนุษย์ แต่ตั้งอยู่บนพลังของพระเจ้า
6 ถึงอย่างนั้น เราก็พูดเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เติบโตเต็มที่แล้ว แต่ไม่ใช่ปัญญาของโลกนี้
หรือของผู้ปกครองโลกนี้ที่กำลังหมดไป
7 แต่เราพูดถึงปัญญาของพระเจ้าที่เป็นความลับ คือปัญญาที่ถูกซ่อนไว้
ซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนยุคทั้งหลาย เพื่อให้เราได้รับพระสิริ
8 ไม่มีผู้ปกครองคนใดของโลกนี้รู้จักปัญญานั้น เพราะถ้าพวกเขารู้
พวกเขาคงไม่ตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริไว้บนกางเขน
9 แต่เป็นไปตามที่เขียนไว้ว่า

✡ **1:19 1:19** อิสยาห์ 29:14 ✡ **1:31 1:31** เยเรมีย์ 9:24

สิ่งที่ตาไม่เคยเห็น และหูไม่เคยได้ยิน
สิ่งที่ไม่เคยผุดขึ้นในใจมนุษย์
คือสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์ ✡
10 แต่พระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณ
เพราะพระวิญญาณทรงค้นลึกถึงทุกสิ่ง แม้แต่สิ่งลึกซึ้งของพระเจ้า
11 เพราะในหมู่มนุษย์
ใครจะรู้เรื่องของคนคนหนึ่งได้นอกจากจิตวิญญาณของคนนั้นซึ่งอยู่ในตัวเขา เช่นเดียวกัน
ไม่มีใครรู้เรื่องของพระเจ้านอกจากพระวิญญาณของพระเจ้า
12 เราไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณที่มาจากพระเจ้า เพื่อเราจะรู้จักสิ่งต่าง ๆ
ที่พระเจ้าทรงมอบให้เราโดยไม่เรียกสิ่งตอบแทน
13 เราพูดเรื่องเหล่านี้ด้วยถ้อยคำที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอน
ไม่ใช่ถ้อยคำที่ปัญญาของมนุษย์สอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทางจิตวิญญาณกับสิ่งทางจิตวิญญาณ
14 แต่คนที่มีเพียงธรรมชาติของมนุษย์ไม่รับสิ่งที่มาจากพระวิญญาณของพระเจ้า
เพราะสำหรับเขาสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องโง่เขลา และเขาไม่อาจรู้ได้ เพราะต้องวินิจฉัยในทางจิตวิญญาณ
15 ส่วนคนที่ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณย่อมวินิจฉัยทุกสิ่ง แต่ไม่มีใครวินิจฉัยเขาได้
16 เพราะ ใครเล่ารู้ความคิดขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนจะสั่งสอนพระองค์ได้ ✡
แต่เรามีความคิดของพระคริสต์

3

1 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจพูดกับพวกคุณเหมือนพูดกับคนที่ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ
แต่ต้องพูดเหมือนกับคนที่ยังดำเนินตามเนื้อหนัง เหมือนพูดกับทารกในพระคริสต์
2 ข้าพเจ้าให้น้ำนมพวกคุณดื่ม ไม่ใช่อาหารแข็ง เพราะตอนนั้นพวกคุณยังไม่พร้อม
และแม้แต่ตอนนี้ก็ยังไม่พร้อม
3 เพราะพวกคุณยังดำเนินตามเนื้อหนัง เมื่อในหมู่พวกคุณยังมีความริษยา การทะเลาะ
และการแบ่งพรรคแบ่งพวก พวกคุณก็ยังดำเนินตามเนื้อหนัง และใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ทั่วไป ไม่ใช่หรือ
4 เพราะเมื่อคนหนึ่งพูดว่า ข้าพเจ้าตามเปาโล และอีกคนพูดว่า ข้าพเจ้าตามอปอลโล
พวกคุณก็ยังดำเนินตามเนื้อหนังไม่ใช่หรือ
5 ถ้าอย่างนั้น อปอลโลคือใคร เปาโลคือใคร ก็เป็นเพียงผู้รับใช้ซึ่งพวกคุณมาเชื่อโดยทางพวกเขา
และแต่ละคนทำตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบให้
6 ข้าพเจ้าปลูก อปอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต
7 ดังนั้น คนที่ปลูกหรือคนที่รดน้ำจึงไม่ใช่ผู้สำคัญ แต่พระเจ้าผู้ทรงทำให้เติบโตต่างหากที่สำคัญ
8 คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ละคนจะได้รับค่าตอบแทนตามงานของตน
9 เพราะเราเป็นเพื่อนร่วมงานของพระเจ้า พวกคุณเป็นไร่ของพระเจ้า และเป็นอาคารของพระเจ้า
10 ตามพระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าได้วางรากฐานไว้เหมือนนายช่างก่อสร้างที่มีปัญญา
และอีกคนหนึ่งก็ก่อสร้างต่อบนรากฐานนั้น แต่ละคนจงระวังว่าตนก่อสร้างต่ออย่างไร
11 เพราะไม่มีใครวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้ว คือพระเยซูคริสต์
12 ถ้าใครก่อสร้างบนรากฐานนั้นด้วยทองคำ เงิน อัญมณีล้ำค่า ไม้ หญ้าแห้ง หรือฟาง

✡ **2:9 2:9** อิสยาห์ 64:4 ✡ **2:16 2:16** อิสยาห์ 40:13

13 งานของแต่ละคนจะปรากฏชัด เพราะวันนั้นจะทำให้เห็นว่างานเป็นอย่างไร
เนื่องจากงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟเองจะทดสอบว่างานของแต่ละคนเป็นแบบไหน
14 ถ้างานที่ใครก่อสร้างไว้บนรากฐานนั้นยังคงอยู่ เขาจะได้รับค่าตอบแทน
15 ถ้างานของใครถูกเผา เขาจะสูญเสีย แต่ตัวเขาเองจะรอด ถึงจะรอดเหมือนผ่านไฟมาก็ตาม
16 พวกคุณไม่รู้หรือว่า พวกคุณเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในพวกคุณ
17 ถ้าใครทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายคนนั้น เพราะวิหารของพระเจ้าบริสุทธิ์
และพวกคุณก็คือวิหารนั้น
18 อย่าให้ใครหลอกตัวเอง ถ้าใครในพวกคุณคิดว่าตนมีปัญญาตามมาตรฐานของโลกนี้
ก็ให้เขายอมเป็นคนโง่ เพื่อจะได้เป็นคนมีปัญญา
19 เพราะปัญญาของโลกนี้เป็นเรื่องโง่เขลาสำหรับพระเจ้า เพราะมีคำเขียนไว้ว่า
“พระองค์ทรงจับคนมีปัญญาด้วยเล่ห์เหลี่ยมของพวกเขาเอง”✡
20 และมีอีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้ความคิดของคนมีปัญญาว่าไร้ค่า”✡
21 ดังนั้น อย่าให้ใครอวดอ้างมนุษย์คนใด เพราะทุกสิ่งเป็นของพวกคุณ
22 ไม่ว่าเปาโล อปอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งที่มีอยู่ในปัจจุบัน หรือสิ่งที่จะมา
ทุกสิ่งล้วนเป็นของพวกคุณ
23 และพวกคุณเป็นของพระคริสต์ ส่วนพระคริสต์เป็นของพระเจ้า

4

1 ดังนั้น ทุกคนควรมองเราว่าเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้ดูแลความลับต่าง ๆ ของพระเจ้า
2 สิ่งที่ต้องการจากผู้ดูแลคือ ต้องพิสูจน์ว่าเป็นคนที่ซื่อสัตย์
3 สำหรับข้าพเจ้า การถูกพวกคุณตัดสิน หรือถูกศาลของมนุษย์ตัดสิน เป็นเรื่องเล็กน้อยมาก ที่จริง
ข้าพเจ้าไม่แม้แต่ตัดสินตัวเอง
4 เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าตนมีความผิดอะไร แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้รับความชอบธรรมเพราะเรื่องนี้
ผู้ที่ตัดสินข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
5 ดังนั้น อย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลา จงรอจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมา
พระองค์จะทรงนำสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืดออกมาให้เห็นในความสว่าง
และจะทรงเปิดเผยความคิดในใจของมนุษย์ แล้วแต่ละคนจะได้รับคำชมจากพระเจ้า
6 พี่น้องทั้งหลาย เพื่อประโยชน์ของพวกคุณ
ข้าพเจ้าได้นำเรื่องเหล่านี้มาเปรียบกับตัวข้าพเจ้าและอปอลโล เพื่อพวกคุณจะได้เรียนรู้จากเราว่า
อย่าคิดเกินสิ่งที่เขียนไว้ เพื่อจะไม่มีใครหยิ่งยกคนหนึ่งขึ้นข่มอีกคนหนึ่ง
7 ใครทำให้ท่านแตกต่างจากคนอื่น? มีอะไรที่ท่านมีแล้วไม่ได้รับมา? ถ้าท่านได้รับมา
แล้วทำไมจึงอวดเหมือนกับว่าไม่ได้รับมา?
8 พวกคุณอิ่มแล้ว! พวกคุณร่ำรวยแล้ว! พวกคุณขึ้นครองอำนาจโดยไม่มีเราแล้ว!
ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณได้ครองจริง ๆ เพื่อเราจะได้ครองร่วมกับพวกคุณด้วย!
9 เพราะข้าพเจ้าคิดว่า พระเจ้าทรงจัดให้เราพวกอัครทูตอยู่ท้ายสุด
เหมือนคนที่ถูกตัดสินประหารชีวิต เพราะเรากลายเป็นภาพที่ทั้งโลก ทูตสวรรค์
และมนุษย์ต่างจับจ้องดู
10 เราเป็นคนโง่เพราะเห็นแก่พระคริสต์ แต่พวกคุณเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราอ่อนแอ
แต่พวกคุณเข้มแข็ง พวกคุณได้รับเกียรติ แต่เราถูกดูหมิ่น

✡ **3:19 3:19** โยบ 5:13 ✡ **3:20 3:20** สดุดี 94:11

11 จนถึงเวลานี้ เรายังหิว กระหาย ขาดแคลนเสื้อผ้า ถูกทุบตี และไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง
12 เราทำงานหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่า เราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหง เราก็อดทน
13 เมื่อถูกใส่ร้าย เราก็ขอร้องด้วยดี เราถูกมองเหมือนเศษสกปรกของโลก
เหมือนคราบที่ทุกคนเช็ดทิ้ง จนถึงบัดนี้
14 ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเรื่องเหล่านี้เพื่อทำให้พวกคุณอับอาย
แต่เพื่อเตือนพวกคุณในฐานะลูกที่รักของข้าพเจ้า
15 เพราะถึงแม้พวกคุณจะมีผู้ดูแลอบรมนับหมื่นคนในพระคริสต์ แต่พวกคุณก็มีพ่อไม่มาก
เพราะในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าได้เป็นพ่อของพวกคุณผ่านข่าวดี
16 ดังนั้น ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณ จงเอาข้าพเจ้าเป็นแบบอย่าง
17 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งทิโมธีไปหาพวกคุณ
เขาเป็นลูกที่รักและซื่อสัตย์ของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
เขาจะเตือนให้พวกคุณระลึกถึงวิถีของข้าพเจ้าในพระคริสต์
ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ทุกแห่งในทุกประชาคม
18 บางคนหยิ่งผยองขึ้นมา เหมือนกับว่าข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกคุณ
19 แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาต ข้าพเจ้าจะมาหาพวกคุณในไม่ช้า แล้วข้าพเจ้าจะได้รู้
ไม่ใช่เพียงคำพูดของคนที่หยิ่งผยอง แต่พลังของพวกเขา
20 เพราะอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้อยู่ที่คำพูด แต่อยู่ที่พลัง
21 พวกคุณต้องการแบบไหน จะให้ข้าพเจ้ามาหาพวกคุณพร้อมไม้เรียว
หรือมาด้วยความรักและจิตใจที่อ่อนโยน

5

1 มีข่าวว่าในหมู่พวกคุณมีการผิดศีลธรรมทางเพศ
และเป็นการผิดศีลธรรมทางเพศชนิดที่แม้แต่ในหมู่คนต่างชาติก็ยังไม่พบ
คือมีชายคนหนึ่งอยู่กินกับภรรยาของบิดาตน
2 แต่พวกคุณกลับหยิ่งผยอง ที่จริง พวกคุณควรโศกเศร้า
และเอาคนที่ทำเรื่องนี้ออกไปจากหมู่พวกคุณ
3 แม้ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกคุณทางร่างกาย แต่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอยู่กับพวกคุณ
และข้าพเจ้าได้ตัดสินคนที่ทำเรื่องนี้แล้ว ราวกับว่าข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นด้วย
4 เมื่อพวกคุณประชุมกันในพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
โดยมีจิตวิญญาณของข้าพเจ้าร่วมอยู่กับพวกคุณ และมีพลังของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
5 จงมอบคนเช่นนั้นให้ซาตาน เพื่อเนื้อหนังของเขาจะถูกทำลาย
และจิตวิญญาณของเขาจะได้รับความรอดในวันของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า
6 การอวดของพวกคุณไม่ดีเลย พวกคุณไม่รู้หรือว่า เชื้อเพียงเล็กน้อยก็ทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้น
7 จงกำจัดเชื้อเก่าออกไป เพื่อพวกคุณจะเป็นแป้งก้อนใหม่ เพราะพวกคุณเป็นแป้งไร้เชื้ออยู่แล้ว
ที่จริง พระคริสต์ผู้เป็นปัสกาของเราได้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแทนเราแล้ว
8 ดังนั้น ให้เราฉลองเทศกาล ไม่ใช่ด้วยเชื้อเก่า หรือเชื้อแห่งความมุ่งร้ายและความชั่ว
แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อแห่งความจริงใจและความจริง
9 ในจดหมายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเขียนบอกพวกคุณว่า อย่าคบหากับคนที่ผิดศีลธรรมทางเพศ

10 ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงคนที่ผิดศีลธรรมทางเพศในโลกนี้ทั้งหมด หรือคนโลภ คนกรรโชก
หรือคนไหว้รูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น พวกคุณคงต้องออกไปจากโลกนี้
11 แต่ที่ข้าพเจ้าเขียนนั้นหมายถึง อย่าคบหากับใครที่ได้ชื่อว่าเป็นพี่น้อง
แต่ยังเป็นคนผิดศีลธรรมทางเพศ คนโลภ คนไหว้รูปเคารพ คนใส่ร้าย คนเมาสุรา หรือคนกรรโชก
แม้แต่จะกินอาหารร่วมกับคนเช่นนั้นก็อย่าทำ
12 เพราะข้าพเจ้ามีหน้าที่อะไรที่จะตัดสินคนภายนอก พวกคุณไม่ใช่หรือที่ต้องตัดสินคนภายใน
13 ส่วนคนภายนอก พระเจ้าทรงตัดสิน จงกำจัดคนชั่วออกไปจากหมู่พวกคุณ✡

6

1 เมื่อคนหนึ่งในพวกคุณมีข้อพิพาทกับอีกคนหนึ่ง เขากล้านำคดีไปให้คนไม่ชอบธรรมตัดสิน
แทนที่จะให้ผู้บริสุทธิ์ตัดสินหรือ
2 พวกคุณไม่รู้หรือว่า ผู้บริสุทธิ์จะตัดสินโลก และถ้าพวกคุณจะตัดสินโลก
พวกคุณไม่คู่ควรแม้แต่จะตัดสินเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ
3 พวกคุณไม่รู้หรือว่า เราจะตัดสินทูตสวรรค์ ถ้าอย่างนั้น เรายิ่งตัดสินเรื่องของชีวิตนี้ได้ไม่ใช่หรือ
4 ถ้าพวกคุณมีเรื่องในชีวิตนี้ที่ต้องตัดสิน
พวกคุณจะตั้งคนที่ประชาคมไม่เห็นความสำคัญให้มาเป็นผู้ตัดสินหรือ
5 ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้เพื่อให้พวกคุณรู้สึกละอาย
ในหมู่พวกคุณไม่มีคนมีปัญญาสักคนที่สามารถตัดสินข้อพิพาทระหว่างพี่น้องได้เลยหรือ
6 แต่กลับเป็นว่าพี่น้องฟ้องพี่น้อง และยังไปฟ้องต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออีก
7 ที่จริง การที่พวกคุณมีคดีความต่อกันก็เป็นความพ่ายแพ้ของพวกคุณอยู่แล้ว
ทำไมไม่ยอมให้คนอื่นทำผิดต่อพวกคุณ ทำไมไม่ยอมถูกโกง
8 แต่พวกคุณเองกลับทำผิดและโกงคนอื่น แถมยังทำกับพี่น้องของตนเองด้วย
9 พวกคุณไม่รู้หรือว่า คนไม่ชอบธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงผิด
คนผิดศีลธรรมทางเพศ คนไหว้รูปเคารพ คนล่วงประเวณี ผู้ชายที่ขายบริการทางเพศ
หรือผู้ที่มีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกัน
10 คนขโมย คนโลภ คนเมาสุรา คนใส่ร้าย และคนกรรโชก
จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก
11 บางคนในพวกคุณเคยเป็นเช่นนั้น แต่พวกคุณได้รับการชำระล้างแล้ว
ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว และได้รับความชอบธรรมแล้ว ในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า
และโดยพระวิญญาณของพระเจ้าของเรา
12 ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ทำทุกสิ่ง แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่เป็นประโยชน์ ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ทำทุกสิ่ง
แต่ข้าพเจ้าจะไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใด
13 อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องมีไว้สำหรับอาหาร
แต่พระเจ้าจะทรงทำให้ทั้งท้องและอาหารหมดไป ส่วนร่างกายไม่ได้มีไว้สำหรับการผิดศีลธรรมทางเพศ
แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีไว้สำหรับร่างกาย
14 พระเจ้าทรงให้องค์พระผู้เป็นเจ้าฟื้นขึ้นจากความตาย
และจะทรงให้เราฟื้นขึ้นด้วยพลังของพระองค์
15 พวกคุณไม่รู้หรือว่า ร่างกายของพวกคุณแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของพระคริสต์
แล้วข้าพเจ้าจะเอาส่วนหนึ่งของพระคริสต์ไปทำให้เป็นส่วนหนึ่งของหญิงโสเภณีหรือ ไม่มีทาง

✡ **5:13 5:13** เฉลยธรรมบัญญัติ 17:7; 19:19; 21:21; 22:21; 24:7

16 หรือพวกคุณไม่รู้หรือว่า คนที่ผูกพันกับหญิงโสเภณีก็เป็นกายเดียวกับเธอ
เพราะพระองค์กล่าวว่า “ทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน”✡
17 แต่คนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นวิญญาณเดียวกับพระองค์
18 จงหนีจากการผิดศีลธรรมทางเพศ “บาปทุกอย่างที่มนุษย์ทำอยู่นอกร่างกาย”
แต่คนที่ผิดศีลธรรมทางเพศทำบาปต่อร่างกายของตนเอง
19 หรือพวกคุณไม่รู้หรือว่า ร่างกายของพวกคุณเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้อยู่ในพวกคุณ
ซึ่งพวกคุณได้รับมาจากพระเจ้า พวกคุณไม่ใช่เจ้าของตัวเอง
20 เพราะพวกคุณถูกซื้อไว้ด้วยราคา ดังนั้น
จงถวายพระสิริแด่พระเจ้าด้วยร่างกายและจิตวิญญาณของพวกคุณ ซึ่งเป็นของพระเจ้า

7

1 ส่วนเรื่องที่พวกคุณเขียนมาถามข้าพเจ้า เป็นการดีที่ผู้ชายจะไม่ร่วมหลับนอนกับผู้หญิง
2 แต่เพราะมีการผิดศีลธรรมทางเพศ ผู้ชายแต่ละคนจงมีภรรยาของตนเอง
และผู้หญิงแต่ละคนจงมีสามีของตนเอง
3 สามีจงให้ความรักใคร่แก่ภรรยาตามที่ควรให้* และภรรยาก็จงทำเช่นเดียวกันแก่สามี
4 ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตนเอง แต่สามีมี เช่นเดียวกัน
สามีก็ไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตนเอง แต่ภรรยามี
5 อย่างดมีความสัมพันธ์กัน เว้นแต่พวกคุณตกลงกันชั่วระยะหนึ่ง
เพื่ออุทิศตัวให้กับการอดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงกลับมาอยู่ร่วมกันอีก
เพื่อซาตานจะไม่ทดลองพวกคุณเพราะพวกคุณขาดการควบคุมตนเอง
6 แต่ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้เป็นการผ่อนปรน ไม่ใช่เป็นคำสั่ง
7 ข้าพเจ้าอยากให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า ถึงอย่างนั้น
แต่ละคนก็มีของประทานของตนจากพระเจ้า คนหนึ่งอย่างหนึ่ง อีกคนอย่างหนึ่ง
8 ส่วนคนที่ยังไม่ได้แต่งงานและแม่ม่าย ข้าพเจ้าขอบอกว่า
ถ้าพวกเขาอยู่อย่างข้าพเจ้าต่อไปก็เป็นการดี
9 แต่ถ้าพวกเขาควบคุมตนเองไม่ได้ ก็ให้แต่งงาน เพราะแต่งงานยังดีกว่าถูกความปรารถนาเผาร้อน
10 ส่วนคนที่แต่งงานแล้ว ข้าพเจ้าสั่ง ไม่ใช่ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสั่ง ว่า
ภรรยาอย่าแยกจากสามี
11 (แต่ถ้าเธอแยกไป ก็ให้อยู่เป็นโสด หรือไม่ก็คืนดีกับสามี และสามีอย่าแยกจากภรรยา
12 ส่วนคนอื่น ๆ ข้าพเจ้าเป็นผู้พูด ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าพี่น้องชายคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อ
และเธอพอใจจะอยู่กับเขา เขาอย่าแยกจากเธอ
13 และหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อ และเขาพอใจจะอยู่กับเธอ เธออย่าแยกจากสามี
14 เพราะสามีที่ไม่เชื่อก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เนื่องด้วยภรรยา
และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เนื่องด้วยสามี มิฉะนั้น ลูกของพวกคุณก็จะเป็นมลทิน
แต่ตอนนี้พวกเขาบริสุทธิ์
15 แต่ถ้าฝ่ายที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็ให้แยกไป ในกรณีเช่นนี้ พี่น้องชายหรือพี่น้องหญิงไม่ถูกผูกมัด
พระเจ้าทรงเรียกเราให้อยู่ในสันติสุข
16 ภรรยาเอ๋ย ท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดหรือไม่ หรือสามีเอ๋ย
ท่านจะรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดหรือไม่

✡ **6:16 6:16** ปฐมกาล 2:24 * **7:3 7:3** NU และ TR มีข้อความว่า “สิ่งที่ควรให้เธอ” แทน “ความรักใคร่ที่ควรให้เธอ”

17 อย่างไรก็ตาม แต่ละคนจงดำเนินชีวิตตามส่วนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดให้
และตามสภาพที่พระเจ้าทรงเรียกเขา ข้าพเจ้าวางกฎนี้ไว้ในทุกประชาคม
18 มีใครได้รับการเรียกขณะที่เข้าสุหนัตแล้วหรือ ก็อย่าพยายามลบร่องรอยการเข้าสุหนัต
มีใครได้รับการเรียกขณะที่ยังไม่ได้เข้าสุหนัตหรือ ก็อย่าไปเข้าสุหนัต
19 การเข้าสุหนัตไม่ใช่สิ่งสำคัญ และการไม่เข้าสุหนัตก็ไม่ใช่สิ่งสำคัญ
สิ่งสำคัญคือการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า
20 แต่ละคนจงอยู่ต่อในสภาพที่ตนอยู่เมื่อได้รับการเรียก
21 ท่านได้รับการเรียกขณะเป็นทาสหรือ อย่ากังวลเรื่องนั้น แต่ถ้าท่านมีโอกาสเป็นอิสระ
ก็จงใช้โอกาสนั้น
22 เพราะคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกขณะเป็นทาส ก็เป็นคนอิสระขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เช่นเดียวกัน คนที่ได้รับการเรียกขณะเป็นอิสระ ก็เป็นทาสของพระคริสต์
23 พวกคุณถูกซื้อไว้ด้วยราคา อย่าเป็นทาสของมนุษย์
24 พี่น้องทั้งหลาย แต่ละคนอยู่ในสภาพใดเมื่อได้รับการเรียก ก็จงอยู่ในสภาพนั้นกับพระเจ้าต่อไป

25 ส่วนเรื่องหญิงพรหมจารี ข้าพเจ้าไม่มีคำสั่งจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าให้ความเห็น
ในฐานะคนที่ได้รับความเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้
26 เพราะความยากลำบากที่กำลังเกิดขึ้น
ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเป็นการดีที่แต่ละคนจะคงอยู่ตามสภาพที่เป็นอยู่
27 ท่านผูกพันกับภรรยาอยู่หรือ อย่าหาทางหลุดจากความผูกพัน ท่านไม่ได้ผูกพันกับภรรยาหรือ
อย่าหาภรรยา
28 แต่ถ้าท่านแต่งงาน ท่านก็ไม่ได้ทำบาป และถ้าหญิงพรหมจารีแต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำบาป
แต่คนที่แต่งงานจะพบความทุกข์ยากในชีวิตนี้ และข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณพ้นจากเรื่องนั้น
29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เวลาเหลือน้อย ตั้งแต่นี้ไป คนที่มีภรรยาจงเป็นเหมือนไม่มี
30 คนที่ร้องไห้จงเป็นเหมือนไม่ร้องไห้ คนที่ยินดีจงเป็นเหมือนไม่ยินดี
คนที่ซื้อจงเป็นเหมือนไม่ได้ครอบครอง
31 และคนที่ใช้สิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ จงเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้ใช้มันอย่างเต็มที่
เพราะรูปแบบของโลกนี้กำลังผ่านไป

32 ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณพ้นจากความกังวล
คนที่ยังไม่ได้แต่งงานเอาใจใส่เรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้า ว่าจะทำอย่างไรให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพอใจ
33 แต่คนที่แต่งงานแล้วเอาใจใส่เรื่องของโลก ว่าจะทำอย่างไรให้ภรรยาพอใจ
34 ภรรยากับหญิงพรหมจารีก็มีความแตกต่างกัน
หญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานเอาใจใส่เรื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อเธอจะบริสุทธิ์ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ แต่หญิงที่แต่งงานแล้วเอาใจใส่เรื่องของโลก
ว่าจะทำอย่างไรให้สามีพอใจ
35 ข้าพเจ้าพูดเรื่องนี้เพื่อประโยชน์ของพวกคุณเอง ไม่ใช่เพื่อวางบ่วงผูกมัดพวกคุณ
แต่เพื่อให้พวกคุณทำสิ่งที่เหมาะสม และเอาใจใส่องค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่มีสิ่งใดแบ่งใจ

36 แต่ถ้าชายคนใดคิดว่าตนปฏิบัติต่อหญิงพรหมจารีของตนอย่างไม่เหมาะสม ถ้าเธอพ้นวัยสาวแล้ว
และจำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น ก็ให้เขาทำตามที่ต้องการ เขาไม่ได้ทำบาป ให้พวกเขาแต่งงานกัน
37 แต่คนที่มั่นคงในใจ ไม่มีความจำเป็นบีบบังคับ และมีอำนาจเหนือความประสงค์ของตนเอง
ถ้าเขาตัดสินใจในใจว่าจะรักษาหญิงพรหมจารีของตนไว้ เขาก็ทำดี
38 ดังนั้น คนที่ให้หญิงพรหมจารีของตนแต่งงานก็ทำดี และคนที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า

39 ภรรยาถูกผูกพันตามกฎหมายตราบเท่าที่สามียังมีชีวิต แต่ถ้าสามีตาย
เธอก็มีอิสระที่จะแต่งงานกับใครก็ได้ตามที่ต้องการ เพียงแต่คนนั้นต้องอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
40 แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้า ถ้าเธอคงอยู่อย่างเดิมก็จะมีความสุขกว่า
และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าก็มีพระวิญญาณของพระเจ้า

8

1 ส่วนเรื่องของที่ถวายแก่รูปเคารพ เรารู้ว่าเราทุกคนมีความรู้ ความรู้ทำให้คนหยิ่งผยอง
แต่ความรักเสริมสร้างคน
2 ถ้าใครคิดว่าตนรู้อะไร เขาก็ยังไม่รู้อย่างที่ควรจะรู้
3 แต่คนที่รักพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักคนนั้น
4 ดังนั้น เรื่องการกินของที่ถวายแก่รูปเคารพ เรารู้ว่ารูปเคารพไม่ได้เป็นอะไรจริง ๆ ในโลกนี้
และไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากพระเจ้าองค์เดียว
5 เพราะแม้จะมีสิ่งที่เรียกกันว่า "เทพเจ้า" ไม่ว่าในสวรรค์หรือบนแผ่นดิน ตามที่มี "เทพเจ้า"
มากมายและ "เจ้า" มากมาย
6 แต่สำหรับเรา มีพระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา ทุกสิ่งมาจากพระองค์ และเราอยู่เพื่อพระองค์
และมีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว คือพระเยซูคริสต์ ทุกสิ่งเกิดขึ้นโดยทางพระองค์
และเราก็มีชีวิตโดยทางพระองค์
7 แต่ไม่ใช่ทุกคนที่มีความรู้นี้ บางคนจนถึงตอนนี้ยังติดอยู่กับความคิดเดิมเรื่องรูปเคารพ
เมื่อกินอาหารนั้นจึงกินเหมือนเป็นของที่ถวายแก่รูปเคารพ
และมโนธรรมของพวกเขาซึ่งอ่อนแอก็เป็นมลทิน
8 แต่อาหารไม่ได้ทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ได้ด้อยลง และถ้าเรากิน
เราก็ไม่ได้ดีขึ้น
9 แต่จงระวังให้ดี อย่าให้เสรีภาพของพวกคุณกลายเป็นเหตุให้คนอ่อนแอสะดุด
10 เพราะถ้าคนที่มีมโนธรรมอ่อนแอเห็นท่านซึ่งมีความรู้นั่งกินอาหารในวิหารของรูปเคารพ
เขาจะไม่เกิดความกล้าที่จะกินของที่ถวายแก่รูปเคารพ ทั้งที่มโนธรรมของเขายังอ่อนแออยู่หรือ
11 แล้วคนอ่อนแอคนนั้นก็พินาศเพราะความรู้ของท่าน
ทั้งที่เขาเป็นพี่น้องซึ่งพระคริสต์ทรงตายเพื่อเขา
12 เมื่อพวกคุณทำบาปต่อพี่น้องอย่างนี้ และทำร้ายมโนธรรมของพวกเขาที่อ่อนแอ
พวกคุณก็ทำบาปต่อพระคริสต์
13 ดังนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าสะดุด ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกเลย
เพื่อจะไม่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าสะดุด

9

1 ข้าพเจ้าไม่เป็นอิสระหรือ ข้าพเจ้าไม่ใช่อัครทูตหรือ ข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ พวกคุณไม่ใช่ผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ
2 ถ้าข้าพเจ้าไม่ใช่อัครทูตสำหรับคนอื่น อย่างน้อยข้าพเจ้าก็เป็นอัครทูตสำหรับพวกคุณ
เพราะพวกคุณเป็นตราประทับยืนยันความเป็นอัครทูตของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
3 นี่คือคำแก้ต่างของข้าพเจ้าต่อคนที่สอบสวนข้าพเจ้า
4 เราไม่มีสิทธิ์กินและดื่มหรือ
5 เราไม่มีสิทธิ์พาภรรยาที่เป็นผู้เชื่อเดินทางไปด้วยหรือ เช่นเดียวกับอัครทูตคนอื่น ๆ
พี่น้องขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเคฟาส
6 หรือมีเพียงบารนาบัสกับข้าพเจ้าเท่านั้นที่ไม่มีสิทธิ์หยุดทำงานหาเลี้ยงชีพ

7 มีทหารคนไหนออกรบโดยออกค่าใช้จ่ายเอง ใครปลูกสวนองุ่นแล้วไม่กินผลจากสวนนั้น
หรือใครเลี้ยงฝูงสัตว์แล้วไม่ดื่มน้ำนมจากฝูงนั้น
8 ข้าพเจ้าพูดเรื่องเหล่านี้อย่างที่มนุษย์ทั่วไปพูดกันเท่านั้นหรือ
ธรรมบัญญัติก็พูดอย่างเดียวกันไม่ใช่หรือ
9 เพราะมีคำเขียนไว้ในธรรมบัญญัติของโมเสสว่า
"อย่าเอาตะกร้อครอบปากวัวขณะมันกำลังนวดข้าว"✡ พระเจ้าทรงห่วงวัวหรือ
10 หรือพระองค์กล่าวเรื่องนี้เพื่อเราโดยเฉพาะ ใช่แล้ว เรื่องนี้เขียนไว้เพื่อเรา
เพราะคนไถนาควรไถด้วยความหวัง และคนนวดข้าวควรนวดด้วยความหวังว่าจะได้รับส่วนของตน
11 ถ้าเราหว่านสิ่งทางจิตวิญญาณให้พวกคุณ แล้วการที่เราจะเก็บเกี่ยวสิ่งทางกายจากพวกคุณ
จะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร
12 ถ้าคนอื่นมีส่วนในสิทธิ์นี้เหนือพวกคุณ เรายิ่งมีสิทธิ์มากกว่านั้นไม่ใช่หรือ
ถึงอย่างนั้น เราไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้ แต่ยอมทนทุกอย่าง เพื่อจะไม่ทำอะไรขัดขวางข่าวดีของพระคริสต์
13 พวกคุณไม่รู้หรือว่า คนที่ทำงานเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็กินจากสิ่งของในวิหาร
และคนที่รับใช้อยู่ที่แท่นบูชาก็ได้รับส่วนแบ่งจากแท่นบูชา
14 เช่นเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดให้คนที่ประกาศข่าวดีเลี้ยงชีพจากข่าวดี
15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย
และข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเรื่องนี้เพื่อให้พวกคุณทำเช่นนั้นแก่ข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าให้ใครทำให้สิ่งที่ข้าพเจ้าอวดได้นั้นหมดความหมาย
16 เพราะถึงข้าพเจ้าจะประกาศข่าวดี ข้าพเจ้าก็ไม่มีอะไรให้อวด เพราะข้าพเจ้าจำเป็นต้องทำ
วิบัติแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวดี
17 ถ้าข้าพเจ้าทำเรื่องนี้ด้วยความสมัครใจ ข้าพเจ้าก็มีค่าตอบแทน แต่ถ้าไม่ได้ทำด้วยความสมัครใจ
ข้าพเจ้าก็ยังได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ดูแล
18 ถ้าอย่างนั้น ค่าตอบแทนของข้าพเจ้าคืออะไร คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวดี
ข้าพเจ้าเสนอข่าวดีของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย
เพื่อจะไม่ใช้สิทธิอำนาจที่ข้าพเจ้ามีในข่าวดีเกินขอบเขต
19 แม้ข้าพเจ้าเป็นอิสระจากทุกคน ข้าพเจ้าก็ยอมทำตัวเป็นทาสของทุกคน เพื่อจะได้คนมามากขึ้น
20 ต่อชาวยิว ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนชาวยิว เพื่อจะได้ชาวยิว ต่อคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ
ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ* เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ
21 ต่อคนที่ไม่มีธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนที่ไม่มีธรรมบัญญัติ
(แต่ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่โดยปราศจากธรรมบัญญัติของพระเจ้า
เพราะข้าพเจ้าอยู่ใต้ธรรมบัญญัติของพระคริสต์) เพื่อจะได้คนที่ไม่มีธรรมบัญญัติ
22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ
ข้าพเจ้าเป็นทุกอย่างสำหรับทุกคน เพื่อจะช่วยบางคนให้รอดด้วยทุกวิถีทาง
23 ข้าพเจ้าทำทุกอย่างนี้เพื่อข่าวดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนร่วมในข่าวดีนั้นกับคนอื่น
24 พวกคุณไม่รู้หรือว่า คนที่วิ่งแข่งย่อมวิ่งกันทุกคน แต่มีคนเดียวที่ได้รางวัล จงวิ่งอย่างนั้น
เพื่อพวกคุณจะคว้ารางวัลไว้ได้
25 ทุกคนที่เข้าแข่งขันย่อมควบคุมตนเองในทุกเรื่อง
พวกเขาทำเช่นนั้นเพื่อจะได้มงกุฎที่เสื่อมสลายได้ แต่เราทำเพื่อมงกุฎที่ไม่เสื่อมสลาย
26 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงวิ่งอย่างมีจุดหมาย และต่อสู้เหมือนคนที่ไม่ได้ชกลม

✡ **9:9 9:9** เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 * **9:20 9:20** NU เพิ่มข้อความว่า "แม้ข้าพเจ้าเองไม่ได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ"

27 แต่ข้าพเจ้าปราบร่างกายของตนอย่างหนัก และบังคับให้อยู่ใต้การควบคุม
เพื่อว่าหลังจากข้าพเจ้าประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะไม่กลายเป็นคนที่ถูกตัดสิทธิ์

10

1 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณรู้ว่า บรรพบุรุษของเราทุกคนอยู่ใต้เมฆ
และทุกคนผ่านทะเลไป
2 ทุกคนรับบัพติศมาเข้าในโมเสสในเมฆและในทะเล
3 ทุกคนกินอาหารทางจิตวิญญาณอย่างเดียวกัน
4 และทุกคนดื่มเครื่องดื่มทางจิตวิญญาณอย่างเดียวกัน
เพราะพวกเขาดื่มจากศิลาทางจิตวิญญาณซึ่งติดตามพวกเขา และศิลานั้นคือพระคริสต์
5 ถึงอย่างนั้น พระเจ้าไม่ทรงพอใจคนส่วนใหญ่ในพวกเขา
พวกเขาจึงล้มตายกระจัดกระจายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
6 เหตุการณ์เหล่านี้เป็นตัวอย่างสำหรับเรา เพื่อเราจะไม่ปรารถนาสิ่งชั่วอย่างที่พวกเขาปรารถนา
7 อย่าเป็นคนไหว้รูปเคารพเหมือนบางคนในพวกเขา ตามที่เขียนไว้ว่า “ประชาชนนั่งลงกินและดื่ม
แล้วลุกขึ้นเล่นสนุก”✡
8 อย่าให้เราทำผิดศีลธรรมทางเพศเหมือนบางคนในพวกเขาทำ
แล้วในวันเดียวมีคนล้มตายสองหมื่นสามพันคน
9 อย่าให้เราทดสอบพระคริสต์* เหมือนบางคนในพวกเขาลองดี แล้วถูกงูกัดจนตาย
10 และอย่าบ่นเหมือนบางคนในพวกเขาบ่น แล้วถูกผู้ทำลายฆ่าตาย
11 เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และถูกเขียนไว้เพื่อเตือนเรา
ผู้ที่กำลังอยู่ในช่วงปลายของยุคทั้งหลาย
12 ดังนั้น คนที่คิดว่าตนยืนมั่นคงอยู่ ก็จงระวังอย่าให้ล้ม
13 การทดลองที่เกิดกับพวกคุณไม่มีอะไรเกินกว่าที่มนุษย์ทั่วไปต้องพบ พระเจ้าทรงซื่อสัตย์
พระองค์จะไม่ทรงยอมให้พวกคุณถูกทดลองเกินกว่าที่จะทนได้ แต่เมื่อมีการทดลอง
พระองค์จะทรงเปิดทางให้ออกได้ด้วย เพื่อพวกคุณจะสามารถอดทนได้
14 เพราะฉะนั้น คนที่ข้าพเจ้ารัก จงหนีจากการไหว้รูปเคารพ
15 ข้าพเจ้าพูดกับพวกคุณเหมือนพูดกับคนมีปัญญา
พวกคุณจงวินิจฉัยเองว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดเป็นอย่างไร
16 ถ้วยแห่งพระพรที่เรากล่าวคำอวยพรนั้น ไม่ใช่การมีส่วนร่วมในเลือดของพระคริสต์หรือ?
ขนมปังที่เราหักนั้น ไม่ใช่การมีส่วนร่วมในร่างกายของพระคริสต์หรือ?
17 เพราะมีขนมปังก้อนเดียว เราที่มีหลายคนจึงเป็นร่างกายเดียว
เนื่องจากเราทุกคนมีส่วนในขนมปังก้อนเดียวนั้น
18 ลองดูชาวอิสราเอลตามสายเลือด
คนที่กินของถวายเป็นเครื่องบูชาก็มีส่วนร่วมกับแท่นบูชาไม่ใช่หรือ?
19 ถ้าอย่างนั้น ข้าพเจ้ากำลังพูดว่าอะไร? กำลังพูดว่าของที่ถวายแก่รูปเคารพเป็นอะไรจริง ๆ
หรือว่ารูปเคารพเป็นอะไรจริง ๆ หรือ?
20 ไม่ใช่ แต่ข้าพเจ้ากำลังบอกว่า สิ่งที่คนต่างชาติถวายเป็นเครื่องบูชานั้น พวกเขาถวายแก่ปีศาจ
ไม่ใช่แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่ต้องการให้พวกคุณมีส่วนร่วมกับปีศาจ
21 พวกคุณจะดื่มทั้งถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและถ้วยของปีศาจไม่ได้
จะมีส่วนทั้งที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของปีศาจก็ไม่ได้

✡ **10:7 10:7** อพยพ 32:6 * **10:9 10:9** NU อ่านว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” แทน “พระคริสต์”

22 หรือเราจะยั่วให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหวงแหนหรือ เราเข้มแข็งกว่าพระองค์หรือ

23 ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ทำทุกสิ่ง แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่เป็นประโยชน์ ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ทำทุกสิ่ง
แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่เสริมสร้าง

24 อย่าให้ใครแสวงหาประโยชน์ของตนเอง แต่จงแสวงหาประโยชน์ของคนอื่น

25 เนื้อสัตว์ทุกอย่างที่ขายในตลาดเนื้อ พวกคุณกินได้โดยไม่ต้องถามอะไรเพราะเห็นแก่มโนธรรม

26 เพราะ แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และทุกสิ่งที่อยู่ในโลกก็เป็นของพระองค์ ✡

27 ถ้าคนที่ไม่เชื่อเชิญพวกคุณไปกินอาหาร และพวกคุณอยากไป
ก็กินทุกอย่างที่เขานำมาวางตรงหน้า โดยไม่ต้องถามอะไรเพราะเห็นแก่มโนธรรม

28 แต่ถ้ามีใครบอกพวกคุณว่า นี่เป็นของที่ถวายแก่รูปเคารพ ก็อย่ากิน เพราะเห็นแก่คนที่บอก
และเห็นแก่มโนธรรม เพราะ แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับทุกสิ่งที่อยู่ในโลก

29 ที่ข้าพเจ้าพูดถึงมโนธรรม ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงมโนธรรมของท่านเอง แต่ของอีกคนหนึ่ง
เพราะเหตุใดเสรีภาพของข้าพเจ้าจึงต้องถูกมโนธรรมของคนอื่นตัดสิน

30 ถ้าข้าพเจ้ากินด้วยการขอบคุณ
แล้วทำไมข้าพเจ้าจึงถูกกล่าวร้ายเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้า

31 ดังนั้น ไม่ว่าพวกคุณจะกิน จะดื่ม หรือทำอะไรก็ตาม จงทำทุกอย่างเพื่อพระสิริของพระเจ้า

32 อย่าเป็นเหตุให้ใครสะดุด ไม่ว่าชาวยิว ชาวกรีก หรือประชาคมของพระเจ้า

33 เช่นเดียวกับข้าพเจ้าที่ทำให้ทุกคนพอใจในทุกเรื่อง โดยไม่แสวงหาประโยชน์ของตนเอง
แต่แสวงหาประโยชน์ของคนจำนวนมาก เพื่อพวกเขาจะได้รับความรอด

11

1 จงเอาข้าพเจ้าเป็นแบบอย่าง เหมือนที่ข้าพเจ้าเอาพระคริสต์เป็นแบบอย่าง

2 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอชมพวกคุณ เพราะพวกคุณระลึกถึงข้าพเจ้าในทุกเรื่อง
และยึดมั่นในสิ่งที่สืบทอดกันมาตามที่ข้าพเจ้ามอบไว้แก่พวกคุณ

3 แต่ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณรู้ว่า ศีรษะ* ของผู้ชายทุกคนคือพระคริสต์ ศีรษะ† ของผู้หญิงคือผู้ชาย
และศีรษะ‡ ของพระคริสต์คือพระเจ้า

4 ผู้ชายทุกคนที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยคลุมศีรษะ ก็ทำให้ศีรษะของตนเสียเกียรติ

5 แต่ผู้หญิงทุกคนที่อธิษฐานหรือเผยพระวจนะโดยไม่คลุมศีรษะ ก็ทำให้ศีรษะของตนเสียเกียรติ
เพราะไม่ต่างอะไรจากการโกนศีรษะ

6 ถ้าผู้หญิงไม่คลุมศีรษะ ก็ให้ตัดผมเสียด้วย
แต่ถ้าการตัดผมหรือโกนผมเป็นเรื่องน่าอายสำหรับผู้หญิง ก็ให้เธอคลุมศีรษะ

7 ผู้ชายไม่ควรคลุมศีรษะ เพราะเขาเป็นพระฉายาและพระสิริของพระเจ้า
ส่วนผู้หญิงเป็นสิริของผู้ชาย

8 เพราะผู้ชายไม่ได้มาจากผู้หญิง แต่ผู้หญิงมาจากผู้ชาย

9 และผู้ชายไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อผู้หญิง แต่ผู้หญิงถูกสร้างขึ้นเพื่อผู้ชาย

10 เพราะเหตุนี้ ผู้หญิงจึงควรมีอำนาจเหนือศีรษะของตนเอง เพราะเห็นแก่เหล่าทูตสวรรค์

11 ถึงอย่างนั้น ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้หญิงไม่เป็นอิสระจากผู้ชาย และผู้ชายก็ไม่เป็นอิสระจากผู้หญิง

12 เพราะผู้หญิงมาจากผู้ชายอย่างไร ผู้ชายก็เกิดมาทางผู้หญิงอย่างนั้น แต่ทุกสิ่งมาจากพระเจ้า

13 พวกคุณจงตัดสินกันเอง เหมาะสมหรือที่ผู้หญิงจะอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยไม่คลุมศีรษะ

✡ **10:26 10:26** สดุดี 24:1 * **11:3 11:3** หรือ ต้นกำเนิด † **11:3 11:3** หรือ ต้นกำเนิด ‡ **11:3 11:3** หรือ ต้นกำเนิด

14 แม้แต่ธรรมชาติเองก็สอนพวกคุณไม่ใช่หรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาว
ก็เป็นเรื่องเสียเกียรติสำหรับเขา
15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาว ก็เป็นเกียรติแก่เธอ เพราะผมของเธอถูกให้มาเพื่อเป็นสิ่งคลุม
16 แต่ถ้าใครอยากโต้เถียง เราไม่มีธรรมเนียมเช่นนั้น และประชาคมต่าง ๆ ของพระเจ้าก็ไม่มี
17 แต่เมื่อข้าพเจ้าให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าไม่ชมพวกคุณ เพราะเวลาพวกคุณมารวมตัวกัน
ผลกลับแย่ลง ไม่ใช่ดีขึ้น
18 ประการแรก ข้าพเจ้าได้ยินว่า เมื่อพวกคุณมารวมตัวกันในประชาคม
พวกคุณมีความแตกแยกกัน และข้าพเจ้าก็เชื่ออยู่บ้าง
19 เพราะในหมู่พวกคุณจำเป็นต้องมีการแบ่งเป็นพรรคเป็นพวก
เพื่อคนที่ผ่านการพิสูจน์จะปรากฏชัดในหมู่พวกคุณ
20 ดังนั้น เมื่อพวกคุณมาประชุมพร้อมกัน
สิ่งที่พวกคุณกินจึงไม่ใช่อาหารมื้อเย็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า
21 เพราะเวลากิน แต่ละคนรีบกินอาหารของตนเองก่อน คนหนึ่งยังหิว ส่วนอีกคนเมา
22 อะไรกัน พวกคุณไม่มีบ้านไว้กินและดื่มหรือ หรือพวกคุณดูหมิ่นประชาคมของพระเจ้า
และทำให้คนที่ขาดแคลนต้องอับอาย จะให้ข้าพเจ้าพูดอะไร จะให้ข้าพเจ้าชมพวกคุณหรือ
เรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่ชม
23 เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าได้มอบต่อให้พวกคุณ
คือในคืนที่พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกทรยศ พระองค์ทรงหยิบขนมปังขึ้นมา
24 เมื่อขอบคุณพระเจ้าแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปังและกล่าวว่า รับไปกิน นี่คือร่างกายของเรา
ซึ่งถูกหักเพื่อพวกคุณ จงทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา
25 หลังอาหารเย็น พระองค์ทรงหยิบถ้วยขึ้นมาในแบบเดียวกัน และกล่าวว่า
ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ในเลือดของเรา ทุกครั้งที่พวกคุณดื่ม จงทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา
26 เพราะทุกครั้งที่พวกคุณกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้
พวกคุณก็ประกาศความตายขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะมา
27 ดังนั้น
ใครก็ตามที่กินขนมปังนี้หรือดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
จะทำผิดต่อร่างกายและเลือดขององค์พระผู้เป็นเจ้า
28 แต่ละคนจงตรวจสอบตัวเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วย
29 เพราะคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ถ้าไม่วินิจฉัยร่างกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ถูกต้อง
การกินและดื่มนั้นก็นำการพิพากษามาสู่ตนเอง
30 เพราะเหตุนี้ หลายคนในพวกคุณจึงอ่อนแอและเจ็บป่วย และมีไม่น้อยที่หลับไป
31 ถ้าเราวินิจฉัยตัวเอง เราก็จะไม่ถูกตัดสิน
32 แต่เมื่อเราถูกตัดสิน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนเรา
เพื่อเราจะไม่ถูกพิพากษาลงโทษพร้อมกับโลก
33 เพราะฉะนั้น พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกคุณมารวมตัวกันเพื่อกินอาหาร จงรอกันและกัน
34 ถ้าใครหิว ก็ให้กินที่บ้าน เพื่อการมารวมตัวของพวกคุณจะไม่นำไปสู่การพิพากษา ส่วนเรื่องอื่น ๆ
ข้าพเจ้าจะจัดให้เรียบร้อยเมื่อข้าพเจ้ามา

12

1 พี่น้องทั้งหลาย ส่วนเรื่องทางจิตวิญญาณ ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณรู้

2 พวกคุณรู้ว่า เมื่อก่อนตอนที่ยังเป็นคนต่างศาสนา* พวกคุณถูกชักนำไปหารูปเคารพที่พูดไม่ได้
ไม่ว่าจะถูกชักนำไปทางไหนก็ตาม
3 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอให้พวกคุณรู้ว่า ไม่มีใครที่พูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะพูดว่า
“พระเยซูต้องถูกสาปแช่ง” และไม่มีใครพูดได้ว่า “พระเยซูคือองค์พระผู้เป็นเจ้า”
นอกจากโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
4 ของประทานมีหลายแบบ แต่เป็นพระวิญญาณองค์เดียวกัน
5 งานรับใช้มีหลายแบบ แต่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน
6 การทำงานมีหลายแบบ แต่เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงทำงานทุกอย่างในทุกคน
7 การสำแดงของพระวิญญาณถูกมอบให้แต่ละคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน
8 พระวิญญาณประทานถ้อยคำแห่งปัญญาแก่คนหนึ่ง
และประทานถ้อยคำแห่งความรู้แก่อีกคนหนึ่ง ตามพระวิญญาณองค์เดียวกัน
9 ประทานความเชื่อแก่อีกคนหนึ่งโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
ประทานของประทานแห่งการรักษาโรคแก่อีกคนหนึ่งโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
10 ประทานการทำการอัศจรรย์แก่อีกคนหนึ่ง การเผยพระวจนะแก่อีกคนหนึ่ง
การวินิจฉัยวิญญาณแก่อีกคนหนึ่ง ภาษาแบบต่าง ๆ แก่อีกคนหนึ่ง
และการแปลภาษาเหล่านั้นแก่อีกคนหนึ่ง
11 แต่พระวิญญาณองค์เดียวกันนี้ทรงทำสิ่งทั้งหมดนี้
และทรงแจกจ่ายให้แต่ละคนเป็นการเฉพาะตามที่พระองค์ต้องการ
12 ร่างกายมีร่างเดียวแต่มีส่วนต่าง ๆ มากมาย และแม้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายจะมีหลายส่วน
แต่ทั้งหมดก็เป็นร่างกายเดียว พระคริสต์ก็เป็นเช่นนั้น
13 เพราะโดยพระวิญญาณองค์เดียว เราทุกคนรับบัพติศมาเข้าเป็นร่างกายเดียว
ไม่ว่าชาวยิวหรือชาวกรีก ทาสหรือคนอิสระ และเราทุกคนได้ดื่มจากพระวิญญาณองค์เดียว
14 เพราะร่างกายไม่ได้มีเพียงส่วนเดียว แต่มีหลายส่วน
15 ถ้าเท้าพูดว่า “เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่มือ ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ส่วนหนึ่งของร่างกาย”
การพูดอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้เท้าพ้นจากการเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย
16 ถ้าหูพูดว่า “เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่ตา ข้าพเจ้าจึงไม่ใช่ส่วนหนึ่งของร่างกาย”
การพูดอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้หูพ้นจากการเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย
17 ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา แล้วจะได้ยินอย่างไร? ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู แล้วจะได้กลิ่นอย่างไร?
18 แต่ตอนนี้ พระเจ้าทรงจัดส่วนต่าง ๆ แต่ละส่วนไว้ในร่างกายตามที่พระองค์ต้องการ
19 ถ้าทั้งหมดเป็นส่วนเดียว แล้วร่างกายจะอยู่ที่ไหน?
20 แต่ตอนนี้มีหลายส่วน และมีร่างกายเดียว
21 ตาจะพูดกับมือว่า “ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า” ไม่ได้ หรือศีรษะจะพูดกับเท้าว่า
“ข้าพเจ้าไม่ต้องการพวกเจ้า” ก็ไม่ได้
22 ตรงกันข้าม ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ดูเหมือนอ่อนแอกว่า กลับเป็นส่วนที่จำเป็น
23 และส่วนของร่างกายที่เราคิดว่ามีเกียรติน้อยกว่า เรากลับให้เกียรติมากเป็นพิเศษ
ส่วนที่ดูไม่เหมาะจะเปิดเผย เราก็ปกปิดอย่างให้เกียรติมากเป็นพิเศษ
24 ส่วนที่ดูเหมาะสมอยู่แล้วไม่ต้องการสิ่งนี้ แต่พระเจ้าทรงประกอบร่างกายเข้าด้วยกัน
โดยประทานเกียรติมากกว่าแก่ส่วนที่ด้อยกว่า
25 เพื่อร่างกายจะไม่มีความแตกแยก แต่ส่วนต่าง ๆ จะเอาใจใส่กันและกันอย่างเท่าเทียม
26 ถ้าส่วนหนึ่งเจ็บปวด ทุกส่วนก็เจ็บปวดด้วย ถ้าส่วนหนึ่งได้รับเกียรติ ทุกส่วนก็ยินดีด้วย

---

* **12:2 12:2** หรือ “คนต่างชาติ”

27 พวกคุณเป็นร่างกายของพระคริสต์ และแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายนั้น
28 พระเจ้าทรงแต่งตั้งบางคนไว้ในประชาคม ประการแรกคืออัครทูต
ประการที่สองคือผู้เผยพระวจนะ ประการที่สามคือครู จากนั้นก็มีคนที่ทำการอัศจรรย์
มีของประทานแห่งการรักษาโรค มีผู้ช่วยเหลือ มีผู้ดูแลจัดการ และมีผู้พูดภาษาแบบต่าง ๆ
29 ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ ทุกคนเป็นผู้เผยพระวจนะหรือ ทุกคนเป็นครูหรือ
ทุกคนทำการอัศจรรย์หรือ
30 ทุกคนมีของประทานแห่งการรักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาแบบต่าง ๆ หรือ
ทุกคนแปลภาษาได้หรือ
31 แต่จงปรารถนาของประทานที่ดีที่สุดอย่างจริงจัง
และข้าพเจ้าจะชี้ให้พวกคุณเห็นทางที่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่านั้น

13

1 แม้ข้าพเจ้าจะพูดภาษาของมนุษย์และของทูตสวรรค์ได้ แต่ถ้าไม่มีความรัก
ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนทองเหลืองที่ดังก้อง หรือฉาบที่ดังลั่น
2 แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการเผยพระวจนะ รู้ความลับทุกอย่างและมีความรู้ทั้งหมด
และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อครบถ้วนจนย้ายภูเขาได้ แต่ถ้าไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไร
3 แม้ข้าพเจ้าแจกจ่ายทรัพย์สินทั้งหมดของตนเพื่อเลี้ยงคนจน
และแม้ยอมมอบร่างกายของตนให้ถูกเผา แต่ถ้าไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร
4 ความรักอดทนและมีเมตตา ความรักไม่ริษยา ไม่โอ้อวด และไม่หยิ่งผยอง
5 ไม่ประพฤติไม่เหมาะสม ไม่แสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ฉุนเฉียว และไม่จดจำความผิด
6 ไม่ยินดีกับความไม่ชอบธรรม แต่ยินดีร่วมกับความจริง
7 ความรักทนรับทุกสิ่ง เชื่อทุกสิ่ง หวังทุกสิ่ง และอดทนทุกสิ่ง
8 ความรักไม่มีวันสิ้นสุด แต่คำเผยพระวจนะจะหมดไป ภาษาแบบต่าง ๆ จะหยุด
และความรู้จะหมดไป
9 เพราะเรารู้เพียงบางส่วน และเผยพระวจนะเพียงบางส่วน
10 แต่เมื่อสิ่งที่สมบูรณ์มาถึง สิ่งที่เป็นเพียงบางส่วนก็จะหมดไป
11 เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก รู้สึกอย่างเด็ก และคิดอย่างเด็ก แต่เมื่อเป็นผู้ใหญ่
ข้าพเจ้าก็ละสิ่งแบบเด็ก ๆ ไว้เบื้องหลัง
12 ตอนนี้เรามองเห็นเหมือนมองในกระจกอย่างมัว ๆ แต่เมื่อถึงเวลานั้น
เราจะได้เห็นตรงหน้าอย่างชัดเจน ตอนนี้ข้าพเจ้ารู้เพียงบางส่วน แต่เมื่อถึงเวลานั้น
ข้าพเจ้าจะรู้อย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าเป็นที่รู้จักอย่างเต็มที่แล้ว
13 ตอนนี้ยังมีสามสิ่งที่คงอยู่ คือความเชื่อ ความหวัง และความรัก
แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสามสิ่งนี้คือความรัก

14

1 จงติดตามความรักและปรารถนาของประทานทางจิตวิญญาณอย่างจริงจัง
โดยเฉพาะการเผยพระวจนะ
2 เพราะคนที่พูดภาษาอื่นไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดกับพระเจ้า เนื่องจากไม่มีใครเข้าใจ
แต่เขาพูดความลับต่าง ๆ ในพระวิญญาณ
3 ส่วนคนที่เผยพระวจนะพูดกับมนุษย์เพื่อเสริมสร้าง ให้กำลังใจ และปลอบโยน
4 คนที่พูดภาษาอื่นเสริมสร้างตัวเอง แต่คนที่เผยพระวจนะเสริมสร้างประชาคม

5 ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณทุกคนพูดภาษาอื่นได้
แต่ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณเผยพระวจนะ
เพราะคนที่เผยพระวจนะมีประโยชน์มากกว่าคนที่พูดภาษาอื่น เว้นแต่เขาจะแปลด้วย
เพื่อประชาคมจะได้รับการเสริมสร้าง
6 พี่น้องทั้งหลาย* ถ้าข้าพเจ้ามาหาพวกคุณแล้วพูดภาษาอื่น
ข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พวกคุณ ถ้าข้าพเจ้าไม่พูดกับพวกคุณด้วยการเปิดเผย ด้วยความรู้
ด้วยคำเผยพระวจนะ หรือด้วยคำสอน
7 แม้แต่สิ่งไม่มีชีวิตที่ทำให้เกิดเสียง เช่นปี่หรือพิณ ถ้าเสียงที่ออกมาไม่แตกต่างกัน
จะรู้ได้อย่างไรว่ากำลังเป่าหรือดีดทำนองอะไร
8 เพราะถ้าแตรให้เสียงไม่ชัดเจน ใครจะเตรียมตัวออกรบ
9 พวกคุณก็เช่นเดียวกัน ถ้าลิ้นของพวกคุณไม่พูดถ้อยคำที่เข้าใจง่าย
จะรู้ได้อย่างไรว่าพวกคุณพูดอะไร พวกคุณก็เหมือนพูดไปในอากาศ
10 ในโลกอาจมีภาษามากมายหลายชนิด และไม่มีภาษาใดไร้ความหมาย
11 ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้าไม่รู้ความหมายของภาษา ข้าพเจ้าก็จะเป็นคนต่างภาษาสำหรับผู้ที่พูด
และผู้ที่พูดก็จะเป็นคนต่างภาษาสำหรับข้าพเจ้า
12 พวกคุณก็เช่นเดียวกัน ในเมื่อพวกคุณกระตือรือร้นอยากได้ของประทานทางจิตวิญญาณ
ก็จงพยายามให้มีอย่างอุดมเพื่อเสริมสร้างประชาคม
13 เพราะฉะนั้น คนที่พูดภาษาอื่นจงอธิษฐานขอให้ตนสามารถแปลได้
14 เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาอื่น จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐาน
แต่ความเข้าใจของข้าพเจ้าไม่เกิดผล
15 แล้วข้าพเจ้าควรทำอย่างไร ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณ
และจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย ข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณ
และจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย
16 มิฉะนั้น ถ้าท่านอวยพรด้วยจิตวิญญาณ คนที่อยู่ในฐานะผู้ไม่รู้จะพูด อาเมน
ต่อคำขอบคุณของท่านได้อย่างไร ในเมื่อเขาไม่รู้ว่าท่านพูดอะไร
17 แม้ท่านขอบคุณพระเจ้าได้ดี แต่อีกคนหนึ่งก็ไม่ได้รับการเสริมสร้าง
18 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาอื่นมากกว่าพวกคุณทุกคน
19 แต่ในประชาคม ข้าพเจ้าอยากพูดเพียงห้าคำด้วยความเข้าใจของข้าพเจ้า เพื่อจะสอนคนอื่นด้วย
มากกว่าพูดหนึ่งหมื่นคำเป็นภาษาอื่น
20 พี่น้องทั้งหลาย อย่าคิดอย่างเด็ก ในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นเหมือนทารก แต่จงคิดอย่างผู้ใหญ่
21 มีคำเขียนไว้ในธรรมบัญญัติว่า
เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนที่พูดภาษาแปลกและด้วยริมฝีปากของคนต่างชาติ แต่ถึงอย่างนั้น
พวกเขาก็จะไม่ฟังเรา องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว✡
22 ดังนั้น ภาษาอื่น ๆ จึงเป็นหมายสำคัญ ไม่ใช่สำหรับคนที่เชื่อ แต่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ
ส่วนการเผยพระวจนะเป็นหมายสำคัญ ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อ
23 เพราะฉะนั้น ถ้าประชาคมทั้งหมดมารวมตัวกัน และทุกคนพูดภาษาอื่น
แล้วมีคนที่ไม่รู้หรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาจะไม่พูดหรือว่าพวกคุณเสียสติ
24 แต่ถ้าทุกคนเผยพระวจนะ แล้วมีคนที่ไม่เชื่อหรือคนที่ไม่รู้เข้ามา เขาจะถูกทุกคนชี้ให้เห็นความผิด
และถูกทุกคนวินิจฉัย

---

* **14:6** **14:6** คำที่แปลว่า พี่น้อง ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า พี่น้องชายหญิง หรือ พี่น้องร่วมสายเลือด ✡ **14:21** **14:21** อิสยาห์ 28:11-12

25 สิ่งที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาก็จะถูกเปิดเผย แล้วเขาจะซบหน้าลงนมัสการพระเจ้า และประกาศว่า
พระเจ้าทรงอยู่ท่ามกลางพวกคุณจริง ๆ
26 ถ้าอย่างนั้น พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกคุณมารวมตัวกัน แต่ละคนมีบทเพลงสดุดี มีคำสอน
มีการเปิดเผย มีภาษาอื่น หรือมีคำแปล ก็จงให้ทุกอย่างทำเพื่อเสริมสร้างกัน
27 ถ้ามีคนพูดภาษาอื่น ก็ให้มีสองคน หรืออย่างมากสามคน และพูดทีละคน แล้วให้คนหนึ่งแปล
28 แต่ถ้าไม่มีคนแปล ก็ให้เขาเงียบในประชาคม และพูดกับตนเองและกับพระเจ้า
29 ให้ผู้เผยพระวจนะพูดสองหรือสามคน แล้วให้คนอื่นวินิจฉัย
30 แต่ถ้ามีการเปิดเผยแก่อีกคนหนึ่งที่นั่งอยู่ คนแรกก็ให้เงียบ
31 เพราะพวกคุณทุกคนสามารถเผยพระวจนะทีละคน เพื่อทุกคนจะได้เรียนรู้
และทุกคนจะได้รับการหนุนใจ
32 จิตวิญญาณของผู้เผยพระวจนะอยู่ใต้การควบคุมของผู้เผยพระวจนะ
33 เพราะพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความสับสน แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข
เช่นเดียวกับในประชาคมทั้งหมดของผู้บริสุทธิ์
34 ภรรยาทั้งหลายจงเงียบในประชาคม เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พวกเธอพูด
แต่ให้อยู่ในการยอมตาม ตามที่ธรรมบัญญัติก็กล่าวไว้✡
35 ถ้าพวกเธออยากเรียนรู้อะไร ก็ให้ถามสามีของตนที่บ้าน
เพราะเป็นเรื่องน่าอายที่ภรรยาจะพูดในประชาคม
36 อะไรกัน พระวจนะของพระเจ้าออกมาจากพวกคุณหรือ หรือพระคำนั้นมาถึงพวกคุณเท่านั้น
37 ถ้าใครคิดว่าตนเป็นผู้เผยพระวจนะ หรือเป็นคนที่ดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ ก็ให้เขายอมรับว่า
สิ่งที่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณเป็นคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า
38 แต่ถ้าใครไม่ยอมรู้ ก็ปล่อยให้เขาไม่รู้ต่อไป
39 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงปรารถนาการเผยพระวจนะอย่างจริงจัง
และอย่าห้ามการพูดภาษาอื่น
40 จงให้ทุกอย่างทำอย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ

15

1 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอบอกพวกคุณถึงข่าวดีที่ข้าพเจ้าประกาศแก่พวกคุณ ซึ่งพวกคุณได้รับไว้
และยืนหยัดอยู่ในข่าวดีนั้น
2 โดยข่าวดีนี้พวกคุณกำลังได้รับความรอด
ถ้าพวกคุณยึดมั่นในถ้อยคำที่ข้าพเจ้าประกาศแก่พวกคุณ เว้นแต่พวกคุณได้เชื่ออย่างไร้ผล
3 เพราะสิ่งสำคัญอันดับแรกที่ข้าพเจ้ามอบต่อให้พวกคุณนั้น ข้าพเจ้าเองก็ได้รับมา
คือพระคริสต์ทรงตายเพื่อบาปของเราตามพระคัมภีร์
4 พระองค์ทรงถูกฝัง และทรงฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สามตามพระคัมภีร์
5 แล้วพระองค์ทรงปรากฏแก่เคฟาส จากนั้นแก่ทั้งสิบสองคน
6 ต่อมาพระองค์ทรงปรากฏแก่พี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนพร้อมกัน
ซึ่งส่วนใหญ่ยังมีชีวิตอยู่จนถึงตอนนี้ แต่บางคนหลับไปแล้ว
7 ต่อมาพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครทูตทั้งหมด
8 และท้ายที่สุด พระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย เหมือนกับข้าพเจ้าเป็นเด็กที่เกิดผิดเวลา

✡ **14:34 14:34** เฉลยธรรมบัญญัติ 27:9

9 เพราะข้าพเจ้าเป็นคนเล็กน้อยที่สุดในหมู่อัครทูต และไม่สมควรถูกเรียกว่าอัครทูต
เพราะข้าพเจ้าเคยข่มเหงประชาคมของพระเจ้า
10 แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นอย่างที่เป็นอยู่
และพระคุณที่พระองค์ประทานแก่ข้าพเจ้าไม่ได้ไร้ผล ตรงกันข้าม
ข้าพเจ้าทำงานหนักกว่าพวกเขาทุกคน แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้า หากเป็นพระคุณของพระเจ้าที่อยู่กับข้าพเจ้า
11 ดังนั้น ไม่ว่าข้าพเจ้าหรือพวกเขาเป็นผู้ประกาศ เราก็ประกาศอย่างนี้ และพวกคุณก็ได้เชื่ออย่างนี้
12 ถ้ามีการประกาศว่าพระคริสต์ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย แล้วทำไมบางคนในพวกคุณจึงพูดว่า
ไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตายของคนตาย
13 ถ้าไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตายของคนตาย พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเช่นกัน
14 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย การประกาศของเราก็ไร้ผล
และความเชื่อของพวกคุณก็ไร้ผลด้วย
15 ยิ่งกว่านั้น เราก็กลายเป็นพยานเท็จเกี่ยวกับพระเจ้า
เพราะเราเป็นพยานว่าพระเจ้าทรงให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย ทั้งที่พระองค์ไม่ได้ทรงทำเช่นนั้น
ถ้าจริงว่าคนตายไม่ฟื้นขึ้น
16 เพราะถ้าคนตายไม่ฟื้นขึ้น พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงฟื้นขึ้นเช่นกัน
17 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงฟื้นขึ้น ความเชื่อของพวกคุณก็ไร้ผล พวกคุณยังอยู่ในบาปของตน
18 ถ้าอย่างนั้น คนที่หลับไปในพระคริสต์ก็พินาศแล้ว
19 ถ้าเรามีความหวังในพระคริสต์เพียงสำหรับชีวิตนี้
เราก็เป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในบรรดามนุษย์ทั้งหมด
20 แต่ความจริงคือ พระคริสต์ทรงฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกของคนที่หลับไป
21 เพราะความตายมาทางมนุษย์คนหนึ่ง
การฟื้นขึ้นจากความตายของคนตายก็มาทางมนุษย์คนหนึ่งเช่นกัน
22 เพราะทุกคนตายในอาดัมอย่างไร ทุกคนก็จะได้รับชีวิตในพระคริสต์อย่างนั้น
23 แต่ละคนจะเป็นไปตามลำดับของตน พระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วเมื่อพระองค์มา
คนที่เป็นของพระคริสต์ก็จะตามมา
24 จากนั้นจึงถึงจุดจบ เมื่อพระองค์ทรงมอบอาณาจักรแก่พระเจ้าพระบิดา
หลังจากทรงทำให้การปกครอง สิทธิอำนาจ และพลังทั้งปวงหมดไป
25 เพราะพระองค์จะต้องทรงครอบครองจนกว่าจะทรงวางศัตรูทั้งหมดไว้ใต้เท้าของพระองค์
26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำให้หมดไปคือความตาย
27 เพราะ “พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของพระองค์”✡ แต่เมื่อกล่าวว่า “ทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์”
ก็เห็นได้ชัดว่าไม่รวมพระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์
28 เมื่อทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์แล้ว พระบุตรเองก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์
เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นทุกสิ่งในทุกคน
29 ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น คนที่รับบัพติศมาเพื่อคนตายจะทำอย่างไร? ถ้าคนตายไม่ฟื้นขึ้นเลย
แล้วทำไมพวกเขาจึงรับบัพติศมาเพื่อคนตาย?
30 แล้วทำไมเราจึงเผชิญอันตรายอยู่ทุกเวลา?
31 ข้าพเจ้าขอยืนยันด้วยความภูมิใจในพวกคุณที่ข้าพเจ้ามีในพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ว่าข้าพเจ้าตายทุกวัน
32 ถ้าข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าที่เมืองเอเฟซัสเพียงด้วยเหตุผลแบบมนุษย์
ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร? ถ้าคนตายไม่ฟื้นขึ้น ก็ “ให้เรากินและดื่มกันเถิด เพราะพรุ่งนี้เราก็ตาย”✡
33 อย่าหลงผิด! “การคบหาคนชั่วทำลายความประพฤติที่ดี”

✡ **15:27 15:27** สดุดี 8:6 ✡ **15:32 15:32** อิสยาห์ 22:13

34 จงได้สติกลับมาในทางที่ชอบธรรม และอย่าทำบาป เพราะบางคนไม่รู้จักพระเจ้า
ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้เพื่อให้พวกคุณละอาย
35 แต่บางคนจะถามว่า “คนตายฟื้นขึ้นได้อย่างไร?” และ “พวกเขาจะมาด้วยร่างกายแบบไหน?”
36 คนโง่เอ๋ย เมล็ดที่ท่านหว่านจะไม่มีชีวิตขึ้นมา ถ้ามันไม่ตายเสียก่อน
37 และสิ่งที่ท่านหว่านนั้น ท่านไม่ได้หว่านร่างกายที่จะเกิดขึ้น แต่หว่านเพียงเมล็ดเปลือย ๆ
อาจเป็นเมล็ดข้าวสาลีหรือเมล็ดอย่างอื่น
38 แต่พระเจ้าประทานร่างกายแก่เมล็ดนั้นตามที่พระองค์ต้องการ
และประทานร่างกายเฉพาะแก่เมล็ดแต่ละชนิด
39 เนื้อของสิ่งมีชีวิตทุกชนิดไม่เหมือนกัน มนุษย์มีเนื้อแบบหนึ่ง สัตว์มีเนื้ออีกแบบ ปลามีอีกแบบ
และนกก็มีอีกแบบ
40 มีทั้งร่างกายบนท้องฟ้าและร่างกายบนแผ่นดิน
แต่พระสิริของร่างกายบนท้องฟ้าแตกต่างจากพระสิริของร่างกายบนแผ่นดิน
41 ดวงอาทิตย์มีพระสิริแบบหนึ่ง ดวงจันทร์มีพระสิริอีกแบบ และดวงดาวมีพระสิริอีกแบบ
เพราะดาวดวงหนึ่งก็แตกต่างจากดาวอีกดวงหนึ่งในพระสิริ
42 การฟื้นขึ้นจากความตายของคนตายก็เช่นเดียวกัน ร่างกายถูกหว่านลงในสภาพที่เสื่อมสลายได้
แต่ฟื้นขึ้นในสภาพที่ไม่เสื่อมสลาย
43 ถูกหว่านลงในสภาพไร้เกียรติ แต่ฟื้นขึ้นในพระสิริ ถูกหว่านลงในความอ่อนแอ แต่ฟื้นขึ้นด้วยพลัง
44 ถูกหว่านเป็นร่างกายตามธรรมชาติ แต่ฟื้นขึ้นเป็นร่างกายทางจิตวิญญาณ
มีร่างกายตามธรรมชาติ และมีร่างกายทางจิตวิญญาณด้วย
45 ดังนั้น จึงมีคำเขียนไว้ว่า “อาดัมมนุษย์คนแรกกลายเป็นจิตที่มีชีวิต”✡
ส่วนอาดัมคนสุดท้ายกลายเป็นวิญญาณที่ให้ชีวิต
46 แต่สิ่งที่เป็นทางจิตวิญญาณไม่ได้มาก่อน สิ่งที่เป็นตามธรรมชาติมาก่อน
แล้วสิ่งที่เป็นทางจิตวิญญาณจึงตามมา
47 มนุษย์คนแรกมาจากแผ่นดิน ถูกสร้างจากฝุ่น
ส่วนมนุษย์คนที่สองคือองค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์
48 คนที่ถูกสร้างจากฝุ่นเป็นอย่างไร คนที่เป็นของฝุ่นก็เป็นอย่างนั้น
และผู้ที่มาจากสวรรค์เป็นอย่างไร คนที่เป็นของสวรรค์ก็เป็นอย่างนั้น
49 เรามีรูปลักษณ์ของผู้ที่ถูกสร้างจากฝุ่นอย่างไร ก็ให้เรา*
มีรูปลักษณ์ของผู้ที่มาจากสวรรค์อย่างนั้นด้วย
50 พี่น้องทั้งหลาย† ข้าพเจ้าขอบอกว่า เนื้อและเลือดไม่สามารถรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก
และสิ่งที่เสื่อมสลายได้ก็ไม่สามารถรับสิ่งที่ไม่เสื่อมสลายเป็นมรดก
51 ดูสิ‡ ข้าพเจ้าจะบอกความลับแก่พวกคุณ เราจะไม่หลับไปทุกคน แต่เราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลง
52 ในชั่วขณะเดียว ในพริบตา เมื่อแตรครั้งสุดท้ายดังขึ้น เพราะแตรจะดัง
และคนตายจะฟื้นขึ้นในสภาพที่ไม่เสื่อมสลาย แล้วเราจะถูกเปลี่ยนแปลง
53 เพราะร่างกายที่เสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมสภาพที่ไม่เสื่อมสลาย
และร่างกายที่ตายได้นี้ต้องสวมสภาพที่ไม่ตาย
54 เมื่อร่างกายที่เสื่อมสลายได้นี้สวมสภาพที่ไม่เสื่อมสลาย
และร่างกายที่ตายได้นี้สวมสภาพที่ไม่ตาย เมื่อนั้นสิ่งที่เขียนไว้ก็จะเกิดขึ้นว่า
“ความตายถูกกลืนหายไปในชัยชนะ”✡
55 “ความตายเอ๋ย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน?”

✡ **15:45 15:45** ปฐมกาล 2:7 * **15:49 15:49** NU และ TR อ่านว่า “เราจะ” แทน “ก็ให้เรา” † **15:50 15:50** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด” ‡ **15:51 15:51** “ดูสิ” มาจากคำว่า “” หมายถึง มองดู สังเกต ดูให้เห็น หรือจับตามอง และมักใช้เป็นคำอุทาน ✡ **15:54 15:54** อิสยาห์ 25:8

ฮาเดส§ เอ๋ย ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน✡
56 เหล็กไนของความตายคือบาป และพลังของบาปคือธรรมบัญญัติ
57 แต่ขอบคุณพระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทางพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
58 เพราะฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงมั่นคง อย่าหวั่นไหว
และจงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเต็มที่อยู่เสมอ
เพราะพวกคุณรู้ว่างานหนักของพวกคุณในองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ไร้ผล

16

1 ส่วนเรื่องการรวบรวมเงินเพื่อผู้บริสุทธิ์ พวกคุณจงทำเหมือนที่ข้าพเจ้าสั่งประชาคมต่าง ๆ
ในแคว้นกาลาเทีย
2 ทุกวันแรกของสัปดาห์ ให้พวกคุณแต่ละคนเก็บเงินไว้ตามกำลังที่ตนมี
เพื่อจะไม่ต้องมารวบรวมเงินกันเมื่อข้าพเจ้ามาถึง
3 เมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าจะส่งคนที่พวกคุณเห็นชอบพร้อมจดหมาย
ให้นำของขวัญจากน้ำใจของพวกคุณไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
4 ถ้าสมควรที่ข้าพเจ้าจะไปด้วย พวกเขาก็จะไปกับข้าพเจ้า
5 ข้าพเจ้าจะมาหาพวกคุณหลังจากเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนีย
เพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนีย
6 และบางทีข้าพเจ้าอาจอยู่กับพวกคุณระยะหนึ่ง หรืออาจอยู่ตลอดฤดูหนาว
เพื่อพวกคุณจะช่วยส่งข้าพเจ้าเดินทางต่อ ไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปที่ไหน
7 เพราะครั้งนี้ข้าพเจ้าไม่อยากพบพวกคุณเพียงผ่าน ๆ แต่หวังว่าจะอยู่กับพวกคุณสักระยะ
ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอนุญาต
8 แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงวันเพ็นเทคอสต์
9 เพราะประตูบานใหญ่ที่เปิดโอกาสให้ทำงานได้อย่างเกิดผลได้เปิดแก่ข้าพเจ้าแล้ว
และมีคนต่อต้านอยู่มาก
10 ถ้าทิโมธีมา จงดูแลให้เขาอยู่กับพวกคุณโดยไม่ต้องกลัว
เพราะเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนข้าพเจ้า
11 ดังนั้น อย่าให้ใครดูหมิ่นเขา แต่จงช่วยส่งเขาเดินทางต่ออย่างสันติ เพื่อเขาจะมาหาข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้ากำลังรอเขาพร้อมกับพี่น้องทั้งหลาย
12 ส่วนเรื่องอปอลโลพี่น้องของเรา
ข้าพเจ้าได้ขอร้องเขาอย่างมากให้มาหาพวกคุณพร้อมกับพี่น้องคนอื่น ๆ
แต่ตอนนี้เขาไม่มีความประสงค์จะมาเลย เขาจะมาเมื่อมีโอกาส
13 จงระวังตัว จงยืนมั่นในความเชื่อ จงกล้าหาญ จงเข้มแข็ง
14 ทุกสิ่งที่พวกคุณทำ จงทำด้วยความรัก
15 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณ พวกคุณรู้จักครอบครัวของสเทฟานัสว่า
พวกเขาเป็นผลแรกของแคว้นอาคายา และได้อุทิศตนเพื่อรับใช้ผู้บริสุทธิ์
16 พวกคุณก็จงยอมเชื่อฟังคนเช่นนี้ รวมทั้งทุกคนที่ร่วมงานและทำงานหนัก
17 ข้าพเจ้ายินดีที่สเทฟานัส ฟอร์ทูนาทัส และอาคายัสมาถึง
เพราะพวกเขาได้เติมเต็มส่วนที่ขาดไปจากพวกคุณ
18 เพราะพวกเขาทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าและของพวกคุณสดชื่น ดังนั้น
จงเห็นคุณค่าของคนเช่นนี้

§ **15:55 15:55** หรือ นรก ✡ **15:55 15:55** ดู โฮเชยา 13:14

19 ประชาคมต่าง ๆ ในแคว้นเอเชียฝากคำทักทายมาถึงพวกคุณ
อาควิลลาและปริสสิลลาพร้อมกับประชาคมที่ประชุมกันในบ้านของพวกเขา
ฝากคำทักทายอย่างอบอุ่นในองค์พระผู้เป็นเจ้ามาถึงพวกคุณ
20 พี่น้องทั้งหมดฝากคำทักทายมาถึงพวกคุณ จงทักทายกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์
21 ข้าพเจ้าเปาโลเขียนคำทักทายนี้ด้วยมือของข้าพเจ้าเอง
22 ถ้าใครไม่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ให้เขาถูกสาปแช่ง* องค์พระผู้เป็นเจ้า
โปรดมาเถิด†
23 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกคุณ
24 ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกคุณทุกคนในพระเยซูคริสต์ อาเมน

* **16:22 16:22** ภาษากรีก อนาเธมา † **16:22 16:22** ภาษาอาราเมค มารานาธา

จดหมายฉบับที่สองของเปาโลถึงชาวโครินธ์

1 ข้าพเจ้าเปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์* ตามความประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีพี่น้องของเรา
ถึงประชาคมของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ พร้อมกับผู้บริสุทธิ์ทุกคนทั่วแคว้นอาคายา
2 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
อยู่กับพวกคุณ
3 ขอถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
พระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความเมตตา และพระเจ้าผู้ประทานการปลอบใจทุกอย่าง
4 พระองค์ทรงปลอบใจเราในความทุกข์ยากทุกอย่าง
เพื่อให้เราสามารถปลอบใจคนที่กำลังเผชิญความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่ง
ด้วยการปลอบใจที่เราเองได้รับจากพระเจ้า
5 เพราะความทุกข์ทรมานของพระคริสต์มาถึงเราอย่างล้นเหลือเพียงใด
การปลอบใจที่เราได้รับทางพระคริสต์ก็ล้นเหลือเพียงนั้น
6 ถ้าเราต้องทนทุกข์ยาก ก็เพื่อให้พวกคุณได้รับการปลอบใจและความรอด ถ้าเราได้รับการปลอบใจ
ก็เพื่อให้พวกคุณได้รับการปลอบใจเช่นกัน
การปลอบใจนี้ทำให้พวกคุณอดทนอย่างมั่นคงต่อความทุกข์ทรมานแบบเดียวกับที่เราทนอยู่
7 ความหวังที่เรามีต่อพวกคุณนั้นมั่นคง เพราะเรารู้ว่าเมื่อพวกคุณมีส่วนในความทุกข์ทรมาน
ก็มีส่วนในการปลอบใจด้วย
8 พี่น้องทั้งหลาย† เราอยากให้พวกคุณรู้เรื่องความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นกับเราในแคว้นเอเชีย
เราถูกกดดันหนักเกินกำลังอย่างยิ่ง จนสิ้นหวังแม้แต่จะมีชีวิตอยู่ต่อ
9 ในใจเราเอง เราได้รับคำตัดสินให้ตายแล้ว เพื่อเราจะไม่ไว้วางใจในตัวเอง
แต่ไว้วางใจในพระเจ้าผู้ทรงทำให้คนตายฟื้นขึ้นจากความตาย
10 พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันน่ากลัวเช่นนั้น และยังทรงช่วยอยู่
เราหวังในพระองค์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเราอีก
11 พวกคุณก็ช่วยเราด้วยการอธิษฐานวิงวอน
เพื่อว่าของประทานที่เราได้รับอาศัยคำอธิษฐานของคนจำนวนมาก
จะทำให้คนจำนวนมากถวายคำขอบคุณเพื่อพวกคุณ‡
12 สิ่งที่เราอวดได้คือ มโนธรรมของเราเป็นพยานว่า
เราดำเนินชีวิตในโลกนี้ด้วยความบริสุทธิ์และความจริงใจที่มาจากพระเจ้า
ไม่ใช่ด้วยปัญญาตามเนื้อหนัง แต่ด้วยพระคุณของพระเจ้า และยิ่งกว่านั้นเมื่ออยู่กับพวกคุณ
13 เพราะเราไม่ได้เขียนอะไรถึงพวกคุณนอกจากสิ่งที่พวกคุณอ่านหรือรับรู้อยู่แล้ว
และข้าพเจ้าหวังว่าพวกคุณจะรับรู้จนถึงที่สุด
14 อย่างที่พวกคุณรับรู้เราอยู่บ้างแล้วว่า พวกเราเป็นเหตุให้พวกคุณอวดได้
เช่นเดียวกับที่พวกคุณเป็นเหตุให้พวกเราอวดได้ ในวันของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
15 ด้วยความมั่นใจนี้ ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะมาหาพวกคุณก่อน
เพื่อพวกคุณจะได้รับประโยชน์เป็นครั้งที่สอง

---

* **1:1** **1:1** “พระคริสต์” หมายถึง “ผู้รับการเจิม” † **1:8** **1:8** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมสายเลือด” ‡ **1:11** **1:11** MT: พวกคุณ” TR และ NU: พวกเรา

16 แล้วข้าพเจ้าจะเดินทางผ่านพวกคุณไปยังมาซิโดเนีย จากมาซิโดเนียจะกลับมาหาพวกคุณอีก
แล้วให้พวกคุณช่วยส่งข้าพเจ้าเดินทางต่อไปยังยูเดีย
17 เมื่อข้าพเจ้าวางแผนอย่างนี้ ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้าวางแผน
ข้าพเจ้าวางแผนตามเนื้อหนัง จนคำของข้าพเจ้ามีทั้ง ใช่ ใช่ และ ไม่ ไม่ หรือ
18 แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ และคำพูดของเราที่มีต่อพวกคุณก็ไม่ได้เป็นทั้ง ใช่ และ ไม่ใช่
19 เพราะพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่พวกเรา คือข้าพเจ้า สิลวานัส และทิโมธี
ประกาศท่ามกลางพวกคุณ ไม่ได้เป็นทั้ง ใช่ และ ไม่ใช่ แต่ในพระองค์มีแต่ ใช่
20 เพราะไม่ว่าพระเจ้าทรงมีคำสัญญามากเท่าใด ทุกคำสัญญาก็เป็น ใช่ ในพระองค์
ดังนั้นโดยทางพระองค์ เราจึงกล่าว อาเมน เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าผ่านพวกเรา
21 พระเจ้าคือผู้ทรงทำให้พวกเรากับพวกคุณมั่นคงในพระคริสต์ และทรงเจิมพวกเรา
22 พระองค์ยังทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจเราเป็นมัดจำด้วย
23 ข้าพเจ้าเรียกพระเจ้ามาเป็นพยานต่อจิตวิญญาณของข้าพเจ้าว่า
ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปเมืองโครินธ์ก็เพื่อจะผ่อนปรนให้พวกคุณ
24 เราไม่ได้มีอำนาจควบคุมความเชื่อของพวกคุณ
แต่เป็นผู้ร่วมงานกับพวกคุณเพื่อความยินดีของพวกคุณ เพราะพวกคุณยืนหยัดมั่นคงด้วยความเชื่อ

2

1 แต่ข้าพเจ้าตัดสินใจแล้วว่าจะไม่มาหาพวกคุณอีกด้วยความเศร้าโศก
2 เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกคุณเศร้า แล้วใครจะทำให้ข้าพเจ้ายินดี
นอกจากคนที่ข้าพเจ้าทำให้เศร้า
3 ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ไปก็เพื่อว่า เมื่อข้าพเจ้ามา
ข้าพเจ้าจะไม่ต้องเศร้าเพราะคนที่ควรทำให้ข้าพเจ้ายินดี ข้าพเจ้ามั่นใจในพวกคุณทุกคนว่า
ความยินดีของข้าพเจ้าเป็นความยินดีของพวกคุณทุกคนด้วย
4 เพราะข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณท่ามกลางความทุกข์ยากมากมายและความปวดร้าวในใจ
พร้อมกับน้ำตามากมาย ไม่ใช่เพื่อทำให้พวกคุณเศร้า
แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่าข้าพเจ้ารักพวกคุณมากเพียงใด
5 ถ้าใครทำให้เกิดความเศร้า เขาไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเศร้า แต่ทำให้พวกคุณทุกคนเศร้าอยู่บ้าง
ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้เพื่อจะไม่กดดันพวกคุณหนักเกินไป
6 การลงโทษที่คนส่วนใหญ่ได้ลงแก่เขานั้นเพียงพอแล้ว
7 ดังนั้น ตรงกันข้าม พวกคุณควรยกโทษและปลอบใจเขา
เพื่อไม่ให้เขาถูกความเศร้าที่หนักเกินไปกลืนกิน
8 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณให้ยืนยันให้เขารู้ว่าพวกคุณรักเขา
9 เหตุที่ข้าพเจ้าเขียนมาก็เพื่อทดสอบพวกคุณว่า พวกคุณเชื่อฟังในทุกเรื่องหรือไม่
10 พวกคุณยกโทษให้ใครในเรื่องใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้คนนั้นด้วย
เพราะถ้าข้าพเจ้าได้ยกโทษในเรื่องใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้คนนั้นเพื่อเห็นแก่พวกคุณ ต่อหน้าพระคริสต์
11 เพื่อไม่ให้ซาตานฉวยโอกาสเอาเปรียบเรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันดี
12 เมื่อข้าพเจ้ามาถึงเมืองโทรอัสเพื่อประกาศข่าวดีของพระคริสต์
และมีประตูเปิดกว้างให้ข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
13 จิตวิญญาณของข้าพเจ้าไม่สงบ เพราะไม่พบทิตัสพี่น้องของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงลาพวกเขาและเดินทางไปมาซิโดเนีย

14 แต่ขอบคุณพระเจ้า ผู้ทรงนำเราไปในขบวนแห่งชัยชนะในพระคริสต์อยู่เสมอ
และทรงให้กลิ่นหอมแห่งการรู้จักพระองค์แพร่ไปทุกแห่งผ่านเรา
15 เพราะเราเป็นกลิ่นหอมของพระคริสต์สำหรับพระเจ้า
ทั้งท่ามกลางคนที่กำลังได้รับความรอดและคนที่กำลังพินาศ
16 สำหรับฝ่ายหนึ่ง เราเป็นกลิ่นเหม็นจากความตายสู่ความตาย แต่อีกฝ่ายหนึ่ง
เราเป็นกลิ่นหอมจากชีวิตสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถพอสำหรับเรื่องเหล่านี้
17 เพราะเราไม่เหมือนคนจำนวนมากที่เร่ขายพระคำของพระเจ้า แต่เราพูดด้วยความจริงใจ
ในฐานะผู้ที่มาจากพระเจ้า ต่อหน้าพระเจ้า และในพระคริสต์

3

1 เรากำลังเริ่มยกย่องตัวเองอีกหรือ
หรือเราต้องการจดหมายรับรองถึงพวกคุณหรือจากพวกคุณเหมือนบางคนหรือ
2 พวกคุณเองคือจดหมายของเรา ซึ่งเขียนไว้ในใจเรา ทุกคนรู้จักและอ่านได้
3 เห็นได้ชัดว่าพวกคุณเป็นจดหมายของพระคริสต์ ซึ่งเราได้ทำหน้าที่รับใช้ ไม่ได้เขียนด้วยหมึก
แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้มีชีวิต ไม่ได้เขียนลงบนแผ่นศิลา
แต่ลงบนหัวใจที่เป็นเนื้อหนังของมนุษย์
4 เรามีความมั่นใจเช่นนี้ต่อพระเจ้าโดยทางพระคริสต์
5 ไม่ใช่ว่าเรามีความสามารถพอในตัวเองที่จะคิดว่าสิ่งใดมาจากตัวเราเอง
แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า
6 พระองค์ทรงทำให้เรามีความสามารถพอที่จะเป็นผู้รับใช้พันธสัญญาใหม่ ไม่ใช่ของตัวบท
แต่ของพระวิญญาณ เพราะตัวบททำให้ตาย แต่พระวิญญาณประทานชีวิต
7 ถ้างานรับใช้ที่นำความตาย ซึ่งถูกจารึกไว้บนแผ่นศิลา มาพร้อมกับพระสิริ
จนชาวอิสราเอลไม่อาจจ้องดูใบหน้าของโมเสสได้ เพราะพระสิริบนใบหน้าของเขา
แม้พระสิรินั้นกำลังเลือนหายไป
8 งานรับใช้ของพระวิญญาณจะยิ่งมีพระสิริมากกว่านั้นเพียงใด
9 เพราะถ้างานรับใช้ที่นำการพิพากษาลงโทษมามีพระสิริ
งานรับใช้ที่นำความชอบธรรมมายิ่งมีพระสิริมากกว่านั้นอีก
10 อันที่จริง สิ่งที่เคยมีพระสิริกลับไม่มีพระสิริในเรื่องนี้ เมื่อเทียบกับพระสิริที่ยิ่งกว่ามาก
11 เพราะถ้าสิ่งที่กำลังเลือนหายไปยังมาพร้อมกับพระสิริ สิ่งที่คงอยู่ยิ่งมีพระสิริมากกว่านั้น
12 เมื่อเรามีความหวังเช่นนี้ เราจึงพูดอย่างเปิดเผยและกล้าหาญมาก
13 เราไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมใบหน้า
เพื่อไม่ให้ชาวอิสราเอลจ้องดูจุดจบของสิ่งที่กำลังเลือนหายไป
14 แต่จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้าง เพราะจนถึงทุกวันนี้ เมื่อมีการอ่านพันธสัญญาเดิม
ผ้าคลุมผืนเดิมก็ยังคงอยู่ เพราะผ้าคลุมนั้นถูกเอาออกในพระคริสต์
15 แต่จนถึงทุกวันนี้ เมื่ออ่านข้อเขียนของโมเสส ผ้าคลุมก็ยังปิดหัวใจของพวกเขาอยู่
16 แต่เมื่อใครหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมก็ถูกเอาออก
17 องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระวิญญาณ และที่ใดมีพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่นั่นมีเสรีภาพ
18 พวกเราทุกคนไม่มีผ้าคลุมใบหน้า มองเห็นพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าราวกับมองในกระจก
และกำลังได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นพระฉายาเดียวกัน จากพระสิริสู่พระสิริ
การเปลี่ยนแปลงนี้มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ

4

1 ดังนั้น เมื่อเรามีงานรับใช้นี้เพราะได้รับความเมตตา เราจึงไม่ท้อใจ
2 แต่เราได้ละทิ้งสิ่งที่ซ่อนไว้อันน่าอับอาย ไม่ดำเนินชีวิตอย่างเจ้าเล่ห์
และไม่ใช้พระคำของพระเจ้าอย่างหลอกลวง แต่เราเปิดเผยความจริง และด้วยการเปิดเผยนั้น
เราจึงให้มโนธรรมของทุกคนพิจารณาเราต่อหน้าพระเจ้า
3 แม้ข่าวดีของเราจะถูกปิดบัง ก็ถูกปิดบังสำหรับคนที่กำลังตาย
4 เทพเจ้าของโลกนี้ได้ทำให้จิตใจของคนไม่เชื่อมืดบอด
เพื่อไม่ให้แสงแห่งข่าวดีเรื่องพระสิริของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า ส่องมาถึงพวกเขา
5 เพราะเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
ส่วนตัวเราเป็นผู้รับใช้ของพวกคุณเพราะเห็นแก่พระเยซู
6 เพราะพระเจ้าผู้กล่าวว่า “แสงสว่างจะส่องออกมาจากความมืด”✡ ได้ทรงส่องแสงในใจเรา
เพื่อประทานแสงสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้าในใบหน้าของพระเยซูคริสต์
7 แต่เรามีทรัพย์ล้ำค่านี้อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่าพลังอันยิ่งใหญ่เกินประมาณนั้นมาจากพระเจ้า
ไม่ได้มาจากเรา
8 เราถูกบีบคั้นรอบด้าน แต่ไม่ถึงกับถูกบดขยี้ เราสับสน แต่ไม่สิ้นหวัง
9 เราถูกไล่ล่า แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีล้ม แต่ไม่ถูกทำลาย
10 เราแบกการตายของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ในร่างกายอยู่เสมอ
เพื่อชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในร่างกายของเราด้วย
11 เพราะพวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่ถูกส่งมอบให้ตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู
เพื่อชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งต้องตายด้วย
12 ดังนั้น ความตายจึงทำงานอยู่ในเรา แต่ชีวิตทำงานอยู่ในพวกคุณ
13 เรามีวิญญาณแห่งความเชื่อเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูด”✡
พวกเราก็เชื่อ ดังนั้นพวกเราจึงพูดด้วย
14 เพราะรู้ว่าพระองค์ผู้ทรงทำให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าฟื้นขึ้นจากความตาย
จะทรงทำให้เราฟื้นขึ้นจากความตายโดยทางพระเยซูด้วย*
และจะทรงพาเราไปอยู่พร้อมกับพวกคุณต่อหน้าพระองค์
15 เพราะทุกสิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อพวกคุณ เพื่อเมื่อพระคุณแผ่ไปถึงคนจำนวนมากขึ้น
การขอบคุณก็จะเพิ่มพูนขึ้นและนำพระสิริมาสู่พระเจ้า
16 ดังนั้น เราจึงไม่ท้อใจ แม้ตัวเราภายนอกกำลังเสื่อมสลาย
แต่ตัวเราภายในกำลังได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ทุกวัน
17 เพราะความทุกข์ยากอันเบาของเรา ซึ่งมีอยู่เพียงชั่วครู่
กำลังก่อให้เราได้รับน้ำหนักแห่งพระสิรินิรันดร์ที่ยิ่งใหญ่เกินประมาณมากขึ้นทุกที
18 เพราะเราไม่ได้เพ่งดูสิ่งที่มองเห็นได้ แต่สิ่งที่มองไม่เห็น เพราะสิ่งที่มองเห็นได้นั้นอยู่ชั่วคราว
ส่วนสิ่งที่มองไม่เห็นนั้นเป็นนิรันดร์

5

1 เพราะเรารู้ว่า ถ้าบ้านบนโลกนี้ของเรา ซึ่งเป็นเหมือนเต็นท์ ถูกรื้อไป เราก็มีอาคารจากพระเจ้า
เป็นบ้านที่มนุษย์ไม่ได้สร้างด้วยมือ และอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์

✡ **4:6 4:6** ปฐมกาล 1:3 ✡ **4:13 4:13** สดุดี 116:10 * **4:14 4:14** NU อ่านว่า “พร้อมกับพระเยซู” แทน “โดยทางพระเยซู”

2 เพราะขณะที่อยู่ในร่างกายนี้ เราคร่ำครวญ
และปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสวมที่อยู่อาศัยของเราซึ่งมาจากสวรรค์
3 ถ้าเราได้สวมจริง เราก็จะไม่ถูกพบว่าเปลือยเปล่า
4 เพราะเราที่อยู่ในเต็นท์นี้คร่ำครวญด้วยความหนักใจ ไม่ใช่เพราะเราอยากถอดสิ่งที่สวมอยู่
แต่เพราะเราอยากสวมอีกสิ่งหนึ่งทับ เพื่อสิ่งที่ต้องตายจะถูกชีวิตกลืนกิน
5 พระเจ้าคือผู้ทรงเตรียมเราไว้สำหรับสิ่งนี้โดยเฉพาะ
และพระองค์ยังประทานพระวิญญาณแก่เราเป็นมัดจำด้วย
6 เพราะฉะนั้น เราจึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ และรู้ว่า ขณะที่เรายังพักอาศัยอยู่ในร่างกาย
เราก็อยู่ห่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
7 เพราะเราดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ไม่ใช่ด้วยสิ่งที่มองเห็น
8 เรามีความกล้าหาญ และข้าพเจ้าขอย้ำว่า เรายินดีมากกว่าที่จะจากร่างกายนี้ไป
และไปพักอาศัยอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า
9 เพราะฉะนั้น ไม่ว่าเราจะอยู่ในร่างกายนี้ หรือจากร่างกายนี้ไป
เราก็ตั้งเป้าว่าจะเป็นที่พอใจของพระองค์
10 เพราะเราทุกคนต้องปรากฏต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์
เพื่อแต่ละคนจะได้รับตามสิ่งที่ตนได้ทำขณะอยู่ในร่างกาย ไม่ว่าดีหรือชั่ว
11 เพราะฉะนั้น เมื่อเรารู้จักความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงโน้มน้าวผู้คน
พระเจ้าทรงรู้จักเราอย่างชัดแจ้ง และข้าพเจ้าหวังว่า
มโนธรรมของพวกคุณก็รู้จักเราอย่างชัดแจ้งเช่นกัน
12 เราไม่ได้ยกย่องตัวเองต่อพวกคุณอีก แต่เพียงให้พวกคุณมีเหตุที่จะอวดเรื่องเรา
เพื่อพวกคุณจะมีคำตอบแก่คนที่อวดสิ่งที่เห็นภายนอก ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในใจ
13 เพราะถ้าเราเสียสติ ก็เพื่อพระเจ้า แต่ถ้าเรามีสติ ก็เพื่อพวกคุณ
14 เพราะความรักของพระคริสต์ผลักดันเรา เราตัดสินอย่างนี้ว่า คนหนึ่งได้ตายเพื่อทุกคน ดังนั้น
ทุกคนจึงตายแล้ว
15 พระองค์ตายเพื่อทุกคน เพื่อคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป
แต่อยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงตายและฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อพวกเขา
16 เพราะฉะนั้น ตั้งแต่นี้ไป เราไม่รู้จักใครตามเนื้อหนังอีก แม้เราเคยรู้จักพระคริสต์ตามเนื้อหนัง
แต่ตอนนี้เราไม่รู้จักพระองค์อย่างนั้นอีกแล้ว
17 เพราะฉะนั้น ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นสิ่งสร้างใหม่ สิ่งเก่าทั้งหลายได้ผ่านพ้นไปแล้ว ดูสิ*
ทุกสิ่งได้กลายเป็นใหม่แล้ว
18 แต่ทุกสิ่งมาจากพระเจ้า ผู้ทรงทำให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์
และประทานงานรับใช้แห่งการคืนดีแก่เรา
19 คือ พระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ และทรงทำให้โลกคืนดีกับพระองค์
โดยไม่ทรงนับความผิดของพวกเขาไว้เป็นโทษ และทรงมอบถ้อยคำเรื่องการคืนดีไว้กับเรา
20 เพราะฉะนั้น เราเป็นทูตแทนพระคริสต์ ราวกับว่าพระเจ้าทรงขอร้องพวกคุณผ่านทางเรา
เราขอร้องพวกคุณแทนพระคริสต์ว่า จงคืนดีกับพระเจ้า
21 พระเจ้าทรงทำให้ผู้ที่ไม่รู้จักบาปเป็นบาปแทนเรา เพื่อว่าในพระองค์
เราจะได้กลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้า

---

* **5:17 5:17** “ดูสิ” มาจากคำว่า “” หมายถึง มองดู สังเกต ดูให้เห็น หรือจับตามอง และมักใช้เป็นคำอุทาน

6

1 ในฐานะผู้ร่วมงาน เราขอร้องพวกคุณด้วยว่า อย่ารับพระคุณของพระเจ้าอย่างไร้ผล
2 เพราะพระองค์กล่าวว่า
“เมื่อถึงเวลาที่เราโปรดรับ เราได้ฟังเจ้า
ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า”✡
ดูสิ ตอนนี้คือเวลาที่ทรงยอมรับ ดูสิ ตอนนี้คือวันแห่งความรอด
3 เราไม่ทำสิ่งใดให้ใครสะดุด เพื่องานรับใช้ของเราจะไม่ถูกตำหนิ
4 แต่ในทุกเรื่อง เราแสดงให้เห็นว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า คือด้วยความอดทนอย่างมาก
ในความทุกข์ยาก ในความลำบาก ในความคับขัน
5 ในการถูกทุบตี ในการถูกจำคุก ในความวุ่นวาย ในการตรากตรำ ในการอดหลับอดนอน
ในการอดอาหาร
6 ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยความรู้ ด้วยความเพียรอดทน ด้วยความกรุณา ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ด้วยความรักที่จริงใจ
7 ด้วยถ้อยคำแห่งความจริง ด้วยพลังของพระเจ้า
ด้วยอาวุธแห่งความชอบธรรมทั้งในมือขวาและมือซ้าย
8 ทั้งเมื่อได้รับเกียรติและถูกดูหมิ่น ทั้งเมื่อถูกกล่าวร้ายและได้รับคำชม ถูกมองว่าเป็นคนหลอกลวง
แต่เราพูดความจริง
9 เหมือนไม่มีใครรู้จัก แต่กลับเป็นที่รู้จักดี เหมือนกำลังตาย แต่ดูสิ เรายังมีชีวิต เหมือนถูกลงโทษ
แต่ไม่ถูกฆ่า
10 เหมือนเศร้าโศก แต่ยินดีอยู่เสมอ เหมือนยากจน แต่ทำให้คนมากมายมั่งคั่ง เหมือนไม่มีอะไรเลย
แต่กลับมีทุกสิ่ง
11 ชาวโครินธ์ทั้งหลาย เราพูดกับพวกคุณอย่างเปิดเผย และใจของเราเปิดกว้างต่อพวกคุณ
12 เราไม่ได้ปิดใจต่อพวกคุณ แต่พวกคุณต่างหากที่ปิดใจของตัวเอง
13 ข้าพเจ้าพูดกับพวกคุณเหมือนพูดกับลูก เพื่อเป็นการตอบแทนกัน
พวกคุณก็จงเปิดใจให้กว้างเช่นกัน
14 อย่าเทียมแอกร่วมกับคนไม่เชื่ออย่างไม่เหมาะสม
เพราะความชอบธรรมจะมีส่วนร่วมอะไรกับความอธรรม
หรือความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด
15 พระคริสต์จะลงรอยอะไรกับเบลีอัล หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนไม่เชื่อ
16 วิหารของพระเจ้าจะลงรอยอะไรกับรูปเคารพ เพราะพวกคุณเป็นวิหารของพระเจ้าผู้มีชีวิต
ดังที่พระเจ้ากล่าวว่า “เราจะอยู่ในพวกเขา และดำเนินอยู่ท่ามกลางพวกเขา
เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา”✡
17 เพราะฉะนั้น
“จงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา
และแยกตัวออกมา” องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
“อย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาด
แล้วเราจะรับพวกเจ้า”✡
18 เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้า
พวกเจ้าจะเป็นบุตรชายและบุตรหญิงของเรา”
องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงอำนาจเหนือทุกสิ่งกล่าว”✡

✡ **6:2 6:2** อิสยาห์ 49:8 ✡ **6:16 6:16** เลวีนิติ 26:12; เยเรมีย์ 32:38; เอเสเคียล 37:27 ✡ **6:17 6:17** อิสยาห์ 52:11; เอเสเคียล 20:34,41 ✡ **6:18 6:18** 2 ซามูเอล 7:14; 7:8

7

1 เพราะฉะนั้น พวกคุณที่รัก เมื่อเรามีคำสัญญาเหล่านี้
เราจงชำระตัวเราให้สะอาดจากมลทินทุกอย่างทั้งทางเนื้อหนังและจิตวิญญาณ
พร้อมทั้งมุ่งสู่ความบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ด้วยความยำเกรงพระเจ้า

2 จงเปิดใจรับเรา เราไม่ได้ทำผิดต่อใคร ไม่ได้ทำให้ใครเสื่อมเสีย และไม่ได้เอาเปรียบใคร
3 ข้าพเจ้าไม่ได้พูดอย่างนี้เพื่อกล่าวโทษพวกคุณ เพราะข้าพเจ้าเคยบอกแล้วว่า
พวกคุณอยู่ในใจของเรา ทั้งเพื่อตายด้วยกันและมีชีวิตด้วยกัน
4 ข้าพเจ้ากล้าพูดกับพวกคุณอย่างเปิดเผยมาก และอวดเรื่องพวกคุณมาก
ข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมด้วยการปลอบใจ และท่วมท้นด้วยความยินดีท่ามกลางความทุกข์ยากทั้งหมดของเรา

5 เพราะแม้เมื่อเรามาถึงมาซิโดเนีย ร่างกายของเราก็ไม่ได้พักเลย
แต่เราเผชิญความทุกข์ยากรอบด้าน ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความหวาดกลัว
6 แต่พระเจ้า ผู้ทรงปลอบใจผู้ต่ำต้อย ได้ทรงปลอบใจเราด้วยการมาถึงของทิตัส
7 และไม่ใช่เพียงเพราะเขามาถึง แต่เพราะการปลอบใจที่เขาได้รับจากพวกคุณด้วย
เขาเล่าให้เราฟังว่าพวกคุณโหยหาข้าพเจ้ามากเพียงใด โศกเศร้าเพียงใด
และกระตือรือร้นเพื่อข้าพเจ้าเพียงใด ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งยินดีมากขึ้น

8 เพราะแม้จดหมายของข้าพเจ้าทำให้พวกคุณเศร้า ข้าพเจ้าก็ไม่นึกเสียใจที่เขียนไป
แม้ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าเคยนึกเสียใจ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าจดหมายนั้นทำให้พวกคุณเศร้า
แม้เพียงชั่วครู่
9 ตอนนี้ข้าพเจ้ายินดี ไม่ใช่เพราะพวกคุณเศร้า แต่เพราะความเศร้านั้นนำพวกคุณไปสู่การกลับใจ
เพราะพวกคุณเศร้าอย่างที่พระเจ้าทรงต้องการ
เพื่อพวกคุณจะไม่ได้รับความเสียหายจากเราในเรื่องใดเลย
10 เพราะความเศร้าอย่างที่พระเจ้าทรงต้องการก่อให้เกิดการกลับใจที่นำไปสู่ความรอด
ซึ่งไม่ทำให้ต้องเสียใจภายหลัง แต่ความเศร้าของโลกก่อให้เกิดความตาย
11 ดูสิ ความเศร้าอย่างที่พระเจ้าทรงต้องการนี้เอง ทำให้พวกคุณเอาจริงเอาจังเพียงใด
ทั้งการแก้ต่าง ความขุ่นเคือง ความเกรงกลัว ความโหยหา ความกระตือรือร้น
และการจัดการเรื่องนี้ให้ถูกต้อง ในทุกด้าน พวกคุณได้แสดงให้เห็นว่าตนบริสุทธิ์ในเรื่องนี้
12 ดังนั้น แม้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณ ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนเพราะคนที่ทำผิด หรือเพราะคนที่ถูกทำผิด
แต่เพื่อให้ความเอาใจใส่อย่างจริงจังที่พวกคุณมีต่อเราปรากฏชัดท่ามกลางพวกคุณต่อหน้าพระเจ้า
13 เพราะฉะนั้น เราจึงได้รับการปลอบใจ และนอกจากการปลอบใจของเราแล้ว
เรายิ่งยินดีมากขึ้นเพราะความยินดีของทิตัส
เนื่องจากจิตวิญญาณของเขาได้รับความสดชื่นจากพวกคุณทุกคน
14 เพราะถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกคุณกับเขาในเรื่องใด ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ผิดหวัง
แต่เช่นเดียวกับที่เราพูดทุกสิ่งกับพวกคุณตามความจริง
สิ่งที่ข้าพเจ้าอวดเรื่องพวกคุณต่อทิตัสก็พิสูจน์ว่าเป็นความจริงเช่นกัน
15 ความรักใคร่ของเขาที่มีต่อพวกคุณยิ่งมากขึ้น เมื่อเขาระลึกถึงการเชื่อฟังของพวกคุณทุกคน
และวิธีที่พวกคุณต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น
16 ข้าพเจ้ายินดีที่ข้าพเจ้ามั่นใจในพวกคุณได้ในทุกเรื่อง

8

1 ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย เราขอให้พวกคุณรู้ถึงพระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่ประชาคมต่าง ๆ
ในมาซิโดเนีย
2 ท่ามกลางการทดสอบอย่างหนักจากความทุกข์ยาก ความยินดีอันล้นเหลือของพวกเขา
และความยากจนอย่างยิ่ง กลับทำให้ความใจกว้างของพวกเขาล้นเหลืออย่างมาก
3 เพราะพวกเขาให้ตามกำลังของตน และข้าพเจ้ายืนยันว่าเกินกำลังด้วย โดยสมัครใจ
4 พวกเขาขอร้องเราอย่างมาก ให้รับพระคุณนี้ และให้พวกเขามีส่วนร่วมในงานรับใช้ผู้บริสุทธิ์
5 สิ่งที่เกิดขึ้นเกินกว่าที่เราคาดไว้ พวกเขามอบตัวเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน
แล้วจึงมอบตัวแก่เราตามความประสงค์ของพระเจ้า
6 เราจึงขอให้ทิตัส เช่นเดียวกับที่เขาได้เริ่มไว้ก่อนแล้ว
ให้เขาทำสิ่งที่เป็นพระคุณนี้ในหมู่พวกคุณให้สำเร็จด้วย
7 แต่ในเมื่อพวกคุณมีทุกสิ่งอย่างล้นเหลือ ทั้งความเชื่อ การพูด ความรู้ ความเอาจริงเอาจังทุกอย่าง
และความรักที่มีต่อเรา ก็จงให้พระคุณนี้ล้นเหลือในพวกคุณด้วย
8 ข้าพเจ้าไม่ได้พูดอย่างนี้เป็นคำสั่ง
แต่เพื่อใช้ความเอาจริงเอาจังของคนอื่นพิสูจน์ความจริงใจของความรักของพวกคุณด้วย
9 เพราะพวกคุณรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ว่าแม้พระองค์ทรงมั่งคั่ง
แต่เพราะเห็นแก่พวกคุณ พระองค์ทรงกลายเป็นผู้ยากจน
เพื่อพวกคุณจะได้มั่งคั่งขึ้นเพราะความยากจนของพระองค์
10 ข้าพเจ้าให้คำแนะนำในเรื่องนี้ เพราะเป็นประโยชน์สำหรับพวกคุณ
ผู้ที่เมื่อหนึ่งปีก่อนเป็นคนแรกที่ไม่เพียงเริ่มทำ แต่ยังตั้งใจจะทำด้วย
11 ตอนนี้ก็จงทำให้เสร็จด้วย เพื่อว่าเช่นเดียวกับที่พวกคุณมีความพร้อมใจจะทำ
พวกคุณก็จะทำให้เสร็จตามกำลังที่มี
12 เพราะถ้ามีความพร้อมใจ สิ่งที่ให้ก็เป็นที่ยอมรับตามสิ่งที่มี ไม่ใช่ตามสิ่งที่ไม่มี
13 เพราะนี่ไม่ใช่เพื่อให้คนอื่นสบาย แล้วพวกคุณต้องลำบาก
14 แต่เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกัน ในเวลานี้
ความอุดมสมบูรณ์ของพวกคุณช่วยเติมส่วนที่พวกเขาขาด
เพื่อความอุดมสมบูรณ์ของพวกเขาจะช่วยเติมส่วนที่พวกคุณขาด เพื่อจะเกิดความเท่าเทียมกัน
15 ตามที่เขียนไว้ว่า “คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือเฟือ และคนที่เก็บได้น้อยก็ไม่ขาด”✡
16 แต่ขอบคุณพระเจ้า ผู้ทรงให้ทิตัสเอาใจใส่พวกคุณอย่างจริงจังเช่นเดียวกับเรา
17 เพราะเขารับคำขอร้องของเรา และเพราะตัวเขาเองกระตือรือร้นมาก
เขาจึงออกเดินทางไปหาพวกคุณด้วยความสมัครใจ
18 เราได้ส่งพี่น้องคนหนึ่งไปกับเขา คนนี้ได้รับคำยกย่องในเรื่องข่าวดีทั่วทุกประชาคม
19 ไม่เพียงเท่านั้น เขายังได้รับการแต่งตั้งจากประชาคมต่าง ๆ
ให้ร่วมเดินทางกับเราในเรื่องพระคุณนี้ ซึ่งเราเป็นผู้รับใช้เพื่อถวายพระสิริแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเอง
และเพื่อแสดงความพร้อมใจของเรา
20 เราระมัดระวังไม่ให้ใครตำหนิเราเกี่ยวกับของจำนวนมากที่เราเป็นผู้ดูแลนี้
21 เพราะเราใส่ใจทำสิ่งที่ดีงาม ไม่เพียงต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ต่อหน้ามนุษย์ด้วย
22 เราได้ส่งพี่น้องของเราอีกคนหนึ่งไปกับพวกเขา
เราได้พิสูจน์หลายครั้งแล้วว่าเขาเอาจริงเอาจังในหลายเรื่อง และตอนนี้เขายิ่งเอาจริงเอาจังมากขึ้น
เพราะเขามีความมั่นใจในพวกคุณอย่างมาก

✡ **8:15 8:15** อพยพ 16:18

23 ส่วนทิตัส เขาเป็นหุ้นส่วนและผู้ร่วมงานของข้าพเจ้าเพื่อพวกคุณ ส่วนพี่น้องเหล่านั้น
พวกเขาเป็นอัครทูตของประชาคมต่าง ๆ และเป็นพระสิริของพระคริสต์
24 เพราะฉะนั้น จงแสดงความรักของพวกคุณต่อพวกเขาให้ประชาคมต่าง ๆ เห็น และให้เห็นด้วยว่า
สิ่งที่เราอวดเรื่องพวกคุณเป็นความจริง

9

1 ที่จริง ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงพวกคุณเกี่ยวกับงานรับใช้ผู้บริสุทธิ์
2 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพวกคุณพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงอวดเรื่องพวกคุณกับชาวมาซิโดเนียว่า
แคว้นอาคายาเตรียมพร้อมมาตั้งแต่ปีที่แล้ว
และความกระตือรือร้นของพวกคุณก็กระตุ้นพวกเขาจำนวนมาก
3 แต่ข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้องเหล่านี้ไป
เพื่อสิ่งที่เราอวดเรื่องพวกคุณในเรื่องนี้จะไม่กลายเป็นคำอวดเปล่า ๆ
และเพื่อพวกคุณจะเตรียมพร้อมตามที่ข้าพเจ้าพูดไว้
4 มิฉะนั้น ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้าและพบว่าพวกคุณยังไม่พร้อม
เราก็จะต้องผิดหวังในความมั่นใจที่เราอวดไว้ ไม่ต้องพูดถึงพวกคุณเลย
5 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าจำเป็นต้องขอร้องพี่น้องเหล่านี้ให้เดินทางไปหาพวกคุณล่วงหน้า
และจัดเตรียมของที่พวกคุณสัญญาว่าจะให้อย่างใจกว้างไว้ก่อน เพื่อของนั้นจะพร้อม
เป็นการให้ด้วยใจกว้าง ไม่ใช่ด้วยความโลภ
6 จงจำไว้ว่า คนที่หว่านเพียงเล็กน้อย ก็จะเก็บเกี่ยวเพียงเล็กน้อย และคนที่หว่านอย่างใจกว้าง
ก็จะเก็บเกี่ยวอย่างใจกว้าง
7 แต่ละคนจงให้ตามที่ตนได้ตั้งใจไว้ในใจ ไม่ใช่ด้วยความเสียดาย หรือเพราะถูกบังคับ
เพราะพระเจ้าทรงรักคนที่ให้ด้วยใจยินดี
8 พระเจ้าทรงสามารถให้พวกคุณได้รับพระคุณทุกอย่างอย่างล้นเหลือ
เพื่อพวกคุณจะมีทุกสิ่งที่จำเป็นอย่างเพียงพอเสมอ และมีอย่างล้นเหลือสำหรับการดีทุกอย่าง
9 ตามที่เขียนไว้ว่า
“เขาแจกจ่ายออกไป เขาให้แก่คนยากจน
ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์”✡
10 ขอพระองค์ผู้ประทานเมล็ดพันธุ์แก่คนหว่าน และประทานขนมปังเป็นอาหาร
ทรงประทานและเพิ่มพูนเมล็ดพันธุ์สำหรับพวกคุณจะหว่าน
และทรงเพิ่มผลแห่งความชอบธรรมของพวกคุณ
11 เพื่อพวกคุณจะมั่งคั่งในทุกด้าน และให้ได้อย่างใจกว้างในทุกเรื่อง
ซึ่งทำให้เกิดการขอบคุณพระเจ้าผ่านเรา
12 เพราะงานรับใช้แห่งการให้ที่พวกคุณทำนี้ ไม่เพียงเติมเต็มสิ่งที่ผู้บริสุทธิ์ขาดแคลน
แต่ยังทำให้มีการขอบคุณพระเจ้าอย่างล้นเหลือด้วย
13 เมื่อพวกเขาเห็นหลักฐานจากงานรับใช้นี้ พวกเขาจะถวายพระสิริแด่พระเจ้า
เพราะพวกคุณเชื่อฟังตามที่พวกคุณประกาศยอมรับข่าวดีของพระคริสต์
และเพราะพวกคุณแบ่งปันแก่พวกเขาและแก่ทุกคนอย่างใจกว้าง
14 พวกเขายังอธิษฐานวิงวอนเพื่อพวกคุณ และโหยหาพวกคุณอย่างมาก
เพราะพระคุณอันล้นเหลือของพระเจ้าที่อยู่ในพวกคุณ
15 ขอบคุณพระเจ้าสำหรับของประทานของพระองค์ซึ่งไม่อาจบรรยายได้

✡ **9:9 9:9** สดุดี 112:9

10

1 ตอนนี้ ข้าพเจ้าเปาโลเอง ขอร้องพวกคุณด้วยความถ่อมตนและความอ่อนโยนของพระคริสต์
ข้าพเจ้าผู้เมื่ออยู่ต่อหน้าพวกคุณดูต่ำต้อย แต่เมื่ออยู่ห่างกลับกล้าหาญต่อพวกคุณ
2 ข้าพเจ้าขอร้องว่า เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกคุณ
อย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความมั่นใจแบบที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะใช้กับบางคน
ผู้คิดว่าเราดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง
3 เพราะแม้เราดำเนินชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง เราก็ไม่ได้ทำสงครามตามเนื้อหนัง
4 เพราะอาวุธที่เราใช้ทำสงครามไม่ใช่อาวุธของเนื้อหนัง
แต่มีพลังอย่างยิ่งต่อหน้าพระเจ้าในการทำลายป้อมปราการ
5 เราทำลายความคิดที่มนุษย์สร้างขึ้น และสิ่งสูงส่งทุกอย่างที่ยกตัวต่อต้านความรู้เรื่องพระเจ้า
และจับความคิดทุกอย่างเป็นเชลยให้เชื่อฟังพระคริสต์
6 และเราพร้อมจะลงโทษการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง เมื่อการเชื่อฟังของพวกคุณครบถ้วนแล้ว
7 พวกคุณมองแต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้าหรือ ถ้าใครมั่นใจในตัวเองว่าเขาเป็นของพระคริสต์
ก็ให้เขาคิดเรื่องนี้อีกครั้งด้วยตัวเองว่า เช่นเดียวกับที่เขาเป็นของพระคริสต์
เราก็เป็นของพระคริสต์ด้วย
8 เพราะถึงข้าพเจ้าจะอวดมากกว่านี้อีกบ้างเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของเรา
ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าประทานเพื่อเสริมสร้างพวกคุณ ไม่ใช่เพื่อทำลายพวกคุณ ข้าพเจ้าก็จะไม่อับอาย
9 ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้เพื่อไม่ให้ดูเหมือนว่าข้าพเจ้าพยายามขู่พวกคุณให้กลัวด้วยจดหมาย
10 เพราะพวกเขาพูดว่า จดหมายของเขาหนักแน่นและแข็งกร้าว แต่เมื่อพบตัวจริง เขาดูอ่อนแอ
และคำพูดของเขาก็น่าดูหมิ่น
11 คนเช่นนั้นจงคิดไว้ว่า เมื่อเราไม่อยู่ สิ่งที่เราพูดในจดหมายเป็นอย่างไร เมื่อเราอยู่ต่อหน้า
การกระทำของเราก็จะเป็นอย่างนั้น
12 เราไม่กล้าจัดตัวเองไว้ในกลุ่ม หรือเปรียบเทียบตัวเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง
แต่พวกเขาวัดตัวเองด้วยตัวเอง และเปรียบเทียบตัวเองกับตัวเอง จึงไม่เข้าใจ
13 แต่เราจะไม่อวดเกินขอบเขตที่เหมาะสม เราจะอวดภายในขอบเขตที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เรา
ซึ่งขอบเขตนั้นมาถึงพวกคุณด้วย
14 เราไม่ได้ก้าวล้ำเกินขอบเขต ราวกับว่าเราไปไม่ถึงพวกคุณ
เพราะเราได้นำข่าวดีของพระคริสต์ไปถึงพวกคุณแล้ว
15 เราไม่อวดเกินขอบเขตโดยเอาผลงานของคนอื่นมาอวด แต่เราหวังว่า
เมื่อความเชื่อของพวกคุณเติบโตขึ้น
พวกคุณจะช่วยให้งานของเราขยายออกไปอย่างมากภายในขอบเขตของเรา
16 เพื่อเราจะประกาศข่าวดีในดินแดนที่ไกลออกไปจากพวกคุณ ไม่ใช่อวดสิ่งที่คนอื่นทำสำเร็จไว้แล้ว
17 แต่ คนที่อวด ก็จงอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้า✡
18 เพราะไม่ใช่คนที่รับรองตัวเองที่ได้รับการยอมรับ แต่เป็นคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับรอง

11

1 ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณอดทนกับความโง่เขลาของข้าพเจ้าสักหน่อย และที่จริง
พวกคุณก็อดทนกับข้าพเจ้าอยู่แล้ว

✡ **10:17 10:17** เยเรมีย์ 9:24

2 เพราะข้าพเจ้าหวงแหนพวกคุณด้วยความหวงแหนที่มาจากพระเจ้า
ข้าพเจ้าได้หมั้นพวกคุณไว้กับสามีเพียงคนเดียว
เพื่อจะนำพวกคุณไปถวายแด่พระคริสต์อย่างหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์
3 แต่ข้าพเจ้ากลัวว่า เช่นเดียวกับที่งูหลอกลวงเอวาด้วยความเจ้าเล่ห์
จิตใจของพวกคุณอาจถูกทำให้เสื่อมเสียไปจากความเรียบง่ายที่มีอยู่ในพระคริสต์
4 เพราะถ้ามีใครมาประกาศพระเยซูอีกองค์หนึ่งที่เราไม่ได้ประกาศ
หรือพวกคุณรับวิญญาณอีกแบบหนึ่งที่พวกคุณไม่เคยได้รับ หรือรับ "ข่าวดี"
อีกแบบหนึ่งที่พวกคุณไม่เคยยอมรับ พวกคุณก็ยอมทนกับเรื่องนั้นได้ดีทีเดียว
5 เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ด้อยกว่าอัครทูตชั้นยอดเหล่านั้นเลย
6 แม้ข้าพเจ้าจะไม่ชำนาญด้านการพูด แต่ด้านความรู้ข้าพเจ้าไม่ได้ด้อย ตรงกันข้าม
เราได้แสดงให้พวกคุณเห็นอย่างชัดเจนแล้วในทุกเรื่องและทุกด้าน
7 ข้าพเจ้าทำบาปหรือที่ถ่อมตัวเองลงเพื่อให้พวกคุณได้รับการยกขึ้น
เพราะข้าพเจ้าประกาศข่าวดีของพระเจ้าแก่พวกคุณโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย"
8 ข้าพเจ้าปล้นประชาคมอื่น ๆ โดยรับค่าตอบแทนจากพวกเขา เพื่อจะรับใช้พวกคุณ
9 เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกคุณและขาดแคลน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นภาระแก่ใคร
เพราะพี่น้องที่มาจากมาซิโดเนียได้จัดหาสิ่งที่ข้าพเจ้าขาดให้ ในทุกเรื่อง
ข้าพเจ้าระวังไม่ให้ตัวเองเป็นภาระแก่พวกคุณ และจะทำอย่างนั้นต่อไป
10 ตราบใดที่ความจริงของพระคริสต์อยู่ในข้าพเจ้า
ไม่มีใครในแคว้นอาคายาจะหยุดข้าพเจ้าจากการอวดเรื่องนี้ได้
11 ทำไม" เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกคุณหรือ" พระเจ้าทรงรู้
12 สิ่งที่ข้าพเจ้าทำ ข้าพเจ้าจะทำต่อไป เพื่อตัดโอกาสของคนที่กำลังหาโอกาส
เพื่อในสิ่งที่พวกเขาอวด พวกเขาจะถูกมองว่าเหมือนกับเรา
13 เพราะคนเช่นนั้นเป็นอัครทูตจอมปลอม เป็นคนงานหลอกลวง
ที่ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์
14 ไม่น่าแปลก เพราะแม้แต่ซาตานก็ปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง
15 เพราะฉะนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่ถ้าผู้รับใช้ของมันจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม
จุดจบของพวกเขาจะเป็นไปตามการกระทำของพวกเขา
16 ข้าพเจ้าพูดอีกครั้ง อย่าให้ใครคิดว่าข้าพเจ้าเป็นคนโง่ แต่ถ้าคิดอย่างนั้น
ก็จงรับข้าพเจ้าไว้อย่างคนโง่ เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดสักหน่อยด้วย
17 สิ่งที่ข้าพเจ้าพูดนี้ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนโง่
ด้วยความมั่นใจในการอวดครั้งนี้
18 ในเมื่อคนจำนวนมากอวดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอวดด้วย
19 เพราะพวกคุณมีปัญญา จึงยินดีอดทนกับคนโง่
20 เพราะพวกคุณยอมทนถ้าใครทำพวกคุณให้เป็นทาส ถ้าใครกลืนกินพวกคุณ
ถ้าใครจับพวกคุณเป็นเชลย ถ้าใครยกตัวเหนือพวกคุณ หรือถ้าใครตบหน้าพวกคุณ
21 ข้าพเจ้าพูดด้วยความอับอาย ราวกับว่าเราอ่อนแอเกินกว่าจะทำอย่างนั้น
แต่ข้าพเจ้าขอพูดอย่างคนโง่ว่า ไม่ว่าใครจะกล้าในเรื่องใด ข้าพเจ้าก็กล้าเช่นกัน
22 พวกเขาเป็นชาวฮีบรูหรือ" ข้าพเจ้าก็เป็น พวกเขาเป็นชาวอิสราเอลหรือ" ข้าพเจ้าก็เป็น
พวกเขาเป็นเชื้อสาย* ของอับราฮัมหรือ" ข้าพเจ้าก็เป็น

* **11:22 11:22** หรือ "เมล็ดพันธุ์"

23 พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ (ข้าพเจ้าพูดเหมือนคนเสียสติ) ข้าพเจ้ายิ่งกว่า
ข้าพเจ้าทำงานหนักมากกว่า ถูกจำคุกมากกว่า ถูกเฆี่ยนเกินประมาณ และเผชิญความตายบ่อยครั้ง
24 ข้าพเจ้าถูกชาวยิวเฆี่ยนครั้งละสี่สิบทีขาดหนึ่ง รวมทั้งหมดห้าครั้ง
25 ข้าพเจ้าถูกตีด้วยไม้สามครั้ง ถูกเอาหินขว้างหนึ่งครั้ง เรืออับปางสามครั้ง
และเคยอยู่กลางทะเลลึกหนึ่งคืนหนึ่งวัน
26 ข้าพเจ้าเดินทางบ่อยครั้ง เผชิญอันตรายจากแม่น้ำ อันตรายจากโจร
อันตรายจากคนชาติเดียวกัน อันตรายจากคนต่างชาติ อันตรายในเมือง อันตรายในถิ่นทุรกันดาร
อันตรายในทะเล และอันตรายท่ามกลางพี่น้องจอมปลอม
27 ข้าพเจ้าทำงานหนักและเหน็ดเหนื่อย อดหลับอดนอนบ่อย ๆ หิวและกระหาย อดอาหารบ่อย ๆ
และทนหนาวกับความเปลือยกาย
28 นอกจากเรื่องภายนอกเหล่านี้ ยังมีสิ่งที่กดทับข้าพเจ้าทุกวัน คือความห่วงใยประชาคมทั้งหมด
29 ใครอ่อนแอ แล้วข้าพเจ้าไม่อ่อนแอด้วย) ใครถูกทำให้สะดุด แล้วข้าพเจ้าไม่เดือดดาลหรือ)
30 ถ้าข้าพเจ้าต้องอวด ข้าพเจ้าจะอวดเรื่องที่เกี่ยวกับความอ่อนแอของข้าพเจ้า
31 พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญตลอดกาล
ทรงรู้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้โกหก
32 ที่เมืองดามัสกัส ผู้ว่าการของกษัตริย์อาเรทัสเฝ้าเมืองของชาวดามัสกัสไว้
เพราะต้องการจับกุมข้าพเจ้า
33 แต่ข้าพเจ้าถูกหย่อนลงในตะกร้าทางช่องหน้าต่างในกำแพง และหนีรอดจากมือของเขา

12

1 แน่นอนว่าการอวดไม่เป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าจะพูดต่อถึงนิมิตและการเปิดเผยขององค์พระผู้เป็นเจ้า
2 ข้าพเจ้ารู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ ซึ่งเมื่อสิบสี่ปีก่อนถูกยกขึ้นไปถึงสวรรค์ชั้นที่สาม
เขาอยู่ในร่างกายหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่รู้ หรืออยู่นอกร่างกาย ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ พระเจ้าทรงรู้
3 ข้าพเจ้ารู้จักชายเช่นนี้ เขาอยู่ในร่างกายหรืออยู่นอกร่างกาย ข้าพเจ้าไม่รู้ พระเจ้าทรงรู้
4 ว่าเขาถูกยกขึ้นไปยังอุทยานสวรรค์ และได้ยินถ้อยคำที่ไม่อาจบรรยายได้
ซึ่งมนุษย์ไม่ได้รับอนุญาตให้พูด
5 ข้าพเจ้าจะอวดถึงคนเช่นนี้ แต่จะไม่อวดถึงตัวเอง เว้นแต่เรื่องความอ่อนแอของข้าพเจ้า
6 เพราะถ้าข้าพเจ้าอยากอวด ข้าพเจ้าก็ไม่เป็นคนโง่ เพราะข้าพเจ้าจะพูดความจริง แต่ข้าพเจ้างดไว้
เพื่อไม่ให้ใครคิดว่าข้าพเจ้าเป็นมากกว่าสิ่งที่เขาเห็นในตัวข้าพเจ้า หรือได้ยินจากข้าพเจ้า
7 และเพราะการเปิดเผยเหล่านั้นยิ่งใหญ่เกินประมาณ เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวสูงเกินไป
จึงมีหนามในเนื้อหนังให้แก่ข้าพเจ้า คือทูตของซาตานที่คอยทรมานข้าพเจ้า
เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวสูงเกินไป
8 เรื่องนี้ ข้าพเจ้าอ้อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง ขอให้มันออกไปจากข้าพเจ้า
9 แต่พระองค์ทรงกล่าวกับข้าพเจ้าว่า "พระคุณของเราเพียงพอสำหรับเจ้า
เพราะพลังของเราบรรลุความสมบูรณ์ในความอ่อนแอ" เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงยินดีอย่างยิ่งที่จะอวดเรื่องความอ่อนแอของตน
เพื่อพลังของพระคริสต์จะพักอยู่เหนือข้าพเจ้า
10 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงพอใจในความอ่อนแอ ในการถูกทำร้าย ในความขัดสน ในการถูกข่มเหง
และในความคับขัน เพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะเมื่อข้าพเจ้าอ่อนแอ เมื่อนั้นข้าพเจ้าก็เข้มแข็ง

11 ข้าพเจ้ากลายเป็นคนโง่เพราะการอวด พวกคุณบังคับให้ข้าพเจ้าต้องทำ เพราะที่จริง
พวกคุณควรเป็นคนยกย่องข้าพเจ้า เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ได้ด้อยกว่าอัครทูตชั้นยอดเหล่านั้นเลย
แม้ข้าพเจ้าจะไม่เป็นอะไรเลย
12 เครื่องหมายของอัครทูตได้เกิดขึ้นท่ามกลางพวกคุณด้วยความอดทนอย่างยิ่ง ทั้งหมายสำคัญ
การอัศจรรย์ และการกระทำอันทรงพลัง
13 พวกคุณด้อยกว่าประชาคมอื่น ๆ ในเรื่องใด
นอกจากเรื่องที่ข้าพเจ้าเองไม่ได้เป็นภาระแก่พวกคุณ โปรดยกโทษความผิดนี้แก่ข้าพเจ้าด้วย
14 นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ข้าพเจ้าพร้อมจะมาหาพวกคุณ และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกคุณ
เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ต้องการทรัพย์สินของพวกคุณ แต่ต้องการพวกคุณเอง
เพราะลูกไม่ควรสะสมทรัพย์ไว้ให้พ่อแม่ แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้ให้ลูก
15 ข้าพเจ้ายินดีอย่างยิ่งที่จะใช้ทุกสิ่งที่มี และยอมใช้ตัวเองจนหมดเพื่อชีวิตของพวกคุณ
ถ้าข้าพเจ้ารักพวกคุณมากขึ้น ข้าพเจ้าจะได้รับความรักน้อยลงหรือ
16 ถึงอย่างนั้น ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้เป็นภาระแก่พวกคุณ แต่พวกคุณอาจพูดว่า
ข้าพเจ้าเป็นคนเจ้าเล่ห์ และจับพวกคุณด้วยกลอุบาย
17 ข้าพเจ้าเคยเอาเปรียบพวกคุณผ่านคนใดคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าส่งไปหาพวกคุณหรือ
18 ข้าพเจ้าขอร้องทิตัสให้ไป และส่งพี่น้องคนหนึ่งไปกับเขา ทิตัสเคยเอาเปรียบพวกคุณหรือ
เราไม่ได้ดำเนินด้วยวิญญาณเดียวกันหรือ เราไม่ได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ
19 พวกคุณคิดอีกหรือว่าเรากำลังแก้ตัวต่อพวกคุณ เราพูดต่อหน้าพระเจ้าในพระคริสต์
แต่ทุกสิ่งที่เราทำ พวกคุณที่รัก ก็เพื่อเสริมสร้างพวกคุณ
20 เพราะข้าพเจ้ากลัวว่า เมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าอาจพบพวกคุณไม่เป็นอย่างที่ข้าพเจ้าต้องการ
และพวกคุณอาจพบข้าพเจ้าไม่เป็นอย่างที่พวกคุณต้องการ ข้าพเจ้ากลัวว่าอาจมีการทะเลาะวิวาท
ความริษยา ความโกรธที่ปะทุขึ้น การแบ่งพรรคแบ่งพวก การใส่ร้าย การซุบซิบ ความหยิ่งผยอง
และความวุ่นวาย
21 ข้าพเจ้ากลัวว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอีก
พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงทำให้ข้าพเจ้าต้องต่ำต้อยลงต่อหน้าพวกคุณ
และข้าพเจ้าจะต้องโศกเศร้าเพราะคนจำนวนมากที่เคยทำบาปมาก่อน
และยังไม่ได้กลับใจจากความไม่สะอาด การผิดศีลธรรมทางเพศ
และการปล่อยตัวตามความใคร่ที่พวกเขาเคยทำ

13

1 นี่เป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกคุณ
ทุกเรื่องจะต้องได้รับการยืนยันด้วยคำให้การของพยานสองหรือสามคน✡
2 ข้าพเจ้าเคยเตือนไว้แล้ว และตอนนี้ก็เตือนอีก เหมือนตอนที่ข้าพเจ้าอยู่กับพวกคุณเป็นครั้งที่สอง
ตอนนี้แม้ข้าพเจ้าไม่อยู่ ข้าพเจ้าก็เขียนถึงคนที่เคยทำบาปมาก่อน และคนอื่นทั้งหมดว่า
ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่ผ่อนปรน
3 เพราะพวกคุณกำลังเรียกร้องหลักฐานเกี่ยวกับพระคริสต์ผู้ทรงพูดอยู่ในข้าพเจ้า
พระองค์ไม่ได้ทรงอ่อนแอ แต่ทรงมีพลังอยู่ในพวกคุณ
4 เพราะแม้พระองค์ทรงถูกตรึงบนกางเขนด้วยความอ่อนแอ
แต่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ด้วยพลังของพระเจ้า เราเองก็อ่อนแอในพระองค์
แต่เราจะมีชีวิตร่วมกับพระองค์ด้วยพลังของพระเจ้าเพื่อพวกคุณ

✡ **13:1 13:1** เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15

5 จงตรวจสอบตัวเองว่า พวกคุณอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงทดสอบตัวเอง พวกคุณไม่รู้หรือว่า
พระเยซูคริสต์อยู่ในพวกคุณ เว้นแต่พวกคุณจะไม่ผ่านการทดสอบจริง ๆ
6 แต่ข้าพเจ้าหวังว่า พวกคุณจะรู้ว่า เราผ่านการทดสอบ
7 ตอนนี้ เราอธิษฐานต่อพระเจ้า ขอให้พวกคุณไม่ทำสิ่งชั่วร้าย
ไม่ใช่เพื่อให้เราดูเหมือนผ่านการทดสอบ แต่เพื่อให้พวกคุณทำสิ่งที่ดี
แม้เราจะดูเหมือนไม่ผ่านการทดสอบก็ตาม
8 เพราะเราทำอะไรที่ต่อต้านความจริงไม่ได้ มีแต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น
9 เพราะเรายินดีเมื่อเราอ่อนแอ แต่พวกคุณเข้มแข็ง เรายังอธิษฐานขอสิ่งนี้ด้วย
คือให้พวกคุณได้รับการฟื้นฟูให้สมบูรณ์
10 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเขียนสิ่งเหล่านี้ขณะที่ไม่อยู่ เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกคุณ
ข้าพเจ้าจะไม่ต้องปฏิบัติอย่างเข้มงวด
ตามสิทธิอำนาจที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อเสริมสร้าง ไม่ใช่เพื่อทำลาย
11 สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย จงชื่นชมยินดี จงรับการฟื้นฟูให้สมบูรณ์ จงรับการปลอบใจ
จงมีความคิดตรงกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ แล้วพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะอยู่กับพวกคุณ
12 จงทักทายกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์
13 ผู้บริสุทธิ์ทุกคนฝากคำทักทายมาถึงพวกคุณ
14 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรักของพระเจ้า
และการมีส่วนร่วมในพระวิญญาณบริสุทธิ์ อยู่กับพวกคุณทุกคน อาเมน

จดหมายของเปาโลถึงชาวกาลาเทีย

1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูต ไม่ใช่จากมนุษย์ หรือผ่านมนุษย์คนใด แต่ผ่านทางพระเยซูคริสต์*
และพระเจ้าพระบิดา ผู้ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
2 พร้อมกับพี่น้องทุกคน† ที่อยู่กับข้าพเจ้า ถึงประชาคมต่าง ๆ ในแคว้นกาลาเทีย
3 ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่พวกคุณ จากพระเจ้าพระบิดา
และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
4 พระองค์มอบพระองค์เองเพื่อบาปของเรา เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคชั่วร้ายปัจจุบันนี้
ตามความประสงค์ของพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของเรา
5 ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
6 ข้าพเจ้าประหลาดใจที่พวกคุณละทิ้งพระองค์ ผู้เรียกพวกคุณโดยพระคุณของพระคริสต์ ไปหา
ข่าวดี อีกแบบหนึ่งอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้
7 ทั้งที่จริง ๆ แล้วไม่มี ข่าวดี อื่น มีเพียงบางคนที่ทำให้พวกคุณวุ่นวาย
และต้องการบิดเบือนข่าวดีของพระคริสต์
8 ถึงแม้เราเอง หรือแม้แต่ทูตสวรรค์จากสวรรค์ จะประกาศ ข่าวดี
แก่พวกคุณต่างจากที่เราเคยประกาศแก่พวกคุณ ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง
9 อย่างที่เราเคยกล่าวไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าขอกล่าวอีกครั้งว่า ถ้าใครประกาศ ข่าวดี
แก่พวกคุณต่างจากที่พวกคุณได้รับ ก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง
10 ตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังแสวงหาความเห็นชอบจากมนุษย์ หรือจากพระเจ้ากันแน่
หรือข้าพเจ้ากำลังพยายามทำให้มนุษย์พอใจ ถ้าข้าพเจ้ายังเอาใจมนุษย์อยู่
ข้าพเจ้าก็คงไม่เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์
11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้พวกคุณรู้ไว้ว่า ข่าวดีที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น
ไม่ได้เป็นไปตามแบบของมนุษย์
12 ข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวดีนั้นจากมนุษย์ และไม่มีมนุษย์สอนข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าได้รับมาทางการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์
13 พวกคุณเคยได้ยินถึงวิถีชีวิตของข้าพเจ้าในอดีต เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในศาสนายิว
ว่าข้าพเจ้าข่มเหงประชาคมของพระเจ้าอย่างรุนแรงเกินขอบเขต และพยายามทำลายประชาคมนั้น
14 ข้าพเจ้าก้าวหน้าในศาสนายิวยิ่งกว่าคนรุ่นเดียวกันในหมู่คนร่วมชาติของข้าพเจ้าหลายคน
เพราะข้าพเจ้ากระตือรือร้นอย่างยิ่งต่อประเพณีของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
15 แต่เมื่อพระเจ้า ผู้แยกข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา
และเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ มีความยินดี
16 ที่จะเปิดเผยพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า
เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระองค์ท่ามกลางชนต่างชาติ
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ไปปรึกษามนุษย์ที่มีเลือดเนื้อคนใดทันที
17 และไม่ได้ขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบคนที่เป็นอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าออกไปยังอาระเบีย
แล้วจึงกลับมายังดามัสกัส
18 ต่อมาอีกสามปี ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเยี่ยมเปโตร และพักอยู่กับเขาสิบห้าวัน
19 ส่วนอัครทูตคนอื่น ข้าพเจ้าไม่ได้พบใครเลย นอกจากยากอบ ผู้เป็นพี่น้องขององค์พระผู้เป็นเจ้า

---

* **1:1** **1:1** “คริสต์ หมายถึง ผู้ได้รับการเจิม † **1:2** **1:2** คำที่แปลว่า พี่น้อง ในที่นี้ และในที่อื่นเมื่อบริบทเปิดให้อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า พี่น้องชายหญิง หรือ พี่น้องร่วมครอบครัว ด้วย

20 เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณนี้ ขอให้รู้ไว้ว่า‡ ต่อหน้าพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้โกหก
21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าไปยังแคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเซีย
22 ประชาคมต่าง ๆ ในแคว้นยูเดียที่อยู่ในพระคริสต์ ยังไม่เคยเห็นหน้าข้าพเจ้า
23 พวกเขาเพียงได้ยินคนพูดว่า "คนที่เคยข่มเหงพวกเรา
บัดนี้กลับประกาศความเชื่อที่เขาเคยพยายามทำลาย"
24 พวกเขาจึงถวายพระสิริแด่พระเจ้าเพราะข้าพเจ้า

2

1 สิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งพร้อมกับบารนาบัส และพาทิตัสไปด้วย
2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามการเปิดเผยที่ได้รับ
และชี้แจงต่อพวกเขาถึงข่าวดีที่ข้าพเจ้าประกาศท่ามกลางชนต่างชาติ
ข้าพเจ้าชี้แจงเรื่องนี้เป็นการส่วนตัวต่อผู้ที่เป็นที่ยอมรับ เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าอาจกำลังวิ่ง
หรือเคยวิ่งมาโดยเปล่าประโยชน์
3 แม้แต่ทิตัส ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า และเป็นชาวกรีก ก็ไม่ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต
4 เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะพี่น้องจอมปลอมที่ลอบแทรกเข้ามา
เพื่อสอดแนมเสรีภาพที่เรามีในพระคริสต์เยซู และจะจับเราเป็นทาส
5 เราไม่ยอมอ่อนข้อให้พวกเขาเลยแม้แต่ชั่วขณะเดียว
เพื่อให้ความจริงของข่าวดียังคงอยู่กับพวกคุณ
6 ส่วนคนเหล่านั้นที่ได้ชื่อว่าเป็นคนสำคัญ พวกเขาเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ไม่สำคัญสำหรับข้าพเจ้า
พระเจ้าไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร คนที่เป็นที่ยอมรับเหล่านั้นไม่ได้เพิ่มอะไรให้ข้าพเจ้า
7 ตรงกันข้าม เมื่อพวกเขาเห็นว่าข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวดีแก่ผู้ที่ไม่ได้เข้าสุหนัต
เช่นเดียวกับที่เปโตรได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวดีแก่ผู้ที่เข้าสุหนัต
8 พระเจ้า ผู้ทำงานผ่านเปโตรในการเป็นอัครทูตท่ามกลางผู้ที่เข้าสุหนัต
ก็ทำงานผ่านข้าพเจ้าท่ามกลางชนต่างชาติด้วย
9 และเมื่อยากอบ เคฟาส และยอห์น ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นเสาหลัก
รับรู้ถึงพระคุณที่พระเจ้ามอบแก่ข้าพเจ้า พวกเขาจึงยื่นมือขวาให้บารนาบัสและข้าพเจ้า
เพื่อแสดงว่าเรามีส่วนร่วมกัน โดยให้เราไปหาชนต่างชาติ และพวกเขาไปหาผู้ที่เข้าสุหนัต
10 พวกเขาขอเพียงให้เราระลึกถึงคนยากจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าเองก็กระตือรือร้นจะทำอยู่แล้ว
11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงเมืองอันทิโอก ข้าพเจ้าคัดค้านเขาต่อหน้า เพราะเขาเป็นฝ่ายผิด
12 ก่อนที่คนบางคนจากยากอบจะมา เปโตรกินอาหารร่วมกับชนต่างชาติ แต่เมื่อพวกนั้นมา
เขาก็ถอยออก และแยกตัวออกไป เพราะกลัวพวกที่เข้าสุหนัต
13 ชาวยิวคนอื่น ๆ ก็พากันเสแสร้งตามเขา
จนแม้แต่บารนาบัสก็ถูกพาหลงไปกับการเสแสร้งของพวกเขา
14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาใช้ชีวิตไม่ตรงกับความจริงของข่าวดี
ข้าพเจ้าจึงพูดกับเปโตรต่อหน้าทุกคนว่า "ถ้าคุณ ซึ่งเป็นชาวยิว ยังใช้ชีวิตอย่างชนต่างชาติ
ไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างชาวยิว แล้วทำไมคุณจึงบังคับชนต่างชาติให้ใช้ชีวิตอย่างชาวยิว"
15 "เราเป็นชาวยิวโดยกำเนิด ไม่ใช่คนบาปจากชนต่างชาติ
16 แต่เรารู้ว่า มนุษย์ไม่ได้รับความชอบธรรมจากการกระทำตามธรรมบัญญัติ
แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ แม้เราเองก็เชื่อในพระคริสต์เยซู
เพื่อเราจะได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามธรรมบัญญัติ
เพราะไม่มีมนุษย์คนใดจะได้รับความชอบธรรมโดยการกระทำตามธรรมบัญญัติ

---

‡ **1:20 1:20** คำที่แปลว่า "ขอให้รู้ไว้" มาจาก "" มีความหมายว่า ดู สังเกต ใส่ใจ มอง หรือจ้องดู และมักใช้เป็นคำอุทาน

17 ถ้าในขณะที่เราแสวงหาการได้รับความชอบธรรมในพระคริสต์ เราเองกลับถูกพบว่าเป็นคนบาป
อย่างนั้นพระคริสต์ก็เป็นผู้รับใช้ของบาปหรือ ไม่มีทาง
18 ถ้าข้าพเจ้าสร้างสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยทำลายขึ้นมาอีก
ข้าพเจ้าก็พิสูจน์ว่าตัวเองเป็นผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ
19 โดยธรรมบัญญัตินั้นเอง ข้าพเจ้าได้ตายต่อธรรมบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพื่อพระเจ้า
20 ข้าพเจ้าถูกตรึงบนกางเขนร่วมกับพระคริสต์แล้ว ผู้ที่มีชีวิตอยู่จึงไม่ใช่ข้าพเจ้าอีกต่อไป
แต่เป็นพระคริสต์ที่มีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า ชีวิตที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในเนื้อหนังเวลานี้
ข้าพเจ้าใช้ชีวิตโดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้รักข้าพเจ้า และมอบพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า
21 ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้า ถ้าความชอบธรรมมาโดยธรรมบัญญัติ
พระคริสต์ก็ตายโดยเปล่าประโยชน์

3

1 ชาวกาลาเทียผู้โง่เขลา ใครสะกดพวกคุณจนไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งที่พระเยซูคริสต์
ผู้ถูกตรึงบนกางเขน ถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนต่อหน้าต่อตาพวกคุณ
2 ข้าพเจ้าอยากรู้จากพวกคุณเพียงเรื่องนี้
พวกคุณได้รับพระวิญญาณโดยการกระทำตามธรรมบัญญัติ หรือโดยการได้ยินด้วยความเชื่อ
3 พวกคุณโง่เขลาถึงเพียงนี้หรือ เมื่อเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว
ตอนนี้กลับคิดว่าจะทำให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ
4 พวกคุณต้องทนทุกข์มากมายโดยเปล่าประโยชน์จริงหรือ ถ้าหากทั้งหมดนั้นเปล่าประโยชน์จริง ๆ
5 ดังนั้น พระเจ้า ผู้ประทานพระวิญญาณแก่พวกคุณ และทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกคุณ
ทำสิ่งเหล่านี้โดยการกระทำตามธรรมบัญญัติ หรือโดยการได้ยินด้วยความเชื่อ
6 เช่นเดียวกับอับราฮัม เขาเชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นถูกนับเป็นความชอบธรรมแก่เขา✡
7 เพราะฉะนั้น จงรู้ว่า คนที่มีความเชื่อคือลูกของอับราฮัม
8 พระคัมภีร์เห็นล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะให้ชนต่างชาติได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ
จึงประกาศข่าวดีแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ทุกชนชาติจะได้รับพรในตัวเจ้า✡
9 ดังนั้น คนที่มีความเชื่อจึงได้รับพรร่วมกับอับราฮัม ผู้ซื่อสัตย์
10 ทุกคนที่ยึดการกระทำตามธรรมบัญญัติเป็นหลัก อยู่ใต้คำสาป ดังที่เขียนไว้ว่า
ทุกคนที่ไม่ยึดมั่นทำทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติต้องถูกสาปแช่ง✡
11 เห็นได้ชัดว่า ไม่มีใครได้รับความชอบธรรมโดยธรรมบัญญัติต่อหน้าพระเจ้า เพราะ
คนชอบธรรมจะมีชีวิตโดยความเชื่อ✡
12 ธรรมบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ แต่กล่าวว่า คนที่ทำสิ่งเหล่านั้นจะมีชีวิตโดยสิ่งเหล่านั้น✡
13 พระคริสต์ไถ่เราให้พ้นจากคำสาปของธรรมบัญญัติ โดยพระองค์เองกลายเป็นคำสาปแทนเรา
เพราะมีเขียนไว้ว่า ทุกคนที่ถูกแขวนบนต้นไม้ต้องถูกสาปแช่ง✡
14 เพื่อให้พรของอับราฮัมมาถึงชนต่างชาติโดยทางพระคริสต์เยซู
และเพื่อเราจะได้รับพระสัญญาเรื่องพระวิญญาณโดยความเชื่อ
15 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดโดยเทียบกับเรื่องของมนุษย์ แม้เป็นเพียงพันธสัญญาของมนุษย์
เมื่อได้รับการรับรองแล้ว ก็ไม่มีใครทำให้เป็นโมฆะ หรือเพิ่มอะไรเข้าไป

✡ **3:6 3:6** ปฐมกาล 15:6 ✡ **3:8 3:8** ปฐมกาล 12:3; 18:18; 22:18 ✡ **3:10 3:10** เฉลยธรรมบัญญัติ 27:26 ✡ **3:11 3:11** ฮาบากุก 2:4 ✡ **3:12 3:12** เลวีนิติ 18:5 ✡ **3:13 3:13** เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23

16 พระสัญญาทั้งหลายถูกกล่าวไว้กับอับราฮัม และกับเชื้อสายของเขา* พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า
“และแก่เชื้อสายทั้งหลาย†” ราวกับหมายถึงหลายคน แต่กล่าวถึงคนเดียวว่า
“และแก่เชื้อสายของเจ้า”✡ ซึ่งก็คือพระคริสต์
17 ข้าพเจ้าหมายความว่า พันธสัญญาที่พระเจ้ายืนยันไว้ล่วงหน้าในพระคริสต์นั้น ธรรมบัญญัติ
ซึ่งมาภายหลังสี่ร้อยสามสิบปี ไม่ได้ยกเลิกพันธสัญญานั้นจนทำให้พระสัญญาหมดผล
18 ถ้ามรดกนั้นขึ้นอยู่กับธรรมบัญญัติ ก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับพระสัญญาอีก
แต่พระเจ้าประทานมรดกนั้นแก่อับราฮัมโดยพระสัญญา
19 ถ้าอย่างนั้น ธรรมบัญญัติมีไว้ทำไม? ธรรมบัญญัติถูกเพิ่มเข้ามาเพราะมีการละเมิด
จนกว่าเชื้อสาย ผู้ที่ได้รับพระสัญญานั้น จะมาถึง
ธรรมบัญญัติถูกกำหนดโดยเหล่าทูตสวรรค์ผ่านมือของคนกลาง
20 คนกลางไม่ได้มีไว้สำหรับฝ่ายเดียว แต่พระเจ้ามีเพียงองค์เดียว
21 ถ้าอย่างนั้น ธรรมบัญญัติขัดกับพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้าหรือ? ไม่มีทาง!
ถ้ามีธรรมบัญญัติที่สามารถให้ชีวิตได้ ความชอบธรรมก็คงมาจากธรรมบัญญัติอย่างแน่นอน
22 แต่พระคัมภีร์กักทุกสิ่งไว้เป็นนักโทษของบาป เพื่อให้สิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้
ซึ่งได้รับโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ถูกมอบแก่ผู้ที่เชื่อ
23 ก่อนที่ความเชื่อจะมาถึง เราถูกกักไว้ภายใต้การควบคุมของธรรมบัญญัติ
จนกว่าความเชื่อที่จะถูกเปิดเผยภายหลังนั้นจะมา
24 ดังนั้น ธรรมบัญญัติจึงเป็นผู้ควบคุมดูแลเรา เพื่อพาเราไปถึงพระคริสต์
เพื่อเราจะได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ
25 เมื่อความเชื่อมาแล้ว เราก็ไม่อยู่ใต้ผู้ควบคุมดูแลนั้นอีก
26 พวกคุณทุกคนเป็นลูกของพระเจ้า โดยความเชื่อในพระคริสต์เยซู
27 พวกคุณทุกคนที่รับบัพติศมาเข้าสู่พระคริสต์ ก็ได้สวมพระคริสต์ไว้
28 ไม่ว่าจะเป็นชาวยิวหรือชาวกรีก เป็นทาสหรือเป็นเสรีชน เป็นชายหรือเป็นหญิง
พวกคุณทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสต์เยซู
29 ถ้าพวกคุณเป็นของพระคริสต์ พวกคุณก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม
และเป็นทายาทตามพระสัญญา

4

1 ข้าพเจ้าหมายความว่า ตราบใดที่ทายาทยังเป็นเด็ก เขาก็ไม่ต่างจากทาส
แม้เขาจะเป็นเจ้าของทุกสิ่ง
2 เขาอยู่ใต้ผู้ปกครองดูแล และผู้จัดการทรัพย์สิน จนถึงวันที่บิดากำหนด
3 เราเองก็เช่นเดียวกัน เมื่อเรายังเป็นเด็ก เราตกเป็นทาสอยู่ใต้หลักพื้นฐานของโลก
4 แต่เมื่อเวลาครบกำหนด พระเจ้าส่งพระบุตรของพระองค์มา พระองค์เกิดจากหญิง
และเกิดมาอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ
5 เพื่อไถ่คนที่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ และเพื่อเราจะได้รับการรับเป็นบุตรของพระเจ้า
6 เพราะพวกคุณเป็นลูกของพระเจ้า
พระเจ้าจึงส่งพระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์เข้ามาในหัวใจของพวกคุณ
พระวิญญาณนั้นร้องว่า “อับบา”* พระบิดา!

---

* **3:16 3:16** หรือ “เมล็ดพันธุ์” † **3:16 3:16** หรือ “เมล็ดพันธุ์หลายเมล็ด” ✡ **3:16 3:16** ปฐมกาล 12:7; 13:15; 24:7 * **4:6 4:6** อับบา เป็นการเขียนแบบกรีกของคำอาราเมคที่หมายถึง “พ่อ” หรือ “คุณพ่อ” ใช้ในแบบที่สนิทสนม ให้เกียรติ และเปี่ยมด้วยความรัก

7 ดังนั้น คุณจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตร
ก็เป็นทายาทของพระเจ้าผ่านพระคริสต์
8 ในเวลานั้น เมื่อพวกคุณยังไม่รู้จักพระเจ้า
พวกคุณตกเป็นทาสของสิ่งที่โดยธรรมชาติแล้วไม่ใช่พระเจ้า
9 แต่บัดนี้เมื่อพวกคุณรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือพูดให้ถูกคือ พระเจ้ารู้จักพวกคุณ
แล้วทำไมพวกคุณจึงหันกลับไปหาหลักพื้นฐานที่อ่อนแอและน่าสมเพชเหล่านั้นอีก
และอยากกลับไปเป็นทาสของมันอีกครั้ง
10 พวกคุณถือวัน เดือน ฤดูกาล และปีต่าง ๆ
11 ข้าพเจ้าเกรงว่า งานที่ข้าพเจ้าตรากตรำเพื่อพวกคุณอาจสูญเปล่า
12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณ ให้เป็นเหมือนข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าก็ได้เป็นเหมือนพวกคุณแล้ว พวกคุณไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย
13 แต่พวกคุณรู้ว่า ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวดีแก่พวกคุณนั้น
เป็นเพราะความอ่อนแอทางร่างกาย
14 แม้สภาพร่างกายของข้าพเจ้าจะเป็นบททดสอบสำหรับพวกคุณ
พวกคุณก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือรังเกียจข้าพเจ้า
แต่กลับต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนต้อนรับทูตสวรรค์ของพระเจ้า หรือแม้แต่เหมือนต้อนรับพระคริสต์เยซู
15 แล้วพรที่พวกคุณได้รับในเวลานั้นคืออะไร เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกคุณได้ว่า ถ้าเป็นไปได้
พวกคุณคงควักตาของตนเองออกมามอบให้ข้าพเจ้า
16 ถ้าอย่างนั้น ข้าพเจ้ากลายเป็นศัตรูของพวกคุณเพราะพูดความจริงกับพวกคุณหรือ
17 คนเหล่านั้นกระตือรือร้นจะเอาชนะใจพวกคุณ แต่ไม่ได้หวังดี พวกเขาต้องการกันพวกคุณออกไป
เพื่อให้พวกคุณหันไปกระตือรือร้นติดตามพวกเขา
18 การกระตือรือร้นเพื่อสิ่งดีย่อมเป็นเรื่องดีเสมอ ไม่ใช่เฉพาะตอนที่ข้าพเจ้าอยู่กับพวกคุณ
19 ลูกน้อยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังเจ็บปวดเหมือนคลอดลูกเพราะพวกคุณอีกครั้ง
จนกว่าพระคริสต์จะก่อตัวขึ้นในตัวพวกคุณ
20 ตอนนี้ข้าพเจ้าอยากจะอยู่กับพวกคุณ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าไม่แน่ใจจริง
ๆ ว่าจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับพวกคุณ
21 พวกคุณที่อยากอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ บอกข้าพเจ้าสิ พวกคุณไม่ฟังธรรมบัญญัติหรือ
22 มีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงเสรี
23 บุตรชายที่เกิดจากหญิงทาสนั้น เกิดตามเนื้อหนัง แต่บุตรชายที่เกิดจากหญิงเสรี
เกิดโดยพระสัญญา
24 เรื่องเหล่านี้มีความหมายเชิงอุปมา เพราะหญิงสองคนนี้คือพันธสัญญาสองพันธสัญญา
พันธสัญญาหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย ให้กำเนิดลูกมาเป็นทาส นั่นคือฮาการ์
25 ฮาการ์คนนี้คือภูเขาซีนายในอาระเบีย และตรงกับกรุงเยรูซาเล็มในปัจจุบัน
เพราะกรุงนั้นเป็นทาสพร้อมกับลูก ๆ ของตน
26 ส่วนกรุงเยรูซาเล็มที่อยู่เบื้องบนเป็นเสรี และเป็นมารดาของเราทุกคน
27 เพราะมีเขียนไว้ว่า
จงยินดี หญิงหมัน ผู้ไม่คลอดบุตร
จงเปล่งเสียงร้องออกมา หญิงผู้ไม่เคยเจ็บครรภ์คลอด
เพราะหญิงที่ถูกทอดทิ้งมีลูกมากกว่าหญิงที่มีสามี ✡

✡ **4:27 4:27** อิสยาห์ 54:1

28 พี่น้องทั้งหลาย เราเป็นลูกตามพระสัญญาเหมือนอิสอัค
29 ในเวลานั้น คนที่เกิดตามเนื้อหนังข่มเหงคนที่เกิดตามพระวิญญาณอย่างไร
เวลานี้ก็เป็นอย่างนั้นเช่นกัน
30 แล้วพระคัมภีร์ว่าอย่างไร “จงไล่หญิงทาสกับลูกชายของหญิงนั้นออกไป
เพราะลูกชายของหญิงทาสจะไม่ได้รับมรดกร่วมกับลูกชายของหญิงเสรี”✡
31 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่ลูกของหญิงทาส แต่เป็นลูกของหญิงเสรี

5

1 เพราะฉะนั้น จงยืนหยัดในเสรีภาพที่พระคริสต์ทำให้เราเป็นเสรี
และอย่ากลับไปติดอยู่ใต้แอกของการเป็นทาสอีก
2 ขอให้รู้ไว้ว่า ข้าพเจ้า เปาโล ขอบอกพวกคุณว่า ถ้าพวกคุณรับการเข้าสุหนัต
พระคริสต์ก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่พวกคุณเลย
3 ข้าพเจ้าขอยืนยันอีกครั้งกับชายทุกคนที่รับการเข้าสุหนัตว่า
เขาก็เป็นหนี้ที่จะต้องทำตามธรรมบัญญัติทั้งหมด
4 พวกคุณที่อยากได้รับความชอบธรรมโดยธรรมบัญญัติ ได้แยกขาดจากพระคริสต์แล้ว
พวกคุณหลุดออกจากพระคุณแล้ว
5 เพราะเราอาศัยพระวิญญาณ และด้วยความเชื่อ เฝ้ารอสิ่งที่เราหวังไว้เกี่ยวกับความชอบธรรม
6 ในพระคริสต์เยซู การเข้าสุหนัตหรือไม่เข้าสุหนัตไม่ได้มีความหมายอะไร
แต่ความเชื่อที่ทำงานผ่านความรักต่างหากที่มีความหมาย
7 พวกคุณเคยวิ่งได้ดี ใครมาขวางพวกคุณ จนพวกคุณไม่เชื่อฟังความจริง
8 การชักจูงแบบนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ ผู้เรียกพวกคุณ
9 ยีสต์เพียงเล็กน้อยก็ทำให้แป้งทั้งก้อนขึ้นฟู
10 ข้าพเจ้ามั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกคุณจะไม่หันไปคิดเป็นอย่างอื่น
แต่คนที่ทำให้พวกคุณวุ่นวายจะต้องรับการพิพากษา ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร
11 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังประกาศเรื่องการเข้าสุหนัตอยู่ ทำไมข้าพเจ้ายังถูกข่มเหงอยู่
ถ้าเป็นอย่างนั้น กางเขนก็ไม่เป็นสิ่งที่ทำให้คนสะดุดอีกต่อไป
12 ข้าพเจ้าอยากให้คนที่ก่อกวนพวกคุณตัดตัวเองให้ขาดไปเสียเลย
13 พี่น้องทั้งหลาย พวกคุณถูกเรียกให้มีเสรีภาพ เพียงแต่อย่าใช้เสรีภาพเปิดช่องให้เนื้อหนัง
แต่จงรับใช้กันและกันด้วยความรัก
14 ธรรมบัญญัติทั้งหมดสำเร็จครบถ้วนได้ด้วยถ้อยคำเดียวนี้
“จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตนเอง”✡
15 ถ้าพวกคุณกัดและกัดกินกันเอง ก็ระวังให้ดี ไม่อย่างนั้นพวกคุณอาจทำลายกันจนหมด
16 ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ
แล้วพวกคุณจะไม่ทำตามความปรารถนาของเนื้อหนัง
17 เนื้อหนังปรารถนาสิ่งที่ขัดกับพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ขัดกับเนื้อหนัง ทั้งสองขัดแย้งกัน
จนพวกคุณทำสิ่งที่พวกคุณอยากทำไม่ได้
18 ถ้าพวกคุณถูกพระวิญญาณนำ พวกคุณก็ไม่อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ
19 การกระทำของเนื้อหนังเห็นได้ชัด ได้แก่ การเป็นชู้ การผิดศีลธรรมทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์
ความลามก

✡ **4:30 4:30** ปฐมกาล 21:10 ✡ **5:14 5:14** เลวีนิติ 19:18

20 การบูชารูปเคารพ การใช้เวทมนตร์คาถา ความเกลียดชัง การทะเลาะวิวาท ความหึงหวง
การระเบิดอารมณ์โกรธ การชิงดีชิงเด่น ความแตกแยก การตั้งพรรคตั้งพวก
21 ความอิจฉา การฆ่าคน การเมามาย การเลี้ยงฉลองอย่างเสเพล และสิ่งอื่น ๆ ทำนองนี้
ข้าพเจ้าเตือนพวกคุณไว้ล่วงหน้า อย่างที่เคยเตือนแล้วว่า คนที่ทำสิ่งเหล่านี้เป็นประจำ
จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก
22 ส่วนผลของพระวิญญาณคือ ความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี
ความเชื่อ*
23 ความอ่อนโยน และการรู้จักควบคุมตนเอง สิ่งเหล่านี้ไม่มีธรรมบัญญัติใดห้าม
24 คนที่เป็นของพระคริสต์ได้ตรึงเนื้อหนังไว้บนกางเขนพร้อมกับความหลงใหลและความปรารถนา
ต่าง ๆ ของเนื้อหนัง
25 ถ้าเรามีชีวิตโดยพระวิญญาณ ก็ให้เราดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย
26 เราอย่าทะนงตน อย่าคอยท้าทายกัน และอย่าอิจฉากัน

6

1 พี่น้องทั้งหลาย แม้มีใครถูกจับได้ว่าทำผิดบางอย่าง
พวกคุณที่มีชีวิตตามพระวิญญาณต้องช่วยฟื้นฟูคนเช่นนั้นด้วยท่าทีอ่อนโยน
และแต่ละคนจงระวังตัวเอง เพื่อไม่ให้ตัวเองถูกทดลองด้วย
2 จงช่วยกันแบกภาระของกันและกัน แล้วพวกคุณจะทำให้ธรรมบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ
3 ถ้าใครคิดว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ ทั้งที่เขาไม่ได้เป็นอะไรเลย เขาก็หลอกตัวเอง
4 แต่ละคนจงตรวจสอบสิ่งที่ตนเองทำ แล้วเขาจะมีเหตุให้อวดได้จากสิ่งที่ตัวเองทำ
ไม่ใช่จากสิ่งที่คนอื่นทำ
5 แต่ละคนต้องแบกภาระของตนเอง
6 คนที่ได้รับการสั่งสอนด้วยถ้อยคำ จงแบ่งปันสิ่งดีทุกอย่างกับคนที่สอนเขา
7 อย่าหลงผิด ไม่มีใครจะเยาะเย้ยพระเจ้าได้ เพราะคนหว่านอะไร ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น
8 คนที่หว่านตามเนื้อหนังของตน จะเก็บเกี่ยวความเสื่อมสลายจากเนื้อหนัง
แต่คนที่หว่านตามพระวิญญาณ จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ
9 เราอย่าเหนื่อยหน่ายในการทำดี เพราะเมื่อถึงเวลา เราจะเก็บเกี่ยว ถ้าเราไม่ยอมแพ้
10 ดังนั้น เมื่อเรามีโอกาส ก็ให้เราทำดีต่อทุกคน
โดยเฉพาะต่อคนที่อยู่ในครอบครัวเดียวกันในความเชื่อ
11 ดูสิว่า ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ด้วยตัวอักษรใหญ่เพียงใด
12 คนทั้งหลายที่อยากให้ตัวเองดูดีในเรื่องเนื้อหนัง บังคับพวกคุณให้เข้าสุหนัต
เพียงเพื่อพวกเขาจะไม่ถูกข่มเหงเพราะกางเขนของพระคริสต์
13 เพราะแม้แต่คนที่รับการเข้าสุหนัตเอง ก็ไม่ได้ทำตามธรรมบัญญัติ
แต่พวกเขาอยากให้พวกคุณเข้าสุหนัต เพื่อจะได้อวดเนื้อหนังของพวกคุณ
14 ส่วนข้าพเจ้า ไม่มีทางที่ข้าพเจ้าจะอวดสิ่งใด
นอกจากกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยกางเขนนั้น
โลกถูกตรึงบนกางเขนจนตายไปจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ถูกตรึงบนกางเขนจนตายไปจากโลก
15 ในพระคริสต์เยซู การเข้าสุหนัตหรือไม่เข้าสุหนัตก็ไม่ได้มีความหมายอะไร
สิ่งสร้างใหม่ต่างหากที่มีความหมาย
16 ขอสันติสุขและพระเมตตามีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามหลักนี้ และแก่อิสราเอลของพระเจ้า
17 จากนี้ไป อย่าให้ใครมาสร้างความเดือดร้อนแก่ข้าพเจ้าอีก
เพราะข้าพเจ้ามีรอยตราของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่บนร่างกายของข้าพเจ้า

---

* **5:22 5:22** หรือ "ความซื่อสัตย์"

18 พี่น้องทั้งหลาย
ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอยู่กับจิตวิญญาณของพวกคุณ อาเมน

จดหมายของเปาโลถึงชาวเอเฟซัส

1 เปาโล อัครทูตของพระคริสต์*เยซูตามพระประสงค์ของพระเจ้า เรียนผู้บริสุทธิ์ที่อยู่ในเอเฟซัส
และผู้ที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์เยซู
2 ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่พวกคุณ จากพระเจ้าพระบิดาของเรา
และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
3 ขอถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
พระองค์ได้อวยพรเราในพระคริสต์ ด้วยพระพรทางวิญญาณทุกอย่างในแดนสวรรค์
4 พระองค์เลือกเราไว้ในพระคริสต์ก่อนการสร้างโลก
เพื่อให้เราบริสุทธิ์และไม่มีตำหนิต่อหน้าพระองค์ในความรัก
5 พระองค์กำหนดเราไว้ล่วงหน้าให้พระองค์รับเราเป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์
ตามความตั้งใจอันดีแห่งพระประสงค์ของพระองค์
6 ทั้งนี้เพื่อให้พระคุณอันเปี่ยมด้วยพระสิริของพระองค์ได้รับการสรรเสริญ โดยพระคุณนี้
พระองค์ให้เราเป็นที่โปรดปรานในพระองค์ผู้เป็นที่รัก
7 ในพระองค์ เราได้รับการไถ่ผ่านเลือดของพระองค์ คือการที่พระองค์ยกโทษการละเมิดของเรา
ตามความอุดมแห่งพระคุณของพระองค์
8 พระองค์ทำให้พระคุณนั้นล้นเหลือมาถึงเรา พร้อมด้วยปัญญาและความรอบคอบทุกอย่าง
9 พระองค์ทำให้เรารู้ความลับแห่งพระประสงค์ของพระองค์
ตามความตั้งใจอันดีที่พระองค์กำหนดไว้ในพระคริสต์
10 เพื่อดำเนินแผนการเมื่อเวลาครบกำหนด คือนำทุกสิ่งมารวมไว้ในพระคริสต์
ทั้งสิ่งที่อยู่ในสวรรค์และสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก ให้รวมอยู่ในพระองค์
11 ในพระองค์ เราก็ได้รับส่วนในมรดกด้วย เราถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามแผนการของพระองค์
ผู้ทำทุกสิ่งตามพระประสงค์ที่พระองค์วางไว้
12 เพื่อให้เรา ผู้ที่หวังในพระคริสต์มาก่อน เป็นผู้ถวายคำสรรเสริญแด่พระสิริของพระองค์
13 ในพระองค์ พวกคุณก็เช่นกัน เมื่อได้ยินถ้อยคำแห่งความจริง
คือข่าวดีเรื่องความรอดของพวกคุณ และเชื่อในพระองค์
พวกคุณก็ได้รับตราประทับด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าสัญญาไว้
14 พระวิญญาณนั้นเป็นหลักประกันมรดกของเรา
จนกว่าพระเจ้าจะไถ่ผู้ที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ทั้งนี้เพื่อให้พระสิริของพระองค์ได้รับการสรรเสริญ
15 ด้วยเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อที่พวกคุณมีในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า
และความรักที่มีต่อผู้บริสุทธิ์ทุกคน
16 ข้าพเจ้าจึงไม่หยุดขอบคุณพระเจ้าเพราะพวกคุณ และระลึกถึงพวกคุณในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
17 ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้พระเจ้าของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ผู้เป็นพระบิดาแห่งพระสิริ ประทานวิญญาณแห่งปัญญาและการเปิดเผยแก่พวกคุณ
เพื่อให้พวกคุณรู้จักพระองค์
18 ขอให้ดวงตาแห่งหัวใจของพวกคุณ†สว่างขึ้น
เพื่อพวกคุณจะรู้ว่าความหวังจากการเรียกของพระองค์คืออะไร
มรดกอันเปี่ยมด้วยพระสิริของพระองค์ในผู้บริสุทธิ์นั้นมั่งคั่งเพียงใด

---

* **1:1 1:1** “คริสต์” หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม” † **1:18 1:18** TR อ่านว่า “ความเข้าใจ” แทน “หัวใจ”

19 และรู้ว่าพลังของพระองค์ที่ทำงานเพื่อเราผู้เชื่อนั้นยิ่งใหญ่เกินประมาณเพียงใด
พลังนี้เป็นไปตามการทำงานของกำลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
20 ซึ่งพระองค์แสดงออกในพระคริสต์ เมื่อทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
และให้นั่งที่ขวามือของพระองค์ในแดนสวรรค์
21 สูงเหนือผู้ครองทุกคน ผู้มีอำนาจ ผู้มีพลัง ผู้ปกครอง และทุกนามที่ถูกเอ่ยถึง ไม่เพียงในยุคนี้
แต่ในยุคที่จะมาด้วย
22 พระเจ้าทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของพระคริสต์
และตั้งพระองค์ให้เป็นศีรษะเหนือทุกสิ่งสำหรับประชาคม
23 ประชาคมเป็นร่างกายของพระองค์ เป็นความเต็มเปี่ยมของพระองค์ผู้เติมเต็มทุกสิ่งในทุกทาง

2

1 ส่วนพวกคุณ พระองค์ทำให้พวกคุณมีชีวิตขึ้น
ทั้งที่พวกคุณตายอยู่เพราะการละเมิดและบาปของตน
2 เมื่อก่อนพวกคุณดำเนินชีวิตอยู่ในสิ่งเหล่านั้น ตามวิถีของโลกนี้ และตามผู้ครองอำนาจในอากาศ
คือวิญญาณที่กำลังทำงานอยู่ในบรรดาลูกแห่งความไม่เชื่อฟัง
3 เราทุกคนก็เคยใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น ตามความอยากของเนื้อหนัง
ทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิด
และโดยธรรมชาติเราก็เป็นลูกที่อยู่ใต้พระพิโรธเหมือนคนอื่น ๆ
4 พระเจ้าเปี่ยมด้วยพระเมตตา เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์รักเรา
5 แม้ตอนที่เราตายอยู่เพราะการละเมิด พระองค์ก็ทำให้เรามีชีวิตร่วมกับพระคริสต์
พวกคุณได้รับความรอดโดยพระคุณ
6 พระองค์ทำให้เราฟื้นขึ้นพร้อมกับพระคริสต์
และให้เรานั่งร่วมกับพระองค์ในแดนสวรรค์ในพระคริสต์เยซู
7 เพื่อในยุคต่าง ๆ ที่จะมา พระองค์จะแสดงความอุดมเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์
ด้วยความกรุณาที่มีต่อเราในพระคริสต์เยซู
8 พวกคุณได้รับความรอดโดยพระคุณอาศัยความเชื่อ สิ่งนี้ไม่ได้มาจากตัวพวกคุณเอง
แต่เป็นของขวัญจากพระเจ้า
9 ไม่ได้มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครอวดได้
10 เราเป็นสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้นในพระคริสต์เยซู เพื่อทำการดี
ซึ่งพระเจ้าเตรียมไว้ล่วงหน้าให้เราดำเนินชีวิตในสิ่งเหล่านั้น
11 ดังนั้น ขอให้พวกคุณระลึกว่า เมื่อก่อนพวกคุณเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง ถูกพวกที่เรียกกันว่า
พวกเข้าสุหนัต เรียกว่า พวกไม่เข้าสุหนัต การเข้าสุหนัตนั้นทำกับเนื้อหนังด้วยมือมนุษย์
12 ในเวลานั้น พวกคุณแยกจากพระคริสต์ ไม่มีส่วนในความเป็นพลเมืองของอิสราเอล
และเป็นคนแปลกหน้าต่อพันธสัญญาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพระสัญญา ไม่มีความหวัง
และอยู่ในโลกโดยปราศจากพระเจ้า
13 บัดนี้ในพระคริสต์เยซู พวกคุณที่เคยอยู่ห่างไกลได้เข้ามาใกล้ด้วยเลือดของพระคริสต์
14 พระองค์เองเป็นสันติสุขของเรา พระองค์ทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นหนึ่งเดียว
และทลายกำแพงกั้นกลางที่ทำให้แยกจากกัน
15 ด้วยเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ทำลายความเป็นศัตรู
คือธรรมบัญญัติซึ่งประกอบด้วยข้อบัญญัติที่กำหนดไว้เป็นกฎเกณฑ์
เพื่อสร้างมนุษย์ใหม่หนึ่งคนจากทั้งสองฝ่ายในพระองค์เอง และทำให้เกิดสันติสุข

16 และเพื่อให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกับพระเจ้าในร่างกายเดียวผ่านกางเขน
โดยกางเขนนั้นพระองค์ได้ฆ่าความเป็นศัตรูเสีย
17 พระองค์มาประกาศสันติสุขแก่พวกคุณที่อยู่ห่างไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้
18 โดยพระองค์ เราทั้งสองฝ่ายจึงเข้าถึงพระบิดาได้ในพระวิญญาณองค์เดียว
19 พวกคุณจึงไม่ใช่คนแปลกหน้าหรือคนต่างถิ่นอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับผู้บริสุทธิ์
และเป็นคนในครอบครัวของพระเจ้า
20 พวกคุณถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของเหล่าอัครทูตและผู้เผยพระวจนะ
โดยมีพระคริสต์เยซูเองเป็นศิลาหัวมุม
21 ในพระองค์ อาคารทั้งหมดประกอบเข้าด้วยกันอย่างพอดี
และเติบโตเป็นวิหารบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
22 ในพระองค์ พวกคุณก็ถูกสร้างร่วมกันให้เป็นที่ประทับของพระเจ้าในพระวิญญาณ

3

1 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ถูกจองจำเพราะพระคริสต์เยซูเพื่อพวกคุณคนต่างชาติ
2 พวกคุณคงได้ยินแล้วว่า
พระเจ้ามอบหมายให้ข้าพเจ้าดูแลพระคุณที่พระองค์ประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกคุณ
3 พระองค์เปิดเผยความลับนั้นให้ข้าพเจ้ารู้ ดังที่ข้าพเจ้าเขียนไว้สั้น ๆ ก่อนหน้านี้
4 เมื่อพวกคุณอ่านสิ่งที่ข้าพเจ้าเขียน
ก็จะมองเห็นความเข้าใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับความลับของพระคริสต์
5 ในยุคก่อน ๆ ความลับนี้ไม่ได้ถูกเปิดเผยแก่มนุษย์
เหมือนที่บัดนี้พระเจ้าได้เปิดเผยแก่อัครทูตและผู้เผยพระวจนะผู้บริสุทธิ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ
6 ความลับนั้นคือ คนต่างชาติได้ร่วมเป็นทายาท เป็นสมาชิกของร่างกายเดียวกัน
และร่วมรับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์เยซูผ่านทางข่าวดี
7 ข้าพเจ้าได้เป็นผู้รับใช้ของข่าวดีนี้ ตามของขวัญแห่งพระคุณของพระเจ้าที่มอบแก่ข้าพเจ้า
ตามการทำงานแห่งพลังของพระองค์
8 พระคุณนี้มอบแก่ข้าพเจ้า ผู้ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาผู้บริสุทธิ์ทั้งปวง
เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความมั่งคั่งของพระคริสต์ที่หยั่งไม่ถึง
9 และทำให้ทุกคนเห็นว่าความลับนี้มีการจัดการอย่างไร*
ความลับนี้ถูกซ่อนไว้ตลอดหลายยุคในพระเจ้า ผู้สร้างทุกสิ่งโดยพระเยซูคริสต์
10 เพื่อบัดนี้
ปัญญาของพระเจ้าที่มีหลากหลายแง่มุมจะได้เป็นที่รู้จักแก่บรรดาผู้ครองและผู้มีอำนาจในแดนสวรรค์
โดยประชาคม
11 ทั้งนี้เป็นไปตามแผนการนิรันดร์ที่พระองค์ทำให้สำเร็จในพระคริสต์เยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
12 ในพระองค์ เรามีความกล้า และด้วยความเชื่อในพระองค์ เราจึงเข้าถึงพระเจ้าได้ด้วยความมั่นใจ
13 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอให้พวกคุณอย่าท้อใจเพราะความทุกข์ยากที่ข้าพเจ้าเผชิญเพื่อพวกคุณ
สิ่งเหล่านี้เป็นพระสิริของพวกคุณ
14 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
15 ซึ่งทุกครอบครัวทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลกได้รับชื่อจากพระองค์
16 ขอพระองค์ประทานแก่พวกคุณตามความอุดมแห่งพระสิริของพระองค์
ให้ตัวตนภายในของพวกคุณมีกำลังเข้มแข็งขึ้นด้วยพลังโดยพระวิญญาณของพระองค์

---

* **3:9 3:9** TR อ่านว่า "การมีส่วนร่วม" แทนคำที่แปลว่า "การจัดการ"

17 เพื่อให้พระคริสต์อาศัยอยู่ในหัวใจของพวกคุณด้วยความเชื่อ
และให้พวกคุณหยั่งรากและตั้งมั่นในความรัก
18 เพื่อพวกคุณจะมีกำลังที่จะเข้าใจร่วมกับผู้บริสุทธิ์ทุกคน ว่าความกว้าง ความยาว ความสูง
และความลึกนั้นมากเพียงใด
19 และรู้จักความรักของพระคริสต์ที่เหนือกว่าความรู้
เพื่อพวกคุณจะเต็มเปี่ยมด้วยความเต็มเปี่ยมทั้งหมดของพระเจ้า
20 บัดนี้ พระองค์สามารถทำได้มากยิ่งกว่าทุกสิ่งที่เราขอหรือคิด อย่างเหลือล้นเกินประมาณ
ตามพลังที่ทำงานอยู่ในเรา
21 ขอพระสิริมีแด่พระองค์ในประชาคมและในพระคริสต์เยซูตลอดทุกชั่วอายุคน เป็นนิตย์ตลอดไป
อาเมน

4

1 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้า ผู้ถูกจองจำเพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอร้องพวกคุณให้ดำเนินชีวิตสมกับการเรียกที่พวกคุณได้รับ
2 ด้วยความถ่อมตนอย่างยิ่ง ความอ่อนโยน และความอดทน จงอดกลั้นต่อกันด้วยความรัก
3 จงเอาใจใส่รักษาความเป็นหนึ่งเดียวของพระวิญญาณไว้ ด้วยสายสัมพันธ์แห่งสันติสุข
4 มีร่างกายเดียวและพระวิญญาณองค์เดียว
เช่นเดียวกับที่พวกคุณได้รับการเรียกให้มีความหวังเดียวกัน
5 มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว และบัพติศมาเดียว
6 มีพระเจ้าองค์เดียว ผู้เป็นพระบิดาของทุกคน พระองค์อยู่เหนือทุกคน ทำงานผ่านทุกคน
และอยู่ในเราทุกคน
7 แต่เราแต่ละคนได้รับพระคุณ ตามสัดส่วนของของขวัญที่พระคริสต์ประทาน
8 พระคัมภีร์จึงกล่าวว่า
“เมื่อพระองค์ขึ้นสู่ที่สูง
พระองค์นำเหล่าเชลยไปเป็นขบวน
และให้ของขวัญแก่มนุษย์”✡
9 คำที่ว่า “พระองค์ขึ้น” จะหมายถึงอะไร ถ้าไม่ใช่ว่าพระองค์ลงไปยังส่วนล่างของแผ่นดินโลกก่อน
10 พระองค์ผู้ลงไปนั้นเองคือผู้ที่ขึ้นสูงเหนือสวรรค์ทั้งปวง เพื่อจะเติมเต็มทุกสิ่ง
11 พระองค์ประทานบางคนให้เป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้เผยพระวจนะ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวดี
และบางคนเป็นผู้เลี้ยงดู*และครู
12 เพื่อเตรียมผู้บริสุทธิ์ให้พร้อมสำหรับงานรับใช้ และเสริมสร้างร่างกายของพระคริสต์
13 จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นหนึ่งเดียวในความเชื่อและการรู้จักพระบุตรของพระเจ้า
จนมีความเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ และถึงระดับความเป็นผู้ใหญ่ตามความเต็มเปี่ยมของพระคริสต์
14 เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ถูกคลื่นซัดไปมา และถูกลมแห่งคำสอนทุกชนิดพัดพาไป
ด้วยเล่ห์กลของมนุษย์และอุบายที่ชักนำให้หลงผิด
15 แต่ให้เราพูดความจริงด้วยความรัก และเติบโตขึ้นในทุกด้านไปสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะ
คือพระคริสต์
16 จากพระองค์ ร่างกายทั้งหมดถูกประกอบและเชื่อมเข้าด้วยกันด้วยสิ่งที่ข้อต่อแต่ละส่วนจัดหาให้
เมื่อแต่ละส่วนทำงานตามกำลังของตน ร่างกายก็เติบโตและเสริมสร้างตนเองขึ้นด้วยความรัก
17 ข้าพเจ้าจึงกล่าวและยืนยันในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
พวกคุณอย่าดำเนินชีวิตเหมือนคนต่างชาติคนอื่น ๆ อีกต่อไป ซึ่งดำเนินชีวิตตามความคิดอันว่างเปล่า

✡ **4:8 4:8** สดุดี 68:18 * **4:11 4:11** หรือ “ศิษยาภิบาล”

18 ความเข้าใจของพวกเขามืดมน และพวกเขาถูกตัดขาดจากชีวิตของพระเจ้า
ทั้งเพราะความไม่รู้ที่อยู่ในตัวพวกเขา และเพราะหัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง
19 เมื่อหมดความรู้สึกผิดชอบ พวกเขาก็ปล่อยตัวตามความใคร่
หมกมุ่นทำสิ่งไม่บริสุทธิ์ทุกอย่างอย่างไม่รู้จักพอ
20 แต่พวกคุณไม่ได้เรียนรู้พระคริสต์แบบนั้น
21 ถ้าพวกคุณได้ยินพระองค์จริง และได้รับคำสอนในพระองค์ ตามความจริงที่อยู่ในพระเยซู
22 ก็จงถอดคนเก่าของพวกคุณออก ในส่วนที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตเดิม
คนเก่านั้นกำลังเสื่อมสลายตามความอยากที่หลอกลวง
23 และให้ความคิดจิตใจส่วนลึกของพวกคุณได้รับการเปลี่ยนใหม่
24 แล้วสวมคนใหม่
ผู้ถูกสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่มาจากความจริง
25 เมื่อเลิกพูดโกหกแล้ว แต่ละคนจงพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน เพราะเราเป็นอวัยวะของกันและกัน
26 แม้จะโกรธ ก็อย่าทำบาป✡ อย่าปล่อยให้ความโกรธค้างอยู่จนดวงอาทิตย์ตก
27 และอย่าเปิดช่อง†แก่มาร
28 คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่ให้ทำงานหนัก ใช้มือของตนทำสิ่งที่ดี
เพื่อจะมีสิ่งแบ่งปันให้คนที่ขัดสน
29 อย่าให้คำพูดเสื่อมทรามออกจากปากของพวกคุณ
แต่จงพูดเฉพาะสิ่งที่ดีและช่วยเสริมสร้างผู้อื่นตามความจำเป็น เพื่อถ้อยคำนั้นจะนำพระคุณมาสู่ผู้ฟัง
30 อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียใจ
เพราะพวกคุณได้รับตราประทับในพระองค์สำหรับวันแห่งการไถ่
31 จงกำจัดความขมขื่น ความเดือดดาล ความโกรธ การตะโกนด่าทอ การใส่ร้าย
และความมุ่งร้ายทุกอย่างออกจากพวกคุณ
32 จงมีเมตตาต่อกัน มีใจอ่อนโยน และยกโทษให้กัน เหมือนที่พระเจ้ายกโทษให้พวกคุณในพระคริสต์

5

1 จงเลียนแบบพระเจ้าเหมือนลูกที่พระองค์รัก
2 และดำเนินชีวิตด้วยความรัก เหมือนที่พระคริสต์รักเรา และมอบพระองค์เองเพื่อเรา
เป็นเครื่องถวายและเครื่องบูชาแด่พระเจ้า เป็นกลิ่นหอมหวาน
3 ส่วนการผิดศีลธรรมทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์ทุกอย่าง หรือความโลภ
เรื่องเหล่านี้ไม่ควรถูกเอ่ยถึงแม้แต่เพียงเล็กน้อยในหมู่พวกคุณ เพราะไม่เหมาะกับผู้บริสุทธิ์
4 เช่นเดียวกับความลามก คำพูดโง่เขลา หรือการพูดเล่นหยาบคายที่ไม่เหมาะสม สิ่งเหล่านี้ไม่ควรมี
แต่ควรเป็นการขอบคุณพระเจ้ามากกว่า
5 พวกคุณรู้แน่ว่า คนผิดศีลธรรมทางเพศ คนไม่บริสุทธิ์ หรือคนโลภ ซึ่งก็คือคนบูชารูปเคารพ
จะไม่มีส่วนรับมรดกในอาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้า
6 อย่าให้ใครหลอกพวกคุณด้วยถ้อยคำที่ว่างเปล่า
เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้พระพิโรธของพระเจ้ามาเหนือบรรดาลูกแห่งความไม่เชื่อฟัง
7 อย่ามีส่วนร่วมกับพวกเขา
8 เมื่อก่อนพวกคุณเป็นความมืด แต่บัดนี้เป็นความสว่างในองค์พระผู้เป็นเจ้า
จงดำเนินชีวิตเหมือนลูกแห่งความสว่าง
9 ผลของพระวิญญาณปรากฏในความดี ความชอบธรรม และความจริงทุกอย่าง
10 จงพิจารณาให้แน่ชัดว่าอะไรเป็นที่พอใจขององค์พระผู้เป็นเจ้า

✡ **4:26 4:26** สดุดี 4:4 † **4:27 4:27** หรือ ให้โอกาส

11 อย่ามีส่วนร่วมกับการกระทำอันไร้ผลของความมืด แต่จงเปิดโปงสิ่งเหล่านั้น
12 แม้แต่จะพูดถึงสิ่งที่พวกเขาทำกันลับ ๆ ก็น่าอับอาย
13 แต่ทุกสิ่งเมื่อถูกเปิดโปงก็ปรากฏให้เห็นด้วยความสว่าง
เพราะทุกสิ่งที่ทำให้ปรากฏนั้นคือความสว่าง
14 จึงมีคำกล่าวว่า "คนที่หลับอยู่ จงตื่นขึ้น และจงฟื้นขึ้นจากความตาย
แล้วพระคริสต์จะส่องสว่างแก่คุณ"
15 จงระวังให้ดีว่าพวกคุณดำเนินชีวิตอย่างไร อย่าเป็นเหมือนคนไร้ปัญญา
แต่เป็นเหมือนคนมีปัญญา
16 จงใช้ทุกโอกาสให้คุ้มค่า เพราะยุคสมัยนี้ชั่วร้าย
17 อย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจว่าพระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าคืออะไร
18 อย่าเมาเหล้าองุ่น เพราะนำไปสู่ชีวิตเสเพล แต่จงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ
19 จงพูดต่อกันด้วยเพลงสดุดี บทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงทางวิญญาณ
ร้องเพลงและบรรเลงทำนองในหัวใจถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
20 จงขอบคุณพระเจ้าพระบิดาเสมอสำหรับทุกสิ่ง
ในนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
21 จงยอมอ่อนน้อมต่อกันด้วยความเคารพยำเกรงพระคริสต์
22 ภรรยาทั้งหลาย จงยอมอ่อนน้อมต่อสามีของตน เหมือนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
23 สามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนที่พระคริสต์เป็นศีรษะของประชาคม
และพระองค์เองเป็นผู้ช่วยให้ร่างกายรอด
24 ดังนั้น เช่นเดียวกับที่ประชาคมยอมอ่อนน้อมต่อพระคริสต์
ภรรยาก็ควรยอมอ่อนน้อมต่อสามีของตนในทุกสิ่ง
25 สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของตน เหมือนที่พระคริสต์รักประชาคม
และมอบพระองค์เองเพื่อประชาคม
26 เพื่อชำระประชาคมให้บริสุทธิ์ โดยชำระให้สะอาดด้วยการล้างน้ำพร้อมด้วยถ้อยคำ
27 เพื่อพระองค์จะนำประชาคมมาอยู่ต่อหน้าพระองค์เองอย่างเปี่ยมด้วยพระสิริ โดยไม่มีจุดด่าง
รอยย่น หรือสิ่งใดทำนองนั้น แต่ให้ประชาคมบริสุทธิ์และไม่มีตำหนิ
28 เช่นเดียวกัน สามีควรรักภรรยาของตนเหมือนรักร่างกายของตน ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง
29 ไม่มีใครเคยเกลียดร่างกายของตนเอง แต่คอยเลี้ยงดูและทะนุถนอม
เหมือนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทำต่อประชาคม
30 เพราะเราเป็นอวัยวะในร่างกายของพระองค์ เป็นเนื้อและกระดูกของพระองค์
31 "เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะจากบิดาและมารดาของตน ไปผูกพันกับภรรยา
และทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน"✡
32 ความลับข้อนี้ยิ่งใหญ่ แต่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึงพระคริสต์กับประชาคม
33 อย่างไรก็ตาม สามีแต่ละคนจงรักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง
ส่วนภรรยาก็จงเคารพสามีของตน

6

1 ลูกทั้งหลาย จงเชื่อฟังพ่อแม่ของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะนี่เป็นสิ่งที่ถูกต้อง
2 "จงให้เกียรติบิดาและมารดาของเจ้า" นี่เป็นข้อบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญากำกับอยู่
3 "เพื่อเจ้าจะอยู่ดี และมีอายุยืนยาวบนแผ่นดินโลก"✡

✡ **5:31 5:31** ปฐมกาล 2:24 ✡ **6:3 6:3** เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

4 ส่วนพวกคุณที่เป็นพ่อ อย่ายั่วยุลูกของตนให้โกรธ
แต่จงเลี้ยงดูพวกเขาด้วยการอบรมและการตักเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
5 ทาสทั้งหลาย จงเชื่อฟังคนที่เป็นนายของพวกคุณตามเนื้อหนัง ด้วยความเกรงกลัวและสั่นสะท้าน
ด้วยใจจริงที่ไม่แบ่งแยก เหมือนกำลังรับใช้พระคริสต์
6 อย่ารับใช้เฉพาะตอนที่มีคนมองอยู่ เหมือนคนที่เอาใจมนุษย์ แต่จงเป็นทาสของพระคริสต์
ทำพระประสงค์ของพระเจ้าจากใจจริง
7 จงรับใช้ด้วยความเต็มใจ เหมือนรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่รับใช้มนุษย์
8 พวกคุณรู้ว่าไม่ว่าใครจะทำสิ่งดีอะไร เขาจะได้รับสิ่งดีนั้นตอบแทนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือคนเสรี
9 ส่วนนายทั้งหลาย ก็จงปฏิบัติต่อทาสในทำนองเดียวกัน และเลิกข่มขู่พวกเขา เพราะพวกคุณรู้ว่า
ผู้เป็นนายของทั้งพวกเขาและพวกคุณอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร
10 สุดท้ายนี้ จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในกำลังอันทรงพลังของพระองค์
11 จงสวมเครื่องรบครบชุดของพระเจ้า เพื่อพวกคุณจะยืนหยัดต่อสู้กับกลอุบายของมารได้
12 เราไม่ได้ปล้ำต่อสู้กับมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ แต่กับบรรดาผู้ครอง ผู้มีอำนาจ
ผู้ครองโลกแห่งความมืดของยุคนี้ และกองกำลังทางวิญญาณแห่งความชั่วร้ายในแดนสวรรค์
13 เพราะฉะนั้น จงสวมเครื่องรบครบชุดของพระเจ้า เพื่อจะต้านทานได้ในวันชั่วร้าย
และเมื่อทำทุกอย่างแล้วก็ยังยืนหยัดอยู่ได้
14 จงยืนหยัดไว้ คาดเข็มขัดแห่งความจริงให้แน่นรอบเอว และสวมเกราะอกแห่งความชอบธรรม
15 จงเตรียมเท้าให้พร้อมด้วยข่าวดีแห่งสันติสุข
16 เหนือสิ่งอื่นใด จงถือโล่แห่งความเชื่อ ซึ่งพวกคุณจะใช้ดับลูกธนูเพลิงทุกดอกของผู้ชั่วร้ายได้
17 จงรับหมวกเหล็กแห่งความรอด และดาบของพระวิญญาณ ซึ่งคือถ้อยคำ*ของพระเจ้า
18 จงอธิษฐานด้วยคำอธิษฐานและคำวิงวอนทุกอย่างในทุกเวลาในพระวิญญาณ
พร้อมทั้งเฝ้าระวังด้วยความเพียรทุกอย่าง และวิงวอนเพื่อผู้บริสุทธิ์ทุกคน
19 และจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเมื่อข้าพเจ้าเปิดปาก
ข้าพเจ้าจะได้รับถ้อยคำที่ทำให้ข้าพเจ้าประกาศความลับของข่าวดีอย่างกล้าหาญ
20 ข้าพเจ้าเป็นทูตของข่าวดีนี้ทั้งที่ถูกล่ามโซ่
ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวเรื่องนี้อย่างกล้าหาญสมกับที่ควรกล่าว
21 เพื่อพวกคุณจะได้รู้เรื่องของข้าพเจ้า รวมทั้งว่าข้าพเจ้าเป็นอย่างไร ทีคิกัส
พี่น้องที่รักและผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะเล่าทุกอย่างให้พวกคุณฟัง
22 ข้าพเจ้าส่งเขาไปหาพวกคุณก็เพื่อเรื่องนี้โดยเฉพาะ เพื่อให้พวกคุณรู้ความเป็นอยู่ของเรา
และให้เขาปลอบประโลมหัวใจของพวกคุณ
23 ขอสันติสุขมีแก่พี่น้อง และขอให้มีความรักพร้อมกับความเชื่อ
จากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
24 ขอพระคุณอยู่กับทุกคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ด้วยความรักที่ไม่เสื่อมสลาย
อาเมน

* **6:17 6:17** จากคำกรีก □□□□□□ (rhema) ซึ่งหมายถึง □ถ้อยคำที่กล่าวออกมา□

จดหมายของเปาโลถึงชาวฟีลิปปี

1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์* ถึงผู้บริสุทธิ์ทุกคนในพระคริสต์เยซูที่เมืองฟีลิปปี
พร้อมกับผู้ดูแล† และผู้รับใช้‡
2 ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่พวกคุณ จากพระเจ้าพระบิดาของเรา
และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
3 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ทุกครั้งที่ระลึกถึงพวกคุณ
4 ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อพวกคุณทุกคน ข้าพเจ้าก็ทำเช่นนั้นด้วยความยินดีเสมอ
5 เพราะพวกคุณมีส่วนร่วม§ ในการทำให้ข่าวดีก้าวหน้า ตั้งแต่วันแรกจนถึงบัดนี้
6 ข้าพเจ้ามั่นใจอย่างยิ่งว่า พระองค์ผู้เริ่มงานดีในพวกคุณ
จะทำงานนั้นให้สำเร็จจนถึงวันของพระเยซูคริสต์
7 ที่ข้าพเจ้าคิดเช่นนี้เกี่ยวกับพวกคุณทุกคน ก็สมควรแล้ว เพราะข้าพเจ้ามีพวกคุณอยู่ในหัวใจ
พวกคุณทุกคนมีส่วนร่วมในพระคุณกับข้าพเจ้า ทั้งยามที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่
และเมื่อข้าพเจ้าปกป้องและยืนยันข่าวดี
8 พระเจ้าเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าคิดถึงพวกคุณทุกคนมากเพียงใด
ด้วยความรักเอ็นดูอย่างลึกซึ้งของพระคริสต์เยซู
9 ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของพวกคุณเพิ่มพูนยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ
พร้อมกับความรู้และความสามารถในการแยกแยะทุกอย่าง
10 เพื่อพวกคุณจะพิจารณาแยกแยะสิ่งที่ดีเยี่ยมได้ และจะจริงใจไร้สิ่งสะดุด จนถึงวันของพระคริสต์
11 ทั้งเต็มไปด้วยผลแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์
เพื่อพระสิริและคำสรรเสริญของพระเจ้า
12 พี่น้อง* ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณรู้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า กลับช่วยให้ข่าวดีก้าวหน้ามากขึ้น
13 จนเป็นที่รู้กันทั่วกองทหารประจำวัง† และคนอื่น ๆ ทั้งหมดว่า
ที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นั้นเป็นเพราะพระคริสต์
14 และพี่น้องส่วนใหญ่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็มั่นใจมากขึ้นเพราะการถูกล่ามโซ่ของข้าพเจ้า
จึงกล้ากล่าวถ้อยคำของพระเจ้าโดยไม่กลัวยิ่งกว่าเดิม
15 บางคนประกาศพระคริสต์เพราะอิจฉาและชิงดีชิงเด่น ส่วนบางคนประกาศด้วยเจตนาดี
16 พวกแรกประกาศพระคริสต์อย่างไม่จริงใจ เพราะชิงดีชิงเด่น
โดยคิดว่าจะเพิ่มความทุกข์ให้ข้าพเจ้าขณะถูกล่ามโซ่
17 ส่วนพวกหลังประกาศด้วยความรัก เพราะรู้ว่าข้าพเจ้าถูกกำหนดให้ปกป้องข่าวดี
18 แล้วอย่างไรเล่า? ไม่ว่าจะด้วยการเสแสร้งหรือด้วยความจริง
อย่างน้อยพระคริสต์ก็ได้รับการประกาศในทุกทาง ข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดีในเรื่องนี้
และจะชื่นชมยินดีต่อไป
19 ข้าพเจ้ารู้ว่า สิ่งนี้จะนำไปสู่ความรอดของข้าพเจ้า โดยคำอธิษฐานของพวกคุณ
และการเกื้อหนุนจากพระวิญญาณของพระเยซูคริสต์

---

* **1:1 1:1** "คริสต์" หมายถึง "ผู้ได้รับการเจิม" † **1:1 1:1** หรือ "ผู้กำกับดูแล" หรือ "บิชอป" ‡ **1:1 1:1** หรือ "มัคนายก"
§ **1:5 1:5** คำที่แปลว่า "มีส่วนร่วม" (κοινωνία) ยังมีความหมายว่า "มีความสัมพันธ์ร่วมกัน" และ "แบ่งปันร่วมกัน" * **1:12 1:12** คำที่แปลว่า "พี่น้อง" ในที่นี้ และในที่อื่นที่บริบทเปิดให้ อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องร่วมครอบครัว"
† **1:13 1:13** หรือ "กองทหารเพรโทเรียน"

20 ข้าพเจ้ามุ่งหวังอย่างแรงกล้าและมีความหวังว่า ข้าพเจ้าจะไม่ผิดหวังในเรื่องใดเลย
แต่จะมีความกล้าอย่างเต็มที่ดังที่เป็นมาเสมอ
เพื่อว่าบัดนี้พระคริสต์จะได้รับการยกย่องในร่างกายของข้าพเจ้า ไม่ว่าข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่หรือตาย
21 สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่คือพระคริสต์ และการตายคือกำไร
22 แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็จะเป็นโอกาสให้งานของข้าพเจ้าเกิดผล แต่ถึงกระนั้น
ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าจะเลือกอะไร
23 ข้าพเจ้าถูกบีบอยู่ระหว่างสองทาง ข้าพเจ้าอยากจากไปและอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งดียิ่งกว่ามาก
24 แต่การอยู่ต่อในร่างกายนี้จำเป็นยิ่งกว่าสำหรับพวกคุณ
25 เมื่อมั่นใจเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็รู้ว่าจะอยู่ต่อ และจะอยู่กับพวกคุณทุกคน
เพื่อให้พวกคุณก้าวหน้าและมีความยินดีในความเชื่อ
26 เพื่อเมื่อข้าพเจ้ากลับมาอยู่กับพวกคุณอีก พวกคุณจะมีเหตุอวด‡
ในพระคริสต์เยซูเกี่ยวกับข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น
27 สิ่งสำคัญคือ จงดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวดีของพระคริสต์ เพื่อว่าไม่ว่าข้าพเจ้าจะมาเห็นพวกคุณ
หรือไม่ได้อยู่ด้วย ข้าพเจ้าจะได้ยินว่าพวกคุณยืนหยัดมั่นคงในจิตวิญญาณเดียวกัน
และร่วมใจกันต่อสู้เพื่อความเชื่อแห่งข่าวดี
28 โดยไม่หวาดกลัวผู้ต่อต้านในเรื่องใดเลย เรื่องนี้เป็นหลักฐานแก่พวกเขาว่าจะพินาศ
แต่เป็นหลักฐานแก่พวกคุณว่าจะได้รับความรอด และสิ่งนี้มาจากพระเจ้า
29 เพราะสิ่งที่พวกคุณได้รับเพื่อพระคริสต์นั้นเป็นของประทาน คือไม่ใช่เพียงได้เชื่อในพระองค์
แต่ยังได้ทนทุกข์เพื่อพระองค์ด้วย
30 พวกคุณกำลังเผชิญการต่อสู้แบบเดียวกับที่เคยเห็นในข้าพเจ้า
และบัดนี้ก็ได้ยินว่าข้าพเจ้ายังเผชิญอยู่

2

1 ดังนั้น ถ้าในพระคริสต์มีการหนุนใจ ถ้ามีการปลอบโยนจากความรัก
ถ้ามีส่วนร่วมกันในพระวิญญาณ และถ้ามีความรักอันอ่อนโยนกับความเมตตา
2 ก็จงทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดสอดคล้องกัน
มีความรักอย่างเดียวกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และมุ่งใจไปทางเดียวกัน
3 อย่าทำสิ่งใดเพราะชิงดีชิงเด่นหรือทะนงตน แต่จงถ่อมใจ และถือว่าคนอื่นดีกว่าตนเอง
4 อย่าเอาใจใส่แต่เรื่องของตนเอง แต่จงเอาใจใส่เรื่องของคนอื่นด้วย
5 จงมีความคิดแบบเดียวกับที่พระคริสต์เยซูมี
6 พระองค์ดำรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า แต่ไม่ได้ถือว่าความเสมอภาคกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่จะคว้าไว้
7 กลับทำให้ตนเองว่างเปล่า รับสภาพของผู้รับใช้ และมีลักษณะเหมือนมนุษย์
8 เมื่อปรากฏในรูปลักษณ์ของมนุษย์ พระองค์ถ่อมตนเอง และเชื่อฟังจนถึงความตาย
คือความตายบนกางเขน
9 เพราะเหตุนี้ พระเจ้าจึงยกพระองค์ขึ้นสูงอย่างยิ่ง และให้พระนามที่เหนือกว่าทุกนามแก่พระองค์
10 เพื่อว่า ทุกเข่าจะคุกลงต่อพระนามของพระเยซู ทั้งผู้ที่อยู่ในสวรรค์ บนแผ่นดิน และใต้แผ่นดิน
11 และทุกลิ้นจะประกาศยอมรับว่า พระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อพระสิริของพระเจ้าพระบิดา

---

‡ **1:26 1:26** หรือ "ชื่นชมยินดี"

12 ดังนั้น ผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า พวกคุณเชื่อฟังมาตลอด ไม่ใช่เฉพาะตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ด้วย
แต่ยิ่งกว่านั้นอีกในตอนที่ข้าพเจ้าไม่อยู่ จงทำให้ความรอดของพวกคุณดำเนินไปจนสำเร็จ
ด้วยความเกรงกลัวและสั่นสะท้าน
13 เพราะพระเจ้าเป็นผู้ทำงานอยู่ในพวกคุณ ทั้งให้พวกคุณมีความตั้งใจ และให้ลงมือทำ
ตามความพอใจของพระองค์
14 จงทำทุกสิ่งโดยไม่บ่นและไม่โต้เถียง
15 เพื่อพวกคุณจะไม่มีที่ติและไร้พิษภัย เป็นลูกของพระเจ้าที่ปราศจากตำหนิ
ท่ามกลางคนรุ่นที่คดโกงและผิดเพี้ยน ซึ่งพวกคุณปรากฏอยู่ท่ามกลางพวกเขาเหมือนดวงสว่างในโลก
16 จงชูถ้อยคำแห่งชีวิตไว้ เพื่อว่าในวันของพระคริสต์ ข้าพเจ้าจะมีเหตุอวดได้ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งโดยเปล่าประโยชน์ และไม่ได้ตรากตรำโดยเปล่าประโยชน์
17 แม้ข้าพเจ้าจะถูกเทออกบนเครื่องบูชาและงานรับใช้แห่งความเชื่อของพวกคุณ ข้าพเจ้าก็ยินดี
และชื่นชมยินดีร่วมกับพวกคุณทุกคน
18 เช่นเดียวกัน พวกคุณก็จงยินดี และชื่นชมยินดีร่วมกับข้าพเจ้า
19 ข้าพเจ้าหวังในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า จะส่งทิโมธีไปหาพวกคุณในเร็ว ๆ นี้
เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีกำลังใจขึ้นเมื่อรู้ว่าพวกคุณเป็นอย่างไร
20 ข้าพเจ้าไม่มีใครอีกที่มีความคิดตรงกับข้าพเจ้า และจะห่วงใยพวกคุณอย่างจริงใจ
21 เพราะทุกคนต่างแสวงหาผลประโยชน์ของตนเอง ไม่ใช่สิ่งที่เป็นของพระเยซูคริสต์
22 แต่พวกคุณรู้ว่าทิโมธีผ่านการพิสูจน์แล้ว เขารับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการทำให้ข่าวดีก้าวหน้า
เหมือนลูกที่รับใช้บิดา
23 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าจะส่งเขาไปทันทีที่รู้แน่ว่าเรื่องของข้าพเจ้าจะเป็นอย่างไร
24 และข้าพเจ้ามั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตัวข้าพเจ้าเองก็จะมาในไม่ช้า
25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าจำเป็นต้องส่งเอปาโฟรดิทัสไปหาพวกคุณ เขาเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า
เพื่อนร่วมงาน เพื่อนร่วมรบ อัครทูตของพวกคุณ และผู้รับใช้ที่ช่วยดูแลความจำเป็นของข้าพเจ้า
26 เพราะเขาคิดถึงพวกคุณทุกคนมาก และเป็นทุกข์อย่างหนักเมื่อรู้ว่าพวกคุณได้ยินข่าวว่าเขาป่วย
27 เขาป่วยจริง ๆ จนเกือบตาย แต่พระเจ้าเมตตาเขา และไม่ใช่เพียงเขา แต่เมตตาข้าพเจ้าด้วย
เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ต้องมีความเศร้าซ้อนความเศร้า
28 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงยิ่งรีบส่งเขาไป เพื่อเมื่อพวกคุณเห็นเขาอีกครั้ง จะได้ชื่นชมยินดี
และข้าพเจ้าจะได้เศร้าน้อยลง
29 จงต้อนรับเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีเต็มที่ และให้เกียรติคนเช่นนี้
30 เพราะเขาเกือบตายเพื่องานของพระคริสต์ เขาเสี่ยงชีวิต
เพื่อชดเชยสิ่งที่ยังขาดอยู่ในการรับใช้ข้าพเจ้าแทนพวกคุณ

3

1 สุดท้ายนี้ พี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า
การเขียนเรื่องเดียวกันซ้ำถึงพวกคุณไม่ใช่ภาระสำหรับข้าพเจ้า และช่วยให้พวกคุณปลอดภัย
2 จงระวังพวกสุนัข ระวังคนทำชั่ว และระวังพวกเข้าสุหนัตจอมปลอม
3 เพราะพวกเราต่างหากคือผู้เข้าสุหนัต เรานมัสการพระเจ้าด้วยพระวิญญาณ
ชื่นชมยินดีในพระคริสต์เยซู และไม่วางใจในเนื้อหนัง
4 แม้ข้าพเจ้าเองก็มีเหตุจะวางใจในเนื้อหนังได้ ถ้าใครคิดว่าตนมีเหตุวางใจในเนื้อหนัง
ข้าพเจ้ายิ่งมีมากกว่า

5 ข้าพเจ้าเข้าสุหนัตเมื่ออายุแปดวัน เป็นเชื้อสายอิสราเอล จากเผ่าเบนยามิน
เป็นฮีบรูแท้จากชาวฮีบรู ในเรื่องธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี
6 ในเรื่องความกระตือรือร้น ข้าพเจ้าข่มเหงประชาคม ในเรื่องความชอบธรรมตามธรรมบัญญัติ
ข้าพเจ้าไม่มีที่ติ
7 แต่สิ่งที่เคยเป็นกำไรสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากลับนับสิ่งเหล่านั้นเป็นขาดทุนเพราะพระคริสต์
8 ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้านับทุกสิ่งเป็นขาดทุน
เพราะการรู้จักพระคริสต์เยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ามีคุณค่าสูงส่งยิ่งกว่า
ข้าพเจ้าสูญเสียทุกสิ่งเพราะพระองค์ และนับสิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงขยะ เพื่อจะได้พระคริสต์มาเป็นกำไร
9 และเมื่อพบข้าพเจ้า ก็จะพบว่าข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์
โดยไม่ได้มีความชอบธรรมของตนเองที่มาจากธรรมบัญญัติ
แต่มีความชอบธรรมที่มาโดยความเชื่อในพระคริสต์ คือความชอบธรรมจากพระเจ้าที่มาโดยความเชื่อ
10 เพื่อข้าพเจ้าจะรู้จักพระองค์ รู้จักพลังแห่งการฟื้นขึ้นจากความตายของพระองค์
และมีส่วนร่วมในความทุกข์ของพระองค์ โดยถูกทำให้มีสภาพตามแบบความตายของพระองค์
11 เผื่อว่าข้าพเจ้าจะได้บรรลุถึงการฟื้นขึ้นจากความตายด้วยทางใดทางหนึ่ง
12 ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าได้รับสิ่งนั้นแล้ว หรือสมบูรณ์แล้ว แต่ข้าพเจ้ามุ่งหน้าต่อไป เพื่อจะคว้าสิ่งนั้นไว้
เพราะพระคริสต์เยซูได้คว้าข้าพเจ้าไว้เพื่อสิ่งนั้นแล้ว
13 พี่น้อง ข้าพเจ้ายังไม่ถือว่าตนเองคว้าสิ่งนั้นไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำสิ่งเดียว คือลืมสิ่งที่อยู่ข้างหลัง
และเหยียดตัวไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า
14 ข้าพเจ้ามุ่งหน้าไปยังหลักชัย เพื่อรับรางวัลแห่งการเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้า
ในพระคริสต์เยซู
15 ดังนั้น พวกเราทุกคนที่สมบูรณ์แล้ว จงคิดเช่นนี้ และถ้าพวกคุณคิดต่างออกไปในเรื่องใด
พระเจ้าก็จะเปิดเผยเรื่องนั้นแก่พวกคุณด้วย
16 อย่างไรก็ตาม เรามาถึงระดับใดแล้ว ก็จงดำเนินตามหลักเดียวกัน และมีความคิดอย่างเดียวกัน
17 พี่น้อง จงร่วมกันเอาอย่างข้าพเจ้า และสังเกตคนที่ดำเนินชีวิตตามแบบนี้
เพราะพวกคุณมีเราเป็นแบบอย่าง
18 มีหลายคนดำเนินชีวิตเป็นศัตรูของกางเขนของพระคริสต์
ข้าพเจ้าเคยบอกพวกคุณเรื่องพวกเขาบ่อย ๆ และบัดนี้ก็บอกอีกทั้งน้ำตา
19 จุดจบของพวกเขาคือความพินาศ พระเจ้าของพวกเขาคือท้อง พวกเขาอวดสิ่งที่น่าอับอาย
และคิดถึงเรื่องทางโลก
20 แต่เราเป็นพลเมืองของสวรรค์ และจากสวรรค์นั้น เราเฝ้ารอพระผู้ช่วยให้รอด
คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
21 พระองค์จะเปลี่ยนร่างกายที่ต่ำต้อยของเรา ให้มีสภาพตามแบบร่างกายที่มีพระสิริของพระองค์
ด้วยพลังที่ทำให้พระองค์สามารถทำให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระองค์

4

1 ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าคิดถึง ผู้เป็นความยินดีและมงกุฎของข้าพเจ้า พี่น้องที่รัก
จงยืนหยัดมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นนี้
2 ข้าพเจ้าขอร้องยูโอเดีย และขอร้องสินทิเค ให้มีความคิดอย่างเดียวกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า
3 และข้าพเจ้าขอร้องคุณด้วย ผู้เป็นคู่ร่วมงานที่แท้จริง จงช่วยผู้หญิงสองคนนี้
เพราะพวกเธอได้ตรากตรำร่วมกับข้าพเจ้าเพื่อข่าวดี พร้อมกับเคลเมนต์ และเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ
ของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของพวกเขาอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต

4 จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอ ข้าพเจ้าขอพูดอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดี
5 ขอให้ความอ่อนโยนของพวกคุณเป็นที่รู้แก่ทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ใกล้แล้ว
6 อย่ากังวลเรื่องใดเลย แต่ในทุกเรื่อง จงอธิษฐานและวิงวอนต่อพระเจ้า พร้อมทั้งขอบคุณพระองค์
และขอสิ่งที่พวกคุณต้องการจากพระองค์
7 แล้วสันติสุขของพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง
จะเฝ้ารักษาหัวใจและความคิดของพวกคุณในพระคริสต์เยซู
8 สุดท้ายนี้ พี่น้อง สิ่งใดจริง สิ่งใดน่านับถือ สิ่งใดชอบธรรม สิ่งใดบริสุทธิ์ สิ่งใดน่ารัก
สิ่งใดเป็นที่กล่าวถึงในทางดี ถ้ามีคุณธรรมใด หรือมีสิ่งใดน่าสรรเสริญ ก็จงคิดถึงสิ่งเหล่านี้
9 สิ่งที่พวกคุณเรียนรู้ รับ ฟัง และเห็นจากข้าพเจ้า ก็จงทำสิ่งเหล่านั้น
แล้วพระเจ้าแห่งสันติสุขจะอยู่กับพวกคุณ
10 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในองค์พระผู้เป็นเจ้า
ที่ในที่สุดพวกคุณกลับมาแสดงความห่วงใยต่อข้าพเจ้าอีกครั้ง จริง ๆ แล้วพวกคุณห่วงใยอยู่เสมอ
แต่ไม่มีโอกาสแสดงออก
11 ข้าพเจ้าไม่ได้พูดเช่นนี้เพราะขาดแคลน เพราะข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ไม่ว่าอยู่ในสภาพใด
ก็พอใจกับสภาพนั้นได้
12 ข้าพเจ้ารู้จักการอยู่อย่างต่ำต้อย และรู้จักการมีเหลือเฟือ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด
ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เคล็ดลับแล้วว่า จะอยู่ได้ทั้งเมื่ออิ่มและเมื่อหิว ทั้งเมื่อมีเหลือเฟือและเมื่อขัดสน
13 ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ ผู้ให้กำลังแก่ข้าพเจ้า
14 แต่ถึงกระนั้น พวกคุณก็ทำดีแล้วที่มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของข้าพเจ้า
15 พวกคุณชาวฟีลิปปีเองก็รู้ว่า ในช่วงเริ่มต้นของข่าวดี เมื่อข้าพเจ้าออกจากแคว้นมาซิโดเนีย
ไม่มีประชาคมใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในเรื่องการให้และการรับ นอกจากพวกคุณเท่านั้น
16 แม้ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในเมืองเธสะโลนิกา
พวกคุณก็ส่งสิ่งของมาช่วยความจำเป็นของข้าพเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า
17 ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าแสวงหาของขวัญ แต่ข้าพเจ้าแสวงหาผลที่เพิ่มพูนขึ้นในบัญชีของพวกคุณ
18 ข้าพเจ้ามีทุกอย่างและมีเหลือเฟือ ข้าพเจ้ามีเต็มพอแล้ว
หลังจากได้รับสิ่งของจากพวกคุณผ่านเอปาโฟรดิทัส สิ่งเหล่านี้เป็นกลิ่นหอมหวาน
เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้ารับ และเป็นที่พอใจของพระองค์
19 พระเจ้าของข้าพเจ้าจะจัดสิ่งจำเป็นทุกอย่างให้พวกคุณ
ตามความมั่งคั่งในพระสิริของพระองค์ในพระคริสต์เยซู
20 ขอพระสิริมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเรา ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
21 ขอส่งคำทักทายถึงผู้บริสุทธิ์ทุกคนในพระคริสต์เยซู
พี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้าส่งคำทักทายมาถึงพวกคุณ
22 ผู้บริสุทธิ์ทุกคนส่งคำทักทายมาถึงพวกคุณ โดยเฉพาะคนที่อยู่ในครัวเรือนของซีซาร์
23 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า อยู่กับพวกคุณทุกคน อาเมน

จดหมายของเปาโลถึงชาวโคโลสี

1 เปาโล อัครทูตของพระคริสต์*เยซูตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีพี่น้องของเรา
2 ถึงผู้บริสุทธิ์และพี่น้อง†ผู้ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ที่เมืองโคโลสี
ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่พวกคุณจากพระเจ้าพระบิดาของเรา
และจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
3 เราขอบคุณพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
และอธิษฐานเพื่อพวกคุณเสมอ
4 เพราะเราได้ยินถึงความเชื่อของพวกคุณในพระคริสต์เยซู
และความรักที่พวกคุณมีต่อผู้บริสุทธิ์ทุกคน
5 เพราะความหวังที่เก็บไว้สำหรับพวกคุณในสวรรค์
ซึ่งพวกคุณเคยได้ยินมาก่อนจากถ้อยคำแห่งความจริง คือข่าวดี
6 ข่าวดีนี้มาถึงพวกคุณแล้ว และกำลังเกิดผลและเติบโตไปทั่วโลก
เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นในหมู่พวกคุณ ตั้งแต่วันที่พวกคุณได้ยินและรู้จักพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริง
7 พวกคุณได้เรียนรู้เรื่องนี้จากเอปาฟรัส เพื่อนร่วมรับใช้ที่รักของเรา
เขาเป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์เพื่อพวกคุณ‡
8 และเขายังเล่าให้เราฟังถึงความรักของพวกคุณในพระวิญญาณ
9 ด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่วันที่เราได้ยินเรื่องนี้ เราก็ไม่หยุดอธิษฐานและวิงวอนเพื่อพวกคุณ
ขอให้พวกคุณเต็มเปี่ยมด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์
พร้อมด้วยปัญญาและความเข้าใจทางวิญญาณทุกด้าน
10 เพื่อพวกคุณจะดำเนินชีวิตอย่างสมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่พอใจของพระองค์ในทุกด้าน
โดยเกิดผลในงานดีทุกอย่าง และเติบโตขึ้นในการรู้จักพระเจ้า
11 ขอให้พวกคุณเข้มแข็งด้วยพลังทุกด้าน ตามกำลังแห่งพระสิริของพระองค์
เพื่อจะอดทนและพากเพียรได้อย่างเต็มที่ด้วยความยินดี
12 และขอบคุณพระบิดา ผู้ทำให้เราพร้อมที่จะมีส่วนในมรดกของผู้บริสุทธิ์ในความสว่าง
13 พระองค์ช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด
และย้ายเราเข้าสู่อาณาจักรของพระบุตรที่พระองค์รัก
14 ในพระบุตรนั้น เราได้รับการไถ่§ คือการยกโทษบาปของเรา
15 พระองค์เป็นภาพของพระเจ้าผู้ที่ไม่มีใครมองเห็น เป็นบุตรหัวปีของสิ่งสร้างทั้งปวง
16 เพราะพระองค์สร้างทุกสิ่ง ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก สิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น
ไม่ว่าจะเป็นบัลลังก์ อำนาจปกครอง บรรดาผู้ครอง หรือผู้มีอำนาจ
ทุกสิ่งถูกสร้างขึ้นผ่านพระองค์และเพื่อพระองค์
17 พระองค์มีอยู่ก่อนทุกสิ่ง และทุกสิ่งยึดโยงอยู่ด้วยกันในพระองค์
18 พระองค์เป็นศีรษะของร่างกาย คือประชาคม พระองค์เป็นจุดเริ่มต้น
เป็นบุตรหัวปีจากบรรดาผู้ตาย เพื่อพระองค์จะเป็นผู้สูงสุดในทุกสิ่ง
19 เพราะความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นพอใจที่จะดำรงอยู่ในพระองค์

---

* **1:1 1:1** “คริสต์” หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม” † **1:2 1:2** คำที่แปลว่า “พี่น้อง” ในที่นี้ และในที่อื่นเมื่อบริบทเปิดให้อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมครอบครัว” ‡ **1:7 1:7** NU อ่านว่า “เพื่อเรา” § **1:14 1:14** TR เพิ่มว่า “โดยเลือดของพระองค์”

20 และความเต็มเปี่ยมนั้นพอใจที่จะทำให้ทุกสิ่งคืนดีกับตนเองโดยพระองค์
ไม่ว่าสิ่งบนแผ่นดินโลกหรือสิ่งในสวรรค์ โดยพระองค์ได้สร้างสันติสุขด้วยเลือดบนกางเขนของพระองค์
21 ครั้งหนึ่งพวกคุณเคยห่างเหินและเป็นศัตรูในความคิด
ท่ามกลางการกระทำอันชั่วร้ายของพวกคุณ
22 แต่บัดนี้พระองค์ได้ทำให้พวกคุณคืนดีกับพระองค์แล้ว
ผ่านความตายในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังของพระคริสต์
เพื่อจะนำพวกคุณมาอยู่ต่อหน้าพระองค์อย่างบริสุทธิ์ ไม่มีข้อบกพร่อง และไม่มีที่ติ
23 หากพวกคุณยังคงอยู่ในความเชื่ออย่างมั่นคง มีรากฐานแน่นหนา
และไม่ถูกดึงออกจากความหวังของข่าวดีที่พวกคุณได้ยิน
ข่าวดีนี้ได้รับการประกาศแก่สิ่งสร้างทั้งปวงใต้ฟ้า และข้าพเจ้าเปาโลได้เป็นผู้รับใช้ของข่าวดีนี้
24 บัดนี้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในความทุกข์ที่รับเพื่อพวกคุณ และในเนื้อหนังของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ากำลังเติมเต็มส่วนที่ยังขาดอยู่ของความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อร่างกายของพระองค์
ซึ่งก็คือประชาคม
25 ข้าพเจ้าได้เป็นผู้รับใช้ของประชาคม ตามหน้าที่ดูแลที่พระเจ้ามอบแก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกคุณ
เพื่อทำให้ถ้อยคำของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วน
26 คือความลับที่ซ่อนเร้นมาตลอดหลายยุคและหลายชั่วอายุคน
แต่บัดนี้ความลับนั้นได้รับการเปิดเผยแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว
27 พระเจ้าพอใจให้ผู้บริสุทธิ์เหล่านี้รู้ว่า
ความลับนี้ท่ามกลางคนต่างชาติมีความมั่งคั่งแห่งพระสิริเพียงใด นั่นคือพระคริสต์อยู่ในพวกคุณ
ซึ่งเป็นความหวังแห่งพระสิริ
28 เราประกาศพระองค์ ตักเตือนทุกคน และสอนทุกคนด้วยปัญญาทุกอย่าง
เพื่อเราจะนำทุกคนมาให้อยู่ในความสมบูรณ์ในพระคริสต์เยซู
29 เพื่อสิ่งนี้ ข้าพเจ้าจึงตรากตรำและต่อสู้
ตามการทำงานของพระองค์ที่สำแดงพลังอยู่ในตัวข้าพเจ้า

2

1 ข้าพเจ้าอยากให้พวกคุณรู้ว่า ข้าพเจ้าต่อสู้อย่างหนักเพียงใดเพื่อพวกคุณ เพื่อคนที่เมืองเลาดีเซีย
และเพื่อทุกคนที่ยังไม่เคยเห็นหน้าข้าพเจ้าในเนื้อหนัง
2 เพื่อหัวใจของพวกเขาจะได้รับการปลอบใจ และพวกเขาจะผูกพันกันด้วยความรัก
จนได้รับความมั่งคั่งทั้งหมดจากความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมที่เกิดจากความเข้าใจ
เพื่อพวกเขาจะรู้จักความลับของพระเจ้า ทั้งของพระบิดาและของพระคริสต์
3 ในพระองค์มีขุมทรัพย์แห่งปัญญาและความรู้ทั้งหมดซ่อนอยู่
4 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อไม่ให้ใครหลอกพวกคุณด้วยถ้อยคำที่ฟังน่าเชื่อถือ
5 แม้ตัวข้าพเจ้าจะไม่ได้อยู่กับพวกคุณในเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าก็อยู่กับพวกคุณในจิตวิญญาณ
และชื่นชมยินดีที่ได้เห็นความเป็นระเบียบของพวกคุณ และความมั่นคงแห่งความเชื่อในพระคริสต์
6 ดังนั้น เมื่อพวกคุณได้รับพระคริสต์เยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็จงดำเนินชีวิตอยู่ในพระองค์
7 จงหยั่งรากและรับการเสริมสร้างขึ้นในพระองค์ มั่นคงในความเชื่อตามที่พวกคุณได้รับการสอน
และเปี่ยมล้นด้วยการขอบคุณ
8 จงระวัง อย่าให้ใครปล้นพวกคุณไปด้วยปรัชญาและคำหลอกลวงอันว่างเปล่า
ซึ่งเป็นไปตามประเพณีของมนุษย์ ตามวิญญาณพื้นฐานของโลก และไม่ได้เป็นไปตามพระคริสต์

9 เพราะความเต็มเปี่ยมทั้งหมดของความเป็นพระเจ้าดำรงอยู่ในพระองค์ในรูปกาย
10 และในพระองค์พวกคุณได้รับความเต็มเปี่ยมแล้ว
พระองค์เป็นศีรษะเหนือผู้ครองและผู้มีอำนาจทุกคน
11 ในพระองค์ พวกคุณยังได้รับการเข้าสุหนัตที่ไม่ได้ทำด้วยมือ
คือการถอดร่างกายแห่งบาปของเนื้อหนังออก นี่คือการเข้าสุหนัตของพระคริสต์
12 พวกคุณถูกฝังไว้กับพระองค์ในการรับบัพติศมา
และในการรับบัพติศมานั้นพวกคุณก็ฟื้นขึ้นพร้อมกับพระองค์ โดยความเชื่อในการทำงานของพระเจ้า
ผู้ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
13 พวกคุณเคยตายเพราะการละเมิดของตน และเพราะเนื้อหนังของพวกคุณไม่ได้เข้าสุหนัต
แต่พระเจ้าทำให้พวกคุณมีชีวิตขึ้นพร้อมกับพระองค์ และยกโทษการละเมิดทั้งหมดของเรา
14 พระองค์ลบล้างเอกสารลายมือที่มีข้อกำหนดซึ่งเป็นปฏิปักษ์ต่อเรา
พระองค์เอาเอกสารนั้นออกไปโดยตอกไว้ที่กางเขน
15 พระองค์ปลดเปลื้องบรรดาผู้ครองและผู้มีอำนาจ แล้วนำพวกเขาออกมาแสดงอย่างเปิดเผย
และมีชัยเหนือพวกเขาในสิ่งนั้น
16 เพราะฉะนั้น อย่าให้ใครตัดสินพวกคุณเรื่องการกิน การดื่ม วันเทศกาล วันขึ้นหนึ่งค่ำ
หรือวันสะบาโต
17 สิ่งเหล่านี้เป็นเงาของสิ่งที่จะมา แต่ร่างกายเป็นของพระคริสต์
18 อย่าให้ใครชิงรางวัลของพวกคุณไป ด้วยการถ่อมตนอย่างจงใจและการนมัสการทูตสวรรค์
หมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่เขาไม่ได้เห็น และทะนงตนอย่างไร้เหตุผลด้วยความคิดของเนื้อหนัง
19 โดยไม่ได้ยึดมั่นในศีรษะ
ซึ่งร่างกายทั้งหมดได้รับการหล่อเลี้ยงและเชื่อมเข้าด้วยกันทางข้อต่อและเอ็นต่าง ๆ จากพระองค์
แล้วเติบโตขึ้นตามที่พระเจ้าทำให้เติบโต
20 ถ้าพวกคุณตายกับพระคริสต์และพ้นจากวิญญาณพื้นฐานของโลกแล้ว
ทำไมพวกคุณยังยอมอยู่ใต้ข้อกำหนดต่าง ๆ ราวกับว่ายังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้
21 ว่า “อย่าจับ อย่าชิม อย่าแตะต้อง”
22 สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเสื่อมสลายไปเมื่อใช้แล้ว
และข้อกำหนดเหล่านี้ก็เป็นไปตามคำสั่งและคำสอนของมนุษย์
23 สิ่งเหล่านี้ดูเหมือนมีปัญญา ด้วยการนมัสการที่กำหนดขึ้นเอง การถ่อมตน
และการทำให้ร่างกายลำบาก แต่ไม่มีคุณค่าอะไรในการต่อสู้กับการปล่อยตามใจเนื้อหนัง

3

1 ถ้าเช่นนั้น เมื่อพวกคุณฟื้นขึ้นพร้อมกับพระคริสต์แล้ว จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน
ที่ซึ่งพระคริสต์นั่งอยู่ที่ขวามือของพระเจ้า
2 จงมุ่งความคิดไปที่สิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก
3 เพราะพวกคุณตายแล้ว และชีวิตของพวกคุณซ่อนอยู่กับพระคริสต์ในพระเจ้า
4 เมื่อพระคริสต์ผู้เป็นชีวิตของเราปรากฏ พวกคุณก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในพระสิริด้วย
5 เพราะฉะนั้น จงทำให้อวัยวะของพวกคุณที่อยู่บนแผ่นดินโลกตายไป การผิดศีลธรรมทางเพศ
ความไม่บริสุทธิ์ ความใคร่เสื่อมทราม ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งก็คือการบูชารูปเคารพ
6 เพราะสิ่งเหล่านี้ พระพิโรธของพระเจ้าจึงมาเหนือบรรดาลูกแห่งความไม่เชื่อฟัง
7 พวกคุณเองก็เคยดำเนินเช่นนั้น เมื่อยังใช้ชีวิตอยู่ในสิ่งเหล่านี้

8 แต่บัดนี้ พวกคุณต้องทิ้งสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ได้แก่ ความโกรธ ความเดือดดาล ความมุ่งร้าย
การใส่ร้าย และคำพูดหยาบคายจากปากของพวกคุณ
9 อย่าโกหกกัน เพราะพวกคุณได้ถอดคนเก่าพร้อมกับการกระทำของคนเก่านั้นออกแล้ว
10 และได้สวมคนใหม่ ซึ่งกำลังได้รับการเปลี่ยนใหม่ในความรู้ ตามภาพของพระผู้สร้างเขา
11 ในคนใหม่นั้นไม่มีทั้งกรีกหรือยิว ไม่มีพวกเข้าสุหนัตหรือพวกไม่เข้าสุหนัต
ไม่มีคนป่าเถื่อนหรือชาวไซเธีย ไม่มีทาสหรือคนเสรี แต่พระคริสต์เป็นทุกสิ่งและอยู่ในทุกคน
12 เพราะฉะนั้น ในฐานะคนที่พระเจ้าเลือก ผู้บริสุทธิ์และเป็นที่รัก
จงสวมใจที่เต็มด้วยความเมตตาสงสาร ความกรุณา ความไม่ถือตัว ความถ่อมตน และความอดทน
13 จงอดกลั้นต่อกันและยกโทษให้กัน ถ้าใครมีข้อขุ่นข้องใจกับอีกคนหนึ่ง
พระคริสต์ยกโทษให้พวกคุณอย่างไร พวกคุณก็จงทำอย่างนั้น
14 เหนือสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด จงดำเนินชีวิตด้วยความรัก ซึ่งเป็นสายสัมพันธ์แห่งความสมบูรณ์
15 และจงให้สันติสุขของพระเจ้าครองอยู่ในหัวใจของพวกคุณ
พวกคุณได้รับการเรียกมาสู่สันติสุขนี้ในร่างกายเดียว และจงมีใจขอบคุณ
16 จงให้ถ้อยคำของพระคริสต์อยู่ในพวกคุณอย่างมากมาย สอนและตักเตือนกันด้วยปัญญาทุกด้าน
ด้วยเพลงสดุดี บทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงทางวิญญาณ
ร้องเพลงด้วยพระคุณในหัวใจถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
17 ไม่ว่าพวกคุณจะทำอะไรด้วยคำพูดหรือการกระทำ
จงทำทุกอย่างในนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับขอบคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์
18 ภรรยาทั้งหลาย จงยอมอ่อนน้อมต่อสามีของตน ตามที่เหมาะสมในองค์พระผู้เป็นเจ้า
19 สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของตน และอย่ามีใจขมขื่นต่อพวกเธอ
20 ลูกทั้งหลาย จงเชื่อฟังพ่อแม่ในทุกเรื่อง เพราะสิ่งนี้เป็นที่พอใจขององค์พระผู้เป็นเจ้า
21 พ่อทั้งหลาย อย่ายั่วยุลูกของตน เพื่อพวกเขาจะไม่ท้อใจ
22 ทาสทั้งหลาย จงเชื่อฟังนายของตนตามเนื้อหนังในทุกเรื่อง
ไม่ใช่รับใช้เฉพาะเวลาที่นายมองอยู่เหมือนคนที่เอาใจมนุษย์ แต่จงทำด้วยใจจริงที่ไม่แบ่งแยก
และยำเกรงพระเจ้า
23 ไม่ว่าพวกคุณจะทำอะไร จงทำด้วยสุดใจ เหมือนทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์
24 เพราะพวกคุณรู้ว่า จะได้รับรางวัลเป็นมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพราะพวกคุณรับใช้พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า
25 ส่วนผู้ที่ทำผิดจะได้รับผลตอบแทนจากความผิดที่ตนทำ และไม่มีการลำเอียงเข้าข้างใคร

4

1 นายทั้งหลาย จงให้สิ่งที่ยุติธรรมและเท่าเทียมแก่ทาสของตน
เพราะรู้ว่าผู้เป็นนายของพวกคุณก็อยู่ในสวรรค์
2 จงอธิษฐานต่อไปอย่างมั่นคง เฝ้าระวังในการอธิษฐานพร้อมกับขอบคุณพระเจ้า
3 และอธิษฐานเพื่อเราด้วย ขอพระเจ้าเปิดประตูให้เราได้กล่าวถ้อยคำ
เพื่อพูดถึงความลับของพระคริสต์ ซึ่งเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่อยู่
4 เพื่อข้าพเจ้าจะเปิดเผยความลับนั้นอย่างที่ควรกล่าว
5 จงดำเนินชีวิตอย่างมีปัญญากับคนภายนอก และใช้ทุกโอกาสให้คุ้มค่า
6 ให้คำพูดของพวกคุณเปี่ยมด้วยพระคุณเสมอ และปรุงด้วยเกลือ
เพื่อพวกคุณจะรู้ว่าควรตอบแต่ละคนอย่างไร

7 ทีคิกัส พี่น้องที่รัก ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ และผู้เป็นทาสร่วมกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
จะเล่าเรื่องทั้งหมดของข้าพเจ้าให้พวกคุณรู้
8 ข้าพเจ้าส่งเขาไปหาพวกคุณด้วยเหตุนี้เอง เพื่อเขาจะได้รู้ว่าพวกคุณเป็นอย่างไร
และปลอบประโลมหัวใจของพวกคุณ
9 ข้าพเจ้าส่งโอนีสิมัส พี่น้องที่ซื่อสัตย์และเป็นที่รัก ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกคุณไปพร้อมกับเขา
ทั้งสองจะเล่าให้พวกคุณรู้ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นที่นี่
10 อาริสทารคัส เพื่อนร่วมคุกของข้าพเจ้า ฝากคำทักทายมาถึงพวกคุณ พร้อมกับมาระโก
ลูกพี่ลูกน้องของบารนาบัส ซึ่งพวกคุณได้รับคำสั่งเกี่ยวกับเขาแล้วว่า “ถ้าเขามาหาพวกคุณ
จงต้อนรับเขา”
11 และเยชูผู้มีชื่อว่ายุสทัสก็ฝากคำทักทายด้วย ในบรรดาคนที่เข้าสุหนัต
มีเพียงคนเหล่านี้ที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าเพื่ออาณาจักรของพระเจ้า
และพวกเขาได้เป็นกำลังใจแก่ข้าพเจ้า
12 เอปาฟรัส ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกคุณและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝากคำทักทายมาถึงพวกคุณ
เขาต่อสู้อยู่เสมอเพื่อพวกคุณในคำอธิษฐาน
เพื่อพวกคุณจะยืนหยัดอย่างสมบูรณ์และครบถ้วนในทุกสิ่งที่พระเจ้าประสงค์
13 ข้าพเจ้ายืนยันได้ว่า เขามีความกระตือรือร้นอย่างมากเพื่อพวกคุณ เพื่อคนที่เมืองเลาดีเซีย
และเพื่อคนที่เมืองเฮียราโปลิส
14 ลูกา แพทย์ที่รัก และเดมาส ฝากคำทักทายมาถึงพวกคุณ
15 ขอฝากคำทักทายถึงพี่น้องที่เมืองเลาดีเซีย ถึงนิมฟาส และถึงประชาคมที่อยู่ในบ้านของเขา
16 เมื่อพวกคุณอ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงให้ประชาคมที่เมืองเลาดีเซียได้อ่านด้วย
และพวกคุณก็จงอ่านจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียด้วย
17 จงบอกอาร์คิปปัสว่า “จงเอาใจใส่งานรับใช้ที่คุณได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อทำงานนั้นให้สำเร็จ”
18 ข้าพเจ้าเปาโลเขียนคำทักทายนี้ด้วยมือของข้าพเจ้าเอง จงระลึกถึงโซ่ตรวนของข้าพเจ้า
ขอพระคุณอยู่กับพวกคุณ อาเมน

จดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกา

1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี
ถึงประชาคมของชาวเธสะโลนิกาที่อยู่ในพระเจ้าพระบิดาและองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์*
ขอให้พวกคุณได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์
2 เราขอบคุณพระเจ้าเสมอสำหรับพวกคุณทุกคน และกล่าวถึงพวกคุณในคำอธิษฐานของเรา
3 เราระลึกอยู่เสมอถึงงานที่เกิดจากความเชื่อของพวกคุณ ความตรากตรำที่เกิดจากความรัก
และความอดทนที่เกิดจากความหวังในองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรา
ต่อหน้าพระเจ้าพระบิดาของเรา
4 พี่น้อง† ผู้เป็นที่รักของพระเจ้า เรารู้ว่าพวกคุณเป็นผู้ที่พระองค์เลือกไว้
5 เพราะข่าวดีของเรามาถึงพวกคุณไม่ใช่ด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยพลัง ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
และด้วยความมั่นใจอย่างเต็มที่ พวกคุณรู้ว่าเมื่อเราอยู่ท่ามกลางพวกคุณเพื่อประโยชน์ของพวกคุณ
เราประพฤติตัวอย่างไร
6 พวกคุณได้เอาอย่างเราและองค์พระผู้เป็นเจ้า
โดยรับถ้อยคำนั้นท่ามกลางความทุกข์ยากมากมายด้วยความยินดีที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
7 จนพวกคุณกลายเป็นแบบอย่างแก่ผู้เชื่อทุกคนในแคว้นมาซิโดเนียและอาคายา
8 เพราะถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้แพร่ออกไปจากพวกคุณ
ไม่ใช่เฉพาะในแคว้นมาซิโดเนียและอาคายาเท่านั้น
แต่ความเชื่อที่พวกคุณมีต่อพระเจ้าก็แพร่ไปทุกแห่ง จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก
9 เพราะคนเหล่านั้นเองเล่าถึงเราว่า พวกคุณต้อนรับเราอย่างไร
และพวกคุณหันจากรูปเคารพมาหาพระเจ้าอย่างไร เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่และเที่ยงแท้
10 และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ คือเยซู ผู้ที่พระเจ้าทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย
และผู้ช่วยเราให้พ้นจากพระพิโรธที่จะมาถึง

2

1 พี่น้อง พวกคุณเองก็รู้ว่าการที่เรามาหาพวกคุณไม่ได้ไร้ผล
2 แต่ทั้งที่ก่อนหน้านั้นเราได้ทนทุกข์และถูกปฏิบัติอย่างน่าอับอายที่เมืองฟีลิปปี ตามที่พวกคุณรู้
เราก็ยังกล้าบอกข่าวดีของพระเจ้าแก่พวกคุณด้วยความมั่นใจในพระเจ้าของเราท่ามกลางการต่อสู้
อย่างหนัก
3 เพราะคำเตือนสอนของเราไม่ได้มาจากความหลงผิด ไม่ได้มาจากความไม่บริสุทธิ์
และไม่ได้ใช้การหลอกลวง
4 แต่พระเจ้าได้ทดสอบเราและเห็นชอบที่จะมอบข่าวดีไว้กับเรา เราจึงพูด ไม่ใช่เพื่อเอาใจมนุษย์
แต่เพื่อให้พระเจ้าพอใจ ผู้ทดสอบใจของเรา
5 พวกคุณก็รู้ว่าเราไม่เคยใช้คำพูดประจบสอพลอ และไม่ได้ใช้ข้ออ้างเพื่อบังหน้าความโลภ
พระเจ้าเป็นพยาน
6 เราไม่ได้แสวงหาเกียรติจากมนุษย์ ไม่ว่าจากพวกคุณหรือจากคนอื่น
แม้เราจะมีสิทธิ์ใช้อำนาจในฐานะอัครทูตของพระคริสต์
7 แต่เราอ่อนโยนท่ามกลางพวกคุณ เหมือนแม่ที่ให้นมลูกทะนุถนอมลูกของตนเอง

---

* **1:1 1:1** “คริสต์” หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม” † **1:4 1:4** คำว่า “พี่น้อง” ในข้อนี้ และในที่อื่นที่บริบทเอื้อ อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า “พี่น้องชายหญิง” หรือ “พี่น้องร่วมครอบครัว”

8 เพราะเรารักและคิดถึงพวกคุณมาก เราจึงยินดีแบ่งปันกับพวกคุณไม่เพียงข่าวดีของพระเจ้า
แต่แม้กระทั่งชีวิตของเราเอง เพราะพวกคุณเป็นที่รักยิ่งของเรา
9 พี่น้อง พวกคุณจำความเหน็ดเหนื่อยและความตรากตรำของเราได้
เราทำงานทั้งกลางคืนและกลางวันเพื่อไม่เป็นภาระแก่พวกคุณคนใด
ขณะที่เราประกาศข่าวดีของพระเจ้าแก่พวกคุณ
10 พวกคุณกับพระเจ้าเป็นพยานได้ว่า เราดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ ชอบธรรม
และไม่มีที่ติต่อพวกคุณผู้เชื่อ
11 พวกคุณรู้ว่าเราเตือนสอน ให้กำลังใจ และกำชับพวกคุณแต่ละคน เหมือนพ่อทำกับลูกของตน
12 เพื่อให้พวกคุณดำเนินชีวิตอย่างคู่ควรกับพระเจ้า
ผู้เรียกพวกคุณเข้าสู่อาณาจักรและพระสิริของพระองค์
13 เพราะเหตุนี้เราจึงขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอด้วยว่า
เมื่อพวกคุณได้รับข่าวสารจากพระเจ้าที่เราแจ้งแก่พวกคุณ พวกคุณก็รับมันไว้
ไม่ใช่ในฐานะคำของมนุษย์ แต่ในฐานะที่มันเป็นจริง ๆ คือคำของพระเจ้า
ซึ่งกำลังทำงานอยู่ในพวกคุณผู้เชื่อด้วย
14 พี่น้อง พวกคุณได้เอาอย่างประชาคมต่าง ๆ ของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ในพระคริสต์เยซู
เพราะพวกคุณเองก็ทนทุกข์จากคนชาติเดียวกัน เช่นเดียวกับที่ประชาคมเหล่านั้นทนทุกข์จากชาวยิว
15 ชาวยิวเหล่านั้นได้ฆ่าทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูและพวกผู้เผยพระวจนะของพวกเขาเอง
และขับไล่พวกเราออกไป พวกเขาไม่ทำให้พระเจ้าพอใจ และเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง
16 พวกเขาห้ามเราไม่ให้พูดกับคนต่างชาติเพื่อให้คนเหล่านั้นรอด
ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงสะสมบาปเพิ่มขึ้นอยู่เสมอจนเต็ม แต่พระพิโรธได้มาถึงพวกเขาจนถึงที่สุดแล้ว
17 ส่วนเรา พี่น้อง เมื่อเราถูกพรากจากพวกคุณชั่วระยะหนึ่ง แม้จะไม่ได้เห็นหน้ากัน
แต่ใจของเราไม่ได้ห่างจากพวกคุณ เราก็ยิ่งพยายามอย่างมากที่จะได้พบหน้าพวกคุณ
เพราะคิดถึงพวกคุณอย่างยิ่ง
18 เราจึงอยากมาหาพวกคุณ คือข้าพเจ้า เปาโล พยายามมาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ซาตานขัดขวางเรา
19 เพราะใครเล่าจะเป็นความหวัง ความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของเรา
ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูของเราเมื่อพระองค์มา□ ไม่ใช่พวกคุณหรือ□*
20 เพราะพวกคุณคือเกียรติและความยินดีของเรา

3

1 ดังนั้น เมื่อเราทนต่อไปไม่ไหว เราจึงเห็นควรว่าจะอยู่ที่เอเธนส์ตามลำพัง
2 และส่งทิโมธี พี่น้องของเราและผู้รับใช้ของพระเจ้าในข่าวดีของพระคริสต์
ไปเพื่อทำให้พวกคุณมั่นคงและให้กำลังใจพวกคุณในเรื่องความเชื่อ
3 เพื่อไม่ให้ใครหวั่นไหวเพราะความทุกข์ยากเหล่านี้
พวกคุณรู้อยู่แล้วว่าเราถูกกำหนดไว้ให้เผชิญสิ่งเหล่านี้
4 ที่จริงเมื่อเราอยู่กับพวกคุณ เราบอกพวกคุณล่วงหน้าแล้วว่าเราจะต้องทนทุกข์ยาก
และมันก็เกิดขึ้นเช่นนั้นตามที่พวกคุณรู้
5 ด้วยเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าทนต่อไปไม่ไหว ข้าพเจ้าจึงส่งคนไปเพื่อจะได้รู้เรื่องความเชื่อของพวกคุณ
ข้าพเจ้าเกรงว่าผู้ล่อลวงอาจล่อลวงพวกคุณ และความตรากตรำของเราจะกลายเป็นสิ่งไร้ผล

---

* **2:19 2:19** TR เพิ่มคำว่า □คริสต์□

6 แต่ตอนนี้ทิโมธีเพิ่งกลับมาหาเราจากพวกคุณ
และนำข่าวที่น่ายินดีเกี่ยวกับความเชื่อและความรักของพวกคุณมาให้เรา
เขายังบอกด้วยว่าพวกคุณระลึกถึงเราในทางที่ดีอยู่เสมอ และอยากพบเรา
เช่นเดียวกับที่เราอยากพบพวกคุณ
7 ด้วยเหตุนี้ พี่น้อง เราจึงได้รับกำลังใจเกี่ยวกับพวกคุณจากความเชื่อของพวกคุณ
ท่ามกลางความทุกข์ใจและความทุกข์ยากทั้งหมดของเรา
8 ตอนนี้เรามีชีวิตอยู่ หากพวกคุณยืนหยัดมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า
9 เราจะขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณให้สมกับความยินดีทั้งหมดที่เรามีเพราะพวกคุณต่อหน้า
พระเจ้าของเราได้อย่างไร
10 ทั้งกลางคืนและกลางวัน เราอธิษฐานอย่างมากมาย
ขอให้เราได้พบหน้าพวกคุณและทำให้สิ่งที่ยังขาดอยู่ในความเชื่อของพวกคุณสมบูรณ์ขึ้น
11 บัดนี้ขอพระเจ้าพระบิดาของเราเอง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรา
นำทางเราไปหาพวกคุณ
12 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้ความรักของพวกคุณที่มีต่อกันและต่อทุกคนเพิ่มพูนและล้นเหลือ
เช่นเดียวกับความรักของเราที่มีต่อพวกคุณ
13 เพื่อพระองค์จะทำให้ใจของพวกคุณมั่นคง ไม่มีที่ติในความบริสุทธิ์ต่อหน้าพระเจ้าพระบิดาของเรา
เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูของเรามาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงของพระองค์

4

1 สุดท้ายนี้ พี่น้อง เราขอร้องและกำชับพวกคุณในองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูว่า
ตามที่พวกคุณได้รับจากเราว่าควรดำเนินชีวิตอย่างไรและทำให้พระเจ้าพอใจอย่างไร
ขอให้พวกคุณทำเช่นนั้นยิ่ง ๆ ขึ้นไป
2 เพราะพวกคุณรู้ว่าคำสั่งอะไรบ้างที่เราให้พวกคุณโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซู
3 เพราะนี่คือพระประสงค์ของพระเจ้า คือการชำระพวกคุณให้บริสุทธิ์
ให้พวกคุณละเว้นจากการผิดศีลธรรมทางเพศ
4 ให้พวกคุณแต่ละคนรู้จักควบคุมร่างกายของตนเอง* ด้วยความบริสุทธิ์และมีเกียรติ
5 ไม่ปล่อยตัวตามความใคร่อย่างเร่าร้อนเหมือนคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า
6 อย่าให้ใครล่วงเกินหรือเอาเปรียบพี่น้องในเรื่องนี้
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเอาผิดผู้ที่ทำเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด
ดังที่เราเคยเตือนและยืนยันกับพวกคุณแล้ว
7 เพราะพระเจ้าไม่ได้เรียกเราให้ใช้ชีวิตอย่างไม่บริสุทธิ์ แต่ให้อยู่ในความบริสุทธิ์
8 ดังนั้นคนที่ปฏิเสธเรื่องนี้ไม่ได้ปฏิเสธมนุษย์ แต่ปฏิเสธพระเจ้า
ผู้ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์แก่พวกคุณด้วย
9 ส่วนเรื่องความรักฉันพี่น้องนั้น พวกคุณไม่จำเป็นต้องให้ใครเขียนสอน
เพราะพระเจ้าเองสอนพวกคุณให้รักกัน
10 และพวกคุณก็รักพี่น้องทุกคนทั่วแคว้นมาซิโดเนียอยู่แล้ว แต่พี่น้อง
เราขอให้พวกคุณรักกันยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ
11 จงมุ่งมั่นที่จะใช้ชีวิตอย่างสงบ ดูแลเรื่องของตนเอง และทำงานด้วยมือของตนเอง
ตามที่เราเคยสั่งพวกคุณไว้

* **4:4 4:4** ตามตัวอักษรว่า ครอบครองภาชนะของตนเอง

12 เพื่อพวกคุณจะดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสมต่อคนนอก และไม่ขาดแคลนอะไรเลย
13 พี่น้อง เราอยากให้พวกคุณรู้เรื่องผู้ที่หลับไปแล้ว เพื่อพวกคุณจะไม่เศร้าโศกเหมือนคนอื่น ๆ
ที่ไม่มีความหวัง
14 เพราะถ้าเราเชื่อว่าเยซูตายและฟื้นขึ้นมา
พระเจ้าก็จะนำผู้ที่หลับไปในเยซูมาพร้อมกับพระเยซูเช่นกัน
15 เราบอกพวกคุณเรื่องนี้ตามถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้า
คือพวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่และเหลืออยู่จนถึงเวลาที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามา
จะไม่มีทางไปก่อนผู้ที่หลับไปแล้ว
16 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะลงมาจากสวรรค์ พร้อมเสียงร้องสั่ง เสียงของหัวหน้าทูตสวรรค์
และเสียงแตรของพระเจ้า แล้วผู้ตายในพระคริสต์จะฟื้นขึ้นจากความตายก่อน
17 จากนั้นพวกเราที่ยังมีชีวิตอยู่และเหลืออยู่ จะถูกยกขึ้นไปพร้อมกับพวกเขาในเมฆ
เพื่อพบองค์พระผู้เป็นเจ้าในอากาศ แล้วเราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไป
18 ดังนั้นจงปลอบใจกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้

5

1 ส่วนเรื่องเวลาและวาระต่าง ๆ นั้น พี่น้อง พวกคุณไม่จำเป็นต้องให้ใครเขียนบอก
2 เพราะพวกคุณเองก็รู้ดีว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนขโมยในเวลากลางคืน
3 เมื่อพวกเขากำลังพูดว่า "สงบสุขและปลอดภัย" ความพินาศก็จะมาถึงพวกเขาอย่างฉับพลัน
เหมือนอาการเจ็บครรภ์ที่เกิดขึ้นกับหญิงมีครรภ์ และพวกเขาจะไม่มีทางหนีพ้น
4 แต่พวกคุณ พี่น้อง ไม่ได้อยู่ในความมืด วันนั้นจึงจะไม่ทำให้พวกคุณตั้งตัวไม่ทันเหมือนขโมย
5 พวกคุณทุกคนเป็นลูกของความสว่างและลูกของกลางวัน เราไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือความมืด
6 เพราะฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนคนอื่น แต่ให้ตื่นตัวและมีสติ
7 เพราะคนที่หลับก็หลับในเวลากลางคืน และคนที่เมาก็เมาในเวลากลางคืน
8 แต่เนื่องจากเราเป็นของกลางวัน ให้เรามีสติ สวมความเชื่อและความรักเป็นเกราะอก
และสวมความหวังในความรอดเป็นหมวกเกราะ
9 เพราะพระเจ้าไม่ได้กำหนดเราไว้สำหรับพระพิโรธ
แต่ให้ได้รับความรอดโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรา
10 ผู้ตายเพื่อเรา เพื่อว่าไม่ว่าเราจะตื่นหรือหลับ เราจะได้มีชีวิตอยู่ร่วมกับพระองค์
11 ดังนั้นจงให้กำลังใจกันและเสริมสร้างกันและกัน เหมือนที่พวกคุณกำลังทำอยู่แล้ว
12 พี่น้อง เราขอให้พวกคุณเห็นคุณค่าของผู้ที่ตรากตรำทำงานท่ามกลางพวกคุณ
ผู้ที่นำพวกคุณในองค์พระผู้เป็นเจ้าและตักเตือนพวกคุณ
13 และให้ความนับถือและให้เกียรติพวกเขาอย่างสูงด้วยความรัก เพราะงานที่พวกเขาทำ
จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ
14 พี่น้อง เราขอเตือนพวกคุณว่า จงตักเตือนคนที่ประพฤติตัวไม่เป็นระเบียบ ให้กำลังใจคนที่ท้อใจ
ช่วยเหลือคนอ่อนแอ และอดทนต่อทุกคน
15 ระวังอย่าให้ใครตอบแทนความชั่วด้วยความชั่วแก่ผู้ใด
แต่จงมุ่งทำสิ่งที่ดีต่อกันและต่อทุกคนเสมอ
16 จงชื่นชมยินดีเสมอ
17 จงอธิษฐานไม่หยุดหย่อน
18 จงขอบคุณในทุกสิ่ง เพราะนี่คือพระประสงค์ของพระเจ้าในพระคริสต์เยซูสำหรับพวกคุณ
19 อย่าดับพระวิญญาณ

20 อย่าดูหมิ่นคำพยากรณ์
21 จงทดสอบทุกสิ่ง แล้วยึดสิ่งที่ดีไว้ให้มั่น
22 จงละเว้นจากความชั่วทุกรูปแบบ
23 ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขเองชำระพวกคุณให้บริสุทธิ์อย่างครบถ้วน
และขอพระองค์รักษาทั้งวิญญาณ จิต และร่างกายของพวกคุณไว้โดยไม่มีที่ติ
เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรามา
24 พระองค์ผู้เรียกพวกคุณนั้นซื่อสัตย์ และพระองค์จะทำให้สำเร็จด้วย
25 พี่น้อง จงอธิษฐานเพื่อพวกเราด้วย
26 จงทักทายพี่น้องทุกคนด้วยจูบอันบริสุทธิ์
27 ข้าพเจ้าขอกำชับพวกคุณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจังว่า
ให้อ่านจดหมายฉบับนี้แก่พี่น้องผู้บริสุทธิ์ทุกคนฟัง
28 ขอพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเราอยู่กับพวกคุณ อาเมน

จดหมายฉบับที่สองของเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกา

1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี ถึงประชาคมของชาวเธสะโลนิกาที่อยู่ในพระเจ้าพระบิดาของเรา
และองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์
2 ขอให้พวกคุณได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา
และองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์
3 พี่น้อง* เราจำเป็นต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณเสมอ ซึ่งก็สมควรแล้ว
เพราะความเชื่อของพวกคุณเติบโตขึ้นอย่างมาก และความรักที่พวกคุณแต่ละคนมีต่อกันก็เพิ่มพูนขึ้น
4 จนเราเองอวดเรื่องพวกคุณในประชาคมต่าง ๆ ของพระเจ้า
เรื่องความอดทนและความเชื่อของพวกคุณ
ท่ามกลางการข่มเหงและความทุกข์ยากทั้งปวงที่พวกคุณกำลังทนอยู่
5 สิ่งนี้เป็นหลักฐานชัดเจนถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า
เพื่อให้ถือว่าพวกคุณคู่ควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งพวกคุณก็กำลังทนทุกข์เพื่ออาณาจักรนั้นด้วย
6 ในสายตาพระเจ้า การตอบแทนความทุกข์ยากแก่ผู้ที่ทำให้พวกคุณทุกข์ยากนั้นเป็นสิ่งที่ชอบธรรม
7 และพระองค์จะให้พวกคุณผู้ที่กำลังทุกข์ยากได้พักจากความทุกข์พร้อมกับเรา
เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูปรากฏจากสวรรค์ พร้อมเหล่าทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์อำนาจของพระองค์
ท่ามกลางเปลวไฟ
8 พระองค์จะลงโทษผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้า และผู้ที่ไม่เชื่อฟังข่าวดีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูของเรา
9 คนเหล่านี้จะรับโทษ คือความพินาศนิรันดร์ ห่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
และจากพระสิริแห่งพลังของพระองค์
10 ในวันนั้น เมื่อพระองค์มา พระองค์จะได้รับพระสิริในผู้บริสุทธิ์ของพระองค์
และพระองค์จะเป็นที่พิศวงในหมู่ทุกคนที่เชื่อ เพราะพวกคุณเชื่อคำพยานที่เราให้ไว้แก่พวกคุณ
11 ด้วยเหตุนี้ เราจึงอธิษฐานเพื่อพวกคุณเสมอ
ขอพระเจ้าของเราถือว่าพวกคุณคู่ควรกับการเรียกของพระองค์ และด้วยพลังของพระองค์
ขอให้พระองค์ทำให้ความปรารถนาทุกอย่างที่จะทำความดี
และงานที่เกิดจากความเชื่อของพวกคุณสำเร็จ
12 เพื่อพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูของเรา† จะได้รับพระสิริในพวกคุณ
และพวกคุณจะได้รับพระสิริในพระองค์ ตามพระคุณของพระเจ้าของเรา
และองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์

2

1 พี่น้อง เกี่ยวกับการมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรา
และการที่พวกเราจะมารวมกันอยู่กับพระองค์ เราขอพวกคุณว่า
2 อย่าหวั่นไหวทางความคิดหรือตกใจอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเกิดจากวิญญาณ จากคำพูด
หรือจากจดหมายที่อ้างว่ามาจากเรา ซึ่งบอกว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว
3 อย่าให้ใครหลอกลวงพวกคุณไม่ว่าด้วยวิธีใด เพราะวันนั้นจะไม่มาจนกว่าการกบฏ* จะเกิดขึ้นก่อน
และคนแห่งบาปจะถูกเปิดเผย คือบุตรแห่งความพินาศ

---

* **1:3 1:3** คำว่า "พี่น้อง" ในข้อนี้ และในที่อื่นที่บริบทเอื้อ อาจแปลได้อย่างถูกต้องว่า "พี่น้องชายหญิง" หรือ "พี่น้องร่วมครอบครัว"
† **1:12 1:12** TR เพิ่มคำว่า "คริสต์" * **2:3 2:3** หรือ การละทิ้งหรือ การแปรพักตร์

4 เขาต่อต้านและยกตัวเองเหนือทุกสิ่งที่เรียกว่าพระเจ้า หรือที่ผู้คนนมัสการ
จนเขาเข้าไปนั่งในวิหารของพระเจ้าอย่างผู้เป็นพระเจ้า และตั้งตัวว่าตนเป็นพระเจ้า
5 พวกคุณจำไม่ได้หรือว่า ตอนที่ข้าพเจ้ายังอยู่กับพวกคุณ ข้าพเจ้าเคยบอกเรื่องเหล่านี้แก่พวกคุณ
6 ตอนนี้พวกคุณรู้แล้วว่า อะไรกำลังยับยั้งเขาอยู่ เพื่อให้เขาถูกเปิดเผยเมื่อถึงเวลาของเขา
7 ความลับของการไร้กฎกำลังทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่มีผู้ที่กำลังยับยั้งอยู่ในตอนนี้
จนกว่าผู้นั้นจะถูกนำออกไปให้พ้นทาง
8 แล้วคนไร้กฎนั้นจะถูกเปิดเผย องค์พระผู้เป็นเจ้าจะฆ่าเขาด้วยลมหายใจจากปากของพระองค์
และทำลายเขาด้วยการปรากฏเมื่อพระองค์มา
9 การมาของคนนั้นเป็นไปตามการทำงานของซาตาน พร้อมด้วยพลังทุกอย่าง หมายสำคัญ
และการอัศจรรย์ที่หลอกลวง
10 พร้อมทั้งการหลอกลวงชั่วร้ายทุกอย่างสำหรับผู้ที่กำลังพินาศ
เพราะพวกเขาไม่ยอมรับความรักที่มีต่อความจริง ซึ่งจะทำให้พวกเขารอด
11 ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงส่งความหลงผิดอย่างรุนแรงมาถึงพวกเขา เพื่อให้พวกเขาเชื่อคำโกหก
12 เพื่อทุกคนที่ไม่เชื่อความจริง แต่กลับพอใจในความไม่ชอบธรรม จะถูกพิพากษา
13 แต่พี่น้องผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำเป็นต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณเสมอ
เพราะพระเจ้าเลือกพวกคุณไว้ตั้งแต่แรกเพื่อความรอด โดยการชำระให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณ
และการเชื่อในความจริง
14 พระองค์เรียกพวกคุณมาสู่สิ่งนี้โดยข่าวดีของเรา
เพื่อให้พวกคุณได้รับพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรา
15 ดังนั้น พี่น้อง จงยืนหยัดมั่นคง และยึดสิ่งที่เราได้ถ่ายทอดแก่พวกคุณไว้ให้มั่น
ไม่ว่าเราจะถ่ายทอดด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมาย
16 บัดนี้ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเราเอง และพระเจ้าพระบิดาของเรา ผู้ที่รักเรา
และประทานการปลอบใจที่คงอยู่ตลอดไป และความหวังที่ดีแก่เราด้วยพระคุณ
17 ปลอบใจพวกคุณ และทำให้พวกคุณมั่นคงในงานและคำพูดที่ดีทุกอย่าง

3

1 สุดท้าย พี่น้อง จงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะแพร่ออกไปอย่างรวดเร็ว
และได้รับเกียรติ เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นในหมู่พวกคุณ
2 และเพื่อเราจะพ้นจากคนที่ไร้เหตุผลและชั่วร้าย เพราะไม่ใช่ทุกคนที่มีความเชื่อ
3 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าซื่อสัตย์ พระองค์จะทำให้พวกคุณมั่นคง และปกป้องพวกคุณจากผู้ชั่วร้าย
4 เราเชื่อมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกคุณกำลังทำ และจะทำสิ่งที่เราสั่ง
5 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้านำใจของพวกคุณเข้าสู่ความรักของพระเจ้า และความอดทนของพระคริสต์
6 พี่น้อง ในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรา เราสั่งพวกคุณว่า
จงแยกตัวออกจากพี่น้องทุกคนที่ดำเนินชีวิตอย่างขัดขืน
และไม่ดำเนินตามสิ่งที่พวกเขาได้รับถ่ายทอดจากเรา
7 พวกคุณเองรู้ว่าควรเอาอย่างเราอย่างไร
เพราะเราไม่ได้ประพฤติตัวอย่างขัดขืนเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกคุณ
8 และเราไม่ได้กินอาหารของใครโดยไม่จ่ายเงิน
แต่เราทำงานด้วยความเหน็ดเหนื่อยและความตรากตรำทั้งกลางคืนและกลางวัน
เพื่อไม่เป็นภาระแก่พวกคุณคนใด

9 ไม่ใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่เราต้องการให้ตัวเราเป็นแบบอย่างเพื่อพวกคุณจะได้เอาอย่างเรา
10 ตอนที่เรายังอยู่กับพวกคุณ เราเคยสั่งไว้ว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้คนนั้นกิน
11 เราได้ยินว่ามีบางคนในหมู่พวกคุณดำเนินชีวิตอย่างขัดขืน ไม่ทำงานอะไรเลย
แต่กลับเที่ยววุ่นวายเรื่องของคนอื่น
12 เราสั่งและเตือนสอนคนเช่นนั้นในองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ ให้พวกเขาทำงานอย่างสงบ
และกินอาหารที่ตนเองหามาได้
13 แต่พี่น้อง อย่าเหนื่อยหน่ายในการทำสิ่งที่ถูกต้อง
14 ถ้าใครไม่เชื่อฟังคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงหมายคนนั้นไว้ และอย่าคบหากับเขา
เพื่อให้เขารู้สึกละอาย
15 แต่อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู จงตักเตือนเขาในฐานะพี่น้อง
16 บัดนี้ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุขเองประทานสันติสุขแก่พวกคุณเสมอในทุกทาง
ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับพวกคุณทุกคน
17 ข้าพเจ้า เปาโล เขียนคำทักทายนี้ด้วยมือของข้าพเจ้าเอง นี่เป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ
ข้าพเจ้าเขียนแบบนี้
18 ขอพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเราอยู่กับพวกคุณทุกคน อาเมน

จดหมายฉบับแรกของเปาโลถึงทิโมธี

1 เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์ ตามคำสั่งของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา
และองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์* ผู้เป็นความหวังของเรา
2 ถึงทิโมธี ลูกแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณ พระเมตตา
และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและพระคริสต์เยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอยู่กับคุณ
3 ตอนที่ข้าพเจ้ากำลังจะไปแคว้นมาซิโดเนีย ข้าพเจ้าเคยขอให้คุณอยู่ต่อที่เมืองเอเฟซัส
เพื่อกำชับบางคนไม่ให้สอนคำสอนที่ต่างออกไป
4 และไม่ให้สนใจนิทานปรัมปราหรือลำดับวงศ์ตระกูลที่ไม่มีที่สิ้นสุด
ซึ่งก่อให้เกิดการถกเถียงมากกว่าการดูแลสิ่งที่พระเจ้ามอบหมาย ซึ่งดำเนินด้วยความเชื่อ
5 เป้าหมายของคำกำชับนี้คือความรักที่มาจากใจบริสุทธิ์ จิตสำนึกที่ดี และความเชื่อที่จริงใจ
6 บางคนพลาดจากสิ่งเหล่านี้และหันไปพูดเรื่องไร้สาระ
7 พวกเขาอยากเป็นผู้สอนธรรมบัญญัติ ทั้งที่ไม่เข้าใจสิ่งที่ตนพูดหรือเรื่องที่ตนยืนยันอย่างหนักแน่น
8 แต่เรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้นดี ถ้าคนหนึ่งใช้มันอย่างถูกต้อง
9 โดยรู้ว่าธรรมบัญญัติไม่ได้มีไว้สำหรับคนชอบธรรม
แต่มีไว้สำหรับคนไร้กฎและคนไม่ยอมอยู่ใต้บังคับ คนไม่เคารพพระเจ้าและคนบาป
คนไม่บริสุทธิ์และคนลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ คนฆ่าพ่อ คนฆ่าแม่ และฆาตกร
10 สำหรับคนผิดศีลธรรมทางเพศ คนรักร่วมเพศ พ่อค้าทาส คนโกหก คนสาบานเท็จ
และสิ่งอื่นใดที่ขัดกับคำสอนที่ถูกต้อง
11 ตามข่าวดีเรื่องพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นสุข ซึ่งพระองค์ได้ฝากไว้กับข้าพเจ้า
12 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระคริสต์เยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ประทานกำลังแก่ข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ถือว่าข้าพเจ้าไว้วางใจได้และแต่งตั้งข้าพเจ้าให้รับใช้
13 แม้เมื่อก่อนข้าพเจ้าเคยเป็นคนหมิ่นประมาทพระเจ้า เป็นผู้ข่มเหง และเป็นคนก้าวร้าวอวดดี
แต่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตา เพราะข้าพเจ้าทำไปด้วยความไม่รู้ในเวลาที่ไม่เชื่อ
14 พระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเพิ่มพูนอย่างล้นเหลือ
พร้อมกับความเชื่อและความรักที่มีอยู่ในพระคริสต์เยซู
15 คำกล่าวนี้เชื่อถือได้และสมควรที่ทุกคนจะยอมรับ
คือพระคริสต์เยซูเข้ามาในโลกเพื่อช่วยคนบาปให้รอด และในบรรดาคนบาปเหล่านั้น
ข้าพเจ้าเป็นคนแรก
16 แต่เหตุที่ข้าพเจ้าได้รับพระเมตตาก็เพื่อให้พระเยซูคริสต์แสดงความอดกลั้นอย่างเต็มที่ในตัว
ข้าพเจ้าก่อนใคร เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นตัวอย่างแก่คนที่จะมาเชื่อในพระองค์เพื่อรับชีวิตนิรันดร์
17 ขอเกียรติและพระสิริจงมีแด่กษัตริย์นิรันดร์ ผู้เป็นอมตะและมองไม่เห็น
คือพระเจ้าผู้มีปัญญาแต่ผู้เดียว ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
18 ทิโมธี ลูกของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าฝากคำกำชับนี้ไว้กับคุณตามคำพยากรณ์ที่เคยให้ไว้แก่คุณก่อนหน้านี้
เพื่อคำพยากรณ์เหล่านั้นจะช่วยให้คุณทำสงครามอันดีได้
19 โดยยึดความเชื่อและจิตสำนึกที่ดีไว้ บางคนผลักจิตสำนึกที่ดีทิ้งไป
จึงทำให้ความเชื่อของตนเหมือนเรืออับปาง

---

* **1:1 1:1** NU อ่านว่า พระคริสต์เยซู และไม่มีคำว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า

20 ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้ามอบไว้ให้ซาตาน
เพื่อพวกเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่พูดหมิ่นประมาทพระเจ้า

2

1 ดังนั้น ก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอให้มีคำวิงวอน คำอธิษฐาน การอธิษฐานเผื่อ
และการขอบพระคุณเพื่อมนุษย์ทุกคน
2 เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและทุกคนที่อยู่ในตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสงบและเงียบ
ด้วยความเคารพพระเจ้าและความสำรวมทุกประการ
3 สิ่งนี้ดีและเป็นที่ยอมรับในสายตาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา
4 ผู้ปรารถนาให้ทุกคนได้รับความรอดและมาถึงความรู้เต็มที่เกี่ยวกับความจริง
5 เพราะมีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เพียงคนเดียว
คือมนุษย์พระคริสต์เยซู
6 ผู้มอบพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับทุกคน เป็นคำพยานในเวลาที่เหมาะสม
7 ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศและอัครทูตสำหรับคำพยานนี้
ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์ ไม่ได้โกหก
และเป็นผู้สอนคนต่างชาติในเรื่องความเชื่อและความจริง
8 ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้ชายในทุกแห่งอธิษฐาน
โดยยกมือที่บริสุทธิ์ขึ้นโดยไม่มีความโกรธหรือความสงสัย
9 เช่นเดียวกัน ให้ผู้หญิงแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่เหมาะสม อย่างสุภาพและรู้จักวางตัว
ไม่ประดับ*ด้วยผมถัก ทองคำ ไข่มุก หรือเสื้อผ้าราคาแพง
10 แต่ให้ประดับตัวด้วยการทำดี ซึ่งเหมาะกับผู้หญิงที่ประกาศว่าตนเคารพพระเจ้า
11 ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างสงบและยอมตามอย่างเต็มที่
12 แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เธออยู่ในความสงบ
13 เพราะอาดัมถูกก่อร่างขึ้นก่อน แล้วจึงเอวา
14 อาดัมไม่ได้ถูกหลอก แต่ผู้หญิงถูกหลอกและตกอยู่ในการไม่เชื่อฟัง
15 แต่ผู้หญิงจะได้รับความรอดผ่านการคลอดบุตร ถ้าพวกเธอยังคงอยู่ในความเชื่อ ความรัก
และความบริสุทธิ์ พร้อมกับการรู้จักควบคุมตนเอง

3

1 คำกล่าวนี้เชื่อถือได้ คือถ้าใครปรารถนาจะเป็นผู้ดูแล* เขาก็ปรารถนางานที่ดี
2 ดังนั้น ผู้ดูแลต้องไม่มีที่ตำหนิ มีภรรยาเพียงคนเดียว รู้จักประมาณตน มีสติสัมปชัญญะ
วางตัวเหมาะสม ต้อนรับแขก และสอนได้ดี
3 ไม่ดื่มเหล้า ไม่ใช้ความรุนแรง ไม่โลภเงิน แต่สุภาพ ไม่ชอบทะเลาะ และไม่รักเงิน
4 เขาต้องจัดการบ้านของตนได้ดี มีลูกที่เชื่อฟังและวางตัวน่านับถือทุกประการ
5 เพราะถ้าใครไม่รู้จักจัดการบ้านของตน เขาจะดูแลประชาคมของพระเจ้าได้อย่างไร
6 เขาต้องไม่ใช่ผู้ที่เพิ่งมาเชื่อ มิฉะนั้นอาจหยิ่งผยองและตกอยู่ในการพิพากษาแบบเดียวกับมาร
7 นอกจากนี้ เขาต้องมีชื่อเสียงดีในสายตาคนนอก เพื่อจะไม่ตกอยู่ในคำตำหนิและกับดักของมาร
8 ผู้รับใช้† ก็เช่นกัน ต้องวางตัวน่านับถือ ไม่พูดสองหน้า ไม่ติดเหล้าองุ่นอย่างหนัก และไม่โลภเงิน

---

* **2:9 2:9** คำที่แปลว่า ไม่ ในข้อนี้คือคำปฏิเสธ ซึ่งใช้ปฏิเสธสิ่งที่คาดหมาย ต่างจากคำปฏิเสธทั่วไป ซึ่งใช้ปฏิเสธข้อเท็จจริง ดังนั้น ในบริบทนี้จึงปฏิเสธความคิดที่คาดหมายไว้ (คือความคิดว่าผู้หญิงจะแต่งกายอย่างเหมาะสมได้โดยไม่มีการทำดี
* **3:1 3:1** หรือ ผู้กำกับดูแล หรือ บิชอป † **3:8 3:8** หรือ ดีคอน

9 ต้องยึดความลับแห่งความเชื่อไว้ด้วยจิตสำนึกบริสุทธิ์
10 ให้ทดสอบพวกเขาก่อน แล้วถ้าไม่มีที่ตำหนิจึงให้รับใช้‡
11 ภรรยาของพวกเขาก็เช่นกัน ต้องวางตัวน่านับถือ ไม่ใส่ร้ายคนอื่น รู้จักประมาณตน
และไว้วางใจได้ในทุกเรื่อง
12 ให้ผู้รับใช้§ มีภรรยาเพียงคนเดียว และจัดการลูกกับบ้านของตนได้ดี
13 เพราะผู้ที่รับใช้ได้ดี* ย่อมสร้างฐานะที่น่านับถือให้แก่ตนเอง
และมีความกล้าอย่างมากในความเชื่อที่มีอยู่ในพระคริสต์เยซู
14 ข้าพเจ้าเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงคุณ โดยหวังว่าจะมาหาคุณในไม่ช้า
15 แต่ถ้าข้าพเจ้ามาช้า คุณจะได้รู้ว่าคนควรประพฤติตัวอย่างไรในบ้านของพระเจ้า
ซึ่งก็คือประชาคมของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ เป็นเสาหลักและฐานรองรับความจริง
16 ไม่มีข้อโต้แย้งเลยว่า ความลับแห่งความเคารพพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่
พระเจ้า† ปรากฏในเนื้อหนัง
ได้รับการยืนยันว่าชอบธรรมในวิญญาณ
เหล่าทูตสวรรค์ได้เห็นพระองค์
ได้รับการประกาศในหมู่ชนชาติต่าง ๆ
ได้รับการเชื่อในโลก
และถูกรับขึ้นไปในพระสิริ

4

1 แต่พระวิญญาณกล่าวอย่างชัดเจนว่า ในเวลาต่อมา บางคนจะละทิ้งความเชื่อ
ไปสนใจวิญญาณที่หลอกลวงและคำสอนของปีศาจ
2 โดยความหน้าซื่อใจคดของคนโกหก ซึ่งจิตสำนึกของพวกเขาถูกนาบเหมือนด้วยเหล็กร้อน
3 คนเหล่านี้ห้ามแต่งงานและสั่งให้งดอาหารที่พระเจ้าสร้างไว้ให้ผู้ที่เชื่อและรู้จักความจริงรับด้วย
การขอบพระคุณ
4 เพราะทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างนั้นดี และไม่ควรปฏิเสธสิ่งใดเลยถ้ารับด้วยการขอบพระคุณ
5 เพราะสิ่งนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยถ้อยคำของพระเจ้าและการอธิษฐาน
6 ถ้าคุณชี้แจงเรื่องเหล่านี้แก่พี่น้อง คุณจะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์เยซู
โดยมีถ้อยคำแห่งความเชื่อและคำสอนที่ดีที่คุณติดตามมาหล่อเลี้ยงคุณ
7 แต่จงปฏิเสธนิทานที่ไม่เคารพพระเจ้าและไร้สาระแบบที่หญิงชราเล่ากัน
จงฝึกตัวเองให้มีความเคารพพระเจ้า
8 เพราะการฝึกร่างกายมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ความเคารพพระเจ้ามีประโยชน์ในทุกด้าน
เพราะมีพระสัญญาสำหรับชีวิตในปัจจุบันและชีวิตที่จะมาถึง
9 คำกล่าวนี้เชื่อถือได้และสมควรที่ทุกคนจะยอมรับ
10 ด้วยเหตุนี้เราจึงตรากตรำและทนคำดูหมิ่น เพราะเราวางใจในพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่
ผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะผู้ที่เชื่อ
11 จงสั่งและสอนเรื่องเหล่านี้
12 อย่าให้ใครดูหมิ่นคุณเพราะยังหนุ่ม แต่จงเป็นแบบอย่างแก่ผู้ที่เชื่อ ทั้งในคำพูด การดำเนินชีวิต
ความรัก วิญญาณ ความเชื่อ และความบริสุทธิ์
13 จนกว่าข้าพเจ้าจะมา จงใส่ใจกับการอ่าน การเตือนสอน และการสอน

‡ **3:10 3:10** หรือ "ทำหน้าที่เป็นดีคอน" § **3:12 3:12** หรือ "ดีคอน" * **3:13 3:13** หรือ "ทำหน้าที่เป็นดีคอนได้ดี" † **3:16 3:16** NU ใช้คำว่า "ผู้ซึ่ง" แทน "พระเจ้า"

14 อย่าละเลยของประทานที่อยู่ในตัวคุณ ซึ่งมอบให้คุณโดยคำพยากรณ์
พร้อมกับการวางมือของบรรดาผู้อาวุโส
15 จงเอาใจใส่เรื่องเหล่านี้และทุ่มเทตัวเองให้เต็มที่ เพื่อทุกคนจะเห็นความก้าวหน้าของคุณ
16 จงเอาใจใส่ตัวเองและคำสอนของคุณ จงทำสิ่งเหล่านี้ต่อไป เพราะเมื่อทำเช่นนี้
คุณจะช่วยให้ทั้งตัวเองและคนที่ฟังคุณรอด

5

1 อย่าต่อว่าชายสูงอายุ แต่จงพูดเตือนเขาเหมือนพ่อ ส่วนชายหนุ่มให้ปฏิบัติเหมือนน้องชาย
2 หญิงสูงอายุเหมือนแม่ และหญิงสาวเหมือนน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทุกประการ
3 จงให้เกียรติหญิงม่ายที่เป็นม่ายอย่างแท้จริง
4 แต่ถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูกหรือหลาน
ให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะกตัญญูต่อครอบครัวของตนเป็นอันดับแรกและตอบแทนพ่อแม่ เพราะสิ่งนี้*
เป็นที่ยอมรับในสายตาของพระเจ้า
5 ส่วนหญิงม่ายที่เป็นม่ายอย่างแท้จริงและอยู่ตามลำพังนั้น ฝากความหวังไว้กับพระเจ้า
และยังคงวิงวอนและอธิษฐานทั้งกลางคืนและกลางวัน
6 แต่หญิงม่ายที่ปล่อยตัวตามความเพลิดเพลินนั้นตายแล้วทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่
7 จงกำชับเรื่องเหล่านี้ด้วย เพื่อพวกเธอจะไม่มีที่ตำหนิ
8 แต่ถ้าใครไม่เลี้ยงดูคนของตน โดยเฉพาะคนในครอบครัว
เขาก็ปฏิเสธความเชื่อและเลวร้ายยิ่งกว่าคนไม่เชื่อ
9 อย่าขึ้นทะเบียนหญิงม่ายคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี และเธอต้องเคยเป็นภรรยาของชายคนเดียว
10 ต้องมีชื่อเสียงดีในเรื่องการทำดี เช่น เคยเลี้ยงดูลูก เคยต้อนรับคนแปลกหน้า
เคยล้างเท้าให้ผู้บริสุทธิ์ เคยช่วยเหลือคนที่ทุกข์ยาก และขยันทำความดีทุกอย่าง
11 แต่อย่ารับหญิงม่ายที่อายุน้อยกว่าเข้าทะเบียน
เพราะเมื่อพวกเธอปล่อยตัวตามความปรารถนาจนขัดกับพระคริสต์ พวกเธอก็อยากแต่งงาน
12 จึงตกอยู่ในการพิพากษา เพราะได้ละทิ้งคำมั่นครั้งแรกของตน
13 นอกจากนี้ พวกเธอยังเรียนรู้ที่จะเกียจคร้าน เที่ยวไปตามบ้านต่าง ๆ
และไม่เพียงเกียจคร้านเท่านั้น แต่ยังชอบนินทาและชอบเที่ยวว่อนวายเรื่องของคนอื่น
พูดสิ่งที่ไม่ควรพูด
14 ดังนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้หญิงม่ายที่อายุน้อยแต่งงาน มีลูก ดูแลบ้าน
และไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามกล่าวดูหมิ่น
15 เพราะบางคนได้หันไปตามซาตานแล้ว
16 ถ้าชายหรือหญิงที่เชื่อคนใดมีหญิงม่ายในครอบครัว ให้คนนั้นช่วยเหลือพวกเธอ
และอย่าให้ประชาคมต้องรับภาระ เพื่อประชาคมจะได้ช่วยเหลือหญิงม่ายที่เป็นม่ายอย่างแท้จริง
17 ผู้อาวุโสที่ทำหน้าที่นำได้ดีสมควรได้รับเกียรติสองเท่า
โดยเฉพาะผู้ที่ตรากตรำในถ้อยคำและการสอน
18 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า “อย่าเอาตะกร้อครอบปากวัวขณะที่มันกำลังนวดข้าว”✡ และ
“คนงานสมควรได้รับค่าจ้างของตน”✡
19 อย่ารับข้อกล่าวหาต่อผู้อาวุโส นอกจากจะมีพยานสองหรือสามคนยืนยัน
20 คนที่ทำบาป จงตำหนิต่อหน้าทุกคน เพื่อคนอื่น ๆ จะได้เกรงกลัวด้วย

---

* **5:4 5:4** TR เพิ่มคำว่า “ดีและ” ✡ **5:18 5:18** เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 ✡ **5:18 5:18** ลูกา 10:7; เลวีนิติ 19:13

21 ข้าพเจ้ากำชับคุณต่อหน้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ และเหล่าทูตสวรรค์ที่ได้รับเลือก
ให้คุณปฏิบัติตามสิ่งเหล่านี้โดยไม่ตัดสินล่วงหน้าและไม่ทำอะไรด้วยความลำเอียง
22 อย่าวางมือบนใครอย่างรีบร้อน อย่ามีส่วนในบาปของคนอื่น จงรักษาตัวเองให้บริสุทธิ์
23 ต่อไปอย่าดื่มแต่น้ำเท่านั้น
แต่ให้ดื่มเหล้าองุ่นเล็กน้อยเพื่อช่วยกระเพาะอาหารของคุณและอาการป่วยที่เกิดบ่อย ๆ
24 บาปของบางคนเห็นได้ชัดและนำหน้าเขาไปสู่การพิพากษา
ส่วนบาปของบางคนปรากฏตามมาภายหลัง
25 เช่นเดียวกัน การทำดีบางอย่างก็เห็นได้ชัด และแม้สิ่งที่ไม่เห็นชัดก็ไม่อาจซ่อนไว้ได้

6

1 คนที่เป็นทาสอยู่ใต้แอกทุกคนควรถือว่านายของตนสมควรได้รับเกียรติทุกประการ
เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนจะไม่ถูกหมิ่นประมาท
2 คนที่มีนายเป็นผู้เชื่ออย่าดูหมิ่นนายเพราะเป็นพี่น้อง แต่ยิ่งควรรับใช้นาย
เพราะผู้ที่ได้รับประโยชน์จากการรับใช้นั้นเป็นผู้เชื่อและเป็นที่รัก จงสอนและเตือนสอนเรื่องเหล่านี้
3 ถ้าใครสอนคำสอนที่ต่างออกไป และไม่ยอมรับถ้อยคำที่ถูกต้อง
คือถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรา
และไม่ยอมรับคำสอนที่สอดคล้องกับความเคารพพระเจ้า
4 คนนั้นหยิ่งผยองทั้งที่ไม่รู้อะไร แต่หมกมุ่นกับการถกเถียง ข้อโต้แย้ง และการทะเลาะกันเรื่องคำพูด
ซึ่งก่อให้เกิดความอิจฉา การทะเลาะ การกล่าวร้าย และความระแวงชั่วร้าย
5 รวมทั้งการขัดแย้งไม่รู้จบของคนที่ความคิดเสื่อมเสียและขาดความจริง
ซึ่งคิดว่าความเคารพพระเจ้าเป็นทางหากำไร จงแยกตัวออกจากคนเช่นนั้น*
6 แต่ความเคารพพระเจ้าพร้อมกับความพอใจในสิ่งที่มีเป็นกำไรมาก
7 เพราะเราไม่ได้นำอะไรเข้ามาในโลก และแน่นอนว่าเราไม่สามารถนำอะไรออกไปได้
8 ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า เราก็จะพอใจกับสิ่งเหล่านี้
9 แต่คนที่มุ่งจะร่ำรวยย่อมตกเข้าสู่การทดลอง ติดกับดัก
และตกอยู่ในความอยากมากมายที่โง่เขลาและเป็นอันตราย
ซึ่งฉุดคนให้จมลงในความย่อยยับและความพินาศ
10 เพราะการรักเงินเป็นรากอย่างหนึ่งของความชั่วทุกชนิด บางคนโลภเงินจนหลงออกจากความเชื่อ
และแทงตัวเองด้วยความทุกข์มากมาย
11 แต่คุณ คนของพระเจ้า จงหนีจากสิ่งเหล่านี้ และติดตามความชอบธรรม ความเคารพพระเจ้า
ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความสุภาพอ่อนโยน
12 จงสู้ศึกอันดีของความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งเป็นชีวิตที่คุณได้รับการเรียกให้มารับ
และคุณได้กล่าวคำประกาศยืนยันอันดีต่อหน้าพยานจำนวนมาก
13 ข้าพเจ้ากำชับคุณต่อหน้าพระเจ้าผู้ประทานชีวิตแก่ทุกสิ่ง
และต่อหน้าพระคริสต์เยซูผู้ได้เป็นพยานยืนยันคำประกาศอันดีต่อหน้าปอนทิอัสปีลาต
14 ให้คุณรักษาคำสั่งนี้ไว้โดยไม่มีด่างพร้อยและไม่มีที่ตำหนิ
จนถึงการปรากฏขององค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ของเรา
15 ซึ่งพระองค์จะเผยให้เห็นในเวลาที่เหมาะสม พระองค์ผู้เป็นสุขและเป็นผู้ปกครองแต่ผู้เดียว
เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งหลาย

---

* **6:5 6:5** NU ไม่มีข้อความว่า “จงแยกตัวออกจากคนเช่นนั้น”

16 พระองค์แต่ผู้เดียวมีความเป็นอมตะ และอยู่ในแสงสว่างที่ไม่มีใครเข้าใกล้ได้
ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นหรือสามารถเห็นพระองค์ได้ ขอเกียรติและอำนาจนิรันดร์จงมีแด่พระองค์
อาเมน
17 จงกำชับคนร่ำรวยในยุคปัจจุบันไม่ให้หยิ่ง
และไม่ให้ฝากความหวังไว้กับความไม่แน่นอนของทรัพย์สมบัติ
แต่ให้ฝากความหวังไว้กับพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่
ผู้ประทานทุกสิ่งให้เราอย่างอุดมเพื่อให้เราได้เพลิดเพลินกับสิ่งเหล่านั้น
18 จงกำชับให้พวกเขาทำดี ให้ร่ำรวยในการทำดี พร้อมที่จะให้ และเต็มใจแบ่งปัน
19 โดยสะสมไว้ให้ตนเองเป็นรากฐานที่ดีสำหรับอนาคต เพื่อพวกเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้
20 ทิโมธี จงรักษาสิ่งที่ฝากไว้กับคุณ
หันออกจากคำพูดไร้สาระและข้อโต้แย้งของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิด ๆ ว่า ความรู้
21 บางคนประกาศว่าตนมีความรู้นี้ และด้วยเหตุนี้จึงหลงออกจากความเชื่อ
ขอพระคุณอยู่กับพวกคุณ อาเมน

จดหมายฉบับที่สองของเปาโลถึงทิโมธี

1 เปาโล อัครทูตของพระเยซูคริสต์* โดยพระประสงค์ของพระเจ้า
ตามพระสัญญาแห่งชีวิตซึ่งอยู่ในพระคริสต์เยซู
2 ถึงทิโมธี ลูกที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุข จากพระเจ้าพระบิดา
และพระคริสต์เยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อยู่กับคุณ
3 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตสำนึกบริสุทธิ์เช่นเดียวกับบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าระลึกถึงคุณไม่ขาดในคำวิงวอนของข้าพเจ้า ทั้งกลางคืนและกลางวัน
4 ข้าพเจ้าอยากพบคุณมาก เมื่อระลึกถึงน้ำตาของคุณ เพื่อข้าพเจ้าจะเต็มเปี่ยมด้วยความยินดี
5 ข้าพเจ้าระลึกได้ถึงความเชื่อที่จริงใจซึ่งอยู่ในคุณ ความเชื่อนี้เคยอยู่ในโลอิสยายของคุณก่อน
แล้วก็อยู่ในยูนีสแม่ของคุณ และข้าพเจ้ามั่นใจว่าอยู่ในคุณด้วย
6 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงเตือนคุณให้กระตุ้นของประทานของพระเจ้า
ซึ่งอยู่ในคุณโดยการวางมือของข้าพเจ้า ให้มีพลังขึ้น
7 เพราะพระเจ้าไม่ได้ให้เรามีจิตใจที่หวาดกลัว แต่ให้เรามีพลัง ความรัก และรู้จักควบคุมตนเอง
8 ดังนั้น อย่าอายคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
และอย่าอายข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษของพระองค์ แต่จงทนความทุกข์ยากเพื่อข่าวดี
โดยอาศัยพลังของพระเจ้า
9 พระองค์ช่วยเราให้รอด และเรียกเราด้วยการเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่ตามสิ่งที่เราทำ
แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง ซึ่งประทานแก่เราในพระคริสต์เยซูก่อนกาลนิรันดร์
10 แต่บัดนี้ การปรากฏของพระคริสต์เยซู ผู้ช่วยให้รอดของเรา ทำให้พระคุณนั้นเปิดเผยชัด
พระองค์ทำลายความตาย และนำชีวิตและความเป็นอมตะออกมาสู่ความสว่างโดยข่าวดี
11 ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ประกาศ อัครทูต และผู้สอนคนต่างชาติเพื่อข่าวดีนี้
12 ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์เช่นนี้ด้วย
ถึงอย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่อาย เพราะข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อ
และมั่นใจว่าพระองค์สามารถรักษาสิ่งที่ข้าพเจ้าฝากไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น
13 จงยึดแบบแผนของถ้อยคำที่ถูกต้องซึ่งคุณได้ยินจากข้าพเจ้าไว้
ด้วยความเชื่อและความรักซึ่งอยู่ในพระคริสต์เยซู
14 สิ่งดีที่ฝากไว้กับคุณนั้น จงรักษาไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้อยู่ในเรา
15 คุณก็รู้ว่า ทุกคนในแคว้นเอเชียหันไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอร์โมเกเนส
16 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าเมตตาครอบครัวของโอเนสิโฟรัส เพราะเขาทำให้ข้าพเจ้าสดชื่นอยู่บ่อย ๆ
และไม่อายโซ่ตรวนของข้าพเจ้า
17 ตรงกันข้าม เมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาพยายามตามหาข้าพเจ้าจนพบ
18 (ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขาพบพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าในวันนั้น
และคุณรู้ดีว่าเขาได้รับใช้มากเพียงใดที่เมืองเอเฟซัส

2

1 เพราะฉะนั้น ลูกของข้าพเจ้า จงเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณที่มีอยู่ในพระคริสต์เยซู

---

* **1:1 1:1** “พระคริสต์ หมายถึง ผู้ได้รับการเจิม

2 สิ่งที่คุณได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานมากมาย จงฝากสิ่งเดียวกันนี้ไว้กับคนที่ไว้ใจได้
ซึ่งจะสามารถสอนคนอื่นต่อไปได้ด้วย
3 เพราะฉะนั้น จงทนความทุกข์ยากเหมือนทหารที่ดีของพระคริสต์เยซู
4 ไม่มีทหารที่ปฏิบัติหน้าที่คนใดเอาตัวไปพัวพันกับเรื่องต่าง ๆ ในชีวิต
เพื่อจะทำให้ผู้ที่รับเขาเข้าเป็นทหารพอใจ
5 เช่นเดียวกัน ถ้าใครแข่งขันกีฬา เขาจะไม่ได้รับมงกุฎถ้าไม่แข่งขันตามกติกา
6 ชาวนาที่ตรากตรำทำงานต้องเป็นคนแรกที่ได้รับส่วนแบ่งจากผลผลิต
7 จงใคร่ครวญสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าให้คุณเข้าใจทุกสิ่ง
8 จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ฟื้นขึ้นจากความตาย ผู้เป็นลูกหลาน* ของดาวิด ตามข่าวดีของข้าพเจ้า
9 เพราะข่าวดีนี้ ข้าพเจ้าทนความทุกข์ยากจนถูกล่ามโซ่เหมือนอาชญากร
แต่ถ้อยคำของพระเจ้าไม่ได้ถูกล่ามโซ่
10 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงอดทนต่อทุกสิ่งเพื่อเห็นแก่ผู้ที่ได้รับเลือก
เพื่อพวกเขาจะได้รับความรอดซึ่งอยู่ในพระคริสต์เยซู พร้อมกับพระสิรินิรันดร์ด้วย
11 คำกล่าวนี้เชื่อถือได้
เพราะถ้าเราตายกับพระองค์
เราก็จะมีชีวิตกับพระองค์ด้วย
12 ถ้าเราอดทน
เราก็จะครองร่วมกับพระองค์ด้วย
ถ้าเราปฏิเสธพระองค์
พระองค์ก็จะปฏิเสธเราด้วย
13 ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์
พระองค์ยังคงซื่อสัตย์
เพราะพระองค์ไม่อาจปฏิเสธพระองค์เองได้
14 จงเตือนพวกเขาถึงเรื่องเหล่านี้ และกำชับพวกเขาต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
อย่าถกเถียงกันเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เกิดประโยชน์ มีแต่ทำลายคนที่ฟัง
15 จงพยายามอย่างเต็มที่เพื่อยืนต่อหน้าพระเจ้าในฐานะคนที่พระองค์รับรอง
เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย และจัดการถ้อยคำแห่งความจริงอย่างถูกต้อง
16 แต่จงหลีกเลี่ยงคำพูดไร้สาระ เพราะคำพูดเหล่านั้นจะยิ่งนำไปสู่การไม่เคารพพระเจ้ามากขึ้น
17 และคำพูดของพวกเขาจะลุกลามเหมือนเนื้อตายเน่า ในพวกเขามีฮีเมเนอัสและฟิเลทัส
18 คนเหล่านี้หลงผิดจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นขึ้นจากความตายได้เกิดขึ้นแล้ว
และกำลังทำให้ความเชื่อของบางคนพังลง
19 ถึงอย่างนั้น รากฐานอันมั่นคงของพระเจ้ายังตั้งอยู่ และมีตราประทับนี้ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้ารู้จักคนที่เป็นของพระองค์✡ และ ทุกคนที่เอ่ยพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า†
จงหันไปจากความไม่ชอบธรรม
20 ในบ้านหลังใหญ่ ไม่ได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่ยังมีภาชนะไม้และดินเผาด้วย
บางใบมีไว้สำหรับงานที่มีเกียรติ และบางใบสำหรับงานที่ไม่มีเกียรติ
21 เพราะฉะนั้น ถ้าใครชำระตัวเองให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาจะเป็นภาชนะสำหรับงานที่มีเกียรติ
ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เหมาะสำหรับให้ผู้เป็นนายใช้ และเตรียมพร้อมสำหรับงานดีทุกอย่าง
22 จงหนีจากความปรารถนาที่เกิดในวัยหนุ่ม แต่จงมุ่งตามความชอบธรรม ความเชื่อ ความรัก
และสันติสุข ร่วมกับคนที่เรียกหาองค์พระผู้เป็นเจ้าจากใจบริสุทธิ์
23 แต่จงปฏิเสธคำถามที่โง่เขลาและเกิดจากความไม่รู้ เพราะคุณรู้ว่าสิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดการทะเลาะ

---

* **2:8 2:8** หรือ เมล็ดพันธุ์ ✡ **2:19 2:19** กันดารวิถี 16:5 † **2:19 2:19** TR ใช้คำว่า พระคริสต์ แทน องค์พระผู้เป็นเจ้า

24 ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่ทะเลาะ แต่ต้องอ่อนโยนต่อทุกคน สามารถสอนได้
และอดกลั้น
25 ต้องแก้ไขคนที่ต่อต้านด้วยความอ่อนโยน บางทีพระเจ้าอาจให้พวกเขากลับใจ
จนมารู้จักความจริงอย่างเต็มที่
26 และพวกเขาจะได้สติ หลุดพ้นจากกับดักของมาร
หลังจากถูกมารจับไว้ให้ทำตามความต้องการของมัน

3

1 แต่จงรู้ไว้ว่า ในยุคสุดท้าย จะมีช่วงเวลาที่ยากลำบาก
2 เพราะผู้คนจะรักตัวเอง รักเงิน ชอบโอ้อวด หยิ่งยโส พูดหมิ่นประมาท ไม่เชื่อฟังพ่อแม่
ไม่รู้จักขอบคุณ ไม่บริสุทธิ์
3 ไร้ความรักตามธรรมชาติ ไม่ยอมให้อภัย ชอบใส่ร้าย ควบคุมตนเองไม่ได้ ดุร้าย ไม่รักความดี
4 ทรยศ หุนหันพลันแล่น หยิ่งผยอง รักความเพลิดเพลินมากกว่ารักพระเจ้า
5 มีรูปแบบของความอุทิศตนต่อพระเจ้า แต่ปฏิเสธพลังของมัน จงหันหนีจากคนเหล่านี้ด้วย
6 เพราะในคนพวกนี้มีบางคนที่ลอบเข้าไปตามบ้าน และจับผู้หญิงที่หลงเชื่อง่ายเป็นเชลย
ผู้หญิงเหล่านั้นแบกบาปไว้เต็มตัว และถูกความปรารถนานานาชนิดชักนำ
7 พวกเธอเรียนอยู่เสมอ แต่ไม่เคยสามารถมาถึงความรู้เรื่องความจริง
8 ยันเนสและยัมเบรสต่อต้านโมเสสอย่างไร คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงอย่างนั้น
พวกเขาเป็นคนที่ความคิดเสื่อมทราม และถูกปฏิเสธในเรื่องความเชื่อ
9 แต่พวกเขาจะไปต่อได้ไม่ไกล เพราะความโง่เขลาของพวกเขาจะปรากฏชัดต่อทุกคน
เหมือนที่เกิดกับสองคนนั้น
10 แต่คุณได้ติดตามคำสอน การดำเนินชีวิต จุดมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดกลั้น ความรัก
และความอดทนของข้าพเจ้า
11 รวมทั้งการข่มเหงและความทุกข์ยาก คือสิ่งที่เกิดกับข้าพเจ้าที่อันทิโอก อิโคนียูม และลิสตรา
ข้าพเจ้าอดทนต่อการข่มเหงเหล่านั้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากทั้งหมด
12 อันที่จริง ทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตด้วยความอุทิศตนต่อพระเจ้าในพระคริสต์เยซู
จะถูกข่มเหง
13 แต่คนชั่วและคนหลอกลวงจะยิ่งเลวลงเรื่อย ๆ ทั้งหลอกคนอื่นและถูกหลอก
14 ส่วนคุณ จงอยู่ในสิ่งที่คุณได้เรียนรู้และมั่นใจต่อไป เพราะคุณรู้ว่าได้เรียนสิ่งเหล่านั้นมาจากใคร
15 ตั้งแต่ยังเป็นทารก คุณก็รู้จักพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์
ซึ่งสามารถทำให้คุณมีปัญญาที่นำไปสู่ความรอดโดยความเชื่อซึ่งอยู่ในพระคริสต์เยซู
16 พระคัมภีร์ทุกตอนมาจากลมหายใจของพระเจ้า และ* มีประโยชน์สำหรับการสอน การชี้ความผิด
การแก้ไข และการฝึกในความชอบธรรม
17 เพื่อคนของพระเจ้าแต่ละคนจะครบถ้วนสมบูรณ์
และเตรียมพร้อมอย่างเต็มที่สำหรับงานดีทุกอย่าง

4

1 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้ากำชับคุณต่อหน้าพระเจ้าและองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์
ผู้จะพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์ปรากฏและอาณาจักรของพระองค์มาถึงว่า

* **3:16 3:16** หรือ "ข้อเขียนทุกชิ้นที่พระเจ้าดลใจนั้น"

2 จงประกาศถ้อยคำ จงพร้อมเสมอไม่ว่าเวลาจะเหมาะหรือไม่ จงชี้ความผิด ตำหนิ และหนุนใจ
ด้วยความอดกลั้นอย่างเต็มที่และด้วยการสอน
3 เพราะเวลาจะมาถึงเมื่อพวกเขาจะไม่ฟังคำสอนที่ถูกต้อง แต่เพราะคันหูอยากฟังสิ่งที่ถูกใจ
พวกเขาจะรวบรวมครูไว้รอบตัวมากมายตามความปรารถนาของตน
4 พวกเขาจะหันหูหนีจากความจริง และหันไปหานิทาน
5 แต่คุณ จงมีสติในทุกเรื่อง จงทนความทุกข์ยาก ทำงานของผู้ประกาศข่าวดี
และทำงานรับใช้ของคุณให้สำเร็จครบถ้วน
6 เพราะข้าพเจ้ากำลังถูกถวายอยู่แล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปก็มาถึงแล้ว
7 ข้าพเจ้าได้สู้ศึกอันดี ได้วิ่งจนจบเส้นทาง และได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว
8 ตั้งแต่นี้ไป มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้พิพากษาที่ชอบธรรม จะมอบให้ข้าพเจ้าในวันนั้น และไม่ใช่แก่ข้าพเจ้าเท่านั้น
แต่แก่ทุกคนที่รักการปรากฏของพระองค์ด้วย
9 จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว
10 เพราะเดมาสละทิ้งข้าพเจ้าไป เนื่องจากรักโลกปัจจุบันนี้ และไปเมืองเธสะโลนิกา
เครสเซนส์ไปแคว้นกาลาเทีย และทิตัสไปแคว้นดัลมาเทีย
11 มีเพียงลูกาที่อยู่กับข้าพเจ้า จงพามาระโกมากับคุณ
เพราะเขาเป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้าในงานรับใช้
12 ส่วนทีคิกัส ข้าพเจ้าส่งเขาไปเมืองเอเฟซัส
13 เมื่อคุณมา ขอนำเสื้อคลุมที่ข้าพเจ้าฝากไว้กับคาร์ปัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย รวมทั้งหนังสือ
โดยเฉพาะแผ่นหนังสำหรับเขียน
14 อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงทำสิ่งชั่วร้ายต่อข้าพเจ้ามาก
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะตอบแทนเขาตามการกระทำของเขา
15 คุณก็จงระวังเขาให้ดี เพราะเขาต่อต้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง
16 ในการแก้ต่างครั้งแรกของข้าพเจ้า ไม่มีใครมายืนเคียงข้างข้าพเจ้า แต่ทุกคนละทิ้งข้าพเจ้า
ขออย่าให้เรื่องนี้ถูกนับเป็นความผิดของพวกเขา
17 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ายืนอยู่เคียงข้างข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้าเข้มแข็ง
เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศข่าวสารได้อย่างครบถ้วน และให้คนต่างชาติทุกคนได้ยิน
แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับการช่วยให้พ้นจากปากสิงโต
18 และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการกระทำชั่วร้ายทุกอย่าง
และจะรักษาข้าพเจ้าไว้เพื่ออาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์
อาเมน
19 ฝากคำทักทายถึงปริสคาและอาควิลา รวมทั้งครอบครัวของโอเนสิโฟรัส
20 เอรัสทัสยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ ส่วนโทรฟีมัส ข้าพเจ้าทิ้งเขาไว้ที่เมืองมิเลทัสเพราะป่วย
21 จงพยายามมาก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปูเดนส์ ลีนัส คลอเดีย และพี่น้องทุกคน ฝากคำทักทายถึงคุณ
22 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์อยู่กับวิญญาณของคุณ ขอพระคุณอยู่กับพวกคุณ อาเมน

จดหมายของเปาโลถึงทิตัส

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้าและอัครทูตของพระเยซูคริสต์* ตามความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าเลือก
และตามความรู้ถึงความจริงที่สอดคล้องกับความเคารพพระเจ้า
2 ด้วยความหวังในชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้า ผู้ไม่อาจโกหกได้ ได้สัญญาไว้ก่อนที่กาลเวลาจะเริ่มต้น
3 และเมื่อถึงเวลาของพระองค์
พระองค์ได้เปิดเผยถ้อยคำของพระองค์ผ่านข่าวสารที่มอบหมายให้ข้าพเจ้า ตามคำสั่งของพระเจ้า
ผู้ช่วยให้รอดของเรา
4 ถึงทิตัส ลูกแท้ของข้าพเจ้าตามความเชื่อที่เรามีร่วมกัน ขอพระคุณ พระเมตตา
และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และองค์พระผู้เป็นเจ้าเยซูคริสต์ ผู้ช่วยให้รอดของเรา อยู่กับคุณ
5 ข้าพเจ้าทิ้งคุณไว้ที่ครีตด้วยเหตุนี้ คือให้คุณจัดสิ่งที่ยังขาดอยู่ให้เรียบร้อย
และแต่งตั้งผู้อาวุโสในทุกเมือง ตามที่ข้าพเจ้าสั่งคุณไว้
6 ถ้าใครไม่มีข้อครหา มีภรรยาคนเดียว มีลูกที่เชื่อ
และลูกเหล่านั้นไม่ถูกกล่าวหาว่าประพฤติเสเพลหรือไม่ยอมอยู่ในระเบียบ
7 เพราะผู้ดูแลต้องไม่มีข้อครหาในฐานะผู้ที่พระเจ้ามอบหมายให้ดูแล ไม่เอาแต่ใจตัวเอง ไม่โกรธง่าย
ไม่หมกมุ่นกับเหล้าองุ่น ไม่ใช้ความรุนแรง และไม่โลภกำไรที่ไม่สุจริต
8 แต่ต้องมีน้ำใจต้อนรับแขก รักสิ่งดี มีความคิดสุขุม ยุติธรรม บริสุทธิ์ และควบคุมตนเองได้
9 ยึดมั่นในถ้อยคำที่เชื่อถือได้ซึ่งสอดคล้องกับคำสอน เพื่อจะสามารถหนุนใจด้วยคำสอนที่ถูกต้อง
และชี้ความผิดของคนที่โต้แย้งได้
10 เพราะมีคนดื้อรั้นจำนวนมาก ทั้งคนพูดเรื่องไร้สาระและคนหลอกลวง
โดยเฉพาะคนฝ่ายเข้าสุหนัต
11 ต้องทำให้คนเหล่านี้หยุดพูด เพราะพวกเขาทำให้ทั้งครอบครัวพังลง โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรสอน
เพื่อกำไรที่ไม่สุจริต
12 คนหนึ่งในพวกเขาเอง ซึ่งเป็นผู้พยากรณ์ของพวกเขา กล่าวว่า “ชาวครีตโกหกเสมอ
เป็นสัตว์ร้ายชั่วช้า และเป็นคนตะกละขี้เกียจ”
13 คำพยานนี้เป็นความจริง เพราะฉะนั้น จงตำหนิพวกเขาอย่างเด็ดขาด
เพื่อให้พวกเขามั่นคงในความเชื่อ
14 ไม่ใส่ใจนิทานของชาวยิว และคำสั่งของมนุษย์ที่หันหนีจากความจริง
15 สำหรับคนบริสุทธิ์ ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนที่แปดเปื้อนและไม่เชื่อ ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย
ทั้งความคิดและจิตสำนึกของพวกเขาต่างก็แปดเปื้อน
16 พวกเขาอ้างว่ารู้จักพระเจ้า แต่การกระทำของพวกเขากลับปฏิเสธพระองค์ พวกเขาน่ารังเกียจ
ไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะกับการทำความดีเลย

2

1 ส่วนคุณ จงพูดสิ่งที่สอดคล้องกับคำสอนที่ถูกต้อง
2 ให้ชายสูงอายุรู้จักยับยั้งตน มีเหตุผล สุขุม และมั่นคงในความเชื่อ ความรัก และความอดทน
3 และให้หญิงสูงอายุเช่นกัน ประพฤติตนอย่างสำรวม ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น
ไม่ตกเป็นทาสของการดื่มเหล้าองุ่นมาก และเป็นผู้สอนสิ่งที่ดี
4 เพื่อจะได้ฝึกหญิงที่ยังอายุน้อยและมีสามี ให้รักสามีและรักลูก

---

* **1:1 1:1** “พระคริสต์” หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม”

5 ให้สุขุม บริสุทธิ์ ดูแลงานในบ้าน ใจดี และยอมอยู่ใต้สามีของตน
เพื่อถ้อยคำของพระเจ้าจะไม่ถูกหมิ่นประมาท
6 จงหนุนใจชายหนุ่มในทำนองเดียวกัน ให้มีความคิดสุขุม
7 ในทุกเรื่อง จงเป็นแบบอย่างในการทำความดี ในการสอน จงแสดงความซื่อตรง ความจริงจัง
และความไม่เสื่อมเสีย
8 ใช้คำพูดที่ถูกต้องจนไม่มีใครตำหนิได้ เพื่อฝ่ายตรงข้ามจะอับอาย
เพราะไม่มีเรื่องชั่วอะไรจะพูดถึงเราได้
9 จงหนุนใจผู้รับใช้ให้ยอมอยู่ใต้นายของตน ทำให้นายพอใจในทุกเรื่อง ไม่โต้เถียง
10 ไม่ยักยอก แต่แสดงความซื่อสัตย์อย่างเต็มที่ เพื่อจะประดับคำสอนของพระเจ้า
ผู้ช่วยให้รอดของเรา ให้งดงามในทุกด้าน
11 เพราะพระคุณของพระเจ้าได้ปรากฏแล้ว นำความรอดมาสู่มนุษย์ทุกคน
12 พระคุณนั้นสอนเราให้ละทิ้งความไม่เคารพพระเจ้าและความปรารถนาแบบโลกนี้
และให้ใช้ชีวิตในยุคปัจจุบันนี้อย่างสุขุม ชอบธรรม และเคารพพระเจ้า
13 ขณะรอคอยความหวังอันเป็นสุข และการปรากฏแห่งพระสิริของพระเยซูคริสต์
ผู้เป็นพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และผู้ช่วยให้รอดของเรา
14 ผู้สละพระองค์เองเพื่อเรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความอธรรมทั้งสิ้น
และชำระเราให้เป็นคนของพระองค์เอง ซึ่งกระตือรือร้นในการทำความดี
15 จงพูดเรื่องเหล่านี้ หนุนใจ และตำหนิด้วยอำนาจเต็มที่ อย่าให้ใครดูหมิ่นคุณ

3

1 จงเตือนพวกเขาให้ยอมอยู่ใต้ผู้ปกครองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟัง และพร้อมทำความดีทุกอย่าง
2 อย่าพูดให้ร้ายใคร อย่าชอบทะเลาะ จงอ่อนโยน และแสดงความถ่อมตนอย่างเต็มที่ต่อทุกคน
3 เพราะครั้งหนึ่งพวกเราเองก็เคยโง่เขลา ไม่เชื่อฟัง ถูกหลอก
รับใช้ความปรารถนาและความเพลิดเพลินสารพัด ใช้ชีวิตด้วยความมุ่งร้ายและความอิจฉา
เป็นคนน่ารังเกียจ และเกลียดชังกันเอง
4 แต่เมื่อความกรุณาของพระเจ้า ผู้ช่วยให้รอดของเรา และความรักที่พระองค์มีต่อมนุษย์ปรากฏขึ้น
5 พระองค์ช่วยเราให้รอด ไม่ใช่เพราะการกระทำที่ชอบธรรมซึ่งเราทำเอง
แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ โดยการชำระล้างแห่งการเกิดใหม่
และการทำให้ใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
6 พระวิญญาณนี้ พระองค์ได้เทลงบนเราอย่างล้นเหลือโดยพระเยซูคริสต์ ผู้ช่วยให้รอดของเรา
7 เพื่อเมื่อเราได้รับความชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์
เราจะได้เป็นทายาทตามความหวังแห่งชีวิตนิรันดร์
8 คำกล่าวนี้เชื่อถือได้ ข้าพเจ้าต้องการให้คุณยืนยันเรื่องเหล่านี้อย่างหนักแน่น
เพื่อคนที่เชื่อพระเจ้าจะเอาใจใส่ทำความดีต่อไป สิ่งเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์
9 แต่จงหลีกเลี่ยงข้อถกเถียงโง่เขลา เรื่องลำดับวงศ์ตระกูล การทะเลาะ
และการโต้เถียงเรื่องธรรมบัญญัติ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่มีประโยชน์และไร้สาระ
10 จงหลีกเลี่ยงคนที่ก่อความแตกแยก หลังจากเตือนเขาครั้งหนึ่งและครั้งที่สองแล้ว
11 เพราะรู้ว่าคนเช่นนี้หลงผิดและทำบาป และความผิดของเขาก็ฟ้องตัวเขาเองอยู่แล้ว
12 เมื่อข้าพเจ้าส่งอาร์เทมาสหรือทีคิกัสไปหาคุณ จงพยายามมาหาข้าพเจ้าที่นิโคโปลิสให้ได้
เพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะพักอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว
13 ช่วยส่งเซนาสนักกฎหมายและอปอลโลสออกเดินทางต่อโดยเร็ว อย่าให้พวกเขาขาดอะไร

14 ให้คนของเราเรียนรู้ที่จะทำความดีเพื่อช่วยในสิ่งจำเป็น เพื่อพวกเขาจะไม่ไร้ผล
15 ทุกคนที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากคำทักทายถึงคุณ ฝากคำทักทายถึงคนที่รักเราในความเชื่อ
ขอพระคุณอยู่กับพวกคุณทุกคน อาเมน

จดหมายของเปาโลถึงฟิเลโมน

1 เปาโล ผู้ถูกจองจำเพราะพระคริสต์* เยซู และทิโมธีพี่น้องของเรา ถึงฟิเลโมน
เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา
2 ถึงอัปเฟียที่รัก อาร์คิปปัสเพื่อนทหารร่วมรบของเรา และประชาคมในบ้านของคุณ
3 ขอให้พวกคุณได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา
และจากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์
4 ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอ และเอ่ยถึงคุณในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
5 เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักของคุณ และความเชื่อที่คุณมีต่อองค์พระเยซู
และต่อผู้บริสุทธิ์ทุกคน
6 ข้าพเจ้าอธิษฐานให้การมีส่วนร่วมในความเชื่อของคุณเกิดผล
ด้วยการรู้จักสิ่งดีทุกอย่างที่มีอยู่ในพวกเราในพระคริสต์เยซู
7 พี่น้อง ความรักของคุณทำให้พวกเรามีความยินดีและกำลังใจมาก
เพราะคุณทำให้ใจของผู้บริสุทธิ์สดชื่นขึ้น
8 เพราะฉะนั้น แม้ข้าพเจ้ามีความกล้าอย่างเต็มที่ในพระคริสต์ที่จะสั่งให้คุณทำสิ่งที่ควรทำ
9 แต่เพราะความรัก ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะขอร้องคุณมากกว่า ข้าพเจ้าคือเปาโล ผู้สูงวัยแล้ว
และตอนนี้ยังเป็นผู้ถูกจองจำเพราะพระเยซูคริสต์ด้วย
10 ข้าพเจ้าขอร้องคุณเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้า
ซึ่งข้าพเจ้าได้เป็นพ่อให้เขาขณะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่†
11 เมื่อก่อนเขาไม่มีประโยชน์ต่อคุณ แต่ตอนนี้เขามีประโยชน์ทั้งต่อคุณและต่อข้าพเจ้า
12 ข้าพเจ้ากำลังส่งเขากลับไปหาคุณ เพราะฉะนั้น ขอให้คุณรับเขาไว้ เขาก็คือหัวใจของข้าพเจ้าเอง
13 ข้าพเจ้าอยากเก็บเขาไว้กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้รับใช้ข้าพเจ้าแทนคุณ
ขณะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่เพราะข่าวดี
14 แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการทำอะไรโดยไม่ได้รับความยินยอมจากคุณ
เพื่อให้การทำดีของคุณไม่เกิดจากความจำเป็น แต่เกิดจากความสมัครใจ
15 บางทีเขาจึงถูกแยกจากคุณไปชั่วระยะหนึ่ง ก็เพื่อคุณจะได้มีเขาอยู่กับคุณตลอดไป
16 ไม่ใช่ในฐานะทาสอีกต่อไป แต่ยิ่งกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง
และสำหรับคุณยิ่งกว่านั้น ทั้งในความสัมพันธ์ทางมนุษย์และในองค์พระผู้เป็นเจ้า
17 ดังนั้น ถ้าคุณนับว่าข้าพเจ้ามีส่วนร่วมกับคุณ ก็ขอให้คุณรับเขาไว้เหมือนที่คุณจะรับข้าพเจ้า
18 แต่ถ้าเขาทำผิดต่อคุณในเรื่องใด หรือเป็นหนี้คุณอยู่เท่าไร ก็ให้ลงสิ่งนั้นไว้ในบัญชีของข้าพเจ้า
19 ข้าพเจ้า เปาโล เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะชดใช้ให้ (ไม่ต้องพูดถึงเลยว่า
คุณเองก็เป็นหนี้ข้าพเจ้าแม้กระทั่งตัวคุณเอง)
20 ใช่แล้ว พี่น้อง ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความชื่นใจจากคุณในองค์พระผู้เป็นเจ้า
ช่วยทำให้ใจของข้าพเจ้าสดชื่นขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า
21 ข้าพเจ้าเขียนถึงคุณ เพราะมั่นใจว่าคุณจะเชื่อฟัง และรู้ว่าคุณจะทำยิ่งกว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดเสียอีก
22 อีกอย่างหนึ่ง ช่วยเตรียมห้องพักสำหรับแขกให้ข้าพเจ้าด้วย
เพราะข้าพเจ้าหวังว่าโดยคำอธิษฐานของพวกคุณ ข้าพเจ้าจะได้กลับไปหาพวกคุณอีก

---

* **1:1 1:1** "พระคริสต์" หมายถึง "ผู้ที่ได้รับการเจิม" † **1:10 1:10** โอเนสิมัส หมายถึง "มีประโยชน์"

23 เอปาฟรัส เพื่อนผู้ถูกจองจำกับข้าพเจ้าในพระคริสต์เยซู ฝากคำทักทายถึงคุณ
24 มาระโก อาริสทารคัส เดมาส และลูกา ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า
ก็ฝากคำทักทายถึงคุณเช่นกัน
25 ขอพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์อยู่กับวิญญาณของพวกคุณ อาเมน

จดหมายถึงชาวฮีบรู

1 ในอดีต พระเจ้าได้กล่าวกับบรรพบุรุษผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะ หลายครั้งและหลายวิธี
2 แต่ในช่วงสุดท้ายของวันเวลาเหล่านี้ พระองค์ได้กล่าวกับเราโดยพระบุตร
พระองค์ทรงแต่งตั้งพระบุตรให้เป็นผู้รับมรดกของทุกสิ่ง และทรงสร้างโลกทั้งหลายโดยพระบุตร
3 พระบุตรเป็นรัศมีแห่งพระสิริของพระเจ้า และเป็นภาพแท้ของสภาวะของพระองค์
พระบุตรทรงค้ำจุนทุกสิ่งด้วยถ้อยคำอันทรงพลังของพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงชำระเราให้พ้นจากบาปด้วยพระองค์เองแล้ว
ก็นั่งลงทางขวาขององค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ในเบื้องบน
4 พระบุตรจึงประเสริฐกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากเท่ากับนามที่พระองค์ได้รับเป็นมรดก
ซึ่งประเสริฐกว่านามของพวกเขา
5 เพราะพระเจ้าเคยกล่าวกับทูตสวรรค์องค์ไหนหรือว่า
“เจ้าเป็นบุตรของเรา
วันนี้เราได้เป็นบิดาของเจ้า”✡
และยังกล่าวอีกว่า
“เราจะเป็นบิดาของเขา
และเขาจะเป็นบุตรของเรา”✡
6 และเมื่อพระองค์นำบุตรหัวปีเข้ามาในโลกอีกครั้ง พระองค์กล่าวว่า
“ให้ทูตสวรรค์ทั้งปวงของพระเจ้านมัสการเขา”✡
7 ส่วนเรื่องทูตสวรรค์ พระองค์กล่าวว่า
“พระองค์ทรงทำให้ทูตสวรรค์ของพระองค์เป็นสายลม
และผู้รับใช้ของพระองค์เป็นเปลวไฟ”✡
8 แต่เมื่อกล่าวถึงพระบุตร พระองค์กล่าวว่า
“พระเจ้า บัลลังก์ของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดกาล
คทาแห่งความเที่ยงธรรมเป็นคทาแห่งอาณาจักรของพระองค์
9 พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และเกลียดความชั่วช้า
เพราะเหตุนี้ พระเจ้า คือพระเจ้าของพระองค์ จึงทรงเจิมพระองค์ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี
เหนือบรรดาผู้ร่วมกับพระองค์”✡
10 และยังกล่าวว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้า ในปฐมกาล พระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก
และฟ้าสวรรค์เป็นผลงานจากมือของพระองค์
11 สิ่งเหล่านั้นจะพินาศ แต่พระองค์ยังดำรงอยู่
สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดจะเก่าลงเหมือนเสื้อผ้า
12 พระองค์จะม้วนมันขึ้นเหมือนเสื้อคลุม
และมันจะเปลี่ยนไป
แต่พระองค์ยังคงเป็นองค์เดิม
ปีทั้งหลายของพระองค์จะไม่สิ้นสุด”✡
13 พระเจ้าเคยกล่าวกับทูตสวรรค์องค์ไหนหรือว่า
“จงนั่งทางขวาของเรา

✡ **1:5 1:5** สดุดี 2:7 ✡ **1:5 1:5** 2 ซามูเอล 7:14; 1 พงศาวดาร 17:13 ✡ **1:6 1:6** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 LXX ✡ **1:7 1:7** สดุดี 104:4 ✡ **1:9 1:9** สดุดี 45:6-7 ✡ **1:12 1:12** สดุดี 102:25-27

จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นที่วางเท้าของเจ้า✡
14 ทูตสวรรค์ทั้งปวงไม่ใช่วิญญาณที่รับใช้
ซึ่งถูกส่งออกไปเพื่อรับใช้คนที่จะได้รับความรอดเป็นมรดกหรือ

2

1 เพราะเหตุนี้ เราจึงต้องใส่ใจสิ่งที่เราได้ยินมาให้มากยิ่งขึ้น เพื่อไม่ให้เราหลุดลอยไป
2 เพราะถ้อยคำที่กล่าวผ่านเหล่าทูตสวรรค์ปรากฏว่ามั่นคง
และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างต่างได้รับโทษอย่างยุติธรรม
3 แล้วเราจะหนีพ้นได้อย่างไร หากเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เช่นนี้
องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้กล่าวถึงความรอดนี้เป็นครั้งแรก แล้วคนที่ได้ยินก็ยืนยันเรื่องนี้แก่เรา
4 พระเจ้าก็ทรงร่วมเป็นพยานกับพวกเขาด้วย ทั้งด้วยหมายสำคัญ สิ่งอัศจรรย์
การสำแดงพลังนานาชนิด และของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์
5 เพราะพระองค์ไม่ได้ให้โลกที่จะมาถึง ซึ่งเรากำลังกล่าวถึง อยู่ใต้อำนาจของเหล่าทูตสวรรค์
6 แต่มีผู้หนึ่งเป็นพยานไว้ที่แห่งหนึ่งว่า
มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงนึกถึงเขา
หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงเอาใจใส่เขา
7 พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงเล็กน้อย
พระองค์ทรงสวมมงกุฎแห่งพระสิริและเกียรติให้เขา*
8 พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าของเขา✡
เมื่อพระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เขา ก็ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ที่ไม่อยู่ใต้เขา แต่เวลานี้
เรายังไม่เห็นว่าทุกสิ่งอยู่ใต้เขา
9 แต่เราเห็นพระเยซู ผู้ที่ถูกทำให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพียงเล็กน้อย
เพราะพระองค์ทรงทนทุกข์จนถึงความตาย จึงได้รับมงกุฎแห่งพระสิริและเกียรติ
เพื่อโดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ลิ้มรสความตายเพื่อทุกคน
10 ทุกสิ่งมีอยู่เพื่อพระเจ้าและเกิดขึ้นโดยพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงนำบุตรมากมายไปสู่พระสิริ
จึงเป็นการเหมาะสมที่พระองค์จะทรงทำให้ผู้ริเริ่มความรอดของพวกเขาสมบูรณ์ผ่านความทุกข์
11 เพราะทั้งผู้ที่ชำระให้บริสุทธิ์ และคนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ล้วนมาจากผู้เดียวกัน ด้วยเหตุนี้
พระองค์จึงไม่อายที่จะเรียกพวกเขาว่าพี่น้อง†
12 โดยกล่าวว่า
เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา
ท่ามกลางที่ประชุม เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์✡
13 และอีกครั้งหนึ่ง เราจะวางใจในพระองค์ และอีกครั้ง ดูสิ นี่คือเรา
พร้อมกับบรรดาบุตรที่พระเจ้าประทานแก่เรา✡
14 ในเมื่อบรรดาบุตรมีส่วนในเนื้อและเลือด พระองค์เองก็มีส่วนในเนื้อและเลือดเช่นเดียวกัน
เพื่อว่าโดยความตาย พระองค์จะทำให้ผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือมาร หมดอำนาจลง
15 และจะปลดปล่อยทุกคนที่ตลอดชีวิตตกเป็นทาสเพราะความกลัวตาย
16 เพราะแน่นอนว่า พระองค์ไม่ได้ช่วยเหล่าทูตสวรรค์ แต่ทรงช่วยลูกหลาน‡ ของอับราฮัม

✡ **1:13 1:13** สดุดี 110:1 * **2:7 2:7** TR เพิ่มว่า และทรงตั้งเขาไว้เหนือผลงานจากมือของพระองค์ ✡ **2:8 2:8** สดุดี 8:4-6 † **2:11 2:11** คำต้นฉบับที่แปลว่า พี่น้อง ในที่นี้ และในบริบทอื่นที่เหมาะสม อาจหมายรวมถึงพี่น้องชายและหญิง หรือพี่น้องร่วมครอบครัวได้ ✡ **2:12 2:12** สดุดี 22:22 ✡ **2:13 2:13** อิสยาห์ 8:18 ‡ **2:16 2:16** หรือ เชื้อสาย

17 เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงจำเป็นต้องเป็นเหมือนพี่น้องของพระองค์ทุกประการ
เพื่อจะได้เป็นมหาปุโรหิตผู้มีเมตตาและซื่อสัตย์ในเรื่องที่เกี่ยวกับพระเจ้า
และเพื่อทำการชดใช้บาปของประชาชน
18 เพราะพระองค์เองทรงทนทุกข์ขณะถูกทดลอง พระองค์จึงสามารถช่วยคนที่กำลังถูกทดลองได้

3

1 เพราะฉะนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์ ผู้มีส่วนในการเรียกจากสวรรค์ จงพิจารณาพระเยซู
ผู้เป็นอัครทูตและมหาปุโรหิตที่เราประกาศยอมรับ
2 พระองค์ทรงซื่อสัตย์ต่อผู้ที่แต่งตั้งพระองค์ เช่นเดียวกับโมเสสที่ซื่อสัตย์ในบ้านทั้งหมดของพระเจ้า
3 เพราะพระเยซูทรงสมควรได้รับพระสิริมากกว่าโมเสส
เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติมากกว่าตัวบ้าน
4 บ้านทุกหลังย่อมมีผู้สร้าง แต่ผู้ที่สร้างทุกสิ่งคือพระเจ้า
5 โมเสสซื่อสัตย์ในบ้านทั้งหมดของพระเจ้าในฐานะผู้รับใช้ เพื่อเป็นพยานถึงสิ่งที่จะกล่าวในภายหลัง
6 แต่พระคริสต์* ทรงซื่อสัตย์ในฐานะพระบุตรเหนือบ้านของพระเจ้า และเราเองคือบ้านนั้น
หากเรายึดมั่นในความมั่นใจ และความภาคภูมิใจในความหวังของเราไว้จนถึงที่สุด
7 เพราะฉะนั้น ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กล่าวว่า
"วันนี้ ถ้าพวกคุณได้ยินเสียงของพระองค์
8 อย่าทำใจให้แข็งกระด้างเหมือนในครั้งที่กบฏ
ในวันแห่งการทดสอบในถิ่นทุรกันดาร
9 ที่นั่น บรรพบุรุษของพวกคุณทดสอบเราและลองใจเรา
ทั้งยังได้เห็นการกระทำของเราตลอดสี่สิบปี
10 เพราะเหตุนี้ เราจึงไม่พอใจคนรุ่นนั้น
และกล่าวว่า 'ใจของพวกเขาหลงผิดอยู่เสมอ
และพวกเขาไม่รู้จักทางของเรา'
11 ดังที่เราได้สาบานด้วยความโกรธของเราว่า
'พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของเรา'" ✡
12 พี่น้อง จงระวังให้ดี เกรงว่าคนใดคนหนึ่งในพวกคุณจะมีใจชั่วที่ไม่เชื่อ
จนถอยห่างจากพระเจ้าผู้มีชีวิต
13 แต่จงเตือนกันทุกวัน ตราบใดที่ยังเรียกว่า "วันนี้"
เพื่อไม่ให้คนใดคนหนึ่งในพวกคุณมีใจแข็งกระด้างเพราะการหลอกลวงของบาป
14 เพราะเราได้กลายเป็นผู้มีส่วนในพระคริสต์
หากเรายึดมั่นในความมั่นใจที่เรามีตั้งแต่แรกไว้จนถึงที่สุด
15 ดังที่มีคำกล่าวว่า
"วันนี้ ถ้าพวกคุณได้ยินเสียงของพระองค์
อย่าทำใจให้แข็งกระด้างเหมือนในครั้งที่กบฏ" ✡
16 แล้วใครบ้างที่ได้ยินแล้วกบฏ? ไม่ใช่ทุกคนที่โมเสสนำออกจากอียิปต์หรือ?
17 พระองค์ไม่พอใจใครเป็นเวลาสี่สิบปี? ไม่ใช่คนที่ทำบาป
ซึ่งร่างของพวกเขาล้มลงในถิ่นทุรกันดารหรือ?

---

* **3:6 3:6** "พระคริสต์" หมายถึง "ผู้ได้รับการเจิม" ✡ **3:11 3:11** สดุดี 95:7-11 ✡ **3:15 3:15** สดุดี 95:7-8

18 และพระองค์ทรงสาบานกับใครว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของพระองค์
ถ้าไม่ใช่คนที่ไม่เชื่อฟัง
19 เราจึงเห็นว่า พวกเขาไม่สามารถเข้าได้เพราะความไม่เชื่อ

4

1 เพราะฉะนั้น ให้เราเกรงกลัวไว้ เกรงว่าจะปรากฏว่าคนใดคนหนึ่งในพวกคุณพลาดจากพระสัญญา
ที่ว่าจะได้เข้าสู่การพักสงบของพระองค์
2 เพราะเราเองก็ได้ฟังข่าวดีที่ประกาศมา เช่นเดียวกับพวกเขา
แต่ถ้อยคำที่พวกเขาได้ยินไม่เป็นประโยชน์แก่พวกเขา
เพราะคนที่ได้ยินไม่ได้ผสมถ้อยคำนั้นเข้ากับความเชื่อ
3 เพราะพวกเราที่เชื่อแล้วย่อมเข้าสู่การพักสงบนั้น ดังที่พระองค์ได้กล่าวว่า
ดังที่เราได้สาบานด้วยความโกรธของเราว่า พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของเรา✡
ทั้งที่งานทั้งหลายได้เสร็จสิ้นมาตั้งแต่การวางรากฐานของโลก
4 เพราะพระองค์ได้กล่าวถึงวันที่เจ็ดไว้ที่แห่งหนึ่งว่า
พระเจ้าทรงพักจากงานทั้งสิ้นของพระองค์ในวันที่เจ็ด✡
5 และในที่นี้ พระองค์กล่าวอีกว่า พวกเขาจะไม่ได้เข้าสู่การพักสงบของเรา✡
6 ดังนั้น ในเมื่อยังคงมีบางคนที่จะเข้าสู่การพักสงบนั้น
และคนที่เคยได้ฟังข่าวดีที่ประกาศมาก่อนหน้านี้ไม่ได้เข้าเพราะการไม่เชื่อฟัง
7 พระองค์จึงกำหนดวันหนึ่งขึ้นอีก คือ วันนี้ โดยกล่าวผ่านดาวิดอีกนานต่อมา ดังที่กล่าวไว้แล้วว่า
วันนี้ ถ้าพวกคุณได้ยินเสียงของพระองค์
อย่าทำใจให้แข็งกระด้าง✡
8 เพราะถ้าโยชูวาได้ให้พวกเขาพักสงบ พระองค์ก็คงไม่ได้กล่าวถึงวันอื่นในภายหลัง
9 เพราะฉะนั้น การพักสงบแบบวันสะบาโตจึงยังคงเหลืออยู่สำหรับประชาชนของพระเจ้า
10 เพราะคนที่ได้เข้าสู่การพักสงบของพระองค์ ก็ได้พักจากงานของตนเอง
เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงพักจากงานของพระองค์
11 เพราะฉะนั้น ให้เราพยายามอย่างเต็มที่ที่จะเข้าสู่การพักสงบนั้น
เพื่อไม่ให้ใครล้มลงตามแบบอย่างการไม่เชื่อฟังเช่นนั้น
12 เพราะถ้อยคำของพระเจ้ามีชีวิตและทำงานอยู่ คมยิ่งกว่าดาบสองคมเล่มใด ๆ
แทงทะลุจนถึงการแยกจิตกับวิญญาณ ข้อต่อกับไขกระดูก
และสามารถแยกแยะความคิดกับเจตนาของใจได้
13 ไม่มีสิ่งสร้างใดซ่อนพ้นสายตาของพระองค์ได้
แต่ทุกสิ่งล้วนเปลือยเปล่าและเปิดออกต่อสายตาของพระองค์ ผู้ที่เราต้องให้คำชี้แจง
14 ในเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ได้ผ่านฟ้าสวรรค์ทั้งหลายไปแล้ว
คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ให้เรายึดมั่นในสิ่งที่เราประกาศยอมรับไว้
15 เพราะเราไม่ได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถเห็นอกเห็นใจความอ่อนแอของเรา
แต่เรามีผู้ที่ถูกทดลองในทุกด้านเหมือนกับเรา แต่ปราศจากบาป
16 เพราะฉะนั้น ให้เราเข้าไปใกล้บัลลังก์แห่งพระคุณด้วยความมั่นใจ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา
และพบพระคุณที่จะช่วยเราในยามจำเป็น

✡ **4:3 4:3** สดุดี 95:11 ✡ **4:4 4:4** ปฐมกาล 2:2 ✡ **4:5 4:5** สดุดี 95:11 ✡ **4:7 4:7** สดุดี 95:7-8

5

1 มหาปุโรหิตทุกคนมาจากท่ามกลางมนุษย์
และได้รับการแต่งตั้งเพื่อมนุษย์ในเรื่องที่เกี่ยวกับพระเจ้า
เพื่อเขาจะถวายทั้งของถวายและเครื่องบูชาสำหรับบาป
2 เขาสามารถปฏิบัติอย่างอ่อนโยนต่อคนที่ไม่รู้และหลงผิด
เพราะตัวเขาเองก็มีความอ่อนแออยู่รอบด้านเช่นกัน
3 เพราะเหตุนี้ เขาจึงต้องถวายเครื่องบูชาสำหรับบาป ทั้งเพื่อประชาชนและเพื่อตัวเขาเอง
4 ไม่มีใครรับเกียรตินี้มาเป็นของตนเอง แต่ต้องเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเรียก เหมือนอย่างอาโรน
5 เช่นเดียวกัน พระคริสต์ไม่ได้ยกย่องพระองค์เองให้เป็นมหาปุโรหิต
แต่ผู้ที่กล่าวกับพระองค์คือพระเจ้าผู้กล่าวว่า
เจ้าเป็นบุตรของเรา
วันนี้เราได้เป็นบิดาของเจ้า✡
6 พระองค์ยังกล่าวในอีกแห่งหนึ่งว่า
เจ้าเป็นปุโรหิตตลอดไป
ตามลำดับปุโรหิตของเมลคีเซเดค✡
7 ในช่วงที่พระองค์อยู่ในเนื้อหนัง พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐานและคำวิงวอน
ด้วยเสียงร้องอันดังและน้ำตา ต่อพระเจ้าผู้สามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตาย
และพระเจ้าทรงฟังพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเคารพยำเกรงพระเจ้า
8 แม้พระองค์เป็นพระบุตร พระองค์ก็ได้เรียนรู้การเชื่อฟังจากสิ่งที่พระองค์ทรงทนทุกข์
9 เมื่อพระองค์ถูกทำให้สมบูรณ์แล้ว
พระองค์ก็ได้เป็นผู้ก่อให้เกิดความรอดนิรันดร์แก่ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์
10 โดยพระเจ้าทรงประกาศให้พระองค์เป็นมหาปุโรหิตตามลำดับปุโรหิตของเมลคีเซเดค
11 เกี่ยวกับผู้นี้ เรามีหลายอย่างที่จะกล่าว และอธิบายได้ยาก
เพราะพวกคุณกลายเป็นคนที่ฟังแล้วเข้าใจได้ช้า
12 ที่จริง ถึงเวลานี้พวกคุณควรจะเป็นครูได้แล้ว
แต่กลับยังต้องให้ใครสักคนมาสอนพวกคุณอีกถึงพื้นฐานเบื้องต้นของสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผย
พวกคุณกลับต้องการน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง
13 ทุกคนที่ยังต้องกินน้ำนมย่อมไม่ชำนาญในถ้อยคำเรื่องความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารก
14 แต่อาหารแข็งมีไว้สำหรับคนที่โตเต็มที่ ซึ่งฝึกการรับรู้ของตนด้วยการใช้อยู่เสมอ
จนแยกแยะความดีกับความชั่วได้

6

1 เพราะฉะนั้น ให้เราก้าวพ้นคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์ และมุ่งต่อไปสู่ความสมบูรณ์
โดยไม่วางรากฐานซ้ำอีก คือการกลับใจจากการกระทำที่ตายแล้ว ความเชื่อต่อพระเจ้า
2 คำสอนเรื่องการรับบัพติศมาต่าง ๆ การวางมือ การฟื้นขึ้นจากความตาย และการพิพากษานิรันดร์
3 เราจะทำเช่นนี้ ถ้าพระเจ้าทรงอนุญาต
4 เพราะสำหรับคนที่ครั้งหนึ่งเคยได้รับความสว่าง เคยลิ้มรสของประทานจากสวรรค์
และได้เป็นผู้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์
5 เคยลิ้มรสทั้งถ้อยคำอันดีของพระเจ้าและพลังของยุคที่จะมา

✡ **5:5 5:5** สดุดี 2:7 ✡ **5:6 5:6** สดุดี 110:4

6 แล้วกลับตกไป ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่จะฟื้นฟูพวกเขาอีกครั้งให้กลับใจ
ในเมื่อพวกเขาเองตรึงพระบุตรของพระเจ้าบนกางเขนอีกครั้ง
และทำให้พระองค์อับอายต่อหน้าคนทั้งหลาย
7 แผ่นดินที่ดื่มน้ำฝนซึ่งตกลงมาบนมันบ่อย ๆ และให้พืชผลที่เหมาะสำหรับคนที่เพาะปลูกมัน
ย่อมได้รับพระพรจากพระเจ้า
8 แต่ถ้ามันให้หนามและพงหนาม มันก็ถูกปฏิเสธ และใกล้จะถูกสาปแช่ง ท้ายที่สุดก็จะถูกเผา
9 แต่พวกคุณที่รัก แม้เรากล่าวเช่นนี้ เราก็มั่นใจว่าสำหรับพวกคุณยังมีสิ่งที่ดีกว่านี้
คือสิ่งที่มาควบคู่กับความรอด
10 เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงทำอย่างไม่ชอบธรรมด้วยการลืมงานของพวกคุณ
และความเหน็ดเหนื่อยที่เกิดจากความรักซึ่งพวกคุณแสดงต่อพระนามของพระองค์
ด้วยการรับใช้บรรดาผู้บริสุทธิ์ และยังคงรับใช้พวกเขาอยู่
11 เราปรารถนาให้พวกคุณแต่ละคนแสดงความขยันแบบเดียวกัน
เพื่อจะมีความหวังอย่างเต็มเปี่ยมจนถึงที่สุด
12 เพื่อพวกคุณจะไม่เฉื่อยชา
แต่ทำตามแบบอย่างของคนที่ได้รับพระสัญญาเป็นมรดกโดยความเชื่อและความอดทน
13 เมื่อพระเจ้าทรงให้พระสัญญาแก่อับราฮัม
เพราะไม่มีผู้ใดยิ่งใหญ่กว่าที่พระองค์จะทรงสาบานโดยอ้างถึงได้
พระองค์จึงทรงสาบานโดยอ้างถึงพระองค์เอง
14 ว่า “เราจะอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน และจะทำให้เจ้าทวีจำนวนขึ้นอย่างมาก”✡
15 ดังนั้น หลังจากอับราฮัมอดทนรอคอย เขาก็ได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญา
16 มนุษย์ย่อมสาบานโดยอ้างถึงผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่า และในข้อโต้แย้งทุกเรื่อง
คำสาบานเป็นข้อยุติเพื่อยืนยันเรื่องนั้น
17 เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงตั้งใจจะแสดงให้ผู้รับมรดกตามพระสัญญาเห็นอย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่า
ความตั้งใจของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์จึงทรงรับรองด้วยคำสาบาน
18 เพื่อว่าโดยสองสิ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลง และในสองสิ่งนี้พระเจ้าไม่อาจโกหกได้
เราผู้หนีมาหาที่ลี้ภัยและยึดความหวังที่วางอยู่ตรงหน้าไว้ จะได้รับกำลังใจอย่างมาก
19 เรามีความหวังนี้เป็นเหมือนสมอของจิต เป็นความหวังที่มั่นคงและแน่วแน่
และเข้าไปถึงภายในม่าน
20 ที่ซึ่งพระเยซูได้เข้าไปก่อนเพื่อเรา ในฐานะผู้นำหน้า
โดยทรงเป็นมหาปุโรหิตตลอดไปตามลำดับปุโรหิตของเมลคีเซเดค

7

1 เมลคีเซเดคคนนี้ เป็นกษัตริย์แห่งซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด
เขาได้พบอับราฮัมซึ่งกำลังกลับมาจากการสังหารบรรดากษัตริย์ และได้อวยพรอับราฮัม
2 อับราฮัมยังแบ่งหนึ่งในสิบจากของทั้งหมดให้เขา ก่อนอื่น ชื่อของเขาเมื่อแปลความหมายคือ
“กษัตริย์แห่งความชอบธรรม” แล้วเขายังเป็น “กษัตริย์แห่งซาเลม” ซึ่งหมายความว่า
“กษัตริย์แห่งสันติสุข”
3 เขาไม่มีบิดา ไม่มีมารดา ไม่มีลำดับวงศ์ตระกูล ไม่มีทั้งจุดเริ่มต้นของวันเวลาหรือจุดจบของชีวิต
แต่ถูกทำให้มีลักษณะเหมือนพระบุตรของพระเจ้า และยังคงเป็นปุโรหิตอยู่ตลอด
4 ลองพิจารณาดูว่าคนนี้ยิ่งใหญ่เพียงใด แม้แต่อับราฮัม ผู้เป็นต้นตระกูล
ก็ยังมอบหนึ่งในสิบจากของริบที่ดีที่สุดให้เขา

✡ **6:14 6:14** ปฐมกาล 22:17

5 จริงอยู่
ลูกหลานของเลวีที่รับตำแหน่งปุโรหิตมีคำบัญชาตามธรรมบัญญัติให้เก็บหนึ่งในสิบจากประชาชน
คือจากพี่น้องของตน แม้คนเหล่านั้นเองก็สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม
6 แต่เมลคีเซเดค ผู้ไม่ได้นับลำดับวงศ์ตระกูลจากพวกเขา กลับรับหนึ่งในสิบจากอับราฮัม
และอวยพรผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย
7 ไม่มีข้อโต้แย้งเลยว่า ผู้ที่น้อยกว่าย่อมได้รับพรจากผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่า
8 ที่นี่ คนที่ต้องตายเป็นผู้รับหนึ่งในสิบ แต่ที่นั่น ผู้ที่รับหนึ่งในสิบเป็นผู้ที่มีพยานยืนยันว่าเขามีชีวิตอยู่
9 อาจกล่าวได้ว่า แม้แต่เลวี ผู้รับหนึ่งในสิบ ก็ได้จ่ายหนึ่งในสิบผ่านทางอับราฮัม
10 เพราะเมื่อเมลคีเซเดคพบอับราฮัม เลวียังอยู่ในตัวอับราฮัมผู้เป็นบรรพบุรุษของเขา
11 ถ้าความสมบูรณ์เกิดขึ้นได้โดยความเป็นปุโรหิตของเลวี
เพราะประชาชนได้รับธรรมบัญญัติภายใต้ความเป็นปุโรหิตนั้น
แล้วเหตุใดจึงยังจำเป็นต้องมีปุโรหิตอีกคนหนึ่งเกิดขึ้นตามลำดับปุโรหิตของเมลคีเซเดค
แทนที่จะเรียกว่าตามลำดับปุโรหิตของอาโรน
12 เพราะเมื่อความเป็นปุโรหิตเปลี่ยนไป ก็จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงในธรรมบัญญัติด้วย
13 ผู้ที่มีคำเหล่านี้กล่าวถึงนั้นมาจากอีกเผ่าหนึ่ง ซึ่งไม่เคยมีใครจากเผ่านั้นทำหน้าที่ที่แท่นบูชา
14 เพราะเห็นได้ชัดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสืบเชื้อสายมาจากยูดาห์
และโมเสสไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับความเป็นปุโรหิตของเผ่านี้
15 เรื่องนี้ยิ่งเห็นได้ชัดขึ้นอีก ถ้ามีปุโรหิตอีกคนหนึ่งเกิดขึ้นในลักษณะที่เหมือนเมลคีเซเดค
16 พระองค์ได้เป็นปุโรหิต ไม่ใช่ตามกฎของคำบัญชาที่เกี่ยวกับเนื้อหนัง
แต่ตามพลังของชีวิตที่ไม่มีวันสิ้นสุด
17 เพราะมีพยานยืนยันว่า
"เจ้าเป็นปุโรหิตตลอดไป
ตามลำดับปุโรหิตของเมลคีเซเดค" ✡
18 คำบัญชาก่อนหน้านี้จึงถูกยกเลิก เพราะมันอ่อนแอและไร้ประโยชน์
19 เพราะธรรมบัญญัติไม่ได้ทำให้สิ่งใดสมบูรณ์ แต่มีการนำความหวังที่ดีกว่าเข้ามา
และโดยความหวังนี้เราเข้าใกล้พระเจ้า
20 และการที่พระองค์ได้เป็นปุโรหิตนั้นไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากคำสาบาน
21 ปุโรหิตเหล่านั้นได้รับตำแหน่งโดยไม่มีคำสาบาน
แต่พระองค์ได้รับตำแหน่งพร้อมกับคำสาบานจากพระเจ้า ผู้กล่าวถึงพระองค์ว่า
"องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสาบานแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัย
'เจ้าเป็นปุโรหิตตลอดไป
ตามลำดับปุโรหิตของเมลคีเซเดค'" ✡
22 ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงได้เป็นผู้ค้ำประกันพันธสัญญาที่ดีกว่า
23 ปุโรหิตเหล่านั้นมีจำนวนมาก เพราะความตายขัดขวางไม่ให้พวกเขาดำรงอยู่ต่อไป
24 แต่พระองค์ เพราะทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไป จึงทรงมีความเป็นปุโรหิตที่ไม่เปลี่ยนแปลง
25 เพราะฉะนั้น พระองค์จึงสามารถช่วยให้คนที่เข้าใกล้พระเจ้าผ่านพระองค์รอดได้ถึงที่สุด
เพราะพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไปเพื่อวิงวอนแทนพวกเขา

✡ **7:17 7:17** สดุดี 110:4 ✡ **7:21 7:21** สดุดี 110:4

26 มหาปุโรหิตเช่นนี้เหมาะสมกับเรา คือผู้บริสุทธิ์ ไร้ความผิด ไร้มลทิน แยกออกจากคนบาป
และได้รับการยกขึ้นให้สูงกว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย
27 พระองค์ไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาทุกวันเหมือนมหาปุโรหิตเหล่านั้น
ซึ่งต้องถวายเพื่อบาปของตนเองก่อน แล้วจึงเพื่อบาปของประชาชน
เพราะพระองค์ทรงทำสิ่งนี้เพียงครั้งเดียวตลอดไป เมื่อทรงถวายพระองค์เอง
28 ธรรมบัญญัติแต่งตั้งมนุษย์ที่มีความอ่อนแอให้เป็นมหาปุโรหิต แต่ถ้อยคำในคำสาบาน
ซึ่งมาภายหลังธรรมบัญญัติ แต่งตั้งพระบุตรผู้ถูกทำให้สมบูรณ์แล้วไว้ตลอดไป

8

1 ประเด็นสำคัญของสิ่งที่เรากำลังกล่าวคือ เรามีมหาปุโรหิตเช่นนี้
ผู้ได้นั่งลงทางขวาของบัลลังก์แห่งองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ในฟ้าสวรรค์
2 พระองค์เป็นผู้รับใช้ในสถานศักดิ์สิทธิ์ และในเต็นท์แท้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกาง ไม่ใช่มนุษย์
3 มหาปุโรหิตทุกคนได้รับการแต่งตั้งให้ถวายทั้งของถวายและเครื่องบูชา เพราะฉะนั้น
มหาปุโรหิตผู้นี้จึงจำเป็นต้องมีบางสิ่งสำหรับถวายด้วย
4 ถ้าพระองค์อยู่บนโลก พระองค์ก็จะไม่เป็นปุโรหิตเลย
เพราะมีปุโรหิตที่ถวายของถวายตามธรรมบัญญัติอยู่แล้ว
5 ปุโรหิตเหล่านั้นรับใช้สิ่งที่เป็นแบบจำลองและเงาของสิ่งในสวรรค์
เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงเตือนโมเสส เมื่อเขากำลังจะทำเต็นท์นั้น เพราะพระองค์กล่าวว่า “จงดูให้ดี
เจ้าต้องทำทุกสิ่งตามแบบที่แสดงแก่เจ้าบนภูเขา”✡
6 แต่บัดนี้ พระองค์ได้รับงานรับใช้ที่ประเสริฐยิ่งกว่า และทรงเป็นคนกลางของพันธสัญญาที่ดีกว่า
ซึ่งได้รับการบัญญัติไว้บนพื้นฐานของพระสัญญาที่ดีกว่า
7 เพราะถ้าพันธสัญญาแรกไม่มีข้อบกพร่อง ก็คงไม่มีเหตุให้ต้องหาพันธสัญญาที่สอง
8 แต่พระองค์ทรงพบข้อบกพร่องในพวกเขา จึงกล่าวว่า
“จงดู* วันเวลากำลังจะมา” องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
“เราจะทำพันธสัญญาใหม่กับบ้านของอิสราเอล และกับบ้านของยูดาห์
9 ไม่ใช่พันธสัญญาแบบที่เราทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา
ในวันที่เราจูงมือพวกเขานำออกจากแผ่นดินอียิปต์
เพราะพวกเขาไม่ได้ดำรงอยู่ในพันธสัญญาของเรา
และเราไม่ใส่ใจพวกเขา” องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
10 “เพราะนี่คือพันธสัญญาที่เราจะทำกับบ้านของอิสราเอล
หลังจากวันเวลาเหล่านั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
“เราจะใส่ธรรมบัญญัติทั้งหลายของเราไว้ในความคิดของพวกเขา
และจะเขียนไว้บนใจของพวกเขา
เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
และพวกเขาจะเป็นประชาชนของเรา
11 แต่ละคนจะไม่สอนเพื่อนร่วมชาติ†
และไม่สอนพี่น้องของตนโดยกล่าวว่า “จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า”
เพราะทุกคนจะรู้จักเรา
ตั้งแต่คนเล็กที่สุดจนถึงคนใหญ่ที่สุด

✡ **8:5 8:5** อพยพ 25:40 * **8:8 8:8** คำว่า “จงดู” มาจาก ἰδού หมายถึง ดู ให้ความสนใจ สังเกต มอง หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน † **8:11 8:11** TR อ่านว่า “เพื่อนบ้าน” แทน “เพื่อนร่วมชาติ”

12 เพราะเราจะมีเมตตาต่อความไม่ชอบธรรมของพวกเขา
และจะไม่จดจำบาปกับการกระทำที่ไร้กฎของพวกเขาอีก✡
13 เมื่อพระองค์กล่าวว่า "พันธสัญญาใหม่" พระองค์ก็ทรงทำให้พันธสัญญาแรกหมดสมัยไปแล้ว
และสิ่งที่กำลังหมดสมัยและมีอายุมากขึ้นก็ใกล้จะสูญหาย

9

1 แม้พันธสัญญาแรก* ก็มีกฎระเบียบสำหรับการนมัสการพระเจ้า และมีสถานศักดิ์สิทธิ์บนโลก
2 เพราะมีการจัดเตรียมเต็นท์ขึ้น ในส่วนแรกมีเชิงตะเกียง โต๊ะ และขนมปังตั้งถวาย ส่วนนี้เรียกว่า
"สถานที่ศักดิ์สิทธิ์"
3 หลังม่านชั้นที่สองมีเต็นท์ส่วนที่เรียกว่า "สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด"
4 ในนั้นมีแท่นทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมและหีบแห่งพันธสัญญาซึ่งหุ้มทองคำทุกด้าน
ภายในหีบมีภาชนะทองคำใส่มานา ไม้เท้าของอาโรนที่แตกหน่อ และแผ่นศิลาแห่งพันธสัญญา
5 เหนือหีบมีเครูบแห่งพระสิริกางปีกปกคลุมฝาหีบแห่งพระเมตตา
เรื่องเหล่านี้เราไม่สามารถกล่าวอย่างละเอียดได้ในตอนนี้
6 เมื่อสิ่งเหล่านี้ถูกจัดเตรียมไว้เช่นนี้แล้วบรรดาปุโรหิตก็เข้าไปในเต็นท์ส่วนแรกอยู่เสมอเพื่อทำงาน
รับใช้ตามหน้าที่
7 แต่ในส่วนที่สอง มีเพียงมหาปุโรหิตที่เข้าไปปีละครั้ง
และเขาต้องนำเลือดไปด้วยเพื่อถวายสำหรับตัวเองและความผิดที่ประชาชนทำโดยไม่รู้
8 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นว่าทางเข้าสู่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ยังไม่ได้ถูกเปิดเผยตราบใดที่เต็นท์
แรกยังตั้งอยู่
9 สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์สำหรับยุคปัจจุบัน
ซึ่งมีการถวายของถวายและเครื่องบูชาที่ไม่สามารถทำให้ผู้นมัสการสมบูรณ์ได้ในด้านจิตสำนึก
10 สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงกฎระเบียบที่เกี่ยวกับร่างกายในเรื่องอาหาร เครื่องดื่ม
และการชำระล้างหลายแบบ ซึ่งกำหนดไว้จนถึงเวลาที่จะมีการจัดสิ่งต่าง ๆ ใหม่
11 แต่เมื่อพระคริสต์มาเป็นมหาปุโรหิตของสิ่งดีที่กำลังจะมา
พระองค์ทรงผ่านเต็นท์ที่ยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์กว่า ซึ่งไม่ได้สร้างด้วยมือ
คือไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งทรงสร้างนี้
12 และพระองค์ไม่ได้เข้าไปด้วยเลือดแพะหรือลูกวัว แต่ด้วยเลือดของพระองค์เอง
พระองค์ทรงเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพียงครั้งเดียวตลอดไป และได้มาซึ่งการไถ่นิรันดร์
13 เพราะถ้าเลือดแพะและวัวกับเถ้าของลูกวัวตัวเมียที่ใช้ประพรมคนที่เป็นมลทินยังชำระพวกเขาให้
บริสุทธิ์จนร่างกายสะอาดได้
14 แล้วเลือดของพระคริสต์จะยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด
พระองค์ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าโดยพระวิญญาณนิรันดร์อย่างไร้ตำหนิ
เลือดนั้นจะชำระจิตสำนึกของพวกคุณจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อพวกคุณจะรับใช้พระเจ้าผู้มีชีวิต"
15 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงเป็นคนกลางของพันธสัญญาใหม่
เพราะมีความตายเกิดขึ้นเพื่อการไถ่จากการล่วงละเมิดที่อยู่ภายใต้พันธสัญญาแรก
เพื่อคนที่ได้รับการเรียกจะได้รับพระสัญญาเรื่องมรดกนิรันดร์
16 เพราะที่ใดมีพินัยกรรมที่นั่นจำเป็นต้องมีความตายของผู้ทำพินัยกรรม
17 พินัยกรรมมีผลเมื่อผู้ทำตายแล้วเพราะตราบใดที่ผู้ทำยังมีชีวิตอยู่พินัยกรรมก็ยังไม่มีผล
18 เพราะฉะนั้นแม้พันธสัญญาแรกก็ไม่ได้เริ่มใช้โดยปราศจากเลือด

✡ **8:12 8:12** เยเรมีย์ 31:31-34 * **9:1 9:1** TR เพิ่มคำว่า "เต็นท์"

19 เมื่อโมเสสกล่าวคำบัญชาทุกข้อตามธรรมบัญญัติแก่ประชาชนทั้งหมดแล้ว
เขานำเลือดลูกวัวและแพะพร้อมกับน้ำ ขนแกะสีแดง และต้นหุสบ
มาประพรมทั้งหนังสือนั้นเองและประชาชนทั้งหมด
20 โดยกล่าวว่า "นี่คือเลือดแห่งพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาพวกคุณ"✡
21 เขายังใช้เลือดประพรมเต็นท์และภาชนะทุกชิ้นที่ใช้ในงานรับใช้เช่นเดียวกัน
22 ตามธรรมบัญญัติเกือบทุกสิ่งถูกชำระให้สะอาดด้วยเลือดและถ้าไม่มีการหลั่งเลือดก็ไม่มีการยกโทษ
23 เพราะฉะนั้นสิ่งที่เป็นแบบจำลองของสิ่งในสวรรค์จำเป็นต้องได้รับการชำระด้วยสิ่งเหล่านี้
แต่สิ่งในสวรรค์เองต้องได้รับการชำระด้วยเครื่องบูชาที่ดีกว่าสิ่งเหล่านี้
24 เพราะพระคริสต์ไม่ได้เข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างด้วยมือซึ่งเป็นภาพแทนของสิ่งจริง
แต่ทรงเข้าไปในสวรรค์เอง เพื่อบัดนี้จะปรากฏต่อหน้าพระเจ้าเพื่อเรา
25 และไม่ใช่เพื่อถวายพระองค์เองบ่อย ๆ
เหมือนมหาปุโรหิตที่เข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ปีแล้วปีเล่าพร้อมเลือดที่ไม่ใช่ของตนเอง
26 ไม่เช่นนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์หลายครั้งตั้งแต่เริ่มสร้างโลก
แต่บัดนี้ในตอนปลายของยุคทั้งหลาย
พระองค์ได้ปรากฏเพียงครั้งเดียวเพื่อกำจัดบาปด้วยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา
27 มนุษย์ถูกกำหนดให้ตายครั้งเดียว และหลังจากนั้นก็มีการพิพากษาฉันใด
28 พระคริสต์ก็เช่นกัน เมื่อพระองค์ถูกถวายครั้งเดียวเพื่อแบกรับบาปของคนมากมาย
พระองค์จะปรากฏเป็นครั้งที่สอง ไม่ใช่เพื่อจัดการกับบาป
แต่เพื่อช่วยคนที่เฝ้ารอพระองค์อย่างใจจดใจจ่อให้รอด

10

1 ธรรมบัญญัติมีเพียงเงาของสิ่งดีที่จะมา ไม่ใช่ภาพแท้ของสิ่งเหล่านั้น
จึงไม่อาจใช้เครื่องบูชาแบบเดิมที่พวกเขาถวายซ้ำปีแล้วปีเล่าอยู่เสมอ
ทำให้คนที่เข้าใกล้พระเจ้าสมบูรณ์ได้เลย
2 ถ้าทำได้ เครื่องบูชาเหล่านั้นก็คงหยุดถวายไปแล้วไม่ใช่หรือ
เพราะเมื่อผู้นมัสการได้รับการชำระเพียงครั้งเดียวแล้ว จิตสำนึกของพวกเขาก็คงไม่รับรู้ถึงบาปอีก"
3 แต่เครื่องบูชาเหล่านั้นกลับทำให้ระลึกถึงบาปทุกปี
4 เพราะเลือดวัวและแพะไม่สามารถกำจัดบาปได้
5 เพราะฉะนั้น เมื่อพระองค์เข้ามาในโลก พระองค์กล่าวว่า
"พระองค์ไม่ทรงต้องการเครื่องบูชาและของถวาย
แต่ทรงเตรียมร่างกายให้เรา
6 พระองค์ไม่ทรงพอใจเครื่องเผาบูชาทั้งตัวและเครื่องบูชาสำหรับบาป
7 แล้วเรากล่าวว่า 'ดูสิเรามาแล้วในม้วนหนังสือมีเขียนถึงเราไว้
เพื่อทำตามความประสงค์ของพระองค์ข้าแต่พระเจ้า' "✡
8 ก่อนนี้พระองค์กล่าวว่า "พระองค์ไม่ทรงต้องการและไม่ทรงพอใจเครื่องบูชา ของถวาย
เครื่องเผาบูชาทั้งตัว และเครื่องบูชาสำหรับบาป" ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นของที่ถวายตามธรรมบัญญัติ
9 แล้วพระองค์กล่าวว่า "ดูสิเรามาเพื่อทำตามความประสงค์ของพระองค์"
พระองค์ทรงเอาสิ่งแรกออกเพื่อตั้งสิ่งที่สองขึ้น

✡ **9:20 9:20** อพยพ 24:8 ✡ **10:7 10:7** สดุดี 40:6-8

10 โดยความประสงค์นั้นเราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ผ่านการถวายร่างกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวตลอดไป
11 ปุโรหิตทุกคนยืนรับใช้วันแล้ววันเล่าและถวายเครื่องบูชาแบบเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีกซึ่งไม่สามารถกำจัดบาปได้เลย
12 แต่เมื่อพระองค์ทรงถวายเครื่องบูชาครั้งเดียวสำหรับบาปตลอดไปแล้ว
พระองค์ก็ทรงนั่งลงทางขวาของพระเจ้า
13 จากนั้นทรงรอจนศัตรูของพระองค์ถูกทำให้เป็นที่วางเท้าของพระองค์
14 เพราะด้วยของถวายเพียงครั้งเดียว
พระองค์ทรงทำให้ผู้ที่กำลังได้รับการชำระให้บริสุทธิ์สมบูรณ์ตลอดไป
15 พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานแก่เราเช่นกัน เพราะหลังจากกล่าวว่า
16 “นี่คือพันธสัญญาที่เราจะทำกับพวกเขา
หลังจากวันเหล่านั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว
“เราจะวางธรรมบัญญัติทั้งหลายของเราไว้บนใจของพวกเขา
และจะเขียนไว้ในความคิดของพวกเขา”✡
แล้วพระองค์กล่าวว่า
17 “เราจะไม่จดจำบาปและการกระทำที่ไร้กฎของพวกเขาอีก”✡
18 เมื่อมีการยกโทษสิ่งเหล่านี้แล้วก็ไม่ต้องมีของถวายสำหรับบาปอีก
19 เพราะฉะนั้น พี่น้อง เรามีความกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์โดยเลือดของพระเยซู
20 ผ่านทางใหม่ที่มีชีวิตซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ให้เรา ทางนี้ผ่านม่าน ซึ่งก็คือเนื้อหนังของพระองค์
21 และเรามีปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่เหนือบ้านของพระเจ้า
22 ให้เราเข้าใกล้ด้วยใจจริงและความเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมโดยมีใจที่ถูกประพรมให้พ้นจากจิตสำนึกที่ชั่ว และมีร่างกายที่ล้างด้วยน้ำสะอาด
23 ให้เรายึดมั่นในสิ่งที่เราประกาศยอมรับเกี่ยวกับความหวังโดยไม่หวั่นไหวเพราะพระองค์ผู้ทรงสัญญานั้นซื่อสัตย์
24 ให้เราคิดกันว่าจะกระตุ้นกันและกันให้มีความรักและทำความดีได้อย่างไร
25 อย่าละทิ้งการมาชุมนุมกันของเราเหมือนที่บางคนเคยชิน แต่ให้หนุนใจกัน
และยิ่งทำเช่นนี้มากขึ้นเมื่อพวกคุณเห็นว่าวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
26 เพราะถ้าเราจงใจทำบาปหลังจากได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้วก็ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปเหลืออยู่อีก
27 เหลือเพียงการเฝ้ารอการพิพากษาอย่างหวาดกลัวและไฟอันรุนแรงที่จะเผาผลาญพวกศัตรู
28 คนที่ไม่ถือธรรมบัญญัติของโมเสสต้องตายโดยไม่ได้รับความเมตตาเมื่อมีพยานสองหรือสามคนให้การ
29 แล้วพวกคุณคิดว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าและถือว่าเลือดแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์นั้นเป็นสิ่งไม่ศักดิ์สิทธิ์
ทั้งยังดูหมิ่นพระวิญญาณแห่งพระคุณสมควรจะได้รับโทษที่หนักกว่านั้นสักเพียงใด”
30 เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้กล่าวว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทน”
องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าว✡ และยังกล่าวอีกว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะพิพากษาประชาชนของพระองค์”✡
31 การตกอยู่ในมือของพระเจ้าผู้มีชีวิตเป็นเรื่องน่ากลัว
32 แต่จงระลึกถึงวันก่อน ๆ
เมื่อพวกคุณได้รับความสว่างแล้วและได้อดทนต่อการต่อสู้อันหนักหน่วงท่ามกลางความทุกข์

✡ **10:16 10:16** เยเรมีย์ 31:33 ✡ **10:17 10:17** เยเรมีย์ 31:34 ✡ **10:30 10:30** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35 ✡ **10:30 10:30** เฉลยธรรมบัญญัติ 32:36; สดุดี 135:14

33 บางครั้งพวกคุณถูกประจานต่อสาธารณะด้วยการดูหมิ่นและการกดขี่
บางครั้งพวกคุณก็เข้าร่วมทุกข์กับคนที่ถูกปฏิบัติเช่นนั้น
34 เพราะพวกคุณเห็นใจข้าพเจ้าในยามที่ถูกจองจำ
และยอมรับการที่ทรัพย์สินของพวกคุณถูกปล้นไปด้วยความยินดี
เพราะรู้ว่าพวกคุณมีทรัพย์ที่ดีกว่าและคงอยู่ถาวรในสวรรค์
35 เพราะฉะนั้น อย่าทิ้งความกล้าของพวกคุณซึ่งมีรางวัลยิ่งใหญ่
36 พวกคุณจำเป็นต้องมีความอดทนเพื่อว่าเมื่อทำตามความประสงค์ของพระเจ้าแล้ว
พวกคุณจะได้รับสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญา
37 “อีกเพียงชั่วครู่เดียว
ผู้ที่กำลังมาจะมาและจะไม่ชักช้า
38 แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตโดยความเชื่อ
ถ้าเขาถอยกลับ จิตของเราจะไม่พอใจเขา”✡
39 แต่เราไม่ใช่คนที่ถอยกลับไปสู่ความพินาศ แต่เป็นคนที่มีความเชื่อเพื่อให้จิตได้รับความรอด

11

1 ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้และเป็นหลักฐานยืนยันถึงสิ่งที่มองไม่เห็น
2 เพราะด้วยความเชื่อนี้คนรุ่นก่อนจึงได้รับการรับรอง
3 โดยความเชื่อเราเข้าใจว่าจักรวาลถูกจัดให้เป็นระเบียบด้วยถ้อยคำของพระเจ้า
ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงไม่ได้ถูกสร้างจากสิ่งที่ปรากฏแก่ตา
4 โดยความเชื่ออาเบลถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าที่ดีกว่าของคาอิน และด้วยเครื่องบูชานั้นเขาได้รับการรับรองว่าเป็นคนชอบธรรมโดยพระเจ้าทรงเป็นพยานถึงของถวายของเขา
และโดยสิ่งนั้นแม้เขาตายแล้วก็ยังพูดอยู่
5 โดยความเชื่อเอโนคถูกพาไปเพื่อเขาจะไม่ต้องเห็นความตาย
และไม่พบเขาเพราะพระเจ้าทรงพาเขาไป
ก่อนถูกพาไปนั้นเขาได้รับการรับรองว่าเป็นที่พอใจของพระเจ้า
6 ถ้าไม่มีความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอใจของพระองค์เพราะคนที่เข้ามาหาพระเจ้าต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงมีอยู่และทรงให้รางวัลแก่คนที่แสวงหาพระองค์
7 โดยความเชื่อโนอาห์เมื่อได้รับคำเตือนเกี่ยวกับสิ่งที่ยังมองไม่เห็นก็เกิดความยำเกรงพระเจ้า*
และสร้างเรือเพื่อช่วยคนในบ้านของตนให้รอด ด้วยสิ่งนั้น เขาตัดสินโลกว่าผิด
และได้เป็นผู้รับมรดกแห่งความชอบธรรมที่มาตามความเชื่อ
8 โดยความเชื่ออับราฮัมเมื่อได้รับการเรียกก็เชื่อฟังและออกเดินทางไปยังสถานที่ที่เขาจะได้รับเป็นมรดก เขาออกไปโดยไม่รู้ว่ากำลังไปที่ไหน
9 โดยความเชื่อเขาอาศัยอยู่อย่างคนต่างถิ่นในแผ่นดินแห่งพระสัญญาเหมือนอยู่ในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของตน โดยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบผู้รับมรดกร่วมกับเขาตามพระสัญญาเดียวกัน
10 เพราะเขาเฝ้ารอเมืองที่มีรากฐานซึ่งพระเจ้าเป็นผู้ออกแบบและผู้สร้าง
11 โดยความเชื่อแม้ซาราห์เองก็ได้รับกำลังให้ตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรแม้เลยวัยแล้ว
เพราะเธอถือว่าพระองค์ผู้ทรงสัญญานั้นซื่อสัตย์
12 เพราะเหตุนี้ ลูกหลานจำนวนมากเท่าดวงดาวบนท้องฟ้าและมากจนนับไม่ถ้วนเหมือนเม็ดทรายที่ชายทะเลจึงเกิดจากชายคนเดียวซึ่งแทบจะตายแล้ว
13 คนเหล่านี้ทั้งหมดตายไปโดยยังมีความเชื่อ พวกเขาไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้แต่ได้เห็น†

✡ **10:38 10:38** ฮาบากุก 2:3-4 * **11:7 11:7** หรือ “ความเคารพยำเกรง” † **11:13 11:13** TR เพิ่มคำว่า “และเชื่อมั่นใน”

สิ่งเหล่านั้นแต่ไกล และยินดีรับไว้ ทั้งยังยอมรับว่าตนเป็นคนต่างถิ่นและคนเดินทางผ่านบนโลก
14 เพราะคนที่กล่าวเช่นนี้แสดงชัดว่าพวกเขากำลังแสวงหาแผ่นดินของตนเอง
15 ถ้าพวกเขาคิดถึงแผ่นดินที่ตนออกมา พวกเขาก็มีเวลาพอที่จะกลับไป
16 แต่บัดนี้พวกเขาปรารถนาแผ่นดินที่ดีกว่า คือแผ่นดินในสวรรค์
เพราะฉะนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงละอายที่จะให้คนเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา
เพราะพระองค์ทรงเตรียมเมืองหนึ่งไว้ให้พวกเขาแล้ว
17 โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกทดสอบ เขาก็ถวายอิสอัค
อับราฮัมผู้ยินดีรับพระสัญญาทั้งหลายกำลังถวายบุตรคนเดียว‡ ของเขา
18 คือบุตรที่พระเจ้ากล่าวถึงว่า “ลูกหลานของเจ้าจะนับสายมาจากอิสอัค”✡
19 อับราฮัมคิดว่าพระเจ้าทรงสามารถทำให้แม้คนตายฟื้นขึ้นได้
และในเชิงเปรียบเทียบเขาก็ได้รับอิสอัคกลับมาจากความตายด้วย
20 โดยความเชื่ออิสอัคอวยพรยาโคบและเอซาวเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
21 โดยความเชื่อยาโคบเมื่อใกล้ตายได้อวยพรลูกชายของโยเซฟทีละคนและนมัสการขณะพิงหัวไม้เท้าของตน
22 โดยความเชื่อโยเซฟเมื่อใกล้ถึงจุดจบของชีวิตได้กล่าวถึงการออกไปของลูกหลานอิสราเอลและสั่งเรื่องกระดูกของตน
23 โดยความเชื่อเมื่อโมเสสเกิดพ่อแม่ของเขาซ่อนเขาไว้สามเดือน
เพราะเห็นว่าเขาเป็นเด็กงดงามและพวกเขาไม่กลัวคำบัญชาของกษัตริย์
24 โดยความเชื่อเมื่อโมเสสโตขึ้นเขาปฏิเสธที่จะให้คนเรียกว่าเป็นลูกชายของธิดาฟาโรห์
25 เขาเลือกที่จะร่วมรับการปฏิบัติอย่างเลวร้ายกับประชาชนของพระเจ้ามากกว่าเพลิดเพลินกับความสุขจากบาปชั่วคราว
26 เขาถือว่าการถูกดูหมิ่นเพราะพระคริสต์เป็นทรัพย์ที่ยิ่งใหญ่กว่าสมบัติของอียิปต์
เพราะเขาจับตามองรางวัลที่จะได้รับ
27 โดยความเชื่อเขาออกจากอียิปต์โดยไม่กลัวความโกรธของกษัตริย์
เพราะเขาอดทนราวกับมองเห็นพระองค์ผู้ไม่อาจมองเห็นได้
28 โดยความเชื่อเขาถือเทศกาลปัสกาและทำการประพรมเลือดเพื่อผู้ทำลายบุตรหัวปีจะไม่แตะต้องพวกเขา
29 โดยความเชื่อพวกเขาข้ามทะเลแดงเหมือนเดินบนพื้นแห้ง
แต่เมื่อชาวอียิปต์พยายามทำเช่นเดียวกันพวกเขาก็ถูกน้ำกลืน
30 โดยความเชื่อกำแพงเมืองเยรีโคพังลงหลังจากถูกเดินล้อมอยู่เจ็ดวัน
31 โดยความเชื่อราหับหญิงโสเภณีไม่พินาศไปพร้อมกับคนที่ไม่เชื่อฟัง
เพราะเธอต้อนรับคนสอดแนมอย่างสันติ
32 ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่ออีก? เวลาคงไม่พอถ้าจะเล่าเรื่องกิเดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด ซามูเอลและบรรดาผู้เผยพระวจนะ
33 คนเหล่านี้โดยความเชื่อได้พิชิตอาณาจักรต่าง ๆ ทำสิ่งที่ชอบธรรม ได้รับพระสัญญาต่าง ๆ และปิดปากสิงโต✡
34 ดับพลังของไฟ✡ หนีพ้นคมดาบ✡ จากความอ่อนแอก็กลายเป็นคนเข้มแข็ง มีกำลังมากในสงคราม และทำให้กองทัพต่างชาติหนีไป
35 ผู้หญิงบางคนได้รับคนของตนที่ตายแล้วกลับมาโดยการฟื้นขึ้นจากความตาย✡
ส่วนคนอื่นถูกทรมานและไม่ยอมรับการปล่อยตัวเพื่อจะได้รับการฟื้นขึ้นจากความตายที่ดีกว่า
36 คนอื่นต้องเผชิญกับการเยาะเย้ยและการเฆี่ยนตี และยิ่งกว่านั้นยังถูกล่ามโซ่และจำคุก

---

‡ **11:17 11:17** วลี “บุตรคนเดียว” มาจากคำกรีก “ซึ่งบางครั้งแปลว่า “บุตรที่กำเนิดแต่ผู้เดียว” หรือ “หนึ่งเดียว”
✡ **11:18 11:18** ปฐมกาล 21:12 ✡ **11:33 11:33** ดาเนียล 6:22-23 ✡ **11:34 11:34** ดาเนียล 3:1-30 ✡ **11:34 11:34** 1 พงศ์กษัตริย์ 19:1-3; 2 พงศ์กษัตริย์ 6:31–7:20 ✡ **11:35 11:35** 1 พงศ์กษัตริย์ 17:17-23; 2 พงศ์กษัตริย์ 4:32-37

37 พวกเขาถูกขว้างด้วยหิน✡ ถูกเลื่อยออกเป็นสองส่วน ถูกทดลอง และถูกฆ่าด้วยดาบ✡
พวกเขาเดินไปมาโดยสวมหนังแกะและหนังแพะ ขัดสน ถูกกดขี่ และถูกปฏิบัติอย่างเลวร้าย
38 โลกไม่สมควรมีคนเหล่านี้ พวกเขาพเนจรไปในทะเลทราย ภูเขา ถ้ำ และโพรงในแผ่นดิน
39 คนเหล่านี้ทั้งหมดได้รับการรับรองเพราะความเชื่อของพวกเขา
แต่ไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญา
40 เพราะพระเจ้าทรงเตรียมสิ่งที่ดีกว่าบางอย่างไว้สำหรับเรา
เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกทำให้สมบูรณ์โดยแยกจากเรา

12

1 เพราะฉะนั้น เมื่อมีพยานมากมายดุจเมฆล้อมรอบเราอยู่
ให้เราวางสิ่งถ่วงทุกอย่างและบาปที่พันรัดเราได้อย่างง่ายดาย
แล้ววิ่งด้วยความอดทนในการแข่งขันที่อยู่ตรงหน้าเรา
2 โดยจับตามองพระเยซูผู้ริเริ่มและผู้ทำให้ความเชื่อสมบูรณ์
เพราะเห็นแก่ความยินดีที่วางอยู่ตรงหน้า พระองค์ทรงอดทนต่อกางเขน
ทรงดูแคลนความอับอายของกางเขน และบัดนี้ทรงนั่งลงทางขวาของบัลลังก์พระเจ้า
3 จงพิจารณาพระองค์ผู้ทรงอดทนต่อการต่อต้านอย่างมากจากคนบาป
เพื่อพวกคุณจะไม่เหนื่อยล้าและจิตของพวกคุณไม่อ่อนแรง
4 ในการต่อสู้กับบาปพวกคุณยังไม่ได้ต่อต้านจนถึงขั้นหลั่งเลือด
5 และพวกคุณลืมคำหนุนใจที่กล่าวกับพวกคุณเหมือนกล่าวกับลูกว่า
ลูกของเราอย่ามองข้ามการอบรมสั่งสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และอย่าหมดกำลังใจเมื่อพระองค์ทรงตักเตือนเจ้า
6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอบรมสั่งสอนคนที่พระองค์ทรงรัก
และทรงลงโทษลูกทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้✡
7 สิ่งที่พวกคุณอดทนอยู่นั้นก็เพื่อการอบรมสั่งสอน พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกคุณเหมือนลูก
เพราะมีลูกคนไหนบ้างที่พ่อไม่อบรมสั่งสอน
8 แต่ถ้าพวกคุณไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนซึ่งทุกคนมีส่วนได้รับ
พวกคุณก็เป็นลูกนอกสมรสไม่ใช่ลูกที่แท้จริง
9 ยิ่งกว่านั้นเราเคยมีพ่อทางร่างกายที่อบรมสั่งสอนเรา และเราก็ให้ความเคารพพวกเขา
เราไม่ยิ่งควรยอมอยู่ใต้การปกครองของพระบิดาแห่งวิญญาณทั้งหลาย และมีชีวิตอยู่หรือ
10 พ่อเหล่านั้นอบรมสั่งสอนเราเพียงไม่กี่วันตามที่พวกเขาเห็นว่าดี
แต่พระองค์ทรงอบรมสั่งสอนเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อเราจะมีส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์
11 การอบรมสั่งสอนทุกอย่างในเวลาที่ได้รับดูไม่น่ายินดีแต่น่าเจ็บปวด อย่างไรก็ตาม
ภายหลังกลับให้ผลแห่งความชอบธรรมที่มีสันติสุขแก่คนที่ได้รับการฝึกฝนด้วยสิ่งนั้น
12 เพราะฉะนั้นจงยกมือที่ห้อยลงและเข่าที่อ่อนแรงขึ้น✡
13 และทำทางให้ตรงสำหรับเท้าของพวกคุณ✡ เพื่อส่วนที่พิการจะไม่เคลื่อนออกจากข้อแต่กลับหายดี
14 จงมุ่งหาสันติกับทุกคน และการชำระให้บริสุทธิ์ ซึ่งถ้าไม่มีแล้วก็ไม่มีใครจะเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
15 จงระวังให้ดีไม่ให้มีใครพลาดจากพระคุณของพระเจ้า
และไม่ให้มีรากแห่งความขมขื่นงอกขึ้นมาสร้างความเดือดร้อน จนหลายคนเป็นมลทินเพราะมัน

✡ **11:37 11:37** 2 พงศาวดาร 24:20-21 ✡ **11:37 11:37** เยเรมีย์ 26:20-23; 1 พงศ์กษัตริย์ 19:10 ✡ **12:6 12:6** สุภาษิต 3:11-12
✡ **12:12 12:12** อิสยาห์ 35:3 ✡ **12:13 12:13** สุภาษิต 4:26

16 อย่าให้มีใครผิดศีลธรรมทางเพศหรือดูหมิ่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์
เหมือนเอซาวผู้ขายสิทธิของบุตรหัวปีเพื่อแลกกับอาหารเพียงมื้อเดียว
17 เพราะพวกคุณรู้ว่าต่อมาเมื่อเขาต้องการรับพระพรเป็นมรดก เขาก็ถูกปฏิเสธ
เพราะเขาไม่พบทางให้มีการเปลี่ยนใจ แม้จะแสวงหาอย่างจริงจังด้วยน้ำตา
18 เพราะพวกคุณไม่ได้เข้ามาถึงภูเขาที่แตะต้องได้ซึ่งลุกเป็นไฟ และไม่ได้เข้ามาถึงความมืดดำ
ความมืด และพายุ
19 เสียงแตรและเสียงถ้อยคำซึ่งคนที่ได้ยินขอร้องไม่ให้มีถ้อยคำใดกล่าวแก่พวกเขาอีก
20 เพราะพวกเขาทนต่อคำบัญชานี้ไม่ได้ที่ว่า “แม้สัตว์ตัวหนึ่งแตะภูเขาก็ต้องถูกขว้างด้วยหิน”*✡
21 ภาพที่เห็นนั้นน่ากลัวมากจนโมเสสกล่าวว่า “ข้าพเจ้าหวาดกลัวและตัวสั่น”✡
22 แต่พวกคุณได้เข้ามาถึงภูเขาศิโยน เมืองของพระเจ้าผู้มีชีวิต คือเยรูซาเล็มในสวรรค์
และทูตสวรรค์จำนวนนับไม่ถ้วน
23 มาถึงการชุมนุมฉลองและประชาคมของบุตรหัวปีซึ่งมีชื่อลงทะเบียนไว้ในสวรรค์
มาถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้พิพากษาของคนทั้งปวง
และมาถึงวิญญาณของคนชอบธรรมที่ถูกทำให้สมบูรณ์แล้ว
24 มาถึงพระเยซูคนกลางของพันธสัญญาใหม่✡
และมาถึงเลือดที่ใช้ประพรมซึ่งพูดสิ่งที่ดีกว่าเลือดของอาเบล
25 จงระวังอย่าปฏิเสธผู้ที่กำลังพูด
เพราะถ้าคนเหล่านั้นยังหนีไม่พ้นเมื่อปฏิเสธผู้ที่เตือนพวกเขาบนโลก
เราก็ยิ่งจะหนีไม่พ้นหากหันหลังให้ผู้ที่เตือนจากสวรรค์
26 ในครั้งนั้นเสียงของพระองค์ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน แต่บัดนี้พระองค์ทรงสัญญาว่า
“อีกครั้งหนึ่ง เราจะทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน และไม่ใช่แผ่นดินเท่านั้น
แต่จะทำให้ฟ้าสวรรค์สั่นสะเทือนด้วย”✡
27 คำว่า “อีกครั้งหนึ่ง” ชี้ว่าสิ่งที่สั่นคลอนได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น จะถูกเอาออก
เพื่อสิ่งที่สั่นคลอนไม่ได้จะคงอยู่
28 เพราะฉะนั้น เมื่อเรากำลังได้รับอาณาจักรที่สั่นคลอนไม่ได้ ให้เรามีใจขอบคุณ และด้วยใจขอบคุณ
นี้ให้เรารับใช้พระเจ้าอย่างที่พระองค์ทรงพอใจด้วยความเคารพยำเกรงและความครั่นคร้าม
29 เพราะพระเจ้าของเราทรงเป็นไฟที่เผาผลาญ✡

13

1 จงรักกันฉันพี่น้องต่อไป
2 อย่าลืมต้อนรับคนแปลกหน้า เพราะบางคนทำเช่นนั้นแล้วได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว
3 จงระลึกถึงคนที่ถูกจองจำ ราวกับพวกคุณถูกจองจำอยู่กับพวกเขา
และระลึกถึงคนที่ถูกปฏิบัติอย่างเลวร้าย เพราะพวกคุณเองก็อยู่ในร่างกายเช่นกัน
4 ทุกคนจงให้เกียรติการสมรส และให้เตียงสมรสปราศจากมลทิน
เพราะพระเจ้าจะทรงพิพากษาคนที่ผิดศีลธรรมทางเพศและคนล่วงประเวณี
5 อย่ารักเงิน จงพอใจกับสิ่งที่พวกคุณมี เพราะพระองค์กล่าวว่า “เราจะไม่ละทิ้งเจ้าอย่างแน่นอน
และจะไม่ทอดทิ้งเจ้าเลย”✡
6 ดังนั้น เราจึงกล่าวได้อย่างกล้าหาญว่า
“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว

---

* **12:20 12:20** TR เพิ่มคำว่า “หรือถูกยิงด้วยลูกธนู” ✡ **12:20 12:20** อพยพ 19:12-13 ✡ **12:21 12:21** เฉลยธรรมบัญญัติ 9:19 ✡ **12:24 12:24** เยเรมีย์ 31:31 ✡ **12:26 12:26** ฮักกัย 2:6 ✡ **12:29 12:29** เฉลยธรรมบัญญัติ 4:24 ✡ **13:5 13:5** เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6

มนุษย์จะทำอะไรข้าพเจ้าได้✡

7 จงระลึกถึงผู้นำของพวกคุณ คือคนที่เคยกล่าวถ้อยคำของพระเจ้าแก่พวกคุณ
จงพิจารณาผลของการดำเนินชีวิตของพวกเขา แล้วเอาอย่างความเชื่อของพวกเขา
8 พระเยซูคริสต์ทรงเป็นเหมือนเดิมทั้งเมื่อวาน วันนี้ และตลอดไป
9 อย่าปล่อยให้คำสอนหลากหลายและแปลกประหลาดพัดพาพวกคุณไป
เพราะเป็นการดีที่ใจจะมั่นคงด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหาร
คนที่มัวแต่สนใจอาหารเหล่านั้นไม่ได้รับประโยชน์
10 เรามีแท่นบูชาซึ่งคนที่รับใช้ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ไม่มีสิทธิ์กินของจากแท่นนั้น
11 เพราะร่างกายของสัตว์เหล่านั้น
ซึ่งมหาปุโรหิตนำเลือดเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นของถวายสำหรับบาป ถูกเผานอกค่าย✡
12 เพราะฉะนั้น พระเยซูก็ทรงทนทุกข์นอกประตูเมืองเช่นกัน
เพื่อจะชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยเลือดของพระองค์เอง
13 เพราะฉะนั้น ให้เราออกไปหาพระองค์นอกค่าย และแบกรับการถูกดูหมิ่นเพราะพระองค์
14 เพราะที่นี่เราไม่มีเมืองที่คงอยู่ถาวร แต่เรากำลังแสวงหาเมืองที่จะมา
15 เพราะฉะนั้น ผ่านพระองค์ ให้เราถวายเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญแด่พระเจ้า✡ อยู่เสมอ
คือผลจากริมฝีปากที่ประกาศความภักดีต่อพระนามของพระองค์
16 และอย่าลืมทำความดีและแบ่งปัน เพราะพระเจ้าทรงพอใจเครื่องบูชาเช่นนี้
17 จงเชื่อฟังผู้นำของพวกคุณ และยอมอยู่ใต้การนำของพวกเขา
เพราะพวกเขาคอยเฝ้าดูแลจิตของพวกคุณ ในฐานะคนที่จะต้องให้คำชี้แจง
เพื่อพวกเขาจะทำหน้าที่นี้ด้วยความยินดี ไม่ใช่ด้วยการคร่ำครวญ
เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นก็ไม่เป็นประโยชน์ต่อพวกคุณ
18 จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเรามั่นใจว่าเรามีจิตสำนึกที่ดี
และปรารถนาจะดำเนินชีวิตอย่างน่านับถือในทุกเรื่อง
19 ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณอย่างยิ่งให้ทำเช่นนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับมาอยู่กับพวกคุณเร็วขึ้น
20 ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงนำผู้เลี้ยงแกะผู้ยิ่งใหญ่ คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพระเยซู
กลับขึ้นจากความตายด้วยเลือดแห่งพันธสัญญานิรันดร์
21 ทรงเตรียมพวกคุณให้พร้อมสำหรับงานดีทุกอย่าง เพื่อจะทำตามพระประสงค์ของพระองค์
และทรงทำงานในพวกคุณให้เกิดสิ่งที่พระองค์พอใจ ผ่านพระเยซูคริสต์
ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
22 พี่น้อง ข้าพเจ้าขอหนุนใจพวกคุณว่า จงอดทนรับถ้อยคำหนุนใจนี้
เพราะข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณเพียงไม่กี่คำ
23 พวกคุณควรรู้ว่าทิโมธีพี่น้องของเราได้รับการปล่อยตัวแล้ว ถ้าเขามาในเร็ว ๆ นี้
ข้าพเจ้าจะไปพบพวกคุณพร้อมกับเขา
24 ฝากคำทักทายถึงผู้นำของพวกคุณทุกคน และผู้บริสุทธิ์ทุกคน
ชาวอิตาลีฝากคำทักทายมาถึงพวกคุณ
25 ขอพระคุณอยู่กับพวกคุณทุกคน อาเมน

✡ **13:6 13:6** สดุดี 118:6-7 ✡ **13:11 13:11** เลวีนิติ 16:27 ✡ **13:15 13:15** สดุดี 50:23

จดหมายของยากอบ

1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์* เรียน
สิบสองเผ่าที่กระจัดกระจายอยู่ ขอทักทาย
2 พี่น้องของข้าพเจ้า† เมื่อพวกคุณเผชิญบททดสอบต่าง ๆ ให้ถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่ง
3 เพราะพวกคุณรู้ว่า การทดสอบความเชื่อทำให้เกิดความอดทน
4 จงให้ความอดทนทำงานจนสมบูรณ์ เพื่อพวกคุณจะได้เป็นคนสมบูรณ์และครบถ้วน ไม่ขาดสิ่งใด
5 ถ้าใครในพวกคุณขาดปัญญา ก็ให้เขาขอจากพระเจ้า
ผู้ประทานแก่ทุกคนอย่างเอื้อเฟื้อโดยไม่ตำหนิ แล้วพระองค์จะประทานให้เขา
6 แต่เขาต้องขอด้วยความเชื่อ โดยไม่สงสัยเลย
เพราะคนที่สงสัยก็เหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปมา
7 คนอย่างนั้นอย่าคิดว่าตนจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
8 เขาเป็นคนที่ใจแบ่งเป็นสองฝ่าย ไม่มั่นคงในทุกทางที่ดำเนิน
9 พี่น้องที่อยู่ในฐานะต่ำต้อยจงภูมิใจในฐานะสูงที่ตนได้รับ
10 ส่วนคนร่ำรวยจงภูมิใจเมื่อตนถูกทำให้ต่ำลง เพราะเขาจะล่วงไปเหมือนดอกไม้ในทุ่งหญ้า
11 ดวงอาทิตย์ขึ้นพร้อมกับลมร้อนจัด หญ้าจึงเหี่ยว ดอกไม้ร่วง
และความงามของรูปลักษณ์นั้นก็สูญไป คนร่ำรวยก็จะร่วงโรยไปเช่นกันท่ามกลางสิ่งที่เขามุ่งทำ
12 คนที่อดทนต่อบททดสอบย่อมเป็นสุข เพราะเมื่อเขาผ่านการทดสอบแล้ว
เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาไว้แก่คนที่รักพระองค์
13 เมื่อใครถูกล่อใจ อย่าให้เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าถูกพระเจ้าล่อใจ"
เพราะพระเจ้าไม่อาจถูกความชั่วล่อใจได้ และพระองค์เองก็ไม่ล่อใจใคร
14 แต่แต่ละคนถูกล่อใจ เพราะความอยากของตนเองดึงเขาออกไปและล่อเขา
15 แล้วความอยากเมื่อตั้งครรภ์ขึ้น ก็ให้กำเนิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่ ก็ให้กำเนิดความตาย
16 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิด
17 ของประทานที่ดีทุกอย่าง และของประทานที่สมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน
ลงมาจากพระบิดาแห่งดวงสว่างทั้งหลาย ผู้ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง
และไม่ทรงแปรไปเหมือนเงาที่เคลื่อนเปลี่ยน
18 พระองค์ทรงให้กำเนิดเราด้วยถ้อยคำแห่งความจริง ตามพระประสงค์ของพระองค์
เพื่อให้เราเป็นเสมือนผลแรกของสิ่งสร้างทั้งหลายของพระองค์
19 ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ทุกคนจงไวในการฟัง ช้าในการพูด และช้าในการโกรธ
20 เพราะความโกรธของมนุษย์ไม่ก่อให้เกิดความชอบธรรมของพระเจ้า
21 เพราะฉะนั้น จงทิ้งความสกปรกทุกอย่างและความชั่วที่ท่วมท้น
แล้วรับถ้อยคำที่ปลูกไว้ในพวกคุณด้วยความอ่อนโยน เพราะถ้อยคำนั้นช่วยจิตของพวกคุณให้รอดได้‡
22 จงเป็นคนที่ลงมือทำตามถ้อยคำ ไม่ใช่เพียงคนฟัง มิฉะนั้นก็หลอกตัวเอง
23 เพราะถ้าใครฟังถ้อยคำแต่ไม่ทำตาม เขาก็เหมือนคนที่มองใบหน้าที่ตนมีมาแต่เกิดในกระจก
24 เขามองตัวเอง แล้วเดินจากไป และทันทีก็ลืมว่าตนมีลักษณะอย่างไร
25 แต่คนที่พิจารณาธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์แห่งเสรีภาพอย่างตั้งใจ และยึดมั่นอยู่
ไม่ใช่คนฟังแล้วลืม แต่เป็นคนลงมือทำ คนนี้จะเป็นสุขในสิ่งที่เขาทำ

---

* **1:1 1:1** "พระคริสต์" หมายถึง "ผู้ที่ได้รับการเจิม" † **1:2 1:2** คำที่แปลว่า "พี่น้อง" ในที่นี้ และในที่อื่นซึ่งบริบทเอื้ออาจหมายรวมถึงพี่น้องชายและหญิงด้วย ‡ **1:21 1:21** หรือ "รักษาชีวิตของพวกคุณไว้"

26 ถ้าใครในพวกคุณคิดว่าตนเคร่งศาสนา แต่ไม่ควบคุมลิ้นของตน และกลับหลอกใจตัวเอง
การนับถือศาสนาของคนนั้นก็ไร้ค่า
27 การนับถือศาสนาที่บริสุทธิ์และไม่แปดเปื้อนในสายตาของพระเจ้าพระบิดาของเรา คือ
การไปดูแลเด็กกำพร้าและหญิงม่ายเมื่อพวกเขาเดือดร้อน และรักษาตัวเองไม่ให้แปดเปื้อนจากโลก

2

1 พี่น้องของข้าพเจ้า ในเมื่อพวกคุณมีความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเยซูคริสต์ของเรา
ผู้ทรงพระสิริ ก็อย่าลำเอียงเข้าข้างคน
2 สมมุติว่า มีชายคนหนึ่งสวมแหวนทองและเสื้อผ้างดงามเข้ามาในซินาโกกของพวกคุณ*
และมีคนจนสวมเสื้อผ้าสกปรกเข้ามาด้วย
3 ถ้าพวกคุณเอาใจใส่คนที่สวมเสื้อผ้างดงามเป็นพิเศษ และบอกเขาว่า "เชิญนั่งตรงที่ดีนี่"
แต่บอกคนจนว่า "ยืนตรงนั้น" หรือ "นั่งข้างที่วางเท้าของฉัน"
4 พวกคุณก็ลำเอียงและแบ่งแยกคนกันเอง และกลายเป็นผู้พิพากษาที่คิดชั่ว ไม่ใช่หรือ"
5 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ฟังให้ดี พระเจ้าไม่ได้ทรงเลือกคนจนในโลกนี้ให้ร่ำรวยในความเชื่อ
และเป็นผู้รับมรดกแห่งอาณาจักรที่พระองค์ทรงสัญญาแก่คนที่รักพระองค์หรือ"
6 แต่พวกคุณกลับดูหมิ่นคนจน ไม่ใช่คนร่ำรวยหรือที่กดขี่พวกคุณ
และลากพวกคุณไปขึ้นศาลด้วยตนเอง"
7 ไม่ใช่พวกเขาหรือที่หมิ่นประมาทพระนามอันทรงเกียรติ
ซึ่งพวกคุณได้รับการเรียกตามพระนามนั้น"
8 แต่ถ้าพวกคุณทำตามธรรมบัญญัติของกษัตริย์ให้ครบถ้วน ตามพระคัมภีร์ที่ว่า
"จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง"✡ พวกคุณก็ทำดี
9 แต่ถ้าพวกคุณลำเอียง ก็กำลังทำบาป และธรรมบัญญัติก็ตัดสินว่าพวกคุณเป็นผู้ละเมิด
10 เพราะใครก็ตามที่รักษาธรรมบัญญัติทั้งหมด แต่พลาดเพียงข้อเดียว ก็มีความผิดต่อทั้งหมด
11 เพราะพระองค์ผู้กล่าวว่า "อย่าล่วงประเวณี"✡ ก็กล่าวด้วยว่า "อย่าฆ่าคน"✡ ดังนั้น
ถ้าคุณไม่ล่วงประเวณี แต่ฆ่าคน คุณก็กลายเป็นผู้ละเมิดธรรมบัญญัติ
12 จงพูดและจงทำเหมือนคนที่จะถูกพิพากษาตามธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพ
13 เพราะคนที่ไม่แสดงความเมตตา จะถูกพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา
ความเมตตามีชัยเหนือการพิพากษา
14 พี่น้องของข้าพเจ้า จะมีประโยชน์อะไร ถ้าใครบอกว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระทำ"
ความเชื่อนั้นจะช่วยเขาให้รอดได้หรือ"
15 ถ้าพี่น้องชายหรือหญิงไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ และขาดอาหารประจำวัน
16 แล้วคนหนึ่งในพวกคุณบอกพวกเขาว่า "ไปอย่างสงบสุขเถอะ ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถอะ"
แต่ไม่ได้ให้สิ่งที่ร่างกายต้องการ จะมีประโยชน์อะไร"
17 ความเชื่อก็เช่นกัน ถ้าไม่มีการกระทำ ความเชื่อนั้นก็ตายอยู่ในตัวเอง
18 แต่บางคนจะพูดว่า "คุณมีความเชื่อ ส่วนฉันมีการกระทำ"
จงแสดงความเชื่อของคุณที่ไม่มีการกระทำให้ข้าพเจ้าเห็น
แล้วข้าพเจ้าจะแสดงความเชื่อของข้าพเจ้าให้คุณเห็นด้วยการกระทำของข้าพเจ้า
19 คุณเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่ง นั่นก็ถูกต้อง แม้แต่พวกปีศาจก็เชื่อ และตัวสั่น
20 คนไร้แก่นสาร คุณอยากรู้ไหมว่า ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำนั้นตาย"

---

* **2:2 2:2** หรือ "ที่ประชุม" ✡ **2:8 2:8** เลวีนิติ 19:18 ✡ **2:11 2:11** อพยพ 20:14; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:18 ✡ **2:11 2:11** อพยพ 20:13; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17

21 อับราฮัมบิดาของเราไม่ได้รับความชอบธรรมจากการกระทำหรือ
เมื่อเขาถวายอิสอัคบุตรชายของเขาบนแท่นบูชา
22 คุณเห็นว่า ความเชื่อทำงานร่วมกับการกระทำของเขา และการกระทำทำให้ความเชื่อนั้นสมบูรณ์
23 ดังนั้น พระคัมภีร์จึงสำเร็จตามที่กล่าวว่า อับราฮัมเชื่อพระเจ้า
และพระองค์ทรงนับความเชื่อนั้นเป็นความชอบธรรมแก่เขา✡
และเขาได้รับการเรียกว่ามิตรของพระเจ้า
24 พวกคุณก็เห็นว่า คนหนึ่งได้รับความชอบธรรมจากการกระทำ ไม่ใช่จากความเชื่อเพียงอย่างเดียว
25 ราหับหญิงโสเภณีก็เช่นกัน นางไม่ได้รับความชอบธรรมจากการกระทำหรือ
เมื่อนางต้อนรับผู้ส่งสาร และส่งพวกเขาออกไปอีกทางหนึ่ง
26 เพราะร่างกายที่ไม่มีวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้น

3

1 พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าให้หลายคนในหมู่พวกคุณเป็นครู เพราะรู้อยู่แล้วว่า
เราที่เป็นครูจะได้รับการพิพากษาหนักกว่า
2 เราทุกคนพลาดในหลายเรื่อง ถ้าใครไม่พลาดในคำพูด คนนั้นก็เป็นคนสมบูรณ์
และสามารถควบคุมทั้งร่างกายได้ด้วย
3 เราใส่บังเหียนไว้ในปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา แล้วเราก็บังคับทั้งตัวของมันได้
4 ดูสิ* เรือทั้งหลายก็เช่นกัน แม้จะลำใหญ่มากและถูกลมแรงพัดไป หางเสือเล็ก ๆ
ก็ยังบังคับมันไปทางที่นายท้ายต้องการ
5 ลิ้นก็เช่นกัน เป็นอวัยวะเล็ก ๆ แต่อวดเรื่องใหญ่โต ดูสิ ไฟเพียงกองเล็ก ๆ ก็ทำให้ป่าใหญ่ลุกไหม้ได้
6 ลิ้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งความชั่วร้ายที่อยู่ท่ามกลางอวัยวะของเรา มันทำให้ทั้งร่างกายแปดเปื้อน
ทำให้วิถีของธรรมชาติลุกเป็นไฟ และตัวมันเองก็ถูกจุดไฟจากเกเฮนนา†
7 มนุษย์ทำให้สัตว์ทุกชนิดเชื่องได้ ทั้งสัตว์บก นก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ทะเล
และก็ทำให้พวกมันเชื่องมาแล้ว
8 แต่ไม่มีมนุษย์คนใดทำให้ลิ้นเชื่องได้ มันเป็นความชั่วที่ไม่อยู่นิ่ง เต็มไปด้วยพิษที่ทำให้ตาย
9 เราใช้ลิ้นสรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของเรา และใช้ลิ้นเดียวกันสาปแช่งมนุษย์
ผู้ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า
10 คำสรรเสริญและคำสาปแช่งออกมาจากปากเดียวกัน พี่น้องของข้าพเจ้า ไม่ควรเป็นอย่างนี้
11 ตาน้ำเดียวกันจะปล่อยทั้งน้ำจืดและน้ำขมออกจากช่องเดียวกันได้หรือ
12 พี่น้องของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกได้หรือ
หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ ตาน้ำก็ไม่อาจให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืด
13 ใครในพวกคุณมีปัญญาและความเข้าใจ ให้เขาแสดงให้เห็นด้วยความประพฤติที่ดีว่า
เขาทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยความอ่อนโยนที่มาจากปัญญา
14 แต่ถ้าพวกคุณมีความอิจฉาขมขื่นและความทะเยอทะยานเห็นแก่ตัวอยู่ในใจ ก็อย่าโอ้อวด
และอย่าพูดโกหกขัดกับความจริง
15 ปัญญาแบบนี้ไม่ได้ลงมาจากเบื้องบน แต่เป็นของโลกนี้ เป็นไปตามธรรมชาติมนุษย์
และเป็นของพวกปีศาจ
16 เพราะที่ไหนมีความอิจฉาและความทะเยอทะยานเห็นแก่ตัว ที่นั่นก็มีความสับสนวุ่นวาย
และการกระทำชั่วทุกอย่าง

✡ **2:23 2:23** ปฐมกาล 15:6 * **3:4 3:4** คำว่า ดูสิ มาจาก มีความหมายว่า มอง สังเกต ใส่ใจ เห็น หรือจ้องดู และมักใช้เป็นคำอุทาน † **3:6 3:6** หรือ นรก

17 แต่ปัญญาจากเบื้องบน ประการแรกบริสุทธิ์ แล้วก็รักสันติ อ่อนโยน ยอมรับฟังเหตุผล
เต็มด้วยความเมตตาและผลดี ไม่ลำเอียง และไม่เสแสร้ง
18 คนที่สร้างสันติหว่านผลแห่งความชอบธรรมลงในสันติ

4

1 สงครามและการต่อสู้ในหมู่พวกคุณมาจากไหน
ไม่ใช่มาจากความเพลิดเพลินที่ทำสงครามอยู่ในอวัยวะของพวกคุณเองหรือ
2 พวกคุณอยากได้แต่ไม่มี จึงฆ่า พวกคุณโลภแต่ก็ไม่ได้สิ่งที่ต้องการ จึงต่อสู้และทำสงคราม
พวกคุณไม่มี เพราะไม่ได้ขอ
3 พวกคุณขอ แต่ไม่ได้รับ เพราะขอด้วยเจตนาผิด เพื่อจะเอาไปใช้กับความเพลิดเพลินของตัวเอง
4 พวกคนที่เป็นชู้ทั้งชายและหญิง ไม่รู้หรือว่า มิตรภาพกับโลกคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า
เพราะฉะนั้น ใครก็ตามที่อยากเป็นมิตรกับโลก ก็ทำตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า
5 หรือพวกคุณคิดว่า พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างไร้ความหมายว่า
พระวิญญาณผู้ทรงอยู่ในเราทรงปรารถนาด้วยความหวงแหน?
6 แต่พระองค์ประทานพระคุณมากยิ่งขึ้น ดังที่พระคัมภีร์กล่าวว่า
พระเจ้าทรงต่อต้านคนหยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณแก่คนถ่อมตน✡
7 ดังนั้น จงยอมตนต่อพระเจ้า จงต่อต้านมาร แล้วมันจะหนีจากพวกคุณ
8 จงเข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะเข้าใกล้พวกคุณ คนบาปทั้งหลาย จงชำระมือให้สะอาด
คนที่ใจแบ่งเป็นสองฝ่าย จงชำระใจให้บริสุทธิ์
9 จงทุกข์ใจ โศกเศร้า และร้องไห้ ให้เสียงหัวเราะกลายเป็นความโศกเศร้า
และความยินดีกลายเป็นความหม่นหมอง
10 จงถ่อมตัวลงต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะยกพวกคุณขึ้น
11 พี่น้อง อย่าพูดให้ร้ายกัน คนที่พูดให้ร้ายหรือตัดสินพี่น้อง ก็พูดให้ร้ายและตัดสินธรรมบัญญัติ
แต่ถ้าคุณตัดสินธรรมบัญญัติ คุณก็ไม่ใช่ผู้ทำตามธรรมบัญญัติ แต่เป็นผู้พิพากษา
12 ผู้ให้ธรรมบัญญัติมีเพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้สามารถช่วยให้รอดและทำลาย
แต่คุณเป็นใครจึงตัดสินคนอื่น
13 เอาละ พวกคุณที่พูดว่า วันนี้หรือพรุ่งนี้ เราจะไปเมืองนี้ อยู่ที่นั่นหนึ่งปี ทำการค้า และหากำไร
14 ทั้งที่พวกคุณไม่รู้ว่า พรุ่งนี้ชีวิตจะเป็นอย่างไร ชีวิตของพวกคุณคืออะไร
พวกคุณเป็นเพียงไอหมอกที่ปรากฏอยู่ชั่วครู่ แล้วก็จางหายไป
15 ที่จริงควรพูดว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่ และจะทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น
16 แต่ตอนนี้กลับโอ้อวดด้วยความทะนงของตน การโอ้อวดแบบนี้ทั้งหมดเป็นความชั่ว
17 เพราะฉะนั้น คนที่รู้ว่าควรทำดี แต่ไม่ทำ สำหรับเขาแล้วนั่นคือบาป

5

1 เอาละ พวกคนร่ำรวย จงร้องไห้และคร่ำครวญ เพราะความทุกข์ยากที่กำลังจะมาถึงพวกคุณ
2 ทรัพย์สมบัติของพวกคุณผุพัง และเสื้อผ้าของพวกคุณถูกมอดกิน
3 ทองและเงินของพวกคุณผุกร่อน รอยผุกร่อนนั้นจะเป็นพยานกล่าวโทษพวกคุณ
และกินเนื้อของพวกคุณเหมือนไฟ พวกคุณได้สะสมทรัพย์ไว้ในยุคสุดท้าย
4 ดูสิ ค่าแรงของคนงานที่เกี่ยวพืชผลในทุ่งของพวกคุณ ซึ่งพวกคุณฉ้อโกงไม่ยอมจ่าย
กำลังร้องออกมา และเสียงร้องของคนเกี่ยวก็ดังไปถึงหูขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งกองทัพ*

✡ **4:6 4:6** สุภาษิต 3:34 * **5:4 5:4** กรีก Sabaoth (หรือ ฮีบรู Tze va ot)

5 พวกคุณใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยบนแผ่นดิน ปล่อยตัวตามความเพลิดเพลิน
และเลี้ยงใจของตนจนอิ่มหนำเหมือนในวันฆ่าสัตว์
6 พวกคุณได้ตัดสินลงโทษและฆ่าคนชอบธรรม เขาไม่ได้ต่อต้านพวกคุณ
7 เพราะฉะนั้น พี่น้อง จงอดทนรอคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะมา ดูสิ
ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าจากแผ่นดิน และอดทนรอคอยจนได้รับฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู
8 พวกคุณก็จงอดทนรอคอยเช่นกัน จงทำให้ใจมั่นคง เพราะการมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าใกล้แล้ว
9 พี่น้อง อย่าบ่นว่ากัน เพื่อจะไม่ถูกพิพากษา ดูสิ ผู้พิพากษายืนอยู่ที่ประตู
10 พี่น้อง จงถือผู้เผยพระวจนะที่กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นแบบอย่างของการทน
ทุกข์และการอดทนรอคอย
11 ดูสิ เราเรียกคนที่อดทนว่าเป็นสุข พวกคุณเคยได้ยินเรื่องความอดทนของโยบ
และจากผลลัพธ์นั้นก็ได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
รวมทั้งเห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปี่ยมด้วยความสงสารและพระเมตตา
12 แต่เหนือสิ่งอื่นใด พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าสาบาน ไม่ว่าโดยสวรรค์ โดยแผ่นดิน
หรือโดยคำสาบานอื่นใด ถ้าพูดว่า “ใช่” ก็ให้เป็น “ใช่” และถ้าพูดว่า “ไม่” ก็ให้เป็น “ไม่”
เพื่อพวกคุณจะไม่ตกอยู่ในความเสแสร้ง†
13 มีใครในพวกคุณกำลังทุกข์อยู่ไหม? ให้เขาอธิษฐาน มีใครร่าเริงไหม? ให้เขาร้องเพลงสรรเสริญ
14 มีใครในพวกคุณป่วยไหม? ให้เขาเรียกผู้อาวุโสของประชาคมมา และให้พวกเขาอธิษฐานให้เขา
พร้อมกับเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
15 คำอธิษฐานแห่งความเชื่อจะรักษาคนป่วยให้หาย และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เขาลุกขึ้น
ถ้าเขาได้ทำบาป เขาก็จะได้รับการยกโทษ
16 เพราะฉะนั้น จงสารภาพบาปต่อกัน และอธิษฐานเพื่อกัน เพื่อพวกคุณจะได้รับการรักษา
คำอธิษฐานอย่างจริงจังของคนชอบธรรมมีพลังและเกิดผลมาก
17 เอลียาห์เป็นมนุษย์ที่มีธรรมชาติเหมือนเรา เขาอธิษฐานอย่างจริงจังไม่ให้ฝนตก
และฝนก็ไม่ตกบนแผ่นดินเป็นเวลาสามปีหกเดือน
18 แล้วเขาอธิษฐานอีกครั้ง ท้องฟ้าก็ให้ฝน และแผ่นดินก็ให้ผลผลิต
19 พี่น้อง ถ้าใครในพวกคุณหลงไปจากความจริง และมีคนพาเขากลับมา
20 ก็ให้คนนั้นรู้ว่า ผู้ที่พาคนบาปกลับจากทางผิดของเขา
จะช่วยจิตของคนบาปนั้นให้พ้นจากความตาย และจะปกคลุมบาปมากมาย

† **5:12 5:12** TR อ่านว่า “อยู่ใต้การพิพากษา” แทน “ตกอยู่ในความเสแสร้ง”

จดหมายฉบับที่หนึ่งของเปโตร

1 เปโตร อัครทูตของพระเยซูคริสต์* ถึงผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก
ซึ่งอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างถิ่นที่กระจัดกระจายอยู่ในปอนทัส กาลาเทีย คัปปาโดเกีย เอเชีย และบิธีเนีย
2 ตามที่พระเจ้าพระบิดาทรงรู้ล่วงหน้า โดยพระวิญญาณทรงชำระให้บริสุทธิ์
เพื่อให้พวกคุณเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ และรับการประพรมด้วยเลือดของพระองค์
ขอพระคุณและสันติสุขเพิ่มพูนแก่พวกคุณ
3 ขอสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ตามพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้เราเกิดใหม่ ให้มีความหวังที่มีชีวิต
โดยการฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์
4 และสู่มรดกที่ไม่เสื่อมสลาย ไม่ด่างพร้อย และไม่ร่วงโรย ซึ่งเก็บรักษาไว้ในสวรรค์เพื่อพวกคุณ
5 พลังของพระเจ้าปกป้องพวกคุณโดยความเชื่อ เพื่อความรอดที่พร้อมจะเปิดเผยในวาระสุดท้าย
6 พวกคุณจึงชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในเรื่องนี้ แม้ตอนนี้ หากจำเป็น
ต้องเศร้าอยู่ชั่วระยะหนึ่งเพราะการทดลองหลายอย่าง
7 เพื่อให้ความเชื่อของพวกคุณเมื่อผ่านการพิสูจน์แล้ว นำไปสู่คำสรรเสริญ พระสิริ และเกียรติ
ในวันที่พระเยซูคริสต์จะเปิดเผยพระองค์ ความเชื่อนี้ล้ำค่ายิ่งกว่าทองคำที่เสื่อมสลาย
แม้ทองคำจะถูกทดสอบด้วยไฟ
8 พวกคุณรักพระองค์ แม้ไม่เคยรู้จักพระองค์ด้วยตนเอง และแม้ตอนนี้ยังมองไม่เห็นพระองค์
แต่เพราะเชื่อในพระองค์ จึงชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง ด้วยความยินดีที่เกินจะบรรยาย และเต็มด้วยพระสิริ
9 เพราะกำลังได้รับผลของความเชื่อ คือความรอดของจิตของพวกคุณ
10 เกี่ยวกับความรอดนี้ บรรดาผู้พยากรณ์ได้ค้นหาและสืบค้นอย่างละเอียด
พวกเขาพยากรณ์ถึงพระคุณที่จะมาถึงพวกคุณ
11 พวกเขาค้นหาว่าพระวิญญาณของพระคริสต์ ซึ่งอยู่ในพวกเขา ชี้ไปถึงใคร หรือถึงช่วงเวลาแบบใด
เมื่อพระวิญญาณทรงบอกล่วงหน้าถึงความทุกข์ของพระคริสต์ และพระสิริต่าง ๆ ที่จะตามมา
12 พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่พวกเขาว่า ในเรื่องเหล่านี้ พวกเขาไม่ได้รับใช้เพื่อตนเอง แต่เพื่อพวกคุณ
บัดนี้คนที่ประกาศข่าวดีแก่พวกคุณได้บอกเรื่องเหล่านี้แล้ว
โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ส่งมาจากสวรรค์
แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์ก็ปรารถนาจะมองเข้าไปในเรื่องเหล่านี้
13 ดังนั้น จงเตรียมความคิดให้พร้อม† จงมีสติ
และฝากความหวังทั้งหมดไว้กับพระคุณที่จะนำมาให้พวกคุณ ในวันที่พระเยซูคริสต์จะเปิดเผยพระองค์
14 ในฐานะลูกที่เชื่อฟัง อย่าดำเนินชีวิตตามความปรารถนาเดิม เมื่อครั้งที่พวกคุณยังไม่รู้
15 พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกคุณทรงบริสุทธิ์เช่นไร
พวกคุณเองก็จงบริสุทธิ์ในการดำเนินชีวิตทุกด้านเช่นนั้น
16 เพราะมีข้อความเขียนไว้ว่า “จงบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์”✡
17 ถ้าพวกคุณเรียกพระองค์ว่าพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการกระทำของแต่ละคน
โดยไม่ลำเอียง ก็จงใช้ช่วงเวลาที่อาศัยอยู่ที่นี่ในฐานะคนต่างถิ่นด้วยความยำเกรง

---

* **1:1 1:1** “คริสต์” หมายถึง “ผู้ที่ได้รับการเจิม” † **1:13 1:13** ตามตัวอักษร “คาดเอวแห่งความคิดของพวกคุณ” หรือ “สวมเข็มขัดที่เอวแห่งความคิดของพวกคุณ” ✡ **1:16 1:16** เลวีนิติ 11:44-45

18 เพราะพวกคุณรู้ว่า ได้รับการไถ่ออกจากวิถีชีวิตอันไร้สาระที่รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ
ไม่ใช่ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินหรือทอง
19 แต่ด้วยเลือดอันล้ำค่า เหมือนเลือดของลูกแกะที่ไม่มีตำหนิหรือด่างพร้อย คือเลือดของพระคริสต์
20 พระองค์เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรู้จักล่วงหน้า ตั้งแต่ก่อนวางรากฐานของโลก
แต่ทรงเปิดเผยพระองค์ในยุคสุดท้ายนี้เพื่อพวกคุณ
21 โดยทางพระองค์ พวกคุณจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย
และประทานพระสิริแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังอยู่ในพระเจ้า
22 เมื่อพวกคุณได้ชำระจิตของตนให้บริสุทธิ์ โดยเชื่อฟังความจริง โดยพระวิญญาณ
จนมีความรักแบบพี่น้องอย่างจริงใจแล้ว จงรักกันจากใจอย่างแรงกล้า
23 เพราะได้เกิดใหม่ ไม่ใช่จากเมล็ดพันธุ์ที่เสื่อมสลายได้ แต่จากเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมสลาย
โดยถ้อยคำของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่ตลอดไป
24 เพราะว่า
“มนุษย์ทุกคนเหมือนหญ้า
และความรุ่งโรจน์ทั้งสิ้นของมนุษย์เหมือนดอกไม้ในทุ่งหญ้า
หญ้าก็เหี่ยว และดอกไม้ก็ร่วง
25 แต่ถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่ตลอดไป”✡
นี่คือถ้อยคำแห่งข่าวดีที่ได้ประกาศแก่พวกคุณ

2

1 ดังนั้น จงละทิ้งความชั่วทุกอย่าง การหลอกลวงทุกรูปแบบ ความหน้าซื่อใจคด ความอิจฉา
และการพูดให้ร้ายทุกอย่าง
2 เหมือนทารกแรกเกิด จงใฝ่หาน้ำนมฝ่ายวิญญาณที่บริสุทธิ์ เพื่อให้เติบโตขึ้นด้วยน้ำนมนั้น
3 ถ้าได้ลิ้มรสแล้วจริง ๆ ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดีงาม
4 จงเข้ามาหาพระองค์ ผู้เป็นศิลาที่มีชีวิต ซึ่งมนุษย์ปฏิเสธ แต่พระเจ้าทรงเลือกไว้
และทรงเห็นว่าล้ำค่า
5 พวกคุณเองก็เป็นเหมือนศิลาที่มีชีวิต ซึ่งกำลังถูกก่อขึ้นเป็นบ้านฝ่ายวิญญาณ
เพื่อเป็นคณะปุโรหิตที่บริสุทธิ์ และถวายเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงยอมรับ
โดยพระเยซูคริสต์
6 เพราะในพระคัมภีร์มีข้อความว่า
“ดูสิ* เราวางศิลาหัวมุมก้อนสำคัญไว้ในศิโยน เป็นศิลาที่เลือกไว้และล้ำค่า
คนที่เชื่อในพระองค์จะไม่ผิดหวัง”✡
7 ดังนั้น เกียรตินั้นเป็นของพวกคุณผู้เชื่อ แต่สำหรับคนที่ไม่เชื่อฟัง
“ศิลาที่ช่างก่อสร้างปฏิเสธ
ได้กลายเป็นศิลาหัวมุมก้อนสำคัญ”✡
8 และ
“ศิลาที่ทำให้สะดุด และหินผาที่ทำให้ล้มลง”✡
พวกเขาสะดุดเพราะไม่เชื่อฟังถ้อยคำ และพวกเขาก็ถูกกำหนดไว้เช่นนั้น

✡ **1:25 1:25** อิสยาห์ 40:6-8 * **2:6 2:6** “ดูสิ” มาจาก “הִנֵּה” หรือ “” หมายถึง มองดู ให้ความสนใจ สังเกต เห็น หรือจ้องมอง และมักใช้เป็นคำอุทาน ✡ **2:6 2:6** อิสยาห์ 28:16 ✡ **2:7 2:7** สดุดี 118:22 ✡ **2:8 2:8** อิสยาห์ 8:14

9 แต่พวกคุณเป็นเชื้อสายที่พระเจ้าทรงเลือก เป็นคณะปุโรหิตของกษัตริย์ เป็นชนชาติที่บริสุทธิ์
เป็นประชาชนที่เป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อจะประกาศคุณความดีอันยอดเยี่ยมของพระองค์
ผู้ทรงเรียกพวกคุณออกจากความมืดเข้าสู่ความสว่างอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์
10 เมื่อก่อน พวกคุณไม่เป็นประชาชน แต่บัดนี้เป็นประชาชนของพระเจ้า เมื่อก่อนไม่ได้รับพระเมตตา
แต่บัดนี้ได้รับพระเมตตาแล้ว
11 ที่รัก ข้าพเจ้าขอร้องพวกคุณ ในฐานะคนต่างถิ่นและผู้พักอาศัยชั่วคราว
ให้งดเว้นจากความปรารถนาของเนื้อหนัง ซึ่งทำสงครามกับจิต
12 จงประพฤติดีท่ามกลางชนชาติต่าง ๆ เพื่อว่า ในเรื่องที่พวกเขากล่าวหาพวกคุณว่าเป็นคนทำชั่ว
พวกเขาจะได้เห็นความดีที่พวกคุณทำ และถวายพระสิริแด่พระเจ้าในวันที่พระองค์มาเยี่ยมเยียน
13 เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า จงยอมอยู่ใต้ระเบียบการปกครองของมนุษย์ทุกอย่าง
ไม่ว่าจะเป็นกษัตริย์ ในฐานะผู้มีอำนาจสูงสุด
14 หรือผู้ว่าราชการ ซึ่งกษัตริย์ส่งมาเพื่อลงโทษคนทำชั่ว และชมเชยคนทำดี
15 เพราะพระประสงค์ของพระเจ้าคือ ให้ทำความดี เพื่อปิดปากความไม่รู้ของคนโง่
16 จงใช้ชีวิตอย่างคนที่เป็นอิสระ แต่อย่าใช้เสรีภาพเป็นเสื้อคลุมปิดบังความชั่ว
จงใช้ชีวิตอย่างทาสของพระเจ้า
17 จงให้เกียรติทุกคน รักพี่น้องทั้งหลาย ยำเกรงพระเจ้า และให้เกียรติกษัตริย์
18 ผู้รับใช้ จงยอมอยู่ใต้เจ้านายของตนด้วยความเคารพอย่างเต็มที่
ไม่ใช่เฉพาะเจ้านายที่ดีและอ่อนโยน แต่รวมถึงเจ้านายที่ชั่วร้ายด้วย
19 เพราะเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง ถ้าใครอดทนต่อความเจ็บปวด และทนทุกข์อย่างไม่เป็นธรรม
เพราะเขามีจิตสำนึกต่อพระเจ้า
20 เพราะจะมีอะไรน่ายกย่อง ถ้าทำบาปแล้วอดทนต่อการถูกเฆี่ยน
แต่ถ้าทำดีแล้วต้องทนทุกข์และอดทนต่อมัน นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเห็นว่าน่ายกย่อง
21 พวกคุณถูกเรียกมาเพื่อสิ่งนี้ เพราะพระคริสต์ก็ทรงทนทุกข์เพื่อเรา
และทรงทิ้งแบบอย่างไว้ให้พวกคุณ† เพื่อให้เดินตามรอยเท้าของพระองค์
22 พระองค์ไม่ได้ทำบาป และไม่พบการหลอกลวงในปากของพระองค์✡
23 เมื่อถูกด่าแช่ง พระองค์ไม่ได้ด่าแช่งตอบ เมื่อทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ข่มขู่
แต่ทรงมอบตนไว้กับพระองค์ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม
24 พระองค์เองทรงแบกบาปของเราไว้ในร่างกายของพระองค์บนไม้ เพื่อว่า เมื่อเราตายต่อบาปแล้ว
เราจะมีชีวิตเพื่อความชอบธรรม พวกคุณได้รับการรักษาให้หายด้วยบาดแผลของพระองค์‡
25 เพราะเคยหลงทางเหมือนแกะ แต่บัดนี้ได้กลับมาหาผู้เลี้ยงและผู้ดูแล§จิตของพวกคุณแล้ว

3

1 เช่นเดียวกัน ภรรยาทั้งหลาย จงยอมอยู่ใต้สามีของตน เพื่อว่า แม้สามีบางคนไม่เชื่อฟังถ้อยคำ
พวกเขาก็อาจถูกชักนำมาได้ด้วยการประพฤติของภรรยา โดยไม่ต้องใช้คำพูด
2 เมื่อพวกเขาเห็นการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ด้วยความยำเกรงของพวกคุณ
3 อย่าให้ความงามของพวกคุณอยู่ที่การตกแต่งภายนอก เช่นการถักผม การสวมเครื่องประดับทอง
หรือการสวมเสื้อผ้าสวยงาม
4 แต่ให้อยู่ที่ตัวตนภายในที่ซ่อนอยู่ในใจ คือความงามที่ไม่เสื่อมสลายของจิตที่อ่อนโยนและสงบ
ซึ่งล้ำค่ามากในสายตาของพระเจ้า

---

† **2:21 2:21** ข้อความ TR อ่านว่า "เรา" แทน "พวกคุณ" ✡ **2:22 2:22** อิสยาห์ 53:9 ‡ **2:24 2:24** หรือ "รอยเฆี่ยน" § **2:25 2:25** "ผู้ดูแล" มาจากคำกรีก ซึ่งอาจหมายถึง ผู้ดูแล ผู้กำกับ ผู้พิทักษ์ หรือผู้ควบคุม

5 เพราะหญิงบริสุทธิ์ในอดีต ผู้ฝากความหวังไว้กับพระเจ้า ก็ตกแต่งตนเองเช่นนี้
และยอมอยู่ใต้สามีของตน
6 เช่นซาราห์เชื่อฟังอับราฮัม และเรียกเขาว่า นาย พวกคุณก็เป็นลูกของซาราห์ ถ้าทำดี
และไม่หวั่นกลัวสิ่งน่ากลัวใด ๆ
7 เช่นเดียวกัน สามีทั้งหลาย จงอยู่ร่วมกับภรรยาด้วยความรู้ความเข้าใจ ให้เกียรติฝ่ายหญิง
ซึ่งเปรียบเหมือนภาชนะที่อ่อนแอกว่า และเป็นผู้รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตร่วมกับพวกคุณ
เพื่อคำอธิษฐานจะไม่ถูกขัดขวาง
8 สุดท้าย พวกคุณทุกคนจงมีใจเป็นหนึ่งเดียว เห็นอกเห็นใจกัน รักกันแบบพี่น้อง มีใจอ่อนโยน
และสุภาพ
9 อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว หรือคำดูหมิ่นด้วยคำดูหมิ่น แต่จงอวยพรแทน
เพราะพวกคุณรู้ว่าถูกเรียกมาเพื่อสิ่งนี้ เพื่อจะได้รับพระพรเป็นมรดก
10 เพราะ
คนที่ต้องการรักชีวิต
และอยากเห็นวันเวลาที่ดี
จงยั้งลิ้นไม่ให้พูดชั่ว
และยั้งริมฝีปากไม่ให้พูดหลอกลวง
11 ให้เขาหันจากความชั่วและทำดี
ให้เขาแสวงหาสันติสุข และไล่ตามมัน
12 เพราะดวงตาขององค์พระผู้เป็นเจ้ามองดูคนชอบธรรม
และหูของพระองค์เปิดรับคำอธิษฐานของพวกเขา
แต่พระองค์ทรงหันหน้าเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทำชั่ว✡
13 แล้วใครจะทำร้ายพวกคุณ ถ้าเอาอย่างสิ่งที่ดี
14 แต่แม้ต้องทนทุกข์เพราะความชอบธรรม พวกคุณก็เป็นสุข อย่ากลัวสิ่งที่พวกเขากลัว
และอย่าวิตก✡
15 แต่ในใจของพวกคุณ จงยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าว่าทรงบริสุทธิ์
จงพร้อมเสมอที่จะตอบทุกคนที่ถามถึงเหตุผลของความหวังที่อยู่ในพวกคุณ
ด้วยความถ่อมตนและความยำเกรง
16 และจงมีจิตสำนึกที่ดี เพื่อว่า ขณะที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นคนทำชั่ว
คนที่พูดให้ร้ายการดำเนินชีวิตที่ดีของพวกคุณในพระคริสต์จะต้องผิดหวัง
17 เพราะถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า
การทนทุกข์เพราะทำสิ่งที่ถูกต้องก็ยังดีกว่าทนทุกข์เพราะทำชั่ว
18 เพราะพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อบาปครั้งเดียว ผู้ชอบธรรมแทนผู้ไม่ชอบธรรม
เพื่อพาพวกคุณมาถึงพระเจ้า พระองค์ถูกฆ่าทางเนื้อหนัง แต่ทรงได้รับชีวิตในพระวิญญาณ
19 ในพระวิญญาณนั้น พระองค์ก็ไปประกาศแก่วิญญาณทั้งหลายที่อยู่ในคุก
20 ซึ่งในอดีตไม่เชื่อฟัง เมื่อพระเจ้าทรงอดทนรอในสมัยของโนอาห์ ขณะที่กำลังสร้างเรือ
ในเรือนั้นมีเพียงไม่กี่คน คือแปดชีวิต ที่รอดผ่านน้ำมาได้
21 สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ของบัพติศมา ซึ่งบัดนี้ช่วยให้พวกคุณรอด
ไม่ใช่การล้างสิ่งสกปรกออกจากเนื้อหนัง แต่เป็นการตอบพระเจ้าด้วยจิตสำนึกที่ดี
โดยการฟื้นขึ้นจากความตายของพระเยซูคริสต์
22 พระองค์อยู่ที่ขวาของพระเจ้า หลังจากไปสู่สวรรค์ และบรรดาทูตสวรรค์ ผู้มีอำนาจ
และเหล่าผู้ทรงพลังก็ถูกทำให้อยู่ใต้พระองค์

✡ **3:12 3:12** สดุดี 34:12-16 ✡ **3:14 3:14** อิสยาห์ 8:12

4

1 ดังนั้น เมื่อพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อเราในเนื้อหนัง
พวกคุณก็จงติดอาวุธให้ตนเองด้วยความคิดเดียวกัน
เพราะคนที่ทนทุกข์ในเนื้อหนังได้หยุดจากบาปแล้ว
2 เพื่อจะไม่ใช้เวลาที่เหลืออยู่ในเนื้อหนังตามความปรารถนาของมนุษย์อีก
แต่ใช้เวลานั้นตามพระประสงค์ของพระเจ้า
3 เพราะเราได้ใช้เวลาในอดีตมากพอแล้วกับการทำตามความต้องการของคนต่างชาติ
ดำเนินชีวิตในการลามก ความใคร่ การดื่มจนเมามาย การสำมะเลเทเมา งานเลี้ยงเมามาย
และการบูชารูปเคารพที่น่ารังเกียจ
4 พวกเขาแปลกใจที่พวกคุณไม่วิ่งตามพวกเขาไปสู่การปล่อยตัวสุดขีดแบบเดียวกัน
จึงพูดให้ร้ายพวกคุณ
5 พวกเขาจะต้องชี้แจงต่อพระองค์ ผู้ทรงพร้อมจะพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย
6 เพราะเหตุนี้ จึงประกาศข่าวดีแม้แก่คนตาย เพื่อว่า
แม้พวกเขาจะถูกพิพากษาตามแบบมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่จะมีชีวิตเพื่อพระเจ้าในวิญญาณ
7 แต่จุดจบของทุกสิ่งใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้น จงมีความคิดสุขุม ควบคุมตนเอง
และมีสติในการอธิษฐาน
8 เหนือสิ่งอื่นใด จงรักกันอย่างจริงจัง เพราะความรักปกปิดบาปมากมาย
9 จงต้อนรับกันด้วยไมตรี โดยไม่บ่น
10 แต่ละคนได้รับของประทานอย่างไร ก็จงใช้ของประทานนั้นรับใช้กัน
ในฐานะผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลพระคุณของพระเจ้าที่มีหลายรูปแบบอย่างดี
11 ถ้าใครพูด ก็ให้พูดเหมือนกำลังกล่าวถ้อยคำของพระเจ้าเอง ถ้าใครรับใช้
ก็ให้รับใช้ด้วยกำลังที่พระเจ้าประทาน เพื่อว่าในทุกสิ่ง พระเจ้าจะได้รับพระสิริโดยพระเยซูคริสต์
พระสิริและอำนาจปกครองเป็นของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
12 ที่รัก อย่าประหลาดใจกับการทดลองดุจไฟที่เกิดขึ้นเพื่อทดสอบพวกคุณ
ราวกับว่ามีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นกับพวกคุณ
13 แต่เพราะพวกคุณมีส่วนร่วมในความทุกข์ของพระคริสต์ จงชื่นชมยินดี เพื่อว่า
เมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏให้เห็น จะได้ชื่นชมยินดีอย่างล้นเหลือ
14 ถ้าถูกดูหมิ่นเพราะชื่อของพระคริสต์ ก็เป็นสุข เพราะพระวิญญาณแห่งพระสิริ
ซึ่งเป็นพระวิญญาณของพระเจ้า พักอยู่เหนือพวกคุณ ฝ่ายพวกเขาหมิ่นประมาทพระองค์
แต่ฝ่ายพวกคุณถวายพระสิริแด่พระองค์
15 แต่อย่าให้ใครในพวกคุณต้องทนทุกข์เพราะเป็นฆาตกร ขโมย คนทำชั่ว
หรือคนที่ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น
16 แต่ถ้าใครต้องทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้เขาอับอาย
แต่จงให้เขาถวายพระสิริแด่พระเจ้าในเรื่องนี้
17 เพราะถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะเริ่มจากคนในบ้านของพระเจ้า และถ้าเริ่มจากเราก่อน
แล้วผู้ที่ไม่เชื่อฟังข่าวดีของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร
18 ถ้าคนชอบธรรมยังรอดได้ยาก แล้วคนไม่เคารพพระเจ้าและคนบาปจะเป็นอย่างไร✡
19 ดังนั้น คนที่ทนทุกข์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ก็จงมอบจิตของตนไว้กับพระผู้สร้างผู้ซื่อสัตย์
พร้อมกับทำความดีต่อไป

✡ **4:18 4:18** สุภาษิต 11:31

5

1 ดังนั้น ข้าพเจ้าขอเตือนสอนบรรดาผู้อาวุโสในหมู่พวกคุณ
ในฐานะที่ข้าพเจ้าเองก็เป็นผู้อาวุโสคนหนึ่ง เป็นพยานถึงความทุกข์ของพระคริสต์
และจะมีส่วนร่วมในพระสิริที่จะเปิดเผย
2 จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ท่ามกลางพวกคุณ และทำหน้าที่ดูแล ไม่ใช่เพราะถูกบังคับ
แต่ด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่เพราะอยากได้ผลประโยชน์ที่ไม่สุจริต แต่ด้วยความเต็มใจ
3 อย่าวางอำนาจเป็นเจ้านายเหนือคนที่ฝากไว้กับพวกคุณ แต่จงทำตัวเป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะ
4 เมื่อหัวหน้าผู้เลี้ยงทรงเปิดเผยพระองค์ ก็จะได้รับมงกุฎแห่งพระสิริที่ไม่ร่วงโรย
5 เช่นเดียวกัน คนที่อายุน้อยกว่า จงยอมอยู่ใต้ผู้อาวุโส และพวกคุณทุกคนจงสวมความถ่อมตน
และยอมอยู่ใต้กันและกัน เพราะ พระเจ้าทรงต่อต้านคนหยิ่งยโส
แต่ประทานพระคุณแก่คนถ่อมตน✡
6 ดังนั้น จงถ่อมตนลงภายใต้มืออันทรงพลังของพระเจ้า
เพื่อพระองค์จะทรงยกพวกคุณขึ้นเมื่อถึงเวลา
7 จงโยนความกังวลทั้งหมดไว้กับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงห่วงใยพวกคุณ
8 จงมีสติ รู้จักควบคุมตนเอง และเฝ้าระวัง ศัตรูของพวกคุณ คือมาร
เดินวนเวียนเหมือนสิงโตคำราม เที่ยวหาใครสักคนที่มันจะขย้ำกิน
9 จงยืนต้านมันอย่างมั่นคงในความเชื่อ
โดยรู้ว่าพี่น้องที่อยู่ในโลกกำลังประสบความทุกข์แบบเดียวกัน
10 แต่ขอพระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวง
ผู้ทรงเรียกพวกคุณเข้าสู่พระสิรินิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์
หลังจากทนทุกข์อยู่ชั่วระยะหนึ่งแล้ว ทรงทำให้พวกคุณสมบูรณ์ ตั้งมั่น แข็งแรง และมั่นคง
11 ขอพระสิริและพลังอำนาจเป็นของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
12 ข้าพเจ้าได้เขียนสั้น ๆ ถึงพวกคุณโดยสิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์ของเรา
เพื่อเตือนสอนและเป็นพยานว่า นี่คือพระคุณแท้ของพระเจ้า ซึ่งพวกคุณยืนมั่นอยู่
13 เธอที่อยู่ในบาบิโลน ซึ่งได้รับเลือกพร้อมกับพวกคุณ ฝากคำทักทายมาถึงพวกคุณ มาระโก
ลูกของข้าพเจ้าก็เช่นกัน
14 จงทักทายกันด้วยจูบแห่งความรัก
ขอสันติสุขมีแก่พวกคุณทุกคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ อาเมน

✡ **5:5 5:5** สุภาษิต 3:34

จดหมายฉบับที่สองของเปโตร

1 ซีโมน เปโตร ผู้รับใช้และอัครทูตของพระเยซูคริสต์*
ถึงผู้ที่ได้รับความเชื่ออันล้ำค่าเช่นเดียวกับของเรา
โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์
2 ขอพระคุณและสันติสุขเพิ่มพูนแก่พวกคุณ
ด้วยการรู้จักพระเจ้าและพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
3 เพราะพลังอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้ประทานทุกสิ่งที่เกี่ยวกับชีวิตและความเคารพ
พระเจ้าแก่เรา ด้วยการรู้จักพระองค์ผู้ทรงเรียกเราโดยพระสิริและความดีเลิศของพระองค์เอง
4 ด้วยสิ่งเหล่านี้ พระองค์ได้ประทานพระสัญญาอันล้ำค่าและยิ่งใหญ่มากแก่เรา
เพื่อให้พวกคุณได้มีส่วนในธรรมชาติของพระเจ้าโดยพระสัญญาเหล่านี้
หลังจากหนีพ้นความเสื่อมสลายที่อยู่ในโลกเพราะความใคร่แล้ว
5 ด้วยเหตุนี้เอง จงทุ่มเทอย่างเต็มที่ โดยเสริมความเชื่อของพวกคุณด้วยความดีงาม
และเสริมความดีงามด้วยความรู้
6 เสริมความรู้ด้วยการควบคุมตนเอง เสริมการควบคุมตนเองด้วยความอดทน
และเสริมความอดทนด้วยความเคารพพระเจ้า
7 เสริมความเคารพพระเจ้าด้วยความรักแบบพี่น้อง และเสริมความรักแบบพี่น้องด้วยความรัก
8 เพราะถ้าสิ่งเหล่านี้มีอยู่ในพวกคุณและเพิ่มพูนขึ้น
ก็จะทำให้พวกคุณไม่เฉื่อยชาและไม่ไร้ผลในการรู้จักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
9 แต่คนที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็ตาบอด มองเห็นได้เพียงใกล้ ๆ
และลืมไปแล้วว่าตนได้รับการชำระจากบาปเก่า ๆ
10 เพราะฉะนั้น พี่น้อง† จงพยายามให้ยิ่งขึ้นที่จะทำให้การทรงเรียกและทรงเลือกพวกคุณมั่นคง
เพราะถ้าทำสิ่งเหล่านี้ จะไม่มีวันสะดุด
11 เพราะด้วยวิธีนี้ ทางเข้าสู่อาณาจักรนิรันดร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
พระเยซูคริสต์ จะเปิดกว้างให้พวกคุณ
12 ดังนั้น ข้าพเจ้าจะไม่ละเลยที่จะเตือนพวกคุณให้นึกถึงสิ่งเหล่านี้
แม้จะรู้แล้วและตั้งมั่นอยู่ในความจริงที่มีอยู่กับพวกคุณในเวลานี้
13 ตราบใดที่ข้าพเจ้ายังอยู่ในเต็นท์นี้
ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นสิ่งถูกต้องที่จะกระตุ้นพวกคุณด้วยการเตือนให้ระลึก
14 ข้าพเจ้ารู้ว่าอีกไม่นานจะต้องละเต็นท์นี้ไป
ตามที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงบอกข้าพเจ้าไว้อย่างชัดเจน
15 ข้าพเจ้าจะพยายามอย่างเต็มที่ เพื่อหลังจากข้าพเจ้าจากไปแล้ว
พวกคุณจะยังระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ได้เสมอ
16 เมื่อเราให้พวกคุณรู้ถึงพลังและการมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
เราไม่ได้ยึดตามเรื่องแต่งที่คิดขึ้นอย่างแยบยล แต่เราเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ด้วยตาของเราเอง
17 พระองค์ได้รับเกียรติและพระสิริจากพระเจ้าพระบิดา
เมื่อมีเสียงจากพระสิริอันยิ่งใหญ่มายังพระองค์ว่า “นี่คือพระบุตรที่รักของเรา ผู้ที่เราพอใจมาก”✡

---

* **1:1 1:1** “พระคริสต์” หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม” † **1:10 1:10** คำว่า “พี่น้อง” ตรงนี้และในบริบทที่เหมาะสม อาจหมายรวมถึงทั้งชายและหญิง และอาจแปลอย่างถูกต้องได้ว่า “พี่น้องทั้งชายและหญิง” ✡ **1:17 1:17** มัทธิว 17:5; มาระโก 9:7; ลูกา 9:35

18 เราเองได้ยินเสียงนี้มาจากสวรรค์ ตอนที่เราอยู่กับพระองค์บนภูเขาบริสุทธิ์
19 เรายังมีถ้อยคำพยากรณ์ที่มั่นคงยิ่งกว่า และพวกคุณทำดีแล้วที่ใส่ใจถ้อยคำนั้น
เหมือนใส่ใจตะเกียงที่ส่องอยู่ในที่มืด จนกว่าวันจะรุ่งขึ้นและดาวรุ่งจะปรากฏขึ้นในใจของพวกคุณ
20 โดยรู้ข้อนี้ก่อนว่า ไม่มีคำพยากรณ์ใดในพระคัมภีร์ที่เกิดจากการตีความส่วนตัว
21 เพราะไม่เคยมีคำพยากรณ์ใดเกิดขึ้นตามความประสงค์ของมนุษย์
แต่คนบริสุทธิ์ของพระเจ้ากล่าวตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเขา

2

1 แต่ในหมู่ประชาชนก็เคยมีผู้พยากรณ์เท็จ เช่นเดียวกับที่จะมีผู้สอนเท็จอยู่ท่ามกลางพวกคุณ
พวกเขาจะลอบนำแนวคำสอนที่นำไปสู่ความพินาศเข้ามา
ถึงกับปฏิเสธองค์ผู้เป็นนายซึ่งได้ซื้อพวกเขาไว้ แล้วนำความพินาศอย่างรวดเร็วมาสู่ตนเอง
2 คนจำนวนมากจะทำตามวิถีผิดศีลธรรมของพวกเขา* และเพราะพวกเขา
คนจะกล่าวร้ายหนทางแห่งความจริง
3 ด้วยความโลภ พวกเขาจะเอาเปรียบพวกคุณด้วยคำพูดหลอกลวง
คำพิพากษาของพวกเขาซึ่งมีมาตั้งแต่โบราณไม่ได้ล่าช้า และความพินาศของพวกเขาไม่ได้หลับใหล
4 เพราะถ้าพระเจ้าไม่ทรงละเว้นเหล่าทูตสวรรค์เมื่อพวกเขาทำบาป
แต่ทรงโยนพวกเขาลงทาร์ทารัส† และขังพวกเขาไว้ในหลุมแห่งความมืดเพื่อรอการพิพากษา
5 ทั้งยังไม่ทรงละเว้นโลกโบราณ แต่ทรงรักษาโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมไว้กับอีกเจ็ดคน
เมื่อทรงนำน้ำท่วมมาสู่โลกของคนที่ไม่เคารพพระเจ้า
6 ทั้งทรงทำให้เมืองโสโดมกับโกโมราห์กลายเป็นเถ้าถ่าน ตัดสินให้พินาศ
และทำให้เมืองเหล่านั้นเป็นตัวอย่างแก่คนที่จะดำเนินชีวิตโดยไม่เคารพพระเจ้า
7 และทรงช่วยโลทผู้ชอบธรรมให้พ้น เขาทุกข์ใจอย่างมากเพราะการใช้ชีวิตอย่างเสเพลของคนชั่ว
8 เพราะขณะที่ผู้ชอบธรรมคนนั้นอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา
สิ่งที่เขาเห็นและได้ยินจากการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎ ทำให้จิตที่ชอบธรรมของเขาทรมานทุกวัน
9 องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงรู้ว่าจะช่วยคนที่เคารพพระเจ้าให้พ้นจากการทดสอบได้อย่างไร
และจะกักคนไม่ชอบธรรมไว้ให้รับโทษจนถึงวันพิพากษา
10 โดยเฉพาะคนที่ดำเนินชีวิตตามเนื้อหนังด้วยความใคร่ที่ทำให้เป็นมลทิน และดูหมิ่นอำนาจ
พวกเขากล้าบ้าบิ่น เอาแต่ใจ และไม่กลัวที่จะกล่าวร้ายผู้มีศักดิ์ศรี
11 แต่เหล่าทูตสวรรค์ แม้จะมีกำลังและอำนาจมากกว่า
ก็ไม่กล่าวคำพิพากษาที่เป็นการใส่ร้ายพวกเขาต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า
12 แต่คนเหล่านี้เป็นเหมือนสัตว์ไร้เหตุผล ซึ่งโดยธรรมชาติเกิดมาเพื่อถูกจับและทำลาย
พวกเขากล่าวร้ายเรื่องที่ตนไม่รู้ และในความพินาศของตนเอง พวกเขาจะพินาศอย่างแน่นอน
13 พวกเขาจะได้รับค่าตอบแทนจากความไม่ชอบธรรม
ถือว่าการสำเริงสำราญในเวลากลางวันเป็นความสุข พวกเขาเป็นรอยด่างและตำหนิ
เพลิดเพลินกับการหลอกลวงของตนขณะร่วมงานเลี้ยงกับพวกคุณ
14 ดวงตาของพวกเขาเต็มไปด้วยความใคร่ที่จะล่วงประเวณี พวกเขาทำบาปไม่หยุด
คอยล่อลวงจิตที่ไม่มั่นคง หัวใจฝึกจนชำนาญในความโลภ พวกเขาเป็นลูกที่ต้องคำสาป
15 พวกเขาละทิ้งทางที่ถูกต้องและหลงไปตามทางของบาลาอัม บุตรของเบโอร์
ผู้รักค่าตอบแทนจากการทำผิด

---

* **2:2 2:2** TR อ่านว่า "วิถีแห่งความพินาศ" แทน "วิถีผิดศีลธรรม" † **2:4 2:4** ทาร์ทารัสเป็นอีกชื่อหนึ่งของนรก

16 แต่เขาถูกตำหนิเพราะการไม่เชื่อฟังของตน
ลาที่พูดไม่ได้กลับพูดด้วยเสียงมนุษย์และหยุดความบ้าคลั่งของผู้พยากรณ์ไว้
17 คนเหล่านี้เป็นบ่อน้ำที่ไม่มีน้ำ เป็นเมฆที่พายุพัดไป
ความมืดดำสนิทถูกสงวนไว้สำหรับพวกเขาตลอดไป
18 เพราะพวกเขาพูดคำโอ้อวดใหญ่โตแต่ไร้สาระ
ใช้ความใคร่ของเนื้อหนังและความเสเพลล่อลวงคนที่กำลังหนีพ้นจริง ๆ
จากผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในความหลงผิด
19 พวกเขาสัญญาว่าจะให้อิสรภาพแก่คนเหล่านั้น ทั้งที่ตัวเองเป็นทาสของความเสื่อมสลาย
เพราะใครถูกผู้ใดเอาชนะ ก็กลายเป็นทาสของผู้นั้น
20 เพราะถ้าหลังจากหนีพ้นมลทินของโลกด้วยการรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด
คือพระเยซูคริสต์แล้ว พวกเขากลับไปพัวพันกับสิ่งเหล่านั้นอีกและพ่ายแพ้
สภาพสุดท้ายก็เลวร้ายกว่าสภาพแรก
21 เพราะถ้าพวกเขาไม่เคยรู้จักหนทางแห่งความชอบธรรมเลย
ก็ยังจะดีกว่ารู้จักแล้วกลับหันหลังให้พระบัญชาอันบริสุทธิ์ที่ได้ส่งมอบแก่พวกเขา
22 สิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาตรงกับสุภาษิตที่เป็นจริงว่า “สุนัขกลับไปหาอาเจียนของตัวเองอีก”✡ และ
“แม่หมูที่ล้างตัวแล้วก็กลับไปเกลือกกลิ้งในโคลน”

3

1 ที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณ ในจดหมายทั้งสองฉบับ
ข้าพเจ้ากระตุ้นจิตใจที่จริงใจของพวกคุณด้วยการเตือนให้ระลึก
2 เพื่อให้ระลึกถึงถ้อยคำที่บรรดาผู้พยากรณ์บริสุทธิ์กล่าวไว้ล่วงหน้า
และพระบัญชาที่พวกเราอัครทูตขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดได้มอบไว้
3 ก่อนอื่น จงรู้ว่าในวาระสุดท้ายจะมีคนเยาะเย้ยมา พวกเขาจะดำเนินชีวิตตามความใคร่ของตนเอง
4 และพูดว่า “พระสัญญาที่ว่าพระองค์จะมานั้นอยู่ที่ไหน” เพราะตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษหลับไป
ทุกสิ่งยังคงเป็นเหมือนเดิมตั้งแต่เริ่มสร้างโลก”
5 พวกเขาจงใจลืมว่าแต่โบราณมีฟ้าสวรรค์
และมีแผ่นดินซึ่งเกิดขึ้นจากน้ำและอยู่ท่ามกลางน้ำด้วยถ้อยคำของพระเจ้า
6 และด้วยสิ่งเหล่านั้น โลกในเวลานั้นก็ถูกน้ำท่วมและพินาศ
7 แต่ถ้อยคำเดียวกันนั้นได้เก็บฟ้าสวรรค์และแผ่นดินที่มีอยู่ในเวลานี้ไว้สำหรับไฟ
เพื่อรอวันพิพากษาและวันพินาศของคนที่ไม่เคารพพระเจ้า
8 แต่ที่รัก อย่าลืมข้อนี้ว่า สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า วันเดียวเหมือนหนึ่งพันปี
และหนึ่งพันปีก็เหมือนวันเดียว
9 องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์อย่างที่บางคนคิดว่าช้า
แต่ทรงอดกลั้นต่อเรา ไม่ต้องการให้ใครพินาศ แต่ต้องการให้ทุกคนกลับใจ
10 แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนขโมยในเวลากลางคืน
ในวันนั้นฟ้าสวรรค์จะผ่านพ้นไปพร้อมเสียงดังสนั่น ธาตุต่าง ๆ จะสลายด้วยความร้อนจัด
และแผ่นดินกับผลงานที่อยู่ในนั้นจะถูกเผาไหม้
11 เมื่อทุกสิ่งจะถูกทำลายเช่นนี้ พวกคุณควรเป็นคนเช่นไร
ทั้งในการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์และในการเคารพพระเจ้า

✡ **2:22 2:22** สุภาษิต 26:11

12 พร้อมทั้งเฝ้ารอและปรารถนาอย่างยิ่งให้วันของพระเจ้ามาถึง
ซึ่งวันนั้นจะทำให้ฟ้าสวรรค์ที่ลุกไหม้สลายไป และธาตุต่าง ๆ หลอมละลายด้วยความร้อนจัด
13 แต่ตามพระสัญญาของพระองค์ เรากำลังเฝ้ารอฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินใหม่
ซึ่งความชอบธรรมอาศัยอยู่
14 เพราะฉะนั้น ที่รัก เมื่อกำลังเฝ้ารอสิ่งเหล่านี้ จงพยายามอย่างเต็มที่
เพื่อให้พระองค์พบว่าพวกคุณอยู่ในสันติสุข ปราศจากตำหนิและไม่มีข้อกล่าวหาต่อหน้าพระองค์
15 จงถือว่าการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้นนั้นเป็นไปเพื่อความรอด
เช่นเดียวกับเปาโลพี่น้องที่รักของเรา ซึ่งได้เขียนถึงพวกคุณตามปัญญาที่เขาได้รับ
16 เขาพูดถึงเรื่องเหล่านี้ในจดหมายทุกฉบับด้วย ในจดหมายเหล่านั้นมีบางเรื่องที่เข้าใจยาก
คนที่ไม่รู้และไม่มั่นคงบิดเบือนเรื่องเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่พวกเขาทำกับพระคัมภีร์ส่วนอื่น ๆ
จนทำให้ตนเองพินาศ
17 เพราะฉะนั้น ที่รัก ในเมื่อรู้เรื่องเหล่านี้ล่วงหน้าแล้ว จงระวัง
อย่าปล่อยให้ความหลงผิดของคนชั่วชักพาไปจนหลุดจากความมั่นคงของตน
18 แต่จงเติบโตในพระคุณและการรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
พระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์ทั้งในเวลานี้และตลอดไป อาเมน

จดหมายฉบับแรกของยอห์น

1 สิ่งที่มีมาตั้งแต่แรกเริ่ม สิ่งที่เราได้ยิน สิ่งที่เราได้เห็นด้วยตาของเรา สิ่งที่เราได้มองดู
และสิ่งที่มือของเราได้สัมผัส ทั้งหมดนี้เกี่ยวกับพระคำแห่งชีวิต
2 ชีวิตนั้นได้ปรากฏแล้ว เราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนั้นแก่พวกคุณ คือชีวิตนิรันดร์
ซึ่งอยู่กับพระบิดาและได้ปรากฏแก่เรา
3 สิ่งที่เราได้เห็นและได้ยิน เราประกาศแก่พวกคุณ เพื่อให้มีส่วนร่วมกับเราด้วย และที่จริง
เราก็มีส่วนร่วมกับพระบิดาและกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์*
4 เราเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงพวกคุณ เพื่อความยินดีของเราจะเต็มเปี่ยม
5 นี่คือข่าวสารที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่พวกคุณ คือพระเจ้าเป็นความสว่าง
และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย
6 ถ้าเราพูดว่าเรามีส่วนร่วมกับพระองค์ แต่ยังดำเนินชีวิตในความมืด เราก็โกหก
และไม่ได้พูดความจริง
7 แต่ถ้าเราดำเนินชีวิตในความสว่าง เหมือนที่พระองค์อยู่ในความสว่าง เราก็มีส่วนร่วมกัน
และเลือดของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น
8 ถ้าเราพูดว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเรา
9 ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ซื่อสัตย์และชอบธรรม
จึงยกโทษบาปของเราและชำระเราให้สะอาดจากความไม่ชอบธรรมทั้งสิ้น
10 ถ้าเราพูดว่าเราไม่เคยทำบาป เราก็ทำให้พระองค์เป็นผู้โกหก
และถ้อยคำของพระองค์ไม่ได้อยู่ในเรา

2

1 ลูก ๆ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงพวกคุณ เพื่อไม่ให้ทำบาป แต่ถ้าใครทำบาป
เราก็มีผู้แก้ต่าง* อยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ ผู้ชอบธรรม
2 พระองค์เองเป็นเครื่องบูชาชดใช้บาป† ของเรา และไม่ใช่ของเราเท่านั้น แต่ของทั้งโลกด้วย
3 เรารู้ว่าเรารู้จักพระองค์ได้อย่างนี้ ถ้าเราปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์
4 คนที่พูดว่า ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ แต่ไม่ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ เป็นคนโกหก
และความจริงไม่ได้อยู่ในเขา
5 แต่ความรักของพระเจ้าสมบูรณ์อย่างแท้จริงในทุกคนที่ปฏิบัติตามถ้อยคำของพระองค์
เรารู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ได้อย่างนี้
6 คนที่พูดว่าตนคงอยู่ในพระองค์ ก็ควรดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับที่พระองค์ดำเนินชีวิต
7 พี่น้อง ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญชาใหม่ถึงพวกคุณ
แต่เขียนพระบัญชาเก่าที่พวกคุณมีมาตั้งแต่แรกเริ่ม
พระบัญชาเก่านั้นคือถ้อยคำที่พวกคุณได้ยินตั้งแต่แรกเริ่ม
8 อีกครั้ง ข้าพเจ้ากำลังเขียนพระบัญชาใหม่ถึงพวกคุณ ซึ่งเป็นจริงทั้งในพระองค์และในพวกคุณ
เพราะความมืดกำลังผ่านพ้นไป และความสว่างแท้กำลังส่องอยู่แล้ว

---

* **1:3 1:3** “คริสต์ หมายถึง ผู้ได้รับการเจิม * **2:1 2:1** คำกรีก หมายถึง ผู้ให้คำปรึกษา ผู้ช่วย ผู้วิงวอนแทน ผู้แก้ต่าง และผู้ปลอบโยน † **2:2 2:2** “เครื่องบูชาชดใช้บาป มาจากคำกรีก ซึ่งหมายถึงการทำให้สงบ การระงับพระพิโรธ หรือวิธีที่ทำให้สงบหรือระงับพระพิโรธ คือเครื่องบูชาที่ระงับพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งเกิดขึ้นเพราะบาปของเรา

9 คนที่พูดว่าตนอยู่ในความสว่าง แต่เกลียดพี่น้องของตน ก็ยังอยู่ในความมืดจนถึงตอนนี้
10 คนที่รักพี่น้องของตนคงอยู่ในความสว่าง และในเขาก็ไม่มีเหตุให้สะดุด
11 แต่คนที่เกลียดพี่น้องของตนอยู่ในความมืด และดำเนินชีวิตในความมืด เขาไม่รู้ว่ากำลังไปที่ไหน
เพราะความมืดทำให้ตาของเขามืดบอด
12 ลูก ๆ ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณ
เพราะบาปของพวกคุณได้รับการยกโทษแล้วด้วยพระนามของพระองค์
13 ผู้เป็นพ่อทั้งหลาย ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณ เพราะรู้จักพระองค์ผู้มีมาตั้งแต่แรกเริ่ม
คนหนุ่มทั้งหลาย ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณ เพราะชนะผู้ชั่วร้ายแล้ว
ลูก ๆ ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกคุณ เพราะรู้จักพระบิดา
14 ผู้เป็นพ่อทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกคุณ เพราะรู้จักพระองค์ผู้มีมาตั้งแต่แรกเริ่ม
คนหนุ่มทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกคุณ เพราะเข้มแข็ง ถ้อยคำของพระเจ้าคงอยู่ในพวกคุณ
และชนะผู้ชั่วร้ายแล้ว
15 อย่ารักโลก หรือสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในโลก ถ้าใครรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในคนนั้น
16 เพราะทุกสิ่งที่อยู่ในโลก คือความปรารถนาของเนื้อหนัง ความอยากได้สิ่งที่ตาเห็น
และความทะนงตนในชีวิตนี้ ไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลก
17 โลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับความปรารถนาต่าง ๆ ของโลก
แต่คนที่ทำตามสิ่งที่พระเจ้าประสงค์จะคงอยู่ตลอดไป
18 ลูก ๆ ตอนนี้เป็นช่วงเวลาสุดท้ายแล้ว และตามที่พวกคุณได้ยินว่าผู้ต่อต้านพระคริสต์กำลังมา
ตอนนี้ก็มีผู้ต่อต้านพระคริสต์หลายคนเกิดขึ้นแล้ว จากเรื่องนี้ เราจึงรู้ว่านี่คือวาระสุดท้าย
19 พวกเขาออกไปจากเรา แต่ไม่ได้เป็นพวกเดียวกับเรา เพราะถ้าเป็นพวกเดียวกับเรา
พวกเขาก็คงอยู่กับเรา แต่ที่พวกเขาออกไป ก็เพื่อให้เห็นชัดว่าไม่มีใครในพวกเขาเป็นพวกเดียวกับเรา
20 แต่พวกคุณมีการเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์ และทุกคนมีความรู้‡
21 ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนถึงพวกคุณเพราะพวกคุณไม่รู้ความจริง แต่เพราะพวกคุณรู้ความจริง
และรู้ว่าไม่มีคำโกหกใดมาจากความจริง
22 ใครเป็นคนโกหก ถ้าไม่ใช่คนที่ปฏิเสธว่าพระเยซูคือพระคริสต์ คนนี้แหละคือผู้ต่อต้านพระคริสต์
คือคนที่ปฏิเสธทั้งพระบิดาและพระบุตร
23 ทุกคนที่ปฏิเสธพระบุตรก็ไม่มีพระบิดา คนที่ยอมรับพระบุตรก็มีพระบิดาด้วย§
24 ส่วนพวกคุณ จงให้สิ่งที่ได้ยินตั้งแต่แรกเริ่มคงอยู่ในพวกคุณ ถ้าสิ่งนั้นคงอยู่ในพวกคุณ
พวกคุณก็จะคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย
25 นี่คือพระสัญญาที่พระองค์สัญญาไว้กับเรา คือชีวิตนิรันดร์
26 ข้าพเจ้าเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงพวกคุณ เกี่ยวกับคนที่พยายามชักนำพวกคุณให้หลงผิด
27 ส่วนพวกคุณ การเจิมที่ได้รับจากพระองค์คงอยู่ในพวกคุณ จึงไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอน
แต่การเจิมของพระองค์สอนพวกคุณเกี่ยวกับทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่คำโกหก
ตามที่การเจิมนั้นได้สอน พวกคุณก็จะคงอยู่ในพระองค์
28 บัดนี้ ลูก ๆ จงคงอยู่ในพระองค์ เพื่อเมื่อพระองค์ปรากฏ เราจะมีความมั่นใจ
และไม่ต้องอับอายต่อหน้าพระองค์เมื่อพระองค์มา
29 ถ้าพวกคุณรู้ว่าพระองค์ชอบธรรม ก็รู้ด้วยว่าทุกคนที่ทำสิ่งที่ชอบธรรมเกิดจากพระองค์

‡ **2:20 2:20** หรือ "รู้สิ่งที่เป็นจริง" หรือ "รู้ทุกสิ่ง" § **2:23 2:23** MT ละข้อความ "คนที่ยอมรับพระบุตรก็มีพระบิดาด้วย"

3

1 ดูสิว่าพระบิดาประทานความรักแก่เรามากเพียงใด ถึงกับให้เราได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า
เพราะเหตุนี้ โลกจึงไม่รู้จักเรา เพราะโลกไม่รู้จักพระองค์
2 ที่รักทั้งหลาย ตอนนี้เราเป็นลูกของพระเจ้าแล้ว แต่ยังไม่ปรากฏว่าเราจะเป็นอย่างไร
เรารู้ว่าเมื่อพระองค์ปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์เป็น
3 ทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์ เช่นเดียวกับที่พระองค์บริสุทธิ์
4 ทุกคนที่ทำบาปก็ฝ่าฝืนกฎด้วย บาปคือการฝ่าฝืนกฎ
5 พวกคุณรู้ว่าพระองค์ปรากฏมาเพื่อเอาบาปของเราไป และในพระองค์ไม่มีบาป
6 ทุกคนที่คงอยู่ในพระองค์ไม่ทำบาป คนที่ทำบาปไม่เคยเห็นพระองค์ และไม่รู้จักพระองค์
7 ลูก ๆ อย่าให้ใครชักนำพวกคุณให้หลงผิด คนที่ทำสิ่งที่ชอบธรรมก็เป็นคนชอบธรรม
เช่นเดียวกับที่พระองค์ชอบธรรม
8 คนที่ทำบาปเป็นฝ่ายมาร เพราะมารทำบาปมาตั้งแต่แรกเริ่ม
พระบุตรของพระเจ้าปรากฏมาเพื่อเหตุนี้ คือเพื่อทำลายการงานของมาร
9 ทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป เพราะเชื้อของพระองค์คงอยู่ในเขา และเขาทำบาปไม่ได้
เพราะเขาเกิดจากพระเจ้า
10 ลูกของพระเจ้าและลูกของมารปรากฏให้เห็นได้อย่างนี้
ทุกคนที่ไม่ทำสิ่งที่ชอบธรรมไม่ได้มาจากพระเจ้า และคนที่ไม่รักพี่น้องของตนก็เช่นกัน
11 เพราะนี่คือข่าวสารที่พวกคุณได้ยินตั้งแต่แรกเริ่ม คือให้เรารักกันและกัน
12 ไม่ใช่อย่างคาอิน ผู้เป็นฝ่ายผู้ชั่วร้ายและฆ่าพี่น้องของตน ทำไมเขาจึงฆ่าพี่น้องคนนั้น
เพราะการกระทำของเขาชั่ว แต่การกระทำของพี่น้องคนนั้นชอบธรรม
13 พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าแปลกใจถ้าโลกเกลียดพวกคุณ
14 เรารู้ว่าเราผ่านพ้นจากความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว เพราะเรารักพี่น้อง
คนที่ไม่รักพี่น้องของตนยังคงอยู่ในความตาย
15 ทุกคนที่เกลียดพี่น้องของตนเป็นฆาตกร
และพวกคุณรู้ว่าไม่มีฆาตกรคนใดมีชีวิตนิรันดร์คงอยู่ในตัวเขา
16 เรารู้จักความรักได้อย่างนี้ เพราะพระองค์สละชีวิตเพื่อเรา และเราก็ควรสละชีวิตเพื่อพี่น้อง
17 แต่ถ้าใครมีทรัพย์สินในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน แต่กลับปิดใจไม่ยอมเมตตาเขา
ความรักของพระเจ้าจะคงอยู่ในคนนั้นได้อย่างไร
18 ลูก ๆ ของข้าพเจ้า อย่ารักกันเพียงด้วยคำพูดหรือเพียงปากเปล่า
แต่จงรักกันด้วยการกระทำและความจริง
19 จากสิ่งนี้ เราจึงรู้ว่าเราเป็นฝ่ายความจริง และทำให้ใจของเรามั่นใจต่อหน้าพระองค์
20 เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษเรา พระเจ้าก็ยิ่งใหญ่กว่าใจของเราและรู้ทุกสิ่ง
21 ที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจต่อพระเจ้า
22 และสิ่งใดที่เราขอ เราก็ได้รับจากพระองค์ เพราะเราปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์
และทำสิ่งที่พระองค์พอใจ
23 พระบัญชาของพระองค์คือ ให้เราเชื่อในพระนามของพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์
และรักกันและกัน ตามที่พระองค์สั่งเรา
24 คนที่ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ก็คงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ก็คงอยู่ในคนนั้น
เรารู้ว่าพระองค์คงอยู่ในเราได้จากพระวิญญาณที่พระองค์ประทานแก่เรา

4

1 ที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อไปทุกวิญญาณ แต่จงทดสอบวิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่
เพราะมีผู้พยากรณ์เท็จจำนวนมากออกไปในโลกแล้ว
2 พวกคุณรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้าได้อย่างนี้
ทุกวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์มาเป็นมนุษย์นั้นมาจากพระเจ้า
3 และทุกวิญญาณที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์มาเป็นมนุษย์นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า
นี่คือวิญญาณของผู้ต่อต้านพระคริสต์ ซึ่งพวกคุณได้ยินว่ากำลังมา และตอนนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว
4 ลูก ๆ พวกคุณมาจากพระเจ้า และชนะพวกเขาแล้ว
เพราะผู้ที่อยู่ในพวกคุณยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก
5 พวกเขามาจากโลก จึงพูดเรื่องของโลก และโลกก็ฟังพวกเขา
6 เรามาจากพระเจ้า คนที่รู้จักพระเจ้าก็ฟังเรา คนที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าก็ไม่ฟังเรา
เรารู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความหลงผิดได้อย่างนี้
7 ที่รักทั้งหลาย ให้เรารักกันและกัน เพราะความรักมาจากพระเจ้า
และทุกคนที่รักก็เกิดจากพระเจ้าและรู้จักพระเจ้า
8 คนที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าคือความรัก
9 ความรักของพระเจ้าปรากฏให้เห็นในเราอย่างนี้ พระเจ้าส่งพระบุตรผู้ถือกำเนิดเพียงองค์เดียว*
ของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อให้เรามีชีวิตโดยอาศัยพระบุตร
10 นี่คือความรัก ไม่ใช่การที่เรารักพระเจ้า แต่คือการที่พระองค์รักเรา
และส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชาชดใช้บาป† ของเรา
11 ที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้ารักเราอย่างนี้ เราก็ควรรักกันและกัน
12 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย ถ้าเรารักกันและกัน พระเจ้าก็คงอยู่ในเรา
และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์ในเรา
13 เรารู้ว่าเราคงอยู่ในพระองค์ และพระองค์คงอยู่ในเรา
เพราะพระองค์ประทานแก่เราจากพระวิญญาณของพระองค์
14 เราได้เห็น และเป็นพยานว่าพระบิดาส่งพระบุตรมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก
15 ทุกคนที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็คงอยู่ในคนนั้น
และคนนั้นคงอยู่ในพระเจ้า
16 เราได้รู้ และเชื่อในความรักที่พระเจ้ามีต่อเรา พระเจ้าคือความรัก
และคนที่คงอยู่ในความรักก็คงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าคงอยู่ในเขา
17 ความรักสมบูรณ์ในหมู่เราอย่างนี้ เพื่อให้เรามีความมั่นใจในวันพิพากษา
เพราะพระองค์เป็นอย่างไร เราก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้
18 ในความรักไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์ขับไล่ความกลัวออกไป
เพราะความกลัวมาพร้อมกับการลงโทษ คนที่กลัวจึงยังไม่สมบูรณ์ในความรัก
19 เรารักพระองค์‡ เพราะพระองค์รักเราก่อน
20 ถ้าใครพูดว่า ข้าพเจ้ารักพระเจ้า แต่เกลียดพี่น้องของตน คนนั้นเป็นคนโกหก
เพราะคนที่ไม่รักพี่น้องซึ่งตนมองเห็น จะรักพระเจ้าซึ่งตนมองไม่เห็นได้อย่างไร
21 พระบัญชาที่เราได้รับจากพระองค์คือ คนที่รักพระเจ้าควรรักพี่น้องของตนด้วย

---

* **4:9** **4:9** วลี ผู้เกิดเพียงองค์เดียว มาจากคำกรีก ซึ่งบางครั้งแปลว่า ผู้ถือกำเนิดเพียงองค์เดียว หรือ องค์เดียวเท่านั้น † **4:10** **4:10** “เครื่องบูชาชดใช้บาป” มาจากคำกรีก ซึ่งหมายถึงการทำให้สงบ การระงับพระพิโรธ หรือวิธีที่ทำให้สงบหรือระงับพระพิโรธ คือเครื่องบูชาที่ระงับพระพิโรธของพระเจ้าซึ่งเกิดขึ้นเพราะบาปของเรา ‡ **4:19** **4:19** NU ละคำว่า “พระองค์”

5

1 ทุกคนที่เชื่อว่าพระเยซูคือพระคริสต์ก็เกิดจากพระเจ้า
ทุกคนที่รักพระบิดาก็รักลูกที่เกิดจากพระองค์ด้วย
2 เรารู้ว่าเรารักลูกของพระเจ้าได้อย่างนี้ เมื่อเรารักพระเจ้าและปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์
3 การรักพระเจ้าก็คือการปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์
และพระบัญชาของพระองค์ไม่เป็นภาระหนัก
4 เพราะทุกสิ่งที่เกิดจากพระเจ้าชนะโลก และชัยชนะที่เอาชนะโลกได้ก็คือความเชื่อของพวกคุณ
5 ใครกันที่ชนะโลกได้ ถ้าไม่ใช่คนที่เชื่อว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้า
6 พระเยซูคริสต์คือผู้ที่มาด้วยน้ำและเลือด ไม่ใช่ด้วยน้ำเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและเลือด
และพระวิญญาณเป็นพยาน เพราะพระวิญญาณคือความจริง
7 เพราะผู้เป็นพยานมีสาม คือ*
8 คือพระวิญญาณ น้ำ และเลือด และทั้งสามสอดคล้องกันเป็นหนึ่งเดียว
9 ถ้าเรายอมรับคำพยานของมนุษย์ คำพยานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่กว่า
เพราะนี่คือคำพยานของพระเจ้าที่พระองค์เป็นพยานเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์
10 คนที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้ามีคำพยานนั้นอยู่ในตนเอง
คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ทำให้พระองค์เป็นผู้โกหก
เพราะเขาไม่เชื่อคำพยานที่พระเจ้าให้ไว้เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์
11 คำพยานนั้นคือ พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา และชีวิตนี้อยู่ในพระบุตรของพระองค์
12 คนที่มีพระบุตรก็มีชีวิต คนที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าก็ไม่มีชีวิต
13 ข้าพเจ้าเขียนสิ่งเหล่านี้ถึงพวกคุณที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า
เพื่อให้รู้ว่าพวกคุณมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อให้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้าต่อไป
14 นี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ ถ้าเราขอสิ่งใดตามที่พระองค์ประสงค์ พระองค์ก็รับฟังเรา
15 และถ้าเรารู้ว่าพระองค์ฟังเรา ไม่ว่าเราจะขออะไร เราก็รู้ว่าเราได้รับสิ่งที่ขอจากพระองค์
16 ถ้าใครเห็นพี่น้องของตนทำบาปที่ไม่นำไปสู่ความตาย ให้คนนั้นขอ
แล้วพระเจ้าจะประทานชีวิตแก่เขาเพื่อผู้ที่ทำบาปซึ่งไม่นำไปสู่ความตาย มีบาปที่นำไปสู่ความตาย
ข้าพเจ้าไม่ได้บอกให้เขาขอในเรื่องบาปนั้น
17 ความไม่ชอบธรรมทุกอย่างเป็นบาป และมีบาปที่ไม่นำไปสู่ความตาย
18 เรารู้ว่าทุกคนที่เกิดจากพระเจ้าไม่ทำบาป แต่ผู้ที่เกิดจากพระเจ้ารักษาตนเองไว้
และผู้ชั่วร้ายไม่แตะต้องเขา
19 เรารู้ว่าเรามาจากพระเจ้า และทั้งโลกตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ชั่วร้าย
20 เรารู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้มาแล้ว และประทานความเข้าใจแก่เรา
เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ ในพระบุตรของพระองค์
คือพระเยซูคริสต์ นี่คือพระเจ้าเที่ยงแท้ และชีวิตนิรันดร์
21 ลูก ๆ จงรักษาตนให้ห่างจากรูปเคารพ

---

* **5:7** **5:7** มีต้นฉบับสมัยหลังเพียงไม่กี่ฉบับที่เพิ่มข้อความ ในสวรรค์ พระบิดา พระคำ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และทั้งสามเป็นหนึ่งเดียว และมีผู้เป็นพยานสามในแผ่นดินโลก

จดหมายฉบับที่สองของยอห์น

1 ผู้อาวุโส ถึงสุภาพสตรีผู้ได้รับเลือกและลูก ๆ ของเธอ ซึ่งข้าพเจ้ารักในความจริง
และไม่ใช่ข้าพเจ้าคนเดียว ทุกคนที่รู้จักความจริงก็รักพวกเขาเช่นกัน
2 เพราะเห็นแก่ความจริงที่คงอยู่ในเรา และจะอยู่กับเราตลอดไป
3 พระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจะอยู่กับเราในความจริงและความรัก
จากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า* พระบุตรของพระบิดา
4 ข้าพเจ้าดีใจมากที่ได้พบว่าลูกของคุณบางคนดำเนินชีวิตในความจริง ตามที่พระบิดาสั่งเราไว้
5 บัดนี้ ข้าพเจ้าขอร้องคุณ สุภาพสตรีที่รัก ไม่ใช่ว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญชาใหม่ถึงคุณ
แต่เป็นพระบัญชาที่เรามีมาตั้งแต่แรกเริ่ม คือให้เรารักกันและกัน
6 นี่คือความรัก คือให้เราดำเนินชีวิตตามพระบัญชาของพระองค์
และนี่คือพระบัญชาที่พวกคุณได้ยินมาตั้งแต่แรกเริ่ม คือให้ดำเนินชีวิตเช่นนั้น
7 เพราะมีผู้หลอกลวงจำนวนมากออกไปทั่วโลก คือคนที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์มาเป็นมนุษย์
ผู้ที่เป็นเช่นนี้คือผู้หลอกลวงและผู้ต่อต้านพระคริสต์
8 จงระวังตนเอง เพื่อเราจะไม่สูญเสียสิ่งที่เราทำสำเร็จไว้ แต่จะรับรางวัลอย่างเต็มเปี่ยม
9 ใครก็ตามที่ละเมิดและไม่คงอยู่ในคำสอนของพระคริสต์ คนนั้นไม่มีพระเจ้า
ส่วนคนที่คงอยู่ในคำสอนนี้ มีทั้งพระบิดาและพระบุตร
10 ถ้าใครมาหาพวกคุณแต่ไม่ได้นำคำสอนนี้มา อย่ารับเขาเข้าบ้าน และอย่าทักทายต้อนรับเขา
11 เพราะคนที่ทักทายต้อนรับเขา ก็มีส่วนในการกระทำชั่วของเขา
12 ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องจะเขียนถึงพวกคุณ แต่ไม่อยากเขียนด้วยกระดาษและหมึก
ข้าพเจ้าหวังว่าจะไปหาพวกคุณและได้พบหน้าพูดคุยกัน เพื่อความยินดีของเราจะเต็มเปี่ยม
13 ลูก ๆ ของพี่น้องหญิงของคุณที่ได้รับเลือก ฝากคำทักทายมาถึงคุณ อาเมน

---

* **1:3 1:3** “คริสต์” หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม”

จดหมายฉบับที่สามของยอห์น

1 ผู้อาวุโส ถึงกายอัสผู้เป็นที่รัก ซึ่งข้าพเจ้ารักในความจริง
2 กายอัสที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ทุกอย่างเป็นไปด้วยดีสำหรับคุณ และมีสุขภาพแข็งแรง
เช่นเดียวกับที่จิตของคุณกำลังเจริญงอกงาม
3 ข้าพเจ้าดีใจมากเมื่อพี่น้องมาและเป็นพยานถึงความจริงเกี่ยวกับคุณ
ว่าคุณดำเนินชีวิตในความจริง
4 ข้าพเจ้าไม่มีความยินดีใดยิ่งไปกว่าการได้ยินว่าลูก ๆ ของข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความจริง
5 กายอัสที่รัก ทุกสิ่งที่คุณทำเพื่อผู้ที่เป็นทั้งพี่น้องและคนแปลกหน้า ล้วนทำด้วยความซื่อสัตย์
6 พวกเขาเป็นพยานถึงความรักของคุณต่อหน้าประชาคม
ถ้าคุณช่วยส่งพวกเขาเดินทางต่อไปในแบบที่สมควรแก่พระเจ้า ก็จะเป็นการดี
7 เพราะเห็นแก่พระนาม พวกเขาออกเดินทางและไม่รับอะไรจากคนต่างชาติเลย
8 ดังนั้นเราควรต้อนรับคนเช่นนี้ เพื่อเราจะได้ร่วมทำงานเพื่อความจริง
9 ข้าพเจ้าเขียนถึงประชาคมแล้ว แต่ดิโอเตรเฟสไม่ยอมรับสิ่งที่เราพูด
เขาชอบเป็นคนสำคัญที่สุดในหมู่พวกเขา
10 ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้าไป จะยกสิ่งที่เขาทำขึ้นมาพูดถึง
คือเขาใส่ร้ายเราด้วยคำพูดชั่วร้ายอย่างไม่เป็นธรรม เท่านั้นยังไม่พอ เขาเองก็ไม่ต้อนรับพี่น้อง
ทั้งยังห้ามคนที่ต้องการต้อนรับพวกเขา และขับคนเหล่านั้นออกจากประชาคม
11 กายอัสที่รัก อย่าเลียนแบบสิ่งชั่ว แต่จงเลียนแบบสิ่งดี คนที่ทำดีมาจากพระเจ้า
ส่วนคนที่ทำชั่วไม่ได้เห็นพระเจ้า
12 ทุกคนเป็นพยานรับรองเดเมตริอัส และความจริงเองก็เป็นพยานให้เขา เราก็เป็นพยานเช่นกัน
และคุณรู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง
13 ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องจะเขียนถึงคุณ แต่ไม่อยากเขียนด้วยหมึกและปากกา
14 หวังว่าจะได้พบคุณในไม่ช้า แล้วเราจะได้พบหน้าและพูดคุยกัน
ขอสันติสุขมีแก่คุณ เพื่อน ๆ ฝากคำทักทายมา ขอให้ทักทายเพื่อน ๆ แต่ละคนพร้อมเอ่ยชื่อด้วย

จดหมายของยูดา

1 ยูดา* ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์† และพี่น้องของยากอบ ถึงผู้ได้รับการเรียก
ซึ่งพระเจ้าพระบิดาชำระให้บริสุทธิ์ และได้รับการรักษาไว้เพื่อพระเยซูคริสต์
2 ขอให้พระเมตตา สันติสุข และความรักมีแก่พวกคุณมากยิ่งขึ้น
3 พวกคุณที่รัก เดิมข้าพเจ้าตั้งใจอย่างยิ่งจะเขียนถึงพวกคุณเรื่องความรอดที่เรามีร่วมกัน
แต่ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนมาเพื่อกระตุ้นให้พวกคุณต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อที่มอบแก่ผู้
บริสุทธิ์ครั้งเดียวตลอดไป
4 เพราะมีชายบางคนลอบเข้ามา คนเหล่านี้เป็นผู้ที่มีคำเขียนถึงไว้นานแล้วเกี่ยวกับการลงโทษนี้
พวกเขาเป็นคนที่ไม่เคารพพระเจ้า เปลี่ยนพระคุณของพระเจ้าของเราเป็นความประพฤติลามก
และปฏิเสธองค์ผู้เป็นนายเพียงผู้เดียวของเรา พระเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูคริสต์
5 ข้าพเจ้าต้องการเตือนให้พวกคุณระลึก แม้จะรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว
ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าช่วยคนชนชาติหนึ่งให้รอดพ้นจากแผ่นดินอียิปต์ แล้วภายหลังก็ทำลายคนที่ไม่เชื่อ
6 ส่วนทูตสวรรค์ที่ไม่รักษาฐานะเดิมของตน แต่ละทิ้งที่อยู่ของตน
พระองค์ก็เก็บพวกเขาไว้ในพันธนาการชั่วนิรันดร์ภายใต้ความมืด เพื่อรอการพิพากษาในวันยิ่งใหญ่
7 โสโดม โกโมราห์ และเมืองรอบ ๆ ก็เช่นเดียวกัน
พวกเขาปล่อยตัวไปกับการผิดศีลธรรมทางเพศแบบเดียวกับพวกเหล่านี้
และไล่ตามเนื้อหนังที่ผิดแผกออกไป เมืองเหล่านั้นถูกยกไว้เป็นตัวอย่าง และรับโทษจากไฟนิรันดร์
8 คนเหล่านี้ก็เช่นกัน ขณะเพ้อฝัน พวกเขาทำเนื้อหนังให้แปดเปื้อน ดูหมิ่นอำนาจ
และกล่าวร้ายเหล่าผู้มีศักดิ์ศรีในสวรรค์
9 แต่มีคาเอลอัครทูตสวรรค์ เมื่อโต้เถียงกับมารและโต้แย้งเรื่องร่างของโมเสส
ก็ยังไม่กล้ากล่าวคำตัดสินด่าทอใส่เขา แต่กล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าปรามเจ้า”
10 แต่คนเหล่านี้กล่าวร้ายทุกสิ่งที่พวกเขาไม่รู้
ส่วนสิ่งที่พวกเขารู้ตามสัญชาตญาณเหมือนสัตว์ที่ไร้เหตุผล กลับเป็นสิ่งที่ทำลายพวกเขา
11 วิบัติแก่พวกเขา! พวกเขาเดินตามทางของคาอิน
ถลำไปอย่างไม่ยั้งในความหลงผิดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่ค่าจ้าง และพินาศไปในการกบฏของโคราห์
12 คนเหล่านี้เป็นโขดหินใต้น้ำที่ซ่อนอยู่ในงานเลี้ยงแห่งความรักของพวกคุณ เมื่อมาร่วมกินเลี้ยง
พวกเขาเป็นผู้เลี้ยงที่ไม่เกรงกลัวและเลี้ยงแต่ตัวเอง เป็นเมฆไร้น้ำที่ลมพัดไป
เป็นต้นไม้ไร้ผลในฤดูใบไม้ร่วง ตายสองครั้งและถูกถอนทั้งราก
13 เป็นคลื่นทะเลที่บ้าคลั่ง ซัดฟองความอัปยศของตนออกมา เป็นดาวเร่ร่อน
ซึ่งความมืดดำสนิทถูกสงวนไว้สำหรับพวกเขาตลอดไป
14 เอโนค คนที่เจ็ดนับจากอาดัม ก็พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ด้วยว่า “ดูสิ‡
องค์พระผู้เป็นเจ้ามาพร้อมกับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์นับหมื่น ๆ
15 เพื่อพิพากษาทุกคน และตัดสินว่าคนที่ไม่เคารพพระเจ้าทุกคนมีความผิด
เพราะการกระทำทั้งหมดที่พวกเขาทำด้วยความไม่เคารพพระเจ้า
และเพราะคำพูดแข็งกร้าวทั้งหมดที่คนบาปผู้ไม่เคารพพระเจ้าพูดต่อต้านพระองค์”

---

* **1:1 1:1** หรือ ยูดาห์ † **1:1 1:1** “คริสต์” หมายถึง “ผู้ได้รับการเจิม” ‡ **1:14 1:14** “ดูสิ” มาจาก “” หมายถึง มองดู ใส่ใจ สังเกต ดู หรือจ้องมอง มักใช้เป็นคำอุทาน

16 คนเหล่านี้ชอบบ่นพึมพำและพร่ำตำหนิ ใช้ชีวิตตามความปรารถนาของตน
ปากของพวกเขาพูดโอ้อวด และพวกเขาประจบคนอื่นเพื่อหาประโยชน์
17 แต่พวกคุณที่รัก
จงระลึกถึงถ้อยคำที่อัครทูตของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้กล่าวไว้ก่อนแล้ว
18 พวกเขาบอกพวกคุณว่า “ในช่วงเวลาสุดท้ายจะมีคนเยาะเย้ย
ใช้ชีวิตตามความปรารถนาของตนอย่างคนที่ไม่เคารพพระเจ้า”
19 คนเหล่านี้คือคนที่ก่อความแตกแยก เป็นคนที่ใช้ชีวิตตามสัญชาตญาณ และไม่มีพระวิญญาณ
20 แต่พวกคุณที่รัก จงเสริมสร้างตัวเองโดยยึดความเชื่ออันบริสุทธิ์ที่สุดของพวกคุณเป็นรากฐาน
และอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์
21 จงรักษาตัวเองไว้ในความรักของพระเจ้า
ขณะเฝ้ารอพระเมตตาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์
22 จงเมตตาบางคน โดยแยกแยะ
23 ส่วนบางคนก็จงช่วยให้รอด ฉุดพวกเขาออกจากไฟด้วยความเกรงกลัว
และจงเกลียดแม้แต่เสื้อผ้าที่แปดเปื้อนจากเนื้อหนัง
24 บัดนี้ แด่พระองค์ผู้สามารถรักษาพวกเขา§ ไม่ให้สะดุด
และนำพวกคุณไปยืนต่อหน้าพระสิริของพระองค์อย่างไร้ตำหนิ ด้วยความยินดีอย่างยิ่ง
25 แด่พระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้เดียวที่มีปัญญา ขอให้พระสิริ ความยิ่งใหญ่
อำนาจปกครอง และพลังอำนาจมีแด่พระองค์ ทั้งเวลานี้และตลอดไป อาเมน

§ **1:24 1:24** TR และ NU อ่านว่า “พวกคุณ”

การเปิดเผยแก่ยอห์น

1 นี่คือการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์*ซึ่งพระเจ้าให้แก่พระองค์เพื่อแสดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ถึง
สิ่งต่าง ๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็ว ๆ นี้ พระองค์ส่งทูตของพระองค์†มาแจ้งสิ่งเหล่านี้แก่ยอห์น
ผู้รับใช้ของพระองค์
2 ยอห์นเป็นพยานถึงพระคำของพระเจ้าและคำพยานของพระเยซูคริสต์ ตามทุกสิ่งที่เขาได้เห็น
3 ผู้ที่อ่านถ้อยคำของคำพยากรณ์นี้ย่อมเป็นสุข
และบรรดาผู้ที่ได้ยินและยึดถือสิ่งที่เขียนไว้ในนั้นก็เป็นสุข เพราะเวลานั้นใกล้แล้ว
4 ยอห์น ถึงประชาคมทั้งเจ็ดที่อยู่ในเอเชีย ขอพระคุณและสันติสุขมีแก่พวกคุณจากพระเจ้า
ผู้ที่เป็นอยู่ ผู้ที่เคยเป็น และผู้ที่จะมา และจากวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์
5 และจากพระเยซูคริสต์ พยานผู้ซื่อสัตย์ ผู้เป็นบุตรหัวปีจากบรรดาคนตาย
และผู้ปกครองเหนือบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
แด่พระองค์ผู้รักเราและชำระล้างเราจากบาปของเราด้วยเลือดของพระองค์
6 และทำให้เราเป็นอาณาจักร เป็นปุโรหิต✡แด่พระเจ้าและพระบิดาของพระองค์
ขอพระสิริและอำนาจปกครองจงเป็นของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
7 ดูสิ‡พระองค์กำลังมากับเมฆ และทุกดวงตาจะเห็นพระองค์ รวมทั้งคนที่แทงพระองค์
ทุกเผ่าบนแผ่นดินโลกจะคร่ำครวญเพราะพระองค์ ใช่แล้ว อาเมน
8 เราคืออัลฟาและโอเมกา§ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้ากล่าวว่า*ผู้ที่เป็นอยู่ ผู้ที่เคยเป็น
และผู้ที่จะมา ผู้มีอำนาจทั้งสิ้น
9 ผมคือยอห์น พี่น้องของพวกคุณ และเป็นผู้ร่วมส่วนกับพวกคุณในความทุกข์ยาก อาณาจักร
และความอดทนในพระคริสต์เยซู ผมอยู่บนเกาะที่เรียกว่าปัทมอส
เพราะพระคำของพระเจ้าและคำพยานของพระเยซูคริสต์
10 ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผมอยู่ในพระวิญญาณ
และได้ยินเสียงดังจากด้านหลังเหมือนเสียงแตร
11 เสียงนั้นกล่าวว่า†สิ่งที่คุณเห็น จงเขียนลงในหนังสือแล้วส่งไปยังประชาคมทั้งเจ็ด‡ได้แก่
เอเฟซัส สเมอร์นา เปอร์กามัม ธิยาทิรา ซาร์ดิส ฟิลาเดลเฟีย และเลาดีเซีย
12 ผมหันไปทางเสียงที่พูดกับผม เมื่อหันไป ผมเห็นเชิงตะเกียงทองคำเจ็ดอัน
13 และท่ามกลางเชิงตะเกียงเหล่านั้น มีผู้หนึ่งคล้ายบุตรมนุษย์✡สวมเสื้อคลุมยาวถึงเท้า
และมีสายคาดทองคำคาดรอบอก
14 ศีรษะและผมของพระองค์ขาวเหมือนขนแกะสีขาว ราวกับหิมะ
ดวงตาของพระองค์เหมือนเปลวไฟ
15 เท้าของพระองค์เหมือนทองเหลืองขัดเงา ราวกับผ่านการถลุงในเตาไฟ
เสียงของพระองค์เหมือนเสียงของน้ำมากมาย
16 พระองค์มีดาวเจ็ดดวงอยู่ในมือขวา ดาบคมสองด้านออกมาจากปากของพระองค์
ใบหน้าของพระองค์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงเต็มกำลัง
17 เมื่อผมเห็นพระองค์ ผมล้มลงแทบเท้าของพระองค์เหมือนคนตาย
พระองค์วางมือขวาบนตัวผม แล้วกล่าวว่า อย่ากลัว เราคือผู้แรกและผู้สุดท้าย

---

* **1:1 1:1** “พระคริสต์ หมายถึง ผู้ได้รับการเจิม † **1:1 1:1** หรือ ผู้ส่งสาร (ตรงนี้และทุกแห่งที่กล่าวถึง ทูต) ✡ **1:6 1:6** อพยพ 19:6; อิสยาห์ 61:6 ‡ **1:7 1:7** “ดูสิ มาจาก มีความหมายว่า มองดู ใส่ใจ สังเกต เห็น หรือเพ่งดู และมักใช้เป็นคำอุทาน
§ **1:8 1:8** TR เพิ่มข้อความว่า จุดเริ่มต้นและจุดจบ * **1:8 1:8** TR ไม่มีคำว่า พระเจ้า † **1:11 1:11** TR เพิ่มข้อความว่า เราคืออัลฟาและโอเมกา ผู้แรกและผู้สุดท้าย ‡ **1:11 1:11** TR เพิ่มข้อความว่า ที่อยู่ในเอเชีย ✡ **1:13 1:13** ดาเนียล 7:13

18 และเป็นผู้มีชีวิต เราเคยตาย แต่ดูสิ เรามีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน
เรามีกุญแจของความตายและแดนคนตาย§
19 ดังนั้น จงเขียนสิ่งที่คุณได้เห็น สิ่งที่เป็นอยู่ และสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้
20 ความลึกลับของดาวเจ็ดดวงที่คุณเห็นในมือขวาของเรา และของเชิงตะเกียงทองคำทั้งเจ็ดมีดังนี้
ดาวเจ็ดดวงคือทูต*ของประชาคมทั้งเจ็ด และเชิงตะเกียงเจ็ดอันคือประชาคมทั้งเจ็ด

2

1 จงเขียนถึงทูตของประชาคมในเอเฟซัสว่า
ผู้ที่ถือดาวเจ็ดดวงไว้ในมือขวา และเดินอยู่ท่ามกลางเชิงตะเกียงทองคำทั้งเจ็ด กล่าวดังนี้
2 เรารู้สิ่งที่คุณทำ รู้ความเหน็ดเหนื่อยและความอดทนของคุณ รู้ว่าคุณทนคนชั่วไม่ได้
คุณได้ทดสอบคนที่เรียกตัวเองว่าอัครทูตทั้งที่ไม่ใช่ และพบว่าพวกเขาไม่ใช่อย่างที่อ้าง
3 คุณมีความอดทน คุณทนเพื่อชื่อของเรา และ*ไม่อ่อนล้า
4 แต่เรามีข้อตำหนิคุณ คือคุณละทิ้งความรักที่คุณมีในตอนแรก
5 เพราะฉะนั้น จงระลึกว่าคุณตกลงมาจากที่ไหน จงกลับใจ และกลับไปทำสิ่งที่คุณทำในตอนแรก
ไม่เช่นนั้น เราจะมาหาคุณโดยเร็ว และย้ายเชิงตะเกียงของคุณออกจากที่เดิม ถ้าคุณไม่กลับใจ
6 แต่คุณมีสิ่งนี้ คือคุณเกลียดการกระทำของพวกนิโคเลอิตัน ซึ่งเราก็เกลียด
7 ใครมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่บรรดาประชาคม ผู้ที่ชนะ
เราจะให้เขาได้กินจากต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งอยู่ในอุทยานแห่งพระเจ้าของเรา
8 จงเขียนถึงทูตของประชาคมในสเมอร์นาว่า
ผู้แรกและผู้สุดท้าย ผู้ที่เคยตายและกลับมีชีวิตขึ้นมา กล่าวดังนี้
9 เรารู้สิ่งที่คุณทำ รู้ความทุกข์ยากและความยากจนของคุณ (แต่คุณมั่งมี)
และรู้คำหมิ่นประมาทจากคนที่บอกว่าตัวเองเป็นชาวยิวทั้งที่ไม่ใช่ แต่เป็นธรรมศาลาของซาตาน
10 อย่ากลัวสิ่งที่คุณกำลังจะทนทุกข์ ดูสิ มารกำลังจะโยนพวกคุณบางคนเข้าคุก
เพื่อให้พวกคุณถูกทดสอบ และพวกคุณจะมีความทุกข์ยากสิบวัน จงซื่อสัตย์จนถึงตาย
แล้วเราจะให้มงกุฎแห่งชีวิตแก่คุณ
11 ใครมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่บรรดาประชาคม ผู้ที่ชนะ
ความตายครั้งที่สองจะทำอันตรายเขาไม่ได้
12 จงเขียนถึงทูตของประชาคมในเปอร์กามัมว่า
ผู้ที่มีดาบคมสองด้าน กล่าวดังนี้
13 เรารู้สิ่งที่คุณทำ และรู้ว่าคุณอาศัยอยู่ที่ไหน คือที่ซึ่งบัลลังก์ของซาตานตั้งอยู่
คุณยึดชื่อของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อของเรา แม้ในสมัยของอันทิพาส พยานของเรา
ผู้ซื่อสัตย์ต่อเรา ซึ่งถูกฆ่าในหมู่พวกคุณ ที่ซึ่งซาตานอาศัยอยู่
14 แต่เรามีข้อตำหนิคุณอยู่สองสามอย่าง เพราะในหมู่พวกคุณมีบางคนที่ยึดคำสอนของบาลาอัม
ผู้สอนบาลาคให้วางสิ่งที่ทำให้ลูกหลานอิสราเอลสะดุด คือให้กินของที่ถวายแก่รูปเคารพ
และทำผิดศีลธรรมทางเพศ
15 เช่นเดียวกัน คุณก็มีบางคนที่ยึดคำสอนของพวกนิโคเลอิตัน†
16 ดังนั้น จงกลับใจ ไม่เช่นนั้น เราจะมาหาคุณโดยเร็ว
และทำสงครามกับพวกเขาด้วยดาบจากปากของเรา

---

§ **1:18 1:18** หรือ นรก * **1:20 1:20** หรือ ผู้ส่งสาร (ตรงนี้และทุกแห่งที่กล่าวถึง ทูต) * **2:3 2:3** TR เพิ่มข้อความว่า ได้ตรากตรำและ † **2:15 2:15** TR อ่านว่า ซึ่งเราเกลียด แทน เช่นเดียวกัน

17 ใครมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่บรรดาประชาคม ผู้ที่ชนะ
เราจะให้มานาที่ซ่อนไว้แก่เขา‡และเราจะให้ก้อนหินสีขาวแก่เขา บนก้อนหินนั้นมีชื่อใหม่เขียนอยู่
ซึ่งไม่มีใครรู้นอกจากคนที่ได้รับก้อนหินนั้น
18 จงเขียนถึงทูตของประชาคมในธิยาทิราว่า
พระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่มีดวงตาเหมือนเปลวไฟ และมีเท้าเหมือนทองเหลืองขัดเงา กล่าวดังนี้
19 เรารู้สิ่งที่คุณทำ รู้ความรัก ความเชื่อ การรับใช้ และความอดทนของคุณ
และรู้ว่าสิ่งที่คุณทำในตอนหลังมีมากกว่าในตอนแรก
20 แต่เรามีข้อตำหนิคุณ คือคุณยอมให้หญิงของคุณ§ที่ชื่อเยเซเบล
ผู้เรียกตัวเองว่าเป็นผู้เผยคำพยากรณ์
เธอสอนและชักจูงผู้รับใช้ของเราให้หลงไปทำผิดศีลธรรมทางเพศ และกินของที่ถวายแก่รูปเคารพ
21 เราให้เวลาเธอกลับใจ แต่เธอไม่ยอมกลับใจจากการผิดศีลธรรมทางเพศของเธอ
22 ดูสิ เราจะโยนเธอกับคนที่ล่วงประเวณีกับเธอลงบนเตียงแห่งความทุกข์ยากอย่างหนัก
ถ้าพวกเขาไม่กลับใจจากการกระทำของเธอ
23 เราจะฆ่าลูก ๆ ของเธอด้วยความตาย แล้วประชาคมทุกแห่งจะรู้ว่า
เราคือผู้ตรวจดูความคิดและใจ และเราจะให้แก่พวกคุณแต่ละคนตามสิ่งที่แต่ละคนทำ
24 แต่เราขอบอกพวกคุณที่เหลือในธิยาทิรา คือทุกคนที่ไม่มีคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่บางคนเรียกว่า
เรื่องลึกของซาตาน เราจะไม่วางภาระอื่นใดบนพวกคุณ
25 เพียงแต่จงยึดสิ่งที่พวกคุณมีไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา
26 ผู้ที่ชนะ และยึดมั่นในสิ่งที่เราทำจนถึงที่สุด เราจะให้อำนาจเหนือบรรดาชนชาติแก่เขา
27 เขาจะปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็ก
และทำให้พวกเขาแตกเหมือนหม้อดิน✡ตามที่เราเองก็ได้รับจากพระบิดาของเรา
28 และเราจะให้ดาวรุ่งแก่เขา
29 ใครมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่บรรดาประชาคม

3

1 จงเขียนถึงทูตของประชาคมในซาร์ดิสว่า
ผู้ที่มีวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าและดาวเจ็ดดวง กล่าวดังนี้
เรารู้สิ่งที่คุณทำ คุณได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่คุณตายแล้ว
2 จงตื่นขึ้น และเสริมกำลังสิ่งที่ยังเหลืออยู่
ซึ่งคุณกำลังจะทิ้งไป*เพราะเราไม่พบว่าสิ่งที่คุณทำสมบูรณ์ต่อหน้าพระเจ้าของเรา
3 เพราะฉะนั้น จงระลึกว่าคุณได้รับและได้ยินอย่างไร จงรักษาสิ่งนั้นไว้และกลับใจ ถ้าคุณไม่เฝ้าระวัง
เราจะมาเหมือนขโมย และคุณจะไม่รู้ว่าเราจะมาถึงคุณเวลาไหน
4 แต่คุณยังมีชื่ออยู่ไม่กี่ชื่อในซาร์ดิสที่ไม่ได้ทำเสื้อผ้าของตนให้เปื้อน
พวกเขาจะเดินกับเราในชุดสีขาว เพราะพวกเขาคู่ควร
5 ผู้ที่ชนะจะได้สวมเสื้อผ้าสีขาว และเราจะไม่มีวันลบชื่อของเขาออกจากหนังสือแห่งชีวิต
เราจะประกาศยอมรับชื่อของเขาต่อหน้าพระบิดาของเรา และต่อหน้าบรรดาทูตของพระองค์
6 ใครมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่บรรดาประชาคม
7 จงเขียนถึงทูตของประชาคมในฟิลาเดลเฟียว่า

---

‡ **2:17 2:17** มานาเป็นอาหารเหนือธรรมชาติ ชื่อนี้มาจากคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า นี่คืออะไร ดู อพยพ 11:7-9 § **2:20 2:20** TR และ NU อ่านว่า หญิงคนนั้น แทน หญิงของคุณ ✡ **2:27 2:27** สดุดี 2:9 * **3:2 3:2** NU และ TR อ่านว่า ซึ่งใกล้จะตายแล้ว แทน ซึ่งคุณกำลังจะทิ้งไป

ผู้บริสุทธิ์ ผู้เที่ยงแท้ ผู้ที่มีกุญแจของดาวิด ผู้ที่เปิดแล้วไม่มีใครปิดได้
และผู้ที่ปิดแล้วไม่มีใครเปิดได้ กล่าวดังนี้
8 เรารู้สิ่งที่คุณทำ ดูสิ เราได้เปิดประตูไว้ตรงหน้าคุณ และไม่มีใครปิดได้ คุณมีกำลังเพียงเล็กน้อย
แต่ได้รักษาคำของเราไว้ และไม่ปฏิเสธชื่อของเรา
9 ดูสิ เราจะทำให้บางคนจากธรรมศาลาของซาตาน คือคนที่บอกว่าตัวเองเป็นชาวยิวทั้งที่ไม่ใช่
แต่พูดโกหก ดูสิ เราจะทำให้พวกเขามาหมอบลงแทบเท้าของคุณ และรู้ว่าเรารักคุณ
10 เพราะคุณได้รักษาคำสั่งของเราที่ให้คุณอดทน
เราก็จะรักษาคุณไว้ให้พ้นจากชั่วโมงแห่งการทดสอบที่กำลังจะมาทั่วทั้งโลก
เพื่อทดสอบคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก
11 เราจะมาโดยเร็ว จงยึดสิ่งที่คุณมีไว้ให้มั่น เพื่อไม่ให้ใครเอามงกุฎของคุณไป
12 ผู้ที่ชนะ เราจะทำให้เขาเป็นเสาในวิหารของพระเจ้าของเรา และเขาจะไม่ออกจากที่นั่นอีก
เราจะเขียนชื่อของพระเจ้าของเรา ชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือเยรูซาเล็มใหม่
ซึ่งลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และชื่อใหม่ของเราเองไว้บนตัวเขา
13 ใครมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่บรรดาประชาคม
14 จงเขียนถึงทูตของประชาคมในเลาดีเซียว่า
อาเมน พยานผู้ซื่อสัตย์และเที่ยงแท้ จุดเริ่มต้น†แห่งการสร้างของพระเจ้า กล่าวดังนี้
15 เรารู้สิ่งที่คุณทำ รู้ว่าคุณไม่เย็นและไม่ร้อน เราอยากให้คุณเย็นหรือร้อน
16 เพราะคุณอุ่น ไม่ร้อนและไม่เย็น เราจะสำรอกคุณออกจากปากของเรา
17 เพราะคุณพูดว่า ฉันร่ำรวย มั่งคั่งขึ้นแล้ว และไม่ต้องการอะไรอีก
แต่ไม่รู้ว่าคุณต่างหากที่น่าเวทนา น่าสงสาร ยากจน ตาบอด และเปลือยเปล่า
18 เราแนะนำให้คุณซื้อทองคำที่ผ่านการถลุงด้วยไฟจากเรา เพื่อคุณจะมั่งมี
และซื้อเสื้อผ้าสีขาวเพื่อสวมใส่ เพื่อความอับอายจากความเปลือยเปล่าของคุณจะไม่ปรากฏ
และซื้อยาทาตามาทาตาของคุณ เพื่อคุณจะมองเห็น
19 คนที่เรารัก เราตักเตือนและลงโทษทุกคน ดังนั้น จงกระตือรือร้นและกลับใจ
20 ดูสิ เรายืนอยู่ที่ประตูและเคาะ ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขา
และกินอาหารร่วมกับเขา เขาก็จะกินร่วมกับเรา
21 ผู้ที่ชนะ เราจะให้เขานั่งกับเราบนบัลลังก์ของเรา เช่นเดียวกับที่เราเองได้ชนะ
และนั่งกับพระบิดาของเราบนบัลลังก์ของพระองค์
22 ใครมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณกล่าวแก่บรรดาประชาคม

4

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้ ผมมองดูและเห็นประตูบานหนึ่งเปิดอยู่ในสวรรค์
เสียงแรกที่ผมได้ยินนั้นดังเหมือนเสียงแตรและพูดกับผมว่า จงขึ้นมาที่นี่
แล้วเราจะแสดงสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นหลังจากนี้ให้คุณเห็น
2 ทันใดนั้น ผมก็อยู่ในพระวิญญาณ แล้วก็มีบัลลังก์ตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีผู้หนึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์
3 ผู้ที่นั่งอยู่นั้นดูเหมือนหินแจสเปอร์และหินซาร์ดิอุส มีรุ้งล้อมรอบบัลลังก์ มองดูเหมือนมรกต
4 รอบบัลลังก์มีบัลลังก์อีกยี่สิบสี่บัลลังก์ บนบัลลังก์เหล่านั้นมีผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่
สวมเสื้อผ้าสีขาว และมีมงกุฎทองคำบนศีรษะ

---

† **3:14 3:14** หรือ ต้นกำเนิด หรือ หัวหน้า

5 จากบัลลังก์มีสายฟ้า เสียงต่าง ๆ และฟ้าร้องออกมา
มีตะเกียงไฟเจ็ดดวงกำลังลุกไหม้อยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์ ซึ่งคือวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า
6 ต่อหน้าบัลลังก์มีสิ่งหนึ่งเหมือนทะเลแก้ว คล้ายคริสตัล ตรงกลางบัลลังก์และรอบ ๆ
บัลลังก์มีสิ่งมีชีวิตสี่ตัว เต็มไปด้วยดวงตาทั้งด้านหน้าและด้านหลัง
7 สิ่งมีชีวิตตัวแรกเหมือนสิงโต ตัวที่สองเหมือนลูกวัว ตัวที่สามมีใบหน้าเหมือนมนุษย์
และตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน
8 สิ่งมีชีวิตทั้งสี่ แต่ละตัวมีหกปีก และเต็มไปด้วยดวงตาทั้งรอบตัวและด้านใน
สิ่งมีชีวิตเหล่านั้นไม่หยุดพักทั้งกลางวันและกลางคืน แต่กล่าวว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์*
คือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้า ผู้มีอำนาจทั้งสิ้น ผู้ที่เคยเป็น ผู้ที่เป็นอยู่ และผู้ที่จะมา”
9 เมื่อสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นถวายพระสิริ เกียรติ และคำขอบคุณแก่ผู้ที่นั่งบนบัลลังก์
ผู้ที่มีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์
10 ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนก็หมอบลงต่อหน้าผู้ที่นั่งบนบัลลังก์
และกราบไหว้ผู้ที่มีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ พวกเขาโยนมงกุฎของตนลงตรงหน้าบัลลังก์
พร้อมกล่าวว่า
11 “องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าของพวกเรา องค์ผู้บริสุทธิ์† พระองค์คู่ควรที่จะรับพระสิริ เกียรติ
และพลัง เพราะพระองค์สร้างทุกสิ่ง
และสิ่งเหล่านั้นดำรงอยู่และถูกสร้างขึ้นตามความปรารถนาของพระองค์”

5

1 ผมเห็นหนังสือเล่มหนึ่งอยู่ในมือขวาของผู้ที่นั่งบนบัลลังก์
มีข้อความเขียนไว้ทั้งด้านในและด้านนอก และปิดผนึกสนิทด้วยตราเจ็ดดวง
2 ผมเห็นทูตผู้แข็งแกร่งประกาศด้วยเสียงดังว่า “ใครคู่ควรที่จะเปิดหนังสือและแกะตราของมัน”
3 ไม่มีใครในสวรรค์เบื้องบน บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินโลก
ที่สามารถเปิดหนังสือหรือมองดูข้างในได้
4 ผมจึงร้องไห้อย่างหนัก เพราะไม่พบใครที่คู่ควรจะเปิดหนังสือหรือมองดูข้างใน
5 ผู้อาวุโสคนหนึ่งกล่าวกับผมว่า “อย่าร้องไห้ ดูสิ สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ รากของดาวิด ผู้ที่ได้ชนะแล้ว
คือผู้เปิดหนังสือและตราทั้งเจ็ดของมัน”
6 ผมเห็นลูกแกะตัวหนึ่งยืนอยู่ตรงกลางบัลลังก์และสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ และท่ามกลางผู้อาวุโส
ลูกแกะนั้นดูเหมือนถูกฆ่ามาแล้ว มีเขาเจ็ดเขาและตาเจ็ดดวง ซึ่งคือวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า
ที่ถูกส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก
7 แล้วลูกแกะก็เข้ามาและรับหนังสือจากมือขวาของผู้ที่นั่งบนบัลลังก์
8 เมื่อลูกแกะรับหนังสือแล้ว สิ่งมีชีวิตทั้งสี่และผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนก็หมอบลงต่อหน้าลูกแกะ
ต่างถือพิณและชามทองคำที่เต็มไปด้วยเครื่องหอม ซึ่งคือคำอธิษฐานของผู้บริสุทธิ์
9 พวกเขาร้องเพลงใหม่ว่า
“พระองค์คู่ควรที่จะรับหนังสือ
และเปิดตราของมัน
เพราะพระองค์ถูกฆ่า
และซื้อพวกเราไว้ให้พระเจ้าด้วยเลือดของพระองค์
จากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกกลุ่มชน และทุกชนชาติ
10 พระองค์ทำให้พวกเราเป็นกษัตริย์และปุโรหิตแด่พระเจ้าของพวกเรา

---

* **4:8 4:8** Hodges/Farstad MT อ่านคำว่า “บริสุทธิ์” 9 ครั้งแทน 3 ครั้ง † **4:11 4:11** TR ไม่มีข้อความ “และพระเจ้า องค์ผู้บริสุทธิ์”

และพวกเราจะปกครองบนแผ่นดินโลก
11 ผมมองดูและได้ยินเสียงคล้ายเสียงของทูตมากมายอยู่รอบบัลลังก์ รอบสิ่งมีชีวิตทั้งสี่
และรอบผู้อาวุโส พวกเขามีจำนวนเป็นหมื่นคูณหมื่น และพันคูณพัน
12 พวกเขากล่าวด้วยเสียงดังว่า ลูกแกะที่ถูกฆ่าแล้วคู่ควรที่จะรับพลัง ความมั่งคั่ง ปัญญา กำลัง
เกียรติ พระสิริ และคำถวายพร
13 ผมได้ยินทุกสิ่งที่ถูกสร้าง ซึ่งอยู่ในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในทะเล
และทุกสิ่งที่อยู่ในสถานที่เหล่านั้น กล่าวว่า คำถวายพร เกียรติ พระสิริ และอำนาจปกครอง
จงเป็นของผู้ที่นั่งบนบัลลังก์และของลูกแกะ ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน*
14 สิ่งมีชีวิตทั้งสี่กล่าวว่า อาเมน แล้วบรรดา†ผู้อาวุโสก็หมอบลงและกราบไหว้‡

6

1 ผมเห็นลูกแกะเปิดตราหนึ่งในเจ็ดดวง และได้ยินสิ่งมีชีวิตหนึ่งในสี่ตัวกล่าวด้วยเสียงดุจฟ้าร้องว่า
มาดูสิ
2 แล้วม้าสีขาวตัวหนึ่งก็ปรากฏ ผู้ที่นั่งบนม้าถือคันธนู เขาได้รับมงกุฎหนึ่งวง
และออกไปในฐานะผู้ชนะ เพื่อชนะต่อไป
3 เมื่อลูกแกะเปิดตราดวงที่สอง ผมได้ยินสิ่งมีชีวิตตัวที่สองกล่าวว่า มา
4 ม้าอีกตัวหนึ่งออกมา เป็นม้าสีแดง ผู้ที่นั่งบนม้าได้รับอำนาจให้เอาสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก
เพื่อให้คนฆ่ากันเอง และเขาได้รับดาบใหญ่หนึ่งเล่ม
5 เมื่อลูกแกะเปิดตราดวงที่สาม ผมได้ยินสิ่งมีชีวิตตัวที่สามกล่าวว่า มาดูสิ แล้วก็เห็นม้าสีดำ
ผู้ที่นั่งบนม้าถือตาชั่งอยู่ในมือ
6 ผมได้ยินเสียงหนึ่งดังมาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ว่า ข้าวสาลีหนึ่งคอยนิกซ์* ต่อหนึ่งเดนาริอุส
และข้าวบาร์เลย์สามคอยนิกซ์ต่อหนึ่งเดนาริอุส อย่าทำน้ำมันและเหล้าองุ่นเสียหาย
7 เมื่อลูกแกะเปิดตราดวงที่สี่ ผมได้ยินสิ่งมีชีวิตตัวที่สี่กล่าวว่า มาดูสิ
8 แล้วก็เห็นม้าสีซีด ผู้ที่นั่งบนม้ามีชื่อว่า ความตาย แดนคนตาย†ตามเขามา
เขาได้รับอำนาจเหนือหนึ่งในสี่ของแผ่นดินโลก ให้ฆ่าด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย
และด้วยสัตว์ป่าของแผ่นดินโลก
9 เมื่อลูกแกะเปิดตราดวงที่ห้า ผมเห็นดวงวิญญาณของคนที่ถูกฆ่าอยู่ใต้แท่นบูชา
เพราะพระคำของพระเจ้า และเพราะคำพยานของลูกแกะที่พวกเขายึดถือ
10 พวกเขาร้องด้วยเสียงดังว่า เจ้านายผู้บริสุทธิ์และเที่ยงแท้
อีกนานเท่าไรพระองค์จึงจะพิพากษาคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก และแก้แค้นให้เลือดของพวกเรา
11 แต่ละคนได้รับเสื้อคลุมยาวสีขาว และมีผู้บอกให้พวกเขาพักต่อไปอีกสักระยะหนึ่ง
จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้และพี่น้องของพวกเขา‡ ซึ่งจะถูกฆ่าเช่นเดียวกับพวกเขา
จะดำเนินทางของตนจนจบเช่นกัน
12 ผมเห็นตอนที่ลูกแกะเปิดตราดวงที่หก แล้วเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่
ดวงอาทิตย์กลายเป็นสีดำเหมือนผ้ากระสอบที่ทำจากขนสัตว์
และดวงจันทร์ทั้งดวงกลายเป็นเหมือนเลือด
13 ดาวบนท้องฟ้าตกลงสู่แผ่นดินโลก เหมือนผลมะเดื่อดิบที่ร่วงจากต้นมะเดื่อเมื่อถูกลมแรงเขย่า
14 ท้องฟ้าหายไปเหมือนม้วนหนังสือที่ถูกม้วนเก็บ ภูเขาและเกาะทุกแห่งเคลื่อนออกจากที่เดิม

---

* **5:13 5:13** TR ไม่มีคำว่า อาเมน † **5:14 5:14** TR เพิ่มคำว่า ยี่สิบสี่ ‡ **5:14 5:14** TR เพิ่มข้อความ ผู้ที่มีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ * **6:6 6:6** คอยนิกซ์เป็นหน่วยตวงของแห้ง มีปริมาตรมากกว่าหนึ่งลิตรเล็กน้อย (มากกว่าหนึ่งควอร์ตเล็กน้อย † **6:8 6:8** หรือ นรก ‡ **6:11 6:11** คำว่า พี่น้อง ที่นี่และที่อื่นเมื่อบริบทเอื้ออาจหมายรวมถึงทั้งพี่น้องชายและหญิง หรือพี่น้องร่วมครอบครัว

15 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก เจ้าชาย ผู้บัญชาการ คนมั่งมี ผู้มีกำลัง
ตลอดจนทาสทุกคนและคนเสรีทุกคน ต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและตามโขดหินบนภูเขา
16 พวกเขาพูดกับภูเขาและโขดหินว่า "จงตกลงมาทับพวกเรา
และซ่อนพวกเราให้พ้นจากใบหน้าของผู้ที่นั่งบนบัลลังก์ และจากความเดือดดาลของลูกแกะ
17 เพราะวันยิ่งใหญ่แห่งความเดือดดาลของพระองค์มาถึงแล้ว และใครจะยืนอยู่ได้""

7

1 หลังจากนั้น ผมเห็นทูตสี่ตนยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก กักลมทั้งสี่ของแผ่นดินโลกไว้
เพื่อไม่ให้ลมพัดบนแผ่นดินโลก บนทะเล หรือบนต้นไม้ต้นใด
2 ผมเห็นทูตอีกตนหนึ่งขึ้นมาจากทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น มีตราของพระเจ้าผู้มีชีวิต
เขาร้องด้วยเสียงดังบอกทูตทั้งสี่ ซึ่งได้รับอำนาจให้ทำอันตรายแผ่นดินโลกและทะเล
3 ว่า "อย่าทำอันตรายแผ่นดินโลก ทะเล หรือต้นไม้
จนกว่าเราจะประทับตราผู้รับใช้ของพระเจ้าของเราไว้ที่หน้าผากของพวกเขา""
4 ผมได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับตราประทับ คือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
ซึ่งได้รับตราประทับจากทุกเผ่าของลูกหลานอิสราเอล"
5 จากเผ่ายูดาห์มีหนึ่งหมื่นสองพันคนได้รับตราประทับ
จากเผ่ารูเบนหนึ่งหมื่นสองพันคน
จากเผ่ากาดหนึ่งหมื่นสองพันคน
6 จากเผ่าอาเชอร์หนึ่งหมื่นสองพันคน
จากเผ่านัฟทาลีหนึ่งหมื่นสองพันคน
จากเผ่ามนัสเสห์หนึ่งหมื่นสองพันคน
7 จากเผ่าสิเมโอนหนึ่งหมื่นสองพันคน
จากเผ่าเลวีหนึ่งหมื่นสองพันคน
จากเผ่าอิสสาคาร์หนึ่งหมื่นสองพันคน
8 จากเผ่าเศบูลุนหนึ่งหมื่นสองพันคน
จากเผ่าโยเซฟหนึ่งหมื่นสองพันคน และ
จากเผ่าเบนยามินหนึ่งหมื่นสองพันคนได้รับตราประทับ
9 หลังจากสิ่งเหล่านี้ ผมมองดู ก็เห็นฝูงชนใหญ่ที่ไม่มีใครนับจำนวนได้ พวกเขามาจากทุกชนชาติ
จากทุกเผ่า ทุกกลุ่มชน และทุกภาษา ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์และต่อหน้าลูกแกะ สวมเสื้อคลุมสีขาว
และถือกิ่งปาล์มอยู่ในมือ
10 พวกเขาร้องด้วยเสียงดังว่า "ความรอดเป็นของพระเจ้าของพวกเรา ผู้ที่นั่งบนบัลลังก์
และของลูกแกะ""
11 ทูตทั้งหมดกำลังยืนอยู่รอบบัลลังก์ รอบผู้อาวุโส และรอบสิ่งมีชีวิตทั้งสี่
พวกเขาหมอบหน้าลงต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์ และกราบไหว้พระเจ้า
12 พร้อมกล่าวว่า "อาเมน" คำถวายพร พระสิริ ปัญญา การขอบคุณ เกียรติ พลัง และกำลัง
จงเป็นของพระเจ้าของพวกเราตลอดไปเป็นนิตย์" อาเมน"
13 ผู้อาวุโสคนหนึ่งกล่าวกับผมว่า "คนเหล่านี้ที่สวมเสื้อคลุมสีขาวเป็นใคร และมาจากที่ไหน""
14 ผมตอบเขาว่า "ท่านครับ ท่านรู้"
เขากล่าวกับผมว่า "คนเหล่านี้คือผู้ที่ออกมาจากความทุกข์ทรมานครั้งใหญ่*
พวกเขาซักเสื้อคลุมของตน และทำให้ขาวในเลือดของลูกแกะ

---

* **7:14 7:14** หรือ "การกดขี่"

15 เพราะฉะนั้น พวกเขาจึงอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า
และรับใช้พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนในวิหารของพระองค์
ผู้ที่นั่งบนบัลลังก์จะกางเต็นท์ของพระองค์คลุมพวกเขาไว้
16 พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหายอีกเลย ดวงอาทิตย์จะไม่แผดเผาพวกเขา และความร้อนใด ๆ
ก็จะไม่แผดเผาพวกเขา
17 เพราะลูกแกะที่อยู่กลางบัลลังก์จะเป็นผู้เลี้ยงพวกเขา และนำพวกเขาไปยังน้ำพุแห่งน้ำที่ให้ชีวิต
และพระเจ้าจะเช็ดน้ำตาทุกหยดออกจากดวงตาของพวกเขา

8

1 เมื่อลูกแกะเปิดตราดวงที่เจ็ด ก็เกิดความเงียบในสวรรค์ประมาณครึ่งชั่วโมง
2 ผมเห็นทูตทั้งเจ็ดที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า และมีผู้มอบแตรเจ็ดคันให้พวกเขา
3 ทูตอีกตนหนึ่งมาและยืนอยู่เหนือแท่นบูชา มีกระถางกำยานทองคำ
มีผู้ให้เครื่องหอมจำนวนมากแก่เขา
เพื่อเขาจะเพิ่มเครื่องหอมนั้นเข้าไปพร้อมกับคำอธิษฐานของผู้บริสุทธิ์ทุกคน
บนแท่นบูชาทองคำที่อยู่ต่อหน้าบัลลังก์
4 ควันของเครื่องหอม พร้อมกับคำอธิษฐานของผู้บริสุทธิ์ ลอยขึ้นไปต่อหน้าพระเจ้าจากมือของทูต
5 ทูตหยิบกระถางกำยาน เติมไฟจากแท่นบูชาลงไป แล้วโยนมันลงบนแผ่นดินโลก
จากนั้นก็เกิดฟ้าร้อง เสียงต่าง ๆ สายฟ้า และแผ่นดินไหว
6 ทูตทั้งเจ็ดที่มีแตรทั้งเจ็ดเตรียมตัวจะเป่า
7 ทูตตนแรกเป่าแตร แล้วมีลูกเห็บและไฟปนกับเลือดตามมา และถูกโยนลงบนแผ่นดินโลก
หนึ่งในสามของแผ่นดินโลกถูกไฟเผาไหม้* หนึ่งในสามของต้นไม้ถูกไฟเผาไหม้
และหญ้าเขียวทั้งหมดถูกไฟเผาไหม้
8 ทูตตนที่สองเป่าแตร แล้วสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่ที่กำลังลุกไหม้ถูกโยนลงในทะเล
หนึ่งในสามของทะเลกลายเป็นเลือด
9 สิ่งมีชีวิตในทะเลหนึ่งในสามตาย และเรือหนึ่งในสามถูกทำลาย
10 ทูตตนที่สามเป่าแตร แล้วดาวใหญ่ดวงหนึ่งตกจากท้องฟ้า ลุกไหม้เหมือนคบเพลิง
มันตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสาม และบนบรรดาน้ำพุ
11 ดาวดวงนั้นชื่อว่า "วอร์มวูด" น้ำหนึ่งในสามกลายเป็นวอร์มวูด
ผู้คนจำนวนมากตายเพราะน้ำเหล่านั้น เพราะน้ำเหล่านั้นกลายเป็นน้ำขม
12 ทูตตนที่สี่เป่าแตร แล้วหนึ่งในสามของดวงอาทิตย์ถูกกระทบ
เช่นเดียวกับหนึ่งในสามของดวงจันทร์ และหนึ่งในสามของดวงดาว
ทำให้หนึ่งในสามของสิ่งเหล่านั้นมืดลง กลางวันจึงไม่ส่องสว่างเป็นเวลาหนึ่งในสาม
และกลางคืนก็เป็นเช่นเดียวกัน
13 ผมเห็นและได้ยินนกอินทรี† ตัวหนึ่งบินอยู่กลางฟ้า กล่าวด้วยเสียงดังว่า "วิบัติ" วิบัติ"
วิบัติจะเกิดแก่คนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรครั้งต่อ ๆ ไปของทูตอีกสามตน
ซึ่งยังจะต้องเป่า""

9

1 ทูตตนที่ห้าเป่าแตร แล้วผมเห็นดาวดวงหนึ่งจากท้องฟ้า ซึ่งตกลงมายังแผ่นดินโลกแล้ว
มีผู้มอบกุญแจของปล่องแห่งเหวลึกให้ดาวดวงนั้น

---

* **8:7 8:7** TR ไม่มีข้อความ "หนึ่งในสามของแผ่นดินโลกถูกไฟเผาไหม้" † **8:13 8:13** TR อ่านว่า "ทูต" แทน "นกอินทรี"

2 ดาวดวงนั้นเปิดปล่องแห่งเหวลึก แล้วควันก็พุ่งขึ้นจากปล่องเหมือนควันจากเตา* ที่กำลังลุกไหม้
ดวงอาทิตย์และอากาศมืดลงเพราะควันจากปล่อง
3 จากควันนั้นมีฝูงตั๊กแตนออกมาบนแผ่นดินโลก
และพวกมันได้รับอำนาจเหมือนอำนาจที่แมงป่องบนแผ่นดินโลกมี
4 มีคำสั่งห้ามพวกมันทำอันตรายหญ้าบนแผ่นดินโลก พืชเขียวใด ๆ หรือต้นไม้ต้นใด
แต่ให้ทำอันตรายเฉพาะคนที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผาก
5 พวกมันได้รับอำนาจไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานพวกเขาเป็นเวลาห้าเดือน
การทรมานนั้นเหมือนความทรมานจากแมงป่องเมื่อมันต่อยคน
6 ในวันเหล่านั้น ผู้คนจะแสวงหาความตาย แต่จะหาไม่พบเลย พวกเขาจะอยากตาย
แต่ความตายจะหนีไปจากพวกเขา
7 รูปร่างของตั๊กแตนเหล่านั้นเหมือนม้าที่เตรียมพร้อมสำหรับสงคราม
บนหัวของพวกมันมีสิ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ และใบหน้าของพวกมันเหมือนใบหน้ามนุษย์
8 พวกมันมีผมเหมือนผู้หญิง และฟันเหมือนฟันสิงโต
9 พวกมันมีเกราะอกเหมือนเกราะอกเหล็ก
เสียงปีกของพวกมันเหมือนเสียงรถศึกและม้าจำนวนมากที่พุ่งเข้าสู่สงคราม
10 พวกมันมีหางเหมือนหางแมงป่อง มีเหล็กใน
และในหางนั้นพวกมันมีอำนาจทำอันตรายคนเป็นเวลาห้าเดือน
11 พวกมันมีกษัตริย์ปกครองอยู่เหนือพวกมัน คือทูตแห่งเหวลึก ชื่อของเขาในภาษาฮีบรูคือ
"อาบัดโดน"† แต่ในภาษากรีก เขามีชื่อว่า "อพอลลีออน"‡
12 วิบัติครั้งแรกผ่านไปแล้ว แต่ยังมีวิบัติอีกสองครั้งที่จะตามมา
13 ทูตตนที่หกเป่าแตร
ผมได้ยินเสียงหนึ่งดังมาจากบรรดาเขาของแท่นบูชาทองคำที่อยู่ต่อหน้าพระเจ้า
14 เสียงนั้นกล่าวกับทูตตนที่หกซึ่งมีแตรว่า "จงปล่อยทูตทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส""
15 ทูตทั้งสี่ที่ถูกเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปีนั้นจึงถูกปล่อย เพื่อจะฆ่ามนุษย์หนึ่งในสาม
16 จำนวนกองทัพทหารม้ามีสองร้อยล้านคน§ ผมได้ยินจำนวนของพวกเขา
17 ในนิมิต ผมเห็นม้าและผู้ที่นั่งบนม้าเป็นเช่นนี้ คือพวกเขามีเกราะอกสีแดงเพลิง สีน้ำเงินไฮยาซินธ์
และสีเหลืองกำมะถัน หัวของม้าดูเหมือนหัวสิงโต และมีไฟ ควัน และกำมะถันออกจากปากของมัน
18 มนุษย์หนึ่งในสามถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติทั้งสามนี้ คือไฟ ควัน และกำมะถันที่ออกจากปากของม้า
19 เพราะอำนาจของม้าอยู่ในปากและในหาง หางของมันเหมือนงู มีหัว และใช้หัวเหล่านั้นทำอันตราย
20 มนุษย์ที่เหลือ ซึ่งไม่ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ก็ยังไม่กลับใจจากสิ่งที่มือของพวกเขาทำ
และไม่เลิกกราบไหว้ปีศาจและรูปเคารพที่ทำจากทองคำ เงิน ทองเหลือง หิน และไม้ ซึ่งมองไม่เห็น
ได้ยินไม่ได้ และเดินไม่ได้
21 พวกเขาไม่กลับใจจากการฆ่าคน การใช้เวทมนตร์* การผิดศีลธรรมทางเพศ
หรือการลักขโมยของพวกเขา

10

1 ผมเห็นทูตผู้แข็งแกร่งอีกตนหนึ่งลงมาจากท้องฟ้า มีเมฆห่อหุ้มตัว มีรุ้งอยู่บนศีรษะ
ใบหน้าเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าเหมือนเสาไฟ
2 เขาถือหนังสือเล่มเล็กที่เปิดอยู่ในมือ เขาวางเท้าขวาบนทะเล และเท้าซ้ายบนแผ่นดิน
3 เขาร้องด้วยเสียงดังเหมือนสิงโตคำราม เมื่อเขาร้อง ฟ้าร้องทั้งเจ็ดก็เปล่งเสียงออกมา

---

* **9:2 9:2** TR เพิ่มคำว่า "ใหญ่" † **9:11 9:11** "อาบัดโดน" เป็นคำภาษาฮีบรูที่หมายถึง "ความพังพินาศ" "การทำลาย" หรือ "สถานที่แห่งการทำลาย" ‡ **9:11 9:11** "อพอลลีออน" หมายถึง "ผู้ทำลาย" § **9:16 9:16** ตามตัวอักษร "หมื่นคูณหมื่น" * **9:21 9:21** คำที่แปลว่า "การใช้เวทมนตร์" (pharmakeia) ยังสื่อถึงการใช้ยาปรุง ยาพิษ และยาด้วย

4 เมื่อฟ้าร้องทั้งเจ็ดส่งเสียง ผมกำลังจะเขียน แต่ได้ยินเสียงหนึ่งจากท้องฟ้ากล่าวว่า
"จงปิดผนึกสิ่งที่ฟ้าร้องทั้งเจ็ดกล่าว และอย่าเขียนสิ่งเหล่านั้น"
5 ทูตที่ผมเห็นยืนอยู่บนทะเลและบนแผ่นดิน ชูมือขวาขึ้นสู่ท้องฟ้า
6 และสาบานต่อผู้ที่มีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ ผู้ที่สร้างสวรรค์และสิ่งที่อยู่ในสวรรค์
แผ่นดินโลกและสิ่งที่อยู่บนแผ่นดินโลก และทะเลกับสิ่งที่อยู่ในทะเล ว่าจะไม่มีการชักช้าอีกต่อไป
7 แต่ในช่วงวันที่ทูตตนที่เจ็ดกำลังจะเป่าแตร เมื่อเสียงของเขาดังขึ้น
ความลึกลับของพระเจ้าก็จะสำเร็จ ตามที่พระองค์ได้ประกาศแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
คือบรรดาผู้เผยคำพยากรณ์
8 เสียงที่ผมได้ยินจากสวรรค์กล่าวกับผมอีกว่า "ไปเถอะ
จงรับหนังสือที่เปิดอยู่ในมือของทูตซึ่งยืนอยู่บนทะเลและบนแผ่นดิน"
9 ผมจึงไปหาทูต และขอให้เขาส่งหนังสือเล่มเล็กนั้นให้ผม
เขากล่าวกับผมว่า "รับไปและกินเสีย มันจะทำให้ท้องของคุณขม แต่ในปากของคุณ
มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง"
10 ผมรับหนังสือเล่มเล็กจากมือของทูตและกินมัน ในปากของผม มันหวานเหมือนน้ำผึ้ง
แต่เมื่อผมกินมันแล้ว ท้องของผมก็ขมขึ้น
11 พวกเขา* บอกผมว่า "คุณต้องเผยคำพยากรณ์อีกครั้งเกี่ยวกับกลุ่มชน ชนชาติ ภาษา
และกษัตริย์จำนวนมาก"

11

1 มีผู้ให้ไม้อ้ออันหนึ่งที่เหมือนไม้เท้าแก่ผม แล้วมีผู้กล่าวว่า "จงลุกขึ้นและวัดวิหารของพระเจ้า
แท่นบูชา และคนที่กราบไหว้อยู่ในนั้น
2 แต่ลานที่อยู่นอกวิหารนั้น จงเว้นไว้และอย่าวัด เพราะมันถูกมอบให้ชนชาติต่าง ๆ
พวกเขาจะเหยียบย่ำนครบริสุทธิ์เป็นเวลาสี่สิบสองเดือน
3 เราจะมอบอำนาจให้พยานสองคนของเรา
และพวกเขาจะเผยคำพยากรณ์เป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน โดยสวมผ้ากระสอบ"
4 คนทั้งสองนี้คือต้นมะกอกสองต้น และเชิงตะเกียงสองอัน
ซึ่งยืนอยู่ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก
5 ถ้าใครต้องการทำอันตรายพวกเขา ไฟจะออกจากปากของพวกเขาและเผาผลาญศัตรู
ถ้าใครต้องการทำอันตรายพวกเขา คนนั้นต้องถูกฆ่าด้วยวิธีนี้
6 คนทั้งสองมีอำนาจปิดท้องฟ้า ไม่ให้ฝนตกในช่วงวันที่พวกเขาเผยคำพยากรณ์
พวกเขามีอำนาจเหนือน้ำเพื่อเปลี่ยนให้เป็นเลือด
และทำให้ภัยพิบัติทุกชนิดเกิดแก่แผ่นดินโลกได้ทุกครั้งที่พวกเขาต้องการ
7 เมื่อพวกเขากล่าวคำพยานของตนจนจบ สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวลึกจะทำสงครามกับพวกเขา
ชนะพวกเขา และฆ่าพวกเขา
8 ศพของพวกเขาจะอยู่บนถนนของเมืองใหญ่ ซึ่งในเชิงวิญญาณเรียกว่าโสโดมและอียิปต์
ที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาถูกตรึงกางเขนด้วย
9 คนจากกลุ่มชน เผ่า ภาษา และชนชาติต่าง ๆ จะมองดูศพของพวกเขาเป็นเวลาสามวันครึ่ง
และไม่ยอมให้นำศพของพวกเขาไปไว้ในหลุมฝังศพ
10 คนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะยินดีกับความตายของพวกเขา และจะมีความสุข
พวกเขาจะมอบของขวัญให้กัน
เพราะผู้เผยคำพยากรณ์สองคนนี้ได้ทรมานคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก

---

* **10:11 10:11** TR อ่านว่า "เขา" แทน "พวกเขา"

11 หลังจากสามวันครึ่ง ลมหายใจแห่งชีวิตจากพระเจ้าเข้าไปในพวกเขา และพวกเขาก็ลุกขึ้นยืน
ความกลัวอย่างยิ่งเข้าครอบงำคนที่เห็นพวกเขา
12 ผมได้ยินเสียงดังจากสวรรค์กล่าวกับพวกเขาว่า "ขึ้นมาที่นี่" พวกเขาขึ้นไปสู่สวรรค์ในเมฆ
และศัตรูของพวกเขามองเห็นพวกเขา
13 ในวันนั้นเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ เมืองพังลงหนึ่งในสิบ มีคนเจ็ดพันคนตายในแผ่นดินไหว
คนที่เหลือหวาดกลัว และถวายพระสิริแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์
14 วิบัติครั้งที่สองผ่านไปแล้ว แต่วิบัติครั้งที่สามกำลังมาโดยเร็ว
15 ทูตตนที่เจ็ดเป่าแตร แล้วมีเสียงดังหลายเสียงในสวรรค์กล่าวว่า
"อาณาจักรของโลกได้กลายเป็นอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา
และของพระคริสต์ของพระองค์ พระองค์จะปกครองตลอดไปเป็นนิตย์"
16 ผู้อาวุโสยี่สิบสี่คน ซึ่งนั่งบนบัลลังก์ของตนต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า
หมอบหน้าลงและกราบไหว้พระเจ้า
17 กล่าวว่า "พวกเราขอบคุณพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้า ผู้มีอำนาจทั้งสิ้น
ผู้ที่เป็นอยู่และผู้ที่เคยเป็น* เพราะพระองค์ได้นำพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์มาใช้ และได้ปกครองแล้ว
18 บรรดาชนชาติโกรธ และความเดือดดาลของพระองค์ก็มาถึงแล้ว
เวลาที่คนตายจะถูกพิพากษาก็มาถึงเช่นกัน รวมทั้งเวลาที่พระองค์จะให้รางวัลแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
คือบรรดาผู้เผยคำพยากรณ์ ตลอดจนผู้บริสุทธิ์และคนที่เกรงกลัวชื่อของพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่
และเวลาที่จะทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก"
19 วิหารของพระเจ้าที่อยู่ในสวรรค์เปิดออก
และมองเห็นหีบพันธสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในวิหารของพระองค์ แล้วก็เกิดสายฟ้า เสียงต่าง ๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว และลูกเห็บขนาดใหญ่

12

1 มีหมายสำคัญอันยิ่งใหญ่ปรากฏในสวรรค์ คือหญิงคนหนึ่งสวมดวงอาทิตย์ไว้ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า
และบนศีรษะมีมงกุฎที่ประกอบด้วยดาวสิบสองดวง
2 เธอตั้งครรภ์อยู่ และร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดขณะเจ็บท้องคลอด
3 มีหมายสำคัญอีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูสิ มีมังกรแดงตัวใหญ่ มีเจ็ดหัว สิบเขา
และมีมงกุฎเจ็ดวงอยู่บนหัวของมัน
4 หางของมันกวาดดาวบนท้องฟ้าหนึ่งในสาม แล้วเหวี่ยงลงมายังแผ่นดินโลก
มังกรยืนอยู่ต่อหน้าหญิงที่กำลังจะคลอด เพื่อว่าเมื่อเธอคลอดแล้ว มันจะได้กินลูกของเธอ
5 เธอคลอดลูกชาย เป็นเด็กผู้ชายซึ่งจะปกครองชนชาติทั้งหมดด้วยคทาเหล็ก
ลูกของเธอถูกนำขึ้นไปหาพระเจ้าและบัลลังก์ของพระองค์
6 หญิงนั้นหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นั่นเธอมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าเตรียมไว้
เพื่อให้พวกเขาเลี้ยงดูเธอเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน
7 มีสงครามเกิดขึ้นบนท้องฟ้า มีคาเอลกับทูตของเขาทำสงครามกับมังกร
และมังกรกับทูตของมันก็ทำสงคราม
8 แต่พวกมันสู้ไม่ได้ และไม่มีที่สำหรับพวกมันในสวรรค์อีกต่อไป
9 มังกรใหญ่ถูกเหวี่ยงลงมา คืองูโบราณ ผู้ที่เรียกว่ามารและซาตาน ผู้หลอกลวงคนทั้งโลก
มันถูกเหวี่ยงลงมายังแผ่นดินโลก และทูตของมันก็ถูกเหวี่ยงลงมาพร้อมกับมัน

---

* **11:17 11:17** TR เพิ่มข้อความว่า "และผู้ที่จะมา"

10 ผมได้ยินเสียงดังในสวรรค์กล่าวว่า "บัดนี้ความรอด พลัง และอาณาจักรของพระเจ้าของเรา
และอำนาจของพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะผู้กล่าวหาพี่น้องของเราถูกเหวี่ยงลงมาแล้ว
คือผู้ที่กล่าวหาพวกเขาต่อหน้าพระเจ้าของเราทั้งกลางวันและกลางคืน
11 พวกเขาชนะมันเพราะเลือดของลูกแกะ และเพราะถ้อยคำที่เป็นคำพยานของพวกเขา
พวกเขาไม่ได้รักชีวิตของตนจนหวงไว้ แม้ต้องตาย
12 เพราะฉะนั้น สวรรค์ทั้งหลายและพวกคุณที่อาศัยอยู่ในนั้น จงชื่นชมยินดีเถิด
วิบัติแก่แผ่นดินโลกและทะเล เพราะมารได้ลงไปหาพวกคุณแล้ว ด้วยความเดือดดาลอย่างยิ่ง
เพราะมันรู้ว่ามีเวลาเหลือเพียงสั้น ๆ"
13 เมื่อมังกรเห็นว่ามันถูกเหวี่ยงลงมายังแผ่นดินโลก มันก็ข่มเหงหญิงที่คลอดเด็กผู้ชาย
14 มีผู้มอบปีกสองข้างของนกอินทรีตัวใหญ่ให้แก่หญิงนั้น เพื่อให้เธอบินเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
ไปยังสถานที่ของเธอ ที่นั่นเธอจะได้รับการเลี้ยงดูเป็นเวลาหนึ่งวาระ หลายวาระ และครึ่งวาระ
ให้พ้นจากงู
15 งูพ่นน้ำออกจากปากตามหลังหญิงนั้นเหมือนแม่น้ำ เพื่อให้กระแสน้ำพัดพาเธอไป
16 แต่แผ่นดินโลกช่วยหญิงนั้น โดยอ้าปากกลืนแม่น้ำที่มังกรพ่นออกจากปากของมัน
17 มังกรโกรธหญิงนั้น และออกไปทำสงครามกับลูกหลานที่เหลือของเธอ*
คือคนที่รักษาคำสั่งของพระเจ้าและยึดถือคำพยานของพระเยซู

13

1 แล้วผมก็ยืน* อยู่บนทรายริมทะเล ผมเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มีสิบเขาและเจ็ดหัว
บนเขาของมันมีมงกุฎสิบวง และบนหัวของมันมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาท
2 สัตว์ร้ายที่ผมเห็นเหมือนเสือดาว เท้าของมันเหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต มังกรให้พลัง
บัลลังก์ และอำนาจอันยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้าย
3 หัวหนึ่งของมันดูเหมือนมีบาดแผลถึงตาย แต่บาดแผลถึงตายนั้นหายแล้ว
และคนทั้งโลกต่างประหลาดใจในสัตว์ร้าย
4 พวกเขากราบไหว้มังกร เพราะมังกรให้อำนาจแก่สัตว์ร้าย และพวกเขากราบไหว้สัตว์ร้ายด้วย
กล่าวว่า "ใครจะเหมือนสัตว์ร้ายนี้" ใครจะทำสงครามกับมันได้""
5 มีผู้มอบปากที่พูดเรื่องใหญ่โตและคำหมิ่นประมาทให้แก่สัตว์ร้าย
และมอบอำนาจให้มันทำสงครามเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน
6 มันเปิดปากกล่าวคำหมิ่นประมาทพระเจ้า หมิ่นประมาทชื่อของพระองค์ ที่พำนักของพระองค์
และคนที่อาศัยอยู่ในสวรรค์
7 มันได้รับอนุญาตให้ทำสงครามกับผู้บริสุทธิ์และชนะพวกเขา และได้รับอำนาจเหนือทุกเผ่า
ทุกกลุ่มชน ทุกภาษา และทุกชนชาติ
8 ทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกจะกราบไหว้มัน
คือทุกคนที่ไม่มีชื่อเขียนไว้ตั้งแต่การวางรากฐานของโลก ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะผู้ถูกฆ่า
9 ใครมีหู ก็จงฟัง
10 ถ้าใครจะไปเป็นเชลย เขาก็จะไปเป็นเชลย ถ้าใครจะถูกฆ่าด้วยดาบ เขาก็จะถูกฆ่า†
นี่คือความอดทนและความเชื่อของผู้บริสุทธิ์
11 ผมเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มันมีเขาสองเขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนมังกร

---

* **12:17 12:17** หรือ "เชื้อสาย" * **13:1 13:1** NU อ่านว่า เขายืน † **13:10 13:10** TR อ่านว่า "ถ้าใครนำคนไปเป็นเชลย เขาก็จะไปเป็นเชลย ถ้าใครฆ่าด้วยดาบ เขาก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ" แทนข้อความว่า "ถ้าใครจะไปเป็นเชลย เขาก็จะไปเป็นเชลย ถ้าใครจะถูกฆ่าด้วยดาบ เขาก็จะถูกฆ่า"

12 มันใช้อำนาจทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรกต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวนั้น
และทำให้แผ่นดินโลกกับคนที่อาศัยอยู่ในนั้นกราบไหว้สัตว์ร้ายตัวแรก
ซึ่งบาดแผลถึงตายของมันหายแล้ว
13 มันทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ ถึงกับทำให้ไฟตกลงจากท้องฟ้ามายังแผ่นดินโลกต่อหน้าผู้คน
14 มันหลอกลวงประชาชนของผมเอง‡ ที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก
เพราะหมายสำคัญที่มันได้รับอนุญาตให้ทำต่อหน้าสัตว์ร้าย
มันบอกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกให้สร้างรูปให้สัตว์ร้ายตัวที่มีบาดแผลจากดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่
15 มันได้รับอนุญาตให้มอบลมหายใจแก่รูปของสัตว์ร้าย เพื่อให้รูปของสัตว์ร้ายพูดได้
และทำให้ทุกคนที่ไม่กราบไหว้รูปของสัตว์ร้ายถูกฆ่า
16 มันทำให้ทุกคน ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ คนมั่งมีและคนยากจน คนเสรีและทาส
มีเครื่องหมายบนมือขวาหรือบนหน้าผาก
17 เพื่อไม่ให้ใครซื้อหรือขายได้ นอกจากคนที่มีเครื่องหมายนั้น คือชื่อของสัตว์ร้ายหรือเลขของชื่อมัน
18 นี่คือปัญญา คนที่มีความเข้าใจก็จงคำนวณเลขของสัตว์ร้าย เพราะเป็นเลขของคนคนหนึ่ง
เลขของมันคือหกร้อยหกสิบหก

14

1 ผมเห็น และดูสิ ลูกแกะยืนอยู่บนภูเขาศิโยน และมีคนอยู่กับพระองค์จำนวนหนึ่ง
คือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน มีชื่อของลูกแกะและชื่อของพระบิดาของพระองค์เขียนอยู่บนหน้าผาก
2 ผมได้ยินเสียงจากสวรรค์เหมือนเสียงน้ำมากมายและเหมือนเสียงฟ้าร้องดังสนั่น
เสียงที่ผมได้ยินเหมือนเสียงคนดีดพิณกำลังบรรเลงพิณของตน
3 พวกเขาร้องเพลงใหม่ต่อหน้าบัลลังก์ ต่อหน้าสิ่งมีชีวิตทั้งสี่และบรรดาผู้อาวุโส
ไม่มีใครเรียนเพลงนั้นได้ นอกจากหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน คือคนที่ได้รับการไถ่ออกมาจากแผ่นดินโลก
4 คนเหล่านี้คือผู้ที่ไม่ได้ทำให้ตนเป็นมลทินกับผู้หญิง เพราะพวกเขาเป็นพรหมจารี
พวกเขาติดตามลูกแกะไปทุกแห่งที่พระองค์ไป พระเยซูไถ่พวกเขาออกมาจากหมู่มนุษย์
เป็นผลแรกแด่พระเจ้าและลูกแกะ
5 ไม่พบคำโกหกในปากของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่มีตำหนิ*
6 ผมเห็นทูตตนหนึ่งบินอยู่กลางฟ้า มีข่าวดีนิรันดร์ที่จะประกาศแก่คนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก
คือแก่ทุกชนชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกกลุ่มชน
7 เขากล่าวด้วยเสียงดังว่า "จงเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า และถวายพระสิริแด่พระองค์
เพราะเวลาที่พระองค์จะพิพากษามาถึงแล้ว จงกราบไหว้พระองค์ผู้สร้างสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล
และบ่อน้ำพุทั้งหลาย""
8 ทูตอีกตนหนึ่งซึ่งเป็นตนที่สองตามมา กล่าวว่า "บาบิโลนผู้ยิ่งใหญ่ล่มสลายแล้ว
นางทำให้ทุกชนชาติดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลจากการผิดศีลธรรมทางเพศของนาง"
9 ทูตอีกตนหนึ่งซึ่งเป็นตนที่สามตามพวกเขามา กล่าวด้วยเสียงดังว่า
"ถ้าใครกราบไหว้สัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายบนหน้าผากหรือบนมือ
10 คนนั้นก็จะดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลของพระเจ้า
ซึ่งเตรียมไว้โดยไม่เจือจางในถ้วยแห่งความโกรธของพระองค์
เขาจะถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตบริสุทธิ์และต่อหน้าลูกแกะ
11 ควันจากการทรมานของพวกเขาลอยขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์
พวกเขาไม่ได้พักทั้งกลางวันและกลางคืน คือคนที่กราบไหว้สัตว์ร้ายและรูปของมัน
รวมทั้งทุกคนที่รับเครื่องหมายของชื่อมัน

---

‡ **13:14 13:14** NU ไม่มีคำว่า "ของผมเอง" * **14:5 14:5** TR เพิ่มข้อความว่า "ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า"

12 นี่คือความอดทนของผู้บริสุทธิ์ คือคนที่รักษาคำสั่งของพระเจ้าและความเชื่อของพระเยซู
13 ผมได้ยินเสียงจากสวรรค์กล่าวว่า จงเขียนว่า
ผู้ที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นสุข
จริง พระวิญญาณกล่าว เพื่อพวกเขาจะได้พักจากงานหนัก
เพราะการกระทำของพวกเขาติดตามพวกเขาไป
14 ผมมองดู และเห็นเมฆสีขาวก้อนหนึ่ง บนเมฆมีผู้หนึ่งนั่งอยู่คล้ายบุตรมนุษย์✡
บนศีรษะมีมงกุฎทองคำ และในมือถือเคียวคม
15 ทูตอีกตนหนึ่งออกมาจากวิหาร ร้องเสียงดังบอกผู้ที่นั่งบนเมฆว่า
จงยื่นเคียวออกไปและเก็บเกี่ยวเถิด เพราะเวลาเก็บเกี่ยวมาถึงแล้ว
และผลเก็บเกี่ยวของแผ่นดินโลกก็สุกแล้ว
16 ผู้ที่นั่งบนเมฆเหวี่ยงเคียวลงบนแผ่นดินโลก แล้วก็เก็บเกี่ยวแผ่นดินโลก
17 ทูตอีกตนหนึ่งออกมาจากวิหารที่อยู่ในสวรรค์ เขาก็มีเคียวคมเช่นกัน
18 ทูตอีกตนหนึ่งออกมาจากแท่นบูชา คือผู้ที่มีอำนาจเหนือไฟ เขาร้องเสียงดังบอกผู้ที่มีเคียวคมว่า
จงยื่นเคียวคมออกไป และเก็บพวงองุ่นจากเถาองุ่นของแผ่นดินโลก
เพราะองุ่นของแผ่นดินโลกสุกเต็มที่แล้ว
19 ทูตนั้นเหวี่ยงเคียวลงบนแผ่นดินโลก เก็บผลองุ่นของแผ่นดินโลก
และโยนลงในบ่อย่ำองุ่นใหญ่แห่งความเดือดดาลของพระเจ้า
20 บ่อย่ำองุ่นนั้นถูกเหยียบอยู่นอกเมือง และเลือดไหลออกจากบ่อย่ำองุ่นสูงถึงบังเหียนม้า
เป็นระยะทางหนึ่งพันหกร้อยสตาเดีย†

15

1 ผมเห็นหมายสำคัญอีกอย่างหนึ่งในท้องฟ้า ซึ่งยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์
คือทูตเจ็ดตนที่มีภัยพิบัติเจ็ดอย่างสุดท้าย เพราะในภัยพิบัติเหล่านั้น
ความเดือดดาลของพระเจ้าสิ้นสุดลง
2 ผมเห็นสิ่งหนึ่งเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และเห็นคนที่ชนะสัตว์ร้าย รูปของมัน* และเลขของชื่อมัน
ยืนอยู่บนทะเลแก้ว ถือพิณของพระเจ้า
3 พวกเขาร้องเพลงของโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของลูกแกะ ว่า
การกระทำของพระองค์ยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้า ผู้มีอำนาจทั้งสิ้น
วิถีทางของพระองค์ชอบธรรมและสัตย์จริง พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์แห่งบรรดาชนชาติ
4 ใครจะไม่เกรงกลัวพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้า
และไม่ถวายพระสิริแด่ชื่อของพระองค์
เพราะพระองค์ผู้เดียวบริสุทธิ์
เพราะทุกชนชาติจะมากราบไหว้ต่อหน้าพระองค์
เพราะการกระทำอันชอบธรรมของพระองค์ได้ปรากฏให้เห็นแล้ว
5 หลังจากสิ่งเหล่านี้ ผมมองดู และวิหารภายในเต็นท์แห่งคำพยานในสวรรค์ก็เปิดออก
6 ทูตเจ็ดตนที่มีภัยพิบัติเจ็ดอย่างออกมาจากวิหาร สวมผ้าลินินบริสุทธิ์สว่าง
และคาดแถบทองคำรอบอก
7 สิ่งมีชีวิตหนึ่งในสี่ตัวมอบชามทองคำเจ็ดใบแก่ทูตทั้งเจ็ด
ชามเหล่านั้นเต็มด้วยความเดือดดาลของพระเจ้า ผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

✡ **14:14 14:14** ดาเนียล 7:13 † **14:20 14:20** 1,600 สตาเดีย = 296 กิโลเมตร หรือ 184 ไมล์ * **15:2 15:2** TR เพิ่มคำว่า เครื่องหมายของมัน

8 วิหารเต็มไปด้วยควันจากพระสิริของพระเจ้าและจากพลังของพระองค์ ไม่มีใครเข้าไปในวิหารได้
จนกว่าภัยพิบัติเจ็ดอย่างของทูตทั้งเจ็ดจะสิ้นสุดลง

16

1 ผมได้ยินเสียงดังจากวิหาร กล่าวกับทูตทั้งเจ็ดว่า "ไปเถอะ
จงเทชามทั้งเจ็ดแห่งความเดือดดาลของพระเจ้าลงบนแผ่นดินโลก"
2 ตนแรกไปและเทชามของตนลงบนแผ่นดินโลก
แล้วเกิดแผลร้ายและเจ็บปวดขึ้นกับคนที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และคนที่กราบไหว้รูปของมัน
3 ทูตตนที่สองเทชามของตนลงในทะเล แล้วทะเลกลายเป็นเลือดเหมือนเลือดของคนตาย
สิ่งมีชีวิตทุกชนิดในทะเลตาย
4 ตนที่สามเทชามของตนลงในแม่น้ำและบ่อน้ำพุ แล้วน้ำเหล่านั้นกลายเป็นเลือด
5 ผมได้ยินทูตแห่งน้ำกล่าวว่า "องค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ที่เป็นอยู่และผู้ที่เคยเป็น พระองค์ชอบธรรม
เพราะพระองค์ได้พิพากษาสิ่งเหล่านี้
6 เพราะพวกเขาเทเลือดของผู้บริสุทธิ์และผู้เผยคำพยากรณ์ และพระองค์ได้ให้เลือดแก่พวกเขาดื่ม
พวกเขาสมควรได้รับเช่นนี้"
7 ผมได้ยินแท่นบูชากล่าวว่า "จริงทีเดียว องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้า ผู้มีอำนาจทั้งสิ้น
การพิพากษาของพระองค์สัตย์จริงและชอบธรรม"
8 ตนที่สี่เทชามของตนลงบนดวงอาทิตย์ และมีผู้ให้ดวงอาทิตย์เผาผู้คนด้วยไฟ
9 ผู้คนถูกเผาด้วยความร้อนอย่างรุนแรง และผู้คนหมิ่นประมาทชื่อของพระเจ้า
ผู้มีอำนาจเหนือภัยพิบัติเหล่านี้ พวกเขาไม่กลับใจและไม่ถวายพระสิริแด่พระองค์
10 ตนที่ห้าเทชามของตนลงบนบัลลังก์ของสัตว์ร้าย อาณาจักรของมันก็มืดลง
พวกเขาแทะลิ้นของตนเพราะความเจ็บปวด
11 และหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและแผลของตน
แต่ยังไม่กลับใจจากการกระทำของตน
12 ตนที่หกเทชามของตนลงบนแม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งลง
เพื่อเตรียมทางไว้สำหรับกษัตริย์ที่มาจากทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น*
13 ผมเห็นวิญญาณไม่บริสุทธิ์สามตน ซึ่งดูคล้ายกบ ออกมาจากปากของมังกร จากปากของสัตว์ร้าย
และจากปากของผู้เผยคำพยากรณ์เท็จ
14 เพราะพวกมันเป็นวิญญาณของปีศาจ ที่ทำหมายสำคัญ
และออกไปหาบรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกที่มีผู้คนอาศัย
เพื่อรวบรวมพวกเขามาทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้มีอำนาจทั้งสิ้น
15 "ดูสิ เรามาเหมือนขโมย คนที่เฝ้าระวังและรักษาเสื้อผ้าของตนไว้เป็นสุข
เพื่อเขาจะไม่ต้องเดินเปลือยกาย และมีคนเห็นความอับอายของเขา"
16 เขารวบรวมพวกเขาไปยังสถานที่ซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่า "ฮาร์มาเกโดน"
17 ตนที่เจ็ดเทชามของตนลงในอากาศ แล้วมีเสียงดังออกมาจากวิหารแห่งสวรรค์ จากบัลลังก์
กล่าวว่า "สำเร็จแล้ว"
18 แล้วก็เกิดสายฟ้า เสียงต่าง ๆ และฟ้าร้อง และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่
ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นตั้งแต่มีมนุษย์อยู่บนแผ่นดินโลก เป็นแผ่นดินไหวที่ใหญ่และรุนแรงอย่างยิ่ง
19 เมืองใหญ่แตกออกเป็นสามส่วน และเมืองต่าง ๆ ของบรรดาชนชาติล่มสลาย
พระเจ้าระลึกถึงบาบิโลนผู้ยิ่งใหญ่
เพื่อมอบถ้วยเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลอันรุนแรงของพระองค์แก่นาง
20 เกาะทุกเกาะหนีหายไป และไม่พบภูเขาทั้งหลายอีก

---

* **16:12 16:12** หรือ "ตะวันออก"

21 ลูกเห็บก้อนใหญ่ หนักประมาณหนึ่งตะลันต์† ตกจากท้องฟ้าลงบนผู้คน
ผู้คนหมิ่นประมาทพระเจ้าเพราะภัยพิบัติจากลูกเห็บ เพราะภัยพิบัตินี้รุนแรงอย่างยิ่ง

17

1 ทูตตนหนึ่งในเจ็ดตนที่มีชามทั้งเจ็ดมาพูดกับผมว่า "มานี่
เราจะแสดงการพิพากษาโสเภณีผู้ยิ่งใหญ่ที่นั่งอยู่บนผืนน้ำมากมายให้คุณเห็น
2 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ผิดศีลธรรมทางเพศกับนาง
และคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกก็เมามายด้วยเหล้าองุ่นแห่งการผิดศีลธรรมทางเพศของนาง"
3 ทูตพาผมไปในพระวิญญาณยังถิ่นทุรกันดาร ผมเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้ม
ซึ่งเต็มไปด้วยชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาท มีเจ็ดหัวและสิบเขา
4 หญิงนั้นสวมเสื้อผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม ประดับตัวด้วยทองคำ อัญมณีล้ำค่า และไข่มุก
ในมือของนางมีถ้วยทองคำที่เต็มด้วยสิ่งน่ารังเกียจและความไม่บริสุทธิ์จากการผิดศีลธรรมทางเพศ
ของแผ่นดินโลก
5 บนหน้าผากของนางมีชื่อเขียนไว้ว่า "ความลึกลับ บาบิโลนผู้ยิ่งใหญ่
มารดาแห่งเหล่าโสเภณีและสิ่งน่ารังเกียจทั้งหลายของแผ่นดินโลก"
6 ผมเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยเลือดของผู้บริสุทธิ์ และด้วยเลือดของเหล่าผู้พลีชีพเพื่อพระเยซู
เมื่อผมเห็นนาง ผมประหลาดใจอย่างยิ่ง
7 ทูตกล่าวกับผมว่า "ทำไมคุณจึงประหลาดใจ"
เราจะบอกความลึกลับของหญิงนั้นและของสัตว์ร้ายที่แบกนาง ซึ่งมีเจ็ดหัวและสิบเขาให้คุณรู้
8 สัตว์ร้ายที่คุณเห็นนั้นเคยเป็น แล้วไม่เป็น และกำลังจะขึ้นมาจากเหวลึกเพื่อไปสู่ความพินาศ
คนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก
ซึ่งชื่อของพวกเขาไม่ได้ถูกเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่การวางรากฐานของโลก
จะประหลาดใจเมื่อพวกเขาเห็นสัตว์ร้ายซึ่งเคยเป็น แล้วไม่เป็น และจะปรากฏอยู่*
9 ตรงนี้ต้องใช้ความคิดอย่างมีปัญญา หัวทั้งเจ็ดคือภูเขาเจ็ดลูกที่หญิงนั้นนั่งอยู่บนนั้น
10 และยังเป็นกษัตริย์เจ็ดองค์ ห้าองค์ล่มสลายไปแล้ว องค์หนึ่งยังอยู่ และอีกองค์หนึ่งยังไม่มา
เมื่อเขามา เขาต้องอยู่เพียงช่วงสั้น ๆ
11 สัตว์ร้ายที่เคยเป็น แล้วไม่เป็น ตัวมันเองก็เป็นตัวที่แปด และเป็นหนึ่งในเจ็ดนั้น
แล้วมันจะไปสู่ความพินาศ
12 เขาสิบเขาที่คุณเห็นคือกษัตริย์สิบองค์ ซึ่งยังไม่ได้รับอาณาจักร
แต่พวกเขาจะได้รับอำนาจเป็นกษัตริย์ร่วมกับสัตว์ร้ายเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง
13 พวกเขามีความคิดเดียวกัน และมอบพลังกับอำนาจของตนให้สัตว์ร้าย
14 พวกเขาจะทำสงครามกับลูกแกะ แต่ลูกแกะจะชนะพวกเขา
เพราะพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งหลาย และเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย
ส่วนคนที่อยู่กับพระองค์คือผู้ที่ได้รับการเรียก ได้รับการเลือก และซื่อสัตย์"
15 ทูตกล่าวกับผมว่า "ผืนน้ำที่คุณเห็น ซึ่งโสเภณีนั่งอยู่นั้น คือกลุ่มชน ฝูงชน ชนชาติ และภาษาต่าง
ๆ
16 เขาสิบเขาที่คุณเห็น และสัตว์ร้าย จะเกลียดโสเภณี จะทำให้นางรกร้างและเปลือยกาย
จะกินเนื้อของนาง และเผานางจนหมดด้วยไฟ
17 เพราะพระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของพวกเขาให้ทำตามความตั้งใจของพระองค์
คือให้พวกเขามีความคิดเดียวกัน และมอบอาณาจักรของตนให้สัตว์ร้าย
จนกว่าถ้อยคำทั้งหลายของพระเจ้าจะสำเร็จ

---

† **16:21** **16:21** หนึ่งตะลันต์หนักประมาณ 30 กิโลกรัม หรือ 66 ปอนด์ * **17:8** **17:8** TR อ่านว่า "แต่ยังเป็นอยู่" แทน "และจะปรากฏอยู่"

18 หญิงที่คุณเห็นคือเมืองใหญ่ซึ่งปกครองเหนือบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

18

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้ ผมเห็นทูตอีกตนหนึ่งลงมาจากท้องฟ้า มีอำนาจยิ่งใหญ่
แผ่นดินโลกสว่างไสวด้วยความรุ่งโรจน์ของเขา
2 เขาร้องด้วยเสียงทรงพลังว่า บาบิโลนผู้ยิ่งใหญ่ล่มสลายแล้ว ล่มสลายแล้ว
นางกลายเป็นที่อาศัยของปีศาจ เป็นที่คุมขังของวิญญาณไม่บริสุทธิ์ทุกตน
และเป็นที่คุมขังของนกไม่บริสุทธิ์และน่ารังเกียจทุกชนิด
3 เพราะทุกชนชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลจากการผิดศีลธรรมทางเพศของนาง
บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ผิดศีลธรรมทางเพศกับนาง
และพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกร่ำรวยขึ้นจากความฟุ่มเฟือยอย่างล้นเหลือของนาง
4 ผมได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์ กล่าวว่า ประชาชนของเรา จงออกมาจากนาง
เพื่อพวกคุณจะไม่มีส่วนร่วมในบาปของนาง และจะไม่ได้รับภัยพิบัติของนาง
5 เพราะบาปของนางสูงถึงท้องฟ้าแล้ว และพระเจ้าระลึกถึงความอธรรมของนาง
6 จงตอบแทนนางตามที่นางได้ตอบแทน และตอบแทนนางเป็นสองเท่าตามการกระทำของนาง
ในถ้วยที่นางผสมไว้ จงผสมให้นางเป็นสองเท่า
7 นางยกย่องตัวเองและใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยมากเท่าไร
ก็จงให้การทรมานและการไว้ทุกข์แก่นางมากเท่านั้น เพราะนางพูดในใจว่า เรานั่งอยู่อย่างราชินี
เราไม่ใช่หญิงม่าย และเราจะไม่เห็นการไว้ทุกข์เลย
8 เพราะฉะนั้น ภัยพิบัติของนางจะมาในวันเดียว คือความตาย การไว้ทุกข์ และการกันดารอาหาร
นางจะถูกเผาจนหมดด้วยไฟ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้า ผู้พิพากษานางนั้นทรงพลัง
9 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ผิดศีลธรรมทางเพศและใช้ชีวิตอย่างฟุ่มเฟือยกับนาง
จะร้องไห้และคร่ำครวญถึงนาง เมื่อพวกเขาเห็นควันจากการเผาไหม้ของนาง
10 พวกเขาจะยืนอยู่ไกล ๆ เพราะกลัวการทรมานของนาง และกล่าวว่า วิบัติ วิบัติ เมืองใหญ่
บาบิโลน เมืองที่เข้มแข็ง เพราะการพิพากษาของเจ้ามาถึงในเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมง
11 พ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกร้องไห้และไว้ทุกข์ถึงนาง เพราะไม่มีใครซื้อสินค้าของพวกเขาอีก
12 คือสินค้าที่เป็นทองคำ เงิน อัญมณีล้ำค่า ไข่มุก ผ้าลินินเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม
ไม้ราคาแพงทุกชนิด ภาชนะงาช้างทุกชนิด ภาชนะที่ทำจากไม้ล้ำค่าที่สุด จากทองเหลือง เหล็ก
และหินอ่อน
13 รวมทั้งอบเชย เครื่องหอม น้ำหอม กำยาน เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก แป้งเนื้อละเอียด ข้าวสาลี โค
แกะ ม้า รถม้า ร่างกายและดวงวิญญาณของผู้คน
14 ผลไม้ที่ใจของเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งได้สูญหายไปจากเจ้า
สิ่งทั้งปวงที่โอชะและหรูหราได้พินาศไปจากเจ้า และเจ้าจะไม่พบสิ่งเหล่านั้นอีกเลย
15 พ่อค้าของสิ่งเหล่านี้ ซึ่งร่ำรวยขึ้นเพราะนาง จะยืนอยู่ไกล ๆ เพราะกลัวการทรมานของนาง
ร้องไห้และไว้ทุกข์
16 กล่าวว่า วิบัติ วิบัติ เมืองใหญ่ ซึ่งเคยสวมผ้าลินินเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และผ้าสีแดงเข้ม
และประดับด้วยทองคำ อัญมณีล้ำค่า และไข่มุก
17 เพราะในเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมง ความมั่งคั่งมากมายถึงเพียงนี้ก็ถูกทำให้รกร้างไป นายเรือทุกคน
คนทุกคนที่เดินทางทางเรือ ลูกเรือ และทุกคนที่หาเลี้ยงชีพจากทะเล ต่างยืนอยู่ไกล ๆ
18 และร้องออกมาเมื่อเห็นควันจากการเผาไหม้ของนาง ว่า มีอะไรเหมือนเมืองใหญ่นี้บ้าง

19 พวกเขาโปรยฝุ่นบนศีรษะ และร้องออกมาทั้งร้องไห้และไว้ทุกข์ ว่า "วิบัติ วิบัติ เมืองใหญ่
ที่ทำให้ทุกคนซึ่งมีเรืออยู่ในทะเลร่ำรวยขึ้นเพราะความมั่งคั่งมหาศาลของนาง"
เพราะนางถูกทำให้รกร้างในเวลาเพียงหนึ่งชั่วโมง
20 "สวรรค์ จงชื่นชมยินดีเหนือนางเถิด พวกคุณผู้บริสุทธิ์ อัครทูต และผู้เผยคำพยากรณ์ทั้งหลาย
เพราะพระเจ้าได้พิพากษานางในคดีของพวกคุณ"
21 ทูตผู้แข็งแกร่งตนหนึ่งยกก้อนหินที่เหมือนหินโม่ก้อนใหญ่ แล้วโยนลงในทะเล กล่าวว่า "บาบิโลน
เมืองใหญ่ จะถูกเหวี่ยงลงอย่างรุนแรงเช่นนี้ และจะไม่พบอีกเลย
22 จะไม่ได้ยินเสียงนักดีดพิณ นักดนตรี คนเป่าขลุ่ย และคนเป่าแตรในเจ้าอีกเลย
จะไม่พบช่างฝีมือไม่ว่างานชนิดใดในเจ้าอีกเลย และจะไม่ได้ยินเสียงโม่ในเจ้าอีกเลย
23 แสงจากตะเกียงจะไม่ส่องในเจ้าอีกเลย และจะไม่ได้ยินเสียงเจ้าบ่าวกับเจ้าสาวในเจ้าอีกเลย
เพราะพ่อค้าของเจ้าเป็นผู้มีอำนาจแห่งแผ่นดินโลก และทุกชนชาติถูกหลอกลวงด้วยเวทมนตร์ของเจ้า
24 ในนางพบเลือดของผู้เผยคำพยากรณ์และผู้บริสุทธิ์ และเลือดของทุกคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก"

19

1 หลังจากสิ่งเหล่านี้ ผมได้ยินเสียงหนึ่งคล้ายเสียงดังของฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ กล่าวว่า
"ฮาเลลูยา" ความรอด พลัง และพระสิริเป็นของพระเจ้าของเรา
2 เพราะการพิพากษาของพระองค์สัตย์จริงและชอบธรรม พระองค์ได้พิพากษาโสเภณีผู้ยิ่งใหญ่
ผู้ทำให้แผ่นดินโลกเสื่อมทรามด้วยการผิดศีลธรรมทางเพศของนาง
และพระองค์ได้แก้แค้นนางเพราะนางทำให้เลือดของผู้รับใช้ของพระองค์ต้องหลั่ง"
3 เสียงที่สองกล่าวว่า "ฮาเลลูยา" ควันจากนางลอยขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์"
4 ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนและสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตัวหมอบลงกราบไหว้พระเจ้า ผู้ที่นั่งบนบัลลังก์ กล่าวว่า
"อาเมน" ฮาเลลูยา""
5 มีเสียงออกมาจากบัลลังก์ กล่าวว่า "ผู้รับใช้ทุกคนของพระองค์ พวกคุณที่เกรงกลัวพระองค์
ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา""
6 ผมได้ยินเสียงหนึ่งคล้ายเสียงของฝูงชนจำนวนมาก คล้ายเสียงน้ำมากมาย
และคล้ายเสียงฟ้าร้องอันทรงพลัง กล่าวว่า "ฮาเลลูยา" เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเรา
ผู้มีอำนาจทั้งสิ้น ปกครองอยู่"
7 พวกเราจงชื่นชมยินดีและเปรมปรีดิ์อย่างยิ่ง และจงถวายพระสิริแด่พระองค์
เพราะงานแต่งงานของลูกแกะมาถึงแล้ว และภรรยาของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว"
8 มีผู้ให้เธอสวมผ้าลินินเนื้อละเอียดที่สว่างและบริสุทธิ์
เพราะผ้าลินินเนื้อละเอียดนั้นคือการกระทำอันชอบธรรมของผู้บริสุทธิ์
9 ทูตกล่าวกับผมว่า "จงเขียนว่า
"คนที่ได้รับเชิญมางานเลี้ยงฉลองการแต่งงานของลูกแกะเป็นสุข" " แล้วเขากล่าวกับผมว่า
"ถ้อยคำเหล่านี้เป็นถ้อยคำสัตย์จริงของพระเจ้า"
10 ผมหมอบลงแทบเท้าของเขาเพื่อกราบไหว้เขา แต่เขากล่าวกับผมว่า "ดูสิ อย่าทำอย่างนั้น"
เราเป็นเพื่อนผู้รับใช้ร่วมกับคุณและกับพี่น้องของคุณที่ยึดถือคำพยานของพระเยซู
จงกราบไหว้พระเจ้า เพราะคำพยานของพระเยซูคือพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์"
11 ผมเห็นสวรรค์เปิดออก แล้วก็มีม้าสีขาวตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนม้านั้นมีชื่อว่า "ผู้ซื่อสัตย์และเที่ยงแท้"
พระองค์พิพากษาและทำสงครามด้วยความชอบธรรม
12 ดวงตาของพระองค์เป็นเหมือนเปลวไฟ และบนศีรษะมีมงกุฎหลายวง มีชื่อหลายชื่อเขียนไว้
และมีชื่อหนึ่งเขียนไว้ซึ่งไม่มีใครรู้นอกจากพระองค์เอง

13 พระองค์สวมเสื้อคลุมที่มีเลือดประพรมอยู่ ชื่อของพระองค์เรียกว่า "พระคำของพระเจ้า"
14 กองทัพที่อยู่ในสวรรค์ สวมผ้าลินินเนื้อละเอียดสีขาวบริสุทธิ์ ตามพระองค์ไปบนม้าสีขาว
15 ดาบคมสองด้านออกมาจากปากของพระองค์ เพื่อพระองค์จะใช้ดาบนั้นฟาดฟันชนชาติต่าง ๆ
พระองค์จะปกครองพวกเขาด้วยคทาเหล็ก✡
พระองค์ย่ำบ่อย่ำองุ่นแห่งความเดือดดาลอันรุนแรงของพระเจ้าผู้มีอำนาจทั้งสิ้น
16 บนเสื้อคลุมและบนต้นขาของพระองค์มีชื่อเขียนไว้ว่า "กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย
และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งหลาย"
17 ผมเห็นทูตตนหนึ่งยืนอยู่ในดวงอาทิตย์ เขาร้องด้วยเสียงดัง
กล่าวกับนกทั้งปวงที่บินอยู่กลางท้องฟ้าว่า "มาเถอะ" จงมารวมกันที่งานเลี้ยงใหญ่ของพระเจ้า*
18 เพื่อพวกคุณจะได้กินเนื้อของกษัตริย์ เนื้อของบรรดาแม่ทัพ เนื้อของผู้มีกำลัง
เนื้อของม้าและคนที่นั่งบนม้า และเนื้อของคนทุกคน ทั้งคนที่เป็นอิสระและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่"
19 ผมเห็นสัตว์ร้าย บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก และกองทัพของพวกเขา
รวมตัวกันเพื่อทำสงครามกับผู้ที่นั่งบนม้าและกับกองทัพของพระองค์
20 สัตว์ร้ายถูกจับ และผู้เผยคำพยากรณ์เท็จซึ่งทำหมายสำคัญต่อหน้าสัตว์ร้ายก็ถูกจับพร้อมกับมัน
ด้วยหมายสำคัญเหล่านั้น
เขาหลอกลวงคนที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายและคนที่กราบไหว้รูปของมัน
ทั้งสองถูกโยนทั้งเป็นลงในบึงไฟที่ลุกไหม้ด้วยกำมะถัน
21 คนที่เหลือถูกฆ่าด้วยดาบของผู้ที่นั่งบนม้า คือดาบที่ออกมาจากปากของพระองค์
แล้วนกทั้งปวงก็กินเนื้อของพวกเขาจนอิ่ม

20

1 ผมเห็นทูตตนหนึ่งลงมาจากสวรรค์ ถือกุญแจของเหวลึกและโซ่ขนาดใหญ่ไว้ในมือ
2 เขาจับมังกร คืองูโบราณ ผู้ที่เป็นมารและซาตาน
ผู้หลอกลวงแผ่นดินโลกที่มีผู้คนอาศัยอยู่ทั้งหมด* แล้วมัดมันไว้หนึ่งพันปี
3 เขาโยนมันลงในเหวลึก ปิดเหวนั้น และประทับตราปิดไว้เหนือมัน
เพื่อไม่ให้มันหลอกลวงชนชาติต่าง ๆ อีก จนกว่าหนึ่งพันปีจะสิ้นสุดลง หลังจากนั้น
มันต้องถูกปล่อยเป็นเวลาสั้น ๆ
4 ผมเห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ มีผู้คนนั่งอยู่บนบัลลังก์เหล่านั้น
และมีผู้มอบอำนาจพิพากษาให้แก่พวกเขา
ผมเห็นดวงวิญญาณของคนที่ถูกตัดศีรษะเพราะคำพยานของพระเยซูและเพราะพระคำของพระเจ้า
รวมทั้งคนที่ไม่กราบไหว้สัตว์ร้ายหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายไว้บนหน้าผากหรือมือของตน
พวกเขามีชีวิตและปกครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี
5 คนตายที่เหลือไม่ได้มีชีวิตจนกว่าหนึ่งพันปีจะสิ้นสุดลง นี่คือการฟื้นขึ้นจากความตายครั้งแรก
6 ผู้ที่มีส่วนในการฟื้นขึ้นจากความตายครั้งแรกเป็นสุขและบริสุทธิ์
ความตายครั้งที่สองไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านี้
แต่พวกเขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์
และจะปกครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี
7 เมื่อหนึ่งพันปีสิ้นสุดลง ซาตานจะถูกปล่อยออกจากคุกของมัน

✡ **19:15 19:15** สดุดี 2:9 * **19:17 19:17** TR อ่านว่า "งานเลี้ยงของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่" แทน "งานเลี้ยงใหญ่ของพระเจ้า" * **20:2 20:2** TR และ NU ไม่มีข้อความว่า "ผู้หลอกลวงแผ่นดินโลกที่มีผู้คนอาศัยอยู่ทั้งหมด"

8 มันจะออกไปหลอกลวงชนชาติต่าง ๆ ที่อยู่ทั้งสี่มุมของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก
เพื่อรวบรวมพวกเขามาทำสงคราม พวกเขามีจำนวนมากเหมือนเม็ดทรายในทะเล
9 พวกเขาขึ้นไปทั่วผืนแผ่นดินโลก และล้อมค่ายของผู้บริสุทธิ์กับเมืองอันเป็นที่รัก
แล้วไฟจากพระเจ้าลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญพวกเขา
10 มารที่หลอกลวงพวกเขาถูกโยนลงในบึงไฟและกำมะถัน
ซึ่งสัตว์ร้ายและผู้เผยคำพยากรณ์เท็จก็อยู่ที่นั่นด้วย
พวกเขาจะถูกทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์
11 ผมเห็นบัลลังก์ใหญ่สีขาวและผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น
แผ่นดินโลกและท้องฟ้าหนีไปจากเบื้องหน้าพระองค์ และไม่พบที่สำหรับพวกมันอีก
12 ผมเห็นคนตาย ทั้งผู้ใหญ่และผู้น้อย ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ หนังสือหลายเล่มเปิดออก
และหนังสืออีกเล่มหนึ่งเปิดออก คือหนังสือแห่งชีวิต
คนตายถูกพิพากษาตามสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามการกระทำของแต่ละคน
13 ทะเลส่งคนตายที่อยู่ในนั้นออกมา
ความตายและแดนคนตาย†ก็ส่งคนตายที่อยู่ในนั้นออกมาเช่นกัน
แต่ละคนถูกพิพากษาตามการกระทำของตน
14 ความตายและแดนคนตาย‡ถูกโยนลงในบึงไฟ นี่คือความตายครั้งที่สอง คือบึงไฟ
15 ถ้าพบว่าใครไม่มีชื่อเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต คนนั้นก็ถูกโยนลงในบึงไฟ

21

1 ผมเห็นสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสวรรค์เดิมและแผ่นดินโลกเดิมได้ผ่านพ้นไปแล้ว
และไม่มีทะเลอีกต่อไป
2 ผมเห็นนครบริสุทธิ์ คือเยรูซาเล็มใหม่ ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า
เตรียมพร้อมเหมือนเจ้าสาวที่แต่งตัวไว้สำหรับสามีของเธอ
3 ผมได้ยินเสียงดังจากสวรรค์กล่าวว่า "ดูสิ ที่พำนักของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว
พระองค์จะพำนักอยู่กับพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชาชนของพระองค์
พระเจ้าเองจะอยู่กับพวกเขาในฐานะพระเจ้าของพวกเขา
4 พระองค์จะเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของพวกเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป จะไม่มีการไว้ทุกข์
การร้องไห้ หรือความเจ็บปวดอีก เพราะสิ่งเดิม ๆ ได้ผ่านพ้นไปแล้ว"
5 ผู้ที่นั่งบนบัลลังก์กล่าวว่า "ดูสิ เรากำลังทำให้ทุกสิ่งใหม่" แล้วพระองค์กล่าวว่า "จงเขียน
เพราะถ้อยคำเหล่านี้ของพระเจ้าเชื่อถือได้และสัตย์จริง"
6 พระองค์กล่าวกับผมว่า "เราคืออัลฟาและโอเมกา จุดเริ่มต้นและจุดจบ
เราจะให้น้ำแห่งชีวิตจากน้ำพุแก่ผู้ที่กระหายโดยไม่คิดราคา
7 ผู้ที่ชนะ เราจะมอบสิ่งเหล่านี้ให้เขา เราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา
8 แต่คนขี้ขลาด คนไม่เชื่อ คนบาป* คนที่น่ารังเกียจ ฆาตกร คนผิดศีลธรรมทางเพศ ผู้ใช้เวทมนตร์†
คนกราบไหว้รูปเคารพ และคนโกหกทุกคน คนเหล่านี้จะมีส่วนในบึงที่ลุกไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน
ซึ่งก็คือความตายครั้งที่สอง"
9 ทูตตนหนึ่งในเจ็ดตนที่มีชามเจ็ดใบซึ่งเต็มไปด้วยภัยพิบัติเจ็ดอย่างสุดท้ายมาพูดกับผมว่า "มานี่
เราจะแสดงเจ้าสาว ภรรยาของลูกแกะให้คุณเห็น"

---

† **20:13 20:13** หรือ "นรก" ‡ **20:14 20:14** หรือ "นรก" * **21:8 21:8** TR และ NU ไม่มีคำว่า "คนบาป" † **21:8 21:8** คำที่แปลว่า "ผู้ใช้เวทมนตร์" ที่นี่ยังรวมถึงผู้ใช้ยาปรุงและยาด้วย

10 เขาพาผมไปในพระวิญญาณยังภูเขาใหญ่และสูง และแสดงนครบริสุทธิ์ คือเยรูซาเล็ม
ซึ่งกำลังลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าให้ผมเห็น
11 นครนั้นมีพระสิริของพระเจ้า แสงของนครเหมือนอัญมณีล้ำค่าที่สุด
เหมือนพลอยแจสเปอร์ที่ใสเหมือนผลึกแก้ว
12 นครมีกำแพงใหญ่และสูง มีประตูสิบสองประตู ที่ประตูมีทูตสิบสองตน
และมีชื่อเขียนไว้บนประตูเหล่านั้น คือชื่อของสิบสองเผ่าของลูกหลานอิสราเอล
13 ด้านตะวันออกมีสามประตู ด้านเหนือสามประตู ด้านใต้สามประตู และด้านตะวันตกสามประตู
14 กำแพงของนครมีฐานรากสิบสองฐาน
บนฐานเหล่านั้นมีชื่อสิบสองชื่อของอัครทูตทั้งสิบสองคนของลูกแกะ
15 ผู้ที่พูดกับผมมีไม้วัดทองคำสำหรับวัดนคร ประตู และกำแพงของนคร
16 นครเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ความยาวเท่ากับความกว้าง เขาวัดนครด้วยไม้วัด
ได้สิบสองพันสิบสองสตาเดีย‡ ความยาว ความกว้าง และความสูงเท่ากัน
17 เขาวัดกำแพงได้หนึ่งร้อยสี่สิบสี่คิวบิต§ ตามหน่วยวัดของมนุษย์ คือของทูต
18 กำแพงสร้างด้วยแจสเปอร์ ส่วนนครเป็นทองคำบริสุทธิ์ เหมือนแก้วใสบริสุทธิ์
19 ฐานรากของกำแพงนครประดับด้วยอัญมณีล้ำค่าทุกชนิด ฐานแรกเป็นแจสเปอร์
ฐานที่สองแซฟไฟร์* ฐานที่สามคาลซิโดนี ฐานที่สี่มรกต
20 ฐานที่ห้าซาร์โดนิกซ์ ฐานที่หกซาร์ดิอัส ฐานที่เจ็ดคริโซไลต์ ฐานที่แปดเบริล ฐานที่เก้าโทแพซ
ฐานที่สิบคริโซเพรส ฐานที่สิบเอ็ดแจซินธ์ และฐานที่สิบสองอเมทิสต์
21 ประตูทั้งสิบสองประตูเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด แต่ละประตูทำจากไข่มุกเม็ดเดียว
ถนนของนครเป็นทองคำบริสุทธิ์ เหมือนแก้วโปร่งใส
22 ผมไม่เห็นวิหารในนคร เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้า ผู้มีอำนาจทั้งสิ้น และลูกแกะ
เป็นวิหารของนคร
23 นครไม่ต้องการดวงอาทิตย์หรือดวงจันทร์มาส่อง เพราะพระสิริของพระเจ้าเองส่องสว่างให้นคร
และตะเกียงของนครคือลูกแกะ
24 ชนชาติต่าง ๆ จะเดินในแสงของนคร
บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกนำความรุ่งโรจน์และเกียรติของบรรดาชนชาติเข้ามาในนคร
25 ประตูของนครจะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน เพราะที่นั่นจะไม่มีกลางคืน
26 พวกเขาจะนำความรุ่งโรจน์และเกียรติของบรรดาชนชาติเข้ามาในนคร เพื่อให้พวกเขาเข้าไปได้
27 ไม่มีสิ่งใดที่ไม่บริสุทธิ์จะเข้าไปในนคร และไม่มีผู้ที่ก่อสิ่งน่ารังเกียจหรือความเท็จเข้าไปได้
มีแต่คนที่มีชื่อเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะเท่านั้น

22

1 เขาแสดงแม่น้ำที่มีน้ำแห่งชีวิต* ซึ่งใสเหมือนผลึกแก้วให้ผมเห็น
แม่น้ำนั้นไหลออกมาจากบัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะ
2 ตรงกลางถนนของนคร และทั้งฝั่งนี้กับฝั่งโน้นของแม่น้ำ มีต้นไม้แห่งชีวิต
ซึ่งออกผลสิบสองชนิดและให้ผลทุกเดือน ใบของต้นไม้นั้นมีไว้เพื่อรักษาชนชาติต่าง ๆ
3 จะไม่มีคำสาปอีกต่อไป บัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะจะอยู่ในนคร
และผู้รับใช้ของพระองค์จะรับใช้พระองค์
4 พวกเขาจะเห็นใบหน้าของพระองค์ และชื่อของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของพวกเขา

---

‡ **21:16 21:16** 12,012 สตาเดีย = 2,221 กิโลเมตร หรือ 1,380 ไมล์ TR อ่านว่า 12,000 สตาเดีย แทน 12,012 สตาเดีย § **21:17 21:17** 144 คิวบิต ประมาณ 65.8 เมตร หรือ 216 ฟุต * **21:19 21:19** หรือ □ลาพิสลาซูลี□ * **22:1 22:1** TR เพิ่มคำว่า □บริสุทธิ์□

5 จะไม่มีกลางคืนอีก พวกเขาไม่ต้องใช้แสงจากตะเกียงหรือแสงจากดวงอาทิตย์
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าจะส่องสว่างให้พวกเขา
และพวกเขาจะปกครองตลอดไปเป็นนิตย์
6 เขากล่าวกับผมว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เชื่อถือได้และสัตย์จริง
องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าแห่งวิญญาณของเหล่าผู้เผยคำพยากรณ์
ได้ส่งทูตของพระองค์มาแสดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็ว ๆ นี้"
7 "ดูสิ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้" ผู้ที่ยึดถือถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือเล่มนี้เป็นสุข"
8 ผมคือยอห์น เป็นคนที่ได้ยินและเห็นสิ่งเหล่านี้ เมื่อผมได้ยินและเห็นแล้ว
ผมก็หมอบลงเพื่อกราบไหว้แทบเท้าของทูตที่แสดงสิ่งเหล่านี้ให้ผมเห็น
9 เขากล่าวกับผมว่า "คุณต้องไม่ทำอย่างนั้น" เราเป็นเพื่อนผู้รับใช้ร่วมกับคุณ
กับพี่น้องของคุณคือเหล่าผู้เผยคำพยากรณ์ และกับคนที่ยึดถือถ้อยคำของหนังสือเล่มนี้
จงกราบไหว้พระเจ้า"
10 เขากล่าวกับผมว่า "อย่าปิดผนึกถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือเล่มนี้
เพราะเวลานั้นใกล้แล้ว
11 ผู้ที่ทำอย่างไม่ชอบธรรม ก็ให้เขาทำอย่างไม่ชอบธรรมต่อไป ผู้ที่สกปรก ก็ให้เขาสกปรกต่อไป
ผู้ที่ชอบธรรม ก็ให้เขาทำความชอบธรรมต่อไป ผู้ที่บริสุทธิ์ ก็ให้เขาบริสุทธิ์ต่อไป"
12 "ดูสิ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้" รางวัลของเราอยู่กับเรา
เพื่อจะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา
13 เราคืออัลฟาและโอเมกา ผู้แรกและผู้สุดท้าย จุดเริ่มต้นและจุดจบ
14 คนที่ทำตามคำสั่งของพระองค์เป็นสุข† เพื่อพวกเขาจะมีสิทธิ์เข้าถึงต้นไม้แห่งชีวิต
และเข้าไปในนครทางประตูได้
15 ข้างนอกมีพวกสุนัข ผู้ใช้เวทมนตร์ คนผิดศีลธรรมทางเพศ ฆาตกร คนกราบไหว้รูปเคารพ
และทุกคนที่รักความเท็จและทำความเท็จ
16 เรา เยซู ได้ส่งทูตของเรามาเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้แก่พวกคุณเพื่อประชาคมทั้งหลาย
เราคือรากและลูกหลานของดาวิด คือดาวรุ่งอันสว่างไสว"
17 พระวิญญาณและเจ้าสาวกล่าวว่า "มาเถิด!" คนที่ได้ยินก็จงกล่าวว่า "มาเถิด!"
คนที่กระหายก็จงมา ผู้ที่ต้องการก็จงรับน้ำแห่งชีวิตได้โดยไม่ต้องเสียอะไร
18 ผมเป็นพยานต่อทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำแห่งคำพยากรณ์ของหนังสือเล่มนี้ว่า
ถ้าใครเพิ่มอะไรเข้าไปในถ้อยคำเหล่านี้ พระเจ้าจะเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ให้แก่เขา
19 ถ้าใครตัดสิ่งใดออกจากถ้อยคำของหนังสือแห่งคำพยากรณ์นี้
พระเจ้าจะเอาส่วนของเขาออกจากต้นไม้‡แห่งชีวิต และออกจากนครบริสุทธิ์
ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้
20 ผู้ที่เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้กล่าวว่า "ใช่แล้ว เราจะมาในเร็ว ๆ นี้"
อาเมน" ใช่แล้ว มาเถิด องค์พระเยซู"
21 ขอพระคุณขององค์พระเยซูคริสต์อยู่กับผู้บริสุทธิ์ทุกคน อาเมน

† **22:14 22:14** NU อ่านว่า "ซักเสื้อคลุมของตน" แทน "ทำตามคำสั่งของพระองค์" ‡ **22:19 22:19** TR อ่านว่า "หนังสือ" แทน "ต้นไม้"